

REPORT
3

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
+800 ΒΕΡΟΙΑΣ

3. ΜΟΥ

Αριθ. είδ. 683

ΔΩΡΕΑ Άνω. Γούρνη

GRVER-00188

10/5/77

2/ 2.153 800
200 100 200 200
200 200 200 200

$$\begin{array}{r} 1956 \\ 1894 \\ \hline = 62 \end{array}$$

ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΟΚΡΥΦΑ.

ΥΓΕΝΙΟΥ ΕΥΗ.

(EUGÈNE SUE.)

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΩΡΙΔΟΥ ΣΚΥΛΙΣΣΗ

ΤΟΜΟΣ ΣΤ'.

ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΤΗΣ Ι. Α. ΒΡΕΤΟΥ.

1867.

ΤΗΝ ΑΠΟΚΡΥΦΑ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

ΚΗΣΙΑΝ

Ὁ ἀναγνώστης τὴν μετὰ τῆς Σεραφίνας
ῥίμης Πιπελέτου, καλὸν νὰ γνωρίζῃ, ὅτι
ῥίμης νὰ ἔχῃ ὑποψίαν περὶ τῆς ἀρετῆς
ὁ συμβολαιογράφου, δὲν ἔλειπε τοῦ νὰ
ἐλθὲν πρὸς τὴν Λουίζαν Μορέλ καὶ πρὸς
ἀρετῆτά του. Φυσικῶς τῷ λόγῳ, ἡ θυ-
γὴ κατακρίσεως ταύτης οὐδὲ τὴν κυρά
ὁ πολυδούλος διπλωμάτης ἡ κυρία Πι-
πελὲς τοὺς ὑποίους κατωτέρω ἐκλήτομεν,
ἐπὶ τὴν οἰκονομὴν ἀποστροφὴν τῆς ὑπὸ τρέ-
ου

Σεραφίνα συήεταν εἰς τὸ ὅτι ἡ διαγωγὴ
ἐπὶ τῇ πατρὶς οἰκίᾳ — Ἀλκιδανά! εἶπε· τί
ἡ Ισαδανάνα (ὁ Πολυδώρας); Τὸν γρά-
φου καὶ οὐκ ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ ἐρχομαι νὰ τὸν εὑ-
ρεῖται . . . Πιστεύω τώρα τοῦλάχιστον νὰ

ἐλθῇ τοῦ ἐργασίᾳ ἐπὶ τὰς ἀρχαῖων μεγίστην
— ἡ, ἀδελφε . . . εἶπε· μέ φαίνεται ὅτι
ἐν τῇ κόπῳ . . . εἶπε.

— Ὁ Κ. Βραδυσμάντης ἐκβῆκεν ἔξω, καὶ ἀκόμη δὲν ἐπέστρεψεν.

— Ἀληθινά !

— Ἡ κακὴ σου τύχη, ἀδελφὴ ! ἡ κακὴ σου τύχη !

— Κ' ἔχω τόσην ἀνάγκην νὰ τοῦ ὀμιλήσω !

— Ἔτσι εἶναι, ψυχὴ μου, ὅταν γυρῇ κανεὶς κανέναν ἄνθρωπο !

— Καὶ τὸ πλέον δυσάρεστον εἶναι ὅτι, κάθε φορὰν ὅπου ἔλθω νὰ τὸν ζητήσω, φεύγω κρυφίως τοῦ Κ. Φεράνδου, διὰ νὰ μὴ μάθῃ ὅτι ἔχω σχέσεις μὲ ἕνα ἀγύρτην, καί, καθὼς εἶναι θεοφροδύμενος ἄνθρωπος . . . φαντάσου πόσον θὰ δυσαρεστηθῇ !

— Ὡσὰν τὸν Ἀλφρέδῳ, ὅπου κ' ἐκείνος εἶναι ἕνας τέτοιος φιλόποπτος ἄνθρωπος . . . φιλοποπτος, ψυχὴ μου, ὅπου δὲν ἠμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε.

— Καὶ γνωρίζετε πότε θὰ ἐπιστρέψῃ ὁ Κ. Βραδυσμάντης ;

— Ὑπεσχέθη εἰς κάποιον, ὅτι θὰ ἔνδω εἰς τὰς ἑξ ἡμέτερας τὸ ἑσπέρας μὲ παρεκάλει, ἂν ἔλθῃ, νὰ τοῦ εἰπῶ νὰ ξαναπεράσῃ ἐκείνην τὴν ὥραν . . . Ἐλα πρὸς τὸ βράδυ καὶ τοῦ λόγου σου, καὶ θὰ τὴν εὔρῃς τὸ διχῶς ἄλλο.

Καὶ ἡ Ἀναστασία εἶπε συγχρόνως καθ' ἑαυτήν — Ἀπάντεχε ! ἐκείνος μέσα εἰς μίαν ὥραν θὰ φεύγῃ διὰ τὴν Νορμανδίαν.

— Λοιπὸν θὰ ἐπιστρέψω πρὸς τὸ βράδυ, εἶπεν ἡ κυρὰ Σεραφίνα δυσχερῶς πῶς. — Ἀλλ' ἔχω, κυρία Πιπελέτου μου, νὰ σὲ εἰπῶ καὶ ἄλλο τι ἀκόμη . . . Ἐμαθες τί ἠκολούθησεν εἰς τὴν τρισκατάρτην ἐκίνην Λουίζα, ὅπου τὴν ἐνομιζαμεν τόσον καλὴν καὶ τιμὴν νέαν ;

— Καλὲ εἶδες, εἶδες, ψυχὴ μου, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Πιπελέτου ἀνεγείρουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ συντριβὴν ψυχῆς πρὸς τ' ἄνω.

— Ἐντοσούτω, ἀδελφὴ, τώρα δὲν ἔχομεν καὶ ὑπηρετρίαν, καὶ μὴν ἐρωτᾷς. Ἔχε τὸν νοῦν σου, νὰ χαρῆς τὴν ζωὴν σου, ἂν σοὶ τύχῃ καμμιά σφόνδυλη νέα, νὰ μᾶς τὴν στείλῃς. Αἱ καλὰὶ δούλαι εἶναι τόσον σπάνιαι τὴν σήμερον ἡμέραν . . .

— Μὴ σε μέλει, κυρὰ Σαραφίνα μου . . . καὶ θὰ ἔχω τὸν νοῦν μου. ἂν τύχῃ καμμιά . . . Μὴ σε μέλει, ἀδελφὴ, καὶ ὅσον σπάνιαι εἶναι αἱ καλὰὶ δούλαις, τόσον σπάνια εἶναι καὶ τὰ καλὰ τ' αὐθεντικά . . .

Ἐπειτα ἐπρόθεσε, πάλιν καθ' ἑαυτήν. — Ναί· καὶ δὲν θὰ σοὶ τὴν στείλω καὶ ἂν εὗρω καὶ εἶα! Εὐμορρο λούλουδα εἶναι ὁ ἀντίετης σου νὰ συστήσῃ κανεὶς ἄνθρωποντά σου! Εἶδες ἐκεῖ νὰ καταγγεῖλῃ τὸν πτωχὸ τὸν Γερμανὸ καὶ τὴν Λουίζα, τὴν δυστυχισμένην νέα!

— Εἶναι περιττὸν νὰ σοὺ εἰπῶ, ἐπανάλαβεν ἡ κυρὰ Σαραφίνα, πόσον ἥσυχον εἶναι τὸ 'σπίτι μας· γινώσκιν μόνον νὰ ἔχῃ μία νέα κοντά μας, καὶ εὐρίσκει τὴν τύχην της. Ἄν ἦταν ἄνθρωπος ἡ Λουίζα, ν' ἀκούῃ τὰς καλὰς συμβουλὰς τοῦ Κ. Φερράνδου . . .

— Καὶ ἔχει λόγον, ψυχὴ μου! καὶ ἔχει λόγον! Ἄφησε νὰ κυττάζω ἐγὼ . . . ἄφησε καὶ θὰ σοὺ ἐπιτύχω καμμιά . . .

— Εἶναι καὶ ἓνα ἄλλο, ἐπανάλαβεν ἡ κυρὰ Σαραφίνα. Ὁ Κ. Φερράνδου ἐπιθυμεῖ, ἂν ἦτον τρόπος, ἡ ὑπηρετοῖα ὑποῦ θὰ 'παρῇ, νὰ ᾔται ξένη· νὰ μὴν ἔχῃ ἰδικούς· ἐπειδὴ, καταλαβαίνεις, ἀδελφὴ· δὲν θὰ ἔχῃ πρόφασιν τότε νὰ ἐκβαίνει ἀπὸ τὸ 'σπίτι, καὶ τοιαυτοτρόπως νὰ εὐθιγῇ τὰ ἔθνη της· διὰ τοῦτο πολὺ ἠθέλην εὐχαριστηθῇ ὁ αὐθεντής νὰ ἦταν ὁρρανή, παραδείγματος χάριν, ἡ ὑπηρετριά του . . . πρῶτον, ἐπειδὴ τὸ θέλει καὶ διὰ καλὸν εἰς τὴν ψυχὴν του· καὶ δεύτερον, διότι, καθὼς σὲ εἶπα, θὰ κάθεται εἰς τὸ 'σπίτι ἀπὸ τὸ πρωτὶ ἕως τὸ βράδυ. Μὴ σε μέλει, καὶ ἡ Λουίζα τοῦ ἔβαλε γινώσκιν . . . τὰ παθήματα, λέγει ὁ λά-

γος, μαθήματα! Αϊ, έχω υγιάν αδελφή! πρὸς τὸ βράδυ λοιπὸν ἐπιστρέφω· ἔχω νὰ ἰδῶ καὶ τὴν θειὰ Βουρέτανα... ὅταν πλέον ἀνάβλινω εἰς τοῦ Κ. Βραδαμάντη, περὶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ.

— Ὁ Κ. Βραδαμάντης θὰ ᾔρ' ἐδῶ τὸ βράδυ, τὸ δὶ-
χως ἄλλο. "Ὡς καλῆ, φύγῃ μου, ὦς καλῆ.

Ἡ κυρία Σαραντάνα ἀνεχώρησε.

— Τὸν Βραδαμάντη καὶ τὸν Βραδαμάντη! εἶπεν ἡ Κ. Πιπελέτου. Τί νὰ τὸν θέλῃ αὐτὴ; . . . "Ὡς ἀπαντήσῃ ἐκεῖνος τὴν ἀποστέλλει καὶ ἀναχωρεῖ διὰ τὴν Νοταμανδία... Καλὰ καὶ δὲν ἐκάθισε νὰ τὸν προσμένῃ, ὅπου θὰ εἴθῃ νὰ τὸν εὕρῃ ἐκεῖνη ἢ ἄλλη κυρία, ἢ γλυκοῦρα... Ποια νὰ ᾔται! νὰ μὴν ἔμπαρσῃ νὰ τὴν καλοσπαραχθῇ! ὅμως τώρα δὲν θὰ μοῦ φύγῃ· τὸ αὐτὸ εἶχεν ἀπολαυθῆσαι καὶ μετὰ τὴν ὥραιάν τοῦ παληο-στρατηγοῦ, αὐτὸς ἐπὶ τέλος τὴν ἐξεσκέπασα . . . εἶδες τὸν εὐγενῆ καὶ ἐκείνον! . . . δὲν ἐ-
ξανπατήσας πλέον τὸ ποδάρν του . . . ὁ τρακατούρας! νὰ τοῦ δεῖξω ἐγὼ! . . . Νὰ πιάτῃ νὰ καίῃ τὰ ξύλα του! . . . Μὴ σε μέλει, καὶ σὺ διορθῶναι ἐγὼ τὰ ξύλα σου... Νὰ ἰδῇς, μεθ' ὧδεκα φωροφράγκα καὶ χρυσὴν κοιτωνίτην εἰς τὴν βράχι! . . . εἶδες πολὺ ὅπου σὺ χραιομέυσε! 'Αλλ' αὐτὴ ἡ κυρία τοῦ Κ. Βραδαμάντη ὅποια νὰ ᾔται; ... κάμ-
μια ἀπὸ τὰς μεγάλας, ἡ κυρία προστοῦχη; . . . Θὰ τὸ μάθω ἐγὼ! ὡς προσμένῃ ὅτι ἂν δὲν τὴν γνωρίσω θὰ μείνῃ ἥσυχη . . . εἶμαι μίαν περίεργη τῆς ἀρχῆς τοῦ Θεοῦ· αὐτὰ εἶναι πράγματα φυσικὰ εἰς τὸν ἀνθρώπου . . . τί πταίω ἐγὼ ἂν ᾔμαι περίεργη . . . ἐκεῖνοι ὡς λάβουν τὰ μέτρα τους. Πῶς νὰ κάμω ἐγὼ τώρα νὰ μάθω τ' ὄνομά της . . . πῶς νὰ κάμω; . . . Νὰ τῆς εἰπῶ . . . 'Αλλὰ κάποιος ἐρ-
χεται . . . ὦ! εἶναι ἡ κορώνη τῶν ἐνοικιαστῶν ὅλου τοῦ κόσμου . . . Καὶ καλὸ 'ς τὰ μάτια μου τὰ δυὸ, κύριε Ρο-
δόλφ, ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Πιπελέτου τὸν στρατιωτικὸν
της ποιῶσα χαιρετισμὸν, δηλαδὴ φέρουσα τὸ ἀνάστροφον
τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἐπὶ τῆς φενάκης της.

Ἦτο τρώντι ὁ Ροδόλφος ; ἤγνεί δὲ εἰσέτι τὸν θάνατον τοῦ Κ. Δ' Ἀρβίλλ.

— Καλὴμέρα, κυρία Πιπελέτου, εἶπεν εἰσερχόμενος. Ἐπάνω εἶναι ἡ Γελασίνα ; Εἶχα νὰ τὴν ὀμιλήσω.

— Ἡ Γελασίνα ; τὸ μικρὸ περιστερᾶκι μας ; καὶ λείπει ποτε ἀπὸ τὸ κλουβάκι τῆς ! Δουλεῖται ἄλλος κάνεις εἰς τὸ πιάδι τῆς, ὥστε νὰ λείψῃ καὶ μίαν στιγμὴν ; ...

— Καὶ πῶς περνᾷ ἡ γυναῖκα τοῦ Μορέλ ; ἐπαρηγορήθη :

— Εἶναι καλὰ, ψυχὴ μου, εἶναι καλὰ . . . Ἄς ἔχῃ δάξαν ὁ Θεὸς, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ἄρχοντος ὅπου τὴν ἐπιστήκατε, περνᾷ τῶρα εὐχάριστα, καὶ αὐτὴ καὶ τὰ παιδιὰ τῆς ! . . . Ἦδραν πάλιν τὸ νερό τους οἱ ἄνθρωποι, οὔτε ἡ φωτιὰ τοὺς λείπει, οὔτε ὁ καλὸς ἀέρας, οὔτε τὸ καλὸ τους κρεβάτι· φανὶ καλὸ, μίαν γυναῖκα νὰ τοὺς κυττάζῃ . . . εἶναι καὶ ἡ Γελασίνα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ὅπου ἡ πάλαι ποτε, μὲ ὅλην τῆς τὴν ἐργασίαν, δὲν ἀφήει νὰ πεπάσῃ ὅρα χωρὶς νὰ τοὺς ἴδῃ . . . Ἐπειτα ἐργεταὶ καὶ ὁ ἱατρὸς ὅπου ἐστειλέτε, ὁ ἀράπης, καὶ τοὺς βλέπει καθημερινῶς . . . Ὅμως παράξενον πρᾶγμα, κύριε Ροδόλφε μου, αὐτὸς πάλιν ὁ ἱατρὸς ! Ποῦ τὸν ἐξεστρωπώσατε ! Εἰς τοὺς καρβουνιάρηδας ἐπέτρετε καὶ τὸν κῆρετε ; Διὰ νὰ μὴ λερῶνῃ τὸ χερὶ τοῦ ὅταν πιάνῃ τὸν σφυγμὸ τῆς γυναικὸς τοῦ Μορέλ, ὡς φησίνεται ! Ἄς εἶναι δ' ἡ βαρὴ του τί πειράζει ! φανεταί ! νὰ ᾔται ἱατρὸς ἀπὸ τοὺς καλοὺς, καὶ δὲν θέλω λόγια ! Τῆς ἔδωκεν ἱατρικὸν, ὅπου τῆς ἔκαμεν ἀμέσως μέγα καλὸν.

— Ἡ δυστυχὴς ! καὶ θὰ λυπηταί πολὺ διὰ τὸν ἄνδρα τῆς.

— Λυπεῖται τρώντι, κύριε Ροδόλφε μου, λυπεῖται ἡ γυναῖκα. Ὅπως καὶ νὰ ᾔται, βεβαίως, νὰ τρελλαθῇ ὁ ἄνδρας τοῦ ἀνθρώπου . . . ἔπειτα νὰ ᾔται καὶ ἡ μεγάλη τῆς κόρη εἰς τὴν φυλακὴν . . . ἡ Λουίζα τῆς, αὐτὸ σπαράττει κάθε

στιγμὴν τὴν καρδίᾳ τῆς, τῆς δυστυχισμένης . . . Καὶ τῶντι εἶναι φρικτὸ πρᾶγμα αὐτό, διὰ μίαν τιμίαν γυναῖκα! Ἀλλὰ τί ἀναισχυντία, τί ἀναισχυντία! τῶρα ἦταν εἶδω ἡ κυρὰ Σεραφίνα, καὶ εἶπε πάλιν τὰ εἰς ἀμάξης διὰ τὴν ταλαίπωρον νέαν . . . Νὰ μὴν εἶχα τὰς αἰτίας μου, ἤθελα νὰ τῆς τὰ ψάλλω ἐγώ . . . ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάμω, ὅπου ἔπρεπε νὰ σωπαίνω . . . Θέλει νὰ τῆς προμηθεύσω καὶ κάμω μίαν ἄλλη κοπέλα διὰ τὸ σπιτικό τους, τὸ γυρτικό . . . ἀκούτε τοῦ λόγου σας! Νὰ ἦ-αι, λέγει, καὶ ὀρφανή . . . καὶ ἐξεύρετε, κύριε Ροδόλφε μου, διακί τὴν θέλουν νὰ ἦναι ὀρφανή! Διὰ νὰ μὴν εὕρηται πρῶτα ὅτι θα ἰδῇ κανένα συγγενὴ τῆς, καὶ νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι . . . Ὅμως ἡ ἀληθινὴ αἰτία δὲν εἶναι αὕτη . . . Νὰ ἤξευρε πόσα γνωρίζει αὐτὸ τὸ ξερὸ! Αὐτοὶ τὴν θέλουν ὀρφανή, διὰ νὰ τὴν κάμουν ὅπως θέλουν . . . νὰ τῆς πρῶγουν τὰ μνηστικά τῆς, τῆς πτωχῆς, χωρὶς νὰ ἔχῃ κανένα νὰ τὴν ὑπερασπισθῇ. Ψεύματα, κύριε, Ροδόλφε μου;

— Τῶντι, τῶντι . . . ἀπεκρίθη ὁ πρίγκιψ μετὰ σκέψεως.

Ὅταν ἤκουσεν, ὅτι ἡ Σεραφίνα ἐπεφόρτισε τὴν Πιπελέτου νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὸν Φερνάνδον ὑπηρετρίαν τινὰ ὀρφανὴν, ὁ Ροδόλφος ἐπενόησεν ἐν σχέδιον πρὸς ἀσφαλὴ τιμωρίαν τοῦ συμβολαιογράφου . . . Νὰ παιδεύσῃ αὐτὸν διὰ τῆς Κηπίλης.

— Πρᾶγμα φανερόν, ψυχὴ μου, ἐπανελάθεν ἡ κυρία Πιπελέτου· αὐτοὶ τὴν θέλουν ὁλομόναχον εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ τῆς κοκκαλιζοῦν τὸν μισθὸ τῆς· κάλλιον δὲ νὰ μὲ στραβώσῃ ὁ Θεὸς, παρὰ νὰ βάλω μίαν δυστυχισμένην νέαν εἰς τέτοια χέρι. Ὅχι ὅπου δὲν γνωρίζω κάμμιαν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐγνώριζα, ἤθελα τῆς εἰπεῖ· Φυλάξου, παιδί μου!—ψεύματα, κύριε Ροδόλφε;

— Μοῦ κάμνετε, κυρία Πιπελέτου, μίαν μεγαλωτάτην χάριν;

σπίτι του τὸ πατρικόν, καὶ λαβὼν τὴν ἀθλίαν νέαν τὴν ἔφερον εἰς τὰ Παρίσια.

— Ἡ νεότης, ψυχὴ μου, τὰ ἔχει αὐτὰ τὰ πράγματα... νεότης, ὅτι καὶ ἂν εἰπῇτε . . .

— Ὑστερον ὅμως ἤρχησε νὰ κτυπᾷ τὸ κεφάλι του· ἀλλ' ἡ γνώσις τὸν ἤλθεν ἀργά, ὅταν ἔφαγε καὶ τὰ ὑλικά του χρήματα. Ἐρχεται εἰς ἐμέ· τὸν ἐλυπήθην, τὸν ἔδοσα ὅτι ἠμπόρεσα διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν μητέρα του. ἀλλ' ἐπὶ συμφωνίᾳ ν' ἀρτήσῃ ἐδῶ τὴν νέαν, καὶ νὰ φροντίσω ἐγὼ νὰ τὴν βάλω πονεῖν.

— Φρονίμα! Εὐγὲ σας, κύριε Ροδόλφου! Ἐγὼ δὲν ἔθελα ἠμπόρεσαι νὰ φερθῇ καλλήτερά εἰς τὸν ἴδιον τὸν υἱὸν μου . . . ἂν ἔκαμνεν ὁ Θεὸς καὶ μοῦ ἔδιδεν ὁ Πιπελέτος κἀνενα . . .

— Τώρα, κυρία Ἀναστασία μου, μὴν ἐρωτᾷτε . . . ἡ νέα δὲν ἔχει ἐδῶ ψυχὴν ἥτις νὰ τὴν ἡνωρῇ, καὶ εἶναι πολλὸ δύσκαλον νὰ τῆς εὖρῃ κἀνεῖς αὐθεντικὸ . . . Ἠμποροῦσατε ἡ εὐγενεῖα σας νὰ εἰπῇτε εἰς τὴν κυρὰ Σαραρίνα, ὅτι μία συγγενὴς, τὴν ὁποῖαν ἔχετε εἰς τὴν Γερμανίαν, σὰς ἐστείλῃ καὶ σὰς ἐσύστησεν αὐτὴν τὴν νέαν· ἴσως κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν δεχθῇ ὁ συμβολαιογράφος εἰς τὴν δουλειάν του, καὶ θέλετε μὲ υποχρεώσει διὰ μένου. Ἡ Κκυίλη, τὴν λέγουσι Κκυίλην ἐπειδὴ ἔγινε ὕψος μιᾶς ἀπάτης, βέβαια θέλει διορθωθῇ μέσα εἰς ἓνα οἶκον ἀστυνόρου, ὅποιος εἶναι ὁ τοῦ Κ. Φερχάνδου . . . Διὰ τοῦτο, προτιμῶ μᾶλλον αὐτὸ τὸ σπῖτι παρὰ ὅποιονδήποτε ἄλλο. Ἐπειτα νὰ παρουσιασθῇ καὶ ἀπὸ σᾶς . . . ἓνα τόσο ἀξιόσεβαστον ὑποκείμενον . . .

— Ἡ καλwsσύνη σας, ψυχὴ μου, ἡ καλwsσύνη σας.

— Ἐνα ὑποκείμενον τόσο ἀξιότιμον . . .

— Τὶ ταιριάζει, ψυχὴ μου, τί ταιριάζει . . .

— Εἶμαι βέβαιος τέλος πάντων, ὅτι φθάνει νὰ παρουσιασθῇ ἀπὸ τὴν εὐγενεῖάν σας, καὶ ἀμέσως θὰ γίνῃ

δεκτὴ ἐνῶ, ἂν φανῶ ὅτι τ

— Ἐχετε δίκαιον . . . ἕκα
ὅλον τὸ ἴδιον ὥσάν νά ἐπαρουσ
ταίριαστο πρᾶγμα! Ἄς ᾔναι
πάντα ἥσυχος. Θὰ τὴν φροτώσω
βέβαιος. Θὰ τῆς καταιδάσω τὸ
τῆς εἰπῶ ὅτι ἀπὸ χρόνια πολλὰ
μὴν συγγενῇ μου . . . ὅτι ἐμαθ
ἄρκε μὴν κόρην ὀρφανήν, ἢ ὅτ
νά μου φροτωθῇ.

— Ἀξιόλογα . . . Παίρνετε
σίλην, καὶ τὴν παγαίνετε εἰς τ
εἰπῆτε δεύτερον λόγον εἰς τὴν κ
ἐπέρασαν εἴκοσι χρόνοι ἀφ' ὅτου
σας, ἂν σᾶς ἐρωτήσουν διὰ τὰ
λὴν πρόφασιν, ὅτι ἀπὸ τὸν καιρ
Γερμανίαν δὲν σᾶς ἔγραψε ποτέ.

— Τὸ κακὸν εἶναι μόνον, ὅπ
ἄλλην γλῶσσαν παρὰ τὰ γερμα

— Ὅμιλεῖ καὶ γαλλικά μὴ
μόνον νά τὴν καλοσυστήσετε ε
καλῆτερα . . . διὰ νά μὴν ὑποπ
τῆς μόνον, ὅτι ἡ Κησίλη εἶναι μ
τάτη, ὠραιότατη, ὅτι κῦρετε τ
τώρα ἀναγκασμένη νά φροντίζετ
καιρὸν ἐξ ἡμέτερά της ποτέ δὲν
δὲ ἐνθύμησιν τοῦλάχιστον.

— Ἄ! τὸν κύριον Ροδόλφ
μα! . . . Μὴ σᾶς μέλη, ψυχὴ
τὴν ὑπόθεσι. Ἐμῆκα εἰς τὸ νό
καπὸρων τοῦ κόσμου μου ὁμιλε
νόημα! . . . Ὅμως παρατηρῶ κ
δύο μας, εἰς ὅλα τὰ πράγματα

δύσχε: . . . Νά ἦσθε τῆς ηλικίας μου τὸν καιρὸν ὅπου ἐγὼ ἤμουν φωτιά μοναχά . . . αἱ! "Ερρεροι πάλι!

— Σιωπῇ δι' ὄνομα Θεοῦ . . . μὴν τύχη καὶ ὁ Κ. Πιπελέτος . . .

— Ναί! ὁ Πιπελέτος! Ἐκεῖνος τώρα, μὲ τὸ κεφάλι ὅπου ἔχει! Δὲν ἐμάθετε τὰς νέας ἀχρεϊότητας τοῦ Καβριώτη, αὐτοῦ τοῦ Σατανᾶ: . . . "Ας ἦναι ἔχουμεν καιρὸν νὰ σᾶς τὰ εἰπῶ . . . "Ὅσον διὰ τὴν νέαν ὅπου ἐλέγαμεν, μείνετε ἡσυχος . . . στοιχημα βάλλω ἀπὸ σήμερον, ὅτι θὰ κάμω τὴν κυρά Σεραφίνα νὰ μὲ παρακαλέσῃ διὰ νὰ στείλω τὴν ἀνεψιά μου πλησίον τους.

— Ἄν ἐπιτύχῃτε τοῦτο, ἀγαπητὴ μου κυρία Πιπελέτου, ἑκατὸν φράγκα ἰδικά σας. Δὲν εἶναι πλούσιος, ὅμως...

— Καλῶ, δὲν βραίνεσθε, ψυχὴ μου: Νομίζετε τάχα ὅτι θέλω νὰ σᾶς κάμω αὐτὴν τὴν ἐκδοῦλευσιν διὰ νὰ ὠφεληθῶ; Ἐγὼ θέλω νὰ σᾶς σταθῶ χρήσιμη, φίλην χάρις (χάριν φιλίας) ὥσπιν ὅπου τὸ γνωρίζει ὁ Θεός . . . Ἀκούετε ἐκεῖ ἑκατὸν φράγκα!

— Ἐγὼ συλλογίζομαι ὅτι, ἂν δὲν εὕρω θέσιν νὰ βάλω αὐτὴν τὴν νέαν, θὰ ἐξοδεύω ἓνα διάβολον . . . κάθε μῆνα . . .

— Ἄρ' οὐ εἶν' ἔτσι, ψυχὴ μου, καὶ μὲ λέτε ὅτι εἶναι πρὸς ὀφελὸς σας, δέχομαι τὰ ἑκατὸν φράγκα· ὅμως τὸ ποδαρικό σας εἰς τὴν σπίτι μας, δὲν μοῦ λέτε ὅτ' ἦταν εὐλογία Θεοῦ! Ἐγὼ ἐξ ἀρχῆς τὸ εἶπα καλὰ· εἰσθε ἡ κορώννα τῶν ἐνοικητῶν τοῦ κόσμου . . . ἡ κορώννα . . . Πά! ἐν ἀμάξει! . . . Θὰ εἶναι βέβαια ἐκεῖνη ὅπου ἤθελε νὰ ἔλθῃ εἰς τοῦ Κ. Βραδευμένη . . . Ἦλθε καὶ χθές, καὶ δὲν ἠμπόρεσα νὰ τὴν ἰδῶ καλὰ . . . Σήμερα ὅμως θὰ τὴν ξεσκεπάσω . . . ἐστοχάσθηκα ἓνα τρόπον νὰ μάθω τ' ὄνομά της . . . Τώρα νὰ ἰδῇτε . . . νὰ γελάσετε καὶ κοιμάτι.

— "Ὅχι, ὄχι, κυρία Πιπελέτου, ὀλίγον μὲ μέλει περὶ

αὐτῆς, εἶπεν ὁ Ροδόλφος ἐπιστοδρόμων πρὸ οἰκιδίου.

— Κυρία ! ποῦ παγαίνετε, κυρία ! ἀνεστὰς ὁρμῶσα ἀπέναντι τῆς εἰσελθούσης.

— Εἰς τοῦ Κ. Βραδουμάντη, εἶπεν ἡ γυναῖκα σαρεστημένη ὅτι διεκόπη οὕτως εἰς τὴν πύλιν.

— Δὲν εἶν' ἐδῶ . . .

— Εἶναι ἀδύνατον, μὲ εἶπε νὰ ἐλθω καὶ ἐγώ.

— Δὲν εἶν' ἐδῶ . . .

— Ἀπατᾶσθε . . .

— Δὲν ἀπατῶμαι καθόλου . . . εἶπεν ἡ σπαθοῦσα παντοῦναις τρόποις νὰ διακρίνη τὴν κυρίαν ταύτην. Ὁ Κ. Βραδουμάντης ἐκβήκαί τινος λαοῦ μὲ εἶπεν ὅτι δὲν δέχεται κανένα, ἐκ μόνῃ κυρία . . .

— Ἰδοὺ λοιπόν' αὐτὴ εἶμαι ἐγώ . . . παρακαλῶ, νὰ περάσω ! . . .

— Τ' ὄνομά σας κυρία μου ; νὰ ἰδοῦν καὶ ἐγώ, εἶπεν . . . ἀλλεως εἶναι τὸ ἀδύνατον νὰ σὰς ἀφῆσω ν' ἀναβῇτε.

— Σὲ εἶπε τ' ὄνομά μου ! ἀνέκραξεν ἡ πληγμένη !

— Μάλιστα κυρία . . .

— Τί ἄνθρωπος ! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ κυρία. Μετὰ τινα δὲ δισταγμὸν ἐπρόσθεσεν ἀνυστάς τῇ φωνῇ, οὕς νὰ ἐφοδεῖτο μὴν ἀκούσῃ.

— Μὲ λέγουν κυρίαν Δ' Ὁρβίγνη.

Ὁ Ροδόλφος ἐσχίστησεν εἰς τ' ὄνομα τῆς κυρίας τῆς Δ' Ὁρβίλλης. Ἀπὸ τοῦ σκοτός, ὁ πρίγκηψ τότε ἐπροχώρησε, καὶ τὸς τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ λαμπτήρος, ἀνεστὰς τὴν γυναῖκα ταύτην, χάρις εἰς τὴν εἰρηφάνειαν πολλαῖς περιέγραψεν εἰς αὐτὸν ἡ Κλημεντία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β.

ΠΡΩΤΗ ΛΥΠΗ ΤΗΣ ΓΕΛΑΣΙΝΗΣ.

Τὸ δωματίον τῆς Γελασίνης ἤσπραπτεν ἀπὸ καθαριότητος· τὸ ἐπὶ τοῦ μαρμαῶρου τῆς ἐστίας τῆς ἀργυροῦν ὀρολόγιον, τεθειμένον ἐντὸς νάθηκος ἀπὸ ξύλον πύξου, ἐσημειώνει τεσσαρὰς ὥρας· τὸ ψυχρὸ εἶχε μετριοσθῆ ὑπώσασιν, καὶ ἡ οἰκονόμος τεχνίτρια δὲν ἤμειβε τὸ πύρανόν της.

Ἐκ τοῦ παραθύρου τῆς μῦλης ἐφαίνετο γωνία τις τοῦ γαλανοῦ οὐρανοῦ, διὰ τοῦ ἀκανονίστου ἀθροίσματος διαφόρων στεγῶν, ἐξωστών καὶ ὑψηλῶν καπνοδόχων, σχηματίζοντων ὁρίζοντα ἐκ τῆς ἀπεναντι πλευρᾶς τῆς ὁδοῦ.

Ψιλαὴ ἀκτίς, διὰ δύο ὑψηλῶν καταδύσασα τοίχων, ἐφώτισεν ὀλίγην ὥραν διὰ παρρηῆς χοροῖας τὰς βέλους τοῦ παραθύρου τῆς νεάνιδος.

Ἡ Γελασίνα εἰργάζετο καθήμενη πλησίον τοῦ παραθύρου· ἡ γλυκεῖα δὲ τοῦ προσώπου της σκιαύφεια ἐφάνη τότε ζωγραφισμένη κατὰ κράτος ἐπὶ τῆς ρωτερᾶς τῶν ὑάλων διαφανείας, ὡς καμῆα ῥοδόκρινος, κογχύλης ἐχούσα βάσιν. Ἐπὶ τῆς μελανῆς καὶ ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς περιστραμμένης κόμης της, ἀντανάκλασις διεγύνοντο στιλπναί, ζωηρὰν παρέχουσαι χοροῖαν ἡλέκτρον ἐπὶ τῶν ἐλεφαντίνων μικρῶν της χειρῶν, τῶν εἰς αἰεὶ ἐργαζομένων, τῶν τὴν βελόνην κρατούσων μ' εὐκίνησίαν καὶ χάριν ἀπαράδειγματι-στον. Αἱ μακρᾶί της ἀμαυρᾶς ἐσθῆτός της πτυχαί, τὰ ἐμπροσθεν τῆς ὁποίας ἐκάλυπτε ποδιὰ πασίγη, ἐσκεπάζον κατὰ μέγα μέρος τὴν ψαθίνην καθέδραν της· οἱ δύο χαριέντες πόδες της, κομψότατα ὑποδεδεμένοι, ἐστηρίζοντο ἐπὶ σκίμποδος τεθειμένου ἐνώπιον αὐτῆς.

Καὶ καθὼς καταβαίνει ἐνίοτε εἰς τὴν φαντάσιαν ἤγε-

μόνος τινὸς νὰ καλύβῃ τοὺς τοίχους καλύβης ἀγροτικῆς
 δι' ἐμπετασμάτων μεγαλοπρεπῶν, οὕτω καὶ ὁ ἥλιος ἐν-
 πλῆσσε τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο διὰ λαμπηδόνων μυρίων, ἐπὶ
 μὲν τῶν στακτογρόων καὶ πρασίνων παραπετασμάτων
 ὀκτισμοὺς ἀποτελῶν φώτων χρυσοειδῶν· ἐπὶ δὲ τῶν λυ-
 στρωτῶν ἐπιρρανεῶν τῶν ἐκ καρυδοῦλου ἐπίπλων μαρμα-
 ρυγὰς· εἰς δὲ τὸ ἔδαφος, τὸ ἐκ πλίνθων ὀπτῶν, ὡς ἐπὶ
 κοκκίνου κατ'οπτριζόμενος χαλκοῦ, καὶ διὰ χρυσοῦ πα-
 ρικυκλῶν πλέγματος τὸ κλωδίον τῶν πετῶν τῆς βα-
 πτριάς.

Πλὴν, φεῦ! μὴ ὅλην τὴν χαρμονὴν τῆς ἡλικιᾶς ἀκτινο-
 ταύτης, τὰ δύο κανάρια τῆς νεάνιδος, ἄρσεν καὶ θῆλυ, ἐ-
 πετάριζον ἀντὶσχύως πῶς, καὶ παρὰ τὸ συνήθες δὲν ἐκα-
 λάδουν.

Διότι, παρὰ τὸ συνήθες, δὲν ἐκελάδει καὶ ἡ Γέλαινα
 νὰ τῶν . . .

*Ἐπρεπεν, ἦ καὶ τὰ τρία τῶν νὰ τραγωδοῦν, ἡ οὐδὲν
 Πάντοτε σχεδὸν τὸ ἐωθινὸν τῆς νεάνιδος ἄρμα προεκάλει
 τὸ τῶν στρουθίων· ταῦτα, ὀκνηρότερα ἐκείνης, δὲν ἄρσεν
 τὴν φωλεάν τῶν ὅσον αὐτῇ ἐνωρίς. Νὰ ἤκουες τότε ἀμιλ-
 λαν! νὰ συνερίζωνται τίς τοῦ ἄλλου καθαρωτέρας, τῆς
 εὐηχοτέρας, ἐμμελεστέρας καὶ γλυκυτέρας νὰ προῖξῃ φων-
 νὰς· καὶ πολλάκις ὁ λάρυγξ τῶν πετῶν νὰ παραχωρῇ
 τὴν νύκην εἰς τὸν τῆς νεάνιδος!

Ἡ Γέλαινα τώρα δὲν ἐτραγωδοῦσε πλέον . . . διότι
 πρῶτον ἦδη ἐπὶ ζωῆς τῆς ἡσθάνετο λύπην. Πρὶν τοῦδε
 πολλάκις ἡ θεὰ τῆς πενίας τῶν Μορελ εἰς κατήρειαν τῇ
 ἐβύθισεν, ἀλλ' αἱ τριαὺται εἰκόνας, ὡς συνήθισταται εἰς
 τὰς κλάσεις τῶν πετῶν, δὲν ἔχουσι παρ' αὐτοῖς διαρκή-
 τὴν θλιβεράν των ἐντύπωσιν.

Ἄρσεν καθημέραν σχεδὸν συνέτρεχε τοὺς δυστυχεῖς ἐ-
 κείνους τὸ κατὰ δύναμιν, καὶ ἔχυνε δι' αὐτοὺς καὶ ἐπ' αὐ-
 τῶν θάκερα εἰλικρινῆ, ἀφ' ἐνὸς ἡσθάνετο ἐν ἑαυτῇ συγκλί-

ἡν, ἅθ' ἐτέρων, τέρψιν . . . συγκίνησιν, ὅτι τοὺς ἐβόλετο
τοσοῦτον ταλκωπωρουμένους . . . τέρψιν, ὅτι ἔκαμνε κατὰ
αὐτοὺς ἥτι ἐπέρνα ἀπὸ τῆς χειρὸς τῆς.

Ἐκείνη λοιπὸν δὲν ἦτο Ἀλήθη· πάριστα ἐπανήχετο ἡ
ουσιακὴ τῆς νεανίδος φαιδρότης . . . Ὄταν ἐκ τοῦ ἀξιοθη-
τοῦ καταγωγίου τῶν Μορέλ, ἐξερχομένη κατέβαιναν εἰς
τὸ δωματίον τῆς, τοσοῦτον ἐλογίζετο εὐτυχῆς, ὥστε ἀνε-
ως ἡ στυγμιαία κατῆρειά τῆς διελύετο. Τοῦτο δὲ προήρ-
ετο ὅχι ἀπὸ ἐγωϊσμοῦ, ἀλλ' ἀπὸ ἀπλήν συγκρίσιν.

Ναὶ τόσον ἦσαν μάλιστα πάσης περιφιλανθρωπίας ἦτον
ἐν τῇ ἡ τῶν διαθέσεων τῆς ψυχῆς τῆς ἀσφαλῆς, ὥστε ἐφρό-
ει, ὅτι, διὰ τὴν ἔχῃ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ εὐφρανθῇ εἰς τὴν
ἐπὶ λύσιν τῶν ἀγαθῶν τῆς, ἐχρεώσεται πρῶτον νὰ φρον-
ίσῃ περὶ τῶν δυστυχεστέρων αὐτῆς. Παρατηρήσετε εὐφρο-
νείαν, λεπτότητα αἰσθημάτων! Ὅσαί τινα ἦσαν τ' ἀγαθὰ
ἅτινα ἀπελόγησαν ἡ Γελασίνα; ταπεινότητα, καὶ πρόσ-
καια, καὶ ἐπιμόχθη, ἀλλὰ παρέβαλλεν αὐτὰ μὲ τὴν ἐσχά-
την ἐνδειαν τοῦ λιθογλύφου, καὶ τότε τὴν ἐφαίνοντα πο-
λυτελέστατα.

α Διὰ τὴν τραγωδίαν κἀνεὶς χωρὶς νὰ τὸν εὐπτη ἡ
συνείδησις, ἐνῷ ἔχει πλησίον τοῦ ἀνθρώπου ἀξίους οἰκτερο-
μοῦ ἔλεγον ἀρελῶς) πρέπει μὲ ὅ,τι περὶ ἀπὸ τὸ χέρι
τοῦ νὰ τοὺς συντρέξῃ προπῆτερ, καὶ τότε ἅς κἀμὴ ὅπως
ἐξαπαῶ. »

Ἦν εἰπόμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην τὸ αἶτιον τῆς πρῶ-
της Ἀλήθης τῆς Γελασίνας, παθοῦμεν νὰ τὸν βεβαιώσωμεν
περὶ τῆς σωφροσύνης αὐτῆς.

Λυπούμεθα ὅτι μεταχειριζόμεθα τὴν λέξιν σωφροσύνη,
ἐξῆς σφάραγ, ποιμπώδη, παρενείρουσαν πάντοτε σχεδὸν
δέας θυσιῶν ἀλγεινῶν, πάλης ἐπιμόχθου κατὰ τῶν πα-
θῶν, αὐστηρᾶς μελέτης ἐπὶ τῆς ματαιότητος τῶν πραγ-
μάτων τῆς γῆς.

Τοιαύτη δὲν ἦτον ἡ τῆς Γελασίνας σωφροσύνη.

Αὐτὴ, οὐδ' ἐπάλαμψεν, οὐδ' ἐμελέτησεν.

Αὐτὴ εἰργάσθη, ἐγέλασε καὶ ἐτραγωδῆσεν.

Ἡ φρόνησίς της, καθὼς ἡ ἴδια τὸ εἶπεν ἀπλούστῃ καὶ εἰλικρινέστατα εἰς τὸν Ῥοδόλφον, ἐπηγάζεν ἀπὸ τῆς τιμῆς περὶ καιροῦ . . . Δὲν εἶχε τὴν εὐκαιρίαν καλλιέργησιν ἔρωτα . . . Αὐτὴ, χαϊδρὰ, φιλόπικρος καὶ τακτικὴ αὐτὴν ἡ τάξις, ἡ ἐργασία καὶ ἡ φαιδρότης προστάτευσαν, ὑπεστήριξαν καὶ διέσωσαν χωρὶς οὐδ' ἡ ἰδὴ τὸ καταλάβῃ.

Ἰσως τὴν ἥθικὴν ταύτην εὐρωσὶ τινες ἐλαφρὰν, εὐλογον καὶ περιχαρῇ τὸ ἀποτέλεσμα ἡμεῖς δὲν ζητοῦμεν ; μᾶς μέλει ὅποιαδῆποτε ἦναι ἡ ἀφορμὴ !

Τί μᾶς μέλει ἂν λαμβάνωσιν αὐτὴν ἡ ἐκείνην διεύθυνσιν αἱ ρίζαι τοῦ φυτοῦ, ἀφ' οὗ τὸ ἄνθος του προέγεται ὡραῖον, λαμπρὸν καὶ εὐωδέστατον ! . . .

Μεταξὺ λόγων ἐπὶ τῆς οὐτοπίας μας, ὅτι ἡ κοινωνία οὐδεὶς νὰ παραχωρῇ ἐνθαρρύνσεις, βοηθήματα καὶ ἀμύνην πρὸς τοὺς διακρινομένους κατὰ τὰς κοινωνικὰς ἀνάγκας τῶν χειρῶνακτας, ἀνεφέραμεν σχεδὸν τι τοῦ Ναπολέοντος περὶ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ ΤΗΣ ΑΡΕΤΗΣ. Ὡς ὑποσώμεν, ὅτι ἡ γόνιμος αὕτη ἰδέα τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἀδρός ἐπραγματοποιεῖτο.

Εἰς τῶν ἀληθῶν φιλανθρώπων του, τῶν ἐπιτετραμμένων καὶ ἀνερευνῶσι τὸ καλὸν, ἀνεκάλυψε τὴν Γελοσίαν.

Ἐγκαταλελειμμένη αὕτη, ἀνευ συμβουλῆς καὶ ὑποστήριξεως, εἰς ἅπαντας ἐκτεθεμένη τοὺς κινδύνους τῆς πτωχείας, εἰς ἅπαντας τοὺς πειρασμούς ὑπ' ὧν περιπολεῖ ἡ νεότης καὶ τὸ κάλλος, ἐπέμεινε μολταῦτα καθαρὰ ἀμίαντος ὁ τίμιος καὶ ἐργατικὸς βίος αὐτῆς ἡδύνατο χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα. Ἡ νεανὶς αὕτη λοιπὸν, εἶναι ἄρ' γε ἀξία, ὅχι μιᾶς ἀνταμοιβῆς, ὅχι ἐνὸς βουκαλινοῦ, ἀλλ' ὀλίγων τινῶν ἡπίων λέξεων ἐπευφημίας.

θαρρύνσεως; λέξεων δυναμένων νά τῇ δώσωσι τινα συν-
ίσθησιν τοῦ πόσου ἀξίζει, νά τὴν φιλοτιμώσων ἐνώπιον
αὐτῆς, νά τὴν υποχρεώσωνι μάλιστα νά διατηρήτῃ ἡ
ὕψὺ καὶ εἰς τὸ μέλλον;

Θέλουν τῇ δεῖξῃ τοῦλάχιστον, ὅτι ὑπάρχουσιν ὀρθολο-
γικῶς ἀκολουθοῦντες μ' εὐμενείαν πλείστην καὶ ἀντιλήψιν
τοίμην τὰ διαβήματά της εἰς τὴν χαλεπὴν ὁδόν, τὴν
ποῖαν βυθίζει μετὰ τοσοῦτου θάρρους καὶ τοσαύτης ἰλα-
στότητος . . . Θέλουν τῇ δώσωσι νά καταλάβῃ, ὅτι ἂν μιαν
μέραν ἢ ἐλλειψίς ἔργου ἢ ἡ νόσος ἐπαπειλήσῃ τὴν
τορὴν καὶ ζωὴν της ζωῆς, τὴν ὅλως ἐπαναπαυμένην
πρὸς τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ὑγιείας, χάρις εἰς τὴν παρελ-
θούσαν της διαγωγὴν, δὲν θέλει μείνει ἄνευ θεραπείας
αὐτῆς.

Πολλοὶ βέβαια θέλουν κατακραυγάζει, ὅτι ἀδύνατον
ἂν λάβῃ χώραν ἡ ἀρωγὸς αὕτη ἐπαγρύπνησις δι' ἧς προ-
εῖται νά περιφρουρηθῶσιν οἱ ἐξαιρετικῶς ἀξιοὶ ἀντιλήψεως,
ἐκ τοῦ παραδειγματικοῦ παρελθόντος αὐτῶν.

Νομίζομεν ὅτι ἡ κοινωνία ἤδη ἔλυσε τὸ πρόβλημα
αὐτοῦ.

Αὕτη, δὲν ἐπενόησε τὴν ἐπαγρύπνησιν αἰσιματίας ἀ-
πονομίας, καὶ ἰσόβιον καὶ πρόσκαιρον, ἐπὶ τῷ ἐπωφελε-
τάτῳ, βέβαια, σκοπῷ, τοῦ νά ἐπιτηρῇ τὰ διαβήματα
ὧν ὅσοι θεωροῦνται ἐπικίνδυνοι ὡς ἐκ τοῦ ἀξιωμασίου
παρελθόντος αὐτῶν;

Διὰ τί λοιπὸν ἡ κοινωνία νά μὴ συστήσῃ καὶ τινα Ε-
ΛΓΕΡΓΗΝΗΣΙΝ ΑΝΩΤΑΤΗΣ ΠΟΙΚΗΣ ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΑΣ;

Ἄλλ' ἅς καταβῶμεν ἐκ τῆς σφαίρας τῶν οὐτοπιῶν, ἐ-
πανερχόμενοι εἰς τὸ αἴτιον τῆς πρώτης λύπης τῆς Γελα-
ίνης.

Παρακτὸς τοῦ Γερμανοῦ, γνωστικοῦ καὶ ἀκάκου νέου,
οἱ οἱ γείτονες τῆς ραπτερίας εἶχον ἐκλάβει εἰς τὴν ἀρ-

γὴν τὴν πρωτότυπον οἰκειότητα καὶ ἐλευθερίαν αὐτῆς ἀν-
τι θρίψεων καὶ ἀγκισμῶν· ἀλλ' οἱ κύριοι οὗτοι ἰνυχά-
σθησαν ἐπὶ τέλους νὰ πεισθῶσιν, ὅχι ἀνευ θαυμασμοῦ καὶ
δυσσερεσκείας τινὸς μάλιστα, ὅτι εἰς τὴν Γελασίαν ἄλλο
τι δὲν ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ εὐρωσιν, εἰμὴ ἓνα σύντροφον ἀξια-
γάπητον καὶ ἐκιδρότατον εἰς τὰς ἐκστρατείας πάσης κυ-
ριακῆς, μίαν γειτονίσσαν εὐπροσήγορον καὶ ἀγαθὴν, ἀλλ'
ὅχι πώποτε μίαν ἐρωμένην.

Ἡ κατ' ἀρχὰς σοφδοῦ ἐκπληξὺς καὶ δυσσερεσκεία των,
ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὑπεχώρησεν ἀπέναντι τῶν ἀδύλων καὶ
χαρισιστῶν ἰδιωμάτων τῆς ῥαπτοῦρας· ἔπειτα, ὡς τὸ εἶπε
καὶ ἡ ἰδία εἰς τὸν Ῥοδύλφον ὁρθότατα, οἱ γείτονές της,
διὰ πολλοὺς λόγους, τὸ εἶχον ὡς τιμὴν των νὰ περιέ-
χεται τὴν κυριακὴν στήριγμένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος αὐτῶν
μία νέα εὐειδὴς (ἐπεὶδὴ ὀλίγον ἔμελε τὴν Γελασίαν τί ἤ-
θελεν ὑποθέτει ὁ κόσμος) καὶ ἡ ὁποία τέλος πάντων, ἄλλο
δὲν ἀπῆτει, εἰμὴ νὰ συμμετέγῃ εἰς πᾶσαν σεμνὴν αὐτῶν
διασκεῦασιν, τῆς ὁποίας τὴν τέρψιν ἐδιπλάσιαζεν ἡ εὐτρά-
πελος τῆς νεάνιδος παρούσα.

Ἐπειτα, ἡ χαρίεσσα κόρη, εὐχαρισταῖτο μὲ τὴσιν εὐ-
κολίαν! . . . Εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἐνδείας της, τὸσόν κα-
λῶς καὶ εὐθύμως ἐγευματίζε δι' ἐνὸς τμήματος παξιμα-
θίου ζεστοῦ, τὸ ὁποῖον ἐκοκκάλιζεν ὅλαις δυνάμεσι διὰ
τῶν μικρῶν της λευκῶν ὀδόντων· μετὰ δὲ ταῦτα, τὸσόν
ἀξιώλογα διεσκέδαζεν ἐξερχομένη εἰς περίπατον ἐπὶ τῶν
βουλεύδων ἢ ἀγερῶν!

Ἐὰν οἱ ἀναγνώσταί μας ἠσθάνθησαν ἤδη συμπάθειαν
τινα πρὸς τὴν Γελασίαν, συμφάσκουσι βέβαια, ὅτι πολὺ
βάρβαρος ἢ ἡλίθιος ἔπρεπε νὰ ᾔναι τις, διὰ ν' ἀρνῆθῃ ἅ-
πας τῆς ἐξδομάδος εἰς ἓν πλᾶσμα τοσοῦτον χαρίεν τῶν
μετρίας αὐτᾶς ψυχαγωγίας. Ἐπειτα, ἡ Γελασίνα, μὴ ἔ-
χουσα οὐδὲν δικαίωμα τοῦ νὰ ζηλεύῃ, δὲν ἐμπόδιζε πώ-
ποτε τοὺς οἰκιακοὺς της φίλους τοῦ νὰ εὐρίσχωσιν εἰς αὐ-

με ώραίης ὀλιγώτερον σκληρίας ἀπ' αὐτήν, ὅ, τι δὲν ἤ-
θελαντο πλησίον τῆς νᾶ ἐπιτύχῃσι.

Μόνος ὁ Ψραγκίσκος Γερμανὸς δὲν συνέλαβε τὴν ἐλαχι-
στην μωρὴν ἐλπίδα ἐκ τῆς οικειότητός του μετὰ τῆς νεά-
μιδος· αὐτὸς ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν, ἐμάντευσεν ὅποιον
εἶδους τερπωλὴν ἡδύνατο νὰ εὔρῃ εἰς τὴν ἀλλάστον σχε-
σιν τὴν ὁποίαν τῷ ἐπρόσφερον ἡ Γελασίνα.

Τὸ συμβεβημένον συνέβη, κατὰ δυστυχίαν. Ὁ Γερμανὸς
ἠγάθη ἐμμανῶς τῆς γειτονίσσης του, χωρὶς νὰ ταλμῇ
πώποτε λῆξιν νὰ τὴν ἐκφρασθῇ περὶ τοῦ ἐρωτός του.

Ἀντὶ νὰ μιμηθῇ τοὺς προκατόχους του, αἵτινες, πεπει-
σμένοι ὅτι ματαίᾳ πᾶσα ἐλπίς ἀπολαύσεως, ἐπαρηγοροῦν-
το προσφεύγοντες εἰς ἄλλους ἐρωτας, καὶ τοὶ φιλικῶς
ἔχοντες μετὰ τῆς γειτονίσσης των, ὁ Γερμανὸς ἐνετύρῃ
εἰς τὴν ἀδελφικὴν συναναστροφὴν τῆς νεάνιδος, διάγων
πλησίον τῆς, ὅχι μόνον τὴν κυριακὴν, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν
ἑσπέραν, ὅταν δὲν εἶχεν ἐργασίαν. Εἰς τὰς μακρὰς δὲ
ταύτας συναναστροφάς των, ἡ μὲν Γελασίνα ἦτο, καθὼς
πάντοτε, φιλόγελως καὶ φιλοπαίγμων· ὁ δὲ Γερμανὸς,
σεμνὸς, γλυκὺς, φρόνιμος, πολλὰκις δὲ καὶ ὀλίγον σκυθρωπός.

Ἰδοὺ τὸ μόνον του κακόν· αὐτὴ τοῦ ἡ σκυθρωπότης·
διότι, ὡς πρὸς τὴν εὐγένειαν τῶν τρόπων του, ὁ πραγμα-
τευτὴς Γυρώδιος μετὰ τὰς γελοιώδεις ἀπαιτήσεις του, καὶ
ὁ Καθριώνης μετὰ τὰς παραχώδεις παραδοξότητάς του δὲν
ἦσαν ἄξιοι οὐδὲ νὰ συγκριθῶσι μετ' αὐτοῦ. Ἀλλ' ἔμεινε
πάλιν κατώτερος ἐκείνων ὡς πρὸς τὴν ἀνεξάντλητον ἀδυ-
λεσχίαν τοῦ ἐνός, καὶ οὐχ ἦττον ἄφρονον γελοιολογίαν τοῦ
ἐτέρου.

Ἔως τότε λοιπόν, ἡ Γελασίνα δὲν εἶχε δεῖξει φανεράν
προτίμησιν εἰς οὐδένα τῶν τριῶν. . . Ἀλλ' ὡς μὴ στε-
ρημένη ὀρθῆς κρίσεως, παρατήρει ὅτι ὁ Γερμανὸς ἦνωνεν
εἰς ἑαυτὸν πᾶν ὅ, τι ἐχρειάζετο πρὸς τὸ νὰ καταστήσῃ
εὐτυχὴ μίαν γυναῖκα γηωστικὴν.

Τώρα λοιπόν ἄς εἰπώμεν διατί ἡ Γελασίνα ἦτο λυγμένη, καὶ διατί οὐδ' αὐτὴ, οὐδὲ τὰ πουλάκια τῆς δὲν ἐλάδουν. Ἡ στρουγγύλη καὶ ζωτρά μορφή τῆς εἶχεν ὥχρῳ σαι ὀλίγον· τὰ συνήθως χαρμόσυνα καὶ λαμπρά τῆς μαύροι καὶ μεγάλα ὄμματα ἦσαν βεβαρτημένα ὀλίγον καὶ τεθολωμένα· ἡ φυσιογνωμία τῆς ἐνκοτῶρει ἄχθος ἀτυχεῖσιν. Εἶχεν ἐργασθῇ κατὰ μέγα μέρος τῆς νυκτός. Ἐκ δικλείμπτων ἐξέπιπτε τοὺς ὀρθόκλινους τῆς μετὰ μελαγχολίας ἐπὶ τινος ἐπιστολῆς, ἣτις ἔκειτο ἀναιωγμένη ἐπὶ τῆς πλυσίον τῆς τραπέζης· ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἦτο τοῦ Γερμανοῦ καὶ περιεῖχε τὰ ἐρεξῆς·

« Ἐκ τῆς πάλαιας Βορκαχτηρίας.

(de la Conciergerie.)

« Δεσποσύνη,

« Πόσον εἶμαι δυστυχῆς, θέλετε γνωρίσει ἐκ τοῦ τόπου εἰς τὸν ὁποῖον σῆς γράφω τὴν παρούσάν μου. Μὲ καθεύδον ὡς κλέπτῃ . . . Εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου ὅλου φαίνομαι ἐνοχός, καὶ ὁμῶς τολμῶ νὰ σταίλω πρὸς ὑμᾶς ἐπιστολήν !

« Ἀλλ' ἡ ἐσχάτη ἀπελπισία ἤθελε μὲ κυριεύσει, ἂν ἐπίστευα ὅτι καὶ ὑμεῖς ἐπίσης μὲ θεωρεῖτε ὡς ἐγκληματία καὶ διεσθαρμένον. Σῆς παρακαλῶ θερμῶς, μὴ με καταδικάσετε πρὶν ἀναγνώσετε αὐτήν μου τὴν γράψην . . . Ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς μὲ ἀποσπαραχθε . . . ἡ τῆς ψυχῆς μου ὀδύνη ἤθελε κορυφωθῇ !

« Ἰδοὺ τί μοι συνέβη·

« Ἀπὸ τινος ἤδη καιροῦ, δὲν ἐκατοίκουν μὲν πλέον εἰς τὴν ὁδὸν Τέμπλου, ἀλλὰ διὰ τῆς τάλαιπώρου Λουίζης ἐμάνθανα, ὅτι ἡ οἰκογένεια τοῦ Μορέλ, τὴν ὁποίαν καὶ ὑμεῖς καὶ ἐγὼ ἐσυλλυποῦμεθα τόσον, ὅσον ἐπῆγαινε κατήρατο. Φεῦ ! ἡ πρὸς τοὺς δυστυχεῖς αὐτοὺς εὐσπλαγγνία μου μὲ ἠράνισε ! Δὲν μετανόω, ἀλλ' ἡ τύχη μου εἶναι πολὺ σκληρά ! . . .

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βεροῦνης

Χθές, ήγγισα τὸ ἐμπόριον ὃ ἀναχωρήσω ἀπὸ τοῦ Κ. Φερ-
ράνδου, ἐπειδὴ εἶχαν γραφικὰ βίαια. Εἰς τὸ δω-
μάτιον ὅπου εἰργάζοντο ὑπῆρχε τις γραμματεὺς, ὅπου
ὁ κύριός μου ἀναπέθετε καθήκοντάς τινι ἐργασίαν μου ὅλης
τῆς ἡμέρας. Χθές λοιπὸν τὸν εἶδα ἀνίστατον, πεταχθέν-
τον στρέφεται καὶ λέγει—Μὴ φοβῆς, ἀνδρὲς τελειώ-
σῃς αὐτοὺς τοὺς λογαριασμούς, ἐπειτα τοὺς βύλλας μέσα
εἰς τὴν γραμματεὺς, πῶς ὅποιος ἴδῃ σ' ἀφ' οὗ το
κλειδῶ—καὶ ἀνεχώρησεν.

« Ἀρῶν ἀπέλειψα τὸ ἔργον μου, ἦναι δὲ τὸ συρτάριον
διὰ να κλεισθῇ μέσα τὰ ἔγγραφα, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μου
προσέβλεπον μηχανικῶς ἐπὶ γραφῆς τοῦδε ἀνωμαλίας,
ὅπου εἶδα τ' ὄνομα Γερῶντος Μορέλ, λησφόρος.

« Σὺς ἀρρολογεῖσθαι ὅταν εἶδα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ
αὐτοῦ τοῦ δυστυχοῦς, εἶχθα τὴν ἀδικίαν ὃν ὡς ἀναγνω-
σῶ τὴν γραφὴν ἐλάνην καὶ οὕτως ἐμαθῶ, ὅτι ἐσκόπευαν
να τὸν φυλακίσωσι τὴν ἐπομένην διὰ μίαν ὀφειλὴν ἀπὸ
1.300 φράγκα, κατ' ἐγγύησιν τοῦ Κ. Φερράνδου, διὰ τι-
νος τρίτου προσώπου.

« Ἡ γραφὴ ἦτον ἐκ μέρους τοῦ ἀνθρώπου τὸν ὅποιον
ἔχει ὁ κύριός μου ἐπιστάτην εἰς τὰς ἀξιοκρατίας ὑποθε-
σεῖς του. Γνωρίζων τὴν θέσιν πῶς ἀναγκασίαν τοῦ Μορέλ,
ἐπολλογίσθη ὅπως καὶ ἐμαῖς να ἐπιρρῇ ὁ φυλακι-
σμός τοῦ μόνου στυγερὰτος αὐτοῦ. . . Ἐκπεπῆν καὶ
κρυφάκις. Κατὰ δυστυχίαν εἶδα ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ συ-
ταρίου μίαν ὕλην ἀνοικτὴν, ἐπερυσαν χρήματα 2.000
φράγκων. . . Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνη στιγμὴν, αὐτὸς
τὴν λουίζαν ὡς ἀναβάνη τὴν κλεψικὰ, καὶ χωρὶς να σκε-
φθῇ τί ἐπεχείρουν, ἀλλὰ δοκῶν τὴν εὐκαιρίαν, ἐπῆρα
1.300 φράγκα. Ἐπρόσμενα τὴν λουίζαν να διαβῇ, καὶ
ἐγχειρίσας αὐτῇ τὰ χρήματα, τὴν εἶπα— Ἀδριὸν ὅς συ
λακίσουν τὸν πατέρα σου διὰ 1.300 φράγκα, τὰ ὅποια
χρεωστῇ, λάβε αὐτὰ καὶ λῦτρώσέ τον· ἀλλὰ φυλάξου

μήν είπης κάθενός ότι τά έλαβες άπ' έμέ . . . Ο Κ. Φεράνδης έγνώρισα από σήμεραν τί πράγμα είναι . . . »

« Βλέπετε, δεσποσύνη, ότι ο σκοπός μου ήτον ιερός, άλλ' ο τρόπος μου ήτον ένοχος· δέν θέλω νά σάς κρύψω τίποτε . . . Τώρα ιδού και ή δικαίωσίς μου.

« Πρώ πολλού καιρού, διά μυρίων οικονομιών, είχα σχηματίσει ιδιανή μου μίαν μικράν ποσότητα χρημάτων, 1,500 φράγκα. άτίνα έδωσα μέ τόκον εις ένα τραπεζίτην. Ο τραπεζίτης δε αυτός, πρό οκτώ ήδη ήμερών μέ ειδοποιήτεν, ότι, έπειδή ή προθεσμία των εις χείρας του χρημάτων μου έληξεν, απέκειτο εις την διάκρισίν μου νά νά εξακολουθήσω έχων αυτά πλησίον του, ή νά τά λάβω.

« Είχα λοιπόν ιδιανά μου πλησιότερα των όσων έσκόπευα από το συμβολαιογράφου· ήδυνάμην την έπιδοσαν νά λάβω άν ήθελα τά 1,500 φράγκα μου. Άλλ' έπειδή ή ταμίας του τραπεζίτου ήνοιγε τό μεσημέρι, και ο Μορελ έμελλε νά φυλακισθ ή πρώτ', έπρεπε νά τον δαθώσω ενωρίς τά χρήματα, άλλέως, ναι μέν ήδυνάμην και εις τό διάστημα της ήμέρας νά τον εξαίξω εκ της φυλακής· άλλ' έσυλλογισθην, ότι δέν ήθελεν άνθεξει ή κλεινότης αθλία του σύζυγος εις τό θεαμα των κλητέρων, άπαγόντων τον άνδρα της. Έπειτα, ήθελεν πέσει και όλα τά έξοδα της κρατήσεως εις βάρος του λιθογλύφου. Έκινούτο λοιπόν, ότι όλα τά δυστυχήματα ταύτα άπερφεύγοντα έην έλάττωνα τά 1,300 φράγκα. άτίνα ήμην εις θεσιν νά έπιστρέψω τό πρώτ' εις την θεσιν των, πριν παρατηρήση τι ο Κ. Φεράνδης. Άλλ' κατά δυστυχίαν ήπατήθη.

« Αναχωρώ εκ του Κ. Φεράνδου. Μή όν δε πλέον υπό την έπίβροήν της άγανακτήσεως και του οίκτου όστις μ' έπικραίνησεν εις την πράξιν εκείνην . . . ήρχισα νά συλλογίζομαι τον κίνδυνον της θέσεώς μου· μυριοι τότε φόβοι μέ κατεκυρίευσαν· έγνώριζα την άυστηρότητα του συμβολαιογράφου· ήδυνάτο όύτος μετά την αναχώρησίν

μου νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ παρατηρήσῃ εἰς τὴν γραμματοθήκην του νὰ ἴδῃ τὴν κλοπὴν· ἐπειδὴ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του, εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅλων τῶν ἀνθρώπων . . . τοῦτο θεωρεῖται ὡς κλοπή.

» Αἱ ἰδέαι αὗται μὲ κατετάραξαν· μολονότι ἦτον ἀργά, ἔτρεξα εἰς τοῦ τραπεζίτου διὰ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μοὶ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως τὰ χρήματά μου· τὸν αὐτὸν ὥρην νὰ εἶπω εὐλογιστὴν τινὰ αἰτίαν διὰ τὴν βίαν μου ταύτην· ἔπειτα νὰ πρῶξω πάλιν εἰς τοῦ Κ. Φεράνδου καὶ νὰ βάλω τὰ ὅσα ἐπῆρα εἰς τὴν θέσιν των.

» Κατὰ κακὴν μου τύχην, ὁ τραπεζίτης ἔλειπε πρὸ δύο ἡμερῶν εἰς Βιλλεβίλλην, εἰς ἀγροτικὸν τινὰ οἶκον, ὅπου εἶχε φυτευτάς. Ἐπρουσμεῖνα μὲ παλμούς καρδίας νὰ ἐξημερώσῃ, ἔτρεξα ἀμέσως εἰς τὴν Βιλλεβίλλην. Τὸ πᾶν ὑπῆρξεν εἰς ἐμὲ ἀντίπαλον· ὁ τραπεζίτης εἶχεν ἀναχωρήσει πρὸ μιᾶς στιγμῆς διὰ τοὺς Παρισίους· ἔρχομαι ἀμέσως μετὰ σπουδῆς, τὸν εὕρισκω, λαμβάνω τέλος πάντων τὰ χρήματά μου, καὶ παρουσιάζομαι εἰς τοῦ Κ. Φεράνδου . . . ἀλλὰ τὰ πάντα εἶχαν ἤδη ἀνακαλυφθῇ! . . .

» Καὶ αὐτὰ ἀκόμη δὲν εἶναι τιποτέ· τὴν ὥρην ὁ συμβολαιογράφος μὲ κατηγορεῖ, ὅτι τὸν ἐκλεψα 15,000 φράγκων εἰς γραμματικά τραπεζιτικά, ἅτινα, λέγει, ἦσαν ἐντὸς τοῦ συρταρίου τῆς γραμματοθήκης, ὁμοῦ μὲ τὰς 2,000 φράγκων εἰς μάλαγμα. Τοῦτο εἶναι συκοφαντία αἰσχρὰ, καὶ ψεῦδος ἀτιμώτατον! Ὁμολογῶ ἑμαυτὸν ἔνοχον ὅτι ὑπῆρξα τὰ 1,300 φράγκα· ἀλλ' ὀρκίζομαι εἰς πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει ἱερώτερον εἰς τὸν κόσμον, ὅτι εἶμαι ἀθῶος κατὰ τὰ ἄλλα . . . Δὲν εἶδαν τὰ ὀρματά μου κἀνὲν γραμματίον τραπεζικὸν ἐντὸς τοῦ συρταρίου· μόνον 2,000 φράγκων εἰς μάλαγμα, ἐκ τῶν ὁποίων ἔλαβα τὰ 1,300, ἅτινα καὶ ἔφερα πάλιν.

» Ἰδοὺ, δεσποσύνη, ἡ καθαρὰ ἀλήθεια· εἶμαι ὑπὸ τὴν ἀτιμίαν φρικτῆς κατηγορίας, καὶ ὅμως πέπεισμαι ὅτι

γνωρίζετε πόσον ανίκανος είμαι τοῦ νά ψευσθῶ . . . Ἄλλ-
λὰ δύνασθε νά μέ πιστεύσητε; . . . Φεῦ! ὡς εἶπε καί ὁ Κ.
Φερράνδος, ὅστις εἶναι ικανός νά κλέψῃ μίαν ποσότητα
μικράν, δύναται νά κάμῃ τὸ αὐτὸ καί διὰ μεγαλητέραν,
καί οὐδεὶς ὀφείλει νά δίδῃ πίστιν εἰς τοὺς λόγους τοῦ
τοιούτου.

» Τόσον ἀγαθὴν καὶ ἀρραβωνήμεν πρὸς τοὺς δυστυχεῖ-
σας ἐγνώρισα πάντοτε, τόσον εὐλικρινή καὶ ἁδόλυν, ὥστε
ἐλπίζω, ὅτι ἡ καρδία σας θέλει ἐκτιμήσῃ τὴν ἀλήθειαν
τῶν λόγων μου . . . Ἄλλο τι δὲν ζητῶ . . . Βάλετε εἰς
τοὺς λόγους μου βάσιν, καὶ θέλετε γνωρίσει ὅτι, ὅσον εἶμαι
ἀξιόμμεμπτος, τοσοῦτον καὶ ἀξιολύπητος· ἐπειδὴ, τὸ λέγω
πάλιν ὁ σκοπός μου ἦτο καλός· αἱ ἄλλως ἀναικονόμητοι
περιστάσεις μέ ἤγκνησαν.

» Ὡ! δεσποσύνη Γελασίνα . . . εἶμαι ἀθλιέστατος! . . .
Νὰ ᾔξεύρατε ἐν τῷ μέσῳ ὁποίων ἀνθρώπων εἶμαι προω-
ρισμένος νά ζῶ μέχρι τῆς δικαιοσύμης ἡμέρας μου!

» Χθες μ' ἐπῆγαν εἰς ἓν μέρος τὸ ὁποῖον ὀνομάζουν
ἀπαθήκη τῆς ἀστερομίας. Δὲν δύναμαι νά σᾶς περιγρά-
ψω τί ἡσθάνθην εἰς τὸν ἐαυτόν μου ὅταν, ἀπὸ ἀνέστην
σκοτεινὴν τινα κλίμακα, ἐβόλασα ἐνώπιον μιᾶς θύρας μὲ
κατηγορητὸν θυρίδιον ἐπ' αὐτῆς, τὴν ὁποίαν ἤνοιζαν καὶ
ἀμέσως πάλιν ἐκλείσαν ὀπισθὲν μου.

» Τόσον τεταραγμένος ἤμην, ὥστε κατ' ἀρχὰς δὲν διέ-
κρινα τίποτε. Ἄρ' τις θερμὸς, ναυτιώδης, με ἐκτύπησαν
εἰς τὸ πρόσωπον· ἤκουσα μέγαν θόρυβον φωνῶν ἠνωμένων
τῇ δε κακέισε μέ γέλωτας ἀπαισίους, μέ λοιδορίας θυμοῦ,
καὶ μέ ἄεσμα βάρβαρον· ἰστάμην πλησίον τῆς θύρας ἀ-
κίνητος, θεωρῶν τὰς πλάκας τοῦ ἐδάφους, μὴ τολμῶν νά
προχωρήσω, οὐδὲ ν' ἀνεγείρω τοὺς ὀφθαλμούς, νομίζων
ὅτι ὅλοι μ' ἐβίλεπαν ἀσκηρδαμυκτί.

» Οὐδεὶς ἐπρόσεχεν εἰς ἐμέ· ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ
εἰσροτίζουσιν ἂν τοῖς προστεθῇ ἢ τοῖς ἀφαιρεθῇ εἰς ὁμοίας

των. Τέλος πάντων ἐτόλμησα ν' ἀνεγείρω τὴν καρδίην μου. Θεέ μου! τί φρικώδεις μορφαί! τί πεπληρωμένα φρενέματα! τί ῥάκη βροθυρότης! Ὅλη ἡ πρόσφυς τῆς πενίας καὶ μογηθείας. Ἦσαν ἐκεῖ τεσσαράκοντα σχεδὸν ἢ πεντήκοντα καθήμενοι, ὄρθιοι ἢ κοιτώμενοι ἐπὶ ἐδωλίων εἰς τὸν τοῦτον ἐμπλημένον, ἀλιττέροι, κλέπται, φονεῖς... τέλος πάντων ὅλοι ἐσθίνον τοὺς ὑποίους συνελθόντες κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτός καὶ ἡμέρας.

» Ὅταν μὲ εἶδαν, ἤτληθον αἰσθάνεσθαι παραγορεῖαν βλέπων ὅτι α' ἐκατάλαβον μὴ ὅσα ἐκ τῶν ἰδικῶν τῶν... Ἰνὲς μ' ἐθεώρησαν αὐθαδῶς πως καὶ χλευαστικῶς· ἔπειτα ἔρχεσθαι νὰ συνομιλῶσι μετὰξ' ἡμῶν, χαμηλὴ τῇ ρομφῇ, ἀγνοῶ ὅποιον ἀποτρόπαιον διάλεκτον· δὲν ἐνόησα τί ἐλέγγαν. Μετὰ τινος συγγένου, πλησιάζει ὁ αὐθαδέστερος ὅλων, μὲ κυτῶν εἰς τὸν ὦμον, καὶ μὲ ζητεῖ γρήμιστα διὰ τὸ καλῶς ὠρεῖσθαι.

» Ἐδόξα ὀλίγα τινά, ἐλπίζων νὰ ἐξαγοράσω οὕτω τὴν ἀνάγκυσιν μου· δὲν τοὺς ἐβόησαν· μὲ ζητοῦν καὶ ἄλλα· ἐναντιοῦμαι. Μὲ περικυλλῶσιν τότε μὲ ὕβρεις καὶ ἀπειλὰς· ὀλίγον ἀκόμη, καὶ ἐπιπταν ἐπάνω μου· ἀλλὰ κατ' εὐτυχίαν ὁ θόρυβος τῶν ἡκούσθη ὑπὸ τοῦ δεσμοφύλακος, ὅστις καὶ εἰσῆλθε. Τὸν διηγούμαι τὸ διατρέξαν· ἤθελε νὰ τοὺς βιάσῃ νὰ μ' ἐπιστρέψωσι καὶ ὅσα τοὺς ἔδοξα, καὶ μὲ εἶπεν ὅτι, ἂν θέλω, ἀντὶ μικρᾶς τιμῆς πληρωμῆς, ἡδύνατο νὰ μὲ ὑπάγῃ εἰς τὸ μέρος τὸ καλούμενον πιστόλα, δηλαδὴ νὰ ἦμαι μόνος ἐντὶ κοιτωνίσκου τινός. Ἐδέχθην εὐγνωμόνως τὴν πρότασιν, καὶ ἀρῆκα τοὺς κακούργους ἐκείνους ἐν τῷ μέτῳ τῶν φυδερισμῶν τῶν· ἔλεγον ὅτι μέλλομεν νὰ συναντηθῶμεν πάλιν, καὶ τότε θὰ μὲ ἀρῇσιν εἰς τὸν τόπον.

» Ὁ δεσμοφύλαξ μὲ ὠδήγησεν εἰς ἓνα κοιτωνίσκον, ὅπου ἐπέρασα τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτός.

» Ἐντεῦθεν λοιπὸν σὰς γράφω σήμερον τὸ πρωτ. Μετ'

ὀλίγον θέλουν μ' ἐξετάσει καὶ ἐπομένως μεταφέρει εἰς ἄλλην φυλακὴν ὀνομαζομένην ἡ Φόρκη, ὅπου φροδοῦμαι μὴν ἀπαντήσω πολλοὺς τῶν ἐν τῇ Ἀποθήκῃ συντροφίων μου. Ὁ δεσμοφύλαξ, συγκινηθεὶς ἀπὸ τὴν θλίψιν καὶ τὰ δάκρυά μου, μὲ ὑπεσχέθη νὰ σᾶς διαβιβάσῃ τὴν παρούσαν ἐπιστολήν, μολονότι τοιαῦται εὐαρεστήσεις τὸν εἶναι ἀπηγορευμέναι.

Ἡ Προσμένω, δεσποσύνη Γελασίνα, μίαν ἐσχάτην ἐκδοὺλευσιν ἀπὸ τὴν παλαιὰν φιλίαν σας, ἂν τὴν σήμερον δὲν σισθάνεσθε ἐρύθημά τι δι' αὐτὴν τὴν φιλίαν. Ἀλλ' εἰάν εὐαρεστήσθε νὰ λάβετε ὑπ' ὄψιν τὴν αἰτήσιν μου, ἰδοὺ αὐτή· Σᾶς ἐγκλείω εἰς τὴν παρούσάν μου ἐν κλειδίον μικρὸν καὶ δύο λέξεις πρὸς τὸν θυρωρὸν τοῦ οἴκου ὅπου κατοικῶ, εἰς τὸ βουλευθῆτον Σαίντ-Δενῆ, ἀρ. 11. Τὸν λέγω, ὅτι δύνασθε ὡς νὰ ἤμην ἐγὼ ὁ ἴδιος νὰ διαθέσῃτε περὶ παντός μου πράγματος, καὶ τὸν παρακαλῶ νὰ ἐκπληρώσῃ πᾶσαν διαταγὴν σας . . . Θέλει σᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν μου· θὰ λάβετε τὴν καλωσύνην ν' ἀνοίξετε τὴν σκευοθήκην μου διὰ τοῦ κλειδίου τὸ ὅποιον σᾶς πέμπω· θὰ εὑρετε μέγα δεμα ἐγγράφων, τὰ ὅποια σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ φυλάξετε· ἐν ἐξ αὐτῶν ἀπευθύνετο πρὸς ὑμᾶς, ὡς θὰ ἰδῆτε ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς . . . Ἀλλὰ διάφορα ἐγγράφωσαν ὑπὸ τῇ ἐμπνευσίᾳ σας, καὶ εἰς ἡμέρας εὐτυχεστέραις . . . Τοῦτο μὴ σᾶς δυσχερεστήσῃ . . . δὲν τὰ ἐγγράφα διὰ νὰ τὰ ἰδῆτε ποτέ.

Ἡ Σᾶς παρακαλῶ πρὸς τούτοις, νὰ λάβετε τὰ ὀλίγα τινὰ χρήματα ἅτινα εὐρίσκονται ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἐπίπλου, καθὼς καὶ μικρὸν τι σκακίον ἐκ μεταξωτοῦ, περιέχον ἓνα λαίμοδετον κίτρινον, τὸν ὅποιον ἐρορούσατε εἰς τοὺς ὑπερινύς μας περιπάτους, καὶ μοῦ ἐδόσατε εἰς ἐνθύμησιν, ὅπου ταν ἀνεχώρησα ἐκ τοῦ οἴκου τῆς ὁδοῦ Τέμπλου. Τέλος πάντων ἐπεθύμουν, ἐκτὸς τῶν ὀλίγων μου ὀθονίων τὰ ὅποια μὲ χρειάζονται εἰς τὴν Φόρκην διὰ ν' ἀλλάζω, νὰ

πώλησθε ὅλα τὰ ἄλλα μου ἑπιπλά καὶ σκεύη· ἐπειδὴ, εἴτε ἀθωωθῶ, εἴτε καταδικασθῶ, πάντοτε θὰ εἶμαι στυγματοσμένος εἰς τὸ ἐξῆς, καὶ ἐπομένως ἀναγκασμένος νὰ φάγω πλέον ἀπὸ τοὺς Παρισίους . . . Ποῦ νὰ ὑπάγω . . . καὶ μὲ τί μέσα . . . ὁ Θεὸς γινώσκει ! . . . Ἡ κυρία Βουράνη, ἡ εἰς τὸ Τέμπλον παλαιοπώλης, ἐξ ἧς ἠγόρασα διαφόρα πράγματα, θέλει ἴσως ἀναδεχθῇ αὐτὴν τὴν φροντίδα· εἶναι καλὴ γυνὴ τοιαυτοτρόπως λυτρωσθε καὶ ὑμεῖς ἀπὸ τὸν περισπαυρὸν αὐτόν, ἐπειδὴ γνωρίζω πόσον ὁ καιρὸς σᾶς εἶναι πολυτιμὸς . . .

» Το ἐνοικίον μου τὸ ἔχω προπληρωμένον· μόνον σᾶς παρακαλῶ, νὰ δώσητε μικρὸν τι δῶρον εἰς τὸν θυρωρὸν. Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, δεσποσύνη, ὅτι σᾶς ἐνοχλῶ μὲ τόσα πράγματα μικρά, ἀλλ' εἴθε ἡ μόνη εἰς τὸν κόσμον πρὸς τὴν ὁποίαν τολμῶ ν' ἀπευθυνθῶ. Ἰδυνάμην ν' ἀποταθῶ καὶ πρὸς ἓνα ἐκ τῶν γοητῶν τοῦ Κ. Φερσάνδου μετὰ τοῦ ὁποίου μὲ συνδέει ἀγαθὴ φιλία· ἀλλ' ἐρρόβηθην μήπως κοινολογήσῃ τὸ περιεχόμενον ἐγγράφου μου τινὸν τὰ πλεῖστα ἐξ αὐτῶν ἀναφέρονται εἰς ὑμᾶς, ὡς σᾶς εἶπον, ἄλλα δὲ πάλιν διαλαμβάνουσι περιστάσεις τινὰς τῆς ἀθλίας μου ζωῆς. «ὦ! πιστεύσατε, δεσποσύνη Γελασίνα, ὅτι, ἂν μοῦ δώτετε καὶ αὐτὸ τὸ τελευταῖον δείγμα τῆς παλαιᾶς φιλικῆς σας, θέλω τὸ γνωρίσει ὡς μόνην μου παλαιάν ἐντὸς τῆς θείνης συμφορᾶς εἰς ἣν περιέπεσα· δὲν ἐξεύρω ὁποῖα πραΰσεις μὲ λέγει, ὅτι δὲν θέλετε μὲ ἀπορρίψει, καὶ τοι ἔχουσα καθὲ δίκαιον. Πρὸς τοῦτοις, σᾶς ζητῶ τὴν ἀδειαν νὰ σᾶς γράσω ἐνίοτε . . . Τόσον παρήγορον, τόσον γλυκὺ ἤθελα μὲ εἶσθαι τὸ νὰ ἰδυνάμην νὰ ἐκφράζωμαι εἰς μίαν εὐμενῇ ψυχῇ τὴν λύπην ἣτις μὲ κυριεύει!

» Φεῦ! εἶμαι εἰς τὸν κόσμον μόνος, κατάρκωνος· οὐδεὶς ἐνδιαφέρεται δι' ἐμέ . . . Ἡ μοναχικότης αὕτη, καὶ πρὶν μὲ φέρωσιν ἐδῶ μὲ ἦτον ὀχληρά· φαντασθῆτε τώρα ! . . . Καὶ ὁμως εἶμαι τίμιος . . . καὶ ἡ συνείδησις δὲν μὲ τύ-

ππει ότι έβλαψα πάποτε τόν παραισιόδη άνθρωπον, αλλά
 μάλιστα, μέ κίνδυνον πολλάκις τῆς ζωῆς μου, έδειξα ά-
 πιστοσύνην πρὸς πᾶν ὅ,τι φαῦλον καί πονηρόν . . . θέλετε
 τὸ ἰδῆ εἰς τὰ έγγραφέα μου, ἅτινα σᾶς παρεκάλεσα νά
 φυλάξετε· δύνασθε δὲ καί νά τὰ ἀναγνώσετε . . . Ἀλλά
 τίς με πιστεύει ταῦτα λέγοντα; Τόν Κ. Φερνάνδον σέβε-
 ται ὅλος ὁ κόσμος· ἡ περὶ χρηστότητος τοῦ ἀνδρός αὐτοῦ
 ῥήμη έστερεώθη πρὸ χρόνου πολλοῦ· ἔχει λόγον πρὸς τὸ
 νά μέ καταδιώξη . . . καί θέλει μέ ἀφανίσει. Ὑποκύπτω
 εἰς τὴν εἰμαρμένην μου . . . Τέλος πάντων, δεσποσύνη
 Γελασίνα, ἂν μέ πιστεύετε, ἐλπίζω ὅτι δὲν θέλετε μέ
 μισήσαι τελείως ὑμεῖς . . . θά μέ συλλυπηθῆτε ἐξ ἐναν-
 τίας, καί ἴσως κάμμιαν φορένθᾳ ἐνθυμείσθε ἕνα σῖλον εἰλι-
 κρητῆ. Τότε, ἂν ἡ ἀναμνήσις μου σᾶς ἐμπνεύσῃ αἶκτον . . .
 βαθὺν αἶκτον, ἴσως αὐτός σᾶς παρακινήσῃ κάμμιαν ἡμέ-
 ραν . . . κάμμιαν κυριακήν (ὦ! πόσον τερπνὰς ἐνθυμή-
 σεις διαγίρει εἰς τὴν φαντασίαν μου ἡ λέξις αὕτη!) κάμ-
 μιαν κυριακήν... νά ἔλθετε γενναίως ἕως ἐδῶ, ὀλιγωροῦσα
 περὶ τοῦ τόπου, εἰς τὸ ἐντευκτήριον τῆς φυλακῆς μου.

» Ἀλλ' ὄχι, ὄχι! νά σᾶς ἐπικνίδω εἰς τόπον τοιοῦτον
 . . . δὲν ἤθελα ποτὲ τοιμήσαι . . . καί ὅμως, πόσον εἰ-
 σθε ἀγαθὴ . . . ὥστε . . .

» Ἀναγκάζομαι νά διακνύω τὴν ἐπιστολήν ταύτην
 καί νά σᾶς τὴν πέμψω μετὰ τοῦ κλειδίου καί τῶν πρὸς
 τὸν θυρωρὸν ἀγγέλων μου λέξεων, τὰς ὁποίας τώρα θέλω
 γράψαι . . . Χαίρετε, χαίρετε, δεσποσύνη Γελασίνα . . .
 μὴ με ἀποθῆσατε εἰς σᾶς μόνην ἔχω πᾶσαν ἐλπίδα μου,
 εἰς σᾶς μόνην! . . .

» ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ.

» Υ. Γ. — Ἄν μοι ἀποκριθῆτε, διευθύνετε τὴν ἐπι-
 στολήν σας εἰς τὴν φυλακὴν τῆς Φόρκης.»

Ἐννοοῦμεν τώρα τὴν ἀφορμὴν τῆς πρώτης λύπης τῆς
 Γελασίνας.

Ἡ ἀγαθὴ καρδίᾳ τῆς ἐλευθέρᾳ βαθείαν συγκίνησιν πρὸς συμφορὰν τῆς ὁποίας δὲν εἶχε μέγρι τοῦδε ἰδεῖν. Ἐπίσπευτε τυρῆως εἰς τὴν πῆλιν ἀλλήθειαν τῆς διηγήσεως τοῦ Γερμανοῦ, ἀποχρῶς οὖν τοῦ Δακτύλου.

Καὶ ἐπειδὴ τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα δὲν ἦτο πολὺ ἀσπληρὸν, εἶπεν ὅτι ὁ πρῶτος γείτων αὐτῆς ἐμεγαλοποιεῖ ὑπὲρ τὸ θεῖον τὸ πνεῦμα του. Τὸ ἔκλυε πάλιν πάντων· Διὰ τὴν ὑπερωσὴν εἶναι δύστυχη ἀπογεννημένη, ἐπῆρε τινα ποσότητες χειρῶν, φωνῶν ὅτι εἶχε νὰ τὴν ἀποδώσῃ πάλιν. Ἡ πρῶτος αὕτη εἰς τοὺς οὐρανούς τῆς βαπτισίας, ἦτο γενναῖα μάχην.

Ἐξ ἀντιλογίας τοῦς φασκῆς εἰς τὰς γυναῖκες, καὶ μάλιστα τῆς πατρὸς τῆς, ἡ καὶ αὐτῆς, ἦτο εἰς τότε δὲν εἶχεν αἰσθανθῆ πρὸς τὴν Γερμανίαν, καθὼς καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους γείτονας τῆς, εἰμὴ χειρῶν τινα καὶ καρδιακὴν φιλίαν, ἐγνωρίσας πῶς πρὸς τοῦτον ζωνῆν προσηλπίσεν ἐν ἑαυτῇ. Ὡς τὸν ἥκουσε δύστυχητον, αἰδικῶς κατηγοροῦμενον, φυλακισμένην ἢ ἀνήμερον τοῦ ἀπεδιωχῆ τὴν τῶν παλαιῶν του ἀνταρσίων, εἰς τὴν καρδίαν τῆς Γελασίνης τοῦτο δὲν ἦτον ἀλόγη ἐρωσ· ἦτο σπορὴ τῆς θερμῆς, εὐληκρῆς, ἐμπλῶς συμπαιδείας καὶ ἀκαθέτου ἀρροσιώσεως· αἰσθητὰ καίπατον πρὸς αὐτήν, καθὼς καὶ μάλιστα ἑαυτοῦ καὶ μετὰ τῆς πικρίας.

Τοιαῦτα τις ἦτον ἡ ἠθικὴ κατάστασις τῆς Γελασίνης, ὅταν ὁ Ραδδὺρος εἰσῆλθεν εἰς τὰ ὁμαλίον τῆς ἀρού πρῶτον ἔκρυψε μὲν εὐφραίνει τὴν ὕψιν τῆς.

— Καλὴμερὰ, καλὴ μου γειτόνισσα, εἶπεν ὁ Ραδδὺρος πρὸς τὴν Γελασίνην· μέπως δὲν ἦλθα εἰς ἀρμονικὴν ὥραν;

— Ὅχι, καλὴ μου γειτόνισσα, εἰς ἐναντία, χαίρουμαι πολὺ ὅτι ἦλθετε, ἐπειδὴ, νὰ κερύρετε, πόσον εἶμαι λυπημένη!

— Ἀληθινά! τῶνόντι, σ' εὐρίσκω ὀλίγον γλωρῆν ὥσάν νὰ ἐκλαίης!

— "Εκλαίει βέβαια κ' εκλαίει! . . . Ὁ πτωχὸς ὁ νέος, ὁ Γερμανὸς! . . . Ἠάρτετε καὶ ἀναγνώστετε νὰ ἰδῆτε. . . — Καὶ ἡ Γελασίνα ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Ῥοδόλφον τὴν ἐπιστολὴν τοῦ δεσφώτου — Δὲν εἶναι σπαραγμὸς καρδιάς! Μὲ εἶπότε ὅτι ἔχετε πρὸς αὐτὸν συμπάθειαν . . . κάμετε δὲ τώρα ἰδοὺ περιστάσις νὰ τὸ ἀποδείξετε — ἐπρόσθεσεν, ἐνῶ ὁ Ῥοδόλφος ἀνεγίνωσκε μετὰ προσοχῆς. — Ἐνας τέτοιος ἀχρεῖος ἀνθρώπος, αὐτὸς ὁ κύριος Φερνάνδος, νὰ βασανίζῃ τὸσον ἕνα κοσμον. . . δὲν εἶναι κρίμα! Χθὲς ἀκόμη τὴν ταλαίπωρην Λουίζα, σήμερον καὶ τὸν Γερμανόν. "Ω! δὲν θέλω τὸ κακὸν κἀνός. . . ὅμως αὐτὸν τὸν συμβαλαιογράφον ἤθελα χαρῇ μεγάλως νὰ τὸν ἐξέλεπα καπατρεγμένον! . . . Ἀκούεις ἐκεῖ, νὰ συκοφαντῇ ἕνα τὸσον τιμιὸν νέον ὅτι τοῦ ἔκλεψε 15,000 φράγκα! . . . Ὁ Γερμανὸς . . . τέτοιον πρᾶγμα. . . ὁ Γερμανὸς! ἕνα παιδί τὸσον καλόν! τὸσον χρηστακθέστατον! τὸσον σεμνόν! τὸσον μελancholicόν! . . . Φαντασθῆτε τὸν ταλαίπωρον νέον μέσα εἰς ἐκεῖνους τοὺς κακούργους. . . εἰς τὴν φυλακὴν! . . . "Α! κύριε Ῥοδόλφε μου, ἀπὸ σήμερον ἤρχισα νὰ παρατηρῶ, ὅτι ὅλα τὰ πράγματα αὐτῆς τῆς ζωῆς δὲν ἔχουν τὸ χροῖμα τῶν τριανταφύλλων. . .

— Καὶ τώρα τί σκοπεύεις νὰ κάμῃς, καλὴ μου γειτόνισσά;

— Τί σκοπεύω νὰ κάμω! . . . Ὅ, τι μοῦ ζητεῖ ὁ Γερμανὸς, θὰ τὸ κάμω καὶ χωρὶς μάλιστα νὰ χάσω καιρὸν . . . Τώρα ἤθελα νὰ ἔμαι ἐξω, ἀν δὲν εἶχα αὐτὴν τὴν πλὴλὰ βιαστικὴν δουλειά ὅπου κοντεῖω νὰ τελειώσω, διὰ νὰ τὴν ὑπάγω μ' ἕνα κόπον εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Ὁνορίου ἐκεῖθεν πορεύομαι εἰς τὴν κάμερην τοῦ Γερμανοῦ, νὰ εὑρω τὰ ἐγγράφα ὅπου μὲ λέγει. Ἀπόψε τὴν νύκτα ἐδούλευσα κάμποσον, διὰ νὰ κερδίσω τὰς ὥρας, ὅπου θὰ ἐξοδεύω σήμερον. ἔχω τόσα πράγματα νὰ κάμω. . . Ἡ γυναῖκά τοῦ Μορέλ ἐξ ἄλλου μέρους μὲ παρεκάλεσε νὰ περάσω

ἀπὸ τὴν φυλακὴν τῆς Λουίζης, διὰ νὰ τὴν ἰδῶ . . . Ἴσως θ' ἀπαντήσω δυσκολίᾳ εἰς τοῦτο· πλὴν τέλος πάντων θὰ κάμω κἀθε τρόπον . . . Κατὰ δυστυχίαν δὲν ἐξεύρω εἰς ποῖον ν' ἀπευθυνθῶ . . .

— Ἐφροντίσῃς ἐγὼ περὶ τούτου . . .

— Ἐφροντίσατε, λέγετε;

— Ἴδού ἐν εἰσιτήριον.

— ὦ! τί εἰσπράγμα! Καὶ δὲν ἦτο τρόπος νὰ μοῦ ζητήσατε καὶ κἀνέν ἄλλο διὰ τὴν φυλακὴν τοῦ δυστυχοῦς Γερμανοῦ; . . . ἤθελε χάρῃ τόσον!

— Φροντίζομεν καὶ περὶ αὐτοῦ, καὶ μήτε μέλη.

— ὦ! κύριε Ροδόλφε, ευχαριστῶ.

— Καὶ δὲν ὑπεύσαι νὰ ἐλθῇς εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ;

— Τὴν πρώτην φοράν, βεβαίᾳ καὶ θὰ κτυπήσῃ ἡ καρδιά μου . . . Ὅπως δὲν βλάπτει. Ὅταν καὶ ὁ Γερμανὸς ἦταν εὐτυχῆς, δὲν ἔτρεχε παντοῦ ὅπου τὸν ἐλθῇ; δὲν μ' ἐπὶ νῆμαινεν εἰς τὸ θέατρον, εἰς τοὺς περιπάτους; τὸ βράδυ νὰ μοῦ ἀναγινώσκῃ . . . Τώρα λοιπὸν ὅπου πάσχει καὶ αὐτός, εἶναι ἡ σειρὰ μου. Ἐνὰ πτωχὸ ποντίκι ὥσαν ἐμέ, δὲν περνᾷ ἀπὸ τὸ χεῖρ μου τίποτε μεγάλο πρᾶγμα... δὲν λέγω τὸ εἰαντίον· ἀλλὰ τέλος πάντων ὅ,τι ἔμπορέσω, θὰ κάμω . . . νὰ ᾔναι βέβαιος . . . θὰ ἰδῇ ἂν ἦναι καλὴ φίλη. Ἐξεύρετε, κύριε Ροδόλφε, τί πρᾶγμα μόνον με δυσχεστεῖ; . . . αὐτὴ τοῦ ἡ ἀκριβοσύνη, ἂν θὰ δώσω πίστιν εἰς τοὺς λόγους του! . . . Ἐγὼ νὰ τὸν ὑποθέσω ποτὲ τοιοῦτον ἄνθρωπον! . . . Καὶ πῶς, σὰς παρακαλῶ, εἶναι τρόπος νὰ μοῦ περάσῃ μία τοιαύτη ιδέα; διατί; διότι τὸν διαβάλλει ἓνας ἄθλιος φιλάργυρος ὅτι ἐκλεῖψαι . . . καὶ τί πρὸς τοῦτος; . . . Γνωρίζω ὅτι αὐτὸ δὲν εἶναι ἀληθές. Καὶ τὴν γραφὴν νὰ μὴν ἐλάμβανα τοῦ Γερμανοῦ, πάλιν ποτὲ δὲν ἤθελα τὸν πιστεύσει ἔνοχον· μόνον φθάνει νὰ τὸν ἴδῃ κἀνείς διὰ νὰ τὸν γνωρίσῃ, καὶ νὰ καταπεισθῇ, ὅτι αὐτὸς ὁ νέος εἶναι ἀνίκανος διὰ μίαν πράξιν τόσον

ἐπονείδιστον. Πρέπει νά ᾔηται κάνεις κακὸς ἄνθρωπος, ὡς ἂν τὸν Κ. Φεράνδον, διὰ νά ὑποστηρίξῃ παρομοίας συκοφαντίας.

— Εἴ-γέ σου, καλή μου γειτόνισσα! μ' ἀρέσκει αὐτὸ σου ἡ ἀδυναμία.

— *Ὡς-ἐκ ἐγὼ νά ἔμην ἄνδρας! νά ὑπάγω ἀμέσως εἰς αὐτοῦ τοῦ συμβολαιογράφου . . . νά τοῦ εἰπῶ· α* Α λέγεις ὅτι ὁ Γερμανὸς σ' ἐκλεψέ· λάβε τὸ ἡμίτονον, γέρε ψεύστη, νά μάθῃς ἄλλῃ φορὰ! . . . Καὶ πάφ! πῆφ! πάφ! νά τοῦ δώσω κάμπουσας εἰς τὸ πρόσωπο . . . νά τοῦ δώξω ζω ἐγὼ! . . .

— Παῦσε τὸν θυμὸν σου! Εὐκόλῃ, βλέπω, κρίνεις κα παιδεύεις τοῦ λόγου σου, εἶπεν ὁ Ροδόλφος μειδιῶν εἰς τὴν ζωκρότητα τῆς Γελασίνας.

— *Ὅχι, παίζομεν . . . Ἐπειδὴ ἔτυχε, καθὼς τὸ λέγει καὶ ὁ δυστυχὴς νέος, αὐτὸς νά ᾔηται παρκαθέντης τοῦ πλούσιος καὶ μὲ ὑπολήψιν . . . καὶ ὁ ταλαίπωρος Γερμανὸς ἔνας πτωχὸς νέος χωρὶς ὑπεράσπισιν, νά ἔχη ὅλον τὸ κόσμον ἐναντίον τοῦ . . . Πλὴν, κύριε Ροδόλφε, ἐάν ἔλθετε ἡ εὐγενεία σας εἰς βοήθειάν του, ὅπου ἔχετε τὴν γνωριμίαν τόσων καλῶν ἀνθρώπων . . . Ἀληθινά, δὲν ἠμποροῦσατε νά κάμετε τίποτε;

— Πρέπει πρῶτον νά γίνη ἡ κρίσις τοῦ . . . Καὶ ἀφοῦ ἅπαξ ἀθωωθῇ, καθὼς ἐλπίζω, ἔσο βεβαία ὅτι θὰ εὐρίσκω ἀνθρώπους νά τὸν βοηθήσουν. Πλὴν ἄκουσε, καλή μου γειτόνισσα! γνωρίζω ἐκ πείρας, ὅτι ἔμπορεῖ κάνεις νά σ' ἐμπιστευθῇ ἕνα μυστικόν, καὶ νά ᾔηται ἥσυχος . . .

— Νά ᾔσθε βέβαιος, κύριε Ροδόλφε, ὅτι ποτὲ δὲν ἐστάθηκα φλύαρος.

— Λοιπὸν, ἐπιθυμῶ νά μὴ μάθῃ κάνεις, οὔτε ὁ ἴδιος Γερμανὸς, ὅτι ὑπάρχουν φίλοι αἵτινες ἐπαγρυπνοῦν εἰς αὐτόν. . . διότι, πρέπει νά ἐξεύρῃς ὅτι ἔχει φίλους . . .

— Ἀληθινά;

— Μάλιστα, καὶ δυνατούς· καὶ ἀρρωστωμένους εἰς αὐτόν.

— Νὰ τοῦ τὸ ἔλεγε κανείς, πόσον θάρρος ἤθελε τοῦ δώσει!

— Τὸ γνωρίζω· πλὴν ὥστε δὲν ἔθελε δυνήθῃ νὰ τὸ φυλάξῃ μετὰ τὸν ἄν ὁ Κ. Φερράδης τὸ ἀκούσῃ. Θὰ φέρεθῃ, θὰ λάβῃ τὰ μέτρα αὐτοῦ καὶ ἐπειδὴ εἶναι πολλὰ πανούργως ἀφροσύνη, ὁσοῦτον δυσκόλως ἤθελε τις τοῦ εὐρεῖ πατήρ· καὶ τότε, τί ἐκπαλάβει; Ἰδοὺ ἐπιθυμητόν, ὅχι μόνον ἡ ἀθυσία τοῦ Γερμανοῦ ν' ἀναγνωρισθῇ, ἀλλὰ ν' ἀρχειθῇ καὶ τὸ προσωπεῖον ἀπὸ τὸν συνεκράντην του.

— Κατακρίβω... .

— Τὸ αὐτὸ τρέχει καὶ διὰ τὴν Λουίζα· σοῦ ἔφερα τὴν ἄδειαν αὐτὴν νὰ ὑπάγῃς νὰ τὴν εὕρῃς, διὰ νὰ τῆς εἰπῇς, νὰ μὴ δυνήθῃ εἰς κανένα τὰ ὅσα μοῦ ἐφανερώσε ... καὶ θὰ μάθῃ ἔπειτα αὐτὸ τί ὅλοι.

— Μὴ σας μέλει, κύριε Ροδόλφε.

— Ἐν ἐνὶ λόγῳ, νὰ εἰπῇς τὴν Λουίζαν νὰ μὴ προσκλαυθῇ εἰς κανένα ἐντὶς τῆς φυλακῆς τῆς διὰ τὴν κακίαν τοῦ αὐθέντου τῆς· αὐτὸ σημαίνει πολὺ ... Ἀλλὰ νὰ μὴ κρύψῃ καὶ τίποτε εἰς ἓνα δικηγόρον ὅστις θὰ ὑπάγῃ ἐκ μέρους μου νὰ συνενοαθῇ μαζί τῆς, διὰ νὰ τὴν ὑπερασπισθῇ εἰς τὸ κριτήριον· πρόσεχε νὰ τῆς δώσῃς νὰ καταλάβῃ καλὰ ὅλα ταῦτα.

— Μείνετε ἥσυχοι· τίποτε ἐγὼ δὲν λησμονῶ ... ἔχω καλὸν μνημονικόν. Ὁ! κύριε Ροδόλφε, πόσον γενναῖο-καρδὸς εἴθε καὶ καλὸς! ... Μόλις ἀκούτετε ὅτι κανένας πάσχει, τρέχετε ἀμέσως καὶ τὸν βοηθεῖτε! ...

— Ἐγὼ σὲ τὸ εἶπα, καλὴ μου γειτόνισσα, ἐγὼ εἰμ' ἓνας γραμματικὸς· ὅταν ὅμως, περιφερόμενος ἐδῶ κ' ἐκεῖ διὰ διαφόρους ὑποθέσεις, ἀπαντήσω τινὰ καλὸν ἄνθρωπον ἀξίον ὑπολήψεως, δίδω ἀμέσως εἰδῆσιν εἰς φιλόανθρωπόν τι ὑποκείμενον, τὸ ὁποῖον μοῦ ἔχει ὅλην του τὴν ἐμπι-

σπούνην, καὶ τρέχει εἰς βοήθειάν του . . . Ἐκατάλαβε
τὸ πρᾶγμα;

— Καὶ ποῦ κατοικεῖτε, τώρα ὅπου ἐπαραχωρήσατε
τὴν κάμερήν σας εἰς τοὺς Μορέλ;

— Κατοικῶ . . . εἰς ἓνα ξενοδοχεῖον.

— "Ω! πόσον δὲν μ' εἰσάγει αὐτό! Νὰ κάθηναι εἰς
ἓνα μέρος ὅπου ἐκάθισεν ὅλος ὁ κόσμος εἶναι ὡσάν ὅλος
ὁ κόσμος νὰ ἐκάθισεν εἰς τὸ 'σπίτι μου!

— Ὅμως μόνον τὴν νύκτα παγαίνω καὶ τοιοῦτο τρόπος.

— Καταλαμβάνω . . . τάχα θὰ μοῦ εἰπῆτε, εἶναι ὁ
λιγώτερον δυσάρεστον . . . Τί πρᾶγμα ἐντοσοῦτω εἶναι
καὶ ὁ ἄνθρωπος, κύριε Ροδόλφ; . . . Ἦμην τόσο καλὸς
μέσα εἰς τὸ 'σπίτάκι μου, ἐπερνοῦσα μίαν ζωὴν τόσο εὐ-
ρηνικὴν καὶ ἡσυχὴν, ὥστε ποτὲ δὲν ἐπίστανα νὰ λάβω
λύπην τινά . . . καὶ ἑμὲς βλέπετε! "Οχι, δὲν ἐμπορῶ
νὰ σᾶς παραστήσω πόσον μὲ κατέβληψεν ἡ συμφορὰ τοῦ
Γερμανοῦ. Εἶδα καὶ τοὺς Μορέλ καὶ ἄλλους ἀκόμη δυστυ-
χεῖς ἀξιοδακρύτους, τωρόντι ἀλλ' ἡ πενία τέλος πάντων
εἶναι πενία· οἱ πτωχοὶ ἄνθρωποι αὐτὰ τὰ περιμένουν
δὲν τοὺς φαίνονται ἀπρσοδόκητα, καὶ συμβορθεῖ ὁ ἐνα-
γὼν ἄλλον τους ὅπως ἐμποροῦν. Σήμερον εἶναι ἡ σειρά
σου, αὔριον ἡ ἰδική μου σειρά. Θαῖρος μόνον καὶ εὐθυμὴς
καὶ τὴν περὶ αὐτοῦ τοιοῦτο τρόπος. Ἀλλὰ νὰ βλέπῃς
ἓνα νέον χρησταῖθι καὶ τίμιον, φίλον σου πρὸ τόσο κα-
ροῦ, νὰ βλέπῃς νὰ τὸν διαβάλλουν ὅτι ἐκλεψε, καὶ νὰ
τὸν φυλακίζουν μαζὶ μὲ χιλίους ἀλιτηρίους! . . .
αὐτὸ, κύριε Ροδόλφ, κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ σπαράτ-
ται· εἶν' ἓνα δυστύχημα φορικτὸν . . . ὑπεράνω τῶν δυν-
μεῶν μας . . .

Καὶ οἱ μεγάλοι τῆς Γελασίνης ὀφθαλμοὶ ἐθόλωσαν ἀπὸ
δάκρυα.

— Ὑπομονή, ὑπομονή! ὅταν ὁ φίλος ἀθωωθῇ . . .
γελᾷς πάλιν.

— Καὶ πρέπει βέβαια ν' ἀθωωθῇ . . . Μόνον τὴν γραφὴν ὅπου μοῦ ἔστειλε νὰ ἀναγνώσῃ κάνεις εἰς τοὺς κριτὰς σου, θὰ τὸν ἀπολύσουν . . . ψεύματα κύριε Ροδόλφ;

— Τρόντοι ἡ ἀπλὴ καὶ συμπαιθητικὴ αὐτὴ γραφὴ ἔχει ὅλον τὸν χαρακτήρα τῆς ἀληθείας· νὰ μοῦ τὴν δώσῃς μάλιστα νὰ τὴν ἀντιγράψω, ἐπειδὴ θὰ μὲς χρησιμεύσῃ εἰς τὸ δικαστήριον.

— Ναί, νὰ σὰς τὴν δώσω, κύριε Ροδόλφε. Ἄν δὲν ἔγραφα τόσον ἀσχημα, πολλοῦτι μοῦ ἔδωκε τισα μαθήματα ὁ ταλαιπωρὸς ὁ Γερμανός, ἤθελε σὰς προτείνει νὰ τὴν ἀντιγράψω ἐγὼ . . . ἀλλὰ τὸ γράψαίν μου εἶναι τόσον χονδρὸν καὶ ἀτακτὸν· τόσας ἀνορθογραφίας κάνω!

— Δός με τὴν ἕως αὔριον· μὲ τὴν δίδεις;

— Ἰδοὺ, λάβετέ τὴν ὅπως νὰ μοῦ τὴν προσέχετε, σὰς παρακαλῶ . . . Ἐγὼ ὅλα τὰ βράδια ὅσα μ' ἔγραφαν ὁ Κ. Καθριώνης καὶ ὁ Κ. Γερῳδίας εἰς τὰς ἀρχάς τῆς γνωριμίας μας, μὲ καρδίας σλεγομένης καὶ περιστράφια ἐπάνω ἐπάνω . . . ἐνόμιζαν ὅτι μ' αὐτὰ θὰ μὲ πλανέσουν . . . ὅλα τὰ ἑκαυτὰ· ἀλλ' αὐτὴν τὴν καλὴν γραφὴν τοῦ Γερμανοῦ, θὰ τὴν φυλάξω ὡς τὰ μάτια μου· καὶ ἄλλας νὰ μὲ γράψῃ, θὰ τὰς φυλάξω κ' ἐκείνας . . . ἐπειδὴ αὐταὶ εἶναι ἀποδείξεις, ὅτι μ' ἐνόμισαν ἱκανὴν νὰ τὸν χρησιμεύσω κ' ἐγὼ μίαν φορὰν εἰς τίποτε· ψεύματα;

— Ἀναμφιβόλως, αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι εἶσαι ἡ καλύτερα ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην μικρὰν φιλὴν ὅπου δύναται ν' ἀποκτήσῃ κάνεις. Ἄλλ' ἐξεύρεις τί συλλογίζομαι! . . . παρὰ νὰ ὑπάγῃς μόνη εἰς τὸν οἶκον τοῦ Γερμανοῦ, δὲν εἶναι καλλίον νὰ σὲ συνοδεύσω κ' ἐγὼ;

— Μὲ ἄκραν μου εὐχαρίστησιν, καλὲ μου γείτονα· πλησιάζει ἡ νύκτα, καὶ δὲν μ' ἀρέσκει τὸ βράδυ νὰ περιπατῶ εἰς τοὺς δρόμους ὀλομόναχη, μάλιστα ἐνῶ ἔχω νὰ ὑπάγω διὰ δουλειὰ καὶ χοντὰ εἰς τὸ Βασιλοπάλατον

Ἀλλὰ δὲν σᾶς φαίνεται ὅτι θὰ κουρασθῆτε, νὰ ἔλθετε τόσον μακρὰν;

— Ὅχι! τελείως . . . ἀναβαίνομεν εἰς ἓν ἀνάξιν . . .

— Ἀληθινά! ὦ! πόσον εὐχαριστοῦν ἡμεῖς λάβει νὰ παγαίω μὲ ἀνάξιν, ἂν δὲν εἶχα καμμίαν ὑπόπιν! Καὶ δὲν ἀμφισβῆλλω ὅτι μὲ κυριεύει ὑπόπιν, ἐπειδὴ πρῶτην φορὰν δὲν στραγγίθισα ὕλην τῆν ἡμέραν, ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπου εἶμ' ἐδῶ . . . Τὰ δυστυχευμένα τὰ πουλάκια μου θ' ἀποροῦν . . . τίς ἐξευρεῖ τι ἔνα διαλογισμένον; ἔκαμην ἓνα ὅσο φορὰς ὁ θεὸς Κρήτας νὰ κολαῖδῇ, διὰ νὰ πα-
ρακληθῇ καὶ ἐμὲ ἐξήτησα νὰ τοῦ ἀποκαίθω, καὶ! πρόσμα-
νε! . . . ἐγὼ ἤρχισα νὰ κλαίω . . . Ἦ Ῥαμονέτα, ἤθε-
λησε καὶ αὐτὴ νὰ εἴπῃ κατὰ τι, ὅμως δὲν ἀπεκρίθη οὐδ' εἰς ἐκείνην τίποτε.

— Τὶ παράξενα ὀνόματα ἔδωκες εἰς τὰ πουλάκια σου! Θεὸς Κρήτας τὸ ἓνα καὶ Ῥαμονέτα τὸ ἄλλο!

— Ἀγ' αὐτὰ, κύριε Ροδόλφε, εἶναι ἡ χάρις τῆς μονα-
ξίας μου, οἱ καλλήτεροί μου φίλοι τοὺς ἔδωκα τὰ ὀνόμα-
τα τῶν καλῶν ἀνθρώπων, αἵτινες κατέστησαν τὴν χάριν
τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, καὶ ὑπῆρξαν ὡσαύτως οἱ κα-
λλήτεροί φίλοι μου. Καθὼς αὐτὰ, ἦσαν καὶ ἐκεῖνοι εὐθυμοὶ
καὶ πάντοτε μὲ τὸ τραγοῦδι.

— Ἄ! τρώντι . . . τώρα ἐνθυμῶμαι . . . ὅτι οἱ ἀνα-
ορέψαντές σε ὀνομάζοντο αὕτω . . .

— Θὰ μοῦ εἰπῆτε, ὅτι τὰ ὀνόματα ταῦτα δὲν ἵταιριά-
ζουν εἰς πουλιά; πλὴν ἂς ᾔηται . . . ἀπὸ ἀρέσκει τοῦτο
εἰς ἐμὲ . . . Ἄπ' αὐτοῦ ἀκρίμη ἐκατάλαβα καὶ πόσον κα-
λῆς ψυχῆς εἶναι ὁ Γερμανός.

— Καὶ πῶς;

— Ὁ Κ. Γερῶδιος καὶ ὁ Κ. Καβριώνης . . . ὁ Κ. Κα-
βριώνης μάλιστα, μ' ἐπεριγελοῦσαν πάντοτε διὰ τὰς ὀ-
νομασίας τῶν στρουθίων μου· ἓνα κανάρι νὰ τ' ὀνομάζῃ
κάντζι Θεὸ Κρήτα! μοῦ ἔλεγεν ὁ Κ. Καβριώνης· ποῦ

τὸ κῆρες τ' ὄνομα ! Καὶ δός του κ' ἐγγελοῦσε . . . — " Ἄν
 ἦταν κανέννας πετεινός, ὑπομονή . . . εἰπὲ πῶς τοῦ ἐπι-
 ριζε νὰ τὸν λέγῃς Θεῷ Κρητα. Ἄλλ' ἓνα κανάρι . . .
 Καὶ τὸ ἄλλο πάλιν ὄνομα . . . 'Ραμορέτα, ὡσάν νὰ λέγῃ
 κανεῖς Μαμωνᾶ. — Ἐθάρωσα κ' ἐγώ, καὶ δύο κυριακαὶς
 δὲν ἐκβήκα μαζῇ του εἰς τὸν περίπατο . . . νὰ τοῦ δεῖξω
 ἐγώ . . . Τὸν εἶπα, ὅτι, ἂν ἐξακολουθήσῃ αὐταῖς του ταῖς
 ἀνοστιαιῖς, ποτὲ πλέον δὲν θὰ ὑπάγω μαζῇ του πουμενά.

— Εἶδες ἐκεῖ ἀπόρρατιν ὅπου τὴν ἔκαμεν ἡ σκληρὰ !

— Δὲν ὑπέρθερα ὀλίγον ἐκ τούτου . . . σὰς βεβαιῶ,
 κύριε Ῥοδόλφε, ἐστενοχωρέθηκα πολὺ . . . ἐγὼ ὅπου ἐπρόσ-
 μενα τὴν κυριακὴν ὡσάν τὸν Μεσσίν, διὰ νὰ ἔλθω ὀλί-
 γον ἔξω! καὶ νὰ βλέπω τὸν κειρὸν τόσον ὠραῖον, καὶ νὰ
 κάθηναι εἰς τὴν κάμερὴν μου ὁλομόναχη . . . Ἄλλ' ἐπρο-
 τιμοῦσα τοῦτο, περὶ ν' ἀκούω τὸν Κ. Καθριώνην νὰ περι-
 γελᾷ τὰ ὀνόματα τῶν εὐεργετῶν μου. Δὲν τὸ ἤξευρα τάχα
 κ' ἐγώ, ὅτι αὐτὰ τὰ ὀνόματα δὲν ἤρμοζαν εἰς κανάρια ;
 Τάχα νὰ ἦταν εἰς τὸ χέρι μου δὲν εἶχα ἄλλα ὀνόματα
 εὐμορφα νὰ τοῖς δώσω ; Περαιδείματος χάριν, νὰ ὀνομά-
 σω τὸ ἓνα κολλίτριον. "Ω ! Κολλίτριον . . . ὑεῦματα, κύ-
 ριε Ῥοδόλφε ! Εἶναι ὄνομα τὸ ὁποῖον λατρεύω . . . Ἄλλὰ
 σὰς λέγω, ἐγὼ τὰ ὀνόματα θεῷ Κρητα καὶ Ῥαμορέτα,
 διὰ νὰ ἐνθουσιῶμαι τὰ ὀνόματα δύο σεβαστῶν μου ψυχῶν
 . . . κακὰ ἔκταμα, κύριε Ῥοδόλφε ;

— Ἀγαθὴ μου μικρά, μέγαν ἔπαινον μάλιστα ἀξί-
 ζεις δι' αὐτὸ τοῦτο . . . Καὶ ὁ Γερμανὸς λοιπὸν, ἐκεῖθός
 δὲν τὰ ἐπεριγέλασεν αὐτὰ τὰ ὀνόματα ;

— Βέβαια καὶ δὲν τὰ ἐπεριγέλασεν . . . εἰς τὴν ἄρ-
 χὴν μόνον τοῦ ἐράνησαν ὀλίγον παραξένα, καθὼς καὶ εἰς
 τοὺς ἄλλους δὲν λέγω ὅτι εἶχεν ἀδικον ὅταν ὅμως τοῦ
 ἐζήτησα τὰς αἰτίας μου . . . καθὼς τὰς εἶχα ἐξηγήσει
 καὶ εἰς τὸν Καθριώνην, δάκρυα τὸν ἤλθαν εἰς τοὺς ὀφθαλ-
 μοῦς· τὸ πιστεύετε ; Ἀπ' ἐκείνην τὴν εἶπα μέσα μου. Νὰ

ἰδῆς; ὅπου ὁ Γερμανὸς ἔχει ἀγίαν ψυχὴν· μόνον σκυθρωπὸς πῶς φαίνεται· ἀλλέως αὐτὸς ὁ νέος εἶν' ἓνα μάλα γμα. Ὁ Θεὸς ἀπὸ τότε μ' ἐπαίδευσε, κύριε Ῥοδόλφε, ἐπειδὴ δὲν ἤθελα νὰ καταλάβω πῶς ἔμπορεῖ νὰ λυπῇται ἓνας ἄνθρωπος. . . . Αὐτὸ λέγεις λοιπὸν; Νὰ σοῦ δείξω ἐγὼ πῶς ἔμπορεῖ ἓνας ἄνθρωπος νὰ λυπῇται. Καὶ ἰδοὺ τὴν σήμερὶν μοῦ ἔδωκε μίαν λύπην. . . . Αἶ, κύριε Ῥοδόλφε, ἐγὼ εἴμ' ἐτοιμὴ μοῦ διδασκῆτε, παρακαλῶ, τὸ σῆμά μου ἀπ' ἐκεῖ; δὲν κάμνει τόσον πολὺ κρῦο διὰ νὰ φορέσῃ κάνεις μανδύαν· ψεύματα;

— Ἐπειτα. . . . θὰ ὑπάγωμεν μετὰ τὸ ἀμάξι, καὶ πάλιν μετὰ τὸ ἀμάξι θὰ γυρισωμεν.

— Τῶνόντι· θὰ γυρισωμεν πολὺ ἡλιγρότερα παρὰ ἂν ἐπηρεάζαμεν περιπατοῦντες· κερδίζω καὶ καιρὸν ἐργασίας.

— Ἀλλ' ἰδοὺ· πῶς τώρα θὰ κάμνῃς τοῦ λόγου σου; θὰ ἔργασιν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ Γερμανοῦ, καὶ τῆς Λουίζης; ἀλλ' ἡ ἐργασία σου ὅπου θὰ μένῃ ὀπίσω; . . .

— Καθόλου, κύριέ μου, δὲν θὰ μένῃ ὀπίσω καθόλου. . . ἐγὼ ἔκαμα τὸν λογαριασμὸν μου. Πρῶτον μὲν μοῦ μένουσι κυριακαί· τὰς κυριακάς ἔργαζομαι καὶ εὐρίσκω τὴν Λουίζαν καὶ τὸν Γερμανόν· αὐτὸ θὰ μὲ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς περὶ πάτος· ἔπειτα, μέσα εἰς τὴν ἑβδομάδα, μίαν ἢ δύο φορές, ἔργαζομαι πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν· κάθε φορὰν θὰ ἐξοδεύω τρεῖς ὥρας, ὥς ὑπαθέσωμεν. Ἰδοὺ λοιπὸν τί κάμνω· δουλεύω μίαν ὥραν περισσώτερον καθ' ἡμέραν, κοιμῶμαι τὰ μεσάνυχτα ἀντὶ νὰ κοιμηθῶ εἰς τὰς ἑνδεκά, καὶ ἰδοὺ ἓνα φανερὸν κέρδος ἐπτά ἢ ὀκτὼ ὥρων τὴν ἑβδομάδα, ὅπου ἔμπορῶ νὰ ἐξεδεύσω διὰ νὰ βλέπω τὴν Λουίζαν καὶ τὸν Γερμανόν. . . . Βλέπετε πόσον εἶμαι πλουσιωτέρα παρ' ὅ, τι φάνομαι! ἐπρόσθεσε μειδιῶσα ἡ Γελασίνα.

— Καὶ δὲν φοβεῖσαι νὰ μὴ πάθῃ ἡ ὑγεία σου ἐκ τῆς πολλῆς ἐργασίας;

— Πά! ὅπου θὰ πάθῃ ἡ ὑγεία μου! συνθίζω· εἰς ὅλα

εἶναι συνήθεια· κ' ἔπειτα, μήπως πάντοτε θά βαστάξῃ αὐτό! . . .

— Ἰδοὺ . . . λάβε, καλὴ μου γειτόνισσα τὸ σάλι σου...

— Καρφώσατέ το, ἀλλὰ προσέξτε μὴ μὲ ἀγκυλώσετε.

— Νά τα! . . . ἡ καρδίδα ἐστράβωσε.

— Ἐστράβωσε; 'πάρτε μίαν ἄλλην . . . ἔχει ἐκεῖ, ἐπάνω εἰς τὸ κονδύρι . . . Ἀληθινά! μοῦ κἀμνέτε, καλέ μου γείτονα μίαν χάριν;

— Καὶ δύο, καλὴ μου γειτόνισσα, πρόσταξε.

— Νά μοῦ διορθώσετε ἓνα καλὸ κονδύλι . . . ἀλλὰ νὰ ᾔναι δυνατό . . . δια νὰ καθήσω νὰ γράψω εἰς τὸν Γεωμανόν, ὅταν ἐπιστρέψω, ὅτι ὅλαι του αἱ παραγγελίαι ἐγιναν . . . Ὡς τὸν δοθῇ ἡ γραφὴ μου αὔριον τὸ πρωτὶ πρωτῇ, καὶ φαντασθῇτε ἅμα ἐξυπνήσαί τί εὐχαρίστησιν θά λάβῃ εἰς τὴν φυλακὴν ὁ ταλαίπωρος . . .

— Καὶ ποῦ ἔχεις τὰ κονδύλιά σου; . . .

— Ἐκεῖ, ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι . . . Τὸ μαχαίράκι εἶναι μέσα εἰς τὸ συρτάρι . . . Σταθῆτε νὰ σὰς ἀνάψω ἓνα κηρί, ἐπειδὴ ἤρχισε νὰ σκοτινιάζῃ.

— Χρειάζεται τῶντι ἓνα φῶς . . .

— Ἐπειτα θά δέσω καὶ τὴν καλύπτρα μου . . .

Ἡ Γελασίνα ἔτριψεν ἐπὶ τοῦ τοίχου χημικόν τι ἔνυσμα, καὶ τὸ ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἀκμὴν κηρίου ἱσταμένου εἰς κηροπήγιόν τι ἀστράπτον ἐκ τῆς καθαρότητος.

— Διέβουλε! . . . καλὴ μου γειτόνισσα . . . καὶ σπερμακήτινα κηρία . . . τί πολυτέλεια!

— Ἀμὴ δὲν εἶναι ἀκριβώτερα ἀπὸ τὸ ἀλειμματοκέρι... ἔπειτα εἶναι καὶ παστρικάωτερα . . .

— Δὲν εἶναι ἀκριβώτερα ἀπὸ τὸ ἀλειμματοκέρι;

— Δὲν εἶναι βέβαια! Ἦ ἀγοράζω μὲ τὸ ζῦγι, κομματάκια κομματάκια, ὅπου περισσεύουν εἰς τὰ μεγάλα ὀπίτια. Μισὴν λίτρα 'παίρνω καὶ περὶ ὅλον τὸν χρόνον μου.

— Ἀλλά—εἶπεν ὁ Ροδόλφος δὲ
σοχῆς τὸν κάλαμον, ἐνῶ ἡ ῥάπτρια
τῆς πρὸ τοῦ καθρέπτου—δὲν θὰ γεν

— Δὲν ἔχω τελείως ὀρεξίν . . .
πρωτὶ ἓνα ποτῆρι γάλα . . . θὰ ἴδω
ἓνα . . . μὲ ὀλίγον ψωμί . . . αὐτὸ μὲ

— Ἔρχεσαι νὰ γευματίσῃς μαζί
ἀπὸ τὸν οἶκον τοῦ Γερμανοῦ ;

— Σὰς εὐχαριστῶ, καλέ μου γεί
χει ἓνα βάρος ἄλλοτε . . . μ' εὐχαρί
στην παραμονὴν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ
ἀπὸ τὴν φυλακὴν . . . παγαίνομεν
ἔπειτα μὲ ὁδηγεῖτε καὶ εἰς τὸ θέατρο

— Μετὰ χαρὰς . . . μάλιστα
τώρα . . . Διατί δὲν ἔρχεσαι ;

— Τί νὰ ἔλθω, κύριε Ῥοδόλφε
συντροφιά μου σήμερον δὲν ἠθέλην ἔχ
ἔπειτα θὰ χάσω καὶ πολλὴν ὥραν . .
μάλιστα δὲν πρέπει τελείως νὰ ἤμα
χάνω ἐπὶ ματαίῳ τὴν ὥραν μου.

— Ἄς ἦναι πλέον . . . τ' ἀφίνομε

— Ἄ ! δόξα σοι ὁ Θεός· ἰδοὺ ἡ
περάσεν· ἐμπρὸς νὰ κλείσω τὴν θύρα

— Ἰδοὺ ἓνα κονδύλι, ὅπου θὰ
τώρα δός μου νὰ κρατῶ ἐγὼ τὴν ἐργ
Εὐόδετες ; . . .

— Μάλιστα· ἰδοὺ αὐτὴ . . . πρ
ζαρωθῇ . . . εἶναι πράγμα ὅπου ζαρ
τεῖτέ το κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον . . .
σαν ἡμπορεῖτε . . . Καλὰ . . . καλὰ
. . . σταθῇτε νὰ σὰς φέγξω.

Καὶ ὁ Ῥοδόλφος κατέβη, προηγο
λασίνης.

Καθ' ἣν στιγμήν ὁ γείτων καὶ ἡ γειτόνισσα διέβαινον ἔμπροσθεν τοῦ οἰκιδίου τοῦ θυρωροῦ, εἶδαν τὸν Κ. Πιπελέτον ὅστις, μὲ τὰς χεῖρας κρεμασμένας, ἐποσχώρει πρὸς αὐτοὺς ἐκ τοῦ βάθους τῆς αὐλῆς· καὶ ἐκ τῆς μιᾶς μὲν χειρὸς ἐκράτει τὴν σημαίαν ἣτις ἀνῆγγελλεν εἰς τὸ δημόσιον, ὅτι ἐπώλει φίλιαν καὶ ἄλλα διάφορα εἶδη μετὰ τοῦ Καθριώνου, ἐκ δὲ τῆς ἄλλης ἔφερε τὸ ὁμοίωμα τοῦ τρισκατάρτου ζωγράφου. Ἡ ἀπελπισία τοῦ Ἀλφρέδου τοσοῦτον ἦτον ἐπαχθὴς, ὥστε ἡ σιαγὼν του ἤγγιζεν εἰς τὸ στήθος του, καὶ μόνη ἐφαίνετο ἡ ὑπερμεγέθης πῆχτα τῆς κορυφῆς τοῦ τρομπονοειδοῦς του πύλου. Νὰ τὸν ἐβλεπες ἐρχόμενον οὕτω, μὲ τὴν κεφαλὴν κεκυφίαν, πρὸς τὸν Ῥοδόλφον καὶ τὴν Γελασίαν, ἤθελες νομίσει ὅτ' εἶναι κυριὸς τις, ἢ ἀνδρεῖός τις βρεττανός, εἰς πάλιν προετοιμαζόμενος.

Ἐν τούτοις ἐφάνη καὶ ἡ Ἀναστασία ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τοῦ οἰκιδίου· εἰς τὴν θέαν τοῦ συμβίου της ἀνεσπώρησε·

— Καλῶς τον καὶ καλῶς τον ! . . . Αἶ, τί σοῦ εἶπεν ὁ ἀστυνόμος ; . . . Καλὲ σύ ! . . . καλὲ σύ ! . . . τί κάμνεις, χριστιανέ μου ! . . . καλὲ δὲν βλέπεις ! . . . ἐπιφαίνεις νὰ κουτουλίῃς τὴν κορίωνα τῶν ἐνοικατόρων . . . Νὰ μᾶς συμπαθᾷτε, κύριε Ῥοδόλφε μου. . . εἶναι ὁ τρισκατάρτος αὐτός, ὁ σατανᾶς, ὁ Καθριώνης, ὁποῦ τὸν ἔκαμε τὸν ἄνθρωπο νὰ χάσῃ πλέον καὶ τ' αὐγὰ καὶ τὰ καλάθια του . . . ἰδὲ . . . ἰδὲ ! . . . Καλὲ Ἀλφρέδη ! καλὲ, δὲν ἀποκρίνεσαι ! . . .

Εἰς τὴν προσφιλῆ ταύτην φωνήν, ὁ Κ. Πιπελέτος ἀνῆγειρε τὴν κεφαλὴν· ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἀνθρώπου πικρίαν ἐνέφαινε βαθυτάτην.

— Τί σοῦ εἶπεν ὁ ἀστυνόμος ; ἐπανέλαβεν ἡ Ἀναστασία.

— Ἀναστασία, ἄλλο δὲν εἶναι πλέον, παρὰ νὰ μαζεύσωμὲν ὅ,τι καὶ ἂν ἔχωμεν, καὶ νὰ φύγωμεν . . . νὰ

φύγωμεν πλέον ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀναθεματισμένον τόπον... ἀπὸ τὰ Παρίσια... ἀπὸ τὴν Γαλλίαν... τὴν ὠραίαν μου Γαλλίαν! Ἐπειδὴ τῶρα ὅπου ἔλαβε καὶ θάρρος ἀπὸ τὸ κριτήριο, δὲν θὰ μᾶς ἔχει πλέον ὁ ἀγανακτῆριστος ξεκολλημέν... παντοῦ θὰ ἐργεῖται ἐξοπισμῶς μας, ὁ ἀπάνθρωπος...

— Ἄλλ' ὁ ἀστυνόμος, καλὲ, τί σοῦ εἶπεν;

— Ὁ ἀστυνόμος! Νὰ 'πάρῃ ὁ διάβολος καὶ τοὺς ἀστυνόμους καὶ τὸ καλὸν των! ἀνέκραξεν ὁ Κ. Πιπελέτο ἐμπλεῶς θυμοῦ καὶ ἀγανακτῆσεως—ὁ ἀστυνόμος!... ἐγὼ τοῦ ἔλεγα τὸ παράπονόν μου, καὶ ἐκεῖνος χα! χα! χα! ἐσκοῦσε νὰ γελᾷ...

— Νὰ γελᾷ... ἔναν ἀνθρώπο τῆς ἡλικίας σου, ἔναν σεβάσμιον ἀνθρώπον, ὅπου ἂν δὲν γνωρίζῃ κανεὶς πόσο εἶσαι στοχαστικὸς σὲ 'παίρνει διὰ κανένα καλὸ ζουδάκι ἀπὸ τὴν μεγάλην σου τὴν ἀρετή!...

— Ἐν τούτῳ κύτταξε τοῦ λόγου σου, ὅτι ὁπότε ἐκβαλεῖ ἐκεῖ ἐμπρός του τὰς ἀποδείξεις μου κατὰ τὸ καταγλυφίδιον αὐτοῦ ἀνθρώπου, τοῦ Καβριόννη... γαῖδαρος καὶ αὐτός, ἐβαλε κατὰ γένον... καὶ ἀδιάντροπα μάλιστα γέλοισα, καὶ τί ἀνοίγει τὸ στόμα του καὶ μοῦ λέγει!—«Ἀδελφέ μου, αὐτὸς ὁ Καβριόννης θὰ ᾔσῃ κανένας ζουδάτος διάβολος, ὅπου ἀγαπᾷ νὰ γελᾷ μὲ τὸν κόσμον· μὴ δίδεις τοῦ λόγου σου προσοχὴν εἰς τὰς ἀνομιὰς του. Σὲ συμβουλεύω μάλιστα νὰ γελᾷς καὶ τοῦ λόγου σου, ἐπειδὴ τῶντι αὐτὰ ὅλα εἶναι ἀξιογέλαστα!—Νὰ γελῶ, κήρυξε—τοῦ λέγω—νὰ γελῶ καὶ ἐγώ!... πλὴν αὐτὸς κοντεύει νὰ μὲ 'χτυπήσῃ... ὁ ἀπάνθρωπος τὴν ζωὴν μου κοντεύει νὰ φθίρῃ... Μὲ τυχοκαλλᾷ ἐπὶ τοὺς δρόμους... ἐγὼ 'παχαίνω νὰ χάσω τὸν νοῦν μου. Πρέπει, κήρυξε, νὰ τὸν φυλακώσετε, νὰ τὸν ἐξορίσετε... τοῦλάχιστον ἀπὸ τὸν δρόμον μου.»—Ὁ ἀστυνόμος ἔχα μογέλασε τότε, καὶ μοῦ ἔδειξε κατὰ τὴν θύραν μ' εὐχα

νειαν πολλήν . . . Τότε κ' ἐγὼ ἐκατάλαβα τί δηλοῖ αὐτό του τὸ δεῖξιμον . . . καὶ ἰδοὺ ἦλθα.

— Ἀστυνόμος! . . . ἀκούεις ἐκεῖ! . . . Γαῖδαρος καὶ σήμερα καὶ αὐρίον! . . . ἀνέκραξεν ἡ κυρία Πιπελέτου.

— Τώρα πλέον, Ἀναστασία, τετέλεσται . . . δὲν μένει πλέον κάρμια ἐλπίς! Δικαιοσύνη δὲν ἀπέμεινε πλέον εἰς τὴν Γαλλίαν . . . ἐγὼ εἶμαι θυσιασμένος ἄνθρωπος!...

Καὶ εἰς ἐπίλογον, ὁ Κ. Πιπελέτος ἐρρίψεν ὅλαις δυνάμει τὴν σημαίαν καὶ τὸ ὁμοίωμα πρὸς τὸ βάθος τῆς αὐλῆς . . . Ὁ Ροδόλφος καὶ ἡ Γελασίνα, εἰς παράμερον ἰστάμενοι τόπον, ἐμεινίσαν ἀρκετὰ διὰ τὴν ἀπελπισίαν τοῦ Κ. Πιπελέτου. Ἀπευθύνας λέξεις τινὰς παρηγόρους πρὸς τὸν Ἀλφρέδην, τὸν ὅποιον ἡ Ἀναστασία ἐπροσπάθει νὰ εἰρηνεύσῃ γιλιῖσις τρόποις, ἡ κοινὴ αὐτῶν ἐνοικατόρων ἀφῆκε τὸν οἶκον τῆς ὁδοῦ Τέμπλου μετὰ τῆς Γελασίνης, καὶ ἀναβάντες ἀμφοτέρωτεροι εἰς ὄχημά τι διευθύνθησαν εἰς τὸ εἶκμα τοῦ Φραγκίσκου Γερμανοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

ΔΙΑΘΗΚΗ.

Ὁ Φραγκίσκος Γερμανὸς ἐκατοίκει εἰς τὸ βουλευτάρτον Σαιντ-Δενῆ, ἀρ. 11. Ἐνθυμιζόμενος εἰς τὸν ἀναγνώστην, ὅστις ἀναμφιβόλως τὸ ἐλκυσμόντησεν, ὅτι ἡ κυρία Ματθιῶ, ἡ ἐπ' ἀδαμάντων μεσίτρια, ἦν προανεφέρωμεν εἰς τὰ κατὰ τὸν λιθογλύφον Μορέλ, ἐνδιέτριβεν εἰς τὸν αὐτὸν ἐκεῖνον οἶκον. Καθ' ὅλην τὴν μακρὰν ἀπόστασιν τὴν μεταξὺ τῆς ὁδοῦ Τέμπλου καὶ τῆς τοῦ Ἀγίου Ὀνορίου, ὅπου ἐκεῖτο

τὸ ἐργαστήριον τῆς κωμαστρίας, πρὸς ἣν ἡ Γελασίνα ὤφειλε πρότερον νὰ φέρῃ τὰ ὅσα εἰργάσθη, ὁ Ροδόλφος ἔλαβεν εὐκαιρίαν νὰ ἐκτιμήσῃ ἐπὶ μᾶλλον τὰ ἐξαιρέτα τῆς νεάνιδος πλεονεκτήματα. Ὡς εἶναι ἴδιον εἰς τοὺς φύσει καλοὺς καὶ καλοὺς χαρακτῆρας, ἡ Γελασίνα ἠγνόει πόσον ἡ διαγωγή της ἦτο κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην μάλιστα γενναία καὶ εὐγενής· ἐξ ἐναντίας, τὴν ἐφαίνετο ἀπλοῦς στάτη.

Ὁ Ροδόλφος ἠδύνατο μὲ πολλὴν εὐκολίαν νὰ διαβεβαιώσῃ τὴν Γελασίναν περὶ τοῦ ἐνεστώτος καὶ μέλλοντος αὐτῆς, καὶ οὕτω νὰ τὴν φέρῃ εἰς θέσιν ὥστε νὰ πορευθῇ εἰς προηγορίαν τῆς Λουίζης καὶ τοῦ Γερμανοῦ, χωρὶς τὴν συλλογὴν ὅτι εἰς αὐτὰς τῆς τὰς ἐπισκεψαίας χάναι καιρὸν πάλυτιμον διὰ τὴν ὑπορξιν αὐτῆς· ἀλλ' ὁ πρίγκηψ δὲν ἤθελεν ἀκόμη τοῦτο, φοβούμενος μὴ σμικρυνθῇ ἡ ἀξία τῆς ἀφοσιώσεώς της, ἐὰν αὐτὸς τὴν εὐκόλυνε τοσοῦτον. Σκοπεῖων λοιπὸν ν' ἀνταμειψῇ ἐπὶ τέλους τὰς ὁποίας ἀνεκάλυψεν εἰς αὐτὴν σπανίας καὶ χαριεστάτας ἀρετάς, ἤθελε νὰ τὴν θεωρήσῃ μέχρι τοῦ τέλους τῆς νέας καὶ ἀξιολόγου ταύτης δοκιμασίας.

Εἶναι διόλου χρεῖα νὰ εἰπώμεν ὅτι, ἐὰν ἡ τῆς νεάνιδος ὑγεία εἰς τὸ παρκαμυρὸν ἠνοχλεῖτο ἐκ τοῦ πολλοῦ κόπου τὸν ὅποιον κατέβαλλε διὰ νὰ προρθάνῃ νὰ ἐπισκεπτεται τὴν θυγατέρα τοῦ λιθογλύπτου καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Δασκάλου ὁ Ροδόλφος ἤθελεν ἀμέσως σπεύσει εἰς βοήθειάν της;

Ἀλλ' ἐσπούδαζε μὲ τέρψιν καὶ συγκίνησιν βαθεῖαν αὐτὸν τὸν χαρακτῆρα, τὸν τοσοῦτον φυσικῶς εὐδαίμονα καὶ τοσοῦτον ὀλίγον γνωρίζοντα τί ἐστὶ λύπη, ὥστε καὶ τὴν ἀκόμη ἐφώτιζον αὐτὴν ἐκ διαλεημάτων διαλάμψεις φαιδρότητος.

Μετὰ μίαν περίπου ὥραν, τὸ ὄχημα, ἐπιστρέφον ἐκ τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Ὀνουρίου, ἐστάθη εἰς τὸ βουλευτάρειον Σαίντ Δενῆ, ἀριθ. 11, ἐνώπιον οἴκου τινὸς σεμνοῦ τὴν ὁδὸν.

Ῥοδόλφος ἐβλήθησιν τὴν Γελασίαν νὰ καταβῇ αὕτη εἰσέλ-
θεν εἰς τοῦ θυρωροῦ καὶ τὸν εἶπε τὰς ἐντολάς τοῦ Γερμα-
νοῦ, μὴ λησμονήσῃς νὰ προσθέτῃ, ὅτι πρόκειται καὶ περὶ
δώρου εἰς αὐτόν. Χάρις εἰς τὴν εὐπροσηγορίαν τοῦ χα-
ριτήρος του, ὁ υἱὸς τοῦ Δασκάλου ἤραπᾶτο παρὰ πάντων.
Ὁ συναδελφεὸς τοῦ Κ. Πιπελέτου δὲν ἤκουσεν ἀνευ λύ-
πης βλαθείας ὅτι ἔχανεν ἓνα του ἐνοικιάτορα τοσοῦτον τί-
μιον καὶ φιλήσυχον . . . ὡς ὁ ἴδιος εἶπεν. Ἡ Γελασίνα,
λαβούσα φῶς, ἐβλήσε τὸν σύντροφόν της· ὁ θυρωρὸς ἐμεινε
διὰ τ' ἀνάβῃ μετ' ὀλίγον. Τὸ δωμάτιον τοῦ Γερμανοῦ ἐ-
καίτο εἰς τὴν τετάρτην ὁρορῇ. Ὅταν ἐβήσασαν πρὸ τῆς
θύρας, ἡ Γελασίνα εἶπεν εἰς τὸν Ῥοδόλφον ἐγχειρίζουσά
τῃ τὸ κλειδίον.

— Λάβετε, καλὲ μου γείτονα . . . ἀνοίξετε ἡ εὐγε-
νεῖά σας . . . τὸ ἰδικόν μου χέρι τρέμει . . . Θὰ μὲ περι-
παίξετε ἴσως . . . ἀλλ' ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι ὁ παλαι-
πώρος Γερμανὸς δὲν θὰ ἔλθῃ ἐδῶ ποτὲ πλέον . . . μὲ
φαίνεται ὅτι θὰ ἐμβῶ εἰς τὴν κάμερην κάμενός νεκροῦ . . .

— Καλὲ, δὲν βαρύνεσαι, γειτόνισσα, νὰ ἔχῃς τοιαύ-
τας ιδέας!

— Τὸ εἰςεύρω . . . εἶναι ἀνοησίαι, ἀλλὰ δὲν ἐμπορῶ
καὶ νὰ τὰς ἀποδιώξω—εἶπε καὶ ἐσπόγγισεν ἐν τῆς
δάκρυ.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ῥοδόλφος, μολονότι δὲν ἐσυγκινήθη ὅσον ἡ
σύντροφός του, ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸ ταπεινὸν ἐκεῖνο οἶκον-
μα, ἡσθάνθη ἐν ἑαυτῷ ἐπαχθῆ τινα ἐντύπωσιν. Γνωρίζων
μὲ πόσῃ ἀξιομίσητον ἐπιφανὴν οἱ συνενοχοὶ τοῦ Δασκά-
λου εἶχον καταδιώξει καὶ κατεδίωκον ἴσως ἀκόμη τὸν
Γερμανόν, ἐσκέρθη ὅτι ὁ ἄθλιος οὗτος νέος πρέπει νὰ ἐ-
πέσῃς ὀλιβερωτάτας ὥρας εἰς τὴν μοναχικὴν ἐκείνην. Ἡ
Γελασίνα ἀπέθεσε τὸ φῶς ἐπὶ τινος τραπεζίου. Οὐδὲν ἀ-
πλούστερον τῆς σκευῆς τοῦ νεάνδρου δωματίου τούτου,
συγκειμένης ἀπὸ μίαν κοίτην, μίαν σκευοθήκην, μίαν γραμ-

ματοθήκην ἐκ καρυστύλου καὶ ἐν τραπέζιον· τὰ παρ' ἐσκέπαζον παραπετάσμα μαρμάρου τῆς ἐστίας διεκσυνάλη ὑαλίνη καὶ ἐν ποτῇ ἐσχημάτιζεν ἡ κλίνη, ἀγχοματα, ἐφαίνετο ὅτι ὁ Γερῆν ὥραν μὲ τὰ φορέματά τοῦ φυλακισμοῦ του.

— Ὁ δυστυχὴς νέος! θεωροῦσα μετὰ προσοχῆς καταλαμβάνεται ὅτι δὲν Τὰ πράγματά του ὅλα εἰ μὲ προσοχὴν βλέπετε; πᾶν ἐμάκρυσαν ἀπὸ τὸν καπνὸν θαυμά· τὰ τοῦδ' ἡ κατὰ ὅποιον διαφορά! . . . εἰς ῥαχιοτέρα ἢ κάμερὴ του, ἀλλὰ ἔλαμπαν ἀπὸ καθαριότητος.

— Τί νὰ σοῦ κάμῃ, ὅς σε εἶχε πλεον σιμά του.

— Καλὸς, δὲν βλέπετε δεικνύοντα τὴν κλίνην — τὴν περασμένην νύκτα, ἀπὸ τοῦ μανδῆλίου του· τὸ ἄσκηθαι ἀπὸ τὰ δάκρυά του μανδῆλιον ἐπρόσθεσεν. — κρὸν μετὰ ξωτὸν λαμποδὲ τὰς εὐτυχίας μας· θάφυλ' ἐθόμην τῶν δυστυχῶν τοῦ κακοφανῆ . . .

— Ἐξ ἐναντίας, μετὰ καταλάβῃ πᾶσιν συμπτώ

— Τώρα νὰ ἰδοῦμεν τί θὰ κάμωμεν τὰ ἀσπερόρουχά του θὰ τὰ δώσω ὅλα εἰς ἓνα κομμοδεμὰ, διὰ νὰ τοῦ τὰ ὑπάγω εἰς τὴν φυλακὴν· τὰ ἔχει μέσα εἰς τὴν σκευοθήκην· διὰ τὰ ἐπιλοιπα πλέον φροντίζει ἡ κυρία Βουρλότη, τῆς ὁποίας λέγω αὐριον καὶ ἔργεται . . . Τώρα ἄς ἀνοίξωμεν τὴν γραμματοθήκην, νὰ πάρω τὰ ἔγγραφα καὶ τὰ χρήματα ὅπου μὲ λέγει νὰ τοῦ φυλάξω.

— Εἶδες νὰ λησμονήσω, εἶπεν ὁ Ροδόλφος— Ἡ Λουίζα Μορέλ χθὲς μοῦ ἐπέστρεψε τὰ 1,300 φράγκα εἰς μὴ λαχμα, ὅπου τὴν εἶχε δώσει ὁ Γερμανὸς διὰ τὸ χρέος τοῦ πατρὸς της, ἐπειδὴ τὸ ἐπλήρωσα ἐγὼ· αὐτὰ τώρα τὰ ἔχω εἶναι τοῦ Γερμανοῦ, ἐπειδὴ τὸν συμβολαιογράφον ἐκείνος τὸν ἀπέξημίωσε· νὰ σὲ τὰ δώσω λοιπὸν καὶ αὐτὰ διὰ νὰ τὰ ἔχῃς μαζὶ μὲ τ' ἄλλα του.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, κύριε Ροδόλφε· ὅμως τόσα πάλιν χρήματα νὰ κρατῶ . . . εὐρίσκονται κλέπται ἐνίοτε! . . . Νὰ ἦναι ἔγγραφα, δὲν μὲ πειράζει ὅσα καὶ ἂν ἦναι . . . χρήματα ὅμως . . . Τάχα εἶναι κίνδυνος . . .

— Ἐχεις δίκαιον ἴσως, καλὴ μου γειτόνισσα· νὰ τὰ κρατῶ λοιπὸν ἐγὼ; Καί, ἄς τὰ κρατῶ καὶ ἂν ὁ Γερμανὸς λάβῃ χρεῖαν, μὲ εἰδοποιεῖς ἀμέσως . . . νὰ σὲ δώσω τὴν διεύθυνσίν μου, ποῦ κατοικῶ, καὶ μοῦ μνηύεις εὐθὺς καθὼς τὰ χρειασθῇ.

— Ἄν ἤξευρα, καλὴ μου γείτονα, ὅτι δὲν σὰς δίδω περισσότερον βάρος, ἤθελα σὰς παρακαλέσει νὰ πάρτε καλῆτερα ἢ εὐγενεῖα σας καὶ ὅσα πιάσωμεν ἀπὸ τὰ ἐπιλοιπά του ἐπιπλᾶ . . . Τώρα νὰ ἰδοῦμεν αὐτὰ τὰ ἔγγραφα—εἶπεν ἡ νεᾶνις ἀνοίγουσα τὸ γραμματοφυλάκιον καὶ διάφορα συρτάρια.— Ἀ! αὐτὰ θὰ ἦναι . . . Νὰ ταῖς δεμένα ὅλα μαζὶ. Παναγία μου! ἰδῆτε, ἰδῆτε, κύριε Ροδόλφε, πόσον εἶναι θλιβερά αὐτὰ ὅπου ἔχει γραμμένα ἐπάνω! — Καὶ ἡ νεᾶνις ἀνέγνωσε μετὰ συγκινημένης φωνῆς·

α Ἄν κατὰ περίστασιν ἀποθάνω διὰ φυσικοῦ ἢ βιαιού θανάτου, παρακαλῶ τὸν ὅστις ἀνοίξῃ τὴν γραμματοθήκην ταύτην, νὰ εἴρῃ τὰ ἐνθάδε συνδεδεμένα ἔγγραφα εἰς τῆς δεσποσύνης Γελασίνης, ραπτρίας, κατοικοῦσης εἰς τὴν ὁδὸν Τέμπλου, ἀρ. 17. »

— Ἐμπορῶ, κύριε Ροδόλφε, ν' ἀνοίξω αὐτὰ τὰ ἔγγραφα;

— Βέβαια. Δὲν σὲ λέγει ὁ ἴδιος ὅτι μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχει καὶ μία γραφὴ πρὸς σέ;

Ἡ νεᾶνις ἐσύνητρεψε τὴν σφραγίδα τοῦ περικαλύμματος τῶν ἐγγράφων, ἅτινα καὶ ἀμέσως διεχύθησαν· ἐν εἰς αὐτῶν ἔφερε τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν· Πρὸς τὴν δεσποσύνην *Γελασίαν*, καὶ διελάμβανε ταῦτα·

α Δεσποσύνη, ὅταν θ' ἀναγινώσκετε τὴν ἐπιστολὴν μου ταύτην, ἐγὼ πλέον δὲν θὰ ὑπάρχω . . . Ἄν, ὡς ὑπαίπτουμαι, ἀποθάνω ἀπὸ θάνατον βιαιόν, ἐμπεσὼν εἰς ἐκ νεδρῶν τινα ὁμοίαν ἐκείνης ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐσχάτως διασώθην θέλουν δυνήτῃ νὰ σᾶς ὁδηγήσωσιν εἰς ἀποκάλυψιν τῶν φρονέων μου πληροφορίαι τινὲς προστιθεμεναι ἐνταῦθα ὑπὸ τὸν τίτλον· Σημειώσεις ἀφορῶσαι τὸν βίον μου. . .

— Ἀ! κύριε Ροδόλφε, εἶπεν ἡ Γελασίνα διακοπτομένη· δὲν θαυμάζω πλέον ὅτι τὸν ἐβλέπα πάντοτε μελαγχολικόν! . . . Ὁ ταλαίπωρος νέος!

— Ναι, ναί· μεγάλας αἰτίας θὰ εἶχε διὰ νὰ λυπῆται τόσο, ἀλλὰ, πιστευσέ με, ἐπέρασαν πλέον αἱ ἀβύλεσερ τῶν ἡμερῶν τῆς ζωῆς του . . .

— Ἀληθινά! ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ, κύριε Ροδόλφε μου πλὴν ἰδῆτε ὅτι τὸν ἔχουν τὸν ταλαίπωρον εἰς τὴν φυλακὴν, ὡς κλέπτην . . .

— Μὴ σε μέλη. Ἄπαξ νὰ γνωρισθῇ ἡ ἀθωότης του ἀντὶ πλέον νὰ γίνῃ πάλιν ἀφανὴς μέσα εἰς τὴν μοναξίαν του..θὰ εὕρῃ φίλους..σὲ πρῶτον, ἔπειτα μίαν ἀγαπητὴν μητέρα, ἐκ τῆς ὁποίας τὸν ἐχώρισαν ἀπὸ παιδίον ἀκόμη.

— Καὶ ἔχει μητέρα . . . ὁ Γερμανός! . . . Ζῆ!

— Ζή . . . ναι. Τὸν εἶχε γ' ἐκείνη διὰ χαμένον. Φαντάσου τὴν γὰρ τῆς ὅταν πάλιν τὸν ἰδῇ, ἀλλ' ἀθωωμένον ἐκ τῆς βδελυγμῆς συκοφαντίας τὴν ὁποίαν τὸν προστήψαν! Δὲν εἶχα λοιπὸν δίκαιον νὰ σὲ εἶπω, ὅτι αἱ ἀθλίεστεραι ἡμέραι τῆς ζωῆς τοῦ ἐπέρασαν πλέον; Μὴ τύχη καὶ τὸν ἀναφέρῃς ὅμως τίποτε περὶ τῆς μητρὸς σου. Ἐμπιστευομαι τὸ μυστικὸν τοῦτο εἰς σέ, ἐπειδὴ βλέπω πόσον γενναίως ἐδιδάχθης διὰ τὸν Γερμανόν, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ θλιθεῖσαι τελείως περὶ τῆς τύχης σου.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε Ρ. δόλφον· ὦ! νὰ ἦσθε ἥσυχος, ὅτι δὲν θὰ ἐκβῇ ἀπὸ τὸ στόμα μου . . . — καὶ ἡ Γελασινα ἐξυκολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς τοῦ Γερμανοῦ ἐπιστολῆς.

« Ἄν εὐχαρεστεῖσθε, δεσποσύνη, εἰς αὐτάς μου τὰς σημειώσεις νὰ ῥίψετε ἐν βλέμματι, θὰ ἰδῇτε ὅτι εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν ὑπῆρξα δυστυχέστατος . . . ἐκτὸς καθ' ὃν καιρὸν ἤμην πλησίον σας . . . Ὅτι ποτὲ δὲν ἐτόλμησα νὰ σὰς εἶπω, θὰ τὸ εὖρετε γεγραμμένον εἰς ἐν εἶδος ὑπομνήματος ἐπιγραφομένου· *Αἱ μόναι ἡμεῖαι τῆς εὐτυχίας μου.*

« Καθεσπέρας σχεδὸν, ἀφροῦ σὰς ἄφηνα, ἔγραφα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὰς παρηγορῶντες ἰδέας ὅσας μοι ἐνέπνεεν ἡ στοργὴ σας, καὶ αἰτινες μόνον καθήδυνον τὴν πικρίαν τοῦ βίου μου . . . Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σεῖς εἶχτε ὡς φιλίαν ἀπλὴν, παρ' ἐμοὶ ἦτον ἔρως. Πλὴν σὰς τὸ ἐκρυψα μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν πλέον δὲν εἶμαι πρὸς σὰς εἰμὴ θλιβερά τις ἀνάμνησις . . . Ἡ τύχη μου πόσον ἀθλία ἦτον, ὥστε πώποτε δὲν ἠθέλα σὰς ἐκφράσει αὐτό μου τὸ αἰσθημα· καὶ τοι εἰλικρινές, ἠθέλε σὰς ἐπιφέρει δυστυχίαν.

« Μία τελευταία μὲ μένει ἐπιθυμία, καὶ ταύτην ἐλπίζω νὰ ἐκπληρώσητε. Παρατήρησα μὲ πόσον ἀξιοθαύμαστον θάρρος ἐργάζεσθε, καὶ πόση τάξις καὶ ὁρρόνησις ἀπαιτεῖτο διὰ νὰ πορίζεσθε τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ τῶν ὀλι-

γίσι των χρημάτων άτινα κερδίζετε. Πολλάκις, χωρίς να σας τό είπω, έφράζα συλλογούμενος ότι εάν ποτέ εκ τών πολλών κόπων άσθενήσετε, όποία δεινή σας έπερίμεν τύχη . . . Γλυκύτατον λοιπόν μέ είναι, ότι δύναμαι τουλάχιστον να σας διαφυλάξω κατα μέγα μέρος από τή δεινή, ίσως δέ . . . και από την πενίαν, την όποιαν ή άφροντις νεότης σας είναι, κατ' εύτυχίαν, μακράν του να προΐδη. »

— Τι έννοει μέ τούτο, κύριε Ροδόλφε; είπεν ή Γελασίνα έκθαμβος.

— Άφες να ύψομεν κατωτέρω . . . έξαικολούθει . . .

« Η Γελασίνα επανέλαθε την άνάγκωσιν »

« Γνωρίζω μέ πόσον όλίγη ζήτε και πόσον ήθελε σ' χρησιμεύσει, εις περιστάσεις δυσκόλους, ή έλαχίστη ποσότης είμαι κ' έγώ πτωχός· αλλά διά μυριων οικονομικών έξαλα κατά μέρος 1,500 φράγκα, τά όποια έχω εις έτραπέζιτκν' αυτά είναι όλη όλη ή κατάστασις μου. Δυνάμει της διαθήκης μου, την όποιαν θέλετ' εύρει ένταύθα λαμβάνω το ύψόφος να σας τ' άφαιρώ· δεχθήτε τα άνα ένα φίλον, από ένα καλόν άδελφόν . . . όστις πλέον δ' ύπάρχει. »

— Α! κύριε Ροδόλφε! είπεν ή Γελασίνα αναλυμένη εις δάκρυα και διδουσα την έπιστολήν προς τον ήγεμόνα· αυτά μου σπαράττουν την καρδίαν . . . ω, τόν καλόν Γερμανόν! να φροντίζη ούτω πως διά τά μέλλον μου! . . . ψυχή, Θεέ μου! τί άγγελος! . . .

— Εύχέ τον, τή αλήθειά! αξιόλογος και αξιότιμος νέος! υπέλαβεν ό Ροδόλφος μέ συγκίνεσιν. Άλλ' ήλπιζε, μικρά μου, ήσύχασε· χάρις τώ Θεώ, ό Γερμανός ή άφρος αύτη διαθήκη έχρησίμευσε τουλάχιστον τό να μάθης πόσον σε ήγάπα . . . πόσον σε άγαπά . . .

— Και να μή δώσω, κύριε Ροδόλφε, είπεν ή Γελασίνα απογγιζουσα τά δάκρυά της, να μή δώσω ποτέ προσοχή

εἰς τὰς ἀρχάς τῆς γνωριμίας μας, ὁ Κ. Γερμάνος καὶ ὁ Κ. Καθριώνης μου ὠμιλοῦσαν καθημερινῶς περὶ τοῦ *φλο-
γερροῦ των πάθους*, καθὼς ἔλεγαν· ἀλλὰ βλέποντες ὅτι
μὲ τοῦτο δὲν ἐκέρδιζαν τίποτε, ἐθαυρόνθησαν καὶ αὐτοὶ νὰ
μου ἀναφέρουν τὰ τοιαῦτα· ὁ Γερμανὸς, ἐξ ἐναντίας, ποτὲ
δὲν μου ἀνέφερε περὶ ἔρωτος. Ὅταν τοῦ ἐπρότεινα νὰ περ-
νοῦμεν ὡτὰν δύο καλοὶ φίλοι, τὸ ἐδέχθη μετὰ προθυμίας
καὶ ἀπὸ τότε ἐξῆνταμεν ὡτὰν δύο ἀληθινὰ ἀδελφοί.
Ἀλλὰ τώρα . . . σὰς ἐξακολουθοῦμαι . . . ποτὲ νὰ ἤξεύρε-
τε δὲν μ' ἐμέλειν ὅτι καὶ ὁ Γερμανὸς δὲν μ' ἔλεγεν ὡσαν
τοῦς ἄλλους, ὅτι μὲ ἡγάπα μὲ ἔρωτα . . .

— Ἀλλ' ἐντοσοῦτόν, θὰ ἀπορῶσες δι' αὐτὴν του τὴν
σιωπὴν ;

— Μάλιστα, κύριε Ῥοδόλφε· ὑπέθετα ὅτι ἦτον ἡ με-
λαγχολία του ὅπου τὸν ἔκαμνε τοιοῦτον . . .

— Καὶ τρόπον τινὰ θὰ ἐθλιβετο ὀλίγον κατ' αὐτοῦ...
δι' αὐτὴν του τὴν μελαγχολίαν . . .

— Ὡτο τὸ μόνον του ἐλάττωμα, εἶπεν ἀρελῶς ἡ νε-
ανίς· ἀλλὰ τώρα τὸν δικαιοῶν . . . λυποῦμαι μάλιστα
ὅτι πολλὰκις τὸν ἤλεγξα δι' αὐτό . . .

— Τὸν δικαιοῶν,ς, πρῶτον ἐπειδὴ γνωρίζεις ὅτι, κατὰ
δυστυχίαν, εἶχε πολλὰς αἰτίας νὰ λυπῇται, καὶ δεῦτερον
. . . ἴσω, ἐπειδὴ ἰδοὺ τώρα ἐβεβαιώθης ὅτι μ' ὅλην τὴν
μελαγχολίαν του . . . σὲ ἡγάπα μὲ ἔρωτα· τὸ ἐμάντευ-
σα ; — ἐπρόσθεσεν ὁ Ῥοδόλφος μειδιῶν.

— Βέβαια . . . ν' ἀγαπᾶται κἀνεὶς ἀπὸ ἑνα νέον τόσο
ἀξιότιμον, αὐτὸ κολακεύει τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου...
φειδύματα, κύριε Ῥοδόλφε ;

— Καὶ ἴσως κἀρμίαν ἡμέραν θὰ συμμερισθῇς αὐτόν
τὸν ἔρωτα· τί ;

— Ἐξύρω κ' ἐγὼ, κύριε Ῥοδόλφε ; εἶναι πρᾶγμα ὅπου
κἀμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ κινῇται εἰς συμπάθειαν· ὁ δυσ-
τυχὴς ὁ Γερμανὸς, εἶναι τόσο ἀξίος λύπης ! Ἐμβαίνω

εἰς τὸν τόπον του . . . ἂν, ἐνῶ ὑπέθετα ὅτι μ' ἐγκατέλει-
ψεν ὅλος ὁ κόσμος, ἤρχετο πρὸς ἐμὲ κἀνένας φίλος, πολὺ
πλέον ἀκριβὲς παρ' ὅσον τὸν ἐνόμιζα, τόσον ἤθελα χαρῇ!
— Μετὰ τινα σιωπῇ, ἡ Γελασίνα ἐπανελάθε μετὰ στε-
ναγμοῦ. — Ἐξ ἄλλου μέρους πάλιν . . . εἴμεθα καὶ οἱ δύο
τόσον πτωχοὶ, ὥστε δὲν ἤθελεν εἶσθαι φρόνιμον . . . Τὴν
κάθημαι καὶ φλυαρῶ! κύριε Ροδόλφε, ἄς τ' ἀφήσωμεν αὐ-
τὰ· δὲν ἐξεύρω ἴσως τί λέγω. Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι θὰ
κάμω ὅ,τι ἢ πορέσω διὰ τὸν Γερμανόν, ὅσον εὐρίσκεται
εἰς τὴν φυλακὴν. Ἀς ἐξέλθῃ πρῶτον ἀπ' ἐκεῖ, καὶ θὰ ἦ-
μαι πάντοτε εἰς καιρὸν νὰ συλλογισθῶ ἂν θὰ ἔχω πρὸς
αὐτὸν ἔρωτα ἢ ἀπλὴν φιλίαν· ἂν ἦναι ἔρως . . . τότε
πλέον, καλὲ μου γείτονα, τί νὰ εἰπῶ κ' ἐγὼ; θὰ ἦναι ἔ-
ρεις . . . Τώρα, ὅ,τι καὶ ἂν λέγω εἶναι μάταιον. Ἀλλ' ἐ-
νύκτωσε, κύριε Ροδόλφε. Συνάξτε αὐτὰ ὅλα τὰ χαρτιά,
νὰ καθίσω ἐγὼ νὰ δέσω τὰ ἀσπρόρρουγά του . . . "Α!
ἐλητμήνησα τὸ σακκουλάκι ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔχει τὸν μι-
κρὸν κίτρινον λαιμοδέτην ὁποῦ τοῦ ἔδωσα. Ὁρᾷ ἦναι βί-
βλια αὐτὸ τὸ συρτάρι. Ναι, νὰ το καὶ ὅλα . . . "Ω! ἰδῆ-
τε, ἰδῆτε τί ὠραῖον εἶναι, τὸ σακκουλάκι . . . ὅλον κεν-
τημένον! Ὁ δυστυχὴς Γερμανός! τὸν ἐφύλαττεν ὥσάν
νὰ ἦτο κἀνὴν πρᾶγμα πολὺτιμον, τὸν μικρὸν μου λαι-
μοδέτην! . . . Θαρρῶ πῶς εἶναι χθὲς ὁποῦ τὸν ἐφορού-
σα, ἔπειτα ἐκθαλα καὶ τοῦ τὸν ἔδωσα. Εἶχε λάβει μίαν
χαράν! . . .

Ἐν ταύτοις ἠκούσθη κρουσμένη ἐξωθεν ἡ θύρα τοῦ δω-
ματίου.

— Τίς εἶναι; ἠρώτησεν ὁ Ροδόλφος.

— Ἡ κυρὰ Ματθιῶ δὲν εἶν' ἐδῶ; ἀπάντησεν ἰσχυρῆς
καὶ βραγχώδης φωνή, μὲ τὴν προφορὰν ἐξ ἧς διακρίνε-
ται ἡ ἐσχάτη κλάσις τοῦ λαοῦ. (Σημειωτέον, ὅτι ἡ κυρὰ
Ματθιῶ ἦτον ἡ ἐπ' ἀδαμάντων μεστρία, τὴν ὁποίαν προ-
ανεφέραμεν.)

Ἡ παράδοξος φωνὴ αὕτη ἀνεκάλυπτεν εἰς τοῦ Ῥοδόλφου τὴν μνήμην δυσδιαγνώστως πως ἐν ἄτομον παλὺ ὑποπτον. Προερχόμενος αὐτός, λαμβάνει τὸ φῶς καὶ ἀνοίγει τὴν θύραν. Βλέπει λοιπὸν ἐνώπιόν του ἕνα τῶν φοιτητῶν τοῦ ταπισφράγιου τῆς Δρακκίνης, τὸν ὁποῖον καὶ ἀμέσως ἀνεγνώρισε· τοσαύτον βαθύως καὶ ἀπαισίως ἐγκαταραγμένη ἦτον ἡ κακία ἐπὶ τῆς ἀγνοίας καὶ νεανικῆς φυσιογνωμίας του! αὐτὸς ἦτον ὁ Τριγλάκης!

Ὁ Τριγλάκης, ὁ ψευδὴς ἀμαξήλατος, ὅστις ὠδήγησε τὸν Δάσκαλον μετὰ τῆς Κουκουβάδας εἰς τὸν λακκώδη δρόμον τοῦ Βασιλέως. Ὁ Τριγλάκης, ὁ φανεὺς τοῦ ἀνδρός τῆς δυστοχοῦς γαλακτοπώλης, ἥτις ἀνιστάτωσε κατὰ τῆς Καλαβδόστρας τοὺς γεωργούς τοῦ ἀγροκηπίου Ἀρνούβιλλης. Ἀλλ' εἶπ' ἐπειδὴ ὁ ἀθλιος αὐτὸς ἐλησμονήσας τὴν μορφήν τοῦ Ῥοδόλφου, τὸν ὁποῖον ἀπαξ μόνον εἶδεν εἰς τὸ ταπισφράγιον τῆς δρακκίνης, εἶπ' ἐπειδὴ ἡ μεταβολὴ τῶν εἰδυμάτων τὸν ἐμπόδισε τοῦ ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν νικητὴν τοῦ Μαχαιροβγάλτου, δὲν ἐδείξεν εἰς τὴν θέαν του τὸν ἐλάχιστον θυμασμόν.

— Τί ζητεῖς; τὸν ἐρωτᾷ ὁ Ῥοδόλφος.

— Μία γραφὴ διὰ τὴν κυρὰ Ματθίαν. . . Μοῦ εἶπαν νὰ τῆς τὴν δώσω εἰς τὰ χεῖρά της, ἀπεκρίθη ὁ Τριγλάκης.

— Δὲν κάθητ' ἐδῶ· κύτταξε ἀντικρὺ, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος.

— "Α! ἔκαμα λάθος· μοῦ εἶπαν ὅτ' εἶναι ἡ θύρα Ζερβία μεριά.

Ὁ Ῥοδόλφος δὲν ἐνθυμεῖτο τ' ὄνομα τῆς ἐπ' ἀδαμάντων μεσιτρίας, τὴν ὁποίαν ὁ λιθογλύφος Μορέλ ἀπαξ μόνον ἢ δις εἶχεν ἀναφέρει. Κάμειαν λοιπὸν ἀπορροήν δὲν εἶχε νὰ λάβῃ περιέργειαν περὶ τῆς γυναικὸς πρὸς ἣν ὁ Τριγλάκης ἤρχετο ἐπιστολοφόρος. Πλὴν, καὶ τοι ἀγνοῶν τὰ ἐγκλήματα τοῦ κακούργου τούτου, τοσαύτην διαστροφὴν ἀνέγνωσεν ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ὥστε ἐστάθη ἐπὶ

τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας, ἵνα ἴδῃ τὴν γυναῖκα πρὸς ἣν ὁ Τριγλάκης ἐκάμιζε τὴν γραφὴν.

Μόλις ὁ Τριγλάκης ἐκρυσσε τὴν θύραν τὴν ἀπέναντι τῆς τοῦ Γερμανοῦ, καὶ ἰδοὺ αὐτὴ ἀνοίγεται, καὶ ἰδοὺ ἡ μεσίτρια, σωματώδης γυνὴ πεντηκοντοῦτις περίπου, ἐμφανίζεται κρατοῦσα εἰς χεῖρας ἓνα λύχνον.

— Τοῦ λόγου σου εἶσαι ἡ κυρὰ Μικτιώ; εἶπεν ὁ Τριγλάκης.

— Ἐγὼ εἶμαι, παιδί μου.

— Λάβε αὐτὴ τὴν γραφὴν, καὶ νὰ μοῦ δώσῃς τὴν ἀπόκρισι . . .

Καὶ ὁ Τριγλάκης ἐκάμε βῆμά τι διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ οἶκμα τῆς μεσιτρίας· ἀλλ' αὐτὴ τὸν ἔειπεν ἀμέσως νὰ μὴ προχωρήσῃ, ἀπεσφράγισε τὴν ἐπιστολὴν μετὰ τὸν λύχνον πάντοτε εἰς χεῖρας, ἀνέγνωσε, καὶ ἀπεκρίθη εὐφροσύνης.

— Εἰπέ την, παιδί μου, ὅτι 'παγεὶ καλὰ' ὅτι αὐτὰ ὁποῦ μοῦ ζητεῖ θὰ τῆς τὰ φέρω . . . νὰ μὲ προσμένῃ εἰς τὴν ἰδίαν ὥραν καθὼς προχθές. Χαιρετίσματα πολλὰ πολλὰ . . .

— Κερά, δὲν θὰ μοῦ δώσεις τίποτε διὰ τὸν κόπο μου;

— Ἀς σοῦ δώσουν ἐκεῖνοι ὁποῦ σ' ἔστειλαν· εἶναι πλουσιώτεροί μου.

Καὶ ἡ μεσίτρια ἐκλείσε πάλιν τὴν θύραν τῆς.

Ἀφοῦ ὁ Ροδόλφος εἶδε τὸν Τριγλάκη καταβαίνοντα πάλιν μετὰ τὸν λύχνακα, ἐπανεισῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Γερμανοῦ. Ὁ κακοῦργος δὲ νεανίας, καταβὰς εἰς τὸν δρόμον, εὗρεν ἄνθρωπον βαρβάρου καὶ θηριώδους μορφῆς, ὅστις ἐπερίμενεν αὐτὸν πρὸ τινὸς ἐργαστηρίου. Μολονότι δὲ πολλοὶ διαβάται τὸν ἤκουον, ἀλλὰ τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι δὲν τὸν ἐνόουν, ὁ Τριγλάκης εἶπε μετὰ πλείστης χαρᾶς εἰς τὸν σύντροφόν του.

— Ἐλα, Νικόλα! ἔλα γὰ σφιγξώμεν ἔνα ἄφφ' ἡ

καρκάσσα βουτᾶ εἰς τὸ θανατογέφυρον . . . εἶπε πῶς θὰ τὰ προμήσῃ εἰς τῆς Κουκουβάϊας· ἡ θεία Παληκάρανα θὰ μᾶς δώσῃ ἕνα χέρι τὰ τῆς στριμόξωμε, καὶ καὶ ὄχι τ' ἀρφαρογάδικά της· ὅστεντα κουβαλεῦμεν τὸν κρῦο τῆς μέσα εἰς τὴν πέτρα διάβα σου. (1)

— Ἀρμενα τὸ λοιπὸν πρέπει νὰ φθάσω εἰς ταῖς Ἀσνιέραις ἐνορίς· μὴν τύχη καὶ μυρισθῇ τίποτα ὁ ἀδελφός μου ὁ ΠΑΛΗΚΑΡΑΣ.

Καὶ οἱ δύο ἀλιτῆριοι, ἀφ' οὗ συνεννοήθησαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, κατευθύνθησαν πρὸς τὴν ὁδὸν Σαϊντ-Λενῆ.

Μετ' ὀλίγον, ὁ Ροδόλφος καὶ ἡ Γελασίνα ἐξῆλθον ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Γερμανοῦ, ἀνέβησαν πάλιν ἐπὶ ὄχηματος καὶ ἐφθασαν εἰς τὴν ὁδὸν Τέμπλου.

Τὸ ὄχημα ἐστάθη. Καθ' ἣν δὲ στιγμήν ἠνοίγετο τὸ θυρίδιον, ὁ Ροδόλφος διεκρίνε διὰ τοῦ φωτός τῶν πολυελαίων τοῦ βακοπώλου τὸν πιστὸν Μοῦρφ, ὅστις ἐπερίμενε τὸν ἡγεμόνα εἰς τὴν θύραν τῆς αὐλῆς.

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ εὐπατρίδου ἀνήγγελλε πάντοτε σπουδαῖον τι συμβᾶν, ἐπειδὴ μόνος αὐτὸς ἐγνώριζε ποῦ νὰ εὗρῃ τὸν πρίγκηπα.

— Τί πρέχει; τὸν ἠρώτησε μετὰ προθυμίας ὁ Ροδόλφος, ἐνῶ ἡ Γελασίνα ἐτύναζε τὰ ἐν τῇ ἀμάξῃ διάφορα πράγματα τοῦ Γερμανοῦ.

— Μεγίστη συμφορὰ, ὑψηλότατε!

— Λέγε μοι, διὰ τὸν Θεόν!

— Ὁ Κ. μαρκέσιος Δ' Ἀρβίλ . . .

— Μὲ τρομάζεις!

(1) Ἐλθὲ Νικόλα, ἔλθὲ νὰ πῶμεν μίαν ῥακὴν· ἡ γραία τείνει πρὸς τὴν θανατηφόρον παγίδα· εἶπεν οὖν θὰ ὑπάγῃ εἰς τῆς Κουκουβάϊας ἡ θεία δὲ Παληκάρανα θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ τῆς ἀρπάσωμεν ἀνγκαστικῶς τὰ πολύτιμα πετράδιά της· ἔπειτα μεταδιδοῦμεν τὸ πτωμά της ἐντὸς τοῦ μονοξύλου σου.

— Εἶχε προσκαλέσει σήμεραν τὸ πρῶτ' εἰς πρόγευμα διαφόρους τοῦ φίλους . . . Εὐθόνησαν ἄριστα . . . ὁ Κ. Δ' Ἀρβίλλ' μάλιστα ποτὲ δὲν εἶχε φανῇ πλέον εὐθυμος, ὅ' εἰ, ἐξ ἀπροσέχιας τινὸς ὀλεθρείας . . .

— Ἔ, λέγε . . . τελείονε !

— Ἐνῶ ἔπαιζε μέ τινα πιστόλαν, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζε κενὴν . . .

— Ἐπληρώθη βαρεῶς ;

— Ἄ ! ὡς κηλότερα ! . . .

— Τί ; τί ;

— Τρομερόν !

— Τί με λέγεις ;

— Ἀπέθανε ! . . .

— Ὁ Δ' Ἀρβίλλ' ! ! ὦ ! δυστυχία ! — ἀνερώνησεν ὁ Ροδόλφος μέ κεντρὴν τοσοῦτον σπαραξικάρδιον, ὥστε ἡ Γελασίνα, ἥτις τότε κατέβαιναν ἐκ τοῦ ὀχήματος μετὰ τῶν κομμοδεμαίων, ἀνέκραξε :

— Παναγίᾳ μου ! τί ἐπάθετε, κύριε Ροδόλφε ;

— Τίποτε, δεσποσύνη· ἔδωσα εἰς τὸν φίλον μου μίαν εἰδησιν πολλὰ λυπηράν· εἶπεν ὁ Μουρρὸς πρὸς τὴν νεάνιδα, ἐπειδὴ ὁ πριγκιψ ἔστατο ὡς ἐμβρόντητος, καὶ δὲν ἤδυνατο ν' ἀποκριθῇ.

— Εἶναι λοιπὸν κἀνένα μέγα δυστύχημα ; εἶπεν ἡ Γελασίνα ὅλη τρέμουσα.

— Μέγιστον δυστύχημα, ἀπεκρίθη ὁ εὐπατρίδης.

— Τί δυστυχία ! τί δυστυχία ! εἶπεν ὁ Ροδόλφος μετὰ τινα σιωπὴν — ἐνθυμηθεῖς ἔπειτα τὴν Γελασίναν, τὴν εἶπε, — Κόρη μου . . . νὰ μοῦ συμπαθήσης νὰ σὲ ἀφήσω ἕως ἐδῶ . . . Αὖριον σὲ στέλλω τὴν διεύθυνσίν μου μαζὶ μὲ μίαν ἄδειαν, διὰ νὰ σὲ συγχωρήσουν νὰ ἔμβης εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Γερμανοῦ . . . δὲν θ' ἀργήσω νὰ σ' ἐξα-
ναῖδῶ.

— Ἄ ! κύριε Ροδόλφε, σὰς βεβαιῶ ὅτι λαμβάνω μέ-

γὰ μέρες εἰς τὴν λύπην σας αὐτήν . . . Σᾶς εὐχαριστῶ ὅτι
μ' ἐσυντροφεύσατε . . . Ὡς σᾶς ἐξαναίδῶ ὑλίνωρα ;

— Ναι, ναι, παιδί μου . . . Καλὴν νύκτα.

— Καλὴν νύκτα, κύριε Ραδούλφ, ἐπρόσθεσε περιλύτως
ἡ Γελασίνα· καὶ ἀμέσως εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν μετὰ δια-
φόρων προσημάτων ἵνα ἐκράται ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ ἑορμανοῦ.

Ὁ παῖδάς καὶ ὁ Μορρ ἀνέβησαν εἰς ὄχληκα καὶ κατευ-
θύνθησαν εἰς τὴν ὁδὸν Πλουμέτου.

Ἀμέσως ὁ Ραδούλφος ἔγραψε πρὸς τὴν Κλημεντίαν τὰ
εἰρηστικά.

« Κυρία μου,

« Ταύτην τὴν σειρήνὴν μανθάνω τὴν ἀπροσδόκητον
» συμφορὰν ἧτις ἐπέβλεπεν ἐφ' ὑμῶν, ἀποστεροῦσα κ' ἐμέ
» τοῦ θελιέστατου τῶν φίλων· πόση ἡ κατὰπληξίς μου,
» πόση ἡ ὀδύνη τῆς καρδίας μου, ταῦτα ἀψαισιώπῃ.

» Καὶ ὅμως ἀνάγκη πᾶσα νὰ σᾶς ἀναγέρω προσηματα
» διοικῶν ἕνα τοῦ δεινοῦ αὐτοῦ συμβάντος . . . Μανθάνω
» ὅτι ἡ μητριὰ σας, ἧτις εὐρίσκεται εἰς Παρισίους πρὸ
» τινων βεβαίᾳ ἡμερῶν, ἀναχωρεῖ ἀπόψε διὰ Νορμανδίαν,
» φέρουσα μετ' αὐτῆς τὸν Πολυδώγηρ.

» Ἐννοεῖτε λοιπὸν τὸν κίνδυνον ὅστις, χωρὶς ἀκριβο-
» λίαν, ἐπαπειλεῖ τὴν τοῦ κυρίου πατρὸς σας ζωὴν. Συγ-
» γωρήσατε νὰ σᾶς δώσω μίαν συμβουλὴν, ἧτις μὲ φαίνε-
» ται σωτήριος. Μετὰ τὴν δεινὴν συμφορὰν τὴν ἐπελθοῦ-
» σαν ἐφ' ὑμῶν σήμερον τὸ πρῶτ', ὑπάρχει ἀρίστη πρό-
» φησις δι' ὁποῖαν αἰτίαν ἀναχωρεῖτε ἐκ Παρισίων διὰ
» τινὰ καιρὸν . . . Ὅθεν, δότε μοι, παρακαλῶ, ἀκούσα-
» σιν· φύγετε ἀμέσως δι' Ἰνδιέρσας, ὥστε νὰ ρθᾶσιν· ἐ-
» κεῖ, ἂν ὅχι πρὸ τῆς μητρυᾶς σας, τοῦλάχιστον συγ-
» χρόνως μὲ αὐτήν. Μείνατε, κυρία μου, ἥσυχος· πλη-
» σίον ἢ μακρὰν ὑμῶν ἐπαγρυπνῶ ἀδιαλείπτως. Τὰ ἀπα-
» τρόπαια τῆς μητρυᾶς σας σχέδια θέλουν ματαιωθῇ.

» Ἐβρῶσθε, κυρία μου. Σᾶς ἔγγραψα ἐν βίᾳ . . . Ἡ

» καρδιά μου σπαράσσεται εἰς τὴν ιδέαν, ὅτι γθες τὸ ἐ-
 » σπέρμα ΤΟΝ ἄφησα . . . ἡσυχώτερον καὶ εὐτυχέστερον
 » παρὰ ποτέ.

» Πέπεισθε, κυρία, εἰς τὴν βαθεῖαν καὶ εὐκρινῇ μου
 » ἀφροσύαν. » ΡΟΔΟΛΦΟΣ.

Κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ πρίγκιπος, ἡ Δ' Ἀρβίλλη, τρεῖς
 ὥρας μετὰ τὴν παραλαβὴν τῆς ἐπιστολῆς του, ἐβλήθη
 κατ' ὁδὸν μετὰ τῆς θυγατρὸς της διὰ τὴν Νορμανδίαν.
 Ἄλλη ἀμὰξ ταχυδρομική. ἐκ τοῦ μεγάρου τοῦ Ροδόλ-
 φου ἐξελθούσα, ἀκολούθησε τὴν αὐτὴν ὁδόν.

Κατὰ δυστυχίαν, μέσα εἰς τὴν ταρχὴν ὅπου τὴν ἐβύ-
 θισαν αἱ περιπετεῖαι αὐταὶ καὶ ἡ βία τῆς ἀναχώρησις,
 ἡ Κλημεντία ἐλησμόνησε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πρίγκιπα,
 ὅτι ἀπῆλθε τὴν Μαρτινίαν εἰς τοῦ Λαζάρου.

Ἐνθυμίσθε ἵσως ὅτι. τὴν προτερίαν, εἶχεν ἔλθει ἡ
 Κουκουδάκια καὶ ἐφοβίσε τὴν κυρὰ Σαραφιναν, ὅτι ἐμελλε
 νὰ φανερώσῃ τὰ κατὰ τὴν Κελαϊδήστραν, ἐπειδὴ ἐγνώρι-
 ζε (καὶ δὲν ἦτο ψεῦδος) ποῦ διαμένει ἡ κόρη αὐτῆ. Ἐν-
 θυμίσθε πρὸς τοῦτοις ὅτι, μετὰ τὸ ἀκουσμα τοῦτο, ὁ
 Ἰάκωβος Φεράνδος, φοβούμενος μὴ ἀνακαλυφθῶσι τὰ
 ἐγκλήματα τοῦ, ἔκρινεν ἀναγκαιότατον νὰ ἐξαλείψῃ τὴν
 Κελαϊδήστραν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, ἐπειδὴ ἂν ἐφανε-
 ρόνετο, ὁ συμβουλευγρὰφος ἐκινδύνευε τὰ μέγιστα. Εἶχε
 γράψαι λοιπὸν πρὸς τὸν Βραδαμάντην, ἕνα τῶν συνεργῶν
 του, νὰ ἔλθῃ νὰ τὸν εὕρῃ διὰ νὰ πλεξώσιν ὁμοῦ τὴν νέαν
 σκευωρίαν, τῆς ὁποίας θύμα ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ Μαρτιάν-
 θη. Ὁ Βραδαμάντης, ἔχων ἄλλην ἐπιχείρησιν ὄχι ὀλιγώ-
 τερον κατεπείγουσαν, (τὴν τῆς μητρικῆς τῆς Δ' Ἀρβίλλης,
 ἣτις ἐπῆρε τὸν ἀγύρτην, ὡς ἀναπόφευκτον εἰς τοὺς κατὰ
 τοῦ Κ. Δ' Ὀρβίγγη καταχθονίους σκοποὺς της) ὁ Βραδα-
 μάντης, λέγομεν, βλέπων βέβαια τὸ συμφέρον τοῦ μάλ-
 λον εἰς τὸ νὰ ἐκδουλεύσῃ τὴν παλαιάν του φίλην, ἀπέ-
 φυγε τὴν πρόσκλησιν τοῦ Φεράνδου, καὶ ἀνεχώρησε διὰ

Νορμανδίαν χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ ἡ Σεραφίνα. Ἡ Θέλλα κή-
 ξανε μαινομένη κατὰ τοῦ συμβολαιογράφου· κατ' ἐκείνην
 τὴν ἡμέραν, ἡ Κουκουβάλα ἐπανήλθε μὲ τὰς ἀπειλὰς
 τῆς, καὶ, διὰ τ' ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ἦσαν χωρὶς βλάτην, ἐρα-
 νέωσαν εἰς τὸν Φεράνδου. ὅτι ἡ κόρη ἐκείνη, τὴν ὅποιαν
 ποτὲ κατ' ὄν ἀγαπᾶν, ἡ κυρὰ Σεραφίνα, εὗρισκετο τὴν
 σήμερον φυλακισμένη εἰς τοῦ Λαζάρου, ὑπὸ τ' ὄνομα Κε-
 λαϊδῆστρα. καὶ ὅτι, ἂν ὁ κύριος δὲν ἐδίδοι 10.000 πρᾶγ-
 κων ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, ἐμελλεν νὰ δοθῶσι εἰς τὴν ῥη-
 θείσαν κόρη ἀποδεικτικά, ὅτι ἀνήλικον ἐστὶ τὴν εἶχον ἐμ-
 πιστευθῇ εἰς τὴν ἐραντιδα τοῦ Ἰακώβου Φεράνδου.

Οὗτος, κατὰ τὴν συνθήκην τοῦ ἡγήθη τὰ πάντα
 μὲ ἀδιαλείπτειν πολλήν, καὶ ἐδίωξε τὴν Κουκουβάλαν ὡς
 ἀνάγκη τὸν ψευδοῦργον, μολοντί ἐπεισθὲν καὶ ἐτρόμαζεν
 εἰς τὰς κινδυνολογιστάτας ἀπειλὰς τῆς γραιῆς ταύτης.
 Χάρις εἰς τὰς πολυπληθεῖς τοῦ σχέσεως, ὁ συμβολαιο-
 γράφος εὗρε τρόπον νὰ πληττομένη τὴν αὐτὴν ἐκείνην
 ἡμέραν (καθ' ἣν ἔγινε καὶ ἡ συνομιλία τῆς Μαριανθῆς μετὰ
 τῆς Δ' Ἀρβύλλης) ὅτι ἡ Κελαϊδῆστρα ἦτο τῶνόντι φυλα-
 κισμένη εἰς τοῦ Λαζάρου, καὶ τὸσον διακεκριμένη διὰ τὴν
 χρηστονθείαν τῆς, ὥστε ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν ἐπρό-
 σμεναν ὅλοι ν' ἀκούσωσιν ὅτι ἐλευθεροῦται. Ταῦτα μαθὼν
 ὁ Φεράνδου, ἐχρημάσθη ἀναπορεύτως τὴν σύμπραξιν τοῦ
 Βραδαμάντη· ἐντεῦθεν δὲ ἡ ἀτελεσφόρητος ἐπιμονὴ τῆς
 κυρὰ Σεραφίνας τοῦ νὰ ἐνταχῶσι τὸν ἀγύρτην. Ἀλλ' ἀ-
 κοούσας πρὸς τὸ ἐσπέρας ὁ συμβολαιογράφος τὴν ἀναχώ-
 ρησιν αὐτοῦ, καὶ βιασμένος ἐκ τοῦ επικειμένου κινδύνου
 νὰ ἐνεργήσῃ ὅ,τι δύναται μετὰ πάσης δραστηριότητος,
 ἐνθυμήθη τὴν οἰκογένειαν τῶν Παληκαριῶν, πειρατῶν
 ἐν γλυκασίν ὕδασι, διατελούντων πλησίον τῆς γεφύρας τῶν
 Ἀσνιέρων, πρὸς τοὺς ὁποίους ὁ Βραδαμάντης τὸν εἶχε
 προτείνει νὰ στείλῃ τὴν Λουίζαν Μορέλ, ὅπως λυτρωθῇ
 ἐξ αὐτῆς ἀτιμωρητί. Ἀνάγκην ἀμετάθετον ἔχων ἐνὸς συν-

ενόχου πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν κατὰ τῆς Μαριάνθης ἀπο-
τροπαίων του σκοπῶν, ὁ συμβουλευτὴρ ἐλαβε τὰς
πανουσιωτέρας προφυλάξεις, ἵνα μὴ ἐνσχοποιηθῇ αὐτὸς ἐν
περιπτώσει νέου ἐγκλήματος, καὶ τὴν ἐπιῶσαν τῆς ἀνα-
χωρήσεως τοῦ Βραδυσάντου διὰ Νορμανδιαν ἡ κυρὰ Σε-
ραφίνα ἐσπευσε μὲ τάχος πολὺ πρὸς τοὺς Παληκαριούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ.

ΝΗΣΟΣ ΧΑΛΑΣΤΟΥ

Αἱ ἐρεῖξες σκηναὶ λαμβάνουσι χώραν πρὸς τὴν ἐσπέραν
τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἡ κυρὰ Σεραφίνα ἐπῆγεν, ἐκ διαταγῆς
τοῦ Ἰακώβου Φερνάνδου, εἰς τοὺς Παληκαριούς, πειρατὰς
ἐν γιλιέσαις ὕδασι, κατοικοῦντας ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου
νῆσου τινὸς μικρᾶς τοῦ Σηκουάνα ποταμοῦ, ὅχι μακρὰν
τῆς γαφύρας τῶν Ἀσνιέρων.

Ὁ πατὴρ τῆς οἰκογενείας ταύτης, Παληκάρης τοῦνομα,
ἀποκεφαλίσθεις, ἀφῆκε μίαν χήραν, τέσσαρας υἱούς, καὶ
δύο θυγατέρας . . .

Ὁ δευτερότοκος τῶν υἱῶν τοῦ ἤτο καταδικασμένος
εἰς διὰ βίου κἀτεργον . . . Ἐκ τῆς πολυμελοῦς δὲ ταύτης
οἰκογενείας διέμενον εἰς τὴν Νῆσον τοῦ Χαλαστοῦ (διὰ τὴν
δὲ εἶχεν ὄνομα τοιοῦτο τὸ καταγῶγιον αὐτὸ θέλομεν εἰπεῖ
κατόπιν), διέμενον, λέγομεν·

Ἡ γράψα Παληκαρίνα—τρεις υἱοί, ὧν ὁ πρωτότοκος
(ἐραστὴς τῆς Λυκαίνης) ἤτον εἰκοσιπενταετής, ὁ τριτότο-
κος εἰκοσαετής, καὶ ὁ νεώτερος διωδεκαετής.— Δύο θυ-
γατέρες· ἡ μὲν δεκαοκταετής, ἡ δὲ ἐννεαετής.

Τὰ παραδείγματα τοιούτων οἰκογενειῶν, ἐν αἷς διαιω-
Δημόσιον Κεντρικὴν Βιβλιοθήκην Βέρσις

νίζονται κληρονομικῶς τὰ φρικωδέστερα τῶν ἐγκαλημάτων,
δεν εἶναι σπάνια.

Καὶ πῶς ὄχι; Ἀρρῶ, ὡς εἶπομεν, καὶ ἐπαναλαμβάνομεν, ἡ κοινωνία φροντίζει μόνον γὰρ τιμωρῇ καὶ πῶποτε γὰρ προλαμβάνει τὴν κακίαν!

Ἐγκαληματίας τις ῥίπτεται εἰς τὸ κάτεργον διὰ βίου.
Ἄλλος ἀποκεφαλίζεται. . . Οἱ κατὰδικοι οὗτοι ἀργύνουσι
τέκνα νεκρά. . .

Λαμβάνει ἡ κοινωνία φροντίδα περὶ τῶν ὁρρανῶν
αὐτῶν;

Περὶ τῶν ὁρρανῶν τούτων, ἃτινα αὐτὴ κατέστησεν ὁρ-
ρανὰ. . . πλήρῃσιν τὸν πᾶντα τῶν διὰ θανάτου πολιτι-
κοῦ, ἢ ἀποκεφαλίσασιν αὐτόν;

Ἀνταθίσσονται αὐτῇ σωτικῇ τιμῇ, προφυλακτικῇ
τιμῇ κηδεμονίᾳ, μετὰ τῇ ἀπώλειαν τοῦ τὸν ὅποιον ὁ
νόμος ἐκήρυξεν ἀνάξιον, ἄτιμον. . . μετὰ τὴν ἀπώλειαν
τοῦ τὸν ὅποιον ὁ νόμος ἐξηκρίωσε μὲ θάνατον;

Ὅχι. . . — Τοῦ θηρίου βασιλείας. . . τὸ δηλητήριον
ἐξορτάσθῃ. . . — λέγει ἡ κοινωνία. . .

Ἄλλ' ἀπατάται τὸ δηλητήριον τῆς διαφθορᾶς εἶναι
τοσοῦτον λεπτόν, ὁρατικόν καὶ κολλητικόν, ὥστε πάν-
τοτε σχεδὸν κληρονομικῶς ἀποκαθίσταται ἄλλ' ἂν ἐγκαί-
ρως κατεπλημετίσῃ, δὲν ἤθελεν εἶσθαι ἀθεράπευτον.

Ἄλλόχοτος ἀντιφρόνεις! . . . Γίνεται δὲ ἄλλον διὰ τῆς
αὐτοψίας, ὅτι ἄνθρωπος τις ἀπέθανεν ἀπὸ νόσον μεταδο-
τικὴν τί κἀννοῦν; δυνάμει μέτρων προφυλακτικῶν ὑπ-
τροῦσι τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ ἐκ τοῦ πάθους θύμα τοῦ
ὁποίου αὐτὸς ἔγινε. . . Κἀμετε λοιπὸν τὸ αὐτὸ καὶ εἰς
τάς ἡθικὰς ἀσθενείας. . . Ἀποδείξατε ὅτι πᾶς κακοῦργος
μεταγγίζει πάντοτε σχεδὸν εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸ προζύ-
μιον τῆς πρωῒμου διατροφῆς. . .

Ἄλλὰ πρὸς σωτηρίαν τῆς νεαρᾶς ταύτης ψυχῆς, πράτ-
τουσιν ὅπως ὁ ἱατρός πρὸς σωτηρίαν τοῦ σώματος, ὅποτε

πρόκειται περί κληρονομικῆς τινος κακώσεως; "Οχι... Ἀντί νά ἰατρεύωσι τὸν δυστυχῆ αὐτὸν, τὸν ἀφῆσαν νά γαγγραινωθῇ μέχρι θανάτου... Καὶ τότε καθὼς ὁ λαὸς πιστεύει, ὅτι πᾶς υἱὸς θυμίου ἐξ ἀνάγκης δέμιος... θέλει πιστεύει καὶ ὅτι πᾶς υἱὸς ἐγκληματίου ἐξ ἀνάγκης ἐγκληματίας... Καὶ τὴν διαφθοράν, ἣν πρόξενος ἡ ἐγωϊστικὴ τῆς κοινωνίας ἀμεριμνησία, θέλουν θεωρήσει ὡς ἀποτέλεσμα κληρονομικόν, ὁλιθίων, ἀλλ' ἀναπόφευκτον.

Εἰς τρόπον ὥστε, καὶ ἂν, ἐναντίον τῶν ὀλεθρίων διδασκαλιῶν τῆς ὑπείας ἐλαθὲν ὁ ἐπὶ τοῦ γόρου κατασταθεὶς ὄργανος, συμβῇ νά διαρείη φιλόπονος καὶ τίμιος, μὴ βίχθαρος ἡμῶν πρόληψις θέλει προστρέφει ἐπ' αὐτοῦ τὴν πατρικὴν κηλιδά' αἰδικῶς δὲ ἀποστραφῇς αὐτὸς ἀντικείμενον, μῆλις καὶ μετὰ βίας θέλει εὕρισκει ἐργασίαν...

Καὶ ἀντὶ τῆς νά ἐργασθῇ εἰς βελθείαν του, νά τὸν σῶζωμεν ἐκ τῆς ἀπελπισίας, ἐκ τῆς ἀθυμίας, καὶ μάλιστα ἐκ τῶν κινδυνωδῶν συναισθησέων τῆς ἀδικίας, αἰτινες ἐνίστη τὸς γενναϊότερου; ὠθεῖσι χαρμητῆρας πρὸς τὴν ἀναστάτῳσιν, πρὸς τὸ πονηρὸν... τί λέγομεν;

« Ἀς γίνῃ κακὸς... καὶ βλέπει... "Ἐχομεν δι' αὐτὸν δεσμοφυλάκας καὶ θυμίους.»

Λοιπὸν, διὰ τὸν ὅστις (πρᾶγμα ἔσον σπάνιον τοσοῦτον ὥραϊον) διατηρηθῇ ἀμόλυντος, καὶ τοιαύτῳ ἀξίωςκατάκριτα περικυκλοῦμενος παραδειγματα, κάμμιαν ὑποστήριξιν, κάμμιαν ἐνθάρρυνσιν;

Λοιπὸν, διὰ τὸν ὅστις ἐκ γενετῆς εἰς οἶκον διαφθορᾶς ἀνετρέφη καὶ τὰ φαῦλα ἐπραξέ, κάμμία θεραπείας ἐλπίς;

« — Πῶς ὄχι !!! τὸν ἰατρεύω ἐγὼ, αὐτὸν τὸν ὅποιον κατέστησα ὁρραῖον. — ἀπακρίνεται ἡ κοινωνία — ἀλλ' ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ... ἀλλὰ κατὰ τὴν μέθοδον τὴν ἐμὴν... ἀλλὰ βραδύτερον.

« Διὰ νά ἐκρίζῳσῃ τις τὴν ἀκροχορδόνα (μυρμηκίαν)

διὰ νὰ στίξη τὸ ἀπέστημα . . . ἀνάγκη νὰ προσμενῇ με-
χρὶ τοῦ ὠριμάσκει . . . »

Δι' αὐτὸ, πρέπει νὰ προσμενῶμεν νὰ ὠριμάξῃ καὶ ἡ κα-
κία . . .

α Εἰσπταί καὶ κάτεργα, ἰδοὺ τὰ νοσοκομεῖά μου . . .

*Ὅταν δὲ τὸ πρᾶγμα ᾖναι ἀνάστον, ἔχω τὸν τορῆα τοῦ
γύλλοτινίου . . .

α Περί δὲ τῆς θεραπευτικῆς τοῦ ὄργιστοῦ μου, θέλω
φροντίσαι, σὺς λέγω· ἀλλὰ λάβετε ὑπομονήν· ἀρτήσατε ν'
ἀναδῇ τὸ πρᾶξιόν τῆς κληρονομικῆς λέπρας, τὸ ἐν αὐτῷ
ἀρτήσατε νὰ θυμώσῃ, ἀρτήσατε νὰ ἐξαπλώσῃ βαθύτερον
τὴν δραστηριότητά του . . .

α Ἔχετε λοιπὸν ὑπομονήν . . . Ὅταν ὁ ἄνθρωπος σας
σαπίσῃ μέχρι τῆς καρδίας, ὅταν ποτισθῶσιν ἐκ τοῦ ἐγ-
κλήματος οἱ οἱ πόροι του, ὅταν σηματικῆς τις κληρὸν ἢ
φόνος τὸν εἰσῶσιν ἐπὶ τῆς θυμῆς τῆς ἀτιμωσιως, ὅπου
ἐκάθισε καὶ ὁ πατήρ του, ὦ! τότε βλέπετε πῶς ἰατρεύου-
μεν τὸν κληρονομήσαντα τὸ κακόν! . . . ὅπως ἰατρεύσα-
μεν καὶ τὸν μεταδόσαντα αὐτό . . . Εἰς τὸ κάτεργον, ἢ
ἐπὶ τῆς λαμπρότητος, ὁ υἱὸς θελεῖ εὖρεϊ ζεστήν ἀκόρη τὴν
τοῦ πατρὸς του θέσιν . . . »

Ταῦτα λέγει ἡ κοινωνία ἐν παρομαίαις περιπτώσεσι . . .
Καὶ ἔπειτα θαυμάζει, καὶ ἔπειτα ἀγανακτεῖ καὶ φρυάτ-
τει βλέπουσα, ὅτι ἡ ἀρπαγὴ καὶ ὁ φόνος διαβιβάζονται
κατὰ πατροπαράδοσιν ἐκ γενεᾶς εἰς γενεάν . . .

Ἡ ἐφεξῆς λυπηρὰ εἰκὼν τῶν πειραιῶν ἐν γυλκίσιν
ὕδασι· ἐγγράφη πρὸς τὸ ν' ἀποδειχθῇ, πῶσον ἐλθόνιον εἶ-
ναι ἡ κατὰ κληρονομίαν διαβιβαζομένη κακία ἐκ τῆς μιᾶς
οἰκογενείας, ὅποταν ἡ κοινωνία δὲν σπεύδει, ἐννεμῶς εἴτε
ἐπισήμως, πρὸς τὸ νὰ διασώσῃ τὰ ταλαιπώρια ὕφιστα
τοῦ γένους ἐκ τῶν τρομερῶν συνεπειῶν τῆς κατὰ τοῦ πα-
τρὸς αὐτῶν ἐκσφενδονιζομένης καταδίκης . . .

Ὁ πατήρ τῆς οἰκογενείας τῶν Παλικαριῶν, ὅστις πρῶτος ἦλθε καὶ κατώκησεν εἰς τὴν μικρὰν ταύτην νῆσον, πληρώων μικρὸν τι ἐνοίκιον, ἦτο χαλαστής. Οἱ χαλασταί, ὡς καὶ οἱ δεβάρδοι καὶ οἱ διασπάσται τῶν πλουσιῶν, διατρίβουσιν ὅλην τὴν ἡμέραν ἐντὶς τοῦ νεροῦ μέχρι τῆς μέσης αὐτῶν, πρὸς ἐξάσκασιν τοῦ ἐπιτιθεύματός των. Καὶ οἱ μὲν δεβάρδοι (débardeurs) ἐκέρχουσιν εἰς τὴν ξηρὰν τὰ πλευστὰ ξύλα. Οἱ δὲ διασπάσται (Jéchi-reurs) ἐκλύουσι τὰς σχεδίας ἐφ' ὧν ἐκαρπύθησαν τὰ ξύλα. Τὸ δ' ἐπιτιθεύμα τῶν χαλαστῶν (rénageurs) καὶ τοὶ ὑδροδίαίτον ὡς τὰ προκείμενα, ἔχει ὁριστὸν σκοπὸν. Ὁ χαλαστής, προχωρῶν ἐντὸς τοῦ ὕδατος ὅσον δύνηθῃ βαθύτερον, ἀνασκάπτει, διὰ κογλιαρίου τινὸς μακροῦ (drague) τὴν ὑπὸ τὴν ἕλαν τοῦ ποταμοῦ ἄμμον· ἐπαιτα, συναζων αὐτὴν ἐντὸς μεγάλων σκαριδίων, τὴν ἐπιπλύνει ὡς ὀρυκτὸν τι, καὶ ἐξάγει ἐξ αὐτῆς μεγάλην ποσότητα μορίων μετελλικῶν παντὸς εἶδους· σιδήρον, χαλκόν, μίγμα, μέλιθον, κασσίτερον, ὅλων περιεργημένων ἀπὸ λαίψανα παντοίων τοαγμάτων. Πολλάκις οἱ χαλασταὶ εὐρίσκουσιν εἰς τὴν ἄμμον καὶ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου τμήματα, κυλιόμενα ἐντὸς τοῦ Σκουάνου, εἴτε ἐκ τῶν ὀρεγμάτων τῆς πόλεως, εἴτε ἐκ τῶν γόμων καὶ πάγων τοῦς ὁποίους συναζόντες ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τὸν χειμῶνα φέπτουσιν ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ.

Τὸ καταστρεπτικὸν δὲ τοῦτο ὄνομα, χαλαστής, ἀνταποκρινόμενον μὲ τὸ πανδαχάτωρ, πᾶσιν ἐπικράτησεν εἰς τοὺς ἄλλως τε τιμίους ἐν γένει, φιλοπόνους καὶ εἰρηνικούς βιομηχάνους τοιούτους, ἀγνοοῦμεν.

Ἐπειδὴ πρῶτος οἰκιστὴς τοῦ ἐρήμου ἕως τότε νησιδίου ὑπῆρξεν ὁ γέρον Παλικαράς, τὸ ἐπάγγελμα χαλαστής (ἐξαίρεσις δυσάρεστος) οἱ παροχθίζεται τοῦ ποταμοῦ ὠνόμασεν αὐτό. Νησὶ τοῦ Χαλαστοῦ.

• Πρὸς μεσημέριον λοιπὸν ταύτης τῆς γῆς κατοικοῦσιν

οὐ ἐν γλυκέρι ὕδατι πειραταί. Καὶ δύναται ὁ καθείς τὴν ἡμέραν, ὃ ἀπαγνώσῃ ἐπὶ σωματικῇ ταλαιπωρίᾳ, ὑπεράνω τῆς θύρας τῶν

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΧΑΛΑΣΙΩΝ.

ΚΡΑΣΙ ΚΑΛΩ, Εὐνοχὴ παντός εἰδους.

Μονόζυλιν (luchols) δι' ἐνθύμιον.

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι, ἐκτὸς πᾶν φανερὸν καὶ κρυφὸν ἐπιτηδεύματων τοῦ εἶχον ὁ πατήρ τῆς καταστάσεως αὐτῆς οἰκογενεῖας καὶ τὸ τοῦ καπνίστου, τὸ τοῦ αἵματος καὶ τὸ τοῦ πορθημέως. Ἡ γὰρ τοῦ ἐξελικθῆαι τὸ αὐτὸ ἐπάγγελμα· ὅστις ὑποπτοῖ, βάρβαρος ἀλήτης. Ἰδοὺ θεατροσῆς, ἀγρότης νομάς, οἱ αἰχρῶντο ἐκεί κατὰ πᾶσαν κυριακὴν, καὶ τὰς καθημερινὰς πολλὰς, νῦν διακοσμήσωσι. Ὁ Παληκάρης (ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς λαοκίνας) πρωτότοκος τῆς οἰκογενεῖας υἱὸς καὶ ὁ ἀγαθέστερος ἐνοχὸς ἀπὸ τῆς ἐπιλοίπου, ἀλείφει αὐτὴν τῆς ἐπὶ τούτῳ ἀδείας τῆς διακρίσεως, καὶ χεῖρας τυχεύει ἀεθλόμενα, ἀπὸ πληρωμῆς, τῇ ὑπεράσπῃσι παντός ἀδυνατοῦ κατὰ δύνατον. Πρὸς τοῦτο ἦτον ἡρώς ἀληθής. Εἰς τῶν ἀδελφῶν τοῦ, ὁ Νικόλας, ὁ προμελετῶν μετὰ τοῦ Τριγλάκη τὴν κρίσιν τῆς ἐπ' ἀδαμάντων μετερίας, ἦτο κατ' ἐπιφάνειαν χαλαστής, ἀλλὰ πραγματικῶς ἐξήκει τὴν ἐν γλυκέρι ὕδατι πειραταίαν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ καὶ τῶν ὁρίων αὐτοῦ. Τέλος πάντων, ὁ Φραγκίσκος, ὁ νεώτατος τῶς υἱὸν τοῦ λαμοτομχθέντος γέροντος Παληκάρη, ἐκωπηλάτει ὁσάκις εἰσέρχεται τις εἰς τὰ μονόζυλά των καὶ περικύβει αὐτὸν ἐντὸς τοῦ βύματος. Ἄς ἀναρέσωμεν δι' ἐνθύμιον καὶ τὸν Ἀμφρόσιον Παληκάρην, καταδικασθέντα εἰς τὸ κάτεργον ἐπὶ νυκτοκλοπῇ διὰ συντριβῆς, καὶ ἀποπείρα φόνου. Ἡ προσκυτέρα τῶν θυγατέρων, μετονομαζομένη Πλωσκουῦ, ἐδοχῆται τὴν μητέρα τῆς εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ ὑπηρετεῖ τοὺς ξένους· ἡ δὲ ἀδελφὴ τῆς Ἀμανδίνης, ἐννέα ἐτῶν ἡλικίας, ἐ-

δίδε καὶ αὐτὴ, κατὰ τὰς δυνάμεις τῆς, χεῖρα βοήθειας εἰς τὴν τοῦ οἴκου Θεραπείαν.

Κατ' ἐκεῖνο τὸ ἑσπέρας, ζοφερά ἦτον ἔξω ἡ νύξ· πυκνὰ σύννεφα γιορῶδη ὑπὸ τοῦ ἀέρου διωκόμενα, ἄφηνον τὸν ὀφθαλμὸν νὰ διακρίνῃ τῆδε κάκεισε, διὰ τῶν παραθεξῶν ῥηγμάτων αὐτῶν, ὀλίγον οὐρανὸν βαθύν, ὅπου ἐλαμπύριζον ἄστρα τινά. Ἡ σκιά τοῦ δὲ ἱψηλῶν καὶ γυμνῶν αἰγείρων περικυκλωμένου νησιδίου, ἐσχεδιαζέτο μελανὴ ἐπὶ τῆς διαφανοῦς ἀμυρότατος τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐπὶ τῆς ὑπολευκοῦ τοῦ ποταμοῦ ἐπιραιεας.

Ἡ τοὺς τοίχους ἄνωσας κατοικία καλύπτεται ὀλοταλῶς ἀπὸ τὸ σκότος· δύο μόνον παράθυρα φέγγουσιν εἰς τὸ ἐπίγειον αὐτῆς· τὰ μετώματα τῶν φλογισθεῖς παριστάσει παλμούς· αἱ ἐρυθραί δὲ αὐταὶ ἀναλαμπαὶ ἀντανάκλῶνται ἐν εἵδει μακρῶν πλεξιδῶν πυρὸς εἰς τὰ μικρὰ κύματα ἅτινα περιβέχουσι τὴν πλησίον τῆς κατοικίας ἀποβάθραν.

Τῶν ἐκεῖσε προσωμασμένων ἀκατίων αἱ ἀλύσεις ἀποτελοῦσιν ἀπαισίαν κλαγγήν· συγγέεται αὕτη γοερῶς μετὰ τῆς σφοδρᾶς τοῦ ἀέμου πνεύς ἐντὸς τῶν κλώνων τῶν δένδρων, καὶ μετὰ τοῦ ὑποκώφου κελαρυσμοῦ τοῦ μεγάλου ρεύματος . . .

Μέρος τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας κάθηνται εἰς τὸ μαγειρεῖον τοῦ οἴκου.

Εἶναι δὲ τοῦτο εὐρύχωρον καὶ χαμηλόν· ἀπέναντι τῆς θύρας αὐτοῦ ὑπάρχουσι δύο παράθυρα, κάτωθεν τῶν ὀπείων ἐκτείνεται μακρὸν πύραυλον· ἀριστερόθεν, ὑψηλὴ τις ἐστὶ· δεξιόθεν, κλίμαξ ἀναβαίνουσα πρὸς τὴν ἀνωτέραν ὀροφὴν· πλησίον τῆς κλίμακος ταύτης, ἡ εἰσοδος μεγάλης αἰθούσας, ὅπου διάφοροι τράπεζαι πρὸς χρῆσιν τῶν προσερχομένων ξένων. Τὸ φῶς λύχνου τινὸς ἐνούμενον μὲ τὴν φλογα τῆς ἐστίας, ἀποτελεῖ ἀναλαμπὰς ἐπὶ πλήθους χυτῶν χαλκίων καὶ ἄλλων σκευῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ

μετάλλου, κορυμμένω κατὰ τὸ μέγεθος τῶν τούχων, ἢ ἀποτεθειμένω ἐπ' αὐτῶν εἰς θύρας ῥάχια, ὅμοι᾽ αὖ διάκροα σκαλὴ πῆλιναι· ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μαγειρείου τούτου ὑπάρχει μία μεγάλη τραπέζα.

Ἡ γὰρ τοῦ ἀποκεραλισθέντος, ἀπὸ τριῶν τῶν τέκνων της περιουλιωμένη, κἀθίστατο πλεονέκτης τῆς ἐστίης. Φαίνεται ὡς τεσσαρηνήτατες ἐσθὼν γυνή· εἶ-αι ὑψηλή καὶ ισχυρή· ἔχει κατὰ ῥάχια· μέλα-αυτὴ μακροθύμων, τοῦ ἀκούου της δύο ἀεραςέχου, συνδεδεμένης ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν, κοῦπτου τὰ μαλλίᾳ της, περιουλιῶν τὸ παπατημένον μέτωπόν της, τὸ ὡχρῶσται καὶ πλήρες φυτῶν.

Ἡ μύστη της εἶναι μακρὰ καὶ εὐθεῖα· τὰ μέλα τῶν παρειῶν της προεξέρχονται πολὺ, ὡς ἐκ τῆς κοιλότητος τῶν παρειῶν αὐτῶν· ἡ δὲ της χυλοερκῆ· αἱ γυναικες τοῦ στόματός της, πρὸς τὰ κατω πάντα τεύουσιν, ἀποκαθίσταται τὴν ἐκστασιν τοῦ ὕψους αὐτῆς, προσώπου ἀπαιρέσιον καὶ ἀπαλὴ, ὡς προσώπειν ἐκ μακράρου. Αἱ φρυαί της ὀφρὺς στέρουσιν αὐγμφοὺς τὴν κοιλότητι ὀφθαλμοῦς.

Ἡ γὰρ τοῦ ἀποκεραλισθέντος καταγίνεται εἰς ἐργόχειρόν τι . . . ὡς καὶ αἱ δύο αὐτῆς θυγατέρες.

Ἡ προσθετέρα ἐξ αὐτῶν, ἔχει καὶ ὑψηλή, ὀμνιάζει πολὺ μὲ τὴν μητέρα της . . . Ἡ αὐτὴ, ἀτάκτως, τραχεῖα καὶ μοχλῆρὰ φυσιογνωμία· ἡ αὐτὴ λεπτή μύτη, αὐστηρὸν στόμα, ἀργηρόν βλεμμα. Μόνον, ἐπειδὴ ἔχει τὴν ὄφιν χωματώδη, κητρίνην ὡς κυδωνίου, ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν Πλωσκου. Καὶ κατάμαυρα μὲν αὐτὴ δὲν φρεῖ, ἡ ἐσθῆς της ὅμως εἶναι ἀμαυρά, καὶ ἡ ἀπὸ μέλαν τοῦ λλον καλύπτου της ἀπῆλπει ἀσκεπεῖς ἐπὶ τοῦ μετώπου δύο μερισμοὺς μαλλίων ἀρχιδῶν, ξανθῶν, ἀστρίλων ὡς νεκροῦ.

Ὁ νεώτερος τῶν υἱῶν τοῦ Παληκάρ, ὁ Φραγκίσκος, καθήμενος ἐπὶ σκαμνίου τινός, ἀνασκευάζει ἐν ἀλδρετ (aldret) δίκτυον ὀλέθριον, αὐστηρῶς ἀπηγορευμένον ἐντὸς τοῦ Σηκουάνα ποταμοῦ.

Ἡ ὄψις τοῦ παιδὸς τούτου εἶναι ἡλιοκαυμένη, ἀλλ' εὐδαίμως πυκνὰ μαλλία ἐρυθρὰ καλύπτουσι τὴν κεφαλὴν του· τὸ πρόσωπόν του εἶναι στραγγύλλον, τὰ χεῖλη του παχέα, τὸ μέτωπόν του ἐξέχον, τὰ ὄμματα του ζωηρά, διαπεραστικά· δεν ὁμοιάζει οὔτε μὲ τὴν μητέρα, οὔτε μὲ τὴν πρεσβυτέραν του ἀδελφὴν· τὸ ὅρος τῆς μορφῆς του εἶναι πτωχότρογον, περίφθον· ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν, διὰ τῆς χαίτης ἢ σχηματίζει ἡ κόμη του, πίπτουσα ἐπὶ τοῦ μετώπου, ῥίπτει βλέμμα ἐπὶ τῆς μητρὸς του λυγρὸν καὶ ἀνήχον, ἢ ἀνταλλάσσει μετὰ τῆς μητρὸς του ἀδελφῆς Ἀρκαδίνης νεύματα συνανοήσεως καὶ ἀγάπης . . .

Αὕτη δὲ πλησίον καθήμενὴ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, κατακλίνεται, ὅχι νὰ κεντῇ, ἀλλὰ τὰ κεντημένα νὰ ἐξελώνη σημαῖα (μορφῆς) ἀπὸ διάφορα πυκνὰ κλαπέντα ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς. Εἶναι ἐνεκατῆς ὁμοιάζει τόσον μὲ τὸν ἀδελφὸν τῆς, ὅσον ἡ ἀδελφὴ τῆς ὁμοιάζει μὲ τὴν μητέρα των· ἡ μορφή τῆς, ἂν ὅχι κανονικώτερα, εἶναι ὀλιγωτέρον ἀρρενωπὴ τῆς τοῦ Φραγκίσκου. Ἡ ὄψις τῆς, καὶ τοὶ κεκαλυμμένη ἀπὸ κηλίδας ἐρυθρὰς, εἶναι ὁρροτερωτάτη· τὰ χεῖλη τῆς παχέα, ἀλλὰ κοράλλινα· τὰ μαλλία τῆς κόκκινα, ἀλλὰ λεπτοφυῆ, μεταξὺ δὲ λυγρὰ· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μικροί, ἀλλὰ τὸ κυανὸν αὐτῶν εἶναι καθαρώτατον καὶ γλυκύτατον.

Ὅσῳκις τὸ βλέμμα τῆς Ἀρκαδίνης ἀπαντᾷ τὸ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, αὕτη τὸν δεικνύει τὴν ὕψαν· εἰς τὸ νεῦμα τουτο, ὁ Φραγκίσκος ἀποκρίνεται διά στεναγμοῦ· ἔπειτα σύρων τὴν προσοχὴν τῆς ἀδελφίδος του δια ταχυτάτης χειρανομίας, μετρᾷ διακεκριμένως ἐπὶ τῆς ἀγκρᾶς τοῦ δικτύου του δέκα τρύπας . . .

Τοῦτο σημαίνει, εἰς τὴν συμβολικὴν τῶν παιδικῶν αὐτῶν διάλεκτον, ὅτι ὁ ἀδελφός των ὁ Παλῆκάρης θὰ ἐπιστρέψῃ περὶ τὰς δέκα ὥρας.

Ὅστις παρατήρει τὰς δύο ἐκείνας σιωπηλὰς καὶ μο-

γῆρας τὸ εἶδος γυναῖκας, καὶ τὰ δύο ταῦτα ταλαίπωρα παιδιά, τὰ ἀήσυχα, ἄριονα, περιδεῖ, ἐνδοὶ ἀμέσως ὅτι ἐκεῖ εὗρισκοντο δύο δῆμοι καὶ δύο θύματα.

Θεωρήσασα ἡ Πλωσκου, ὅτι ἡ Ἀμυδὶνα ἐπαυσε τοῦ νὰ ἐργάζεται πρὸς στυγρὴν, τὴν εἶπε μετὰ φωνῆς βιβλίου— Αὐτὸ τὸ ὑπακόμωσιν ἀλβμὴ δὲν τὸ ἐξεμαρκαρίσεις, τώρα τόσον ὦρα ; . . .

Ἡ κόρη ἔλανε τὴν καρδίαν χωρὶς ν' ἀποκριθῇ καὶ διὰ τῶν δακτύλων καὶ τοῦ ὤφελιδιου τῆς ἀπεξῆλθε μετὰ σπουδῆς τὰς δι' ἐρυθροῦ νήματος κλωστής, αἱτῶν ἐσχημάτιζον τὰ γράμματα ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος.

Μετά τινα στυγρὴν, ἡ Ἀμυδὶνα ἀπαταθείσα μετὰ δειλίας πρὸς τὴν γυναικα, τὴν εἰδείξε τὸ ἔργον αὐτῆς εἰποῦσα— Μάνια, ἐτελείωσα.

Ἡ χῆρα, χωρὶς νὰ τὴν ἀποκριθῇ, τὴν ἔρριπεν ἐν δευτέρῳ ὄψατι. Ἡ μικρὰ, μὴ δυνήθεισα νὰ τὸ ἀρπάσῃ ἐγκαίρως, ἀρῆκεν αὐτὸ νὰ πῶσθαι γκαμί. Τότε ἡ μεγάλη αὐτῆς ἀδελφὴ τὴν ἔδωκε διὰ τῆς σκληρᾶς ὡς ζῦλον χειρὸς τῆς μίαν ἐπὶ τοῦ βραχίονος φωνάζουσα— Ἀνάξιο κορμί ! ! !

Ἡ Ἀμυδὶνα ἐπῆγε πάλιν εἰς τὴν θέσιν τῆς καὶ ἤρχισε τὴν αὐτὴν ἐργασίαν, ἀπὸ ἀντήλλαξε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς βλέμμα ἐντὸς τοῦ ὁποῦ ἐκυλίστο ἐν δάκρυ.

Καὶ ἰδοὺ πάλιν διεχθῶν ἐντὸς τοῦ μαγειρείου σιωπῇ ἄκρα.

Ἐξω, αἱ τοῦ ἀνέμου ἐροδοὶ ἐξηκολούθουν, καὶ ἡ σημαία τοῦ καπηλείου ἐκλονίζετο. Ὁ Οὐλιθερὸς αὐτὸς βρυγμὸς καὶ ὁ ὑπόκωφος ἀναβρασμὸς μιᾶς χύτρας πλησίον τοῦ πυρὸς τεθειμένης, ἦσαν οἱ μόνοι ἀκουόμενοι θόρυβοι.

Τὰ δύο παιδιά ἠσθάνοντο μετὰ φρίκης τὴν τῆς μητρὸς τῶν σιγῇ.

Μολονότι συνήθως ἦτο σιωπηλὴ, ἡ παντελὴς ὁμῶς ἀφωγία τῆς, καὶ τις συστολὴ θεωρουμένη εἰς τὰ χεῖλη αὐτῆς

εδήλουν ὅτι εἶχε πάλιν τὰ πράσινά της μυγάκια, ὡς ἔλεγον τὰ παιδία, δηλαδή τοὺς θυμούς της.

Τὸ πῦρ ἤρχιζε ν' ἀποσβέννεται δι' ἑλλειψιν ξύλων.

— Φραγκίσκο, φέρ' ἓνα κούτσουρο! εἶπεν ἡ Πλωσκού.

Ὁ μικρὸς ἐπιδιορθωτὴς τῶν ἀπηγορευμένων δικτύων παρετήρησεν ὅπισθεν τῆς ἐστίας καὶ ἀπεκρίθη— Δὲν ἔχει πλέον ἐδῶ . . .

— Πήγαινε εἰς τὸ μπαζὶ καὶ φέρε, ὑπέλαβεν ἡ Πλωσκού.

Ὁ Φραγκίσκος ἐψιθύρισε λέξεις τινὰς ἀνθρώπου, χωρὶς νὰ κινηθῇ.

— Ἀκοῦς τί σοῦ λέγω! Πήγαινε νὰ φέρῃς ἓνα κούτσουρο.

Ἡ χήρα τοῦ ἀποκεφαλισθέντος ἔθεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων της ἓν χειρομάνδηλον, τοῦ ὁποίου ἀπέσπα ὡσαύτως τὰ σκμεῖα, καὶ ἤτένισε πρὸς τὸν υἱὸν της. . . Ὁ μικρὸς εἶχε κάτω τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' ἐμάντευσεν, ἀλλ' ἤσθάνθη ὡς εἶπεν τὸ προμερὸν τῆς μητρὸς του βλέμμα καταθλίβον αὐτόν. Φοβούμενον τὸ παιδίον μὴ ἀντικρυστὴ τὸ φοβερὸν της ἐκείνο πρόσωπον, δὲν ἐσχέλευν ἐκ τῆς θέσεώς του. — Κωρὸς, μωρὲ, εἶσαι; ἐπανελάβεν ἡ Πλωσκού με ἀγανάκτησιν. — Καλὲ μάνα . . . βλέπεις τώρα! . . .

Ἡ πρεσβυτέρα ἀδελφὴ ἐφαίνετο πάντοτε ὡς ἡ κατήγορος τῶν δύο παιδίων καὶ ἐκτελεστῆς τῶν τιμωριῶν ἃς ἐπέβαλλεν εἰς αὐτὰ ἡ μήτηρ των.

Ἡ Ἀγανδίνα, κρυφίως, ἐσπρωξεν ὀλίγον τὸν ἀγκῶνα τοῦ ἀδελφοῦ της, ὡς παρακινούσα αὐτόν νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν Πλωσκού. Ὁ Φραγκίσκος δὲν ἐσχέλευσεν ἀπὸ τὴν θέσιν του. Ἡ πρεσβυτέρα ἀδελφὴ ἐστράφη τότε καὶ εἶδε τὴν μητέρα, ἐπικαλυμμένη δὴθεν αὐτὴν νὰ παιδεύσῃ τὸν πταίστην ἡ χήρα ἐπήκουσε καὶ διὰ τοῦ ξηροῦ της καὶ μακροῦ δακτύλου ἐδείξε πρὸς αὐτὴν ῥάβδον ἱτέας, δυνατὴν καὶ λυγρὰν, κειμένην εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἐστίας. Ἡ

Πλωσκοῦ τότε, κλίνασα πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπῆρε τὸ διορθωτικὸν ἐκεῖνο ὄργανον καὶ ἐνεγείρισεν αὐτὸ εἰς τὴν μητέρα της. Ὁ Φραγκίσκος ἠκολούθησε διὰ τῶν ὀμμάτων ὅλας αὐτὰς τὰς κινήσεις· ἠγέρθη ἔπειτα μετὰ σπουδῆς, καὶ μὲν πῆδημα ἐτινάχθη μακρὰν τοῦ ἐπαπειλοῦντος αὐτὸν κινδύνου, εἰς γωνίαν τινὰ, περὶφοβος.

— Κύτταξε καλῶς! τώρα σκιδώνεται ἡ μάννα, καὶ ποῖος σὲ γλυτώνει ὕστερα, δυστυχεῖ, εἶπεν ἡ Πλωσκοῦ.

— Ἄς σκιδωθῇ, ὑπέλαθεν ὁ Φραγκίσκος. Προτιμῶ νὰ ταῖς φάγω ὥσάν προχθες . . . παρὰ νὰ σοῦ 'πάγω εἰς τὸ μαγαζί . . . τέτοιαν ὥρα . . . νύκτα . . .

— Καὶ διατί, μωρέ; ὑπέλαθεν ἡ Πλωσκοῦ ἀνυπαμύνως.

— Ἐγὼ φοβοῦμαι . . . ἀπεκρίθη τὸ παιδίον, φρίττον ἀκουσίως.

— Φοβᾶσαι . . . ζωὸ τετράποδο . . . τί φοβᾶσαι;

Ὁ Φραγκίσκος ἀνετίναξε τὴν κεφαλὴν χωρὶς ἄλλην ἀπόκρισιν.

— Ὅα ὀμιλήτης; . . . Τί φοβᾶσαι; σ' ἐρωτῶ . . .

— Δὲν ἤξεύρω . . . ἀλλὰ φοβοῦμαι ἐγὼ ἐκεῖ μέσα . . .

— Καὶ πρώτη φορὰ εἶναι; δὲν ἐπῆγες καὶ χθὲς τὸ βράδυ;

— Δὲν ἤξεύρω . . . δὲν 'παγαίνω . . .

— Νὰ τὴν ἡ μάννα σκιδώνεται . . .

— Ἄς σκιδώνεται! ἀνέκραξε τὸ παιδίον· ἄς βῆ δειρῆ, ἄς μὲ σκοτώσῃ, ὅμως δὲν ἐμβαίω εἰς τὸ μαγαζί . . . νύκτα.

— Μὰ διατί; σκυλὶ ἄπιστο! διατί; ἐπανελάθεν ἡ Πλωσκοῦ.

— Διατί . . . διατί . . . Διότι . . .

— Τί διότι;

— Διότι εἶν' ἐκεῖ ἓνας . . .

— Ποῖος ἓνας;

— Ένας άνθρωπος θαμμένος εκεί μέσα . . . ἐπιθύρουν ὁ Φραγκίσκος.

Ἡ γῆρα τοῦ ἀποκεφαλισθέντος, μὲ ὅλην τὴν τὴν ἀπάθειαν, δὲν ἡδυνήθη νὰ καταστείλῃ σφυδρόν τι σκίρτημα ἐπὶ τῆς θέσεώς της· τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς τὴν θυγατέρα της· ἐνέμιζε τις ὅτι ἀμρότεροι χεσθάνθησαν ἡλεκτρικὸν τινα τιναγμὸν.

— Θαμμένος ἄνθρωπος μέσα εἰς τὸ μαγαζί; ὑπέλαβεν ἡ Πλωσκὸν ἀναστείλασα τοὺς αἰμούς.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Φραγκίσκος μὲ φωνὴν μόλις ἀκουσθεῖσαν.

— Ψεύστη! . . . ἀνέκραξεν ἡ Πλωσκὸν.

— Ναί . . . ψεύστη . . . ἐγὼ προτιήτερα ἐπῆγα νὰ στοιβάζω τὰ ξύλα, καὶ εἶδα μέσα μέσα, εἰς τὴν γωνιά τοῦ μαγαζιοῦ καὶ ἐβγαίνεν ἔξω ἀπὸ τὸ γῶμα ἓνα κόκκαλο νεκροῦ . . . καὶ εἶδα τὴν γῆν ἐκεῖ τριγύρω καὶ ἦταν ὑγρὴ . . . ὑπέλαβεν ὁ Φραγκίσκος.

— Τὸν ἀκούεις, μάννα; Βλέπεις τώρα τί ζῶον εἶναι! εἶπεν ἡ Πλωσκὸν ποιῶσα πρὸς τὴν γῆραν νεῦμα συνεννοήσεως·— Εἶδε κανένα κόκκαλο ἀνίστιον, ὅπου τὰ μαζεύω καὶ τὰ ρίπτω ἐκεῖ διὰ τὴν ἀλουσιὰ . . . καὶ λέγει ὅτ' εἶναι κόκκαλα νεκροῦ . . .

— Ναί . . . ἀνίστιο . . . ἐπανελάβε τὸ παιδίον περίφοβον· δὲν εἶδα ἐγὼ, ὅπου ἦταν ἓνα ὀλόκληρο ποδάρι ἀνθρωπινὸν . . . ἔξω ἀπὸ τὴν γῆν . . .

— Κύτταξε δὲ τώρα, νὰ τὸ κηρύξῃς εἰς ὅλον τὸν κόσμον, τὸ βρέσιμό σου . . . Δὲν εἶναι παράξενο νὰ τὸ προφθάσῃς καὶ εἰς τ' αὐτιά τοῦ καλοῦ σου ἀδελφοῦ, τοῦ Πηληκάρου . . .—εἶπεν ἡ Πλωσκὸν μὲ ἀγρίαν εἰρωνίαν.

Ὁ Φραγκίσκος δὲν ἀπεκρίθη.

— Τὸ καταδότικο, μωρέ! Εἶδες, καλὰ μάννα, εἶδες! —ἀνέκραξεν ἡ Πλωσκὸν μὲ ἀγανάκτητην ἄκραν·—αὐτὸ τὸ παλιόπαιδο, μὲ τὸν φόβον ὅπου ἔχει, δὲν εἶναι παρά-

Ξενο νὰ γίνη αἰτία κάμμιαν ἡμέρα νὰ μᾶς κόψουν ὅλους μας ἐδῶ, καθὼς ἐκοψάν καὶ τὸν πατέρα . . ,

— Ἐμένα λὲς ἐσὺ καταδότη; ἀνεφώνησεν ὁ Φραγκίσκος· ἄφες δὲ νὰ τὰ εἰπῶ καὶ ἐγὼ εἰς τὸν Παλῆκάρα, καὶ νὰ ἰδῇς . . . Τώρα νὰ ἐλθῇ . . .

Τὸ παιδίον δὲν ἐτόλμησε νὰ τελειώσῃ. Ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἤρχετο πλησίον του ἀτόραχος, ἀλλὰ μένεα πνέουσα.

Μολονότι συνήθως ἐκυπτεν ὀλίγον, τὸ ἀνάστημά της ἦτον ὑψηλότατον διὰ γυναῖκα· ἐκ τῆς μιᾶς χειρὸς κρατοῦσα τὴν ῥάβδον, ἐλάβεν ἐκ τῆς ἄλλης τὸν μικρὸν υἱὸν της ἐκ τοῦ βραχίονος, καὶ μ' ὅλην τὴν φρίκην, τὴν ἀντίστασιν, τὰς ἱκεσίας καὶ τὰ δάκρυα τοῦ παιδίου, σύρασά το κατόπιν της, τὸ ἠνάγκασε ν' ἀναβῇ τὴν πρὸς τὸ βάθος τοῦ μαγειρείου κλίμακα.

Μετά τινα στιγμήν, ἠκούσθησαν ἐπάνω ὑπόκωφα πτερονοκοπήματα, μὲ κραυγὰς καὶ κλαυθμούς ἠνωμένα. Ἐπειτα διεδέχθη τὰ πάντα σιγή.

Μία θύρα ἐκλείσθη μὲ σφοδρότητα.

Καὶ ἰδοὺ κατέβη πάλιν ἡ χήρα τοῦ ἀποκεφαλισθέντος. Ἀπαθὴς πάντοτε, ἀπέθεσεν ἐκ νέου τὴν ῥάβδον εἰς τὸν τόπον της, ἐκάθισεν ὡς πρότερον πλησίον τῆς ἐστίας, καὶ ἐπανελάβε τὸ ἔργον της χωρὶς νὰ προσέρῃ λέξιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

ΠΕΙΡΑΤΗΣ.

Μετὰ σιωπὴν, ἡ χήρα τοῦ ἀποκεφαλισθέντος εἶπε πρὸς τὴν θυγατέρα της· — Πήγαινε νὰ φέρῃς ξύλα· τώρα θὰ ἔλθῃ ὁ Νικόλας καὶ ὁ Παληκάρης καὶ θὰ χρεωσθεῖμεν φωτιά·

— Καὶ ὁ Παληκάρης; Τὸ λοιπὸν θὰ γιωρίζῃ καὶ αὐτός. . .

— Ξύλα, σοῦ λέγω. . . ἐπανελάβεν ἡ χήρα διακόψασα ἀποτόμως τὴν θυγατέρα της.

Αὕτη συνεθισμένη νὰ ὑποχωρῇ εἰς τὴν ὡς ὁ σίδηρος ἰσχυρὰν θέλῃσιν τῆς μητρός της, ἤαψε φανάριον καὶ ἐξῆλθεν.

Ὅταν ἤνοιξε τὴν θύραν, ἐφάνη ἡ μαύρη νύξ, ἠκούσθη ὁ τριζος τῶν ὑψηλῶν αἰγείρων συνταραττομένων ὑπὸ τοῦ αἴερος, ἡ κλαγγὴ τῶν ἀλύστων τῶν ἀκατίων, οἱ συριγμοὶ τοῦ ἀνέμου, καὶ ἡ βοή τοῦ ποταμοῦ.

Οἱ θόρυβοι οὗτοι ἦσαν θλιβερώτατοι.

Καθ' ὅλην τὴν προηγουμένην σκηνὴν, ἡ Ἀμανδίνη, περίλυπος διὰ τὰ ὅσα ὑπέφερεν ὁ φραγκίσκος, τὸν ὁποῖον ἡγάπα τρυφερώς, δὲν εἶχε τολμήσειν οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμούς της ν' ἀεγείρῃ, οὐδὲ τὰ κατὰ σταλαγμοὺς πίπτοντα ἐπὶ τῶν γονάτων της δάκρυά της νὰ σπογγίσῃ. Οἱ λυγμοὶ τοὺς ὁποίους ἠναγκάζετο νὰ καταπίνῃ τὴν ἐπιγινόν· ἐπροσπάθει νὰ καταβλήψῃ ὡς καὶ τοὺς κτύπους τῆς παλλούσης καρδίας της. Τὰ δάκρυα ἐθάμβωναν τὰ ὄμματά της. Ἐκ τῆς πολλῆς βίας τοῦ νὰ ἐξαλείψῃ τὰ ἐπὶ τοῦ ἀνά χειρὰς της γιγῶνος σήμεια, ἐτύπησε διὰ τοῦ ψαλιδίου τὸν δάκτυλόν της· τὸ αἷμα ἐξήρχετο ἄρθρονον, ἀλλ' ἡ τα-

λαίπαυρος κόρη ὀλιγώτερον ἐφρόντιζε περὶ τοῦ πόνου της παρὰ περὶ τοῦ κακοῦ τὸ ὅποιον ἤθελε πάθει· ἂν ἐβλεπον ὅτι ἐνέπλησε τὸ ὕρασμα ἐκεῖνο διὰ κηλίδων αἵματος. Κατ' εὐτυχίαν ἡ χήρα, ὡς βυθισμένη εἰς σκέψιν βαθυτάτην, δὲν παρετήρησε τίποτε.

Ἐν ταῦτοις ἐπανήλθεν ἡ Πλωσκοῦ φέρουσα ἐν κύνιστρον πλήρες ξύλων. Ἡ μήτηρ της ἠτένευσεν ἀμέσως εἰς αὐτήν, καὶ αὕτη ἐποίησε τότε διὰ τῆς κεφαλῆς ἐν νεῦμα καταφαικτικόν. Τοῦτο ἐσήμαινεν, ὅτι τῶνόντι ἐξήρχετο ἐκ τῆς γῆς ὁ τοῦ νεκροῦ πῦρς . . .

Ἡ γράϊα ἐδάγκασε τὰ χεῖλη της καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν αὐτῆς· εἰς τὴν βελόνην της μόνον παρετηρήθη βραχύτερα τις κίνησις.

Ἡ Πλωσκοῦ ἐπρόσθεσε ξύλα εἰς τὸ πῦρ, ἐπεμελήθη τὴν βράζουσαν χύτραν, ἐπειτα ἐκάθησε πάλιν πλησίον τῆς μητρὸς της.

— Ἠργήσεν ὁ Νικόλας νὰ ἔλθῃ ! λέγει πρὸς αὐτήν. Μὴν τύχη καὶ ἐκεῖνη ἡ γράϊα ὅπου σήμερα τὸ πρῶτ' τοῦ εἶπε, μὲ τ' ὄνομα τοῦ Βραδερμάντη, νὰ πάγῃ νὰ εὕρῃ ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπο, μὴν τύχη, λέγω, καὶ τὸν ἐμπλεξεν εἰς τίποτε κακὴ δουλειά ! Δὲν μοῦ καλοῦρσε τὸ πρόσωπό της ! Εἶδες ὅπου δὲν ἤθελε νὰ ἐξηγηθῇ καλὰ καλὰ ; μὴδὲ τ' ὄνομά της μὲς εἶπε, μὴδ' ἀπὸ ποῦ ἤρχετο.

Ἡ χήρα ἀνέστειλε τοὺς ὤμους.

— Λές, μάννα, νὰ μὴν ἐμπλεξάν τὸν Νικόλα πουθενά ; Ὅμως τῶνόντι καθὼς εἶπες, δὲν θὰ ἦναι κἀνένας φόβος . . . Ἡ γράϊα δὲν τοῦ ἐξήχησεν ἄλλο παρὰ νὰ εὕρεθῇ τὸ βράδν εἰς τὰς ἑπτὰ ὥρας ἐπάνω εἰς τὸ παρόχθι τοῦ Βιλλῆ, κατάντικρυ τοῦ ὄρους, καὶ ἐκεῖ νὰ προσμεινῇ ἕναν ὅπου ἤθελε νὰ τοῦ ὀμιλήσῃ, καὶ νὰ τὸν καταλάβῃ ἀπὸ τ' ὄνομα τοῦ Βραδερμάντη ὅπου θὰ τὸν ἀναφέρῃ ἐκεῖνος ὡτὰν σὺνθημα . . . Τί κίνδυνος θὰ ἦναι ! . . . Μόνον, τίς εἰσέυρει τί δουλειά θὰ τοῦ ἔτυχεν εἰς τὸν δρόμον . . . ὡτὰν

πρὸς . . . αὐτὰ τὰ ξουχικά . . . ὑποῦ τὰ κῆρεν εἰς τὴν σκάφη μιᾶς πλύστρας καὶ τὰ ἐκαληχέρησε.

Ἐδείξε δὲ ἡ Πλωσκὸς ἐν τῶν ὑφαιμάτων αἰτινα ἐκράτει ἡ Ἀμανθία εἰς χειρὸς της ἔπειτα, ἀποταθεῖσα εἰς τὴν μικράν—Ἐξεύρεις ἐσὺ τί θὰ εἰπῇ καληχέρῳ;

— Ὅχι εἰπῇ παῖρνω . . . ἀπεκρίθη ἡ μικρὰ ἀνεγείρασα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Τύρλαις νάχης; ὑποῦ θὰ εἰπῇ παῖρνω. Κλέπτω θὰ εἰπῇ ἀκούεις; κλέπτω . . .

— Κλέπτω . . . ὑπέλαβεν ἡ μικρὰ.

— Καὶ καλότυχος, ταλαιπώρος, ὅποιος ἐξεύρει καὶ καληχερίζει ὡς τὸν Νικόλα· δὲν τοῦ λείπει ποτὲ τίποτε . . . ἰδὲ πῶς μᾶς ἔφατε τόσα βράχια ὑποῦ νὰ ἐνδυθῶμεν ἀπὸ τὴν κορυφὴ ὡς τὰ ἰνύχια ὀλαιμάς . . . ἐνθὺ δὲν μᾶς εἶχε μείνει τίποτε . . . Τώρα ἄλλο δὲν ἔχουμεν νὰ ἐξευδαίνωμεν παρὰ μὴνον τὸν κόπο νὰ χαλάσωμεν ταῖς μάγκαις . . . ψεύματα, καλὲς μάννας; ἐπρήσθησεν ἡ Πλωσκὸς διδαμένη εἰς ῥῆξιν γέλωτος, ἀναδειξάντος τοὺς ὀδόντας της, τοὺς ἀτάκτους καὶ κιστρίνους ὡς τὴν ὄψιν αὐτῆς.

Ἦ γὰρ εἰμὶν εἰς τὸν ἀστείτυμὸν αὐτὸν ψυχρά.

— Ἀληθινά! ὑπέλαβεν ἡ Πλωσκὸς ἐξεύρεις, μάννα, πῶς ἐμεῖς ἠμπορούσαμεν νὰ κάμωμεν χρυσὴ δουλειὰ εἰς τὸ ὅπιτι ἐκείνου τοῦ καινούριου ὑποῦ ἦλθε πρὸ μερικαῖς ἡμέραις τώρα κ' ἐκάθησεν εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ κυρίου Γριφῶνος, ἱατροῦ ἐνός νοσοκομεῖου τῶν Παρισίων . . . ἐξεύρεις ἐκεῖνο τὸ ἐξοχικὸ ὀπιτάκι, τὸ μοναχικὸ, ὑποῦ εἶναι ἀγτικὸν εἰς τὸ φουερνὸ ἅπου ψήνουν τὸν ὕψο, ὡς κάμμιον ἑκατοστὴ βήματα μακρὰν ἀπὸ τὸν ποταμὸν; Ἐκεῖ ἦλθε κ' ἐκάθησεν αὐτὸς εἶναι τοῦ ἱατροῦ.

Ἦ γὰρ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν.

— Ὁ Νικόλας ἔλεγε πῶς δὲν ἦτον ἴσως αὐτὴ ἀγχημὴ δουλειὰ, ἐπανέλαβεν ἡ Πλωσκὸς. Κ' ἐγὼ ἤκουσα

σήμερα πώς εκεί έχει πράγμα διὰ νὰ πάρῃ κἀνείς νὰ στείλωμεν τὴν Ἀμανδίναν νὰ κυττάξῃ· εἶναι παιδί, καὶ δὲν θὰ περῇσῃ τίποτε ἀπὸ κἀνενὸς τὸν νοῦ· βλέπει μοῦ· καὶ ὅλα τὰ πάντα, κ' ἔπειτα ἔρχεται καὶ μᾶς λέγει. Ἄκουε ἐσύ; — ἐπρόσθεσεν ἡ Πλωτοῦ βαρβάρως πὺς ἀποταθεῖσα πρὸς τὴν Ἀμανδίναν.

— Παγαίνω, ἀπειρήθη τρέμουσα ἡ μητέρα.

— Ἐπὶ πάντοτε λέγεις ναί, καὶ ποτὲ δὲν κἀμνεις τίποτε, διαβολάκα! Ὅταν σοῦ εἶπα νὰ πάρῃς ἓνα πεντάφυκον ἀπὸ το σαρτάρι τοῦ παντασιπόλου, ἐκεῖ, εἰς ταῖς Ἀσπέραις, ἐδῶ ἐρῶ τοῦ ὑμῖν οὐσια ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μεριά... καὶ ἦτο πρὶν εὐκόλῳ, ἐπειδὴ κἀνείς δὲν φοβάται ποτὲ ἀπὸ ἓνα παιδί... διατί νὰ μὴ μὲ ἀκούσῃς;

— Ἐρυθθήκα... ἔτρεμεν ἡ καρδιά μου.

— Καὶ πὺς προχθὲς δὲν ἔτρεμεν ἡ καρδιά σου ὅπου ἔλαψες ἓνα μανδύλι ἀπὸ τὴν πραγματευτὴ ἐκεῖνον ὅπου ἔτρερε καὶ τὰ ἐπώλυσσε μέσα εἰς τὸ καπνῆλιό μας;... Εἶδες; ἐστοργάσθηκεν ἐκεῖνος καθόλου τίποτε;

— Ἦνῶ τότε τὸ ἔκαμα ἐπειδὴ μ' ἔδωσας ἐσύ... ἤθελες ἓνα μανδύλι· ἔπειτα εἶδα καὶ πὺς δὲν ἦσαν χρήματα...

— Καὶ τί συμβάνει χρήματα ἢ ἄλλο τί;

— Καὶ ἴσα εἶναι νὰ πάρῃ τις ἓνα μανδύλι καὶ ἴσα νὰ πάρῃ χρήματα;

— Ἀ! ἤκουσαμεν καὶ ἄλλο! ὁ Παληκάρης, παιδί μου, σοῦ τὰ μαθαίνει αὐτὰ τὰ κυρολογήματα; ὑπέλαβεν ἡ Πλωτοῦ μὲ εἰρωνίαν. Τώρα ὅπου θὰ ἔλθῃ νὰ σὲ ἰδῶ... νὰ καθήσῃς; νὰ τοῦ τὰ κενώσῃς ὅλα, βρωμὰ, καὶ δὲν ἐντρέπεσαι!... Θαρραῖς πὺς ὁ Παληκάρης σου θὰ μᾶς κἀμὴ πάντα πάντα;... — Ἀποταθεῖσα ἔπειτα πρὸς τὴν μητέρα τις ἡ Πλωτοῦ ἐπρόσθεσε. — Βλέπεις, μάνα; τὸ κεφάλι του θὰ φάγῃ μὲ αὐτὰ... Θέλει ἐδῶ νὰ μᾶς προστάξῃ. Ὁ Νικόλας εἶναι ἔως τὴν μύτη κατ' ἐπάνω του,

τὸ ἴδιο κ' ἐγώ . . . Ἔρχεται καὶ δίδει θάψος εἰς τὴν Ἀμανθίνα καὶ εἰς τὸν Φραγκίσκο ἐναντίον μας, ἐναντίον σου . . . Ὑποσέρεται αὐτό;

— Ὅχι, ποτέ . . . εἶπεν ἡ χήρα μὲ ἀπότομον καὶ ξηρὰν φωνήν.

— Ἀπὸ τὸν καιρὸ μάλιστα ὅπου ἡ Λύκαινά του ἐμ-
ῆλθεν εἰς τοῦ Λαζάρου, τα ἔβαλε μὲ ὅλον τὸν κόσμο . . .
Τί τάχα τοῦ πταίμεν ἐμεῖς, πῶς ἔβαλαν τὴν ἀγκυπη-
κὴ του εἰς τὴν ^{ἑλθὼν} ἑλθὼν ἀγκυρῇ; . . . Ἀς ἔλθῃ δα ἔδω, καὶ τὴν
διορθώσω ἐγώ . . . καὶ ἄς κάμῃ καὶ τὴν ἀνδρεία . . .

Ἡ χήρα, μετὰ τινα σκέψιν, εἶπε πρὸς τὴν θυγατέρα
της—Στοχάζεσαι νὰ γίνῃται τίποτε δουλειὰ εἰς αὐτοῦ
τοῦ γέροντος ὅπου ἦλθε κ' ἐκατοίκησεν εἰς τὸ ἐξοχικὸ ὀπι-
τι τοῦ ἱατροῦ;

— Ναί, μάνα . . . εἶναι δουλειὰ.

— Ὡσὰν κακορόζικος ἄνθρωπος μοῦ φαίνεται.

— Εἶναι, μάνα, εὐγενής.

— Τί εὐγενής;

— ἔχει, τάχα, χρήματα πολλὰ . . . μὴν τὸν βλέπεις
πῶς παγαίνει καθ' ἡμέραν εἰς τὰ Παρίσια περιπατῶντας,
κ' ἐπιστρέφει τὸ ἴδιο, μὲ μόνον τὸ βαδιδί του ἀντὶ ἀμα-
ζίου . . .

— ἔχει, λές, χρήματα;

— Ἀν' ἐπ' ἡγὰ τ' ἀπὸ τώρα νὰ ἰδῶ μὴν ἔχομεν κανέ-
να γράμμα ἀπὸ τοῦ Τουλόν . . .

Ἡ τελευταία αὕτη λέξις ἀνεπόλησεν εἰς τὴν μνήμην
τῆς χήρας τὸν ἐν τῷ κατέρῳ τῆς πώλειος ἐκείνης υἱὸν
της· συνέσπασε δὲ τὰς ὀφρὺς της καὶ κατέπιε στεναγμόν.

Ἡ Πλωσκὸς ἐξηκολούθησε· — Κ' ἐνθ' ἐπρόσμενα εἰς
τοῦ ταχυδρόμου νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά μου, εἶδα καὶ τὸν γέρον
ἐκεῖνον ὅπου κάθηται εἰς τοῦ ἱατροῦ κ' ἐμβῆκε μέσα. Τὸν
εγνώρισα παρευθὺς ἀπὸ τὴν γενειάδα του τὴν ἄσπρη ὡσὰν
τὰ μαλλιά του . . . ἀπὸ τὸ ἡλιοκαυμένο του πρόσωπο,

καὶ ἀπὸ τὰ μαῦρα ὀφρύδια του. Εἶναι γέροντος, ὅμως φαίνεται ἀνδρείος ἀνὴρ . . . Ἐρωτᾷ τὸ λοιπὸν· «ἔχει κάποιον γράμμα ἀπὸ Ἀγγέλου διὰ τὸν Κ. κληρικοῦ Δεσπότη-Ρεσῆ;— Μάλιστα, ἔχει ἕνα τὸν ἀποκαίνισται.— Εἶπ' ἐνὶ ὁ ἴδιος, λήγει αὐτὸς· ἴδου τὸ διαβουτήριόν μου. Εἶπ' τὸ ἔβλεπεν ὁ ταχυδρόμος, ὁ γέροντος ἐβγαλεῖ διὰ νὰ πληρώσῃ τὸ γράμμα. Εἶχεν ἕνα πουρὶ πρῶτον, μεταξωτό· εἶδα εἰς τὴν μίαν ἄκρᾳ του καὶ ἔλαμπεν ἀπὸ μέσα μάλανγμα πολλόν· εἶναι, ἔσθεις, πλεονεξία τὸ πουρὶ ὥσαν ὁκτώ . . . εἶχε μέσα ἴσα ὦ, εἰς αὐτό . . . τ' ὅλην ὅλην σφάγια εἰς πενήντα λουλούδια πρέπει νὰ εἶχῃ! Καὶ ὅπως τὸν βλέπεις καὶ τὸν παίρνεις διὰ κάποιον ζήτουλα... εἶναι ἀπ' ἐκείνους τοὺς γέρο φυλαγγοὺς, τοὺς παραγεμισμένους ἀπὸ μάλανγμα . . . Εἶπαι κατὰ ὅπου ἐμύθισεν καὶ τ' ὄνομα του... Μὴ σε μελῇ, μάνα, καὶ τούτο ἔμπορεῖ νὰ ὦς χορηγεύσῃ... ἔμπορεύμεν μὲ αὐτὸ νὰ ἐμῶμεν εἰς τὸ σπίτι του... ἡ Ἀμυανδίνῃς ἔχ' μάθει ἂν ἔχῃ δούλους.

Αὐτῶν ὅλα καὶ κυρίως δεικνύει τὴν Πλωτῆος λαλοῦσαν.— «Α! οἱ σκόλοι γαυροῦνται, εἶπεν αὐτῇ· κἀνένα μενέξωλο ἔχ' ἤκουσαν . . . ὅτι ἦναι ὁ Παλικάρης ἢ ὁ Νικόλας . . .

Εἰς τ' ὄνομα τοῦ Παλικάρη, τῆς Ἀμυανδίνης τὸ πρόσωπον ἐνέδειξε κερὰ κινεμένη χαρὰν.

Μετὰ τινων λεπτῶν προσδοκίαν, καθ' ἣν ἡ μικρὰ προσέβλεπεν ἐπὶ τῆς θύρας ἀνυπόμονον ὄμμα καὶ ἀνταρῶν, εἶδε τέλος πάντων μὲ λύπην τῆς νὰ εἰσέρχεται ὁ Νικόλας, ὁ μελετώμενος συνένοχος τοῦ Τριγλάκη. Ἢ τοῦ ἀθώου τούτου φυσιογνωμίας ἦτο βίαυστος καὶ θερικῆς ὁμοῦ αὐτῆς, ἐλεγιέ τις, ὁ κοντός, ὁ ἰσχνός, ὁ ἀθλιος νέος νὰ ἐξασκῇ ἐπάγγελμα τοσοῦτον κινδυνώδες καὶ ἀνόσιον! Πλὴν, κατὰ δυστυχίαν, ὅτι ἐστερεῖτο ἐκ τῆς φυσικῆς δυνάμειως ἀνεπλήρου εἰς αὐτὸν τόλμη τις ἀπαρραδειγμάτιστος, Ὑπεράνω τοῦ κυανοῦ ἡμιχιτωνίου του, ὁ Νικόλας

έρφει εἶδος μπλωτίης (γούνας) ἀνευ χειριδίων (μανικίων) κατασκευασμένην ἀπὸ δέρμα τράχου πολυτριχὸν εἰσελθὼν αὐτός, ἐρρίψε χαλαρὰ ἐν τριῆμα χαλκοῦ χυτοῦ, τὸ ὁποῖον ἔρριψε μετὰ μύχθῳ πολλοῦ ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

— Καλὴ σπέρα, μάνα, καὶ καλὴ πρέζα! — εἶπε μετὰ φωνῇ βοαγγώδη καὶ ὡς ἀπὸ σπηλαιοῦ ἐξερχομένην, ἀρπύνην ἐκλευσθεῖσαν ἐκ τοῦ φορτίου. — ἔχει ἀκόμη εἰς τὸ μονόξυλό μου ἄλλα τέσσα κορμάτια τέτοια, ἕνα κορυβόδεμα βούρα, καὶ μὴ ἀλλοῦ ὁ γεμάτη· δὲν ἔλαβον καιρὸ νὰ τὴν ἀνοίξω. Ἰσως καὶ ὅλα ἀντὶ νὰ κλέψω μ' ἐκλεψάν . . . νὰ ἴδω μὲν τώρα!

— Ἦ ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος ὁποῦ ἤθελε νὰ σ' ἐνταμώσῃ εἰς τὸ παρόχθι τοῦ Βιλλή; ἠρώτησεν ἡ Πλωσκοῦ ἐνῶ ἡ γῆρα παρετήρει ἐν σιγῇ τὸν υἱὸν αὐτῆς.

Οὗτος, ἀντὶ ἀποκρίσεως, ἐβύβισε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον τῆς περισκελίδος του, καὶ, σείων αὐτήν, ἐπροξενήσεν ἤχον πολλῶν ὀμοῦ ἀργυρῶν νομισμάτων.

— Ὅλ' αὐτὰ τοῦ τὰ ἐπῆρες; . . . ἀνέκραξεν ἡ Πλωσκοῦ.

— Ὅχι· μοῦ ἐστράγγιστε τώρα 200 φράγκα! καὶ θὰ μοῦ στραγγίσῃ ἀκόμη 800, ἀρπύ προτῆτερα . . . ἂς ᾔσῃ δὲ . . . Νὰ ξεπορτισώμεν τώρα τὸ μονόξυλό μου, καὶ ὕστερα καθήμεθα καὶ τὰ λέμεν . . . Ὁ Παληκάρης δὲν εἶν' ἐδῶ;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἡ Πλωσκοῦ.

— Καλῆτερα! . . . Νὰ μὴν ἰδῇ αὐτὸς τὴν πρέζα μου· καλῆτερα νὰ μὴν τὸ μάθῃ.

— Καὶ τί! τὸν φοβάσαι, καὶ δὲν ἐντρέπεται νὰ τὸ λές;

— Αὐτὸν νὰ φοβηθῶ; ἐγώ! . . . (καὶ ἀνέστειλε τοὺς ὤμους) φοβοῦμαι νὰ μὴ μᾶς καταδώσῃ . . . αὐτὸ εἶναι ὁποῦ φοβοῦμαι. Ὅσον δι' ἄλλο τίποτε . . . μὴ σε μέλει καὶ ὁ σιγαρός μου εἶναι μυτερός καὶ κόπτει καλὰ! . . .

— Ναί, τὰ λῆς τώρα ὅπου, δὲν εἶν' ἐδῶ . . . ἄς ᾔσαν
ἐμπρός καὶ νὰ σε ἰδῶ, τὰ ἔλεγες;

Ὁ Νικόλας ἐράνη ἀδιάφορος εἰς τὴν ἐπιπίπτον, ἀλλ'
εἶπεν — Ἐλα, ἔλα! . . . ἦλθον εἰς τὸ μονάζιον . . .
Μάννα, ποῦ εἶν' ὁ Φραγκίσκος; . . . Νά εἴθῃ νὰ μᾶς με-
ταπίασῃ κ' ἐλεῖνος.

— Ἡ μάννα τὸν ἐκλαίεν ἐπ' αὐτῷ. ὕστερ' αὐτοῦ τοῦ
ταῖς ἐδρεῖς· ἀπόψε θὰ τὸν ἀρχαῖν νηστικόν· εἶπεν ἡ
Πλωσκὸν.

— Καλὰ· ἄς εἴθῃ τώρα νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ ξεφορτω-
σώμεν τὸ μονάζιον ψεύματα, μάννα; Ἐγὼ ἕνας, ἡ Πλω-
σκὸν, κ' ἐκεῖνος, θὰ κάμωμεν εἰς μόνον δρόμο . . .

Ἡ χήρα ἀνύψας τὸν ὀκατυλὸν πρὸς τὴν ὁρμήν. Ἡ
Πλωσκὸν ἐνόησεν ἀμέσως, καὶ ἀνέδθη νὰ εὗρῃ τὸν Φραγκί-
σκον.

Τὸ κατὰ τῆς μητρὸς τῶν Παλκακαρίων πρόσωπον
ὡμαρτήθη ὅπως οὐδὲν μετὰ τὴν ἀρξίν τοῦ Νικόλα· ταῦτα
ἤγάπα πλείοτεν παρὰ τὴν Πλωσκὸν, ὁλοκώτερον θυμῶς
ἀπὸ τὸν εἰς Τουλῶνα υἱὸν τῆς . . . ἐπειδὴ ἡ μητρικὴ
τοῦ θεριώδους αὐτοῦ πλάσματος στοργὴ κῆλανε κατὰ
βαθμὸν τῶν ἀγαλλημάτων ἐκάστου τέκνου τῆς.

Καὶ ἰδοὺ διὰ τὴν ἡσθάνετο ἀπέχθαι πρὸς τὰ δύο τῆς
μερὰ, μὴ προμηνύοντα κακὰς διαθέσεις· καὶ ἰδοὺ διὰ τὴν
ἐτρεφε βαθύ μίσος πρὸς τὸν Παλκαράν, τὸν προσβύτα-
ρον τῆς νύκ, τοῦ ὁποῖου ὁ βίος, μολονότι δὲν ἦτο παντά-
πασιν ἀνεπιληπτος, παραβαλλόμενος θυμῶς μὲ τὸν τοῦ
Νικόλα, τῆς Πλωσκῆς, καὶ τοῦ ἐν Τουλῶνι ἀδελφοῦ των,
τοῦ βαρὰθρου, ἦτο τιμιώτατος.

— Καὶ ποῦ ἐκαύρσευσες ἀπόψε; εἶπεν ἡ χήρα πρὸς
τὸν Νικόλαν.

— Γυρίζωντας ἀπὸ τὸ παρόχθι τοῦ Βιλλῆ, ὅπου ἐν-
τάμωσα τὸ αὐθεντικὸν ἐκεῖνο ὅπου εἶχε νὰ μοῦ ὁμιλήσῃ,
εἶδα, κοντὰ εἰς τὸ γασφύρι τῶν Ἀπομάχων, μίαν γαλιῶτα

ἀναγμένη. Ἦταν πλέον νύκτα, σκοτεινὰ κυττάζω· δὲν βλέπω εἰς τὸ ἀμπάρι κανένα φῶς . . . Κράζω· ψυχή· αἱ ναῦταις ἦταν ἐξω. Σιγῶνω τότε . . . "Αν μ' ἐρωτοῦσε κανείς, τοῦ ἔλεγα πῶς μοῦ χρειάζεται ἓνα σχεινάκι διὰ νὰ δέσω τὸ κουπί μου εἰς τὸν σακάρι . . . Καταβαίνω εἰς τὸ ἀμπάρι . . . κανείς. Μαζεύω τότε ὅ,τι εὗρηκα ἐμπροσθέν μου, βουγικά, μίαν μεγάλην κιβωτόν, κ' ἐπάνω εἰς τὸ κατάρωμα τέσσαρα κομματάκια χαλκωρὰ ἢ γαλιστα ἦταν φορτωμένη σίδερο καὶ χαλκωρὰ." Α . . . νὰ ὁ Φραγκίσκος καὶ ἡ Πλωσκὸς . . . "πάμε, πάμε ἡλέγωρα εἰς τὸ μονόξυλο! . . . "Αμανδῖνα, ἔλα καὶ σὺ . . . ἔλα νὰ σκεῖσας τὰ βούχα . . . μόνον θὰ τρώγῃς δουλειά, παιδί μου . . .

Μόνη ἡ γῆρα μένισα, ἐφρόντισε περὶ τοῦ δείπνου· ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ποτήρια, ριάλας, πιράνια ἀργιλόπιαστα καὶ ἄλλα ἀργεῖα ἀργυρά.

Μόλις ἡτοίμασε τὰ πάντα, καὶ τὰ τέκνα τῆς ἐπέστρεψαν ὅλα ὑπὸ βαρὺ φορτίον. Ὁ μικρὸς Φραγκίσκος μάλις ἠδύνατο νὰ ὑποδαστάξῃ εἰς τοὺς ὤμους τοῦ δυο κόμματα χαλκοῦ· ἡ Ἀμανδῖνα κατακλύπτετο σχεδὸν ἀπὸ πλῆθος φορεμάτων, ἅτινα ἐκράτει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς· τέλος πάντων ὁ Νικόλας, συμβουλούμενος ὑπὸ τῆς Πλωσκῆς, ἔφερε τὴν ἐκ λευκοῦ ξύλου κιβωτόν, ἐφ' ἧς εἶχεν ἀποθέσει τὸ τέταρτον τμήμα τοῦ χαλκοῦ.

— Ν' ἀνοίξωμεν τώρα τὴν κιβωτόν, νὰ ἰδοῦμεν τί ἔχει μέσα! ἀνέκραξεν ἡ Πλωσκὸς με ζώωδη ἀνυπομονήσαν.

Τὰ κόμματα τοῦ χαλκοῦ ἐρρίθθησαν ὅλα ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ Νικόλας ἔλαβε μικρὸν τινα πέλεκυν, ὃν ἔφερεν εἰς τὴν ζώνην αὐτοῦ, καὶ εἰσχωρήσας τὴν δυνατὴν αἰχμὴν τοῦ ὑπὸ τὸ κάλυμμα τῆς εἰς τὸ μέσον τοῦ μαγειρείου ἀποτεθείσας κιβωτοῦ, ἐπεχειρεῖ ν' ἀναπατάξῃ αὐτό.

Τὴν πειρατικὴν σκηνὴν ταύτην ἐρώτιζεν ἡ τῆς ἐστίας

φλόξ, ἡ κοκκίνη καὶ πάλλουσα· ἔξω, οἱ τοῦ ἀνέμου συριγμοὶ ἐσφοδρύνθησαν ἐτι μᾶλλον.

Ὁ Νικόλας, τὴν τραγὴν τοῦ φαιδῶν καὶ ἀνακαθιδόν ἐνώπιον τῆς κιβωτοῦ διακείμενος, ἐπροσπαθεῖ νὰ συντρίβῃ τὸ σκέπασμα αὐτῆς· βλέπων δὲ ὅτι ἀντίστατο αὐτὸ ἰσχυρῶς εἰς τὰς ἐπιβαρύνσεις του, ἐβλασφῆμει τρομερῶς. Μὲ τὰ ὄργανα φλεγόμενα ἀπὸ πλεονεξίαν, μὲ τὰς παρειὰς πυρεσσούσας ἀπὸ τὴν μανίαν τῆς ἀρμαγῆς, ἡ Πλωτοῦ, γονυκλινὴς ἐπὶ τοῦ ἀντιθέτου ἄκρου τῆς κιβωτοῦ, κατέβαλλεν ἐπ' αὐτοῦ ὅλον τὸ βάρος τοῦ σώματος τῆς, διὰ νὰ εὐκολύνῃ τὴν ἐνέργειαν τοῦ μοχλοῦ τοῦ Νικόλα. Ἡ δὲ γῆρα, καίτοι διαχωρίζομένη ἀπ' ἐκείνων διὰ τοῦ πλάτους τῆς τραπέζης, ὑπερῶν τῆς ὑποίας ἐμήκωνεν ἐτι πλέον τὸ μέγα τῆς ἀνάστημα, ἐκυπτε καὶ αὐτὴ πρὸς τὸ κλοπιμαῖον πρᾶγμα, μὲ πυρετώδεις ἐπορθαλμιάσεις.

Τέλος πάντων, πρᾶγμα σκληρόν καὶ ὁμῶς ὑπάρχον, κατὰ δυστυχίαν, εἰς τὴν τοῦ ἀνθρώπου φύσιν! τὰ δύο μικρά, ὧν ἡ φυσικὴ χρηστότης ἐνίκησε πολλὰκις τὴν ἀπιστίαν ἐπιδοῶν τῆς βδέκρας ταύτης οἰκιστικῆς διαφθορᾶς· τὰ δύο μικρά, λέγομεν, λησμονήσαντα πάντα δισταγμὸν καὶ φόβον, ὑπεχώρησαν καὶ αὐτὰ εἰς τὸ θέλητρον τῆς ὀλεθρίας περιεργείας . . . Ὁ Φραγκίσκος καὶ ἡ Ἀμανθίνα, ὅ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου στηριζόμενοι, μὲ τὸ βλέμμα γοργὸν καὶ τὴν ἀναπνοὴν κεκρατημένην, δὲν ἐράνησαν ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων πρόθυμοι νὰ ἴδωσι τὰ περιεχόμενα ἐντὸς τῆς κιβωτοῦ, καὶ ἀδημόνουν καὶ αὐτοὶ κατὰ τῆς δυσκολίας ἣν ὑπέφερεν ὁ Νικόλας καταγινόμενος ν' ἀποκαθηλώσῃ τὸ σκέπασμα.

Ἐπὶ τέλους, ἰδοὺ αὐτὸ ὑποχωρεῖ καὶ ἀνοίγεται μετὰ κρότου.

— "Α! . . . ἀνεφώνησεν ὅλη ἡ οἰκογένεια ὁμοθυμαδόν, πνευστιῶσα καὶ φαιδρυνομένη.

Καὶ τότε ὅλοι, ἀπὸ τῆς μητρὸς μέχρι τῆς μικρᾶς θυγα-

τρός, επέπεσον ἐπὶ τῆς ἀνεωχθείσης κιβωτοῦ.
Φαίνεται ὅτι ἡ κιβωτός ἐπέπεσε
εἰς κανένα πραγματευτὴν διατελούντα ἐν
τῆς πολυχύου, ἐπειδὴ περιεῖχε πλῆθος οὐ
χρηστῶν τῶν γυναικῶν.

— Ὁ Νικόλας δὲν ἔχασε τοὺς κόπου
ἐν τῇ Πλωσκῷ ἀντήνουντα ἐν δευτέρῳ (τῷ
μαλλίνῳ).

— Ὁμι βέβαια ἀπεκρίθη ὁ ἱεστής, ὅτι
ἐν τῇ φάσει των μαθητῶν μεταξωτῶν ἐν
ἐξοδῷ μου . . .

— Νὰ καὶ μεταξωτὰ τοῦ Λυὸν αὐτὰ
βαπτιστὰ . . . ὅτι τὰ πωλῆται ὡσανύων
εἶπεν ἡ γῆρα ἀκακῶστα ὡς αἰὶς τὰ ἐντὶ

Τὰ παντα ὅτι τὰ ὄντω εἰς τὴν κλῆσιν
Κακκινόχρη, ἀπὸς κἀθηται εἰς τὴν ὁδὸν
σῆσεν ὁ Νικόλας τὸ κοκκινόχρη πάλιν
γέρω Μικαῦ, ἐν τῇ ἐνδοχῇ τῆς συνοικίας
νορίου.

— Ἀγαθὴν, εἶπε γαλήνη τῇ φωνῇ
πρὸς τὴν μικρὰν τοῦ ἀδελφῆ· τί εὐμορῶ
κάνεις ἐν ἀπ' αὐτὰ τὰ μεταξωτὰ μαθητῶν;
ὁ Νικόλας . . . νὰ τὸ κἀμὴ λαμροδέτην!

— Ἢ νὰ τὸ δεσὴ κἀμὴ φαίσι εἰς
ἀπεκρίθη ἡ μικρὰ με ἐκστασιν.

— Εἶχες τῶντι τύχη, Νικόλα, ν' ἀν
τὴν γαλιότα, εἶπεν ἡ Πλωσκῷ. — Κὺτ
των! . . . ἰδὲ ἐνὰ σάνι! . . . ἔχει τρία
ναὶ καὶ ὀλομέταξα . . . Κὺτταξε, μάννα!

— Ἡ θεὸς Βουρέτανα π' ὀλιγ' ὀλιγο
φράγκα δι' ὅλα μαζῇ, εἶπεν ἡ γῆρα μετὰ

— Τότε λοιπὸν πρέπει ν' ἀξίζουν τ
500 φράγκα, εἶπεν ὁ Νικόλας ὁμως, εἰδ

καὶ ὁ λόγος· πᾶς κλεπταποδόχος . . . κλέπτης. Ἄς πᾶν
να χαθῶν . . . ὅα μὲ ζωροφάγουν καὶ τώρα καθὼς πάν-
τοτε . . . Σοῦ εἶναι μιὰ ἡ θειά Βουρέταινα . . . καὶ ὁ
γέρω Μικὸς δὲ δὲν παγαίνει παρακάτω· αὐτὸς ὅμως εἶναι
φίλος καὶ.

— Καὶ τί σημαίνει! κλέπτης εἶναι καὶ αὐτὸς ὥσάν
ὅλους τοὺς ἄλλους· ἔξυρξαι ἐκεῖνος ὁ γέρω, ὁ μεταπράτης
τῶν παλαιῶν σιδερικῶν, τί γλῶσσα εἶναι! Τί τὰ θεs, ὅλοι
οὗτοί οἱ κλεπταποδόχοι ἔξυρουν πῶς ἔχει κάνεις τὴν ἀ-
νάγκη τους—ὑπέλαβεν ἡ Πλωσκὸς περιβαλλομένη ἐν
σάλιν—καὶ παίζουν τὸν ἀθροισμὸν ὅπως θέλουν!

— Δὲν ἔχει τίποτ' ἄλλο· εἶπεν ὁ Νικόλας ριθάζας εἰς
τὸν πυθμένα τῆς κιβωτοῦ.

— Τώρα νὰ τὰ βάλωμεν πάλιν ὅλα μέσα, εἶπεν ἡ
γῆρα.

— Ἐγὼ ὅα τὸ κρατήσω αὐτὸ τὸ σάλι, ὑπέλαβεν ἡ
Πλωσκὸς.

— Ὅα τὸ κρατῆται . . . ἀκούεις ἐκεῖ! . . . ἀνέκραξεν
ὁ ~~Μικὸς~~ γέρω θυμοειδῶς· βέβαια καὶ τὸ κρατίζεις ἐσύ· νὰ
ἰδοῦμεν μοναχὰ ἂν ἐγὼ σοῦ τὸ δίδω . . . Ἐσύ ὅλα περὶ
ἐμοῦ κυττάζεις . . . τοῦ διαθόσκου μου τὴν εὐλοχίαν!

— Ναί . . . ἔξυρξαι! ἐσύ ὅταν θεs κανένα πράγμα . . .
δὲν τὸ παίρνεις!

— Τὸ παίρνω ἐγὼ, βέβαια . . . ἐγὼ ἐκινδύνευσα τὴν
ζωή μου δι' αὐτὰ τα πράγματα· ἂν μ' ἐπικαναν ἐπάνω εἰς
τὴν γαλιότα, τοῦ λόγου σου ἤθελες νὰ κόβης· ἐδῶ εἰς τὴν
ἡσυγίαν σου . . . καὶ νὰ τραγουδῇς.

— Ὅριστε τὸ λοιπὸν τὸ σάλι σου . . . εἶδες ἐκεῖ
δουλειά! εἶπεν ἡ Πλωσκὸς μετὰ στρυφνότητος, ἀπορρί-
ψασα τὸ ὕψισμα ἐντὶ τῆς κιβωτοῦ.

— Τώρα δὲν εἶναι διὰ τὸ σάλι . . . ἐγὼ νὰ πτύσω
μέσα, καταλαβαίνει, μάννα· . . . ἓνα περισσότερον ἢ ἓνα
ὀλιγώτερον, ἡ θειά Βουρέταινα τὸ ἴδιο ὅα μοῦ πληρώσεν·

ἐκείνη τ' ἀγοράζει ὅλα μαζῇ, ἐπανελάβεν ὁ Νικόλας, Ἄλλ' αὐτὴ, ἀντὶ νὰ μ' ἐρωτήσῃ ὡσὺν ἄνθρωπος, ἂν θέλω νὰ τῆς τὸ δώσω, τί μοῦ λέγει; τὸ παίζει καὶ ὅλα! . . . Ἔλα . . . πάρε το . . . Πάρε το σοῦ λέγω . . . Τώρα μὲ κάμνεις καὶ τὸ ρίπτω μέσα εἰς τὴν φωτιὰ καὶ βράζει καλῆτερα τὸ τσιγάρι σου! . . . Νά! πῆγανε.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐγαληνίασαν τὴν Πλωσκοῦ· τείνασα λοιπὸν τὴν χεῖρα ἐλάβε τὸ σάλιον χωρὶς τινα μνησικακίαν.

Ὁ Νικόλας ἦτον ἀπεόχτως εἰς τὰ καλά του· διότι, κόψας διὰ τῶν ὁδόντων του τὰς παρυρὰς δύο μεταξωτῶν μανδηλίων, ἐσχισεν αὐτὰ ἐκ τοῦ ὅλου καὶ τὰ ἐρρίψεν εἰς τὴν Ἀμανδίναν καὶ εἰς τὸν Φραγκίσκον, αἵτινες ἐξ ἀρχῆς προσήλωσαν τὰ βλέμματά των ἐπ' αὐτῶν.

— Νά, πάρετε, μωρέ! θέλω ἀπ' αὐτὴν τὴν βούκα νὰ καταλάβετε καὶ σεῖς, πτωχὰ, τί γλυκὺ πράγμα εἶναι νὰ καληχερίζῃ κανεὶς . . . Ἡ ὁρεῖς ἐρχεται μὲ τὸ φαγί . . . Ἀμέτε τώρα νὰ πλαγιάσετε . . . ἔχω νὰ ὀμιλήσω μὲ τὴν μάννα . . . παγαίνετε καὶ σὰς φέρουν ἐπάνω καὶ δειπνᾶτε.

Τὰ δύο μικρὰ ἐνεπλήσθησαν φαιδρότητος, καὶ ἐκυμάτισαν θριαμβευτικῶς εἰς τὸν ἀέρα τὰ χαρισθέντα αὐτοῖς κλοπιμαῖα μανδηλία.

— Αἱ! παληρόπαιδα, εἶπεν ἡ Πλωσκοῦ· ἀκούετε ἄλλη φορὰ τὰ ὅσα σὰς λέγει ὁ Παληκάρης; Σὰς ἔδωκεν ἐκεῖνος ποτὲ τέτοια εὐνορρα μανδηλία;

Ὁ Φραγκίσκος καὶ ἡ Ἀμανδὶνα ἐθεώρησαν ἀλλήλους, ἐπειτα ἐκλιναν τὴν κεφαλὴν αὐτῶν ἀποκρίσεως.

— Δὲν ὀμιλεῖτε! ὑπέλαβε βαρβάρως ἡ Πλωσκοῦ· σὰς ἔδωκεν ὁ Παληκάρης ποτὲ ἓνα πράσινο φύλλο;

— Ὅχι . . . ποτὲ δὲν μᾶς ἔδωκεν ἐκεῖνος τίποτε, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος παρατηρῶν τὸ ἐρυθρομέταξον ῥινόμακτρον τοῦ μὲ ἐκστάσεις ἡδονῆς.

Ἡ δὲ Ἀμανδῖνα ἐπρόσθεσε χαμηλῇ τῇ φωνῇ— Ὁ Παλκάρας ποτὲ δὲν μᾶς ἔδωκε τίποτε . . . ἐπειδὴ δὲν ἔχει ἐκεῖνος . . .

— Ἄν ᾔθελε κ' ἐκεῖνος, εἶχεν, εἶπε βαρβάρως ὁ Νικόλας· ψεύματα, μωρὲ Φραγκίσκος;

— Ναί, ἀπεκριθὴ ὁ παῖς, ἔπειτα δ' ἐπρόσθεσε— Τί ῥωαῖο μανθῆλι! . . . τί εὐμορφον λαίμοδετόν ὅπου θά τὸν φορῶ τὴν κυριακή!

— Κ' ἐγώ, ὑπέσχεθεν ἡ Ἀμανδῖνα, τί εὐμορφο φακίολι ὅπου θά φορῶ!

— Νά ἰδῆς τὰ παιδιὰ τοῦ ὄψοποιού ὅπου θά σᾶς βλέπουν νά περνάτε, πῶς θά ζηλεύουν κ' ἐκεῖνα, εἶπεν ἡ Πλωσκού· καὶ κατώπτευσεν ἐπὶ τῆς φαινογνωμίας τῶν παιδιῶν. Ἦα ἰδῆ ὅποιαν ἐνέργειαν ἀπετελοῦν ἐπ' αὐτῆς οἱ μοχλοὶ τῆς λόγου. Ἡ ἀρχαία, μετῆρχετο τὴν διάλεκτον τῆς ματαιοπρεπειᾶς διὰ νὰ ἐξαλειψῇ καὶ τὴν τελευταίαν φιλοτιμίαν τῶν ἀθλίων αὐτῶν πλασμάτων.— Τὰ παιδιὰ τοῦ ὄψοποιού, ἐπανελάθε, θά φαίνονται ἐμπροσθὰ σας ζήτουλες, καὶ θά σκοῦν ἀπὸ τὴν ζούλια τους· ἐπειδὴ ἐσεῖς θά φαίνεσθε μὲ τὰ ἀλημέταζα· μανθῆλιά σας ὥσάν δύο ἀργοντοπουλιά!

— Ναί, νά ἰδῆς! ὑπέλαβεν ὁ Φραγκίσκος· θά σκοῦν ἀπὸ τὴν ζούλια τους, Ἀμανδῖνα, τὰ παιδιὰ τοῦ ὄψοποιού . . . ψεύματα; Καλὰ καὶ μᾶς τὰ ἔφερεν ὁ Νικόλας! . . .

— Καλὴ ἐμένα· τί με μέλει διὰ τὰ παιδιὰ τοῦ ὄψοποιού . . . τώρα ὅπου ἔχω τὸ φακίολι μου . . .

— Ἐσένα δὲν σε μέλει διὰ τοῦτο καὶ ποτὲ δὲν θά λάβῃς ἐόν προκοπὴν, ἀνάξιο κορμί! εἶπε περιφρονητὸς ἡ Πλωσκού· λαβοῦσα δ' ἔπειτα ἐκ τῆς τραπέζης ψωμίον καὶ τυρίον, ἔδωκεν αὐτὰ εἰς τὰ παιδιὰ, καὶ ταῖς εἶπεν— Ἀμέτε τώρα νά πλαγιάσετε . . . Πάρετε αὐτὸ τὸ φανάρι· προσέχετε ταῖς φωτικαῖς· πρὶν σᾶς πάρῃ ὁ ὕπνος νά τὸ σβύσετε.

— Κυττάξετε καλὰ, ἐπρόσθεσεν ὁ Νικόλας· μὴν τύχη πτωχὰ, καὶ εἰπῆτε τίποτε τοῦ Παληκάρα, τί ἔφερε καὶ τί δὲν ἔφερε . . . ἔσεῖς τὸ 'ξεύρετε' σὰς καὶ ὡς ζωντανὰ· ἐκτὸς ὅπου θὰ σὰς 'πάρω ὀπίσω καὶ τὰ μυδιῆλια.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν παιδίων, ὁ Νικόλας καὶ ἡ ἀδελφὴ του ἐκρύβαν τὰ κλοπιμαῖα φορέματα, τὴν κίβωτον μὲ τὰ ἐν αὐτῇ ὑράσματα καὶ τὸν χαλκὸν εἰς τὸ βάθος μικροῦ τινος ὑπογείου, ὅπου κατέβαινέ τις ἐκ τοῦ μαγειρείου διὰ τινῶν βελθυδῶν, πλησίον τῆς ἐστίας.

— 'Ε, μάνα! βάλε τώρα νὰ πισύμεν! . . . ἀνερώνησεν ὁ πειρατής· φέρε κρατὶ· φέρε ἀπὸ τὰ σπρηγισμένα μπουκάλια· φέρε ῥακκή! . . . Τὴν σήμερινὴν ἡμέραν τὴν ἐκέρδισα καλὰ . . . Λένωσσε, Πλωταῦ· εἰς τὸν Παληκάρα ἀφήνομεν τὰ κόκαλα· αὐτὰ τοῦ 'ταιριάζουν' . . . Τώρα νὰ σὰς εἰπῶ καὶ τὰ διατρέγοντα μὲ τὸ αὐθεντικὸν ὅπου μ' ἐπρόσμενεν εἰς τὸ παρόχθι τοῦ Βιλλή· ἔγω νὰ κουτάλισω γρήματτα πάλιν μὲ τὴν οὐρά· ρθάνει νὰ τὴν ἐπιτύχω . . . Τώρα ν' ἀκούσης, μάνα . . . Μὰ, δικάθου! . . . φέρετε δὲ νὰ πισύμε μινά . . . ἐγὼ φιλεύω σήμερον . . .

Καὶ ὁ Νικόλας ἐκωδώνισεν ἐκ νέου ἐντὸς τοῦ κώλου τοῦ τὰ ἀργυρὰ νομίσματα· ἔπειτα, ὀψὺς μακρὰν τὴν τραγὴν αὐτοῦ καὶ τὸν ἐκ μαύρου μαλλίου σκοῦρόν του, ἐκάθισεν εἰς τὴν τράπεζαν ἐνώπιον μεγίστου τρυβλίου, παριέχοντος καρούκευμα ἐξ ἀρνίου, ἐν τμήμα μοσχαρίου ψυχρὸν, καὶ φυλλίδια. Ἀπὸ τοῦ ἡ Πλωταῦ ἔφερε τὸν οἶνον καὶ τὴν ῥακὴν, ἡ γῆρα, ἀπαθὴς πάντοτε καὶ σκυθρωπὴ, ἐκάθισεν ὡσαύτως εἰς μίαν τῶν πλευρῶν τῆς τραπέζης, ἔχουσα τὸν μὲν Νικόλαν ἐκ δεξιῶν αὐτῆς, τὴν δὲ θυγατέρα της ἐξ εὐωνύμων· ἀπέναντι δὲ ἐφαίνοντο ἄλλαι τρεῖς θέσεις εὐκαίροι διὰ τὸν Παληκάραν καὶ τὰ δύο μικρά. Ὁ πειρατής ἐξήγαγεν ἐκ τῆς μέσης τοῦ πλατὺ καὶ μακρὸν τι μαχαίριον Καταλανικὸν, λαθεὶν ἔχον κερατίνην, καὶ εἰς αὐτὸ ἀπολῆγον σίδηρον. Θεωρήσας τὸ φονικὸν ὄπλον

τούτο μὲ θηριώδῃ τινά ἡδονήν, εἶπε πρὸς τὴν χήραν·

— Ὁ σεραιὸς μου . . . τὸν βλέπεις; ἀξίζει, ὅ,τι νὰ εἰπῇς! Δὲς μου, μάννα, τὸ ψωμί ἀπ' ἐκεῖ!

— Καλὰ εἶδες! εἶπεν ἡ Πλωσκὺ· τὸ σκυλὶ αὐτὸς ὁ φραγκίσκος ἐστοργάσθηκε τὸ λεγόμενον . . . μέσα εἰς τὸ μαχαζὶ ὅπου βάζομεν τὰ ξύλα.

— Πιὸ λεγόμενον; εἶπεν ὁ Νικόλας μὴ ἐννοήσας τὴν ἀδελφὴν του.

— Ἐστοργάσθηκε τὸ εἶναι τοῦ ποδάρι . . .

— Τοῦ θαυμένου; ἀπερώρησεν ὁ Νικόλας.

— Ναί, εἶπεν ἡ χήρα θέλουντα ἐν τμήμα κρέατος ἐν-
τός τοῦ πινακίου τοῦ υἱοῦ της.

— Τί λές! . . . καὶ ὁ λάκκος . . . ἐγὼ ἐνθουσιάζομαι ὅ-
που ἦσαν ἀρετὰ βελτίς, εἶπεν ὁ κακιστογένης· ποῖος ἐξεύρει
. . . ἐπέρασσε, βλέπεις, καὶ ἡς πολλὴς, καὶ θὰ παρμερίσῃ
τὸ χῶμα . . .

— Πρέπει ἀπόψε νὰ τὰ ρίξωμεν ὅλα εἰς τὸν ποτα-
μὸν; εἶπεν ἡ χήρα.

— Τὸ καλῆτερον εἶναι αὐτὸ, ἀπεκρίθη ὁ Νικόλας.

— Δένομεν μαζὶ μιά πέτρα μὲ κομμάτι ἀλυσσίδα
τοῦ μονοξύλου, εἶπεν ἡ Πλωσκὺ.

— Μὴ σε μέλει καὶ τὰ οἰκονομοῦμεν! . . . ἀπάντησεν
ὁ Νικόλας χύων διὰ νὰ πῇ· ἀπευθυνθεῖς ἔπειτα πρὸς
τὴν χήραν, καὶ τὴν φιλικὴν ὑψηλὰ κρατῶν· — Αἶ, μάννα!
ἀμὴ δὲν πίνεις καὶ τοῦ λόγου σου; φερ' ἐδῶ, νὰ ἐλθῃς ὁ-
λίγον εἰς τὰ σύγκαλά σου! . . .

Ἡ χήρα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ἀπέσυρε τὸ ποτήριόν της
καὶ εἶπεν εἰς τὸν υἱὸν αὐτῆς· — Τὸ λοιπὸν, ἐκεῖνος ὅπου σ'
ἐπρόσμενεν εἰς τὸ παρόχθι. Βιλλῆ; . . .

— Νὰ ἰδῇς . . . εἶπεν ὁ Νικόλας, μὴ διακασιπτόμενος ἐκ
τοῦ τρώγειν καὶ πίνειν . . . — Παγαίνω εἰς τὸν ὄρμον, δέ-
νω τὸ μονοξύλόν μου, καὶ πετάζομαι ἐπάνω εἰς τὸ παρό-
χθι· ἡ ὥρα ἐσήμαινεν ἑπτὰ εἰς τ' ὥρολόγι τοῦ στρατιω-

τικού ψωμαθίου του Χαλλότου· ως ένα τέταρτο τῆς ὥρας, εἶπε, ἀπάντεξα ἐκεῖ δὲ εἰς τὰ σκοτεινά. Νὰ καὶ ἀκούω νὰ περιπατοῦν σιγὰ σιγὰ ἀπ' ὀπίσω μου· γυρίζω νὰ ἰδῶ . . . βλέπω κάποιον καὶ πλησιάζει τυλιγμένος εἰς ἓνα μανθῦ, κ' ἐδόχε· στέκομαι ἐγὼ, στέκεται καὶ αὐτός . . . Νὰ μ' ἐρωτήσης πῶς ἦταν ἡ μούρη του, ἄλλο δὲν ἐξέφρω νὰ σοῦ εἰπῶ, παρὰ πῶς τὸ μανθῦ τὸν ἐσκέπαζεν ἕως εἰς τὴν μύτη, καὶ ὁ πῦλός του ἕως εἰς τὰ μάτια.

Ἐνθυμίζομεν εἰς τὸν ἀναγνώστην, ὅτι ὁ μυστηριώδης αὗτος ἄνθρωπος ἦτον Ἰάκωβος Φεράνδος ὁ συμβολαιογράφος, ὅστις, θέλων νὰ ἐξαλειψῇ τὴν Μαριάνθην, εἶχε στείλει κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην πρωτὰν τὴν κυρὰ Σεραφίναν εἰς τοὺς Παληκαραίους, τοὺς ὁποίους ἐσκόπευε νὰ καταστήσῃ ὄργανα τοῦ νέου τοῦτου ἐγκλήματος.)

«— Βραδαμάντη, μοῦ λέγει το αὐθεντικό, ἐπανέλαθεν ὁ Νικόλας· αὐτὸ τ' ὄνομα ἦταν, νὰ εἰπῇμεν, τὸ σύνθεμά μας, καθὼς εἶδες, ἦλθε καὶ μοῦ παρήγγειλεν ἡ γρηχά .. Βραδαμάντη, μοῦ λέγει αὐτός· Χαλαστῇ, γυρίζω καὶ τοῦ κάρου ἐγὼ· πάλιν καθὼς ἐμεύσαμεν σύμφωνοι.

»— Τοῦ λόγου σου εἶσαι ὁ Παληκάρας; μοῦ λέγει.

»— Ἐγὼ εἶμαι, αὐθεντικό.

»— Ἦλθε σήμερα τὸ πρωτὶ εἰς τὸ νησί σας μία γρηχά· τί σοῦ εἶπε;

»— Πῶς ἔχεις νὰ μοῦ εἰπῇς κατὶ τι ἀπὸ μέρος τοῦ

Κ. Βραδαμάντη.

»— Θέλεις νὰ κερδίσης χρήματα;

»— Ἀμ' δὲν θέλω, αὐθεντικό! ἀκούς! . . .

»— Ἐχεις κανένα μονάξυλο ἰδικό σου;

»— Ἐχω τέσσερα, αὐθεντικό. μὲ συμπάθειο· ἀμ' ἡ δουλειά μας εἶν' αὐτή· εἶναι ἡ δουλειά τοῦ πατέρα μας· χαλαστῇς κ' ἐκεῖνος, χαλασταὶ κ' ἡμεῖς.

»— Ἰδοὺ τί ἔχεις νὰ κάμῃς τοῦ λόγου σου· φθάνει νὰ μὴ φοβᾷσαι. . .

» — Νὰ φοβῶ . . . αὐθεντικό ! ἐγώ ! καὶ ἀπὸ τί νὰ φοβῶ !

» — Τάχατες νὰ μὴ φοβᾶσαι νὰ ἰδῇς κἀνένα, ἂν τὴν περιστασιὶ νὰ πύγεται . . . ἀλλὰ νὰ δώσῃς ἓνα χεῖρ καὶ τοῦ λόγου σου εἰς τὸ περιστατικό . . . μὲ καταλῆλαίνεις ;

» — Ἀκούς, καταλῆλαίνω ! θὰ βουτίσωμεν κἀνένα νὰ πύγῃ ἀπὸ τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ, ὥσταν νὰ ᾔσαν νὰ ἐπιπτε μονάχος του ; . . . γίνεται . . . ὁμῶς, ἐπειδὴ καὶ το φανὶ αὐτὸ χρειάζεται κἀμποσα . . . καταλῆλαίνεις ; . . . πρέπει καὶ το πιπὲρι ὅπου θὰ βουτίσωμεν νὰ ᾔσαι ἀπὸ τὸ κἀμποσο ἀκριβό.

» — Πόσων ζητεῖς . . . διὰ δύο ;

» — Διὰ δύο ; . . . δύο ἔχουν νὰ βαπτισθῶν :

» — Ναί . . .

» — Πεντακόσα φράγκα καθε κεράλι . . . αὐθεντικό . . . εὐθηνά εὐθηνά !

» — Ἄς ᾔσαι λοιπὸν χίλια φράγκα . . .

» — Ὅμως νὰ τὰ ἰδῶ νὰ ρέξουν προτῆτερα, αὐθεντικό.

» — Σοῦ δίδω τώρα τὰ διακόσια, καὶ τὰ ὑπόλοιπα ἀρῶ σὲ ἰδῶ . . .

» — Καὶ δὲν μ' ἐμπιστεύεσαι τάχατες, αὐθεντικό ;

» — Πῶς δὲν σ' ἐμπιστεύωμαι ! ἀμὴ τὰ διακόσια ὅπου σοῦ δίδω ; . . . ἤμπορεῖς νὰ τὰ πάρῃς καὶ νὰ μὴν κάμῃς καὶ τίποτε.

» — Καλὰ, ἀμὴ τοῦ λόγου σου, αὐθεντικό, ὥστερ' ἀρῶ τελειώτῃ ἡ δουλειά, ἂν ἀγαπᾷς μοῦ γυρίζεις τὴν βίβλιν.

» — Παιδί μου, αὐτὸ εἶναι σοῦ συμμέρει ἢ ὅχι διακόσια φράγκα μετρητά, καὶ μεθαύριον, ἐδῶ πάλιν, εἰς τὰς ἑννέα ὥραις σοῦ δίδω καὶ τὰ ἄλλα ὀκτακόσα.

» — Καλὰ ἄλλ' ἀπὸ ποῦ θὰ σὲ βεβαιώσω πῶς τοὺς ἐκολύμβησα καὶ τοὺς δύο ;

» — Τὸ μαθαίνω ἐγώ . . . μὴ σε μέλῃ δι' αὐτό . . . εἶναι ἰδική μου δουλειά . . . Λοιπὸν τί λές ;

« — Άς ήναι, αὐθεντικό, καθώς εἶπες.

« — Λάβε διακόσια φράγκα . . . Τώρα, ἄκουσ' ἐδῶ: Γνωρίζεις καλὰ τὴν γρηῃ ὅπου ἔλθε σήμερα τὸ πρωὶ καὶ σοῦ ὠμίλησε;

« — Ναίσκε, αὐθεντικό, τὴν γνωρίζω καλὰ.

« — Αὐριον, ἢ μεθαύριον τὸ πολὺ, θὰ τὴν ἰδῆς νὰ εἰ-
θῃ, ἐκεῖθ' εἰς τὰ τέσσαρας ὥρας μετὰ τὸ μεσημέρι, μαζὶ
μὲ μίαν νέαν, εἰς τὴν ἀκρὴ τοῦ ποταμοῦ, ἀντικρὺ τοῦ νη-
σιοῦ σας: ἡ γρηῃ θὰ σοῦ κάμῃ ἓνα σημάδι μετὰ τὸ μανδῆλι
της εἰς τὸν ἀέρα.

« — Πάγει καλὰ, αὐθεντικό.

« — Πόση ὥρα χρειάζεται διὰ νὰ περάσῃ κάνεις ἀπὸ
τὸ νησί σας ἐξω, εἰς τὴν στερεά;

« — Ὡς εἴκοσι λεπτά εἰπέ.

« — Τὰ μονόξυλά σας ἀπὸ κάτω θέν εἶναι θαρρῶ πλα-
κωτά; ἴσα;

« — Εἶδες πῶς τὸ λές; πλακωτά ὡσάν τὴν παλάμη
τοῦ χειροῦ μου, αὐθεντικό.

« — Νὰ κάμῃς μ' ἓνα εὐμορφὸν τρόπο εἰς τὸ ἀπὸ κάτω
μέρος τοῦ ἐνός μονόξυλου μία τρύπα μεγάλη, μ' ἓνα σα-
νίδι ἐμπρός, ὅπου καθώς ἀνοίξῃς τὸ σκανδι, νὰ βουλᾷ τὸ
μονόξυλο διὰ μιᾶς . . . Μ' ἐκατάλαβες;

« — Ἐκατάλαβα λέγει! ὅμως εἶπαι διαβουλευμένος, αὐ-
θεντικό! ἴσα ἴσα ἔχω ἓνα μονόξυλο παλαιόν, μισοσαπη-
μένον: ἤθελα νὰ τὸ κάμω ξύλον . . . Ὡς ἦναι δουλειὰ δι'
αὐτὸ τὸ ὕστερον ταξίδι του.

« — Φεύγεις τὸ λοιπὸν ἀπὸ τὸ νησί σας μέσα εἰς αὐτὸ
τὸ μονόξυλο; παίρνεις μαζὶ κ' ἓνα ἄλλο ἀκόμη; βάλλεις
εἰς ἐκεῖνο κάνεναν ἀπὸ τοὺς ἰδικούς σου καὶ τραβᾷ τὸ
κουπί. Πλησιάζεις ἐξω, παίρνεις μέσα τὴν γρηῃ μαζὶ μετὰ
τὴν ἄλλη, τὴν ξαυθὴ νέαν, εἰς τὸ τρυπημένον μονόξυλο,
καὶ τραβᾷς πάλι κατὰ τὸ νησί ἐκεῖθ' εἰς τὰ ἴμισά, κά-
μνεις πῶς σήνυπταις διὰ νὰ διορθώσῃς κάτι τι, ἀνοίγεις

τὸ σανίδι, καὶ παρευθὺς πηδᾶς εἰς τὸ ἄλλο μονόξυλον ἢ γρηᾷ πλέον καὶ ἡ νέα . . . τὰς ἀρήνεις . . .

— Καὶ πίνουσιν εἰς τὸ ἴδιον ποταμὸν καὶ αἱ δύο τους . . . εκατάλαβαν . . . μή σε μέλη, αὐθεντικό!

— Εἶσαι ὁμῶς βέβαιος, ὅτι δεν ὁ ἀκολουθήσῃ τίποτε; . . . Ἄλλο τύχη καὶ σε στοχαστῇ κἀνείς . . . τίποτε ἀθροιστὰ ὅπου ἔρχονται εἰς τὸ καπνιστὸ σπας; . . .

— Μὴ φοβάσαι τίποτε, αὐθεντικό. Τέτοιαν ὄρα, καὶ μάλιστα ποταμὸν γρηᾷ, δεν ἔρχεται κἀνείς . . . δεν δουλεύει καθόλου τὸ ἐργαστήρι μας; ὁμῶς καὶ κἀνείς νὰ εἰσελθόντων, δεν περᾷσαι τίποτε . . . τὰ ἐναντίον . . . ὅλοι εἶναι ἀδελφοποιτοί . . .

— Καλὰ! ποῦ καλὰ! Ἔπειτα δεν κινδυνεύει καὶ καθόλου, εἰς τίποτε; τὸ μονόξυλον θὰ ἴδουν ὅτι ἦταν περπατικόν, κατασπαρμένον, καὶ ἐξουίστα μονόχο του ἡ γρηᾷ με τὴν νέα θὰ φέρουν εἰς τὸ βέβαιον . . . Τέλος πάντων, διὰ νὰ βεβαιώθῃς καλὰ καλὰ ὅτι καὶ αἱ δύο τους ἐπὶ γρηᾷ (κατὰ περιστάσιν πάντα) ἤμπορεῖς ἀν' ἐναντιότητων ἐπάνω εἰς τὸ μονόξυλον, νὰ κάμῃς ὅτι προσπαθεῖς με καθε τρόπο νὰ τὰς γλυτώσῃς, καὶ σὺ . . .

— Νὰ τὰς βουλήσω . . . νὰ ἐκναβουτήσουν. Καταλάβαινω.

— Εἶναι καλὸν ὁ περίπατος νὰ ᾔται ὕστερα ἀπὸ τὸ βασίλευμα τοῦ ἥλιου, διὰ νὰ γνῇ σκοτεινὰ τὸ βούταμα.

— Ὅχι, αὐθεντικό! ἐπειδὴ ἀν' δεν βλέπῃ κἀνείς, πῶς θὰ καταλάβῃ ἀν' ἐπὶαν ὅσο χρειάζεται, ἢ χρειάζεται ἀκόμη νὰ πινῶν;

— Καλὰ λές; λοιπὸν πρὶν τὸ βασίλευμα τοῦ ἥλιου.

— Βέβαια! ὅμως μὴν τύχη καὶ ἡ γρηᾷ εκατάλαβε τίποτε, αὐθεντικό;

— Ὅχι, ὄχι. . . Ὅταν ἔλθῃς, αὐτὴ θὰ σοῦ εἰπῇ εἰς τὸ αὐτὸ—Τὴν μικρὴν γὰρ τὴν πρῆξῃς εἰς τὸν ποταμὸν πρὶν ὁμῶς νὰ βουλήσῃς τὸ μονόξυλον, κάμε μου ἕνα

ρεῦμα διὰ τὰ περάσω ἀμέσως εἰς τὸ ἄλλο μονόξυλο μαῦν σου. Καὶ τοῦ λόγου σου ἀποκρίνεται εἰς τὴν γρχά μ' ἓνα τρόπον, ὅπου νὰ μὴ φοβῆθῃ τίποτε.

» — Ὅπου θὰ εἶπῃ, ἐκείνη θὰ θάρρει πῶς ἔφερε τὴν μικρὴν νὰ πῆς . . .

» — Καὶ θὰ νὰ πῇ κ' ἐκείνη.

» — Θαῦμα, αὐθεντικό· εὐγέ σου!

» — Κῦτταζε καλὰ, μὴν τὴν γρχά καὶ ἡ γρχά μωρισθῇ τίποτε!

» — Τὴν δουλειά σου, αὐθεντικό· θὰ τὸ καταπιεῖ ὡσὺν μέλι.

» — Ἐγὼ ὕμειν τὸ λοιπὸν, παιδί μου! Ἄν μείνω εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν δούλευσί σου, ἴσως θὰ σὲ μεταχειρισθῶ καὶ ἄλλη φορὰ!

» — Νὰ μὲ προστάξῃς μοναχά, αὐθεντικό, καὶ μὴ σὲ μέλῃ! »

— Αὐτὰ εἶπαμεν, ἐπρόθεσεν ὁ πειρατὴς τελειώσας τὴν διήγησίν του, καὶ ἄρξατο τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸ μανδύ· ἐμβαινὼς ἔπειτα εἰς τὸ μονόξυλό μου, καὶ, περνώντας ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν γαλιότα, ἔκαμα καὶ τὴν πρέζα ὅπου εἶδετε.

Ἐκ τῆς ὁμιλίας τοῦ Νικόλα παρατηροῦμεν, ὅτι ὁ συμβολαιογράφος· ἐξήτει, διὰ διπλοῦ τινος ἐγκλήματος, νὰ λυτρωθῇ ταύτοχρόνως καὶ ἐκ τῆς Μαριάνθης καὶ ἐκ τῆς κυρᾶς Σαραφίνης, ῥίπτων καὶ αὐτὴν εἰς τὴν παγίδα ἣν ἐνόμιζε στηθεῖσαν διὰ μόνην τὴν Κελαϊδήστραν. Εἶναι χρεῖα νὰ ἐπαναλάβωμεν ὅτι ὁ Ἰάκωβος Φεράνδος, φοβούμενος μήπως ἡ Κουγκκουβάρια ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν εἶπῃ εἰς τὴν Μαριάνθην τὰ διατρεχάντα ποτὲ μεταξὺ αὐτῆς νηπίου καὶ τῆς κυρᾶς Σαραφίνης, ἔκρινεν ἀναγκαιότατον νὰ ἐξαλείψῃ τὴν νεάνίδα, ἐπειδὴ ἂν ἄπαξ ἐμάνθανεν αὐτὴ τὰ πράγματα, ἡδύνατο νὰ τὸν φέρῃ εἰς μεγάλους κινδύνους. Περί δὲ τῆς Σαραφίνης, ὁ συμβο-

λαίμαργος, θυσιάζων καὶ ταύτην. Ἐλευθερώτο ἀπ' ἐπὶ τῶν δύο του συνενόγων (ὁ ἕτερος ἦτον ὁ Βραδυσπύργος) αἰτίαι γδύναντο νὰ τὸν ἀρνήσωσιν ἀρνήζωμαι καὶ αὐτοὶ, εἶναι ἀληθές· ἀλλ' ὁ Φεράλδος ἐπίστανται, ὅτι τὰ μυστικά του ἀσφαλτέστερα ἐφυλάττοντο ὑπὸ τοῦ μητρώου, παρὰ ὑπὸ τοῦ ἰδίου συμφέροντος.

Ἡ γὰρ τοῦ ἀπελευθερωθέντος ἦκουε μετὰ προσοχῆς τὸν Δικόναν, ὅστις δικαιοπαίς ἐπὶ κατὰ κήρον. Ὁ εὐχάρισε καὶ νὰ ἀρνήτῃ μὲ παραδόξον οὐστρον.

— Τώρα νὰ ἴδῃτε καὶ τ' ἄλλα, ἐπανέλαβεν· εἶπεν καὶ αἰτήσιν μία δουλεία με τὴν Κοκκινόχρησιν καὶ τὸν Τριγλάναν, ὅπου κἀθύνται εἰς τὴν ὁδὸν Φαθάς. Μία χρυσὴ δουλεία, ὅπου ἐν τὴν ἐπιτύχωμεν, μὴ σε μεῖνη πλεόν. Γυμνάζομεν νὰ γδύσωμεν μία μεσιτρία ὅπου βασιτῆς ἐπάνω τῆς διαμαντικῆς, πενήντα χιλιάδων δραχμῶν πηληλαῖς φαραῖς!

— Πενήντα χιλιάδων δραχμῶν! ἀνερώνησεν ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ ὁμοῦ, μὲ ὀφθαλμοὺς ἐξασπράζοντας ἐκ τοῦ ἐρωτος τῆς ἀρπαγῆς.

— Ναί... πενήντα... ὅα ἦναι μαζὶ μὲς καὶ ὁ Κοκκινόχρηστος. Χθὲς καὶ ὅλα ἐνέργησε τὴν δουλεία με μίαν γραφὴ ὅπου τῆς ἐπάγγαμεν, τῆς μεσιτρίας, ὁ Τριγλάνης καὶ ἐγὼ, εἰς τὸ βουλευτήριο Σχίντ-Δοντ. Εἶναι θάυμα ὁ Κοκκινόχρηστος ἐπάνω εἰς αὐτά! Ἔχει, ἔχειται, κατὰστασιν ἰδικῆς του, καὶ τὸν ἐμπιστεύονται ὅλοι. Διὰ νὰ δολώσῃ τὴν μεσιτρία, τῆς ἀγγέλας πρὸ ὁλίγου εἰς δικλάντι τετρακοσίων δραχμῶν. Αὐτὴ λοιπὸν τώρα, μὲ τὸ θάρος αὐτὸ, θὰ πάγῃ εἰς τὰ Πλωσια, εἰς τὸ καπηλειὸν του, ἐκεῖδ' αὐτὸ βράδυ. Ἐμεῖς θὰ εἰμεθα ἐκεῖ κρυμμένοι. Θὰ ἐλθῇ καὶ ἡ Πλωσικὸς νὰ ἔχῃ ἐννοια τὸ μονόξυλό μου εἰς τὴν ὄχλη τοῦ ποταμοῦ. Ἄν χρειασθῇ νὰ κουβαληθῇ ἡ μεσιτρία νεκρὰ ἢ ζωντανή, τὸ μονόξυλο θὰ μὲς χρησιμεύσῃ πολὺ· εἴν' ἐν ἀμάρξ· πολὺ καλόβολο.

καὶ ὅπου δὲν ἀφήνει ὀπίσω του κἀνένα σημάδι. Αὐτὸ εἶναι τὸ σχέδιό!... Τοῦ διαβόλου τὸν Κοκκινοχέρη, τί κεράλι! σοῦ κατατρώγει ἐκεῖνο τὸ ξερὸ!...

— Ἐμένα, ὥσάν νά μὴ μοῦ φαίνεται ἐμπιστευμένος ἄνθρωπος αὐτός ὁ Κοκκινοχέρης, εἶπεν ἡ χήρα. "Ὅστερ' ἀπ' ἐκεῖνη τὴν δουλειὰ τῆς ὁδοῦ Μονμάρτρου, τὸν ἀδελφὸ σοῦ Ἀμβρόσιο ἐπέχραν εἰς τὸ Τουλὸν, καὶ τὸν Κοκκινοχέρη τὸν ἀπέλυσαν.

— Δικαί; διότι δὲν εἶχαν ἀπιδειξαῖς ἐναντίον του· εἶν' ἓνας πονηρὸς ἐκεῖνος ὅπου βλέπεις!... Ὅμως, νὰ προδώσῃ ἄλλον... ποτέ!

Ἡ χήρα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ὥς νά μὴ κατεπεῖσθῃ ὀλοτελῶς περὶ τῆς χρηστότητος τοῦ Κοκκινοχέρη. Ματὰ τινα δὲ σκέψιν εἶπε·

— Κάλλιον ἔχω τὴν ὑπόθεσι τοῦ παροχθιοῦ Βιλλῆ, ὅπου μελετᾷς αὐριὸν ἢ μεθ' αὐτοῦ... τὸ πᾶν τοῦ τῶν δύο γυναικῶν... Ὁ Παλγκάρας ὅμως φοβοῦμαι μὴ μᾶς τὰ χαλάσῃ... καθὼς παντοτε...

— Δὲν μοῦ λές πῶς κῦραμεν τὸν θιάσολό μας καὶ μ' αὐτόν!... ἀνεφώνησεν ὁ Νικόλας ἡμιθεδακχευμένος καὶ ἐνεπύξῃ μὲ ὀργὴν τὴν μακρὰν μάχαιράν του ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Νὰ... ἐρώτα... ἐγὼ τὸ εἶπα τῆς μάνας, ὑπέλαβεν ἡ Πλωσκου· αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν ἔμπορεῖ νὰ πάγῃ ἐμπρός, καθὼς τρέχει. Ὅσον ἔχομεν τὸν Παλγκάρα ἐδῶ, τὰ παιδιὰ θὰ μᾶς φοβερίζουν πάντοτε...

— Σοῦ λέγω πῶς αὐτὸ τὸ σκυλὶ κάμμιαν ἡμέρα θὲ νὰ μᾶς καταδώσῃ! εἶπεν ὁ Νικόλας. Τὰ βλέπεις αὐτά, μάννα;... νὰ μὲ ἤκουες... (ἐπρόσθεσε, μὲ θηριώδες καὶ ὑπόδηλον σχῆμα θεωρῶν τὴν μητέρα του) ἤθελε τώρα νὰ μὴν ἔχωμεν κάμμιαν ζάλη...

— Ἄλλον, ἄλλον κἀνένα τρόπον νὰ εὕρωμεν.

— "Άλλον τρόπο δὲν ἔχει . . . σοῦ λέγω· αὐτὸς εἶναι ὁ καλῆτερος! εἶπεν ὁ πειρατής.

— "Λοὶστε παιδί! . . . ἀπήντησεν ἡ χήρα μὲ φωνὴν τοσοῦτον δεσποτικὴν, ὥστε ὁ Νικόλας ἐσιώπησεν ὑπὸ τὴν ἐπιβρότην τῆς μητρὸς, τὴν ὁποίαν ἐγνώριζεν ἴσα μὲν ἀντισίαν καὶ μογθηράν, πλειότερον δὲ βυζακίνδυνον παρὰ τὸν ἴδιον ἐαυτὸν τοῦ.

Ἡ χήρα ἐπρόσθεσεν — Ἀὔριον τὸ πρῶτ' θὰ φύγει ὁλό-
τελα ἀπὸ τὸ νησί.

— Πῶς; ἠρώτησεν ἡ Πλωσκού καὶ ὁ Νικόλας ταῦτο-
χρόνως.

— Τώρα ὅπου θὰ ἔλθῃ . . . εὑρετέ μίαν ἀπορροήν νὰ
μαλίσσετε μαζὶ τοῦ . . . ὅμως εἰς τὰ γεμάτα . . . νὰ
πιασθῇτε ἀπὸ τὰ μαλλιά . . . Εἶναι δυνατὸς, ἀλλὰ σεῖς
πάλιν εἰσθε δύο, καὶ σὰς βοηθῶ καὶ ἐγώ, ἂν τύχῃ περί-
στασις . . . Ὅχι ὅμως μὲ μαχαίρια . . . ὅχι αἷμα . . . Νὰ
τὸν δεῖρετε καλά, ἀλλὰ νὰ μὴ τὸν πληγώσετε.

— Αἵ, καὶ ὕστερα; ἠρώτησεν ὁ Νικόλας.

— Ὑστερα . . . ἐξηγησάμεθα . . . Τοῦ λέμεν νὰ φύγῃ
αὔριον ἀπὸ τὸ νησί· εἰδεμή, κάθε βράδυ θὰ ἔχει τὰ ἴδια . . .
Τὸν ἐξεύρω ἐγὼ ἐκεῖνον ἐπὶ τέλους θὰ βαρεθῇ. Τὸν ἀφῆ-
καμεν ὡς τὰ τώρα ἥσυχο, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ὅπου τὰ
κάμνει αὐτὰ . . .

— Ναί, τὸν κῆρες εἶν' ἓνας πεισματάρης ἐκεῖνος! μό-
νον καὶ μόνον ἐξ αἰτίας τῶν παιδιῶν, εἶναι ἄξιός νὰ τὰ
ὑπορέσῃ ὅλα καὶ νὰ σιωπᾷ . . . εἶπεν ἡ Πλωσκού.

— Εἶναι παληάνθρωπος . . . ἀπὸ τὸ ξύλο αὐτὸς δὲν
παίρνει εἰδήσι . . . εἶπεν ὁ Νικόλας.

— Νὰ ᾄδῃ μία φορὰ . . . ναί· εἶπεν ἡ χήρα· ἀλλὰ
καθημέρα, καθημέρα τὰ ἴδια . . . τί διάβολο . . . θὰ
βαρεθῇ . . .

— Ἄν ὅμως ἰδῇς ὅτι δὲν τὸν μέλει καθόλου;

— Τότε ἔχω ἓναν ἄλλον τρόπο νὰ τὸν κάμω νὰ φύγῃ

νόκτα απόψε, μεσάνυκτα, ἢ τὸ πολὺ αὖριον πρωὶ πρωῶ,
ὕπελαθεν ἡ χήρα μὲ ἀλλόκοτόν τι μειδιάμα.

— Ἀληθινά, μάννα;

— Ναί, ὅμως τὸ καλῆτερον εἶναι νῦν τὸν τρομαῖζωμεν
μὲ τὸ ζύλο· ἂν δὲν ἐπιτύχωμεν μὲ αὐτό, τότε . . . τὸν
ἄλλον τρόπο.

— Καὶ ἂν μηδ' ὁ ἄλλος τρόπος δὲν ἐπιτύχη, τότε
μάννα, τί κάμνομεν; . . . εἶπεν ὁ Νικόλας.

— Ὑπάρχει καὶ ἓνας ἄλλος ὁποῦ ἐπιτυχαίνει πάντοτε,
ἀπεκρθε, ἡ χήρα.

Λίφνιδίως ἡ θύρα ἀνοίγεται . . . καὶ ἰδοὺ ἐμφαίνεται ὁ
Παλληκάρης.

Τόσον σφοδρὸς ἦτον ἔξω ὁ ἄνεμος, ὥστε δὲν ἤκουσθη-
σαν αἱ ὕληκαὶ τῶν σκύλων, αἱ ἀναγκρεῖσσαι τὴν ἐπιστρο-
φὴν τοῦ προσκυτέρου υἱοῦ τῆς χήρας τοῦ ἀποκεφα-
λισθέντος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΥΙΟΣ.

Ἀγνοῶν τοὺς πονηροὺς σκοποὺς τῶν οἰκεῖων του, ὁ
Παλληκάρης εἰσῆλθε βραδέως βήμασιν εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Ὅλῳι τινὲς λόγοι τῆς Λουκάνης, εἰς τὴν μετὰ τῆς
Μαριάνθης συνομιλίαν της, ἔδωκαν ἤδη εἰς τὸν ἀναγνώ-
στην νύξιν τινὰ περὶ τοῦ παραδόξου βίου τοῦ ἀνδρός του-
του. Ὁ Παλληκάρης εἶχέ τινες διαθέσεις φύσει ἀγαθᾶς,
καὶ ὡς ἐκ τούτου, μολονότι ἡ διαγωγή του δὲν ἦτον ἁ-
μιωμῆς, ἀπέμεινεν ἀπὸ πολλὰς τῶν ἀπαιθρώπων μαχθηαῶν
τῆς οἰκογενείας του. Ἐψάρευεν ἄνευ τῆς ἀπαιτουμένης ἀ-
δείας τῆς δικιότητος, καὶ οἱ ἐπὶ τούτου ἀγρυπνοῦντες φύ-

λαίαι αὐτῆς πόσον τὸν ἐφοβοῦντο διὰ τὴν δύναμιν καὶ θρασυτείαν τοῦ ὄντος ἐλπίων πολλὰς πύας ἀνδραγαθῶν καὶ τὸν ἀνδρῶν.

Παρατὸς τῆς βουραχυνίας ταύτης, τῆς παρὰ νόμον, ὁ Παληκάρης εἰσῆλθε καὶ ἤλκε καὶ ταύτην ἀνέματον ἰδίως σὺνδρος, ἀνεδέχετο οὐκ ἐπιβλέπων, ἀπὸ γενναϊότητος ὁρμήν, ἀπὸ ζήλον ἀνδραγαθίας μέλλων παρὰ δὲ ἀπαλῶς, τὴν ἐλπίαν τοῦ ἀνδρῶν κατὰ τοῦ δυνατοῦ ὁσάκις ἀπέκρινεν οὐκ ἐπὶ μαχόμενος ἢ ζυγίζοντάς, ἀέσους κατὰ τὴν ἰσχὺν, ἐμεσολάβει ὡς καὶ τὸ ἀπονέμων τὴν δικαιοσύνην διὰ χρηλοκοπημάτων.

Ὁ ἐραστὴς τῆς Λυκαῖας ὡμοῖαζε πολλὴ μὲ τὸν Φραγκίσκον καὶ τὴν Ἀμαθύναν ἵπτο ματρίνι ἀναστήματος, ἀλλὰ στιβαρὸς, πλάτυσ' τοὺς ὤμους· τὰ πνεύματά τοι ἐρῶντα μαλ' ἴσα, ἐν εἶδει κοίθου κακοσμημένα ἐσχηματίζον ἐπὶ τοῦ εὐρέως μετώπου τοῦ πέντε λόφους· τὸ ὀκασίον καὶ κοινὸν τοῦ γενείου, αἱ πλάτεις τοῦ παριεῖ, ἡ τετραγωνικὴ τὸ εἶδος μύτη τοῦ. οἱ κυανοὶ καὶ θρασεῖς τοῦ ἀνδραγαθίου, παρεστῆκον εἰς τὸ ἀρρενωπὸν αὐτὸ πρόσωπον παραδόξον τύπον φιλοκινδύνου ἀνδρώπου. Εἰς τὴν κεφαλὴν ἐπύρει παλαιὸν τινα πύλον κρωπτόν· μ' ὅλον δὲ τὸ ψῆφος, ἐν μόνον ἔσσειν ἐπιχρυσῶν καυνοῦν ὑπεράνω τοῦ ἐπικαρδίου καὶ τῆς ἐκ γυνδρὸς βραχιακροῦ βελούδου πηλοαχρὸς πετρομμένης περισκελίδος τοῦ. Εἰς τὴν χεῖρα ἐκράτει μαγχα ῥοπαλὸν ὀξῶδες, τὸ ὅπου καὶ ἀπέθεσε πηλοῦν τοῦ ἐπὶ τοῦ κυλικίου. Ὁμοῦ μὲ τὸν Παληκάρην εἰσῆλθεν εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ γυνδρὸς τις κύων ἀπὸ τοῦ βραχυμῶλους ἐκείνους, τοὺς κυνηγετικοὺς, στρεπτοὺς ἔχοντας τοὺς πύδας καὶ μελαινὰ καὶ στιλπνοτάτην τὴν δορὰν ἀλλ' ἔμεινε πλησίον τῆς θύρας, μὴ τολμῶν νὰ πλησιάσῃ οὔτε εἰς τὸ πῦρ, οὔτε εἰς τοὺς περὶ τὴν τράπεζαν καθημένους, ἐπειδὴ ἡ πείρα ἀπέδειξεν εἰς τὸν γέροντα Μιρῶτ (οὕτως ὠνομάζετο ὁ συγκυνηγέτης τοῦ Παληκάρου κύων) ὅτι καθὼς

ὁ κύριός του, οὕτω καὶ αὐτὸς δὲν ἀπελάμβανε τὴν συμπό-
θειαν τῶν ἐν τῷ οἴκῳ.

— Καὶ ποῦ εἶναι τὰ παιδιὰ; ἰδοὺ ὁ πρῶτος λήγος
τοῦ Παληκάρη ἀπὸ ἐκάθησε καὶ οὗτος εἰς τὴν τράπεζαν.

— Ὅπου ἔχει εἶναι, ἀπεκρίθη μὲ ὀξύτατην δυστρο-
πίαν ἡ Πλωσκὺς.

— Μάννα, ποῦ εἶναι τὰ παιδιὰ; ἐπανέλαθεν ὁ Πα-
ληκάρης, ὡς οὐδεμίαν δόσας προσοχὴν εἰς τὴν ἀπόκρισιν
τῆς ἀδελφῆς του.

— Ἐπλάγκασαν, ὑπέλαβε ἡρώως ἡ χήρα.

— Χωρὶς προτῆτερα νὰ δειπνήσουν;

— Τί σε μέλει ἐσένα; ἀνέκραξε βαρβάρως ὁ Νικό-
λας, ἀπὸ ἐπὶ πλήρες ποτήριον οἴνου διὰ τὴν αὐξήσασθαι
αὐθιγδαίναν του· ἐπειδὴ ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ συμφαρτικὴ ἰσχὺς
τοῦ ἀδελφοῦ του πολὺ τὸν συνέστελλον.

Ὁ Παληκάρης, ἀδίσκατος πρὸς τὴν τοῦ Νικόλα δρι-
μύτητα καθὼς πρὸς τὴν τῆς Πλωσκὺς, εἶπε πάλιν πρὸς
τὴν μητέρα του·

— Μοῦ κακοφαίνεται ὅτι τὰ παιδιὰ ἐπλάγκασαν
τόσον ἐνωρίς... Μ' ἀρέσει νὰ τὰ βλέπω κοντά μου ὅταν
πρώγω.

— Ἐσένα σοῦ ἀρέσει, ἐμᾶς ὅμως μᾶς σκοτιζοῦν καὶ
τὰ ἐσφαλόμεν ἀπ' ἐδῶ, ἀνέκραγεν ὁ Νικόλας. Ἄν ἀγα-
πᾶς, ἔπλεγε καὶ σὺ κ' εὗρέ τα! Ἀκούς ἐκεῖ!...

Ὁ Παληκάρης, ἐκστατικὸς, ἠτένευσεν ἀσχαρδαμυκτὶ
πρὸς τὸν ἀδελφόν του. Ἐπειτα, ὡς νὰ ἐσυλλογίσθῃ ὅτι
μάταιον τὴν νῦν συνερισθῇ, ἀνέστειλε τοὺς ὤμους, ἔ-
κοψε τριῆμα ψωμίου, καὶ ἔλαβεν ἐκ τοῦ κρέατος.

Ὁ κύων ἐπλησίασεν εἰς τὸν Νικόλα, καὶ τοι εἰς φη-
νιμοῦ ἀπόστασιν ἀπ' αὐτοῦ θυμωθεὶς ὁ πειρατὴς ἐκ τῆς
καταφρονητικῆς ἀφρηρησίας τοῦ ἀδελφοῦ του, κ' ἐλπίζων
ὅτι, ἀν' ἐκτύπη τὸν σκύλον του, ἤθελε τὸν κάμει νὰ χάσῃ
πλέον τὴν ὑπομονήν, καταφέρει ἐν λάκτισμα δυνατόν

κατὰ τοῦ Μιρώτ' ὁ κύων ἔβαλεν ἀμέσως θρηνῶδεις κραυγὰς . . . Ὁ Παλῆκάρης κατεκοκκίνισεν, ἐσφιγξεν εἰς τὰς ἐκ τῆς ὀργῆς τρεμουσὰς χεῖράς του τὸ μαχαίριον ὅπερ ἐκράτει, καὶ ἐκρουσεν αὐτὸ σφοδρῶς ἐπὶ τῆς τραπεζῆς ἀπὸ τοῦ μέρους τῆς λαβῆς· ἀλλὰ κρατούμενός εἰσέτι, ἐκραξε τὸν σκύλον του καὶ τὸν εἶπεν ἡπίως·—Μιρώτ, ἔδω.

Ὁ κύων τότε προσελθὼν εἰς τοὺς πόδας τοῦ κυρίου του, ἐξαπλώθη γαμψά.

Ἡ ἀνοχὴ αὐτῇ κατεσπάραξε τὴν Νικόλαν· αὐτὸς ᾔθελε νὰ παρῇ τὸν ἀδελφὸν του, ὥστε νὰ συμβῇ ῥᾶς μετὰ αὐτῶν. Λεγεὶ λοιπὸν·

—Βρεμὸσαυλο! δὲν ἔμπορῶ νὰ τὸ βλέπω . . . Νὰ ὅπου σὲ το λέγω! Δὲν θέλω πλέον νὰ φέρῃς ἐδῶ τὸν σκύλο σου! . . .

Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως, ὁ Παλῆκάρης ἔχυσεν οἶνον εἰς τὸ ποτήριόν του, καὶ ἔπιεν ἄρτια ἄρτια.

Ἀνταλλάξασα βλέμμα ταχὺ μετὰ τοῦ Νικόλα, ἡ χήρα ἐνεθάρρυνεν αὐτὸν δια νεύματος νὰ ἐξακολουθήσῃ τοὺς κατὰ τοῦ Παλῆκαρα ἀκροβολισμούς, ἐλπίζουσα, ὥς εἶπυμεν, ὅτι ἄλλο δὲν ἔδυνάτο νὰ ἐπιφέρει μετὰ αὐτοῦ καὶ ἐκείνων τελειὸν ἀποχωρισμόν, εἰμὴ συγκρούσεις τις δυνατῇ. Ἐγερθεὶς ὁ Νικόλας ἐπορεύθη πρὸς τὴν γωνίαν τῆς ἐστίας, ἔλαβε τὴν ῥαβδὸν ἣν εἶχε μεταχειρισθῇ ἡ χήρα κατὰ τοῦ Φραγκίσκου, καὶ προχωρήσας πρὸς τὸν κύνα, τὸν ἐκτύπησε σκληρῶς εἰπὼν· "Ἐξω μωρέ! ἔξω γλιγῶρα!

Μέχρι τοῦδε, ὁ Νικόλας ἐράνη μὲν ἐχθρικῶς διατεθειμένος κατὰ τοῦ Παλῆκαρα· ἀλλὰ πῶποτε δὲν διεκηρύχθη ἐναντίον του μετὰ τοσαύτης αὐθαδεῖας καὶ ἐπιμονῆς.

Ἐννοήσας ὁ ἐραστής τῆς Λυκαίνης ὅτι ἐξήττου νὰ ἐρεθίσωσι τὴν ἀγανάκτησίν του διὰ τινὰ σκοπὸν κερκιμμένον, ἐδιπλασίασε τὴν ἀνοχὴν.

Ὅτε ἤκουσε τὰς κραυγὰς τοῦ ὑπὸ τοῦ Νικόλα κτυπηθέντος σκύλου του, ἤγερθη ὁ Παλῆκάρης, ἤνοιξε τὴν

θύραν τοῦ μαγειρείου, ἔκβαλε τὸ ζῶον ἔξω, καὶ ἐπανελθὼν ἐξηκολούθησε τὸ δεῖπνόν του.

Ἡ ἀπίστευτος αὕτη ὑπομονή, ἡ ἄκρως ἐναντία εἰς τὸν συνήθως εὐερέθιστον ὑπὸ τοῦ θυμοῦ χαρακτηῖρα τοῦ Παληκάρα, κατετάραξε τοὺς παλαιούς του . . . Ἐβλεπον ὁ εἰς τὸν ἄλλον μὲ βαθυτάτην ἀπορίαν.

Ὁ Παληκάρας ἐφαίνετο διόλου ξένος εἰς τὰ διατρέχοντα, ἔτρωγε μετὰ μεγαλοπρεπείας καὶ ἄκραν ἐφύλαττε σιωπὴν.

— Πλωσκου, σήκωσε τὸ κρασί, εἶπεν ἡ χήρα πρὸς τὴν θυγατέρα της.

Αὕτη ἐσπευσε νὰ ὑπακούσῃ . . . ἀλλ' ὁ Παληκάρας τὴν εἶπε·

— Στάσου . . . ἀκόμη δὲν ἀπέραγα.

— Ἄς ἀπέτρωγες! εἶπεν ἡ χήρα ἀφαιροῦσα τὴν φιάλην αὐτῇ ἡ ἰδίᾳ.

— Ἄ! ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα! . . . ὑπέλαβεν ὁ ἐραστής τῆς Λυκαίνης. Καὶ γεμίσας μέγα ποτήριον ὕδατος, ἔπιεν αὐτό, ἐκροτάλισε τὴν γλῶσσαν ἐπὶ τοῦ οὐρανίσκου του καὶ εἶπεν·

— Ὁραῖο νερό!

Ἡ ψυχροτάτη αὕτη ἀταραξία μεγάλως διηρέθησε τὴν θανάσιμον ἐχθροπάθειαν τοῦ Νικόλα, ὡς ἦτο κορυφωμένη καὶ ἐκ τῆς ἀφθόνου οἰνοποσίας· ἀλλ' ἐδειλία νὰ συμπληρῇ, ἄνευ ἀφορμῆς, γνωρίζων μάλιστα τὴν σπανίαν τοῦ ἀδελφοῦ του δύναμιν. Αἰρωνιδίως ὁ διάβολος τὸν ἐμπνέει νὰ φωνάξῃ·

— Καλὰ τὸ ἐστοχάσθηκες νὰ μὴ δεῖξης κάμμιαν ἀντίστασι διὰ τὸν σκύλο σου· αὕτη ἡ συνήθεια εἶναι καλὴ, καὶ πρέπει νὰ τὴν λάβῃς διὰ πάντα· αὐριον ὅπου θὰ κάμωμεν τὸ ἴδιο καὶ εἰς τὴν ἀγαπητικὴν σου, νὰ τὴν ἐβγάλωμεν ἔξω μὲ κλωτσιαῖς, ὥσαν ὅπου ἐκάμαμεν τοῦ σκύλου σου, ἐὼς πρέπει νὰ σιωπαίνης.

— Τὴν Λύκαινα θὰ μοῦ εἰπῇς, αἱ! . . . Νὰ σοῦ τὴν κάμω ἐγὼ ἐκεῖνη! ὅς 'πάρῃ τὴν μούρη της νὰ κοπιᾷσῃ . . . ἄφες νὰ ἐβγῇ δὲ ἀπὸ τὴν φυλακὴ — εἶπεν ἡ Πλωσκοῦ ἐμβᾶσα εἰς τὸ νόημα τοῦ Νικόλα — καὶ βλέπομεν . . .

— Νὰ ἔλθῃ! ἴσα ἴσα τὴν κάμνω καὶ παίρνει μία βούτα εἰς τὴν βούκα τοῦ ποταμοῦ ἐκεῖδ', ἔξυρξας, εἰς τὴν ἄκρᾳ τοῦ ὀπιτιοῦ, κοντὰ εἰς ἐκεῖνο τὸ ξύλινο καλυβάκι — ἐπρόσθεσεν ὁ Νικόλας. — Καὶ νὰ κάμῃ νὰ σηκωθῇ, κ' ἐγὼ νὰ τὴν βουτῶ πάλιν μέσᾳ . . . δὸς σου! . . . μὲ παπουτσιαῖς εἰς τὸ κεφάλι . . . νὰ ἰδῇς . . .

Ἡ ὄρις αὕτη πρὸς τὴν Λύκαιναν, ἐριζομένην τὴν ὁποίαν ὁ Παλληκάρης ἡγάπα μὲ ἀγρίαν περιπάθειαν, ἐνίκησε τὴν εἰρηνικὴν ἀπόρασίν του· συνυπνώθη λοιπὸν τότε αὐτὸς, τὸ αἶμα ἀνέβη ἐπὶ τοῦ προσώπου του, αἱ φλέβες τοῦ μετώπου του ἐπείσθησαν κ' ἐτεννώθησαν ὡς σχοινία· μόλοντοῦτο, πάλιν ὁ δυστυχὴς ἐκρατήθη ἄρκετὰ, ὥστε νὰ εἴπῃ μόνον εἰς τὸν Νικόλαν μὲ φωνὴν μικρὸν ὑποδηλοῦσαν τὸν κεκρατημένον του θυμόν·

— Πρόσεξε . . . μοῦ κρεμνᾷς τὸ ζωνάρι σου διὰ νὰ τὸ πατήσω, ὅμως θὰ τὸ μετανοήσῃς.

— Ἐγὼ . . . νὰ τὸ μετανοήσω;

— Ναί . . . καθὼς καὶ τὴν ἄλλῃ φορὰ . . . θυμᾶσαι;

— Μωρὲ Νικόλα! εἶπεν ἡ Πλωσκοῦ μὲ σαρδόνιον θαυμασμόν· οὐ σου! καὶ δὲν ἐντρέπεσαι κακόμοιρε, νὰ σὲ δεῖρῃ ὁ Παλληκάρης! . . . Καλὲ ἀκούεις, καλὲ μάννα; τὸν ἔδειρε . . . Διὰ τοῦτο ὁ Νικόλας ἔχει τόσον φόβον . . . ὥς φαίνεται, ἀπὸ τότε . . .

— Μ' ἔδειρε . . . ἐπειδὴ ἔπεσεν ἐπάνω μου ἑξαφνα, ὡς ἂν προδότης, ἀνεφώνησεν ὁ Νικόλας πελιδγὸς τὴν ὄψιν ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Εἰσαι ψεύστης· ἐσὺ μ' ἐκτύπησες μὲ ὑπουλότητα, καὶ τότε κ' ἐγὼ ἐχύθηκα καὶ σοῦ ἐβάλα γυνῶσι· τί νὰ σοῦ κάμω ὅπου σ' ἐλυπήθηκα· ὅμως ἂν σ' ἀκούσω νὰ εἰπῇς

δεύτερον λόγο διὰ τὴν ἀγαπητικὴ μου . . . ἀκούεις, μωρὲ, διὰ τὴν ἀγαπητικὴ μου σοῦ ὁμιλῶ . . . δὲν ἔχει πλέον νὰ σε λυπηθῶ . . . θὰ σὲ ρίξω εἰς τὸ κρεββάτι διὰ πολλαῖς ἡμέραις.

— Καὶ τί θὰ μοῦ κάμῃς ἐμένα ἂν τὴν ὑβρίσω ἐγὼ τὴν Λύκαινα! τί θὰ μοῦ κάμῃς; ὑπέλαβεν ἡ Πλωσκοῦ . . .

— Ὡς σοῦ δώσω δύο καλούς πᾶτσους, ὅπου νὰ καταλάθῃς καὶ ἂν τὴν ἔξαναὑβρίσης, ἄλλους δύο . . .

— 'Αὐ' ἂν εἰπῶ κ' ἐγὼ τίποτε δι' αὐτήν; εἶπεν ἡ χήρα βραδέως.

— Ἔσύ;

— Ναί . . . ἐγώ.

— Ἐσύ νὰ εἰπῇς; ἐπανέλαθεν ὁ Παληκάρης μετὰ κόπου πολλοῦ κρατούμενος ἔσύ;

— Ὡς δαίρης κ' ἐμένα . . . τί;

— "Ὅχι" εἰς ἐμένα δὲν θὰ σηκώσω ποτὲ χεῖρι, ὅμως ἂν εἰπῇς διὰ τὴν Λύκαινα κακὸ, θὰ ξεθυμάνω εἰς τὸν Νικόλα· θὰ τοῦ ταῖς βρέξω ὅπου νὰ ταῖς θυμᾶται· τώρα, κάμετε ὅπως ἀγαπᾶτε . . . ἐσεῖς τὸ ἔξυβρετε πλέον· καὶ αὐτὸς ἀκόμη . . .

— Ἐσύ θὰ μοῦ ταῖς βρέξῃς! ἀνέκραξεν ὁ πειρατὴς ἀνασπῶν τὴν κινδυνώδη καταλανικὴν τουμάχαϊραν· ἐμένα, μωρὲ!

— Νικόλα . . . ἄφησε τὸ μαχαῖρι! ἀνέκραξεν ἡ χήρα ἐγχειρομένη ταχέως διὰ ν' ἀρπάξῃ τὸν τοῦ υἱοῦ της βραχίονα· ἀλλ' οὗτος παράφρωνος ἐκ τῆς μέθης καὶ τοῦ θυμοῦ, ἠγέρθη, ἀπώθησε μὲ δύναμιν τὴν μητέρα του, κ' ἐχύθη ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ὁ Παληκάρης τότε ὀπισθοχώρησε διὰ μιᾶς, ἤρπασε τὸ ὡζώδες ρόπαλον, τὸ ὁποῖον εἰσερχόμενος εἶχεν ἀποθέσει ἐπὶ τοῦ κυλικείου, καὶ ἔλαβε θέσιν ἀμυντικὴν.

— Ἀφησε τὸ μαχαῖρι, Νικόλα! ἐπανέλαθεν ἡ χήρα.

— Καλέ δεν τὸν ἀρνήνεις καὶ τοῦ λόγου σου! ἀνεφώνησεν ἡ Πλωσκὸς ὀπλισθεῖσα καὶ αὐτὴ διὰ τοῦ πελίκους τοῦ χαλαστοῦ.

Πάλλων ἀκταπαύστως τὴν φοβερὰν του μάχαιραν, ὁ Νικόλας ἐξήτει τὴν περιστάσιν νὰ κτυπήσῃ τὸν ἀδελφὸν του δι' αὐτῆς.

— Ἐγὼ σοῦ εἶπα, ἔλεγε κορῶν, ὅτι θὰ σὰς πάρῃ ὁ διάβολος κ' ἐσένα καὶ τὴν βροῦμα ἐκείνη, τὴν Λύκαινα σου! τὴν τῶρα τὸ λοιπὸν νὰ εἶδῃς... Μάννα!... Πλωσκὸς!... εἴλατε, εἴλατε νὰ τοῦ δειξώμεν, τοῦ σκυλιού!...

Καὶ κρίνας ἀρμυδιὰν τὴν στιγμὴν, ὁ κακοῦργος ὤρμησεν ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ του μετὰ τὴν μάχαιραν ἀντηραμένην.

Ὁ Παληκάρης, ῥαβδιστὴς ἐπιτήδειος, ἐκλίνα πρῶτον διὰ μιᾶς τὸ σῶμά του πρὸς τὰ ὀπίσω· ἔπειτα, ἀνυψώσας τὸ ῥόπαλον μετὰ τάχος ἀστραπῆς, διέγραψεν δι' αὐτοῦ βουδῆσαντος εἰς τὸν ἄερα ἓνα ἀριθμὸν 8, καὶ τοσοῦτον σφοδρῶς τὸ κατέρρεεν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρὸς τοῦ Νικόλα, ὥστε κυριευθεῖσα ἀπὸ αἰσθηδίων καὶ ἀλγυνῆν ἀπονάρκωσιν, ἔπεσεν ὡς κρεμαμένη· ἔπεσε δὲ καὶ ἡ μάχαιρα.

— Μωρὲ, μοῦ ἔσπασες τὸ γέρι, μωρὲ σκυλί!... ἀνεφώνησεν ὁ Νικόλας ἀρπάζων διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τὸν κακωθέντα βραχίονα.

— "Οχι, τίποτε! ἤκουσα μόνον τὸ ῥαβδί μου καὶ κάπου γῆρε... εἶπεν ὁ Παληκάρης πέραν λακτίσας διὰ τοῦ ποδὸς τὴν μάχαιραν... ὑπὸ τὸ κυλινδρῶν.

Ἐπειτα, βοηθούμενος ἐκ τῶν πόνων τοῦ Νικόλα, ἔλαβεν αὐτὸν ἐκ τοῦ τραχήλου, τὸν ἔσπρωξε στίβαρως, ὀπισθοβαταπύοντα, μέχρι τῆς θύρας τοῦ μικροῦ ὑπογείου τοῦ ὁποῖον προανεφέραμεν, ἤνοιξεν αὐτὴν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς, διὰ δὲ τῆς ἄλλης ἐρύειπεν ἐκεῖ ἐντὸς καὶ ἐκλείδωσεν τὸν ἐτι ἐμβρόντητον ἐκ τῆς ἀπηνόως ἐκείνης προσβολῆς ἀδελφὸν του.

Ἐπιστρέψας ἔπειτα εἰς τὰς δύο γυναῖκας, ἤρπασεν τὴν

Πλωσκού ἐκ τῶν ὤμων, καὶ μ' ὅλην τὴν ἀντίστασιν, τὰς κραυγὰς τῆς καὶ πληγὴν τινα ἐλαφρὰν τὴν ὁποίαν κατέφερε διὰ τοῦ πελέκειος εἰς τὴν χειρὰ του, ἐκλείσε καὶ ταύτην εἰς τὴν μετὰ τοῦ μαγειρείου συγκοινωνοῦσαν αἰθουσαν τοῦ καπηλείου.

Ἀπευθυνθεὶς τότε πρὸς τὴν χήραν, ἔτι ἐκπληκτον ἐκ τοῦ δεξιῦ καὶ ἀπροσδοκῆτου ἀνδραγαθήματός του, ὁ Παλκάρας τὴν εἶπε ψυχρῶς·

— Τώρα, μάννα . . . μένομεν οἱ δύο μας . . .

— Ναί! οἱ δύο μας . . . εἶπεν ἡ χήρα, καὶ ἰδοὺ ἐνεψυχώθη ἡ ἀπαθὴς τῆς μορῆς ἡ νεκρά τῆς ὄψις ἔλαβε χρῶμα ζωῆς· πῦρ γνωφῶδες ἤναψε τὰ μέχρι τοῦδ' ἐσθεςμένα ὄμματά τῆς· ὁ θυμὸς καὶ ἡ ἐχθροπάθεια ἐδωσαν εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς χαρακτῆρα δεινόν—ναί . . . οἱ δύο μας τώρα! . . . ἐπανελάβεν ἀπειλητικῶς· ἐγὼ τὴν ἐπρόσμενα αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἤλθε λοιπὸν ἡ ὥρα νὰ σοῦ εἰπῶ τί ἔχω μέσα εἰς τὴν καρδιά μου.

— Ναί, καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ κ' ἐγὼ τί ἔχω μέσα εἰς τὴν ἰδική μου.

— Αὐτὴ τὴν νυκτιὰ θά τὴν ἐνθυμηθῇς ἐσὺ, καὶ μὴ σέ μέλη.

— Θά τὴν ἐνθυμηθῶ τῶνόντι! . . . Εἶχα ἓναν ἀδελφὸ καὶ μίαν ἀδελφὴν ὅπου ἐζήτησαν νὰ με σκοτώσουν, καὶ ἡ μάννα μου, ὅπου ἦταν παρὼν, καθύλου δὲν τοὺς ἐμπόδισε. Λέγε, τὸ λοιπὸν . . . λέγε . . . τί κακὸ σοῦ ἔκαμα ἐγὼ;

— Τί κακὸ μοῦ ἔκαμες;

— Ναί . . . τί κακὸ;

— Ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπου ἀπέθανεν ὁ πατέρας σου . . . πάντοτε ἐστάθηκες ἀνάνδρος . . . πάντοτε ἀνάνδρος!

— Ἐγὼ;

— Ναί, ἀνάνδρος . . . ἐσὺ . . . ἐσὺ! ἀντὶ νὰ μείνης μαζὶ μας καὶ νὰ μᾶς βοηθᾷς, ἐπῆγες κ' ἐτρύπωνες εἰς τὸ

δάσος· βαμβουργέ· καὶ τί ἔκαμνες ἐκεῖ; ἐκυνηγούσες μαζῇ μ' ἓνα πουλιοπιάστη, ὅπου ἐγνώρισες εἰς τὸ Βερσῆ.

— Ἄν ἔμενα ἐδῶ, τώρα ἤθελε νὰ ἔμαι εἰς τὸ κάτεργο, ὡσάν τὸν Ἀμβρόση, ἢ νὰ φοβοῦμαι ὥρα τὴν ὥρα μὴν τύχη καὶ μὲ πιάσουν, ὡσάν τὸν Νικόλα· δὲν ἠθέλησα νὰ γίνω κλέπτης ὡσάν ἐσᾶς . . . καὶ δ' αὐτὸ μ' ἐμίσήσατε.

— Καὶ τώρα τάχα ποῖα εἶναι ἡ τέχνη σου ἡ χρήσιμη; Προτῆτερα ἔκλεπτες πουλιά, τώρα κλέπτεις ψάρια· κλεψιά χωρὶς κίνδυνο, κλεψιά δι' ἀνάνδρους . . .

— Τὰ ψάρια καὶ τὰ πουλιά δὲν τὰ ὀρίζει κανεὶς σήμερα πιάνω ἐγὼ, αὔριον πιάνει ἄλλος· ἰδοὺ . . . ἄς πιάνη ὅποιος ἡμπορεῖ . . . Κλεψιά τὴν λὲς αὐτῇ; . . . Ὅσον διὰ τὸ πῶς εἶμαι ἀνάνδρος . . .

— Ἀμὴ τί εἶσαι; πληρώνεσαι καὶ κάθεται καὶ δέρνεις τὸν ἓνα καὶ τὸν ἄλλον ἀνθρώπους πλέον ἀδυνάτους ἀπὸ σέ! διὰ τὴν πληρωμή!

— Ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ ἔδειραν ἄλλους, πλέον ἀδυνάτους ἀπ' αὐτοῦς.

— Ἰδὲ τέχνην ὅπου τὴν ἔχει! ὁ ἀνάνδρος! . . . ἰδὲ τέχνη! . . .

— Τὸ γνωρίζω· ἔχει καὶ ἄλλαις τέχναις πλέον τιμημέναις ἀπ' αὐτὴν· ὅμως δὲν προσμένω νὰ τὰς μάθω ἀπὸ λόγου σου!

— Πῶς λοιπὸν δὲν τὰς μαθαίνεις αὐταῖς ταῖς τιμημέναις σου τέχναις, μόνον ἔρχεσ' ἐδῶ ὡσάν τὸν κρεμανταλᾶ καὶ μοῦ τρώγεις μοναχὰ τὸ ψωμί μου;

— Καὶ δὲν σοῦ δίδω ὅ,τι ἡμπορῶ; Ὅτι ψάρια πιάσω δὲν σοῦ τὰ φέρω; καθὼς καὶ ὅσα χρήματα; ὀλίγα εἶναι· δὲν λέγω τὸ ἐναντίον, ὅμως καὶ αὐτὰ φθάνουν . . . τί ἐξοδο περισσότερο κάμνεις δι' ἐμένα; . . . Ἐξήτητα νὰ μάθω κλειδαράς διὰ νὰ κερδίζω περισσότερα . . . ὅμως ὅταν κανεὶς ἀπὸ παιδι ἐσυνήθισε νὰ γυρίζῃ εἰς τοὺς ποταμούς καὶ εἰς τὰ δάση, δὲν ἡμπορεῖ νὰ κάμῃ εἰς μία

καθυστακὴν ζωὴν . . . καὶ ἐπειτα . . . (ἐπροσέθεν ὁ Παλῆκάρης μετὰ σκυθρωπότητος) ἐγὼ πάντοτε ἠγάπησα νὰ ἦμαι μόνος μου . . . νὰ ὤρευώ ἢ νὰ κυνηγῶ, ἐπειδὴ κα-
νείς δὲν μ' ἐρωτᾷ τί κάμνω. Ἐνῶ, ἂν πάγω ἀλλοῦ που-
θενά, ὅλοι μοῦ ἀναφέρουν διὰ τὸν πατέρα μου. Τί ἐγένεν
ὁ πατέρας σὺς; . . . ἐμπορῶ νὰ μὴ τοὺς ἀποκριθῶ . . .
τὸν ἀπεκράλυσαν εἰς τὴν γιλλοτινα! ὁ ἀδελφός σου . . .
εἰς τὸ κάτεργον! ἡ ἀδελφὴ σου . . . κλεπτριά!

— Ἀμ' ὅταν σοῦ εἰποῦν ἡ μητέρα σου, τί τοὺς ἀπο-
κρίνεις;

— Τοὺς λέγω . . .

— Τί; νὰ ἰδοῦμεν . . . τί;

— Τοὺς λέγω, πῶς ἀπέθανε . . .

— Μὴ σε μέλη καὶ δὲν τοὺς ὀμιλεῖς ἄσχημα; εἶναι ὁ-
λον τὸ ἴδιον σχεδόν . . . Δὲν σ' ἔχω πλέον διὰ παιδί μου,
ἀνάνδρε! Ὁ ἀδελφός σου εἶναι εἰς τὸ κάτεργον! Ὁ πάππος
σου καὶ ὁ πατέρας σου ἐτελειώσαν ὥσαν ἄνδρες τὴν ζωὴν
τοὺς ἐπλῆν εἰς τὴν λαμπρότητα, περιπατοῦντες τὸν ἱερέα
καὶ τὸν ὄντιον! Καὶ σὺ, ἀντὶ νὰ τοὺς ἐκδικηθῇς, ἐκει-
νοὺς, τρεμεῖς! . . .

— Νὰ ἐκδικηθῶ ἐκείνους; . . .

— Ναί βεβαί, νὰ φανῇς τῶντε ὥσαν Παλῆκάρης.
νὰ πύσης ἐπάνω εἰς τὸ μαχαίρι τοῦ Καρλότου καὶ ἐπά-
νω εἰς τὸ κόκκινον φρέμα του, καὶ νὰ τελειώσης ὥσαν
τὸν πατέρα καὶ τὴν μάνα σου, τὸν ἀδελφὸ καὶ τὴν ἀ-
δελφὴ σου . . .

Ὅσον καὶ ἂν ἦτο συνειδησιμὸς εἰς τὰς θηριώδεις τῆς
μητρὸς του ἐκφράσεις, ὁ Παλῆκάρης δὲν κδυνάθη νὰ μὴ
βιγνήσῃ ἀκούσας ταῦτα. Ἀλλ' ἦτο καὶ φοβερά ἡ τῆς χη-
ρᾶς φυσιογνωμία, ὅπου αὐτὴ ἐπρόφερε τὰς τελευταίας
λέξεις.

— "Ἐ! ἄνάνδρε, ἢ καλῆτερα ἀντίσθητε, ἀναίσθητε!
Θέλεις νὰ ᾖσαι τίμιος!!! Τίμιος, μωρὲ; καὶ τί θὰ ἐβγῇ

ἀπ' αὐτό! τάχα θὰ πιάσῃ ὁ κόσμος τοῦ νὰ σὲ καταφρονῇ, νὰ σὲ ἀποστρεφεται, ὡς υἱὸν φονιά, ἀδελφὸν κατεργάρη; Ἰδὲ ἀντὶ ἐσὺ νὰ πνέῃς διὰ τοῦτο ἐκδίκησιν καὶ λύσταν, ἐκ τοῦ ἐναντίου χάνεσαι ἀπὸ τὸν φόβου σου! ἀντὶ νὰ διαγκάσῃς, πρέχεις καὶ φεύγεις ὅταν ἀπακροάλισσαν τὸν πατέρα σου... ἐσὺ μὰς ἄφησες κ' ἔφυγες... ἄνδρες! καὶ ἐνῷ ἤξευρες πῶς θὲν ἠμπορούσαμεν νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὸ νησί χωρὶς νὰ τρέξουν ἀπ' ὀπίσω μας μετὰ τὰς πέτρας, ὥσάν λυσσασμένα σκυλιὰ... ὦ! μὴ σε μέλῃ καὶ αὐτὸ θὰ μὰς τὸ πληρώσουν ἐκεῖνοι, βλῆπεις! θὰ μὰς τὸ πληρώσουν!!! νὰ ἴδῃς!

— Ἐγὼ, τὸ ξέρει ἓνας Θεὸς, θὲν φοβῶμαι παντελῶς, ὅχι ἓνας, ἀλλὰ δέκα ἄνθρωποι νὰ τύχουν ἐμπροστὰ μου! ὅμως νὰ μοῦ φωνάζῃ οὐα! ἓνας ὁλόκληρος κόσμος, ὅτ' εἶμαι υἱὸς καὶ ἀδελφὸς καταδίκων... ὅχι, θὲν τὸ ὑπέρερα! θὲν ἠμπορούσα νὰ τὸ ὑποφέρω... ἐπιστήμια νὰ φύγω, νὰ χωθῶ εἰς τὰ δάση, καὶ νὰ κυνηγῶ ἐκεῖ μαζὶ μ' ἓνα πουλιοπιάστη, τὸν Πέτρο.

— Ἀς μὴν ἐγύριζες καὶ... ἄς ἔμεινες εἰς τὰ δάση σου διὰ πάντα.

— Ἐγύρισα, εἰς αἰτίας ὅπου εἶχα μία δουλειὰ μαζὶ μ' ἓνα φύλακα, καὶ τὸ περισσότερο εἰς αἰτίας τῶν παιδιῶν... εστοχάσθηκα ὅτι ἤλθον εἰς ἡλικίαν, καὶ ἠμπορεῖ τὸ παραδειγμά σας νὰ τὰ γυλάσῃ.

— Καὶ τί σε μέλει ἐσένα;

— Τί με μέλει;... θὲν θέλω ἐγὼ νὰ γίνουν καὶ αὐτὰ παλῆς ἄνθρωποι ὥσάν τὸν Ἀμβρόσιον, τὸν Νικόλα καὶ τὴν Πλωσκὸν...

— Ἀμποτε νὰ τοὺς ὠμοιάζαν!

— Μὴ σε μέλῃ καὶ ἂν τ' ἄρῃνα ἤθελε γλίγωρα νὰ τοὺς ὁμοιάσουν. Ἐβόηκα εἰς τέχνη διὰ νὰ κυτπάξω νὰ κερδίσω τίποτε καὶ νὰ τὰ πάρω μαζὶ μου... νὰ φύγω με αὐτὰ ἀπὸ τοῦτο πλέον τὸ νησί... ἀλλ' εἰς τὰ Παρι-

σια τί πράγμα μένει ἔσκέπαστο ! υἱὸν ἐνὸς ἀποκερ-
λισθέντος μ' ἐκραζεν ἓνας ἀπ' ἐδῶ . . . ἀδελφὸν ἐνὸς κα-
τεργάρη ὁ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ . . . ἤρχοντο καθήμενῶς εἰς
τὰ χεῖρα . . . ὡς ὅπου ἐθαρέθηκα . . .

— Καὶ ἀκόμη δὲν ἐθαρέθηκα νὰ γυρεύῃς νὰ γίνῃς τί-
μιος . . . ἰδὲ, ἰδὲ ! ὕστερ' ἀπὸ τόσας καὶ τόσας μουν-
ζούρας ὅπου ἐπῆρες, νὰ μὴ σοῦ δώσῃ καρδία νὰ γυρίσῃς
πάλιν κοντὰ μας, νὰ περνᾷς καθὺς περνοῦμεν ἡμεῖς . . .
καθὼς θὰ περάσουν καὶ τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ . . . ἀγάπη
καὶ χοῖρὶς τὴν θελήσῃ σου . . . Ναί, θεὸς δὲν θὲς . . .
Ζητεῖς νὰ τὰ χαλάσῃς μὲ ταῖς διδασκαίαις σου . . . ἀλλ' ἡ-
μεῖς εἴμεθα ἐδῶ . . . Ὁ Φραγκίσκος ἐγένε παιδί ἰδικὸν μας
. . . κοντεύει . . . μίαν περιστάσις νὰ τύχῃ, καὶ θὰ τὸν
ἰδῇς . . .

— Ὁ Φραγκίσκος ; ποτὲ !

— Θὰ τὸ ἰδῇς . . . θὰ ἰδῇς τοὺς λόγους μου . . . Τὸ
παιδί ἔχει τὸ φυσικὸν εἶς' ἐσὺ ὅπου τὸ ἐμπόδισες ὡς τὰ
τώρα . . . Ὅσον διὰ τὴν Ἀμανδῖνα, πρόσκεινε νὰ γίνῃ
δεκαπέντε χρονῶν, καὶ βλέπεις πῶς μόνη της θὰ προχω-
ρήσῃ . . . Ἄ ! μᾶς ἐπῆραν μὲ ταῖς πέτραις, εἶπες ! μᾶς
ἐκυνήγησαν ὡς ἀν' ὑποσπασμένα σκυλιά ! . . . θὰ ἰδοῦν ἐκεῖ-
νοι μίαν ἡμέρα τί εἴμεθα ἡμεῖς ὅπου κυνηγοῦν . . . ἐκτὸς
ἐσένα . . . ἀνάνδρε . . . ἐπειδὴ μόνος ἐσὺ εἶσαι ὅπου μᾶς
κάμνεις ἐντροπή !

— Εἶδες ἐκεῖ κακὴν ὅπου τὸ ἐπάθετε ἐξ αἰτίας μου . . .

— Καὶ ἀφοῦ τὸ λοιπὸν ἡμπορεῖς κοντὰ μας νὰ χαλα-
σθῇς καὶ σὺ . . . αὔριον καὶ ὅλα νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ διὰ
πάντοτε . . . νὰ ὅπου σοῦ τὸ λέγω.

Ὁ Παλιγκάρης παρετήρησε τὴν μητέρα του μὲ ἀπορίαν
μετὰ τινα δὲ σιωπὴν τὴν εἶπε—Τώρα τὸ λοιπὸν κατα-
λαβαίνω . . . Διὰ τοῦτο, ὡς φαίνεται, εὐθὺς καθὼς ἐμ-
βῆκα μέσα μ' ἐπῆρσατε ὅλοι σας ἀπὸ τὰ μάτια . . . διὰ νὰ
καταντήσῃ ὁ λόγος αὐτοῦ ! . . .

— Ναί, διὰ τὴν σοῦ δείξω τί ἔχεις νὰ παθαίνης, ἀν-
 θελήσης νὰ μείνης ἐδῶ εἰς τὸ πείσμα μας· μαύρη σου μοῖ-
 ρα, ταλαίπωρε, μαύρη σου μοῖρα! καθημερινῶς θὰ ἔχης
 τὰ ἴδια, καὶ νὰ τὸ 'ξεύρης· ξύλο θὰ τρώγῃς ἀθεόφοβοι
 καὶ δὲν θὰ ἤμεθα καθὼς ἀπόψε μοναχοί· θὰ ἦναι καὶ
 φίλοι ὅπου θὰ μᾶς βοηθοῦν . . . οὐτὼ ἡμέραις δὲν θὰ βα-
 σταῖς . . .

— Σιγὰ νὰ μὴ σᾶς φρονηθῶ !

— Καλὰ, καλὰ . . . κάθου δὲ καὶ βλέπεις . . .

— Θὰ καθήσω τὸ λοιπόν, τώρα ὅπου μοῦ λές αὐτό...

— Θὰ καθήσης ;

— Ναί, θὰ καθήσω.

— Εἰς τὸ πείσμα μας ;

— Ναί, εἰς τὸ πείσμα σας, νὰ ἔμβω εἰς τ' ὀμμάτι καὶ
 τῆς Πλωσιῦς καὶ τοῦ Νικόλα, καὶ ὅλων τῶν ἄλλων πα-
 λλανθρώπων τοῦ εἵδους του !

— Χάχ ! ἄχ ! ἄ ! . . . με κάμνεις νὰ γελῶ.

Εἰς τὰ χεῖλη τῆς ἀπατροπαίου ταύτης καὶ θηριώδους
 γυναικὸς, ὁ γέλως οὗτος ὑπῆρξε φρικωδέστατος.

— Γέλα, γέλα. Δὲν τὸ κουνῶ ἀπ' ἐδῶ ὡς ὅπου νὰ
 εὔρω κἀνένα πόρον ζωῆς πονθενὰ διὰ τὰ παιδιὰ καὶ διὰ
 τὸν ἑαυτό μου· διὰ τὸν ἑαυτό μου δὲν εἶναι ἡ δυσκολία...
 γρυρίζω πάλιν εἰς τὰ δάσκη καὶ κυνηγῶ διὰ τὰ παιδιὰ εἶ-
 ναι ὅπου μὲ μέλει· ἐκεῖνα ἕως νὰ οἰκονομητῶ θὰ χρειασθῇ
 καιρὸς . . . Ὅμως ἕως νὰ τοὺς εὔρω κἀνένα μέρος, θὰ κα-
 θημαι ἐδῶ, καὶ νὰ τὸ 'ξεύρης.

— "Α ! θὰ μείνης ἕως ὅπου νὰ 'πάρης τὰ παιδιὰ νὰ
 σύγῃς ;

— Εἶδες πῶς τὸ λές !

— Θὰ 'πάρης μαζῇ σου τὰ παιδιὰ ;

— Μόνον νὰ τοὺς εἰπῶ, Ἐλᾶτε, θὰ ἔλθουν . . . καὶ
 θὰ τρέξουν μάλιστα. θὰ τὸ ἰδῇς.

Ἡ χήρα ἀνέστειλε τοὺς ὤμους καὶ εἶπε·

— "Ακουσε' προτ'ήτερα σου είπα, π'ως θά ένθουμχθῃς έσύ αύτήν τήν βραδυά' τώρα νά σου εξηγήσω τί έχει νά είπῃ αύτός ό λόγος μου' όμως είπέ μου προτ'ήτερα' τω-όντι δέν έχεις σκοπό νά φύγης άπ' έδ'ω ;

— Ναι, σου λέγω, ναι ! και πάλιν ναι !

— Τώρα ν' ακούσης έσύ, και νά πύσης εις τό πρό-σωπό μου άν δέν σε κάμω νά είπῃς όχι ! όχι και πάλιν όχι ! "Ακουσε ... Εξέρχεις ό αδελφός σου τί τέχνη κάμνεις ;

— "Ο, τι κάμνει άς κάμνη' δέν θέλω νά ζεύρω τίποτε...

— Μάθε το λοιπόν . . . κλέπτει . . .

— "Δε τά συλλογῇτ' εκείνος.

— Και σύ ακόμη.

— Εγώ ;

— Κλέπτει διά νυκτός και διά σπάσματος' πράγμα όπου τιμωρείται μέ κάτεργο' ήμεις πάλιν είμεθα κλεπτα-ποδόχοι του' άν τό ανακαλύθουν, θά μάς καταδικάσουν εις όποιαν ποινήν καταδικάσουν κ' εκείνον, ως κλεπτα-ποδόχους . . . και είσαι και σύ μαζ'ή μας' όλους μας λοιπόν θά μάς πιάσουν' τά παιδιά θά τ' άφήσουν εις τούς πέντε δρόμους, όπου μή σε μέλη και θά μάθουν εκείνα και μονάχα τους τήν τέχνη του πατέρα και του πάπ-που τους.

— Εμέ νά πιάσουν ως κλεπταποδόχον, ως συνένοχόν σας ! και μέ τί άποδείξιν ;

— Και έχεις κανέναν όπου νά ζεύρη π'ως ζῇς ; γυρί-ζεις εις τόν ποταμό, έχεις όνομα κακού ανθρώπου' κατοι-κείς μαζ'ή μας' ποῖον θά κάμης νά πιστεύσῃ π'ως δέν έ-χεις είδῃσι διά τά όσα έκάμναμεν ήμεις ;

— Εχω εγώ νά τό άποδείξω.

— Ημεις θά βεβαιώσωμεν π'ως ήσουν μαζ'ή μας εις όλ.

— Θα βεβαιώσετε π'ως ήσουν μαζ'ή σας ! και διατί !

— Διά νά μάθης νά κάθῃσαι έδ'ω εις τό πείσμά μας.

— Προτύτερα ἤθελήσες νὰ μὲ φοβερίσῃς μ' ἓνα τρόπον, τώρα ζητεῖς μὲ ἄλλον· αὐτὰ δὲν περνοῦν· θὰ καθήσω· ὁ ἀποδείξω ὅτι ποτὲ δὲν ἐκλεῖψα ἐγώ.

— Θὰ καθήτῃς; Ἀκουσε τὸ λοιπὸν καὶ ἄλλο· ἐνθυμᾶσαι τὸν περασμένο χρόνον . . . ἀνήμερα τῶν Χριστουγεννῶν, τί ἐκολούθησεν ἐδῶ;

— Ἀνήμερα τῶν Χριστουγεννῶν; εἶπεν ὁ Παληκάρης προσπαθὼν ν' ἀνακαλέσῃ τι εἰς τὴν μνήμην του.

— Συλλογίσου καλὰ . . . συλλογίσου . . .

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι τίποτε . . .

— Δὲν ἐνθυμᾶσαι ὁποῦ ὁ Κοκκινόχερς ἔφερεν ἐδῶ, τὴν παραμονὴν τοῦ βράδου, ἓνα καλοσορεμένο ἄνθρωπον, ὁποῦ ἐζήτησε νὰ κρυφθῇ; . . .

— Ναί, ναί, τώρα ἐνθυμοῦμαι· ἀνέβηκα νὰ κοιμηθῶ, καὶ τὸν ἄφησα ν' ἐδειπνοῦσε μαζὶ σ' αὐτόν . . . Ἐπέρασε τὴν νύκτα εἰς τὸ 'σπίτι' καὶ τὸ πρωτὶ πρωτὶ, πρὶν φέξῃ, ὁ Νικόλας τὸν ἐπῆγεν εἰς τὸ Σαιντ-Ουέν.

— Εἶσαι βέβαιος πῶς ὁ Νικόλας τὸν ἐπῆγεν εἰς τὸ Σαιντ-Ουέν;

— Ἐσεῖς πάλιν μοῦ τὸ εἶπετε τὴν ἄλλην ὕμῃρα.

— Ἀνήμερα τῶν Χριστουγεννῶν λοιπὸν ἦσαν ἐδῶ;

— Ἐδῶ ἦσαν . . . ἔ, τί 'βγαίνει ἀπ' αὐτό;

— Ἀπ' αὐτὸ τί 'βγαίνει; . . . ἐκείνην τὴν νυκτιὰ . . . ὁ ἄνθρωπος ὁποῦ ἦλθε νῆ κρυφθῇ, καὶ ἐβαστοῦσεν ἐπάνω του χρήματα πολλὰ . . . ἐσκοτώθηκε μέσῃ εἰς τὸ 'σπίτι' μας.

— Τί λές! καὶ ποῖος τὸν ἐσκοτώσε;

— Ἡμεῖς . . . καὶ τοῦ ἐπῆραμεν ὅ,τι εἶχε, καὶ τὸν ἐθάψαμεν εἰς τὸ μαγαζὶ ὅπου εἶναι τὰ ξύλα.

— Ψεύματα! ἀνεφώνησε ὁ Παληκάρης ὠχραῖσας ἐκ τοῦ τρόμου, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ πιστεύσῃ εἰς τὸ νέον τοῦτο ἐγκλήμα τῶν οἰκειῶν του. Ζητεῖς νὰ μοῦ προξενήσῃς φόβον . . . Ψεῦμα εἶναι αὐτό.

— Έρώτησε τὸ Φραγκίσκο, τὸ καλὸ σου παιδί, τί εἶδε σήμερα εἰς τὸ μαγαζί.

— Ὁ Φραγκίσκος! καὶ τί εἶδες;

— Εἶδε τὸ ἓνα ποδάρι τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ὅπου ἐκβαίνειν ἐξω ἀπὸ τὸ χῶμα . . . Ἦάρε τὸ φανάρι καὶ πήγαινε, ἂν θες καὶ σὺ νὰ βεβιωθῇς.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Παληκάρης σπογγίζων τὸ ὑπὸ ψυχροῦ ἰδρώτος περιγυθὲν μέτωπόν του· ὅχι δὲν σὲ πιστεύω . . . Τὸ λές διὰ νὰ . . .

— Διὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω ὅτι, ἂν μείνης ἐδῶ εἰς τὸ πείσμα μας, κινδυνεύεις κάθε στιγμή νὰ σὲ πιάσουν ὥς νὰ ἐλαθες καὶ σὺ μέρος εἰς τὴν κλοπὴ καὶ εἰς τὸ ρονικό· ἀνήμερα τῶν Χριστουγεννίων ἦσαν καὶ σὺ ἐδῶ· ἡμεῖς θὰ μαρτυρήσωμεν ὅτι μᾶς ἐβοήθησες καὶ σὺ εἰς τὸ κατόρθωμα. Ἡὼς λοιπὸν θ' ἀποδείξης τὸ ἐνάντιο;

— Θεέ μου! Θεέ μου! εἶπεν ὁ Παληκάρης κρύπτων τὸ πρόσωπόν εἰς τὰς χεῖράς του.

— Φεύγεις τώρα ἢ μένεις ἀκόμη; εἶπεν ἡ χήρα σαδονικῶς μειδιῶσα.

Ὁ Παληκάρης ἴστατο ἐκπληκτος· ἠγνόει ταῦτα πρότερον· ὁ ἀλήτης βίος τὸν ὅποιον διήγαγε, καὶ ὁ συνοικισμός του μὲ οἰκογένειαν τοσοῦτον ἀνοσίαν, ὥφειλον τῶντι τρομερὰς ὑπονοίας νὰ ἐμπνεύσωσι κατ' αὐτοῦ· ὑπονοίας αἵτινες ἠδύναντο ἐνώπιον τῶν δικαστῶν νὰ φανῶσι βρασιμώταται, ἂν ἡ μήτηρ, ὁ ἀδελφός καὶ ἡ ἀδελφὴ του κατήγγελλον αὐτὸν ὡς συνένοχον.

Ἡ χήρα εἶδε τότε τὴν ἐκπληξίν τοῦ υἱοῦ της καὶ ἡγαλλιάσθη σφόδρα.

— Ἐχεις ἓνα τρόπον νὰ γλυτώσης, ἂν θέλῃς· κατάγρειλέ μας, εἰς τὰ κριτήρια!

— Ἐπρεπε νὰ κάμω ταῦτο . . . Πλὴν δὲν τὸ κάμνω ποτέ . . . τὸ γνωρίζεις.

— Τὸ γνωρίζω, βέβαια, καὶ διὰ τοῦτο κ' ἐγὼ σοῦ ἐ-

φανέρωσα ὅλα τὰ πάντα . . . Φεύγεις τώρα ἀπὸ κοντά μας, ἢ ἀκόμη κάθεις;

Ὁ Παλληκάρης ἐπειράθη νὰ κάμψῃ τὴν καρδίαν τῆς Μεγαίρας ταύτης· τὴν λέγει λοιπὸν μετὰ φωνῆς ἥττον ἀποτόμου·

— Ἀχ, μάννα, δὲν ἔμπορῶ νὰ πιστεύσω πῶς ἔλαβες καὶ σὺ μέρος εἰς τὸ φονικὸν ὅπου μοῦ εἶπες.

— Θες πιστεύσῃς, θες μὴν τὸ πιστεύσῃς . . . ἰὰ κη-
μισθῇς μόνον νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ . . .

— Φύγω, ὅμως μὲ μία συμφωνία.

— Δὲν ἔχει συμφωνίας!

— Νὰ βάλῃς τὰ παιδιὰ εἰς κάμνιά τέχνη . . . μα-
κράν ἀπ' ἐδῶ . . . εἰς κάμνιά χώρα . . .

— Τὰ παιδιὰ δὲν τὸ κοινοῦν ἀπὸ κοντά μου . . .

— Ἀλλὰ στοχάσου, μάννα . . . ὑπόθεσε πῶς τὰ κά-
μνεις ὡσάν τὸν Νικόλα, τὴν Πλωσκοῦ, τὸν Ἀμβρόση, ἢ
τὸν πατέρα μου . . . τί καλὸ θὰ ἰδῇς ἀπ' αὐτό;

— Τί καλὸ θὰ ἰδῶ; Θὰ τὰ ἔχω νὰ μὲ βοηθοῦν. Τό-
σοι ὅπου εἶναι, εἰμεθα ὀλίγοι . . . Ἡ Πλωσκοῦ ἀπομένει
μαζ' ἡ μου εἰς τὸ ἐργαστήρι . . . ὁ Νικόλας εἶναι ὀλομό-
ναχος. Μία φορὰ νὰ γίνουν, ὁ Φραγκίσκος καὶ ἡ Ἀναν-
δῖνα, θὰ τὸν βοηθοῦν. Τὰ ἐπετροβόλησαν κ' ἐκεῖνα, ὅταν
ἦταν μικρά . . . πρέπει καὶ αὐτὰ νὰ ἐκδικηθοῦν! . . .

— Μάννα, τὴν Πλωσκοῦ καὶ τὸν Νικόλα τοὺς ἀ-
γαπᾷς;

— Ἔ, τί;

— Ὑπόθεσε πῶς καὶ τὰ παιδιὰ τοὺς μιμοῦνται καὶ
κάμνουν τὰ ἴδια . . . μίαν ἡμέρα τὰ πράγματα αὐτὰ
φανερώνονται . . .

— Ἔ, τί;

— Τοὺς κουβαλοῦν ἑξαφνα ὅλους εἰς τὴν γιλλοτίνα
καθὼς τὸν πατέρα τους . . .

— Ἔ, τί θέλεις μὲ τοῦτο νὰ εἰπῇς;

— Τὰ παιδιὰ τέχνη, τὰ ταλαίπωρα, δὲν τὰ λυπᾶσαι;

— Θὰ πᾶθουν ὅ,τι πᾶθω· τί νὰ λυπηθῶ; Κλέπτω ἐγώ, κλέπτουν κ' ἐκεῖνα . . . Ὅποιος πιάσῃ τὴν μάννα θὰ πιάσῃ καὶ τὰ μικρά της . . . Δὲν θὰ χωρισθοῦμεν ποτὲ . . . Ἄν αἱ κεφαλαὶ μας πέσουν, θὰ πέσουν εἰς τὸ ἴδιον πανέρι . . . κ' ἐκεῖ θὰ φιληθοῦν, θ' ἀποχωριετῇθουν! Ὅσον δι' αὐτό, δὲν μᾶς μέλει τίποτε· σὺ μόνος εἶσαι μετὰξὺ μας ὁ ἀνάνδρος· ἐξω λοιπόν . . . Νὰ κοημισθῇς ἀπ' ἐδῶ!

— Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ! τὰ παιδιὰ! . . .

— Τὰ παιδιὰ θὰ μεγαλώσουν· σοὺ λέγω, πῶς ἂν δὲν ἔρουν ὡς τώρα σὺ νὰ τὰ ἐμποδίζῃς. ἤθελε νὰ ᾔναι τέλεια. Ὁ Φραγκίσκος εἶναι σχεδὸν ἑτοιμος ἄρα φύγῃς ἐξοῦ, ἡ Ἀμμανδῖνα θὰ κερδίσῃ τὸν καιρὸν ὅπου ἔχασε . . .

— Διὰ τὸν Θεό, μάννα, κάμα το διὰ τὸν Θεό, κότταζε νὰ στείλῃς τὰ παιδιὰ μακριὰν ἀπ' ἐδῶ, νὰ μᾶθουν κάμμιὰ τέχνη.

— Σοὺ εἶπα χίλις φορὰς, ὅτι Κ' ΕΛΩΤΕΧΝΗ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ! . . .

Ἡ γῆρα τοῦ ἀποκεραλισθέντος ἐπρόσφερε τὰς τελευταίας λέξεις μὲ ὕψος τοσοῦτον ἀδυσωπότητος ἰσχυρογνωμίας, ὥστε ὁ Παληκάρης ἔχασε πᾶσαν ἐλπίδα τοῦ νὰ μιλάξῃ τὴν γλκκίνην καρδίαν της.

— Ἀφοῦ εἶναι οὕτω . . . ὑπέλαθεν ὁ δυστυχεὺς μὲ ἀπότολμον καὶ αὐττηρὰν βροντὴν, ἀκουσέ με τώρα καὶ σὺ, μάννα μου . . . Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ.

— Πῶς! πῶς! . . .

— Ὅχι μέσα εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι . . . εἶναι καλὸς ὁ Νικόλας νὰ μὲ σκότώσῃ, ἢ, τ' ὀλιγώτερον νὰ μὲ φαρμακώσῃ ἡ Πλωσκου· ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἔχω νὰ ὑπάρχω ἀλλοῦ μαζὶ μὲ τὰ παιδιὰ, θὰ πιᾶσω νὰ οἰορθώσω ἐκεῖνο τὸ καλὸ εἶδος ὅπου εἶναι εἰς τὴν ἄκρα τοῦ νησιοῦ· ἡ θύρα τοῦ εἶναι ἱερὴ, τὴν στερεόνω ἀκόμη περισσότερον . . . Μία

νά 'πάρω ἐκεί, νά κλεισθῶ καλῶ καλῶ, μέ τό τουφέκι, μέ τό ξαβήθι μου, καί μέ τόν σάβλο μου, δέν ριζοῦμαι κανένα. Ἀλλά θά πάρω τά παιδιά . . . Την ἡμέραν θά τά 'παίρῃς μαζί μου. Ἡ μέρα εἰς τό μονοξύλον μου ἡ ἐξώ, ὅπου καί ἀνέστη τήν νύκτα θά τά βάλω νά πλάγιαζοῦν εἰς τὸ πλῆθος μου. θά ζοῦμαι ἀπὸ τὰ 'θάρια ὅπου πιάνω. ἐν τούτῳ νά εὐρώ νά τά βάλω πούλινα, καί θά εὐρώ, πρὸς τὸν ὅτι . . .

— "Α! εὐχὴ τῆς ἐσθ' νά καμῇ :

— Ἀὐτὸ καὶ θά τὸ κάμω . . . "Ἄν ἐνίσται θά διακρίνω ἀκριβῶς τὰς τέχνας τοῦ λαοῦ καὶ ἐκείνων αἱ πρῆται σας . . . ὑπομνησθῶ θά πείθωνται, καὶ εἶπω ὅτι παύεται. θά εἶπω ὅτι ἐπιστρέψατε εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἰς αὐτοὺς τῶν παιδῶν, διὰ νά τά ἐρπύσω εὐθὺς νά γίνουν κακοὶ ἄνθρωποι . . . καί πλεον, ἀρκοῦνται οἱ ὅτι σας . . . Ἄλλα καλῶς νά με καυσθῇ τὸ φῶς. παρακαλῶ ἀπὸ τοῦ νῦν τοῦτο καὶ ἴσως τὰ παιδιά καὶ ὅτι σας! . . . Καμῶτε ὅτι εἰς περίαν!

Ἰννοῦνται τὴν ἡμέραν τὴν χαρακτηρῆσαν τοῦ Παλῆστρου, καὶ ὅτι τὰ παιδιά ἔρχονται τὸν προσδύσαν αὐτὸν ἀδελφόν των ὅσον ἐρπύσαντο ἐκείτην, προσμάνταν ὅτι ἐβέβη τον ἀκολουθήσει. αἱ τοὶς τὴν ἐκκλησίαν. Ὅταν δὲ περὶ αὐτοῦ, ὠπλισμένως καλῶς, καὶ καλῶς προσυλογισθῶς, κατὰ μὲν τὴν νύκτα ἐντὸς τῆς καλύβης σου, κατὰ δὲ τὴν ἡμέραν εἰς τὸ μονοξύλον σου, δέν ἐτρέχε κινδύνον πραγματικῶς.

Ὁ Παλῆστρου λοιπὸν ἠδύνατο νά βάλῃ τὸ σχέδιόν του εἰς πρᾶξιν. Ἀλλὰ τοῦτο δέν ἐσυμπερην εἰς τὴν χήραν παντελῶς.

Πρῶτον μὲν, καλῶς οἱ τέμνει τεχνίται θεωροῦν ἐνίοτε τὸ πολυάριθμον τῶν τεχνῶν των ὡς πλεόντων, διὰ τὴν ὑπερβολὴν ἣν εἰς αὐτῶν ἀπολαμβάνουσιν, οὕτω καὶ ἡ χήρα ἐτρέφε περὶ τοῦ Φραγκίσκου καὶ τῆς Ἀμαδιδνης ἐλπίδας, ὅτι ἐμελλον νά τὴν βοηθῶσι τοῦ λοιποῦ εἰς τὰς ἀνοσιουργίας.

Ἐπειτα, ὅ,τι ἀνέφερε περὶ τοῦ πόθου τοῦ νὰ ἐκδικηθῇ διὰ τὰ ὅσα ἔπαθεν ὁ σύζυγος καὶ ὁ υἱὸς της, εἶχοντο ἀληθείας. Ὅσα τινὰ, ἐκτραπέντα, γηράσαντα, ἀποσκληρυνθέντα ἐντὸς τοῦ ἐγκλήματος, κηρύττονται πλέον ἀναφανδὸν πολέμοι τῆς κοινωνίας, καὶ νομίζουν ὅτι ἄλλως δὲν δύνανται νὰ λάβωσιν ἐκδίκησιν διὰ τὴν ποινὴν ἣν ἐπέβαλεν εἰς τοὺς οἰκείους των ἡ δικαιοσύνη, εἰμὴ πρότ-
ταντες καὶ αὐτοὶ νὰ ἐγκλήματα.

Τέλος πάντων, οἱ ἀποτρόπαιοι σκοποὶ τοῦ Νικόλα κατὰ τῆς Μαρτιάνθης καὶ κατὰ τῆς μεσιτείας, ἠδύναντο μέγα πρόσκομμα νὰ τύχωσιν εἰς τὴν παρυσίαν τοῦ Παλ-
κάρα. Ἡ χάρα ἤλπιζε ν' ἀποσβῇ τὸν υἱὸν της τοῦτον διὰ παντός ἐκ τῆς νήσου ἐκείνης, ἐκφοβίζουσα τὸν εἶτε διὰ τῆς μετὰ τοῦ Νικόλα διχονοίας, εἶτε διὰ τῆς ὑποψίας ὅτι ἐκινδύνευε καὶ αὐτὸς νὰ πάθῃ, ἐάν ποτε ἀνεκαλύπτοντο τὰ τῶν οἰκείων του ἐγκλήματα.

Ἀλλὰ βλέπουσα ἡ πονηρὰ ὅτι κατ' ἀμφοτέρω ἀπε-
τύγχανεν, ἀπεράσισε πλέον νὰ προσφύγῃ εἰς ἓνα τρόπον ἔσχατον· τρόπον αἰολοχαρῆ. Ἰδοὺ λοιπὸν μετὰ μακρὰν σιωπὴν, ἐπαναλαμβάνει μετὰ προσπεποιημένης συν-
τριβῆς·

— Καλὰ· τὸν σκοπό σου τὸν ἐκτάλαβα τώρα· ἐσὺ
ζητεῖς, ὅχι νὰ μας καταγγείλῃς ὁ ἴδιος, ἀλλὰ νὰ τὸ κά-
μουν τὰ παιδιὰ·

— Τί λές; τί λές;

— Ἐκεῖνα τώρα γνωρίζουν πῶς ἔχομεν ἐδῶ ἓνα θαμ-
μένον· γνωρίζουν ὅτι ὁ Νικόλας ἔκλεψε. . . Εὐθὺς καθὼς
ἐξέλθω εἰς κάμμιαν τέχνη θὰ τὰ εἰποῦν, θὰ ἔλθουν νὰ μᾶς
πιάσουν, καὶ θὰ πιοῦν ὅλων μας τὸ αἷμα. . . κ' ἐσένα
ἀκόμη τοῦ ἴδιου· νὰ, τί ἔχει νὰ συμβῇ ἂν θελήσω νὰ σὲ
ἀκούσω, ἂν σ' ἀφήσω νὰ βάλῃς πουθενὰ τὰ παιδιὰ. . .
καὶ κάθισαι καὶ λές πῶς δὲν θέλεις τὸ κακὸ μας! . . .
Θεὲ ἀγάπα με, θεὲ μὴν μὲ ἀγαπᾷς. . . ὅμως μὴν φέρες

καὶ μίαν ὥραν ἀρχήτερα τὴν στιγμὴν ὅπου ἔχουν νὰ μᾶς πιάσουν.

Ὁ ἥπιος τῆς χήρας τρόπος οὗτος ἠπάτησε τὸν Παληκάρην ὅτι αἱ ἀπειλαὶ τοῦ παρήγαγον ἐπ' αὐτῆς ἀποτελέσματα σωτήριον· ὁ δυστυχὴς ἦτο μακρὰν τοῦ νὰ παρατηρήσῃ ὅτι τοῦτο ἦτο πλεκτάνη.

— Δὲν φοβεῖσαι ἀπὸ τὰ παιδιὰ, τὴν λέγει, δὲν θὰ εἰπὺν τίποτε ἄλλὰ τοῖς τὸ σὺς ἦσω ἐγὼ . . . Ἐπειτα, θὰ ἦμαι πάντοτε κοντὰ τους· ὅσον διὰ τοῦτο ἐγὼ σ' ἀποκρίνομαι.

— Τί κάθεται τώρα καὶ λές; ἔχουν ποτὲ τὰ παιδιὰ ἐμπιστευμό; εἰς τὰ Παρίσια μάλιστα, ὅπου ὁ κόσμος εἶναι τόσον περίεργος καὶ φλύαρος! . . . Ἐδῶ ὅταν ἦναι, καὶ εἰς τὴν δουλειὰ μᾶς βοηθοῦν, καὶ ἀπὸ τὴν πρὸς αὐτοὺς προσφυλαττομένη.

— Καὶ δὲν ἔπαυαίνον καὶ τώρα καὶ εἰς τὸ προάστειον καὶ εἰς τὰ Παρίσια, κάποτε; πῶς δὲν εἶπαν τίποτε; Ἐπειτα, καθὼς θὰ τὰ ἔαρω νὰ ἔαμεν μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, καὶ νὰ εἰπὺν τι, δὲν θὰ ἦναι κινένας κινδύνος.

— Μακρὰν ἀπ' ἐδῶ; καὶ ποῦ; εἶπεν ἡ χήρα ἀτενίζουσα πρὸς τὸν υἱὸν τῆς ἀσκαρδαμυκτί.

— Ἀφες νὰ τὰ ἔαρω . . . καὶ μὴ σε μέλη τοῦ λόγου σου . . .

— Καὶ πῶς θὰ ζήσης, ἐσύ κ' ἐκεῖνα;

— Ὁ παλαιὸς μου μάστορης, ὁ κλειδαράς, εἶν' ἓνας καλὸς ἄνθρωπος· ὅταν τοῦ εἰπῶ ἐκεῖνα ὅπου πρέπει, ἴσως μοῦ δανεῖσθαι τίποτε χρήματα, διὰ νὰ ὑπάγω εἰς κινένα τόπον μακρυνόν, νὰ βάλω τὰ παιδιὰ νὰ μάθουν τίποτε τέχνη. Μεθ' αὐτίον ἀναχωροῦμεν, καὶ οὐδὲ φωνὴν πλεον ἀκούεις δι' ἡμᾶς . . .

— Ὅχι· τὰ παιδιὰ θὰ μείνουν κοντὰ μου· θὰ ἦμαι πλεον ἡσυχῇ.

— Τότε λοιπόν, δὲν τὸ κουνῶ κ' ἐγὼ τελείως ἀπὸ τὸ

νταί· παγαίνω και κατοικῶ εἰς τὸ καλύδι, καὶ βλέπομαι πλέον πῶς ἔχει νὰ γίνῃ . . . κεφαλὴν ἔχω κ' ἐγὼ καθὰ ἐσεῖς . . .

— Τὸ ἔξω . . . ἄγ! τί καλὰ ἦταν νὰ ἦσουν μοι κρὰν ἀπ' ἐδῶ! . . . Διατὶ νὰ μὴ μείνης εἰς τὰ δάστη χωρὶς νὰ ἔλθης ποτὲ!

— Σὺ λέγω πῶς φύγω μαζὶ μὲ τα παιδιὰ.

— Καὶ ὅ ἀφίσχῃς ἐδῶ τὴν Λυκαῖνα, εἰς πόσον τὴν ἀγαπᾷ; . . . εἶπεν ἀκουστικῶς ἡ γῆρα.

— Αὐτὴ ἐνῶ τὸ ἔξωρον· ὅθεν εἶναι ἰδική σου δουλειὰ ὅπως καὶ ἀνέχεται, ἔχω κ' ἐγὼ ὀλίγη γινῶσι . . .

— "Αὐτὸς ἄφρονι νὰ πάρῃς τὴν Ἀμυκιδίνα καὶ τὸ Φραγκίσκο, μοι ἐπαίξας νὰ μὴ πατήσετε ποτὲ πλέον τὰ ποδάρια σας εἰς τὰ Παρίσια;

— Τρεῖς ἡμέρας ὅθεν ἤθελε νὰ περάσουν καὶ θὰ ἐρεῖ γαμεν διὰ πάντοτε· νὰ ἤμεθα ὡσάν ἀποθαμμένοι δι' ἐσέ.

— Προτιμῶ λοιπὸν τοῦτο παρὰ νὰ σ' ἔχω ἐδῶ καὶ νὰ φοβῶμαι πάντοτε ἀπὸ τὴν γλώσσά τους . . . Ὑπομονὴν πλέον· ἀφοῦ δὲν γίνονται ἀλλέως, ἐπαρξέτα . . . καὶ νὰ φύγετε τὸ ὑγιγιωρότερον . . . καὶ νὰ μὴν σᾶς ἴδουν πλέον τὰ μάτια μου ποτὲ! . . .

— Σύμφωνοι τὸ λοιπὸν;

— Σύμφωνοι. Δός μου τὸ κλειδί, ν' ἀνοίξω τοῦ Νικόλα.

— "Οχι! ἄς καθήσῃ νὰ χωνεύσῃ τὸ κρασί· ὅπου ἐπιπλεῖ αὐριον τὸ πρῶτ' σου διδῶ καὶ τοῦ ἀνοίγεις.

— Ἀμὴ τὴν Πλωσκοῦ;

— Τῆς Πλωσκοῦς ἀλλάζει . . . ἄρες ν' ἀναβῶ προτὴν τετρα ἐπάνω καὶ τότε τῆς ἀνοίγεις· νὰ μὴν τὴν ἴδουν τὰ μάτια μου.

— Ἐ, πῆγαινε δὲ . . . ἔς τὸν διάβολο καὶ παρεκατέλθῃς ἀκόμη!

— Αὐτὸ εἶναι, μάννα μου, τὸ καληνύκτα σου;

— Ναί . . .

— Καλή τύχη καὶ θά ᾔῃαι τὸ ὑστερινὸν, εἶπεν ὁ Πα-
λληκάρας.

— Τὸ ὑστερινὸν, ἐπανελάβεν ἡ γῆρα.

Ὁ υἱὸς αὐτῆς ᾔνοιξε τότε αἰσιμαστοκήριον, ᾔνοιξε τὴν
θύραν τοῦ μαγειρείου καὶ ἐσύριξε τὸν σκύλον του, ὅστις
ἐσπευσεν ἐξῶθεν μετὰ χαρμάνῃς, καὶ ἠκολούθησε τὸν κύ-
ριόν του ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Μὴ σε μέλη . . . καὶ θά σοῦ δείξω ἐγώ! ἐβόρυσεν ἡ
μήτηρ δείξασα τὸν γαστήρα αὐτῆς πρὸς τὸν υἱόν, ἀπὸ αὐ-
τὸς ἀνέβη τὴν κλίμακα καὶ θά πταίῃς ἐσὺ ὅπου τὰ ἡ-
θέλῃσες.

Ἐπειτα, συνάρσει τῆς Πλωτικῆς κομισάσης ὀρμαθὴν
κλειδίῳ ληρωτίῳ, ᾔνοιξεν ἡ γῆρα τὸ ὑπόγειον ὅπου εὐ-
ρίσκετο ὁ Νικόλας, καὶ ἰδοὺ αὐτὸς ἐλευθερὸς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΚΑΙ ΑΜΑΝΔΙΝΑ.

Ὁ Φραγκίσκος καὶ ἡ Ἀμανδῖνα ἐκοιμῶντο εἰς δωμά-
τιόν κεῖμενον ἀμέσως ὑπεράνω τοῦ μαγειρείου, εἰς τὸ βύ-
θος διόδου τινός, ἐφ' ἧς ᾔνοιγοντο αἱ θύραι διαφόρων ἄλ-
λων θαλάμων, χρησιμευόντων εἰς τοὺς φοιτητάς τοῦ κα-
πηλείου ὡς ἐστιατόρια.

Ἀφοῦ ἀπέσραγαν τὸ λιτόν των δεῖπνον, ἀντὶ νὰ σβύ-
σωσι τὸ φανάριόν των, καθὼς διέταξεν ἡ μήτηρ των, αὐτὰ
ἐξ ἐναντίας ἠγρύπνουσι, καὶ ἀφήσαντα τὴν θύραν των ἡμι-
πνευγμένην παρεμόνεον πότε ν' ἀναβῇ ὁ ἀδελφὸς των
Παλληκάρας εἰς τὸν κοιτῶνά του, διὰ νὰ τὸν ἴδωσιν.

Ἐπὶ χωλοῦ θεθειμένον σκαμνίου, τὸ φανάριον ἔρριπται

ακτῖνας ὥγρας διὰ τοῦ διαφανοῦς κέρατος αὐτοῦ, δι' οὗ περιεφρουρεῖτο ἀντὶ ὑάλων.

Τοῖχοι ἀσβεστόχριστοι, ἐκ μελανοσιδῶν χαρακωμένοι σανίδων, ἐν ἀγυροστρώμα διὰ τὸν Φραγκίσκον, μία παλαιὰ κλίνη νηπιακή, μικρά, βραχυτέρα τοῦ ἀναστήματος τῆς Ἀμανδίνης, δι' αὐτήν, στοιβάς ἀπὸ λείψανα καθεδρῶν καὶ ἐδωλίων, ὅλων τεθλασμένων, χάρις εἰς τὰς ἀτάξιας τῶν θορυβωδῶν φοιτητῶν τοῦ οἰνοπωλείου τῆς γῆσου τοῦ Χαλαστοῦ, τοιοῦτον ὑπῆρχε τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ δωματίου ἐλείνου.

Ἡ Ἀμανδίνα, ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ ἀγυροστρώματος καθήμενη, κατεβίβητο νὰ σχηματίσῃ τὸ φακίδι της διὰ τοῦ κλοπιμαίου μανδελίου τὸ ὅποιον τῇ εἰρήσει ὁ Νικόλας ὁ δὲ Φραγκίσκος, γονυκλινῆς, καὶ βραστάζων τμήμα κατόπτρου, ἐπαρουσίαζει αὐτὸ εἰς τὴν μικρὰν του ἀδελφὴν, ἥτις, ἡμιστραμμένη ἔχουσα τὴν κεφαλὴν, ἐκασχολεῖτο κατ' ἐλείκην τὴν στιγμὴν ν' ἀνιῇ εἰς σχῆμα ἀνθους τὸν μέγαν κόμβον ὃν εἶχε δεσεί ἐπὶ τοῦ φακιοκίου της διὰ τῶν δύο τοῦ μανδελίου ἄκρων.

Ὁ Φραγκίσκος, προσεκτικὸς καὶ ἐκθυμβὸς εἰς τὸν εὐτρεπισμὸν αὐτὸν τῆς ἀδελφῆς του, ἤμελλεσε μιαν στιγμὴν νὰ παρουσιάσῃ τὸ τμήμα τοῦ κατόπτρου, εἰς τρέπον ὥστε ν' ἀντανακλᾶται ἡ μορφή της ἐν αὐτῷ.

— Ἀλλὰ σήκωσε τὸν καθρέπτη ὀλίγον πλέον ὑψηλὰ, εἶπεν ἡ Ἀμανδίνα· τῶρα καθὼς τὸν κρατεῖς δὲν πλέον τὸ πρόσωπό μου . . . Ἐκεῖ . . . ᾧ . . . καλὰ . . . στάσου . . . ἀκόμη ὀλίγο, κ' ἐτελείωσα . . . Νά . . . κύτταξέ με τώρα ! Μοῦ πιάνει καλὰ ;

— Ὡραῖα ! . . . ὦ τί ὥραῖα ὅπου εἶναι ! ῥαγιά μου ! . . . Ἄν εἴπῃς ἐκεῖνος ὁ κόμβος ! τί εὐμορφος, τί εὐμορφος ! . . . Νά μοῦ κάμῃς ἓνα τὸν ἴδιον καὶ εἰς τὸν λαιμόδετό μου . . . ἔ ;

— Ναι, τώρα νὰ σοῦ τὸν κάμω τὸν ἴδιον . . . στάσου

νὰ περιπατήσω ὀλίγον, νὰ ἰδῶ πρῶτα πῶς θὰ ῥῆμαι. Ἐστὶ νὰ πηγαίνῃς ἐμπροσθέν μου . . . ὅλο ὀπίσω, ὅλο ὀπίσω, καὶ νὰ κρατῇς τὸν καθρέπτη ὑψηλά . . . διὰ νὰ βλέπω ἐνῶ θὰ περιπατῶ . . .

Ὁ Φραγκίσκος ἐξορέεσεν ὅσον ἡδυνήθη καλλίτερον τὴν δύσκολον αὐτὴν διαταγὴν· ἡ Ἀικαδὶνα κατόπιν αὐτοῦ βιαζόμενα μετὰ θριάμβου καὶ δόξης μεγίστης, ἐκαμαρῶετο, ἐγχευόμην.

Ἡ εἰς πᾶσαν ἄλλαν περίστασιν ἀθωοτάτη καὶ ἀρελεστάτη αὕτη οὐκ αἰσθεῖσκει, ὑπῆρχεν ἀξιόμνητος, διότι ἐνταῦθα ἐπήγαγεν ἀπὸ προῦν κλοπῆς τὴν ὁποίαν ἐγνώριζαν ἀμρότερα τὰ παιδιά ταῦτα. Ἰδοὺ λοιπὸν καὶ ἑτέρα ἀπόδειξις τοῦ μὲ πόσῃ εὐκολίαν διασθίρονται σχεδὸν ἐν ἀγνοίᾳ τῶν τὰ παιδιά, ἔστωσαν καὶ προικισμένα μὲ τὰ ἄριστα τῶν οὐσιαστικῶν προτερημάτων, ὅπουτ' αὐτὰ ἦναι ἀδιακόπως βυθισμένα εἰς ἀμυσταῖον διασθιᾶς.

Εἶχον Μέντορα τὰ δύο ταῦτα πλάσματα· τὸν ἀδελφόν των Παληκάραν· ἀλλὰ καὶ οὗτος, ὡς εἶπομεν, δὲν ἦτο παντάπασιν ἀνεπίληπτος· δὲν ἔλλεπτε μὲν οὐδ' ἐδολορόνει, ἀλλὰ διήγαγε βίον ἀλήτην καὶ ἀκατάστατον. Τὸν ἐδυσχερῆστον τὰ ἐγκλήματα τῶν οἰκείων του· ἡγάπα τὰ δύο παιδιά πρηνερώς· τὰ ὑπερασπίζετο ὡς αἱ οἱ ἄλλοι ἀδελφοὶ καὶ ἡ μήτηρ τὰ ἐπεριποιούντο σκληρώς· ἐπρόσπαθει νὰ τὰ λυτρώσῃ ἐκ τῆς βλαβερᾶς ἐπιβροχῆς των· ἀλλ' αἱ συμβουλαὶ του, ὡς μὴ σπριζόμεναι ἐπὶ ὑγιὸς καὶ αὐστηρᾶς ἠθικῆς, ὀλίγον ὠφέλουν. Ὅσῳ τὰ μικρὰ ἤναντιοῦντο, παρεκκλίνοντο εἰς τοῦτο ἀπὸ αἰσθητῆ χρηστότητος, ἀλλὰ διὰ νὰ ὑπακούσωσιν εἰς τὸν Παληκάραν, τὸν ὁποῖον ἡγάπων καὶ διὰ νὰ παρακλύσωσιν εἰς τὴν μητέρα των, τὴν ὁποίαν ἐφοβοῦντο καὶ ἐμίσουν.

Περὶ δικαίου καὶ ἀδίκου οὐδεμίαν εἶχον γνῶσιν, ἐπειδὴ συνωκευώθησαν μὲ τὰ ὅποια εἶχον καθημέραν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των μοχθηρὰ παραδείγματα· καὶ εἶπομεν, ὅτι

τὸ ἀγγιστικὸν καπηλίδιον τοῦτο, συγκαζόμενον ἀπὸ τὸν χυδαϊότερον ὄχλον, ἐχρησιμοποιεῖν ὡς θεάτρων μυσαροτάτων ὄργων, καὶ τῆς ἀσχητοῦς κραιπνότητος ὁ δὲ Παλιγκάρας, ὅσον καὶ αἱ ἡμέραι ἐξήλθον τῆς κλητοῦς, αἱ τοῦ φόνου, ἐφαινετο πολὺ ἀδίκαιος πρὸς τὰ ἄσπερνα ταῦτα Κρόνια.

Ἐκ τούτων συμπεραίνουμεν πῶσον τὰ ἥθηκα ἐνστίγματα τῶν παιδίων αὐτῶν ἦσαν ἀμετάθετα, ἀμετάδοξα ἀκουσθήν, εἰς τὸν φραγκίσκον μάστιγα. ὥστις εἶχε σθλάσει εἰς τὸν ἐπικλῆτον ἐκείνου ὅταν καθ' ἣν ἡ ψυχὴ διστάζουσα καὶ ἀπὸ βροτούσα μεταξὺ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, ὀύκταται εἰς μίαν στιγμὴν ἢ ἀπολεσθῇ ἢ νὰ σωθῇ δια παντός...

— Ἀγαπᾷ μου, Ἀγαθὴ μου, πῶσον εὐφορὰ τοῦ παγαίνει αὐτὸ τὸ πᾶντο μανθῆμα! ἐπαελαβεν ὁ φραγκίσκος· τι ὠραίου! Ὅταν θὰ πᾶμε νὰ παιζώμεν ἐξω, εἰς τὴν στερεὰ, ἐκεῖ θὰ μᾶς ἰδοῦν τὰ παικτὰ τοῦ ὀφοποιού, αὐτὸ νὰ φράσῃ καλῶς τὸ φρεῖς τῶν καὶ νὰ εἴδῃ πῶς θὰ σκάσουν ἀπὸ τὴν ζήλιά τους, ὅπου μᾶς φέπουν πέτρας καὶ μᾶς ρωτᾶζου ἀποκεραλισμένα μικρά... Νὰ βάλω κ' ἐγὼ τοῦ εὐκαρπύ μου λαμβόστη, τὸν κοκκίνο, καὶ νὰ τοὺς λέγωμεν αὐτὸ κ' ἐμεῖς; Ἀς ἔμεθα ἡμεῖς ἀποκεραλισμένα! κυττάζετε σεῖς ὅπου δὲν φρεῖτε ὡσάν ἡμᾶς μεταζωτὰ μανθῆμα!

— Ὅμως, νὰ εἴδῃ, φραγκίσκο... ὑπέλαβεν ἡ Ἀμανθὶνα μετὰ τινα σκέψιν, ὅπου, ἂν μάθουν πῶς τὰ μανθῆλια ὅπου φοροῦμεν εἶναι κλεμμένα... θὰ μᾶς εἰποῦν κ' ἐμᾶς κλεπτάρια.

— Καὶ τί μᾶς μέλει ἡμᾶς; ἅς μᾶς λέγουν!

— Ἄν δὲν ἦταν αὐτὸ ἀληθινόν, δὲν μᾶς ἔμελε. Ἀλλὰ τώρα...

— Πρῶς μᾶς τὰ ἔδωκεν ὁ Νικόλας; ἡμεῖς δὲν τὰ ἐκλέψαμεν.

— Ναί, ἀλλ' ὁ Νικόλας τὰ ἐπῆρεν ἀπὸ ἑνὸς καράβι, καὶ ὁ ἀδελφὸς μας ὁ Παληκάρης εἶπε πῶς δὲν πρέπει νὰ χλέπῃ κανεὶς.

— Τὸ λοιπὸν πταίει ὁ Νικόλας ὅπου τὰ ἔκλεψε· τί πταίοντες ἦραίς!

— Λές νὰ ἴδῃ αὐτό, Φραγκίσκος;

— Ὁχι, τί! . . .

— Καὶ ὅμως εἶχε κάλλιον νὰ μᾶς τὰ ἐδίδεν ἐκεῖνος ὁ ἴδιος ὅπου τὰ εἶχε . . . Δὲν τὸ εἶχες, Φραγκίσκος, καὶ σὺ καλὴτερον αὐτό;

— Ἐμένα δὲν μὲ μέλει τελείως δι' αὐτό . . . Ἐμᾶς μᾶς τὰ ἐχάριταν εἶναι ἰδικὰ μας.

— Εἶσαι βέβαιος πῶς εἶναι καθὼς τὸ λές!

— Ναί, σοῦ λεγώ, ναί· μή σε μελεῖ τίποτε!

— Τότε τὸ λοιπὸν . . ., τὸσον τὸ καλὴτερον· μηδὲ τοῦ ἀδελφοῦ μας τοῦ Παληκάρη παρακούομεν, καὶ ἔχομεν καὶ τὰ ὠραία μας μακροθύμια.

— Ἀκουσε, Ἀγκιδίνα! νὰ ἤξευρες πῶς προχθὲς σ' ἐβαλεν ἡ Πλωσκὸν ἐπῆρες τὸ στήθινον ἐκεῖνο μὲ ταῖς δάμαϊς ἀπὸ τὸν πραγματευτῆν, ἐνῶ εἶχε γυρισμένη τὴν ῥάχι του;

— Σιωπᾶ δι' ὄνομα Θεοῦ! εἶπεν ἡ ἀθλία μικρὰ μὲ δακρύβρεκτον ὄμμα· νὰ τὸ μάθῃ αὐτὸ ὁ Παληκάρης, εἶναι καλὸς νὰ μὴ μᾶς ἀγαπᾷ πλέον . . . νὰ μᾶς ἀφήσῃ ἐδῶ μοναχούς . . .

— Ἐννοια σου, ἔννοια σου . . . ποῦς θὰ καθήσῃ νὰ τοῦ τὸ εἰπῇ! Ἐγὼ σοῦ τὸ εἶπα διὰ νὰ γελάσωμεν . . .

— Ὁ! αὐτὰ ἔμένα δὲν μὲ κάμνουν νὰ γελῶ ἐμετανόησα τόσαις ὥραις! νὰ ἤξευρες! Τί ἡμποροῦσα νὰ κάμω; ἡ Πλωσκὸν μ' ἐτσιμποῦσεν ὅπου μοῦ ἐβαλεν αἷμα· ἔπειτα μοῦ ἔνευε μὲ τὰ μάτια της... ὅλο μὲ τὰ μάτια της. ὡς ὅπου ἐφοβήθηκα καὶ τὸ ἐπῆρα ἐκεῖνο τὸ στήθινον. Νὰ μ' ἐπιανανφραγκίσκει! ἀμέσως θὰ μ' ἐβαλλαν εἰς τὴν φυλακὴν.

— Είδες όπου δὲν σ' ἔπιασαν; τώρα εἶναι ὅλον τὸ ἔ-
διο ὥσταν νὰ μὴν ἐκλεψες.

— Ἀληθινά;

— Ἀμὴ τί!

— Καὶ τί ἄγχυμα θά ᾔται . . . νὰ βάλουν κἀνέναν
εἰς τὴν φυλακή!

— Θαῖρεῖς καυμένη, πῶς ἡ φυλακή εἶναι τίποτε κα-
κὸ πρᾶγμα;

— Τί, φραγκίσκε . . . δὲν εἶναι τὸ λοιπὸν κακὸ;

— Τίποτε! νὰ . . . γνωρίζεις τὸν χωλὸν ἐκεῖνον, τὸν
παχὺν ἄνθρωπο ὅπου καθήται εἰς τὰ Παρίσια, εἰς τὸ ἑστίει
τοῦ γέρο Μικοῦ, τοῦ ἀγορευτοῦ τῶν πραγμάτων ὅπου
τοῦ παγαίνει ὁ Νικόλας . . . ἐκεῖνον, καλὲ, ὅπου ἔχει ἕνα
ξενοδοχεῖον εἰς τὰ Παρίσια, εἰς τὸ Ζυθοποιεῖον στενόν;
(passage de la Brasserie).

— Ἕνας χωλὸς, παχύς;

— Ναί, καλὲ, ὅπου τὸν ἐλέγαμεν Κούτσαβλο . . .
ὅπου ἦλθε κ' ἐδῶ, εἰς τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ τοῦ χειμῶνος, ἀπὸ
μέρους τοῦ γέρο Μικοῦ, μαζὶ μ' ἕναν ὅπου εἶχε κ' ἐδειχνε
πιθήκους καὶ δύο γυναῖκας . . .

— Ἄ! ναί, ναί! ἕνας χωλὸς παχύς, ὅπου ἐξώδευσε
τόσα χρήματα.

— Τὸν εἶδες; ἐπλήρωνε δι' ὅλους ὅσοι ἤρχοντο . . .
ἑορᾶσαι ὅπου ἐμβάيناμεν εἰς τὰ μονόξυλα καὶ ἐπεριδια-
βάξαμεν εἰς τὸν ποταμὸν . . . κ' ἐτραβούσα ἐγὼ τὸ κω-
πί; . . . ὅπου ἐπαίρνε καὶ τὸ ὄργανόν του ἐκεῖνος ὅπου εἶχε
τοὺς πιθήκους, καὶ τὸ ἐπαίζαμεν ἐνῶ ἐπεριδιαβάξαμεν; . . .

— Ναί, ναί . . . ἄς ἐνθυμηθῶ τί εὐμνησα πυροτεχνή-
ματα ἐρρίψαν ἐκεῖνη τὴν βραδυά! . . . ἔ, φραγκίσκο;

— Ἐκεῖνος ὁ χωλὸς ὅπου εἶδες, εἶχε πολλὰ, καυμένη,
χρήματα, πολλὰ! μοῦ ἔδωκε ἑμισὶ φραγκό!! Ἐπῖνεν ὁ-
λων ἀπὸ τὸ καλὸ κρασί! ὅλο πουλιά ἔτρωγαν, ὡς 80
φράγκα ἐξώδευσαν ἐκεῖνος τότε.

— Τόσα πολλά;

— Τόσα! . . . ναι.

— Τὸ λοιπὸν ἦταν πλούσιος πολὺ;

— "Οχι. . . παρὰ αὐτὰ ὅπου ἐξωδύσας τὰ εἶχε κερδίσει μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, ἀπ' ὅπου εἶχεν ἐκβῆ ἐκεῖναις ταῖς ἡμέραις.

— "Ὅλα αὐτὰ τὰ εἶχε κερδίσει εἰς τὴν φυλακὴν;

— Ναι. . . καὶ εἶπε πῶς τοῦ ἔμεναν ἀκόμη ἑπτακόσα φράγκα! καὶ ἀπὸ τα ἐξωδύσῃ ὅλα. . . θὰ κάμει πάλιν κάμματα καλὰ χερσὶ. . . καὶ, ἂν τὸν πιᾶσιν. . . δὲν τὸν μέλει τιποτέ, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ πᾶρῃ πάλιν νὰ εὕρῃ, καθὼς ἔλεγε, τὰ καλά του τὰ παιδιά, μέσα εἰς τὴν φυλακὴν.

— Καὶ λοιπὸν, ὅν ἐροῦντο τελείως νὰ τὸν βάλουν ἐκεῖ.

— Ποῦ νὰ ἐκβῇ! ἐκεῖνος ἔλεγεν εἰς τὴν Πλωσκῷ, πῶς ἐκεῖ ἔχει ἕνα πλῆθος συντρέφων ὅπου διασκεδάζουν μαζὶ. . . πῶς τὸ καλὴτερον κινεῖσθαι καὶ τὸ καλὴτερο φαγὶ ὅπου εἶδεν ἐπὶ ζωῆς τοῦ ἦταν ἐκεῖ μέσα. . . κρέας τέσσαρας οὐράς τὴν ἐβδομάδα, ὅλον τὸν χειμῶνα φωτιά, καὶ τὸ πουργὶ νὰ βροντᾷ ὅταν θὰ ἐκβῇ ἐξω. . . ἐνῷ ὁ πάρχων τέσσε καὶ τέσσε τεχνίταις τίμηται ὅπου σκοῦν τῆς πεινας καὶ τοῦ κρύου, καὶ τοῦ δουλιᾶ! . . .

— Ἀλλ' ἐνθά, Φραγκίσκο, ἔλεγεν αὐτὰ ὁ Κούτσαβλος;

— Σὺ λέγεις, τὰ ἤκουσα μὲ τ' αὐτιά μου. . . ἐτραβοῦσα το κοπί καὶ τὰ ἤκουα ὅπου τὰ ἐδικηγίτο εἰς τὴν Πλωσκῷ καὶ εἰς τὰς δύο αἰλλας γυναῖκας! ἔλεγαν μάλιστα καὶ αὐταί, ὅτι τὸ ἴδιον εἶναι καὶ μέσα εἰς τὴν φυλακὴ τῶν γυναικῶ.

— Τότε λοιπὸν, Φραγκίσκο, δὲν θὰ εἶναι τῶσον ἄσχημο πρᾶγμα τὸ νὰ κλέπτῃ κἀνείς, ἀφοῦ μέσα εἰς τὴν φυλακὴν περνᾷ τῶσον καλὰ!

— Αὐτὸ μὲ φαίνεται κ' ἐμένα. . . βλέπεις, ἐδῶ, μόνος ὁ ἀδελφός μας ὁ Παληκάρης λέγει πῶς εἶναι κακὸ

τὸ νὰ κλέπτῃ κἀνείς . . . ἴσως καὶ νὰ ἔχῃ λάθος . . .

— Ὅπως ἂς ἔχῃ καὶ λάθος ἡμεῖς πρέπει νὰ τὸν πιστεύωμεν, ὅπου μᾶς ἀγαπᾷ καὶ τόσο . . . ψεύματα Φραγκίσκου;

— Μᾶς ἀγαπᾷ, ναι . . . ὅταν εὐρίσκεται ἐδῶ, κἀνένας δὲν σηκώνει χεῖρ ἐπ' αὐτῷ μας . . . Ἄν καὶ ἀπέφε ἦτον ἐδῶ, δὲν ἤθελεν ἡ μάνα νὰ τοῦ δώσῃ τόσο ξύλο . . . Ἡ κακόγρηξ! τί κακὴ γυναῖκα ὅπου εἶναι! . . . ἂς ἦμουν μεγάλος, καὶ ἂν δὲν τῆς ταῖς ἐβρεγα ταῖς ἰδίαις κ' ἐγώ . . . νὰ ἰδῇ ἐκεῖνη νὰ δερνῇ . . . ἐσένα μάλιστα, ὅπου εἶσαι καὶ πλέον ἀδύνατῃ ἀπ' ἐμέ . . .

— Ἄ! Φραγκίσκο, σιώπα, καὶ μένε, καὶ εἶναι κοῦμα . . . τὴν μάνα τοῦ δὲν κτυπᾷ κἀνείς ποτέ! . . . ἀνέκραξεν ἡ μικρὰ κλαίονσα καὶ ῥιπτοῦσα τὰς ἀγκάλας τῆς περὶ τὸν τράχηλον τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, τὸν ὁποῖον καὶ ἠσπάρθη τρυφερώς.

— Ἀμὴ διατί, ὑπέλαβεν ὁ Φραγκίσκος ἀπωθὼν ἡπίως τὴν Ἀμανδιναν, διατί, ἡ μάνα καὶ ἡ Πλωσκοῦ νὰ ἦναι πάντοτε ὡσὰν θηρία κατεπ' αὐτῶν μας;

— Ἴσως, ἐπ' ανέλαβεν ἡ Ἀμανδίνα σπογγίζουσα διὰ τοῦ ἀντιστροφῶν τῆς χειρὸς τὰ δάκρυά τῆς, ἴσως ἐπειδὴ ἔβαλαν τὸν ἀδελφὸν μου τὸν Ἀμβρόση εἰς τὸ κάτεργον κ' ἐκοψαν τὸν πατέρα μας, φέρονται πρὸς ἡμᾶς μὲ τὴν ἀδικίαν . . .

— Καὶ τί ἐπταίσαμεν ἡμεῖς;

— Ἡμεῖς δὲν ἐπταίσαμεν, βεβαία . . . πλὴν τί νὰ κάμῃ κἀνείς;

— Νὰ σοῦ εἰπῶ, ἂν ἀκολουθήσῃ τὸ πρᾶγμα νὰ τρέχῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, νὰ ἔχωμεν καθημέρα ξυλιαῖς, καθημέρα ξυλιαῖς, ἐπὶ τέλους θὰ προτιμήσω νὰ κλέπτω κ' ἐγὼ καθὼς θέλουν . . . Τί ἄρελος ἀπὸ τὸ νὰ μὴν κλέπτω;..

— Καὶ ὁ Παλγκάρως ὕστερον, τί θὰ εἰπῇ;

— ὦ! ἂν δὲν ἦσαν ἐκεῖνοι, πρὸ πολλοῦ τώρα ἤθελα

εἶπε· τὸ ναί· ἐπειδὴ θαρύνεται πλέον κἀνείς νὰ τρώγῃ καθυμέραν ξύλον εἰδες ἀπόψε . . . ποτὲ δὲν εἶδα τὴν μητέρα τόσο κακὴ . . . ἦσαν ὡσὺν μία σπρίγγα, καὶ χειρότερη . . . εἰς τὰ σκοτεινά, ἔξυρσις . . . καὶ νὰ μὴν ἐκβάλῃ οὐδὲ λόγον ἀπὸ τοῦ στόματός της . . . μῆλον νὰ αἰσθάνεσαι τὸ κοῦν χέρι της νὰ σε βραχῇ ἀπὸ τὸν λαιμό, καὶ μὲ τὸ ἄλλο νὰ σε δερῇ . . . καὶ νὰ θαρρῇ πῶς τὰ μάτια της ἀστράπτουν . . .

— Ναί, ταλαίπωρε! καὶ διατί; διότι εἶπες πῶς εἶδες ἓνα κόκκαλο ἀποθαμμένον μέσα εἰς τὸ μπαζι.

— Νὰ ἴδῃς, Ἀμαθῖνα . . . ἦσαν ἓνα παιδί ἐξω ἀπὸ τὸ χῶμα, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος ριγθὼν ἐκ τοῦ ῥέθου· ἓνα σωστὸ ποδάρι ἀνθρώπου.

— Μὴν τύχη καὶ ἦσαν εἰδῶ κἀνένα καιρὸν κοιμητήριον;

— Ὑμῖν . . . ἀλλὰ πῶς τὸ λαιπὸν νὰ μὴ εἰπῇ ἡ μάνα ὅτι θὰ με σκοτώσῃ ἂν ἀναφέρω εἰς τὸν Παλικάρα τὸν παραμικρὸ λόγον δι' αὐτό; . . .

— Νὰ ἴδῃς ὅπου θὰ ἐσκότωσαν κἀνένα, καὶ διὰ νὰ μὴ μαθῇ τὸ πρᾶγμα ἔπιασαν καὶ τὸν ἰθαῖον.

— Ἔχεις δίκαιον . . . ἐπειδὴ, ἐθυμᾶσαι; ἄλλον ἓνα τέτοιο πρᾶγμα ὀλίγον ἐλλείψῃ νὰ γίνῃ . . .

— Ποτε;

— Δὲν θυμᾶσαι ὅπου ὁ Τριγλάκης ἐμαχαίρωσε μίαν ἡμέραν ἐκεῖνον τὸν ὑψηλὸν, τὸν λιγνὸν, λιγνὸν, τόσον λιγνὸν, ὅπου δείχνει τὸ κορμὶ του καὶ παίρνει χεῖράς;

— Ἀ, ναί! τὸ σκέλεθρο θὰ μοῦ εἶπῃς . . . τοὺς εἶχε χωρίσει ἡ μάνα . . . ἀλλέως, βέβαια ὁ Τριγλάκης τὸν ἐμαχαίρωνε! Σὺ εἰν' ἔλας ἐκεῖνος ὁ Τριγλάκης! . . . Τὸν εἶδες, πῶς ἄφρισε, καὶ πῶς τὰ μάτια του ἐπαιτούσαν ἐξω!..

— ὦ! ἐκεῖνος διὰ τὸ τίποτε σὲ μαχαίρωνει, κακομοῖρα . . .

— Λέγω, Φραγκίσκο . . . τόσον νέος ἀκόμη, καὶ νὰ ᾔναι τόσο κακός!

— Καὶ ὁ Στραβοπόδης δὲν εἶναι ἀκόμη πλέον νέος; ἄς εἶχε καὶ αὐτὸς δύναμι, καὶ ἤθελε νὰ ᾔηται χειρότερος ἀπὸ τὸν Τριγλάκη.

— Τρόντι! εἶναι πολὺ κακὸ, τὸ διαβολάκι . . . Τὰ προχθὲς δὲν μ' ἔδειρε κ' ἐμένα πῶς δὲν ἤθελα νὰ παίζω μαζί τ' αὐτοῦ;

— Σ' ἔδειρε; . . . καλὰ καὶ μὲ τὸ εἶπες . . . ἄφες νὰ ἐλθῃ καὶ νὰ ἰδῇ . . .

— Ὅχι, ὄχι . . . ἦταν διὰ νὰ γελάσῃ . . .

— Δὲν τὸ ἔκαμε λοιπὸν μὲ κακία;

— Ὅχι, ὄχι . . .

— Τότε δὲν βλέπτει . . . εἰδενή . . . Εἶδες ὥς τόσο πόσα χρήματα ἔχει πάντοτε ἐπάνω του; ποῦ νὰ τὰ εὐρίσκει αὐτός; Τὴν φορὰν ὅπου ἤλθεν ἐδῶ μαζί μὲ τὴν Κουγκουβάζη, ἔθυμᾶσαι ὅπου μᾶς εἰδείξε τόσα εἰκοσάρια χρυσά; ἔθυμᾶσαι ὅπου μᾶς εἶπε:— "Λν δὲν ἦσθε ἀγαθὰ ξημερώματα, ἤθελε τώρα νὰ ἔχετε καὶ σεῖς τέτοια.

— Τί ὅα εἶπῃ, Φραγκῆσκο, ἀγαθὰ ξημερώματα;

— Αὐτὰ εἶναι ἀργοτικά· ὅα εἶπῃ ζῶα, νὰ . . . πῶς νὰ σοῦ εἰπῶ; . . . ἀνόητοι.

— Ἄ, ναί!

— Νὰ εἶχα, Ἀμανδῖνα, σαράντα πράγματα . . . εἰς μάλαγμα . . . πόσα ὥραϊα πράγματα ἤθελα ἀγοράσει! . . . Ἀμ' ἐσύ;

— ὦ! κ' ἐγώ . . .

— Τί ἤθελες ν' ἀγοράσῃς;

— Ἦθελα ν' ἀγοράσω, εἶπεν ἡ μικρὰ κλίνασα μετὰ συννοίης τὴν κεφαλὴν· πρῶτα ἤθελα ν' ἀγοράσω διὰ τὸν ἀδελφόν μας τὸν Παληκάρη μίαν καλὴν καζάκα, ζεστὴ ζεστὴ, διὰ νὰ μὴν κρυώνῃ μέσα εἰς τὸ μονόξυλο.

— Ἐγὼ σοῦ λέγω διὰ τὸν ἑαυτό σου . . . διὰ τὸν ἑαυτό σου; . . .

— Ἄ! διὰ τὸν ἑαυτό μου, ἤθελα νὰ πάρω ἓνα μικρὸ

ἀγαλματάκι τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ κερί . . . ἔξυρξαι ; . . . ὅπου εἶναι μ' ἐν ἀνάκτι καὶ βασιτῇ κ' ἓνα σταυρὸν . . . Εἶδες τὴν κυριακὴν ὅπου ἦλθεν ἓνας εἰς τὴν θύρα τῆς ἐκκλησιᾶς τῶν Ἀσυνέρων κ' ἐπωλοῦσαν ἀπ' αὐτά ;

— Ἀλλ' ὦρεα ! λές νὰ μὴν τύχη καὶ εἰπῇ κἀνάεις εἰς τὴν μάννα ἢ εἰς τὴν Πλωσσοῦ πὼς μᾶς εἶδεν εἰς τὴν ἐκκλησιάν ;

— Τωόντι, ἐνὸς μᾶς εἶπεν ἡ μάννα νὰ μὴ πατήσωμεν ἐκεῖ τὸ ποδάριμας ποτέ . . . Τί κρῖμα, ἔ, Φραγκίσκο ; νὰ μὴ μᾶς ἀρνήσων νὰ παγνώσων, ὅπου εἶναι ἀπο μέσα ἡ ἐκκλησιὰ τὸσον εὐμορρεῖ ! . . . Ψεύματα ; . . . ἔχει τόσα πράγματα γουσᾶ !

— Ναί . . . εἶδες κᾶτι μανουᾶλια ἀσχημένα ὅπου ἔχει !

— Ἀρ' ἐκεῖνη ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας . . . τί καλὴ ὅπου δεῖχται νὰ ᾔται, ἀπὸ τὸ πρόσωπό της . . .

— Κ' ἐκεῖνα τὰ κινδύλια . . . εἶδες ; . . . Κ' ἐκεῖνο τὸ σκέπασμα τῆς ἁγίας τραπέζης, τὸ ὀλόγρυσσο, ὅπου κάμνει τὴν λειτουργίαν ὁ ἱερεὺς ! . . .

— Ὅμοιασαι, Φραγκίσκο, πέρισυ ὅπου ἔκαμαν λιτανεῖα, τί εὐμορρεῖ ὅπου ἦταν ἐκεῖνα τὰ μικρὰ κοράσια, ἐνδυμένα κᾶτασπρα ;

— Ναί, ὅπου ἐκρατοῦσαν εἰς τὰ χέρια τους λουλούδια λογιῶν τῶν λογιῶν . . .

— Τί εὐμορρεῖ ὅπου ἐψάλλον ! τί γλυκειαῖ ; ἦταν αἱ φωναῖς τους, ἐκεῖνων ὅπου ἐδαστοῦσαν τὰς ταινίας τῶν εἰκόνων !

— Καὶ πὼς ἀστραπταν εἰς τὸν ἥλιο τ' ἀσχημένα γαλούνια τῶν σημαιῶν ὅπου ἐσήκωναν ! . . . Λέγω, πόσον ἀκριβῶς θὰ ἔχουν ἐκεῖνα τὰ πράγματα ! . . .

— Ἀγαπή μου, τί εὐμορρεῖ ἦταν, ἔ, Φραγκίσκο !

— Ναί . . . καὶ κᾶτι λαμπάδαις ὅπου ἐδαστοῦσαν, μὲ βελούδο κόκκινο καὶ γουσᾶ σειρήνια ἐκεῖ ὅπου τὰς πλέκουν ! . . .

— Είχαν και τ' ἀγρία τῇ σημαίᾳ τους ἐνθουῶνται, Φραγκῆτες; . . . Ἄ! ἂ, ἐθελῶ καὶ πῶς ξύλο ἐρχα ἐκείνη τῇ ἡμέρᾳ, ἐπειδὴ ἠρώτησα τὴν μάνα, διὰτί νὰ μὴ παγαίωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν λιτανεία, ὡσάν τ' ἄλλα παιδιά!

— Ἀπὸ τότε μᾶς εἶπε νὰ μὴ ἐμβαίνωμεν ποτὲ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐκτὸς διὰ νὰ κλέψωμεν τὸν δίσκο τῶν πτωχῶν, ὅπου ἔχουν ἐκεῖθα εἰς μίαν γωνίᾳ, ἥ ν' ἀρπάξωμεν τὸ πουργὶ κανένος, τὴν ὡρὰν ὅπου θὰ κἀνῃ τὸν σταυρὸ του . . . Ἐυχαῖσαι ὅπου τὸ εἶπον ἡ Πλωτακοῦ μὲ κατὶ γέλιον ὅπου ἐφάνηκαν τὰ κατασπαγωμένα καὶ κίτρινά της δόντια . . . Ἡ βρώμα καὶ αὐτή!

— Κάλιοι θὰ νὰ μὲ σκοτώσουν, παρὰ νὰ κλέψω μέσα εἰς μίαν ἐκκλησίαν . . . ψεύματα, Φραγκῆτες;

— Ἡ ἐκεῖ ἡ ἄλλου, εἰ' εἶα καὶ τὸ αὐτό φθάνει νὰ πάρῃ κανεὶς τὴν ἀπόφασι!

— Ἐκεῖ μέσα ὅμως . . . πῶς νὰ σοῦ εἰπῶ; . . . εἶναι ὡσάν φέτος . . . ὅσον δι' ἐμένα, δὲν ἤθελα ἡμπορέσαι νὰ τὸ κάμω ποτὲ . . .

— Ἐξ αἰτίας τῶν παππάδων τάχα;

— Ὅχι . . . ἴσως ἐξ αἰτίας ἐκείνης τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας, ὅπου φαίνεται τόσον ἡμερῇ, τόσον καλῇ!

— Καὶ τί σημαίνει μία εἰκόνα; μήπως αἱ εἰκόνες τρώγουν τὸν ἄ.θ.ρωπο; . . . παλαβὴ ὅπου εἶσαι καὶ σὺ!..

— Δὲν σοῦ λέγω, ἀλλὰ τί τὰ θες, δὲν μοῦ ἐρχεται . . . Πῶς νὰ σοῦ εἰπῶ!

— Εἴπαμεν παππάδες καὶ ἐνθουήθηκα, Ἀμανδῖνα, ἐκείνην τὴν ἡμέρᾳ ὅπου ὁ Νικόλας, εἶδες, μοῦ ἔδωκε δύο καλὰ ραπίσματα εἰς τὸ πρόσωπο, μόνον πῶς μὲ εἶδε καὶ ἐχαιρέτησα τὸν ἐφημέριον ὅπου ἐπερνοῦτε· εἶδα τοὺς ἄλλους ὅπου τὸν ἐχαιρετοῦσαν καὶ τὸν ἐχαιρέτησα καὶ ἐγώ· δὲν ἤξευρα πῶς ἦταν κακὸ . . . ψεύματα;

— Ναι ὅμως, τότε εἶπε καὶ ὁ ἀδελφός μας ὁ Παλη-

κάρας, ὡς ἂν τὸν Νικόλα, ὅτι δὲν εἶχαμεν ἀνάγκη νὰ χαίρομεν ἡμεῖς τοὺς παππάδες.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ Φραγκίσκος καὶ ἡ Ἀμανδῖνα ἤλυσαν εἰς τὴν θύραν ῥήματα.

Ἦτο δὲ ὁ Παληκάρης, ὅστις, κλειδῶσας τὸν Νικόλαν εἰς τὸ ὑπόγειον, ἀνέβη καὶ ἐπορεύετο ἀμέριμνος εἰς τὸν κατὼνά του!

Ἰδὼν ὁ Παληκάρης ἀπὸ τῆς φωτὸς ἐξεργουμένην ἐκ τοῦ δωματίου τὸν δὺο παιδίων διὰ τῆς ἡμιανοηγμένης θύρας, εἰσῆλθεν ἐκεῖ. Ἐσπύσαν δὲ τότε τὰ δύο μικρά καὶ τὸν κατασπάζοντο.

— Πῶς ἐτύχε νὰ μὴν κοιμηθῶν ἀκόμη, τὰ καλὰ μου τὰ παιδιὰ;

— Σ' ἐπροσένηκαμεν ν' ἀναβῇ, διὰ νὰ σοῦ εἰποῦμεν καλὴν ὥρα καὶ τότε νὰ πηγαίνωμεν, εἶπεν ἡ Ἀμανδῖνα.

— Ἐπειτα, ἤκουσαμεν καὶ ὅπου ὤμιλοῦσαν κάτω δυνατὰ . . . ὡς ἂν νὰ ἐμάλωνα, ἐπρόθεσεν ὁ Φραγκίσκος.

— Ναί, εἶπεν ὁ Παληκάρης μετὰ τὸν Νικόλα ἐμάλωσα . . . Πλὴν δὲν εἶναι τίποτε . . . Ἐντοσοῦτω, καλὰ καὶ σὰς πῶρα ἐξυπνά, ἔχω νὰ σὰς δώσω μίαν εἰδησι καλὴν.

— Τί εἰδησι, Παληκάρη;

— Ἦθέλετε μ' εὐχαρίστησιν σας φύγει ἀπ' ἐδῶ, καὶ νὰ ἐλθετε μαζί μου νὰ πᾶμε νὰ κατοικήσωμεν ἀλλοῦ. μικράν;

— ὦ! ναί, ναί! . . .

— Ναί, ἠθέληκαμεν.

— Λοιπὸν μετὰ δύο τρεῖς ἡμέρας φεύγομεν καὶ οἱ τρεῖς μας ἀπὸ τοῦτο τό νησί.

— Ἀλήθεια! ἀνέκραζεν ἡ Ἀμανδῖνα χειροκροτοῦσα μετὰ χαρᾶς.

— Καὶ ποῦ θὰ πᾶμεν, ἠρώτησεν ὁ Φραγκίσκος.

— Θὰ ἰδῇς ἔπειτα, περίεργε καὶ σύ . . . τί σημαίνει ὅπου καὶ ἂν θὰ πᾶμεν; ὅπου καὶ ἂν ᾖναι, θὰ ἐμῆς νὰ

μάθης καμμίαν τέχνη καλή . . . νά κερδίξης τὸ ψωμί σου . . . ἰδοὺ τὸ βέβαιον.

— Καὶ δὲν θά μὲ παύσῃς πλέον νά παγκίνωμεν νά ὑπερεύωμεν ;

— Ὅχι, παιδί μου· θά ἔμβῃς κοντά εἰς κανένα λεπτοργὸ ἢ κλειδαρᾶ· δόξα σοι ὁ Θεός, ἱερὸς εἶσαι, ἔχεις ἐπιδεξιότητα· καρδιά μόνον φθάνει νά ἔχῃς, καὶ μέσα εἰς ἓνα χρόνο θά κερδίξης τὸ ψωμί σου μὲ τὰ χεράκιό σου. Τί ; . . . κάτι δὲν βλέπω νά χαίρης εἰς τοὺς λόγους μου !

— Ἐξεύρεις τί, Παληκάρᾳ ; εἶναι ὁποῦ . . .

— Τί ; λέγε.

— Εἶναι ὁποῦ ἀγαποῦσα καλῆτερα νά μὴ φύγῃ ἀπὸ σιμά σου, νά ὑπερεύωμεν μαζί . . . νά διορθώνω τὰ δίκτυα, παρὰ νά ἔμβῃ εἰς τὴν τέχνη . . .

— Ἀληθινά ;

— Ἐγὼ δὲν θέλω νά ᾄκῃ κατὰκλειστος εἰς ἓνα ἐργαστήρι ὅλην τὴν ἡμέρα . . . αὐτὸ μὲ στενοχωρεῖ . . . κ' ἐπειτα, νά ἔχῃ κάνεις ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ ἑνα μαστορῆ . . . δὲν μοῦ ἀρέσκει αὐτό . . .

Ἄνδρες ἀνέστειλε τοὺς ὄμους· — Ἄ . . . τί λοιπὸν σοῦ ἀρέσει καλῆτερα, νά γυρίζῃς ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ . . . πῶς ; (τὸν λέγει μετὰ σοβαρότητος) ἕως οὐ νά καταπτήσῃς καὶ κλέπτῃς . . .

— Ὅχι, Παληκάρᾳ, ἀλλ' ἤθελα νά ἔμουν σιμά σου, ὅπως ἐπέρασα ἐδῶ ἕως τώρα, καὶ ἃς ἐπαγαίναμεν καὶ ἄλλου . . .

— Καταλαβαίνω· ἤθουν νά τρώῃς νά πίνῃς, νά κοιμῶσαι πολὺ καὶ νά διασκεδάζῃς εἰς τ' ὁψάρευμα ὡσάν κανέννας αὐθέντης, τί ;

— Ἐπροτιμοῦσα αὐτό . . .

— Τὸ ἔξεύρω κ' ἐγὼ ὅτι ἐπροτιμοῦσες αὐτό, ἀλλ' ὅχι, παιδί μου . . . Εἶναι καιρὸς νά σ' ἐπάρῳ πλέον ἀπ' ἐδῶ· ἀλλέως ἤθελες καταπτήσῃς παληάνθρωπος ὡσάν τοὺς ἄλ-

λους . . . Ἡ μάνα, καλὰ μοῦ τὸ εἶπε . . . φοβοῦμαι μήπως τὸ κακὸ φυσικὸ ἤρχισε νὰ σὲ κυριεύῃ . . . Ἀμὴ σὺ, Ἀμανδῖνα. ἤθελες νὰ ἐμβαινες εἰς καμμία τέχνη;

— Ὡ! ναι, Παληκάρα, ἐγὼ ἤθελα . . . καλῆτερα κάθε ἄλλο πρᾶγμα παρά νὰ μείνω ἐδῶ. Τί γὰρ ἤθελα τὴν πάρει, νὰ ἐρευνᾷ ἀπ' ἐδῶ μαζὶ σου καὶ μαζὶ με τὸν Φραγκίσκο

— Τί πρᾶγμα εἶν' αὐτὸ ὅπου φορεῖς, κόρη μου, εἰς τὸ κεφάλι σου; εἶπεν ὁ Παληκάρης παρατηρήσας τὸν θριαμβευτικὸν τῆς Ἀμανδῖνας κεκρόταλον.

— Εἶναι μανδῆλι μεταξωτὸ, ὅπου μοῦ ἐχάρισεν ὁ Νικόλας. . .

— Μοῦ ἐχάρισε καὶ ἐμένα ἓνα, εἶπε καὶ ὁ Φραγκίσκος με ἑπάρειν.

— Καὶ πεῦ τὰ ἤρε καὶ σὰς τὰ ἐχάρισεν; Ὁ Νικόλας ν' ἀγοράσῃ πρᾶγμα καὶ νὰ σὰς τὸ χαρίσῃ!

Τὰ δύο παιδιὰ ἔκλιναν τὴν κεφαλὴν χωρὶς ν' ἀποκριθῶσι. Μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς λεπτοῦ, ὁ Φραγκίσκος ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ διαρρήξῃ τὴν σιωπὴν.—Μὰς τὰ ἐδῶσεν ὁ Νικόλας ὅμως, διὰ νὰ ἡξεύρωμεν πῶς τοῦ ἔτυχαν, δὲν ἡξεύρωμεν . . . ψεύματα, Ἀμανδῖνα;

— Ναί . . . ναι . . . ἐπρόσθεσεν ἡ Ἀμανδῖνα ὑποτραυλιζούσα καὶ ἐρυθριῶσα, χωρὶς νὰ τολμήσῃ ν' ἀνεγείρῃ τὰ ὄμματά της ἐπὶ τοῦ Παληκάρα.

— Μὴν τύχη καὶ μοῦ λέτε ψεύματα . . . εἶπεν ὁ Παληκάρης μετὰ σεβαρότητος . . .

— Ὅχι, δὲν σοῦ λέμεν ψεύματα, ἐπρόσθεσεν ὁ Φραγκίσκος με τόλμην.

— Ἀμανδῖνα, παιδί μου . . . εἶπε τὴν ἀλήθειαν, ἐπέλαθεν ὁ Παληκάρης μετὰ ἡπιότητος.

— Νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἐπέλαθεν ἡ Ἀμανδῖνα μετὰ δειλίας, ὁ Νικόλας ἐκβαλε καὶ μὰς τὰ ἐδῶκεν ἀπὸ μίαν κιβωτὸ, ὅπου ἔφερεν ἀπόψε με τὸ μονόζυγλό του.

— Καί τήν κιβωτό. . . Θά τήν εἶχα κλεμμένη, βέβαια!

— Θάρρῳ . . . ἀπὸ μίαν γαλλιώτα.

— Βλέπεις τώρα, Φραγκίσκο! εἶπες ψεύματα, ἐπρόσθεσεν ὁ Παληκάρης.

Τὸ παιδίον ἐκλινε τήν κεφαλὴν χωρὶς ν' ἀποκριθῇ.

— Δός μου, Ἀμανδῖνα, αὐτὸ τὸ μανδύλι· δός μου καὶ σὺ, Φραγκίσκο, τὸ ἰδικό σου.

Ἡ μικρὰ ἀφῆρεσεν ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς τὸ κάλυμμα, παρестήκει δι' ἐσχάτην φρονίαν τὸν ἐπ' αὐτοῦ μέγαν κήρυκτον, ὅστις ἔμενεν εἰσαεὶ ἀνεπηρέαστος, καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Παληκάρην τὸ μανδύλιον καταπίνουσα στεναγμὸν λύπης. Ὁ Φραγκίσκος ἀπέσυρε βραδέως τὸ βινόμικτρον ἐκ τοῦ κόλπου του, καὶ ἀπέδωκεν αὐτὸ, ὥς καὶ ἡ ἀδελφὴ του, εἰς τὸν Παληκάρην.

— Αὔριον τὸ πρωῒ, εἶπεν οὗτος, αὐτὰ τὰ δύο μανδύλια θά τὰ δώσω εἰς τὸν Νικόλα· δὲν ἔπρεπε, παιδιά μου, νὰ τὰ δεγθῇτε· ὅποιος παίρνει πράγμα κλοπιμαῖον, εἶναι τὸ αὐτὸ ὡσὰν νὰ κλέπτη καὶ ὁ ἴδιος.

— Κρίμα, ἦταν τί εὔμορφα! εἶπεν ὁ Φραγκίσκος.

— Ὅταν μάθης τέχνη καὶ κερδίξεις μὲ τὸν κόπο σου χρήματα, ἀγοράζεις καλύτερα ἀπ' αὐτά. Ἐ, πλαγιάσατε τώρα, παιδιά μου, καὶ εἶναι ἀργά . . .

— Μὴν πύχῃ, Παληκάρη, καὶ ἐκάνισες! εἶπε δειλῶς ἡ Ἀμανδῖνα.

— Ὅχι, ὄχι, κόρη μου· καὶ τί πταίετε σεῖς! . . . Μ' ὅ,τι δάσκαλα καθήκης, τέτοια γράμματα θά μάθης . . . ερεῖς τί ξεύρετε! Ὅταν συγκατοικήσετε μαζὶ μὲ ἀνθρώπους καλοὺς, τότε θά φέρεσθε καὶ ὡσὰν ἄνθρωποι καλοὶ· κ' ἐλπίζω γ' ἰλίγωρα τοῦτο νὰ γίνῃ . . . ἢ ὁ διάβολος θά μὲ πύρῃ . . . Ἐ, καληνύκτα σας!

— Καληνύκτα, Παληκάρη!

Ὁ πρεσβύτερος ἀδελφὸς ἡσπάζετο τὰ παιδιά. Ἐμειναν δὲ αὐτὰ μόνα.

— Τί ἔχεις, Φραγκίσκος; εἶπεν ἡ Ἀμμανδία.

— Νά! μοῦ ἐπῆρε το μανδύλη τὸ μεταξωτό· κ' εἶπεντα, δὲν ἤκουσες καὶ τί εἶπε;

— Τί;

— Θέλει νὰ μᾶς βάλῃ κοντὰ εἰς μάστορα. . .

— Αἰ, καὶ δὲν σ' ἀρέσει αὐτό;

— Ὅχι. . . δὲν θέλω ἐγώ.

— Καὶ καλύτερα ἔχεις νὰ μείνῃς ἐδῶ, νὰ σὲ δερνουν καθήμερα!

— Μὲ δερνουν, ἀλλὰ κούταξ' ἐστὶ ὁποῦ δὲν εἶμαι καὶ βιασμένος νὰ δουλεύω. . . ὅλην τὴν ἡμέρα τὴν περνῶ εἰς τὸ μονόζυγιο ψαρεύω, παίζω, κινῶ τοὺς ὅσους ἐργάζονται. κάποτε καὶ ὅλα μὲ φιλοδώρουσιν, καθὼς ἐκεῖνος ὁ Κούτσας-ἔλος; εἶναι πολὺ καλὴ τέρα, παρὰ νὰ κάθεται τις ἀπὸ το πρῶτ' ἕως τὸ βράδυ κατὰ κλειστός εἰς ἓνα ἐργαστήρι καὶ νὰ δουλεύῃ ὥσαν σκυλί!

— Ἀλλὰ, δὲν ἤκουσες, καλέ; . . . Ὁ ἀδελφός μας εἶπε πῶς, ἂν μείνημεν ἐδῶ ἀκόμη κάμποσον καιρὸ, θὰ γίνωμεν ἄνθρωποι τοῦ κακοῦ!

— Ἐ, ἄς γινώμεν. . . Καὶ τῶρ' ἀκόμη δὲν μᾶς φωνάζουν τ' ἄλλα παιδιὰ κλεπτάκια. . . καὶ ἀποκεραλιωμένα; . . . Ἐπειτα νὰ κάθεται κανεὶς καὶ νὰ δουλεύῃ. . . ἐγὼ βαρύνουμαι. . .

— Ἀλλ' ἐδῶ μᾶς δερνουν πάλιν καθήμερινῶς.

— Μᾶς δερνουν, ἐπειδὴ ἀκούομεν τοὺς λόγους τοῦ Παλγκάρα καὶ ὅχι ἐκείνων. . .

— Τί καλὸς ἀδελφός, ὁ Παλγκάρας! καὶ πῶς μᾶς ἀγαπᾷ!

— Μᾶς ἀγαπᾷ, μᾶς ἀγαπᾷ, δὲν σοὺ λέγω. . . τὸν ἀγαπῶ κ' ἐγώ. . . Ἐμπρὸς τοῦ δὲν τολμᾷ κανεὶς νὰ μᾶς ἐγγίξῃ. . . μᾶς παίρνει καὶ παγαίνουμεν εἰς τοὺς περιπατούς. . . ναί! ἀλλὰ μᾶς ἔδωκεν ἓνα πράσινο φύλλο ποτέ;

— Καὶ ἔχει, διὰ νὰ μᾶς δώσῃ ; . . . ἐκεῖνος ἤ, τι καρδιζῇ τὸ δίδει εἰς τὴν μάννα διὰ τὸ φαγὶ ὅπου τρώγει.

— Ἰδὲ τὸν Νικόλα πῶς ἔχει ἐκεῖνος καὶ δίδει . . . Ἄν τὸν ἤκούσαμεν καθὼς καὶ τὴν μάννα, δὲν ἤθελε νὰ ὑποφέρωμεν τὰ ὅσα ὑποφέρομεν τώρα· ἤθελε νὰ μᾶς δίδουν καθὼς σήμερα χίλια πράγματα καλὰ . . . ἤθελε νὰ μᾶς ἐμπιστεύουνται . . . καὶ τὸ πουργί μας ἤθελε νὰ βροντᾷ καθὼς τοῦ Στραβοπόδη.

— Ναί, ἀλλὰ δι' αὐτὰ ὅπου λές, ἔπρεπε νὰ κλέπτωμεν ! καὶ τότε στοχάσου τί λύπην ἤθελε τὴν πάρει ὁ ἀδελφός μας ὁ Παληκάρας !

— Ἐ, τί νὰ τοῦ κάμωμεν κ' ἐκεῖνου !

— Ὡ, Φραγκίσκο . . . καὶ ἔπειτα συλλογίσου νὰ μᾶς πιάσουν καὶ νὰ μᾶς βάλουν εἰς τὴν φυλακὴ . . .

— Ἡ μέσα εἰς τὴν φυλακὴ, ἡ μέσα εἰς ἓνα ἐργαστήρι ὅλην τὴν ἡμέρα . . . εἶναι τὸ ἴδιον . . . Ἐπειτα ὁ Κούτσα-ἔλος εἶπε πῶς διασκεδάζει κάνεις . . . εἰς τὴν φυλακὴ καλὰ.

— Ἄλλ' ἡ λύπη ὅπου θὰ προξενήσωμεν εἰς τὸν Παληκάρα . . . στοχάσου δὲ καὶ ὅλα, Φραγκίσκο, στοχάσου δὲ . . . Ἐκεῖνος ὁ καυμένος ἔρχετ' ἐδῶ καὶ μένει μόνον καὶ μόνον δι' ἡμᾶς· ἐκεῖνος, ἂν δὲν μᾶς ἀγαποῦσεν, ἐπὶ γαίῃ κ' ἐξοῦσεν εἰς τὰ δάση μόνος του, ὅπου τοῦ ἀρέσει.

— Ἀς μᾶς πάρῃ τὸ λοιπὸν εἰς τὰ δάση μαζὶ τοῦ, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος· καλῆτερα μὲ ἤρεσκεν αὐτὸ ἀπὸ κάθε ἄλλο πράγμα. Θὰ ἤμουν μαζὶ τοῦ, ὅπου τὸν ἀγαπῶ, καὶ δὲν θὰ ἐδούλευα ἀπὸ κάτω ἀπὸ μάστορη, ὅπου βαρύνομαι.

Ἡ συνομιλία τοῦ Φραγκίσκου καὶ τῆς Ἀμανδίνης διεκόπη. Ἐξῶθεν ἐκλείδωσέ τις τὴν θύραν των.

— Μᾶς κλειδώνουν ! εἶπεν ὁ Φραγκίσκος.

— Ἀ! Παναγιά μου . . . διατί, Φραγκίσκο, διατί μᾶς ἐκλείδωσαν ;

— Ὁ Παληκάρης ἴσως ἦτον.

— Ἀκουε . . . ἄκουε τὸν σκύλο του πῶς γαυγίζει !
εἶπεν ἡ Ἀμανδῖνα διδουσα ἀκρόασιν.

Μετά τινας στιγμὰς ὁ Φραγκίσκος ἐπρόσθεσε· — Θάρρει
κάνεις πῶς κτυποῦν τὴν θύρα του με σφυρί . . . ὥσάν νά
ζητοῦν νά τὴν σπάσουν ! Ναί, ναί, ὁ σκύλος του γαυγίζει
ἀκατάπαυστα.

— Ἀκουε, Φραγκίσκο ! . . . τώρα εἶναι ὥσάν νά καρ-
ρῶνουν καὶ τί . . . Παναγία μου ! πῶς φοβοῦμαι . . .
Τί νά τοῦ κήνουν τοῦ ἀδελφοῦ μας ; Νά . . . τώρα ὁ
σκύλος του κλαίει.

— Ἀμανδῖνα . . . ἐσιώπησαν πλέον . . . ἀκούεις τί-
ποτε ; εἶπεν ὁ Φραγκίσκος πλησιάζων πρὸς τὴν θύραν.

Τὰ δύο παιδία, διακόπτοντα τὴν ἀναπνοὴν των, ἡ-
χροῶντο μετὰ παλμούς ἀνυσυχίας.

— Νά τους, νά τους . . . ἐπιστρέφουν ἀπὸ τοῦ ἀδελ-
φοῦ μου, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος χαμηλῇ τῇ φωνῇ· ἀκούω εἰς
τὴν διόδον πατήματα.

— Ἐλα, ἔλα νά κρυβωθοῦμεν εἰς τὰ κρεβάτια
μας· μᾶς σκοτώνει ἡ μάχνα ἂν μᾶς εὕρῃ σηκωμένους, εἶ-
πεν ἡ Ἀμανδῖνα περὶ τρομῆς.

— Ὅχι . . . ὑπέλαβεν ὁ Φραγκίσκος ἐξακολουθῶν ν'
ἀκροᾶται· ἐπέρασαν ἀπ' ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν θύρα μας . . . καὶ
τώρα καταβαίνουν τρέχοντες κάτω τὴν σκάλα . . .

— Παναγία μου ! τί νά ᾔναι ; . . .

— Ἀ ! ἔνοιξαν τώρα τὴν θύρα τοῦ μαγειρείου . . .

— Τοῦ μαγειρείου λές νά ᾔναι ; . . .

— Ναί, ναί . . . τὴν ἐξεύρω ἐγὼ ὅταν ἀνοίγῃ . . .

— Ἀκουε τὸν σκύλο τοῦ Παληκάρᾳ ὅπου ἀκόμη κλαί-
ει . . . εἶπεν ἡ Ἀμανδῖνα ἀκροωμένη. Ἀλλ' ἐξαίφνης,
ἰδοὺ ἀνακράζει ἡ μικρά—Φραγκίσκο, ὁ Παληκάρης μᾶς
φωνάζει . . .

— Ὁ Παληκάρης ;

— Ναι . . . δεν ακούς ; . . . Άκουσες ; . . .

Και ὅπως, μ' ὅλην τὴν παχύτητα τῶν ὄσων κλειδωμένων θυρῶν, ἡ ἤχη τοῦ Παληκάρου φωνῇ, ὅστις ἐκ τοῦ κοιτῶνος του προσεκάλεε τὰ ὄσα παιδιά, ἐθῆκε μέγας αὐτῶν.

— Θεέ μου ! καὶ τώρα ὅπου δεν ἤρπασουμεν νὰ ἐκδομεν ! . . . μᾶς ἔχουν κλειδωμένους, εἶπεν ἡ Ἀμανθίνα ! καὶ κακὸ ζητοῦν νὰ τοῦ κάμουν, ἀπὸ μᾶς φωνάζει . . .

— Ἐκείνου νὰ κάμουν κακὸ ! μωρὲ μὲ τὸν Θεό, κἀνὼ ὅτι μοῦ περὶ . . . ἀνέκραξεν ὁ Φραγκίσκος, κομμάτια γίνομαι, ὅμως δεν τοῦς ἀφήνω !

— Ἀλλὰ τώρα ὅπου ὁ Παληκάρης δεν ἤξεύρει πῶς μᾶς ἔχουν κλειδωμένους ; . . . θὰ νομίζῃ ὅτι δεν θέλωμεν νὰ τρεῖσωμεν νὰ τὸν βοηθήσωμεν φωνάζει σου, Φραγκίσκου ! εἶπε του το !

Ὁ μικρὸς ἠτοιμάζετο ν' ἀκολουθήσῃ τὴν τῆς ἀδελφίδος του συμβουλὴν, ὅτε σφοδρὸς τις κτύπος ἐκλάμυσεν ἐξώθεν τὸ δρύφακτον τοῦ μικροῦ παραθύρου τοῦ κοιτῶνος τῶν παιδιῶν.

— Ἐρχονται ἀπὸ τὸ παράθυρο διὰ νὰ μᾶς σφάζουν ! ἀνέκραξεν ἡ Ἀμανθίνα, καὶ ἐκ τοῦ φόβου τῆς ἐσπυσεν εἰς τὴν κλίνη αὐτῆς, ὅπου πεσούσα ἐκρούε τὸ πρόσωπον δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν.

Ὁ Φραγκίσκος ἔμεινεν ἀκίνητος, καὶ τοι συμμερισθεὶς τὸν τῆς ἀδελφίδος του τρόπον.

Πλὴν, μετὰ τὸν σφοδρὸν ἐκείνον κτύπον, τὸ δρύφακτον δεν ἠνεώχθη, καὶ ἐν τῷ οἴκῳ ἐβασίλευσε βαθυτάτη σιγή.

Ὁ Παληκάρης ἔπαυσε τοῦ νὰ κράζῃ τὰ παιδιά.

Ἐνθάρρυνθεις ὀλίγον, καὶ ἀπὸ ζῶπραν ὠθούμενος περιεργίαν ὁ Φραγκίσκος ἐτόλμωσε νὰ ἡμιανοίξῃ μετὰ προφυλάξεως τὰς θύλας τοῦ παραθύρου, καὶ ἐπεχείρησε νὰ θεωρήσῃ ἐξω, διὰ τῶν φύλλων τοῦ δρύφακτου.

— Πρόσεχε νὰ μὴ σε ἴδουν ! εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ἡ

Ἀλκανδρίνα ἤτις ἀκούσασα ὅτι ὁ Φραγκίσκος ἤνοιγε τὸ παράθυρον, ἀνεκάθισεν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς. — Βλέπεις τίποτε; τὸν ἐπρόσθεσεν.

— Ὅχι... εἶναι πολὺ σκοτάδι.

— Δὲν ἀκούεις τίποτε;

— Ὅχι, ὁ ἀέρας βρᾶ δυνατὰ.

— Κλείσε τὸ λοιπὸν... κλεισὸς!

— Ἄ! τώρα βλέπω κάτι τι...

— Τί;

— Τὸ φῶς ἐνὸς φανταρίου... παγαίνει καὶ ἐρχεται.

— Πῶς τὸ βαστά;

— Δὲν βλέπω ἄλλο τίποτε παρὰ τὸ φῶς... Ἄ! πλησιάζει... ὀμιλοῦν.

— Πῶς ὀμιλεῖ;

— Ἀκούε... ἀκούε... εἶναι ἡ Πλωστὰς.

— Καὶ τί λέγει;

— Λέγει νὰ κρατοῦν τὴν σκάλα ἀπὸ κάτω.

— Ἄ βλέπεις; ὁ κτύπος ὅπου ἤκούσαμεν εἰς τὸ παράθυρό μας θὰ ἦταν ὅπου ἐπαίρναν τὴν σκάλα· ἦταν ἀκουσθιμένη ἐπάνω...

— Τώρα πάλιν δὲν ἀκούεται τίποτε.

— Καὶ τί θὰ τὴν κάμουν ἀρὰ γὰρ τὴν σκάλα;

— Δὲν ἔμπορῶ πλέον νὰ ἰδῶ...

— Δὲν ἀκούς τίποτε πλέον;

— Τίποτε...

— Παναγία μου! Φραγκίσκα, τὴν σκάλα θὰ τὴν ἐπῆραν διὰ ν' ἀναβῶν εἰς τοῦ Παλητάρη ἀπὸ τὸ παράθυρό του!...

— Ἐμπορεῖ.

— Νὰ ἤνοιγες ὀλίγ' ὀλίγο τὸ παράθυρο νὰ ἰδοῦμεν...

— Φοβοῦμαι μὴν ἀκούσουν...

— Ὅλίγ' ὀλίγο...

— Ὅχι, ὅχι... νὰ μᾶς στοχασθῇ ἡ μάνα... αἱ, πτωχά!

— Εἶναι σκοτεινὰ καὶ δὲν μᾶς στοχάζεται . . .

— Ὁ Φραγκίσκος, καὶ τοι μετὰ θλίψεως, ὑπεχώρησεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἀδελφίδος του, ἡμιηνώφευε τὸ δρύφακτον, καὶ παρετήρησεν ἔξω.

— Λέγε μου ! εἶπεν ἡ Ἀμανδίνη ὑπερνικήσασα τοὺς φόβους αὐτῆς καὶ πλησιάζασα τὸν Φραγκίσκον ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῶν ποδῶν.

— Εἰς τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ, εἶπεν αὐτὸς, βλέπω τὴν Πλωσκουὶ ὅπου κρατεῖ τὸ κάτω μέρος τῆς σκάλας... τὴν ἔχουν ἀκουμβισμένην εἰς τὸ παράθυρο τοῦ Παληκάρου.

— "Ε, ἄλλοι; τί βλέπεις;...

— Ὁ Νικόλας ἀναθαίνει ἐπάνω εἰς τὴν σκάλα μετὰ τὸν μικρὸν του πέλεκυν· τὸν εἶδα ὅπου ἤστραψεν εἰς τὸ χεῖρ του...

— "Α! Ἕυπνοὶ κἀθησθε σεῖς, τρισκατάρματα! δὲν ἐπλάγιασατε, μόνον μᾶς παραμυθεύετε! ἀνεφώνησεν ἐξαίφνης ἡ χήρα, ἀποταθεῖσα ἔξωθεν πρὸς τὸν Φραγκίσκον καὶ πρὸς τὴν ἀδελφὴν του· διότι, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, παρετήρησε τὸ διὰ τοῦ ἡμιανεψγμένου δρυράκτου ἐκφευγόν φῶς.

Τὰ ταλαίπωρα παιδιὰ ἐλησπόνησαν νὰ σβύσωσι τὸ φανάριόν των.

— Τώρα ἔρχομαι, ἐπρόσθεσεν ἡ χήρα μετὰ φωνῆς τρομερᾶς· τώρα ἔρχομαι, νὰ σᾶς δεῖξω ἐγὼ ἐσᾶς, καταδόταις!

Ταῦτα διέτρεξεν εἰς τὴν νῆσον τοῦ Χαλαστοῦ, τὴν νύκτα ἣτις προηγῆθη τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἡ κυρὰ Σεραφίνα ἐμελέτα νὰ ὀδηγήτῃ ἐκεῖτε, τὴν Μαριάνθην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΞΕΝΩΝΕΣ.

Ἡ *Ζυθοποιεῖον στενωπός*, σκοτεινός καὶ μικρὸν ἐγνω-
 σμένος διαδρόμος, καὶ τοι εἰς τὸ κέντρον καίμενος τῶν
 Παρισίων, ἀπολήγει ἀφ' ἑνὸς εἰς τὴν ὁδὸν Πλαγία Ἀγίου
 Ὁνορίου, ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν Ἀγίου Γυλλιέλμου αὐλήν.
 Πρὸς τὸ μέσον τῆς ὕψους, λασπώδους, γνοσώδους καὶ
 θλιβερᾶς αὐτῆς πορείας, ἐντὸς τῆς ὁποιᾶς ὁ ἥλιος δὲν
 διαπερᾷ ποτὲ σχεδόν, ἡγείρετο οἶκος παρέχων τοῖς ξένοις
 δωμάτια παρεσκευασμένα, ποταπὰ ὅμως ἀναλόγως τοῦ
 μικροῦ ἐνοικίου των (*des garnis*). Ἐπὶ σκινίδος τινὸς δυσ-
 εidoῦς, ἀνεγίνωσκε τις τὰ ἐρεξῆς· *Θάλαμοι καὶ δωμάτια*
μεῖοι τῶν ἀναγκαῖα· πρὸς δὲ τὰ δεξιὰ σκοτεινῆς
 τινος καὶ στενῆς αὐλῆς, ἠνοίγετο ἡ θύρα ἐργαστηρίου οὐχ
 ἦττον σκοτεινοῦ, ὅπου ἐνδιέτριβε συνήθως ὁ κορυφαῖος
 τῶν ἐνοικιαστῶν τοῦ ξενωνος ἐκεῖνου καὶ πανδοχεύς.

Τοῦ ἀνδρὸς τούτου τὸ ὄνομα ἀνερέθη πολλάκις εἰς
 τὴν *Νῆσον τοῦ Χαλαστοῦ*· εἶναι ὁ Μικοῦ· καὶ κατ' ἐπί-
 δειξιν μὲν φαίνεται πωλὼν παλαιὰ σιδηρὰ, κυρίως ὅμως
 ἀγοράζει καὶ μεταπωλεῖ διάφορα μέταλλα κλοπιμαῖα,
 ὡς σιδηρὸν, μόλυβδον, χαλκὸν καὶ κασσίτερον. Κατάλημ-
 θάνει πλέον ὁ ἀναγνώστης ὁποῖου χαρακτῆρος ἄνθρωπος
 ἦτον ὁ γέρων Μικοῦ, ἀφ' οὗ γνωρίζει τὰς μετὰ τῶν Πα-
 ληκαριῶν σχέσεις καὶ *qu'il* αὐτοῦ. Τὸ αξιοπαρατήρη-
 τον εἶναι ὁ σύνδεσμος οὗτος, ἡ μυστηριώδης αὐτῇ συκοι-
 νωνία ἣτις ὀπάργει μεταξὺ ἀπάντων σχεδόν τῶν κακούρ-
 γων εἰς Παρισίους. Τοῦτο ἀφελκτικῶς εἶν' ἐπόμενον τῶν φυ-
 λακῶν, αἵτινες ὑπάρχουσιν ὡς μεγάλα κέντρα ὅπου συρ-
 ρέουσι καὶ ἀναρρέουσιν ἀκαταπαύστως τὰ κύματα ταῦτα

τῆς διαφθορᾶς, τὰ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπεκτεινόμενα ἐπὶ τῆς πρωτευούσης καὶ ἀφίνοντα ἐν αὐτῇ ναυάγια αἰολογραφῆ. Ἰδοὺ τί ἐπεται ἐκ τοῦ ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ εὐρηκτῇ συμφορακισμοῦ διαφόρων κακούργων!

Ὁ γέρον Μικροῦ εἶναι σωματοῦδης τις ἄνθρωπος πενητικοντούτης, γυθαίης καὶ ὑπούλου μορῆς, οἰνώδεις ἔχων παρειάς, καὶ ἐρυθρὰν μύτην· εἰς τὴν κεφαλὴν του φέρει κλῦμα ἐκ δορᾶς ἐνυδαίδος (loutre) καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων του παλαιὸν τινα μανδύαν, τὸ χρῶμα πράσινον. Ὑπεράνω τοῦ μικροῦ πυράντου του, πλησίον τοῦ ὁποῦοι θερμαίνεται, παρκατρεῖ τις πινακίδα με ἀριθμοῦς εἰς τὸν τοῖχον κερσωμένῃ· ἐπ' αὐτῆς κρέμονται τὰ κλειδιά τῶν θάλαμων ὧσων οἱ ἐνοικισταὶ εἶναι ἀπόντες. Αἱ θύλαι τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ παραθύρου του εἶναι ἀλειμμένοι εἰς τοῦτον ὥστε οἱ διαβάται νὰ μὴ βλέπωσιν ἐξωθεν (καὶ ὁ λόγος ὑπῆρχε) τὰ ἐντὸς τοῦ ἐργαστηρίου ἐκεῖνου διατρέχοντα.

Εἰς τὸ εὐρύχωρον ἐκεῖνο μαγαζίον βασιλεύει σκιὰ πολλή· ἐπὶ τῶν μελανοειδῶν καὶ καθύπερρον τοίχων, κρέμονται ἄλυστοι σκωριασμένοι, παντὸς πάχους καὶ μήκους· τὸ δὲ ἑδραρὸς ὅλον σχεδὸν καλύπτεται ἀπὸ σωροὺς τριμμάτων ἐκ σιδήρου καὶ ἐκ μίγματος (fonte).

Τοῦ πανδοκείως καὶ μεταπράτου καὶ κλεπταποδόχου τούτου ἀνδρὸς ἡ θύρα, τρεῖς κρουσθεῖσα με τρόπον ἀλλοκατον, ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ.

— Εἰσέλθετε! ἀνέκραξε.

Καὶ ἰδοὺ εἰσῆλθον . . . Ἦτο δὲ ὁ Νικόλας, ὁ υἱὸς τῆς χήρας τοῦ ἀποκεφαλισθέντος. Εἶχε τὴν ὄψιν ὡχράν· ἡ μορφή του ἐφαίνετο ἀπαισιωτέρα παρὰ χθὲς τὴν νύκτα, καὶ ὅμως θέλομεν ἰδῆ ὅτι ὑπεκρίνετο εὐθυμίαν θορυβώδη, καθ' ὅλην τὴν ἐφεξῆς συνομιλίαν του. (Ἡ σκηνὴ αὕτη διέτρεξε τὴν ἐπιούσαν τῆς διενέξεως τοῦ ἀλιτηρίου τούτου μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Παληκάρα.)

— Καλὴς ἔς τὸ προκομμένο μου παιδί ! εἶπε μετὰ στοργῆς ὁ πανδοκτεὺς.

— Ἦλθα, γέρο Μικὺ, νὰ κάμω μαζὶ σου δουλειά.

— Κλείσε τὸ λοιπὸν τὴν θύρα . . . κλείσε τὴν θύρα . . .

— Ἔχω ἀπ' ἐξω τὸν σκύλο μου καὶ τὸ μικρὸ μου ἀμάξι . . . μαζὶ γὰρ τὸ πᾶντα . . .

— Τί μοῦ ἔφερες ; ἄλειμμα τυλκιδό ;

— Ὅχι, γέρο Μικὺ.

— Χαλαστοῦμα δὲν θὰ ἦναι βέβαιον· τώρα εἰς δὲν δουλεύεις ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα· ἔγινες ἀκαμάτης . . . θὰ ἦναι ἴσως ἀκατέλιτος ;

— Ὅχι, γέρο Μικὺ μου, εἶναι κοκκινόψαρο . . . τέσσαρα κομματά . . . Τὸ ἕλτρο ἕλτρο θὰ ζυγίζουν ἑκατὸν πενήντα λίτρας ; μάλιστα τὰ τραβᾷ ὁ σκύλος μου.

— Πάχα να τὰ φέρῃ, νὰ τὰ ζυγισθῶν.

— Μόνο, ζεύρεις τι, γέρο Μικὺ ; πρέπει νὰ με βοηθήσῃς νὰ τὰ καταιβάσω . . . τὸ χέρι μου πονεῖ.

Καὶ εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Πιληλάου πάλης αὐτοῦ, οἱ χαρακτῆρες τοῦ ἀλιτηρίου ἐναντιώσαν ἐχθροπῆσαι μετ' ἀγρίας ἠλωμένην χάρις, ὡς νὰ ἔλαβεν ἥδη καὶ τὴν ἐκδικασιν.

— Καὶ τί ἐπαθὲς εἰς τὸ χέρι σου, παιδί μου ;

— Τίποτε . . . τὸ στραγγουλίσα κομματά.

— Πιάσε καὶ κολλήσῃς εἰς σιδηρὸ εἰς τὴν φωτιά, βοήτησε το ἔπειτα εἰς τὸ νερό, καὶ βάλε τὸ χέρισ σου μέσα εἰς αὐτὸ τὸ νερό, ὅπου θὰ ἦναι ὡσὺν βραστοῦ· αὐτὸ τὸ ματρικὸ τὸ κάμνουν οἱ σιδηροουργοὶ εἰν' ἐξαιρετο.

— Εὐχαριστοῖ, γέρο Μικὺ.

— Ἔ, ἔλα νὰ μοῦ δείξῃς τὸ κοκκινόψαρο· ἔλα, ἀκαμάτη, ἔλα καὶ σὲ βοηθῶ.

Δύο μόνον δρόμοι ἤρρεσαν πρὸς τὸ νὰ μετακομισθῇ ὅλος ὁ χαλκὸς ἀπὸ τὴν ἀμαξάν εἰς τὸ ἐργαστήριον. Εἰς τὴν ἀμαξάν ταύτην ἦτον ἐξευγμένος φοβερός τις μολοσσός.

— Καλὰ τὸ ἐσυλλογισθῆς νὰ κάμῃς ἐν ἀμαξίᾳ ἰδί σου! εἶπεν ὁ γέρον Μικοῦ διευθετῶν τὰς πλάστιγγ ὑπερμεγέθους τινὸς ζυγοῦ κρεμαμένου ἀπὸ μίαν δοκὸν τὸ ὄροφῆς.

— Καλὰ βέβαια· τώρα, ὅταν τύχῃ νὰ ἔχω νὰ μετφέρω τίποτε πρᾶγμα, βάλλω τὸν σκύλο μου καὶ τὸ ἄμαξον εἰς τὸ μονόξυλο, καὶ ἐκβαίνωντας ἔξω, τὰ ζεύγω ἢ δουλεῖά μου τελειώνει. Ἀμὴ ποῦ νὰ κάθῃται νὰ γυρῇ ἀμαξηλάτῃ! ὁ ἀμαξηλάτης... τυχαίνει καὶ τοῦ φεύγει καὶ κἀνένας λόγος, ἐνῶ τὸ σκυλὶ δὲ ἔχει καθόλου νὰ ὁμιλήσῃ.

— Καὶ εἶναι καλὰ ὅλοι εἰς τὸ ἵστίι σου; ἡρώτησε ὁ κλεπταποδόχος ζυγίζων τὸν χαλκόν. Ἡ μάννα σου; ἡ ἀδελφὴ σου; . . .

— Ὑπολάτῃ, γέρο Μικοῦ, εἶναι καλὰ.

— Τὰ παιδιὰ;

— Καλὰ εἶναι ὅλοι τους. Ἀμὴ ὁ ἀνεψιὸς σου ὁ Ἰωάννης ποῦ εἶναι;

— Ἀδελφε, μὴν ἐρωτᾷς! γῆς πάλιν ἦταν εἰς ξερὰ τῶμα· ἦλθαν καὶ μοῦ τὸν ἐπῆραν, ὁ Τριγλάκης καὶ Κούτσαβλος, καὶ μόλις ἐγύρισε σήμερα τὸ πρῶτ. Τὸν ἔστειλα ἔξω . . . εἰς τὸ μέγα ταχυδρομεῖον, ὁδὸς ὠάννου Ἰακώβου Ρουσσώ.

— Ἀμὴ ἀδελφός σου ὁ Παληκάρης; ἄγριος, πάντοτε ἄγριος;

— Τί ζεύρω τί γίνεται καὶ αὐτός;

— Πῶς! δὲν ἡξεύρεις ποῦ εὐρίσκεται;

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Νικόλας ἀδιαφορίαν ὑποκρινόμενος εἶναι τώρα δύο ἡμέραις ὅπου δὲν τὸν εἶδαμεν . . . θάρσειεν ἴσως εἰς τὰ δάστη καὶ θὰ κυνηγᾷ· ἐκτὸς ἂν τὸ μονόξυλό του, ὅπου ἦταν πλέον παμπάλαιο. . . ἐβούλησεν τὴν μέση τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐπνίγηκε καὶ ἐκεῖνος. . .

— Θαρρῶ πῶς δὲν ἤθελες τὸν λυπηθῇ πολὺ, ἐσύ εἶ; ἔβλεπε, ἂν ἐπάθαινε τίποτε τοιοῦτον· ἐσύ δὲν ἤμποροῦσε τὸν ὑποφέρει!

— Νά σοῦ εἰπῶ . . . ἂν τὸ λές ψεύματα εἰπέ το καὶ ἀλήθεια . . . ὁ καθένας ἔχει μίαν ἰδέα διὰ τὸν κάθε ἄνθρωπο . . . Πόσον ἐξύγιασεν ὁ χαλκός ;

— Καλὰ τὸν ἐλογάριασες μὲ τ' ὀμμάτι σου . . . ἐξύγιασεν ἑκατὸν σαράντα ὀκτὼ λίτρας.

— Καὶ τί θὰ μοῦ δόσῃς ;

— Τριάντα φράγκα σωστά.

— Τριάντα φράγκα, ὅπου ὁ χαλκὸς τὴν σήμερον ἡμέρα ἔχει ἓνα φράγκο ἢ λίτρα ; τριάντα φράγκα ! ! !

— Ἐπαρε τριανταπέντε καὶ μὴ μουρμουρίζῃς πολὺ, ἢ σὲ στέλλω εἰς τὸν διάβολον κ' ἐσένα καὶ τὸν χαλκὸ σου καὶ τὸν σκύλο σου, καὶ τὸ ἀμάξι σου μαζῇ.

— Ὅμως, γέρο Μικροῦ, δὲν τὸ κάμνεις καὶ κατὰ Θεοῦ! τριανταπέντε φράγκα τόσο πρᾶγμα !

— Ἀπόδειξέ μου ἀπὸ ποῖον τὸ ἡγόρασες, κ' ἐγὼ νὰ σοῦ δώσω δεκαπέντε σολδιά τὴν λίτρα . . . ἰδοῦ.

— Πάλιν τὰ ἴδια . . . Μὴ σε μέλη καὶ ὄλοι σας εἶσθε ἓνα πρᾶγμα, διαβόσκου μου ἄρπαγες καὶ σεῖς ! Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ξεγυμνώνουν τοὺς φίλους ! Κἂν θὰ μοῦ δώσῃς τώρα κ' ἐμένα εὐθηνὰ κάτι πρᾶγματα ὅπου μοῦ χρειάζονται !

— Ναί . . . ναί ! ἡμεῖς ποτὲ μαζῇ δὲν μαλώνομεν. Τί σοῦ χρειάζεται ; ἀλυσίδαις ἢ κάμμιᾷ ἄγκυρα μικρὴ διὰ τὰ μονόξυλά σου ;

— Ὅχι, μοῦ χρειάζονται τέσσαρες πέντε πλάκες σίδερον νὰ ἦναι κομμάτι χονδραῖς ἀπ' ἐκείναις ὅπου καρφώνουν ἐπάνω εἰς τὰ φύλλα τῶν παραθύρων, διὰ νὰ ἦναι δυνατά.

— Ἐχω . . . χονδραῖς . . . ὅπου βόλι νὰ μὴν τὰς περνᾷ.

— Ἀ . . . αὐτὸ θέλω κ' ἐγώ . . .

— Μεγάλαι θέλεις νὰ ἦναι ;

— Ὡς ἐπὶ ὀκτὼ πύδας τετραγωνικούς.

— Έχω! Άλλο τίποτε;

— Τρία ώσαν ραβδία σιδηρένια· νά έχουν τριών τεσσάρων πυδών μέτρος τὸ καθένα.

— Ταῖς προάλλαις ἐχάλασα τὰ κάγκελλα ἐνὸς παραθύρου, καὶ θά σοῦ κἀννοῦν ἐξήρετα εἰς τὴν δουλειά σου.

... Ἄλλο; δὲν ἔς ἄλλο τίποτε;

— Θέλω δύο κλειδώσεις (φέξεδες), ἀλλὰ νά ᾔναι θυναικταῖς, κ' ἓνα καλὸ περάντι, διὰ νὰ τὰ βάλω εἰς μίαν γλωσσίδα ὅπου ὁ ἀνοικοκυρὰς.

— Γλωσσίδα εἶπες; τίποτε καταπακτὴ θά ᾔναι.

— Γλωσσίδα· καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ, μὲν ἐννοιά σου...

— Τί γλωσσίδα εἶν' αὕτη; δὲν κατάλαβαίνο.

— Κατάλαβαίνο ἐγὼ.

— Καλὰ, ἀδελφε, καλὰ· νὰ... ἔχω ἐκεῖ κλειδώσεις σιδηρέναις πολλαῖς... δὲν ἔλαξες... Ἄλλο τίποτε σοῦ χρειάζεται;

— Αὐτὰ ὅπου σοῦ εἶπα.

— Ἀπ' ὅλα ἔχω.

— Ἐτοιμάσε μου τὰ λοιπὸν, γέρο Μικοῦ, νὰ τὰ πάρω τώρα ὅπου θά ξαναπεράσω· ἔχω ἀκόμη καὶ ἄλλη δουλειὰ νὰ τελειώσω προτῆτερα.

— Θὰ πάω; τώρα μαζί καὶ τὸ ἀμάξι σου; Ἄκουσ' ἐδῶ, πειρασμέ μαυροί! εἶδα κάτω κάτω κ' ἔχεις μίαν κιβωτό· θά ᾔναι πάλι τίποτε προσγράμ ὅπου θά ἐλάδωσες ἀπὸ τὸ μαγειρεῖο τοῦ κύρ Κοσμά (τοῦ κόσμου), διαβύσκου μου κάλοφχα!...

— Εἶδες ὅπου τὸ κατάλαβες, γέρο Μικοῦ; Ἀπ' αὐτὸ ὅμως τοῦ λόγου σου δὲν τοῦς. Ἐτοιμάσε μου, νὰ ζῆς, τὰ σιδερά μου καὶ θά περάσω νὰ τὰ πάρω· πρέπει πρὶν τοῦ μεσημεριοῦ νά ᾔναι πάλιν εἰς τὸ νησί...

— Μείνε ἡσυχός· ἀκόμη ἡ ὥρα εἰν' ἐπτά· ἐν δὲν θά πᾶς μακρὰν... μετὰ μίαν ὥραν ἐρχεσαι καὶ τὰ εὐρίσκεις ὅλα ἔτοιμα, καθὼς καὶ τὰ χρήματά σου... Παίρνεις ἓνα ρακί;

— Καὶ τὸ λές καὶ ὅλα ! . . . καὶ ἤμπορεῖς νὰ κάμῃς καὶ διαφορετικὰ ! . . .

Ὁ γέρον Μικοῦ ἐλάθεν ἀπο συρτάριόν τι παλαιὸν φινίκην ῥακή, ἐν ποτήριον ῥακισμένον, ἐν κυβιδίον ἀνευ χειρὸς, καὶ ἔχυσεν ἐν αὐτοῖς.

— Εἰς τὴν ὑγείᾳ σου, γέρο Μικοῦ !

— Γεῖα νὰ ἔχῃς, παιδί μου, εἰς τὴν ὑγείᾳ τους καὶ ἐκείνων ὅπου εἶναι εἰς τὸ νησί.

— Ὑπολλάτα . . . εὐχαριστῶ. Καὶ πῶς πᾶγει τὸ ξενοδοχεῖόν σου, καλὰ ; καλὰ :

— Ἐ, δόξα σοι ὁ Θεός . . . Εἶναι μερικοὶ ἐνοικιάτορες διὰ τοὺς ὁποίους φουδῶμαι κάμματα ἡμέρα μὴν ἰδὼ ἔξαρνα ἐμπροσθὰ μου τὸν ἀστύνομο . . . ὅμως πληρώνουν καὶ οἱ ἄνθρωποι με τὸ πασαπάνω τους δι' αὐτὸ καὶ μόνο.

— Πῶς τάχα :

— Ἀμὴ λωλῶς εἶμ' ἐγὼ ! . . . Μερικοὺς τοὺς δίδω καὶ ἀθρούνται ἀπαράλλακτα καθὼς ὅταν ἀγοράζω πράγμα . . . ὅπως δὲν ζητῶ ἀπ' ἐσένα ἀπάνθιζιν ὅτι μοῦ πωλεῖς, τὸ αὐτὸ καὶ ἀπ' ἐκεῖνους δὲν ζητῶ ποτὲ διαβάτηριον.

— Ἐκατάλαθα ! . . . εἰς αὐτοὺς ὅμως ἐνοικιάζεις τὸσον ἀκριβῶς, ὡς ἐνθάδε ἀγοράζεις ἀπ' ἐμένα τὸ κάθε πρᾶγμα.

— Αἰ . . . τὸ ἓνα, βλέπεις, σκεπάζει τὸ ἄλλο... Ἐγὼ ἓναν ἐξάδελφον ξενοδόχον εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγρίου Ὀυρρίου ἢ γυναικῶς του εἶναι ῥάπτρια ἀπὸ ταῖς μεγάλαις ἔχει κοντά της ἕως εἴκοσι τεχνίτριαις μερικαῖς παίρνουν τὴν δουλειὰ εἰς τὴν κάμερή τους.

— Ἀέγω, γέρο μου, ἀνάμεισα εἰς αὐταῖς ὅλαις ταῖς νέαις, πόσα γιοτίκια θε νὰ ἔχῃ !

— Ἀς βάλῃ ὁ νοῦς σου ! εἶδα δύο τρεῖς ὅπου ἔφεραν τὴν δουλειὰ τους Ὡσέ μου ! ἦταν ὡσάν τὸ κρύο νερό ! Μία μάλιστα μικρὴ, ὅπου παίρνει τὴν δουλειὰ εἰς τὴν

κάμερή της, όπου ὅλο γελᾷ, καὶ τὴν λέγουν Γελασί-
να . . . Αἶ, ταλαίπωρη νεότητα ! καὶ ποῦ νὰ εἶχε κάνεις,
καψὸ Νικόλα, τοὺς εἰκοσὶ του χρόνους !

— Αἶ, γέρο . . . κῦτταζε δᾶ . . .

— Τώρα πλέον, παιδί μου . . . τώρα πλέον . . .

— Ποιό . . . ἐκεῖνο 'ποῦ σοῦ λέγω ἐγώ . . . Τὸ λοι-
πὸν μοῦ ἔλεγες διὰ τὸν ἀξάδελφό σου . . .

— Ναι, ἔχει ἓνα σπῖτι λαμπρό καὶ ἐπειδὴ καὶ εἶναι
τῆς ἰδίας ζύμης μετὰ τὴν Γελασίνα . . .

— Τίμοι τάχα καὶ οἱ δύο τους ;

— Ναι.

— Διάβουε !

— Δὲν δέχεται ξένους ὅπου δὲν ἔχουν διαβατήριον . . .
ἀλλ' ἂν τοῦ παρουσιασθῇ τοιοῦτος κάνεις, γνωρίζοντας
ὅτι ἐγὼ δὲν τὰ παρατηρῶ αὐτὰ τόπον, μοῦ τὸν στέλλει . . .

— Καὶ τοῦ λόγου σου πλέον 'παίρνεις ἀπὸ τοὺς τοιού-
τους ὅ,τι θές ;

— Βέβαια.

— Θαρρῶ πῶς ὅλοι αὐτοὶ ὅπου δὲν ἔχουν διαβατήρια
εἶναι τοῦ δεξιῦ χερμοῦ . . .

— Ὅχι ὅλοι ! Νὰ . . . ταῖς προάλλαις μοῦ ἔστειλαν
ὁ ἐξαδέλφος μου μίαν μάννα μετὰ μία κόρη . . . ὅπου ἀκόρη
δὲν ἐκατάλαβα τί πράγμα εἶναι.

— Τὸ ῥακὶ δὲν εἶναι ἀσχημὸν . . . Ὡς τὴν ὑγείαν σου,
γέρο Μικοῦ !

— Γιατὰ νὰ 'χης, παιδί μου ! . . . Βλέπω τὸ λοιπὸν
δύο γυναῖκες, μίαν μάννα μετὰ τὴν κόρη τῆς, ἀμελημέναις
εἰς τὴν ἐνδυμασίαν τους, μετὰ κάτι φορέματα μισοφαγωμένα
καὶ ἓνα κομβόδεμα μετὰ ὅ,τι εἶχαν εἰς τὴν ἀγκαλιά τους . . .
ἐντοσσύτη αὐταῖς, μολονότι φαίνεται νὰ ᾔηναι ἀσήμαν-
ταις, μολονότι δὲν ἔχουν οὔτε χαρτιά περὶ τῆς διαγωγῆς
τους, οὔτε τίποτε, καὶ πληρώνουν ἀπὸ δεκαπέντε ὡς δε-
καπέντε . . . ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπου ἦλθαν μῆτε ἀκούονται

κάν . . . δὲν εἶδα νὰ ἔλθῃ κανέννας ἄνδρας νὰ τὰς εὕρῃ! . . . κανέννας! . . . Καὶ ὅμως, ἂν δὲν ἦταν τόσοι ἀχαρμαῖς καὶ ὠχραῖς, δὲν ἤθελε νὰ ἦναι ἀσχημαῖς ἡ κόρη μάλιστα! θὰ εἶναι μία νὰ ὡς δεκαεῖς χρόνων τὸ πολὺ . . . ἀσπρη ὡς ἂν τὸ ἀσπρὸ τὸ λαγουδάκι, μὲ κάτι 'μάτια μαύρα καὶ μεγάλα τόσα . . . "ὦ! τί 'μάτια! τί 'μάτια!

— Κύτταξε καλὰ, γέρο Μικοῦ, βλέπω πάλι κ' ἐθερμάνθηκες . . . Καὶ τί κάμνουν αὐταῖς αἱ δύο γυναῖκες;

— Σοῦ λέγω, δὲν ἐξεύρω μὲν' ἐγὼ . . . πρέπει πῶς εἶναι τίμαις, καὶ ὅμως χαρτιά τίποτε δὲν ἔχουν . . . Κάποτε ταῖς ἔρχονται γραφαῖς χωρὶς ἐπανώγραμμα . . . τίς ἐξεύρει τί ὄνομα κακὸ θὰ ἔχουν . . .

— Πῶς, χωρὶς ἐπανώγραμμα;

— "Ἐστειλάν, σήμερα τὸ πρωτὶ, τὸν ἀνεψιό μου τὸν Ἀνδρέα εἰς τὸ ταχυδρομεῖον νὰ ἰδῇ ἂν ἔχῃ κάμμιαν γραφὴ πρὸς τὴν κυρίαν Ε. Ζ. ἀπὸ ἑνα χωριὸ τῆς Νορμανδίας ὀνομαζόμενον Ὁδιέρσαι. "Ἐγραψάν αὐτὰ ὅλα εἰς ἑνα χαρτί, καὶ τὸ ἔδωκαν τοῦ Ἀνδρέα νὰ τὸ δεῖξῃ . . . Καταλαβαίνεις τάχατες ὅτι δὲν θὰ ἦναι τίποτε σημαντικὰ πράγματα, γυναῖκες ὅπου παίρνουν δι' ὄνομα ἑνα Ε. κ' ἑνα Ζ . . . Μαλοντοῦτο, ἀδελφε, ἀκόμη δὲν εἶδα κανέναν ἄνδρα νὰ πατήσῃ εἰς τὸ κατῶρλί τους!

— Κύτταξε μὴν τύχῃ καὶ δὲν θὰ σὲ πληρώσουν!

— Ποῖος τὸ λέγει! αἱ καλὰ! ἡῶραν ἄθρωπο! μοῦ δίδουν εἰκοσι φράγκα κάθε δεκαπέντε ἡμέραις δι' ἑνα μικρὸ καμεράκι χωρὶς ἐστίαν, ὅπου ταῖς ἔχω καὶ κάθονται. Αὐτὰ τὰ παίρνω ἐν τῇ παλάμῃ. Μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι ἄρρωσταῖς . . . εἶναι τώρα δύο ἡμέραις ὅπου δὲν ἐκατέβηκαν. "Ἄν ἦναι ἄρρωσταῖς, δὲν θὰ ἦναι βέβαια ἀπὸ τὸ πολὺ φαγὶ ὅπου τρώγουν μὴν ἐρωτᾷς ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπου ἤλθαν, δὲν ἤξεύρω ἂν ἀνέψαν ποτὲ φωτιά διὰ νὰ ψήσουν τίποτε. Καὶ ὅμως νὰ τὸ χωνεύσω δὲν ἡμπαρῶ, ἀδελφε!—ποτὲ ἄνδρας δὲν ἐπάτησεν εἰς τὴν κάμερῃ τους!

— Ἄν ὅλοι σου οἱ ἐνοικιάτορες ἦναι τέτοιοι, γέρο Μι-
χοῦ μου . . .

— Ἡ δουλειά δὲν ἔχει ἄσχημα . . . Ἐγὼ ὅμως,
κοντά εἰς τὰ ὑποκείμενα τὰ μετὰ γωρὶς διαβατήριον, ἔχω
καὶ ἄλλα ὅπου δὲν εἶναι τοῦτο κ' ἐκεῖνο . . . καὶ ἂν ἡ ἀ-
στυνομία ἔλθῃ, δι' αὐτὰ δὲν ἔχει νὰ μοῦ εἰπῇ τίποτε . . .
δύοπραγματεῦται, ἓνας γραμματοκομιστὴς τοῦ ταχυ-
δρομείου, ὁ διευθυντὴς τῆς ἀρχήστρας τοῦ καπνεῖου τῶν
Τυφλῶν, ὅλοι τίμιοι . . .

— Ἀλθινα, ἐδῶ ἀκόμη κάθεται ὁ Ροβῖνος, ὁ Κού-
τσαβῖλος;

— Ναί, ἐπάνω εἰς τὸ πλάγι τῆς κάμερης ὅπου κα-
τακοῦν ἡ μάνα καὶ ἡ κόρη. Ὅσα εἶχεν ἀπὸ τὴν φυλακὴν
τὰ ἔφαγεν ὅλα . . . ὅλα!

— Κύτταξε καλὰ! μὴν τύχη καὶ σοῦ παίξῃ τώρα τί-
ποτε δουλειά.

— Τὸ ἔξέρω νά! . . . Στάσου νά ἰδοῦμεν κ' ἔπειτα
σοῦ ὁμιλῶ. Θαρρῶ πῶς καὶ τι μαγειρεῖται τὰ προχθεῖς τὸ
βράδυ ἦλθαν ἐδῶ καὶ τὸν ἐξήτησαν ὁ Στραδοπόδης, ὁ
νιός τοῦ Κοκκινσχέρη, μαζὶ μὲ τὸν Τριγλάκη . . . Φο-
βοῦμαι μὴν τύχη καὶ λάβουν οἱ ἄλλοι μου ἐνοικιάτορες,
οἱ καλοὶ, ὑποψίας ἐναντίον του καὶ νά σοῦ εἰπῶ ἅμα τε-
λειώσουν αἱ δεκαπέντε του ἡμέραις θὰ τοῦ εἰπῶ, νά μοῦ
ἀδειάζῃ τὸν τόπο, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι τὴν κάμερήν του
τὴν ἐπίασεν ἓνας πρέσβυς, ἢ ὁ ἄνδρας τῆς κυρίας Σαϊντ-
Ἰλδεφόνσου, μιᾶς πλουσίας κυρᾶς ὅπου ἔχω ἐδῶ.

— Μία πλουσία κυρά;

— Νὰ καταλάβῃς! κρατεῖ τρεῖς κάμαραις κ' ἓνα κα-
μαράκι, τὰ καλῆτερά μου . . . ἔβαλε σκευὴ ὀλοκαίνουρια
. . . ξέχωρα ἓνα πατερό διὰ τὴν δούλᾳ της . . . ὀγδοῦν-
τα φράγκα τὸν μῆνα . . . καὶ προπληρωτέα ἀπὸ τὸν θεῖον
της . . . αὐτὸς ἔρχεται, ὁσάκις καταβαίνει ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν
του, καὶ οἰκονεύει ἐδῶ, εἰς μίαν ἀπὸ ταῖς κάμεραις. Μοῦ

φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ ἐξοχή του θὰ ἦναι ἐδῶ τριγύρω
 πουθενά, ὡσάν ὁδὸς Βιθιανῆ, ὁδὸς Ἀγίου Ὀνορίου μέσα
 εἰς τὰ Παρίσια τάχατες . . .

— Ἐκατάλαβα . . . Ἡ πλουσία σου ἄς ἔχῃ χάρι εἰς
 τὸ πουργι τοῦ γέσου.

— Σιωπα, διαβάλε . . . καὶ καταβαίνει ἡ δούλα της! . . .

Ἡλικιωμένη τις γυνή, φέρουσα ποδίαν λευκὴν ἀμυδρὰς
 καθαριότητος, εἰσῆλθεν εἰς τὸ μαγαζίον τοῦ μεταπράτου.

— Τί εἶναι, κυρά Κάρλαινα;

— Κύρ Μικαῦ, ἐδῶ εἶναι ὁ ἀνεψιός σου;

— Λεῖπει ἐπῆγεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ὅμως ὅπου
 καὶ ἂν ἦναι θὰ φανῇ.

— Ὁ Κ. Βαδινότης ἤθελε νὰ τὸν στείλῃ ἀμέσως νὰ
 δώσῃ αὐτὴν τὴν γραφὴ ἀπόκρισι δὲν ἔχει νὰ λάβῃ ἡ
 γραφὴ ὅμως εἶναι πολλὰ βιαστική.

— Εἰς ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας θὰ ἦναι εἰς τὸν δρόμο.

— Νὰ τὸν εἰπῇς νὰ τρεῖξῃ γλίσγωρα.

— Ἄς ἦναι . . . εἰς τοὺς ὁρισμούς σου.

Ἡ ὑπηρετρία ἐξῆλθε. — Τίνος εἶναι αὐτὴ ἡ δούλα; ἡ-
 ρώτησεν ὁ Νικόλας.

— Εἶναι, καλὲ, αὐτῆς ὁποῦ σὲ εἶπα τῆς κυρίας Σαίντ-
 Ἰλδεφόνσου. Αὐτός ὁ Κ. Βαδινότης εἶναι ὁ θεὸς της
 ἦλθε χθὲς ἀπὸ τὴν ἐξοχή, εἶπεν ὁ πανδοχεὺς παρατηρῶν
 τὴν ἐπιστολήν· ἐπειτα δ' ἐπρόσθεσεν ἀναγινώσκων τὴν
 ἐπιγραφὴν. — Κύτταξε· νὰ καταλάβῃς μὲ τί ἀνθρώπους
 ἔχουν γνωριμίαις! γράφουν πρὸς ἓνα ἀντικόμητα.

— Ἀντικόμητα! . . . τί λές! . . . αὐτοῦ εἶναι μεγά-
 λα πράγματα!

— Νὰ . . . διάβασε· Πρὸς τὸν Κύριον ἀντικόμητα
Δι-Σαίρτ-Περμῆ, ὁδὸς *Χαλλότου* . . . *Αἶαρ ἀναγκαία*.
 . . . *Εἰς τας χεῖρας τοῦ ιδίου* . . . Μοῦ φαίνεται πῶς,
 ὅταν ἔχῃ κἀνείς ἐνοικατόρους ὁποῦ ἔχουν ἀνταπόκρισιν μὲ
 ἀντικόμητας, ἐμπορεῖ νὰ προβλέψῃ καὶ διὰ κἀνένα ὁποῦ

νά μὴν ἔχῃ διαβατήριο, νά τοῦ δώσῃ κάμμία κάμερη εἰς τὰ ὑψηλά . . . τί;

— Βέβαια . . . Ἐγώ παγαίνω διὰ τὴν ὥρα . . . ἔχε ἱγιά, γέρο Μικοῦ. Θά δέσω τὸν σκύλο μου μὲ τὸ ἀμάξι εἰς τὴν θύρα σου καὶ τὸ πρᾶγμα ὅπου εἶναι μέσα τὸ παῖρνω εἰς τὸν ὠμό μου . . . Ἐτοίμασε τοῦ λόγου σου τὰ ὅσα σοῦ παράγγειλα, καθὼς καὶ τὰ χρήματα ὅπου θά μοῦ δίδεις . . . ὅπου ὅταν ἔλθω, νά τὰ πάρω ἀμέσως καὶ νά φύγω.

— Μείνε ἡσυχοῦς τέσσαραις καλῶς σιδηρέναις πλάκαῖς, τὰ σιδηρένια ραβδία . . . τρία, καὶ δύο κλειδώσαις ἱεραῖς διὰ τὴν γλωσσίδα. Ἡ γλωσσίδα αὕτη μοῦ φαίνεται παράξενο, ἄς ᾔναι . . . ἔχομεν ἄλλο τί;

— Καὶ τὰ χρήματά μου.

— Ναί, καὶ τὰ χρήματα . . . Ὅμως ὥσάν νά ἔχῃς ἐσύ διάβολε, κάτι τι ἀπὸ τὴν ὥραν ὅπου ἦλθες σέ κυττάζω . . .

— Τί τάχα νά ἔχω ! . . .

— Ἐεὐρω ἐγώ ; . . .

— Ἀωλὸς ὅπου εἶσαι ! . . . Πεινώ . . . ἰδοὺ τί ἔχω

— Μωρὲ, πεινᾷς . . . Πάγει καλά . . . ὅμως κάτι ἔχεις ἐσύ κάμνεις τὸν γελαστό, πλὴν κάτι ψύλλος εἶναι μέσα εἰς τ' αὐτιά σου . . .

— Δεν πᾶς εἰς τὸ καλὸ ! εἶπεν ὁ Νικόλας φρυάττων ἀκουσίως.

— Βλέπεις πῶς ἐρρίγησες ; . . .

— Τὸ χέρι μου, σοῦ λέγω, μοῦ πονεῖ . . .

— Τὸ λοιπὸν, μὴ ξεχάσῃς τὸ ἱατρικὸν ὅπου σ' ἐρμήνευσα.

— Ὑπολλάτη, γέρο Μικοῦ . . . ἔ, ἐγώ πάγω κ' ἐρχομαι

Καὶ ὁ Νικόλας ἐξῆλθεν. Ὁ κλεπταποδόχος τότε ἔκρυψε τὸν χαλκὸν ὀπισθεν σκεύους τινὸς, καὶ κατεγίνετο νά συνάξῃ τὰ παραγγελθέντα, ὅτε, ἰδοὺ νέον πρόσωπον εἰσέρχεται εἰς τὸ ἐργαστήριον.

Ἦτο δ' αὐτὸς πεντηκοντούτης περίπου ἀνὴρ, πανούργου καὶ ὀξύδερκους φυσιογνωμίας, φέρων γένειον δασύτατον, περικεκομμένως κυκλοῦν τὴν μορφήν αὐτοῦ, καὶ χρυσᾶς διόπτρας· ἡ ενδυμασία του ἦτον ἀρκετὰ κομψή· ἐκ τῶν πλατειῶν χειρίδων τοῦ φοιτοῦ ἐπιφορίου του, τοῦ κεκοσμημένου ἐν ταῖς ἀκραῖς διὰ βελούδου μαύρου, ἐξήρχοντο χεῖρες ἐνδεδυμέναι ἀγυρσοῦ περιχίρεια· τὰ ὑποδήματά του ἦσαν βερνικωμένα λαμπρῶς.

Τοιοῦτος ἦτον ὁ Κ. Βαδινότης, ὁ θεὸς τῆς πλουσίας αὐτῆς κυρίως Σαίντ-Ἰλδεφόνσου, ὁ κοινωνικὸς τῆς ὁποίας βαθμὸς ἐνέπνεεν ἔπαρσιν καὶ τὴν πᾶσαν ἡσυχίαν εἰς τὸν γέρο Μικοῦ.

Ἐνθυμούμεθα ἴσως, ὅτι ὁ Κ. Βαδινότης δικηγράφος ἀνοβέ, ποτὲ καιρὸν ἀποβλήθεις ἐκ τῆς συντεχνίας του, ἐπεὶ δὲ εἰδείξε διαγωγὴν ὑποπτον, ὡς καταχθόνια ἐπέξεργαζόμενος, ἐγκρίσμενε τὴν σήμερον ὡς κατὰ σκοπὸς τοῦ βαρόνου Δε-Γράουν, καὶ ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ δόσας πρὸν τὸν διπλωμάτην αὐτὸν οὐκ ὀλίγας πληροφορίας, ἄλλως τε ἀκριβεστάτας, περὶ διαφόρων προσώπων τῆς ἱστορίας ταύτης.

— Σᾶς ἔφερσιν ἡ κυρά Κάρλαινα μίαν γραφὴν διὰ νὰ τὴν στείλετε; εἶπεν ὁ Κ. Βαδινότης πρὸς τὸν πανδοχέα.

— Μάλιστα, τώρα θὰ ἐπιστρέψῃ ὁ ἀνεψιός μου, καὶ εὐθὺς τὸν στέλλω.

— Ὅχι, δότε μου ὀπίσω τὴν γραφὴν . . . μετεμνήσθην· παγαίνω μόνος μου εἰς τοῦ ἀντικόμητος Δε-Σαίντ-Ρεμῆ, εἶπεν ὁ Κ. Βαδινότης· ἐπρόφερε δὲ τὸ ἀριστοκρατικὸν αὐτὸ ὄνομα χωρὶς ἀνάγκην, ἀλλ' ἀπὸ εὐήθη ματαιοπρέπειαν παρακινούμενος.

— Ὅρίστε ἡ γραφὴ . . . προστάζετε ἄλλο τίποτε;

— Ὅχι, κύρ Μικοῦ, εἶπεν ὁ Κ. Βαδινότης εὐμενῶς, ἀλλ' ἔχω νὰ σοῦ κάμω μερικὰ παράπονα.

— Τί, κύριέ μου, τί παράπονα;

— Πιράάποννα καὶ μεγάλη. Ἡ κυρία Δε-Σαίντ-Ίλδεφόνσου σε πληρώνει καλὰ· ἡ ἀνεψιά μου, βλέπεις, εἶναι μία ἐνοικίετις πρὸς τὴν ὁποίαν ὀφείλουσι πᾶσαν προθυμίαν· ἐπειδὴ δὲν ἔμπορει ν' ἀκούη τὸν κρότον τῶν ἀμαξῶν μὲ εἶπε νὰ τὴν εὗρω κἀνὲν μέρος ὅπου νὰ κάθεται ὥσάν νὰ ἦτον εἰς τὴν ἐξοχὴν· νὰ ἦναι ἥσυχία· τὴν εἶπα λοιπὸν καὶ ἤλθεν ἐδῶ.

— Τωόντι, κυρίε μου, εἶδῶ εἶναι ὥσάν νὰ κάθεται κἀνένης εἰς τὸ χωριό· παρατηρήσετε, ἡ εὐγενεὶα σας ὅπου κατοικεῖτε εἰς τὴν ἐξοχὴν . . . δὲν εἶναι ὥσάν χωριό;

— Εὐμορὸ χωριό! . . . ἔχει ἓνα κρότον τοῦ διαβάλου!

— Τί νὰ σὰς εἰπῶ, κυρίε μου· ἥσυχότερα ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος εἶναι ἀδύνατον νὰ εὗρετε· ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὴν κυρά κάθεται ὁ διευθυντὴς τῆς ἀρχήστρας τοῦ Καφεναείου τῶν Τυφλῶν κ' ἓνας πραγματευτής . . . ἀπ' ἐπάνω πάλιν ἀπ' αὐτοῦς ἓνας ἄλλος πραγματευτής. Καὶ ἀπ' ἐπάνω . . .

— Δὲν σε λέγω δι' αὐτοὺς τοὺς κυρίους· εἶναι πολλὰ ἥσυχοι καὶ τίμιοι, τὸ αὐτὸ λέγει καὶ ἡ ἀνεψιά μου· ἀλλ' εἰς τὸ τέταρτον πάτωμα ὑπάρχει ἓνας ἄνθρωπος χωλός, τὸν ὁποῖον ἡ κυρία Δε-Σαίντ-Ίλδεφόνσου ἀπήντησε γῆρας μεθυσμένον κατὰ μεσῆς τῆς σιᾶλας· ἐρῶνάξεν ὥσάν δαιμονισμένον· τῆς ἐξεκούφανε τ' αὐτιά· τόσον ὥστε ἡ κυρία ἐφοβήθη . . . Τί χωριό λοιπὸν κάθσαι καὶ μοῦ λές τοῦ λόγου σου! . . .

— Σκοπεύω, κυρίε μου, νὰ τοῦ δώσω εἰς τὸ χέρι τὰ σάνδαλά του . . . τὸ ἐσκόπευα καὶ πρὶν μοῦ τὸ εἰπῇτε, ἀλλὰ μοῦ ἔχει προπληρωμένη τὴν δεκαπεντάδα του καὶ προσμένω νὰ τελειώσῃ διὰ νὰ τοῦ εἰπῶ τὸ ἔξω. Τέσσαρες μόνον ἡμέραις τοῦ ἀπέμειναν . . .

— Κύτταξε καλὰ, ἐπειδὴ, ἂν ἄλλην φορὰν ἀκολουθήσῃ τὸ παραμικρόν, ἡ ἀνεψιά μου φεύγει . . . Κάμε ὅπως σὲ ὁδηγεῖ τὸ ἴδιον συμφέρον σου.

— Αὐτὸν θὰ τὸν ἐκβάλω, σὰς λέγω, θὰ τὸν ἐκβάλω.

Δημόσιον Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βερολίνης

εἶναι ὁ μόνος ἐνοικίατορας ὅπου μὲ παρὰζει· εἰς τὸ πλάγι τῆς κήμερής του καθοῦνται μία μάννα μὲ τὴν κόρη της, ὅπως εἶναι πολλὰ ἱσυχαὶ γυναῖκες. . .

— Ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ σοῦ παραπονέθω διὰ κανέναν ἄλλον, παρὰ δι' αὐτὸν τὸν χωλόν. Κόψε ὅπως ἀγαπᾷς. Τὰ πολλὰ ἔσχατα δὲν τ' ἀγαπῶ, εἶπεν ὁ Κ. Βαδινότης μετὰ ἡπιότητος καὶ ἐξήλθεν.

Εἶναι χρεῖα νὰ εἰπωμεν, ὅτι ἡ μήτηρ αὐτῇ μετὰ τῆς θυγατρὸς, αἵτινες ἐξῶν ἐκεῖ παντέρημι, ἦσαν τὰ δύο ὕμματα τῆς πλεονεξίας τοῦ συμβολαιογράφου;

Ὁδηγούμεν λοιπὸν τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸ ἔθλιον αὐτῶν οἶκτον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΘΥΜΑΤΑ ΚΑΤΑΧΡΗΣΕΩΣ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ.

Ἡ κατάχρησις τῆς ἐμπιστοσύνης, ἀπειθεῖ, θεία, τιμωρεῖται κατὰ μέτρον ὅρον διὰ τοῦ φυλακισμοῦ δύο μηνῶν καὶ διὰ τροστῆμου ἐλεοσιπότητος φράγκων. — Αρθρ. 406 καὶ 408 τοῦ POIN. KΩΔΙΚ.).

Τὸ ἐλεεῖν δι' οἰκτισμοῦ, γλυκύτερον τοῦ ἐλεεῖν δι' ἄρτου.

Ἄς φαντασθῇ ὁ ἀναγνώστης δωμάτιόν τι καίμενον ὑπὸ τὴν τετάρτην ὀροφὴν τοῦ θλιβεροῦ οἴκου τοῦ Ζυθαπολείου στεροῦ. Μόλις διὰ μικροῦ παραθύρου ὑπὸ τριῶν φρακτομένων ὑάλων ῥαγισμένων καὶ ρυπαρῶν εἰσέρχεται αὐχμηρὸν τι φῶς· τοὺς τοίχους καλύπτει ἐμπέτασμα ἐκ χαρτίου ὑποκιτρίνου πολλαχοῦ διερρήγμένου· καὶ εἰς τὰς γωνίας τῆς πλήρους ῥαγίδων ὀροφῆς κρέμονται ἀράχαι παχναί. Αἱ τοῦ ἐδάφους πληνθίδες εἶναι ἀποβεβλημέναι εἰς διάφρα

μέρη, καὶ ὁ ὀφθαλμὸς διακρίνει τῇ δὲ κἀκείσῃ τὰς ὑποβάσταζούσας αὐτὰς δοκοὺς καὶ λοιπὰ ξύλα.

Τράπεζ' ἐκ σκιδῆος λευκῆς, μίᾳ καθέδρᾳ, παλαιὸν τι κιδιώτιον δερμάτινον, ἀνευ κλειδωνιάς, καὶ κλίνη τις ἐκ τελαμώνων, λεπτήν ἔχουσα στρωμνὴν, συνδόνας ἀπὸ χονδρὴν τινα ἀλεύκαστον ἰστόν καὶ παλαιὸν τι ἐκπλωμα μαλλίνου, φαίον τὸ χροῖμα, ἴδού τὰ ἐπιπλά τοῦ ξεῖνωνος.

Ἐπὶ τῆς καθέδρας κάθηται ἡ κυρία βαρύνουσα Δε-Φερμόντ. Εἰς τὴν κλίνην καίτεται ἡ δεσποσύνη Κλαίρη Δε-Φερμόντ οὕτως ἐκαλοῦντο τὰ δύο θυγάτριά τοῦ Ἰακώβου Φερμόντου).

Μίαν μὲν ἔχουσα κλίνην ἀμρότεραι, ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἐπ' αὐτῆς ἀλλήλοδιαβύχως, συμπειρῶμεναι οὕτω τὰς ὥρας τῆς νυκτός. Παλλὰς μέρμεραι, ἀγωνίζεσθαι βούλῃς διηγεῖσθαι ἐν τῇ κλίνῃ, καὶ ἡ αἴθλια σπῆλαιως εὗρισκαν ἀνάπαυσιν εἰς τὰς ἀγκαλὰς τοῦ ὑπνίου· ἡ θυγάτηρ αὐτῆς μόνον ἐκκαμῆσαι τοὐλάχιστον εἰς αὐτὰς τὰς ὥρας τῆς ἐλθούσης τῶν θεσπείας. Τὴν στικτήν ταύτην κοιμᾶται. Τὶ συμπαθέστερον, τι οἰκτρότερον τῆς πεινῆς ταύτης ἦν ἐπέβαλεν ἡ αἰσχροκαρδία τοῦ συμβουλευτάου εἰς δύο γυναικας συνθημισμένας μέχρι ταῦτα εἰς το εὖ ζῆν, καὶ χαίρουσας εἰς τὴν πόλιν τῆς γεννήσεως τῶν ὅλων ἐκείνῃ τὴν ὑπόληψιν δι' ἧς δικαίως περιστοιχέη ἡ κοινὴ πᾶσαν ἐντίμον καὶ ἀξιότιμον οἰκογένειαν!

Ἡ κυρία Δε-Φερμόντ εἶναι τριᾶκονθεξαετής· περιποιεῖ τὸ εἶδος τῆς ἐμπλῆων γλυκύτητος καὶ εὐγενείας· οἱ τοῦ προσώπου τῆς ὥραιόι πρὶν γαρχιτῆρες ἠλλοκόθησαν ἐκ τῆς σκληραγωγίας· τὰ μαῦρά τῆς δε-μαλλία, διαχωρίζουμα ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς εἰς δύο μέρη, συστρέφονται ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς· αἱ λύπαι ἀνεμίζαν ἤδη ἐν αὐτοῖς ἀργυροχρόους τινας στήμονας. Ἐσθῆτα φέρουσα πένθους, τετριμμένην πολλαχού, ἡ κυρία Δε-Φερμόντ ἔχει τὸ μέτωπον στικτικμένον ἐπὶ τῆς χειρός, τὸν δὲ ἀγκῶνα ἐπὶ

τοῦ οἰκτροῦ προσκεφαλαίου τῆς θυγατρὸς τῆς. πρὸς τὴν ὁποίαν ἀποτίζει με ἀνεκφράστον πόνον ψυχῆς.

Ἡ Κλαίρη εἶναι δεκαεξαετής· τὸ ἀγρόν καὶ γλυκὺ τῆς προσώπου, τὸ ὡς τὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς ἰσχύον, σχδιάζεται κατὰ κράτος ἐπὶ τοῦ ἀλευκίστου χρομῆτος τῆς συνδύνης ἥτις καλύπτει τὴ ἐκ προνουσμάτων ἑὸς παραγεμισμένον προσκεφάλαιόν τῆς. Ἡ ὄψις τῆς νεάνιδος ὄχασε μένος τῆς στυλῆος τῆς καθαρότητος· οἱ καλεισμέναι μεγάλοι τῆς οὐραλμοῦ προχέουσι μέχρι τῶν κοίλων αὐτῆς παρειῶν μαλακὰς βλεφαρίδας μελαίνας. Τὰ ροδόχροα ποτὲ καὶ ὑγρὰ τῆς γαῖης, ἔχρα τὴν σήμερον καὶ ἄχρα καὶ σαχνηνὰ, διέκκενται ἡμικλειεστά, ὥστε δι' αὐτῶν ἐμφανίζεται ἡ χροὶς τῶν ὀδόντων αὐτῆς· ἡ τραχεὶα ἐπαρκὴ τῶν ἁδρῶν συνδύων καὶ τοῦ μαλλίνου ἐπαπλωμάτος ἐπέφερεν ἐρυθμακτὰ εἰς διάφορα μέρη τῆς τρυφερῆς ἐπιδερμίδος τοῦ λαιμοῦ, τῶν ὠκίων καὶ βραχιόνων τῆς νεάνιδος. Ὑλικροῦς τις σπασμὸς συνήγε διχλειπόντως τὰς λεπτὰς καὶ μεταξώδεις τῆς ὀφρύς, ὡς νὰ ἐδίεπεν ἡ κοιμωμένη ἀλγεινὸν τινα ὄνειρον. Ἡ τοῦ προσώπου τούτου ἀπόψις προδίδει σύμπτωμα ὀλέθριον νόσου προσεγγιζούσης.

Πρὸ πολλοῦ ἐστειλέυσαν πλέον τὰ δάκρυα τῆς κυρίας Δε-Φερμόντ· εἶχε προσηλωμένον ἐπὶ τῆς θυγατρὸς τῆς ὄμμα στεγνόν, ὅμμα φλεγόμενον ἐκ τοῦ βραδέος ὑπερετοῦ ὅστις ὑποκώφως τὴν ὑπέσκαπτεν. Ἡ κυρία Δε-Φερμόντ χροῖσθετο ἐκυτὴν ἀπ' ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐξασθενούσαν πλειότερον ὅπως ἡ θυγάτηρ τῆς, οὕτω καὶ αὐτὴ παρατήρει τὴν καχεξίαν, τὸ ἀγθος ἐκεῖνο, ἅτινα εἰσὶν οἱ ἀσφαλεῖς πρόδρομοι νόσου βαρείας καὶ ὑπόου· φοβουμένη ὅμως μὴ τρομάξῃ τὴν Κλαίρην τῆς, καὶ πρὸ πάντων τὸν ἰδίον ἐκυτόν τῆς (ἂν διδεται νὰ εἰπωμεν) ἐπάλαιεν ὄλαις δυνάμεσι κατὰ τῶν πρώτων τῆς ἀθηνείας προσβολῶν.

Ἐκ τῆς αὐτῆς γενναιότητος ὁρμωμένη καὶ ἡ Κλαίρη, διὰ νὰ μὴν ἐμπνεύσῃ φόβον τινα εἰς τὴν μητέρα τῆς,

ἐπρὸς πλῆθει νὰ τὴν κρύπτῃ τοὺς πόνους αὐτῆς. Τὰ δὲ δυστυχῆ ταῦτα πλάσματα, ὡς ἐκ τῶν αὐτῶν κυριευόμενα ὀλβύσεων, ὥρριλλον καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν νὰ κυριευθῶσι νησιμάτων.

Εἰς τὰς συμφορὰς ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων ὑπάρχουσιν τινες στιγμαὶ δεινόταται, καὶ ὅς τὸ μέλλον ἐμφανίζετα ὑπὸ ράσιν τοσοῦτον τρομακτικῇ, ὥστε καὶ οἱ γενναῖοι τερροὶ ἐξ ἡμῶν, μὴ τολμῶντες νὰ ἐνατενίσωσιν εἰς αὐτὰ κατὰ πρόσωπον, κλείουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ προσπαθοῦν ν' ἀπατήσωσιν ἑαυτοὺς διὰ πλάνης μωρίας.

Τοιαύτῃ ἦτον ἡ θέσις τῆς κυρίας καὶ τῆς δεσποσύνης Ἀν-Φερμὸντ.

Καταννοεῖτε δὲ ὁποῖων βασάνων ἔρμαιον ἦτον ἡ γυνὴ αὕτη, ὥρας ὀλοκληροῦς, βραδυτάτας ὥρας διάγουσα εἰς τὴν θέαν τῆς θυγατρὸς τῆς οὕτω κοιμωμένης, ἀναπολῶσα τὸ παρελθόν, σκεπτομένη τὸ παρόν, τὸ μέλλον· καταννοεῖτε μέχρι τίνος βαθμοῦ ὀξεία, σπαρακτικὴ, ἀπονευρημένη καταντᾷ ἡ σεβασμια καὶ ἱερὰ ὀδὸν μιᾶς μητρὸς ἀναμνήσεις θελξικάρδιοι, φόβοι ἀπαίσιτοι, οἰωνοτρομεροὶ, λυπαι πικρῆς μεσταί, ἐκνευρισμοὶ θανατηφόροι ὁρμαὶ θυμοῦ εἰς οὐδὲν ἐνδελούντος ἐναντίον τοῦ προξένου τῶν τοσοῦτων δεινῶν, ἱκεσίαι μάταιαι, παρακλήσεις σφοδραί, καὶ τέλος πάντων . . . φοικῶδεις ἀμφιβολίαι περὶ ὑπάρξεως θείας δικαιοσύνης, ἀφοῦ τοσοῦτον κακοφάνει ὁ οὐρανὸς πρὸς τὴν κραυγὴν τὴν ὁποῖαν τὰ μητρικὰ ἀναπέμπουσι σπλάγχνα . . . κραυγὴν ἱερὰν, ἥτις ὥρριλλεν, ὥφειλε νὰ εὐρίσκη ἡγῶ ἐν τοῖς ὑψίστοις· * Εἰλεος διὰ τῆς θυγατέρα μου!

α—Τώρα πάλιν πόσον εἶναι ψυχρὰ, ἔλεγεν ἡ ἀθλία μήτηρ ψάφουσα τὰς παγωμένας τοῦ τέκνου τῆς χειρας πολὺ ψυχρὰ! πρὸ μιᾶς ὥρας ἔκαιε . . . ἀφρευκτα ὁ πυρετός! . . . κατ' εὐτυχίαν δὲν τὸ γνωρίζει . . . ὦ, πόσον εἶναι ψυχρὸ! . . . εἶναι καὶ τὸ ἐπάπλωμα τόσον ἐλα-

φρόν . . . Νὰ τὴν ῥίψω ἐπάνωθεν τὸ παλαιόν μου σάλι...
 ἀλλ' ἂν πάλιν τὸ λάβω ἐκ τῆς θύρας ὅπου τὸ ἐκρέμασα...
 ὡς ἔλθουν ἐκ νέου οἱ μέθυσοι αὐτοὶ νὰ κυττάζωσιν ἀπὸ
 τὰς τρύπας τῆς κλειδωνίας, ἢ ἀπὸ τὰς διαζεύξεις τῆς θυ-
 ρας τὸ τί γίνεται μέσα, καθὼς ἔκαμον χθές. Θεέ μου, τί
 οἶκος ἀχρεῖος! Νὰ ἔξωσα πῶς ἐκστακεῖτο . . . προτοῦ
 νὰ προπληρώσω τὴν δεκαπεντάδα μας . . . δὲν ἤθελα ἐλ-
 θει ποτέ . . . ἀλλὰ τί ἔξωσα κ' ἐγὼ ἡ δυστυχὴς! . . .
 *Ὅταν κάνεις δὲν ἔχη τὰ ἀρμόδια ἐγγράφα, δὲν τὸν δε-
 χονται εἰς τ' ἄλλα ξενοδογεῖα. Ἦδυνάμην ἐγὼ ποτὲ νὰ
 μαντεύσω ὅτ' εἶχα χρεῖαν διαβατηρίου; . . . Ἐνῶ ἀπὸ
 τὴν Ἀγγέραςαν ἀνεχώρησα ἐντὸς ὁμήματος ἰδικοῦ μου . . .
 διὰ νὰ μὴ εἰπουν ὅτι ἡ κόρη μου ἐταξιδεύσεν ἐντὸς ἀμά-
 ξης κοινῆς . . . ποῖος νὰ μ' ἔλεγεν ὅτι . . . »

Καὶ διακοπεῖσα ἀπὸ ὀρμὴν ἀγανακτήσεως·

» Ἰδὲ, ἰδὲ . . . ἓνας συμβολαιογράφος, ἓνας φοιτῆς
 ἄνθρωπος νὰ κατακρατῇ τὸ ἰδικόν μου, νὰ μὲ καταντήσῃ
 εἰς τὴν ἐσχάτην ἐνδειαν καὶ νὰ μὴ δύναμαι ἐναντίον του
 τὸ οὐδέν! . . . τὸ οὐδέν! . . . Ναὶ . . . δύναμαι, ἂν
 εἶχα χρήματα, νὰ κινήσω ἀγωγὴν· ἀλλὰ νὰ κινήσω ἀγω-
 γήν . . . διὰ ν' ἀκούσω παρασυρόμενον εἰς τὸν βρόχον τ'
 ὄνομα τοῦ καλοῦ κ' εὐγενοῦς ἀδελφοῦ μου, τοῦ μακαρι-
 του . . . ν' ἀκούσω νὰ λέγουν, ὅτι ἔδωκε πέρας εἰς τὴν
 ζωὴν του, διότι εἶδεν ὅτι αἱ ὑποθέσεις του ἐπῆγαινον κα-
 κῶς καὶ ὅτι κατεσκόρπισε τὴν περιουσίαν ἐμοῦ τε καὶ τῆς
 θυγατρὸς μου . . . Νὰ κινήσω ἀγωγὴν . . . διὰ ν' ἀκού-
 σω ὅτι μὰς κατήντησεν αὐτὸς εἰς τὴν ἐσχάτην πενίαν! . . .
 ὦ! ποτέ! ποτέ! Καὶ ὅμως . . . ναὶ μὲν ἡ μνήμη τοῦ ἀ-
 δελφοῦ μου εἶναι ἱερὰ . . . ἀλλὰ κοί ἡ ζωὴ . . . τὸ μέλ-
 λον τῆς θυγατρὸς μου . . . εἶναι ἱερὰ εἰς ἐμὲ ἐπίσης . . .
 πλὴν ποῦ ἀποδείξεις κατὰ τοῦ συμβολαιογράφου διὰ νὰ
 τὸν ἐνάξῃ τίς! ἤθελα ματαίως διεγείρει ἐν σκάνδαλον.
 Τὸ φρικωδέστατον πάντων εἶναι—ἐπανελάβε μετὰ τιμὴν

σιωπήν—ὅτι ἐνόησε, εἰς τὴν ἀδελμονίαν μου, τοῖ μὲν ν
ρίπτω εἰς τὸν ἀδελφόν μου τὸ πταίσμα . . . νὰ διακαίον
μᾶλλον τὸν συμβολαιογράφον ὡς συκοφαντηθέντα ὑπ' αὐ
τοῦ . . . ὡς νὰ θεραπεύεται κατὰ τὴν ψυχὴν μου ἐνοχλ
ποιούσα δύο ἀν' ἑνός . . . ἔπειτα πάλιν ἀγανακτῶ κατ
τῶν ἀδίκων καὶ βδελυρῶν μου ὑπανοιῶν . . . τιμωτέρου
καὶ καλῆτερος ἀδελφός ἀπὸ τὴν ἰδικήν μου ὕεν ὑπῆρξ
ποτέ. Ὡ! αὐτὸς ὁ συμβολαιογράφος, δὲν γνωρίζει τὰς φρε
κώδεις τῆς κλοπῆς του συνεπειᾶς . . . Αὐτὸς ἐνόησε
ἵτι χρήματα μόνον ἐκλάβε, καὶ ἐβάλεν εἰς τὰ μαρτύρι
δύο ψυχὰς . . . δύο γυναικας εἰς τὰς ὁποίας πρὸς τὴν
θάνατον διὰ πυρὸς βραδεῖς. Φεῦ! τῶνόντι, δὲν τοῖ μὲν ν
ἐκτρασθῆν εἰς τὸ ταλαιπώρον τέκνον μου πάντα μου σπῆδον
διὰ νὰ μὴ τὸ θλίψω . . . ἀλλὰ πάσχω . . . με κυριεύει
πυρετός . . . μόλις καὶ μετὰ βίας κρατοῦμαι εἰς τοὺς πο
δας μου· αἰσθάνομαι τὴν προτέγγισιν νόσου τινός . . . κα
ἡνωδιστατάτης ἱσως . . . ναι, τὴν αἰσθάνομαι προσερχομέ
νην . . . πλησιάζει . . . τὸ στῆθος μου καίει· ἡ κεφαλὴ μου
ράγνεται . . . Τὰ συμπτώματα ταῦτα εἶναι πλέον φοβε
ρά παρ' ὅσον ἡ ἰδία θέλω νὰ τὰ ἀναγνωρίσω . . . Θεέ μου,
ἀν καταπέσω . . . κληθήρῃς . . . ἀν ἀποθάνω . . . Ὅχι
ὄχι! — ἀνέκραξεν ἡ κυρία Δέ-Φερμόντ μετὰ παραφροσ
— δὲν θέλω . . . δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀποθάνω . . . Ν
ἀρῶ τὴν Κλαίρην . . . δεκαεξαετῇ . . . ἀνευ πόρου ζω
ῆς, μόνην, ἐγκαταλελειμμένην ἐν τῷ μέσῳ τῶν Παρισίων.
δύναται τοῦτο ποτέ; . . . ὄχι! δὲν εἶμ' ἐγὼ ἀσθενής . .
τί τάχα ἔχω; ὀλίγην θερμὴν εἰς τὸ στῆθος, ὀλίγην βάρυ
εἰς τὴν κεφαλὴν· εἶναι ἐκ τῆς λύπης τὴν ὁποίαν ὑπέφερα
ἐκ τῶν ἀγρυπνιῶν, ἐκ τοῦ φύγου, ἐκ τῶν ἀνησυχιῶν
ὅστις καὶ ἂν ἦτο ἤθελε πάθει τὰ αὐτά . . . δὲν εἶναι τίπο
τε . . . Θάρρος, θάρρος· ἄς μὴν ἔχω τοιαύτας συλλογὰς . .
αὐταὶ τῶνόντι κάμνουνσι τὸν ἄνθρωπον ἀσθενῆ πραγματικῶ
. . . καὶ κῆρα δὲ τὴν εὐκαιρίαν νὰ καταπέσω ἐνταυτῷ!

Ἐγὼ τώρα πρέπει νὰ προντίσω νὰ εὕρω πούθενά κἀνένα ὅστις νὰ μᾶς διδῇ ἔργον, εἰς τὴν Κλαίην καὶ εἰς ἐμέ, διὰ νὰ ζώμεν . . . ἰδοὺ ὅτι αὐτός ὁ ἀγρεῖς, ὅστις μᾶς ἐδίδε νὰ χρωματίζωμεν χαλκογραφίας . . . ἔλαβε τὴν αἰθά-
δειαν . . . »

Μετὰ τινα σιωπὴν, ἡ κυρία Δε-Φερμόντ, ἤμιτελῆ τὴν φράσιν αὐτῆς ἀνέκραξε, ἐπρόσθεσε μετ' ἀδελφονίας·

« Τί ἀχρεακταῖστοι, ἀσυνείδητοι ἄνθρωποι! . . . ᾔθε-
λε νὰ μᾶς διδῇ ἔργασίαν ἀντὶ τοῦ αἰσχροῦ τῆς Κλαίης μου! . . . καὶ ἔπειτα νὰ μᾶς τὴν ἀποστερήσῃ, διότι δὲν ἡ-
θέλησα νὰ παραδεχθῶ ἡ κῆρυ μου τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν οἶκόν
του, καὶ νὰ ἐργάζεται μόνη! . . . ἴσως εὗρωμεν ἔργον
ἄλλου πούθεν, ἢ βράχιον ἢ κεντήματα . . . Ἄλλ' ὅταν
κἀνείς δὲν γνωρίζῃ τινὰ, εἶναι τόσο δύσκολον τοῦτο! . . .
Ἐσχάτως ἐπροσπάθησα ἄλλ' εἰς μάτην . . . Βλέπουν ὅτι
ὁ οἶκός μας εἶναι τόσο ποταπός, καὶ δὲν ἐμπιστευοῦνται
ἀλλ' ἂν τελειώσουν καὶ τὰ ὅλην λευκὰν τῶν χρημάτων
μας, τί θὰ γίνωμεν; . . . τί μέλει γενέσθαι; . . . Δὲν θὰ
ἔχωμεν πλέον τίποτε . . . τίποτε . . . ἐπὶ τῆς γῆς . . .
οὐδ' ἐν αὐτῇ . . . καὶ ὅμως ἔμην πλουσία . . . Ὡ, ἂν
μὲ συλλογίζωμαι τοῦτο . . . αἱ ἰδέαι αὐταὶ μοῦ σκοτί-
ζουν τὰς σφένδας . . . παρῆρσεν μὲ καταντοῦν . . . Ἰδοὺ
τὸ σφάλμα μου· ἀντὶ νὰ προσπαθῶ ν' ἀποδιώκω αὐτοὺς
τοὺς συλλογισμούς, ἐπανερχομαι εἰς αὐτοὺς ἀδιαλείπτως,
. . . Ἄν ἡρώστωμαι, εἶναι ὡς ἐκ τούτου . . . ὄχι, ὄχι,
δὲν εἶμαι ἡρώστος ἐγώ . . . μὲ φαίνεται μάλιστα ὅτι ὁ
πατερός μου ἡλιαττώθη—ἐπρόσθεσεν ἡ ἀθλία μήτηρ ψαύ-
ουσα μόνη τὴν σφιγμὴν αὐτῆς, »

Πλὴν φεῦ! οἱ κατεσπευσμένοι καὶ ἀτακτοὶ παλμοὶ τοὺς
ὁποίους ἠσθάνθη ὑπὸ τὴν ἑσπέραν καὶ φυχρὴν ἐνταυτῇ ἐ-
κιδερμίδα τῆς ἐξήγαγον αὐτὴν ἐκ τῆς πλάνης. Μετὰ τι-
να στιγμὴν σιγαλέας καὶ γνωριῶδους ἀπελπισίας, εἶπε με-
πικρίαν·

— Ὁ Κύριε Θεέ μου, πῶς οὕτω νὰ παιδεύῃς ἡμᾶς ; ... εἰς τί σοί ἐπταίσαμεν ἡμεῖς ; Ἡ θυγάτηρ μου, δὲν ἦτο πρωτότυπον σωφροσύνης καὶ εὐσεβείας, ὁ πατήρ της δὲ ἦτον ἡ τιμὴ αὐτῆς ; Δὲν ἐξεπλήρωσα γενναίως τὰ χρέη συζύγου καὶ μητρὸς ; Διατί νὰ συγχωρήτῃς νὰ καταστήσῃ ἡμᾶς θύματα αὐτοῦ εἰς οὐτιδανὸς ἀνθρώπου ; . . . αὐτὸ μάλιστα τὸ ἄβυσθον πλάσμα ! . . . "Ὅταν συλλογίζομαι ὅτι ἄνευ τῆς κλοπῆς αὐτοῦ τοῦ συμβουλευτογράφου οὐδένα ρόλον ἤθελα ἔχει περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς θυγατρὸς μου... Τώρα ἤθελαμεν εἰσθαι εἰς τὸν οἶκόν μας, χωρὶς τὴν ἐλαχίστην περὶ τῆς τύχης μας ἀνθυμίαν, καὶ μόνον διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀθλίου μου ἀδελφοῦ λυπούμεναι· ἐντὸς δυὸ ἡμερῶν ἐτῶν ἤθελα φροντίσαι νὰ ὑπενδρεύσω τὴν Κλαίρην μοι, καὶ ἤθελα εὔρει ἄνδρα ἄξιον αὐτῆς, τοσοῦτον ἀγαθῆς, τοσοῦτον εὐειδῆς, τοσοῦτον πολυεργήτου ! . . . Τίς δὲν ἤθελε νομίσαι εὐτύχημα τὸ ν' ἀπολαύσῃ τὴν δεξιάν της ; . . . "Ἦθελα πρὸς τούτοις, μικράν τινα περιουσίαν φυλάττουσα δι' ἐμαυτὴν, νὰ ζῶ πλεονέκτης, νὰ τὴν περικύβω πᾶν ὅ,τι εἶχον, τριακοσίας χιλιάδας φράγκων τοῦλάχιστον . . . ἐπειδὴ ἤθελα δυνάμει νὰ κάμω τινὰς οἰκονομίας· καὶ ὅταν μιὰ νεῆς καλλιμορφος καὶ ἐπιμελὴς ἀναπετραμμένη ὥσάν τὸ ἀγαπητόν μου τέκνον, ἔχη καὶ πρὸς ἡμᾶς τὰς τριακοσίας χιλιάδας φράγκων . . ."

Ἐπανελθοῦσα ἔπειτα εἰς τὸ οἶκτρον ἐναστὸς ἡ κυρία Δε-Φερμόντ ἀνέκραζεν ὡς ἐν παραφροσύνῃ·

« — Ἀλλ' εἶναι καὶ τῶν ἀδυνατίων, ἐπειδὴ ὁ συμβουλευτογράφος τὴν ἤθελῃσε, νὰ βλέπω μὲ ὑπομονὴν τὴν κόρην μου ἐν πενίᾳ φοικωδεδεστάτῃ . . . αὐτὴν ἥτις εἶχε δικαίας ἀξιώσεις τοσαύτης εὐδαιμονίας . . . "Ἄν οἱ νόμοι ἀρήνουςιν ἀτιμώρητον ἐν ἐγκλημα τοιοῦτον, ἐγὼ δὲν θὰ τὴν ἀρήσω ποτέ· τέλος πάντων, ἂν ἰδῶ πλέον ὅτι ἐλπὶς δὲν ἀπέμεινεν ἄλλη . . . ἂν τρόπος κάνεις ἄλλος ἰδῶ ὅτι δὲν μ' ἐκείνε τοῦ νὰ ἐξέλθω ἐκ τῆς δεινῆς θέσεως εἰς ἣν

ὁ οὐτιδανὸς αὐτὸς ἄνθρωπος μὲ κατήντησε μετὰ τοῦ παι-
δίου μου, ἀγνοῶ τί εἶμαι ἱκανὴ νὰ πράξω . . . εἶμαι καλὴ
καὶ νὰ τὸν φρονέσω, τὸν ἀλιτρίον . . . Καὶ ἄς μὲ κάμουν
ἐπειτα ὅ,τι θέλουν . . . Διὰ . . . ἀλλ' ἡ κόρη μου; . . .
ἡ κόρη μου! Νὰ τὴν ἀφίσω μόνην, ἐγκαταλειωμένην,
ἰδοὺ διατὶ τρέμω, ἰδοὺ διατὶ δὲν θέλω ν' ἀποθάνω . . .
ἰδοὺ διατὶ δὲν θύναμαι νὰ φρονέσω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον.
Τί ἤθελα γίνοι τὸ παιδί μου; εἶμαι δεκαεξαετής . . . νεα-
ρὴ καὶ ἀγνή ὡς τοὺς ἀγγέλους τ' οὐρανοῦ . . . ἀλλ' εἶναι
καὶ τόσον σοφία . . . Ἀλλ' ἡ ἐγκατάλειψις, ἀλλ' ἡ πενία
ἀλλ' ἡ πένια . . . ὅλαι αὐταὶ αἱ συμφοραὶ τίνα ἔδεν δύ-
νανται ἡωρμέναι νὰ ἐπιφέρωσιν ἀπόνειαν εἰς ἓν παιδίον
τοιαύτης ἡλικίας . . . καὶ τότε . . . καὶ τότε, εἰς ὅποιαν
ἄδυσσον δὲν εἶναι πιθανόν νὰ πέσῃ! . . . ὦ! σπαραγ-
μὸς ψυχῆς . . . ὅταν ἐμδοθῶναι εἰς τὴν λέξιν ταύτην, πε-
νία, τόσοι φρικωδέστερα πράγματα ἀνακαλύπτω εἰς αὐ-
τήν. Ἡ πένια . . . ἡ πένια δεινὴ δι' ὅλους, πλὴν δεινότε-
ρα ὥσως δι' ἐκείνους οἵτινες ὄλην τωτὶ τὴν ζωὴν διτήξαγον
ἐν ἀνέσει . . . Ἐκεῖνο διὰ τὸ ὅποιον καταδικάζω μᾶλλον
αὐτὴ ἐμκυτὴν, εἶναι, ὅτι δὲν βλέπω τα ἐπαπειλουμένα με-
δυστυχήματα, ἀλλ' ἔχω καὶ ἑνὴν ἀκαμνη θύλιαν ὑπερφίαν.
Ἐκρεπεν ὥσως νὰ ἰδῶ τὴν θυγατέρα μου ἀποθνήσκουσαν
τῆς πείνης καὶ τότε νὰ εἰπῶ Ἄς ψωμολογήσῃς . . . Πόσον
εἶμαι ἀναιδρὸς . . . τῇ ἀληθείᾳ . . .

καὶ ἐπρόσθετε δ' ἐπειτα μετὰ πικρίας σκυθρωπῆς·

— « Αὐτὸς ὁ συμβολαιογράφος μὲ κατήντησε τῆς ἐλεπ-
μοσύνης· ἀνάγκη πᾶσα λαίπρον κατὰ τὰς περιστάσεις μου
νὰ φερθῶ· δὲν ἔχει πλέον ἐντρέπεσθαι καὶ συγγέλλομαι·
αὐτὰ ἦσαν πράγματα ἄλλου καιροῦ· τώρα πρέπει νὰ τεί-
νω τὴν χεῖρα διὰ τὴν θυγατέρα μου καὶ διὰ τὸν ἐαυτόν
μου· καὶ ἂν δὲν εὕρω ἐργασίαν . . . ἀνάγκη πᾶσα νὰ κα-
ταφύγω εἰς τὸν οἰκτειρόν τῶν ἄλλων, ἀφ' οὗ τοῦτο ὁ
συμβολαιογράφος ἠθέλησε . . . Βέβαια καὶ πρὸς τοῦτο

χρηάζεται επιτηδεύτης τις, τέχνη τις τὴν ὁποῖαν ἀπο-
κᾶ κάνεις διὰ τῆς πείρας· θέλω μάθει κ' ἐγώ . . . Καὶ
τοῦτο βιομηχανία ὡς πᾶσαν ἄλλην—ἐπρόσθεσε μετὰ πα-
ραφρασὲς αὐξήσεως.—Μὲ φαίνεται μολοντοῦτο εἰ κατέχω
πᾶν ὅ,τι χρειάζεται πρὸς τὸ νὰ κινήσω εἰς οἶκτον . . .
φοριώδη, ἄδικα δυστυχήματα, μίαν θυγατέρα δεκαεξα-
τῇ . . . ἓνα ἄγγελον . . . ναι· ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ ἐξεύ-
ρω, πρέπει καὶ νὰ ἔχω τὴν τόλμην τοῦ νὰ παραστήνω ἐ-
πιτηδεῖως αὐτὰ ὅλα τὰ πλεονεκτήματά μου· μαθάνω,
μαθάνω. Τέλος πάντων, διατὶ νὰ κόπτομαι καὶ νὰ θρηνῶ;
—ἀπεφώνησε θυβίσα εἰς γέλωτα σπασμωδικόν, ἀποτρό-
πιον.—Ἡ τύχη εἶναι τριχῆς, τὰ πλεῖστα φθαρτά . . .
Ὁ συμβολαιογράφος θέλει μὲ μάθει τοῦλάχιστον μίαν ἐ-
πιστήμην.»

Ἡ κυρίαν Δὲ-Φερμόντ ἔμεινε μίαι στιγμὴν βυθισμένη
εἰς τὰς σκέψεις αὐτῆς· ἔπειτα ἐπανελάβε μετὰ πλειοτέ-
ρας γαλήνης.

—«Πολλῶς ἐστοχάσθην νὰ εὔρω ποῦδινὰ τινὰ θέσιν·
ἐπεθύμησα πρὸ πάντων νὰ μ' ἐλάβανεν ἱερὰπαϊνάν της
αὐτῇ ἢ γυνὴ ἥτις κατοικεῖ εἰς τὴν πρώτην ὁροσὴν· ἃ· εἶχα
τὴν θέσιν αὐτὴν, ἔως, μὲ τὸν μισθόν μου, ἐξοικονομεῖτο ἡ
Κλαίρη μου . . . ἔως, διὰ τῆς προστασίας τῆς γυναικὸς
ταύτης, ἤθελα δυνηθῇ νὰ εὔρω διὰ τὴν θυγατέρα μου ἐρ-
γόχειρὸν τι . . . καὶ νὰ τὴν ἔχω πλησίον μου . . . Οὕτω
δὲν ἤθελα ποτέ λαίψει ἀπὸ σιμά μου. Τὴ εὐτυχία . . . νὰ
οἰκονομεῖτο τοιοῦτοτρόπως τὸ πρᾶγμα! . . . ὦ! ὄχι, ὄχι,
τόση εὐδαιμονία . . . ποτέ! Ὅνειρα κλίνονται καὶ συλλο-
γίζομαι. Ἐπειτα, διὰ νὰ λάβω ἐγὼ τὴν θέσιν ταύτην,
εἶναι χρειὰ ν' ἀπεβληθῇ ἡ ἄλλη θεράπεινα . . . καὶ ἔως
πότε ἡ δυστυχὴς καὶ αὐτὴ θὰ ὑπέφερεν ὅ,τι ὑποφέρομεν
τώρα ἡμεῖς . . . Ἐ, ἃ· ὑποφέρει καὶ αὐτὴ . . . τί! μήπως
ἐσυλλογίσθη τί ὁ ἀπογίνω κ' ἐκείνος ὅστις ἐξεγύμνωσεν
ἐμέ; Τὴν κόρην μου μάλιστα . . . Ἐλα τώρα πῶς νὰ

εἰσαχθῶ εἰς τῆς γυναικὸς ταύτης ἥτις κατοικεῖ τὴν πρῶ-
την ὄρεσιν· τινὶ τρόπῳ ν' ἀποδιώξω τὴν θεράπαινάν της·
διότι μία τοιαύτη θέσις ἔθελεν εἶσθαι δι' ἡμᾶς βασιλεῖον. »

Δύο ἢ πρεῖς σφοδροὶ κύβοι ἐπὶ τῆς θύρας ἐκαρπον τὴν
κυρίαν Δέ-Φορμὸντ ν' ἀναπηδῶσι· ἐξύπνισαν καὶ τὴν θυ-
γατέρα της περίτρομον.

— Παναγία μου! μαρὰ, τί εἶναι; ἀνέκραξεν ἡ Κλαίρη
ἀνακαθίσασα ἐπὶ τῆς στρωμνῆς διὰ μιᾶς· ἔπειτα, ὡς διὰ
μηχανικῆς κινήσεως, ἔρριψε τοὺς βασιλῶνας αὐτῆς περὶ τὸν
τράχηλον τῆς μητρὸς της, ἥτις. ὁρμηδυνθεῖσα ὡταύτως,
συνέσφιξε τὴν θυγατέρα της βλέπουσα κατὰ τὴν θύραν
μετὰ φόβου.

— Τί εἶναι, καλὲ μουά; ἐπανελάβον ἡ Κλαίρη.

— Δὲν ἤξευρω, κόρη μου . . . Μὴ τρομάξεις . . . Δὲν
εἶναι τίποτε . . . ἐκτύπησαν μόνον . . . ὅα ἦναι ἴσως ἡ
ἀπόκρισις τῆς ἐπιστολῆς μας.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ σκληροκόρδιος θύρα ἐ-
κλονίσθη ἐκ νέου ὑπὸ πολυάριθμα σιδικὰ γρονθοκοπή-
ματα.

— Τίς εἶναι; εἶπεν ἡ κυρία Δέ-Φορμὸντ μὲ τρέμουσαν
φωνήν.

Βάναυσός τις καὶ βασιγώδης φωνὴ ἀπεκρίθη τότε·

— Μωρέ, κωφαῖς, λέγω, εἰσθε σεῖς; Αἱ . . . γειτόνισ-
σαις! γειτόνισσαις!!!

— Τί θέλετε . . . κύριε; . . . δὲν σὰς γνωρίζω τε-
λείως . . . εἶπεν ἡ κυρία Δέ-Φορμὸντ προσπαθοῦσα νὰ
προποποιήσῃ τὴν περιάληψιν τῆς φωνῆς.

— Ὁ Ρεθίνος, καλὲ . . . ὁ γειτωνάς σας, μωραὶ κό-
ραις . . . ἀνοίξετε, δάτε μου φωτιά ν' ἀνάψω τὴν σύριγ-
γά μου . . . εἰλα . . . γλήγωρα δά! . . .

— Θεέ μου! . . . εἰν' ἐκεῖνος ὁ χαλὸς, ὅστις πάντοτε
εἶναι μεθυμένος, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ἡ μήτηρ πρὸς
τὴν θυγατέρα της.

— Θά μού δώσετε φωτιά, ἢ σπῶ τὴν θύρα . . . καὶ παύσῃ ὁ διάβολος!

— Κύριε . . . φωτιά δὲν ἔχω . . .

— Θά ἔχῃς φωτοφορικὰ πυρεῖα . . . ὅλος ὁ κόσμος ἔχει ἀπ' αὐτά . . . Ἐλα . . . ἀνοίξε . . .

— Παγαίνετε, κύριε, εἰς τὸ καλὸ.

— Ἀ . . . δὲν μού ἀνοίγετε τὸ λοιπὸν, μία φορὰ . . . δύο φορὰς . . .

— Σὰς παρκαλῶ νὰ τραβιχθῇτε, ἢ τῶρα φωνάζω . . .

— Μιὰ . . . δύο . . . τρεῖς . . . ἀκόμη; . . . δὲν ἀνοίγετε; Τώρα τὸ λοιπὸν κ' ἐγὼ χαλῶ τὴν θύρα!! οὐ! νά . . .

Καὶ ὁ ἀρχεὶὸς ἐλάττισε κατὰ τῆς θύρας μετὰ ποταπῆς ἁρμῆς, ὥστε ἡ ποταπὴ κλειδωνιὰ ἥτις ἐκράτει αὐτὴν ὑπεχώρησεν ἀμέσως.

Αἱ δύο γυναῖκες ἐβάλον τότε μεγάλην φωνὴν τρόμου. Ἡ κυρία Δέ-Φερμάντ, μὲ ὅλην τὴν ἀδυναμίαν της ἐχύθη ἀπέναντι τοῦ ἀλιτηρίου ἐλαίου, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσέγαγε τὸν ἕνα τοῦ πόδα ἐντὸς τοῦ δωματίου, καὶ τὸν ἐμπόδισε τοῦ νὰ προβῇ.

— Τί εἶναι αὐτά, κύριε! μέσα δὲν ἐμβαίνειτε, ἀνέκραξεν ἡ δύστηνος μήτηρ κρατοῦσα ὅλας δυνάμεις τὴν θύραν ἡμιανεωγμένην. Τώρα φωνάζω . . .

Καὶ ἐρρίγησεν εἰς τὴν θέαν τῆς δυσειδοῦς καὶ μεθύσου ἐκείνης μορφῆς.

— Τί σοῦ ἐλάμνεν καὶ θά φωνάζῃς . . . νὰ φωνάξῃς τί;... ὑπέλαβεν αὐτός μετὰ ζῶντος ἰσχυροῦ δανεῖναι τὰ πράγματα δανεικὰ;... ἃς μού ἀνοίγετε, νὰ μὴ σπᾶσω τὴν θύρα.

Ἐπειτα, κλονούμενος ἐπὶ τῶν ἀνίσων τοῦ σκελῶν, ἐπρόσθεσε μὲ τὴν ἡλίθιον ἐκείνην ἰσχυρογνωμίαν τῆς μέθης.—"Ἀφῆστε καὶ θά ἔμβω . . . θά ἔμβω, σοῦ λέγω . . . θ' ἀνάψω τὴν σύριγγά μου καὶ ἐκβαίνω.

— Χριστιανέ μου, δὲν ἔχω φωτιά, σοῦ εἶπα, οὔτε πυρεῖα . . . Πήγαίνε, ἀν' ἀγαπᾷς τὸν Θεόν . . .

— Μωρ' ἐγὼ . . . μ' ἐξούρεις ἐμένα; . . . αὐτὰ ποιοῦν ὅα τὰ εἶπες! . . . τὰ λές; καὶ καλὰ διὰ νὰ μὴν ἰδῶ τὴν μικρὴ ὅπου εἶναι εἰς τὸ κρεββάτι . . . Χθές ἐστουπώσατε ταῖς τρύπαις τῆς θύρας. Εἴν' εὐχόρη μ' ἀρέσει καὶ θέλω νὰ τὴν ἰδῶ . . . Κύτταξε καλὰ, μή μὲ βαστάς, σοῦ σπῶ τὰ βουθούνια, ἀν' δὲν μ' ἀφήτῃς; νὰ ἐμῶ . . . σοῦ λέγω, θέλω νὰ ἰδῶ τὴν μικρὴ εἰς τὸ κρεββάτι τῆς καὶ ν' ἀνάβω καὶ τὴν καπνοσύριγγά μου . . . ἢ 'παίρνει ὁ διάβολος τώρα 'παίρνει ὅλα τὰ πάντα! . . . κ' ἐσένα μαζὶ!!!

— Διὰ τὸν Θεόν, βοήθειαν! . . . βοήθειαν! . . . ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Δε-Φερμὸντ, αἰσθανθεῖσα τὴν θύραν ὑποχωροῦσαν ὑπὸ σφοδρὸν κρούσμα, τὸ ὁποῖον κατέφεραν ἐπ' αὐτῆς ὁ Κούτσαβλος διὰ τοῦ ὤμου του.

Δειλιάσας ἐκ τῶν κραυγῶν ἐκείνων, ἔκαμε βῆμα ἐν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἐδείξε πρὸς τὴν κυρίαν Δε-Φερμὸντ τὸν γρόνον του εἰπών·

— "Εννοια σου, θὰ μοῦ τὸ πληρώσης ἐσὺ αὐτό . . . Ξαναέρχομαι ἐγὼ τὴν νύκτα, καὶ βλέπεις . . . νὰ σοῦ ἀρπάξω μιὰ τὴν γλῶσσα μὲ τὸ χέρι μου, καὶ φώναζε ἀν' ἡμπορῆς . . .

Καὶ ὁ Κούτσαβλος, ὡς τὸν ὠνόμαζον εἰς τὴν νῆσον τοῦ Καλαστοῦ, κατέβη τὴν κλίμακα σφικτώδεις προσέφων ἀπειλὰς.

Ἡ κυρία Δε-Φερμὸντ, ραθυμένη μὴν ἀναβῆ ἄλλιν, καὶ βλέπουσα τεθλασμένην τὴν κλειδωνιάν, ἔσυρε τὴν τράπεζαν ὀπισθεν τῆς θύρας διὰ νὰ τὴν στερεώσῃ ὅπως οὖν. Ἡ Κλαίρη, τοσούτον εἶχε ταραχθῇ ἐκ τῆς ἀπαισίας σκηνῆς ταύτης, ὥστ' ἐπανέπεσεν εἰς τὴν κοίτην τῆς κυριευθεῖσα ἀπὸ σπασμούς. Δησημονήσασα δὲ τότε ἡ μήτηρ αὐτῆς τὸν ἴδιον τρόπον, ἔσπευσε πρὸς αὐτήν, τὴν ἐθλίψεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, τὴν ἐπότισεν ὀλίγον ὕδωρ, καὶ τέλος ἐθεράπευσεν αὐτήν διὰ μυριῶν προσπαθειῶν.

— Ήσυχασε . . . δὲν εἶναι τίποτε, καλή μου κόρη . . . ὁ ἀχρεῖος ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἔφυγε . . . Ἐπειτα ἡ ἀθλία μήτηρ ἀνέκραξε μὲ ἀνέκραστον ἀδελφονίαν καὶ ἄλλος ψυχῆς.—Καὶ ἡ πρώτη αἰτία ὧλων μας τῶν συμφορῶν αὐτῶν εἶναι ὁ συμβολαιογράφος . . .

— Ἡ Κλαίρη παρετῆρει περὶ αὐτὴν μὲ θάμβος ἠνωμένον μετὰ φόβου.

— Ήσυχασε, παιδί μου, ἐπανελάθεν ἡ κυρία Δέ-Φερμόντ τρυφερῶς ἀσπαζομένη τὴν θυγατέρα της· ὁ ἀχρεῖος ἐκεῖνος ἔφυγε . . .

— Ἄ, μαμά, καὶ ἂν πάλιν ἀναβῇ; Εἴδες; ἐφώναξες βοήθειαν, καὶ δὲν ἐφάνη ψυχὴ . . . Ὡ, σὲ παρακαλῶ, νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ πλέον . . . θ' ἀποθάνω ἀπὸ τὸν φόβον μου . . .

— Πῶς τρέμεις, παιδί μου! . . . ἔχεις θέρμην.

— Ὅχι, ὄχι, εἶπεν ἡ νεᾶνις διὰ νὰ ἡσυχάσῃ τὴν μητέρα της· δὲν ἔχω τίποτε· εἶναι ἀπὸ τὸν φόβον μου! . . . θὰ περάσῃ . . . Σὺ δὲ . . . πῶς εἶσαι; Δὲς μου τὰ χεράκια σου . . . Θεέ μου, πῶς καίουν! Βλέπεις τώρα, μαμά, ὅτι σὺ πάσχεις καὶ ζητεῖς νὰ μὲ τὸ κοῦψῃς; . . .

— Λαθάνεσαι, κόρη μου, ἐγὼ τὴν καλὰ· ἀλλ' ἡ συγκίνησις τὴν ὁποίαν μ' ἐπροξένησεν αὐτός ὁ ἄνθρωπος μ' ἐσύγχισεν ὀλίγον· ἐγὼ ἐκοιμήμην ἐπὶ τῆς καθέδρας ὑπνὸν βαλὼν· τὴν ὥραν καθ' ἣν σὺ ἐξύπνησας ἐξύπνησα καὶ ἐγώ.

— Ἐγὼ βλέπω, μαμά, τὰ ὄνματά σου καὶ εἶναι κόκκινα τὰ ταλαιπώρα . . . κατακόκκινα!

— Πάντοτε, παιδί μου, ὁ ὕπνος ἐπάνω εἰς μίαν καθέδραν δὲν ἀναπαύει τὸν ἄνθρωπον πολὺ . . . Καταλαμβάνεις!

— Ἀληθινά; δὲν πάσχεις λοιπόν;

— Ὅχι, ὄχι, σὲ βεβαιῶ . . . Σὺ δέ;

— Οὐδ' ἐγώ· μόνον τρέμω ἀκόμη ἀπὸ τὸν φόβον μου.

Σὲ παρακαλῶ, μαυρὰ, νὰ φύγωμεν ἀπ' αὐτὸ τὸ οἶκημα.

— Καὶ ποῦ νὰ ὑπάγωμεν, παιδί μου; Γνωρίζεις ὅτι μὲ κόπον ἤδη κήληεν νὰ εὑρωμεν καὶ αὐτὸ τὸ ἄλλιον δωμάτιον . . . ἐπειδὴ, κατὰ δυστυχίαν, δὲν ἔχρουν τὰ ἀπαιτούμενα ἐγγράφα· ἐπειτα ἐπιχρῶσαμεν ἐμπρὸς καὶ τὸ ἐνοίκιον δεκαπέντε ἡμερῶν, καὶ ἂν θελήσωμεν τώρα νὰ φύγωμεν δεῖ ἢ μὰς ἐπιστρέψουν τὰ χρήματά μας . . . καὶ μὰς εἴδουν πόσον ὀλίγα, πόσον ὀλίγα . . . ὥστε πρέπει νὰ μεταχειρισθῶμεν πᾶσαν οἰκονομίαν.

— Ἰσως οὐκ. Δὲ Σάιτ-Ρεμὴ ἢ σου στείλει ἀπὸ σήμερον εἰς αὐτοὺς μίαν ἀπόκρισιν.

— Ἰσχυρὰ πλέον πᾶσαν ἐλπίδα καὶ ἀπ' αὐτοῦ παρήλθε τόσος κηρὸς.

— Μήπως δὲν ἔλαβε τὴν γραφὴν μας; . . . Δὲν τὸν γράφει πάλιν; Ἡ Ἀγγέρα δὲν ἀπέχει πολὺ· δὲν ὀφείλει νὰ ᾤσῃ ἔλθῃ ἢ ἀποκριθῇ.

— Παιδί μου, γνωρίζεις πᾶσαν ἀλγεωνοῦς δισταγμοῦς ὑπὲρ τοῦ μέχρις οὗ νὰ τὸ ἀπορραίσω . . . καὶ τώρα πάλιν . . .

— Τὸ βλάπτεις ἐκεῖνος εἶναι ἀψύχουμος ἀλλὰ καὶ ἀγαθὸς ψυχρὸς! Εἶναι εἰς τῶν παλαιότερων φίλων τοῦ πατρὸς μου . . . Ἰσπεὶ δὲ εἶναι καὶ συγγενὴς μας . . .

— Ἀλλ' εἶναι πτωχὸς καὶ αὐτὸς ὁ ταλαίπωρος· ἡ κατάστασις τοῦ εἶναι μετριωτάτη . . . Ἰσως δὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐπιστολήν μας διὰ τὴν ἀποφύγῃ τὴν λύπην τοῦ νὰ μὰς εἰπῇ ὅχι . . .

— Ἀλλ' ἂν, μαυρὰ, δὲν ἔλαβε τὴν γραφὴν σου;

— Ἀλλ' ἂν, παιδί μου, τὴν ἔλαβε; . . . Ἀπὸ τὰ δύο τὰ ἐν ἢ ἡ θέσις τοῦ δὲν συγχωρεῖ νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειάν μας . . . ἢ δὲν τὸν μέλει περὶ τῆς τύχης μας; τὸτε λοιπὸν, τίς ἡ χρεια νὰ ταπεινούμεθα;

— Αἶ, ἂς ἐλπίζωμεν πλέον, μαυρὰ, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος . . . Ἰσως σήμερον τὸ πρῶτ' ἢ μὰς φέρουν κάμμιαν καλὴν ἀπόκρισιν ἀπὸ τοῦ κυρίου . . .

— Δ' Ὀρβίγγη;

— Ναί . . . Ἡ γραφή ἐκείνη τῆς ὑποίας ἔκαμες τότε τὸ σχέδιον ἦτο τόσο ἀπλῆ, τόσο συγκινητικὴ . . . ἐξέθετε τὴν συμφορὰν μας τόσο φρενικὰ, ὥστε θὰ λάβῃ δι' ἡμᾶς οἶκτον . . . ἀληθινὰ, δὲν ἤξεύρω τί μὲ λέγει ὅτι ἀδίκως ἀπελπίζεσαι περὶ αὐτοῦ.

— Πόθεν, παιδί μου, θέλεις νὰ παρακινήθῃ! Ἦτο ποτε σχετικώτατος τοῦ πατρὸς σου, ὁ Κ. Δ' Ὀρβίγγης; ἀλλ' ἡ φιλία των διήρκει μέχρι τοῦ ἀνεχώρησεν ἐκ Παρισίων διὰ τὴν Νορμανδίαν μετὰ τῆς νέας συζύγου του . . .

— Διὰ τοῦτο μάλιστα ἐγὼ ἔχω ἐλπίδας ἐπ' αὐτῇ μίαν σύζυγον νέαν, αὕτη θέλει μᾶς εὐσπλαγχτισθῇ . . . Ἐπειτα, εἰς τὴν ἐξοχὴν, περὶ ἀπὸ τὰς χειρὸς τοῦ ἀνθρώπου νὰ κάμῃ πολὺ καλόν. Ὑποθέσε ὅτι σὲ μὲν δέχεται ὡς οἰκονόμον του, ἐμὲ δὲ ὡς ἐπιστάτριαν εἰς τὰ βουχικά . . . Ὁ Κ. Δ' Ὀρβίγγης εἶναι πλουσιώτατος, καὶ εἰς τὰ μαγάλα ὀπίτια δὲν ἀπολείπει ποτέ ἐργασίαν.

— Ναί; ἀλλὰ πῶς θέλεις νὰ προτιμήσῃ ἡμᾶς ἀπὸ ἄλλας! . . .

— Θὰ ἰδῇ τὴν δυστυχίαν μας! . . .

— Πρέπει νὰ ἔχῃ τις πολὺ φιλόανθρωπον ψυχὴν διὰ νὰ προσέξῃ τόσο.

— Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι ὁ Κ. Δ' Ὀρβίγγης καὶ ἡ κυρία του εἶναι φιλόανθρωποι ψυχαί . . .

— Τέλος πάντων, ἂν ἰδῶμεν ὅτι οὐδ' ἐκεῖθεν ἐκβαίνει τίποτε, θέλω βάλλει τὴν μωρὰν μου ἐντροπὴν κατὰ μέρος καὶ γράφει πρὸς τὴν κυρίαν δούκισσαν Δε-Λυσηναί.

— Ποίαν; ἐκείνην τὴν κυρίαν περὶ ἧς ὁ Κ. Δε-Σαιντ-Περμὴ μᾶς ὠμίλει συχνάκις, καὶ τῆς ὑποίας ἐπαινοῦσε πάντοτε τὴν γενναίαν ψυχὴν;

— Ναί, τὴν κόρην τοῦ πρίγκηπος Δε-Νοαρμόντ. Τὴν ἐγνώρισεν ἔτι παιδίον, καὶ τὴν ἐπεριποιεῖτο ὡς νὰ ᾔτο θυγάτηρ του . . . ἐπειδὴ τὸν συνέδεε μετὰ τοῦ πρίγκηπου

φιλία στενή . . . Ἡ κυρία Δέ-Λυσιναϊ πρέπει νὰ ἔχῃ ἐκ-
τεταμένους σχέσεις· θὰ εὕρῃ ἴσως νὰ μᾶς βάλῃ πουθενά.

— Ὡ, βεβαίαι, μαμά· πλὴν καταλαμβάνω διατί ἐπι-
φυλάττεσαι εἰς τοῦτο· τὴν κυρίαν αὐτὴν δὲν τὴν γνωρί-
ζεις παντελῶς, ἐνῶ τὸν Κ. Δέ-Ὁρβίγγην τὸν ἐγνωρίζαν
ὀλίγον· τοῦλάχιστον ὁ πατὴρ μου καὶ ὁ δυστυχὴς μου θεῖος.

— Τέλος πάντων, ἂν καὶ ἡ κυρία Δέ-Λυσιναϊ δὲν
εὐαρεστηθῇ νὰ μᾶς συνδράμῃ κατ' οὐδέν, ἔχω ἐν τελευταίον
καταρύγιον.

— Ὅποιον, μαμά :

— Εἶναι ἐλπίς ασθενείας· ἴσως δὲ καὶ μωρά· ἀλλὰ διατί
νὰ μὴ πειραθῶμεν καὶ αὐτὴν ; . . ὁ υἱὸς τοῦ Κ. Δέ-Σαίντ-
Ρεμὴ εἶναι . . .

— Καὶ ἔχει υἱόν ὁ Κ. Δέ-Σαίντ-Ρεμὴ ; ἀνέκραξεν ἡ
Κλαίρη διακοπτοῦσα τὴν μητέρα τῆς μετα θάμβους.

— Ναί, κόρη μου, ἔχει ἓνα . . .

— Δὲν ἐνθυμούμαι ν' ἀνέφερε ποτὲ περὶ αὐτοῦ . . .
δὲν ἤλθε ποτὲ εἰς Ἀγγέριαν . . .

— Τφόντι, διὰ λόγους τοὺς ὁποίους δὲν εἶναι οἰκεῖον
νὰ μᾶθῃς, ὁ Κ. Δέ-Σαίντ-Ρεμὴ, ἀφ' οὗτου ἀνεχώρησεν ἐκ
Παρισίων, πρὸ δεκαπέντε ἡλῆέτων, δὲν ἐπανεῖδε τὸν
υἱόν του.

— Καὶ δύνатаι, καλὲ μαμά, δεκαπέντε ἔτη νὰ μὴν
ἰδῇ τις τὸν πατέρα του ! . . .

— Ἰδοῦ, κόρη μου, ὅτι τοῦτο ὑπῆρξεν . . . Ἐπειδὴ ὁ
υἱὸς τοῦ Κ. Δέ-Σαίντ-Ρεμὴ, εἶναι τοῦ κόσμου ἀθροῦπος
καὶ πλουσιώτατος . . .

— Πλουσιώτατος ; . . καὶ ὁ πατὴρ του εἶναι πτωχός.

— Ὅλη ἡ κατάστασις τοῦ υἱοῦ τοῦ Κ. Δέ-Σαίντ-
Ρεμὴ εἶναι ἐκ τῆς μητρὸς του . . .

— Καὶ τί σημαίνει ! . . . πῶς ἀρῇναι τὸν πατέρα του !

— Ἀλλ' οὐδ' ὁ πατὴρ του ἤθελε δεχθῇ ἓνα ὀβολὸν
παρ' αὐτοῦ.

— Διατί, μαμά ;

— Δὲν δύνασαι, κόρη μου, οὐδ' εἰς ταύτην σου τὴν ἐρώτησιν ν' ἀποκριθῶ. Ἦκουσα μολοντοῦτο νὰ λέγῃ ὁ μακαρίτης ἀδελφός μου, ὅτι πολὺ ἐπαινεῖτο αὐτός ὁ νέος διὰ τὴν ἐλευθεριότητά του . . . Νέος καὶ ἐλευθέριος, πρέπει νὰ ἔχῃ ψυχὴν ἀγαθὴν . . . Διὰ τοῦτο λέγω, ὅτι, ἂν μάθῃ δι' ἐμοῦ πόσον ὁ σίξυγός μου ἦτο φίλος τοῦ πατρὸς του στενός, θέλει ἴσως εὐαρεστηθῇ νὰ λάβῃ πρὸς ἡμᾶς οἶκτον· νὰ μᾶς εὕρῃ τινὰ θέσιν· ἔχει σχέσεις μὲ πολλὸν καὶ μεγάλον κόσμον, καὶ δὲν θὰ τὸν εἶναι τοῦτο δυσκόλον . . .

— Ἀπ' αὐτὸν ἴσως ἡ μάθωμεν καὶ ἂν ὁ Κ. Δὲ-Σαίντ-Ρεμὴ, ὁ πατήρ του, ἀνεχώρησε κατὰ περίστασιν ἀπὸ Ἀγγέραςαν πρὶν λάβῃ τὴν γραφὴν μας, καὶ διὰ τοῦτο δὲν μᾶς ἀπῆντησε.

— Μὲ φαίνεται, ἀκριβῆ μου κόρη, ὅτι ὁ Κ. Δὲ-Σαίντ-Ρεμὴ ἀπῆκε τοῦ νὰ ἀνταποκρίνεται μετὰ τοῦ υἱοῦ του, καὶ ἴσως αὐτός δὲν θὰ γνωρίζῃ . . . Τέλος πάντων ἡμεῖς δοκιμάζομεν . . .

— Ἐκτός ἂν ὁ Κ. Δ' Ὁρβίγγης μᾶς ἀπαντήσῃ εὐνοϊκῶς . . . καὶ, ὡς εἶπα καὶ πρότερον, ἀγνοῶ τί μὲ πρὸς λέγει, ὅτι ὑπάρχει ἐκείθεν ἐλπίς . . .

— Ἀλλ' ἰδοὺ τόσαι παρῆλθον ἡμέραι ἀφοῦ τὸν ἔγραψα τὴν ὀδυνηράν μας θέσιν, καὶ, παιδί μου, τίποτε ἀκόμη . . . τίποτε . . . Ἐνῶ, ἀφ' ἑσπέρας, εἰς τὰς τέσσαρας ὥρας, δίδει τις τὴν γραφὴν του εἰς τὸ ταχυδρομεῖον καὶ τὴν ἄλλαν ἡμέραν τὸ πρωὶ τὴν λαμβάνουσιν εἰς Ὀβιέρσας . . . Εἶναι λοιπὸν τῶρα πέντε ἡμέραι· δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν ἀποκρισιν ;

— Ἴσως σκέπτεται ὁ ἄνθρωπος τίνι τρόπῳ δύναται νὰ μᾶς γίνῃ χρησιμότερος καὶ διὰ τοῦτο ἀργοπορεῖ νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ.

— Ὁ Θεός, παιδί μου, νὰ σὲ εἰσακούσῃ !

— Νά ἰδῆς, μαμὰ, ὅπου αὐτὸ θὰ εἶναι . . . ἂν δὲν ἤθελε νὰ μᾶς συνδράμῃ παντελῶς, ἤθελε μᾶς τὸ γράψῃ ἀμέσως.

— Ἐκτός ἂν βεβρύνεται . . .

— "Α! μαμὰ . . . δύναται τοῦτο ποτέ ; . . . νὰ μᾶς ἀρτήσῃ χωρὶς ἀπόκρισιν, ἐνῷ θὰ γνωρίζει ὅτι προσμένομεν τὴν ἀπάντησιν τοῦ ὡσὰν τὸν Μεσίαν . . . δὲν θὰ ἤξεύρει τάχα αὐτὸς πόσον ἐκείνος ὅστις δυστυχεῖ ὑποστηρίζεται μὲ τὴν ἐλπίδα ! . . .

— Ἀλλοίμονον, παιδί μου, ἐνῷ ὁ κόσμος εἶναι τόσο ἀδιάφορος πρὸς τὰ θειὰ ἀτίνα δὲν ἐγνώρισε ποτέ !

— Ἀλλὰ τὸν ἐπαράστησε δὲ ἡ γραφὴ σου . . .

— Ἡ γραφὴ μου ; ἡ δύνατο, κόρη μου, νὰ τὸν διώσῃ ἰδέαν τῶν δυσφοριῶν καὶ ἀνταυχιῶν τὰς ὁποίας ὑποφέρομεν κατὰ πάσῃ στιγμῇ ; θέλει τὸν παραστήσῃ ποτὲ ἡ γραφὴ μου τὴν τοσοῦτον ἀθλίαν μας ζωὴν, τὰς παντοειδεῖς ἡμῶν ταπεινώσεις, τὴν εἰς τὸ ἄθλιον τοῦτο εἶκημα ὑπαρξίν μας, τὸν τρόμον τὸν ὁποῖον ἐλάβομεν πρὸ ὀλίγου ἔτι ; . . . θέλει ποτὲ ἡ γραφὴ μου τὸν παραστήσῃ τὸ περιμένον ἡμᾶς φοικωδέστατον μέλλον, ἐὰν . . . Ἀλλ' ἄφες . . . ἄφες . . . ἃς ἀρτήσωμεν αὐτὴν τὴν ὀμιλίαν, τρυφερὴν μου παιδί . . . Θεέ μου . . . κρυφαίεις . . . τρέμεις . . .

— Ὅχι, ὅχι, μαμὰ . . . δὲν ἔχω τίποτε· ἀλλ' εἰπέ μου, ἃς ὑποθέσωμεν ὅτι δὲν ἔχομεν νὰ ράγωμεν, ὅτι ἐξωδύσαμεν καὶ τὰ ὀλίγα ὅσα ἔχομεν ἐκεῖ μέσα, εἰς τὸ κιβώτιον . . . εἶναι δυνατόν, καλὲ, ποτὲ, μέσα εἰς μίαν πόλιν πλουσίαν καθὼς τὰ Παρίσια . . . ν' ἀποθάνωμεν καὶ αἱ δύο τῆς πείνας καὶ κακοπαθείας . . . ἀπὸ ἐλλείψιν ἐργου, καὶ ἐπειδὴ ἓνας κακὸς ἄνθρωπος σοῦ ἐπῆρεν ὅ,τι καὶ ἂν εἶχες ; . . .

— Σιώπα, ταλαίπωρον παιδί . . .

— Ἀλλὰ τέλος πάντων, μαμὰ, εἶναι τοῦτο δυνατόν ποτέ ;

— 'Αλλοίμονον! . . .

— 'Αλλ' ὁ Θεός, καλὲ μαμά, ὅστις γνωρίζει τὰ πάντα ὅστις εἶναι παντοδύναμος, πῶς μᾶς ἐγκαταλείπει τοιοῦτοτρόπως, ἐνῶ ποτὲ δὲν τὸν ὠργίσσαμεν;

— "ὦ, σιώπα, κόρη μου, σιώπα· ἄρως τὰς θλιβεράς αὐτὰς ἰδέας . . . προτιμῶ νὰ σὲ βλέπω ἐλπίζουσάν, ἔστα καὶ χωρὶς βῆσιν . . . " Ἀρως πλέον· ἐνθάρρυνέ με μᾶλλον διὰ τῶν προσφιλεστάτων καὶ ὀνειροπολημάτων σου· γνωρίζεις ὅτι ἐγὼ εἶμαι μικροῦ ψυχρὸς παλὺ . . .

— Ναί, μαμά, ναί! ἃς ἐλπίζωμεν μᾶλλον . . . Σήμερον βέβαια θὰ μᾶς φέρῃ ὁ ἀνεψιός τοῦ θυρωροῦ κάμειά γραφήν . . . Ὅχι τοῦ πληρώτης· πάλιν εἶνα ποδοκῆπι . . . ἅξ αἰτίας μου . . . " Ἀν γθὲς καὶ σήμερον θέν ἤλκην τύσσῃ ἐδιάθετος ἠθέλησαμεν ὑπάγει ἕως εἰς τὸ ταχυδρομεῖον μὲν ναι μας, καθὼς προχθές . . . πλὴν δὲν ἠέλησας νὰ μὲ ἀφήσῃς ἐδῶ μόνην καὶ νὰ ὑπάγῃς.

— Καὶ ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ, κόρη μου; . . . Εἶδε δὲ . . . πρὸ ἀλίγου . . . τὸν ἀρχεῖον ὅστις ἐσύνητοίσε τὴν θύραν· ἂν σ' εὕρισκε κατὰμονον;

— "ὦ! μαμά, σιώπα . . . καὶ μόνον νὰ τὸ συλλογισθῇ· κἀνεὶς χάνεται . . .

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ θύρα ἐκρούσθη μετὰ σφοδρότητος ἱκανῆς.

— Θεέ μου . . . εἶν' ἐκεῖνος! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Δαφνὸν Φερμὸντ ὑπὸ τὴν ἐπιρρόην τοῦ προηγουμένου τρόμου αὐτῆς . . . καὶ ὤθησεν ὅλκας δυνάμεις τὴν τράπεζαν ὅπως σθεν τῆς θύρας.

'Αλλ' οἱ φάροι τῆς διελύθησαν εἰς τὴν φωνὴν τοῦ γέροντος Μικοῦ.

— Κυρά, ὁ ἀνεψιός μου ὁ Ἀνδρέας ἦλθεν ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖον . . . λάβε μία γραφή· ἔχει ἐπανώγραμμά ἐν Ξ. κ' ἐνα Ζ . . . εἶναι ἀπὸ τόπο μακρινό . . . θὰ μοῦ δώ-

σης ὁκτώ σολδιά δι' ἀγῶνι καὶ τὸ ποδοκόπι μαζῇ . . .
κάνει ἓνα φράγκο σωστό . . .

— Μαμά . . . μία γραφή ἀπ' ἐξω, δόξα σοι ὁ Θεός,
μαμά . . . θά ἦναι τοῦ Κ. Δε-Σαίντ-Ρεμὴ ἢ τοῦ Κ. Δ'-
'Ορβίγγη! ὦ! μητέρα μου, ρθάνουν ὅσα ὑπέφερες ἕως ἐ-
δῶ, δὲν θά ἔχῃς πλέον φροντίδα περὶ ἐμοῦ, θά χαρῆς
πλέον καὶ σὺ . . . Ὁ Θεός εἶναι δίκαιος . . . ὁ Θεός εἶναι
πανάγαθος! . . . ἀνερώνησεν ἡ νεάνις, καὶ ἀκτίς ἐλπίδος
ἐρώτισε τὴν γλυκεῖαν καὶ πολυθέλητον τῆς μορφῆς.

— ὦ! εὐχαριστῶ, κύριε, εὐχαριστῶ . . . δότε μοι . . .
δότε ἡλίγωνα! εἶπεν ἡ κυρία Δε-Φερμόντ ἀποσύρουσα
μετὰ σπουδῆς τὴν τράπεζαν καὶ ἡμιανόγουσα τὴν
θύραν.

— Ἐνα φράγκο, κυρά, εἶπεν ὁ κλεπταποδόχος δει-
κνύων τὴν παμπόθητον ἐπιστολὴν ἐκείνην.

— Νὰ σὰς πληρώσω, κύριε, ἀμέσως.

— Ἄ! κυρά μου, δὲν εἶναι βία . . . Παχύνω ἕως ἐ-
πάνω μιά, καὶ με πληρώνετε ὅταν θά καταδαίνω . . .

Ὁ μεταπράτης ἐνεγείρησε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν κα-
ρίαν Δε-Φερμόντ καὶ ἀπῆλθεν.

— Εἶναι ἀπὸ τὴν Νορμανδίαν ἡ ἐπιστολή . . . Ἢ ἐπ'
αὐτῆς ταχυδρομικὴ σφραγὶς λέγει ἐν Ὁμιέρσαις . . . εἶ-
ναι τοῦ Κ. Δ'-Ορβίγγη! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Δε-Φερμόντ
θεωροῦσα τὴν ἐπιγραφὴν. *Πρὸς τὴν Κυρίαν Ε. Ζ., εἰς*
Παρισίους.

— Εἶδες λοιπόν, μαμά, εἶχα ἐγὼ δίκαιον! . . . Θεέ
μου, πῶς μοῦ κτυπᾷ ἡ καρδιά! . . .

— Ἴδου ἐν τούτοις ποῦ ὑπάρχει ἐναποταμιευμένη ἡ
τύχη μας . . . εἶπεν ἡ κυρία Δε-Φερμόντ μετὰ ρωνῆς ἀλ-
λοιας, δεικνύουσα τὴν ἐπιστολὴν.

Δις ἡ τρέμουσα χεὶρ τῆς ἐψαυσε τὴν σφραγίδα ἵνα συν-
τρίψῃ αὐτήν. Δὲν ἐτόλμα. Ὑπάρχει ἐλπίς νὰ παραστήσῃ
τις ποτὲ τὴν τρομερὰν ἀγωνίαν ὑφ' ἧς κυριεύονται οἱ, ὡς

ἡ κυρία Δέ-Φερμόντ, προσδοκῶντες ἀπὸ μίαν ἐπιστολήν τὴν ἐλπίδα ἢ τὴν ἀπελπισίαν;

Ἡ πυρετώδης καὶ διακαῆς συγκίνησις τοῦ χαρτοπαίκτη ὅστις διακυβεύει τὰ τελευταῖά του χρυσᾷ νομισματὰ ἐφ' ἑνὸς χαρτίου, καὶ πνευστιῶν, μὲ πυρίπνοον ὄμμα προσμένει τὴν τοῦ ὀλέθρου ἢ τῆς σωτηρίας του ἀποφασίσαι ἢ τοσοῦτον σφοδρὰ συγκίνησις αὐτῇ δύναται μόλις ἴσως νὰ δώσῃ ιδεάν τινὰ τῆς τρομερᾶς ἀγωνίας περὶ ἧς ὁ λόγος. Ἐν ἀκρεΐ ἡ ψυχὴ ἀνυψοῦται μέχρι τῆς φαινοτέρας ἐλπίδος, ἢ κατακρημνίζεται εἰς ἀθυρίαν θανατηφόρον. Ὁ ἀγωνιῶν, ἐνῶ ὑποθέτει εἴτε ὅτι ἐπέτυχεν εἴτε ὅτι ἀπέτυχε, καθίσταται ἀλλεπαλλήλως ἔρμειον τῶν πλέον ἀντιθέτων συγκινήσεων· ἀνέκφραστοι ὄρμαί χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν γενναίαν ψυχὴν ἣτις ἐλάβεν οἶκτον ὑπὲρ αὐτοῦ, πικρὰ καὶ ἀλγεινὴ ἐχθροπάθεια κατὰ τῆς ἐγωίστικῆς ἀδιαφορίας τοῦ ἄλλου! Προκειμένων δὲ ἀξιοσεβάστων δυστυχῶν, οἱ δίδοντες συνεχῶς ἤθελον ἴσως δίδει πάντοτε . . . καὶ οἱ μηδέποτε δίδοντες ἤθελον δίδει συνεχῶς, ἂν ἐγνώριζον ἢ ἐβλεπον τί ἡ ἐλπίς συνδρομῆς φιλανθρώπου, ἢ τί ὁ φόβος ὑπεροπτικῆς ἀπαρνήσεως . . . τί τέλος πάντων ἡ θέλησίς των . . . δύναται νὰ διεγείρῃ ἀνεκλάλητον ἢ φρικῶδες εἰς τὴν καρδίαν τῶν ὁσὶ ἐπικαλοῦνται αὐτούς.

— Τί ἀνθρώπινος ἀδυναμία! εἶπεν ἡ κυρία Δέ-Φερμόντ ὀλιβερώς μειδιῶσα· καὶ παρακαθήσασα παρὰ τὴν κλίνην τῆς θυγατρὸς· Κλαίρη μου, ἐπρόσθεσε, τό λέγω καὶ πάλιν· ἐδῶ ἐναπόκειται ἡ τύχη μας . . . — Καὶ ἐδείκνυε τὴν ἐπιστολήν. — Διακαίρμαί νὰ ἴδω αὐτὸ, καὶ ὅμως δὲν τολμῶ . . . Ἄν ὑπάρχῃ ἄρνησις, ἀλλοίμονον! διατί νὰ σπεύσω νὰ τὴν ἀνοίξω; . . .

— Ἄλλ' ἂν ὑπάρχῃ συνδρομὴ . . . στοχάσου δὲ καὶ τοῦτο μακά . . . Ἄν ἡ μικρὴ μας αὐτὴ, ἡ μυριοπόθητος γραφὴ, περιέχῃ καλοὺς καὶ παρηγόρους λόγους . . . ἂν

Κ. Δ'· Ὁρβίγνης μᾶς προσκαλῆ εἰς τὸν οἶκόν του εἰς τινα θέσιν, διὰ τὴν ν' ἀρξοπορώμεν νὰ λάβωμεν αὐτὴν τὴν χαράν;

— Ναί, παιδί μου, ἀλλ' ἂν ἐξ ἐναντίας;

— Ὅχι, μαμά, ἀπατάται, βέβαια. Ἐνθυμίσαι ὅταν σέ εἶπα, ὅτι ὁ Κ. Δ'· Ὁρβίγνης θὰ ἤρξοπόρῃ νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ διὰ νὰ δυνήθῃ πρῶτον νὰ διαθέσῃ τὰς πρὸς ἡμᾶς εὐνοίας του; . . . Συγχώρησε νὰ ἴδω κ' ἐγὼ τὴν γραφὴν, μαμά· ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς μόνον θὰ καταλάβω ἐγὼ ἂν περιέχῃ καλὴν ἢ κακὴν εἰδήσιν. Ἐ, τῶρα σέ βεβαιῶ, εἶπεν ἡ Κλαίρη λαθούσα τὴν ἐπιστολὴν—μόνον τὸ γράψιμον νὰ ἴδῃ κάνεις αὐτό, τὸ ἀπλοῦν καὶ εὐθύ, δύναται νὰ μαντεύσῃ ὅτι εἶναι χειρὸς φιλανθρωποῦ καὶ γενναίας, ἐξσηκμήνης νὰ σπεύδῃ πρὸς θεραπείαν τῶν πασχόντων . . .

— Σὲ παρακαλῶ, Κλαίρη μου, μὴ ἐλπίδας μωρὰς, ἀλλέως θὰ μὲ κάμῃς νὰ μὴ τολμήσω τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ν' ἀνοίξω ποτέ.

— Τί λέγεις, καλὴ μου μικρὴ μου μαμά! ἐγὼ καὶ χωρὶς νὰ τὴν ἀνοίξω νὰ σέ εἰπῶ ἐπάνω κάτω τί περιέχει· ἀκουσε· Κυρία μου, τόσῃν αἴσθησιν μου ἐπροξένησεν ἡ λυπηρὰ θέσις ὑμῶν, ὥστε σᾶς παρακαλῶ νὰ εὐαρεσθηθῆτε νὰ ἔλθῃτε πλησίον μου μετὰ τῆς θυγατρὸς σας, ἂν εὐδοκῇτε ν' ἀναλάβῃτε τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ οἴκου μου . . .

— ὦ! παιδί μου, μὴ σέ παρακαλῶ . . . μὴ πρόβλεπε τόσῃν εὐτυχίαν . . . ἐξεύρεις πόσον δύνασαι νὰ λυπηθῇς εἰς πᾶν ἐναντίον! . . . Ἄς ᾔῃναι λοιπόν· ὁρβίγνης— εἶπεν ἡ Κ. Δε· Φερμὸντ λαμβάνουσα ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς θυγατρὸς τῆς τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἐτοιμαζομένη νὰ συντρίψῃ τὴν σφραγίδα.

— Ὁρβίγνης; Διὰ τὸν ἑαυτὸν σου, μαμά μου, λέγε το! εἶπεν ἡ Κλαίρη μειδιῶσα καὶ ὀρμωμένη ἀπὸ τὴν φυσικὴν εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς εὐκολοπιστίαν ἐκείνην—ἐγὼ, δὲν ἔχω χρεῖαν ὁρβίγνης· εἶμαι βεβαία εἰς ὅ, τι σέ λέγω. Ἴδου, θέλεις νὰ τὴν ἀνοίξω ἐγὼ; νὰ τὴν ἀναγνώσω; . . . Δὸς μου, δὸς μου ἀφοῦ φοβεῖσαι τόσον . . .

— Ναί . . . κάλλιον νά τήν ἀνοίξῃς σὺ, ἰδοὺ . . .
 Ἀλλ' ὄχι, ὄχι, κάλλιον ἐγὼ νά τήν ἀνοίξω.

Καί ἡ κυρία Δέ-Φερμόντ συνέτριψε τὸ ἄζυμον μετὰ δισταγμοῦ ἀλγεινοτάτου Ἀλλὰ καί ἡ θυγάτηρ αὐτῆς βαθέως συνεκινήθη, μ' ὅλην τὴν κατ' ἐπιράνειαν εὐπιστίαν τῆς καὶ ἀνέπνεε μύλις.

— Ἀνάγνωσέ τὴν ν' ἀκούω κ' ἐγώ, μαμά, τὴν λέγει.

— Δὲν εἶν' ἐκτεταγμένη ὁ γράψας αὐτὴν εἶναι ἡ κόμπωσιν Δ'-Ορβίγνη, εἶπεν ἡ κυρία Δέ-Φερμόντ θεωροῦσα τὴν ὑπογραφήν.

— Τόσον τὸ καλὴ-τερον, καλὸν σχμεῖον . . . Βλέπει, μαμά, ἡ ἀξυλλογος αὐτῇ κυρία θὰ ἤθελῃσε νά σοὺ ἀποκριθῇ μόνη τῆς.

— Νά ἰδοῦμεν.

Καί ἡ κυρία Δέ-Φερμόντ ἀνέγνωσε τὰ ἐρεξῆς μετὰ εὐωνυμίας τρεμπούτης.

α Κυρία!

» Ὁ Κ. Κόμης Δ'-Ορβίγνης, πάσχωιν δεινῶς κατὰ τὴν
 » ὑγείαν ἀπὸ τινος ἤδη καιροῦ, δὲν ἠδυνήθη νά σᾶς ἀποκριθῇ
 » ποντήσῃ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου . . .»

— Βλέπεις, μαμά, ἀκουσίως τοῦ ὁ ἀνθρωπος.

— Ἀκούε, ἀκούε . . .

ε Σήμερον τὸ πρωὶ ἀριγθεῖσα ἐκ Παρισίων, σπεύδω
 » κυρία, νά σᾶς ἀποκριθῶ, ἀφ' οὗ πρωῒαν συνδιελέχθη
 » περὶ τῆς ἐπιστολῆς σας μετὰ τοῦ Κ. Δ'-Ορβίγνη. Ἐν
 » θυμεῖται συγκαχυμένως πως, ὅτι τῶνόντι, ὡς λέγετε,
 » εἶχε ποτε λάβει σχέσεις μετὰ τοῦ κυρίου ἀδελφοῦ σας
 » Ἀλλὰ καί τὸ τοῦ κυρίου συζύγου σας ὄνομα δὲν ἐφάνη
 » ἄγνωστον εἰς τὸν Κ. Δ'-Ορβίγνην δὲν ἠδυνήθη μολοῦν
 » τοῦτο νά ἐνθυμηθῇ κατὰ ποίαν περίστασιν ἤκουε νά τῶν
 » ἀναφέρουν. Ἡ λωποδυσία δι' ἣν διαβάλλετε τοσοῦτον
 » ἀπερισκέπτως τὸν Κ. Ἰάκωβον Φεράνδον, τὸν ὁποῖον
 » εὐμοιροῦμεν ἔχοντες συμβολαιογράφον καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ

« ἐφάνη εἰς τὸν Κ. Δ' Ὁρβίγγην συκοφαντία στυγερά,
 « παντάπασι ἀνοικεῖα εἰς ὑμᾶς. Καθὼς εἰς ἐμὲ, κυρία,
 « οὕτω καὶ εἰς τὸν σύζυγόν μου εἶν' ἐγνωσμένος ὁ ἀνε-
 « πίληπτος βίος τοῦ ἀξιοσεβάσπου καὶ εὐσεβοῦς τούτου
 « ἀνδρός, τὸν ὅποιον ἡμεῖς τοσοῦτον τυφλῶς προσβάλ-
 « λετε. Διηλώνετε, κυρία μου, ὁ Κ. Δ' Ὁρβίγγης, καὶ τοὶ
 « συμπονῶν ὑμᾶς διὰ τὴν δυσάρεστον θέσιν εἰς ἣν εὐρί-
 « σκεσθε, καὶ τῆς ὁποίας τὰς ἀληθεῖς αἰτίας δὲν ἀπόκει-
 « ται εἰς αὐτὸν νὰ εξετασῇ, δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ σᾶς
 « συνδράμῃ.

« Πρὸςδέχθητε, κυρία, μετὰ τῶν συλλυπησέων τοῦ Κ.
 « Δ' Ὁρβίγγη, τὴν διαβεβαίωσιν τῆς πρὸς ὑμᾶς διακεκρι-
 « μένης μου ὑπολήψεως.

« ΚΥΡΙΑ Δ' ὉΡΒΙΓΓΗ. »

Ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἐθεώρησαν ἀλλήλας μετ' ἐκ-
 πλῆξεως περιπαθοῦς, ἀνίκαναι νὰ προσφέρωσι λαζῖν.

Ὁ γέρον Μικροῦ ἐκρούσεν ἐξώθεν τὴν θύραν καὶ εἶπε· —
 Κυρά, τὸ φράγκο, ἂν ἀγαπᾷς.

— « Ἄ! τρώντι, διὰ τὴν καλὴν εἰδήσιν . . . ὅ,τι ἐξο-
 δεύομεν διὰ τροφοῦν δύο ἡμερῶν . . . εἶπεν ἡ κυρία Δε-
 φερμόντ μετὰ πικροῦ μειδιάματος· καὶ ἀφήσασα τὴν γρα-
 φὴν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς θυγατρὸς τῆς ἐπορεύθη πρὸς τὴν
 παμπλακίαν κίβωτόν, ἐκυψέ, καὶ τὴν ἤνοιξε.

— Μὰς ἐκλεψάν! . . . ἀνεφώνησεν ἡ ταλαίπωρος γυνὴ
 μετὰ δρους — τίποτε . . . τίποτε πλέον, ἐπρόσθεσε διὰ
 φωνῆς περιλύπου.

Καὶ, ἐκνευρισμένη, ἐστηρίχθη ἐπὶ τῆς κίβωτοῦ.

— Τί λέγεις, μαμά; . . . τὸ μικρὸν ἐκεῖνο σακκί ὅπου
 εἶχαμεν τὰ χρῆματα; . . .

Ἄλλ' ἡ κυρία Δε-Φερμόντ, ἀνεγερθεῖσα διὰ μιᾶς, ἐξῆλ-
 θε τοῦ θαλάμου, καὶ ἀπευθυνθεῖσα πρὸς τὸν μεταπράτην,
 τὸν ἐπὶ τὸ μεσόβαθρον ἱστάμενον ἐξώθεν.

— Κύριε, τὸν λέγει μὲ σπινθηροβόλον ὄμμα καὶ

(ΤΟΜΟΣ ΕΚΤΟΣ)

24

παρεῖν ἐμψυχωθείσαν ἐκ τῆς ἀγανακτήσεως καὶ τοῦ δέου
— εἶχα ἓνα σακκὶ μὲ χρήματα ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ κιβωτίου
... μοῦ τὸ ἐκλεψάν προχθές βέβαια, τὴν ὥραν καθ' ἣν
ἐξῆλθα μετὰ τῆς θυγατρὸς μου νὰ ὑπάγω εἰς τὸ ταχυ
δρομεῖον ... τὰ χρήματα πρέπει νὰ εὑρεθῶν ... ἀκούετε
σεῖς ἔχετε νὰ δώσετε λόγον.

— Σ' ἐκλεψάν λές! πῶς γίνεται! ἐμένα τὸ σπῆτι μοῦ
εἶναι τιμημένο ὅσπῃ, εἶπεν αὐθαδῶς καὶ βαρβάρως ὁ
κλεπταποδόχος — τὸ λές διὰ νὰ μὴ μοῦ πληρώσης τὸ ἀ
γῶγι τῆς γραφῆς καὶ τὸ ποδοκόπι μου.

— Σοῦ λέγω, κύριε, ὅτι αὐτὰ τὰ χρήματα ἦσαν τὰ
μόνα μου εἰς τὸν κόσμον, μοῦ τὰ ἐκλεψάν! πρέπει νὰ εὑ
ρεθῶν, ἢ σ' ἐγκαλῶ εἰς τὸ κριτήριον. ὦ! ὅα κἄμω τὸν
κόσμον ἄνω κάτω! ... ὅα μεταχειρισθῶ κάθε μέσον ...
καὶ πρὸς εἰδῆσίν σου! ...

— Κάμε ὅ,τι ἀγαπᾷς ... ἀφοῦ δὲν ἔχεις καὶ χαρτί
περὶ τῆς διαγωγῆς σου. ... πήγαινε εἰς τὸ κριτήριον! ... ἀκό
μη στέκεις! ... πήγαινε λοιπὸν ... νὰ σὲ ἰδῶ! ...

Ἡ δύστηνος γυνὴ ἴστατο ὡς ἐμβρόντητος. Οὐδ' ἤδύ
νατο νὰ ἐξέλθῃ καὶ ν' ἀρῇσῃ μόνην τὴν θυγατέρα τῆς
προκατελημμένη ὡς ἦτον ἀπὸ τὸ πρῶν κατὰ τοῦ Κου
τσάδου, μάλιστα δὲ καὶ μετὰ τὰς ἀπειλὰς τὰς ὁ
ποίας τῇ ἀπῆλθονεν ὁ μεταπράτης, ὅστις καὶ ἐπανελάθει.

— Αὐτὰ εἶναι λόγια ... ποῦ τὰ κῆρες τοῦ λόγου
σου τὰ χρήματα διὰ νὰ σοῦ τὰ κλέβουν καὶ ὅλα ζῆτε
νὰ μὴ μοῦ πληρώσης τὸ ἀγῶγι τῆς γραφῆς. ... Καλὰ!
Ἰέρασε δ' ἀπ' ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν θύρα μου καὶ νὰ σὲ ἰδῶ.
νὰ σοῦ πᾶρω ἀμέσως ἀπὸ τὴν ράχι τὸ σάλι σου εἰς
καὶ αὐτὸ παμπάλαιο, πλὴν θὰ κἄμνη πάντοτε ἐν
φράγκῳ.

— ὦ! κύριε, ἀνέκραξεν ἡ κυρία Δε-Φερμόντ ἀναλυ
μένη εἰς δάκρυα — λυπήσου μας, λυπήσου μας ... αὐτὰ
τὰ ὀλίγα ἔστω χρήματα ἦσαν τὰ μόνα ἀπομείναντα εἰς

τὴν θυγατέρα μου καὶ ἐμέ· ἂν αὐτὰ χαθοῦν, δὲν μᾶς μένει πλέον τίποτε... Θεέ μου, Θεέ μου! τίποτε ἄλλο παρὰ ν' ἀποθάνωμεν πλέον τῆς πείνας!...

— Ἔ, καὶ τί μέ τὸ λὲς ἐμένα; τί ἤμπορῶ νὰ σοῦ κάμω ἐγώ!... Ἄν ᾔναι ἀλήθεια καὶ ὅτι σ' ἐκλεψαν... καὶ χρήματα μάλιστα (πράγμα ὅπου μὲ φαίνεται κομμάτι ὡσάν ἀπίστευτο), τώρα πλέον, τοῦ λόγου σου μόνον νὰ ἦσαι ἡσιρῆ... ἐκεῖνα θὰ τὰ ἐφαγαν καὶ θὰ ἐπιαν ἕως τώρα καὶ τὰ ζοῦμι τους!

— Καλὲ Θεέ μου! καλὲ Θεέ μου!...

— Ἐκεῖνος ὁ μάννας υἱός, ὅποιος καὶ ἂν ᾔταν, τὰ σολάττει ποτέ; ἢ μήπως καὶ ἂν ᾔναι κἀνένας τοῦ ὀπιτιοῦ καὶ τὰ σολάττει τοὺς ἔκαμε σημάδι διὰ τὰ γνωρίζονται... Τὰ ἐπῆρε ὅπου τὰ ἐπῆρεν ὅμως δὲν εἶναι ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὸ ὀπίτι, νὰ ἦσαι βέβαιη, ἀκόμη σήμερον τὸ πρῶτ' τὸ ἔλεγα εἰς τὸν θεῖον αὐτῆς τῆς κυρᾶς ὅπου κἀνηται εἰς τὸ πρῶτο πάτωμα... ἐδῶ εἶναι ὡσάν χωριό· ἂν σ' ἐκλεψαν, εἶναι δυστύχημα, δὲν σοῦ λέγω... ἄλλα τί θὰς νὰ κάμωμεν; Εἰς ἑκατὸν κριτήρια καὶ ἂν πᾶς δὲν θὰ λάθῃς ὁβολόν... Καὶ ἄκουε ὅπου σοῦ ὁμιλῶ ἐγώ... Πρόσεχε! — ἀνέκραξεν ὁ κλεπταποδόχος διακοπτόμενος καὶ ἰδὼν τὴν κυρίαν Δε-Φερμὸντ ὅτι ἐκλονεῖτο νὰ πέσῃ — τί ἔπαθες;... ἐκίτρινισες!... Πρόσεχε!... Δεσποσύνη, ἢ μητέρα σου δὲν ἤμπορεῖ!... — ἐπρόσθεσεν ὁ μεταπράτης ἀρκετὰ ἐγκαίρως προχωρήσας διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ταλαίπωρον μητέρα ἥτις ἔχανε τὰς αἰσθήσεις τῆς ἢ πρὸ τοσοῦτου ἤδη καιροῦ ὑποβαστάζουσα αὐτὴν προσπεποιημένη ἀνοχὴ ὑπεχώρησε τέλος εἰς τὴν νέαν ταύτην συμφορὰν.

— Μαυρὰ... Παναγία μου! μαυρὰ, τί ἔχεις; ἀνέκραξεν ἡ Κλαίρη ἐκ τῆς κοίτης αὐτῆς.

Ὁ μ' ὄλην τὴν πεντηκονταετῇ του ἡλικίαν βρωμαλέος ἔτι κλεπταποδόχος, ἀπὸ στιγμιαίαν συμπάθειαν κινηθεὶς,

εδέχθη τὴν κυρίαν Δέ-Φερμόντ εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐσπρώξε διὰ τοῦ γόνατός του τὴν θύραν, καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον εἶπε·

— Σοῦ ζητῶ συμπάθειο, δεσποσύνη, ὅτι ἐμβαίνω ἐνθάδε εἶσαι εἰς τὸ κρεβάτι, ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη νὰ σοῦ φέρω τὴν μητέρα σου . . . ἐλαιοποθύμησε . . . δὲν ἤμποροῦσα νὰ προσμένω.

Ἰδοῦσα τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν εἰσερχόμενον, ἡ Κλαίρη ἔβλεπε κραυγὴν φόβου, καὶ ἡ ἀθλία κόρη ἐχώθη ὑπὸ τὸ ἐπάπλωμα. Ὁ μεταπράτης ἐκάθισε τὴν κυρίαν Δέ-Φερμόντ ἐπὶ τῆς καθέδρας, πλησίον τῆς κλίνης, καὶ ἀπῆλθεν ἀφ᾽ ἑνὸς τὴν θύραν ἡμίκλειστον· ὁ Κούτσαθλος εἶχε συντρίψει τὴν κλειδωνιάν αὐτῆς.

Μετὰ μίαν ὥραν, ἡ ὀξυτάτη νόσος, ἣτις πρὸ πολλοῦ ἤδη ἐνεφώλευεν εἰς τὴν κυρίαν Δέ-Φερμόντ, ἀνεδείχθη ὑπὸ συμπτώματα φοβερά.

Ἀπὸ διακαῆ κυριευμένη πυρετὸν καὶ παραλαλοῦσα, ἐκειτο ἡ ἀθλία μήτηρ ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς θυγατρὸς· αὕτη δὲ, τεθροθυμένη, περίροθος, κατὰμονος, σχεδὸν ὡς τὴν μητέρα τῆς ἀσθενῆς, δὲν εἶχεν οὐδὲ χρήματα οὐδὲ πόρον κανένα, κ' ἔτρεμε κατὰ πᾶσαν στιγμὴν μὴ ἴδῃ εἰσερχόμενον τὸν φαυλόδιον ὅστις ἐκατοίχει ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐκείνου κρεβάθρου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΕΝ ΟΔῳ ΧΑΙΛΛΟΤΟΥ.

Ὁ Κ. Βυθινότης, ἐκ τοῦ Ζυθοποιείου στενοῦ ἀναχωρήσας, ἐπορεύθη μετὰ σπουδῆς εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀντικόμητος Δε-Σαίντ-Ρεμῆ, ὅπου καὶ μεταρέρμεν τὸν ἀναγνώστην ὀλίγας ὥρας πρὸ τῆς ἐλεύσεως αὐτοῦ. Εἴπομεν ὅτι ὁ ἀντικόμης ἐκατοῖκε εἰς τὴν ὁδὸν Χαλλότου, καὶ μόνος κατεῖχε χαριέστατόν τινα οἶκον καίμενον ἐν τῷ μέσῳ αὐλῆς καὶ κήπου, εἰς τὴν συνοικίαν ταύτην τὴν μονήρη, καὶ τοὶ πλησιεστάτην εἰς τὰ Ἑλύσια, τὸν συνηθέστερον τῶν Παρισιανῶν περίπατον.

Περὶ τὸν τὸ ν' ἀριθμησόμεν τὰ ὠφελήματα ἅτινα ὁ Κ. Δε-Σαίντ-Ρεμῆ, ὁ πρὸ πάντων τυχερότατος οὗτος νέος, ἀπελάμβανεν ἀπὸ τῆς τοποθεσίας τῆς τοσοῦτον καταλλήλως ἐκλελεγμένης κατοικίας του. Ἀρκεῖ νὰ εἰπωμεν, ὅτι πᾶσα γυνὴ ἡδύνατο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν οἶκόν του μυστικώτατα, διὰ τινος μικρᾶς θύρας τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ κήπος του, ἄγουσαν εἰς στενωπὴν διόλου ἐρήμην, ἣτις ἐσυγκοινωνεῖ μετὰ τῆς ὁδοῦ Μαρβώφου καὶ τῆς ὁδοῦ Χαλλότου. Κατὰ θαυμασίαν δὲ συγκυρίαν, ἐπειδὴ ἐντὸς τοῦ παραμέρου αὐτοῦ στενοῦ συνέπεσε νὰ ἔχῃ καὶ δευτέραν τινὰ ἐξοδὸν ἐν ἀπὸ τὰ διασημότερα τῶν Παρισίων φυτώρια, αἱ μυστηριωδῶς ἐρχόμεναι εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ Κ. Δε-Σαίντ-Ρεμῆ, ἂν κατὰ περίστασιν ἀπρόοπτον ἀπηντῶντο ὑπὸ τινος γνωρίμου, εἶχον τὴν εὐλογοφανεστάτην καὶ βουκολικὴν πρόφασιν πρόχειρον ἡδύναντο νὰ εἰπωσιν ὅτι ἐπήγαγον εἰς τοῦ περιδούτου ἐκείνου κηπουροῦ τὰ ὑαλόφρακτα ἀνθοκομεῖα διὰ νὰ κάμωσιν ἀγοράν τινα ῥιζῶν σπανίων.

Οὕτω λοιπὸν αἱ καλλήμορφοι αὐταὶ ξέναι δὲν ἐψεύδοντο

παντάπασι· ὁ ἀντικόμης, πλουσιοπαρόχως στολισμένος με πᾶν εἶδος καλαισιδήσεως, καὶ καθ' ὅλα πολυτελές, εἶχε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τερπνότατόν τι φυτώριον ὑψηλοῦ παστῶν, ἐκτεινόμενον κατὰ μέρος ἐπὶ τοῦ μήκους τῆς στενοπῆς τῆς ὁποίας προανεφέραμεν· ἦγε δὲ ἡ μικρὰ παράμερος θύρα εἰς τὸν εὐφρόσυτον αὐτὸν χειμέριον κήπον, ἐστὶς ἀπέληγεν εἰς κοιτῶνα μονήρη, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τιμώνιον (*boudoir*) κειμένον εἰς τὸ ἐπίγειον τοῦ οἴκου.

Δικαιῶς ἄρα καὶ ἄνευ μεταφορᾶς ἤθελέ τις εἰπεῖν, ὅτι πᾶσα γυνὴ διαβάινουσα τὸ κινδυνώδες ἐκεῖνο κατώφλιον ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τοῦ κυρίου Δὲ-Σαιντ-Ρερμῆ, ἔτρεχεν εἰς τὸν ἀλευρὸν αὐτῆς δι' ἀνθρώπου ὁδοῦ· διότι, τὸν χειμῶνα μάλιστα, ἡ κομψὴ ἐκείνη δίοδος ἦτο καταστολισμένη ἀπὸ ἄνθη θαλερὰ ζωηρότατα καὶ εὐωδέστατα. Ἡ κυρία Δὲ-Λυσιναῖ, ζηλότυπος ὡς πᾶσα γυνὴ ἐρώσα, ἀπήγγελλε νὰ ἔρχη καὶ εἶχεν ἐν κλειδίον χωριστὸν διὰ ν' ἀνοίγῃ τὴν μικρὰ ταύτην θύραν μόνη τῆς ὁσάκις ἤρχετο.

Ἐνδιατρίβομεν δὲ οὕτω ἐπὶ τοῦ γενικοῦ χαρακτῆρος τῆς κατοικίας ταύτης, ἐπειδὴ αὕτη ὑπῆρχεν ἡ, ὡς εἰπεῖν ἀντανάκλασις βίου τινός ἐκ τῶν διεσθαρμένων ἐκείνων οἴτινες ἀπ' ἡμέρας εἰς ἡμέραν καθίστανται κατ' εὐτυχίαν σπανιώτεροι, πλὴν τοὺς ὁποίους καλὸν εἶναι νὰ σημειώσῃς, ὡς ἰδιοτροπίας τῆς ἐποχῆς· ἐννοοῦμεν ἐνταῦθα τὸ βίον τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, τῶν πρὸς τὰς γυναῖκας διακειμένων ὅπως αἱ ἐταῖραι πρὸς τοὺς ἄνδρας· ἐν ἁλλείψεϊ καταλληλοτέρου ἐπιθέτου, θελόμεν ὀνομάσαι τοὺς τοιοῦτους ἐταῖρας ἄρρετας, ἂν συγχωρῇται τοιαύτη ὀνομασμοποιία.

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ οἴκου τοῦ Κ. Δὲ-Σαιντ-Ρερμῆ παρίστανεν, ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην, θέαμα περίεργον, μᾶλλον εἰπεῖν, ὁ οἶκος οὗτος ἦτο διηρημένος εἰς δύο ζώνας διαφόρους. Εἰς τὸ ἐπίγειον (*rez-de-chaussée*) ὅπου ὑπεδέχετο τὰς γυναῖκας, καὶ εἰς τὴν πρώτην ὅρα

φὴν, ὅπου ὑπεδέχετο τοὺς διὰ τὸ χαρτοπαίγνιον, τὴν τράπεζαν καὶ τὸ κυνήγιον συντροφίους τοῦ ταῖς φιλονεξίας ἐν λόγῳ . . . ὄνομα φίλον.

Εἰς τὸ ἐπίγειον λοιπὸν ὑπῆρχε τις κοιτὸν, ὅλος χρυσοῦ, κατόπτρων, ἀνθεῶν, μετὰξῃς καὶ τριχάπτων γέμων· ἔπειτα μικρὸς τις θάλαμος χρύσεος πρὸς τὸ μουσουρεῖν, ὅπου ἐβλεπέ τις ἐν πολυχρόνῳ (ἀρχὴν) καὶ ἐν κλειδοκύμβῳ ὁ Κ. Δε-Σαιντ-Ρεμὴ ἦτον ἐξαιρετὸς μουσικὸς· τέλος δὲ δωμάτιόν τι χρησιμεῖον ὡς πινακοθήκη (*cabinet de tableaux*) καὶ ἀμέσως μετ' αὐτὸ, τὸ τιμωρίον, τὸ συγκοινωνοῦν μετὰ τοῦ ὑαλοσκεπῆστου φυτοκομείου. Ἐν ἐστιατόριον, ὅπου ἔκειτο μία τράπεζα διὰ δύο μόρους δαιτυμνας, τράπεζα ἐρ' ἧς ἤρχοντο καὶ ἀπῆρχοντο τὰ φαγητὰ αὐτομάτως, διὰ τινος μηχανῆς ἐν λουτρῶν, πρωτότυπον πολυτελείας καὶ ἀσιατικῆς τρυφολότητος, καὶ πλησίον ἐκεῖ μία μικρὰ βιβλιοθήκη, κατὰ μέρος συγκειμένη ἐκ τῶν σικανδαλωδῶν βιβλίων ἅτινα εἶχε συλλεξῆς εἰς καπάλονον ὁ Λαυμετρίας πρὸς χρῆσιν Φριδερίκου τοῦ Μεγάλου· ἰδοὺ τὸ ὅλον τοῦ ἐνδιαιτήματος ἐκεῖνου.

Ἀνωρελὲς τὸ νὰ εἰπώμεν, ὅτι ὅλα τὰ δωμάτια ταῦτα, ὡς κεκοσμημένα διὰ τῆς ἐξαιρετοτέρας φιλοκαλίας καὶ δι' ἐπιτηδεύσεώς τινος ἀληθῶς σαρδαναπαλικῆς, εἶχον ὡς στολισμούς, ἔργα τοῦ ζωγράφου Οὐαττώ, ἅτινα εὐλίγοι ὀφθαλμοὶ εἶλον, συνθέσεις τοῦ Βουχέρου (*Boucher*) ἀνεκδότους, ζωγραφίαις ἀσέμνους, δι' αἷ ἓνα καιρὸν ἐδᾶπανῶντο ἀλύπητα χρήματα· παρέκει ἐβλεπέ τις ὁμίλους ἀνθρωπίων ἐν ἀκολάστοις σχήμασι, τῆς πηλοπλαστικῆς τέχνης τοῦ Κλωιδίωτος, καὶ σποράδην, ἐπὶ ὑποβάθρων ἰάσπιδος ἢ ἀμυγδαλίτου ἀρχαίου ἔθους, πολυδάπανά τινα διὰ λευκοῦ μαρμάρου ἀντίτυπα τῶν θελακτικωτέρων βραγχίδων τοῦ ἀποκρύφου Μουσείου τῆς Νεαπόλεως. Εἰς ταῦτα προσθέσετε τὴν τέρψιν τῶν ὀρθολογῶν, ἐχόντων ὑπ' ὅψιν ἐν ὥρᾳ θέρους, τὰς σμαραγδίνους γλαφυρότητας

κήπου δασυφύλλου, ἐρημικοῦ, βρύοντος ἀπὸ ἄνθη, κατοικουμένου ἀπὸ πτηνὰ πολυποίκιλα, διαβρεχομένου ἀπὸ μικρὸν βράκιον ὕδατος ζῶντος, τὸ ὅποιον, πρωτοῦ νυκτός διαχυθῆ ἐπὶ τοῦ ὁροσεροῦ λειμῶνος, καταλείβεται ἐκ τοῦ ὕψους βράχου τινὸς μέλαινος καὶ ἀγροτικοῦ, λάμπει ἐπ' αὐτοῦ ὡς λεπτοῦρῆς ταινία ἐξ ἀργύρου, ἔπειτα βαθεῖς μαργκαιτῶδες μεταβάλλόμενον ἔλασμα γίνεταί ἐν τῇ δεξιμένῃ διαυγεστάτης, ὅπου ὠραῖοι κύκνοι ὡς τὴν γιόνα λευκοὶ πλέουσι μετὰ χάριτος.

Καὶ ὅτε λοιπὸν ἐπὶ ἤρχετο ἡ γλιάρῃ καὶ αἰθρία νύξ, ὅποια σκιὰ, ὅποια ἀνθοςμία, ὅποια σιωπὴ εἰς τὰ εὐώδη ἐκείνη αἴση, τὰ συννεφεῖ, τῶν ὁποίων πέταλα ἐχρησόμενοι ἀντὶ στεγάζματος ἐπὶ τῶν ἀγροτικῶν ἀνακλίντρων, τῶν ἀπὸ βύρλα κατασκευασμένων καὶ ψαθίου Ἰνδικοῦ!

Ἐν ὥρᾳ δὲ χειμῶνος, ἐξ ἐναντίας, παρεκτός τῆς πρὸς τὸ ὑαλοσκέπαστον φυτοκομεῖον ἀνοιγομένης ὑαλοπράκτου θύρας τὰ πάντα ἦσαν κατάκλειστα· ἡ διαφανὴς μέταξο τῶν δι' ἐλαττερίου ἀναβαινόντων ἢ κατὰβαινόντων παραπτασμάτων τῶν παραθύρων, τὰ ἐκ τριγάρτου περιπλέγματα τῶν αὐλαίων ἀποκαθίστων τὸ τῆς ἡμέρας ὥς ἐστὶ μυστηριωδέστερον· ἐρ' ὅλων τῶν ἐπίπλων πλῆθος ἐξωτικῶν φυτῶν ἀνεδίδοντο ἀπὸ μεγάλα δοχεῖα σπινθηροβόλουνα ἐκ τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ σμίλτου τῶν.

Εἰς τὸ σιγαλέον ἀναχωρητήριον ἐκεῖνο, τὸ πλῆρες ἀνθέων εὐωδῶν καὶ ζωγραφικῶν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἡδυπαθῶν, ἔπνεες ἐν εἰδῇ ἀτμοσφαιρᾷ ἐρωτικάδῃ μεθυστικῇ, λάργῃ, βυθίζούσῃ καὶ αἰσθησίᾳ καὶ ψυχὴν εἰς φιλήδονόν τινα τῶν ὑπᾶτων ἔκλυσιν.

Τέλος πάντων, λειτουργὸς τοῦ τεμένουστος τούτου, τεμένους διὰ τὸ ὅποιον ἡδύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἀνηγέροτο πρὸς λατρείαν τοῦ Ἐρωτός καὶ τῶν γυμνῶν τῆς Ἑλλάδος Χαρίτων, ὑπῆρχέ τις νεανίας ἀγγελόμορφος, κομψὴ καὶ περιζήτητος, τῶρα μὲν εὐφροέστατος, τῶρα δὲ περιπαθῆς

ώρα μὲν ῥομαντικός, τώρα δὲ ἀκόλαστος, τώρα χλευασ-
τὴς καὶ μέχρι παραφορᾶς φιλόγελως, τώρα πολυθελήγη-
ρος καὶ μυριοπόθητος, ἐξαίρετος μουσικός, προικισμένος
πρὸ μιαν φωνὴν ἐξ ἐκείνων τῶν συγκινητικῶν καὶ περι-
αυθῶν, τὰς ὁποίας δὲν δύνανται αἱ γυναῖκες ν' ἀκούωσι
ἐλωδούσας χωρὶς νὰ αἰσθανθῶσιν εἰς τὰ βάθη τῆς καρ-
δίας των νυγμὸν τινα συμπαθῆ . . . σχεδὸν σαρκικόν νεα-
ρὸς τις, ἐνὶ λόγῳ πρὸ πάντων θηλυδρίας . . . αἰεποτε
θηλυδρίας . . . τοιοῦτος ἦτον ὁ ἀντικόμης.

Εἰς τὰς παλαιὰς Ἀθήνας, βέβαια ἤθελε θαυμασθῆ,
ατρευσθῆ, ἀποθεωθῆ, ἐξ ἴσου μὲ τὸν Ἀλκιβιάδην·
ἀλλ' ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν, καὶ ἐν τῷ καιρῷ περὶ οὗ λα-
οῦμεν, ὁ ἀντικόμης ἄλλο πλέον δὲν ἦτον εἰμὴ πλάστο-
γράφος ἐπανείδιστος καὶ αἰσχροκερδής.

Ἡ πρώτη ὁρμή τοῦ οἴκου τοῦ Κ. Δὲ Σαϊντ-Ρεμὴ εἶ-
πεν ἀπ' ἐναντίας ὄψιν διόλου ἀρρενωπὴν. Αὐτοῦ ὑπεδε-
ετο τοὺς πολυπληθεῖς τοῦ φίλους, ὅλους ἐντοσούτω δια-
μήρους, καὶ τῆς καλίστης ἀνατροφῆς.

Ἐνταῦθα οὐδὲν γυναικάρεσκον, οὐδὲν θηλυπραγές· ἀλλ'
πλὴ τὰ ἐπιπλᾶ καὶ σοβαρά· ἀντὶ στολισμῶν, ὠραῖαι
αὐτοπλῖαι, ἢ ζωγραφαὶ ἵππων οἵτινες ἐκέρδισαν ὑπὲρ
τοῦ ἀντικόμης διὰ τῆς ὠκυποδίας των μέγαν ἀριθμὸν
κρυπτῶν δοξαίων χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου, τεθειμένων ἐπὶ
τῶν ἐπίπλων· τὸ πρὸς τὸ καπνίζεῖν ὀωμάτιον καὶ ὁ τοῦ
αὐτοπαιγνίου θάλαμος ἦσαν σύνεγγυς θυμῆρους τινὸς ἐ-
κτακτορίου, ὅπου ὁκτὼ δαιτυμόνες (ἀριθμὸς ἀπαράγρα-
πτος ὅταν πρόκηται περὶ γεύματος σπουδαίου) πολλὰκις
πυρρῆμασαν τὴν ἐπιστήμην τοῦ μαγείρου καὶ τὴν συγ-
κρίτον ἀξιόλογον οἰνοθήκην τοῦ ἀντικόμης, πρὸς τὸ νὰ
παλίσωσι κατ' αὐτοῦ ἐν οὐστ' βαρυτάτον, τῶν πεντακο-
σίων ἢ ἑξακοσίων χρυσῶν λοδοβικίων, ἢ νὰ κροταλίσωσι
τὰ κεράτια ἑνὸς καταχθονίου κρέψ.

Τῶν δύο τούτων διαφόρων χοριῶν τῆς κατοικίας τοῦ *

Κ. Δέ-Σαίντ-Ρεμὴ θεωρηθεῖσιν, παρακαλοῦμεν τὸν ἀναγνωστὴν νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ εἰς χθαμαλότερα μέρη, νὰ ἐμβωμεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀμαξοστασίου καὶ ν' ἀναβῶμεν διὰ μικρᾶς τιμῆς ἀναβάθρας εἰς τὸ ὄχι εὐκαταφρόντως εὐτρεπισμένον οἶκημα τοῦ Ἑδουαρδῆ Παττερσῶν ἀρχιπποκόμου τοῦ Κ. Δέ-Σαίντ-Ρεμὴ.

Ὁ περικλεῆς οὗτος κόσμος, μέλλων νὰ προγευματισθῇ, εἶχε προσκεκλημένον τὸν Κ. Βογῆρον, θαλαμηπόλον καὶ ἐξ ἀπορρήτων τοῦ ἀντικόμητος. Ἀφοῦ δὲ ἀπῆλθε εὐειδεστάτη τις θεράπαινα ἀγγλὴς ἥτις εἶχε φέρει τὴν ἀργυρὰν τεῖνερν (théière), οἱ δύο οὗτοι κύριοι ἔμεινον μόνοι.

Ὁ Ἑδουαρδὸς ἦτο τεσσαρκακοντούτης περίπου· ἀνὴρ σωματωδέστατος· ποτὲ ἐδῶλιον ἡνιόχου δὲν ἐστέναζε τοσοῦτον ὑπὸ τὸ βῆρος ἑνὸς σώματος ἀνθρωπίνου ὅσον ὑπ' αὐτὸν· ποτὲ φανάκι λευκὴ δὲν περιεκύκλωσε μορφὴν εὐτραφεστέρην καὶ πλέον βροδοκακίην· ποτὲ ἄλλως τις δὲν ἐκράτησε μὲ τόσῃ χάριν τοὺς τετραπλοῦς χάλινους ἐνὸς τεθρίπτου (four-in hand). Περὶ τοὺς ἵππους εἰδημονέστατος, ὡς ἄλλος Λονδινεὺς Τάτερσελλ, ἐπειδὴ εἰς τὴν νεότητά του ὑπῆρξεν ὑπαγωγὸς ἄριστος ὡς τὸν γέροντα καὶ διαβόητον Σίφνεην (Chiffney), ὁ Ἑδουαρδὸς οὗτος ὑπῆρξε πρὸς τὸν ἀντικόμητα ἐξαιρετος διφρηλάτης, καὶ ἀνὴρ ἐκανότατος νὰ διευθύνῃ τὸν δρόμον τῶν ἵππων τοῦ ὁποίου εἶχεν ὑπὸ τὰ νύματά του εἰς τὰ στοιχήματα. Ὅσάκις δὲν ἐφύρει τὴν πολυτελεῆ του ἡνιοχικὴν στολήν, τὴν φοιᾶν μὲ σειρήτια ἀργυροῦρα, ὁ Ἑδουαρδὸς ὡμοιάζει πολὺ μὲ τίμιόν τινα ἀγρονόμον ἄγγλον· ὑπὸ τὸ εἶδος λοιπὸν τοῦτο παριστῶμεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, προσθέτοντες μολονταῦτο ὅτι, ἐπὶ τῆς εὐρείας καὶ εὐχρόου ταύτης ὀψείας διέκρινε τις ἐνεδρεύουσιν τὴν ἀνηλεὲς καὶ διαβολικὴν πανουργίαν ἣν συνήθως ἔχουσιν οἱ πωλητὰς τῶν ἵππων.

Ὁ δὲ κύριος Βογῆρος, ὁ συνδαιτυμὼν αὐτοῦ, ὁ θαλαμη

πόλος καὶ ἐξ ἀπορήτων τοῦ ἀντικόμητος, ἦτον ἀνὴρ ὑψηλός, λεπτός, ψαρά ἔχων τὰ μαλλία καὶ πεπατημένα, φαλακρόν το μέτωπον, πανοῦργον τὸ βλέμμα, ψυχρὰν τὴν φυσιογνωμίαν καὶ ἐγέμυθον καὶ ἐπιφυλακτικὴν ἐπρόσεχε νὰ ὁμιλῇ πάντοτε διορθωμένα, εἶχε τρόπους εὐγενεῖς ἀνενοχλήτους· ἐγνώριζε κάμπουσα γραμμὰτα· κατὰ τὴν πολιτικὴν γνώμην ἦτο νομιμόφρων (légitimiste), καὶ ἠδύνατο ἐν περιπτώσει μιᾶς συμφωνίας ἀπὸ τέσσαρα βιοβία νὰ λάβῃ μέρος καὶ αὐτός, καὶ τὸ κορυφαῖον μάλιστα καὶ δυσκολώτερον νὰ λυρίσῃ μέλος· ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν, χρυσὴν ταμβάκοθήκην διὰ λεπτῶν μαργαριτῶν πεποικιλμένην κρατῶν . . . ἐλάμβανε μὲ ὅλην τὴν περὶ τοῦτο ἀπαιτούμενην ἠθοπρέπειαν τὴν ἀκροδακτυλίαν του, ἣν ἀφοῦ ἀπερρόβει διὰ τῶν μυκτῆρων, ἐτίναζεν ἀμελῶς διὰ τοῦ ἀντιστρόφου τῆς, ὡς τὴν τοῦ κυρίου του περιποιημένης χειρὸς του, τὰς δίπλας τοῦ ἀπὸ ἰστὸν Ὀλλανδικόν λεπτοῦρούς χιτῶνός του.

— Ἐξεύρεις, φίλε μου, εἶπεν ὁ Βογῆρος πρὸς τὸν Ἐδουαρδὸς, ὅτι ἡ θεράπαινά σου ἡ Βέττη δὲν μαγειρεύει εὐκαταφρόνητα· ἐννοῶ ὡσάν δεύτερα φαγητὰ (cuisine bourgeoise) . . . ; Νὰ σὲ εἰπῶ, καὶ αὐτὰ εἶναι ὀρεκτικὰ ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν· βαρύνεται κἀνεὶς τρώγων καθημέραν τὰ τρυφηλὰ ἐδέσματα (la grande chère).

— Τωρὸντι, νὰ σὲ εἰπῶ, δὲν εἶναι κακὴ ἡ Βέττη, εἶπεν ὁ Ἐδουαρδὸς ὅστις ὠμίλει κάλιστα τὰ γαλλικά· ἔχω σκπὸν νὰ τὴν ἐπάρω μαζῇ μου εἰς τὸ κατὰστημά μου, ἂν δηλαδὴ ἀποφασίσω νὰ τὸ συστήσω, καί, ἀληθινά, ἀδελφέ, ἰδοὺ ἀρίστη εὐκαιρία νὰ λάβω τὴν γνώμην σου· αὐτὰ τοῦ λόγου σου τὰ γνωρίζεις καλά.

— Ὅπωςοῦν, εἶπε μετὰ μετριοφροσύνης ὁ Βογῆρος λαμβάνων ἐκ τοῦ ταμβάκου του, τὸ νὰ συμβουλευσῇ τις ἄλλους δὲν εἶναι τόσον δύσκολον ὅσον τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του.

— Ἐχω λοιπὸν νὰ σὲ ζητήσω μίαν συμβουλήν, σπου-

θαίαν μάλιστα· διὰ τοῦτο καὶ σὲ παρακάλεσα νὰ ἐλθῃς νὰ πῶμεν σήμερον μαζὶ τὰ τέτταρα.

— Εἶμαι εἰς τὰς προσταγὰς σου, εἶπεν ὁ Βογῆρος.

— Ἐξέυρεις ὅτι, παρεκτός τῶν ἵππων τοῦ ἵπποδρουμίου εἶχα μετὰ τοῦ Κ. ἀντικόμητος συμφωνίαν νὰ με δίδῃ κατ' ἔτος 24,000 φράγκων, καὶ ἐγὼ πλέον νὰ φροντίζω περὶ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ σταύλου του, τρεῶν ὀκτῶ ἵππων καὶ πάντε ἢ ἐξ ἱπποκόμους (grooms et boys) τοῦ ὁποῖου οἱ μισθοὶ, καθὼς καὶ ὁ ἰδικὸς μου, ἐννοοῦνται ἐκ τῶν αὐτῶν τῶν χρημάτων.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Βογῆρος.

— Τοὺς τέσσαρας πρώτους χρόνους, ὁ Κ. ἀντικόμητος μ' ἐπλήρωσεν ἀκριβέστατα· ἀλλὰ περὶ τὰ μέσα τοῦ περελθόντος, με κράζει καὶ με λέγει «—Ἐδουαρδὸς, χρεωστῶ περὶ τὰς 24,000 φράγκων. Πόσα λογαριάζεσαι νὰ κάμνουν, τ' ὀλιγώτερον, οἱ ἵπποι καὶ τὰ ὀχήματά μου».

— Οἱ ὀκτῶ ἵπποι, κύριε ἀντικόμη, δὲν δύνανται νὰ πληρωθῶν ὁ καθείς ὀλιγώτερον ἀπὸ 3,000 φράγκων, ὁ ἐν μὲ τὸν ἄλλον, καὶ πάλιν ὀλιγώτατα εἶπα (διότι τῶν ἵππων Βογῆρός μου, ἐκεῖνο μόνον τὸ ζευγάρι τῶν ἵππων τοὺς ποίους ὀνομάζομεν φαέθοντα· ἐπληρώθη 500 στηρλίνας ὥστε 24,000 φράγκων εἶναι ὀλίγα διὰ τοὺς ὀκτῶ ἵππους). Ὅσον διὰ τὰ ὀχήματα, εἶναι τέσσαρα· ἂς βάλωμεν 12,000 φράγκων, ὃ ἐστὶ, μαζὶ με τὰς 24,000 τῶν ἵππων 36,000 φράγκων.—Ἀκουσε λοιπόν!—ἐπανέλαβεν ὁ Κ. ἀντικόμητος—σὲ τὰ πωλῶ ὅλα εἰς αὐτὴν τὴν τιμὴν, ἐκ συμφωνίας, ἀντὶ τῶν 12,000 φράγκων, τὰς ὁποίας κάμνεις τότε νὰ με δίδῃς, καὶ ἀφήσῃς ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου καὶ ἀμάξας καὶ ὑπηρετάς, χωρὶς ἐγὼ νὰ ἐννοῶ κανένα ἐξόδο δι' ἐξ μῆνας. Ἐπειτα νὰ μείνουν ὅλα ἰδικά σου.

— Αὐτὸ, βέβαια, τὸ ἐδέχθης φρονιμώτατα ποιεῖς. Ἐδουαρδὸς τί ; Ἦτο χρυσὴ ὑπόθεσις.

— Ἀναμφιβόλως· ἀκόμη δεκαπέντε ἡμέρας, καὶ οἱ ἵπποι

μῆνες τελειώνουν, καὶ ἰδοὺ ἐγὼ κύριος τῶν ἵππων καὶ τῶν ὀχημάτων.

— Τὸ πρῶγμα ἕως ἐδῶ εἶναι ἀπλούστατον. Γνωρίζω μάλιστα ὅτι ὁ Κ. Βαδινότης, ὁ ἐπιμελητὴς τοῦ Κ. ἀντικόμης, συνέταξε τὸ ἐπὶ τοῦτο συμφωνητικόν σας καθ' ὅλην τὴν τάξιν. Κατὰ τί λοιπὸν χρειάζεσαι τὴν γνώμην μου;

— Τώρα τί λέγεις; Νὰ πωλήσω τοὺς ἵππους καὶ τὰ ὀχήματα, μετὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ Κ. ἀντικόμης ἀναχωρεῖ, ἐπειδὴ τοιοῦτοτρόπως ὅλα θέλουν πωληθῆν εἰς τὴν τιμὴν των, γνωρίζοντας τοῦ κόσμου τὴν φιλοκαλίαν τοῦ κυρίου μας, ἢ νὰ συστηθῶ ἱππέμπορος νὰ κάμω ἓνα σταῦλον ἰδικόν μου μετὰ μίαν καλὴν ἀρχήν; Τί με συμβουλεύεις;

— Σὲ συμβουλεύω νὰ κάμῃς ὅ,τι θὰ κάμω ἐγώ.

— Πῶς;

— Εἶμαι κ' ἐγὼ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν.

— Καὶ σύ;

— Ὁ ἀντικόμης δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ τί ἐστὶ λογαριασμὸς λεπτομερὲς· ὅταν ἦλθα πλησίον του, εἶχα ἰδικά μου ἀπὸ κληρονομίαν πατρικὴν καὶ ἀπὸ διαφόρους οἰκονομίας μου μίαν ἐξηκοντάδα χιλιάδων φράγκων· ἔκαμνα λοιπὸν τὰ ἔξοδα τοῦ οἴκου καθὼς σὺ τὰ τοῦ σταύλου καὶ καθέκαστον ἔτος ὁ Κ. ἀντικόμης μ' ἐπλήρωνεν ἀνεξέταστως. Ἀλλὰ περὶ τὸν αὐτὸν σχεδὸν καιρὸν καθ' ὃν εὐρέθης σὺ ἀνοικτός, εὐρέθην κ' ἐγὼ δι' εἴκοσι χιλιάδας φράγκων· ἐχρεωστούσαμεν καὶ εἰς διαφόρους ἀπ' ἐξω ἕως ἐξήκοντα χιλιάδας· τότε λοιπὸν ὁ Κ. ἀντικόμης μοῦ ἐπρότεινεν, ὥς καὶ εἰς σέ, διὰ νὰ λάβω τὸ ἰδικόν μου, νὰ μοῦ πωλήσῃ τὴν ἀποσκευὴν τοῦ οἴκου τούτου, ὁμοῦ μετ' ἀσημικὰ, ἅτινα εἶναι λαμπρότατα, τὰς εἰκόνας ὅλας, κτλ. Τὰ ἐλογαριάσαμεν λοιπὸν ὅλα ὁμοῦ εἰς τὴν πλέον χαμηλὴν τιμὴν 140,000 φράγκων. Αἱ 80,000 ἐχρεωτοῦντο, ἔμενον 60,000 φράγκων, καὶ ταῦτα ἀνέλαβα

νά εξοδεύσω μέχρι τῆς τελείας ἐξαντλήσεώς των, διὰ τὴν τράπεζαν, μισθοὺς τῶν ὑπηρετῶν, κτλ., ὅχι ὅμως καὶ διὰ τίποτε ἄλλα πράγματα· ὦ! εἰς αὐτὸ ἐμείναμεν σύμφωνοι.

— Ἐπειδὴ, βέβαια, ὅταν εἰς μὴν ἐκεῖνα ἐξωδεύοντο εἶχες πάλιν τὸ κέρδος σου μέσα εἰς αὐτά.

— Ἐννοεῖται· ἐγὼ ἐσυμφώνησα μὲ τοὺς ὅσοι μᾶς πωλοῦν τὰ φαγώσιμα νὰ τοὺς πληρώσω μετὰ τὴν πώλησιν . . . καὶ τοὺς κάμνω ὅπως θέλω, εἶπεν ὁ Βογῆρος μέγα ῥόσημα ταμψάκου λαβῶν· — Εἰς τρόπον ὥστε, εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ μηνός . . .

— Μένουν τὰ ἐπιπλά εἰς σέ, καθὼς εἰς ἐμέ οἱ ἵπποι καὶ τὰ ὄχηματα.

— Βέβαια. Ὁ ἀντικόμης, βλέπεις, ἐκ τούτων ὅλων ἐκέρδισεν, ὅτι ἐξῆσε κατ' αὐτοὺς τοὺς τελευταίους χρόνους ὅπως ἀγαπᾷ νὰ ζῇ . . . ὡς ἀληθῆς σατράπης καὶ ἀς χάσκουν τώρα ὅσοι ἔχουν ἀπ' ἐξω νὰ λαμβάνουν· ἐπειδὴ τὰ σκεύη, τ' ἀσχημικά, οἱ ἵπποι καὶ τὰ ὄχηματα, ὅλ' αὐτὰ ἐπληρώθησαν τοῖς μετρητοῖς εἰς τὴν ἀρχὴν, καὶ ἐπεράσθησαν ὡς ἰδιοκτησία ἰδική σου καὶ ἰδική μου.

— Ὁ Κ. ἀντικόμης λοιπὸν, κατὰ τοὺς λόγους σου, τὰ ἔχασεν ὅλα ; . . .

— Ἐντὸς πέντε ἐτῶν . . .

— Καὶ εἶχε κληρονομήσει ;

— Ἐν μικρὸν μυλλιόνιον μετρητὰ, εἶπε μετ' ὀλιγορίας ὁ Κ. Βογῆρος λαβῶν νέον ταμψάκον. Πρόσθες εἰς αὐτὸ τὰ μυλλιόνιον ἄλλας 200,000 φράγκων χρέος περὶ-που, γίνονται καὶμποσα τὰ δαπανηθέντα . . . Θέλω τάχα νὰ σέ εἶπω, καλὲ μου Ἐδουαρδς, ὅτι εἶχα κ' ἐγὼ σκοπὸν νὰ ἐνοικιάσω αὐτὸν τὸν οἶκον, καθὼς εἶναι, μὲ τὴν ἐξαισίαν ἀποσκευῆς του, εἰς Ἀγγλοὺς ὑφάσματα, κάτοπτρα, ἀγγεῖα, ἀσχημικά, φυτοκομεῖον . . . τέλος πάντων ὅλα· ὑπάρχουν πολλοὶ ἐκ τῶν συμπατριωτῶν σου

οἵτινες ἤθελαν πληρώσει ὅλα ταῦτα ἀκριβώτατα, πῶς;

— Ἀναμφιβόλως. Καὶ διατί λοιπόν δεν το κάμνεις;

— Διότι θὰ εἶμαι πλέον ἀσφαλῆς κατὰ τὸν ἄλλον τρόπον διὰ τοῦτο θὰ πωλήσω μᾶλλον τὰ ἐπιπλά. Τοσούτον εἶναι διακημισμενὴ ἡ φιλοκαλία τοῦ ἀντικόμητος ἐπάνω εἰς τὰ πολυτίμα ἐπιπλά καὶ σκεύη, ὥστε, ὅτι ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ οἴκου του θὰ εὕρῃ τιμὴν διπλὴν εἰς τρόπον ὥστε συμφέρει τὴν σήμερον ὅλα νὰ τὰ ἐξαργυρώσω, καὶ σὲ παρακινῶ, φίλτατε Ἐδουαρδὸς, νὰ κάμῃς καθὼς ἐγὼ χρήματα, χρήματα καὶ μὴ διακυβεύσῃς τὰ ἀσφαλῆ κερδῇ σου εἰς κερδοσκοπίαις ἀμφιβόλους· σὺ πρῶτος δισηρηλάτης τοῦ Κ. ἀντικόμητος Δε-Σαίντ-Ρεμὴ θὰ εὕρῃς χιλίους, ποῖος πρῶτος νὰ σὲ λάβῃ πλησίον του· γὰρ μάλιστὰ μοῦ ὠμίλησαν περὶ τινος νέου ὅστις ἀπέκτησεν ἤδη τὴν ἐννομονὴν ἡλικίαν καὶ ἐπομένως τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ λάβῃ εἰς χεῖρας τὴν περιουσίαν τῶν γονέων του· εἶναι ἐξάδελφός τις τῆς κυρίας δουκίσσης Δε-Λυστηναί, ὁ νεαρὸς δούξ Δε-Μοντεβρισῶνος, ὁστις ἦλθεν ἐσγάτως ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν μετὰ τοῦ διδασκάλου ὁστις τὸν ἀνέθρεψε, καὶ τώρα συστήνει οἶκον ἰδικόν του. Ἐχει, λέγουν, διακοσίας πενήντα χιλιάδας φράγκων κατ' ἔτος ἀπὸ εἰσοδήματα τῶν κτημάτων του... διακοσίας πενήντα χιλιάδας φράγκων, φίλε μου... Καὶ νὰ ἐμβάινῃ τώρα πρῶτην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν... Εἰκοσαετῆς, ἐπάνω εἰς τὰς ἡδονάς του, ἐπάνω εἰς τὴν μέθην τῆς νεότητος... καὶ ἐξοδεύει, ἀκούω, ὡσὰν πρίγκιψ... Γνωρίζω τὸν ἐπιμελητὴν του· τοῦτο σὲ τὸ λέγω μεταξὺ μας· ἡδὴ αὐτὸς μ' ἐσύστησεν ὡς πρῶτον θαλαμηπόλον... ὁ κοῦρος μ' εὖνοεῖ...

Καὶ ὁ Κ. Βογῆρος ἀνέστειλε τοὺς ὤμους ῥορήσας μετὰ πλείστης ὀρέξεως τὸν ταμβάκον ὃν ἐκράτει.

— Ἐλπίζεις νὰ λάβῃς τὴν θέσιν του ἴσως;

— Ὡ! ὡσὰν ὁποῦ σὲ βλέπω καὶ μὲ βλέπεις! εἶναι, σὲ λέγω, ἓνας ἀνόητος... ἢ μᾶλλον ἓνας οἰηματίας. Μὲ

βάλλει εἰς τὴν θέσιν ταύτην . . . ὥς νὰ μὴ ᾔταιν διόλου ἐπιφοδὸς πρὸς αὐτόν ! Δύο μῆνες δὲν θὰ παρέλθουν καὶ θὰ μὲ ἰδῇς εἰς τὴν θέσιν τοῦ τοῦ ἐπιμελητοῦ ἐννοῶ.

— Διακοσίων πενήντα χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα . . . ὑπέλαβεν ὁ Ἐδουαρδὸς σκεπτόμενος — καὶ νέος ἐνταῦθα . . . θὰ εἶναι οἶκος καλὸς . . .

— Σὲ λέγω ἔχει, ἔχει νὰ ὠρελθῇ κἀνείς . . . Θὰ ὁμιλήσω καὶ περὶ σοῦ εἰς τὸν προστάτην μου, εἶπεν ὁ Κ. Βογῆρος μὲ εἰρωνείαν. Σὲ παρακινῶ νὰ ἐμῶς αὐτοῦ . . . εἶναι πλούτη μὲ ρίζας καὶ ἐμπορεῖ τις νὰ προσκολληθῇ εἰς αὐτὰ διὰ καιρὸν πολὺν. Δὲν εἶναι ὡσὰν τὸ πτωχὸν μικρὸν μυλλιονίον τοῦ Κ. ἀντικόμητος, τὸ ὁποῖον ὁμοίαν ἔξω σφαίραν ἐκ χιόνος, ἀκτίνα μίαν τοῦ παρισιανοῦ ἡλίου καὶ ἰδοὺ τὸ πᾶν πετέλεσται. Ἐγὼ ἀμέσως καθὼς ἦλθε παρετήρησα ὅτι ἡ θέσις μου ἐδῶ θὰ εἶναι πρὶς καιρὸς ! λυποῦμαι εἰλικρινῶς . . . ὁ οἶκος οὗτος μᾶς ἔκαμνε τιμὴν καὶ νὰ ἐξεύρης ὅτι θὰ ὑπηρετήσω μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς τὸν Κ. ἀντικόμητα μὲ ὅλον τὸ σῆμα καὶ τὴν ἀφοσίωσιν.

— Μὲ ἀρέσκει ἡ πρότασις σου, φίλτατε Βογῆρε ! ὡς ἂν ἐπρότεινα εἰς τὸν νεαρόν αὐτὸν δοῦκα καὶ τὸν σταυρὸν τοῦ Κ. ἀντικόμητος, τὸν ἡγοραζέον εἶναι ἔξυρεις πονέτομος, εἶναι πασιγαστος εἰς Παρισίους καὶ θαυμάσιος . . .

— Βέβαια, βέβαια . . . θὰ κἀμεις χρυσὴν δουλειά.

— Ἀλλὰ διατί καὶ σὺ δὲν τὸν προτείνεις τὸν οἶκον τοῦτον, καθὼς εἶναι καθ' ὅλα ἐτοιμος καὶ θαυμάσιος ; ἢ θέλε ποτὲ καλῆτερον;

— Καλὰ λέγεις, φίλε μου ! εὖγε ! καλὰ τὸ ἐστοχασθῆς νὰ μὴ περάσῃ ἀπὸ τὴν ιδέαν μου ! ἄρες λοιπὸν νὰ κατευθυνθῶμεν πρὸς Κ. ἀντικόμητα ! εἶναι τόσον καλὸ αὐθέντης, ὥστε θέλει εὐαρεσθῇ νὰ λαλήσῃ περὶ τοῦτον ὁ ἴδιος εἰς τὸν νεαρόν δοῦκα ! τὸν λέγει, ὅτι ἐπειδὴ ἀνὰ χωρεὶ διὰ τὸ Γερολστέιν, ἀκόλουθος τῆς γαλλικῆς πρ

σβείας, σκοπεύει νὰ πωλήσῃ ὅλον τὸν οἶκόν του. Στάσου τώρα· 160,000 φράγκων διὰ τὸν οἶκον καθὼς εἶναι, μετὰ σκεύη· 20,000 φράγκων διὰ τ' ἀσχημικὰ καὶ τὰς εἰκόνας· καὶ 50,000 φράγκων διὰ τὸν σταῦλον καὶ τὰς ἀμάρζας, γίνονται 230,000 φράγκων· εἶναι ἐξαιρετος περιστασις δι' ἓνα νέον ὅστις θέλει νὰ συστηθῇ καθ' ὅλα· τρεῖς τόσα νὰ ἐξώθευε δὲν ἤθελε δύνηθῇ νὰ ἐπιτύχῃ τόσα ὠραία πράγματα. ἂν τὰ ἡγόραζεν ἐν πρὸς ἐν ἀπὸ τὰ ἐργαστήρια. . . Ἐπειδὴ εἶναι ὑπολογισμένον πρᾶγμα, φίλε μου Ἐδουάρδς· τὴν φιλοκαλίαν τοῦ Κ. ἀντικόμης δὲν ὑπάρχει δεύτερος νὰ τὴν ἔχῃ. . . κάνεις ἂς μὴν εἰπῇ ὅτι γνωρίζει ὡσὺν αὐτὸν τὴν καλὴν ζωὴν. . .

— Ἀμὴ τοὺς ἵππους!

— Ἀμὴ τὴν τράπεζαν! Ὁ Γοτεφρὸς, ὁ μάγειρός του, ἐκβάλλει ἀπ' ἐδῶ ἑκατοντάκις ἐντελεστερος παρ' ὅσον ἦτον· ὁ Κ. ἀντικόμης τὸν ἔδωκεν ἐξαιρετα μαθήματα, τὸν ἐτελειοποίησε πολὺ διὰ τῶν ἐρμηνειῶν του.

— Περιπλέον, λέγουν ὅτι ὁ Κ. ἀντικόμης εἶναι τόσον λαμπρὸς χαρτυπαίκτης!

— Λαμπρὸς τῶνόντι. . . Νὰ τὸν ἰδῇς ὅταν κερδίζῃ. . . καὶ τί· μεγίστας ποσότητας! . . . ἀδιάφορος, φίλε μου, ὅσον εἶναι καὶ ὅταν χάνῃ. . . Ποτὲ δὲν εἶδα ἄνθρωπον νὰ χάνῃ μὲ τόσῃν ἡλαρότητι.

— Ἀμὴ αἱ γυναῖκες του! Βογγῆρε, αἱ γυναῖκες του!! Ἄ! αὐτὰ δὲ θὰ ἦναι τὰ πολυδιδήγητα, τὰ ὅποια γνωρίζεις βέβαια σὺ, ὅστις μόνος ἐμβαίνει εἰς τὰ δωμάτια τοῦ ἐπιγαίου. . .

— Ἐγὼ τὰ μυστικὰ μου καθὼς καὶ σὺ, φίλε μου, ἔχεις τὰ ἰδικά σου.

— Ἐγὼ μυστικὰ;

— Τὸν καιρὸν καθ' ὃν ὁ Κ. ἀντικόμης ἐστοιχημάτιζεν εἰς τὰς ἵπποδρομίας, δὲν ἤξευρες καὶ σὺ πράγματα ἀπαιτοῦντα σιωπὴν; Δὲν θέλω νὰ προσβάλω τὴν τιμὴν

τῶν ἵπποπόλων τῶν ὑπεναντίων σου . . . Πλὴν ἠκούσθη λόγος τις . . .

— Σιωπῇ, φίλε Βογῆρε· ποτὲ αὐθέντης εὐγενῆς δὲν διασύρει τὴν ὑπόληψιν ἐνὸς ἵπποπόλου ὑπεναντίου, ὅστις ἔλαβε τὴν ἀδυναμίαν νὰ τὸν ἀκούσῃ . . .

— Καθὼς καὶ πᾶς ἄνθρωπος καλῆς διαγωγῆς δὲν διασύρει πώποτε τὴν ὑπόληψιν μιᾶς γυναικὸς ἣτις ἔλαβε πρὸς αὐτὸν εὐνοίας· διὰ τοῦτο λοιπὸν ὡς φυλάττωμεν ἕκαστος τὰ ἴδια αὐτοῦ μυστικά, ἢ μᾶλλον τὰ μυστικά τοῦ Κ. ἀντικόμητος, φίλε μου *Βδοουαρδς.

— Καὶ τώρα . . . τοῦ παγαίνει, σὲ παρακαλῶ ;

— Φεύγει διὰ τὴν Γερμανίαν ὡς ἐν καλὸν ὄχημα ὁδοιπορικὸν καὶ ἐπὶ ὀκτὼ χιλιάδας φράγκων τὰ ὅποια θέλει εὐκόλως πορισθῇ. *ὦ! δὲν φοβούμαι ἐγὼ ποτὲ διὰ τὸν Κ. ἀντικόμητα· εἶναι ἀπ' ἐκείνους οἵτινες πίπτουν πλὴν πάντοτε στήνονται πάλιν ἐπὶ τῶν ποδῶν των . . .

— Καὶ δὲν προσμένει πλέον κληρονομίαν τινὰ ἀπὸ πουθενά ;

— Καρμίαν, ἐπειδὴ ὁ πατὴρ του μόλις ἔχει νὰ ζῇ μετρίως καλὰ.

— Ὁ πατὴρ του ;

— Ναί . . .

— Καὶ δὲν εἶναι ἀποθαμμένος ὁ πατὴρ τοῦ Κ. ἀντικόμητος ; . . .

— Τούλάχιστον ἕως πρὸ πάντε ἢ ἐξ μηνῶν ἤξευρα ὅτι ζῇ· ὁ Κ. ἀντικόμης τὸν εἶχε γράψῃ διὰ τινὰ ἔγγραφα οἰχογενειακά . . .

— Ἀλλὰ δὲν ἦλθ' ἐδῶ ποτέ . . .

— Διὰ τὸν λόγον, ὅτι πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν κατοικεῖ εἰς τὴν Ἀγγέрсαν.

— Καὶ δὲν ἐπῆγε ποτὲ εἰς ἐπίσκεψίν του ὁ Κ. ἀντικόμης ;

— Τίνος ἐπίσκεψιν ; τοῦ πατρός του ;

— Ναί.

— Ποτέ . . . ναί ! πρόσμενε !

— Θα ἦναι λοιπὸν δυσαρεστημένοι . . .

— Τὸ ὅποιον θέλω σὲ εἰπεῖ δὲν εἶναι μυστικόν, ἐπειδὴ μὲ τὸ ἐδικυγῆθη ὁ κατὰ καιρὸν ἐξ ἀπορρήτων τοῦ πρίγκηπος Δε-Νοαρμόντ.

— Ὁ πατὴρ τῆς κυρίας Δε-Λυσθηναῖ, ἠρώτησεν ὁ Ἐδουαρδὸς μὲ βλέμμα κακεντρεχὲς καὶ ὑπόδηλον, τὴν σημασίαν τοῦ ὁποίου ὁ Κ. Βογῆρος, ὡς πιστὸς εἰς τὰς περὶ ἐχευθείας ἀρχὰς του, ὑπεκρίθη ὅτι δὲν ἐνόησεν, ἀλλ' ὑπέλαθε ψυχρῶς.

— Ἡ κυρία δούκισσα Δε-Λυσθηναῖ εἶναι ἀληθῶς θυγάτηρ τοῦ πρίγκηπος Δε-Νοαρμόντ· ὁ πατὴρ δὲ τοῦ Κ. ἀντικόμητος εἶχε στενὴν φιλίαν μετὰ τοῦ πρίγκηπος αὐτοῦ· ἡ κυρία δούκισσα τότε ἦτο κόρη μικρά, καὶ ὁ Κ. Δε-Σαίντ-Ρερῆ, ὁ γέρον, τόσον τὴν ἠγάπα, ὥστε τὴν ἐπεριποιεῖτο ὡς νὰ ἦτο θυγάτηρ του. Ταῦτα ὅλα τὰ ἤκουσα ἀπὸ τὸν Σίμωνα, τὸν ἐξ ἀπορρήτων τοῦ πρίγκηπος· σὲ τὰ λέγω ἐλευθέρως, ἐπειδὴ δὲν εἶναι ὡς σοὶ προεῖπα, πράγματα μυστικά· τὰ ἐγνώριζαν ὅλοι οἱ Παρίσιοι κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν. Καί τοι ἐξηκοντούτης, ὁ πατὴρ τοῦ Κ. ἀντικόμητος εἶναι ἀνὴρ χαρακτηριστοῦ σιδηροῦ, ἀνδρείος ὡσὰν λέων, καὶ ἀνθρωπος εὐθύδικος καθ' ὅλην τὴν ἐκτασιν καὶ τίμιος· δὲν εἶχε σχεδὸν τίποτε, περιουσίαν ἐννοῶ, καὶ ὅμως ἐνυμφεύθη δι' ἐρωτος τὴν μητέρα τοῦ Κ. ἀντικόμητος, νέαν πλουσίαν, ἐξ ἧς καὶ ἐκληρονομίῃ τὸ μιλλιόνιον εἰς τοῦ ὁποίου τὴν χῶνευσιν ἐλάβομεν τὴν τιμὴν νὰ παρευρεθῶμεν.

Καὶ ὁ Κ. Βογῆρος ὑπέκλινε ταπεινῶς.

Ὁ Ἐδουαρδὸς τὸν ἐμιμήθη.

— Τὸ συνοικέσιον ὑπῆρξεν εὐτυχέστερον μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ πατὴρ τοῦ Κ. ἀντικόμητος εὗρε, λέγουν, ἐκ περιστάσεως, κάτι διαβολογραφὰς, ἐν ταῖς ὁ-

ποιᾶς ἐφανερώνετο τρανῶς, ὅτι ἐν καιρῷ ἐνός ταξιδίου τὸ ὁποῖον εἶχε κάμει, κατὰ τὸ τρίτον ἢ τέταρτον ἔτος τῆς ὑπανδρείας αὐτοῦ, ἡ συζυγὸς του εἶχε λάβει τρυφερὰν τινα εὐνοίαν πρὸς ἓνα κάποιον κόμητα Πολωνόν.

— Τοῦτο συμβαίνει πάντοτε εἰς τοὺς Πολωνούς. "Οταν ἦρην εἰς τοῦ Κ. μαρκησίου Δε-Σεννεβάλ, ἡ κυρία μαρκησία . . . μία γυνὴ τοῦ διαβόλου . . .

Ὁ Κ. Βογῆρος διέκοψε τὸν σύντροφόν του.

— Πρέπει, φίλε μου "Εδουαρδς, νὰ μάθης τὰς συγγενείας τῶν μεγάλων οἰκογενειῶν τοῦ τόπου μας, διὰ νὰ μὴ περιπέσης ποτὲ αἰφνιδίως εἰς θέσιν δυσάρεστον· ἰδὲ τώρα αὐτὴ ἡ κυρία μαρκησία Δε-Σεννεβάλ εἶναι ἡ ἀδελφὴ τοῦ δουκὸς Δε Μοντβρισῶνας, ὅπου ποθεῖς νὰ εἰσέλθῃς ἐν ὑπηρεσίᾳ . . .

— "Α! διάβουλε!

— Φαντάσου τί δυστύχημα, ἂν ἐπρόφερες αὐτὸν τὸν λόγον ἐνώπιον φθονερῶν καὶ ὑπόουλων ἀνθρώπων! οὔτε εἰκοσιτέσσαρας ὥρας δὲν ἔμενες εἰς τὸν οἶκον ἐκεῖνον.

— Τωρὸντι . . . θὰ προσπαθῇσω, φίλε Βογῆρε, νὰ μάθω τὰς συγγενείας.

— Τί ἐλέγαμεν λοιπόν; Ναί . . . ὁ πατὴρ τοῦ Κ. ἀντικόμητος ἀνακαλύπτει, φίλε μου, μετὰ δεκαπέντε ἢ δεκαεὶς ἔτη ὑπανδρείας ἀταράχου, ὅτι κατ' ἑστρέξε ποτὲ καιρὸν μεταξὺ τῆς συζυγοῦ του καὶ ἐνός κόμητος Πολωνοῦ. Κατὰ δυστυχίαν, ἢ κατ' εὐτυχίαν, ὁ Κ. ἀντικόμης, ὁ κύριός μας, ἐγεννήθη ἐννέα μῆνας μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ πατρὸς του . . . ἢ μᾶλλον τοῦ Κ. κόμητος Δε-Σαιντ-Ρεμῆ, ἀπὸ τὸ ὀλέθριον ἐκεῖνο ταξίδιον· εἰς τρόπον ὥστε δὲν ἠδύνατο οὗτος νὰ βεβαιωθῇ, μ' ὅλας τὰς ὑπαρχούσας ἀποδείξεις, ὅτι ὁ Κ. ἀντικόμης ἦτο καρπὸς τῆς μοιχείας. Ἐντοσούτω ὁ Κ. κόμης ἀπεχωρίσθη ἀπὸ τῆς γυνικῆς του ἀμέσως, καὶ χωρὶς νὰ ἐγγίσῃ ὀδυλὸν ἀπὸ τὴν προῖκα τὴν ὁποίαν αὐτὴ τὸν ἔδοσεν, ἀπεσύρθη εἰς μίαν

ἄλλην πόλιν, κάτοχος μιᾶς περιουσίας ἀπὸ 80,000 φράγκων, ἅτινα εἶχεν ἰδικά του. Νὰ ἰδῇς ὅμως πῶς ἐρύλαζε τὸ πάθος . . . νὰ ἰδῇς τί διαβόλου χαρακτηρ! Μολονότι ὁπόταν ἀνεκάλυψε τὸ αἰσχρὸς του εἶχον ἤδη παρέλθει χρόνοι δεκαπέντε, ὁ πατὴρ τοῦ Κ. ἀντικόμητος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Κ. Δέ-Φερμόντ, ἐνὸς συγγενοῦς του, ἐβλήθη εἰς τὰ ἔχνη τοῦ Πολωνοῦ φθορέως, μετὰ τοῦτον ἀπῆντησεν εἰς Βενετίαν, ἀφοῦ ἐν καὶ ἡμῖς ἐπὶ τοῦτον ἀνεξίτηται εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς πόλεις τῆς Εὐρώπης.

— Εἶδες ἐπιμονήν! . . .

— Σὲ λέγω, μία μνησικακία τοῦ διαβόλου! Εἰς τὴν Βενετίαν λοιπὸν λαμβάνει χώραν μονομαχία τις τρομερά, εἰς ἣν ἐφρονεύθη ὁ Πολωνός. Τὸ πᾶν ἐτελέσθη ὑπὸ τοὺς ὄφρους τῆς τιμῆς· ἀλλὰ τόσην, λέγουν, θηριώδη χαρὰν ἔλαβεν ὁ πατὴρ τοῦ Κ. ἀντικόμητος ὁπόταν εἶδε τὸν Πολωνὸν θανασίμως πληγωμένον, ὥστε ὁ συγγενὴς του, ὁ Κ. Δέ-Φερμόντ, ἠναγκάσθη νὰ τὸν ἀποσπάσῃ μετὰ βίας ἐκ τοῦ τόπου ὅπου ἔλαβε χώραν ἡ μάχη . . . ἐπειδὴ ὁ κόμης ἤθελε, λέγει, νὰ ἰδῇ τὸν ἐχθρόν του ψυχοῤῥαγούντα ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Τί ἄνθρωπος! τί ἄνθρωπος!

— Ὁ κόμης ἔπειτα ἐπέστρεψεν εἰς Παρισίους, ἐπῆγεν εἰς τῆς συζύγου του, τὴν ἀνήγγειλεν ὅτι ἐθανάτωσε τὸν Πολωνόν, καὶ ἀνεχώρησε πάλιν. Ἐκτοτε δὲν ἐπανεῖδε πλέον οὐδ' αὐτήν, οὐδὲ τὸν υἱόν της, καὶ ἀπεσύρθη εἰς Ἀγγέрсαν· ἐκεῖ, λέγουν, ζῇ τὴν σήμερον, ὡς ἀληθὴς ἀγριάνθρωπος, φιλέρημος πολὺ, μὲ τὰ ὅσα τὸν ἀπέμεινον ἐκ τῶν 80,000 φράγκων του· διότι εἰς τὴν διὰ τὸν Πολωνὸν περιήγησίν του ἐκείνην πρέπει νὰ ἐδαπάνησε μέγα μέρος ἐξ αὐτῶν, ἐννοεῖται. Μὲ ἄλλον δὲν συναναστρέφεται τῶρα εἰς Ἀγγέрсαν, παρὰ μὲ τὴν σύζυγον καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ τοῦ συγγενοῦς του, τοῦ Κ. Δέ-Φερμόντ,

ὅστις πρό τινων ἐτῶν ἀπέθανεν. Ἡ οἰκογένεια αὕτη περιέπεσεν ἀπὸ δυστυχίας εἰς δυστυχίαν· πρό τινων μηνῶν αὐτοχειριάσθη, λέγουν, καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς κυρίας Δε-Φερμόντ.

— Ἡ δὲ μήτηρ τοῦ Κ. ἀντικόμητος ;

— Ἀπέθανε καὶ αὕτη πρό πολλοῦ. Διὰ τοῦτο ὁ Κ. ἀντικόμης ἐκληρονόμησε τὴν μητρικὴν του περιουσίαν... Παρατηρεῖς λοιπὸν, φίλτατέ μου Ἐδουαρδς, ὅτι ἀπὸ τὸν πατέρα του ὁ Κ. ἀντικόμης δὲν ἔχει ἐλπίδας διὰ νὰ κληρονομήσῃ τίποτε...

— Ἐπειτα, καθὼς τὸν ἀποστρέφεται καὶ ὁ πατήρ σου, κατὰ τὰ λεγόμενά σου...

— Δὲν ἠθέλησε ποτὲ πλέον νὰ τὸν ἰδῇ ἀφ' οὗτου ἔκαμε τὴν ἀνακάλυψιν ἐκείνην, πεπεισμένος ὢν, ἀναμνηστικῶς, ὅτι αὐτὸς εἶναι υἱὸς τοῦ Πολωνοῦ.

Ἡ συνομιλία τῶν δύο τούτων ὑπηρετῶν διεκόπη ἐκ τῆς ἐμφανίσεως τρίτου τινὸς ὑπηρετοῦ, γιγαντιαίου τὸ ἀνάστημα, ἐπιμελῶς κεκονιαμένου τὴν κόμην, μολονότι δὲν εἶχεν ἔτι σημάνει ἡ ἐνδεκάτη.

— Κύριε Βογῆρε, ὁ Κ. ἀντικόμης ἐκωδώνισε δις, εἶπεν ὁ γίγας.

Ὁ Βογῆρος ἐφάνη καταπικραμένος ὅτι ἔλειψεν ἐκ τοῦ χρέους του, ἠγέρθη μετὰ τάχους, καὶ ἠκολούθησε τὸν θεράποντα μετὰ τοσαύτης προθυμίας καὶ ἀφοσιώσεως, ὥς νὰ μὴν ᾔτον αὐτὸς ὁ ἀληθὴς ἰδιοκτήτης τοῦ οἴκου σου δεσπότη του.

Κ ΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ.'

ΔΕ-ΣΑΙΝΤ-ΡΕΜΗ Ο ΚΟΜΗΣ

Εἷς μὴν μακράν.

(ΓΕΤΤΗΣ.)

Δύο περίπου ὥραι παρήλθον ἀφοῦ ὁ Βογῆρος ἀφήσας τὸν Ἑδουαρδς, εἶχε σπεύσει παρὰ τῷ Κ. Δε-Σαίντ-Ρεμῇ, ὅτε ὁ πατήρ τοῦ τελευταίου ἐλθὼν ἐκρούσε τὴν ἀμαζητὴν θύραν τοῦ οἴκου τῆς ὁδοῦ Χαλλότου.

Ὁ κόμης Δε-Σαίντ-Ρεμῇ ἦτον ἀνὴρ ὑψηλός, ἀλκιμος ἔτι καὶ εὐκίνητος μὲ ὅλην του τὴν πρεσβυτικὴν ἡλικίαν· ἡ μελαχροινὴ του ὄψις παρίστανεν ἀλλόκοτον διαφωνίαν μετὰ τὴν ἁγιονώδη λευκότητα τῶν γενεῶν καὶ μαλλίων του· αἱ δασεῖαι τοῦ ὄφρως, μελαναὶ διατηρούμεναι, σχεδὸν ἐκάλυπτον τοὺς ὀφθαλμούς. Μολονότι ἐρόρει ἀπὸ ἰδιοτροποῖαν μισανθρωπικὴν ἱμάτια πενιγρά, τὸ ὅλον του μολοντοῦτο εἶχε τοσαύτην γαλήνην καὶ διαπρέπειαν ὥστε ἐπέβαλλε σέβας.

Ἡ θύρα τοῦ οἴκου τοῦ υἱοῦ του ἠνοίχθη, καὶ ἰδοὺ αὐτὸς εἰσῆλθε.

Θυρώρός τις καταστύλιστος, μὲ σειρήτια ἀργυρεᾶ, μὲ τὴν κόμην κεκονιαμένην καὶ μὲ κνημίδας μέχρι τῶν γονάτων μεταξωτάς, ἐμφανίζεται εἰς τὴν θύραν οἰκιδίου τινὸς κομψοῦ, τὸ ὁποῖον τοσαύτην εἶχεν ὁμοιότητα μετὰ τὸ κατακαπνισμένον ἄντρον τοῦ Κ. Πιπελέτου ὅσῃν ἡ ἀποθήκη ἐνὸς παλαιοῦ ἀφου μετὰ τὸ λαμπρὸν ἐργαστήριον κομμωτρίας τινός.

— Ὁ Κ. Δε-Σαίντ-Ρεμῇ ; ἠρώτησεν ἀποτόμως ὁ κόμης.

Ὁ θυρώρος, ἀντὶ τῆς ἀποκριθῆ παρετήρει μὲ καταφρονή-

τικὴν ἀπορίαν τὴν λευκὴν γενειάδα, τὸν τετριμένον ἔπεν-
δύτην, καὶ τὸν παμπάλαιον πῖλον τοῦ ἀγνώστου, ὅστις
ἐκράτει καὶ βακτηρίαν τινὰ χονδρὴν.

— Ὁ Κ. Δε-Σαιντ-Ρεμὴ ; ἐπανέλαθεν ἀνυπομόνως ὁ
κόμης, ὡς ἐνοχληθεὶς ἐκ τῶν αὐθαδῶν βλεμματίων τοῦ
θυρωροῦ.

— Ὁ Κ. ἀντικόμης δὲν εἶν' ἐδῶ.

Τοῦτο εἰπὼν, ὁ συνάδελφος τοῦ Κ. Πιπελέτου ἔσυρε τὸ
σχοινίον τῆς θύρας, ἥτις ἀμέσως ἠνοίχθη, καὶ ἐδείξεν εἰς
τὸν ἀγνώστον κατ' ἐκεῖ.

— Ὁα τὸν προσμείνω, εἶπεν ὁ κόμης.

Καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸ ἐνδωότερον.

— Αἱ ! ὦρα καλὴ ! ὦρα καλὴ ! δὲν ἐμβαίνουν κατ'
αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς τὰς οἰκίας ! ἀνερόνησεν ὁ θυρωρὸς
τρέχων ἐξοπλιστὴς τοῦ κόμητος καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τοῦ
βραχίονος.

— Πῶς, ἀγχιεῖ ! . . . ἀπεκρίθη ὁ γέρον ἀπειλητικῶς,
ἐγείρων ἐνταυτῷ τὴν βακτηρίαν του — τολμᾷς νὰ φέρῃς
χεῖρα ἐπάνω μου ! . . .

— Τολμῶ καὶ τὰ χειρότερα ἀκόμη, ἂν ἐν τῷ ἅμα
δὲν φύγῃς ἀπ' ἐδῶ. Σὰς λέγω ὁ Κ. ἀντικόμης λαίπει
ἔξω, λοιπὸν παγαίνετε εἰς τὸ καλὸ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀκούσας τὰς φωνὰς ὁ Βογῆ-
ρος ἐνεφανίσθη εἰς τὸ πόδιον τοῦ οἴκου.

— Τί τρέχει ; ἠρώτησε.

— Κύριε Βογῆρς, ἡ εὐγενεία του ζητεῖ διὰ τῆς βίας
νὰ εἰσέλθῃ, ἐνῷ τὸν εἶπα ὅτι ὁ Κ. ἀντικόμης δὲν εἶν' ἐδῶ.

— Ἐν βραχυλογίᾳ, ὑπέλαθεν ὁ κόμης ἀποταθεὶς πρὸς
τὸν Βογῆρον, ὅστις εἶχε πλησιάζει· θέλω νὰ ἰδῶ τὸν
υἱόν μου . . . ἂν ᾔναι ἔξω, θὰ τὸν προσμείνω . . .

Εἶπομεν, ὅτι ὁ Βογῆρς δὲν ἠγνόει τὴν ὑπαρξίν οὐδὲ
τὴν μισανθρωπίαν τοῦ πατρὸς τοῦ κυρίου του· φυσιο-
γνώμων δὲ ἀρκετὰ, δὲν ἀμφίβαλεν ὅτι αὐτὸς τρώντι ἦτον

ὁ κόμης, τὸν ἐπροσκύνησεν εὐσεβάστως καὶ ἀπεκρίθη·

— Εἶμαι εἰς τὰς προσταγὰς τοῦ κυρίου κόμητος, ἂν ἀγαπᾷ νὰ μὲ συνοδεύσῃ . . .

— Ἐμπρός . . . εἶπεν ὁ Κ. Δέ-Σαιντ-Ρερμῆ, καὶ ἠκολούθησε τὸν Βογῆρον. Ὁ θυρωρὸς ἔμεινεν ὡς ἐμβρόντητος.

Προηγούμενος ὑπὸ θλαμηπόλου, ὁ κόμης ἀνέβη εἰς τὰ ἐπάνω, διήλθε τὸ δωμάτιον ὅπου εἶχε τὸ γραφεῖόν του ὁ Φλωρεστὰν Δέ-Σαιν-Ρερμῆ (εἰς τὸ ἐξῆς, διὰ νὰ διακρίνωμεν τὸν πατέρα ἀπὸ τὸν υἱόν, θέλομεν δίδει εἰς τὸν δεύτερον τ' ὄνομα τῆς βαπτισεως του) καὶ εἰσῆχθη εἰς προσεχῆ τινα θάλαμον, κείμενον ὑπεράνω τοῦ εἰς τὸ ἐπίγειον τιμωρίου.

— Ὁ Κ. ἀντικόμης ἔλαβε χρεῖαν νὰ ἐξέλθῃ τὸ πρῶτ', εἶπεν ὁ Βογῆρος· ἂν ὁ κύριος κόμης ἀγαπᾷ νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ τὸν περιμένῃ, δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ.

Καὶ ὁ θλαμηπόλος ἀπῆλθεν.

Ἀφοῦ ἔμεινε μόνος, ὁ κόμης ἐθεώρησε περὶ αὐτὸν μὲ ἀδιαφορίαν· ἀλλ' αἰφνιδίως ἐσκίρτησεν ὡς δι' ἤλεκτρισμοῦ· ἡ μορφή του ἐνεψυχώθη, αἱ παρειαὶ του ἐκοκκίνησαν, ὁ θυμὸς συνέσπασε τοὺς χαρακτῆράς του, καὶ ταῦτα διότι εἶδε τὴν εἰκόνα, τὸ ὁμοίωμα τῆς γυναικὸς του... τῆς μητρὸς τοῦ Φλωρεστὰν Δέ-Σαιντ-Ρερμῆ. Ἐσταύρωσε λοιπὸν τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, ὡς διὰ νὰ φύγῃ τὴν ὁπτασίαν ταύτην, καὶ ἔκαμνε τινα ταχέα βήματα.

— Παράδοξον! ἔλεγε καθ' ἑαυτόν· ἡ γυνὴ αὕτη ἀπέθανε· τὸν ἐραστήν της, τὸν ἐθανάτωσα· καὶ ὅμως ἡ πληγὴ μου εἶναι πόσον ζωντανὴ καὶ περιαλγὴς ὅσον τὴν πρῶτην ἡμέραν . . . Ἦ διψᾷ τοῦ νὰ ἐκδικηθῶ ἀκόμη δὲν ἐσθῆσθ' ἡ θηριώδης μισανθρωπία μου, ἀπομονώσασά με ἐντὸς τοῦ κόσμου, σύντροφον μόνην μ' ἔδωσε τὴν ιδέαν τῆς ἐντροπῆς μου . . . ναί, διότι ὁ θάνατος τοῦ συνενόχου τῆς ἀτίμου ταύτης γυναικὸς παρέσχε μὲν ἐκδίκησιν

εις τὴν ἐντροπὴν μου, δὲν τὴν ἐξήλειψεν ὁμως καὶ ἐκ τῆς
μνήμης μου! "Ω! τὸ καταλαμβάνω, τὸ καθιστὼν ἀνια-
τον τὴν ἀπέχθειάν μου, εἶναι ὅτι δεκαπέντε ἔτη δὲν εἶ-
χα εἶδῃσιν· εἶναι ὅτι δεκαπέντε ἔτη γιγάπων καὶ ἐλα-
τρεῦα μίαν ἀθλίαν ἥτις μὲ ἠτίμαζεν ἀναξίως... εἶναι
ὅτι φιλοστροφῶς περίεθαλψα τὸν υἱὸν τῆς... τὸν τῆς
ἀνοσιουργίας τῆς υἱὸν... ὡς νὰ ἦτο τέκνον ἰδικόν μου...
διότι ἡ ἀποστροφή τὴν ὁποίαν τώρα μ' ἐμπνέει αὐτὸς ὁ
Φλωρεστάν, τρανῶς ἀποδεικνύει ὅτι ἀφεντικῶς εἶναι καρ-
πὸς τῆς μοιχείας! Καὶ ὁμως δὲν εἶμαι κατὰ πάντα βέ-
βαιος· ἂν ἐξ ἐναντίας ᾔναι υἱὸς μου αὐτός!... ὁ δι-
σταγμὸς οὗτος εἶναι σφικτῶδες! "Αν ᾔναι τωόντι υἱὸς μου!
Τότε ἡ ἐγκατάλειψις εἰς ἣν τὸν ἀσπῆκα, ἡ ἀποστροφή τὴν
ὁποίαν τὸν ἀπέδειξα πολλὰκις, ἡ ἀρνησίς μου τοῦ νὰ
τὸν ἴδω ποτὲ, ἤθελον εἶσθαι ἀσυγχώρητα. Ἀλλὰ τέλος
πάντων αὐτὸς εἶναι πλούσιος, νέος, εὐτυχής... εἰς τὴν
ἤθελα τὸν φανῇ ὡφέλιμος;... Ναί, ἀλλ' ἡ στοργὴ μου
πρὸς αὐτὸν ἤθελεν ἰσως ἀνακουφίσει τὰς θλίψεις τὰς ὁ-
ποιὰς μ' ἐπροξένησεν ἡ μήτηρ του!...

Μετὰ τινὰ στιγμὴν σκέψεως βαθυτάτης, ὁ κόμης ἐπα-
νέλαθεν ἀναστείλας τοὺς ὤμους.

— Πάλιν τὰς ἀπονενοημένας αὐτὸς ὑπονοίας... τὰς
ἀτελευτήτους... τὰς ἀνανεωνούσας ὅλα μου τὰ δεινὰ!...
Ἀνδρῖα τώρα χρειάζεται εἰς ἐμέ· στῆθος ἀπρόσιτον εἰς
τὴν ὀδυνηράν καὶ μωρὰν συγκίνησιν ἣν αἰσθάνομαι, συλ-
λογιζόμενος ὅτι τώρα θέλω ἴδει ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐπὶ
δέκα ἔτη γιγάπησά μὲ τὴν πλέον παράφρονον λατρείαν
τὸν ὁποῖον ἠγάπησα... ὡς υἱὸν μου... Αὐτόν!...
αὐτόν!... τὸ τέκνον ἐνὸς τὸν ὁποῖον μὲ τόσῃ ἀγαλ-
λίαισιν εἶδα πίπτοντα ὑπὸ τὸ ξίφος μου! ἐνὸς τοῦ ὁ-
ποίου τὸ αἷμα εἶδα ῥέον μὲ τόσῃ χαρμονῇ!... καὶ δὲ
μὲ ἀρῆσαν νὰ ᾔμαι παρὼν εἰς τὴν ἀγωνίαν του... νὰ
τὸν ἴδω νὰ ξεψυχή!... "Ω! δὲν ἐγνώριζαν τί ἐστὶ πό-

νης, σκληρὸς ὡσάν ἐκείνον τὸν ὅποιον ἐγὼ εἶχα νὰ ἐκδικηθῶ! . . . Καὶ νὰ συλλογίζωμαι ὅτι τὸ ὄνομά μου, τὸ πάντοτε σεβασθὲν καὶ τιμηθὲν, πρέπει πολλάκις νὰ ἐπροφέρῃ με γέλωτα καὶ αὐθάδειαν . . . καθὼς προφέρουν τὸ ὄνομα παντὸς ἀνδρὸς τὸν ὅποιον ἡ σύζυγός του ἀτιμάζει! . . . Νὰ συλλογίζωμαι ὅτι τ' ὄνομά μου . . . τὸ ὄνομά μου, διὰ τὸ ὅποιον ἐσεμνυνόμενη ἐγὼ τοσοῦτον, τὸ φέρει ταύτην τὴν στιγμὴν ὁ υἱὸς ἐκείνου τοῦ ἀχρείου, τοῦ ὁποίου ἤθελα νὰ ἐσπάρῃ τα ἐντόσθια! . . . Ὡ! δὲν ἤξεύρω ἀληθινὰ πῶς δὲν χάνω τὰς φρένας μου, πῶς δὲν παύω νὰ βροντᾷ ὅταν συλλογίζωμαι τοῦτο! . . . »

Καὶ ὁ Κ. Δε-Σκίνο-Ρεμῆ, ἐξακολουθῶν νὰ περιπατῇ με ταρχήν, ἀνήγειρε μηχανικῶς τὸ παραπέτασμα τὸ ὅποιον διεχώριζε τὸν θάλαμον ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ Φλωρεστάν, καὶ ἐκκμέ τινα βήματα ἐντὸς τοῦ τελευταίου τούτου δωματίου.

Μετά τινος στιγμῆς, ἰδοὺ ἀνοίγεται μετὰ προσοχῆς μικρὰ τις ἀπόκρυφος θύρα, καὶ ἡ κυρία Δε-Δυσσηαί, κεκαλυμμένη ὑπὸ μέγα σάλιον ἐκ κασμηρίου πρασίνου, καὶ ἀπλούστατον φέρουσα πῆλον ἐκ βελούδου μαύρου, εἰσῆλθε εἰς τὸν θάλαμον ἐκ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐξέλθει ὁ κόμης.

Ἄς ἐξηγήσωμεν τὴν αἰτίαν τῆς ἀπροσδοκῆτου ἐμφανίσεως ταύτης.

Ὁ Φλωρεστάν εἶχε μείνει ἀπὸ χθὲς τὸ ἐσπέρας σύμφωνος μετὰ τῆς δουκίσσης νὰ συναντηθῶσι τὴν ἐπαύριον τὸ πρωὶ εἰς τὸν οἶκόν του. Ἡ δούκισσα λοιπὸν ἔχουσα, ὡς εἵπομεν, ἐν κλειδίον ἀνοίγον τὴν μικρὰν θύραν τῆς στενῆς ὁδοῦ εἰσῆλθε κατὰ τὸ σύνθηρος διὰ τοῦ ὑαλοφράκτου φυτοκαμείου, νομιζουσα νὰ εὔρῃ τὸν Φλωρεστάν εἰς τὰ δωμάτια τοῦ ἐπιγαίου· ἀλλὰ μὴ ἰδούσα αὐτὸν ἐκεῖ, ὑπέλαθεν (ὡς ἐνίστε συνέβαινε) ὅτι ὁ ἀντικόμης εἰργάζετο εἰς τὸ γραφεῖόν του . . . Ἀπόκρυφός τις ἀναβάθρα ἦγεν ἐκ τοῦ τιμωνίου εἰς τὴν πρῶτην ὁροφὴν. Ἡ κυρία Δε-Δυσσηαί λοι-

πον ανέτη ἀρρώδης, υποθέτουσα ὅτι ὁ Φλωρεστάν, ὡς περιμένων αὐτήν, ἦτο κατὰμονος. Κατὰ δυστυχίαν, μία ἐπίσκεψις τοῦ Κ. Βαδινόττ, ἀρκετὰ ἐκφοβιστικὴ, ἐνάγκασε τὸν ἀντικόμητα νὰ ἐξέλθῃ μετὰ σπουδῆς, καὶ οὕτως νὰ λησμονήσῃ εἰς τὴν ταραχὴν τοῦ τὴν συνέντευξιν τῆς κυρίας Δέ-Λυσσηναί. Αὕτη, μὴ βλέπουσα ψυχὴν, ἤτοιμίζετο νὰ εἰσέλθῃ καὶ εἰς τὸ γραφεῖον, ὅτε ἰδοὺ σὺρεται τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας, καὶ ἡ δούκισσα εὐρίσκεται πρὸς ὄψωπον πρὸς πρόσωπον μετὰ τοῦ πατρὸς τοῦ Φλωρεστάν. Καθὼς τὸν εἶδεν, ἐτρόμαξε καὶ ἀρῆκε φωνήν.

— Τί βλέπω! ἡ Κλοτ(λδ)η! ἀνέκραξεν ὁ κόμης.

Ὁ Κ. Δέ-Σαιντ-Ρεμὴ, διὰ στενῆς φιλίας συνδεδεμένος ποτὲ καιρὸν μετὰ τοῦ πρίγκηπος Δέ-Νοαζμόντ, πατρὸς τῆς κυρίας Δέ-Λυσσηναί, καὶ ταύτην γνωρίζων νεκρωτάτην, παιδίον ἔτι, τὴν ἐκάλει κατ' ἐκείνας τὰς ἐποχὰς ἀπλῶς διὰ τοῦ ὀνόματος τῆς βαπτίσσεώς της. Ἡ δούκισσα ἦτο αὐτὸ ἀκίνητος, θεωροῦσα μὲ θαυμασμόν τὸν λευκογένειον καὶ κακῶς ἐνδεδυμένον αὐτὸν γέροντα, τοῦ ὁποῖου τὴν μορφήν ἐνθυμεῖτο ὅτι κάπου εἶδε.

— Σὺ, ἡ Κλοτ(λδ)η! ἐπανεῖλθεν ὁ κόμης μὲ φωνὴν πρὸς τὸ ἐπιπληκτικὸν τείνουσαν καὶ λύπην ὑποφαίνουσαν — σὺ . . . ἐδῶ . . . εἰς τοῦ υἱοῦ μου!

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι διεσκέδασαν τὴν ἀμφιβολίαν τῆς κυρίας Δέ-Λυσσηναί· ἀνεπόλησε τέλος πάντων τὸν πατέρα τοῦ Φλωρεστάν καὶ ἀνέκραξεν — Ὁ Κ. Δέ-Σαιντ-Ρεμὴ!

Ἡ θέσις τῆς δουκίσσης τοσοῦτον ἦτον εὐκρινὴς καὶ ἀτροπολόγητος, ὥστε ἡ γυνὴ αὕτη, τῆς ὁποίας γνωρίζομεν ἤδη τὸν ἐλευθερον καὶ ἄνευ προλήψεων χαρακτήρα, δὲν κατεδέχθη νὰ προσφύγῃ εἰς ψεῦδός τι διὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ αἷτιον τῆς ἐμφανίσεώς της εἰς τὸν οἶκον τοῦ Φλωρεστάν· ἐπιστηριγθεῖσα εἰς τὴν ὅλως πατρικὴν ἀγάπην τὴν ὁποίαν ὁ κόμης τὴν ἐδειξε πάλαι ποτὲ, ἔτεινε τὴν χεῖρά

της πρὸς αὐτόν, καὶ τὸν εἶπε μὴ ἐκεῖνο τὸ ὕψος τὸ χα-
ρίεν, εἰλικρινές καὶ εὐτολμον, τὸ εἰς μόνην αὐτὴν οἰκεῖον·

— Ἀφήσατε τώρα . . . μὴ μ' ἐπιπλήξετε, σὰς παρα-
καλῶ . . . εἰσθε ὁ γηραιότερος φίλος μου . . . Ἐνθυμη-
θῆτε ὅτι πρὸ εἴκοσι ἐτῶν με ὠνομάζετε τὴν ἀκριβὴν σας
Κλοτίλδην . . .

— Ναί, τῶνόντι . . . πλὴν . . .

— Καὶ πρὶν ἀνοίξετε τὸ στόμα σας γνωρίζω τί θέλε-
τε νὰ μὲ εἰπῆτε· πλὴν τὸ σύστημά μου τὸ γνωρίζετε· τὸ
ἀξίωμα μου εἶναι· *Ὁ, τι ἐστίν, ἐστίν* . . . ὅ, τι ἔσεται,
ἔσεται.

— Ἀ ! Κλοτίλδην ! . . .

— Ἀποσιωπήσατε, παρακαλῶ, πάντα ἐλεγχον· ἀφή-
σατε μᾶλλον νὰ σὰς ἐκφρασθῶ τὴν χαρὰν ἣν αἰσθάνομαι
ἐπαναθλέπουσα ὑμᾶς· ἡ παρουσία σας τοσαῦτα μ' ἐνθυμί-
ζει ! Τὸν δυστυχῆ μου πατέρα, ἐν πρώτοις, ἔπειτα τὴν
δεκαπενταετῇ ἡλικίαν μου . . . Ἀ ! ἡλικία δεκαπενταε-
τῆς, τί ὠραῖον πρᾶγμα !

— Ἀλλὰ δι' αὐτὸ μάλιστα, διότι ὁ πατήρ σου ἦτο
φίλος μου . . .

— Ὡ ναί, ἐπανελάθεν ἡ δούκισσα διακόψασα τὸν Κ.
Δε-Σαῖν-Ρεμὴ—σὰς ἠγάπα καθ' ὑπερβολὴν ! Ἐνθυμεῖσθε
ὅτι γελῶν σὰς ὠνομάζε *πρασινотαινιοφόρον* . . . Σεῖς
τὸν ἐλέγετε πάντοτε·—Πολὺ ἀποδεικνύεις τὴν ἀγάπην
σου εἰς τὴν Κλοτίλδην . . . πρόσεχε·—κ' ἐκεῖνος σὰς ἀπε-
κρίνετο καταφιλῶν με·—Τῶνόντι τῆςτὸ ἀποδεικνύω πολὺ,
ἀλλ' ἔστω· πόσον ἀκόμη καιρὸν θὰ τὴν ἔχω ! ἐκεῖνος ὅστις
θέλει μοῦ ἀποστερήσει τὸ παιδί μου δὲν εἶναι πλέον μα-
κράν· ἄς τὸ χαίρωμαι λοιπὸν ἐντοσοῦτώ.—Τί ! καλὸς
πατήρ ! τί φίλον ἔχασα !—Καὶ δάκρυ ἀνέβη εἰς τὰ ὠραῖα
βλέφαρα τῆς κυρίας Δε-Λυσηναῖ.—Ἀληθινά, εἰμ' εὐτυχῆς,
πανευτυχῆς ὅτι σὰς ἐπαναθλέπω· διηγείρετε ἀναμνήσεις
τοσοῦτον πολυτίμους καὶ ποθεινὰς εἰς τὴν καρδίαν μου ! . . .

Ὁ κόμης, μολονότι πρὸ πολλοῦ ἐγνώρισε τὸν ἰδιότροπον καὶ θρασύν χαρακτῆρα τοῦτον, ἐξεπλάγη ὅμως διὰ τὴν ἀδιαφορίαν μεθ' ἧς ἡ Κλοτίλδη ἀνεγχετο τὴν θέσιν τῆς ἀκείνης, τὴν τοσοῦτον δυσχερῆ· ὡς ἀπαντήσῃ εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἐραστοῦ τῆς τὸν πατέρα τοῦ ἐραστοῦ τῆς!

— Ἄν ποὺ πολλοὺ ἤδη εὐρίσκεσθε εἰς Παρισίους, ἐπανάλαβεν ἡ δούκισσα Δέ-Λυστηναί, μεγάλως μὲ ἠλικήσατε, κύριε κόμης, νὰ μὴν ἐλθῃτε μέχρι τοῦδε νὰ μεῖδετε· ἤθελα μὲν εἶπαι τόσα περὶ τῶν παρελθόντων χρόνων . . . ἐπειδὴ γνωρίζετε, ὅτι πλησιάζω σχεδὸν εἰς τὴν ἡλικίαν καθ' ἣν ὑπάρχει μερίστη ἡδονὴ εἰς τὸ νὰ λέγῃ τις πρὸς φίλους παλαιούς· Ἐνθουσιεῖσθε ὅταν; Ἐνθουσιεῖσθε ὅταν;

Βεβαίως βεβαίως ἡ κυρία δούκισσα δὲν ἤθελέ ποτε λαλήσῃ μετὰ πλειοτέραν ὀλιγωρίαν καὶ ἂν εἰς τὸν ἰδιὸν τῆς οἶκον ὑπεδέχετο ἓνα παλαιὸν φίλον, ἀλλ' ὁ γέρον Δέ-Σαίντ-Ρεμὴ τὴν εἶπε μολονταῦτα μετὰ σοβαρότητος.

— Ἄς ἀφήσωμεν πῶρα τὸ παρελθόν· μὲ φαίνεται ὅτι προσφοριώτερον εἶναι ταύτην τὴν στιγμήν νὰ λαλήσωμεν περὶ τοῦ ἐνεστώτος . . . ὁ υἱός μου δύναται ὅσονούπω νὰ φανῇ, καὶ . . .

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Κλοτίλδη διακόπτουσα πάλιν αὐτὸν κρατῶ τὴν κλειδίαν τῆς μικρᾶς θύρας τοῦ φυτοκομείου καὶ ἂν ἐλθῇ ἀπὸ τὴν μεγάλην θύραν θ' ἀκούσωμεν τὸ κωδωνιον· τότε φεύγω ἀμέσως καθὼς ἤλθω, κρυφίως, κατὰς ἀφίνω μόνον μετὰ τὸν Φλωρεστάν, διὰ νὰ μὴ προσενήσω τὴν ἐλαχίστην συστολήν εἰς τὴν χαρὰν μεθ' ἧς θέλει τὸν ἐπαινιδεῖν . . . Ὅποιαν εὐχαρίστησιν θὰ λάβῃ . . . μετὰ τοσοῦτους χρόνους ἐγκαταλείψεως εἰς τὴν τὸν καταδικάσετε! . . . Ἐξεύρετε, κύριε κόμης, ὅτι ἔχω νὰ σὲ ἀπευθύνω ἐλέγχους τινάς;

— Εἰς ἐμέ; . . . εἰς ἐμέ; . . .

— Ἀναμφιβόλως . . . Ὅποιον ὁδηγόν, ὅποιον βάρητρον ἔλαβεν εἰσερχόμενος εἰς τὸν κόσμον; ἐνῶ αἱ πατρικαὶ νομ

θεσπία είναι τοσούτον ἀνυπόθετοι εἰς πάντα νέον . . .
Καὶ ὅμως ὑμεῖς . . . ἂ ! μὲ συγχωρεῖτε, κύριε κόρη . . .

Ἐνταῦθα ἡ δούκισσα, ὑποχωρήσασα εἰς τὸ παράδοξον τοῦ χαρακτήρος τις δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ βάλῃ πάλιν τοὺς συνήθεις τῆς παραδόξου σχεδὸν γέλωτας, λέγουσα πρὸς τὸν κόμητα—Ὁμολογῆσατε ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀληθῶς παράδοξον καὶ ἀστείον ἐνταῦτον· ἐγὼ τῶρα νὰ διδάσκω ὑμᾶς τί ἔπρεπε νὰ κάμετε . . .

— Τὸ πρᾶγμα εἶναι, κόρη μου, παράδοξον τινόν τι, πλὴν ἐγὼ οὐδὲ τῶν διδασκαλιῶν σου εἶμαι ἄξιος, οὐδὲ τῶν ἐπαίνων σου· ἦλθα εἰς τοῦ υἱοῦ μου . . . ἀλλ' ὄχι διὰ τὸν υἱόν μου. . . Εἰς τὴν ἡλικίαν του, δὲν ἔχει πλεον χρείαν τῶν ἰδικῶν μενουθεσιῶν . . .

— Πῶς, κύριε κόρη;

— Γνωρίζεις ἴσως τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους ἀπεστράφη τὸν κόσμον, καὶ πρὸ πάντων τοὺς Παρισίους, εἶπεν ὁ κόμης δυσπρόσιτος πῶς. Πρέπει λοιπὸν νὰ ὑπάρχῃ ἀρρομή τις σπουδαιότητα, ὑφ' ἧς ἡναγκάσθην ν' ἀρῇται τὴν Ἀγγέραν, καὶ νὰ εἴλω μάλιστα ἐδῶ . . . ἐντὸς τοῦ οἴκου τούτου . . . Ἀλλὰ θέλων μὴ θέλων ἐγκατέστην τοῦτο νὰ πράξω· νὰ προσφυγῶ εἰς ὑποκαίμενα ἅτινα δύνανται νὰ μὴ δώσωσι χεῖρα βοηθείας ἢ ἰδεᾶν τινὰ πρὸς τὸ νὰ φωτισθῶ περὶ τινων πραγμάτων, τὰ μέγιστα ἐνδιαφερόντων με.

— Ὡς τότε λοιπὸν, εἶπεν ἡ κυρία Δὲ-Λυσσηναὶ μετὰ προθυμίας φιλικωτάτης, σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ προσταῖξετε εἰς ὅ,τι δύναμαι νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος. Μὴν ἔχετε χρείαν συστάσεων; Ὁ Κ. Δὲ-Λυσσηναὶ, νομίζω ὅτι χαιρεῖ τὴν φιλίαν τῶν ἐν ταῖς πράγμασιν, ἐπειδὴ ὁσάκις μὲ προσκάλεϊ εἰς τὸ γευμά της ἡ θεία μου Δὲ-Μοντεβρισώνας, ὁ σύζυγός μου καλεῖ εἰς τὸν οἶκόν μου συνδαιτημένους τοὺς διαφόρους βουλευτάς· πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ ἔχη σκοπούς· βέβαια χωρὶς ὠφέλειαν τινὰ δὲν λαμβάνει τοιαύτας ἐνο-

λεγεαί, ἀνθρώποι μεγάλῃ σημαίνοντες. Λοιπὸν εἶναι περιτ-
τὸν νὰ τὸ ἐπαναλάβω· ἀν κατὰ τι δυνάμεθα νὰ σᾶς φα-
νῶμεν χρήσιμοι, θεωρήσατέ μας ὡς ἰδικούς σας. Ἐχῶ καὶ
τὸν νεκρὸν μου ἐξ ἀδελφον, τὸν μικρὸν δοῦκ Δε-Μοντβρι-
σῶνος, ὅστις ὡς πατρικίος, ἔχει τὴν φιλίαν ὅλων τῶν νέων
τοῦ βαθμοῦ του . . . Δύναται νὰ ἐξαχτᾷται τι καὶ ἀπ'
αὐτόν; Σᾶς τὸν προσφέρω. Ἐνὶ λόγῳ, δὲν ἔχετε νὰ κάμε-
τε ἄλλο παρὰ νὰ μὲ προστάξετε, καὶ εἰμαι ὅλη ἰδική σας
ὁμοῦ μὲ τοὺς περὶ ἐμέ. Γνωρίζετε ὅτι ὅταν, ἀγαπῶ ἐγὼ
ἓνα φίλον, τὸν ἀγαπῶ ἀληθῶς!

— Τὸ γνωρίζω . . . τῶνόντι ἡδύνατο πολὺ νὰ μὲ ὠ-
ρελήσῃ ἡ ὑποστήριξις σας . . . μολονότι . . .

— Ἐλθετε, προσφιλέστατέ μου Ἀλέστα, ἡμεῖς τῶ-
ρα εἰμεθα ἄνθρωποι τοῦ κόσμου· λοιπὸν ὡς τοιοῦτοι ἄς φε-
ρωμεθα. Ἄν συναπτηνήμεν ἐδῶ ἢ ἄλλοῦ, ὁ τόπος δὲν
βλάπτει τίποτε, νομίζω, εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἥτις σᾶς ἐνδια-
φέρει, καὶ τώρα μάλιστα ἐνδιαφέρει κ' ἐμὲ τὰ μέγιστα,
ἀφοῦ τοσοῦτον σπουδάζετε δι' αὐτήν. Περὶ ταύτης λοιπὸν
ἄς συνδιαλεχθῶμεν, καὶ μετὰ πάσης μάλιστα σπουδῆς...
τοῦτο τὸ ἀπακτῶ . . .

Ταῦτα εἰπούσα, ἡ δοῦκισσα ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἐστίαν,
ἐστηρίχθη ἐπ' αὐτῆς, καὶ προσέθετεν ἀπέναντι τοῦ πυρός
τὸν κομψότερον τοῦ κόσμου πόδα μικρὸν, ὅστις πρὸς τὸ
παρὸν ἦτο παγωμένος. Οὕτως ἡ κυρία Δε-Λυσσηναὶ ἀπέ-
φυγε μὲ πολὺ πνεῦμα τὴν περὶ τοῦ ἀντικόμματος συνομι-
λίαν, ἐπασχολήσασα τὸν νοῦν τοῦ γέροντος Δε-Σαιντ-Ρε-
μὴ εἰς ὑπόθεσιν ἄλλην τὰ μέγιστα ἐνδιαφέρουσιν αὐτόν.
Ἡ Κλοτίλδη ἤθελε φερθῇ πάντῃ διαφόρως ἐνώπιον τῆς
μητρὸς τοῦ Φλωρεστάν· ἤθελεν ἐξ ἐναντίας τὴν ἐκθέσει
κατ' ἐκτασιν, καὶ μετὰ πάσης μάλιστα χαρᾶς καὶ μεγα-
λαυχίας, πόσον ὁ υἱὸς τῆς τὴν ἦτο προσφιλῆς.

+ * * * * *

Μὲ ὅλην τὴν κούσθηδόνητα καὶ τὴν ταχύτητα τοῦ, ὁ Κ. Δε-Σαίντ-Φερμὴ ὑπεχώρησεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἀμφοτέρου καὶ ἀνυποκρίτου χάριτος ταύτης τῆς γυναίκος, ἣν εἶδε καὶ ἠγάπησεν ἐπὶ παιδίον οὖσαν, καὶ σχεδὸν ἐλησφύνησεν ὅτι ὠμίλει πρὸς ἐρωμένην τοῦ υἱοῦ τοῦ. Ἐπειτα, πῶς θέλετε καὶ ν' ἀνθεῖχῃ τις εἰς τὴν ἐπενέργειαν τοῦ παραδείγματος, ἐνῶ ὁ ἐν τῇ δυσχερεὶ περιστάσει εὐρισκόμενος φαίνεται πάντῃ ὀλιγωρῶν καὶ ἀτάραχος, ὡς νὰ μὴ ἐπρόκειτο περὶ οὐδενὸς ἀτόπου!

— Ἀγνοεῖς ἴσως, Κλοτίλδη, εἶπεν ὁ κόμης, ὅτι πρὶν πολλοῦ ἤδη κατοικῶ εἰς Ἀγγερσάν;

— Ὁχι, τὸ ἤξευρα.

— Καὶ τοι ποθῶν τὴν ἐσχίαν, εἶχα ἐκλέξει τὴν πόλιν ἐκείνην, ἐπειδὴ αὐτῇ ἐκατοικεὶ συγγενὴς μου τις, ὁ Κ. Δε-Φερμόντ, στανεὶς πρὸς ἐμεὺ ὡς ἄλλος ἀδελφὸς κατὰ τὸ δεινὸν μου δυστύχημα. . . Ἀφοῦ μὲ συνώδευσεν εἰς ὕλκας τὰς πόλεις τῆς Εὐρώπης ὅπου ἤλπιζα ν' ἀπαντήσω . . . ἄνθρωπον τινα τὸν ὁποῖον ἤθελα νὰ θανατώσω, μ' ἐγκρανεύσε καὶ ὡς μέγας ἐπὶ τινος μονομαχίας. . .

— Ναί, μονομαχίας τρομερᾶς ὁ μακαρίτης πατὴρ μου μὲ τὴν εἶχε διηγήθῃ, ὑπέλαθεν ἡ κυρία Δε-Λυστηνὰ μετὰ λύπης· πλὴν, κατ' εὐτυχίαν ὁ Φίλωρεστὰν ἀγνοεῖ τὴν μονομαχίαν ταύτην . . . καθὼς καὶ τὴν ἀφορμὴν αὐτῆς. . .

— Δὲν ἠθέλησα νὰ τὸ μᾶθῃ, διὰ νὰ διατηρῇ τὸ πρὸς τὴν μητέρα του σέβας, ἀπεκρίθη ὁ κόμης καταπιὼν ἓνα στεναγμὸν. . . Ἐπειτα δ' ἐξηκολούθησε.— Μετὰ τινα ἔτη, ὁ Κ. Δε-Φερμόντ ἀπέθανεν εἰς Ἀγγερσάν, εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀφίσας μίαν θυγατέρα καὶ μίαν πύζυγον, τὰς ὁποίας μ' ὅλην μου τὴν μισανθρωπίαν ὑπεχρεώθην ν' ἀγαπῶ, διότι δὲν εἶδα εἰς τὸν κόσμον ψυχὰς ἀγνωτέρας κ' εὐγενεστέρας τῶν δύο αὐτῶν. Ἐξῶν κατὰμονος εἰς προάστειόν τι μακρὰν τῆς πόλεως, ἀλλ' ὅσakis ἡ βαρυτάτη

μελαγχολία μου ἐλάβανέ τινα πρόσκαιρον διακοπή
 παρευόμην εἰς τῆς κυρίας Δέ-Φερμόντ νά συνδιαλέ-
 μετ' αὐτῆς περὶ ἐκείνου τὸν ὅποιον ἐχάσαμεν. Ἐ-
 καὶ πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἐποιοῦν τὸ αὐτὸ ἀνεκουφί-
 συναναστροφόμενος τὴν καλὴν αὐτὴν οἰκογένειαν πρὸς
 ὅλην μου μετέθεσα τὴν πατρικὴν στοργήν. Ὁ ἀδελφός
 κυρίας Δέ-Φερμόντ ἐγκατοίκει εἰς Παρισίους, καὶ ἦτο
 πετετραμμένος ὅλας τὰς ὑποθέσεις τῆς ἀδελφῆς τοῦ
 τῆς τελευταῖας τοῦ συζύγου τῆς, ὅθεν κατέθεσεν εἰς
 συμβουλευτογράφον τριακυσίας περίπου χιλιάδας φράγ-
 ᾶτινα ἦσαν ἡ ὅλη τῆς γῶρας κατάστασις. Μετὰ παρέ-
 σιν ὀλίγου καιροῦ, ἐπῆλθεν εἰς τὴν κυρίαν Δέ-Φερ-
 μομόντ νέα· ὁ ἀδελφός τῆς, ὁ κύριος Δέ-Ρεννεβίλλ,
 τοχειριάζεται εἶναι τῶρα ὀκτὼ περίπου μῆνες. Τὴν
 ἐγγύρησα τότε ὅσον ἡδυνήθην ἀφοῦ δ' ἐμετριάσθη
 σοῦν ἡ πρώτη λύπη τῆς, ἀνεχώρησε διὰ Παρισίους ἵνα
 λη εἰς τὰς τὰς ὑποθέσεις τῆς. Μανθάνω κατόπιν ὅ
 πωλοῦντο κατὰ διαταγὴν τῆς εἰς δημοπρασίαν τὰ
 τριότιστα σκεύη τοῦ ἐν Ἀγγέρεσσι οἴκου τῆς, ἵνα ἐξ αὐ-
 τῶν χρημάτων πληρωθῶσι τὰ εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην
 γὰ τῆς χρέη. Παρεκινήθην τότε νά ἐξετάσω τὸ αἷτιον
 πράξεώς τῆς αὐτῆς, καὶ ἔμαθον ὅτι ἡ δυστυχὴς
 καὶ ἡ θανάτου τῆς εὐρίσκοντο εἰς ἐνδειαν ἐσχάτην,
 μὲναι ἀναμειβόμενος ὅμοια χρεωκοπίας τινός. Ἄν
 ρία Δέ-Φερμόντ ἡδύνατο εἰς μίαν τοιαύτην περί-
 νά ἐλπίσῃ ἀπὸ τινος χειρὸς βοηθείας, αὐτὸς ἦμην ἐγὼ
 καὶ ὅμως δὲν ἔλαβον κάμμιαν τῆς εἰδήσιν. . . Φεῦ!
 τὰς ἐστερήθην, κατενόησα πόσον πολύτιμος με ἦτο
 συναναστροφή των. Δὲν δύνασαι νά συμπεράνης,
 μου, πόσον ἐκτοτε κατέστην ἀξιολύπητος· ὁ Κ. Δέ-
 μόντ ἦτο σχεδὸν ἀδελφός μου. . . ἐχρεώστουν λοιπὸν
 τὰς εἰρω, νά μάθω διατί εἰς τὴν δυστυχίαν των δι-
 πευθύνθησαν πρὸς ἐμὲ, ἃς ἦμην καὶ πτωχός· καὶ
 Δευτέρου Κεντρικῆς Βιβλιοθήκης Βερολίνου

ἦλθα ἐδῶ δι' αὐτὸ καὶ μόνον, ἀφῆσας εἰς Ἀγγέрсαν φίλον τινά, τὸν ὁποῖον παρεκάλεσα ἅμα ἀκούσῃ νεώτερόν τι νὰ μὲ εἰσδηποιήσῃ.

— Λοιπόν;

— Χθὲς ἐτι ἔλαβα γραφὴν ἐξ Ἀνδεγαυίας . . . δὲν ἐμαθὼν ἀκόμη τίποτε . . . Ἐλθὼν εἰς Παοσίους ἐξέτασα . . . ἐπῆγα πρῶτον εἰς τὸν οἶκον ὅπου διέτριβεν ὁ ἀδελφός τῆς κυρίας Δέ-Φιερμόντ . . . ἐκεῖ μὲ εἶπαν ὅτι αὐτὴ ἐκατοῖκε εἰς τὸν Ἀγίου Μαρτίνου αὐλάκα, καθὼς καὶ τινόντι ἐκατοῖκεσεν ἐκεῖ, ἀλλ' εἶχεν ἀναχωρήσει καὶ ἔφυγαν τὴν νέαν τῆς διεύθυνσιν . . . Μᾶλλον τοῦδε, κατὰ δυστυχίαν, ἀνωφελῶς τὰς ἀνεζήτησα. Ἐσυλλογίσθη τὸς πάντων νὰ ἔλθω καὶ ἐδῶ· ὥς, εἶπα, ἡ κυρία Δέ-Φιερμόντ προσέφυγεν εἰς τὸν υἱὸν μου, ὡς εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ἀρίστου τῶν φίλων τοῦ συζύγου τῆς, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἀπευθύνθη πρὸς ἐμὲ κατ' εὐθείαν . . . Ἡ ἐλπίς αὕτη εἶναι βέβαια πολὺ ἀσθενής, ἀλλὰ δὲν θέλω ν' ἀμελήσω τίποτε πρὸς τὸ νὰ εὕρω τὴν ἀθλίαν αὐτὴν γυναῖκα μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς.

Ἀπὸ τινων στιγμῶν ἡ κυρία Δέ-Λυσθηαὶ ἤκουσε τὸν κόμητα μετὰ προσοχῆς ἐκτενεστέρας· αἰσινιδίως λοιπὸν τὸν λέγει·

— Ἐν ἀληθείᾳ, παράδοξον θὰ ᾔηναι ἂν πρόκηται περὶ τῶν αὐτῶν ἐκείνων γυναικῶν τὰς ὁποίας ἔχει καὶ ἡ κυρία Δ' Ἀρβίλλ τὴν φιλάνθρωπον προθυμίαν ν' ἀνακαλύψῃ.

— Ὅποιων γυναικῶν; ἔρωτησεν ὁ κόμης.

— Εἰπῆτέ με, παρακαλῶ· αὐτὴ ἡ χήρα εἶναι ἐτι νέαι· εὐγενοῦς μορφῆς;

— Ναί . . . ἀλλὰ πῶς ἔτυχέ νὰ μάθης . . .;

— Ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ὡραία ὡς ἄγγελος, δεκαεξαετής τὸ πολὺ;

— Ναί, ναί . . .

— Καὶ ὀνομάζεται Κλαίρη;

— "Ω! σὲ παρακαλῶ! εἰπέ μου, ποῦ εἶναι, π
εἶναι;

— Τὸ δυστύχημα εἶναι ὅτι ἀγνοῶ . . .

— Ἀγνοεῖς;

— Ἴδού τί συνέβη γυνή τις φίλη μου, ἡ κυρία Δ
Ἀρβίλλ, ἦλθε νὰ μ' ἐρωτήσῃ ἂν ἐγνώριζα γῆραν τινά,
κόρη τῆς ὁποίας ὠνομάζετο Κλαίρη, καὶ ὁ ἀδελφός τ
εἶχεν αὐτοχειριασθῇ ἡρώτα δὲ ταῦτα ἀπ' ἐμέ, διότι ἐπ
νω εἰς ἓν σχεδῖον ἐπιστολῆς εὔρε γεγραμμένας τὰς λέξει
Νὰ γ' ἀψώ πρὸς τὴν κυρίαν Δέ-Λυσσηναὶ τὴν ἐπιστ
λὴν ταύτην φαίνεται ὅτι ἐγραψεν ἡ δυστυχὴς γυνή πρ
τινα ἀγνωστον, τοῦ ὁποίου ἐξήτει τὴν βοήθειαν.

— Νὰ γράψῃ πρὸς σέ . . . καὶ διατί;

— Ἀγνοῶ . . . ἐγὼ δὲν τὴν γνωρίζω τελείως . . .

— Ἀλλ' αὐτὴ . . . σ' ἐγνώριζεν! ἀνεφώνησεν ὁ γέρο
Δέ-Σαίντ-Ρεμὴ, ἀπὸ αἰρνήδιον καταπληχθεὶς ἰδέαν.

— Πῶς μ' ἐγνώριζε;

— Χιλιάκις μ' ἤκουτε νὰ ὁμιλῶ περὶ τοῦ πατρός σου
περὶ σοῦ, περὶ τῆς γενναίας καὶ ἐξαιρετοῦ σου ψυχῆς . .
Καὶ φαίνεται ὅτι εἰς τὴν δυστυχίαν τῆς ἐστοχάσθη
καταφύγη εἰς σέ . . .

— Αὐτὸ θὰ ᾔναι τῶνόν τι . . .

— Καὶ πῶς ἔπεσεν εἰς χεῖρας τῆς κυρίας Δ' Ἀρβί
αὐτὸ τὸ σχεδῖον τῆς γραφῆς;

— Ἀγνοῶ γνωρίζω μόνον, ὅτι αὐτὴ, μολονότι δ
εἶχεν ἔτι πληροφορηθῇ ποῦ κατέλουν αἱ δύο ἐκεῖναι ταλο
πῦροι γυναῖκες, ἐβλήθη ἡδὴ εἰς τὰ ἔγνη των . . .

— Τότε λοιπόν, Κλοτίλδη, θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ
παρουσιάσῃς εἰς τὴν κυρίαν Δ' Ἀρβίλλ, καὶ σήμερον μάλ
στα ἂν ᾔναι τρόπος.

— Εἶναι ἀδύνατον! . . . Ὁ σύζυγός της ὁ δυστυχ
ἐφονεύθη ἐξ ἀπροσεξίας ἀπὸ μίαν πιστόλαν τὴν ὁποί
ἐνόμιζε κενὴν καὶ ἐπαίζεν . . .

— "Ω ! φρικτὸν δυστύχημα ! . . .

— Ἡ μαρκεσία λοιπὸν ἀνεχώρησεν ἀμέσως διὰ Νορμανδίαν, ὅπου πορεύεται πλησίον τοῦ πατρὸς της νὰ διατρίψῃ καθ' ὅλον τὸν καιρὸν τῆς θλίψεως . . .

— Κλοτίλδην, σὲ ὑρκίζω εἰς πᾶν ὅ,τι ἔχεις προσφιλές, γράψε τὴν σήμερον· ἐρωτήσέ την, τί ἔμαθε μέχρι τοῦδε· ἀφοῦ δὲ καὶ αὕτῃ ἐνδιαφέρεται ὑπὲρ τῶν ἀθλίων ἐκείνων γυναικῶν, εἰπέ την ὅτι θερμότερον παρ' ἐμέ συμβοηθᾶν δὲν δύναται νὰ εὔρῃ· ἡ μόνη μου ἐπιθυμία εἶναι νὰ ἐπανεύρω τὴν χήραν τοῦ φίλου μου καὶ νὰ συμμερισθῶ μετ' αὐτῆς καὶ τῆς θυγατρὸς της τὴν μικράν μου κατάστασιν. Τώρα πλέον αὐτὴν ἔχω οἰκογένειάν μου.

— Πάντοτ' ἐντοσούτω ὁ αὐτός· γενναῖος ἀείποτε καὶ ἀρωσιωμένος ! Πσυχεῖτε λοιπὸν καὶ σήμερον εὐθὺς θέλω γράψαι εἰς τὴν κυρίαν Δ'· Ἀρβίλλ. Ἡοῦ νὰ σᾶς στείλω τὴν ἀπάντησίν της ὅταν τὴν λάβω ;

— Εἰς τὰς Ἀσνιέρας, κατ' εὐθείαν, διὰ τοῦ ταχυδρομείου.

— Εἰς τὰς Ἀσνιέρας ! τί παράδοξος ἄνθρωπος ! καὶ πῶς νὰ μὴ κατοικήσετε εἰς Παρισίους, ἀλλ' ἐπῆγερ' ἐκεῖ ;

— Ἀποστρέφωμαι τοὺς Παρισίους διὰ τὰς ὁποίας με ἀνακαλοῦν ἀναμνήσεις, εἶπεν ὁ Κ. Δὲ Σαιντ-Ρεμὴ με κατήφειαν· ὁ παλαιὸς μου ἰατρός, ὁ δόκτωρ Γρίφφον, μετὰ τοῦ ὁποίου εἶμαι πάντοτε εἰς ἀνταπόκρισιν, ἔχει ἐξοχικὸν τινα οἶκον ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Σηκουάνα, πλησίον τῶν Ἀσνιέρων· ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸν χειμῶνα δὲν τὸν κατοικεῖ, μετὰ τὸν ἐπρότεινεν εἶναι σχεδὸν ἐν προάστειον τῶν Παρισίων· ἡδυνάμην ἐκεῖ, μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἀνερευνήσεών μου, νὰ εὗρισκω τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ μοναξίαν . . . Αἰσπὸν τὸ ἐδεχθην.

— Εἰς Ἀσνιέρας λοιπὸν θέλω σᾶς γράψαι· περιπλέον δύναμαι ἀπὸ τοῦ νῦν νὰ σᾶς δώσω μίαν πληροφορίαν ἥτις πιθανὸν νὰ σᾶς χρησιμεύσῃ . . . καὶ ταύτην χρεωστῶ

εἰς τὴν κυρίαν Δ' Ἀρβίλλ. Πρέπει νὰ γνωρίζετε, ὅτι πρό-
ξενος τῆς συμφορᾶς τῆς κυρίας Δε-Φερμόντ εἶναι ὁ συμ-
βολαιογράφος εἰς χεῖρας τοῦ ὁποῖου ἦτον ἐναποτεθειμένη
ὅλη ἡ κατάσχεσις τοῦ συγγενοῦς σας . . . Ὁ συμβολαιο-
γράφος αὐτὸς ἤρνήθη τὴν παρακαταθήκην.

— ὦ! τὸν ἀνομιον! . . . Καὶ ὀνομάζεται;

— Ἰάκωβος Φεράνδος, εἶπεν ἡ δούκισσα· καὶ ἐγέλα-
σεν εἰς τὴν προφορὰν τοῦ ὀνόματος τούτου.

— Περιέργος εἶσαι τῇ ἀληθείᾳ, Κλοτίλδη! Γελῶν
ποτὲ εἰς τὰ ὀλιθερά ταῦτα πράγματα! εἶπεν ὁ γεραιὸς
κόμης μὲ ἀπορίαν καὶ δυσαρέσκειαν.

Ἡ κυρία Δε-Λυσθηναί, εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἐρωτικῆς
δικακρυξέως τοῦ συμβολαιογράφου, δὲν ἤδυνήθη νὰ κα-
ταστείλῃ τὸν γέλωτα.

— Συγχωρήσατέ με, ἐπανελάβεν ἀνάγκη νὰ σᾶς εἴ-
πω ὅτι αὐτὸς ὁ συμβολαιογράφος εἶναι πολὺ παράξενος
ἄνθρωπος . . . διχρῶνται περὶ αὐτοῦ τὰ γελοιωδέστατα.
. . . Ἀλλὰ νὰ σᾶς ὁμιλήσω τώρα σπουδαίως· ἂν ἡ περὶ
τιμιότητός του φήμη ᾖναι ὡσάν τὴν περὶ ἀγριότητός του
. . . (καὶ ταύτην κηρύττω πάντῃ ἐσφαλμένην), εἶναι αἰ-
σχρότατος ὁ ἀνὴρ!

— Καὶ ποῦ κατοικεῖ;

— Εἰς τὴν ὁδὸν Σεντιέρου.

— Θέλω νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ . . . Αὐτὰ τὰ ὑποῖα μὲ
λέγεις συμφωνοῦν ἄρκετὰ μὲ τινὰς ὑποψίας . . .

— Ὅποιος;

— Κατὰ τινὰ φωνὴν διασπαρείσαν μετὰ θάνατον τοῦ
ἀδελφοῦ τῆς διατυχοῦς μου φίλης, παραινῶμαι τώρα
νὰ πιστεύσω, ὅτι ὁ ταλαίπωρος αὐτὸς νέος δὲν αὐτοχει-
ρίασθη . . . ἀλλ' ἐδόλοφονήθη.

— ὦ, φρίκη! Καὶ πῶς;

— Δὲν εἶναι τοῦ χαιροῦ νὰ σὲ διηγήθῳ . . . Σὲ ἀφήνω

λοιπόν ὑγίαν. . . Μὴ λησμονήσης ὅτι μὲ ὑπερχέθης πᾶσαν ἀντίληψιν καὶ ἐκ μέρους τοῦ Κ. Δέ-Λυσθηαί.

— Πῶς! φεύγετε. . . χωρὶς νὰ ἰδῇτε τὸν Φλωρεστάν;

— Ἡ συνάντησις τοῦ ἤθελε πολὺν μοὶ προσξενήσει κόπον· τὸ καταλαμβάνεις ἴσως. . . Μόνη ἡ ἐλπίς τοῦ νὰ μάθω τι περὶ τῆς κυρίας Δέ-Φερμοντ παρ' αὐτοῦ μὲ ἠνάγκασε νὰ βάλω κατὰ μέρος πᾶσαν δυσχερείαν μου. . . ἀλλ' ὑγίαινε λοιπόν. . .

— ὦ! εἶσθε ἀδυσώπητος ἄνθρωπος!

— Δὲν ἤξεύρεις; . . .

— Ἐξεύρω ὅτι ποτὲ ὁ υἱός σας δὲν ἠσθάνθη πλέον παρὰ ταύτην τὴν στιγμὴν τὴν χρεῖαν συμβουλῆς σας. . .

— Καὶ πῶς; Δὲν εἶναι πλούσιος, εὐτυχής; . . .

— Ναί. ἀλλὰ δὲν ἐγνώρισα τοὺς ἀνθρώπους. Ἐξοδεύει τυφλῶς· ἐπειδὴ εἶναι αὐτὸς εἰλικρινὴς καὶ γενναῖος, νομίζει καὶ τοὺς ἄλλους τοιούτους, καὶ ζῇ παντοῦ καὶ πάντοτε καθ' ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειαν ἡγεμόνος· ἀλλὰ φοβούμαι μήπως καταχρασθῶσι τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας τοῦ. ὦ! νὰ εἶχετε ιδέαν πόσον ἡ ψυχὴ τοῦ εἶναι εὐγενής! Δὲν ἐτόλμησα ποτὲ νὰ τὸν ἀπευθύνω τὴν ἐλαχίστην νοουθεσίαν περὶ τῶν ἀσυντελιῶν καὶ τῆς ἀκαταστασίας τοῦ, πρῶτον διότι κ' ἐγὼ τὸν ὁμοιάζω σχεδὸν, καὶ δεύτερον. . . δι' ἄλλας τινὰς αἰτίας· σεῖς ὅμως, ἡδύνασθε. . .

Ἡ κυρία Δέ-Λυσθηαί δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν αὐτῆς. Ἠκούσθη αἰφνιδίως ἡ φωνὴ τοῦ Φλωρεστάν.

Εἰσῆλθεν αὐτὸς μετὰ τάχους εἰς τὸ σύνογγυς τοῦ θαλάμου γραφεῖον, καὶ ἀφ' οὗ ἐκλείσει σφοδρῶς τὴν θύραν, εἶπε μετὰ φωνῆς δυσχεροῦς πρὸς τινα συνοδευόντα αὐτόν·

— Ἄλλ' εἶναι ἀδύνατον! . . .

— Σὰς λέγω, ὑπέλαβεν ἡ καθαρὰ καὶ διάτορος τοῦ Κ. Βαδινότου φωνή, σὰς λέγω ὅτι, ἄνευ τούτου, ἐντὸς τεσσάρων ὥρῶν θὰ σὰς στείλουν εἰς τὴν φυλακὴν. . . Ἐπειδὴ, ἂν ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ δὲν τὸν μετρηθῶσι τὰ

χρόματα, αὐτὸς θὰ σᾶς ἐνάξῃ, καὶ γνωρίζετε τί σιγῶν
ἐν ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΟΝ ὥσάν αὐτό· κἀτέργον ἄφρον
πτωχὲ μου ἀντικόμῃ! . . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄

ΣΥΝΔΙΑΛΕΞΙΣ.

Ἀδύνατον νὰ παραστήσωμεν τὸ βλέμμα τὸ ὁποῖον
ἀντήλλαξαν ἡ κυρία Δέ-Λυσκηαὶ καὶ ὁ πατὴρ τοῦ
φρεστάν ὁπόταν ἤκουσαν τὰς τρομερὰς λέξεις· Κάτε
ἄφρευκτον! . . . Ὁ κόμης κατέστη πελιδνὸς τὴν ὄψιν
στηρίχθη ἐπὶ τῆς ῥάχεως μιᾶς καθέδρας, καὶ τὰ πόδια
τοῦ ἤρχισαν νὰ τρέμουν. Τὸ σεβαστὸν καὶ εὐυπόλητον
ὄνομα του . . . νὰ ἀτιμάζηται σήμερον ἀπὸ ἀνθρώπων
τὸν ὁποῖον ἐνόμιζε καρπὸν μοιχείας! Ἀλλ' αἴμα παρὰ
θεν ὁ ἐκνευρισμὸς αὐτοῦ, ἡ ἐμπλεὴς ὀργῆς μορφή τοῦ
φρεντοῦ, καὶ ἀπειλητικὸν τισχηῖμα, τὸ ὁποῖον προήγαγε
πρὸς τὸ γραφεῖον ἔκαμιν, ἀπόρρυσιν διεδήλωσαν τὸν
φρεστάν, ὥστε ἡ κυρία Δέ-Λυσκηαὶ τὸν ἤρπασεν
τῆς χειρὸς, τὸν ἐκράτησε, καὶ τῷ εἶπε χαμηλῇ τῇ
νῇ μὲ ἐνδόνυχον πεποθήσιν·

— Εἶναι ἀθῶος . . . σᾶς ὀρκίζομαι! ἀθῶος . . .
κροασθῆτε μετὰ σιωπῆς.

Ὁ κόμης ἐστάθη. Ἦθελε νὰ πεισθῇ περὶ τῶν ὧν
ἔλεγεν ἡ δούκισσα. Αὕτη τῶνόντι ἦτο πεπεισμένη περὶ
τιμιότητος τοῦ Φλωρεστάν. Ὁ ἀντικόμης διὰ νὰ
λαύσῃ νέας θυσίας παρὰ τῆς τοσοῦτον τυφλῶς ἀπορρο-
φῆς τὴν ἐλευθεριότητά της γυναικὸς αὐτῆς, θυσίας
μὲν ἡδυνήθη ν' ἀποφύγῃ μέχρι τοῦδε τὸν φυλάκιον.

καὶ τὰς καταδιώξεις τοῦ Φεράνδου, εἶχε βαβαιώσει τὴν κυρίαν Δε-Λυσκναῖ ὅτι, ἀπατηθεὶς ἀπὸ τινος αἰσχροκερδῆ, παρὰ τοῦ ὁποῦ ἐλάβεν ἀντι-πληρωμῆς μίαν συναλλαγματικὴν πλαστογραφημένην, ἐκινδύνευε νὰ θεωρηθῇ ὡς συνένοχος τοῦ πλαστογράφου. Ἐπειδὴ τὴν ὠπισθογράφε καὶ ὁ ἴδιος, καὶ τὴν ἀφῆκεν εἰς κυκλοφορίαν. Ἡ κυρία Δε-Λυσκναῖ ἐγνώριζε τὸν ἀντικόμητα ὡς ἀπρονοήτον, ἄσωτον καὶ ἀκατάστατον, ἀλλὰ ποτὲ δὲν τὸν ἐφαντάσθη καὶ ὡς ἱκανὸν νὰ πράξῃ, ὅχι ἐπονειδιστὸν τι καὶ ἄτιμον ἀλλὰ τὴν πλέον ἐλαφρὰν ἀπρέπειαν. Δις ἤδη δανείσασα εἰς αὐτὸν ποσότητας σημαντικὰς, ἐν δειναῖς περιστάσεσιν, ἤθελε νὰ τὸν κάμῃ ἐκδούλευσιν οὐλικήν, ἐπειδὴ ὁ ἀντικόμης τῆς τα εἰσέχει ἐπὶ λόγῳ ἐπιτροφῆς· ἔλεγεν ὅτι τὸν χρεωστοῦν τὰ διπλάσια τούτων. Ἡ πολυτελής του δὲ ἐπιθειξίς ἤπάτα, ὥστε εὐκόλως ἐπιστεύετο ὁ λόγος οὗτος. Μολονότι ἡ κυρία Δε-Λυσκναῖ, εἰς τὴν φυσικὴν τῆς ὑποχωροῦσα καλωσύνην, ἐφρόντιζε μόνον νὰ γίνῃ ἰωφελίμος εἰς τὸν Φίλωρεστάν, καὶ τελείως δὲν τὴν ἔμελεν ἂν αὐτὸς ἴδυνάτο νὰ τῆς ἐπιστρέψῃ μίαν ἡμέραν τὰ χρήματά της, ἐκεῖνος τὴν ἔλεγεν ὅτι ἔμελλε νὰ τῆς τὰ ἐπιστρέψῃ· λοιπὸν αὐτὴ δὲν ἀμφίβαλλεν· ἀλλέως, ἡδύνατο ποτὲ νὰ τὸν ἐμπιστευθῇ τούτοις; Ἀποκρινομένη λοιπὸν περὶ τῆς τιμῆς τοῦ Φίλωρεστάν, καὶ παρακαλοῦσα τὸν γέροντα κόμηντα ν' ἀκούσῃ πρότερον τί ἔμελλε νὰ εἴπῃ ὁ υἱὸς του, ἡ δοῦκισσα ὑπέθεσεν, ὅτι ὁ λόγος ἦτο περὶ τῆς πλαστογραφημένης πάλιν ἐκείνης συναλλαγματικῆς δι' ἣν ὁ ἀντικόμης εἶχε διαμαρτυρηθῇ ἐνώπιόν της, καὶ ὅτι, ἂν ὁ πατὴρ του ἐπρόσεχεν εἰς τὴν ὁμιλίαν, ἤθελεν ἀφεύκτως ἐννοῆσαι καὶ αὐτὸς τὴν ἀθωότητα τοῦ υἱοῦ.

— Εἶπα κ' ἐπαναλαμβάνω, ἀνέκραξεν ὁ Φίλωρεστάν ἔξωθεν· αὐτὸς ὁ Μικρογιάνης εἶν' ἓνας ἀχαρκτήριστος· μὲ εἶπεν ὅτι ἄλλας ἀπ' αὐτὰς τὰς συναλλαγματικὰς τὰς ὁποίας τὸν ἐπλήρωσα, τόσον τὰς χθεσινὰς, καθὼς καὶ τὰς

πρὸ τριῶν ἡμερῶν, δὲν ἔχει . . . Αὐτὴ δὲ ἡ ἄλλη ἐνόμιζε ὅτι ἦτον εἰς κυκλοφορίαν· ἔχει τριῶν μηνῶν διορίαν, ἐπὶ Λονδίνου, εἰς βάρος Ἀδάμς καὶ Συντροφίας.

— Πολλὰ καλλὰ . . . ἀλλ' εἶδετε κ' ἐγὼ τί πάς εἶπα· τὰ εἶχετε καταστρωμένα θυμύσια· ἦσαν τὰ πλαστόγραφα σας διὰ ν' ἀνακαλυφθοῦν μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας ἐκ Παρισίων . . . πλὴν, βλέπετε, ὁ ἄλλος ἐστάθη, πλεοναυτοῦργος ἀπὸ τὴν εὐγενείας σας.

— Τώρα κῦρες νὰ μὲ τὸ εἰπῆς· δὲν παγαίνεις καὶ σὺ νὰ κουρεύεσαι! . . . ἀνερώνησεν ὁ Φλωρεστὰν ἐμπλεῖως ὀργῆς· διατί λοιπὸν μοῦ τὸν ἐπρομήθευσες ἀφοῦ ἤξευρες ὅτι ἦτο τοιοῦτος, καὶ δὲν διεπραγματεύθης τὰς συναλλαγματικές μου μετὰ ἄλλον τινά;

— Ἀκουσον, καλὲ μου ἀριστοκράτα, ἀπεκρίθη ὁ Βαδινότης ψυχρῶς—θυμῖλει, σὲ παρακαλῶ, μὲ ὀλιγώτερον θυμόν . . . Ἡ εὐγενεία σου μιμεῖσθαι ἐξαίρετα τὰς ὑπαγραφὰς τῶν ἐμπόρων· ἀλλὰ δὲν πρέπει, διότι εἶσαι τόσον ἐπιδεξιός, νὰ κακομεταχειρίζεσαι τόσον τοὺς φίλους . . . Ἦκουσες; . . . διότι ἐγώ, τὸ κάτω κάτω, σὲ ἀφῆνω εἰς τὴν μέσσην, καὶ πῆγσινε νὰ τὰ διορθώσης μόνος σου . . .

— Εἰς τὴν θέσιν ὅπου εὐρίσκαμαι, δύναται τις νὰ μετρή τοὺς λόγους τοῦ νομίζεις; . . . Ἄν τὰ ὅσα μὲ λέγεις ἔχωνται ἀληθείας, ἂν ἐγένεν ἤδη αὐτὴ ἡ ἀγωγὴ, ἐγὼ εἶμαι χαμένος ἄνθρωπος . . .

— Αὐτὸ εἶναι, σὰς λέγω, ἐκτὸς ἂν . . . προσφύγετε πάλιν εἰς τὴν ὠραίαν σας γλαυκώπιδα Θεάν . . .

— Εἶναι ἀδύνατον.

— Τότε λοιπὸν τετέλεσται· θὰ τὴν πάθετε. Κρίμα· ἦτον ἡ τελευταία συναλλαγματική . . . δι' εἰκοσιπέντε τώρα χιλιάδας ψωρόφραγκα . . . νὰ ὑπάγετε εἰς τὴν μεσημβρινὴν Γαλλίαν, νὰ πνεύσητε τὸν ἀέρα τοῦ Τουλὸν . . . εἶναι ἀνοησία... ἀδικον! Ὡς ἓνας ἄνθρωπος πολυμήχανος ὥσάν ὑμᾶς δίδεται τοιοῦτοτρόπως εἰς χεῖρας τῆς ἐξουσίας;

— Τί ποιητέον, Θεέ μου, τί ποιητέον; τί ποιητέον;... ἐκ τῶν ὅσα βλέπεις ἐδῶ, οὐδέν πλέον μέ ἀνήκει· δὲν ἔγω οὐδ' εἰκοσι λοδοβικία . . .

— Οἱ φίλοι σας;

— Εἰς ὅλους ὅσοι κῆδύναντο νὰ μὲ δανείσωσι χρεωστώ· στοχάζεσαι ὅτι ἐπιδόσμενα νὰ ἔλθῃ ἡ σημερινὴ ἡμέρα διὰ νὰ κατευθυνθῶ πρὸς αὐτούς:

— Σταθῆτε· καθήσεται νὰ ὁμιλήσωμεν ὀλίγον μὲ ἡσυχίαν· εἶναι ὁ καλλήτερος τρόπος τοῦ νὰ εὗρεθῇ θεραπεία τις. Πρὸ ὀλίγου σᾶς εἶπα, ὅτι γάρτε πονηρότερον ἀπὸ σᾶς . . . Ἡ εὐγενεία σας δὲν μὲ ἡκούσετε . . .

— Λέγε λοιπὸν, ἂν ἐκ τῆς συνομιλίας φρονῆς ὅτι ἀποδάνει τι καλόν.

— Ἄς ἀνακεφαλαιώσωμεν τὸ πρᾶγμα· μὲ εἶχετε εἰπεῖ πρὸ δύο μηνῶν ὅτι "Ἐγὼ συναλλαγματικὰς τινὰς δι' 113,000 φράγκων ἐπὶ διαφόρων τραπεζίτων, μὲ διορίας μακρινὰς· εὐρέ μου, φίλε Βαδινότη, τρόπον νὰ τὰς διαπραγματευθῶ . . ."

— Ποῦ καλὰ! . . . ἔπειτα; . . .

— Σταθῆτε . . . σᾶς ἐζήτησα νὰ ἰδῶ αὐτὰς τὰς συναλλαγματικὰς . . . Δὲν ἐξέφρω τί μ' ἐβάλεν εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι αὐταὶ αἱ συναλλαγματικαὶ ἦσαν πλαστογραφημέναι, μολονότι ἡ ἀπομίμησης ὑπῆρχεν ἐντελὲστατη. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι δὲν σᾶς ἤλπιζα τοσόν ἄριστον καλλιγράφον· ἀλλ' ἐπειδὴ ἀφότου κατεδαπανήσατε τὴν περιουσίαν σας καταγίνομαι περὶ τὴν περιουσίαν ὑμῶν, ἐγνώριζα ὅτι ἦσθε ἀνοικτός. Γνωρίζετε ὅτι δι' ἐμοῦ συνετάχθη τὸ ἔγγραφον δι' αὐτοὺς οἱ ἵπποι, τὰ ὀχήματα καὶ ἐπιπλά σας μετέβησαν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Βογήρου καὶ "Εδουαρδς... Δὲν ἦτο λοιπὸν πολλή μου ἡ ἀδιακρισία νὰ θαυμάσω ὑμῶν σᾶς εἶδα κρατοῦντα συναλλαγματικὰς τοιούτων ποσοτήτων . . . πῶς;

— Σὲ παρακαλῶ, ἄφες τῶρα τοὺς θαυμασμούς· νὰ ἰδοῦμεν τί ποιητέον.

— Μάλιστα . . . Ἐγὼ ἱκανὴν πεῖραν τῶν πραγμάτων ἢ δειλίαν, ἂν θέλετε . . . καὶ δυσκόλως ἐμπεριπλέκομαι εἰς τοιοῦτου εἶδους ὑποθέσεις· διὰ τοῦτο καὶ εἶδετε, ὅτι σὰς διεύθυνα εἰς ἓνα τρίτον, ὅστις, ὅχι ὀλιγώτερον ἐμοῦ ὀξυδερκής, ὑπωπνεύθη, τὸ τί ᾔθελετε νὰ τὸν παίξετε.

— Εἶναι ἀδύνατον· ἂν αὐτὸς ἐγνώριζεν ὡς πλαστογραφημένης τὰς συναλλαγματικὰς, δὲν ἤθελε τὰς διαπραγματευθῇ ποτέ.

— Καὶ πόσα σὰς ἔδωσαν εἰς μετρητὰ ἀντὶ τῶν 113, 000 φράγκων;

— Εἰκοσιπέντε χιλιάδες φράγκα εἰς μετρητὰ, τὰ δ' ἐπίλοιπα εἰς ὁμολογίας . . .

— Καὶ τί ἐσυνάξετε ἐκ τῶν ὁμολογιῶν αὐτῶν;

— Τίποτε· σὺ τὸ γνωρίζεις· ἦσαν φαντασιώδεις . . . ἀλλὰ πάντοτε μ' ἔδιδε πραγματικὰ 25,000 φράγκων.

— Πόσον εἰσθε παιδί, φίλτατε ἀντικόμη! Πρῶτον μὲν ἐγὼ, ἐπειδὴ μὲ ὑπεσχέθητε ἑκατὸν λυδοβίκια ἂν ἔτελείωνα αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, ἐπρόσεξα νὰ μὴ δώσω νὰ καταλάβῃ ὁ τρίτος ἐκεῖνος ἄνθρωπος τὴν ἀληθὴ σὰς θέσιν . . . Σὰς ἐνόμιζε λοιπὸν ἔτι εὐποροῦνται, καὶ περιπλέον λατρεῦόμενον ὑπὸ τινος μεγάλης κυρίας πλουσιωτάτης, ἥτις ποτὲ δὲν ἤθελε σὰς ἀφήσει εἰς στενοχωρίαν· αὐτὸς λοιπὸν ἦτο σχεδὸν βέβαιος ὅτι ἔμελλε νὰ σκεπασθῇ εἰς πᾶσαν περίστασιν ἐκ τῶν πραγμάτων τοῦ οἴκου σας· εἶναι βέβαιον ὅτι ἐκινδύνευε νὰ χάσῃ, ἀλλ' ἠδύνατο καὶ νὰ κερδίσῃ πολλά, καὶ ὁ λογαριασμός του ἦτο κάλλιστος· διότι, τὴν προχθές, τὸν εἶχετε ἤδη μετρήσει 100,000 φράγκων διὰ νὰ σὰς ἐπιστρέψῃ τὴν συναλλαγματικὴν τῶν 58,000, καὶ χθές 30,000 διὰ τὴν δευτέραν . . . Ὅσον δι' αὐτὴν, εἶναι ἀληθές ὅτι νύχαριστήθη μόνον ὅσα διελαμβάνοντο νὰ λάβῃ, καὶ ὅχι τι περισσότερον. Ποῦ τὰς ἤρετε τὰς 30,

000 φράγκων; τὰ χθεσινά; ὁ διάβολος νὰ μ' ἐπάρῃ ἂν ἐκατάλαβα· εἰσθε μοναδικὸς ἄνθρωπος . . . Βλέπετε λοιπόν, ὅτι ἐπὶ τέλους, ὁ Μικρογιάννης, βιάζων ὑμᾶς νὰ πληρώσητε τὴν τελευταίαν συναλλαγματικὴν τῶν 25,000 φράγκων, θὰ ἔχει εἰσπραγμένα ἀπὸ ὑμᾶς φράγκα 155,000, ἀντὶ 25,000 ἅτινα σὰς εἶχε μετρήσει· διαβολεμένος ἄνθρωπος καὶ αὐτός· τί;

— Ἀλλὰ διατί νὰ μὲ λέγῃ, ὅτι αὐτὴ ἡ τελευταία συναλλαγματικὴ, τὴν ὁποίαν παρουσιάζει σήμερον, ἦτο διαπραγματευμένη;

— Διὰ νὰ μὴ τρομάξετε· σὰς εἶπε πρὸς τούτοις, ὅτι παρεκτός ἐκείνης τῶν 58,000 φράγκων, αἱ λοιπαὶ ἦσαν εἰς κυκλοφορίαν· ἀφοῦ ἡ πρώτη ἐπληρώθη, χθὲς ἦλθεν ἡ δευτέρα, καὶ ἡ τρίτη σήμερον . . .

— ὦ! τὸν ἀπάνθρωπον! . . .

— Τί νὰ σὰς εἰπῶ . . . ὁ καθεὶς φροντίζει διὰ τὸ κιδιὸν τοῦ συμφέρον. Ἀλλ' ἔλθετε νὰ ὁμιλήσωμεν σπουδαιότερον· ἐκ τούτων ὅλων θεωρεῖτε, ὅτι ὁ Μικρογιάννης (καὶ νὰ σὰς τὸ εἰπῶ ἐδῶ μεταξὺ μας; πολὺ φοβοῦμαι ὅτι, μὴ ὅλην τὴν ἀγιοτάτην φήμην του, ἔχει αὐτοῦ μέσα τὸν δάκτυλόν του καὶ ὁ Κ. Τάκωβος Φεράνδος) ἐκ τούτων, λέγω, θεωρεῖτε, ὅτι ὁ Μικρογιάννης, γλυκανθεὶς ἐκ τῶν πρώτων πληρωμῶν σας, κερδοσκοπεῖ καὶ ἐπὶ τῆς τελευταίας ταύτης συναλλαγματικῆς, ὡς ἐκερδοσκοπήσεν ἐπὶ τῶν ἄλλων, βέβαιος ὅτι δὲν θὰ σὰς ἀφήσωσι ποτὲ οἱ φίλοι σας νὰ ἀχθῆτε ἐνώπιόν τοῦ κακουργιοδικείου. Κυττάξετε λοιπόν ἂν αὐταὶ αἱ φιλίας σας ἔχουσιν ἰκμάδα τινά, ἢ ἀπεστραγγίσθη καὶ ὁ τελευταῖος χρυσὸς σταλαγμὸς τῶν. διότι, ἂν ἐντὸς τριῶν ὥρῶν δὲν ἔχετε τὰς 25,000 φράγκων, εὐγενέστατε ἀντικόμη μου, καληνύκτα Σας . . . σὰς ἐστρέψωσαν . . .

— Αὐτὸ καὶ πάλιν αὐτό . . . ἕως πότε θὰ τὸ ἐπαναλαμβάνεις! . . .

— Τὸ ἐπαναλαμβάνω, διὰ νὰ σᾶς παρκινήσω ὅσον τὸ δυνατόν νὰ πειραθῇτε ἴσως ἀποσπάσῃτε καὶ ἄλλο κἀνὲν πτερόν ἀπὸ τὴν πτέρυγα αὐτῆς τῆς γενναίας δουκίσσης . . .

— Σὲ λέγω, ὅτι ἀπ' αὐτοῦ ἐλπίς δὲν ὑπάρχει πλέον ... Ποῦ νὰ εὔρη ἐντὸς τριῶν ὥρων 25,000 φράγκων, ὕστερον ἀπὸ τὰς θυσίας ὅσας ἔκαμε; δὲν εἶναι πρᾶγμα νὰ γίνη.

— Ἀλλὰ, διὰ νὰ φανῇ τις πρὸς ὑμᾶς ἀρεστός, ὦ εὐδαιμονέστατε θνητὲ, τὰ ἀδύνατα κάμνει πολλάκις δυνατὰ.

— Ἐκαμεν ἡ γυνὴ ὅ,τι ἠδυνήθη· ἐπέτυχε νὰ δανεισθῇ ἀπὸ τὸν σύζυγόν της 100,000 φράγκων· ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἐκ τῶν θαυμάτων ἐκείνων ἅτινα δὲν γίνονται δις. Νὰ ζῆς, ἀγαθὲ μου Βαδινότῃ· ἐλπίζω ὅτι μέχρι τοῦδε καλὸν εἶδες, κακὸν δὲν εἶδες ἀπ' ἐμέ . . . παρετήρησες πόσον εὐλευτέριος ἐφάνην πρὸς σὲ εἰς πᾶσαν περίστασιν . . . κύτταξέ μήπως κατεπείσῃς αὐτόν τὸν κατάρτατον Μικρογιάννην ν' ἀναβάλωμεν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας τὴν πληρωμὴν . . . Καὶ διὰ τὸν πρὸς τοῦτο κόπον σου, μὴ σε μέλῃ· θὰ πληρωθῇς μὲ τὸ παραπάνω . . . νὰ λυτρωθῶ ἅπαζ ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν αὐτὴν, καὶ ἔσο βέβαιος, ὅτι πάλιν θ' ἀνατιναχθῶ . . . θὰ μείνης εὐχαριστημένος.

— Ὁ Μικρογιάννης εἶναι τόσο δυστράχῃλος, ὅσον ὑμεῖς παράλογος.

— Παραλογίας τὰς λέγεις αὐτάς; . . .

— Σᾶς λέγω, προσπαθήσατε νὰ κινήσητε εἰς αἶκτον τὴν γενναίαν αὐτὴν φίλην σας, διὰ τὸ ὀλβέριον μέλλον τὸ ὁποῖον σᾶς προσμένει. Τέλος πάντων, εἰπῆτε τῆς το φανερά· ὅχι πλέον ὅτι ἐγίνετε θῦμα πλαστογράφων ἄλλων, ἀλλ' ὅτι εἰσθε πλαστογράφος ὑμεῖς ὁ ἴδιος.

— Ποτὲ δὲν θέλω κάμει πρὸς αὐτὴν τοιαύτην ἐξομολόγησιν· θὰ καταισχυθῶ χωρὶς ὄφελος.

— Δοιπὸν, καλῆτερον εἶναι νὰ τὸ μάθῃ αὔριον, διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῶν Δικαστηρίων;

— Ἐχω ἔμπροσθέν μου τρεῖς ὥρας δύναμαι νὰ φύγω.

— Καὶ νὰ ὑπάγετε παῦ; ποῦ, ἀνευ χρημάτων; Συλλογισθῆτε ἐξ ἐναντίας ὅτι, ἀφοῦ ἀπολυτρώσητε τὸ τελευταῖον αὐτὸ πλάστον γραφόν, ἡ θέσις σας θὰ ᾖ ναι λαμπρά· δὲν θὰ ἔχετε πλέον ἄλλο παρὰ χρῆν ἁπλᾶ . . . Ἐγὼ σᾶς συμβουλεύω νὰ τρεῖξητε ἀμέσως εἰς τῆς δουκίσσης. Ἐχετε πνεῦμα πολὺ δύνασθε μὲ τοὺς ἀγγιγουστάτους λόγους σας νὰ ἐπισύρτε τὴν πρὸς τὸ πταίσμά σας συγχώρησίν της· τὸ πολὺ πολὺ θὰ σᾶς ἔχη εἰς ὀλιγωτέραν ὑπόληψιν, ἢ καὶ θὰ σᾶς ἀποστερήσῃ αὐτῆς, ἀλλὰ σώζεσθε καὶ πρὸς τὸ παρόν. Ἀποφασίσατε, αποφασίσατε . . . Λοιπὸν; ἴπη γαίνετε· ἐγὼ τρέχω τώρα εἰς τοῦ Μικρογιάνην· θὰ καταβάλω πᾶσαν δύναμιν ἵσως λάβω παρ' αὐτοῦ μίαν ἢ δύο ὥρας ἀναβολῆς . . .

— ὦ! τί ταπεινώσις! τί αἰσχος!

— Ἐ, ἔχετε ὑγείαν! σᾶς ἐπεύχομαι ἐπιτυχίαν καλὴν· νὰ σᾶς ἰδῶ πῶς θὰ τὴν ὁμιλήσετε . . . νὰ φανῇτε ὅλος πάθος, ὅλος θείλητρον, ὅλος τρυφερότης· ἐγὼ σπεύδω εἰς τοῦ Μικρογιάνην· ἔως εἰς τὰς τρεῖς ὥρας μ' εὕρισκατε ἐκεῖ . . . ἀλλὰ νὰ μὴ περάσουν αἱ τρεῖς, διότι δὲν θὰ ᾖ ναι πλέον καιρὸς . . . τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστηρίου κλείει εἰς τὰς τέσσαρας ὥρας . . .

Καὶ ὁ Κ. Βαδινότης ἐξῆλθεν. Ἀφοῦ ἡ θύρα ἐκλείσθη, ἤκουσθη ὁ Φλωρεστὰν μετὰ δεινῆς ἀνακράζων ἀπελπισίας·

— Θεέ μου! . . . Θεέ μου! . . . Θεέ μου!

Ἐπὶ τῆς ὁμιλίας ταύτης, ἐξ ἧς ἐμάνθανον, ὁ μὲν κόμητις τὴν αἰσχυρότητα τοῦ υἱοῦ του, ἡ δὲ κυρία Δε-Λυσσναῖ τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἔν ἡγάπησε τυφλῶς, ἀμφοτέροι οὗτοι ἔμεινον ἀναυδοὶ καὶ ἀκίνητοι. Ἀδύνατον νὰ παραστήσωμεν τὴν σιωπηλὴν διάλεκτον τῆς θλιβερᾶς σκηνῆς ἥτις ἔλαβε χώραν μεταξὺ τῆς γυναικὸς ταύτης καὶ τοῦ κόμητος, ὅποτε πλεον ἤκουσαν ἰδίως ὥσὶ τὸν Φλωρεστὰν ὁμολογοῦντα

τὴν παρκαρμίαν του. Τείνας τὴν χεῖρα πρὸς τὸ δωμά-
 θιον ἦτον ὁ υἱός, ἐμειδίασεν ὁ γέρον με εἰρωνεῖαν πρὸς
 αὐτὸς ταύτοχρόνως βλέμμα περιφρονητικώτατον πρὸς
 κυρίαν Δε-Λυσσηναῖ, ὡς νὰ τὴν ἔλεγεν·—'Ἰδοὺ δι' ὅ-
 ἄνθρωπον παρ' οὐδὲν ἔθεσας πᾶν αἰσχρὸς, ἔπραξας τοσο-
 θυσίας. Ἰδοὺ δι' ὅποιον με ἤλεγξας, ὅτι τὸν ἐγκατέλειψ-
 ῖς.

Ἡ δούκισσα ἐνόησε τὸν ἔλεγχον καὶ ἐκλινε τὴν κε-
 λὴν της ὑπὸ τὸ βάρος τῆς αἰσχύνης της διὰ
 στιγμὴν.

Τὸ μάθημα ἦτο τρομερὸν . . .

Ἐπειτα, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, διεδέχθη τὴν σκλη-
 ρὰ ψυχικὴν ἀγωνίαν ἣτις εἶχε συνοφρῶσει τοὺς ὀφθαλ-
 μούς της κυρίας Δε-Λυσσηναῖ, εἶδος ὑπερῆφάνου ἀγανακτικῆς.
 Τὰ ἀσύγγνωστα πταίσματα τῆς γυναικὸς ταύτης ἤλ-
 θοντο ὁπωσοῦν διὰ τῆς εἰλικρινείας τοῦ ἔρωτός της,
 τῆς εὐτολμίας τῆς ἀφοσιώσεώς της, διὰ τῆς σπανίας
 μεγαλοδωρίας, διὰ τοῦ ἀνιποκρίτου χαρακτῆρός της
 διὰ τῆς ἀνηλεοῦς ἀποστροφῆς της πρὸς πᾶν ὅ,τι ὑπέ-
 μικροπρεπὲς καὶ οὐτιδανόν. Ὡς νῦν εἰσέτι, καὶ εὖ
 καὶ περιζήτητος, δὲν ἐπειράχθη ἐκ τῆς ιδέας τοῦ ὅτι
 λατρεύετο χάριν τοῦ βαλαντίου της· ἀλλ' ἀφοῦ ἀνελ-
 ᾶπαξ ἡ γοητεία τοῦ ἔρωτός της, ἡ μεγαλθυρῶν καὶ
 θερὰ γυνὴ αὐτὴ οὐδὲ μῖσος συνέλαβεν οὐδὲ θυμόν·
 μία βδελυγμία δεινὴ, μία ψυχρότης παγετώδης ἀπ-
 ᾤξεν ἐν ἀκαρεῖ τὸν θερμώτατον μέχρι τοῦδ' ἔρωτά της
 ἐράνη ὡς ἐρωμένη βαναύσεως ἀπαταθείσα ὑπὸ τοῦ
 στοῦ της, ἀλλ' ὡς εὐγενὴς τις κυρία ἀνακαλύψασα μ-
 ᾤξεν τῶν τῆς συναναστροφῆς της ἕνα αἰσχρὸν καὶ ἄ-
 ἄνθρωπον, τὸν ὅποιον διώκει πλέον ἐκ τοῦ οἴκου τ-
 ῆς.

Καὶ ἂν δὲ ὑπῆρχον αἰτιολογίαι δικαιῶσαι κατὰ τ-
 χαμέρπειαν ταύτην τοῦ Φλωρεατᾶν, ἡ κυρία Δε-Λυ-
 σσηναῖ δὲν ἤθελε τὰς παραδεχθῆ· κατ' αὐτὴν, πᾶς ἄνθρ-
 πος παραβαίνων ὅρους τιμᾶς τιμιότητος, εἴτε ἀπὸ φυχλᾶ-

ειθαλόμενος, εἴτε ἀπὸ ἀδυναμίας, οὗτος ἐνώπιόν της ἐφαινετο μηδενισμένος. Τὸ μόνον ἄλλως ὑπ' αὐτῆς ἐκυριεύθη ἡ καρδιά της δουκίσσης, διηγέρθη ἐκ τοῦ τρομεροῦ ἀποτελεσματος τὸ ὅποιον ἐπροξένησεν εἰς τὸν κόμητα, τὸν γηραιὸν της φίλον, τὸ ἀπροσδόκητον αἶσχυμα τοῦτο.

Ὁ γέρον ἐνόμιζε τι, ὅτι δὲν ἐβίλεπεν, οὐδ' ἤκουεν· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ἀπλανεῖς, ἡ κεφαλὴ του κεκυφύια, αἱ χεῖρές του ἐκρέμαντο, ἡ ὄψις του ἦτο πελιδνὴ ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν σπασμωδικὸς τις στεναγμὸς ἀνετίναζε τὸ στῆθος του. Εἰς ἄνθρωπον τοσοῦτον θρασύν καὶ δραστήριον ἡ τοιαύτη ἀδράνεια ἦτο πολλὴ φρικωδέστερα τῶν παραφορῶν τοῦ θυμοῦ. Ἡ κυρία Δε-Λυσσηναὶ τὸν παρετήρει μὲ ἀνησυχίαν.

— Θάρρει, φίλε μου, τὸν εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ. Γνωρίζω τί με μένει νὰ κάμω καὶ διὰ τὴν εὐγενεῖαν σας . . . καὶ δι' ἐμέ . . . καὶ δι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον . . .

Ὁ γέρον τὴν παρετήρησεν ἀσκαρδαμυκτί· ἔπειτα, ὡς νὰ τὸν ἀπέσπασεν ἐκ τῆς καταπλήξεώς του σφοδρὰ τις συγκίνησις, ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, ἥλλαξε τὴν μορφήν ἐπὶ τὸ ἀπειλητικόν, καὶ, λησμονῶν ὅτι ἡδύνατο νὰ τὸν ἀκούσῃ ὁ υἱὸς του, ἀνεφώνησε·

— Κ' ἐγὼ γνωρίζω τί με μένει νὰ κάμω καὶ διὰ τὴν εὐγενεῖαν σας, καὶ δι' ἐμέ, καὶ δι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον . . .

— Τίς εἶναι μέσα; ἠρώτησεν ὁ Φλωρεστὰν τεταραγμένος.

Ἡ κυρία Δε-Λυσσηναὶ, φοβηθεῖσα τὴν συνάντησιν τοῦ ἀντικόμητος, ἀπῆλθε διὰ τῆς μικρᾶς θύρας, καὶ κατέβη διὰ τῆς ἀποκρύρου ἀναβάθρας.

Ὁ Φλωρεστὰν, ἀφοῦ καὶ πάλιν ἐφώνηξεν τίς εἶναι μέσα, καὶ δὲν ἔλαβεν ἀπόκρισιν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον, ὅπου εὗρεθαι μόνος μετὰ τοῦ κόμητος.

Ἡ μακρὰ γενεῖα τοῦ γέροντος τοσοῦτον ἄλλοιόν τὸν παρίστανε, τοσοῦτον πενιχρὸν, ὥστε ὁ υἱὸς του, ὅστις πρὸ

χρόνων δὲν τὸν εἶχεν ἰδῆ, μὴ γνωρίσας αὐτὸν κατ' ἀρχάς, ἐπροχώρησεν ἐναντίον του ἀπειλητικῶς.

— Τί ζητεῖς ἐδῶ ; . . . Τίς εἶσθε ;

— Εἰμαι ὁ σύζυγος αὐτῆς ἐκεῖ τῆς γυναικὸς ! ἀπεκρίθη ὁ κόμης δακτυλοδεικνύων τὸ ὁμοίωμα τῆς κυρίας Δε-Σαίντ-Ρεμῆ.

— Πάτερ μου !!! — ἀνέκραξεν ὁ Φλωρεστὰν ὁπισθοπορῶν μετὰ φόβου· καὶ τότε ἀνεπόλησε τοὺς χαρακτήρας τοῦ προσώπου τοῦ πατρὸς του, τοὺς πρὸ πολλοῦ λησμονημένους.

Ὁρῶν, φοβερός, ἐξηγριωμένος, μὲ μέτωπον ἐρυθρὸν ἐκ τοῦ θυμοῦ, μὲ τὴν λευκὴν του κόμην πρὸς τὰ ὀπίσω χυνομένην, μὲ τοὺς βραχίονας συνεσταυρωμένους ἐπὶ τοῦ στήθους, ὁ κόμης ἐπέβαλλε φόβον καὶ ταπεινώσιν ἐπὶ τοῦ υἱοῦ του, κεκλιμένῃν ἔχοντας τὴν κεφαλὴν καὶ μὴ τολμῶντος ν' ἀτενίσῃ πρὸς αὐτόν. Μαλοντοῦτο ὁ Κ. Δε-Σαίντ-Ρεμῆ, διὰ τινα μυστικὴν αἰτίαν, ἐπροσπάθησε παντὶ σθένει νὰ καλύψῃ τὴν τρομερὰν ἀγανάκτησίν του ὑπὸ ἀταραξίαν ἐξωτερικὴν.

— Πάτερ μου ! ἐπανελάβεν ὁ Φλωρεστὰν μὲ συντριβὴν καρδίας — ἦσθε ἐδῶ ; . . .

— Ἦμην ἐδῶ . . .

— Ἠκούσατε ;

— Ὅλα . . .

— Ἀ !!! ἀνέκραξεν ὁ ἀντικόμης μετὰ θλίψεως, κρῖπτων εἰς τὰς χεῖρας τὸ πρόσωπόν του.

Καὶ ὑπῆρξε στιγμὴ τις σιωπῆς. Ὁ Φλωρεστὰν ὅστις κατ' ἀρχὰς ἔμεινεν ἐκπληκτος καὶ ἐθλίβη καιρίως διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ἐμφάνισιν τοῦ πατρὸς του ἤρχισε νὰ σκέπτεται, ὡς πολυμήχανος, ὅτι ἡδύνατο μᾶλλον νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τῆς περιστάσεως ταύτης.

— Δὲν ἀπωλέσθη τὸ πᾶν· εἶπεν αὐτὸς καθ' ἑαυτόν. Ἡ παρουσία τοῦ πατρὸς μου εἶναι τύχη ἀγαθὴ. Ἴδού ὅτι

ἔλα τὰ ἤκουσε· λοιπὸν δὲν θ' ἀφήσῃ ποτὲ τ' ὀνομά του νὰ δυσφημηθῇ· πλούσιος δὲν εἶναι, ἀλλὰ θὰ ἔχῃ πάντοτε ὑπὲρ τὰς εἰκοσιπέντε χιλιάδας φράγκων. Ἐδῶ χρειάζεται πονηρία . . . Ἄς προσπαθῇσω νὰ τὸν μαλάξω . . . οὕτως ἀφήνω ἡσυχον καὶ τὴν δούκισσαν, καὶ λυτροῦμαι ἀπὸ τὴν χαλεπὴν περίστασιν!

Ἐπειτα, δίδων εἰς τὴν θελξικάρδιον μορφήν του ὕψος περιπαθῆς, βρέχων τὸ βλέφαρόν του μὲ δάκρυ μετανοίας, λαβὼν τὴν πλέον περιλυπὸν του φωνήν, τὴν πλέον παθητικὴν ἀπαγγελίαν του, ἀνερώνησε συνάπτων ἐνταυτῷ τὰς χεῖρας εἰς σχῆμα ἀπελπισίας·

— Ἄ! πατέρ μου . . . εἶμαι ἀξιολήνητος! . . . μετὰ τοσαῦτα ἔτη . . . νὰ σὰς ἐπαναβλέπω . . . καὶ νὰ σὰς ἐπαναβλέπω εἰς μίαν τοιαύτην στιγμήν! Πόσον ἐνοχον θὰ μὲ νομίζετε! Ἀλλὰ συγκατατεθῆτε νὰ μὲ δώσετε ἀκρόασιν, σὰς ἱκετεύω· συγχωρήσατε, ὅχι νὰ δικαιολογηθῶ, ἀλλὰ νὰ σὰς ἐκθέσω τὴν ζωὴν μου . . . Πάτερ μου! μὲ συγχωρεῖτε τοῦτο . . .

— Ὁ γέρον Σαιντ-Ρερμὴ δὲν ἀπεκρίθη· τὸ πρόσωπόν του εὐμενεν ἀναλλοίωτον· ἐκάθησεν ἐπὶ θρονίου τινός, καὶ τὴν διαγόναν ἐπὶ τῆς παλάμης τῆς χειρὸς του στηρίζας, ἰτένισε πρὸς τὸν ἀντικόμητον ἐν σιωπῇ.

Ἄν ὁ Φλωρεστὰν εἶχεν ἰδέαν περὶ τῶν πληρούντων τὴν ψυχὴν τοῦ πατρὸς του αἰσθημάτων ἀπεχθείας, ὀργῆς, καὶ ἐκδικήσεως ὑπὸ τὸ πρόσχημα γαλήνης, βέβαια ἤθελε φυλαχθῇ τοῦ νὰ τὸν μεταχειρισθῇ ὡς γερόντιον ἀγαθόν, εὐκόλως ἀπατώμενον. Ἀλλ' ἀγνοῶν τὰς περὶ γνησιότητος τοῦ υἱοῦ τοῦτου ὁδυνκὰς τοῦ γέροντος ὑπονοίας, ὁ Φλωρεστὰν ἤλπιζε πᾶσαν θυσίαν ν' ἀπολαύσῃ.

— Πάτερ μου, ἐπανελάβε μετὰ δειλίας ὁ Φλωρεστὰν· μὲ συγχωρεῖτε, ὅχι νὰ ἀθωωθῶ, ἀλλὰ νὰ σὰς εἰπω κατὰ συνέπειαν ὁποίων περιστάσεων ἐξώκειλα ἀκουσίως μου εἰς πράξεις τοιαύτας . . . τὰς ὁποίας ὁμολογῶ ὡς αἰσχροτάτας . .

Ὁ ἀντικόμης ἐξέλαβε τὴν σιγὴν τοῦ πατρός του ὡς σιωπηλὴν συγκιτάθεισιν, καὶ ἐξηκολούθησεν·

— Ὅταν ἔλαβα τὴν δυστυχίαν νὰ χάσω τὴν μητέρα μου . . . τὴν καλὴν μου μητέρα, ἥτις τοσοῦτον τρυφερῶς με' ἠγάπα . . . ἦρην μόλις εἰκοσαετῆς . . . Εὐρέθην λοιπὸν κατὰμονος . . . ἄνευ συμβούλου . . . ἄνευ ἐρείσμα-
τος . . . Κύριος περιουσίας σημαντικῆς . . . συνηθισμένος εἰς τὴν πολυτέλειαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας μου . . . ταύτην εἶχα λαβεῖ ἐξ ἡλικίας . . . ἀνάγκην ἀμετάθετον . . . Ἀγνοῶν πόσον δύσκολον εἶναι τὸ νὰ κερῶσῃ τις χρήματα, τὰ εἰδ-
πάουν ἀπροσέκτως . . . Κατὰ δυστυχίαν . . . ἐπειδὴ τοῦτο με' ἐκράνισεν, αἱ δαπάναι μου, καὶ τοὶ διόλου ἀπο-
νενοσχημένοι, κατέστησαν περιώνυμοι διὰ τὴν κομψότητά των . . . Ἐμαύρωσα διὰ τῆς φιλοκαλίας μου τὴν λάμπιν ἄλλων, ἡεκάκις πλουσιωτέρων ἐμοῦ . . . Ἡ πρώτη αὐτὴ ἐκδοσις μ' ἐμέθυσε, με' κατέστησε πολυτελεῖ, καθὼς τι καθίσταται στρατιωτικὸς ἢ πολιτικὸς· ναί, ἀγαπῶ τὴν πολυτέλειαν, ὅχι καθὼς τὴν ἀγαποῦν οἱ χυδαῖοι, διὰ τὴν ἐπίδειξιν, ἀλλὰ καθὼς ὁ ζωγράφος ἀγαπᾷ τὴν ζωγραφικὴν καὶ ὁ ποιητὴς τὴν ποίησιν· ὡς ἕκαστος καλλιτέχνης καθιερώνεται εἰς τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ . . . οὕτω καὶ ἐγὼ εἰς τὰς ἐπινοήσεις . . . προτὸν τῶν ὁποίων ἦτον ἡ πολυτέλειά μου . . . Ἐθυσίασα τὸ πᾶν πρὸς τὴν τελειοποίησιν αὐτῆς . . . Τὴν ἠθέλησα λαμπράν, ὑψηλὴν, τελελείαν, εἰς ἐξάριστον ἁρμονίαν μετὰ παντὸς πράγματος . . . ἀπὸ τοῦ σταύλου μου μέχρι τῆς τραπέζης μου, ἀπὸ τοῦ φορέματός μου μέχρι τοῦ οἴκου μου . . . Ἠθέλησα ἡ ζωὴ μου νὰ χρησιμεύτῃ ὡς μάθημα φιλοκαλίας καὶ κομψότητος. Τέλος πάντων, ὅμοιος με' τοὺς καλλιτέχνας, ἐμαινόμεν καὶ ἐγὼ εἰς τὰς ἐπευφημίας τοῦ κόσμου καὶ τὸν θαυμασμόν τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα εἰδημόνων· τὴν τοσοῦτον δὲ σπανίαν ταύτην ἐπιτυχίαν, τὴν ἀπῆλυσαν . . .

Ταῦτα δὲ λαλοῦντος τοῦ ἀντικόμης, ἡ μορφή του ἔ-

χασεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ὑποκριτικὸν ἐκεῖνο ὄφρος, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἔλαμψαν ἐνθουσιασμόν. "Ἐλεγε τὴν ἀλήθειαν· κατ' ἀρχὰς ἐνόησε τὴν πολυτέλειαν ὑπὸ τὴν τοιαύτην γοητευτικὴν καὶ εἰς τοὺς πολλοὺς ξένην ἔποψιν.

Ὁ ἀντικόμης παρετήρησε τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ πατρὸς τοῦ καὶ τὸν ἐφάνη ὡς ὀλίγον κλίναςα πρὸς τὸ ἥπιον. Λοιπὸν ἐπανέλαθε μὲ ζέσιν·

— Γνώμων καὶ χρησιμοδότης τοῦ συρμοῦ, ἐνομοθέτουν αὐτὸν δι' ἑνὸς λόγου μου χλευαστικοῦ ἢ ἐγκωμιαστικοῦ· ἀνεφερὸς ὡς μαρτυρία, ὡς τύπος· ἐθαυμαζόμην, ἐξεθαυζόμην, καὶ μετὰξὺ μάλιστα τῶν ὑψηλοτέρων συναναστροφῶν τῶν Παρισίων, δηλαδὴ τῆς Εὐρώπης, τοῦ κόσμου. . . Αἱ γυναῖκες συνεμερίσθησαν τὴν πρὸς ἐμὲ γενικὴν ὑπεύθυνον, καὶ τίς πρώτη ἐπεπόθουν αἱ εὐειδεστεραι αὐτῶν νὰ προσκληθῶσιν εἰς τοὺς ὁποίους ἔδιδα χοροὺς· παντοῦ δὲ καὶ πάντοτε ἕμενον ἐκστατικαὶ διὰ τὴν ἀπαράμιλλον κομψότητα καὶ ἐξαιρετὸν φιλοκαλίαν αὐτῶν τῶν χορῶν... τοὺς ὁποίους ἄλλοι βαθύπλουτοι δὲν ἠδύναντο οὐδὲ νὰ υπερβῶσιν, οὐδὲ νὰ μιμηθῶν· τέλος πάντων ἐκπύχθη παρὰ πᾶσιν ὁ Βασιλεὺς τοῦ συρμοῦ. . . Ἐκ τοῦ ἐπιθέτου τούτου συμπεράνετε, πάτερ μου. . .

— Συμπεραίνω . . . καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι εἰς τὸ καλύτερον θὰ ἐπινοήσεις κομψὸν τινα τρόπον τοῦ φερεῖν τὰς ἀλύσεις . . . θὰ γείναι ἔπειτα καὶ τοῦτο τοῦ συρμοῦ, καὶ θὰ τὸ λέγουν . . . κατὰ τὸν Σαιντ-Ρερμῆ—εἶπεν ὁ γέρον μὲ εἰρωνεῖαν ἀποτρόπαιον. . . ἔπειτα δ' ἐπρόσθεσε· — Καὶ Σαιντ-Ρερμῆ . . . εἶναι Τ' ΟΝΟΜΑ ΜΟΥ! . . .

Ἐπειτα ἐσιώπησε πάλιν, τὴν σιαγόνα στηριγμένην διατηρῶν ἐπὶ τῆς πάλᾳ τῆς χειρός. Ὁ Φλωρεστὰν μόλις ἠδυνήθη καὶ μετὰ βίας νὰ κρύψῃ τὸν νυγμὸν τὸν ὁποῖον τὸν ἐπροξένησεν ὁ δριμύτατος οὗτος σαρκασμός. Ἐπανέλαθεν ὁμῶς μὲ τόνον φωνῆς ταπεινότερον.

— Φεῦ! πάτερ μου, σὰς ἀναφέρω ταῦτα ὅλα, ὅχι

διὰ νὰ ἐγκαυχηθῶ . . . διότι, σὰς εἶπα, ὅτι αὐτὰ μὲ ἠ-
φάνισαν . . . Περιζήτητος ὢν καὶ ζηλευτός, λατρευόμενος
καὶ ἐπικινούμενος, ὅχι ἀπὸ χεῖλη παραίτων ἰδιοτελῶν,
ἀλλ' ὑποκειμένων πολὺ ἀνωτέρων μου, καὶ ἐπὶ τῶν ὀ-
ποιῶν εἶχα μόνην ὑπεροχὴν τὸ ἐκ τῆς κομψότητος πλεονέ-
κτημά μου . . . τὸ ὅποιον εἶναι εἰς τὴν πολυτέλειαν,
ὅ,τι ἡ αἰσθητικὴ τοῦ καλοῦ εἰς τὰς ὡραίας τέχνας . . .
κατέστην ἀπερίσκεπτος· δὲν ἐσυλλογιζόμην πλέον ὅτι
κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ περιουσία μου ἐντὸς ὀλίγων ἐ-
τῶν ἐμελλε νὰ καταναλωθῇ· ὀλίγον μ' ἐμελλε. Πῶς ἡδυ-
νάμην ἐγὼ νὰ παραιτήσω τὴν λαμπράν καὶ διάπυρον ἐ-
κείνην ζωὴν, εἰς τὴν ἡδοναὶ διεδέχοντο ἡδονάς, χαρμοναὶ
χαρμονάς, χοροὶ χοροὺς, μέθαι παντοειδεῖς παντοειδεῖς
γοητείας; . . . ὦ! νὰ ἤξεύρατε, πάτερ μου, τί ἐστὶ νὰ
ἀναφέρεται κἀνεὶς πανταχοῦ ὡς ὁ ἥρως τῆς ἡμέρας . . .
ν' ἀκούῃ τὸν ψιθυρισμὸν ὅστις ὑποδέχεται τὴν εἰσροὴν
τοῦ εἰς μίαν αἵθουσαν συναναστροφῆς . . . ν' ἀκούῃ τὰς
γυναικας λεγούσας μεταξύ των· Ἰδοὺ αὐτός! . . . Ἰδοὺ
αὐτός . . . ὦ! νὰ ἤξεύρετε . . .

— Ἡξεύρω . . . εἶπεν ὁ γέρον διακόψας τὸν υἱὸν αὐ-
τοῦ καὶ χωρὶς ν' ἀλλάξῃ θέσιν· ἤξεύρω . . . Ναί, τὴν
προχθὲς, ἐπὶ πλατείας τινός, ὑπῆρχε συνηθροισμένον πλῆ-
θος πολὺ· ἐκεῖ ἀκούσται ψιθυρισμός . . . ὁμοίος μ' ἐκεῖνον
ὅστις σὲ ὑποδέχεται ὅταν ἐμβαίνῃς πρὸς θενά· ἔπειτα τὰ
βλέμματα τῶν γυναικῶν πρὸ πάντων προσηλώθησαν ἐπὶ
τινὸς ὡραίου νέου . . . ἀπαράλλακτα καθὼς προσπλύν-
ται ἐπὶ σοῦ . . . καὶ τὸν ἐδείκνυσον ἡ μία εἰς τὴν ἄλλην
λέγουσαι· Ἰδοὺ αὐτός . . . Ἰδοὺ αὐτός . . . ἀπαράλλα-
κτα, σὲ λέγω, ὡσάν νὰ ἤσουν σύ . . .

— Καὶ τίς ἦτον αὐτός, πάτερ μου; . . .

— Ἦτον ἓνας πλαστογράφος τὸν ὅποιον ἀνεβίβαζαν
ἐπὶ τοῦ στανιδώματος τῶν καταδίκων.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ Φλωρεστὰν μὲ συγκεντρωμένην

ἐδουλονίαν· καὶ ὑποκρινόμενος ἔπειτα λύπην βαθυτάτην ἐπρόσθεσεν· — ἔλθε ἀνηλεής, ὦ πάτερ μου . . . καὶ ὅμως τί θέλετε νὰ σᾶς εἶπω ; ἐγὼ σᾶς ἐξομολογοῦμαι τὰ πταίσματά μου ἀνυποκρίτως . . . θέλω μόνον νὰ σᾶς ἐξηγήσω τί με ὤθησεν εἰς αὐτά. Ἀλλὰ καὶ με ἀπειράκις πικροτέρους τούτων σαρκασμούς ἂν με καταπλήξετε, ἐγὼ θέλω προσπαθῆσαι νὰ σᾶς εἶπω μέχρι τέλους τὴν ἐξομολόγησίν μου ταύτην· θέλω προσπαθῆσαι νὰ σᾶς δώσω νὰ ἐννοήσητε τὴν διάπυρον αὐτὴν μανίαν ἧς με ἠράνισεν, ἐπειδὴ ἀλλέως δὲν ἤθέλετε ποτὲ λάβει οἶκτον δι' ἐμέ . . . Ναί, θὰ λάβετε ἐπὶ τέλους οἶκτον, ἐπειδὴ ἓνα τρελὸν τὸν λυποῦνται . . . ἐγὼ ἦμην τρελός . . . Με κλειστοὺς τοὺς ὀρθαλμούς, ἐγκατέλιπα ἑμαυτὸν εἰς τὸν σπινθηροβόλον ἀνεμοστροβίλον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου παρέσυρα μετ' ἐμοῦ τὰς ἐρασμιωτέρας γυναῖκας καὶ τοὺς πλέον ἀξιολατρεῦτους τῶν ἀνδρῶν. Ἠδυνάμην ποτὲ νὰ κρατηθῶ ; Εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ἔλεγέ τις εἰς ἓνα ποιητὴν, ἡ περίνοια τοῦ ὁποίου μαρταίνει καὶ καταδιβρώσκει τὴν ὑγίαν του· Στάσου, μὴ γράψῃς ἐν τῇ μέσῃ τοῦ κυριεύοντός σου οἴστρου! . . . Ὅχι· δὲν ἠδυνάμην ποτέ! . . . Νὰ παραιτηθῶ τῆς βασιλείας ἣν εἶχον, καὶ ν' ἀποσυρθῶ κατησχυμένος, ἀφανισμένος, καταγελαστός μεταξὺ χυδαίων καὶ ἀσημάντων ἀνθρώπων, νὰ δώσω τοιοῦτον θρίαμβον εἰς τοὺς φθονοῦντάς με, τοὺς ὁποίους μέχρι τοῦδε κατεφρόνουν καὶ κατεπάτουν! . . . Ὅχι, ὄχι· δὲν ἠδυνάμην! . . . ἐκουσίως τοῦλάχιστον. Ἀλλ' ἔλθεν ἡ ὀλεθρία ἡμέρα καθ' ἣν κατὰ πρῶτον εὗρέθην ἐνδεὲς χρημάτων. Ἰξεπλάγην τότε ὡς νὰ μὴν ἦτον ἐπόμενον τὸ τοιοῦτον. Εἶχα μολοντοῦτο ἀκόμη τοὺς ἵππους μου, τοὺς δίσκους μου, τὰ ἐπιπλά τοῦ οἴκου τούτου . . . Τὰ χρήματά μου ἐπληρώνοντο καὶ ἔμεναν καὶ 60,000 φράγκων ἰσως . . . Με τόσον ὀλίγα τί πρῶτον νὰ κάμω ; Τότε, πάτερ μου, ἔκαμα τὸ πρῶτον βῆμα εἰς ὁδὸν ἀτιμίας . . . Μέχρι τοῦδε ἦμην τίμιος . . . τὰ ὅσα ἐδαπάνησα ἦσαν

ιδικά μου· ἔκτοτε ἔμως ἐμ-
νάμην νὰ πληρώσω . . . Ἐπ-
μου θεράποντας, διὰ νὰ
καὶ διὰ νὰ δυνηθῶ, δι' αὐ-
μου τὰ χρέη, νὰ χαρῶ τὴν
μου . . . Διὰ νὰ ἐπαρκεσθῶ
τὰ λοιπὰ ἀπονένομένα ἐξο-
χὰς ἀπὸ ἐξοχίους· ἔπειτα,
ἐρασίων, ἐδανείσθην ἀπὸ
τοὺς φίλους μου, ἐδανείσθην
ὅλα ταῦτα ἐξηντλήθησαν, ἐ-
πὶ τιμίου ἀνθρώπου ἔγινα
. . . ἀλλ' εἰσέτι δὲν εἶχα πρ-
μολοντοῦτο . . . ἠθέλησα νὰ
θλιβεράς . . . Ἀπέδειξα εἰ-
δὲν ἐφοβούμην τὸν θάνατον
μόνος μου ! . . .

— Τί λέγεις ! . . . μὲ
κόμης μὲ ἀγρίαν εἰρωνείαν.

— Δὲν μὲ πιστεύετε, π-

— Ἐνωρίς τάχα, ἢ ἀργ-
σθεσεν ὁ γέρον ἀπαθὴς πάν-
Υποθέτων ὁ Φλωρεστάν

πατρός του ἀναφέρων εἰς αὐ-
χειριασθῇ, ἐνόμισεν ἀναγκασ-
ραν τὴν σκητὴν διὰ θεατρικ-
πὸν ἐν σκεῦος, ἐλάβεν ἐξ αὐ-
λου ὑποπρατίνου, καὶ εἶπε

— Ἰταλὸς τις ἀγύρτης
τοῦτο . . .

— Καὶ . . . τὸ ἡγόρασεν
δηλητήριον; ἠρώτησεν ὁ γέ-
ἐκ τῆς θέσεώς του.

Ὁ Φλωρεστάν ἐνόησε τὴν σκηνάσιον τῆς ἐρωτήσεως ταύτης καὶ ἀγαλλήτως ἀνέβη ἐπὶ τοῦ προσώπου του πραγματικῇ, ἐπειδὴ αὐτὸ τῶνόν τι ἦτον ἀλήθεια . . . Μίαν ἡμέραν τὴν ἤθε να σκευθῇ ἑρήμερος στιγχαρμός! αἱ τοῦ εἶδους του ἄνθρωποι εἶναι πολὺ ἀνικητοὶ ὅτε πρόκειται ψυχρῶς καὶ χωρὶς τινος μάρτυρα νὰ δώσωσιν εἰς ἐαυτοὺς ὁλοκρον, τὸν ὅποιον ἄλλως δὲν ἀπαρεύρουσιν εἰς τὴς μοιρολογίας, ἐπειδὴ ἐκεί τοὺς ἐρεθίζει τὸ φιλοτιμον. Ἀνεκράξε λοιπὸν μὲ τὸν τόνον τῆς ἀληθείας:

— Ἐξουθενώθην πολὺ, πατέρ μου, ἀλλ' ὅχι ἕως αὐτοῦ! . . . ὅχι αὐτὸ τὸ φυλάττω διὰ τὸν εαυτόν μου.

— Καὶ λοιπὸν ἐδείχασες καὶ δὲν τὸ ἐπίες; εἶπεν ὁ γερὸν κόμης.

— Δὲν ἀννοῦμαι ὅτι ἐνώπιον τοιαύτης τρυφερᾶς καταφυγῆς μὲ ἐκურσε σφιγνὴ δὲν ἦτον ἡ θέσις μου διόλου τῆς ἀπελπισίας; οἱ πρὸς τοὺς ὁποίους ἐχρεώστην ἦσαν πλουτοὶ καὶ ἠδύνατο νὰ προσμείωσιν . . . Εἰς τὴν ἡλικίαν μου, μὲ τὰς σχέσεις τὰς ὅπαιας εἶχα, ἤλπιζα, ἂν ὅχι νὰ πλουτήσω ἐκ νέου, νὰ ζήσω τοῦλάχιστον ἀξιοπρεπῶς καὶ ἀνεξαρτήτως. Διάφοροι τῶν φίλων μου, ὀλιγώτεροι ἐμὸ ὅσως ἱκανοί, ἐκαμνον ταχέως πρσόδους εἰς τὴν διπλωματείαν. Τοῦτο ἐκέντησε τὴν φιλοτιμίαν μου . . . Ἰδυνήθην εὐλόγως νὰ εὗρω θέσιν παρὰ τῇ προσβολῇ εἰς Ἱερολοτεῖν . . . Κατὰ δυστυχίαν, ἡμέρας τινὰς μετὰ τὸν διορισμόν μου, μέινας εἰς τὸ χαρτοπανηγυρὸν χρεώστης πρὸς τινὰ μὲ τὴν ὅποιον εἶχα ἀντιπάθειαν, ἤλθα εἰς στενοχωρίαν . . . Εἶχα καταδαπανημένην ὅλην μου τὴν περιουσίαν . . . Με ἀνέβη λοιπὸν τότε ἰδέα τις ὀλεθρία. Νομίζων ὅτ' ἤθελα μείναι ἀτιμώρητος, προσεφυγα εἰς μίαν πρᾶξιν ἐπανειδύστον . . . Βλέπετε, πατέρ μου, ὅτι δὲν σᾶς ἐκρύψα τίποτε . . . ὁμολογῶ τὴν χαλερόπειάν μου, καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ δὲν λέγω οὐδέν. Δύο τῶρα μὲ μένουσι καταφύγια, καὶ δι' ἀμφοτέρα ἔχω τὴν ἀποφασιν . . . τὸ

Ὁ κόρης ἐκτόθησεν ἀπέναντι τοῦ γραφείου τοῦ Φλωρεστὰν καὶ ἔγραψε μὲ χεῖρα στερεάν·

« Ὑπόσχομαι νὰ πληρώσω ἀπόψε, εἰς τὰς δέκα ὥρας, τὰς εἰκοσιπέντε χιλιάδας ὀράγκων ἅτινα χρωστεῖ ὁ υἱός μου.

» Κόρης ΔΕ-ΣΑΙΝΤ-ΡΕΜΙ.»

— Ὁ δανειστής σου ζητεῖ χρήματα· πλὴν μ' ὅλας τὰς ἀπειλὰς, ὅταν ἰδῇ τὴν ἐκ μέρους μου ὁμολογίαν ταύτην, θέλει συγκατανεύσει εἰς νέαν ἀναβολήν· θέλει παρευθῇ εἰς τοῦ Κ. Δυπόντ, τραπεζίτου, ἐν ὁδῷ Ριχελιώς, ἀρ. 7, καὶ αὐτὸς τὸν ἀποκρίνεται.

— Ὡ! πατέρα μου! . . . πῶς θέλω δυνῆθαι νὰ σᾶς. . .

— Ἀπόψε μὲ προσμένεις . . . Ὁὰ ἔλθω εἰς τὰς δέκα ὥρας φέρων σοι τὰ χρήματα . . . Εἰπέ τὸν δανειστήν σου νὰ ἔλθῃ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν.

— Ναί, πατέρα μου, καὶ μεθ'ύριον ἀναχωρῶ διὰ τὴν Ἀρρικήν . . . Ὁὰ ἰδῇτε ἂν ἦμαι ἀχάριστος! . . . Ἀποῦ δὲ σωφρονισθῶ, ἐλπίζω νὰ προσδεχθῇτε καὶ τὰς εὐχαριστίας μου.

— Δὲν χρωστεῖς εἰς ἐμὲ τίποτε· εἶπα ὅτι δὲν θέλω νὰ δυσφημηθῇ πλείοτερον τ' ὄνομά μου, καὶ δὲν ὁὰ δυσφημηθῇ, εἶπεν ἀπλῶς ὁ γέρον Δε-Σαίντ-Ρεμὴ, λαμβάνων τὴν βρακτερίαν του ἣν εἶχεν ἀποθέσει ἐπὶ τοῦ γραφείου καὶ κατευθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

— Πατέρα μου, τὴν χεῖρά σας τοῦλάχιστον; . . . ἐπανάλαβεν ὁ Φλωρεστὰν ἱεστικῶς.

— Ἐδῶ, ἀπόψε, εἰς τὰς δέκα ὥρας, εἶπεν ὁ γέρον ἀρνηθεὶς τὴν χεῖρα αὐτοῦ.

Καὶ ἐξῆλθε.

— Τὴν ἐγλύτωσαμεν! . . . ἀνέκραξεν ὁ Φλωρεστὰν πλήρως χαρᾶς· τὴν ἐγλύτωσα καὶ καλὴν! — Μετὰ δὲ τινα σκέψιν ἐπρόσθεσε· Σχεδὸν ἐκτὸς κινδύνου . . . Τί σημαίνει; τὸ πρᾶγμα ἦλθεν ὥραϊα . . . Ἰσως ἀπόψε τὸν

ὁμολογήσω καὶ τὸ ἄλλο . . . Εἶναι εἰς τὰ καλὰ τοῦ . . . ἀποῦ ἀπεφάτισε τὴν πρώτην θυσίαν ὅ ἀπορασίῃ καὶ τὴν δευτέραν, ὅταν ἰδῇ ὅτι ἀλλέως, καὶ ἡ πρώτη ἀποβαίῃ ἀνωφερῆς . . . Μαλονότι δὲν εἶναι καὶ τόση ἀνάγκη νὰ τὸν εἰπῶ τὸ δεύτερον . . . Ποῦ θὰ μάθῃ ! . . . "Ἄν τῶν δὲν ἀνακαλυφθῇ τίποτε, τὰ χρήματα ἅτινα θὰ λάβω παρ' αὐτοῦ διὰ νὰ πληρώσω τὸ τελευταῖον αὐτοῦ γράμμα, τὰ φυλάττω . . . Τί διαβουλόθροπος ! ἐν τοσοῦτῳ ἰδρύσῃ ἕως νὰ τὸν μαλαξῶ ! ! ! Εἰς τὴν ἀρχὴν οἱ σαρκώμοι τοῦ ἐκεῖνοι μὲ εἶχαν ἀπελπίσει, ἀλλ' ὁ φόβος μου, ὅτι ὁ αὐτοχειρισθῇ, ἡ ἰδέα τοῦ ὅτι ὁ ἀπορροῦν τ' ὄνομά του, τὸν ἔκαμαν ν' ἀλλιάξῃ γνώμην αὐτοῦ βεβαία ἐχρηιάζετο νὰ ἐπιφέρω . . . Νὰ ἰδῇς ὅτι δὲν ἔστιν ἡναι πτωχὸς ὅσον τὸν λεγουν . . . "Ἄν ἐγγὺς κάμμιαν ἐκ τῶν ταῦτα χιλιάδων φράγκων, θὰ τὰ ἀπέκτινεν ἐκ τῆς ἀικονομίας μὲ τὴν ὁποίαν ζῇ . . . Ὁ Θεὸς μου τὸν ἐσειλεύσεται ἀγριὸς ἐξωτερικῶς, ἀλλὰ κατὰ βῆλος ἐχρησιμεύω, ἀγαθὴν ψυχὴν . . . "Ἄς τρέξω τώρα εἰς τὸν κλητῆρος !

Τότε ἐκτύπησε κωδιωνόν τι, καὶ ἰδοὺ ὁ Βογῆρος.

— Πῶς δὲν μὲ εἶπες ὅτι ἦτον ἐδῶ ὁ πατήρ μου; Εἶπες ἕνας ἀμελής !

— Δύο φορές ἐκινήθην νὰ ἐμιλήσω εἰς τὸν κύριον ἀντικώμητα ὅταν εἰσῆρχετο μετὰ τοῦ Κ. Βαδινότη δὲ τοῦ κήπου· ἀλλ' ὁ κύριος ἀντικώμης, βυθισμένος ἴσως εἰς τὴν μετὰ τοῦ Κ. Βαδινότη συνομιλίαν, μ' ἔνευσεν διὰ τὴν χεῖρὸς νὰ σιωπήσω . . . Διὰ τοῦτο δὲν ἔκρινα πρέπον ἐπιμείνω . . . Μεγάλως ἠθέλα λυπηθῇ ἂν ὁ κύριος ἀντικώμης ἠδύνατο ποτὲ νὰ μὲ πιστεύσῃ ὡς ἀμελῆ εἰς τὰ χρέη μου . . .

— Καλὰ . . . εἰπὲ τὸν "Εδουαρδὸς νὰ ζεύξῃ ἀμέσως τὸν "Ωριωνα . . . ἢ καλῆτερα . . . τὸν Πλύουερ εἰς μικρὸν ἀχημάτισον, τὸ δὲ τροχόν . . .

Διηγήσις Κεντρικῆς Βιβλιοθήκης Βερολίνης

Ὁ Βογῆρος προσέκλινεν εὐσεβάστως. Καθ' ἣν δὲ στιγμήν ἐξήχετο, ἰδοὺ ἡ ὕβρις ἐκρούσθη. Ὁ Βογῆρος ἤτένισε πρὸς τὸν ἀντικείμενον με ὕψος ἐρωτηματικόν.

— Βισέλθετε! εἶπεν ὁ Φλωρεστάν.

Καὶ ἰδοὺ ἐπαρουσιάσθη δευτερός τις θαλαμηπόλος κρατῶν ἀνὰ χεῖρας μικρὸν δίσκον ἐπιχευσέν. Ὁ Βογῆρος ἐπῆρεν ἀμέσως τὸ δίσκαριον . . . καὶ σπεύσας μετὰ ζήλου πολλοῦ καὶ προθυμίας, το ἐπαρουσίασε πρὸς τὸν ἀντικείμενον, ὅστις τείνας τὴν χεῖρα ἔλαβεν ἀπ' αὐτοῦ ὀγκώδη σάκελλον ἐν εἶδει ἐπιστολῆς, διὰ μαύρου ἐσφραγισμένον ἰσπανικοῦ κηροῦ.

Οἱ δύο θεράποντες τότε ἀπῆλθον. Ὁ Φλωρεστάν ἤνοιξε τὸν σάκελλον. Περιεῖχε δὲ αὐτὰς 25,000 σφάγκων εἰς γραμμάτια ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ θησαυροφυλακίου . . . χωρὶς νὰ συνοδεύῃ ταῦτα ἡ ἐλάχιστη λέξις, τίς ὁ ἀποστέλλων αὐτά.

— Βεβαία, βεβαία, ἀνέκραζεν ὅλος φαεινός, ἡ σήμερον ἡμέρα εἶν' εὐλογία Θεοῦ δι' ἐμέ . . . Ἰδοὺ ἐσώθην . . . καὶ ἐσώθην καθ' ὅλην τὴν ἐκτασιν ἃς τρέξω τώρα εἰς τοῦ ἀδαμαντουργοῦ . . . Καὶ ὁμως . . . ἴσως . . . Ἄς προσμείνω ἀκόμη . . . ὑποφίαν κάμμιαν δι' ἐμέ δὲν εἶναι τρόπος νὰ λάβουν . . . 25,000 σφάγκων κάλλιον εἶναι νὰ τὰ κρατῇ κάποις . . . Ἀκούεις! . . . νὰ δειλιάσω ὅτι ποτὲ τὸ ἄστρον τῆς εὐμαρμένης μου ἤθελε σκοτασθῇ . . . ἰδοὺ τώρα λαμπρὸν φαεινότερον παρ' ὅσον ἦτο . . . Ἀλλὰ ποῦς νὰ μὲ στέλλῃ αὐτὰ τὰ χεῖματα; τὸ γράψιμον τῆς ἐπιγραφῆς δὲν μὲ εἶναι γνωστόν . . . Ἡ σφραγὶς . . . ὦ! ὦ! ἓνα Ν. καὶ ἓνα Λ . . . εἶναι τῆς Κλοτίλδης! . . . Καὶ πῶς αὐτὴ νὰ ἔραθε; . . . καὶ νὰ μὴ μὲ γράψῃ λέξιν . . . παράδοξον! Πόσον ἐγκαιρον τὸ βοήθημά της! . . . Ἄ! εἶδες νὰ λησμονήσω! . . . εἶχαμεν μείνει σύμφωνοι νὰ συναντηθῶμεν ἐδῶ σήμερον τὸ πρωτ . . . Τοῦ Βαδινότη οἱ φοβερισμοὶ ἀφῆρσαν ἀπὸ τὸν νοῦν μου τὴν Κλοτίλδην . . .

Θά ἤλθε καὶ μ' ἐπρόσμεινεν, ἔπειτα ἐβαρύνθη καὶ ἀνεχώρησεν . . . Ἀναμφιβόλως διὰ τῆς χρηματικῆς ταύτης ποστολῆς ἠθέλησε νὰ μ' ἐλέγξῃ, εὐγενῶς . . . νὰ μοῦ ἀδείξῃ ὅτι δὲν πρέπει διὰ μίαν στενοχωρίαν μου χρηματικὴν νὰ τὴν λησμονῶ . . . Ναί, ναί, εἶναι πλάγια ἐπίπλεις . . . ὅτι δὲν ἀπευθύνθη πρὸς αὐτὴν καθὼς πάντοτε . . . ὦ, τὴν καλὴν Κλοτίλδην ! . . . πάντοτε μεγαλόδωρος ὡσανύ βασίλισσα ! . . . Τί κρῖμα νὰ καταντήσω τὰς με αὐτῆς σχέσεις μου ἕως αὐτοῦ . . . ἐνῶ ἀκόμη εἶναι τὸν σὸν εὐεϊδής ! . . . Ἐνίοτε θλίβομαι, ὅποταν συλλογίζομαι τοῦτο . . . πλὴν ἡ μεγάλη ἀνάγκη μ' ἐβίασεν . . . ἀλλέως.

— Τὸ δέτροχον τοῦ κυρίου ἀντικόμητος εἰν' ἑτοιμὸν ἦλθεν ὁ Βογῆρος καὶ εἶπε.

— Τίς ἔφερεν αὐτὴν τὴν γραφὴν ; ἠρώτησεν ὁ Φλωρεστάν.

— Ἀγνοῶ, κύριε ἀντικόμη . . .

— Ἄς ᾔται . . . ἐρωτῶ τοὺς κάτω. Εἰς τὸ ἐπίγειον εἶναι κἀκεῖς ; ἐπρόσθεσεν ὁ ἀντικόμης θεωρῶν τὸν Βογῆρον ὡς μετὰ συνεννοήσεως.

— Ὁχι, κύριε ἀντικόμη, ἀνεχώρησε . . .

— Αὐτὸ θὰ ᾔται, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Φλωρεστάν.

Κλοτίλδην μ' ἐπρόσμενεν, ἔπειτα ἀνεχώρησε.

— Ἄν μ' ἐσυγχώρει ὁ κύριος ἀντικόμης νὰ τὸν διακόψω ἕνα λεπτὸν . . . ὑπέλαβεν ὁ Βογῆρος.

— Λέγε . . . λέγε γλίγωρα . . .

— Ὁ "Εδουαρδὸς καὶ ἐγὼ ἐμάθαμεν ὅτι ὁ Κ. δούξ Δι Μοντβρισῶνος ἐπιθυμεῖ νὰ συστήσῃ οἶκον . . . Νὰ ἐλάττωσαν ὁ κύριος ἀντικόμης τὴν καλωσύνην νὰ τὸν προτείνῃ τὸν ἰδικόν του οἶκον, ὡς εἶναι μὲ τὰ ἐπιπλά . . . καθὼς καὶ τὸν σταυλὸν του καθ' ἕνα ἐντελῆ . . . ἤθελεν εἰσελθεῖν καλὴ εὐκαιρία δι' ἐμὲ καὶ τὸν "Εδουαρδὸς νὰ τὰ ἀποποιώμεν, ἴσως δὲ καὶ ἀξιοπρεπέστερον τοῦτο διὰ τὸν κύριον ἀντικόμητα.

— Καλὰ τὸ ἐστοχάσθης, Βογῆρε· ναι, ἐξαίρετα . . . καὶ δι' ἐμὲ αὐτὸν συμφέρει τοῦτο . . . ἅμα ἶδω τὸν Μοντ-βρισῶνος θέλω τὸν ὁμιλήσει. Τί τιμὴν ζητεῖτε ;

— Ὁ Κ. ἀντικόμης ἐννοεῖ . . . ὅτι πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ προσπαθήσωμεν ὅσον τὸ δυνατόν νὰ ὠφεληθῶμεν ἐκ τῆς γενναιοτήτος του.

— Καὶ νὰ κερδίσετε ἐπάνω εἰς τὴν τιμὴν εἰς τὴν ὁποίαν σὰς τ' ἀφῆκα ἐγὼ, ἐννοεῖται ! . . . Λοιπὸν . . . τί λέγετε νὰ ζητήσωμεν ;

— Δι' ὅλα ὁμοῦ 260,000 φράγκων . . . κύριε ἀντικόμης.

— Καὶ ἐπάνω αὐτοῦ κερδίζεις μὲ τὸν Ἑδουαρδς ;

— 40,000 φράγκων περίπου, κύριε ἀντικόμης.

— Δὲν εἶναι ἄσχημον ! . . . Χαίρομαι μολοντοῦτο, ἐπειδὴ ἔμεινα εὐχαριστημένος ἀπὸ σὰς . . . καὶ, ἂν ἔκαμνα ποτὲ διαθήκην, πάντοτε ἤθελα ἀφήσει μίαν τοιαύτην ποσότητα εἰς σὲ καὶ εἰς τὸν Ἑδουαρδς.

— Καὶ ὁ ἀντικόμης ἐξῆλθεν ἵνα πορευθῇ, πρῶτον εἰς ἐκεῖνον πρὸς τὸν ὁποῖον ἦτο χρεώστης, καὶ ἔπειτα πρὸς τὴν κυρίαν Δὲ Λυσθηναῖ, περὶ ἧς δὲν ἐγνώριζεν ὅτι εἶχεν ἀκούσει τὴν μετὰ τοῦ Βαδινότῃ συνομιλίαν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ΄

ΠΕΡΙΖΗΤΗΣΙΣ.

Τὸ Μέγαρον Δὲ-Λουσηνῆς ἦτο μία τῶν βασιλικῶν ἐκ τῶν κατοικιῶν τοῦ προασταίου Ἀγίου Γερμανοῦ, τῶν συντόν μεγαλομετῶν καὶ εὐρυχωρῶν ὥστε δύναται εἰς νῦν τὸν τόπον τὸν ὑποῖον κατέχει ἡ κλίμαξ τῶν νῦν γενομένων ὀλοκλήρους οἴκους ἐκ τῶν μεταγενεστέρων, καὶ ὁλοκλήρος συνοικία ἐπὶ τῆς γῆς τὴν ὑποῖαν ἐπασχολοῦσιν.

Πρὸς τὰς ἐννέα ὥρας τῆς ἑσπέρας, τὴν αὐτὴν ἐκ νῦν ἡμέραν, ἠναίχθησαν τὰ δύο πτερὰ τῆς ὑπερμεγέθους τοῦ μεγάρου αὐτοῦ, ἐνώπιον στυλπωρῶν τινος ματος τὸ ὑποῖον, ἀπὸ ἐσχεδίασε καμπύλην γραμμὴν χάριτσάν ἐντὸς τῆς εὐρυτάτης αὐλῆς, ἐστάθη ἀπὸ πλάτους τινὸς ποδίου ἐσταγασμένου, ἄγοντος πρὸς τὸν ἀντιθάλαμον.

Ἐν τῇ εἰσόδῳ ἀντήχει ἐπὶ τοῦ λιθαστρώτου ὁ τροχὸς δύο βιομηχανῶν καὶ διαπύρων ἵππων, γιγαντόσωρόν τε ἀνθρώπων ἠνοῖξε τὸ δια θυρεοῦ κεκοσμημένον θυρίδιον διόρου, καὶ ἰδοὺ κατέβη ἐκ τῆς λαμπρᾶς ἀμάξης ταύτης μὴ ἐλευθερίαν περιχαρῇ εἰς νεανίας, ὅστις καὶ ἀμέσως ἐβῆ μὴ ὀλιγωτέραν εὐκινηρίαν τὰς πέντε ἢ ἑξ βελόνας τοῦ ποδίου.

Ὁ νεανίας οὗτος ἦτον ὁ ἀντικείμενος Δὲ-Σκίντ-Ρέμ.

Ἐξελθὼν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν ἐχρεώσταν 25.000 φράγκων, καὶ ὁ ὁποῖος, χάρις εἰς τὴν ὑποχρῶσιν ἣν ἀνέλαβεν ὁ πατὴρ τοῦ Φλωρεστάν, συγκαταστήσιν τῶν χρημάτων του, καὶ νῦν ἔλθῃ ὁ ἴδιος εἰς τὴν Χαϊλλότου διὰ νῦν τὰ παραλάβῃ, ὁ Κ. Δὲ-Σκίντ-Ρέμ ἐπαρτίθη ἐκ τῆς κυρίας Δὲ-Λουσηνῆς ὅπως εὐχαρισ

αὐτὴν διὰ τὴν νέαν τῆς πρὸς αὐτὸν ἐκδούλευσιν· μὴ δύνηθαις ὁμῶς νὰ τὴν ἐνταμώσῃ τὸ πρῶν, ἤλθε. βλέπετε, καὶ τώρα μετὰ θρήνηδου, βεδίκιος ὅτι ἐμεῖλλε νὰ τὴν εὕρῃ ἐν πρώτῃ ἑσπέρα (en prima sera) εἰς τὴν συνήθως πρὸς αὐτὸν ἀφιερωμένην ὕρην.

Ἐκ τῆς προθυμίας τῶν δύο θεραπόντων τοῦ ἀντιβαλάμου, οἵτινες ἔσπευσαν ν' ἀνοίξωσι τὴν ὑαλουργικὸν θύραν ἀλλ' εἶδον τὸν διερὸν τοῦ Φλωρεστάν, ἐκ τῆς ὑποκλίσεως μεθ' ἧς παρετάχθησαν οἱ λοιποὶ ὑπκρέται εἰς τὴν διάβαισιν τοῦ ἀντικόμης, τέλος πάντων ἐκ διαφόρων ἄλλων πραγμάτων ἀδιάρκτων σχεδόν, ἠδυνάτο τις νὰ μαντεύσῃ ὅτι ὁ εἰσερχόμενος αὐτός ἦτον ὁ δεύτερος, ἢ μάλλον ὁ ἀληθὲς οἰκουμενιστής.

Ὅταν ὁ δοῦξ Δε-Λυσκηαὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον, τὸ ἀλεξίστοχόν του κρατῶν εἰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας εἰς ἐλκῶδας ἔχων ὑπερμεγέθεις (επειδὴ δὲ ἡγάπη ποτὲ νὰ εἰσέλθῃ δι' ἡμέρας ἐντὸς ὀχλήματος), τὰ αὐτὰ σεβάσματα ἐπεδείκνυν οἱ θεράποντες καὶ τότε· πλὴν, εἰς τοὺς ἀφθαλμοὺς παντὸς θεωροῦ, εἶχε διαρροὴν ἡ φυσιογνωμία τῶν θεραπόντων μεταξὺ τῆς ὑποδοχῆς τοῦ συζύγου καὶ τῆς τοῦ ἐραστοῦ.

Τὴν αὐτὴν προθυμίαν ἐδείξαν καὶ οἱ θαλαμηπόλοι ὅταν ὁ Φλωρεστάν διήλθεν ἐκ τῆς αἰθούσης των· πᾶντα εἰς εἷς αὐτῶν προπορευθεὶς ἔσπευσε νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἔλευσιν τοῦ εἰς τὴν κυρίαν Δε-Λυσκηαὶ.

Ποτὲ ὁ ἀντικόμης δὲν ὑπῆρξεν ἐνδοξότερος, δὲν ἠπθάνθη ἐαυτὸν ἐλαφρότερον, οὐδὲ πλέον εὐδιάθετον καὶ βέλαιον περὶ ἐκβάσεως παντὸς ἐρατοῦ. . . Ἡ νίκη τὴν ὁποίαν ἐκέρδιζε τὸ πρῶν ἐπὶ τοῦ πατρὸς του, τὸ νέον δεῖγμα τῆς ἀφοσιώσεως πρὸς αὐτὸν τῆς κυρίας Δε-Λυσκηαὶ, ἡ χαρὰ τοῦ ὅτι ἐξῆλθεν ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ θέσιν ποσοῦτον τρομεράν, ἡ ἀναγεννωμένη ἐμπιστοσύνη του πρὸς τὴν εἰμαρμένην, ἐδίδον εἰς τὴν χαρίεσσαν μορφήν του χα-

ρακτῆρα εὐτολμίας καὶ εὐδιαθεσίας, ἀποκαθιστῶντα αὐτὴν ἐτι δελεαστικωτέραν· εἰς ἓνα λόγον, ποτὲ δὲν ἦσθάν-
 θην ἐν ἑαυτῷ ὑγείαν μεγαλητέραν. . . Καὶ εἶχε δίκαιον
 Ποτὲ τὸ λυγρὸν καὶ εὐκίνητον ἀνάστημά του δὲν ἀνε-
 στήθη μέχρι τσαύτης εὐθύτητος· ποτὲ δὲν ἀνύψωσε τὸ
 μέτωπον καὶ τὸ βλέμμα πλέον ὑψηλά· ποτὲ ἡ φιλαυτία
 του δὲν ἐγαργαλίσθη ἡδονικώτερον ἐκ τῆς ιδέας· ἡ πε-
 ρικλεῆς οἰκοδόσπουνα τοῦ παλατίου τούτου, εἶναι ἰδική
 μου, εἶναι εἰς τοὺς πόδας μου. . . ἀκόμη σήμερον τὸ
 πρωὶ ἦλθε καὶ μ' ἐπρόσμεναν εἰς τὸν οἶκόν μου. . . »

Ὁ Φίλωρεστὰν ἐκυριεύθη ἀπὸ τῆς ματαιοπρεπεστάτας
 ιδέας ταύτας διερχόμενος τρεῖς ἢ τέσσαρας προδόμους, ἀ-
 γοντας πρὸς μικρὸν τι δωμάτιον ὅπου διέτριβε συνήθως ἡ
 θούκισσα. Τελευταία τις ῥοπή ὀφθαλμοῦ πρὸς ἓνα καθέ-
 πτην ἐπεκύρωσε τὴν ἐξαίρετον ιδέαν ἣν ὁ Φίλωρεστὰν εἶχε
 περὶ ἑαυτοῦ. Ὁ θαλαμηπόλος τότε ἤνοιξε τὰ δύο πτερὰ
 τῆς θύρας τοῦ δωματίου καὶ ἀνῆγγειλεν·

— Ὁ κύριος ἀντικόμης Δε-Σαιντ-Ρεμὴ. . .

Ἀνέκφραστος ὑπῆρξεν ὁ θαυμασμός καὶ ἡ ἀγανάκτη-
 σις τῆς θούκισσας. Αὕτη ἐνόμιζεν ὅτι ὁ γέρον κόμης δὲν
 ἐκρύβην εἰς τὸν υἱὸν του ὅτι καὶ αὐτὴ ἤκουσε τὰ πάντα...

Εἶπομεν καὶ προλαβόντως, ὅτι ἡ κυρία Δε-Λυσσιναι, μα-
 θούσα πόσον ὁ Φίλωρεστὰν ἦτον ἐπονείδιστος, μετέβαλε
 διὰ μιᾶς τὸν ἔρωτά της εἰς βδελυγμίαν ψυχροτάτην καὶ
 προσέτι εἶπομεν ὅτι, ἐν τῷ μέσῳ τῆς κουράτητος καὶ τῶν
 παραπτωμάτων της, ἡ κυρία Δε-Λυσσιναι διετήρησεν ἄσπι-
 λα καὶ ἀμόλυντα αἰσθηματὰ τινα εὐθύτητος, τιμῆς, εἰλι-
 κωνείας τῶν ἱπποτικῶν αἰώνων, στερεὰ ὅλα καὶ ἀκρά-
 θαντα, ὡς νὰ ἐνεφώλευον εἰς καρδίαν ἀνδρικήν· εἶχεν ὡς
 εἰπεῖν πλεονεκτήματα τέχνα τῶν ἑλαπτωμάτων της, καὶ
 ἀρετὰς θυγατέρας τῆς διαστροφῆς της· εἰς τὸν ἔρωτα πο-
 λιτευομένη ὡς νὰ ἦτον ἀνὴρ, ἐξ ἴσου μὲ ἀνδρα καὶ πλέον
 ὥς εἶχε τὴν ἀφροσύνην, τὴν γενναιοφροσύνην, τὴν θαρρά-

λεότητα, καὶ πρὸ πάντων τὴν ἀπέχθειαν πρὸς πᾶν ὅ,τι χαμερπές.

Ἡ κυρία Δέ-Λυσθηαί, σκοπεύουσα τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο νὰ ὑπάρῃ εἰς συναναστροφὴν, ἤτο, μολοντί χωρὶς ἀδάμαντας, στολισμένη μὲ τὴν συνήθη φιλοκαλίαν καὶ μεγαλοπρέπειάν της· ἡ λαμπρά της αὐτὴ στολή, τὸ πολὺ φύκιον (κοκκινάδι) δι' οὗ ἔβαρε φανερὰ καὶ τολμηρὰ, ὡς γυνὴ τῆς αὐλῆς, τὸ πρόσωπόν της μέχρις ὑπὸ τὰ βλέφαρα, ἡ καλλονὴ τῆς μορφῆς της, καλλονὴ εἰς τὰ φῶτα τῆς νυκτός πρὸ πάντων διαπρέπουσα, τὸ ἀνάστημά της, ἀνάστημα θεᾶς βασιλεύουσας ἐπὶ γερμεῶν, ἀποκαθίστων ἐπὶ ἐμφαντικώτερον τὸ μεγαλεῖον ἐκεῖνο τῆς ὀψείας, τὸ ὅποιον κἀνείς δὲν κατεῖχεν ὥσταν αὐτὴν, καὶ τὸ ὅποιον, χρειὰς τυχεύσης, κατέστηεν ἀγέρωχον μέχρι θεινότητος. . . . Μᾶς εἶναι γνωστὸς ὁ ὑψηλόφρων καὶ ἀπότομος τῆς δουκίσσης χαρακτηρὸς φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν φυσιογνωμίαν της, τὸ βλέμμα της, ὅταν ὁ ἀντικείμενος ἐνεφανίσθῃ ἀβρυνόμενος, ἀγαλλόμενος, ἐμπλεὺς θάρρους, καὶ τὴν εἶπεν ἐρωτικῶς·

— "Ω! Κλοτίλδῃ μου... πόσον εἶσαι ἀγαθὴ!... πόσον...

Ὁ ἀντικείμενος δὲν ἠδυνήθη νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του. Ἡ δούκισσα ἐκάθητο καὶ οὐδ' ἐσάλευσεν ἀλλὰ τὸ στήμά της, τὸ βλέμμα της, διεδήλωσαν περιφρόνησιν τοσοῦτον ἀτάραχον καὶ ἀγέρωχον. . . ὥστε ὁ Φλωρεστὰν διεκόπη διὰ μιᾶς. . . οὐδὲ λέξιν νὰ εἴπῃ οὐδὲ βῆμα ἄλλο νὰ κάμῃ ἠδυνήθη.

Ποτὲ ἡ κυρία Δέ-Λυσθηαί δὲν ἐράνη πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τὴν ὄψιν ταύτην. Δὲν ἠδύνατο ὁ Σαينت-Ρεμὶ νὰ πιστεύσῃ ὅτι αὐτὴ ἦτον ἐκεῖνη ἡ ἰδίᾳ γυνή, ἡ γλυκυτάτη πάντοτε καὶ τρυφερά, καὶ περιπαθῶς ὑπείκουσα· ἐπεὶ δὲ δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα εὐπειθέστερον καὶ δειλότερον ἀπὸ μίαν γυναῖκα τολμηράν ἐνώπιον τοῦ ἀνδρός τὸν ὅποιον ἐρᾷ καὶ νομίζει ὡς κυρίαρχην αὐτῆς.

Ἄφου παρῆλθεν ἡ πρώτη ἐκπληξίς του, ὁ Φλωρεστάν ἐντράπη διὰ τὴν ἀδυναμίαν του· ἡ συνήθης αὐθάδειά του ὑπερίσχυσε λοιπόν. Προχωρήσας ἐν βῆμα πρὸς τὴν κυρία Δέ-Λυσσηναϊ διὰ νὰ λάβῃ τὴν χεῖρά της, τὴν εἶπε μὲ τὴν τρυφεροτέραν του φωνήν·

— Τί ἐπαθες, Κλοτίλδη; . . . τί τρέχει; . . . Ποτέ δὲν σέ εἶδα ὡραίαν ὥσάν ἀπόψε, καὶ ὅμως . . .

— Ἡ ἀναίδεια εἶναι μεγίστη! ἀνέκραξεν ἡ δούκισσα ἀπισθοποροῦσα μὲ τόσην βδελυγμίαν καὶ ὑπερηράνειαν, ὥστε ὁ Φλωρεστάν ἔμεινεν ἐκ νέου ἐκθαμβὸς καὶ ὡς ἐμβρόντητος.

Ἀναλαβὼν μολοντοῦτο θάρρος, τὴν εἶπε·

— Τουλάχιστον δὲν θὰ μάθω, Κλοτίλδη, τὴν αἰτίαν αὐτῆς τῆς αἰφνιδίου μεταβολῆς; Τί σοῦ ἔκαμα; . . . τί ἔχεις; . . .

Χωρὶς νὰ τὸν ἀποκριθῇ, ἡ κυρία Δέ-Λυσσηναϊ τὸν ἤτένισε μόνον ἀπὸ κορυφῆς μέχρις ὀνύχων μὲ ὕψος τοσοῦτον καταφρονητικόν, ὥστε ὁ Φλωρεστάν ἡσθάνθη τὸ ἐρύθημα τοῦ θυμοῦ ἐπὶ τοῦ μετώπου του, καὶ ἀνέκραξε·

— Γνωρίζω, κυρία μου, ὅτι εὐκόλῃ τὰ χαλάτε μὲ τὸν καθένα, ὅταν σᾶς καταβῇ . . . Μήπως θέλετε καὶ μαζῇ μου νὰ τὰ χαλάσετε; *

— Ἡ ἀξίωσις εἶναι περίεργος! εἶπεν ἡ κυρία Δέ-Λυσσηναϊ βάλλουσα γέλωτα σαρδονικόν· μάθετε, κύριε, ὅτι, ὅταν ἓνας δούλος μοῦ κλέψῃ . . . δὲν λέγουν ὅτι τὰ χαλάω μαζῇ του . . . τὸν διώκω ἀπ' ἐμπροσθέν μου καὶ φεύγει.

— Κυρία! . . .

— Αἱ, αἱ, τελειώσωμεν, εἶπεν ἡ δούκισσα μετὰ φωνῆς ἀποτόμου καὶ ἀσυστόλου· δὲν ἐμπορῶ νὰ σᾶς βλέπω ἐμπρός μου! Τί θέλετ' ἐδῶ, κύριε; Μήπως δὲν ἐλάβετε τὰ χρήματά σας;

— Λοιπὸν τρώντι· καλὰ τὸ ὑπόθεσα . . . Αἱ 25,000 φράγκων ἅτινα . . .

— Ἰδοὺ ἀπελυτρώθη καὶ τὸ τελευταῖόν σας ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΟΝ· τώρα δὲν διεσώθη ἡ ὑπόληψις τῆς οἰκογενείας σας; . . . Λοιπὸν . . . πηγαίνετε . . .

— ὦ! πιστεύσε . . .

— Λυποῦμαι πολὺ αὐτὰ μου τὰ χρήματα· ἐπρωτίμουν νὰ τὰ εἶδα εἰς βοήθειαν πενήτων τιμίων . . . ἀλλ' ἦτο χρεῖα νὰ σπεύσω νὰ διασώσω τὴν τιμὴν τοῦ πατρὸς σας καὶ τὴν ἰδικήν μου.

— Καὶ λοιπὸν, Κλο-Ἰλδῆ, ἔμαθες, ὥς φαίνεται; . . . ὦ! τώρα πλέον, ὥς βλέπεις . . . ἄλλο δὲν μὲ μένει παρὰ ὁ θάνατος . . . ἀνέκραξεν ὁ Φλωρεστὰν μὲ φωνὴν πλήρη περιπαθείας καὶ ἀπελπισίας.

Τὴν τραγικὴν ἐπιφώνησιν ταύτην ὑπεδέχθη ἡ δούκισσα μὲ γέλωτα τρανόν, αὐθαδέστατον, καὶ κατόπιν ἐπρόσθεσεν ἱλαρυνομένη·

— Κύριε ἐλέησον! ποτὲ δὲν ἤθελα πιστεύσει ὅτι ἡ ἀτιμία εἶναι γελοιώδης, καὶ εἰς τοιοῦτον βαθμόν!

— Κυρία! . . . ἀνεφώνησεν ὁ Φλωρεστὰν μὲ θυμοειδέστατον πρόσωπον.

Ἀλλὰ τὰ δύο πτερὰ τῆς θύρας ἠνοίχθησαν μετὰ κρότου, καὶ ἀνῆγγειλον ἔξωθεν·

— Ὁ Κ. δούξ Δὲ-Μοντρισῶνος!

Ὁ Φλωρεστὰν κατέβαλε τὰ δυνατὰ του νὰ ὑποκρύψῃ τὴν ἐχθροπάθειαν ὑφ' ἧς ἦτο κυριευμένος· καὶ μολοντοῦτο, ἂν εἰσῆρχετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἄλλος τις παρὰ τὸν νεαρὸν δούκα, πλειότερον παρατηρητῆς, ἤθελε διακρίνει τὰ πράγματα.

Ὁ Κ. Δὲ-Μοντρισῶνος ἦτο δεκαοκταετῆς μόλις. Φαντασθῆτε μίαν χαριεστάτην μορφήν νεάνιδος ξανθῆς, ῥοδοκρίνου, τὰ κοράλλινα τῆς ὁποίας χεῖλη καὶ ἡ τρυφερὰ σιαγὼν σκιάζονται ἐλαφρότατα ἀπὸ πρωτοφυῆς γένειον· εἰς ταῦτα προσθέσετε μεγάλα ὄμματα ὑπομέλανα, μὴ ἀποδιώξαντα ὀλοτελῶς τὴν παρθενικὴν ἐκείνην δειλίαν,

γοργά πρὸς τὴν ζωηρότητα, ἀνάστημα ἐλευθέρου ὅσον τῆς δουλείας, καὶ ἴσως λάβατε ἰδεάν τινά περὶ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ δουκὸς, παιδὸς, τοῦ ἀγγελαιοφροτέρου ἡσους ποτὲ θεράπαινα βραβύλλης ἐπειράθη νὰ στοδιά καλύπτρας γυναικείας, ἀπὸ πρῶτον εἶδε τὴν λαιότητα τοῦ ἐλεφαντίνου τοῦ λαμοῦ.

Ὁ ἀντικόμης, ἀπο ἀδυναμίαν ἢ τόλμην παρακινῶνός δὲν ἐξῆλθεν, ἀλλὰ διέμενε.

— Πόσον ἀξιαγάπητος εἶσαι, Κυρράτιέ μου, ὅτ' ἡ ἀπόψε νὰ μ' εὔρης! εἶπεν ἡ κυρία Δε-Λυσσηναῖ με τὴν λασπυργοτέραν ρωσὴν, τεινύσα τὴν ὠραίαν χεῖρά πρὸς τὸν δοῦκα.

Οὗτος ἐκινήθη τότε νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα τῆς ἐξαδέλφου, ἀλλ' ἡ Κλοτίλδη ἀνῆγειρεν αὐτὴν ὀλίγον καὶ εἶπε γελάσασα·

— Ἀσπάσθητι αὐτὴν, προσφιλεστάτέ μου ἐξαδέλφου φρεῖς τὰ περιχεῖριά σου.

— Σὺς ζητῶ συγγνώμην . . . προσφιλεστάτη μοι δέλφει, εἶπεν ὁ ἐρκῆος, καὶ οὕτως ἔφερε τὰ χεῖλη ἐπ' ὑμνῶν καὶ κομφοστάτης χειρὸς ἥτις τῷ ἐπαρουσιάζει.

— Πῶς σκοπεύεις, Κυρράτιε, νὰ τὴν περάσῃς ἀπὸ τὸν ἡρώτικον ἡ κυρία Δε-Λυσσηναῖ, χωρὶς τελείως νὰ προσοχὴν εἰς τὸν Φλωρεστάν.

— Σκοπεύω ἐντεῦθεν νὰ ὑπάγω εἰς τὴν λέσχην.

— Ὅχι, ἀλλὰ νὰ ἔλθῃς μαζί μ' ἐμὲ σκοπεύομεν τοῦ Κ. Δε-Λυσσηναῖ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τῆς κυρίας Δε-Λε-Βάλ· εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς· ἤδη τοσάκις με παρκαλῶς σε παρουσιάσω εἰς αὐτήν . . .

— Ἔστω λοιπόν· προθύμως, προσφιλεστάτη μοι δέλφει.

— Καὶ ἔπειτα, νὰ σοῦ ὁμιλήσω εἰλικρινῶς· δὲν ἀπὸ τῶρων νὰ σε βλέπω λαμβάνοντα τὴν ἔξιν τῶν σχῶν· δὲν σε λείπει οὐδὲν ἐκ τῶν ὅσα ἐχρειάζεσαι.

ἴσαι δεκτός, καὶ περιζήτητος μάλιστα, εἰς τὰς συναναστροφάς τοῦ μεγάλου κόσμου. . . λοιπὸν πρέπει εἰς αὐτὰς μᾶλλον νὰ συγχάξῃς, καὶ πάλιν.

— Θέλω ἀκολουθήσαι τὴν προτροπὴν σας.

— Καὶ ἐπειδὴ πρὸς σέ εἶμαι σχεδὸν προμήτωρ. . . ἔχω προσφιλέστατὸ μὲν Κορράτιο, μεγάλως ἀπαιτήσεις περὶ σοῦ. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἀπέκτησας τὴν νόμιμον ἡλικίαν, ἀλλὰ μὲ φαίνεται ὅτι ἀκόμη διὰ καθρὺν πολλὴν θὰ ἔχῃς χρειὰν κηδεμονίας. . . Καὶ σέ προτείνω νὰ δεχθῇς τὴν ιδιότητά μου.

— Μετὰ πάσης μου χαρᾶς! εἶπε μετὰ ζωηρότητος ὁ νεαρὸς δούξ.

Ἀδύνατον νὰ περιγράψωμεν τὴν σιγαλέαν ἀγανάκτησιν τοῦ Φλωρεστάν, ὁρῶν εἰσέτι ἵταμένον, καὶ στυγνίζομενον ἐπὶ τῆς ἐστίας. Οὐδ' ὁ δούξ, οὐδ' ἡ Κλοτὶλδὴ ἐπρόσεχον τελείως εἰς αὐτόν. Γνωρίζων πᾶσαν ταχέως ἐλάβανεν τὰς ἀποφάσεις τῆς ἡ κυρία Δὲ-Λυσσιναι, ἐνόμισεν ὁ ἀντικόμης, ὅτι αὕτη, διὰ νὰ τὴν ἀποδείξῃ τρανώτερον πᾶσον τὸν κατεργάσθαι εἰς τὸ ἐξῆς, ἤθελε ν' ἀρχίσῃ ἀμέσως καὶ ἐνώπιόν του τακτικὰς ἀκροβουλίας εὐρώτας μὲ τὸν Κ. Δὲ-Μοντβρισώνας.

Ἄλλ' οὐδὲν τοιοῦτον· ἡ δούκισσα εἶχε πρὸς τὸν ἐξαδελφόν τῆς μητρικὴν σχεδὸν στοργήν, ἐπειδὴ αὐτὸς ἐμεγάλωσεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς, ὡς εἶπεν. Μολοντοῦτο ὁ δούξ ἦτο τοσοῦτον εὐειδής, καὶ τοσοῦτον ἐφαίνετο ἀγαλλόμενος ἐκ τῆς χαριεστάτης ὑποδοχῆς ἣν τὸν ἔκαμνεν ἡ ἐξαδελφὴ του, ὥστε ἡ ζήλια, ἢ μᾶλλον, ἡ ἀλαζονεία τοῦ Φλωρεστάν ἐφθασεν εἰς τὸν καλοσῶνα· ἡ καρδία του ἐσπρηφεν ὑπὸ τὰ σκληρὰ δῆγματα τοῦ φθόνου τὸν ὁποῖον τὸν ἐνέπνεεν ὁ Κορράτιος, ὅστις, πλούσιος καὶ πολυτέλειτος, εἰσῆρχετο περικλεῶς εἰς τὴν ζωὴν ἐκείνην τῶν ἡδονῶν καὶ ἀδρότητων ἀφ' ἧς οὗτος ἐξήρχετο πλέον, ἄφανισμένος, στιγματισμένος, καταρρονημένος, ἄτιμος.

Ὁ Δέ-Σαιντ-Ρερμὴ ἦτον ἀνδρεῖος, δηλαδὴ εἶχεν ἐκείνη τὴν κεφαλικὴν ἀνδρείαν, ἣν διδεται νὰ εἰπωμεν, ἥτις κἀμνεὶ τὸν ἄνθρωπον, ὅστις συναρπαθῇ ἀπὸ θυμὸν ἢ κενὸν δαΐδιαν νὰ κατατρονῇ πάντα κίνδυνον· ἀλλὰ κατὰ βῆθος ἦτον ἀνάνδρως καὶ σὺνιδανός, δὲν εἶχεν ἐκείνην τὴν γενναίουχίαν τὴν θριαμβεύουσαν ἐπὶ τῶν φαύλων τοῦ ἀνθρώπου ὁρμῶν, ἢ τοῦλάχιστον, τὴν ἐμπνέουσαν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ἀπόφασιν τοῦ νὰ δώσῃ πέρας εἰς ζωὴν ἐπὶ νεκροῦ διστον δι' ἐκουσίῳ θανάτου. Ἐμπλεως ὁργῆς διὰ τὴν στυγεράν κατὰτρονῆσιν τῆς δουκίσσης, καὶ ὑπολαμβάνων ὅτι εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ νεαροῦ δούκως εἴλεπεν ἓνα διὰ δολφὸν του, ἠθέλησεν ὁ Κ. Δέ-Σαιντ-Ρερμὴ ν' ἀντιταξῇ αὐτῇ θάδεϊαν πρὸς τὴν αὐθάδεϊαν τῆς κυρίως Δέ-Λυσσηκί, καὶ χρεῖας τυχεύσης, νὰ ἔλθῃ εἰς ἔριν καὶ μετὰ τοῦ Κορράτιου.

Ἡ δούκισσα, ἀδύμων εἰς τὸν ἐσχάτον βαθμὸν διὰ τὴν ἀναιδείαν τοῦ Φλωρεστάν, δὲν ἐστρέφετο οὐδὲ νὰ τὸν ἴδῃ κἀν' ὃ δὲ Κ. Δέ-Μοντβουισῶνας, εἰς τὴν πρὸς τὴν ἐξαδέλφον του προθυμίαν, λητμονήσας ὅπως οὖν τὴν ἐθιμοταξίαν, δὲν ἐχαίρετ' αὐτήν, οὐδὲ λέξιν εἶπε πρὸς τὸν ἀντικόμητα, τὸν ὅποιον ἐντοσούτω ἐγνώριζε. Προχωρεῖ λοιπὸν αὐτός πρὸς τὸν Κορράτιον, ὅστις εἶχε τὰ γότα στραμμένα πρὸς αὐτὸν, τὸν ἐγγίζει ἐλαφρὰ εἰς τὸν βραχίονα, καὶ τὸν λέγει ξηρῶς καὶ εἰρωνικῶς·

— Καλὴ ἐσπέρα σας, κύριε . . . σας ζητῶ ἐκτενωσικῶς, συγγνώμην ὅτι τώρα μόνις σας ἐπαρτήρησα.

Ὁ Κ. Δέ-Μοντβουισῶνας, ἀνσθαιθεὶς ὅτι τῶντε ἔλαβεν ἀπὸ τὸ καθήκον του, ἐστράφη διὰ μιᾶς, καὶ εἶπε ἀπὸ καρδίας πρὸς τὸν ἀντικόμητα·

— Κύριέ μου, τῇ ἀληθείᾳ, μένω ἀναπολόγητος . . . Τολμῶ μολοντούτο νὰ ἐλπίσω ὅτι ἡ ἐξαδέλφη μου, ἥτις εἶχεν ἐπισύρει ὅλον μου τὸν νοῦν, θέλει εὐαρεστηθῇ νὰ με δικαιώσῃ παρ' ὑμῖν . . . καὶ . . .

— Κορράτιε, εἶπεν ἡ δούκισσα, πλήρης ἀγανακτήσεως

μή σε μέλη· δὲν ἔχει νὰ ζητήσῃς συγγνώμην· καλὰ ἔκα-
μες . . . δὲν ἀξίζεις τὸν κόπον.

Ὁ Κ. Δὲ-Μοντβρισῶνος, νομίζων ὅτι ἡ ἐξαδέλφη του
τὸν ἤλεγχε δι' ἀστείότητος ὅτι παρὰ πολὺ ἐπρόσχευεν εἰς
τὰ νενομισμένα, εἶπε πρὸς τὸν πελιδνὸν ἐκ τοῦ θυμοῦ ἀν-
τικόμητα·

— Δὲν ἐπιμένω, κύριε . . . ἀφοῦ ἡ ἐξαδέλφη μὲ τὸ
ἀπαγορεύει . . . Βλέπετε, ἀπὸ τώρα ἤρχησεν ἡ κηδεμονία
τῆς ἐπ' ἐμοῦ.

— Καὶ ἡ κηδεμονία αὕτη θὰ ἔχει συνέχειαν . . . Δι'
αὐτὸ τοῦτο μάλιστα, μὲ ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ σὰς κάμω μίαν
πρότασιν . . .

— Πρὸς ἐμὲ, κύριε ; εἶπεν ὁ Κορράτιος, ἀρχίζων νὰ
πειράζῃται ἐκ τοῦ σαρδονικοῦ ὕφους τοῦ Φλωρεστάν.

— Πρὸς ὑμᾶς, μάλιστα . . . Ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀναχω-
ρήσω διὰ Γερολσταῦν, ὅπου ἔλαβον θέσιν εἰς τὴν πρεσβείαν...
Σκοπεύω λοιπὸν ν' ἀποποιήσω τὸν οἶκόν μου, ὡς εἶναι, μὲ
ὅλα τὰ ἀναγκαῖα ἐπιπλα καὶ μὲ τὸν σταῦλον, καθ' ὅλα
ἐντελῇ· τί λέγετε ; δὲν σὰς κάμνει καὶ τὴν εὐγενεῖάν
σας ὡς ἔκαμεν ἐμέ ; (καὶ ὁ ἀντικόμης ἐπρόσφερε τὰς τε-
λευταίας λέξεις ἀτενίζων πρὸς τὴν κυρίαν Δὲ-Λυσθηαῖ
μετὰ τῆς αἰσχίστης προπετείας). Θὰ ᾔτο νοστιμώτα-
τον . . . τί λέγετε, κυρία δούκισσα !

— Δὲν σὰν ἐννοῶ, κύριε, εἶπεν ὁ Κ. Δὲ-Μοντβρισῶνος.

— Κορράτιε, δὲν δύνασαι νὰ δεχθῇς τὴν πρότασιν
ταύτην, εἶπεν ἡ Κλοτίλδη.

— Διατί, δούκισσα, δὲν δύναται νὰ δεχθῇ τὴν πρό-
τασίν μου ;

— Αὐτά, Κορράτιε, τὰ ὅποια λέγουν νὰ σοὶ πωλήσουν
εἶναι ἤδη πωλημένα εἰς ἄλλους . . . ἐννοεῖς· ἤθελες πᾶθει
ὅ,τι παθαίνουν οἱ ἐμπύπτοντες εἰς ληστὰς.

Ὁ Φλωρεστάν ἐδάγκατε τὰ χεῖλη του ἐκ τοῦ θυμοῦ.

— Κυρία, μετράτε τοὺς λόγους σας ! ἀνέκραξε.

— Πῶς ; ἔχομεν καὶ ἀπειλὰς . . . ἐδῶ . . . κύριε !
κραζεν ὁ Κορράτιος.

— Καλὲ, δὲν βαρύνεσαι, Κορράτιε ! μὴ δίδεις πρὸς τὴν γῆν· εἶπεν ἡ κυρία Δέ-Λυσκηναῖ· οὐδεὶς ἄνθρωπος μὲν κατ' ἡρὰ ὀφείλει νὰ ἔχῃ πλέον τὴν ἐλαχίστην σχέσιν αὐτοῦ τοῦ κυρίου. Ἄν ἀγαπᾷ, εἴμ' ἐτοίμη νὰ σὲ καὶ τὴν αἰτίαν !

Ἰσως ἤθελε συμβῇ ῥῆξις τρομερά, ἂν κατ' ἐπὶ τὴν στιγμὴν δὲν ἠκούγοντο τὰ δύο τῆς θύρας περὰ τοῦ Δε-Λυσκηναῖ εἰσῆλθε κατὰ τὴν συνθήκαιν του Θεοῦ καὶ πατάγῃ.

— ὦ, εἰς' ἐτοίμη ! . . . ἀπὸ τώρα ; . . . εἶπε πρὸς τὸν σύζυγόν του· λαμπρά ! . . . ἐξαίρετα ! . . . Καλὴ ἐστὶ Σαιντ-Ρερμὴ, καλὴ ἐσπέρα, Κορράτιε . . . Εἶδετε, φίλοι, εἶδετε συμφορὰν ! . . . ἐγὼ ἀκόμη δὲν συνῆλθα εἰς τὸν τόν μου· ἀκόμη δὲν ἠμπορεῖ νὰ χωρῇ καλὰ κατὰ τὴν ιδέαν μου . . . τὸν ταλαίπωρον τὸν Δ' Ἀρβιὸν φρίκη, τί φρίκη !

Καὶ ῥιφθεὶς ὑπτίως ἐπὶ πλατέος θρόνου, ἐσφεν τὸν πῖλόν του μακρὰν αὐτοῦ, καὶ, σταυρώσας τὸ ἀσπρὸν του σκέλος ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ του γόνατος, ἔλαθε πύδα εἰς τὴν χειρὰ του, καὶ ἐξηκολούθησε νὰ ἐκτελέσῃ ἐκφωνήσεις ὀλιψέως.

Ἦ τοῦ Κορράτιου καὶ Φλωρεστὰν ταραχὴ κατεπερὶ χωρὶς ὁ Κ. Δε-Λυσκηναῖ νὰ παρατηρήσῃ τότε. Ἦ Δε-Λυσκηναῖ, ὅχι ἐπειδὴ εὗρεθῇ εἰς ἀμνηστίαν, δὲν ἀπὸ τὰς γυναῖκας αἵτινες ἀμνηστῶν, ἀλλ' ἐπειδὴ δύνατο πλέον νὰ ὑποφέρῃ τὴν παρουσίαν τοῦ Φλωρεστὰν λέγει πρὸς τὸν δοῦκα·

— Ὅταν ἀγαπᾷτε, εἴμ' ἐτοίμη ν' ἀναχωρήσωμιν· παρουσιάσω ἀπόψε καὶ τὸν Κορράτιον εἰς τὴν κυρία Σεναβάλ.

— Ὅχι, ποτέ ! ὅχι, ποτέ ! ἀνερώνησε πάλιν

ἀφῆνων τὸν πόδα του καὶ ἀρπάζων ἐν τῶν προσκεφαλαίων τοῦ ἀνεκλίντρου, ἐπὶ τοῦ ὑποβίου κκτέρερε δύο χρονίας δυνατὰς. Ἡ Κλοτίλδη ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς καθέδρας τῆς.

— Κύριε ἐλέησον! τί ἐπαθες, χριστιανέ; τὸν λέγει ἐτρόμαξα.

— Ὅχι ποτέ! ἐπανελάβην ὁ δούξ· καὶ ἀπωθήσας τὸ προσκεφαλαίον ἀνέγειρεν, καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῇ—δὲν χωρεῖ ὁ νοῦς μου ὅτι ἀπεθάνεν ὁ Δ'-'Αρβίλλ! τί λέγεις, Σαιντ-Ρερῆ; τί λέγεις, ἀδελφε!

— Τρόντι, ἀπροσδόκητον δυστύχημα! εἶπεν ὁ ἀντικόμη.

— Σὺς παρακαλῶ, εἶπεν ἡ δούκισσα πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς, ἀνεγειρομένη· παύσατε νὰ θνητῆτε τὸν Κ. Δ'-'Αρβίλλ με φωνὰς ἀλλοκότους. . . Σημάνετε μᾶλλον τοὶ κώδωνι διὰ νὰ ἐτοιμάσουν τὸ ὄργανον.

— Ἀκούεις ἐκεῖ . . . ἀλλοκότους φωνὰς! εἶπεν ὁ Κ. Δέ-Λυστρε καὶ ἀρπάζων τὸ σχοινίον τοῦ κώδωνος· διαβόλε! πρό πριὼν ἡμερῶν νὰ ᾄδαι ὁ ταλαιπώρος πλήρης ζωῆς καὶ υγιείας . . . καὶ σήμερον, τί ἐμείνεν ἐξ αὐτοῦ; Τίποτε . . . σικὰ . . . οὐδέν!!!

Αἱ τρεῖς αὗται ἐκφωνήσεις συνωδελύθησαν ἐκάστη ἀπὸ κωδωνόκρουσμα τεσσάρτον σφοδρὸν, ὥστε τὸ σχοινίον τοῦ σημάντρου ἐκοπή εἰς τὰς χεῖρας τοῦ δούκως, ἐπέσεν ἐπὶ λυχνίας τινὸς φερούσης ἀναμμένα κηρία, ἔρριψε δύο εἰς αὐτῶν· καὶ τὸ μὲν ἓν, πεσὼν ἐπὶ τοῦ μυρμαρίου τῆς ἐστίας ἐσύντριψε χαριέστατον ποτήριον ἀργιλλόπλαστον, τὸ δὲ ἕτερον κυλισθὲν χαμνὴ ἐπὶ λαμπροῦ τάπητος, μετέδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν σλογα, μέχρις οὗ ἀπέσβεσεν αὐτὴν ἐν τάχει ὁ Κορράτιος ὑπὸ τὸν πόδα του.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν εἰσῆλθον μετὰ σπουδῆς δύο θαλαμπεῖοι, καὶ εὗρον τὸν μὲν δούκα κρατοῦντα εἰσέτι εἰς χεῖρας τὸ σχοινίον τοῦ σημάντρου, τὴν δούκισσαν καγχάζουσαν ἐκ τῆς καταστροφῆς τῶν κηρίων, τὸν δὲ Κ.

Δέ-Μοντβρισώνας μετέχοντα τῆς ἰλαρότητος τῆς ἐξαδέλφους του.

Μόνος ὁ Δέ-Λουσηναῖ ἔμεινε σοβαρός· ἔρριψε τὸ ἀνά χειρὰς του σχοινίον εἰς ἓνα τῶν θεραπόντων, καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς·

— Τὸν δίφρον τῆς κυρίας.

Ἡ Κλοτίλδη συνελθοῦσα, εἶπε πρὸς τὸν σύζυγόν της

— Τῇ ἀλκμείᾳ, δὲν εἶδα εἰς τὸν κόσμον ἄνθρωπον ἰκανὸν ὥσάν ὑμᾶς νὰ κάμνη τοὺς ἄλλους νὰ γελοῦν προκειμένης ὁμιλίας τοσοῦτον θλιβερᾶς . . .

— Θλιβερᾶς! . . . ἀκούεις θλιβερᾶς! . . . φριβερᾶς εἶπε μᾶλλον . . . τρομερᾶς! . . . Συλλογίζομαι ἀπὸ χθὲς ποίους τῶν τῆς οἰκογενείας μου θὰ ἐπροτίμων νὰ ἴδω νεκροὺς ἀντὶ τοῦ δυστυχοῦς Δ'·Λαβίλλ. Πρῶτον, τὸν ἀνεψιὸν μου Δ'·Εὐθερβάλ, τὸν ὁποῖον βαρύνομαι ὁσάκις ἀρχίζει νὰ μοῦ ὁμιλῇ μὲ τὸ τραύλισμα τῆς γλώσσης του· ἔπειτα τὴν θείαν σου τὴν Μεριμβίλλην, ἥτις ἄλλα δὲν ἔχει νὰ σοῦ λέγῃ παρὰ διὰ τὰ νεῦρά της, διὰ τὴν ἡμικρανίαν της, καὶ νὰ σοῦ ῥουφᾷ καθημέραν, ἕως νὰ ἐλθῇ ἡ ὥρα τοῦ γεύματος, ὁλόκληρον γαβάθαν ζωμὶ μὲ τὰ ψωμὶ, ὥσάν κάμμία πορτάρησα . . . Τὴν ἀγαπᾷς τὴν θείαν σου τὴν Μεριμβίλλην; τὴν θέλεις νὰ ζῇ;

— Ἀληθινὰ, φίλε μου, εἶσαι τρελός! εἶπεν ἡ δούκισσα.

— Τί τρελός! μήπως εἶναι ψεύματα; ἐπανελάβεν ὁ δούξ· δίδει κἀνείς εἰκοσι ἀδιαφόρους ἀνθρώπους ἀνθ' ἑνὸς φίλου του . . . τί λέγεις καὶ σὺ, Σαιντ-Ρεμῆ;

— Ἀναμφιβόλως.

— Τὸ λέγει κ' ἓνας μῦθος . . . ὁ τοῦ ράπτου. Τὸν γνωρίζεις, Κορράτιε, τὸν μῦθον τοῦ ράπτου;

— Ὅχι, δὲν τὸν ἤκουσα.

— Ἐνας ράπτης κατεδικάσθη νὰ κρεμασθῇ· ἀλλ' εἰς ἐκείνην τὴν χώραν δὲν ὑπῆρχεν ἄλλος παρ' αὐτόν· τί κάμνουν λοιπὸν οἱ κάτοικοι; Λέγουν εἰς τὸν κριτὴν· Κύριε

κοιτά, ἡμεῖς ἓνα μόνον ῥάπτῃν ἔχομεν, ὑποδηματοποιούς ὁμῶς ἔχομεν τρεῖς· ἂν κρεμάσῃς τὸν ἓνα ἐκ τῶν τριῶν ὑποδηματοποιῶν εἰς τόπον τοῦ ῥάπτου, μᾶς εἶναι ἀρκετοὶ οἱ ἄλλοι δύο ὑποδηματοποιοί. Καταλαμβάνεις ὁ μῦθος τί δηλοῖ, Κορράτιε;

— Πολὺ καλὰ.

— Ὁ δῖφος τῆς κυρίας δουκίσσης! εἶπεν εἰς τῶν θεραπόντων.

— Καὶ πῶς, Κλοτίλδῃ, δὲν ἐστολίσθης ἀπόψε μὲ τοὺς ἀδάμαντάς σου; εἶπεν ἀπροσδοκῆτως ὁ Κ. Δέ-Λυσηναῖ μὲ αὐτὰ τὰ φορέματα ἤθελαν σὲ πρέπει θαυμασία!

Ὁ Σαίντ-Ρεμῆ ἐταράχθη.

— Ἐτυχε, δόξα τῷ Θεῷ, νὰ ὑπάγωμεν καὶ μίαν φορὰν μαζὶ εἰς τὴν συναναστροφὴν, ἐπανελάθει ὁ δούξ, καὶ νὰ μὴ μὲ κάμῃς τὴν τιμὴν νὰ φορέσῃς τοὺς ἀδάμαντάς σου! . . . Καὶ πρέπει, Σαίντ-Ρεμῆ, νὰ ἤξούρῃς ὅτι οἱ ἀδάμαντες τῆς δουκίσσης εἶναι λαμπρὰ πράγματα . . . τοὺς εἶδες ποτέ;

— Ὡ . . . ἡ εὐγενεία του τοὺς γνωρίζει . . . τοὺς εἶδε πολὺ καλὰ, εἶπεν ἡ Κλοτίλδῃ· ἔπειτα δ' ἐπρόσθεσε— Κορράτιε, τὸν βραχίονά σου . . .

Ὁ Κ. Δέ-Λυσηναῖ ἠκολούθησε τὴν δούκισσαν μετὰ τοῦ Σαίντ-Ρεμῆ, ὅστις ἔδραζεν ἀπὸ θυμόν.

— Σαίντ-Ρεμῆ, δὲν θὰ ἔλθεις μαζὶ μας εἰς τὸν οἶκον Σεννεβάλ! τὸν ἠρώτησεν ὁ Κ. Δέ-Λυσηναῖ.

— Ὅχι . . . δὲν ἔμπορῶ, ἀπήντησεν ὁ ἀντικόμης ἀποτόμως.

— Νὰ . . . βλέπεις, Σαίντ-Ρεμῆ; ἰδοὺ καὶ ἡ κυρία Δέ-Σεννεβάλ ἄλλη μία! . . . ἄλλαι δύο ψυχαὶ . . . τὰς ὁποίας εὐχαρίστως ἤθελα δόσει εἰς ἀνταλλαγὴν, διότι ἔχω καὶ τὸν ἄνδρα τῆς εἰς τὸν κατάλογόν μου.

— Τί κατάλογον;

— Κατάλογον τῶν ὅσοι ἐπρωτίμουν ν' ἀπέθνησκον ἀν-

τί τοῦ Δ' Ἀρβίλλ. Καθ' ἦν στιγμήν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον
ὁ Κ. Δέ-Μοντβρισῶνας ἐβούθει τὴν δούκισσαν νὰ φορέσῃ
τὸν μανδύαν της, ὁ Κ. Δέ-Λυσκηναῖ, πρὸς τὸν ἐξάδελφον
του ἀποταθείς, τὸν εἶπεν·

— Ἀποῦ λοιπὸν ἐργεσαι, Κορράτιε, μαζὶ μας·
εἰπὲ τὴν ἀμαζάν σου ν' ἀκολουθῇ τὴν ἰδικήν μας·
ἐκτὸς ἂν ἐργεσαι καὶ σὺ, Σαίντ-Ρεμῆ, μεθ' ἡμῶν· ἂν ἐρ-
σαι μὲ διδεις τόπον εἰς τὸν ἰδικόν σου δίσκρον . . . καὶ
σὲ δικηγλήθω μίαν ἄλλην ἱστορίαν πολὺ καλητέραν ἐκεί-
του ῥάπτου.

— Σ' εὐχαριστῶ, εἶπε ἑκρῶς ὁ Σαίντ-Ρεμῆ· πρέπε
ἐπιστρέφω εἰς τὸν οἶκόν μου.

— Ἐ, καλὴν νύκτα λοιπὸν . . . Τί . . . μήπως
ἔχεις χηλασμένα μὲ τὴν γυναῖκά μου, καὶ ἀναβαίνει
τὴν ἀμαζάν της χωρὶ νὰ σὲ εἴπῃ λέξιν;

Καὶ ὄντως, ἡ δούκισσα, ἅμα ὁ δίσκρος της ἐπλησία-
εἰς τὸ ποδίον, ἀνέβη ἐλαφρῶς ἐπ' αὐτοῦ.

— Ἐξάδελφε; . . . εἶπεν ὁ Κορράτιος κράζων τὸν
Δέ-Λυσκηναῖ ν' ἀναβῇ πρῶτος, ἀπὸ σέβας πρὸς αὐτὸν
ρόμενος.

— Ἀνάβηθι! ἀνάβηθι σὺ! . . . εἶπεν ὁ δοῦξ, δο-
σταθείς πρὸς στιγμήν ἐπὶ τοῦ ποδίου, παρετήρει τὸ νύ-
φωτον ὄχημα τοῦ ἀντικύματος.

— Τί ἵπποι εἶναι αὐτοί, Σαίντ-Ρεμῆ; . . . οἱ
βικοί σου;

— Καί . . .

— Ἀμὴ ὁ χονδρός σου αὐτός, ὁ Ἐδουαρδός . . .
σχῆμα σοῦ τὸ ἔχει! . . . Τοῦόντι, διωρηλάτης καθ' ὅσον
τὴν ἐντέλειαν! . . . Ἰδὲ πῶς κρατεῖ μὲ χάριν τοὺς χι-
νοὺς! . . . Κάνεις, ἀληθινά, ἄλλος παρὰ τὸν Σαίντ-Ἰ-
δὲν ἔχει τὰ πράγματα του εἰς τόσῃν ἁρμονίαν.

— Ἢ κυρία Δέ-Λυσκηναῖ καὶ ὁ ἐξάδελφός της σὲ τὴν
μέναν, φίλε μου, εἶπεν ὁ Κ. Δέ-Σαίντ-Ρεμῆ μετὰ πικρῆς

— Τρώντι . . . πόσον εἶμαι ἀπολίτευτος ! . . . χαῖρε, Σαῖντ-Ρεμὴ . . . Ἄ! ἐλθσμέντσα, ἂν δὲν ἔχης νὰ ὑπάγῃς εἰς ἄλλο μέρος; καλὴ-τερον, ἔλθε αὖριον νὰ γευματίσωμεν ὁμοῦ· ὁ λόρδ-Δουδλεχ μὲ ἐστεῖλεν ἀπὸ τὴν Σκωτίαν γηοῦσους. Νὰ ἰδῇς τί μεγάλα πτηνά . . . Λοιπὸν, εἰμεθα σύμφωνοι . . . τί;

Καὶ τότε ὁ δαῦς ἐπροεῦθη εἰς τὸ ὄχημα, ὅπου ἡ σύζυγος τοῦ μετὰ τοῦ Κυρίατίου.

— Ὁ Σαῖντ-Ρεμὴ, μείνας ἐπὶ τοῦ ποδίου μόνος, εἶδε τὴν ἀμαξὴν ἀναχωροῦσαν. Τότε ἐπροχώρησε καὶ ἡ ἰδική του. Ἀνεβὴ δὲ ἐπ' αὐτῆς ῥίπτων βλέμμα ὀργῆς, ἀπερθεῖας καὶ ἀπελπισίας ἐπὶ τοῦ οἴκου τούτου, οἴκου εἰς τὸν ὅποιον εἰσῆλθεν ὡς δεσπότης, καὶ τώρα ἄρῃεν αὐτὸν διωγμένος αἰσχροῦς.

— Οἶκάδε ! εἶπε θυμωειδῶς πρὸς τὸν θεράποντά του.

— Εἰς τὸ μέγαρον ! εἶπεν ὁ θεράπων πρὸς τὸν Ἐδουαρδς, κλείων τὸ θυρεὸν τοῦ ὀχήματος.

Ἐννοεῖται ὅποῖαι θλιβεραὶ ἰδέαι περισπόλησαν τὸν Σαῖντ-Ρεμὴ ἐπιστρέφοντα εἰς τὸν οἶκόν του.

Ἄρα εἰσῆλθεν, ὁ Βογγῆρος, ὅστις ἐπερήμενεν ὑπὸ τὸ περιστύλιον, τὸν λέγει— Ἐπάνω εἶναι ὁ κύριος κόμης . . . προσμένων τὸν Κ. ἀντικόμητα.

— Καλὰ . . .

— Εἶναι κ' ἓνας ἄλλος, πρὸς τὸν ὅποιον ὁ Κ. ἀντικόμης εἶπε νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς δέκα ὥρας· ὁ Κ. Μικρογιάννης..

— Καλὰ, καλὰ . . .

— ὦ! τί ἐσπέρα ! εἶπεν ὁ Φλωρεσιὰν ἀναβαίνων πρὸς τὸν πατέρα του, τὸν ὅποιον καὶ εὗρεν εἰς τὸν θάλαμον τῆς πρώτης ὀροφῆς, ὅπου συνιδιεύθησαν τὸ πρῶτ' ἐκεῖνο.

— Σᾶς ζητῶ, πάτερ μου, συγγνώμην, ὅτι δὲν εὗρέθην ἐδῶ εἰς τὴν ἀφίξίν σας . . . πλὴν . . .

— Αὐτὸς ὅστις κρατεῖ τὸ πλαστόγραφον εἰν' ἐδῶ ; εἶπεν ὁ κόμης διακόψας τὸν υἱόν του.

— Μάλιστα, πάτερ μου, είναι κάτω . . .

— Ἄς τὸν εἰποῦν ν' ἀναβῇ . . .

Ὁ Φλωρεστὰν ἐκωδώνισε καὶ ἰδοὺ ὁ Βογῆρος

— Εἶπέ τὸν Κ. Μικρογιάννην ν' ἀναβῇ . . .

— Ἀμέσως, κύριε ἀντικόμη. — Καὶ ὁ Βογῆρος

— Πόσον, πάτερ, εἰσθε ἀγαθός, ὅτι ἐνθυμίζετε τὴν
ὕποσχесίν σας !

— Τὰς ὑποσχέσεις μου ἐγὼ τὰς ἐνθυμοῦμαι

— Πόσῃν εὐγνωμοσύνῃν αἰσθάνομαι ! . . . Πόσον
νηθῶ ποτὲ νὰ σᾶς ἀποδείξω . . .

— Δὲν θέλω ἐγὼ ν' ἀτιμασθῇ τ' ὄνομά μου
τὸ δὲν γίνεται ποτέ.

— Ποτέ! βέβαια . . . ποτέ . . . εἰς τὸ ἐξ
μου, σᾶς ὀρκίζομαι . . .

Ὁ κόμης ἐρρίψε πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ βλέμμα
καὶ ὑπέλαθεν

— Ὁχι, ποτὲ πλέον !

Ἐπειτα ἐπρόσθεσε σαρδονικῶς — Πόθεν τὸ

— Τὸ ἀναγινώσκω εἰς τὴν καρδίαν μου· ἡ
μου εἶναι αὐτή.

Ὁ πατὴρ τοῦ Φλωρεστὰν δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλὰ
περιπατῇ κατὰ μῆκος καὶ πλάτος τοῦ θαλάμου
χεῖρας εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ἐπενδύτου του. Ἦν

— Ὁ Κ. Μικρογιάννης ! εἶπεν ὁ Βογῆρος εἰς
ὁρωπὸν τινα βαναύσου μορφῆς, ρυπαρώτατον, κ
γον φυσιογνωμίας.

— Ποῦ εἶναι αὐτὴ ἡ συναλλαγματική; εἶπε

— Ἰδοὺ, κύριε, εἶπεν ὁ Μικρογιάννης παρὼν
ἔγγραφον εἰς τὸν κόμητα.

— Αὐτὴ εἶναι τῶνόντι; εἶπεν οὗτος πρὸς τὸν

— Μάλιστα, πάτερ μου.

Ἐβουρε τότε ὁ κόμης ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ ἐ
του εἰκοσιπέντε γραμμᾶτια τραπεζίτικᾶ, χιλίω

ἀξίας ἑκάστων, ἐνεχείρισεν αὐτὰ εἰς τὸν υἱὸν του, καὶ τὸν εἶπε—Πλήρωσε!

Ὁ Φλωρεστὰν ἐπλήρωσε καὶ ἔλαβε τὴν συναλλαγματικὴν. Ὁ Κ. Μικρογιάννης ἔθεσε τὰ γραμματῖα ἐντὸς παλαιοῦ γροτοφυλακίου, καὶ ἐχαιρέτησεν. Ὁ Κ. Δε-Σαιντ-Ρεμὴ ἐβλήθη μετ' αὐτοῦ, ἐνῶ ὁ Φλωρεστὰν ἐτχιζε τὴν συναλλαγματικὴν.

— Μὲ μένον τὸνλάχιστον αἱ 25,000 φράγκων τῆς κλοπῆς. Ἄν δὲν ἀνακαλυφθῇ τίποτε... αὐτὰ εἶναι καλὴ παρηγορία... Ἀλλὰ πῶς ἐφέρθη ἀπόψε πρὸς ἐμέ!... Τί νὰ λέγῃ ἀρὰ γὰρ ὁ πατήρ μου ἔξω, εἰς τὸν Μικρογιάννην;

Ἡκούσθη τότε κρότος, ὡς νὰ ἐκλειδίσθη θύρα τι· ὁ ἀνέμης ἐταράχθη. Εἰσῆλθεν ἔπειτα ὁ πατήρ... Ἡ ὥχρὸς τοῦ προσώπου του κῆζησε.

— Ἡ εὐγενεία σας, πάτερ μου, ἐκλειδώσετε τὴν θύραν τοῦ γραφείου;

— Ναί, ἐγώ.

— Καὶ διατί; ἠρώτησεν ὁ Φλωρεστὰν ἐκτοκίδως.

— Τώρα σὲ λέγω.

Καὶ ὁ κόμης ἐτέθη εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ δύναται ὁ υἱὸς του νὰ φύγῃ διὰ τῆς ἀποκρύπτου κλίμακας.

Ἀνήσυχος ὁ Φλωρεστὰν, ἤρχισε νὰ διακρίνῃ τὴν δεινότητα τῆς μορφῆς τοῦ πατρὸς του, καὶ ἠκολούθει τὰς κινήσεις του με ὑπόνοιαν. Χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διατί, ἐκυριεύετο ἀπὸ φόβον.

— Τί ἔχετε... πάτερ μου;

— Ὅταν σήμερον τὸ πρωτὸ μὲ εἶδες, ἰδοὺ τί ἐπέσθης! Ὁ πατήρ μου δὲν θ' ἀφήσῃ ν' ἀτιμασθῇ τ' ὄνομά του· θὰ πληρώσῃ... ἀν' ἡμπορέσω μὲ κάμποςους λόγους ἱκετικῶς νὰ τὸν παῖξω...

— Ἀ! πάτερ μου! πιστεύετε ποτὲ ὅτι ἤμην τόσον...

— Μὴ με διακόπτῃς... Μὴ νομίζῃς ὅτι μ' ἐπαιξες· εἰς σὲ πλέον δὲν ἔμεινεν οὐτ' ἐντροπὴ, οὐδὲ συνειδὸς· ἔχ-

χρειώθης· ποτέ αἴσθημα τιμῆς δὲν σὲ συνεκίνησε· δε-
κλῆφες ἐνόσω εἶχες νὰ εὐχαριστῇς τὰς ὀρέξεις σου· α-
τὸ λέγουν τιμιότητα τῶν πλουσίων τοῦ εἵδους σου· κα-
πιν ἐπῆλθον αἱ ἀτοπίαι, ἔπειτα αἱ χαμέρπαιαι, ἔπειτα
ἐγκλημα, τὰ πλαστόγραφα . . . Αὐτὰ εἶναι ἡ πρώτη
φάσις τῆς ζωῆς σου . . .

— Ἄν δὲν ἤλλαζα διαγωγὴν, τρώντι· ἀλλὰ θ'
ἡλάζω . . . πᾶτερ μου· σὰς ὠρκίσθην.

— Δὲν θ' ἀλλάξεις ποτέ . . . Ἀποβεβλημένος ἐκ
κοινωνίας εἰς ἣν ἔζητες μέχρι τοῦδε, ταχέως θὰ γίνῃς
κληματίας, ἀπαράλλακτος με τοὺς ἀθλίους μεταξὺ
ὁποίων θέλουν σὲ ῥίψει, κλέπτης ἀρεσκῆτος . . . καὶ γε-
τυχούσης . . . φονεύς . . . Ἰδοὺ τὸ μέλλον σου.

— Φονεύς! . . . ἐγώ; . . .

— Ναί, ἐπειδὴ εἶσαι ἀνάνδρος!

— Ἐγὼ εἰς τὰς μονομαχίας μου ἀπέδειξα . . .

— Σὲ λέγω, εἶσαι ἀνάνδρος! Ἐπροτίμησες τὴν
μωσιν παρὰ τὸν θάνατον! . . . Ὡς ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν
προτιμήσεις τὴν ἀτιμωρησίαν νέων σου ἐγκλημάτων, π
τὴν τοῦ ἄλλου ζωὴν. Ἄλλ· ἐγὼ δὲν θέλω νὰ γίνῃ τ
ποτέ . . . Ἀρίχθην ἐγκαίρως διὰ νὰ λυτρώσω τ' ὄν
μου, τοῦλάχιστον ἀπὸ τὴν εἰς τὸ ἐξῆς ἀτίμωσιν
Τώρα πρέπει νὰ δοθῇ πέρας . . .

— Πῶς, πᾶτερ μου . . . πέρας! . . . Τί ἐννοεῖ ὁ λ
σας αὐτός; . . . ἀνεκρόνησεν ὁ Φλωρεστὰν περίφοβος
τῆς τοῦ πατρὸς του ὀφείας.

Ἐν τούτοις ἐκρούσθη ἔξωθεν ἡ θύρα τοῦ γραφείου
σφοδρότητος· ὁ Φλωρεστὰν ἐκινήθη διὰ ν' ἀνοίξῃ, ἀλ
κόμης τὸν ἥρπασεν ὡς διὰ χειρὸς σιδηρᾶς καὶ τὸν ἐκράτ

— Ποῖος κτυπᾷ; ἡρώτησεν ὁ γέρον.

— Ἀνοίξετε ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου! εἶπε μία φωνή.

— Λοιπὸν, τὸ πλαστόγραφον τὸ ὁποῖον ἐπληρώσ

δὲν ἦτο τὸ τελευταῖον; εἶπεν ὁ κόμης, θεωρῶν τὸν υἱὸν τοῦ μὲ ὕψος τρομερόν.

— Ναὶ, πατέρ μου . . . σὰς ὀρκίζομαι ἦτο τὸ τελευταῖον, εἶπεν ὁ Φλωρεστάν.

— Ἐνὸνόματι τοῦ νόμου... ἀνοίξετε!.. ἐπανελάβεν ἡ φωνή.

— Τί ζητεῖτε; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Εἶμαι ἄθροπος τῆς ἀστυνομίας· ἔρχομαι νὰ κάμω τὰς ἀπαιτουμένας περικοπὰς δι' ἀδάμαντας τινὰς κλαπέντας, περὶ ὧν κατηγορεῖται ὁ Κ. Δέ-Σαιντ-Ρεμὴ . . . Ὁ Κ. Βωδουένος, χρυσοχόος, ἔχει ἀποδείξεις. Ἄν, κύριε, δὲν ἀνοίξετε . . . θ' ἀναγκασθῶ νὰ συντρίψω τὴν θύραν.

— Καὶ κλέπτης ἀπὸ τώρα! . . . δὲν ἠπατώμην λοιπὸν . . . εἶπεν ὁ κόμης χαμηλῇ τῇ φωνῇ. Ἦλθα νὰ σὲ δώσω θάνατον . . . ἀλλ' ἐβράδυνα ὑπὲρ τὸ δέον . . .

— Θάνατον νὰ μὲ δώσετε;

— Φθάνει ἡ ἀτίμωσις τὴν ὁποίαν προσέτρυβες ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου μου, ὃς τελειώνωμεν κρατῶ δύο πιστόλας . . . πρέπει νὰ θανατωθῇς δι' αὐτῶν λάβε . . . ἀλλέως σύρω ἐγὼ κατὰ σοῦ καὶ λέγω ἔπειτα ὅτι ἐθανατώθης μόνος εἰς τὴν ἀπελπισίαν σου, διὰ ν' ἀποφύγῃς τὴν καταισχύνην.

Καὶ ὁ κόμης ἔσυρεν ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ ἐν πυρρῷ ὅλον, καὶ ἐπαρουσίασεν αὐτὸ εἰς τὸν υἱὸν τοῦ λέγων·

— Λάβε! . . . νὰ τελειώνωμεν, ἂν δὲν ἦσαι δειλῆς!

Ἀφροῦ νέας καὶ ἀνωρελεῖς κατέβαλε δυνάμεις διὰ ν' ἀποσπασθῇ ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ κόμητος, ἀνεστράφη ὁ υἱὸς εἰς τὰ ὀπίσω περιδεής. Εἶδε πλέον, ἐκ τοῦ τρομεροῦ καὶ ἀδυσωπῆτου βλέμματός τοῦ πατρὸς του, ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ κινήσῃ αὐτὸν εἰς οἶκτον.

— Πάτερ μου! . . . ἀνεφώνησε μετανοῶ! . . .

— Δὲν εἶναι πλέον καιρὸς! . . . ἡ θύρα κλονεῖται! . . .

— Ἐλεος, διὰ τὸν Θεόν! . . .

— Ἡ θύρα πλησιάζει νὰ ὑποχωρήσῃ! . . . σὺ λακπὸν τὸ θρόνισες! . . .

Καὶ ὁ κόμης ἐστήριξε τὸ στόμιον τοῦ ὅπλου ἐπὶ
στῆθους τοῦ Φλωρεστάν· ὁ κρότος ἀνέγγελλεν ὅτι δὲ
δύνατο πλέον ν' ἀνθεῖξῃ θύρα. Ὁ ἀντικόμης εἶδε τὰ
Αἰρνυδία ἀπόρασις ἔλαμψε τὸτ' ἐπὶ τοῦ μετώπου
δὲν ἐσπάραζε πλέον εἰς χεῖρας τοῦ πατρὸς του, ἀλλὰ
εἶπε μὲ ὑποταγὴν·

— Ἐχεις δίκαιον, πάτερ μου . . . δός μοι τὸ ὄπ-
λον. Ἄρκει τὴν ἀντίμωσιν· ἡ περιμένουσά με ζωὴ θὰ ᾔηνα
ποτρόπαιος· δὲν ἀξίζει πλέον τὸν κόπον νὰ τὴν ὑπ-
σπιζομαι. Δός μοι τὸ ὄπλον. Θὰ ἰδῆς ἂν ἦναι δειλός.
Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸ πυροβόλον. — Πλὴν, τοῦ
χριστοῦ . . . μίαν λέξιν, μίαν μόνην λέξιν παρκαμυθίας
καὶ, ἀποχαιρετισμοῦ — εἶπεν ὁ Φλωρεστάν.

Καὶ τὰ τρέμοντα χεῖλη του ἐμαρτύρουν τὴν συγκι-
σιν τῆς κρίσεως ἐκείνης στιγμῆς.

— Ἄν ἐντασοῦτόν ᾔηναι υἱός μου! . . . εἶπε κατ' ἰ-
δίαν ὁ κόμης δισταζὼν νὰ ἐγγειρίσῃ εἰς αὐτόν τὸ πυροβό-
λον. Ἄν ᾔηναι τῶνόν τι υἱός μου, ἔτι μᾶλλον χρεωστῶ νὰ
δυστάσω . . .

Πάταγος διαρκῆς τῆς θύρας ἀνέγγειλεν ὅτι ὑπεχώ-
ρησε.

— Πάτερ μου . . . ἐμβαίνουν . . . ! ὦ! τώρα τὸ
σθάνομαι, ὁ θάνατος εἶναι ἀγαθόν . . . Εὐχαριστῶ
τὴν χεῖρά σου τοῦλάχιστον, καὶ συγχώρησάν μοι!

Μ' ὅλην τὴν σκληρότητά του, ὁ κόμης ἐβρόγχισε
εἶπε μὲ συντετριμμένην φωνήν·

— Σὲ συγχωρῶ . . .

— Πάτερ μου . . . ἡ θύρα ἀνοίγεται . . . τρέξε
αὐτούς . . . τοῦλάχιστον νὰ μὴ ὑποθέσουν ὅτι ἤσουν
ὁ θανατώσας με . . . Κ' ἔπειτα, ἂν ἐμβουν ἐδῶ, θὰ
ἐμποδίσουν . . . Χαῖρε, πάτερ μου . . .

Εἰς τὸ προσεγὲς δωμάτιον ἠκούσθησαν πολλὰ βήμα-
τα. Ὁ Φλωρεστάν ἔθεσε τὸ στόμιον τοῦ πυροβόλου ἐπὶ
πλευρᾶς του.

Ἡ ἐκπυρσοκρότησις ἤκουσθη καθ' ἣν στιγμὴν ἡ κόμης, διὰ νὰ φύγῃ τὸ ἐλκεϊνὸν ἐκεῖνο θέαμα, ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐξώρμα ἐκ τοῦ θαλάμου.

Εἰς τὸν κράτον τοῦ πυρεθόλου, εἰς τὴν θεάν τοῦ κόμηςτος ὠχροῦ, ὁ ἀνθρωπὸς τῆς ἀστυνομίας ἐστάθη εἰς τὴν θύραν, καὶ ἐνευσε πρὸς τοὺς συμβοητοὺς του νὰ μὴ χωρήσωσι.

Εἰδοποιηθεὶς ὑπὸ τοῦ Βογῆρου ὅτι ὁ ἀντικόμης ἦτο κεκλεισμένος μετὰ τοῦ πατρος του, ὁ δημόσιος ὑπάλληλος ἐνόησε τὰ πάντα.

— 'Εθανατώθη! . . . ἀνερώνησεν ὁ κόμης κρύπτιον τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χειράς του . . . ἐθανατώθη!!! ἐπανελάθεν. Ἦτο δίκαιον . . . προτιμητέος ὁ θάνατος τοῦ ἀνείδους . . . ἀλλ' εἶναι καὶ πρᾶγμα σκληρόν!

— Κύριε . . . εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος· τὸ θέαμα εἶναι ὀδυνηρόν· ἄς μὴ τὸ ἴδωὺν οἱ ὀφθαλμοί σας, ἀπελθεταὶ ἐκ τοῦ οἴκου τούτου . . . Εἰς ἐμὲ τώρα μένει νὰ ἐκπληρώσω ἄλλο χρέος θλιβερώτερον ἐκείνου διὰ τὸ ὁποῖον ἐστάλην ἐδῶ.

— Ἐχετε δίκαιον, κύριε, εἶπεν ὁ Κ. Δὲ-Σζίντ-Ρεμῆ. Ὅσον δὲ διὰ τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἔγινε θύμα τῆς κλοπῆς, δύνασθε νὰ τὸν εἰπῆτε νὰ παρουσιασθῇ εἰς τοῦ Κ. Δυπόντ, τροπεζίτου.

— Ἐν ὁδῷ Ριχελιέως . . . μάλιστα· εἶναι γνωστὸς, ἀπεκρίθη ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος.

— Ὅποιας ἀξίας εἶναι οἱ κλαπέντες ἀδάμαντες;

— 30,000 φράγκων περίπου . . . ἐκεῖνος ὅστις τοὺς ἡγόρασε, καὶ διὰ τοῦ ὁποῖου ἡ κλοπὴ ἀνεκαλύφθη, ἐδωκεν αὐτὴν τὴν ποσότητα εἰς τὸν υἱόν σας.

— Καὶ ταῦτα θὰ πληρώσω, κύριε. . . Ἀς ὑπάγῃ ὁ χρυσοχόος μεθαύριον εἰς τοῦ τροπεζίτου, καὶ συνεννοηθῶμεν αὐτοῦ.

Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος προσέκλινεν. Ὁ γερὼν κόμης ἐξῆλθε.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ τελευταίου, ὁ ἀνὴρ τῆς ἀστυνομίας κατευθύνθη βραδέως βήματα πρὸς τὸν θάλαμον τῆς θύρας τοῦ ὁποίου τὸ καταπέτασμα ἦτο καταβιβασμένον, καὶ ἀνῆγειρεν αὐτὸ με συντριβὴν καρδίας . . .

— Κάνεις . . . ἀνεφώνησε μὴ βλέπων τὸ ἐλάχιστον ἔγχος τοῦ τραγικοῦ συμβάματος, τὸ ὅποιον ἐνόμιζεν ὅτι διέτρεξεν ἐκεῖ.

Θεωρήσας ἔπειτα τὴν μικρὰν ἀπόκρυφον θύραν, ἔσπειρε πρὸς αὐτήν. Ἦτο κεκλεισμένη ἐκ μέρους τῆς μυστικῆς ἀναβάθρας.

Ἦτο πανουργία . . . Θὰ ἔφυγεν ἀπ' ἐδῶ! ἀνεφώνησε πρὸ ἀγανάκτησιν.

Τῶνόντι, ὁ ἀντικείμενος ἐνώπιον τοῦ πατρός του ἔθεσε τὸ στόμιον τοῦ πυροβόλου ἐπὶ τῆς πλευρᾶς αὐτοῦ, ἀλλ' ἔπειτα ἔσυρεν αὐτὸ ἐπιτιθείως κάτωθεν τοῦ βραχίονος, καὶ ἀμέσως ἔγινεν ἄφαντος. . . .

Ἠρεύνησαν εἰς ὅλην τὴν οἰκίαν, πλὴν δὲν εὗρέθη.

Ἦν δὲ συνωμῖλαι ὁ πατήρ του μετὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου, κατέβη ὡς ἀστραπὴ εἰς τὸ τιμώνιον, ἔπειτα διήλθε τὸ φυτοκομεῖον, ἔπειτα τὴν ἔρημον στενωπὸν, καὶ τέλος τὰ Ἰλύσια. . . .

Ἦ εἰκὼν τοῦ ἐν τῇ εὐπορίᾳ ἐξευτελισμοῦ τούτου εἶναι θλιβερά . . . Τὸ γνωρίζομεν. Ἀλλὰ καὶ αἱ εὐποροὶ ἡμεῖς κλάσκει, διὰ τὴν ἑλλειψιν ὀρθῆς διδασκαλίας, ἔχουσιν ἐπιτυχίας τὰς ἐνδείας, τὰς κακίας καὶ τὰ ἐγκλήματα τῶν.

Δὲν εἶναι σπανία ἡ ἄγνοια αὐτῆς σπατάλης, τὴν ὅπου παρεστήσαμεν αὐτῇ ἐπιφέρει πάντοτε τὸν ὀλεθρον, τὸν νεῖδος, τὸν ἐξευτελισμὸν, τὴν ἀτμίωσιν. Εἶναι θέαμα ἐλεεινὸν . . . ὀλέθριον . . .

Βέβαια, τὸ κληρονομικὸν δικαίωμα, ἡ ἰδιοκτησία εἶναι καὶ πρέπει νὰ ᾖναι ἀπαραβίβιστα ἱερά . . .

Τὰ πλούτη ὅσα ἀποκτῶνται ἢ ὅσα μεταβιβάζονται

εἶναι πρότερον ἀτιμωρητὶ νὰ καταδεικνύωνται λαμπρὰ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν πτωχῶν καὶ πασχουσῶν κλάσεων;

Διὰ πολὺν ἔτι καιρὸν θελεῖ ὑπάρχει ἡ δυσαναλογία ἡ μεταξὺ τοῦ μυριοτάλαντου Σαίκετ-Ρεμὴ καὶ τοῦ τεχνίτου Μορέλ.

Ἀλλὰ διότι ἡ ἀναπόφευκτος αὕτη δυσαναλογία ὑπάρχει καθιερωμένη, καὶ ἀπὸ τοὺς νόμους προστατευμένη, δι' αὐτὸ πρέπει οἱ ἔχοντες μεγάλα πλούτη νὰ λογιζονται ἠθικῶς χρεώσται πρὸς τοὺς μὴ ἔχοντας ἄλλο εἰμὴ τιμωρητὰ, ὑποταγὴν, φιλοπονίαν καὶ ζῆλον.

Ἐνώπιον τοῦ ὁσθοῦ λόγου, τοῦ ἀιθιωπικοῦ δικαίου, ἔτι δὲ καὶ τοῦ ἀληθοῦς κοινωνικοῦ συμφέροντος, αἱ μεγάλοι καταστάσεις ὤφειλον νὰ ᾔναι ὡς παρακαταθῆκαι κληρονομικαί, ἐμπιστευόμεναι εἰς χεῖρας φρονίμου, στερεᾶς, ἐπιδοξίας, γενναίας χεῖρας, αἵτινες ταυτόχρονως γονιμοποιῶσαι καὶ ἐξοδεύουσαι τὰς καταστάσεις ταύτας, ἐπίστανται νὰ καταστήσωσι καρποφόρον, νὰ βελτιώσωσι πᾶν ὅ,τι λάβῃ τὴν εὐτυχίαν νὰ εὗρεθῇ ἀπέναντι τῆς σωτηρίου ἀτμοσφαίρας αὐτῶν.

Τοῦτο συμβαίνει, ἀλλ' εἶναι σπάνιον.

Ποσοὶ νέοι ὡς τὸν Σαίκετ-Ρεμὴ (ἐκτός κατὰ τὴν ἀτιμίαν) εἰς τὴν εἰκοσαετῇ αὐτῶν ἡλικίαν κάτοχοι πατρικῶν περιουσιῶν σημαντικῶν, καταδαπανῶσιν αὐτὰς ἀφρόνως εἰς τὴν ὀκνηρίαν, εἰς τὴν πλῆξιν τῆς ζωῆς, ἐπειδὴ ἀγνοοῦν ὅτι ὑπάρχει τρόπος ἄλλος, δι' οὗ τὰ χρήματά των ἠδυνάτο νὰ χρησιμεύσωσι καλῆτερον καὶ εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς τοὺς πλησίον των!

Ἄλλοι πάλιν, τρομάζοντες ἐκ τῆς ιδέας ὅτι τὰ ἀνθρώπινα εἶναι ἀσταθῆ, θησαυρίζουσι μὲ τρόπον βδελυρόν.

Τέλος ἄλλοι, γνωρίζοντες ὅτι πᾶσα περιουσία ἀνενέργητος μένουσα ἐλαττοῦται, τρέχουν ἀπατώμενοι ἢ ἀπατῶντες εἰς τὴν ῥιψοκίνδυνον γραμματοκαπηλίαν (agiotage) ἢ ἐνθαρρύνει καὶ προστατεύει ἡ κυβερνήσις.

Καὶ πῶς λοιπὸν θέλετε νὰ γίνη ἄλλως ; Ταύτην τὴν διδασκαλίαν, ταῦτα τὰ ἀτομικῆς κοινωνικῆς οἰκονομικῆς στοιχεῖα, τίς τὰ δίδει εἰς τὴν ἀπειρον νεολαίαν ; Οὐδεὶς.

Ὁ πλούσιος ρίπτεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοινωνίας μετὰ τὸν πτωχόν του, καθὼς ὁ πτωχὸς μετὰ τὴν πτωχείαν του καὶ οὐδὲ περὶ τῶν περισσευμάτων τοῦ πρώτου ὑπάρχει πρόνοια οὐδὲ περὶ τῆς ἀνεχείας τοῦ δευτέρου· οὐδεὶς ὁ φροντίζων νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν εὐπορίαν εἰς τὴν ἀρετὴν, ὥς οὐδὲ τὴν ἔνδειαν.

Τοῦτο δὲν ἦτο χρέος τῆς κυβερνήσεως ; χρέος μέγα καὶ εὐγενές ; Ἄν αὕτη ἐκινεῖτο εἰς οἶκτον πρὸς τὴν αὐξουσίαν εἰς ἀεὶ πληθύν τῶν πεινῶντων χειρωνακτικῶν αἰετινῶν Εἰς ΤΙ ΔΙΑΤΕΛΟΥΣΙΝ ΕΝ ΥΠΟΤΑΤΗ . . . καὶ συστέλλουσι τὴν πρὸς ὅλους τούτους ὀλεθρίαν ἐκείνην αὐτίλλαν ἐντοχὴν λαίτῃ εἰς τὸ περὶ διατάξεως τῆς ἐργασίας οὐσιωδέστατον ζήτημα καὶ ἐδίδεν ἡ ἰδίᾳ τὸ σωτήριο παράδειγμα τῆς κοινῆς διανομῆς τῶν κεφαλαίων καὶ κόπων . . .

Νὰ διοργανίσῃ ἀδελφότητα νοήμονα, ἰσώνυμον, ἥτις ἀσφαλίσῃ τὸ εὖ εἶναι τοῦ τεχνίτου, χωρὶς νὰ βλάψῃ τὴν περιουσίαν τοῦ πλουτοῦ . . . νὰ συστήσῃ μεταξὺ τῶν διὰ τούτων κλάσεων δεσμοὺς ἀγάπης, εὐγνωμοσύνης καὶ οὐκ ἔτι νὰ στερεώσῃ διὰ παντός τὴν τοῦ Κράτους ἡσυχίαν.

Τοιαύτη πρακτικὴ διδασκαλία, ὦ ! πόσον μεγάλως θέλει παρέξει συλλογίας !

Τίς ἀπὸ τούτων πλουσίους δὲν ᾔθελε τότε προτιμᾶσθαι παρὰ τὸν ἀξιοκατάκριτον καὶ ὀλεθρὸν κίνδυνον τῆς γραμματοκαπηλίας, παρὰ τὴν ἀγρίαν τῆς φιλαργυρίας ἀπόλαυσιν, παρὰ τὴν κενὴν ματαιοπρέπειαν τῆς καταστρεπτικῆς ἀσωτείας, ἐν σύστημα, καὶ πρὸς αὐτὸν συμφέρον καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους εὐεργετικόν, διαχέον τὴν ἀνεσίαν, τὴν χρησιμότητα, τὴν εὐτυχίαν, τὴν χαρὰν εἰς εἰκοσινῶδας οἰκογενείας;

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ ΤΟΜΟΥ.

ΠΑΡΤΕΙΩΝ
ΑΠΟΚΡΥΦΑ.

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΞΥΗ.

(EUGÈNE SUB.)

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

Ι. ΙΣΙΔΩΡΙΔΟΥ ΣΚΥΛΙΣΣΗ.

~~~~~  
**ΤΟΜΟΣ Ζ΄.**  
~~~~~


ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τύποις Ι. Α. ΒΡΕΤΟΥ.

1868.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ

ΤΟΜΟΣ Α'

ΕΚΔΟΣΗ

ΕΚΔΟΣΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΗ

ΕΚΔΟΣΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΗ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΠΑΡΙΞΙΩΝ ΑΠΟΚΡΥΦΑ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ.

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἐσπέρας καθ' ἣν ὁ γέρον Λέ-Σαίντ-Ραυλὴ ἐπαίχθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του τοσοῦτον ἀναξιοπρεπῶς, ἐλάμβανε χώραν εἰς τοῦ Λαζάρου τὴν φυλακὴν, κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναψύξεως τῶν δεσμοτιδῶν, συμπαθεστάτη σκηνή.

Ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἐνῶ αἱ ἄλλαι γυναῖκες περιεφέροντο, ἡ Μαριάνθη ἐκάθητο ἐπὶ τινος ἐδωλίου, πλησίον τῆς ἐν τῷ αὐλῶνι δεξαμενῆς, ἐδωλίου τὸ ὅποιον ὠνομάσθη τὸ κάθισμα τῆς Κελαϊδήστρας. Ὡς διὰ σιωπηλῆς συγκαταθέσεως, τῇ παρεχώρουν αἱ λοιπαὶ δεσμώτιδες τὴν θέσιν ταύτην, ἀφοῦ εἶδον ὅτι τὴν ἠγάπα, ἐπεὶδὴ ἡ γλυκεῖα ἐπιρροή τῆς νεάνιδος εἶχεν ἔτι αὐξήσει ἐπ' αὐτῶν.

Ἡ Κελαϊδήστρα ἐπρότιμα τὸ ἐδῶλιον ἐκεῖνο, ἐπεὶδὴ τὰ χλοερὰ βρύα ἅτινα ἐκάλυπτον τὰ χεῖλη τῆς πλησίον δεξαμενῆς ἀνεπόλουν εἰς αὐτὴν τὴν πρασινάδα τῶν λειμῶνων, καθὼς καὶ τὸ διαυγὲς νερὸν ἐξ οὗ ἦτο πλήρης ἀνεκάλει εἰς τὴν μνήμην τῆς τὸ μικρὸν βυάκιον τοῦ χωρίου Βουκεβάλ.

Εἰς τὸ περίλυπον βλέμμα τοῦ δεσμώτου, ἀπλοῦς χρότων σωρὸς φαίνεται ἀγρὸς ὁλόκληρος . . . καὶ ἐν μόνον ἀνθύλλιον ὅλος ἀνθῶν . . .

Παπεισμένη εἰς τὰς εὐμενεῖς ὑποσχέσεις τῆς κυρίας Δ'-'Αρβίλλ, ἡ Μαριάνθη ἐπρόσμενε πρὸ δύο ἡμερῶν νὰ τὴν εἰπῶσιν ὅτι ἐλευθεροῦται ἐκ τῆς φυλακῆς τοῦ Λαζάρου. Μολονότι δὲν εἶχεν ἀφορμὴν νὰ ὑπονοῇ ἀποτυχίαν τινὰ ἐκ τοῦ ὅτι ἐβράδυνεν αὐτὰ νὰ γίνῃ μέχρι τοῦδε, ἡ νεᾶνις, τόσον εἶχε λάβει τὴν ἐξὶν τῆς δυστυχίας, ὥστε μόλις ἐτόλμα νὰ ἐλπίσῃ τὴν ταχειάν της ἀπελευθέρωσιν. Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐπέστρεψε μετὰ τῶν πλασματικῶν ἐκείνων, ἡ θέα καὶ διάλεκτος τῶν ὁποίων κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἀνέβαινον ἐντὸς τῆς ψυχῆς της τὴν ἀνίατον ἀνάμνησιν τῆς πρώτης αἰσχύνῃς της, ἡ μελαγχολία τῆς Μαριάνθης κατέστη ἔτι βαρυτέρα.

Ἐν ἄλλο ἀκόμη.

*ἤρχισεν εἰς τὴν καρδίαν της νὰ γεννᾶται, ἐκ τῆς ἀμέτρου πρὸς τὸν Ροδόλφον εὐγνωμοσύνης καὶ λατρείας της αἰσθηματικῆς ταραχῆς, θλίψεως, φόβου σχεδόν.

Παράδοξον τῶνόν τι! κατεμέτρα τὸ βάθος τῆς ἀδύσσοις εἰς ἣν ἦτο βεδυθισμένη, μόνον διὰ νὰ παρατηρῇ τὸ ἀπόστημα τὸ μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ἡ μεγαληνορία τοῦ ὁποίου τὴν ἐφαίνετο ὑπὲρ φύσιν . . . ἀνθρώπου τοσοῦτον ἐξόχου τὴν ἀγαθότητα . . . καὶ ἐνταυτῷ τοσοῦτον φοβεροῦ πρὸς τοὺς κακοὺς . . . Μολονότι ἡ πρὸ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον λατρεία της ἦτο γέννημα τοῦ ἀπειροῦ της σεβασμοῦ, ἐνίοτε, φεῦ! ἡ Μαριάνθη ἐδειλία μήπω εἰς τὴν λατρείαν της ταύτην ἐνυπῆρχε χαρακτὴρ τις ἔρωτος, τοσοῦτον κρυφίου ὅσον βαθέος, τοσοῦτον ἀγνοῦ ὅσον κρυφίου, τοσοῦτον ἀπηλπισμένου ὅσον ἀγνοῦ. Τὴν ἀλγεινὴν ταύτην ἀποκάλυψιν ἤρχισεν ἡ ἀθλία κόρη ν' ἀναγινώσκει εἰς τὴν καρδίαν της ὕστερον ἀφοῦ συνωμίλησε μετὰ τῆς κυρίας Δ'-'Αρβίλλ, τῆς ὡς αὐτὴν κυριευμένης ἀπὸ πάθος πρὸς τὸν Ροδόλφον, πάθος τὸ ὁποῖον ἐκεῖνος ἡγνόησε. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν καὶ τὰς ὑποσχέσεις τῆς Μαρκεσίας ἡ Μαριάνθη ἔπρεπε νὰ φανῇ ὅλη περιχαρὴς, ὅτι πάλιν

μελλε νά ἴδῃ τοὺς εἰς Βουκεβάλ φίλους της . . . τὸν Ροδόλφον μάλιστα . . .

Ἄλλὰ τίποτε.

Ἡ καρδιά της συνεπύχθη μὲ πόνον . . . ἐπανήρχοντο ἀδιαλείπτως εἰς τὴν μνήμην της οἱ ὀδυρμαῖς λόγοι, τὰ ὑπεροπτικά καὶ περίεργα βλέμματα ἅτινα ἔρριπτεν ἐπ' αὐτῆς ἡ Δ'-Ἀρβίλλα ὅταν ἤκουεν, αὐτὴν πενιχρὰν δεσμευτὶδα νά ὑψοῦται μέχρις ἐνθουσιασμοῦ καθ' ὅσον ἐλάλει περὶ τοῦ εὐεργέτου της. Καὶ ἰδοὺ διὰ τίνος παραδόξου ὁξυδερκείας ὑπενόησε καὶ ἡ Κελαϊδήστρα μέρος τοῦ μυστικοῦ τῆς κυρίας Δ'-Ἀρβίλλ' αἱ θερμαὶ ἐκφράσεις τῆς πρὸς τὸν Κ. Ροδόλφον εὐγνωμοσύνης μου ἐπείραζαν τὴν ὡραίαν καὶ τοσοῦτον ὑψηλοῦ βαθμοῦ κυρίαν ταύτην (ἐσκέφθη ἡ Μαριάνθη καθ' ἑαυτήν). Καταλαμβάνω τώρα διατί οἱ λόγοι της εἶχον πικρίαν, καὶ ζήλιαν ἀπεδείκνυσαν ὑπερήφανον. Αὐτή! νά ζηλεύσῃ ἐμέ; λοιπὸν, φαίνεται, ἐπρόδοσα τὸν ἐρωτά μου χωρὶς νά θέλω . . . Ἄλλὰ ποῖον, καλέ; ποῖον; . . . ἐγὼ . . . πλάσμα στιγματισμένον διὰ παντός ἀχάριστον καὶ ἄθλιον ὡς εἶμαι . . . ὦ! ἂν αὐτὰ ὑπῆρχε, χιλιάκις προτιμότερος ὁ θάνατος.

Πλὴν σπεύδωμεν εἰπεῖν, ὅτι ἡ καλαίπωρος κόρη, ἥς πεπωμένον ἦτο νά πάθῃ πᾶν εἶδος μαρτυρίου, εἶχε περὶ τοῦ τό ὅποιον ἐκάλει ἐρωτά της ἰδέαν πλέον ὑπερβολικὴν παρ' ὅσον ἦτον αὐτὸς πραγματικῶς.

Εἰς τὴν βαθεῖαν πρὸς τὸν Ροδόλφον εὐγνωμοσύνην της ἤνοῦτο ἀκούσιός τις θαυμασμὸς πρὸς τὴν χάριν, δύναμιν, καὶ κάλλος, δι' ὧν αὐτὸς διεκρίνετο παντός ἄλλου· οὐδὲν αὐλώτερον, οὐδὲ καθαρώτερον τοῦ θαυμασμοῦ τούτου· ἀλλ' ὑπῆρχε ζωηρὸς καὶ ἰσχυρὸς, διότι ἡ φυσικὴ ὡραιότης εἶναι πάντοτε δελεαστικὴ. Ἐπειτα τέλος πάντων, ἡ ἰδία φωνὴ τοῦ αἵματος, ἥτις πολλάκις ἀπογνωρίζεται, σιωπᾷ ἢ ἀγνοεῖται, ἀκούεται ἐνίοτε αἱ περιπαθοῦς στοργῆς ὀρμαὶ αὗται, αἱ πρὸς τὸν Ροδόλφον θέλγουςαι τὴν Μαριάνθη,

καὶ διὰ τὰς ὁποίας αὐτὴ ἐτρόμαζεν, ἐπεὶ δὴ ἐν τῇ ἀγνοίᾳ
της ἀπέδιδεν εἰς τὴν τάσιν αὐτῶν ἄλλην φύσιν, αἱ ὁρμαὶ
αὗται ἐπήγαζον ἀπὸ μυστηριώδεις συμπαθείας, ἐναργεῖς
μὲν, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως ἀνεξηγήτους, ὡς ἡ ὁμοιότης τῶν
χαρακτῆρων τοῦ προσώπου. Εἰς ἓνα λόγον, ἡ Μαριάνθη, ἂν
ἤξευρεν ὅτι ἦτο θυγάτηρ τοῦ Ῥοδόλφου, ἤθελε κατανοή-
σει τὴν ζωὴν πρὸς αὐτὸν κλίσιν της, καὶ ἐλευθέρως ἡ-
θελε τότε θαυμάσει τὸ τοῦ πατρὸς της κάλλος.

Ἰδοὺ τὸ αἴτιον τῆς μελαγχολίας τῆς Μαριάνθης, κα-
τοι περιμενεύσας ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, κατὰ τὴν ὑπό-
σχεσιν τῆς Κυρίας Δ' Ἀρβίλλ, νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς φυλακῆς
τοῦ Λαζάρου.

Κατηρῆς λοιπὸν καὶ σὺννοος, ἡ Μαριάνθη ἐκάθητο ἐπὶ
τοῦ ἐδωλίου της, βλέπουσα μηχανικῶς τὰ παίγνια τῶν
τολμηρῶν πτηνῶν ἅτινα κατεπέτων εἰς τὰς πλάκας τὰς
περὶ τὰ χεῖλη τῆς δεξιμένης. Ἐκράτει κ' ἐρράπτε σπάρ-
γανόν τι, ἀλλ' εἶχε διακόψει πρὸς στιγμὴν τὴν ἐργασίαν
της καὶ ἐβλεπεν. Βῖναι χρεῖα νὰ εἰπώμεν, ὅτι τὸ ὁποῖον
ἐκράτει σπάργανον ἀνῆκεν εἰς τὴν γυναῖκα ἐκείνην, τὴν
Βουνὸν τ' ἀγίου Γιαννίου, ἥτις, χάρις εἰς τὴν μεσιτείαν τῆς
Μαριάνθης ἀπῆλαυσε τὴν πᾶν ἄλλων δεσμοτιδῶν γεν-
ναϊότητα καὶ συμπάθειαν; Ἡ πτωχὴ καὶ δύσμορφος αὐ-
τὴ πελάτις τῆς Κελαϊδήστρας ἐκάθητο παρὰ τοὺς πόδας
της καὶ τοι ἂν ἐνασχολουμένη εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν μι-
κρᾶς τιнос καλύπτρας, ἐρρίπτεν ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἐπὶ
τῆς εὐεργετιδὸς της βλέμμα ἱκέσιον, δειλὸν, καὶ πλῆρες
ἀφροσιώσεως . . . τὸ βλέμμα τοῦ κυνὸς πρὸς τὸν αὐτὴν
τὴν του.

Τὸ κάλλος, ἡ χάρις, ἡ ἐρασμία γλυκύτης τῆς Μαριάν-
θης ἐνέπνεεν εἰς τὴν ἐξαχρειωμένην γυναῖκα ταύτην ἀγά-
πην ἁπειρὸν μὲ σέβας ἠνωμένην.

Εἶναι ἀδύνατον μία ψυχὴ, ὅσον καὶ ἂν ᾖ ἐξευτελι-
σμένη, νὰ μὴν αἰσθανθῇ τι ὑψηλόν, ἱερὸν τι ἐν ἑαυτῇ, ὅτι

κατὰ πρῶτον συλλάβῃ εὐγνωμοσύνην πρὸς τινά. Ἡ Βουνὸν τοῦ ἀγίου Γιαννίου δὲν ἔτυχεν ἄλλοτε εἰς θέσιν νὰ συλλάβῃ τὸν θεσπευτικὸν ζῆλον τοῦ νέου πρὸς αὐτὴν αἰσθημάτων τούτου. Μετὰ τινὰ λεπτά, ἡ Μαριάνθη ἐκυριεύθη ἀπὸ βίγος τι λεπτὸν, ἐσπύργισεν ἐν τῆς δάκρυ, καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ ῥάπτῃ μετὰ σπουδῆς.

— Ἀναπαύσου δὲ καὶ ὀλίγον· φθάνει, χρυσέ μου ἀγγελὲ, σωτῆρά μου, φθάνει· τώρα εἶναι ἡ ὥρα τῆς διασκεδάσεως, — εἶπεν ἡ Βουνὸν τοῦ ἀγίου Γιαννίου εἰς τὴν Κεκιζιδήστραν.

— Ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν εἶχα νὰ καταθέσω χρήματα διὰ τὰ σπάργανα ταῦτα, πρέπει νὰ καταθέσω κόπον . . . ὑπέλαβεν ἡ κόρη.

— Κόπον! κόρη μου, κόπον. . . Ἀλλ' ἂν δὲν ἦσαν σὺ ἤθελα ἐγὼ τώρα νὰ ἔχω αὐτὰ τὰ λαμπρὰ πράγματα ὅπου ἐτοιμάζονται διὰ τὸ παιδί μου; ἰδὲ τώρα πράγματα! ἰδὲ τι ἄσπρα ἄσπρα! ἐνῷ ἤθελε νὰ ἔχω ἐκεῖνα τὰ κουρέλια ὅπου ἔσυραν εἰς ταῖς λάσπαις . . . Μεγάλην χάριν χρεωστῶ εἰς ὅλας ὅσαι εἰν' ἐδῶ διὰ τὴν καλωσύνην σου πρὸς ἐμέ . . . δὲν σὲ λέγω . . . ἀλλὰ σύ! ὦ σύ! . . . Πῶς νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ; (ἐπρόσθεσεν ἡ ταλαίπωρος γυνὴ διστάζουσα καὶ μὴ δυναμένη νὰ ἐκφρασθῇ τὴν ιδέαν τῆς) . . . Ἰδοῦ . . . (ἐπανέλαβεν) αὐτός εἶναι ὁ ἥλιος, εἰ; . . . δὲν εἶναι ὁ ἥλιος; . . .

— Ναί . . . αἱ λοιπὸν λέγε . . . ἀπήντησεν ἡ Μαριάνθη κλίνουσα τὸ θελξινούστατον πρόσωπόν τῆς πρὸς τὴν ὑσειδῇ μορφήν τῆς συντρόφου τῆς.

— Θὰ μὲ περιγελάσῃς . . . ὑπέλαβεν αὕτη ὀλιθερῶς· τι θέλω κ' ἐγὼ νὰ εἰπῶ τὸν λόγο μου . . . ἐνῷ δὲν ἠεὶ εὐρὼ νὰ ὀμιλῶ . . .

— Λέγε, καὶ μὴ σε μέλῃ . . . λέγε, φίλη μου.

— Νὰ χαρῶ ἐγὼ τ' ἀγγελικά σου ματάκια! εἶπεν ἡ εὐρωτὶς θεωροῦσα τὴν Μαριάνθην ὡς ἐν ἐκστάσει· αὐτὰ

σου τὰ γλυκὰ ματάκια εἶναι ὅπου μοῦ δίδουν θάρρος . .
 Νὰ ἰδοῦμεν ἂν ἡμπορέσω νὰ σοῦ εἰπῶ ἐκεῖνο ὅπου ἤθε-
 λα' δὲν εἶναι αὐτός ὁ ἥλιος; τί; ὅπου ζεσταίνει, ὅπου
 εἶναι μία χαρὰ Θεοῦ εἰς τὴν φυλακὴν μας, ὅπου ἀναγαλ-
 λάζει ὁ ἄνθρωπος καὶ νὰ τὸν βλέπῃ καὶ νὰ τὸν αἰσθάν-
 νεται, δὲν εἶναι αὐτός ὁ ἥλιος;

— Αἶ, ναι.

— Ἄς ὑποθέσωμεν . . . ὅτι αὐτός ὁ ἥλιος . . . δὲ
 ἔγινε μοναχός του· ἂν τὸ λοιπὸν χρεωστῶμεν χάριν εἰς
 αὐτόν, πολὺ μᾶλλον εἰς . . .

— Εἰς ἐκεῖνον ὅστις τὸν ἐπλασε· αὐτὸ θὰ εἰπείς, φίλ-
 μου; . . . διὰ τοῦτο πρέπει ἐκεῖνον νὰ τὸν εὐλογοῦμε
 καὶ νὰ τὸν λατρεύωμεν· εἶναι ὁ Θεός.

— Ναι, εἶδες . . . αὐτός ἦταν ὁ λόγος ὅπου ἤθελε
 νὰ εἰπῶ· ἀνέκραξε μετὰ χαρᾶς ἢ δεσμῶτις· ναι αὐτὸ ἤ-
 θελα· τάχα, ναι μὲν χρεωστῶ νὰ ἔχω χάριν εἰς τὰς ἄλλας
 εἰδῶ συντρόφους μου, ἐσένα ὅμως, Κελαϊδῆστρα, πρέπει νὰ
 σ' εὐλογῶ, νὰ σὲ λατρεύω, ἐπειδὴ σὺ εἶσαι ἐκείνη ὅπου
 τὰς ἑκαμὲς νὰ ᾔναι καλαὶ πρὸς ἐμὲ, ἀπὸ κακαὶ ὅπου ἦταν
 προτιήτερα.

— Τὸν Θεόν, φίλη μου, πρέπει νὰ εὐχαριστῆς διὰ τοῦ-
 το, καὶ ὅχι ἐμένα.

— ὦ, ἐσένα ἔξυρῶ ἐγὼ, ἐσένα . . . Ἐσένα σὲ βλέ-
 πω . . . μοῦ ἑκαμὲς καλὸ καὶ μονάχη σου καὶ διὰ μέσο
 τῶν ἄλλων.

— Ἀλλ' ἂν ἐγὼ ᾔμαι καλὴ καθὼς λέγεις, φίλη μου,
 εἶναι ὁ Θεός ὅπου μ' ἔκαμε τοιαύτην . . . λοιπὸν ἐκεῖνο
 πρέπει νὰ εὐχαριστῆς.

— Αὐτὸ λές! . . . αἶ, ἡμπορεῖ νὰ ᾔναι κ' ἔτσι, ἀφο-
 τὸ λές τοῦ λόγου σου· ἐπανελάβεν ἡ δεσμῶτις διστα-
 κτικῶς· ὅμως, ἂν ᾔναι αὐτὸ καὶ σὲ ἀρέσκει . . . καλὸ
 ὅς ᾔναι κ' ἔτσι . . .

— Ναι, πτωχὴ μου Βουνὸν τ' ἀγίου Γιαννίου . . .

προσεύχου εἰς αὐτόν συχνά . . . Αὐτός εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος τοῦ νὰ μὲ κἀμῆς νὰ καταλάβω ὅτι μὲ ἀγαπᾷς ὀλίγον . . .

— Σὲ ἀγαπῶ, λέγει! ὦ!!! Καὶ δὲν ἐνθυμᾶσαι τὸν λόγον ἐκεῖνον ὅπου εἶπες διὰ νὰ ἐμποδίσῃς τὰς ἄλλας νὰ μὲ δέρονουν; Μὴ θαρρῆῃτε πῶς δέρετε μόνον αὐτήν. . . . δέρετε καὶ τὸ παιδί της . . . Καὶ πῶς λοιπὸν νὰ μὴ σὲ ἀγαπᾷ κἀνείς . . . ὅπου δὲν σὲ ἀγαπᾷ μόνον διότι ἐκαμῆς καλὸν εἰς αὐτόν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ παιδί τοῦ ἀκρόμῃ.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, αὐτός σου ὁ λόγος μὲ προξενεῖ εὐχαρίστησιν παρὰ πολλήν, νὰ ἔξυρῃς.

Καὶ ἡ Μαρσιάνθη ἔτεινε μὲ κατάνυξιν τὴν χεῖρά της πρὸς τὴν σύντροφον αὐτῆς.

— Τί ὥραϊο χεράκι! Θαρρεῖ κἀνείς πῶς εἶναι καμμιᾶς ἀνεφάρταδας . . . τί ἄσπρο ἄσπρο καὶ μικρούτσικο! εἶπεν ἡ Βουνὸν τοῦ ἀγίου Γεωργίου ὀπισθοποροῦσα ὡς νὰ αἰδεῖτο νὰ ἐγγίσῃ μὲ τὰς βαναύσους καὶ ρυπαράς της χεῖρας τὴν χαρίεσσαν χεῖρα ταύτην.

Καὶ ὅμως, μετὰ τινα δισταγμὸν ἔφραεν ἀκροθιγῶς καὶ μὲ σέβας πολὺ τὰ χεῖλη της ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῶν τερνευτῶν δακτύλων τοὺς ὁποίους τῇ ἐπαρουσίασεν ἡ Μαρσιάνθη· ἔπειτα, γονατίσασα ἐνώπιόν της διὰ μιᾶς, ἤρχισεν νὰ βλέπῃ αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτὴ, ὡς νὰ εἶχεν ἐνώπιόν της μίαν ἁγίαν.

— Ἄλλ' ἔλα κάθῃς ἐδῶ . . . πλησίον μου, τὴν εἶπεν ἡ Κελαυδήστρα.

— ὦ; αὐτὸ μόνον δὲν γίνεται . . . ποτέ . . . ποτέ . . .

— Διατί;

— Οἱ κατώτεροι πρέπει νὰ γνωρίζουν τοὺς ἀνωτέρους των, ἔλεγεν ὁ ἰδικός μου, ὅταν μὲ εἶχε· ἦταν, καθὼς ἡ-ξεύρεις, στρατιώτης· οἱ στρατιῶται χωριστά, οἱ ἀξιωματικοὶ χωριστά, καθένας μὲ τὸν ὁμοῖό του.

— Λωλή είσαι . . . μεταξύ μας δὲν ὑπάρχει καμμία διαφορά . . .

— Κάμμία διαφορά . . . τί λές! τί λές! Κ' ἐγὼ σ' ἐ-
χω ἐμπροστὰ εἰς τὰ μάτια μου καὶ εἶσαι εὐμορφή ὡσάν
βασίλισσα . . . καὶ δὲν ὑπάρχει διαφορά! . . . ἄφες νά
μείνω καθὼς εἶμαι, γονατιστὴ, νά στυλώσω ἐπάνω σου
τὰ μάτια μου ὡσάν προτῆτερα . . . Ἴσως . . . ποῖος ἡ-
ξεύρει . . . μολονότι εἶμαι τέρας τῆς ἀσχημίας, ἴσως το
παιδί μου σὲ ὁμοιάσῃ . . . Λέγουν ὅτι κάμμία φορά μ' ἐ-
να βλέμμα ὁποῦ ρίπτει κἀνείς . . . συμβαίνει τὸ παιδί
ὁποῦ θὰ κάμῃ . . .

Ἐπειτα, ἀπὸ ιδέαν κυριευθεῖσα λεπτὴν, εὐγενῆ, ἀπί-
στευτον εἰς πλάσμα τοιοῦτου εἶδους, ἐφοβήθη ἡ Βουνὸν
μήπως ἐταπεινώσῃ τὴν Μαριάνθην διὰ ταύτης τῆς παρα-
δόξου εὐχῆς της, καὶ ἐπρόσθεσε θλιβερώς:

— Ὅχι, ὄχι, τὸ λέγω διὰ ν' ἀστερευθῶ· μὴ σε μέλῃ.
Κελαϊδῆστρα . . . καὶ δὲν θὰ τολμήσω νά σε κατὰξω
ποτὲ μὲ αὐτὸν τὸν σκοπὸν χωρὶς τὴν ἀδειάν σου . . . Τὸ
παιδί μου θὰ γίνῃ ἀσχημον ὡσάν ἐμέ . . . τί με μέλει . . .
μήπως διὰ τοῦτο θὰ τὸ ἀγαπῶ ὀλιγώτερον! τὸ ταλαί-
πωρον! καὶ μήπως ἐκεῖνο μοῦ εἶπε νά τὸ φέρω εἰς τὸν
κόσμον! . . . Ἀλλὰ καὶ ἂν ζήσῃ . . . τί ἄρά γε; (εἶπε
μετὰ κατηφείας καὶ θλίψεως) τί θὰ γίνῃ, καλὲ Θεέ μου!

Ἡ Κελαϊδῆστρα ἐρρίγησεν εἰς τοὺς λόγους τούτους.
Τιφόντι, ὁποῖον ἤθελεν εἶσθαι τὸ μέλλον τοῦ τέκνου μιᾶς
γυναικὸς τοιαύτης, γυναικὸς πτωχῆς, ἐξαχρειωμένης καὶ
καταφρονημένης;

Ὅποια ἡ τύχη του! . . . ὁποῖον τὸ μέλλον του! . . .

— Ἀφες αὐτὰς τὰς ιδέας, φίλη μου, ὑπέλαβεν ἡ Μα-
ριάνθη· ἔλπιζε ὅτι τὸ παιδί σου θὰ εὖρῃ ἀνθρώπους εὐ-
σπλαγχνητικούς, ὁποῦ θὰ τὸ συμμαζεύσουν.

— ὦ! μὴν μόνην φοράν, Κελαϊδῆστρα μου, εὐρί-
σκει κἀνείς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον τὴν τύχην του, εἶπεν

ἡ Βουνὸν μετὰ πικρίας κινουῖσα τὴν κεφαλὴν· νὰ ὁποῦ ἀπὴντησα ἐσένα . . . αὐτὴ ἦτον ἡ μόνη τύχη μου εἰς τὸν κόσμον . . . Καί, νὰ σοῦ εἰπῶ; ἄς μὴ σοῦ κακοφανεῖ· κάλλιον εἶχα νὰ ἐλάβανεν αὐτὴν τὴν τύχην τὸ παιδί μου παρὰ ἐγώ. Αὐτὴ ἡ εὐχή . . . εἶναι τὸ μόνον πράγμα ὁποῦ ἠμπορῶ νὰ τοῦ δώσω.

— Παρακάλει, παρακάλει τὸν Θεόν . . . ἐκεῖνος εἶναι πολυεύσπλαγχνος.

— Ἄς ᾔναι, θὰ τὸν παρακαλῶ, ἀφοῦ μοῦ τὸ λές τοῦ λόγου σου· ἴσως ἀπὸ τοῦτο ἰδῶ κ' ἐγὼ κἀνένα καλό. Καὶ ὅντως· ποῖος νὰ μοῦ ἔλεγε, τὸν καιρὸν ὁποῦ ἡ Λύκαινα μ' ἔδερνε καὶ ἤμουν τὸ περίπαιγμα ὅλων ἐδῶ μέσα, ὅτ' ἤθελε νὰ εὑρεθῇ παρὼν ἓνας μικρὸς ἄγγελος, σωτήρας μου, ὁποῦ μὲ τὴν γλυκειά του καὶ τρυφερή φωνὴ ἤθελε νὰ φανῇ πλέον δυνατὸς ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας, καὶ ἀπὸ τὴν Λύκαιναν αὐτὴν ἀκόμη, ὁποῦ εἶναι τόσον δυνατὴ καὶ τόσον κακὴ . . .

— Ναί, ἀλλὰ κύτταξε σὺ ὅτι ἡ Λύκαινα ἐφέρθηκε πολὺ καλὰ . . . ὅταν ἐσυλλογίσθη ὅτι ἦσουν ἀξία συμπαθείας διὰ δύο αἰτίας . . .

— Αὐτὸ εἶναι τῶνόν τι . . . ἄς ἔχω πάλιν χάριν εἰς ἐσέ . . . καὶ δὲν θὰ τὸ λησμονήσω ποτέ . . . Ἀλλὰ, δὲν μοῦ λές, Κελαϊδῆστρα, διατί προχθὲς ἡ Λύκαινα ἐζήτησε νὰ τὴν βάλουν εἰς τὸ ἄλλο χῶρισμα τῆς φυλακῆς . . . ἐνῶ εἶχε δείξει ὅτι ἔπαυσεν ὁ θυμὸς της ἐναντίον σου, καὶ μάλιστα ἐφαίνετο ὥσάν νὰ μὴν ἠμποροῦσε πλέον νὰ περάσῃ ὦρα καὶ στιγμή χωρὶς ἐσένα;

— Εἶναι ὀλίγον ὅ,τι τῆς καταβῇ . . . καὶ διὰ τοῦτο...

— Παράξενο πράγμα . . . μία γυναῖκα ἥτις ἦλθε σήμερα τὸ πρῶτ' ἀπὸ τὸ ἄλλο χῶρισμα τῆς φυλακῆς ὅπου τώρα εἶναι ἡ Λύκαινα, εἶπεν ὅτι ἥλλαξεν ὀλοτελῶς.

— Πῶς τάχα;

— Ἀντὶ νὰ πιάνεται καὶ νὰ μαλώνῃ μὲ ὅλον τὸν κό-

σιμο, ἔγινε περίλυπη . . . περίλυπη, καὶ παγαίνει καὶ κ
 θείται μονάχη της εἰς τὰς γωνίας· ἂν τῆς θυλῇσῃς τ
 ποτε, σοῦ γυρίζει τὴν ῥάχι καὶ δὲν σ' ἀποκρίνεται .
 Δὲν εἶναι παράξενον αὐτό; νὰ φαίνεται ὡσὰν ἄφωνη, α
 τὴ ὁπῶ δὲν ἐπερνοῖσε στιγμὴ χωρὶς ν' ἀκουσθῶν αἱ ρ
 ναὶς της; Μοῦ εἶπε καὶ ἓνα ἄλλο πράγμα αὐτῇ ἡ γ
 ναῖκα, ὅμως δὲν τὸ πιστεύω.

— Τί; τί;

— Λέγει ὅτ' εἶδε τὴν Λύκαινα κ' ἔκλαιε . . . Ἡ Λ
 καινα ποτὲ νὰ κλαύσῃ . . . εἶναι τῶν ἀδυνάτων.

— Ἡ παλαίπωρη . . . ἐξ αἰτίας μου ἴσως ἐπῆγε κ
 ἔλλαξε θέσιν . . . τὴν ἐλύπησα χωρὶς νὰ θέλω, εἶπεν
 Κελαϊδῆστρα στενάζουσα.

— Σὺ ποτὲ νὰ λυπῇσῃς ἄνθρωπον, ὦ μικρὲ μου ἀ
 γελε; . . .

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἰδοὺ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ο
 λὴν ἡ κυρία Ἀρμάνδου, καὶ ἀροῦ ἀνεζήτησε διὰ τῶν ὀ
 μάτων της τὴν Μαριάνθην, ἤλθε πρὸς αὐτὴν μειδιῶσα
 ἀπὸ εὐχαρίστησιν ψυχῆς.

— Ἐγὼ μίαν καλὴν εἶδην, κόρη μου, διὰ σέ . . .

— Τί λέγετε, κυρία; ἀνέκραξεν ἡ Κελαϊδῆστρα ἀ
 χειρομένη.

— Οἱ φίλοι σου δὲν σ' ἐλησμόνησαν, ἀλλ' ἀπῆλυσ
 τὴν ἀπελευθέρωσίν σου . . . ὁ Κ. διευθυντὴς ἔλαβε τ
 τὴν εἶδῃσιν.

— Εἶναι ποτὲ δυνατόν, κυρία; ὦ! Θεέ μου, σ' εὐχ
 ριστῶ! . . .

Καὶ τόση ὑπῆρξεν ἡ συγκίνησις τῆς Μαριάνθης, ὥ
 ὠχρίασεν, ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας της, ἥτις
 παλλε σφοδρῶς, καὶ πάλιν ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάωλου τ

— Ἡσύχασε, κόρη μου, τὴν εἶπεν ἡ κυρία Ἀρμάνδ
 μὲ καλωσύνην κατ' εὐτυχίαν, αὐταὶ αἱ συγκινήσεις τ
 ψυχῆς εἶναι ἀκίνδυνοι.

— "Α! κυρία, πόσην ευγνωμοσύνην . . .

— Βέβαια ἡ κυρία μαρκεσία Δ' Ἀρβίλλ. Ὁ ἀπῆλυσσε τὴν ἀπελευθέρωσίν σου . . . Ἐξω στέκει μία κυρά, μία γραῖα, ἐπιφορτισμένη νὰ σ' ἐπάρῃ μαζὶ τῆς, εἰς τοὺς καλούς ἀνθρώπους οἵτινες ἔλαβον τόσον μέρος ὑπὲρ σοῦ . . . Πρόσκεινε νὰ ἐπιστρέψω' νὰ εἶπω δύο λέξεις ἐδῶ, κ' ἐρθασα.

Δυσκόλως ἤθελαμεν δυνηθῆ νὰ παραστήσωμεν τὴν θλίψιν τοῦ προσώπου τῆς Βουνοῦ, ὁπότεν ἤκουσεν ὅτι ὁ σωτὴρ ἀγγελὸς τῆς, ὡς αὐτὴ ὠνόμαζε τὴν Κελαυδήστραν, ἔρρευεν ἀπὸ τὴν τοῦ Λαζάρου φυλακὴν. Καὶ σπρωκίσατε ὅτι δὲν ἐλυπηθῇ ἐκ τῆς ἰδέας μήπως ὑποφέρῃ πάλιν τὰ αὐτὰ παθήματα ἀπὸ τὰς συντροφους τῆς φυλακῆς τῆς, ὅσον ἐπειδὴ ἐμελλε νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὴν μόνην ψυχὴν ἣτις ἐδείξε πρὸς αὐτὴν συμπάθειαν.

Παρὰ πόδας τοῦ ἐδωλίου καθήμεντῃ εἰσέτι, ἡ Βουνοὺν ἔφερε τὰς χεῖρας πρὸς τοὺς δύο θυσάνους τῶν φρυγανωδῶν μαλλίων, αἵτινα ἐξήρχοντο ἐν ἀταξίᾳ ἀπὸ τὴν μαύρην καὶ παλαιὰν τῆς καλυπτραν, ὡς νὰ ἠθουλήθῃ νὰ ἐκρίζωσῃ αὐτὰ ἀφοῦ δὲ παρήλθεν ἡ πρώτη ὁρμὴ αὐτῇ, ἐκλινε τὴν κεφαλὴν, ὡς νὰ ἐκυριεύθῃ ἀπὸ νάρκωσιν, καὶ ἔμεινεν ἄφωνος, ἀκίνητος, τὸ μέτωπον κρατοῦσα κεκρυμμένον εἰς τὰς χεῖρας αὐτῆς, καὶ τοὺς ἀγκῶνας σταυρωμένους ἐπὶ τῶν γονάτων.

Ἡ Μαριάνθη, μὲ ὅλην τὴν χαρὰν τῆς ὅτι ἐξήρχετο ἐκ τῆς φυλακῆς, ἐφρούαζεν ἀναποκῆσασα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὴν Κουκκουβάτιαν καὶ τὸν Δάσκαλον, οἵτινες τὴν εἶχον ὀρκίσει νὰ μὴ διηγῇ εἰς τοὺς εὐεργέτας τῆς τὰ παθήματά τῆς. Ἀλλὰ δὲν ἤργησε ν' ἀποδιώξῃ τοὺς θλιβεροὺς αὐτοὺς συλλογισμοὺς μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἐμελλε νὰ ἐπανίδῃ τὸ Βουκεβάλ, τὴν κυρίαν Γεωργίαν, τὸν Ροδόλφον, πρὸς τὸν ὅποιον εἶχε σκοπὸν νὰ συστήσῃ τὴν Λύκαιναν καὶ τὸν Παληκάραν· τὴν ἐφαίνετο μάλιστα, ὅτι τὰ

περὶ οὗ ἤλεγχεν ἑαυτὴν ἐξημεμένον πρὸς τὸν εὐεργέτην
τῆς αἰσθημα, μὴ διερεθιζόμενον πλέον ἐκ τῆς λύπης καὶ
μοναξίας, ἤθελε μετριασθῇ ἀφοῦ ἐπαναλάβῃ τὰς ἀγρο-
κὰς ἐνασχολήσεις τῆς, τὰς ὁποίας ἡγάπα τοσοῦτον
συμμερίζεται μετὰ τῶν κατοίκων τοῦ ἀγροκηπίου.

Ἐκθαμβος διὰ τὴν σιωπὴν τῆς συντρόφου τῆς, σιωπὴν
τὴν ἀφορμὴν τῆς ὁποίας δὲν ἐφαντάζετο, ἡ Κελαϊδῆστ-
ρηγγισεν αὐτὴν ἑλαφρὰ ἐπὶ τοῦ ὤμου, καὶ τὴν εἶπε·

— Λέγε με τώρα, ὅπου θὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ . . . ἡμπο-
ρὸν νὰ σὲ γίνω χρήσιμος εἰς τίποτε;

Αἰσθανθεῖσα τὴν χεῖρα τῆς Κελαϊδῆστρας, ἡ δεσμω-
τὴν ἐσκίρτησεν, ἀφῆκε τὰς χεῖράς τῆς νὰ πέσουν ἐπὶ τῶν γ-
νάτων, καὶ ἐστρεψε πρὸς τὴν νεάνίδα τὸ πρόσωπόν τῆς
κατάβρεκτον ἀπὸ δάκρυα.

Τόσον πικρὰ λύπη διεχύθη ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς Βουν-
ωστε ἡ δυσμορφία τῆς ἐξηλείφθη.

— Τί ἔχεις, καλὴ φίλη μου; τὴν εἶπεν ἡ Κελαϊδῆ-
στρα, διατί -κλαίεις;

— Ἐσὺ φεύγεις! ἐψιθύρισεν ἡ δεσμωτὴς μὲ φωνὴν δι-
κοιτομένην ἀπὸ λυγμούς· ποτὲ δὲν ἐσυλλογίσθηκα π-
σήμερ' αὔριον ἔμελλες νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ . . . καὶ π-
λέον δὲν θὰ σὲ ἰδῶ . . . ποτὲ . . . ποτὲ πλέον!

— Σὲ βεβαιῶ ὅτι θὰ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τὴν καλὴν
σου φιλίαν . . . ἀπήντησεν ἡ Μαριάνθη.

— Ἐνῶ τόσοι σὲ εἶχα ἀγαπήσει . . . ἐνῶ ὅταν ἐκ-
θῆμην εἰς τὰ ποδάρια σου . . . μ' ἐφάνετο πῶς δὲν εἶ-
πλέον κανένα φόβον . . . ἀπὸ κανένα. Καὶ μὴ θαρρῆς
αὐτὰ τὰ λέγω ἐπεὶ δὲ θ' ἀρχίσουν ἴσως πάλιν αὐταῖς
ἀλλαις νὰ μὲ θέρνουν . . . ἄς κτυποῦν, ἐγὼ πλέον ἐσυν-
θισα . . . ἀλλὰ, ὅταν ἐσὺ ἦσουν ἐδῶ, ἐνόμιζα πῶς ἦσου-
μοῦρὰ μου ἡ καλὴ, καὶ πῶς ἦθελε νὰ φέρῃς καλὸ εἰς
παιδί μου, μόνον καὶ μόνον ἐπεὶ δὲ μ' εὐσπλαχνίσθηκες.
Ἄν σὲ λέγω ψεύματα, τόσοι καλὸ νὰ ἔχω ὅποιος ἐσὺ

σε νά τὸν κακομεταχειρίζωνται, ἐκεῖνος γνωρίζει τὴν κλωσύνῃ πλέον παρὰ κάθε ἄλλον.—Καὶ διακοπεῖσα ἀπὸ τοὺς λυγμοὺς, ἀνεφώνησε·—'Πάγει, 'πάγει πλέον . . .
 — Πάγει . . . αὐτὸ ἐγὼ ἔπρεπε νὰ τὸ προσμένω . . . ὅμως . . .
 — ὑπομονή . . . Πάγει πλέον, 'πάγει . . . ἐτελείωσε.
 — Σιώπα, ἡσύχασε· ἐγὼ θὰ σ' ἐνθυμοῦμαι, καθὼς καὶ ἐμέ.

— ὦ, νὰ 'ξεύρης . . . κάλλιον δὰ νὰ μὲ κόψουν κομμάτια παρὰ μία στιγμή νὰ σ' ἐβγάλῃ ἀπο τὴν ἐνθύμησίν σου· νὰ γεράσω, νὰ γίνω κούφταλο, θὰ θαρρῶ κάθε στιγμή πῶς βλέπω ἐμπροστί μου τὸ ἀγγελικὸ σου προσωπάκι. Ὁ πρῶτος λόγος ὅπου θὰ μάθω τὸ παιδί μου νὰ 'μιλᾷ ἔστιν αὐτὸ τ' ὄνομά σου, Κελαϊδήστρα μου, ἐπεὶ θὰ σοῦ φρεωστῇ τὴν ζωὴν, ὅπου δὲν τὸ ἄφηκες ν' ἀποθάνῃ τοῦ ρύσου . . .

— Ἀκουσέ με, φίλη μου, εἶπεν ἡ Μαριάνθη, συγκεκλιμένη ἐκ τῆς ἀφοσιώσεως τῆς ἀθλίας ταύτης γυναικός· καὶ σὲ δὲν ἔμπορῶ νὰ σὲ ὑποσχεθῶ τίποτε· μολονότι γνωρίζω τινὰ ὑποκείμενα πολὺ φιλόφρονά σου· διὰ τὸ παιδί σου ὅμως ἀλλάσσει . . . εἶναι διόλου ἀθῶον, καὶ οἱ περὶ αὐτοῦ ἀνέφερα θὰ θελήσουν ἴσως νὰ ἐπιμεληθοῦν τὴν ἀνατροφὴν του, ἐάν ἔμπορέσης νὰ τὸ ἀποχωρισθῇς . . .

— Τὸ παιδί μου ν' ἀποχωρισθῶ . . . ποτέ, ὦ! ποτέ! ἀνέκραξεν ἡ Βουνὴν μετὰ ζήσεως· πῶς γίνεται αὐτὸ, ἐνῶ καὶ τὸ παιδί μου ἐγὼ ἔβαλα ὅλας μου τὰς ἐλπίδας . . .

— Ἀλλὰ . . . πῶς θὰ τὸ ἀναθρέψῃς; κόρη ἢ ἀρσενικόν, πρέπει νὰ γίνῃ τίμιον, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει . . .

— Τὸ κομμάτι ψωμί ὅπου θὰ κερδίξῃ νὰ ᾔναι μὲ τὴν τιμὴν του· αὐτὸ, Κελαϊδήστρα μου, δὲν θέλεις νὰ εἰπῇς; Ἐγὼ πιστεύω· αὐτὸ κ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ, αὐτὸ καθ' ἡμέραν συλλογίζομαι· ἀμα ἐξέλθω ἀπ' ἐδῶ δὲν ἔχει πλέον νὰ ἐμῶς πάλιν εἰς δρόμους κακοὺς . . . καλῆτερα γίνομαι ἀπ' ἐκείναις ὅπου φροκαλοῦν τοὺς δρόμους, παρὰ νὰ κάμω αὐ-

τιμα πράγματα· αὐτὸ τὸ χρεωστῆ καθενας, ἂν ὁ
τὸν ἑαυτὸν του, διὰ τὸ παιδί του τοῦλάχιστον, ὅτ
τὴν τιμὴν νὰ ἔχη παιδί . . . εἶπεν ἡ Βουνὸν σεμνυν

— Καὶ ποῖος θὰ ἔχη ἔννοια τὸ παιδί σου ἐνὶ
ἐργάζεσαι; ἐπανέλαθεν ἡ Κελαϊδῆτρα· δὲν ἦτον κ
ρα, ἂν ἦναι δυνατόν, καθὼς καὶ ἐλπίζω, νὰ τὸ βάλ
τὴν ἐξοχὴν, κοντὰ εἰς τίποτε καλὸς ἀλλοτρίους.
μῖαν ἡμέραν νὰ τὸ καταστήσουν μῖαν κόρη ἀξίαν
τεγγῆ θασιν εἰς κἄνεν ἀγορῆπιαν, ἢ ἓνα καλὸν γε
'Απὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἠθελες 'πηγαίνει νὰ τὸ ἐπέ
μῖαν ἡμέραν ἴσως εὐεθεῖ τρόπος καὶ νὰ συγκατα
μαζ' ἡ του· εἰς τὴν ἐξοχὴν κἄνεις ζῇ μὲ πόσον ὀλίγ

— Πλὴν, νὰ τὸ ἀποχωρισθῶ, νὰ τὸ ἀποχωρ
ἔγω . . . θὰ ἦταν ἡ μόνη χαρὰ μου . . . ὅπου δὲν ἔ
λο πρᾶγμα ν' ἀγαπῶ . . .

— Πρέπει, πτωχὴ μου Βουνὸν, νὰ φροντίσῃς
δι' ἐκεῖνο παρὰ διὰ τὸν ἑαυτὸν σου. Μετὰ δύο τρε
ρας θὰ γράψω εἰς τὴν κυρίαν 'Αρμάνδου· καὶ ἂν τὸ
μα ὅπου σκοπεύω νὰ τῆς κάμω διὰ σὲ χάριν τοῦ
σου ἐπιτύχη, δὲν θὰ στενάξῃς ἄλλοτε ὡς προσητέρα
ἐπόνεσεν ἡ ψυχὴ μου ὅταν σὲ ἤκουσα νὰ λέγῃς —
θὰ γίνῃ;

Ἡ ἑφορος, κυρία 'Αρμάνδου, διέκοψε τὴν συνο
ταύτην ἐλθοῦσα νὰ παραλάβῃ τὴν Μαριάνθην.

Ἡ Βουνὸν τότε ἐδόθη εἰς νέους ὀλοφρυμούς, κατ
μὲ δάκρυα πύρινα τὰς χεῖρας τῆς νεάνιδος, καὶ τέλ
σεν ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου κατὰπληκτος ἐκ τοῦ ἄχθο
θλίψεώς της, οὐδ' ἐσυλλογίσθη πλεον τὴν ὑπόσχε
ὁποῖαν πῇ ἔδωκεν ἡ Μαριάνθη περὶ τοῦ τέκνου τῆ

— Ἡ ταλαίπωρος! εἶπεν ἡ κυρία 'Αρμάνδου
μένη ἐκ τῆς αὐλῆς, συναδευούσης αὐτὴν τῆς Μαρ
'Ἡ πρὸς σὲ εὐγνωμοσύνη της μὲ δίδει περὶ αὐτῆς
καλητέραν.

Αἱ ἄλλαι δεσμώτιδες μαθῶσαι ὅτι εἰς τὴν Κελαϊδῆ-
στραν ἔγινε χάρις, ἀντὶ νὰ ζηλεύσωσιν, ἔδειξαν ἐξ ἐναν-
τίας χάραν· τινὲς ἐξ αὐτῶν περιεκύκλωσαν τὴν Μαριάν-
θην, καὶ τὴν ἀπεχαιρέτησαν ἀπὸ καρδίας· τὴν συνεχά-
ρησαν ὅλοι ἀπὸ ψυχῆς διὰ τὴν ταχεῖαν ἀπελευθέρω-
σιν τῆς.

— Τὸ ἀληθές εἶναι, εἶπε μία ἐξ αὐτῶν, ὅτι ἡ μικρὰ
αὕτη ξανθὴ κόρη μᾶς ἔκαμε νὰ περάσωμεν μίαν ὥραν
καλὴν . . . τὴν ὥραν ὅπου ἐκαταθέσαμεν καθὲς μία ὅ,τ'
ἤμπορούσε διὰ τὰ σπάργαντα τοῦ Βουνοῦ τ' ἁγίου Γιαν-
νίου. Αὐτὸ θὰ τὸ ἐνθυμῶνται εἰς τοῦ Λαζάρου.

Ὅταν ἡ Μαριάνθη ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰς οἰκοδομὰς τῆς
φυλακῆς ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῆς ἐφόρου, αὕτη ἐστράφη καὶ
τὴν εἶπε.

— Τώρα, παιδί μου, ὕπαγε εἰς τὸ ἱματισφυλάκιον ν' ἄλ-
λάξῃς φορέματα· θ' ἀρήσῃς αὐτὰ καὶ θὰ ἐνδυθῇς ἐκεῖνα
τὰ χωρικά, ἅτινα σοῦ ἔπρεπαν τόσον καλὰ διὰ τὴν ἀ-
γροτικὴν ἀπλότητά των. Ἔχε ὑγείαν . . . εἶπεν ἡ κυρία
Ἀρμάνδου, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐνεπλήσθησαν δακρύων
— δὲν ἤμπορῶ νὰ σ' ἐκφρασθῶ πόσον εἶχες, κόρη μου, ἐ-
πισύρει τὴν συμπάθειάν μου! — Ἰδοὺσα ἔπειτα ὅτι ἤρχι-
σε καὶ ἡ Μαριάνθη νὰ δακρύῃ, ἡ ἐφορος ἐπρόσθεσε: — Μὲ
συγχωρεῖς ὅτι ἐπύκρυνα τοιοῦτοτρόπως τὴν ἀναχώρη-
σιν σου.

— ὦ! κυρία μου . . . δὲν γνωρίζω ἐγὼ ὅτι χάρις εἰς
τὰς συστάσεις σας ἐκινήθη πρὸς ἐμὲ εἰς οἶκτον αὕτη ἡ
κυρία πρὸς τὴν ὁποίαν τώρα χρεωστῶ τὴν ἐλευθεσίαν μου.

— Ναί, καὶ χαίρω εἰς ἄκρον ὅτι ἡ διαγωγὴ σου ἐδι-
καίωσε κατὰ πάντα τὰς συστάσεις μου . . .

Τότε ἠκούσθη κώδων σημαίνων.

— Ἰδοὺ σημαίνει ἡ ὥρα τῆς ἐργασίας, πρέπει νὰ εἰς-
έλθω εἰς τὰ ἐργαστήριά των . . . ἔχε ὑγείαν καὶ πάλιν,
ἀγαπητὴ μου κόρη, ἔχε ὑγείαν! . . .

Καὶ ἡ κυρία Ἀρμάνδου, συγκεινημένη ὡς καὶ ἡ Μαριάνθη, ἠσπάσθη αὐτὴν πρὸς τὴν πόλιν· ἔπειτα δὲ εἶπε ἕνα τῶν ὑπηρετῶν τοῦ οἴκου·

— Ὅδ' ἄγ' ἔρχεσθαι τὴν δεσποσύνην εἰς τὸ ἱματωρὺν.

Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, ἡ Μαριάνθη, χωρὶς δεδυμένη στολὴν, ὡς τὴν εἶδομεν εἰς τὴν ἐπαύλειον Βουκαβάλ, εἰσῆλθετο εἰς τὸ γραφεῖον, ὅπου τὴν ἐπεφάνη ἡ κυρία Σεραφίνα.

Ἡ οἰκονόμος τοῦ συμβολαιογράφου Ἰακώβου δὲ ἤλθε νὰ ὁδηγήσῃ τὴν ἀθλίαν νεάνίδα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Χαλαστοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ.

Ὁ Ἰακώβος Φεράνδος ἠδυνήθη εὐκόλως καὶ ταχὺ ἀπολάσῃ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Μαριάνθης, ἐπειδὴ τοῦτο ἄλλο δὲν ἀπῆρτετο εἰμὴ ἀπλὴ συγκράτης ἐφορείας. Πληροφορηθεὶς παρὰ τῆς Κουκκουδάνας Κελαϊδῆστρα εὗρίσκειτο εἰς τοῦ Λαζάρου, ἀπευθύνει τῷ ἄμα πρὸς τινὰ πελάτην του, ἄνδρα ἐντιμον καὶ ταπεινὸν ἐπιρροήν, πρὸς τὸν ὅποιον εἶπεν ὅτι κόρη τις, ταπεινὰ μὲν κατὰ καιρὸν εἰς ἀτοπίας, ἀλλὰ τὴν ὥρην ἐλθοῦσα εἰς μετάνοιαν εἰλικρινῇ, ἦτο φυλακισμένη τοῦ Λαζάρου, καὶ ἐκινδύνευεν ἐκεῖ, διὰ τῆς συγκρούσεως μετὰ τῶν ἄλλων δεσμιωτῶν, νὰ ἐπανέλθῃ πρὸς τὸν πατέρα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ κόρη αὕτη τὸν ἐσυστήθη ἀπὸ τινος ὑποκείμενα ἀξιοσέβαστα, εὐδιάθετα νὰ φέρῃται σὺν αὐτῇ, καὶ περὶ τῆς ἀποκαταστάσεώς της ἀποῦ ἐξέλθῃ.

φυλακῆς (ἐπρόσθεσεν ὁ Ἰακώβος Φεράνδος) παρεκάλει τὸν μεγαδύναμον πελάτην του, χάριν τῆς ἡθικῆς, τῆς θρησκείας, καὶ χάριν τοῦ μέλλοντος σωφρονισμοῦ τῆς δυστυχούς αὐτῆς, νὰ μεσιτεύσῃ νὰ τὴν ἐλευθερώσωσι. Τέλος πάντων ὁ συμβολαιογράφος, διὰ νὰ μὴ φοβῆται μήπως κατόπιν ἀνιχνευθῇ τι, παρεκάλει κατ' ἐπανάληψιν τὸν πελάτην του νὰ μὴ κοινολογήσῃ αὐτὸν ὡς αἷτιον τῆς ἀγαθῆς ταύτης πράξεως.

Ὁ παρὰ τοῦ ὁποίου ἐζητήθη ἡ μεσιτεία, διατήρησεν ἀκριβῶς τὴν αἴτησιν ταύτην τοῦ Ἰακώβου Φεράνδου, ἀποδίδων αὐτὴν εἰς τὴν φιλανθρωπικὴν μετριοφροσύνην τοῦ εὐλαβοῦς καὶ ἠξιοσεβάστου ἀνδρός· ὅθεν ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Μαριάνθης ἐζητήθη καὶ ἀπηλυθῆ με μόνον τὸ ὄνομα τοῦ πελάτου ὅστις, διὰ νὰ ὑποχρεώσῃ ἔτι μάλλον τὸν Ἰακώβον Φεράνδον, ἔστειλε κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτὸν τὸ διάταγμα τῆς ἐξόδου, ὥστε νὰ τὸ διευθύνῃ ὁ ἴδιος πρὸς τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τῆς νέας. Ὅταν ἡ κυρὰ Σεραφίνα ἐπαρουσίασε τὸ διάταγμα ταῦτο εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς φυλακῆς, ἐπρόσθεσεν ὅτι ἦτον ἐπιτετραμμένη νὰ ὁδηγήσῃ τὴν Κελαϊδῆστραν πλησίον τῶν ἀρχόντων δι' ὧν ἐχορηγήθη ἡ ἀπόλυσις της. Ἐστερον ἀπὸ τοὺς καλοὺς λόγους τοὺς ὁποίους ἡ ἑφορὰ εἶπεν εἰς τὴν Κ.Δ'. Ἀρβίλλ περὶ τῆς Μαριάνθης, οὐδεὶς ἀμφίβαλλεν ὅτι ἡ κόρη αὕτη ἐχρεώσται τὴν ἐλευθερίαν της εἰς τὴν μεσολάθεσιν τῆς μαρμεσίας. Ἡ οἰκονόμος λοιπὸν τοῦ συμβολαιογράφου δὲν ἐνέπνευσε τὸν ἐλάχιστον δισταγμὸν εἰς τὸ θῦμά της. Ἡ κυρὰ Σεραφίνα ἐλάμβανε κατὰ τὰς περιστάσεις, καὶ ὡς κοινῶς λέγουσι, τὸ ὕψος ἀγαθῆς γυναίκα· ἔπρεπε καλὰ νὰ τὴν παρατηρήσῃ τις διὰ νὰ διακρίνῃ ἐπίβουλόν τι πλαστόν τι καὶ ἀπηνὲς εἰς τὸ ἀρεσκευτικὸν της βλέμμα καὶ εἰς τὸ ὑποκριτικὸν της μειδίαμα. Μ' ὅλην τὴν ἐσχάτην μοχθηρίαν της, ὑφ' ἧς καὶ ὀρμωμένη κατέστη συνένοχος ἡ μυστικοσύμβουλος τῶν ἀνουςιουργιῶν τοῦ

κυρίου της, ἡ κυρά Σεραφίνα δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴν ἐκπλα-
γῇ ἐκ τοῦ γοητευτικοῦ κάλλους τῆς νεάνιδος, τὴν ὁποίαν
αὕτη παρέδωκεν ἔτι νήπιον εἰς τὴν Κουκκουδάκην . . .
ἦτοι εἰς θάνατον ἀσφυκτον . . .

— Αἱ! κόρη μου, τὴν εἶπεν ἡ κυρά Σεραφίνα μὲ φρι-
γὴν μελισταγῇ φαντάζομαι τὴν χαρὰν ὅπου θὰ ἔχεις ὅπου
ἐκθαίνεις ἀπὸ τὴν φυλάκην !

— ὦ! ναί, καὶ τὴν χαρὰν αὐτὴν βέβαια θὰ τὴν γεω-
στῶ εἰς τὴν κυρίαν Δ' Ἀρβίλλ, ἥτις ἐράνη πρὸς ἐμὲ ὡς καὶ
ἀγγελος . . .

— Ναί, ναί . . . ἀλλ' ἔλα νὰ 'παγαίνωμεν καὶ εἶναι
ἀργά . . . ἔχουμεν νὰ κάμωμεν κάμποσον δρόμον.

— Εἰς τὸ Βουκεβάλ θὰ ὑπάγωμεν ; εἰς τῆς κυρίας
Γεωργίας ; . . . ἀνέκραξεν ἡ Κελαϊδῆστρα.

— Ναί . . . εἰς τὴν ἐσχάτην . . . εἰς τῆς κυρίας Γεωρ-
γίας, εἶπεν ἡ οἰκονόμος, διὰ ν' ἀποδιώξῃ ἐκ τοῦ νοῦς τῆς
Μαριάνθης πᾶσαν ὑπόνοιαν ἔπειτα δ' ἐπρόσθεσε μὲ πο-
νηρὰν ἀφέλειαν.— Ἀλλὰ πρὶν ἰδέῃς τὴν κυρίαν Γεωργίαν
ἔχεις νὰ λάβῃς ἄλλην μίαν χαρὰν ὅπου δὲν ἐπρόσμενες ;
ἔλα . . . ἔλα, 'παγαίνωμεν . . . Δούλη σας ταπεινὴ, κύριοι.

Καὶ ἡ κυρά Σεραφίνα, χαιρετήσασα τὸν γραμματέα
καὶ τὸν γκαφέζ του, κατέβη μετὰ τῆς Κελαϊδῆστρας.
Τὰς συνώδευσε δὲ εἰς τῶν φυλάκων διὰ νὰ διορίσῃ ν' ἀ-
νοίξωσι τὰς θύρας ἐνώπιόν των. Ἡ τελευταία λοιπὸν
θύρα εἶχε κλεισθῇ, καὶ αἱ δύο γυναῖκες εὗρισκοντο ὑπὸ τὸ
μέγα προπύλαιον τὸ πρὸς τὴν ὁδὸν Πρὸστατείου Σκίντ-Δενῆ,
ὅτε ἰδοὺ ἀπαντοῦν μίαν νέαν, ἥτις βέβαια θὰ ἤρχετο εἰς
ἐπίσκεψιν δεσμώτιδος τινός.

Ἦτον ἡ Γελασίνα . . . Ἡ Γελασίνα, ἡ πάντοτ' εὖζω-
νος καὶ πάντοτ' ἐρωτοτρόπος, ἀπλουστάτη μικρὰ καλὴ-
πτρα, εὐθαλῆς, καὶ μὲ κερασσοχρόους στολισμένη ταινίας
πολὺ πρεπούσας ἐπὶ τῶν μελανῶν τοῦ μετώπου της μαλ-
λίων, περιέστερε τὸ εὐχαρὶ προσωπίδιόν της, περιλαίμιον

λευκότετον ἔπιπτεν ἐπὶ τοῦ φαιῦ περιωμίον της. Εἰς τὸν βραχίονά της ἐκράτει κρεμασμένην σπιρίδα ἀχυρόπλεκτον· γόρσι εἰς τὸ βραδισμά της, ἀνυψῶν παῦν τὸ βράδισμα γαλῆς προσεκτικῆς καὶ καθαρίας, τὰ γονυδρόπατα ὑποδηματικά της ἦσαν θανατῶσα τὴν καθαρρότητα, μόλοντι ἡ παλαιπώρος κόρη ἤρχετο ἀπὸ δρόμον, οὐδὲ μακρὸν.

— Γελασίνα! ἀνέκραξεν ἡ Μαριάμ, ἡ ἀναγνωρίσασα τὴν παλαιάν σύντροφόν της εἰς τὴν φυλακὴν καὶ τοὺς ἐξηλικούς περιπατούς.

— Κελκιδήστρα! ὑπέλαθεν ἡ ῥάπτρια.

Καὶ αἱ δύο νεάνιδες κατησπάσθησαν ἀλλήλας.

Οὐδὲν γρητευτικώτερον τῆς ἀντιπαραθέσεως τῶν δύο τούτων δελεαστικῶν κορσιδῶν, ὡς ἦσαν ἐναγκαλισμέναι τρυφερῶς, ἀμρότεραι χαριέσταται, καὶ ὁμῶς μεγάλως διαφερούσαι κατὰ τὴν φυσιογνωμίαν καὶ τὸ κάλλος.

Ἡ μὲν ἦτο ξανθὴ μὲ ὀρθόκλυτους μεγάλους καὶ γαλανούς, πλήρεις μελαγχολίας, κατὰ κρόταρον ἀγγελικὴ τὸ εἶδος, ἰδανικῇ, ὀλίγον ὠχρὰ, ὀλίγον τεθλιμμένη, ὀλίγον πνευματωδής, πανόμοιόν τινος τῶν ἐρασμίων ἐκείνων χωρικῶν τὰς ὁποίας παριστάνει εἰς τὰς ζωγραφίας τοῦ ὁ Γρεϋγης (Greuze), ζωροτάτας τὸν χρόν καὶ διαφανεστάτας . . . ἀνεκλήλητον σῶμα περισσεύσεως, ἀγνότητος, καὶ χάριτος . . . Ἡ δὲ μελαγχροινὴ, ἐπαγωγὸς, στρογγύλας καὶ ῥοδοκοκκίνας ἔχουσα τὰς παρειάς, παυμέλινας τοὺς ὀφθαλμούς καὶ γλυκυτάτους, εὐφυὲς τὸ μεῖδιμα, ἐξυπνον τὸ εἶδος· τύπος δελεαστικὸς νεότητος, ἀπερισκεψίας καὶ φαιδρότητας, παράδειγμα σπάνιον καὶ θελξικάρδιον ἀναπαύσεως ἐν τῷ ὀλίγῳ, χρηστοκθείας ἐν τῇ ἐγκαταλείψει, καὶ χαρᾶς ἐν τῇ φιλοπονίᾳ.

Ἀφοῦ συναντήλλαξαν μυρίας ὥσας ἀφελεῖς ἀνάμεσόν των θωπείας, αἱ δύο νεάνιδες ἠτένισαν ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλην . . . Ἡ Γελασίνα ἐφαίνετο περιχαρεστάτη διὰ τὴν

συνάντησιν ταύτην . . . ἡ Μαριάνθη τεταραγμένη . . . ἡ
θεά τῆς φίλης τῆς τὴν ἀνεκάλει τὰς ὀλίγας εὐτυχεῖς ἡμέ-
ρας τὰς ὁποίας διήγαγεν ἐν γαλήνῃ πρὸ τῆς πρώτης παρο-
τροπῆς τῆς.

— Καλὴ Μαριάνθη, καλὴ σὺ εἶσαι, φίλη μου ! ἔλαγε
ἡ ῥάπτρια.

— Τὸ ἀπροσδόκητον εὐτόχημα ! . . . πόσον καιρὸν ἔ-
χομεν νὰ ἰδωμεν ἡ μία τὴν ἄλλην ! . . . ἀπεκρίθη ἡ Κε-
λαϊδῆστρα.

— "Α ! τώρα, δὲν θαυμάζω πλέον ὅτι ἐπέρασαν ἑ-
μῆνες ὅπου δὲν σὲ εἶδα . . . ὑπέλαθον ἡ Γελασίνα θεω-
ροῦσα τὰ χωρικά φρονήματα τῆς Κελαϊδῆστρας· λοιπὸν
κατοικεῖς εἰς τοὺς ἀγρούς ; . . .

— Ναί . . . πρὸ τίνος καιροῦ, εἶπεν ἡ Μαριάνθη τα-
πεινοῦσα τοὺς ὀρθαλμούς.

— Καὶ θὰ ἦλθες βέβαια καὶ σὺ νὰ ἰδῇς καλλιάν γνῶ-
ριμόν σου εἰς τὴν φυλακὴν ;

— Ναί, ἦλθα... νὰ ἰδῶ μίαν... εἶπεν ἡ Μαριάνθη
τραυλιζουσα καὶ ἐρυθριῶσα ἀπὸ ἐντροπὴν.

— Καὶ τώρα ἐπιστρέφεις εἰς τὸν οἶκόν σου; θὰ κα-
τοικεῖς μακρὰν ἀπὸ τὰ Παρίσια;... "Ω ! τὴν Κελαϊδῆστρ-
μου ! τὴν καλὴ κόρη . . . πάντα τὴ ἰδίαν ! . . . Ἐνθυμεῖ-
σαι τὴν ταλαίπωρην ἐκείνην γυναῖκα ὅπου τῆς ἔδωκε
τὸ στρώμα σου, ὅσα βουγικά ἡμπόρεσες, καὶ τὰ ὀλίγα
χρήματα ὅπου σοῦ εἶχαν μείνει, ἀφοῦ ἐξωδεύσαμεν τ-
πολλὰ 'πγαίνουσαι εἰς τὴν ἐξοχήν; . . . ἐνθυμεῖσαι τό-
πόσον ἐτρελλαινέσο διὰ τοὺς ἀγρούς ;

— Ἀμὴ δὲν ἐνθυμοῦμαι, ὅπου σὺ δὲν τοὺς ἀγαποῦς
πολὺ, καὶ ὅμως χάριν μου μὲ ἀκολουθοῦσαι ;

— Σὲ ἀκολουθοῦσα ἐπειδὴ ἀγαποῦσα τὴν συντροφί-
αν σου, κ' ἐβλεπα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος πῶς ἄμα ἐξήρχετο
ἐκ τῶν ἀγρῶν, ἀπὸ σοβαρὴ καὶ λυπημένη ὅπου ἦσαν ἐγ-
γενησὶ εὐθυμῇ καὶ ἰλαρῇ . . . λοιπὸν δὲν ἤθελα νὰ σ' ἐμπ-

δξίω... 'Αλλ' ἄφες νὰ σὲ ἰδῶ καλὰ! Πῶς σοῦ 'παγαί-
νει ὥραϊα αὐτὴ ἡ μικρὴ καλύπτρα! σὲ κάμνει χαριστά-
την! Σὺ εἶσαι γεννημένη διὰ τὰ χωρικά, ἐτελείωσες κα-
θὼς ἐγὼ διὰ τὰ ἀστρικά. Ἰδοὺ λοιπὸν ἀπῆλauseς κατὰ
τὰς ἐπιθυμίας σου· τῶρα θὰ ᾔσαι εὐχαριστημένη... 'Ε-
γὼ ὅταν δὲν σ' εἶλεπα τὸ ἔλεγα· Νὰ ἰδῆς ὁποῦ αὐτὴ ἡ
μικρὴ μου Κελκιδήστρα θὰ ᾔσαι εἰς κάρμιαν ἐξοχή· δὲν
ἐγεννήθη διὰ νὰ κατοικῇ εἰς Παρίσιους· εἶναι ἀληθινὸ
λουλουδάκι τοῦ κάμπου, καθὼς λέγει καὶ τὸ τραγοῦδι·
καὶ αὐτὰ τὰ λουλουδάκια δὲν ζοῦν ποτὲ μέσα εἰς ταῖς
χώραις· ὁ ἀέρας τῆς πρωτενύσης μας δὲν τὰ ὠρελαῖ...
'Ἡ Κελκιδήστρα λοιπὸν τί 'ξεύρεις εἰς ποῖο χωρίο θὰ ἐ-
πῆγες κ' ἐκατοίκῃς, κοντὰ εἰς τίποτε καλοὺς ἀνθρώπους.
... τὸ ἐμάντευσα;

— Ναί... εἶπεν ἡ Μαριάνθη ἐρυθριῶσα.

— Μάνον, ἐνὰ παρόπανο ἔχω νὰ σοῦ κάμω.

— Εἰς ἐμὲ παρόπανο;

— Βεβαίαι... ἔπρεπε νὰ μὲ εἰπῇς... δὲν ἀφῆνουν ποτὲ
τοιουτοτρόπως τοὺς φίλους των, χωρὶς τὰ τοὺς στέλλουν
κάνένα χαριετισμὸν ἐνίοτε.

— Πρέπει νὰ 'ξεύρης... ἔφυγα ἀπὸ τὰ Παρίσια τόσον
ἔξαρνα, εἶπεν ἡ Μαριάνθη θορυβουμένη ἐπὶ μᾶλλον καὶ
μᾶλλον, ὥστε δὲν ἐδυνήθη...

— Αἶ, ὑπομονὴ πλέον, ἀφοῦ ἔλαβα τὴν εὐχαρίστησιν
νὰ σ' ἐξαναῖδῶ... Ὅμως, ὁδελφὴ μου, ἔχεις τωρὺντι καὶ
δίκαιον ὁποῦ δὲν ἀγαπᾷς τὰ Παρίσια· εἶναι τόσον δύσκο-
λον νὰ ζήσῃ κανεὶς ἥσυχος εἰς αὐτά, ἐκτὸς ὅτι μία νέα
κατάματος, καθὼς εἴμεθα ἡμεῖς, ἡμπορεῖ εὐκολὰ νὰ πα-
ραστρατήσῃ εἰς τὸ κακὸν καὶ χωρὶς νὰ θελῃ... Ὅταν κά-
νεις δὲν ἔχῃ τινὰ ὅπου νὰ τὸν συμβουλευῇ... εἴμεθα τόσον
ἀσθενεῖς τὴν καρδίαν... τῶν ἀνδρῶν οἱ λόγοι εἶναι τόσον
γλυκεῖς, καὶ αἱ ὑποσχέσεις των ἀπατηλαί... Ἰδὲ, ἐνθυμᾶ-
σαι τὴν μικρὰν ἐκείνην Ἰουλίαν, τὴν εὐμορφην κόρην;

καὶ τὴν Ῥοζίνα, τὴν ξανθὴν ἐκείνην νέαν μὲ τὰ μαύρα μάτια;

— Ναί, τὰς ἐνθυμοῦμαι.

— Μάθε, καλὴ μου ἀδελφὴ, ὅτι καὶ αἱ δύο τῶν ὑπατιήθησαν ἔπειτα τὰς ἄφησαν, ἕως ὅπου κατήντησαν βλθυμῶν νὰ γίνουν ὡσὰν τὰς ἀγρεῖας ἐκεῖνας γυναῖκες ὅπου κατακλείουν ἐδῶ μέσα...

— ὦ! Θεέ μου!... ἀνεφώνησεν ἡ Μαριάνθη κλίνασα τὴν κεφαλὴν καὶ κατακοκκινήσασα. Ἡ Γελασίνα ὑποβήσασα ἀλλήν σημασίαν εἰς τὴν ἐκφώνησιν ταύτην τῆς φίλης τῆς, ὑπέλαβεν.

— Εἶναι τῶντι ἔνοχοι καὶ ἄξιοκαταφρόνητοι... ναί... δὲν σὲ λέγω τὸ ἐναντίον· ἀλλὰ, βλέπεις, καλὴ μου Κελαθίδῆστρα, ἐπειδὴ ἡμεῖς ἐλάβομεν τὴν καλὴν τύχην νὰ διαμεινῶμεν τῆλαι· σὺ μὲν διότι ἐφυγες εἰς τὴν ἐξοχὴν πλυσίον ἀνθρώπων καλῶν, ἐγὼ δὲ διότι δὲν μ' ἔμενε καιρὸς νὰ τὸν ἐπασχολῶ εἰς ἔρωτας . . . κ' ἐπροτιμῶσα τὰ μικρά μου πουλάκια, κ' ἐπροσπαθοῦσα ν' ἀποκτήσω μὲ τὸν κόπο μου ὅ,τι χρειάζεται διὰ νὰ στολίσῃ κἀνεὶς μία μικρὴ κάμερὴ διὰ τὸν ἑαυτὸν του . . . δὲν πρέπει νὰ ἤμεθα διὰ τὰς ἄλλας τόσοι αὐστηραί . . . Ὁ Θεὸς νὰ φυλάγῃ τὸν ἀνθρώπον! ποῖος ἤξεύρει! . . . τυχαίνει ὁ ἀνθρώπος ἀπατᾶται· ἔπειτα ἡ ἐνδεῖα· ἂν ἡ Ῥοζίνα καὶ ἡ Γιουλία ἐτύχαιναν περιστάσεις ὡσὰν ἡμῶς, ἴσως δὲν ἐκαταντοῦσαν αὐτοῦ ὅπου ἐκατήντησαν . . . καὶ ἡμπορεῖς νὰ ἦσαι βέβαιη ὅτι, ἂν καὶ ἡμεῖς ἐτυχαίναμεν εἰς τὸν τόπον τῶν, ἤθελε τώρα νὰ ἤμεθα καλῆτεραί τῶν; . . .

— ὦ! εἶπεν ἡ Μαριάνθη πικρῶς· ἐγὼ δὲν τὰς κατηγορῶ . . . ἀλλὰ τὰς συγκλαίω μᾶλλον . . .

— Αἶ, παγαίνωμεν, παγαίνωμεν, ἐπειδὴ, ἀγαπητὴ μου, δὲν ἔχομεν ὥραν νὰ γάνωμεν, εἶπεν ἡ κυρὰ Σεραφίνα προσφέρουσα τὸν βραχιόνά της εἰς τὸ ὄμμά της μὲ ἀνυπομονήσιν.

— Σταθῆτε, παρακαλῶ κυρά, μίαν ἀκόμη στιγμὴν εἶναι τὸς καιρὸς ὅπου δὲν εἶδα τὴν καλὴν μου Κελαϊ-
θήστρον, εἶπεν ἡ Γελασίνα.

— Ναί, ὦμως, κόρη μου, εἶναι ἀργά, καὶ ἔχομεν νὰ ἀνέγνωμεν μακράν . . . ἀπῆντησεν ἡ κυρά Σεραφίνα δυσχεραίνουσα τὰ μέγιστα διὰ τὴν συνάντησιν ταύτην ἀκο-
λουθῶς δὲ—“ Ἀς ἦναι, ἐπρόσθεσε, σὰς διδῶ ἀκόμη δεκα-
λεπτὰ τῆς ὥρας . . .

— Σὺ δὲ, ἐπανελάθεν ἡ Μαριάνθη λαμβάνουσα τὰς
χειρας τῆς φίλης τῆς ἐντὸς τῶν ἰδίων, ἔχεις πάντοτε ἐ-
κείνον τὸν χαρακτῆρα τὸν εὐλογημένον; πάντοτε φαι-
δρὰ; πάντοτε εὐχαριστημένη; . . .

— Ναί, ἕως πρὸ τινῶν ἡμερῶν . . . τρώντι ἤμεν φαι-
δρὰ πάντοτε καὶ εὐχαριστημένη . . . ἀλλὰ τώρα . . .

— Καὶ τί λύπην ἔχεις;

— Ἐγὼ, διὰ τὸν ἐκυτὸν μου; τίποτε . . . Ἐγὼ εἶμαι
πάντοτε καθὼς μὲ ἐνηνοώσας, εὐθυμῶ . . . ἀλλὰ κατὰ δυ-
στυχίαν δὲν εἶναι ὅλος ὁ κόσμος ὡς ἐγὼ . . . Διὰ τὰς
ἡμέρας λοιπὸν τῶν ἄλλων βιάζομαι καὶ ἐγὼ . . .

— Πάντοτε ἀγγέλου ψυχὴ ἢ ψυχὴ σου!

— “Ε, τί νὰ κόμη κάνεις . . . ἐργομαι, βλέπεις τώρα,
νὰ εὕρω ἐδῶ μίαν δυστυχὴ γειτόνισσαν ὅπου εἶχα . . .
μὴν νέαν, ἓνα κομμάτι μάλα γριμῶ . . . ὅπου τὴν ἐσυκο-
ρῶντησαν ἀδίκως τὴν ταλαίπωρον . . . τὴν λέγουν Λουίζα
Μορέλ· εἶναι κόρη ἐνὸς τιμίου τεχνίτου, ὅπου ἐτροπιά-
σθη ἀπὸ τὴν μεγάλῃν του δυστυχίαν . . .

Εἰς τ' ὄνομα τῆς Λουίζης Μορέλ, θύματος τοῦ Ἰακώ-
βου Φεράνθου καὶ αὐτῆς, ἡ κυρά Σεραφίνα ἀνεσκόπησε,
καὶ εἶδε μετὰ προσοχῆς τὴν Γελασίναν. Τὸ πρόσωπον
τῆς νέας ταύτης τὴν ἤτο διόλου ἀγνωστον· ἀλλ' ἀπὸ τῆς
στιγμῆς ἐκείνης ἡ οἰκονόμος ἔδωκε πλείστην προσοχὴν
εἰς τὴν ὁμιλίαν τῶν δύο νεανίδων.

— Τὴν ταλαίπωρον νέαν, τρώντι! ὑπέλαθεν ἡ Κελαϊ-

δήστρα· πόσον θὰ χαρῇ τώρα ὅταν ἰδῇ ὅτι δὲν τὴν συμόνησες εἰς τὰ δεινὰ της !

— Ἀμὲν νὰ μάθῃς καὶ τὸ ἄλλο ! ἐγὼ τώρα, πρέπει ζεύρῃς, ἐρχομαι μακρόθεν . . . καὶ πάλιν ἀπὸ φυλακῆς ἄλλ' ἀπὸ φυλακὴν ἀνδρῶν.

— Καὶ τί ἐγύρευες εἰς φυλακὴν ἀνδρῶν, τοῦ λόγου

— Ἐγὼ ἐκεῖ ἓνα ἄλλον δυστυγῇ . . . νὰ, ἰδὲ σπυρίδα μου (καὶ ἡ Γελασίνα ἐδείξεν αὐτήν), βλέπῃς ἀπὸ τὴν ἐγὼ διηρημένην εἰς δύο ; Εἰς τὸ ἓνα μέρος μερικά φορέματα διὰ τὴν Λουίζα· ἀπὸ τὸ ἄλλο εἰς μερικά πράγματα, ὅπου ἐπῆγα τώρα τοῦ Γερμανοῦ φίλος μου τὸν ὅποιον ἔχουν φυλακισμένον ὀνομαζόμενον Γερμανός· δάκρυα, ἀδελφὴ, μοῦ ἐρχονται ὅταν ἐνθυμῶμαι τί μοῦ συνέβη πρὸ ὀλίγου μὲ ἐκεῖνον τὸν νέον . . . ἦ εἰπῆς τραλλὴν, ὅμως νὰ . . . εἶμαι τοιαύτη.

— Ἀλλὰ διὰ ποῖαν αἰτίαν σοῦ ἐρχονται δάκρυα

— Διότι, ἀδελφὴ, ὁ δυστυχὴς αὐτὸς νέος τόσο πεῖται ὅτι τὸν ἐβάλεον μαζὶ με τοὺς ἄλλους κακούργους τῆς φυλακῆς, ὥστε κατήντησεν οὐδὲ ὀρεῖν νὰ ἐχῇ τὸ νὰ φάγῃ, καὶ ἔγινε νὰ τὸν ἰδῇς, πεταί καὶ κόκαλο . . . Ὅταν τὸν εἶδα εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, εἶπα· ἐπὶ δὲν ἔχει ὀρεῖν, νὰ τοῦ κάμω ἓνα καλὸ φαγὶ ὅπου γαπούσε ὅταν ἦτο γείτονας μου, νὰ συνέλθῃ κομμάτι σπυρίδα του . . . Αὐτὸ τὸ καλὸ φαγὶ ὅπου ἀκούς ἦτο ἄλλο παρὰ ὀλίγα γεώμηλα εὐμορφα, κίτρινα, σμένενα μὲ ὀλίγο γάλα καὶ ζάχαρη. Γεμίζω λοιπὸν εὐμορφο γασθατῆκι ὅπου εἶχα, παστρικό παστρικό τοῦ τῷ παγαίνω εἰς τὴν φυλακὴν πρὸ ὀλίγου, λέγοντάς σου ὅτι τοῦ τῷ ἔκαμα μὲ τὰ χέρια μου, καθὼς μία εἰς τὰς εὐτυχίας μας, καταλαβαίνεις ; ἤλπισα μὲ αὐτοὺς λόγους νὰ τὸν παρακινήσω ν' ἀνοίξῃ ἡ ὀρεῖς του, πρόσμενε !

— Τί ;

— Τὸν 'παίρνουν ἐξ ἐναντίας τὰ κλαύματα· εὐθὺς καθὼς εἶδε τὸ γάδαθ' αὐτοῦ ἐκεῖνο, μέσα εἰς τὸ ὅποιον ἔπινε συχνὰ τὸ γάλα μου ἐμπροσθέν σου, ἤρχησε νὰ κλαίῃ . . . καὶ τὸ νόστιμον εἶναι ὅπου τὸν ἐμυμήθηκα κ' ἐγὼ, καὶ πλέον ἄρῃσέ μας· δὲν ἐδάσταξα κ' ἐγὼ νὰ μὴ κλαύσω· ἐγὼ ἐπῆγα νὰ τὸν παρηγορήσω . . . καὶ ἐξ ἐναντίας τὸν εἰλόπησα περισσότερο.

— Ναί, ἀλλ' ὅταν εἶδε τὰ δάκρυά σου θὰ τὸν ἐράνησαν γλυκύτατα.

— Τί σημαίνει! ἀλλέως ἐγὼ ἤθελα νὰ τὸν ἐπαρηγοῦσα. Ἀλλὰ τὴν ὥραν σοῦ ὁμιλῶ περὶ αὐτοῦ καὶ ἀκούμι δὲν σὲ εἶπα τίς εἶναι· εἶναι ἑνὸς παλαιὸς μου γειτῶνας . . . ἑνὸς χρηστοκεστάτου νέου, ἑνὸς γλυκομύλητου, καὶ δειλὸς ὥσαν νὰ ἦταν κάμμία κόρη· τὸν ἀγαποῦσα περισσότερο ἀπὸ ἀδελφὸν μου . . .

— Βέβαια λοιπὸν καὶ ἔχεις δίκαιον νὰ τὸν λυπῇσαι τόσο.

— Ψεύματα; Ἀλλὰ νὰ ἰδῇς τί χρυσοὺς νέους εἶναι! ὅταν ἔρευνα, τὸν ἠρώτησα, καθὼς πάντοτε, ἂν θέλῃ τίποτε· διὰ νὰ τὸν χαροποιῶμαι μάλιστα, τὸν εἶπα ὅτ' εἶμαι ἡ μικρὴ τοῦ νοικοκυρά, καὶ ὅτι θὰ μ' εὕρῃ ὅσον τὸ δυνατόν ἄοκνον καὶ ἐπιμελήτριαν εἰς τὰ χρῆματά μου ἐν ἀπουσίᾳ σου. Τότε αὐτὸς, χαμογελῶν μετὰ κόπου, μ' ἐζήτησε νὰ τοῦ ὑπάγω μιαν μυθιστορίαν τοῦ Οὐάλτερ Σκωττ, ὅπου μοῦ ἐδιάβαζε τὸ ἐσπέρας ἐνῶ ἐγὼ ἔγραπτα· αὐτὴ ἡ μυθιστορία ὀνομάζεται Ἰβαν . . . Ἰβάνοι. . . Ναί, Ἰβάνοι . . . Τόσον τὸ ἀγαποῦσα ἐκεῖνο τὸ βιβλίον, ὅπου μοῦ τὸ εἶχεν ἀναγνώσει δύο φοραῖς . . . Ὁ ταλαίπωρος ὁ Γερμανός, πόσον ἦτο καλός . . .

— Ζητεῖ, βλέπεις, τὸ βιβλίον αὐτὸ, διὰ νὰ ἔχῃ ἐμπρός σου μιαν ἐνθύμησιν τοῦ περασμένου καιροῦ . . .

— Βέβαια· ἐπειδὴ πρέπει νὰ ζεύρῃς ὅτι αὐτὸ τὸ βιβλίον τὸ ἐδανειζόμεθα ἀπὸ ἄλλον, καὶ τὸ ἀνεγινώσκω

μεν μαζί, ἄλλὰ τώρα μέ λέγει νά τό ἀγοράσω, ἐκεῖ
 ἴδιον . . . ἐκατάλαβες; νά τό ἀγοράσω καί φαν-
 ῶτε αὐτό εἶναι μεγάλη θυσία δι' ἐκείνον, ἐπειδὴ εἶναι
 γιὰ καί αὐτός ὡσάν ἡμᾶς . . .

— Ὁ ταλαίπωρος! εἶπεν ἡ Κελαϊδῆστρα μετ' ἐλ-

Εἰς τ' ὄνομα τοῦ Γερμανοῦ, ἐτέρου θύματος τοῦ
 βολαιογράφου, ἡ κυρά Σεραφίνα ἔβαλε διπλὴν προσ-

— Καί τί ἔκαμεν αὐτός ὁ νέος καί τὸν ἔβαλε
 τὴν φυλακὴν; ἠρώτησεν ἡ Μαριάνθη.

— Τίποτε! ἀνέκραζεν ἡ Γελασίνα εἰς ὀργὴν μετ'
 ὕψα τοῦ οἴκτου αὐτῆς: τὸν κατατρέχει ἓνας κακογ-
 ἓνας συμβολαιογράφος· ὁ ἴδιος ὅπου κατέτρεχε καὶ
 Λουίζα.

— Τὴν Λουίζαν ὅπου ἔργασαι διὰ νὰ εὕρῃ;

— Ναί, ἦτο θεράπεινα αὐτοῦ τοῦ ἰδίου συμβολαι-
 οῦ· ὁ Γερμανὸς ἦτο παρίας του . . . Νὰ εἶχα και-
 σε διηγηθῶ τί ἄδικα τὸν κατηγόρει τὸν δυστυχῆ νε-
 ὅτ' ἔβδαιον εἶναι, ὅτι ὁ κακὸς αὐτὸς ἄνθρωπος εἶναι
 λυσσασμένος ἐναντίον αὐτῶν τῶν δύο, ἐνῶ ποτὲ δε-
 ἔκαμαν τὴ παραμικρὸν κακόν . . . Ἀλλὰ μὴ σε μέλ-
 ὅτ' αὐτὸν πληρώσῃ καὶ αὐτός.

Ἡ Γελασίνα ἐπρόφρεε τὰς τελευταίας ταύτας λέ-
 μέ πεποιθήσιν τοσαύτην, ὥστε ἡ κυρά Σεραφίνα δι-
 ῥάχθη. Λαθοῦσα λοιπὸν μέρος εἰς τὴν συνομιλίαν,
 πρὸς τὴν Μαριάνθην καλακευτικῶς.

— Ἐλα, κόρη μου, παχαίνωμεν, καὶ εἶναι ἄρ-
 μᾶς προσμένουν· ἐξεύρω ὅτι δικαίως εἶσαι περίεργη
 κούσης τὸ τέλος τῆς ὀμιλίας τῆς δεσποσύνης ἀπ'
 διότι κ' ἐγὼ χωρὶς νὰ γνωρίζω τελείως αὐτὴν τὴν
 καὶ τὸν νέον ἔλαβα πρὸς αὐτοὺς συμπάθειαν... Καλὲ
 μου, ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον ἄνθρωποι τόσον κακοί
 Καὶ πῶς ὀνομάζεται, νὰ σέ χαρῶ, αὐτός ὁ ἀπάνθρω-
 συμβολαιογράφος; ἐξεύρεις νὰ μέ εἴπῃς;

Ἡ κυρά Σεραφίνα ἐφαίνετο πρὸς τὴν Γελασίαν πάντα ἀδύνατος γυνή· μολοντούτα ἐνθυμείτο ἡ βράπτρια τὰς συστάσεις τοῦ Ῥοδόλφου, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν σύγῃ ὁ ἐλάχιστος λόγος περὶ τῆς μυστικῆς ἐπὶ τοῦ Γερμανοῦ καὶ τῆς Λουίζης προστασίας του, καὶ μετενόησεν ὅτι εἶπε·
Μὴ σε μέλη καὶ θά τὰ πληρώσει καὶ αὐτός.

— Τὸν λέγουν Ἰάκωβον Φεράνδον, ὑπέλαβεν ἡ Γελασίνα, προσθέτουσα μὲ πολὺ πνεῦμα διὰ νὰ διορθώσῃ τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἀρετομυθίας. Καὶ εἶναι ἄλλο τόσον ἀξιομαρτυρῶν, ἐπειδὴ αὐτοὶ οἱ δυστυχεῖς τοὺς ὁποίους κατατρεχεὶ δὲν ἔχουν κανένα ὅπου νὰ τοὺς υπερασπισθῇ, εἰς τὸς ἑαυτοῦ... ἀλλ' ἐγὼ μία νέα ἀσθενής, τί δύναμαι!

— Τί δυστυχία! ὑπέλαβεν ἡ κυρά Σεραφίνα· ἐγὼ ἤλπιθα ὅτι καί ποιον βοηθὸν θὰ εἶχαν, ἐπειδὴ εἶγες εἶπε· Μὴ σε μέλη, καὶ θά τὰ πληρώσει... ἐνόμισα ὅτι θὰ εἶχαν κανένα υπερασπιστὴν κατ' αὐτοῦ τοῦ ἀχρείου συμβουλευτογράφου.

— Ὅχι, κατὰ δυστυχίαν, κυρά μου, δὲν ἔχουν κανένα, ἐπροσέθεσεν ἡ Γελασίνα διὰ ν' ἀποδιώξῃ ὀλοτελῶς τὰς υποψίας τῆς κυρά Σεραφίνας· καὶ ποῖος θέλετε τὴν σήμερον ἡμέραν νὰ υπερασπισθῇ δύο πτωχοὺς τοιαύτους νέους, καὶ τίς ἐναντίον ἑνὸς ἀνθρώπου πλουσίου καὶ δυνατοῦ, ὁποῖος ὁ Κ. Φεράνδος;

— ὦ! ὑπάρχουν ἄνθρωποι γενναῖοι! ὑπέλαβεν ἡ Μαριάνθη μετὰ τινὰ σκέψιν καὶ μὲ κεκρατημένον ἐνθουσιασμόν· ναι, γνωρίζω ἐγὼ ἕνα κύριον ὅστις νομίζει ὡς χρέος του νὰ υπερασπίζεται τοὺς ὅσοι πάσχουν, καὶ νὰ τοὺς προστατεύῃ· ἐρεσται μὲ τόσῃ καλῶσύνῃ πρὸς τοὺς τιμίους ἀνθρώπους, ὅσον εἶναι τρομερὸς πρὸς τοὺς κακοὺς.

Ἡ Γελασίνα εἶδε τὴν Κελαϊδῆστραν μὲ θαυμασμόν, καὶ ὀλίγον ἐλείψε νὰ τὴν εἶπῃ, ὅτι καὶ αὐτὴ ἐγνώριζε τινὰ λαμβάνοντα τὸ μέρος τοῦ ἀδυνάτου κατὰ τοῦ δυνατοῦ· τὸν Ῥοδόλφον δηλαδή· ἀλλὰ πιστὴ εἰς τὴν σύστασιν τοῦ

γείτορός της (ὡς αὕτη ἀπεκάλει τὸν πρίγκηπα) ἀπε-
εἰς τὴν Μαριάνθην.

— Ἀληθινά, γνωρίζεις τινὰ προστατεύοντα τοὺς
ξίους βαρβάρους;

— Ναί! . . . καὶ μολονότι ἔχω ἤδη σκοπὸν νὰ
καλεσθῶ τὴν προστασίαν τοῦ ἐπὶ ἄλλων τινῶν δυστυ-
εῖμαι βεβαία ὅτι καὶ ταύτην ἂν ἐγνώριζε τὴν ἀδικον-
φορὰν τοῦ Γερμανοῦ καὶ τῆς Λουίζης . . . ἤθελε σπ-
νὰ τοὺς σώσῃ καὶ νὰ τιμωρήσῃ τὸν ὅστις τοὺς κατα-
γχει . . . ἐπειδὴ ἡ δικαιοσύνη καὶ καλοκάγαθία τοῦ
ἀνεξάντλητοι ὡς τοῦ Θεοῦ.

Ἡ κυρὰ Σεραφίνα ἠτένισε πρὸς τὸ θυμὸς της μὲ ἀπο-

— Τί ἀκούω! ἡ μικρὰ λοιπὸν αὕτη ἔχει μέσ-
εἶν ἐπικίνδυνος; εἶπε καθ' ἑαυτήν· τώρα λοιπὸν
προσέξει ἐτι μᾶλλον νὰ μὴ κυριευθῶ πρὸς αὐτὴν
αἰσθημα εὐσπλαγγνίας· αὐτὸς ὁ λόγος της μὲ βιάζ-
ἐκτελέσω τὸ πρᾶγμα ἀναποφεύκτως.

— Νὰ ζῆς, καλὴ μου Κελαϊδίστρα, ἀφοῦ ἔχεις
γνωριμίαν ἑνὸς τοιοῦτου ἀνθρώπου, σύστησέ τον
Λουίζα μου καὶ τὸν Γερμανόν μου· διότι οἱ πτωχοί,
καὶς ὑποφέρουν· εἶπεν ἡ Γελασίνα σκεφθεῖσα ὅτι
πλειότερους προστάτας εἶχον οἱ φίλοι της, τὸσον καλ-
ρον δι' αὐτούς.

— Μείνε ἡσυγῇ, καὶ σὲ ὑπόσχομαι νὰ κάμω ὅ,τι
πορέσω διὰ τοὺς φίλους σου· θὰ τοὺς ἀναφέρω εἰς τὸν
Ροδόλφον, εἶπεν ἡ Μαριάνθη.

— Κ. Ροδόλφον εἶπες; ἀνεφώνησεν ἡ Γελασίνα
παράδοξον θαυμασμόν.

— Ναί, οὕτως ἀνομάζεται . . . εἶπεν ἡ Κελαϊδή.

— Ὁ Κ. Ροδόλφος; . . . ἓνας πραγματευτής;

— Δὲν γνωρίζω τί εἶναι . . . ἀλλὰ πόθεν ἡ τό-
ποσία σου;

— Διότι κ' ἐγὼ γνωρίζω ἓνα Κ. Ροδόλφον.

— Δὲν θὰ ᾔῃναι ὁ ἴδιος· βέβαια.

— Νὰ ἰδοῦμεν . . . νὰ ἰδοῦμεν πῶς εἶναι ὁ ἰδικός σου;

— Νέος ! . . .

— Ναί . . . ὕστερα ;

— Εὐγενής τὴν μορφὴν, γλυκὺς, μία ζάχαρη . . .

— Ναί, ναί . . . Κύριε ἐλέησον ! πῶς ὁμοιάζει μὲ τὸν ἰδικόν μου, εἶπεν ἡ Γελασίνα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκ-
θυμβος·—Εἶναι μαύρη ἡ κόμη του ; ἔχει ἓνα μουστάκι
μικρό ; . . .

— Ναί.

— Ἕνας ὑψηλὸς λευκὸς . . . χαριέστατος τὸ ἀνά-
στημα . . . ἄνθρωπος καθὼς πρέπει . . . εὐγενής ; . . .
Τοιοῦτος εἶναι καὶ ὁ ἰδικός σου ;

— Ἀπαράλλακτος, ἀπήντησεν ἡ Μαριάνθη· μόνην δια-
φορὰν βλέπω μέχρι τοῦδε ὅτι τὸν εἶπες πραγματευτὴν
τὸν ἰδικόν σου.

— Ναί, εἶναι πραγματευτής· μὲ τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος . . .

— Καὶ τὸν γνωρίζεις ;

— Τὸν γνωρίζω, λέγει ; ἂν ᾔῃναι γείτωνάς μου.

— Ὁ Κ. Ῥοδόλφος ;

— Ναί σὲ λέγω· ἔχει μία κάμερη εἰς τὸ τέταρτον
πάτωμα, εἰς τὸ πλάγι τῆς ἰδικῆς μου.

— Ἐκεῖνος, καλέ ; . . . ἐκεῖνος ; . . .

— Ἀλλὰ διατί ἀπορεῖς ; τί τάχα . . . μόλις νὰ τοῦ
ἐμβαίνουν τοῦ ἀνθρώπου χίλια πεντακόσια ἕως χίλια
ὀκτακόσια φράγκα τὸν χρόνον· λοιπὸν τί ; . . . καλὴτε-
ρὴν κάμερην θὰ πάγῃ νὰ πιάσῃ, ὅπου εἶναι καὶ κομμᾶτι
ἐξοδευτής . . . νὰ καταλάβῃς ὅπου δὲν ἐξεύροι πόσον τοῦ
περνᾷ ὁ ῥάπτῃς τὰ φορέματά του . . .

— Ἄ ! . . . ὅχι . . . δὲν θὰ ᾔῃναι ὁ ἴδιος . . . εἶπεν ἡ
Μαριάνθη.

— Τί ; ὁ ἰδικός σου εἶναι οἰκονόμος καλὸς τάχα ;

— Αὐτὸς ὅπου σὲ λέγω ἐγὼ, φίλη μου, εἶπεν ἡ Μα-

μαίνθη μετ' ἐνθουσιασμοῦ, εἶναι ἄνθρωπος μεγαδύναμος τὸ ἔννομά του τὸ προφέρουν μὲ σεβᾶς καὶ ἀγάπην... τὴν θέλεις καὶ ἐντρέπεσαι... σὲ κυριεύει μία συστολή, ἡ χεῖρας τοῦ ἀνθρώπου νὰ γονατίσῃ ἐνώπιον τῆς μεγαλειότητος καὶ καλωσύνης του...

— Τότε λοιπόν, ἀδελφὴ μου, τί θέλεις κ' ἐγὼ νὰ σ' εἰπῶ; ἀφοῦ εἶναι καθὼς μοῦ λέγεις, δὲν θὰ εἶναι ὁ ἴδιος ἐπειδὴ ὁ ἰδικός μου οὔτε μεγαδύναμος εἶναι οὔτε σεβᾶς μως· εἶν' ἓνας νέος κάλλιστος, χαρίεις, κ' εὐπαρὸς τοῦ ὁ προσπίπτει κανεὶς· ἐξ ἐναντίας, ἐλεῖνος μ' ἐδοκίμησεν ὅπως ἀτρογγύδιστα τὴν κάμερή μου, κ' εἶπε νὰ μὲ πάρῃ νὰ ἐθώμεν εἰς τὸν περίπατον τὴν κυριακή... Θέλω νὰ σ' εἰπῶ τάχα, ὅτι δὲν εἶναι κανένας ἀρχωντας... Ἀλλὰ κάθηται καὶ φλυαρῶ... ἄς 'πηγαίνω... ἐξέχασα τὸ Γερμανὸν καὶ τὴν Λουίζα μου... ἐξ αἰτίας των ἐπέταξ πλεον ὄλοι μου ἐκεῖνοι αἱ χεῖραί...

— Πρὸ τίνος ὥρας ἡ Μαριάνθη ἐφαίνετο βυθισμένη σκέψεις· ἐνθυμήθη ὅτι, ὅτε κατὰ πρῶτον εἶδε τὸν Ῥωδῶρον εἰς τῆς δρακαίνης, εἶχεν αὐτὸς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ τὸ διάλεκτον τῶν φοιτητῶν τοῦ Ταπιγράγκου. Μάπως λοιπόν ἀπὸ ὁμοιοειδή τινος ἀφορμὴν παροκινούμενος ἔλα καὶ παρὰ τῇ Γελασίνα πρόσωπον πραγματευτοῦ; Ἀλλ' ἐπὶ τίνι σκοπῷ!

Ἰδούσα τὴν Μαριάνθην σύννοια τοσοῦτον, ὑπέλαθεν ῥάπτρια·— Τί κάθεται τώρα καὶ βρασνίζεις τὸν ἐγκέφαλόν σου νὰ συλλογίζεσαι· ἂν ᾔται ὁ ἴδιος, θὰ τὸ μάθωι ὅταν ἰδῇς τὸν ἰδικόν σου, ἀνάφερέ τον περὶ ἐμοῦ, καθὼς κ' ἐγὼ ὅταν ἰδῶ τὸν ἰδικόν μου, τὸν ὁμιλῶ περὶ σοῦ. κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον γίνεται τὸ πρᾶγμα δῆλον.

— Καὶ ποῦ κατοικεῖς, Γελασίνα;

— Ἐν ὁδῷ Τέμπλου, ἀρ. 17.

— Καλὰ· αὐτὰ ἦτον ἀναγκαῖον νὰ τὰ μάθω· εἶπεν κυρὰ Σεραφίνα, ἥτις ἤκουσε μετὰ προσοχῆς ὅλην τὴν σ

νομιλίαν. Αὐτός ὁ Κ. Ροδ ἄρως, ὅστις περὶ ὡς πραγ-
ματευτής, τίς ἐξεύρει τί θὰ εἶ.αι... κάνενας μυστηριώδης
ἄνθρωπος. Ὑπερασπίζεται τοὺς ἀδυνάτους κατὰ τῶν δυ-
νατῶν, ἀκούεις. Καὶ κατοικεῖ εἰς τὸ πλάγι αὐτῆς τῆς
ἄλλης νέας ἥτις φαίνεται ὅτι ἀπεσιώπησε πλείονα τῶν
ὅσα εἶπε... Λοιπὸν κατοικεῖ ἐκεῖ ὅπου καὶ ὁ Μωρὲλ καὶ
ὁ Βραδουμάντης... Καλὰ, καλὰ ἂν αὐτὴ ἡ ῥάπτρια καὶ
ὁ λεγόμενος πραγματευτής ἐξακολουθοῦν ν' ἀνακατασκευά-
ται εἰς πράγματα ὅπου δὲν τοὺς ἐνδιαφέρουν, πρέπει νὰ
λάβωμεν μέτρα.

— Ὅταν ὁμιλήσω εἰς τὸν Κ. Ροδόλφον ἐγὼ, θὰ σὲ
γράψω, εἶπεν ἡ Κελαϊδήστρα, καὶ τότε σὲ λέγω ποῦ εὐ-
ρισκομαι, διὰ νὰ μοῦ στείλῃς τὴν ἀπόκρισιν· ἀλλὰ ποῦ
εἶπες σὺ ὅτι κατοικεῖς; ἐλησμόνησα...

— Ἰδοὺ καλὴ τύχη καὶ μοῦ εὐρίσκεται ἓνα χαρτί ἐπὶ
τοῦ ὅπου ἐγὼ τὴν διεύθυνσιν μου, διὰ νὰ τὴν προσφέρω
εἰς τοὺς διδοντάς μοι ἔργον (καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὴν Μα-
ριάνθην μικρὸν χαρτίον ἐπ' οὗ ἀνεγινώσκοντο γράμματα
πεποικιλμένους— *Γελασίνα, γάπτρι ἐκ οὐδ' Ὁ Τέμπλου.*
ἀρ. 17.) Εἶναι ὡσάν τυπομενὰ, ψεύματα; ἐπρόσθεσεν ἡ
τεχνίτρια· καὶ τοῦτο, βλέπεις, τὸ χρεωστώ εἰς τὸν Γερ-
μανόν· μοῦ τὰ ἐγράψεν ὁ ἴδιος, κατ' ἐκείνους τοὺς καιροὺς
ἦτο τόσο καλὸς, τόσο ὑποχρεωτικὸς... Περὶεργον εἶναι
ὅτι, ἀφ' οὗτου ἐγινε δυστυχὴς, ἤρχισα νὰ αἰσθάνωμαι τὰ
προτερήματά του... προτιήτερ... δὲν τὸν ἀνέφερα τόσο
συχνά... δὲν τὸν ἀγαπούσα τόσο...

— Ἀ, λοιπὸν τὸν ἀγαπᾷς;

— Αἶ, τί νὰ κάμῃ πλέον κάνεις... διὰ νὰ ὑπάρχινω
ἐγὼ νὰ τὸν εὐρίσκω εἰς τὴν φυλακὴν, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ
αἰτία... Ὁμολόγησε ὅτ' εἶμαι ἀλλόκοτη νέα, εἶπεν ἡ Γε-
λασίνα καταπίνουσα στεναγμὸν, καὶ γελῶσα ἐκ τοῖς δα-
κρύοις αὐτῆς, κατὰ τὸν ποιητὴν.

— Εἶσαι ἀγαθὴ καὶ γενναία καθὼς σ' ἐγνώρισα πάν-

τοτε, εἶπεν ἡ Μαριάνθη θλ. βουσα περιπαθὺς
φίλης τῆς χειρός

Ἡ κυρά Σεραφίνα ἤρκεσθη, ὡς φαίνεται,
ἤκουσεν.

— Αἶ, φθάνει, φθάνει, ἴπαγαίνομεν πλέον
ἐχάσαμεν τ' ὀλιγώτερον ἓνα τέταρτον· εἶπε
πρὸς τὴν Μαριάνθην.

— Τί γρηα εἶναι αὐτῆς; ... δὲν μ' ἀρέσκε
μούρη της, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ἡ Γελασίνα
Μαριάνθην. Ἐπειτα ὑπελαβε γεγινυῖα τῇ φ
ἔρχεσαι εἰς τὰ Παρίσια, καλὴ μου Κελαϊδὴ
λησμονεῖς. Νά ἐλθῆς νά μ' εὕρῃς; θά λάβω τ
νά ἰδῇς ὅπου ἔχω μίαν κάμερὴν μὲ ὅλα τὰ
μου· ἔχω τὴν κάμερὴν μου, τὰ πουλάκια μου!
λάκια... νά ἰδῇς!...

— Θά προσπαθῶσω νά ἔλθω νά σ' εὕρω,
θαῖον εἶναι ὅτι θά σέ γράψω· αἶ, ἔχε ὑγείαν,
ἔχε ὑγείαν... Νά ἤξευρες πόσην χασραν ἐπῆ;
δὲν πάλιν!

— Ἀμ' ἐγὼ... ἄμ' ἐγὼ!... ἐλπίζω ὅμως
εἶναι ἡ ὑστερινὴ φορά· ἔπειτα, εἶμαι τόσον σ
μάθω ἂν ὁ Κ. Ροδόλφος σου ᾔηται ὁ ἴδιος ὁ ἰδ

— Ναί, ναί, ἔχε ὑγείαν, Γελασίνα...

— Εἰς τὸ καλὸ, μικρά μου φίλη Κελαϊδὴ
καλὸ...

Καὶ αἱ δύο νεάνιδες συνησπάσθησαν τρυφε
ρότεροι μὲ κρυφίαν τινά λύπην ὅτι ἀπεχωρίζ

Ἡ Γελασίνα εἰσῆλθεν εἰς τὴν φυλάκην
Λουίζαν, χάρις εἰς τὸ εἰσιτήριο τὸ ὅπου ἂν
σον τοῦ Ροδόλφου. Ἡ δὲ Μαριάνθη ἀνέβη ἐπ
ματος μετὰ τῆς κυρά Σεραφίνης, ἥτις διώρισε
νά λάβῃ τὴν ὁδὸν Βατιγνολῶν, μέχρι τοῦ
πόλεως, ὅπου νά σταθῇ.

Ἐκείθεν ὑπῆρχέ τις ὁδὸς συντομωτάτη, ἄγρουσα ἀμέσως πρὸς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ἄχι μακρὰν τῆς νήσου τοῦ Χαλκαστιῦ. Μὴ γνωρίζουσα ἡ Μαριάνθη τοὺς Παρισίους, δὲν ἐκατάλαβεν ὅτι ἡ ἄμαρξα ἔλαβεν ἄλλον παρά τὸν πρὸς τὸν φραγμὸν Σαιντ-Δενὴ ἄγοντα δρόμον. Μόνον ὅπότεν τὸ ὄχημα ἐστάθη εἰς Βατιγνόλας εἶπε πρὸς τὴν κυρά Σεραφιναν, ὅταν αὕτη τὸν προσεκάλεσε νὰ καταβῇ.

— Ἀλλὰ μὲ φαίνεται, κυρά, ὅτι δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ δρόμος τοῦ Βουκεβάλ . . . κ' ἐπειτα, πῶς θὰ ὑπάγωμεν πεζαὶ ἀπ' ἐδῶ ἕως τὸ ἀγροκήπιον!

— Ἀλλο, ὦραία μου θεσποσύνη, δὲν δύναμαι νὰ σὲ εἰπω, εἰμὴ ὅτι ἐγὼ πράττω ὅπως μὲ διέταζεν οἱ εὐεργέται σου, ἀπήντησεν ἡ οἰκονόμος μὲ γλυκύτητα πηλὴν . . . καὶ ὅτι μεγάλως ἤθελες τοὺς λυπήσει ἂν διστᾷς νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς . . .

— Ὡ! νὰ διστᾷς; ποτέ! ἀνερώνησεν ἡ Μαριάνθη· σὰς ἔστειλαν ἐκεῖνοι, ἄρα δὲν μὲ μένει λόγος οὐδαίς . . . σὰς ἀκολουθῶ ὅπου μὲ ὑπάγετε· μόνον εἰπῆτέ μοι, σὰς παρακαλῶ, ἂν ἡ κυρία Γεωργία ᾔναι καλὰ.

— Πολλὰ καλὰ· ἐξαίρετα.

— Καὶ . . . ὁ Κ. Ροδόλφος;

— Κ' ἐκεῖνος.

— Λοιπὸν, κυρά, τὸν γνωρίζετε; πρὸ ὀλίγου, ὅταν τὸν ἀνέφερα μετὰ τῆς Γελασίνης . . . δὲν εἶπετε τίποτε περὶ αὐτοῦ.

— Διότι εἶχα, βέβαια, τοὺς λόγους μου. Πράττω ὡς μὲ διέταζαν.

— Ἐκεῖνος σὰς διέταξε;

— Ἰδὲ περιέργειαν ὅπου τὴν ἔχει . . . εἶπεν ἡ οἰκονόμος γελῶσα.

— Τυφόντι· σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε διὰ τὴν ἀδιακρίσιάν μου . . . Ἀφοῦ ἠπηγαίνομεν πεζαὶ ἐκεῖ ὅπου μὲ ὁδηγεῖτε, ἐπρόσθεσεν ἡ Μαριάνθη ὑπομειδιῶσα,

δὲ ὅ' ἀργήσω, φαίνεται, νὰ μάθω ὅ,τι τοσοῦτον θυμῶ.

— Μέσα εἰς ἓνα τέταρτον τῆς ὥρας . . . θὰ κόρη μου, ἐκεῖ ἔχε ὀλίγην ὑπομονήν.

— Ἡ οἰκονόμος, ἀφοῦ ἀρτήκεν ὅπισθεν αὐτῆς τελευταίους οἴκους τῶν Βατιγνολῶν, ἔλαβε μετὰ Μαριάνθης ἓνα ὄρεον γλοερὸν, ἐήθεν καὶ ἐνθεν σκιμαίνον ἀπὸ καρυδίας. Ἡ ἡμέρα ἦτο χλιαρὰ καὶ ὁ οὐρανὸς ἡμισκεπτός ὑπὸ νέφη ἐρυθριῶντα εἰς τὴν τοῦ ἡλίου· αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἐγρύσωνον τὰς κορυφὰς **Κοιμητῶν**, πέραν τοῦ ποταμοῦ.

Καθίσταν ἡ Μαριάνθη ἐπλησιάζει εἰς τὴν ὄχθην, χραὶ παρειαὶ τῆς καθίσταντο ζωηρότεραι· ἔπνεε μετὰ φροσύνης τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς ἐξ γῆς. Τόσῃς δὲ τῆτος ἀπέπνεεν ἡ φροσιγνωμία τῆς, ὥστε ἡ κυρά φῖνα τὴν εἶπε·

— Πολὺ χαρούμενὴν σὲ βλέπω . . . πολὺ ἐστημένην.

— ὦ, ναί, κυρά . . . θὰ ἐπανίδω τὴν κυρίαν γίαν. Ἰσως καὶ τὸν Κ. Ροδόλφον . . . ἔχω τόσους ἔργους νὰ τοὺς συστήσω . . . ἐλπίζω νὰ λάβουν πρὸς ὑπὲρ αὐτῶν . . . καὶ πῶς νὰ μὴν ἦμαι χαρούμενη· λύπην νὰ εἶχα ἤθελα τὴν λησμονήσει κατ' αὐτὴν στιγμὴν. Ἐπειτα, ἰδῆτε . . . ὁ οὐρανὸς εἶναι τόσο ῥὸς με' αὐτὰ τὰ ῥοδόχροα νεφίδιά του! ἰδῆτε πῶς σινιζει ἡ γῆ μολονότι δὲν εἶναι ἀκόμῃ ἡ ἐποχὴ! κάτω . . . κάτω . . . ὅπισθεν τῶν ἰτεῶν ἐκεῖνων, ποταμός . . . τί πλατύς, Θεέ μου, τί πλατύς! καὶ ὅλα λάμπει μέσα εἰς τὰ νερά του, θαμβώνει τοῦ ἀνθρώπου τὰ ῥόδια . . . θαρροῖς ὅτι ἀντανακλᾶται εἰς αὐτὰ τὸν οὐρανόν . . . παρομοίως ἀντανακλᾶτο πρὸ ὀλίγου καὶ εἰς τὴν δεξομένην τῆς φυλακῆς . . . Ὁ Θεὸς δὲν ἐννοεῖ τὰς πτωχὰς δεσμοτιδας . . . δίδει καὶ εἰς αὐτάς

ήλιαικήν λαμπηδόνα του—ἐπρόσθεσεν ἡ Μαριάνθη μὲ εὐλαβῇ εὐγνωμοσύνην. Ἐκ τῆς ἰδίας ὀρυωμένη ταύτης ἀνεπόλησε τὸν πρὸ ὀλίγου περιορισμὸν τῆς, τὸν ἐσύγκρινε μὲ τὴν ἐνεστώσα ἐλευθερίαν τῆς, καὶ αἰσθανθεῖσα διπλάσιαν χαρὰν, ἀνέκραξε μὲ ἀθωότητα—Κυρά . . . κυρά, ἰδῆτ' ἐκεῖ κάτω, εἰς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ, ἰδῆτ' ἓνα μικρὸ νησάκι τί εὐλογερὸν εἶναι! μᾶτια μου! ἓνας παράδεισος! ἰδῆτε τὰς ἑσπας καὶ τὰς αἰετοὺς ὅπου τὸ περικυκλοῦν· καὶ ἐκεῖνα τὸ ἄσπερον ὀπίσκει εἰς τὴν ἄκρην τοῦ νεροῦ . . . τί ὠρτῆα θὰ εἶν' ἐκεῖ τὸν καιρὸν ὅπου τὰ δένδρα ἔχουν φύλλα! Πόση τότε σιωπὴ, πόση δρόσος πρέπει νὰ ὑπάρχῃ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος!

— Χαίρομαι ὅα, εἶπεν ἡ κυρά Σαραφίνα ἀλλοκότως μειδιάσασα· χαίρομαι ἀπὸ τοῦ σ' ἀρέσει τόσον ἐκεῖνο τὸ νησί.

— Διὰ τί, κυρά;

— Διότι ἐκεῖ παραινόμεν τώρα.

— Εἰς τὸ νησί ἐκεῖνο;

— Ναί, παρὰ ξένον σὲ φαίνεται;

— Ναί, ἀνέλπιστον.

— Ἀλλ' ἂν εὕρισκας ἐκεῖ τοὺς φίλους σου;

— Τί λέγετε, κυρά;

— Τοὺς φίλους σου ὅλους συναθροισμένους διὰ νὰ ἐορτάσουν τὴν ἐκ τῆς φυλακῆς ἐξοδὸν σου, δὲν ἤθελες αἰσθανθῇ διπλὴν ἀγαλλίασιν διὰ τὸ αἰφνίδιον;

— Εἶναι τοῦτο δυνατόν! . . . ἡ κυρία Γεωργία; ὁ Κ. Ροδόλφος . . .

— Ἀκουσε, κόρη μου· σὺ ὀλίγον κατ' ὀλίγον θὰ μὲ κάμης, μὲ αὐτὴν σου τὴν ἀθωότητα, νὰ σὲ εἶπω ὅλα ὅσα ἐχρεώσθουν ν' ἀποσιωπήσω.

— Λοιπὸν θὰ τοὺς ἴδω μετ' ὀλίγον . . . ὦ! κυρά, νὰ ἤξευρες πόσον ἡ καρδιά μου κτυπᾷ!

— Μὴ τρέχεις δὲ τόσον· γνωρίζω ὅτ' εἶσαι ἀνυπόμονος, ἀλλ' ἐγὼ δὲν σὲ προφθάνω . . . βλέπεις.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, κυρά' ἔχω τόσῃν προθυμίᾳ νὰ φθάσω.

— Αἱ, φυσικά . . . ἔχεις δίκαιον, ἐγὼ μάλιστα σ' ἐπαινῶ . . .

— Ὁ δρόμος εἶναι τώρα κατηφορικός, κακὸς δρόμος· θέλετε, κυρά, νὰ στηριχθῆτε εἰς τὸν βραχίονά μου ;

— Εὐχαριστῶ, μάλιστα, κόρη μου . . . ἀμ' ἡ κακομοίρα ἐγῆρασα . . .

— Στηριχθῆτε καλὰ καὶ μὴ σας μέλῃ· δὲν μοῦ κάμνετε κανένα κόπον . . .

— Εὐχαριστῶ, κόρη μου· τί ἀχρεῖος κατήφορος! Τέλος πάντων τὸν ἐπεράσαμεν.

— ὦ! κυρά, λοιπὸν τῶνόντι, τώρα ὑσνούπω θὰ ἰδῶ τὴν κυρίαν Γεωργίαν; . . . μοῦ φαίνεται ὡςὰν ἀπίστευτον.

— Ἀκόμη ὀλίγην ὑπομονήν... ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας ἀκόμη . . . θὰ τὴν ἰδῇς καὶ θὰ τὸ πιστεύσεις!

— Δὲν ἐμπορῶ νὰ καταλάβω, ἐπρόθεσεν ἡ Μαριάνθη μετὰ τινὰ σιωπὴν, διατί ἡ κυρία Γεωργία νὰ μὲ προσμένῃ αὐτοῦ καὶ ὅχι εἰς τὸ ἀγροκήπιον.

— Πάλιν περιέργη· μεγάλη σου ἡ περιέργεια, παιδί μου . . .

— Πόσον εἶμαι ἀδιάκριτος· ψεύματα, κυρά; εἶπον ἡ Μαριάνθη μειδιῶσα.

— Δὲν βαστῶ πλέον, θὰ σὲ εἰπῶ τὴν ἀπροσδόκητον χαρὰν ὅπου σοῦ ἐτοιμάζουν οἱ φίλοι σου . . .

— Χαράν, εἶπετε, ἀπροσδόκητον;

— Ἄφες με, ἄφες με ἥσυχην, παμπόνηρο παιδί, θὰ μὲ κάμεις σιγὰ σιγὰ νὰ σὲ τὰ φανερώσω ὅλα, χωρὶς νὰ θέλω.

Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν τὴν κυρά Σεραφίναν καὶ τὸ θῆμά της εἰς τὴν πρὸς τὸν ποταμὸν ἄγουσαν ὁδόν, καὶ ἄς μεταβῶμεν εἰς τὴν νῆσον τοῦ Χαλαστοῦ, ὀλίγας στιγμὰς πρότερον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΑΚΑΤΙΟΝ.

N' ἀντιχωρήσω ! τὸ λέγεις ἀπὸ τῶρα ;
 N' ἀναχωρήσω, νὰ μὴν ἀκούω πλέον
 τοὺς εὐγενεῖς σου λόγους ! ὦ ! ὄχι, ὄχι,
 Ἐδῶ ἐγὼ θὰ μένω .

(Wolfram, Scène II.)

Ἀπαισίαν παρίστανεν ὄψιν διὰ νυκτός ἡ νῆσος ἐφ' ἧς
 ἑκατοίκουν οἱ Παληκαράϊοι· εἰς τὸ λαμπρὸν ὁμῶς τοῦ ἡ-
 λίου φῶς, δὲν ὑπῆρχε τόπος χαριέστερος ἐκείνου.

Κατάφυτος περὶ τὰς ὄχθας αὐτῆς ἀπὸ ἰτέας καὶ αἰ-
 γείρους, καὶ σχεδὸν κεκαλυμμένη ὅλη ἀπὸ χλόης πυκνο-
 τάτην, ἣν ἡρωτρίουν ἐλικοειδῶς διάφοροι ἀτραποὶ ἀπὸ
 ἄμμον κιτρινωπὴν, ἡ νῆσος αὕτη εἶχεν ἕνα κήπον μέ λα-
 χανικά, καὶ ἀρκετὰ δένδρα ὁπωροφόρα. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ
 τοῦ ἀγροῦ διεκρίνετο ἡ καλαμοσκεπαστος καλὴ θῆ ὅπου ὁ
 Παληκάρας ἤθελε ν' ἀποσυρθῇ μετὰ τοῦ Φραγκίσκου καὶ
 τῆς Ἀμανδίνης. Ἐντεῦθεν ἡ νῆσος ἀπέληγεν εἰς ἀκρωτή-
 ριον ἔχον περίφραγμα ἐκ πασσάλων χονδρῶν, ἵνα ἐμποδί-
 ζωνται τὰ ῥεῖθρα τοῦ ποταμοῦ τοῦ νὰ γλύφωσι τὴν γῆν.

Ἐμπροσθεν τοῦ οἴκου, ὅστις ἦτο πλησιέστατος εἰς τὴν
 ἐμβατηρίαν (débarcadère) ὑπῆρχεν εὐθαλῆς τις ὀρχάνη
 (κληματαριά) στρογγύλη τὸ σχῆμα, ὑποκρατοῦσα ἐν ὥρᾳ
 θέρους τοὺς ἀνέρποντας κλωϊνας διαφόρων κλημάτων καὶ
 βρυωνιῶν (houblon), σκιαζόντων τὰς αὐτοῦ στρωνομένας
 τραπέζας τῶν οἰνοποτῶν.

Εἰς μίαν τῶν ἄκρων τοῦ οἴκου, λευκοῦ καὶ διὰ κεραμι-
 θίων ἐστεγασμένου, ὑπῆρχε μία ξυλαποθήκη, καὶ ὑπὲρ
 αὐτὴν εἰς ἀχυρῶν τὰ δυο δὲ ταῦτα ἐσχημάτιζον εἰς τὸν
 οἶκον πτέρυγα πολὺ χαμηλοτέραν τῆς λοιπῆς οἰκοδομῆς.

Ὑπεράνω σχεδὸν τῆς πτέρυγος ταύτης ἐβλέπε τις ἐν
ράθυρον τὰ πτερὰ τοῦ ὁποίου ἦσαν κεκαλυμμένα διὰ τῶν
κῶν ἐκ σιδήρου, καὶ ἐξώθεν κεκλεισμένα στερεῶς διὰ
ῤάβδων σιδηρῶν κατὰ πλάτος τοῦ παραθύρου, αἱ δὲ
τῶν ὁποίων συνεδέοντο μετὰ τοῦ τοίχου διὰ δυνάμει
ὀχέων.

Εἰς τοὺς πασσάλους τῆς ἐκβατηρίας ἦσαν δεδε-
σμένα ἀκάτια. Εἰς τὸ βάθος τοῦ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν ὁ Νικό-
λας ἐδοκίμαζεν ἂν ἐπαιζε καλὰ ἡ γλωττίς ἣν εἶχε κατασκευά-
σει ἐν αὐτῷ.

Ὅρθια ἐπὶ τινος ἐδωλίου ἐξώθεν τῆς ἀναδενδράδος
Πλωσκῷ, ἔχουσα τὴν χεῖρα ὑπεράνω τῶν ὀρθαλμῶν
τῆς ἐν εἰδει σκιαδίου, ἐβλέπε μακρὰν, κατὰ τὴν διεύ-
σιν τὴν ὁποίαν ἐμελλεν ἡ κυρὰ Σεραφίνα καὶ ἡ Μαρι-
νὰ λαβῶσι διὰ νὰ ἐλθῶσιν εἰς τὴν νῆσον.

— Δὲν φαίνεται ψυχὴ! μῆτε γοῆάν ἐγὼ βλέπω
νέαν, εἶπεν ἡ Πλωσκῷ καταβαίνουσα ἐκ τοῦ ἐδωλίου
καὶ ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν Νικόλαν. Θαρρῶ πῶς θὰ
καὶ σήμερον καθὼς χθές! τοῦ κακοῦ θὰ χάσωμεν τὸν
πο μᾶς νὰ περιμένωμεν . . . Ἄν περάσῃ ἡμισὴ ὥρ'
μὴ καὶ δὲν φανοῦν . . . φεύγωμεν ἡ δουλειὰ τοῦ Κοκ-
κίνο γίνεαι καλὴτερη! ἐκεῖνος θὰ μᾶς προσμείνει. Ἡ
σίτρια θὰ ὑπάγῃ εἰς τὰς πέντε ὥρας νὰ τὸν εὔσῃ, εἰ
ἢ λύσεια. Ἡμεῖς πρέπει νὰ ἤμεθα ἐκεῖ προτῆτερα.
ὅπου ἡ Κουκκουβάια μᾶς τὸ εἶπε καὶ σήμερον.

— Καλὰ γὰρ, ὑπέλαβεν ὁ Νικόλας ἐξερχόμενος
ἀκατίου του. Ὁ διάβολος νὰ τὴν πάρῃ τὴν γοῆα στὴν
ὅπου μᾶς ἔχει καὶ προσμένωμεν ἐπὶ ματαιῶν! . . . Ἡ γ-
σίδᾶ ἐγίνε ὑαῦμα . . . Φοβοῦμαι ὅμως μήπως ἐνῶ σ-
ζομεν δύο δουλειαὶς δὲν κατορθώσωμεν κάμμια.

— Ὁ Κοκκινόχερς ὅμως μὲ τὸν Τριγλάκη μᾶς
ἤμποροῦν νὰ κάμουν τίποτε . . . χωρὶς ἡμᾶς τίποτε
κατορθώνουν.

— Τὸ 'ξεύρω' βέβαια· ἐπειδὴ πῶς θὰ κάμουν! πρέπει ὁ Κοκκινοχέρης νὰ παραφυλάγῃ ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὸ κρασὶ-
πωλείό του· ὁ Τριγλάκης τὸ λοιπὸν μονάχος του δὲν εἶ-
ναι ἱκανὸς νὰ σύρῃ τὴν μεσίτρια εἰς τὸ ὑπόγειον· ἡ γριὴ
ἐκείνη ὅπου βλέπεις θ' ἀντισταθῇ κάμποσο.

— Δὲν μᾶς εἶπε θαρρῶ ἡ Κουκκουδάϊα γελῶντας, πῶς
ἔχει βαλμμένο τὸν Δάσκαλο . . . μέσα εἰς τὸ ὑπόγειον,
καὶ ὅτι τὸν τρέφει μέσα ἐκεῖ;

— Ὅχι εἰς ἐκεῖνο τὸ ὑπόγειον . . . εἰς ἓν ἄλλο πολὺ
βαθύτερον, ὅπου γεμίζει νερὸ ὅταν ὁ ποταμὸς φουσκῶνῃ.

— Τὸν διάβολό του θὰ τραβᾷ τὸ λοιπὸν ὁ Δάσκαλος
ἐκεῖ μέσα! . . . ὁλομόναχος καὶ τυφλὸς καθὼς εἶναι!

— Ἐκεῖ ὅπου τώρα εἶν' ἐκεῖνος, καὶ ἴατα νὰ εἶχεν
ἤθελε νὰ ᾔηναι ὅλο τὸ ἴδιον τὸ ὑπόγειον εἶναι σκοτεινὸ
πίσσα.

— Λέγω, ἀφοῦ ἀποτραγουδήσῃ ὅλα ὅσα τραγούδια
ξεύρει διὰ νὰ διασκεδάσῃ, τί μεγάλαις ὅπου θὰ τὸν φαί-
νοντ' αἱ ὥραις!

— Ἡ Κουκκουδάϊα εἶπε πῶς περνᾷ καλὰ τὴν ὥρα
του κυνηγῶν τὰ παντίκια ὅπου, λέγουν, ἔχει παρὰ πολλὰ
τὸ κατώγει' ἐκεῖνο . . .

— Τὸν Δάσκαλο λές, Νικόλα, πῶς θὰ ἐβρεῖθκε τὴν
ζωή του, εἶπεν ἡ Πλωσκοῦ με θηριῶδες μειδιάμα δακτυ-
λοδείξασα τὸ διὰ σιδηρῶν πλάκων ἀσφαλισμένον παρά-
θυρον· συλλογίσου τί θὰ τραβᾷ τώρα κ' ἐκείνη ἐκεῖ ἡ ἄλ-
λη ψυχὴ . . .

— Πά . . . ἐκεῖνος τώρα θὰ κοιμᾶται . . . Ἀπὸ τὸ
πρωτὶ σήμερον ἔπαυσε πλέον νὰ φωνάζῃ . . . ἐσιώπησεν ὡς
καὶ ὁ σκύλος του . . .

— Ἴσως τὸν ἐπνίξε διὰ νὰ τὸν φάγῃ . . . Τώρα δύο
ἡμέραις θὰ ἔγιναν καὶ οἱ δύο τοὺς ἀπὸ τὴν πείνα καὶ ἀπὸ
τὴν δίψα ἐκεῖ μέσα . . .

— Ἄς κάθουνται, ἄφησε ἄς βασταῶσουν ὅσον θέλουν.

Ὁ Παλγκάρας θά βαστάζει κάμποσον ἀκόμη . . . Ὅταν καταλάβωμεν ὅτι ἐτελείωσε . . . λέγομεν πῶς ἀπέθανεν ἀπὸ ἀρρώστια καὶ τὸ πρᾶγμα σκεπάζεται.

— Λές;

— Χωρὶς ἄλλο. Ἡ μάνα ὅπου σήμερα τὸ πρῶτ' ἐπὶ γενεὶς ταῖς Ἀσνιέρκις, ἤρε τὸν γέρον Φερὸ τὸν Ἰσραῆλ ὁ γέρον Φερὸ τὴν ἡρώτισε τί ἐγένε τῶρα δύο ἡμέραις ὁ φίλος του ὁ Παλγκάρας ἡ μάνα τοῦ ἀπεκρίθη πῶς εἶναι ἀρρώστος βαρύν, εἰς τὸ κρεββάτι, καὶ ὁ γέρον Φερὸ τὸ ἐκατάπιεν ὥσάν μέλι . . . τῶρα ἐκεῖνος θά τὸ εἰπῇ καὶ εἰς ἄλλους . . . καὶ ὅταν γίνῃ τὸ πρᾶγμα . . . δὲν θά φανῇ τίποτε παρὶξενο.

— Ναί, ὅμως θ' ἀργήτῃ ἀκόμη ν' ἀποθάνῃ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο δὲν ἀποθαίνει κάνεις εὐκόλα.

— Πῶς ἀλλέως ἤθελες νὰ κάμωμεν! Αὐτὸς ὁ διάβολος ἔχει μία δύναμι, τί ἔχει νὰ κάμῃ τοῦ βωδιοῦ! ἤμπορούσαμεν ἡμεῖς νὰ τὸν πλησιάσωμεν ποτέ; Ἄλλος τρόπος δὲν ἦταν παρὰ νὰ τὸν κατακλείσωμεν.

— Νὰ ἰδῇς ὅπου ἤμπορούσε νὰ ξεριζώσῃ τὰ κάγκελλα τοῦ παραθύρου ἂν ἐσκαπτε τὸν τοῖχο μὲ τὸ μαχαῖρὶ του ὅμως ἐγὼ ἀνέβηκα μὲ τὴν σκάλα, καὶ κάθε φορὰ ὅπου ἐβίλεπα ἀπ' ἐξῶ τὸ χέρι του, ἐβαστοῦσα τὸ μικρὸ τσεκορι, καὶ δός του, δός του, τοῦ τὸ ἐκατάκοπτα.

— Μωρὲ τί λές! εἶπεν ὁ ληστὴς μυκτηριστικῶς αὐτὸ δ' ἦσαν καὶ ἂν ἦταν νὰ γελᾷ κάνεις!

— Ἐπρεπε, βλέπεις, νὰ σοῦ δώσω καιρὸ νὰ ἔλθῃς μὲ τὴν πλάκα τὴν αἰδηρένια, ὅπου ἐπῆγες ν' ἀγοράσῃς ἀπὸ τοῦ γέρον Μικροῦ.

— Τί λυσσασμὸν ὅπου θά τὸν εἶχε . . . πῶς θ' ἀφρίζεν ἐκεῖνη τὴν ὥρα!

— Ἐπρίζε τὰ δόντια του ὥσάν δαιμόνισμένος ἕνα δύο φοραῖς ἐπέρασε τὸ ραβδί του ἀπὸ τὰ κάγκελλα καὶ ἐζήτησε νὰ μὲ σπρώξῃ νὰ πέσω κάτω . . . πλὴν δὲν ἤν.

πορούσε με τὸ ἓνα χέρι νὰ δουλεύῃ καὶ με τὸ ἄλλο νὰ μὴ ἐμποδίζῃ νὰ τοῦ τὸ κτυπῶ . . .

— Καλὰ καὶ δὲν ὑπάρχει κάμμία καπνοδόχῃ εἰς τὴν κάμερή του.

— Καὶ καλὰ ὅπου ἡ θύρα του εἶναι ἱερὴ καὶ τὰ χέρια του κατασπασμένα! ἀλλέως ἤμποροῦσε νὰ τρυπήσῃ τὸ πάτωμα . . .

— Δὲν ὑπάρχει φόβος· εἶναι οἱ στύλοι ὅπου βαστοῦν τὰ σανίδια· εἶναι κοντά, κοντά ὁ ἓνας με τὸν ἄλλον . . . Μὴ σε μέλη καὶ εἰς καλὸ κλουβὶ εἶναι βαλμένοι.

— Ἄλλ' ὅταν, ἀφοῦ ἔλθῃ ἀπὸ τὴν φυλακὴν ἔλθῃ ἐδῶ καὶ τὸν ζητήσῃ ἡ ἀγαπητικὴ του, ἡ Λύκαινα, καὶ εἴπῃ, ποῦ εἶναι ὁ καλὸς μου . . . καθὼς τὸν λέγει;

— Τότε κ' ἡμεῖς τῆς λέγομεν, Ἄγε γύρευέ τον . . .

— Ἐσύρεις, Νικόλα, πῶς ἂν ἡ μάννα δὲν ἐκλειδώνει τὰ παληρόπαιδα μέσα εἰς τὴν κάμερή τους, ἦσαν ἱκανὰ νὰ φάγουν με τὰ δόντια τους τὴν θύρα ὥσάν τοὺς ποντικούς, διὰ νὰ λυτρώσουν τὸν Παληκάρα; Τὸ διαβολόπαιδο ἐκεῖνος ὁ Φραγκίσκος· ποῦ ἔγινεν ἓνας δαίμωνας ἀπὸ τὴν ἡμέραν ὅπου εἶδε πῶς ἐκατακλείσαμεν τὸν μεγάλον του ἀδελφόν!

— Ἀληθινά! δὲν μοῦ λές, μονάχα θὰ τ' ἀρῇτωμεν ἐπάνω εἰς τὴν κάμερῃ ἂν τῶρα φύγωμεν ἀπὸ τὸ νησί; Τὸ παρὰθύρῳ τοὺς δὲν ἔχει κάγκελλα . . . ἤμποροῦν ἀπ' ἐκεῖ νὰ περῶσιν . . .

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐξῆλθον ἐκ τοῦ οἴκου κραυγαὶ καὶ ὀλοφυρμοὶ οἵτινες ἐπέσυρον τὴν προσοχὴν τῆς Πλωσκούς καὶ τοῦ Νικόλα. Εἶδον δὲ αὐτοὶ ὅτι ἡ θύρα ἐκλείσθη με σφοδρότητα· ἐπομένως ἐνεφανίσθη διὰ τῶν σιδηρῶν τοῦ παρὰθύρου τοῦ μαγειρείου ἡ ὠχρὰ καὶ ἀπαισία μορφή τῆς μητρὸς τοῦ Παληκάρα.

Ἡ χήρα τοῦ ἀποκεφαλισθέντος ἐνευσε διὰ τοῦ μακροῦ

βραχίονός της πρὸς τὸν Νικόλαν καὶ τὴν Πλωσκοῦν σπείσῃ παρ' αὐτῇ.

— Ἐκατάλαβ' ἑὸλο πόλιν ἔχει νὰ πέσῃ βράστοιχμα ὅτι θὰ ἦναι πάλιν ὁ Φραγκίσκος, εἶπεν ὁ κόλας. Ἀνάθειμα τὸν Παλγκάρα! ἂν δὲν ἦταν ἐκεῖ αὐτὸ τὸ βρωμοπαιδὸ ἔθελε νὰ ἦναι ὁλομόναχο . . . Θυοὺ σὺ ἐδῶ νὰ κυττάζῃς πότε θ' ἀποφανοῦν ἡ γυνὴ τὴν ἄλλη, καὶ ἅμα τὰς ἰδῇς κοράζε με.

Ἐνῶ ἡ Πλωσκοῦ, ἀναβᾶσα ἐκ νέου ἐπὶ τοῦ ἐδῶ κατεσκόπευε μακρόθεν τὴν ἑλευσιν τῆς κυρᾶ Σεραφίμ καὶ Κελαϊδῆστρας, ὁ Νικόλας εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον, ὅτε δὲ τὴν μικρὰν Ἀμανδίναν γονατιστὴν ἐν τῷ μέσῳ μαγιστρείου, καὶ ζητοῦσαν μετὰ δακρύων ἑλεος διὰ ἀδελφὸν τῆς Φραγκίσκον.

Ὀργισμένος οὗτος καὶ φοβερός, ἵστατο εἰς μίαν γωνίαν καὶ ἐπαλλεν εἰς τὸν ἀέρα τὸν μικρὸν τοῦ Νικόλα παλγκαν, μὲ ἀπόφασιν ν' ἀντισταθῇ ὅλαις δυνάμεσιν εἰς θελήσεις τῆς μητρὸς του.

Ἀπκθῆς πάντοτε καὶ σιωπηλὴ ἡ χήρα, δεῖξασα τὸν Νικόλαν τὴν εἰσοδὸν τοῦ ἐν τῷ μαγιστρείῳ ὑπογῆς ἢ θύρα τοῦ ὁποίου ἦτον ἡμιανευωγμένη, ἐνευσε πρὸς τὸν υἱὸν αὐτῆς νὰ κλειδώσῃ ἐκεῖ τὸν Φραγκίτκον.

— Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ! ἀνέκραξε τὸ παιδίον σφοδριστικῶς, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξήστραψαν ὡς ὀφθαλμοὺς μικροῦ ἀγριαιλούρου. — Σεῖς ζητεῖτε νὰ κλείσατ' ἐκεῖ, καθὼς καὶ τὴν Ἀμανδίναν, διὰ ν' ἀπονομῇ τῆς πείνας, ὡσάν τὸν Παλγκάρα.

— Μάννα, κάμε το διὰ τὸν Θεόν, ἄφησέ μας ἐπὶ εἰς τὴν κάμερόν μας καθὼς χθές, εἶπεν ἱκετικῶς ἡ μητέρα. — Σὺν ἅπασιν ἐνταυτῷ τὰς χεῖρας . . . Μέσα εἰς τὸ ὑπογῆιον εἶναι σκοτεινὰ καὶ θὰ φοβούμεθα . . .

Ἡ χήρα ἐθεώρησε τὸν Νικόλαν ἀνυπομόνως, ὥς νὰ λεγγοῦν ὅτι δὲν ἐξεπλήρωσεν εἰσέτι τὰς διαταγὰς

Ἐπομένως ἔδειξε πρὸς αὐτὸν τὸν Φραγκίσκον διὰ νουμά-
τος δεσποτικοῦ.

Ὅταν ὁ μικρὸς εἶδεν ὅτι ὁ ἀδελφὸς του ἐπροχώρει
πρὸς αὐτόν, ἤρχισε πάλιν νὰ πάλῃ μὲ ἀπελπισίαν τὸν
πέλεκυν, ἀναβοῶν — Κτυπῶ, μὴ πλησιάσῃ κάνεις . . .
μάννα μου ἦναι, ὅποιος θέλῃ ἄς ἦναι . . . τὸ τσεκούρι
κόπτει καλὰ.

Ὡς ἡ χήρα, οὕτω καὶ ὁ Νικόλας ἐβλεπεν ὅτι ἀνάγκη
πᾶσα ἦτο νὰ βληθῶσι τὰ παιδιὰ εἰς θέσιν ὥστε νὰ μὴ
βοηθῶσι τὸν Παληκάρα κατ' οὐδέν, ἐνόσω ἐμελλεν ὁ
οἶκος νὰ μένῃ κατὰμονος, καὶ πρὸς τούτοις νὰ μὴ γίνωσιν
αὐτὰ μάρτυρες τῶν σκηνῶν αἵτινες ἐμελλον νὰ διατρέξω-
σιν· ἐπειδὴ ἐκ τοῦ παραθύρου των ἐφαίνετο ὁ ποταμὸς,
ὅπου ἐμελέτων νὰ πνίξωσι τὴν Μαριάνθη. Ὁ Νικόλας ὁ-
μως, ὁ ὅσον ἀνήμερος τοσοῦτον καὶ ἀνάνδρος, ἐδίσταζε
νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν μικρὸν, φοβούμενος μήπως κτυπηθῇ
παρ' αὐτοῦ.

Τὸν δισταγμὸν τοῦτον παρατηρήσας ἡ χήρα, ἐσπερῶς
βρῆδάρως τὸν Νικόλαν ἐκ τῶν ὤμων πρὸς τὸ μέρος τοῦ
Φραγκίσκου· ἀλλ' ὀπισθοδρομήσας ἐκ νέου ὁ πρῶτος εἶπε
πρὸς αὐτήν·

— Εἰπέ, μάννα, πῶς μὲ πληγώνει . . . τότε τί ἐκα-
ταλάβαμεν; Γνωρίζεις πολὺ καλὰ ὅτι τὰ χέρια θὰ μοῦ
χρειασθοῦν τώρα ὅπου καὶ ἂν ἦναι, κ' ἐγὼ πονῶ ἀκόμη
ἀπ' ἐκεῖνην ὁποῦ μοῦ καταΐθασεν ὁ Παληκάρας . . .

Ἡ χήρα ἀνέστειλε τοὺς ὤμους κατὰσπροννητικῶς κ' ἐ-
καμεν ἐν βῆμα πρὸς τὸν Φραγκίσκον.

— Μὴ πλησιάσῃς, μάννα! ἀνέκραξεν ὁ Φραγκίσκος
παράφρονος, ἥ θὰ πληρωθῇς δι' ὅσα μᾶς ἐκαμες καὶ ὑπε-
φείραμεν ἡ Ἀμανδὶνα κ' ἐγώ.

— Φραγκίσκο . . . ἄφησε καλῆτερα νὰ μᾶς κλειδώ-
σουν . . . Τὴν μάννα, διὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, κύτταξε νὰ
μὴ κτυπήσῃς! ἀνεφώνησεν ἡ Ἀμανδὶνα περίφοδος.

Ἐπесαν αἰφνιδίως τὰ βλέμματα τοῦ Νικόλα ἐπὶ τινος μαλλίνου ἐπαπλώματος μεγάλου, κειμένου ἐπὶ μιᾶς καθέδρας, καὶ χρησιμεύσαντας πρὸς σιδήρεωσιν φορεμάτων τινῶν· τοῦτο λαβὼν, τὸ ἤνοιξε καὶ τὸ ἔρριψεν ἐπιτηδεύς ἐπὶ τοῦ Φραγκίσκου, ὥστε τὸν κατεκάλυψεν ἀπὸ κεφαλῆς· ὁ μικρὸς τότε δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ κινητὸν πελεκυν, καὶ ὁρμήρας ἐπ' αὐτοῦ ὁ Νικόλας τὸν ἔσπασεν ἀνάρπαστον εἰς τὸ ὑπόγειον, συμβοηθούμενος ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ.

Ἡ Ἀμανδῖνα ἔμεινε περίλυπος, γονυκλινής, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μαγειρείου· ἀμα εἶδε τὴν τύχην τοῦ ἀδελφοῦ της, ἀνηγέρθη διὰ μιᾶς, καὶ μ' ὅλον τὸν φόβον της, ἔσπευσε μόνη μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ ζοφερὸν ἐκεῖνο καταγώγιον. Ἡ θύρα τότε ἐκλειδώθη ἐπὶ τῶν δύο παιδιῶν.

— Ποῖος τώρα πταίει ὁποῦ ἔγιναν αὐτὰ τὰ παιδιά ἐχθροὶ μας ἀσπονδοὶ; ποῖος ἄλλος παρὰ ὁ Παληκάρης; ἀνεδύσεν ὁ Νικόλας.

— Ἀπὸ σήμερα τὸ πρῶτ' δὲν ἀκούεται πλέον ἡ παραμικρά ταραχὴ μέσα εἰς τὴν κάμερήν του· εἶπεν ἡ χθὴρ με συννοίαν, καὶ ἐνταυτῷ ἔρρίγησε. Τίποτε πλέον...

— Αὐτὸ, μάννα, σημαίνει ὅτι καλὰ ἔκαμες ὁποῦ εἶπες εἰς τὸν γέρο Φερό, τὸν Ἰσαρά εἰς ταῖς Ἀσνιέραις, ὅτι ὁ Παληκάρης ἦταν ἀρρώστος πρὸ τινῶν ἡμερῶν, καὶ πῶς ἐκόντενε νὰ τὰ τσιττώσῃ... Τώρα τὸ πράγμα θὰ φανῇ πολλὰ φυσικόν... θάνατος εἶναι αὐτός.

Μετά τινα σιωπὴν, ὡς διὰ ν' ἀποδιώξῃ ἀλγεινὴν τινα ἰδέαν ἐκ τῆς διανοίας της, εἶπεν ἡ χθὴρ ἐπιτρόχως·

— Ἦλθε καθόλου ἐδῶ ἡ Κουκκουδίστ' ἐνῷ ἤμουν εἰς ταῖς Ἀσνιέραις;

— Ναι, ἦλθε.

— Διατί νὰ μὴ καθίσῃ νὰ ἔλθῃ μαζὶ μας εἰς τοῦ Κοκκιντοχέρη; Αὐτὴν ἐγὼ τὴν γρηῃ δὲν τὴν πολυεμπιστεύομαι.

— Καὶ ποῖον ἐμπιστεύσαι τοῦ λόγου σου!...

χθές ἔλεγε· διὰ τὸν Κοκκινοχέρη, σήμερα λές διὰ τὴν Κουκκουβάττα.

— Ὁ Κοκκινοχέρης κάθηται, βλέπεις, τώρα εἰς τὴν ψυχία του. ἐνῷ ἐμένα ὁ υἱός μου εἶναι εἰς τὸ Τουλάχισ... καὶ ὁμῶς τὴν κλοπὴν ἐκείνην τὴν ἔκαμαν καὶ οἱ δύο τους μαζί... αὐτὸ κύτταξε.

— Πάλιν τὰ ἴδια... ὁ Κοκκινοχέρης, σοῦ λέγω, τὴν ἐγγύωσεν ἐπειδὴ ἦταν πονηρὸς ἐκεῖνος... Ἡ Κουκκουβάττα δὲν ἠθέλησε νὰ καθίσῃ, ἐπειδὴ εἶχε νὰ ἐνταμώσῃ ἓνα αὐθεντικὸ μὲ μαύρη σκέπη, ὅπου τῆς εἶπε νὰ εὑρεθῇ εἰς ταῖς δύο ὥραις κοντὰ εἰς τὸ Ἀστεροσκοπεῖον, διὰ νὰ τῆς ὀμνύσῃ. Αὐτὸ τὸ αὐθεντικὸ εἶναι τὸ ἴδιο ὅπου τῆς εἶπε κ' ἐπῆγε κ' ἐκλεψεν ἐκείνην τὴν κόρη μαζί με τὸν Δάσκαλο καὶ τὸ Στραβοπόδιον· μάλιστα ἦταν μαζί τους καὶ ὁ Τριγλάκτες διὰ νὰ ὀδηγῇ τὸ ἀμάξι ποῦ ἐνοίμισαι δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν τὸ αὐθεντικόν. Πῶς θέλεις, καλὲ μάννα, νὰ μᾶς καταδώσῃ ἡ Κουκκουβάττα, ἐνῷ αὐτὴ δὲν μᾶς φυλάττει μυστικὰ τὰ ὅσα καταφέρει... καὶ ἡμεῖς τῆς κρύπτομεν τὰ ἴδια μας;... μήπως αὐτὴ γνωρίζει τὸ πνίξιμον ὅπου μελετοῦμεν τώρα νὰ κάλωμεν;... Μείνε ἡσυχὴ καὶ λύκοι δὲν τρώγονται μετὰξὺ τους... ἡ σημερινὴ ἡμέρα θὰ ᾔται καλὴ· ὅταν συλλογοῦμαι ὅτι ἡ μεσίτρια κρατεῖ πολλάκις ἐπάνω της εἴκοσι καὶ τριάντα χιλιάδων φράγκων διαμαντικὰ, καὶ ὅτι μετὰ δύο ὥραις θὰ τὴν ἔχωμεν εἰς τὸ ὑπόγειον τοῦ Κοκκινοχέρη!... Τριάντα χιλιάδων φράγκων διαμαντικὰ!... συλλογίσου το δὲ κομμάτι!

— Κ' ἐνῷ λοιπὸν ἡμεῖς θὰ κρατοῦμεν τὴν μεσίτρια, ὁ Κοκκινοχέρης θὰ ᾔται ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὸ καπηλεῖο του; εἶπεν ἡ χθὲς μὲ ὕψος δυσπιστίας.

— Ἀλλὴ ποῦ θέλεις νὰ ᾔται; Ἄν ἐκείνην τὴν ὥρην ἔλθῃ κάνεις εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, δὲν θέλεις νὰ τοῦ ἀποκριθῇ... νὰ τὸν ἐμποδίσῃ τοῦ νὰ ἐμβῇ μέσα νὰ

μας ἰδῇ, ὅπου θὰ κητορθώνωμεν τὴν δουλειά; . . .

— Νικόλα! . . . Νικόλα! . . . ἀνέκραξεν αἰφνιδίως ἡ Πλωσκοῦ ἐξωθεν· νά ταις, ἔρχονται καὶ αἱ δύο . . .

— Ἐλθῶρα, ἔλθῶρα μάννα, φόρεσε τὸ σάλι σου νὰ ἔλθῃς καὶ σὺ μαζῇ, εἶπεν ὁ Νικόλας.

Ἡ χήρα εἶχεν ἀντικαταστήσει τὸν πένθιμον κεκρύφαλόν της διὰ καλύπτρας ἀπὸ τοῦλλιον μέλαν· ἐσκέπασε τοὺς ὤμους της διὰ μεγάλου σαλίου μὲ πλινθία φαιά καὶ λευκά, ἐκλείδωσε τὴν θύραν τοῦ μαγειρείου, ἔθεσε τὸ κλειδίον ὀπισθεν ἑνὸς παραθυροφύλλου, καὶ ἠκυλούθησε τὸν μίον αὐτῆς εἰς τὴν ἐκβατηρίαν. Σχεδὸν ἀκουσίως της, πρὶν ἀπέλθῃ ἐκ τῆς νήσου, ἔρριψεν ἐν βλέμμα διαρκές ἐπὶ τοῦ παραθύρου τοῦ Παληκάρ, συνωφρευώθη, ἐδάγκασε τὰ χεῖλη της, ἔπειτα, ῥιγήσασα ἐκ νέου ἐψιθύρισε·

— Τὰ ἤθελε καὶ τὰ ἔπαθε . . . δὲν τοῦ πταίει κάνεις.

— Τὰς εἶδες, Νικόλα, ἐκεῖ κάτω; . . . εἶναι μία χωριατοπούλα καὶ μία κυρά, ἀνεφώνησεν ἡ Πλωσκοῦ δεικνύουσα πρὸς τὴν πέραν ὄχθην τὴν κυρά Σεραφίναν μετὰ τῆς Μαριάντης, αἵτινες κατέβαινον δι' ἀτραποῦ περιαγοῦσης κρημινὸν τινα δύσβατον, κάτωθεν τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε φούρνος γύψου.

— Ἄφες πρῶτον νὰ μᾶς κάμουν τὸ νεῦμα· μὴ βιαζόμεθα καὶ τὴν πάθωμεν, εἶπεν ὁ Νικόλας.

— Δὲν μοῦ λές πῶς δὲν ἔχεις μάτια; Τάχα δὲν ἐγνώρισες ἀκόμη τὴν σωματοῦδὴ ἐκείνην γυναῖκα ὅπου ἤλθε προχθές; . . . Δὲν βλέπεις κανὲν τὸ κίτρινό της σάλι! Ἰδὲ τὴν μικρὴ χωριατοπούλα πῶς τρέχει! . . . Φαίνεται ἡ σαλαίπωρη, δὲν γνωρίζει τί τὴν προσμέγει.

— Ναί, ναί, τώρα ἐγνώρισα τὴν σωματοῦδὴ ἐκείνην γυναῖκα. Ἀῖ, ἐμπρός. . . ἐμπρός. Λοιπὸν νὰ ξεύρωμεν, Πλωσκοῦ, τί ἔχομεν νὰ κάμωμεν, εἶπεν ὁ Νικόλας. Ἐγὼ θὰ πάρω τὴν γρηᾶ μαζῇ μὲ τὴν νιὰ μέσα εἰς τὸ μονόζυγλον ὅπου ἔχει τὴν γλωσσίδα . . . καὶ σὺ θὰ μὲ ἀκολουθεῖς

μέ τὸ ἄλλο μονόζυλο κοντὰ κοντὰ... προσοχὴ ὁμῶς, ὥστε μὴ ἐνὰ πηδῆμα νὰ πιναχθῶ μέσα εἰς τὸ μονόζυλό σου ἐνθὺς καθὼς ἀνοίξω τὴν γλωσσίδα καὶ βουλῆσθαι τὸ ἰδικό μου.

— Μὴ φοβεῖσαι· δὲν εἶναι πρώτη φορὰ ὅπου ἐπικασχ κοῦπὶ . . .

— Ὅχι· τάχα πῶς φοβοῦμαι μὴν πιναγῶ . . . ἔξυρξαις ὅτι γνωρίζω καὶ κολυμβῶ . . . ἀλλ' ἂν δὲν προσφθάσω νὰ πιναχθῶ μέσα εἰς τὸ ἄλλο μονόζυλο, ὑποπορῶν αὐταῖς ἐνῶ πνίγονται νὰ πινασθῶν ἀπὸ τὰ βουγά μου . . . καὶ τότε . . . δὲν ἀγαπῶ ἐγὼ νὰ τὰ κερῶσω μαζὶ τοὺς . . .

— Ἡ γρηῃ κάμνει νεῦμα μὲ τὸ μανδῆλί της, εἶπεν ἡ Πλωσκοῦ· νάταις· ἐκατέστησαν εἰς τὴν ὄχθη.

— Ἐλα, ἔλα, μάννα, ἔρθεα γλίσγωρα, εἶπεν ὁ Νικό-
κόλας λύων τὸ πρυμνήσιον, ἔλα μέσα εἰς τὸ μονόζυλο
ἀπὸ ἔχει τὴν γλωσσίδα . . . διὰ νὰ μὴ λάβουν κάμμιαν
ὑποψία . . . Σὺ, Πλωσκοῦ, πήδα, κόρη μου, εἰς τὸ ἄλλο,
καὶ τράβα μὲ τὴν καρδιά σου . . . Ἀλληθινά, λάβε, ἔπαρε
τὴν ἀρπάγη μου (κάντζον), ἔχε τὴν κοντὰ σου . . . ἡμ-
πορεῖ νὰ σοῦ χρειασθῇ—εἶπεν ὁ κακοῦργος ῥίπτων εἰς τὸ
ἀκάτιον τῆς Πλωσκοῦς μακρὰν τινα ἀρπάγην, ἔχουσαν
ὑπεράνω κάρφος ὅζυ.

Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν τὰ δύο ἀκάτια, τὸ μὲν ὑπὸ
τοῦ Νικόλα οὐδηγούμενον τὸ δὲ ὑπὸ τῆς Πλωσκοῦς, ἐπλη-
σίασαν εἰς τὴν ὄχθη, ἐφ' ἧς εἶχον ἤδη καταβῆ ἀπὸ τινος
ὕψους ἡ κυρὰ Σεραφίνα καὶ ἡ Μαριάνθη. Ἐνῶ ὁ Νικόλας
ἔδανε τὸ ἀκάτιόν του εἰς πασσαλὸν τινα πηγμένον εἰς
τὴν ἄμμον, ἡ κυρὰ Σεραφίνα πλησιάσασα τὸν εἶπε χαμη-
λῇ τῇ φωνῇ καὶ μετὰ σπουδῆς—Νὰ εἴπῃς ὅτι ἡ κυρία
Γεωργία μᾶς περιμένει—Ἐπομένως ἐπανέλαβεν ἡ οἰκο-
νόμος δυνατά·

— Ἡργήσαμεν ὀλίγον, παληκάρι· τί;

— Ναί, κυρὰ, ἡργήσετε· ἡ κυρία Γεωργία ἐρωτᾷ κ' ἐ-
ξανρωτᾷ διὰ λόγου σας.

— Βλέπεις, κόρη μου, ἡ κυρία Γεωργία μᾶς περιμένει, εἶπεν ἡ κυρά Σαραφίνα στραφεῖσα πρὸς τὴν Μαριάνθην, ἥτις μ' ὄλην τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς ἡσθάνθη τινὰ φρόνον ὁπόταν εἶδε τὰς ἀπαισίας μορφὰς τῆς γήρας, τῶν Πλωσκοῦς, καὶ τοῦ Νικόλα . . . Ἀλλὰ τ' ὄνομα τῆς κυρίας Γεωργίας τὴν ἐνεθάρρυνε καὶ ἀπεκρίθη·

— Τὴν αὐτὴν κ' ἐγὼ ἔχω ἀνυπομονησίαν νὰ ἴδω τὴν κυρίαν Γεωργίαν· κατ' εὐτυχίαν ἡ ἀπόστασις μας εἶναι μικρὰ πλέον . . .

— Τί χαρὰν θὰ τὴν λάβῃ νὰ σὲ ἴδῃ! εἶπεν ἡ κυρά Σαραφίνα. — Καὶ ἀποταθεῖσα πρὸς τὸν Νικόλαν· — Ἐλα παληκάρι, πλησίασε ἀκόμη ὀλίγον τὸ μονόξυλόν σου, νὰ ἀναβῶμεν. — Καὶ ἐπρόσθεσε κρυφίως· — Ἡ μικρὴ πρέπει νὰ πνιγῇ ἄφρευκτα· ἀν' ἀναβῇ πάλιν εἰς τὴν ἐπιφανείαν τοῦ νεροῦ, νὰ τὴν ἔξαναβουτήσετε . . .

— Μὴ σε μέλει· τοῦ λόγου σου τίποτε νὰ μὴ φοβῇ θῆς· ὅταν σοῦ κάμω νεῦμα, δός μου μοναχὰ τὸ χέρι σου . . . Ἐκεῖνη θὰ πάγῃ ἔς τὸν πάτο εὐκόλα εὐκόλα . . . ὅλα εἶναι κατὰ ποῦ πρέπει· ἔτοιμα . . . μὴ φοβεῖσαι τίποτε—ἀπεκρίθη ὁ Νικόλας χαμηλῇ τῇ φωνῇ καὶ μὲ θρηνητικὴν ἀπάθειαν, γωρὶς νὰ καμφθῇ τελείως ἡ καρδιά τοῦ ἐκ τοῦ κάλλους καὶ τῆς νεότητος τῆς Μαριάνθης, ἔτεινεν πρὸς αὐτὴν τὴν χειρὰ του.

— Ἡ νεῆνις ἐπεστηρίχθη ἑλαφρῶς ἐπ' αὐτῆς, καὶ εἰς ἔβη εἰς τὸ ἀκάτιον.

— Ἐλα καὶ τοῦ λόγου σου, κυρά, εἶπεν ὁ Νικόλα πρὸς τὴν Σαραφίναν, καὶ ἔτεινε καὶ πρὸς αὐτὴν τὸν βραχίονά του.

Ἀλλ' ἡ οἰκονόμος τοῦ Τακίωθου Φερράνδου, εἴτε ἀπ' ἀπορίαν, εἴτε ἀπὸ δυσπιστίαν, ἢ καὶ ἀπλῶς ἀπὸ φόβον μήπως δὲν προφθάσῃ ἐγκαίρως νὰ πηδήσῃ ἐκ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο μονόξυλον, εἶπε πρὸς τὸν Νικόλαν ὅτι·

— Εἰς τὸ ἄλλο· Εἰς τὸ ἄλλο· Εἰς τὸ ἄλλο·

Καὶ σπεύσασα ἐκάθησε πλησίον τῆς Πλωσκοῦς εἰς τὸ ἀσφαλὲς ἀκάτιον.

— Ὅπου ἀγαπᾷς, εἶπεν ὁ Νικόλας ἀνταλλάσσων νεύμα συνεννοήσεως μετὰ τῆς ἀδελφῆς του. Καὶ διὰ τῆς ἀκμῆς τοῦ κωπίου του ἀπώθησε μὲ δύναμιν τὸ ἀκάτιόν του ἐκ τῆς ὄχθης. Τὸ αὐτὸ ἐποίησε καὶ ἡ ἀδελφὴ του μετὰ τὴν ἐπίδασιν τῆς κυρᾶ Σαραφίνης.

Ἐρθία ἐπὶ τῆς ὄχθης, ἀκίνητος, ἀδιάφορος πρὸς τὴν σκηνὴν ταύτην, σύνους ἢ χόρον καὶ ψυχρά, προσήλωνε τὸ ἀπλανές της βλέμμα ἐπὶ τοῦ παραθυροῦ τοῦ Παληκάρου, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο ἐκ τῆς ξηρᾶς διὰ μέσου τῶν δένδρων.

Ἐν τούτοις τὰ δύο ἀκάτια, ἔξ ὧν τὸ μὲν ἔφερε τὴν Μαριάνθην μετὰ τοῦ Νικόλα, τὸ δὲ τὴν κυρᾶ Σαραφίναν μετὰ τῆς Πλωσκοῦς, ἀπεμακρύνθησαν βραδέως ἐκ τῆς ὄχθης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

ΣΥΝΤΕΥΞΕΩΣ ΧΑΡΑ.

Πρὶν ἐλθέσωμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην τὴν λύσιν τοῦ δράματος τὸ ὅποιον ἔλαβε χώραν εἰς τὸ ὀλεθριον ἀκάτιον τοῦ Νικόλα, ἐπανερχόμεθα εἰς τὰ προηγούμενα.

Ὀλίγα λεπτά μετὰ τὴν ἐξοδὸν τῆς Μαριάνθης ἐκ τοῦ Λαζάρου ἐδόθη ἡ ἄδεια ν' ἀπολυθῇ καὶ ἡ Λύκαινα ἐκ ταύτης τῆς φυλακῆς.

Διὰ τῶν μεσιτειῶν τῆς κυρίας Ἀρμάνδου καὶ τοῦ διευθυντοῦ, οἵτινες ἤθελον νὰ τὴν ἀνταμείψωσι διὰ τὴν καλὴν διαγωγὴν της πρὸς τὴν Βουνὸν τοῦ ἁγίου Γιαννιοῦ, ἐχαρίσθησαν εἰς τὴν ἐρωμένην τοῦ Παληκάρου αἱ ὀλίγαι

τινὲς ἡμέραι φυλακισμοῦ, τὰς ὑποίας ἐχρεώσται εἰσέτι ν. πληρώσῃ.

Ἄλλως τε, μεγάλη συνέθη μεταβολή εἰς τὸ πνεῦμα τῆς μέχρι τοῦδε διεσθαρμένης, ἐξηχρειωμένης, καὶ ἀκαταδαμάστου ταύτης νέας. Ὑπὶ ὅφιν αὐτῆς ἔχουσα ἀδικαλείπτως τὴν εἰκόνα τῆς εἰρηνικῆς ζωῆς, τῆς ἐν σκληραγωγίᾳ καὶ μοναζίᾳ, ἣν τῇ ἀνεπόλησεν ἡ Μαριάνθη, μετῴσστην ἐλάβεν ἡ Λύκαινα ἀποστροφὴν πρὸς τὸν παρελθόντα βίον τῆς.

Ν' ἀποσυρθῇ εἰς τὰ βάθη τῶν δασῶν μετὰ τοῦ Παληκάρου . . . Ἰδοὺ ὁ μόνος τῆς εἰς τὸ ἐξῆς σκοπός, ἡ σταθερὰ τῆς ιδέας, καθ' ἧς οὐ κατίσχυσαν οὐδ' ὄλαι αἱ ἀρχαὶ αὐτῆς κακαὶ διαθέσεις, ὅτε, ἀποχωρισθεῖσα ἐκ τῆς Κελαϊδόνστρας, τῆς ὁποίας ἐζήτει ν' ἀποφύγῃ τὴν αὐτοῦ ζουσαν ἐπ' αὐτῆς ἐπιβροχὴν, ἡ παράδοξος αὕτη γυνὴ μετέβη ἐκουσίως εἰς τὸ ἄλλο τμήμα τῆς φυλακῆς τοῦ Λαζάρου.

Ἰδοὺ τί ἐσκέρθη ἡ Μαριάνθη ὅταν ἀνέβη εἰς τὴν ιδέα τῆς νῆς μετατρέψῃ εἰ δυνατόν τὴν ἀγρίαν φύσιν τῆς συντροφῆς τῆς εἰς ἡμέραν.

α Ἡ Λύκαινα, σκληροκάρδιον καὶ ἀκράττητον πλάσμα ἀγαπᾷ τὸν Παληκάρου περιπαθῶς· ἄρα αὐτὴ θέλει δεχθὲ μετὰ χαρᾶς τὴν ἐλπίδα τοῦ νᾶ ἐξελθῇ ἐκ τῆς ἀγρίας ζωῆς δι' ἣν κατὰ πρώτην φορὰν ἠσθάνθη ἐντροπὴν, καὶ ν' ἀφοσιωθῇ ὀλοτελῶς πρὸς τὸν ἄγριον καὶ σκληροτράχηλον αὐτὸν ἄνδρα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὕρισκε ἀντανάκλασιν τῶν αἰσθημάτων τῆς· ἄνδρα ὅστις ἀγαπᾷ τὴν μοναζίαν καὶ ἐκ φύσεως, καὶ διὰ τὴν φύγην τὴν πρὸς τὴν οἰκογένειάν του ἀποστροφὴν τοῦ κόσμου.»

Ἀπὸ ταύτης μόνῃν ὀρυωμένη τὴν σκέψιν, ἣν συνέλαβεν ἐκ τῆς μετὰ τῆς Λυκαίνης συνομιλίας τῆς, ἡ Μαριάνθη ἔδωκε λοιπὸν μίαν διεύθυνσιν ἀξιεπαινον πρὸς τὸν θηριώδη ἔρωτα καὶ τὸν θρασὺν χαρακτῆρα τῆς νέας ταύτης, καὶ οὕτω μετέβαλε τὴν κόρη τῆς ἀπωλείας εἰς γυναῖκα τὴν

μίαν· διότι, ἀφοῦ ἄλλο πλέον αὐτὴ δὲν ἐσκέπτετο εἰμὴ νὰ νυμφευθῇ τὸν Παληκάραν διὰ ν' ἀναχωρήσῃ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐρημίαν τῶν δασῶν καὶ νὰ ζήσῃ ἐκεῖ ἐργαζομένη ὑπὸ μυρίας στερήσεις, δὲν ἦτον ἡ εὐχὴ τῆς αὐτῆς εὐχὴ γυναικὸς τιμίας·

Περιπλέον, πιστεύουσα τὴν Μαριάνθην ὅτι ἠδύνατο καὶ νὰ ὑποστηρίγῃ πρὸς τοῦτο ἀπὸ εὐεργέτην τινὰ ἄγνωστον, ἡ Λύκαινα ἐζήτησε νὰ ἰδῇ πλέον τὸν ἐραστὴν τῆς, καὶ ἀμέσως νὰ τὸν κάμῃ τὴν ἐπαινετὴν αὐτὴν πρότασιν, καὶ τοι αἰσθανομένη πικρίαν τινά, ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο μήπως ὁ Παληκάρας τὴν περιγελάσῃ ὅταν ἀκούσῃ ταιαῦτα λαλοῦσαν.

Ἀφοῦ ἅπαξ ἐλυτρώθη ἐκ τῆς φυλακῆς, ἡ Λύκαινα πρῶτον πάντων ἐζήτησε νὰ ἰδῇ τὸν καλὸν τῆς, ὡς αὐτὴ τὸν ἔλεγε. Πρὸ πολλῶν ἡμερῶν δὲν εἶχεν ἀκούσει περὶ αὐτοῦ. Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἤθελε τὸν εὑρεῖ εἰς τὴν νῆσον τοῦ Χαλικοῦ, καὶ μὲ ἀπόφασιν ἐκεῖ νὰ τὸν προσμείνῃ ἂν ἔλειπε, ἀνέβη εἰς διίτροχόν τι ἀγοραῖον ἀμαζόνιον, τὸ ἐπλήρωσε καλὰ, καὶ ἐπορεύθη τάχιστα εἰς τὴν γέφυραν τῶν Ἀσνιέρων, τὴν ὁποίαν διήλθε, σχεδὸν ἐν τέταρτον τῆς ὥρας προτοῦ ἡ κυρὰ Σεραφίνα καὶ ἡ Μαριάνθη (αὗτινες ἦλθον πεζαὶ ἀπὸ τοῦ οὐραγμοῦ κ' ἐδῶ) φθάσωσιν εἰς τὴν ὄχθην, πλησίον τοῦ ρούρνου τοῦ γύφου.

Ὅσάκις ὁ Παληκάρας δὲν ἤρχετο νὰ λάβῃ τὴν Λύκαιναν εἰς τὸ ἀκάτιόν του διὰ νὰ τὴν μεταφέρῃ εἰς τὴν νῆσον, ἀπευθύνετο αὐτὴ πάντοτε πρὸς τινὰ γέροντα ἀλιεῖα ὀνομαζόμενον γέρο Φερό, ὅστις ἐκατοίκει πλησίον τῆς γεφύρας.

Εἰς τὰς τέσσαρας ὥρας μετὰ μεσημβρίαν, ἐστάθη λοιπὸν ἐν διίτροχον ἀμαζόνιον εἰς τὴν εἴσοδον μικρᾶς τιнос ὁδοῦ τοῦ χωρίου Ἀσνιέραι. Ἡ Λύκαινα ἔδωκεν ἐν πεντάοραγκον πρὸς τὸν ἡνίοχον, ἐπλήρησεν ἐξω, καὶ ἐπορεύθη μετὰ σπουδῆς πρὸς τὸν οἰκίσκον τοῦ πορθυμῆως γέρο Φερό.

Ἡ Λύκαινα, ἀφήσασα τὸν τῆς φυλακῆς ἱματισμὸν ἐφόρεσεν ἐσθῆτα ἐκ μερινοῦ βαθυπρασίνου, ἐν σάλιν ἐρυθρόν με κλάδους ἐπ' αὐτοῦ ἐν εἶδει κασιμηρίου καὶ καλύπτρα ἀπὸ τοῦλλιον στολισμένην διὰ ταινιῶν ἡ πυκνὴ καὶ οὐλοῖ (σγουρά) κόμη τῆς ἐφαίνετο ἀνεπιμέλητος. Ἐκ τῆς ἀνυπομονησίας τῆς νὰ ἐπανίδῃ τὸν Παληκάραν ἐνεδύθη μὲ πλείον τέραν σπουδὴν παρὰ ἀκρίθειαν.

Μετὰ χωρισμὸν τοσοῦτον μακροήμερον, πᾶσα ἄλλη εἰς τὴν θέσιν τῆς ἤθελεν ἀναμφισβήτως φροντίσει πρότερον νὰ καλλωπισθῇ, διὰ νὰ φανῇ ὡπωσοῦν ὡραία εἰς τὸν ἐρωσὶν τῆς ἀλλ' ἡ Λύκαινα ὀλίγον ἐπρόστεχεν εἰς τὰς λεπτομερείας καὶ βραδύτητας ταύτας. Αὐτὴ ἤθελε πρὸ πάντων νὰ εἴδῃ τὸν καλὸν τῆς ὅσον τόχιστα· πόθος σφοδρὸς, πρὸ ξενούμενος ὅχι μόνον ἀπὸ τὸν ἐρωτα ἐκεῖνον τὸν περιπαθῆ ὅστις ἐξάπτει ἐνίοτε τὰς γυναῖκας ταύτας μέχρι παραφροσῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ εἴπῃ εἰς τὸν Παληκάραν τὴν σωτήριον ἀπόφασιν ἣν αὐτὴ ἐξήντηλεσε ἐκ τῆς μετὰ τῆς Μαριάνθης συνομιλίας τῆς.

Ἡ Λύκαινα δὲν ἤργησε νὰ φθάσῃ εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀδελφῆς. Ὁ γέρο Φερὸ, γερόντιον πολὺν παρὰ τὴν θύραν τοῦ καθήμενον, ἐπεσκεύαζε τὰ δίκτυά του.

— Ἀμα τὸν εἶδε μακρόθεν ἡ Λύκαινα ἀνεφώνησε:—Τὴν βάρκα σου . . . γέρο Φερὸ . . . γλίγωρα, γλίγωρα!

— Καλὸς τὴν καὶ καλὸς τὴν . . . Τί ἐγίνες τόσον καιρό! ποῦ ἦσουν!

— Τὴν βάρκα σου . . . γλίγωρα, γέρο Φερὸ . . . καὶ εἰς τὸ νησί . . .

— Μετὰ χαρᾶς σου, κόρη μου, πλὴν εἶδες νὰ τύχῃ . . .

— Τί;

— Τὴν βάρκα τὴν ἐπῆρε τὸ παιδί ὅπου ἔχω κ' ἐπὶ τὸν γέν εἰς τὸ Σαιντ-Θυέν μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους νὰ κάμω τὸν πόλεμον τοῦ κουπιῶ . . . Τὸ κακὸ εἶναι ὅπου δὲν ἐμείνε καὶ ἄλλη κάμμία ἐδῶ . . . ἐπῆγαν ὅλοι τους.

— Τί δυστύχημα! ἀνέκραξεν ἡ Λύκαινα κρούουσα τὸν πόδα κατὰ γῆς καὶ συσφίγγουσα τὰς χεῖρας αὐτῆς καὶ τώρα!

— Λυποῦμαι βεβαιώσου πολὺ πῶς ἔτυχε τὸ πρᾶγμα οὕτω πῶς, καὶ δὲν εἶναι τρόπος νὰ σὲ μεταφέρω εἰς τὸ νησί . . . ἐπειδὴ πρέπει βέβαια νὰ εἰσάγουνεν ἀκόμη περισσότερον ὁ ταλαίπωρος.

— Νὰ εἰσάγουνε; . . . ποῖος;

— Ὁ Παληκάρας . . .

— Ὁ Παληκάρας!!! ἀνεδόησεν ἡ Λύκαινα ἀρπάζουσα τὸν γέρο Φερό ἐκ τοῦ ὤμου· ὁ Παληκάρας εἶναι ἄρρωστος;

— Δὲν τὸ ξεύρεις;

— Ὁ Παληκάρας!!!

— Ναὶ, σὲ λέγω· ἀλλ' ἄφησέ με, καὶ καθὼς κάμνεις θὰ μὲ ξεσχίσῃς . . .

— Εἶναι ἄρρωστος! . . . Καὶ ἀπὸ πότε;

— Θὰ ἦναι τώρα δύο τρεῖς ἡμέραις.

— Ψεύματα! ἤθελε μοῦ τὸ γράψαι.

— Καὶ ἡμπορεῖ ἐκεῖνος νὰ γράψῃ ὅπου, σοῦ λέγω, εἶναι βαρὺ; . . .

— Εἰς τὸ νησί εἶναι; εἶσαι βέβαιος;

— Εἶναι εἰς τὸ νησί . . . ὦ, τί νὰ εἰπῇ κἀνείς μ' ἐκείνη τὴν στρίγλα τὴν μάννα του κ' ἐκεῖνον τὸν ἀδελφὸ του τὸ σκυλί . . .

— Ἀλλὰ τί τρέχει; . . . Τί τοῦ ἔκαμαν ἡ μάννα του καὶ ὁ ἀδελφός του; . . . τί; . . . λέγε, λέγε!

— Νὰ σοῦ εἰπῶ, ὅμως δὲν θέλω νὰ ἐβγουν οἱ λόγοι . . .

— ὦ, γέρο Φερό, ἕως νὰ μοῦ εἰπῇς τὸ αἰνὰ μου θὰ μὲ πνίξῃ.

— Ἐχε δὲ ὑπομονή . . . Πρέπει νὰ ξεύρῃς ὅτι ὁ Παληκάρας τὰ ἔχει χαλασμένα μὲ τὸ ὀπιτικό του . . . ὅλο τρώγεται μὲζ' αὐτούς . . . τότεν ὅπου φοβοῦμαι μήπως τοῦ

καταφέρουν τοῦ παληκαριοῦ τίποτε . . . Σήμερα τὸ πρωῒ ἦλθεν ἡ γήρξ νὰ μ' εὕρῃ τῆς λέγω λοιπόν· Κάτι . . . ποῦ εἶναι ὁ Παληκάρας; . . . ἔχω ἡμέρας νὰ τὸν ἰδῶ.—Εἶρα, εἰς τὸ νησί· κοίτεται· εἶναι ἄρρώστος βαρυνά, τόσοσιν ἀποῦ φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ τὸν ξαναῖλῃς.—Πᾶ! εἶπα μὲ τὸν νοῦμου. Πῶς γίνεται αὐτό; Μαθὲς τὸ παιδί εἶναι τώρα τρεῖς ἡμέραις . . . Αἱ! ἄκουσ' ἐδῶ! φεύγεις λέγω!—εἶπε ὁ γέρον Φερὸ διακοπτόμενος—Ποῦ τρέχει τὴν αὐτή; . .

Φρονούσα ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ Παληκάρα ἐπαπειλεῖτο ἀπὸ τοὺς κατοικοῦντας εἰς τὴν νῆσον, ἡ Λύκαινα περίφοβος καὶ ἐξαγριωμένη, δὲν ἐπρόσμενε ν' ἀκούσῃ ἄλλο τι παρὰ τοῦ ἀλιέως, ἀλλ' ἐδράμει κατὰ τὸ μῆκος τῆς ὄχτης τοῦ ποταμοῦ.

Διὰ νὰ παραστήσωμεν τὴν ἐρεξῆς σκηνήν, ἀναγκαῖον εἶναι τοπογραφικαί τινες λεπτομέρειαι.

Ἡ νῆσος τοῦ Χαλαστοῦ ἦτο πλησιεστέρα πρὸς τὴν ἀριστεράν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ παρὰ πρὸς τὴν δεξιάν, ἀπ' ἧς ἦλθον ἡ Μαριάνθη μετὰ τῆς κυρᾶ Σεραφίνης. Ἡ Λύκαινα ἦλθεν ἐκ τῆς ἀριστερᾶς ὄχτης.

Μολονότι ἡ νῆσος ἐκείνη εἶν' ἐπίπεδος, κρύπτει ὅμως τὴν μίαν ὄχθην ἐκ τῆς ἄλλης, εἰς τρόπον ὥστε οὐδ' ἡ ἐρωμένη τοῦ Παληκάρα εἶδε τὴν Κελαϊδῆστραν ἐπιβαίνουσαν εἰς τὸ ἀκάτιον πέραν τῆς νήσου, οὐδ' οἱ Παληκαράδες εἶδον τὴν Λύκαιναν τρέχουσαν τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμήν κατὰ τὸ μῆκος τῆς ἀντιθέτου ὄχτης.

Ἄς ἐνθυμηθῇ περιπλῆον ὁ ἀναγνώστης, ὅτι ὁ ἐξοχικὸς οἶκος τοῦ δόκτωρος Γρίφωνος, ὅπου ἐκτοίκει προσωρινῶς ὁ κόμης Δὲ-Σαιντ-Ρεμύ, ἔκειτο πρὸς τὸ μέρος τῆς Λυκαίνης ἐπὶ τινος κατηρόρου.

Ἡ Λύκαινα ἐπέρασε δρομαία ἔμπροσθεν δύο κυρίων χωρίων νὰ τοὺς παρατηρήσῃ εἰς τὴν βίαν τῆς. Οὗτοι ὅμως ἐκπλαγέντες ἐκ τῆς σπουδῆς τῆς ἐστράφησαν καὶ τὴν ἀκολούθησαν μακρόθεν διὰ τῶν ὀυμμάτων . . . Οἱ δύο οὗτοι

κύριοι ἦσαν ὁ κόμης Δὲ-Σαιντ-Ρερμὴ καὶ ὁ δόκτωρ Γρίφφον.

Ἡ Λύκαινα, ἅμα ἤκουσεν ὅτι ὁ ἐραστὴς αὐτῆς ἐκινδύνευεν, ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐμαθὲν ὅτι αὐτὸς εὐρίσκετο· ἀλλὰ καθόσον ἐπλησίαζεν εἰς τὴν νῆσον ἐβλεπε τὴν δυσκολίαν τοῦ νὰ μεταφερθῇ ἐκεῖ. Ὁ γέρονς ἀλιεὺς τὴν ἐβεβαίωσε ὅτι δὲν εὐρίσκετο ἐκεῖ κανέν ἀκάτιον· εἶχον τοιαῦτα οἱ Παληκάριοι, ἀλλ' ἤθελον ποτὲ αὐτοὶ στερῆσαι τὴν μετακορίσασιν;

Ἀσθμαίνουσα, ὀλοπόρφυρος, μὲ σπινθηροδόλους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστάθη λοιπὸν ἀπέναντι τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς νήσου, ἥτις, καμπύλην σχηματίζουσα ἐνταῦθα, ἐπλησίαζεν ἀρκετὰ εἰς τὴν ὄχλην.

Διὰ μέσου τῶν γυμνῶν ἀπὸ φύλλα κλαῖδων τῶν ἱετῶν καὶ αἰγείρων, διέκρινεν ἡ Λύκαινα τὴν στέγην τοῦ οἴκου ὅπου ὁ Παληκάριος ἔπνεεν ἔως τὰ λαίθηα...

Εἰς τὴν θάλαμν αὐτὴν ἐκβάλλει θηριώδη αὐτὴ οἰμωγὴν, ἀκραπάζει τὸ περιώμιόν της, τὴν καλύπτραν της, λύει τὴν εὐθητὰ της, ἥτις ἔπεσεν ἀμέσως εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς, φυλάττει μόνον τὸ ἐπιχιτώνιον της, ὁρμᾷ γενναίως εἰς τὸν ποταμόν, προδίδει ἐν αὐτῷ μεγιστοῦ κίνδυνου νὰ περιπατῇ, ἐπομένως ἀρχίζει νὰ κολυμβᾷ κατευθυνομένη πρὸς τὴν νῆσον...

Ἦκούσατε περὶ τῶν ἀγρίων γυναικῶν πόσον εἶναι περὶ τὰ τοιαῦτα δραστήριαι... τοιοῦτόν τι θέαμα παρίστα-
νεν ἡ Λύκαινα...

Εἰς πᾶσαν ἀγκυλιδα ἢ πυκνὴ καὶ μακρὰ κόμη τῆς Λυκαίνης, λυθεῖσα ἐκ τῆς βίας τῶν κινήσεων αὐτῆς, ἐκυμαν τοῦτο περὶ τὴν κεφαλὴν της ὡς χαίτη μελανὴ κατὰ στίλ-
πνος. Ἄνευ τῆς προσηλώσεως τῶν διαπύρων ὀφθαλμῶν της πρὸς τὸν οἶκον τοῦ Παληκάρι, ἄνευ τοῦ σπασμωδικοῦ παλμοῦ τῶν χαρακτηριστῶν τοῦ προσώπου της, προερχομένου ἐκ τῆς σφοδρᾶς ἀγωνίας τῆς ψυχῆς της, ὅθι ἐτις νομίζει ὅτι ἡ ἐρωμένη τοῦ κυκλήθου ἐπικίετ μέσθ' εἰς τὰ

νερά· τόσον ἐλευθέρως καὶ μεγαλοπρεπῶς ἐκολύμβη ἡ γυνὴ αὕτη!

Στιγματισμένοι εἰς μνήμην τοῦ ἐρχομένου της οἱ λευκοὶ καὶ νευρώδεις της βραχίονες, οἱ ἀρρηνώδεις τὴν εὐρωστιαν, ἐτχιζόν τὸ ὕδωρ· αὐτὸ δ' ἀνασκιστὼν ἐκυλίστο ἐν εἰδει μαργαριτῶν ὑγρῶν ἐπὶ τῶν πλατέων ὤμων αὐτῆς, ἐπὶ τοῦ ῥωμαλέου αὐτῆς στήθους, δι' οὗ κατέρρεον οἱ σταλαγμοὶ ὡς ἐπὶ μαρμάρου ἡμιθευθισμένου εἰς τὰ νερά.

Ἐν τούτοις, ἰδοὺ ἄπισθεν τῆς νήσου ἀκούεται κραυγὴ ἔντρομος . . . κραυγὴ ἀγωνίας δεινῆς, ἀπελπισίας . . .

Ἡ Λύκαινα φρυάττει καὶ διακόπτει πᾶσαν αὐτῆς κίνησιν . . . ὑποκρατεῖται μόνον ἐπὶ τοῦ ὕδατος διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς, καὶ διὰ τῆς ἄλλης ῥίπτει εἰς τὰ ὀπίσω τὴν πυκνὴν της κόμην . . . ἔπειτα δίδει ἀκρόασιν . . .

Ἄλλ' ἰδοὺ καὶ δευτέρα κραυγὴ . . . ἀσθενεστέρα ὅμως . . . ἰκετικωτέρα, σπασμωδική . . . πνευστιῶσα . . .

Καὶ τὰ πάντα διεδέχθη ἐκ νέου βαθεῖα σιωπὴ . . .

— Παληκάρα !!! ἐκραύγασεν ἡ Λύκαινα ἐπαναλαμβάνουσα τὸ κολύμβημά της μετὰ βίας πλείστης.

Εἰς τὴν ταραχὴν της ἐκείνην ὑπέλαβεν ὅτι ἤκουσε τὴν φωνὴν του.

Ὁ κόμης καὶ ὁ δόκτωρ, πλησιόθεν τῶν ὁποίων ἐπέρασεν ἡ Λύκαινα τρέχουσα, δὲν ἐπρόφθασαν νὰ τὴν ἀποτρέψωσιν ἐκ τοῦ τολμήματός της. Ἐρθασαν ἀπέναντι τῆς νήσου καθ' ἣν στιγμὴν εἶχον ἀκουσθῆ αἱ δύο ἐκεῖναι φοικῶδεις κραυγαί. Ἐξεπλάγησαν καὶ αὐτοὶ ὡς ἡ Λύκαινα ὁπόταν τὰς ἤκουσαν. . . . Βλέποντες αὐτὴν παλαίουσαν τοσοῦτον ἀτρομῆτως κατὰ τοῦ ρεύματος, ἀνεφώνησαν·

— Ἡ δυστυχὴς, θά πνιγῇ!

Μάταιος φόβος. Ἡ ἐρωμένη τοῦ Παληκάρου ἐκολύμβη ὥσαν ἐνυδρί· μετ' ὀλίγας ἐπὶ ἀγκαλίδας ἡ ἀτρόμητος νῆα ἐρθασεν εἰς τὴν νήσον.

Μόλις εἶχε πατήσει, καὶ ἐνῶ ἐξήρχετο ἐκ τῶν ὑδάτων βοηθουμένη ὑφ' ἐνὸς τῶν πασσάλων, οὔτινες ἐσχημάτιζον βραγὴν περὶ τὸ ἀκρωτήριο ἐκεῖνο τῆς νήσου, εἶδε κυλιόμενον βραδέως μετὰ τοῦ ρεύματος τὸ σῶμα νεάνιδος χωρικῆν φορούσης ἐνδυμασίαν. . . . καὶ τὴν ὑποῖαν ὑπεβάσταζον εἰσέτι ὑπεράνω τοῦ ὕδατος τὰ φορέματα αὐτῆς. . . . τὰ δὲ ρεύμα ὥθει τὸ σῶμα πρὸς τοὺς πασσάλους τῆς νήσου.

Δράττει λοιπὸν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἓνα πάσσαλον, ἀρπάζει διὰ τῆς ἄλλης τὴν γυναῖκα ἐκείνην ἐκ τῆς ἐσθῆτος, καὶ σύρει αὐτὴν πλησίον τῆς ἄλλᾳ μὲ τὴν ὁρμὴν ὥστε ἡ ἀθλία τὴν ὑποῖαν ἐξήτει νὰ σώσῃ ἐβυθίσθῃ πρὸς στιγμὴν ὑπὸ τὸ ὕδωρ, μολονότι τὸ βάθος εἰς τὸ μίρος ἐκεῖνο ἦτο ὀλιγώτερον ἀναστήματος.

Σπανία τὴν δύναμιν καὶ ἐπιδεξιότητα, ἡ Λύκκινα ἀνέσυρε τὴν Κελαϊδίστραν (ἦτον αὕτη) καὶ δὲν τὴν ἐγνώρισε μὲν εἰσέτι, πλὴν τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ὡς ἀνὴρ νήπιον, ἔκχευεν εἰσέτι βήματά τινα ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, καὶ τέλος τὴν ἀπέθεσεν ἐπὶ τοῦ χλοεροῦ ἀνδρόρου τῆς νήσου.

— Ἐνδυναμοῦ! . . . ἐνδυναμοῦ! . . . ἀνέκραζεν ἐκ τῆς ζῆρας ὁ Κ. Δὲ-Σαίντ-Ρεμὴ, ὅστις ἐγίνε μετὰ τοῦ δόκτωρος Γρίφφωνος μέλους τοῦ ταλμηροῦ αὐτοῦ ἀνδραγαθήματος. — Τώρα περνῶμεν ἀπὸ τὴν γέφυραν τῶν Ἀσινέρων, καὶ ἐρχόμεθα καὶ ἡμεῖς εἰς βοήθειάν σου μὲ κανὲν ἀκάτιον.

Ἐπειτα ἀμρότεροι διευθύνθησαν μετὰ σπουδῆς πρὸς τὴν γέφυραν. Οἱ λόγοι των ὅμως δὲν ἐφθασαν μέχρι τῆς Λυκαίνης.

* Ἀς ἐπαναλάβωμεν ὅτι, ἐκ τῆς δεξιᾶς ὀχθῆς τοῦ ποταμοῦ, ὅπου μετὰ τὸ ἀποτρόπαιον ἐγκλημά των εὗρισκοντο εἰσέτι ὁ Νικόλας, ἡ Πλωσχοῦ καὶ ἡ μήτηρ των, δὲν ἐφαίνοντο τελείως τὰ διατρέχοντα πρὸς τὴν ἀντίθε-

τον τῆς νήσου πλευράν, χάρις εἰς τὸ ὕψωμα αὐτῆς.
Ἐπειδὴ ἡ Μαριάνθη συνεβυθίσθη ὑπὸ τὰ ὕδατα ὡς
μὲ τὸ ἀκάτιον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐπέβη, οἱ φονεῖς τῆς
πιστεύσαν ὅτι ἐπνίγη.

Μετά τινα λεπτά, τὸ ρεύμα ἐκόμισε καὶ δεύτερον
πτῶμα, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν παρετήρησεν ἡ Λύκαινα . .
Ἦτο τῆς οἰκονόμου τοῦ συμβολαιογράφου. Νεκρᾶς ταύ-
της . . . ἀληθῶς νεκρᾶς . . .

Καθὼς εἰς τὸν Ἰάκωβον φεράνδον, οὕτω καὶ εἰς τοῦ
Παληγκαρίου ἐσύμφερεν ὁ θάνατος αὐτῆς, ἐπειδὴ οὕτω
εὐτυροῦντο ἀπὸ ἑνα μάρτυρα τοῦ νέου των ἐγκλήματος
διο, ἀρσὺ τὸ ἀκάτιον τῆς Μαριάνθης καταβυθίσθη μετ' αὐ-
τῆς, ἐπλήθυσεν ἀμέσως ὁ Νικόλας εἰς τὸ ἄλλο τὸ ὑπὸ τῆς
ἀδελφῆς του ὀδηγούμενον καὶ φέρον τὴν κυρὰ Σεραφίναν
ἀλλ' ἐπλήθυσε μὲ βάρος πολὺ, ὥστε τὸ δεύτερον τοῦτο
ἀκάτιον ἐκλίνε πρὸς τὸ ὕδωρ, ἡ γραῖα οἰκονόμος ἐκλονί-
σθη, καὶ ὁ ἄξιος ἀδελφὸς τῆς Πλωσκούς δράξας τὴν ἐυ-
καιρίαν ὤθησε τὴν κυρὰ Σεραφίναν εἰς τὸν ποταμὸν, ὅπου
αὐτοῦ τὴν εἶδε πεσοῦσαν τὴν ἀπετελείωσε διὰ τῆς ἀρπύ-
γης του.

Πνευστιῶσα, ἐξησθενημένη, ἡ Λύκαινα, γονυκλινῆς ἐπὶ
τοῦ χόρτου πλησίον τῆς Μαριάνθης, ἀνελάμβανε τὰς δυ-
νάμεις τῆς καὶ ἐξέταζε τοὺς χαρακτῆρας τῆς τὴν ὁποίαν
ἐσωσεν ἐκ τοῦ θανάτου.

Φαντασθῆτε τὸ θάμβος τῆς ὅταν ἀνεγνώρισε τὴν ἐν τῇ
φυλακῇ σύντροφόν της . . . Τὴν σύντροφον ἣτις ἔλαβεν
ἐπὶ τοῦ πεπρωμένου τῆς ἐπιρροὴν τοσοῦτον ταχεῖαν καὶ
εὐεργετικὴν . . .

Μὲς τὴν ἐκπληξίν της, ἡ Λύκαινα ἐλησμόνησε πρὸς
στιγμὴν τὸν Παληκάραν.

— Ἡ Κελαϊδίστρα, ἀνέκραξε.

— Καὶ μὲ τὸ σῶμα προσκλινῆς ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ

χειρῶν αὐτῆς στηριζομένη, τὴν κόμην ἀτάκτως διακεχυ-
μένην ἔχουσα, τὰ φορέματα στᾶζοντα ὕδατος, ἐθεώρει
τὴν ταλαιπώρον νεάνίδα, τὴν ἐξηπλωμένην ἐπὶ τῆς γλῶττης
καὶ ἡμιθανῆ. Ὀχρά, αὐχός, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλεί-
στους καὶ θολοὺς, τὴν ὡραίαν ξανθὴν αὐτῆς κόμην κεκολλ-
λημένην ἔχουσα ἐπὶ τῶν κορτάφων, τὰ γεῖλη κυανᾶ, τὰς
μικρὰς αὐτῆς χεῖρας ἀποξυλωμένας ἤδη, παγωμένας . . .
νεκρὰν ἤθελέ τις τὴν νομίζει.

— Ἡ Κελαῖδῆστρα! . . . ἐπανελάβεν ἡ Λύκαινα ἰδὲ
πῶς νὰ τύχη! ἐνῷ ἡρχόμην νὰ εἰπῶ εἰς τὸν καλὸν μου
ὅ,τι καλὸν καὶ κακὸν αὐτῇ μοῦ ἐπροξένησε μὲ τοὺς λό-
γους καὶ ὑποσχέσεις τῆς . . . τὴν ἀπόφασιν ὅπου ἔκαμα
. . . τὴν πτωχή, νὰ τὴν εὕρω ἐδῶ νεκρὴν . . . Ἀλλ' ὄχι!
ὄχι! . . . ἀνεβόησεν ἡ Λύκαινα πλησιάσασα ἐτι μᾶλλον
πρὸς τὴν Μαριάνθην καὶ αἰσθανθεῖσα πνοὴν λεπτὴν ἐξερ-
χομένην ἐκ τοῦ στόματός τῆς ὄχι! . . . Θεέ μου, Θεέ
μου, ἀνασαινεὶ ἀκόμη . . . τὴν ἐσῶσα ἀπὸ τὸν θάνατον . . .
ποτέ ἀκόμη δὲν μοῦ ἔτυχε νὰ σώσω ἄνθρωπον . . . Ἀ!
. . . αὐτὸ δίδει τοῦ ἀνθρώπου καρδιά . . . τὸν ἐμψυχό-
νει . . . Ναί, ἀλλ' ἔλα πάλιν ὅπου καὶ ὁ καλὸς μου . . .
πρέπει κ' ἐκεῖνον νὰ τὸν σώσω . . . Ἴσως αὐτὴν τὴν ὥρα
ψυχομαχεῖ . . . Ἡ μάννα του καὶ ὁ ἀδελφός του εἶναι ἄξιοι
νὰ τὴν σκοτώσουν . . . Ἀλλὰ πάλιν ν' ἀφήσω ἐδῶ καὶ αὐ-
τὴν τὴν δυστυχῆ . . . ἄς τὴν σηκώσω νὰ τὴν πάγω εἰς
τῆς χήρας ἄς τὴν πάγω νὰ τῆς κάμῃ κάμμιὰ βοήθεια,
νὰ μοῦ δεῖξῃ τὸν Παλγκάρα . . . ἢ τὴν κάμνω ἄνω κάτω,
τῆς σπῶ ὅ,τι καὶ ἂν ἔχῃ, ὅ,τι εὕρω τὸ θανατώνω . . . Ὡ!
μάννα εἶναι, ἀδελφὴ εἶναι, ἀδελφός, ἐγὼ δὲν βλέπω τί-
ποτε, ἐμπρὸς εἰς τὸν καλὸ μου!

Καὶ ἀνεγερθεῖσα πάραυτα, ἡ Λύκαινα ἐπῆρε τὴν Μα-
ριάνθην εἰς τὰς ὠλένας τῆς. Τὸ ἔλαφρόν τοῦτο κρατοῦσα
φορτίον ἔτρεξε πρὸς τὸν οἶκον, μὴ ἀμφιβάλλουσα ὅτι ἡ
χήρα καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς, μ' ὅλην τὴν κακίαν, ἐ-

μελλον να χορηγήσωσι πρὸς τὴν Μαριάνθην πᾶσαν πρὸς τὴν βοήθειαν.

Ὅταν ἡ ἐρωμένη τοῦ Παληκάρᾳ ἔφθασεν εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ νησιδίου ὅθεν ἡδύνατο νὰ ἴδῃ ἀμφοτέρους τὰς ὄχθας τοῦ Σκουάνα, ὁ Νικόλας, ἡ μήτηρ τοῦ καὶ ἡ Πλωσκου ἦσαν μακρὰν . . . Βέβαιον ὅτι ὁ διπλοῦς των φόνος ἔλαβε πέρας αἰσιον κατ' αὐτοὺς, ἔσπευσαν μετὰ πάσης σπουδῆς εἰς τοῦ Κοκκινοχέρη.

Κατὰ τὴν αὐτὴν δ' ἐκείνην στιγμήν καὶ ἀνὴρ τις, ἐνεδρεύων εἰς μίαν κοιλότητα τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, ὅπισθεν τοῦ γυψοποιείου, καὶ γενόμενος ἀόρατος αὐτοπτης τῆς τρομερᾶς ἐκείνης σκηνῆς, ἀπήρχετο, νομίζων, ὡς καὶ οἱ φονεῖς, ὅτι τὸ ἐγκλήμα ἔλαβε τὴν ἐκπλήρωσίν του . . . Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτον ὁ Ἰάκωβος Φεράνδος.

Ἐν τῶν ἀκατίων τοῦ Νικόλα ἦτο δεδεμένος εἰς τινὰ τῶν πασσάλων τῆς ὄχθης, ἐκεῖ ὅπου ἐπέδῃ ἡ Κελαϊδῆστρα μετὰ τῆς κυρᾶ Σερραφίνης. Μόλις ὁ Ἰάκωβος Φεράνδος ἐξεκίνησεν ἐκ τοῦ γυψοποιείου κατευθυνόμενος πρὸς τοὺς Παρισίους, καὶ ὁ Κ. Δε-Σκίντ-Ρεμῆ μετὰ τοῦ δόκτορος Γρίφφωνος, διαβάντες μετὰ σπουδῆς ἐκ τῆς γεφυρωτῶν Ἀσνιέρων, ἔσπευσαν πρὸς τὴν νῆσον, ἐλπίζοντες νὰ μεταβῶσιν ἐπ' αὐτῆς διὰ τοῦ ἀκατίου τοῦ Νικόλα, τὸ ὅποιον διέκρινον μακρόθεν.

Μεγάλως ἠπόρησεν ἡ Λύκαινα ὅτε, φθάσασα πλησίον τοῦ οἴκου τῶν γαλασπῶν, εὔρε πρὶν θύραν κεκλεισμένην. Ἀρτύνει τὴν ἐτι λειποθυμημένην Μαριάνθην ὑπὸ τὴν ἀναδενδράδα, πλησιάζει εἰς τὴν οἰκίαν . . . ἐγνωρίζε τὸ παρὰ θυρον τοῦ θαλάμου τοῦ Παληκάρᾳ . . . ὅποιον ὑπῆρξεν ἐκπληξίς τῆς ὅταν εἶδε τὸ παρὰ θυρον τοῦτο κατὰ κλειστον καὶ διὰ πλάκων καὶ ράβδων σιδήρου ἐξωθεν ἀσφαλισμένον !

Μαντεύσασα μέρος τῆς ἀληθείας, ἡ Λύκαινα ἔβαλε κραυγὴν βραγχώδη, ἡχηρὰν, καὶ ᾤχετο νὰ βοᾷ ὅλαις δυνάμει

— Παληκάρη! . . . καλέ μου! καλέ μου! . . .

Ἄλλ' οὐδεμία ἀπόκρισις.

Πεφοβισμένη ἐκ τῆς σιωπῆς ταύτης, ἡ Λύκαινα ἤρχη-
σε νὰ γυρίσῃ περὶ τὸν οἶκον . . . νὰ τριγυρίσῃ ὡς κτήνης
ἄγριον περιστρεφόμενον καὶ ἀναζητοῦν με βρυχηθμοὺς τὴν
εἰσοδὸν τῆς τρώγλης ὅπου ὑπάρχει ἐγκλειστον τὸ ἄρρεν
αὐτοῦ.

Ἀνέκραζε δὲ καὶ ἐκ διαλεμμάτων·

— Καλέ μου, ἐδῶ εἶσαι; καλέ μου!!

Καὶ εἰς τὴν μανίαν τῆς ἐκλόνει τὰς κινκλίδας τοῦ
παραθύρου τοῦ μαγειρείου . . . ἐκτύπα τὸν τοῖχον . . . ἐ-
σπρωγχε τὴν θύραν . . .

Αἰφνιδίως φωνή τις ὑπόκωφος τὴν ἀπεκρίθη ἔνδοθεν
τοῦ οἴκου. Ἡ Λύκαινα ἐσκήρτησεν . . . ἤκρασθη . . . Ὁ
θόρυβος ἔπαυσε.

— Ὁ καλὸς μου με ἤκουσε . . . πρέπει νὰ ἔμβω . . .
τὴν θύρα πρέπει νὰ φάγω με τὰ δόντια μου!

Καὶ ἤρχησε πάλιν νὰ βάλλῃ ἐκ νέου τὴν ἀγρίαν τῆς
κραυγῆς.

Διάφοροι χτύποι ἀσθενεῖς, ἀκουσθέντες ἔνδοθεν τοῦ πα-
ραθύρου τοῦ Παληκάρη, ἀπεκρίθησαν εἰς τοὺς ὠρυγμοὺς
τῆς Λυκαίνης.

— Ἐδῶ εἶναι! ἀνεβόησεν αὕτη σταθεῖσα διὰ μιᾶς
ὑπὸ τὸ παράθυρον τοῦ ἐραστοῦ τῆς. Εἰν' ἐδῶ! καὶ με τὰ
ἄντρια μου ἂν ἦναι χρεια νὰ ξεκαρφώσω τὰς πλάκας αὐ-
τὰς τὰς σιδηρᾶς . . . ἐγὼ τὸ παράθυρον αὐτὸ θὰ τὸ ἀ-
νοίξω!

Ταῦτα λέγουσα, ἐστοχάσθη μιᾶν μεγάλην ἀναβάθραν
ἡμικεχωρισμένην ὀπισθεν ἐνὸς τῶν παραθυροφύλλων τῆς
αἰθούσης τοῦ χαμογείου. Τὸ παραθυροφύλλον τοῦτο αὐ-
ρασα με βίαν, ἡ Λύκαινα ἐρρίψε χαμαὶ τὸ κλειδίον τὸ ὀ-
παῖον ἢ χήρα εἶχε κεκριμμένον ὀπισθεν αὐτοῦ.

— Ἄν ἀνοίγῃ με αὐτὸ, εἶπεν ἡ Λύκαινα δοκιμάζουσα

τὸ κλειδίον ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς θύρας, ὅα ἔμπροσθεν
ναθῶ εἰς τὴν κάμερήν του . . . Ἀνοίγει! ἀνεφώνησε
χαρᾶς ὁ καλὸς μου ἐσώθηκε!

Ἄμα εἰσῆλθεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἤκουσε τὰς κρο-
τῶν δύο παιδίων ἄτινα, κατὰκλειστα εἰς τὸ ὑπόγειον
ἀκούσαντα ἑκτακτον θόρυβον, ἐπεκαλοῦντο βοήθειαν
πιστεύουσα ποτὲ ἡ χήρα ὅτι ἤθελέ τις ἔλθει ἐπὶ τῇ
σου, καὶ ἐν τῷ οἴκῳ μάλιστα, ἐπὶ τῆς ἀπουσίας τοῦ
φοῦ ἐκλειδῶσε τὸν φραγκίσκον καὶ τὴν Ἀμανδίναν
φῆκε τὸ κλειδίον ἐπὶ τῆς κλειδωνιάς.

Ἐλευθερωθέντα ὑπὸ τῆς Λυκαίνης τὰ δύο παιδι-
ά ἦλθον μετὰ σπουδῆς ἐκ τοῦ ὑπογείου.

— ὦ! Λύκαινα, Λύκαινα, σῶτε τὸν ἀδελφόν μου
Παλιγκάρ, ζητοῦν νὰ τὸν θανατώσουν! ἀνέκραξε
φραγκίσκος· εἶναι τώρα δύο ἡμέραις ὅπου ἐκάρφωσα
θύρα καὶ τὸ παράθυρόν τῆς κάμερῆς του καὶ τὴν ἔ-
μεινα.

— Μήπως τὸν ἐκτύπησαν καὶ πούθενά;

— Ὅχι, ὄχι, δὲν πιστεύω . . .

— Εἰς τὴν πόρταν λοιπὸν ἦλθον! ἀνεφώνησεν ἡ Λυ-
καὶνα σπεύδουσα πρὸς τὴν κληματᾶ· ἔπειτα, σταθεῖσα
ἀνέβη τινὰς βαθμίδας· — Ἀμὴ τὴν Κελαιδήττρα ὅπου
λησμονῶ! εἶπεν — Ἀμανδίναν . . . φωτιά, παιδί
πρέξε γλίσγωρα ν' ἀνάψῃς . . . καὶ πηγαίνετε μαζὶ
τὰ δύο νὰ φέρετε μέσα κοντὰ εἰς τὴν ἐστία μία το-
πωρήν νῆα ὅπου ἐπνίγετο εἰς τὸν ποταμὸν . . . καὶ το-
σῶσα . . . Εἰν' ἐξω, ὑποκάτω ἀπὸ τὴν κληματαριὰ
φραγκίσκο! . . . καὶ νῆα τοῦ κοῦρι . . . τίποτε σφυρὶ
καὶ νῆα γονθρὸ σίδερο . . . φέρε γλίσγωρα νὰ σπάσω
θύρα τοῦ καλοῦ μου!

— Ἐγὼ! ἐδῶ μία βαρεῖα, ὅμως τοῦ λόγου σου
ἔμπροσθεν νὰ τὴν σηλώσῃς, εἶπεν ὁ παῖς σφύρων μὲν
μετὰ βίας ἐκτελέγει τὴν τῶν σφύρων.

— Δὲν ἔμπορῶ νὰ τὴν σηκώσω! . . . εἶπεν ἡ Λύκαινα, καὶ ἀνῆγειρεν ἀκόπως τὸ σιδηραῦν ἐκεῖνο ἐργαλεῖον τὸ ὁποῖον εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν δυσκόλως ἤθελε μετακινήσει.

Ἐπειτα, ἀναβᾶσα ἀνὰ τέσσαρες τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος, ἐπανελάβε πρὸς τὰ παῖδια·

— Τρέξετε σεῖς νὰ ἰδῇτε τὴν νέαν πῶς περνᾷ, καὶ φερετέ τὴν κοντὰ εἰς τὴν φωτιά . . .

Μὲ δύο πηδήματα ἡ Λύκαινα ἔρθασεν εἰς τὸ βάθος τοῦ πρὸ τῶν θαλάμων διαδρόμου, ἐνώπιον τῆς θύρας τοῦ Παληκάρου.

— Καρδιά, καλέ μου, ἡ Λύκαινά σου εἶν' ἐδῶ! ἀνέβηκε καὶ ἀνυψώσασα τὴν σφύραν διὰ τῶν δύο τῆς χειρῶν κατέφερεν αὐτὴν μετ' δυνάμει ἐπὶ τῆς θύρας, ἥτις καὶ ἐκλονίσθη.

— Εἶναι ἀπ' ἐξῶ κερφωμένη . . . Ἐκβάλε τὰ καρδιά! ἀνέκραζεν ὁ Παληκάρης μετ' ἀδυνατίου φωνῆς.

Γονατίζει ἀμέσως αὕτη, καὶ διὰ τοῦ ῥάμφους τῆς σφύρας, καὶ διὰ τῶν ὀνύχων καὶ δακτύλων τῆς, ἅτινα κατεξέσχισε, τέλος πάντων ἰδυνήθη ν' ἀποσπᾷσῃ διάφορα κορφία μέγιστα, κρατοῦντα στερεῶς τὴν θύραν, μεχρὶ τοῦ αὐτῆς ἠνεώχθῃ.

Ὁ Παληκάρης, ὠχρὸς, μετ' αἱ χεῖρας καταπαιατωμένες, ἔσπευσε σχεδὸν ἡμιθανὴς εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Λυκαίνης.

— Τέλος πάντων . . . σὲ βλέπω . . . σὲ κρατῶ . . . σ' ἔχω . . . ἀνέβηκεν ἡ Λύκαινα προσδεχομένη καὶ σφίγγουσα τὸν Παληκάρην εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, μετ' ἀγρίαν φωνὴν κατακτῆσεως καὶ χαρᾶς ἐπομένως, ὑποστηρίξουσα, ἢ μᾶλλον αἶρουσα σχεδὸν αὐτόν, τὸν ἐβούλησε νὰ καθίσῃ ἐπὶ τινος ἐδωλίου ξυλίνου τεθειμένου εἰς τὸν διάδρομον.

Διὰ τινος στιγμᾶς ὁ Παληκάρης ἔμεινεν ἀσθενὴς, θυ-

μοειδής, προσπαθὼν νὰ συνέλθῃ ἐκ τοῦ δεινοῦ σάλου, τοῦ ἐξαντλήσαντος τὰς ἐκλελυμένας δυνάμεις του.

Ἡ Λύκαινα ἔσωζε τὸν ἐραστὴν τῆς καθ' ἣν στιγμήν αὐτὸς, ἐξασθενημένος, ἀπηλπισμένος, ἡσθάνετο τὴν τελευταίαν του στιγμήν προσεγγίζουσιν ὄχι τόσον ἐκ τῆς στέρησεως τροφῆς, ὅσον ἐκ τῆς ἐλλείψεως ἀέρος, ὅστις δὲν ἠδύνατο ν' ἀνανεοῦται ἐντὸς θαλάμου στενοῦ, μὴ ἐχοντος καπνοδόχην οὐδ' ὁπὴν τινά, καὶ ἐρηκτικῶς κλεισμένου, χάρις εἰς τὴν ἀπάνθρωπον πρόβλεψιν τῆς Πλωσκοῦς, ἥτις ἐστόππωσε μὲ παλαιόπανα καὶ τὰ ἐλάχιστα βαγίσματα τῆς θύρας καὶ τοῦ παραθύρου.

Πάλλουσα ἀπὸ χαρὰν καὶ ἀγωνίαν, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρυβρέκτους, ἡ Λύκαινα, γονυκλινής, κατεσκόπει καὶ τὰς ἐλαχίστας κινήσεις τῆς φυσιογνωμίας τοῦ Παληκάρα.

Οὗτος ἐφαίνετο ὅτι ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀνεγεννᾶτο πνέων δι' εἰσπνοῶν διαρκῶν τὸν καθαρὸν καὶ ὑγιεινὸν ἀέρα. Μετὰ τινὰς κινήσεις σπασμωδικῆς, ἀνῆγειρε τὴν βεβαρυσμένην του κεφαλὴν, ἐξέβαλε μακρὸν στεναγμὸν καὶ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἐγὼ εἶμι, Παληκάρα μου . . . ἡ Λύκαινά σου, ἐγὼ . . . πῶς εἶσαι ;

— Καλῆτερα . . .

— Τί θές . . . θές τίποτε ; ἔξυδι, νερό ; . . .

— Τίποτε, τίποτε . . . ὑπέλαβεν ὁ Παληκάρας βαρυνθὲν ἀναλαμβάνων δυνάμεις. Ἀέρα . . . ὦ! ν' ἀνασάνω . . . ἀέρα, τίποτε ἄλλο! . . .

Ἡ Λύκαινα, καὶ τοι κινδυνεύουσα νὰ κατακοπῇ, ἐσύντριψε τὰς τέσσαρας ὑάλους ἐνὸς παραθύρου διὰ γρονθιῶν διότι, ἂν ἐζήτει νὰ τὸ ἀνοίξῃ, ἔπρεπε ν' ἀποσύρῃ πρότερον βαρεῖάν τινά τράπεζαν, καὶ ἤθελε παρέλθῃ ὥρα τις.

— ὦ! ἀνέσχανα . . . ἡ κεφαλὴ μου ἐλαφρύνεται . . . εἶπεν ὁ Παληκάρας ἐπανερχόμενος ἐντελῶς εἰς ἑαυτόν.

Καὶ ὥς νὰ παρητήρησε τότε πρῶτον ὑποίαν ὑπηρεσίαν τὸν ἔκαμεν ἡ ἐρωμένη του, ἀνεφώνησεν ὁ ταλαίπωρος μὲ ἀνέκφραστον εὐγνωμοσύνην·

— “Ἄν δὲν ἦσουν σὺ, ἐγὼ ἐτελείωνα, ἀνδρεία μου Λύκαινα . . .

— “Ἄς ᾔναι, ἃς ᾔναι . . . εἰπέ μου τώρα, πῶς εἶσαι;

— “Ὅλον εἰς τὸ καλῆτερον.

— Μήπως πεινᾷς;

— “Ὅχι, ἔχω ἀδυναμίαν πολλήν . . . Τὸ περισσότερον ὅπου μ' ἐσκότωσεν ἦταν ὅπου δὲν εἶχα ἀέρα ν' ἀναπνεύσω. Ἦθελα πλέον νὰ σκάσω . . . νὰ σκάσω . . . ὦ! τί τρομερὸν πρᾶγμα!

— Καὶ τώρα;

— “Ἐξαναγεννήθηκα . . . ἐκβῆκα ἀπὸ μνῆμα . . . καὶ ἃς ἔχω πάλιν χάριν εἰς ἐσέ.

— “Ἀλλὰ τὰ χέρια σου . . . τὰ χερῶν σου τὰ πτωχὰ . . . τί κοψίματα, καλὲ, εἶναι αὐτά! . . . Καλὲ, Θεέ μου, τί σοῦ ἔκαμαν λοιπὸν αὐτοί;

— “Ὁ Νικόλας καὶ ἡ Πλωσκοῦ δὲν τοὺς ἐβάσταξε νὰ ἔλθουν καὶ δευτέρα φορά στῆθος μὲ στῆθος, καὶ ἔπιασαν καὶ μ' ἐσφάλησαν μέσα εἰς τὴν κάμερή μου, διὰ νὰ μὲ κάμουν ν' ἀποθάνω τῆς πείνας . . . Ἐπῆγα νὰ τοὺς ἐμποδίσω νὰ καρφώσουν τὸ παράθυρό μου . . . καὶ ἡ ἀδελφή μου μοῦ ἐκατάκοψε τὰ χέρια μ' ἓνα τσικοῦρι!

— “ὦ, τὰ σκυλιά! καὶ ἤθελαν νὰ σκορπίσουν εἰς τὸν κόσμον πῶς ἀπέθανες ἀπὸ ἀρρώστια· ἡ μάνα σου ἤρχισε καὶ ὅλα νὰ κηρύττη ὅτ' ἦσουν εἰς τὰ λοιθία . . . Ἡ μάνα σου . . . καλέ μου . . . ἡ μάνα σου!

— Μή μου τὴν ἀναφέρεις, σὲ παρακαλῶ . . . εἶπεν ὁ Παληκάρης μετὰ πικρίας· παρατηρήσας ἔπειτα κατὰ πρῶτον τὰ βρεγμένα φορέματα καὶ τὴν ἀλλόκοτον ἐνδυμασίαν τῆς Λυκαίνης, ἀνέκραξε·

— Τί ἔπαθες καὶ τὰ μαλλιά σου στάζουν νερό ! Εἴ με τὸ ὑποκάμισο . . . εἶσαι μουσχίδι . . .

— Δὲν εἶναι τίποτε ! . . . δὲν ἐγλύτωσες ἐσύ ; αὐτὸ θάνει ! . . .

— Ἀλλὰ διατί νὰ ἦσαι βρεγμένη ; . . .

— Ἐμαθὴν ὅτι ἐκινδύνευες . . . δὲν γύρα μονόξυλο . . .

— Καὶ ἤλθες κολυμβητή ;

— Ναι . . . ἀλλὰ τὰ χέρια σου, καλέ . . . φέρε νὰ φιλήσω . . . Σέ πονοῦν . . . Τὰ σκυλιά ! . . . Ἀ ! νὰ ἦμε παρών !

— ὦ ! ἀνδρεία μου Λύκαινα, ἀνέκραζεν ὁ Παληκάρης ἐνθουσιωδῶς, ἀνδρεία μεταξὺ τῶν ἀνδρειοτέρων !

— Δὲν ἔγραψες μόνος σου ἐδῶ ἄποθανήτωσαν ἄνδρες ;

Καὶ ἡ Λύκαινα ἔδειξε τὸν στιγματισμένον βραχίονά της, ἐφ' οὗ ἦσαν ἐγκεχαραγμένοι αἱ λέξεις αὗται ἐν γραμματίων ἀνεξαλείπτων.

— Ἀτρόμητη . . . φῶς φανερό . . . Ἀλλ' ἤρχησες πνιγῆς . . . τρέμεις . . .

— Δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ κρύο . . .

— Ἄς ἦναι. Ἐμβὰ ἐκεῖ μέσα . . . ἔπαρε τὸ ἐπὶ πύρρον τῆς Πλωσκῆς καὶ τυλίξου το.

— Σοῦ λέγω . . .

— Κάμε ὅ,τι σοῦ εἶπα . . .

Ἐντὸς λεπτοῦ, ἡ Λύκαινα περιετυλίχθη μανδύαν τι καὶ ἐπανῆλθε.

— Ἐξ αἰτίας μου . . . νὰ κινδυνεύσης νὰ πνιγῆς ! ἐπὶ νῆλαβεν ὁ Παληκάρης θεωρῶν αὐτὴν μετὰ γοητείας.

— Ἐξ ἐναντίας . . . ἐπνίγετο μία πτωχὴ νέα καὶ τὴν ἐγλύτωσα ἐνῶ πλέον ἤμουν κοντὰ εἰς τὸ νησί.

— Τὴν ἐγλύτωσες . . . καὶ αὐτήν ; Καὶ ποῦ εἶναι τὴν . . .

— Κάτω, μὲ τὰ παιδιὰ . . . πολεμοῦν νὰ τὴν συγγένειον φέρουν.

— Καὶ ποία εἶναι αὐτὴ ἡ νέα ;

— ὦ ! νὰ ἤξευρες τί παράξενη . . . τί εὐτυχημένη περίστασις ! . . . Εἶναι μία ἀπ' ἐκαίναις ὅπου ἦταν φυλακισμέναις μαζῇ μου εἰς τοῦ Λαζάρου . . . Μία νέα . . . ἄλλο νὰ σοῦ τὸ λέγω . . .

— Τί ;

— Νὰ στοχασθῇς ὅπου τὴν ἀγαποῦσα καὶ ἐνταυτῷ τὴν ἐχθροσύνην, ἐπειδὴ μου ἐπροξένησε καὶ θάνατον καὶ ζῶν ὁμοῦ . . .

— Τί λές ; . . .

— Ναί, δι' ἐσένα καὶ μόνο . . .

— Δι' ἐμένα ;

— Ἀκουσε νὰ ἰδῇς . . . Καὶ διακοπεῖσα ἡ Λύκαινα εἰπετα ἐπρόσθεσε·

— Δὲν κάμνει, ὄχι . . . ὄχι . . . δὲν μοῦ δίδει κατὰ . . .

— Ἀλλὰ τί ;

— Ἦθελα νὰ σοῦ εἰπῶ κάτι τι. Ἦλθα διὰ νὰ σὲ ἰδῶ πρῶτον, καὶ δεύτερον δι' αὐτό· ἐπειδὴ, ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὰ Παρίσια δὲν ἤξευρα ὅτι ἦσαν εἰς κίνδυνον.

— Λοιπόν ! . . . λέγε.

— Δὲν τολμῶ τώρα πλέον . . .

— Δὲν τολμᾷς τώρα πλέον . . . τώρα ὅπου σοῦ χρεωστῶ τόσα !

— Δι' αὐτὸ δὰ σοῦ λέγω ὅτι δὲν τολμῶ . . . θὰ φανῶ ὅτι τάχα σοῦ ζητῶ νὰ μοῦ τὰ πληρώσῃς ! . . .

— Νὰ σοῦ τὰ πληρώσω ! Καὶ μήπως μόνον αὐτὰ σοῦ χρεωστῶ ; Μήπως τὸν περασμένο χρόνο, ὅταν ἤμουν ἀβήρωτος, δὲν ἠγρύπνησες ἡμέραις καὶ νύκταις εἰς τὸ προσκεφάλό μου ;

— Ὁ καλὸς μου δὲν εἶσαι ; ἀγρυπνῶ βέβαια !

— Διὰ τοῦτο λοιπόν, διότι εἶμαι ὁ καλὸς σου . . . καὶ ὅα εἶμαι αἰωνίως, πρέπει νὰ μοῦ ὁμιλῇς ἐλεύθερα.

— Αἰωνίως . . . Παληκάρᾳ ;

— Αἰωνίως . . . ἂν σοῦ λέγω ψεύματα, νὰ μὲ καὶ ἰσχυριζώ . . . Δι' ἐμὲ, δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς τὸν κόσμον ἄλλη γυναῖκα παρὰ σὺ, Λύκαινά μου, σὺ μόνη . . . Ὁ καὶ ἂν ἦσουν προτιήτερα, ἦσουν . . . αὐτὸ δὲν ἔχει εἰπῇ τίποτε . . . ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ . . . μὲ ἀγαπᾷς καὶ σὺ σοῦ χρεωστῶ τὴν ζωὴ μου . . . Μόνον . . . ἀπὸ τὸν καὶ ἐν τῷ ὅπου εἶσαι εἰς τὴν φυλακὴν . . . δὲν εἶμαι πλέον ὁ διός . . . Ἡλλαῖα νὰ ξεύρης . . . ἐσυλλογισθῇκα . . . καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ εἶναι ὅ,τι ἦσουν . . .

— Τί ἐννοεῖς τάχα ;

— Τώρα πλέον δὲν ἔμπορῶ νὰ σὲ ἀφήσω . . . ἀλλὰ δὲν ἔμπορῶ ν' ἀφήσω καὶ τὸν Φραγκίσκο καὶ τὴν Ἀμανδίναν .

— Τὰ μικρὰ σου τ' ἀδελφίκα ;

— Ναί· ἀπὸ σήμερον ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ πατέρας των . Καταλαμβάνεις· ἔχω χρέος, νὰ εἰποῦμεν . . . εἶμαι ἀνταναγκασμένος ἐγὼ νὰ τὰ ἐπιμεληθῶ . . . Ἡθελαν νὰ τὰ ἔχουν παληανθρώπους ὡσὰν τὴν μούρη τους . . . διὰ τὰ σώσω τὸ λοιπὸν θὰ τὰ πάρω μαζί μου . . .

— Καὶ ποῦ ;

— Δὲν ἐξεύρω οὐδ' ἐγὼ . . . μακρὰν ὁμῶς ἀπὸ Παρίσια.

— Ἀμ' ἐμένα ; . . .

— Κ' ἐσένα θὰ σὲ πάρω μαζί . . .

— Θὰ μὲ πάρης ; . . . ἀνέκραξεν ἡ Λύκαινα μὲ θυμὸν ἀπορίαν· διότι δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς τασαύτην εὐδαιμονίαν.— Δὲν θὰ σὲ χωρισθῶ πλέον ποτέ ;

— Ναί, ἀνδρεία μου Λύκαινα· ποτέ . . . Μὲ τὴν σὺ βοηθήειά σου θὰ δώσω εἰς αὐτὰ τὰ παιδιὰ μίαν ἀνατροπὴν . Σὲ γνωρίζω ἐγὼ. Γνωρίζω πῶς, ὅταν σοῦ εἰπῶ· Θέλω νὰ πτωχὴ Ἀμανδίνα μου νὰ γίνῃ μίση κόρη τιμημένη . καὶ κύτταξε ὁλοπρὸς αὐτὸ νὰ τῇ ὁμιλῇ . . . Ἐξεύρω τὸν θεὸν νὰ τῆς εἶσαι ὡσὰν μίαν καλὴ μητέρα . . .

— "Ω! εὐχαριστῶ, Παληκάρη, σ' εὐχαριστῶ!

— Θὰ ζήσωμεν τεχνίταις τιμημένοι· μὴ σε μέλη· εὐρίσκομεν ἡμεῖς δουλειά· δουλεύομεν ὥσάν σκλάβοι. . . Πλὴν αὐτὰ καὶ τὰ ταλαίπωρα παιδιὰ δὲν θὰ γίνουν οὐ-
τιδανοὶ ἄνθρωποι ὥσάν τὸν πατέρα καὶ τὴν μάννα τους. . .
δὲν θ' ἀκούω πλέον κανένα νὰ τὰ λέγῃ παιδιὰ καὶ ἀ-
δέλφια ἀποκεραλισμένων. . . τέλος πάντων δὲν θὰ περ-
νῶ πλέον ἀπὸ τοὺς δρόμους. . . ὅπου σὲ γνωρίζουν. . .
Ἄλλὰ τί ἔχεις; τί ἔχεις; . . .

— Παληκάρη. . . φοβοῦμαι μήπως τρελλαθῶ. . .

— Διατί;

— Ἀπὸ τὴν χαρὰν μου.

— Διατί;

-- Ἐπειδὴ, νὰ 'ξεύρης. . . εἶναι πολὺ!

— Τί; . . .

— Αὐτὰ ὅπου μοῦ λές. . . ὦ! ὄχι. . . νὰ 'ξεύρης,
εἶναι πολὺ. . . Ἐκτὸς ἂν ᾔται ἐπειδὴ ἐγλύτωσα τὴν Κε-
λαϊδῆστρα, καὶ τώρα ὁ Θεὸς μοῦ τὸ πληρώνει. . . αὐτὸ
θὰ ᾔται βέβαια. . .

— Ἄλλὰ τί τρέχει; τί τρέχει;

— Αὐτὰ ὅπου μοῦ εἶπες τώρα. . . ὦ! Παληκάρη! . . .
Παληκάρη! . . .

— Πῶς τάχα;

— Ἠρχόμην νὰ σοῦ τὰ εἰπῶ ἐγώ! . . .

— Νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὰ Παρίσια;

— Ναί. . . ἐπανελάθεν ἡ Λύκαινα ἐπιτρόχως· ὡς ἀνα-
χωρήσω μαζὶ σοῦ εἰς τὰ δάση. . . ὅπου νὰ ἔχωμεν ἓνα
ἴσπιτάκι παστρικό, παιδιὰ, ὅπου νὰ δίδω τὸ αἷμα τῆς
καρδιάς μου δι' αὐτά! "Ω! νὰ ἤξευρες πόσον ἡ Λύκαινά
σου ἠθέλην ἀγαπᾶ τὰ παιδιὰ τοῦ καλοῦ της! ἢ ἂν θέλῃς
(εἶπεν ἡ Λύκαινα τρέμουσα) ἀντὶ νὰ σὲ λέγω καλὸν μου
. . . νὰ σ' ἔλεγα ἄνδρα μου. . . ἐπειδὴ διαφορετικὰ δὲν

ἤθελαν μᾶς δώσει ἐκεῖνο τὸ ψωμί — ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ἀμέσως.

Ἐστράφη τότε ὁ Παληκάρης καὶ ἠτένισε πρὸς τὴν Λακωνίαν μὲ ἀπορίαν, ὡς μὴ ἐννοῶν οὐδὲν ἐκ τῶν λόγων τῆς τούτων.

— Τί ψωμί εἶν' αὐτὸ ὅπου εἶπες;

— Θὰ σὲ κάμουν δασοφύλακα.

— Ἐμένα;

— Ναί . . . ἐσένα.

— Καὶ ποῖος θὰ μὲ κάμῃ;

— Οἱ ἄρχοντες ὅπου ὑπερασπίζονται αὐτὴν τὴν νεότητά σου ὅπου ἐγλύτωσα.

— Καὶ δὲν μὲ γνωρίζουν.

— Δὲν σὲ γνωρίζουν, ὅμως ἐγὼ τῆς ὠμίλησα δι' ἐσὲ καὶ θὰ μᾶς συστήσῃ κοντὰ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἄρχοντας . . .

— Καὶ πῶς ἦλθε λόγος διὰ τ' ὄνομά μου;

— Ἀμὴ διὰ ποῖον ἄλλον θεὸς νὰ ὀμιλῶ;

— Καλὴ μου Λύκαινα!

— Κ' ἔπειτα, καταλαβαίνει, εἰς τὴν φυλακὴν καὶ λέγει εὐκόλα τὴν καρδιά του καὶ ἡ νέα αὐτὴ ἦταν τὸς καλοπροαίρετη, τόσον γλυκεῖα, ὅπου χωρὶς νὰ θέλω μαγεύθηκα ἀπὸ τὴν καλωσύνη της ὥσάν νὰ ἐμάντευε παρευθὺς ὅτι δὲν ἦταν ἀπὸ ταῖς ὁμοιαῖς μας.

— Καὶ ποία εἶναι λοιπόν;

— Μήπως ἔξέρω κ' ἐγώ; δὲν ἐκατάλαβα τίποτε, μὴν ἐπὶ ζωῆς μου δὲν εἶδα οὐτ' ἤκουσα ποτὲ ἓνα παρθεῖο πρᾶγμα εἶναι ὥσάν ἀπ' ἐκεῖναις ταῖς καλαῖς μοῖραις ὅπου διαβάζουν ὅτι ἔχεις μέσα εἰς τὴν καρδιά σου ὅτι τῆς εἶπα πόσον πολὺ σὲ ἀγαπῶ, μόνον πῶς τῆς τὸ εἶπε εἶλας πρὸς τοὺς δύο μας μία συμπαθεῖα, ὅπου ἄλλο σου τὸ λέγω . . . Μ' ἔκαμε κ' ἐντράπηκα διὰ τὴν περσμένη μου ζωὴ, ὅχι μὲ λόγια βαρύν' ἔξέρεις τί ἐγίνετο μὲν νὰ μ' ἔπαινε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο . . . ἀλλ' ἔρχομαι

καὶ μοῦ ἐπαράσθησε μία ζωὴ κοπιαστικὴ μὲν καὶ ἐργα-
τικὴ, ἀλλ' ἡσυχῇ, ὥσάν νά τὴν ἐπερνοῦσα μαζὶ σοὺ μέσα
εἰς τὰ δάση ὅπου ἀγαπᾷς. Μόνον ἦταν γνώμης· ἀντὶ κυ-
νικοῦ . . . νὰ ἦσαι δασοφύλακας· καὶ ἀντὶ ἐγὼ νὰ ἦμαι
ἀγαπητικὴ σου, νὰ μ' ἔχῃς γυναῖκά σου ἀληθινή· κ' ἐπει-
τα νὰ βλέπῃς κάτι ὠραῖα παιδιά, ἰδικά μας, νὰ τρέχουν
νὰ σὲ προῦπαντοῦν τὸ βράδυ, ὅταν θὰ ἐπιστρέφεις ἀπὸ
τὴν γύρα σου μὲ τοὺς σκύλους σου μαζὶ, καὶ μὲ τὸ του-
ρέκι εἰς τὸν ὄμο· κ' ἐπειτα νὰ δειπνοῦμεν εἰς τὴν θύρα
τῆς καλύβης μας εἰς τὴν δροσιὰ τῆς νύκτας, ὑποκάτω
ἀπὸ κάτι μεγάλα δένδρα· κ' ἐπειτα νὰ πλαγιάζωμεν τό-
σον εὐτυχεῖς, τόσον ἡσυχοὶ . . . Τί νὰ σοῦ εἰπῶ; . . . τὴν
ἡκουα χωρὶς νὰ θέλω . . . ἦταν μέλι τὸ στόμα τῆς. Νὰ
τῆςεures . . . ὠμίλουσε τόσον καλὰ . . . ὅπου . . . ὅτι καὶ
ἂν ἔλεγεν, ἐθαῤῥοῦσα πῶς τὸ ἐβλεπα ἐμπροστὰ μου· ὡ-
σάν ἐξυπνῇ νὰ ἐβλεπα ὄνειρο.

— "ὦ! ναί! αὐτὴ ἤθελεν εἶσθαι καλὴ καὶ ὠραία τι-
όντι ζωὴ, εἶπεν ὁ Παληκάρης στεναῖζας. Ὁ Φραγκίσκος
ὁ πτωχὸς εἶναι ἀνάγκη ν' ἀναπνεύσῃ τὸν καλὸν ἀέρα τῶν
δασῶν· δὲν ἐπρόφθασαν ἀκόμη ὁ Νικόλας καὶ ἡ Πλωσκὸν
νὰ τὸν χαλάσουν ὁλότελα . . . Ἡ Ἀμανδῖνα θὰ σοῦ με-
ταπιάνει εἰς τὴν οἰκονομίαν τοῦ 'σπιτιοῦ' ἐγὼ, μὴ σε με-
λῇ καὶ θὰ ἐκπληρῶ καλὰ τὰ χρέη μου, ἐπειδὴ καθενὺς
τώρα γνωρίζει πῶς ἤμουν περίφημος κυνηγός . . . ἐπειτα
τὰ παιδιά μας . . . δὲν θὰ μᾶς λείπει τίποτε . . . Μὴν φο-
ρᾶ νὰ συνηθίσῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ δάσος, καὶ θαῤῥεῖ πῶς
εἶναι μέσα εἰς τὸ 'σπίτι' του· περνᾷ κάνεις ἑκατὸν χρόνους
καὶ νομίζει ὅτι μία μόνη ἡμέρα ἐπέρασε . . . Ἀλλὰ τί κα-
θήμεθα τώρα καὶ λέγομεν ὄνειρα . . . ὦ, δὲν ἔπρεπε νὰ
μοῦ ἀναφέρῃς αὐτὴν τὴν ὠραίαν ζωὴν . . . αἰσθανόμεθα λύ-
πην καὶ τίποτε ἄλλο.

— Σὲ ἄφησα νὰ λές, ἐπειδὴ τὸ ἴδιον ἔκαμε καὶ εἰς ἐμέ
ἡ Κελαιδήστρα.

— Πῶς;

— Ὅταν μοῦ ἔλεγεν αὐτά τὰ παραμύθια, τί κακὸ τῆς ἀποκρίνουμαι, τί κακὸ νὰ μὴν ᾔναι, Κελαϊδῆστρα μου, ἀληθινὰ ὅλ' αὐτά! ἔξυρεις τότε, Παληκάρα, τί μ' ἐλεγεν; εἶπεν ἡ Λύκαινα μὲ ὀφθαλμοὺς ἐκλάμψαντας ἀπὸ χαράν.

— Τί;

— « Ἄν σὲ ὑπανδρευθῇ ὁ Παληκάρας, ὑποσχεθῆτε νὰ ζήσετε ἀμφοτέροι τιμῶς, καὶ ὅσον δι' αὐτὴν τὴν ζωὴ σου ὑπόσχομαι ὅταν ἐξέλθω ἀπὸ τὴν φυλακὴ νὰ τοῦ τῆν προμηθεύσω, » μοῦ εἶπε.

— Τάχα νὰ μὲ κάμουν δασοφύλακα;

— Ναί, ναί, δασοφύλακα.

— Παραμύθια! ἂν ᾔτο νὰ σὲ ὑπανδρευθῶ μόνον διὰ ν' ἀπολαύσω αὐτὸ τὸ εὐτύχημα, αὔριον ἀμέσως σὲ ὑπανδρευόμην, ἂν εἶχα τὸν τρόπον ἐπειδὴ, σὲ λέγω, ἀπὸ σήμερα... σὲ θεωρῶ ὡς γυναῖκά μου, γυναῖκά μου ἀληθινή.

— Ἐγὼ, Παληκάρα... γυναῖκά σου ἀληθινή;

— Ἀληθινή, μόνη μου γυναῖκα, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μὲ λέγῃς ἄνδρα σου· τὸ ἴδιον ὥσάν νὰ μᾶς ἔβαλαν καὶ τὸ στεφάνι.

— ὦ! καλὰ ἔλεγεν ἡ Κελαϊδῆστρα... πολὺ ὑπερήφανο πρᾶγμα εἶναι νὰ λέγῃ κανεῖς, ὁ ἄρκος μου! Παληκάρα... θὰ ἰδῇς τὴν Λύκαινά σου εἰς τὸ σπῆτι μέσῃ τῇ δουλειᾷ θὰ περνᾷ ἀπὸ τὸ χερί της θὰ τὴν ἰδῇς...

— Ἀλλὰ πιστεύεις νὰ μᾶς δώσουν ἐκεῖνο τὸ ψωμί;

— Ἡ πτωχὴ Κελαϊδῆστρα μὲ τὸ εἶπε διὰ βέβαιον πιθανόν καὶ ν' ἀπατάται, ἀλλὰ μὲ τὸ ἔλεγεν ὥσάν νὰ ᾔτον ὑπερβέβαιη ὅτι ᾔθελεν εἰσακουσθῇ εἰς τοὺς εὐεργέτας της... καὶ αὐτοὶ οἱ εὐεργέται της φαίνεται νὰ ᾔναι μεγάλα ὑποκείμενα, ἐπειδὴ ὅταν ἔφευγα ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ἡ ἔφορος μοῦ εἶπεν ὅτι σήμερα ἐλευθερώθη ἡ Κελαϊ-

δήστρα χάρις εἰς τὴν μεσιτείαν σημαντικῶν ἀνθρώπων
ὁποῦ τὴν ὑπερασπίζονται.

— Ὡ, ἀνέκραξεν αἰφνιδίως ὁ Παληκάρης ἀνεγειρόμε-
νος—δὲν ἐξεύρω τί καθήμεθα καὶ συλλογίζομεθα.

— Τί;

— Αὐτὴ ἡ νέα εἶναι κάτω . . . ἡμιθανὴς ἴσως . . .
καὶ ἀντὶ νὰ τὴν βοηθήσωμεν, καθήμεθα . . .

— Ἐσύχασε· ὁ Φραγκῆσκος καὶ ἡ Ἀμανδῖνα εἶναι
πλησίον τῆς· ἂν ἐβλέπαν ὅτι ἐκινδύνευεν ἤθελαν ἀναβῆ
νὰ μᾶς τὸ εἰποῦν. Ὅμως, ἔχεις δίκαιον, ἅς καταβῶμεν
νὰ τὴν ἰδοῦμεν· πρέπει καὶ σὺ νὰ ἰδῇς ἐκείνην εἰς τὴν ὁ-
ποίαν ἴσως θὰ ῥυεθα χρεῶσται τῆς εὐτυχίας μας.

Καὶ ὁ Παληκάρης, στριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς
Λυκαίνης, κατέβη τὴν κλίμακα.

Πρὶν ὅμως εἰσάξωμεν αὐτοὺς εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἅς εἴ-
πωμεν τί διέτρεξεν ἀφότου ἡ Μαριάνθη ἐσυστήθη εἰς τὴν
θεραπείαν τῶν δύο παιδίων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

ΔΟΚΤΩΡ ΓΡΙΦΩΝ.

Ὁ Φραγκῆσκος καὶ ἡ Ἀμανδῖνα εἶχον ἤδη μεταφέρει
τὴν Μαριάνθην πλησίον τοῦ πυρὸς ἐν τῷ μαγειρείῳ, ὅτε
ὁ Κ. Δε-Σαιντ-Ρεμὴ καὶ ὁ δόκτωρ Γρίφων, οἵτινες ἀφί-
χθησαν διὰ τοῦ ἀκατίου τοῦ Νικόλα, εἰσῆλθον εἰς τὸν
οἶκον.

Ἐνῷ τὰ παιδιά ἔρριπτον ξύλα εἰς τὴν ἐστίαν διὰ ν'
αὐξήσωσι τὸ πῦρ, ὁ δόκτωρ Γρίφων κατεγίνετο εἰς τὴν
θεραπείαν τῆς νεάνιδος.

— Ἡ ταλαίπωρος! δεκαεπταετῆς μόλις! εἶπεν ὁ κόμης μετὰ θλίψεως. Καὶ ἀποταθείς πρὸς τὸν ἰατρὸν—Τί λέγετε; πῶς τὴν εὐρίσκετε;

— Ὁ σφιγμὸς ἀκούεται μόλις· ἀλλὰ τὸ παράδοξον εἶναι ὅτι ἡ ἐπίδερμις τοῦ προσώπου δὲν φαίνεται κυανώσασα εἰς τὸ ὑποκείμενον τοῦτο, ὡς συμβαίνει συνήθως εἰς τὰς δι' ὕδατος ἀσφυξίας, ἀπήντησεν ὁ ἰατρὸς με ἀταραξίαν. θεωρῶν τὴν Μαριάνθην μετὰ βαθείας μελέτης.

Ὁ δόκτωρ Γρίφφων ἦτον ἀνὴρ ὑψηλός, ἰσχνός, ὠχρὸς καὶ διόλου φαλακρός, ἐκτὸς δύο θυσάνων ἀπὸ μαῦρα μαλλία σπάνια, ἐπιτηδεύει παρασυρμένα ὀπισθεν τοῦ αὐχένος καὶ πεπατημένα ἐπὶ τῶν κροτάφων αὐτοῦ· ἡ ξηρά, κοίλη, καὶ ἐκ τῶν κύπων τῆς σπουδῆς ἀροτριωμένη μορφή του ἦτο ψυχρά, νοήμων καὶ σπουδαία.

Τὴν ἐπιστήμην βαθύς, τὴν πείραν μέγας, χειροῦργος ἐπιδεδξιώτατος καὶ περιώνυμος, ἀρχίατρος πολιτικοῦ τινος νοσοκομείου (ὅπου θέλομεν τὸν ἐπανεύρει βραδύτερον) ὁ δόκτωρ Γρίφφων ἔν μόνον εἶχεν ἐλάττωμα, ὅτι δὲν ἐπρόσεχε τελείως εἰς τὸν ἀσθενῆ, ἀλλ' εἰς αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν τὴν ἀσθενείαν· νέος ἢ γέρων, γυνή ἢ ἀνὴρ, πλούσιος ἢ πτωχός, ὀλίγον τὸν ἐμελεν· ἐβλεπε μόνον τὸ εἶδος τῆς νόσου ἢ ἦτο κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον περίεργον ἢ ἀξιὸν σπουδῆς, δηλαδὴ τὴν ἐπιστημονικὴν ἐποψὴν ἣν παρίστανεν εἰς αὐτὸν πᾶν ὑποκείμενον.

Κατ' αὐτὸν ἅπαντες ἦσαν ὑποκείμενα.

— Τί χαρίεσσα μορφή! . . . πόσον ὠραία διατηρεῖται μ' ὅλην τῆς αὐτῆς τὴν ὠχρότητα! εἶπεν ὁ Κ. Δε-Σαιντ-Ρεμὴ θεωρῶν τὴν Μαριάνθην μετὰ λύπης. — Εἶδετε ποτέ, ἰατρεῖ, γλυκυτέρους, ἀγνοτέρους τούτων χαρακτῆρας; Καὶ πόσον νεαρά, πόσον νεαρά! . . .

— Ἡ ἡλικία δὲν σημαίνει τίποτε, εἶπεν ἐπιτρόχως ὁ ἰατρὸς· καθὼς καὶ ἂν εἰσῆχθῃ νερὸν μέσα εἰς τοὺς πνεύμονας δὲν βλάπτει τελείως· ἦτον ἰδέα σφαλερά· ἔλεγαν

ὅτι ἅμα εἰσέλθῃ νερὸν εἰς τοὺς πνεύμονας ἔπεται θάνατος . . . Τὰ ἐξαισία πειράματα τοῦ Γωδβίνου (Goodwin) τοῦ περισημοῦ Γωδβίνου, ἀπέδειξαν τὸ ἐναντίον.

— 'Ἄλλ' ἰατρέ . . .

— Σὰς λέγω, ἦτον ιδέα διόλου ἐσφαλμένη . . . ἐπα-
νέλθῃ ὁ Κ. Γρίφφον βυθισμένος εἰς τὰς τεχνικὰς αὐτοῦ
διασκέψεις. Ὁ Γωδβίνος διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἀνέκ τῆς εἰσε-
λεύσεως ἀλλοτρίου τινὸς ὑγροῦ ἐντὸς τῶν πνευμόνων προ-
ξενῆται θάνατος, ἐβύθισε πολλάκις γάτους καὶ σκύλους εἰς
δεξαμενὰς πλήρεις μελάνης δι' ἱκανὰ λεπτά· τοὺς ἀνέστυ-
ρεν ἔπειτα ζωντανούς, καὶ μετὰ τινα ὥραν σοῦ τοὺς ἀνέ-
τεμεν ἐξαίρετα . . . Αἶ, καλὰ ! εἶδε πραγματικῶς ἐκ τῆς
ἀνατομίας, ὅτι ἡ μελάνη εἰσῆλθε μέσα εἰς τοὺς πνεύμο-
νας, ἀλλ' ἡ εἰσέλυσις τοῦ ὑγροῦ ἐκείνου ἐντὸς τῶν ὀργά-
νων τῆς ἀναπνοῆς δὲν ἐπροξένησεν εἰς τὰ ὑποκειμένα θά-
νατον.

Ὁ κόμης ἐγνώριζε τὸν ἰατρὸν, ὅτι κατὰ βάθος ἦτο
κάλιστος ἄνθρωπος, ἀλλ' ὅτι ὁ πρὸς τὴν ἐπιστήμην ὑ-
περβολικὸς του ἔρος τὸν ἔκαμνε πολλάκις νὰ φαίνεται
τραχὺς, σχεδὸν σκληροκάρδιος.

— Τοῦλάχιστον ὑπάρχει καμμία ἐλπίς ; τὸν ἠρώτη-
σεν ὁ Κ. Δὲ-Σαιντ-Ρεμὴ ἀνυπόμονος.

— Τὰ ἄκρα τοῦ σώματος τοῦ ὑποκειμένου εἶναι πολὺ
ψυχρά, εἶπεν ὁ ἰατρός· ἐλπίς ἔμεινεν ὀλίγη.

— "Ω ! ν' ἀποθάνῃ εἰς τοιαύτην ἡλικίαν . . . ἡ ταλαί-
πωρος κόρη ! . . . εἶναι φρικτὸν ! . . .

— Ὅμμα ἀπλανές . . . ἡ κόρη διεσταλμένη . . . ὑ-
πέλαβεν ἀπαθῶς ὁ ἰατρός διὰ τῆς ἄκρας τοῦ δακτύλου
ἀνεγείρων τὸ παγωμένον βλέφαρον τῆς Μαριάνθης.

— Ἀλλόκοτε ἄνθρωπε ! ἀνέκραξεν ὁ κόμης ἐν ἀδημο-
νίᾳ σχεδόν· ἂν σὰς ἐβλεπε τώρα κάνεις, ὅστις νὰ μὴ σὰς
γνωρίσῃ, ἤθελε σὰς ὑπολάβει ἀνεύσπλαγχνον, καὶ ὅμως
ἐγὼ σὰς εἶδα ν' ἀγρυπνήσετε ὁλοκλήρους νύκτας εἰς τὸ

προσκροχλαίην μου . . . Ἀδελφός σας νὰ ἔμην, δὲν γθέλλετε δείξει τόσην ἀφροσύνην . . .

Ὁ δόκτωρ Γρίφφον, ἐξακολουθῶν νὰ καταγίνεται περὶ τὴν θεραπείαν τῆς Μαριάνθης, ἀπεκρίθη πρὸς τὸν κόμητα χωρὶς νὰ στραφῇ νὰ τὸν ἴδῃ, καὶ μὲ ριλέγμα ἀτάραχον·

— Τί ἔχει νὰ κάμῃ! νομίζετε ὅτι καθήμεραν ἀπαντᾷ πάντες ἕνα πυρετὸν ἀτακτον ὡς ἐκεῖνον τῆς εὐγενείας σας, ἐξαισίως συμπεπλεγμένον μὲ ἄλλα συμπτώματα καὶ ἄξιον τῆς σπουδαιοτέρας περιεργείας! Ἐκεῖνο ἦτον ἕνα θαῦμα . . . ρίλε μου, ἕνα πρᾶγμα σπάνιον! Ἀναισθησία, φρενοληψία, σπασμοὶ τεσσάρων, λειποθυμία! τί ποικίλιαν συμπτωμάτων εἶχεν ἡ ἐκλογημένη ἐκείνη πυρεξία σας· μάλιστα, τὸ παραδοξότατον καὶ ἐκπληκτικώτατον τῶν φαινομένων . . . εἶχετε κυριευθῇ καὶ ἐν μέρει πρὸς στιγμήν ἀπὸ παραλυσίαν· αὐτὸ ἦτο τὸ νοσητικώτερον ἀπὸ ὅλα . . . Μόνον καὶ μόνον δι' αὐτὸ, ἤξιζε τὸν κόπον νὰ δώσῃ τις πᾶσαν προσοχὴν πρὸς τὴν νόσον σας· ἤγουν μοῦ ἐπαρουσιάζετε μίαν λαμπρὰν σπουδὴν· διότι, σὰς λεγοῖ εἰλικρινῶς, τὸ μόνον ἐπιθυμητὸν μου εἰς τὸν κόσμον εἶναι ν' ἀπαντήσω ἄλλην μίαν φορὰν μίαν ἀσθένειαν ὡς ἐκείνην τὴν ἰδικήν σας . . . πλὴν αὐτὰ τὰ σπάνια εὐτυχήματα δὲν τ' ἀπαντᾷ ὁ ἄνθρωπος εἰμὴ ἅπασι μόνον ἐπὶ ζωῆς του.

Ὁ κόμης ἀνέστειλε τοὺς ὤμους μὲ ἀνυπομονησίαν.

Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην κατέβη ὁ Παληκάρης στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς Λυκαίνης, ἥτις, ὡς εἴπομεν, εἶχε φορέσει ὑπεράνω τῶν βρεγμένων ἱματίων τῆς ἑαυτοῦ μανδύαν τῆς Πλωσκούς.

Ἀπορήσας διὰ τὴν ὠχρότητα τοῦ ἐραστοῦ τῆς Λυκαίνης, καὶ θεωρῶν τὰς πλήρεις αἱμάτων πεπηγμένων χεῖρας αὐτοῦ, ὁ κόμης ἀνέκραξε·

— Τί ἄνθρωπος εἶναι αὐτός;

— Εἶναι ὁ ἀκρόβας μου . . . ἀπεκρίθη ἡ Δούκαινα θεω-

ροῦσα τὸν Παληκάρην μὲ ἡδονὴν καὶ ἔπαρσιν εὐγενῆ, ἀπερίγραπτον.

— Ἐχετε, κύριε, μίαν σύζυγον πολύτιμον, ἀγαθὴν, ἀνδρείαν! τὸν εἶπεν ὁ κόμης· τὴν εἶδα τὴν ὥραν καθ' ἣν ἔσωζε τὴν ἀθλίαν ταύτην κόρην· εἶδα τὴν σπανίαν τῆς γενναιότητος.

— Τρώντι, κύριε, τρώντι, εἶναι ἀγαθὴ καὶ ἀνδρεία ἐμένα ἢ γυναῖκά μου, ἀπήντησεν ὁ Παληκάρης προσέρων τὰς τελευταίας λέξεις σαρωῶς, καὶ παρατηρῶν καὶ οὗτος τὴν Λύκαιναν μὲ ὄφρυς περιπαθεῖς, ἐρωτικόν.

— Ἀνδρεία, ναί! . . . ἐπειδὴ ἔσωσε τώρα κ' ἐμὲ ἀπὸ θάνατον ἀρεσκτον . . .

— Καὶ σέ; εἶπεν ὁ κόμης ἐκθαμβος.

— Ἀμὴ δὲν βλέπετε τὰ χεῖρά του . . . τὰ ταλαίπωρα! . . . ἰδῆτε! εἶπεν ἡ Λύκαινα σπογγίζουσα τὰ δάκρυά της καὶ ἱλαρόνουςα τὴν ἀγριότητα τῶν ὁρμάτων της.

— ὦ! ἀνέκραξεν ὁ κόμης· αὐτὸς ὁ δυστυχὴς ἔχει τὰς χεῖρας κατὰκομμένας . . . Ἰδῆτε, ἰατρέ . . .

Στρέψας ὀλίγον τὴν κεφαλὴν καὶ θεωρήσας ὑπεράνω τῶν ὤμων αὐτοῦ τὰς πολυαριθμούς πληγὰς τὰς ὁποίας ἡ Πλωσκού ἐπέφερεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Παληκάρη, ὁ δόκτωρ Γρίφφον εἶπε πρὸς τοῦτον·

— Ἀνοίξε καὶ κλείσε πάλιν τὸ χεῖρ σου νὰ ἰδῶ . . .

Ὁ Παληκάρης ἐποίησε κατὰ τὴν διαταγὴν, ἀλλὰ μὲ τὰ πόνου. Ὁ ἰατρός ἀνέστειλε τοὺς ὤμους, ἐστράφη πάλιν πρὸς τὴν Μαριάνθην, καὶ εἶπε μὲ ἀκαταδεξίαν, μὲ λύπην σχεδόν·

— Τίποτε· αἱ πληγαὶ εἰν' ἐλαφραί . . . δὲν ἐβλήθη οὐδεὶς τένων· ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν τὸ ὑποκείμενον θέλει μεταχειρίζεσθαι τὰς χεῖράς του.

— Ἀληθινά, ἐξοχώτατε, δὲν εἶναι φόβος νὰ μείνῃ ὁ

ἄνδρας μου μισερωμένους ; ἀνέκραξεν ἡ Λύκαινα μετ' εὐγνωμοσύνης.

Ὁ ἰατρός ἐνευσεν ἀποφατικῶς διὰ τῆς κεφαλῆς.

— Ἀμ' ἡ Κελαϊδήστρα, ἐξοχώτατε, θά ζήσῃ καὶ αὐτὴ ἡ ταλαίπωρη, πῶς ; ἠρώτησεν ἡ Λύκαινα. Ὡ, πρέπει νὰ ζήσῃ, ἐγὼ καὶ ὁ ἄνδρας μου τῆς χρεωστοῦμεν τόσα!..

— Στραφεῖσα δ' ἔπειτα πρὸς τὸν Παληκάραν ἡ ταλαίπωρη . . . νά, ἐκείνη ὅπου σου ἔλεγα . . . ἀπ' αὐτὴν ὅπου βλέπεις θὰ ἰδοῦμεν τὸ φῶς· αὐτὴ μ' ἔδωκε τὴν ἰδέαν νὰ ἔλθω νὰ σ' εὕρω καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ τὰ ὅσα σοῦ εἶπα . . . ἰδὲ νὰ τύχῃ νὰ τὴν σώσω ἐγὼ . . . καὶ νὰ τύχῃ μάλιστα ἐδῶ ! . . .

— Εἶναι, βλέπεις, ἀπὸ Θεοῦ . . . εἶπεν ὁ Παληκάρης ἐκπεπληγμένος ἐκ τοῦ κάλλους τῆς Κελαϊδήστρας. Τί ἀγγελικὸ πρόσωπο !...ὦ ! θὰ ζήσῃ, θὰ ζήσῃ, ἐξοχώτατε· τί !

— Δὲν ἤξεύρω τίποτε, εἶπεν ὁ ἰατρός· ἀλλὰ πρῶτον εἰπῆτέ μοι, ἐμπορεῖ νὰ μείνῃ ἐδῶ ; Ὡ ἐχὺ τὰς θεραπειὰς ὅσαι τὴν χρειάζονται ;

— Ἐδῶ ! ἀνέκραξεν ἡ Λύκαινα· ἀλλ' ἐδῶ σκοτώνουν !

— Σιώπα ! σιώπα ! εἶπεν ὁ Παληκάρης.

Ὁ κόμης καὶ ὁ ἰατρός παρετήρησαν τὴν Λύκαιναν με ἀπορίαν.

— Ὁ οἶκος οὗτος καὶ ἡ νῆσος ἔχουσι φήμην κακὴν ... δὲν εἶναι παράξενον τοῦτο, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁ ἰατρός πρὸς τὸν Κ. Δε-Σαίντ-Ρεμῆ.

— Καὶ πῶς ἔγιναν τοιοῦτοτρόπως αἱ χεῖρές σου ; ἠρώτησεν ὁ κόμης τὸν Παληκάραν· ποῖος σ' ἐπλήγωσε ;

— Τίποτε, αὐθεντικὸ . . . ἐμάλωσα ἐδῶ με κάποιον... ἦλθαμεν εἰς τὰ χέρια . . . Ἡ χωρικὴ ὁμῶς αὐτὴ δὲν ἔμπορεῖ νὰ μείνῃ εἰς τὸ ἀπίτι τοῦτο (ἐπροσθεσε μετὰ κατηφείας) ἐπειδὴ οὗτ' ἐγὼ θὰ μείνω . . . οὔτε ἡ γυναῖκά μου . . . οὔτε τὰ μικρά μου αὐτὰ τ' ἀδελφία . . . Ἡμεῖς φεύγομεν διὰ παντὸς ἀπὸ τὸ νησί.

— "Ω! τί εὐτυχία! ἀνέκραξαν τὰ δύο παιδιά.

— Τότε λοιπόν, πῶς θὰ γίνη; εἶπεν ὁ ἰατρός θεωρῶν τὴν Μαριάνθη. Εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ μεταφερθῇ τὸ ὑποκείμενον εἰς Παρισίους εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Ἀλλ' ἰδοὺ τί γίνεται ὁ οἶκος μου ἀπέχει δύο βήματα, ἡ κηπουρός μου μετὰ τῆς θυγατρὸς της δύναται νὰ τὴν περιποιῶνται ἀξιόλογα . . . Ἀφοῦ καὶ ἡ εὐγενεία σας, φιλιτατέ μοι κύριε Δέ-Σαίντ-Ρεμῆ, ἐνδιαφέρεσθε εἰς αὐτὴν τὴν δι' ὕδατος ἀσφυζίαν, ἐπιστατεῖτε πλέον νὰ τὴν ἐπιμελοῦνται καλῶς, καὶ καθ' ἐσπέραν, ὅτε θὰ ἐπιστρέψω ἐν Παρισίῳ, τὴν ἐπισκέπτομαι κ' ἐγώ.

— "Ω, ἰατρέ! νὰ ἦσθε τόσο φιλάνθρωπος καὶ νὰ δεικνύετε ἐξωτερικῶς τόσῃ ἀδιαφορίαν καὶ σκληρότητα σχεδόν! εἶπεν ὁ κόμης.

— Ἄν τὸ ὑποκείμενον δὲν ζήσῃ, ὥς εἶναι πιθανώτατον, θὰ λάβῃ χώραν, νὰ ἤξεύρετε, μία λαμπρὰ αὐτοψία, δι' ἧς θέλω καὶ πάλιν ἐπικυρώσει τὴν ιδέαν τοῦ Γωβδίνου.

— Φρικτόν, ἀδελφέ, φρικτόν! ἀνέκραξεν ὁ κόμης.

— Φίλε μου, διὰ τοὺς εἰδότες ν' ἀναγινώσκωσι, τὸ πῶμα εἶναι βιβλίον, ὅπου καταμανθάνει τις νὰ σώζῃ τὴν ζωὴν τῶν νοσούντων, εἶπε στωϊκῶς ὁ δόκτωρ Γρίφφων.

— Τέλος πάντων, τὸ καλὸν τὸ κάμνετε, εἶπε μετὰ πικρίας ὁ Κ. Δέ-Σαίντ-Ρεμῆ· τὸ οὐσιῶδες εἶναι αὐτό. Ἀρκεῖ τὸ καλὸν νὰ γίνη, καὶ ὅποιαδήποτε ᾔηται ἡ ἀφορμὴ δὲν βλάπτει! Τὸ ταλαίπωρον παιδί! ὅσον τὴν βλέπω, τόσο πλειοτέραν συμπάθειαν λαμβάνω πρὸς αὐτήν.

— Συμπάθειαν, λέγει! ἦταν ἓνα μάλαγμα, ὑπέλαβεν ἡ Λύκαινα μετὰ ζέσεως πολλῆς πλησιάσασα.

— Καὶ τὴν γνωρίζεις; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Ἄν τὴν γνωρίζω; Ἄμ' εἰς αὐτὴν ἐγὼ χρεωστῶ τὴν χαρὰν ὅλης μου τῆς ζωῆς· μ' αὐτὸ ὅπου ἔκαμα, ὅπου τὴν ἐγλύτωσα ἀπὸ τὸ νὰ πνιγῇ δὲν τῆς ἐπλήρωσα τίποτε ἀπὸ ὅσα τῆς χρεωστῶ. Καὶ ἡ Λύκαινα ἠτένισε πρὸς

τὸν ἄνδρα τῆς περιπαθῶς· πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς κα-
πλέον πρὸς τὸν καλὸν τῆς.

— Καὶ ποία εἶναι; ἐπηρώτησεν ὁ κόμης.

— Ἕνας ἄγγελος, αὐθέντη μου, ἓνα διαμάντι.
μὴ τὴν βλέπετε πῶς φορεῖ χωριάτικα· δὲν εἶναι κα-
εἰς τὸν κόσμον κυρὰ ὅπου νὰ ὁμιλῇ καθὼς ὠμιλοῦσε
τῇ . . . γλυκὰ, γλυκὰ, μ' ἐκείνη τὴν φωνή, ὅπου ἔθα-
σε πῶς σοῦ τραγουδεῖ. Ἦταν σὰς λέγω μία νέα!
καὶ καλὴ καὶ γνωστικὴ . . .

— Καὶ πῶς ἔτυχε λοιπὸν νὰ πέσῃ εἰς τὸν ποτα-

— Ἀρ' ἔξυρῶ κ' ἐγώ;

— Δὲν εἶναι λοιπὸν χωριατοπούλα; ἐρώτησεν ὁ κ-

— Χωριατοπούλα! κυττάξετε μία τὰ χερσίνια
νὰ ἰδῇτε ὁμοιάζουν χωριατοπούλας;

— Τῶνόντι, εἶπεν ὁ Κ. Δε-Σαιντ-Ρεμὴ· παράδοξο
στήριον! . . . Καὶ πῶς ὠνομάζετο αὐτή; τὸ πα-
μά τῆς;

— Παγαίνωμεν, ἐπανέλαβεν ὁ ἰατρός διακόπτου-
συνομιλίαν· πρέπει νὰ μεταφέρωμεν τὸ ὑποκείμενον
τὸ ἀκάτιον.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἡ Μαριάνθη, ἥτις δὲν εἶχε
μὴ ἐπαναλάβει τὰς αἰσθήσεις τῆς, ἦτον εἰς τὸν οἶκον
ἰατροῦ, ἐξηπλωμένη ἐπὶ κλίνης καλῆς, καὶ μητρικῶς
πιτηρουμένη ὑπὸ τῆς κηπουροῦ τοῦ Κ. Γρίσφωνος,
προσετέθη καὶ ἡ Λύκαινα.

Ὁ ἰατρός ὑπεσχέθη εἰς τὸν Κ. Δε-Σαιντ-Ρεμὴ,
ἐλάβεθαι βαθμηδὸν πλειότερον οἶκτον πρὸς τὴν νε-
νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ καὶ πάλιν κατ' ἐκεῖνο τὸ ἑσπέραν.

Ὁ Παληκάρης ἀνεχώρησεν εἰς Παρισίους μετὰ
Φραγκίσκου καὶ τῆς Ἀμανδίνης· ἡ Λύκαινα δὲν ἤθε-
ν' ἀφήσῃ τὴν Μαριάνθην πρὶν ἰδῇ αὐτὴν ὀλοτελῶς
κινδύνου.

Ἡ νῆτος τοῦ Χελαστοῦ ἔμεινεν ἐρήμη.

Δὲν θ' ἀργήσωμεν νὰ ἐπανεύρωμεν τοὺς ἀποτροπαίους αὐτῆς κατοίκους εἰς τοῦ Κοκκινοχέρη, ὅπου ὀρεῖλουν νὰ ἐνταμωθῶσι μετὰ τῆς Κουκκουδάϊας διὰ τὸν ἐόνον τῆς ἐπὶ πολυτίμων πετραδίων μεσιτρίας ἐκείνης.

Ἐντοσοῦτόν, μεταφέρομεν τὸν ἀναγνώστην εἰς τὴν συνέντευξιν δι' ἣν ὁ Τῶμ, ἀδελφὸς τῆς Σάρας, ἔμεινε σύμφωνος μετὰ τῆς καταχθονίου Μεγαίρας, τῆς συνενόχου τοῦ Δασκάλου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΟΜΟΙΩΜΑ.

Ἀλλουρος τὸ ἦμισυ, τὰ δ' ἄλλα ὄφεις.
(Wotfrank).

Ὁ Τῶμ. Σπύτων, ἀδελφὸς τῆς κομήσεως Σάρας Μάκ-Γρηγορίου, περιεφέρετο ἀνυπομόνως ἐφ' ἐνὸς τῶν παρὰ τὸ Ἀστεροσκοπεῖον βουλεβάρτων, ὅτε ἰδοὺ βλέπει ἐρχομένην τὴν Κουκκουδάϊαν.

Ἡ ἀποτρόπαιος γραῖα ἐφόρει καλύπτραν λευκὴν καὶ περιώμιον τὸ σύννηθές της, τὸ μὲ πλινθία ἐρυθρά· ἡ αἰχμηρὴ ἐγχειριδίου στρογγύλου ὡς κάλαμος καὶ ὀξύτατου, διατρυπήσασα τὸν πυθμένα τῆς εὐρείας ἀχυροπλέκτου σφυρίδος ἦν ἐκράτει ἐκ τοῦ βραχίονος, προεῖχε γυμνὴ καὶ αἰμοχαρής. Τὸ ὄπλον τοῦτο ἀνῆκεν, ὡς γνωρίζομεν, εἰς τὸν Δάσκαλον.

Ὁ Τῶμ. Σπύτων δὲν ἐπαρτήρησεν ὅτι ἡ Κουκκουδάϊα ἦτον ἔνοπλος.

— Εἰς τ' ὠρολόγι τοῦ Λουξεμβούργου τώρα ἐστήμαναν.

τρεις ὥραις, εἶπεν ἡ γραῖα. Καλὰ ἦλθα, αὐθέντη μου ἦλθα καλὰ;

— "Ελα, τὴν ἀπεκρίθη ὁ Τῶμ Σπύτων. Καὶ προσηύχων αὐτῆς διήλθε γέφυρα τινὰ χωράφια, εἰσῆλθεν εἰς τὴν στενωπὸν ἐρήμην, κειμένην πλησίον τῆς ὁδοῦ τῶν Λασιίων, ἐστάθη πρὸς τὸ μέσον τῆς πορείας ταύτης ἵνα ἐρεάττετο δι' ἐνὸς στροφάλου κινητοῦ, ἡνοῖξε μικρὰν τινὴ θύραν, ἐνευσσε πρὸς τὴν Κουκκουβάϊαν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, καὶ ἀπὸ τοῦ ἑκάμην ὀλίγα βήματα μετ' αὐτῆς εἰς πονηρὰν δένδρστοιχίαν θαλαρωτάτην, τὴν εἶπε—Πρόσμενε ἐδῶ.—Καὶ ἀπῆλθε.

— Νὰ μὴν τύχη καὶ μ' ἔχει καὶ προσμένω ἐδῶ πολλὴν ὥρα, εἶπεν ἡ Κουκκουβάϊα· πρέπει νὰ ῥῆμαι εἰς τὴν Κοκκινόγερσιν εἰς τὰς πέντε ἡ ὥρα, μαζὶ μὲ τοὺς Παλιγκασίους, διὰ νὰ χαντακώσωμεν τὴν μεσίτρια. Ἀληθινὸς ἂν εἶδω τὸ τρυπητήρι μου. "Α! τὸ διαβολεμένο, ἐβγάλε τὴν μύτην τοῦ ἀπὸ τοῦ παράθυρου, ἐπρόσθεσεν ἡ γραῖα δοῦσα τὴν αἰχμὴν τοῦ ἐγχειριδίου διατρυπήσασαν τὴν σπυρίδα της. Ἰδε; τί θὰ εἶπῃ νὰ μὴν τὸ ἔχω βάλει εἰς τὸ θηκάρι τοῦ! . . . Καὶ ἀποσύραςα ἐκ τῆς σπυρίδος τὸ ὄπλον ἔθεσεν αὐτὸ εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ φαίνεται.

— Εἶναι τὸ ἐργαλεῖον τοῦ Φουρλίνη, ἐπανελάθεν ἡ γραῖα. Ἐχει τώρα τόσας φορὰς ὅπου μοῦ τὸ ζητεῖ, διὰ νὰ σκοτώνη, λέγει, τοὺς ποντικούς ὅπου 'παγαίνουν καὶ τοῦ κάμνου παίγνιδάκια μέσα εἰς τὸ ὑπόγειόν του. . . Τὰ πτωχὰ τὰ ζῶα! . . . Ἀμ' ἐκεῖ μέσα ἔχουν καὶ ἄλλο κανένα συντροφιά παρὰ ἐκείνον! Ἄς παίξουν καὶ αὐτά. Νὰ τὰ σκοτώνη. . . εἶναι κρῖμα. . . ὅχι, ὅχι, δὲν τοῦ τὸ δίδω τὸ τρυπητήρι· θὰ τὰ κάμνη κακὸ τὰ ταλαίπωρα. . . Ἐπειτα μοῦ χρειάζεται· ἴσως θὰ τὸ μεταχειρισθῶ μετ' ὀλίγον διὰ τὴν μεσίτρια. . . . τοιάντα χιλιᾶδες φράγκων διαμαντικά. . . τί μοιρασιά θὰ τὴν κάμωμεν. . . αὐτὴ εἶναι δουλειά. . . ὅχι ὥσάν προχθὲς μ' ἔκει

νον τὸν γαϊδάρο, τὸν συμβαλαιογράφο, ὅπου ἐθαύρουσα ὅτι κάτι θὰ ἐβγῇ! Ἐπολεμῆσα νὰ τὸν φοβερίσω, πῶς ἂν δὲν μ' ἐδίδε χρήματα ἤθελα εἰπεῖ ὅτι ἡ δούλα του ἦταν ὅπου μὲ εἶχε παραδόσει τὴν Κελαϊδήστρα μὲ τὸ χεῖρ τοῦ Τουρνεμίνη ὅταν ἦτο μικρὴ, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν εἶναι ἄνθρωπος νὰ 'πάρῃ ἀπὸ φοβέρας. Μὲ εἶπε γρη῏α ψεύτρα, καὶ μ' ἐδίωξεν ἀπὸ τὴν θύρα του . . . καλὰ, καλὰ! θὰ πιάσω κ' ἐγὼ νὰ κάμω μία γραφὴ χωρὶς ὄνομα, καὶ νὰ τὴν στείλω εἰς ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἀγροκηπίου ἵπου ἦταν ἡ Σουσουράδα, καὶ νὰ τοὺς εἰπῶ ὅτι ὁ συμβαλαιογράφος εἶναι ὅπου τὴν ἄρῃκε μικρὴν εἰς τὰ χεῖρια τοῦ Τουρνεμίνη . . . Ἐκεῖνοι θὰ γνωρίζουν ἴσως τοὺς γονεῖς τῆς, καὶ ὅταν ἐβγῇ ἀπὸ τοῦ Λαζάρου, νὰ ἰδῇ ὁ Ἰάκωβος Φεράνδος τί ἔχει αὐτὴ νὰ τοῦ καταφέρει . . . πλὴν, κάποιος ἔρχεται . . . εἶναι ἡ μικρὴ ἐκείνη κυρά, ὅπου εἶχεν ἔλθει φορεμένη ἀνδρῆικα εἰς τὸ ταπιφράγχο τῆς δούκαινας μαζί μὲ τὸ ὑψηλὸ αὐθεντικὸ ὅπου μ' ἔφερεν ἕως ἐδῶ· οἱ ἴδιοι ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἐγδύσαμεν ἐγὼ μὲ τὸν φουρλίνη, εἰς τὰ γυῖαματα, κοντὰ εἰς τὴν Παναγίαν (ἐπρόσθεσεν ἡ Κουκκουβάια ἰδοῦσα τὴν Σάραν ἐμφανιζομένην ἐκ τῆς ἀντιθέτου ἁκρᾶς τῆς δένδρροστοιχίας). Κάνενα κατόρθωμα θὰ μοῦ ζητήσουν πάλιν βέβαια· νὰ ἰδῇς ὅπου θὰ ᾔναι διὰ λογαριασμὸν αὐτῆς τῆς κυρᾶς ὅπου ἐκλέψαμεν τὴν Κελαϊδήστρα ἀπὸ τὸ ἀγροκηπίον. Χρήματα πολλὰ νὰ πέσουν, καὶ ὅ,τι θέλει πάλιν τῆς κάμνομεν.

Πλησιάσασα εἰς τὴν Κουκκουβάιαν, τὴν ὁποίαν κατὰ πρῶτον ἐπανεῖδε μετὰ τὴν σκηνὴν τοῦ Ταπιφράχου, ἡ Σάρα ἐδείξεν ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τῆς τὴν καταφρόνησιν ἐκείνην καὶ βδελυγμίαν, ἣν συναισθάνονται αἱ διακεκριμένης κοινωνίας ἄνθρωποι, ὁπόταν ᾔναι ἀναγκασμένοι νὰ λάβωσι σχέσιν μὲ ἀνθρώπους αὐτιδανούς, τοὺς ὁποίους μεταχειρίζονται ὡς ὄργανα καὶ συνενόχους των.

Ὁ Τὸμ Σκῆτων, ὅστις μέχρι ταῦδε ἔλαβε μέρος ἐνερ-

γητικώτατον εἰς τὰ ἀνόσια μηχανορραφήματα τῆς ἀδελφῆς του, μολονότι τὰ ἐθέωρει ὡς σχεδὸν μάταια, δὲν ἤελθε νὰ ἐξακολουθήσῃ τοῦ λοιποῦ τὴν αὐτὴν ἐπονεύειν στον ἐπικουρίαν· συγκατένευσε μολοντοῦτο νὰ σχεδιάσῃ διὰ πρώτην καὶ τελευταίαν φορὰν τὴν ἀδελφὴν του μετὰ τῆς Κουκκουδαίας, χωρὶς ν' ἀναμιχθῇ εἰς τὰ ὁποῖα αὐτὴ ἐμελέτα νέα σχέδια.

Μὴ δυναμένη νὰ ἐπαναγαγῇ τὸν Ροδόλφον πρὸς τὴν διὰ τῆς συντριβῆς τῶν δεσμῶν καὶ συμπαθειῶν, ὁποῖας ἐνόμιζεν αὐτὴ ὅτι ὁ πρίγκηψ περὶ πολλοῦ ἐποιεῖ ἢ κόμησσαι ἤλπιζεν, ὡς εἶπομεν καὶ ἄλλου νὰ καταστῇ αὐτὸν παίγνιον οὐτιδανῆς πανουργίας ἥτις, ἂν ἐπετύγχανεν, ἡδύνατο νὰ συντελέσῃ πρὸς τὸ νὰ πραγματοποιηθῇ τὰ ὄνειρα τῆς ἰσχυρογνώμονος, φιλοδόξου καὶ σκληρὰ ταύτης γυναικός.

Ἐπρόκειτο νὰ πείσῃ τὸν Ροδόλφον ὅτι ἡ κόρη ἦν ἔβεν ἐκ τῆς Σάρας δὲν ἀπέθανε, καὶ ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν διὰ τινος ὀρφανῆς ὁποιασδήποτε. Γνωρίζομεν ὅτι Ἰάκωβος Φερνάνδος, μὴ θελήσας κατ' οὐδένα τρόπον συνεργήσῃ εἰς τὴν μηχανορραφίαν ταύτην, μ' ὅλας τὰς πειλὰς τῆς Σάρας, ἀπεφάσισε νὰ ἐξαλείψῃ τὴν Μαριάνν διὰ τὸν φόβον εἴτε μήπως ὁμολογήσῃ τὰ πράγματα Κουκκουδαία, εἴτε μήπως ἡ κόμησσαι ἐπιμείνῃ εἰς τὰ τὸν ἐξήτησεν. Ἡ Σάρα ἐντοσούτω δὲν μετέβαλε τέλος σκοπὸν, σχεδὸν βεβαία ὅτι ἡδύνατο νὰ διαφθείρῃ ἢ νὰ φοβίσῃ τὸν συμβολαιογράφον, ἀρκεῖ νὰ εὕρισκε μίαν καὶ ἱκανὴν νὰ παραστήσῃ τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἤθελε Σκωτὶς νὰ δώσῃ εἰς αὐτήν.

Μετὰ τινὰ στιγμήν σιωπῆς, ἡ Σάρα εἶπεν εἰς τὴν Κουκκουδαίαν·

— Κυρά, τοῦ λόγου σου εἶσαι γυνὴ ἐπιτηδεῖα, ἀφορμὰ καὶ μυστική.

— Μοῦ φαίνεται, ἀπεκρίθη ἡ γραῖα μετὰ φαιδρότη

Θα ῥῶ πῶς δὲν ἐπῆγεν ἄγχυμα ἢ ἀρπαγὴ ὅπου ἐκάμαμεν
τῆς χωριατοπούλας ἐκείνης· τώρα εἶναι εἰς τοῦ Λαζάρου,
καὶ ἂν δὲν περάσουν δύο μῆνες σωστοὶ δὲν ἐλθαίνει ἐκείνη
ἐξω, καὶ μὴ σᾶς μέλη.

— Δὲν πρόκειται πλέον δι' αὐτήν, ἀλλὰ δι' ἄλλο
πράγμα . . .

— Ὅ,τι καὶ ἂν ᾔν' ἐκεῖνο κυρά μου ! . . . Φθάνει χρή-
ματα νὰ μοῦ στραγγίσῃς τοῦ λόγου σου, καὶ γινόμεθα αἱ
δύο μας νύχι· καὶ κρεας . . . νὰ κάμωμεν ὅ,τι ἀγαπᾶς.

Ἡ Σάρρα δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ σχῆμά τι βδε-
λυγματιαν ἐμφαίνον.

— Τοῦ λόγου σου πρέπει νὰ γνωρίζῃς, ἐπανελάβεν ἡ
ἀδελφὴ τοῦ Τῶμ, ἀνθρώπους πτωχοὺς . . . δυστυχεῖς ἀν-
θρώπους . . .

— Ὡσὲν τὰ μαλλιά μου· οἱ πλούσιοι εἶναι ὀλίγοι, εἰ-
δεμὴ πτωχοὶ, ὅσους θές.

— Ἦθελα νὰ μοῦ εὔρῃς κάμμιαν κόρην ὀρφανὴν, ἥτις
νὰ ἔχασε τοὺς γονεῖς τῆς ἀπὸ μικρὸν παιδί. Πρέπει ὁμῶς
νὰ ᾔναι εὐειδὴς τὴν μορφήν, νὰ ἔχῃ τρόπους γλυκεῖς, καὶ
νὰ μὴν ᾔναι παράνω ἀπὸ δεκαεπταετῆς.

Ἡ Κουγκουδάϊα ἠτένισε πρὸς τὴν Σάρραν μὲ θαυ-
μασμόν.

— Μία τοιαύτη κόρη ὀρφανὴ πιστεύω ὅτι δὲν εἶναι
δύσκολον νὰ εὔρεθῇ, ἐπανελάβεν ἡ κόμησσα· ὑπάρχουν
εἰς Παρισίους τόσα νόθα . . .

— Λέγω, κυρά, ἡ Κελαϊδῆστρα . . . τὴν ἀλησμόνητες
ἐκείνην ; . . . δὲν ᾔτον αὐτὴ καθὼς τὴν θέλεις ;

— Ποία εἶν' αὐτὴ ἡ Κελαϊδῆστρα ;

— Ἐκείνη ἡ νέα ὅπου ἐκλέψαμεν ἀπὸ τὸ Βουκεβάλ.

— Ἐκείνη, σὲ λέγω, δὲν κάμνει.

— Ἀλλὰ νὰ σὲ χαρῶ, δὲν θέλεις τοῦ λόγου σου μία
κόρη ὀρφανὴ, ἡμερὴ, ὡσὰν τὸ ἀρνάκι, εὐμορφὴ ὡσὰν τὸ
κρῦο νερό, καὶ ὡς δεκαεπτὰ χρόνων ;

— Ναί . . .

— Αί! Έπασε τήν Κελαϊδήστραν όταν τήν εκβάλουν από του Λαζάρου. Καλήτερη δέν θέλεις; ώσάν νά τήν εί-
χες παραγγελιά, έπειδή μόλις νά ήτον έξ χρόνων . . .
όταν ό κύρ Φεράνδος (θα ήναι τώρα δέκα χρόνοι από τό-
τε) μου τήν επaráδωσε μαζί με χίλια φράγκα δια νά
τήν ξεφορτωθῇ . . . μάλιστα δέν μου τήν έδωσεν ό ίδιος,
αλλά ό Τουρνεμίνης, ένας όπου είναι τώρα εις τό κάτεργο
του 'Ροχεφορτιού . . . καί μου ειπε ότι θα ήταν βέβαια
παιδι όπου ήθελαν νά τό εκβάλουν από τήν μέση νά τό
περάσουν ως νεκρό . . .

— Ό Φεράνδος λέγεις! άνέκραξεν ή Σάρα με φωνήν
τοσούτον συγκεκινημένην, ώστε ή Κουγκουδάια ώπισθο-
δρόμησεν εκπεπληγμένη.

— Ό συμβολαιογράφος 'Ιάκωβος Φεράνδος . . . έπα-
νέλαθεν ή Σάρα, σου παρέδωσε τήν κόρην αυτήν . . . καί...
Δέν ήδυνήθη νά τελειώσῃ τήν φράσιν της; παραχῇ τήν ε-
κυρίευσε μεγίστη; αί δύο της χείρες τεταμέναι πρός τήν
Κουγκουδάϊαν έτρεμον σπασμωδικώς; ή εκπληξίς, ή χα-
ρά, τήν κατέστησαν άλλην έξ άλλης.

— Άλλά τί τρέχει; τί έχεις, κυρά μου, επανέλαθεν
ή γραία. Αυτό όπου σε λέγω είναι απλούστατον . . . Θα
ήναι τώρα δέκα χρόνοι όπου ό Τουρνεμίνης, ένας παλαιός
μου φίλος, μου ειπε: 'Αναδέχομαι μία μικρή κόρη όπου
θέλουν νά τήν κάμουν άφαντον; Ζήση, ψοφήση, έσένα δέν
σε μέλει τίποτε; χίλια φράγκα έχει δια λόγου σου; τό
παιδι τό κάμνεις ό,τι θέλης.

— Είναι δέκα χρόνοι από τότε! άνέκραξεν ή Σάρα.

— Δέκα χρόνοι.

— Μία μικρή κόρη ξανθή;

— Γαλανή;

— Γαλανή; μάτια γαλάζια ώσάν τόν ούρανό.

— Καί ήτον αυτή . . . ήτις εις τό άγροκίπιον . . .

— Αὐτὴ, αὐτὴ ἀπ' ἐκεῖ τὴν ἐπὶ ἤραμεν καὶ τὴν ἐπὶ ἤραμεν εἰς τοῦ Λαζάρου. Ἀνέλπιστα τὴν ἡδὺα εἰς τὴν ἐξοχὴν . . . ἦταν ἡ Σουσουράδα μου.

— "ὦ, Θεέ μου! Θεέ μου! ἀνέκραζεν ἡ Σάρα πίπτουσα γονυκλινῆς καὶ αἶρουσα τὰς χεῖρας καὶ τὰ ὄμματα πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἀκατανόητα τὰ κρίματά σου . . . Προσπίπτω ἐνώπιόν σου. "ὦ! ἂν τοιαύτη εὐδαιμονία ἦ-
ταν ἐφοικτὴ . . . ἀλλ' ὄχι, ἀκούη δὲν δύναμαι νὰ τὸ πι-
στεύσω . . . Τοιοῦτον μέγα εὐτύχημα . . . ποτέ! . . .

Καὶ ἀνεγερθεῖσα παρευθὺς εἶπε πρὸς τὴν Κουκκουβάϊαν, ἥτις τὴν παρατήρει ἐν ἀπορίᾳ.—Ἀκολουθεῖ με . . .

Καὶ ἡ Σάρα ἐπορεύθη πρὸ τῆς γραιῆς ταχὺ βή-
ματι.

Εἰς τὴν ἄκρην τῆς δένδρουστοιχίας, ἀνέβη βαθμίδας
τινάς ἀγούσας πρὸς τὴν ἐκλόσρακτον θύραν δωματίου τι-
νός, μεγαλοπρεπεστάτου τὴν ἀποσκευήν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Κουκκουβάϊα ἐκινήθη νὰ εἰσέλθῃ,
ἡ Σάρα τὴν ἐνεύσε νὰ μείνῃ ἐξω. Ἐπομένως ἡ κόμησσα
ἐκωδώνισε σφοδρῶς. Καὶ ἰδοὺ ἐπαρουσιάσθη εἰς ὑπηρετίας.

— Ἄν ἔλθῃ τις καὶ μὲ ζητήσῃ . . . δὲν εἶμ' ἐδῶ . . .
ἤκουσες; . . . μὴν τύχῃ κ' ἐρβῇ κάνεις . . . κάνεις.

Ὁ ὑπηρετὴς ἐξῆλθεν. Ἡ Σάρα, πρὸς πλειοτέραν ἀσφάλειαν,
παρευθεῖσα ἐκλείδωσε τὴν θύραν.

Ἡ Κουκκουβάϊα ἤκουσε τὴν πρὸς τὸν ὑπηρετὴν σύ-
στασιν καὶ εἶδε τὴν Σάραν ὅτι ἐκλείδωσε τὴν θύραν. Στρα-
φείσα τότε ἡ κόμησσα τὴν εἶπεν

— Ἐμθα ὀλίγωρα καὶ κλείσε τὴν θύραν.

Ἡ Κουκκουβάϊα εἰσῆλθε.

Ἀνοίχασα ἐν τάχει μίαν γραμματοθήκην, ἡ Σάρα ἔλα-
βεν ἐξ αὐτῆς νάρθηκά τινα ἐβένινον, τὸν ὁποῖον ἔφερεν ἐ-
πί τινος γραφείου κειμένου εἰς τὸ μέσον τοῦ θαλάμου, καὶ
ἐνεύσε πρὸς τὴν Κουκκουβάϊαν νὰ πλησιάσῃ. Ὁ νάρθηξ
οὗτος περιεῖχε διαφόρους θήκας ἐπιτεθειμένους ἡ μία ὑπε-

ράνω τῆς ἄλλης, καὶ περιεχούσας λαμπρὰ πατράδια τι-
μαλφῶν. Ἡ Σάρα μὲ τὴν βίαν ἐζήτει νὰ εὕρῃ τὸν πυθ-
μένα τοῦ νάρθηκος, ὥστ' ἐρρίπτεν ἀπροσέκτως ἐπὶ τῆς
τραπέζης τὰς θήκας ἐκείνας, τὰς πλήρεις περιδεραίων,
ψελλίων καὶ διαδερμάτων, ὅπου οἱ ἀνθρακες, οἱ σμάραγδοι
καὶ οἱ ἀδάμαντες μυρῖας ἀνέπεμπον μαρμαρυγὰς.

Τῆς Κουκκουβάιας τ' ὄμμα ἐθάμβωσεν . . . ἦτον ἐνο-
πλος, ἦτο μόνη μετὰ τῆς κομήσεως· κατάκλειστος· τὸ νὰ
εὕρῃ τὴν ἦτον εὐκολώτατον, ἀσφαλέςτατον . . . Καταχθo-
νιος ἰδέα ἀνέβη τότε εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνθρωπομήρου
τεραστος τούτου.

Πλὴν, διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ νέον κακούργημα, ἦτο χρεὶς
νὰ ἐξάξῃ πρῶτον τὸ ἐγγχειρίδιόν της ἐκ τῆς σπουρίδος, καὶ
νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὴν Σάραν χωρὶς νὰ τὴν ἐμπνεύσῃ τινα
ὕπνοιον.

Μὲ τὴν πονηρίαν τοῦ ἀγριαιλούρου, ὅστις ἔρπων προ-
χωρεῖ ὑπόυλως πρὸς τὸ θήραμά του, ἡ γραῖα, ἰδοῦσα τὴν
κοίμησσαν ἀπασχολημένην, ἐδραῖζε τὴν εὐκαιρίαν νὰ κάμῃ
ανεπαισθήτως τὸν γύρον τοῦ γραφείου, ὄντος μεταξὺ αὐ-
τῆς καὶ τοῦ θύματος της . . .

Ἡ Κουκκουβάια εἶχεν ἤδη κάμει ὀλίγα τινὰ τοιαῦτα
ὀδύλια βήματα, ὅτε ἠναγκάσθη αἰφνιδίως νὰ σταθῇ. Ἡ
Σάρα ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ πυθμένος τοῦ νάρθηκος εἰκόνιον τι,
ἐκύψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἔωρξεν αὐτὸ πρὸς τὴν Κουκ-
κουβάϊαν διὰ χειρὸς τρεμύσεως, καὶ τὴν εἶπε·

— Κύτταξε αὐτὸ τὸ ὁμοίωμα.

— Εἶναι ἡ Σουσουράδα! ἀνέκραξεν ἡ Κουκκουβάια ἐκ-
πλαγεῖσα ἐκ τῆς μεγίστης ἐκείνης ὁμοιότητος· εἶναι ἡ μι-
κρὴ κόρη ὅπου μοῦ ἐπαράδοσαν· θαρρῶν πῶς τὴν βλέπω
τὴν ὡρὰν ὅπου μοῦ τὴν ἔφερον ὁ Τουργεμίνης . . . Νὰ τα,
τὰ μεγάλα της κατσαρωτά μαλλιά ὅπου τῆς ἐκοψα παρ-
ευθὺς καὶ τὰ ἐκαλοπώλησα! . . .

— Τὴν γνωρίζεις; εἶναι ἡ ἰδίᾳ ἐκείνη; «ὦ! σ' ἔξορ-

κίζω, μή με εἴπῃς ψεύματα . . . τὴν ἀλήθειαν νὰ μοῦ εἴπῃς !

— Σοῦ λέγω, κυρά μου, ὅτ' εἶναι ἡ Σουσουράδα ὅλη καὶ ὅλη, εἶπεν ἡ Κουκκουβάια προσπαθοῦσα νὰ πλησιάσῃ ἔτι μᾶλλον πρὸς τὴν Σάραν χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ. Καὶ σήμερα ἀκόμη καθὼς εἶναι τῆς ὁμοιάζει . . . νὰ τὴν ἰδῇς θὲ ν' ἀπορήσῃς.

Ἡ Σάρα δὲν ἀφῆκεν οὐδεμίαν ἐκφώνησιν ὀδύνης, οὐδὲ ροίκτης, ὅταν ἤκουσεν ὅτι ἡ θυγάτηρ τῆς ἔζησεν ἐπὶ δεκαετίαν εἰς ἐγκατάλειψιν καὶ ἐνδεῖαν ἐσχάτην. Ἀλλ' οὐδ' ἐλεγγον ἠσθάνθη εἰς τὴν ιδέαν τοῦ ὅτι αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ τὴν ἀνῆρπασεν ἐκ τοῦ εἰρηνικοῦ ἀσύλου ὅπου τὴν εἶχε θέσει ὁ Ροδόλφος. Ἡ ἀπάνθρωπος μήτηρ δὲν ἐσπευσε μὲ ἀγωνίαν ψυχῆς νὰ ἐρωτήσῃ ἀμέσως τὴν Κουκκουβάιαν ὑποίου εἰδους ζωὴν διεβίωσεν ἡ θυγάτηρ τῆς μέχρι τοῦδε . . . Τελείως ἡ δοξομανία τῆς Σάρας ἀπέσβεσε πρὸ πολλοῦ ἤδη ἐν αὐτῇ πᾶσαν μητρικὴν στοργήν.

Δὲν τὴν ἐχαροποίησε τὸ ὅτι ἐπανεῦρε τὴν κόρην αὐτῆς· ἀλλ' ἡ βεβαιὰ ἐλπίς ὅτι ἐπὶ τέλους ἐμελλε νὰ ἴδῃ πραγματοποιούμενον τὸ ἀλαζονικὸν ὄνειρον ἀπάσης τῆς ζωῆς τῆς . . .

Ὁ Ροδόλφος εἶχε λάβει οἶκτον πρὸς τὴν δυστυχῆ ταύτην νεάνίδα . . . τὴν περιέθαλψε χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζῃ... "ὦ! τί λοιπὸν ᾔθελε κάμει ἐὰν ἐμάνθανεν ὅτι αὕτη ἦτον ἡ θυγάτηρ του! ! ! . . . Αὐτὸς ἦτον ἐλεῦθερος . . . ἡ δὲ κόμησσα χήρα . . .

— Ἡ Σάρα ἐβλεπεν ἤδη λάμπον πρὸ ὀφθαλμῶν αὐτῆς τὸ βασιλικὸν δαῖδημα.

Ἡ Κουκκουβάια, μὴ παύσασα τοῦ νὰ προχωρῇ ἀνεπαίσθητοις βήμασιν, εἶχε φθάσει πλησίον μιᾶς ἀκρας τῆς τραπέζης, ἔθεσε τὸ ἐγχειριδίον τῆς κατὰ κάθετον ἐντὸς τῆς σπυρίδος, εἰς τρόπον ὥστε ἡ λαβὴ αὐτοῦ νὰ ὑπάρχῃ προχειροτάτη . . .

Ὅλιγα πλέον βήματα ἀπέειχεν ἐκ τῆς κομίσσης.

— Ἐξεύρεις γράψιμον ; τὴν λέγει αὐτῇ αἰφνιδίως.

Καὶ ἀπωθήσασα διὰ τῆς χειρὸς τὸν νόθον καὶ πετράδια, ἤνοιξε χαρτοθήκην τινὰ κειμένην ἐνώπιον ἐν μελανοδοχείῳ.

— Ὅχι, κυρά, δὲν ἤξεύρω, ἀπήντησεν ἡ Κουκκουδάιν.

— Λοιπὸν, μοῦ λέγεις τοῦ λόγου σου καὶ γράφω ἐν . . . Εἶπέ μοι ὅλα τὰ περιστατικά αὐτῆς τῆς νέας, τοὺς τὴν ἐγκατέλειψαν τοιοῦτοτρόπως.

Καὶ ἡ Σάρα καθίσασα ἐπὶ θρανίου τινὸς τεθειμένου ἐν πρὶν τοῦ γραφείου, ἔλαβε κάλαμον καὶ ἐνεύσε πρὸς τὴν Κουκκουδάιν νὰ πλησιάσῃ.

Ἐξήστραψεν ὁ ὀφθαλμὸς τῆς γεαίας.

Τέλος πάντων . . . ἵστατο ὀρθία παρὰ τὴν καθέδρην τῆς Σάρας.

Αὕτη, ἐπικλινῆς πρὸς τὴν τράπεζαν, ἡτοιμάζετο γράψῃ . . .

— Θὰ σοῦ τὰ διαβάξω ἀψά, ἕνα ἕνα ὅσα μὲ λέγεις καὶ ἂν κάμνω σφάλματα, νὰ μὲ τὸ εἰπῇς νὰ τὰ διορθώσω.

— Μὲ ταῖς χαραῖς σου, κυρά, ὑπέλαβεν ἡ Κουκκουδάιν κατασκοποῦσα καὶ τὸ ἐλάχιστον τῆς κομίσσης νὰ νημῇ. Ἐπειτα ἔφερε λαθραίως τὴν δεξιάν της ἐντὸς τοῦ ἀχυροπλέκτου σπυρίδος διὰ νὰ λάβῃ τὸ ὄπλον.

Ἡ κόμησσα ἤρχισε νὰ γράφῃ . . .

— Ὡς ὑποφαινομένη μαρτυρῶ . . . Ἀλλὰ διακρίβησεν καὶ στραφεῖσα πρὸς τὴν Κουκκουδάιν, ἥτις ἤγειρεν ἤδη τὴν λαβὴν τοῦ ἐγχειριδίου, ἡ Σάρα ἐπρόσθεσε :

— Κατὰ ποῖον καιρὸν σοῦ ἐπαράδωσαν αὐτὴν τὴν κόρην ;

— Εἰς τὰ 1827, τὸν Φεβρουάριον.

— Καὶ ἀπὸ ποῖον τὴν ἔλαβες τοῦ λόγου σου ; ἐπεὶ νέλαβεν ἡ Σάρα πάντοτε ἐστραμμένη πρὸς τὴν Κουκκουδάιν.

— Ἀπὸ τὸν Πέτρο Τουρνεμίντ, ὁποῦ εἶναι τώρα εἰς τὸ κáτεργον τοῦ Ροχερφορτίου . . . καὶ αὐτουνοῦ πάλιν τοῦ τὴν ἔδωκεν ἡ κυρὰ Σαράϊνα, οἰκονόμος τοῦ συμβολαιογράφου.

Ἡ κόμησσα ἐπανῆλθεν εἰς τὸ γράσσειν καὶ ἀνέγνωσεν·

— « Ἡ ὑποφαινομένη μαρτυρῶ, ὅτι κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1827, ἄνθρωπός τις ὀνομαζόμενος . . . »

Ἡ Κουκκουβάϊα εἶχε σύρει τὸ ἐγγχειρίδιον. Ἦδὴ τὸ ἐκράτει ἀνυψωμένον, ἐτοίμη νὰ καταφέρῃ αὐτὸ μετὰξὺ τῶν δύο τοῦ θύματος τῆς ὤμων.

Ἄλλ' ἡ Σάρα ἐστράφη ἐκ νέου πρὸς αὐτήν.

Ἡ Κουκκουβάϊα διὰ νὰ μὴ καταστανῇ, ἐστήριξε παρενθυς τὴν ἐνοπλὸν τῆς δεξιᾶν ἐπὶ τῆς ῥάχews τοῦ θρονίου τῆς Σάρας, καὶ ἔκυψε πρὸς αὐτήν διὰ νὰ τὴν ἀποκριθῇ δῆθεν.

— Πῶς τὸν εἶπες αὐτὸν ὅστις σοῦ παρέδωκε τὴν κόρη; ἠρώτησεν ἡ κόμησσα.

— Πέτρος Τουρνεμίντ, ἀπήντησεν ἡ Κουκκουβάϊα.

— « Πέτρος Τουρνεμίντ », ἐπανελάβεν ἡ κόμησσα ἐκκολυθουθῶσα νὰ γράφῃ. σεύρισκόμενος τὴν σήμερον εἰς τὸ ἐν Ροχερφορτίῳ κáτεργον, μοὶ παρέδωκε μίαν κόρη τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἀπὸ τὴν οἰκονόμον τοῦ . . . »

Ἡ Σάρα δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ . . .

Ἡ Κουκκουβάϊα, ἀπαλλαγεῖσα ὀλίγον κατ' ὀλίγον τῆς σπυρίδος τῆς, ἦν ἀφῆκε νὰ πέσῃ παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς, ἐπέσκηψεν ἐπὶ τῆς κομῆσσης ὡς ἀστραπὴ, τὴν ἤρπασε διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τῆς ἐκ τοῦ αὐχένος, καί, προσεμαίσασα τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐπὶ τοῦ γραφείου, ἐνέπηξεν διὰ τῆς δεξιᾶς τὸ ἐγγχειρίδιον μετὰξὺ τῶν δύο τῆς ὤμων . . .

Ἡ βδελυρὰ δολοφονία αὕτη οὕτως ἐν ἀκαρεῖ ἐτελέσθη, ὥστε ἡ Σάρα οὐδὲ φωνὴν ἀφῆκεν οὐδ' οἰμωγὴν . . . Εἰς τὴν αὐτὴν διατελοῦσα θέσιν, διέμεινε πρηνὴς ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ὁ κάλαμος ἔπεσεν ἀπὸ τὰς χειρὰς τῆς.

— Εἶναι ἡ ἴδια μαχαιριὰ ὅπου κατέφερε καὶ ὁ Φουρλίνης εἰς τὸ γεροντάκι τῆς ὁδοῦ 'Ρούλ . . . εἶπεν ἡ τερατομορφος γραῖα— "Αχνη δὲν ἔχει νὰ 'βγάλῃ καὶ αὐτή... ἐτελείωσε.

Καὶ ἡ Κουκκουβάια, δράξασα ἐν τάχει τὰ τιμαλφεῖα πετράδια τῆς Σάρας, ἔχυσεν αὐτὰ εἰς τὴν σπυρίδα τῆς, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἀνέπνεεν εἰσέτι τὸ θυμὸς τῆς.

Οὕτω λοιπὸν ἐκπληρωθέντος τοῦ ρόγου καὶ τελεσθείσης τῆς κλοπῆς, ἡ Κουκκουβάια ἤνοιξε τὴν ὑαλόφρακτον θύραν, διήλθε ταχέως τὴν δεινδροστοιχείαν, ἐξῆλθεν ἐκ τῆς μικρᾶς θύρας τῆς πρὸς τὴν στενωπὸν ἀγούσης καὶ ἀφίχθη εἰς τὰ χωράφια. Πλησίον τοῦ Ἀστεροκαπίου ἔλαβεν ὄχημα καὶ δι' αὐτοῦ κατευθύνθη πρὸς τὰ Ἠλύσια εἰς τοῦ Κοκκινογέρη.

Γνωρίζομεν ὅτι ὤφειλον νὰ συναντηθῶσι καὶ ἡ γῆρα μήτηρ τῶν Παληκαράϊων, ὁ Νικόλας, ἡ Πλωσκοῦ καὶ ὁ Τριγλάκης ἕνα, συναρῶγῃ τῆς Κουκκουβάιας, λωποδυτήσῃ καὶ φονεύσῃ τὴν ἐπὶ τῶν ἀδαμάντων μεσίτριαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ.

Γνωστὸν εἶναι ἤδη εἰς τὸν ἀναγνώστην τὸ καπηλεῖον τῆς Αἰμοσταζούσης Καρδίας, κείμενον εἰς τὰ Ἠλύσια, πλησίον τοῦ ἀμαξηλάτου Βασιλίσσης, ἐντὸς τῶν εὐρυχώρων ἐκείνων λάκων οἵτινες πρὸ τινων ἐνιαυτῶν ἦσαν πλησίον αὐτοῦ τοῦ περιπάτου.

Οἱ κάτοικοι τῆς γῆσου τοῦ Χαλαστοῦ δὲν ἀφίχθησαν εἰσέτι. Ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Βραδαμάντου ὅστις,

ὡς γνωρίζομεν, συνώδευσε τὴν μπουϊάν τῆς κυρίας Δ' Ἀρβίλλ εἰς Νορμανδίαν, ὁ Στραβοπόδης ἦλθε πάλιν πλησίον τοῦ πατρός του. Ὁ γωλὸς οὗτος παῖς ἐκάθητο λοιπόν εἰς τὰ ἐπάνω τῆς κλίμακος καὶ ἐπρόσεγεν εἰς τὴν ἐλευσιν τῶν Παληκαραίων, ὥστε ἅμα τοὺς ἴδῃ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πατέρα του διὰ μιᾶς κραγῆς, ἐπειδὴ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ Κακκινόχερης εἶχε μυστικὴν συνομιλίαν μεθ' ἑνὸς τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, καλουμένου Βορέλη.

Ἐνθυμούμεθα ἴσως, ὅτι αὐτὸς οὗτος ὁ Βορέλης ἦταν ὁ τὸν ὁποῖον εἶδομεν εἰς τὸ ταπιφράγκον τῆς Δρακαίνης, ὅτε ἦλθε νὰ δεσμεύσῃ δύο κακούργους κατηγορουμένους ἐπὶ φόνου.

Τεσσαρακονταετῆς περίπου ὁ ἀνὴρ οὗτος, εὖρωστος καὶ μεστός, εἶχε τὸν ὄψιν ἐρυθρὰν, τὸ βλέμμα πανούργον καὶ διαπεραστικόν, τὸ πρόσωπον ὀλοτελῶς ξυρισμένον διὰ νὰ δύναται νὰ μεταμορφοῦται κατὰ θέλησιν εἰς τὰς κινδυνώδεις ἐκδρομάς του· διότι ἐχρειάζετο πολλάκις νὰ ἐνώνῃ τὴν τοῦ θεατρικοῦ ὑποκριτοῦ προσποίησιν μετὰ τὴν γανυαϊότητα καὶ ἀνδρείαν τοῦ στρατιώτου· ἀλλέως ἦταν ἀδύνατον νὰ συλλαμβάνῃ ἀλιτρίους τινάς, φοβεροὺς τὴν τόλμην καὶ μεγάλους τὴν πονηρίαν. Ἐνὶ λόγῳ ὁ Βορέλης ἦτον ἐν τῶν ἐπωφελεστάτων ἐκείνων καὶ δραστηριωτάτων ὁργάνων τῆς μικρᾶς αὐτῆς Προνοίας, ἣτις ἀποκαλεῖται μετριοφρόνως καὶ χυδαίως *Ἀστυνομία*.

Ἄς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὴν συνομιλίαν τοῦ Βορέλη μετὰ τοῦ Κακκινόχερη. Αὕτη ἐφαίνετο σπουδαιότατη.

— Ναί, ἔλεγεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, λέγουν ὅτι, καταχρώμενος τῆς ἐμπιστοσύνης τὴν ὁποίαν ἔχομεν εἰς σέ, λαμβάνεις ἀτιμωρητὴ μέρος εἰς τὰ κακούργηματα μιᾶς συμμορίας ληστῶν κινδυνωδεστάτων, καὶ ὅτι δίδεις περὶ αὐτῶν ψευδεῖς πληροφορίες πρὸς ἡμᾶς. Κύτταξε κα-

λά, Κοκκινοχέρη, ἂν αὐτὸ ἔχη τὸν τόπον του, πτωχὲ, ἀλλοίμονον εἰς ἐσέ!

— "Ω! ἀμ' δὲν τὰ ζεύρω, κύρ Βορέλη μου! ἀμ' τὰ ζεύρω πῶς μὲ κατηγοροῦν ἄδικοι, ἀπήντησεν ὁ Κοκκινοχέρης, ὑπακρινόμενος ἐπὶ τοῦ προσώπου του, μορφήν γὰρ ἔχοντας, λύπην βαθυτάτην.— Ἐλπίζω ὅμως, ὅτι σήμερα τέλος πάντων θὰ καταλάβετε ἂν ἦμ' ἐμπιστευμένοι ἢ ὄχι.

— Θὰ σὲ ἰδῶ.

— Ἀπὸ ποῦ τάχα συμπεραίνουν πῶς δὲν εἶμαι ἄξιος ἐμπιστοσύνης; Πρώτη φορὰ τάχα θὰ μὲ γνωρίσουν τώρα; Μὲ τίνος χέρι ἐπιάσατε τὸν Ἀμβρόση τὸν Παληκάρη, ἐκείνον τὸν τρομερὸν κακοῦργον τῶν Παρισίων; Ἀμ' ἀκοῦς τὸ λέγει καὶ ὁ λόγος· Τὸ καλὸ σκυλὶ εἶναι καλὸ ἐκ γενεᾶς, καὶ ἡ γενεὰ τῶν Παληκαριῶν εἶναι γενεὰ σκυλιτικῇ σκυλιᾷ μοναχᾷ.

— "Οὐ! αὐτὰ καλὰ... ὁ Ἀμβρόσης ὅμως τὸ εἶχε μάθει, ὅτι ἐζητούσαμεν νὰ τὸν πιᾶσωμεν, καὶ ἂν δὲν ἦρχομην πρὸ τῆς ὥρας καθ' ἣν μοῦ εἶπες νὰ ἔλθω, δὲν ἦθελαν τὸν εὔρει.

— Τί λόγος,, κύρ Βορέλη, μὲ στογάζεσαι τάχα διὰ τέτοιον ἄνθρωπον, νὰ τοῦ εἰπῶ κρυφίως ὅτι ἐρχεσαι;

— Ἐξεύρω νὰ εἰπῶ, ὅτι μοῦ ἐκατάφερε τότε μία πιστολιά, καὶ καλῇ τύχῃ ὅπου μοῦ ἐτρέπησε τὸ χέρι μόνον.

— Αἶ, τί νὰ κάμῃ κάνεις, κύρ Βορέλη μου! εἰς τοὺς ἄνθρωπους ὅπου κάμνουν τὸ ἔργον σου συμβαίνουν πάντοτε τοιαῦτα κακὰ συναγροϊκήματα.

— Ἀ, λοιπὸν αὐτὸ ἦτο κακὸν συναγροϊκὴμα!

— Κακὸν βέβαια, ἐπειδὴ αὐτὸς, βλέπεις, ὁ ἀχρεῖος ἦ ὤλγησε νὰ σ' εὔρῃ τὸ βόλι του εἰς τὸ στῆθος.

— Εἰς τὸ στῆθος ἢ εἰς τὴν καρδίαν, δὲν μὲ μέλει ἐμένα δι' αὐτό· κάθε τέχνη ἔχει καὶ τὸν κίνδυνόν της.

— Ὅπως ἔχει καὶ τὰ καλὰ τῆς κάθε τέχνης, κύρ Βο-

ρέλη μου! Κύτταξε τώρα τοῦ λόγου σου, νὰ εἰποῦμεν, καὶ εἶσαι ἐξυπνος καὶ ἀνδρειωμένος ἄνθρωπος . . . νὰ κυνηγῇς πρὸ τόσου ἤδη καιροῦ ἓνα ὁλόκληρο κοπάδι λεσταδίων, νὰ τρέχῃς κατόπι τους ἀπὸ γειτονιά εἰς γειτονιά καὶ ἀπὸ τρύπα εἰς τρύπα μαζῇ μ' ἓνα λαγωνικό ὡσανὺν τὸν δούλῳ σου τὸν Κοκκινόχερτ, καὶ τέλος πάντων νὰ τοὺς τσακώσῃς ὅλους μαζῇ μέσα εἰς μίαν παντικοπαριῖδα, ὅπου νὰ μὴν ἔμπορουν νὰ φύγουν . . . μικρὴν εὐχαρίστησι, κύρ Βορέλη μου, τὸ ἔχεις αὐτό! . . . ὅπου ὁμοιάζει τὴν εὐχαρίστησι τοῦ κυνηγοῦ . . . ἐκτὸς ὅτι φαίνεσαι καὶ ἄξιός εἰς τοὺς ἀνωτέρους σου, ἐπρόσθεσε σοβαρώς ὁ κάπηλος τῆς Αἰμασταζούτης Καρδίας.

— "Ὁ! αὐτὰ ἤθελαν εἶσθαι ἄγρια ἂν τὸ λαγωνικό ἦταν πιστό, ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι δὲν εἶναι.

— "Α! κύρ Βορέλη, τί λόγος, πιστεύεις τάχα . . .

— Πιστεύω ὅτι, ἀντὶ νὰ μᾶς δείχνῃς τὰ ἔγνη των, μᾶς στέλνεις νὰ χανώμεθα εἰς ἄλλους δρόμους. Καθημέραν ὑπόσχεται νὰ μᾶς συμβοηθῇς νὰ τοὺς πιάσωμεν μετὰ τὸν σωρό, καὶ ποτὲ δὲν τὸ ἀξιωνόμεθα.

— Ἄφες σήμερα νὰ ἰδῇς, κύρ Βορέλη, ἄφες νὰ ἰδῇς σήμερα· ἂν σοῦ παραδώσω ἔς τὸ χέρι τὸν Τριγλάκη, τὸν Νικόλα Παληκάρα, τὴν γῆρα, τὴν κόρη της καὶ τὴν Κουκουδάτα, καλὴ θὰ ἦναι ἡ ριζιά ἢ ὅχι; Δὲν θὰ μ' ἐγῇς πάλιν δι' ἐμπιστευμένον;

— Ἄν τὸ καταφέρῃς αὐτό, θὰ σοῦ γνωρίζω μεγάλην χάριν· ἐπεὶδὴ ὑπάρχουν κατ' αὐτῆς τῆς συμμορίας σχεδὸν βέβαιαι ὑπόνοιαι· πλὴν, κατὰ ἰδυστυχίαν, καμία ἀποδείξις.

— Ὅπου ἔχει νὰ εἰπῇ, ὀλίγο πιάσιμο νὰ εὔρῃς ἐπάνω τους ἔχουν νὰ λάβουν τὸν τάραχόν τους . . . τί;

— Βέβαια . . . Καὶ τοῦ λόγου σου λοιπὸν δὲν ἔλαβες ἔως τώρα κανένα μέρος δι' αὐτό· τὸ κατόρθωμα ὅπου μελετοῦν . . . πῶς;

— "Όχι εἰς τὴν τιμὴν μου! . . . Ἡ Κοκκινουδάϊα γὰρ ἦλθε καὶ μοῦ ἐπρότεινε νὰ καλέσω ἐδῶ τὴν μεσίτην ὅταν ἐμαθεν ἀπὸ τὸν υἱὸν μου ὅτι ὁ Μορέλ, ὁ λιθογλύφος ὁποῦ κατοικεῖ εἰς τὴν οὐδὴν Τεμπλου, ἐδοῦλεν ἀλλοτρίων καὶ ὄχι ψεύτικα πετράδια, καὶ ὅτι ἡ κυρὰ Ματθίω πάλαις φοραῖς ἐκρατοῦσεν ἐπάνω τῆς σημαντικαῖς ποσότηταίς. Ἐδέχθηκα λοιπὸν νὰ γίνῃ ἐδῶ ἡ δουλειά, καὶ εἰς τῆς Κοκκινουδάϊας νὰ ἴκωμεν μαζὶ καὶ τοὺς Παλιπραῖους καὶ τὸν Τριγλάκη, διὰ νὰ σοῦ τοὺς παραδωσώλωους μαζευμένους, ἐκαταλαβες;

— Ἀμὴ τὸν Δάσκαλο, ἐκεῖνον τὸν προμερὸν καὶ ριῶδη ἄνθρωπον ὁποῦ ἦτο πάντοτε μαζὶ μετὴν Κοκκινουδάϊα; . . . ἔνα ὁποῦ ἐσύχναζε πολὺ εἰς τὸ Ταπιρράν;

— Δάσκαλον! . . . εἶπεν ὁ Κοκκινοχέρης προσπομῖνος ἀπορίαν.

— Ναί, ἔνα, καλὲ, τρισκατάρατον, ὁποῦ ἐφυγεν τὸ κἀτεργον τοῦ Ροχερροτίου, ἔνα κἀποιὸν Ἀνσελμὸν Δρεσνῆλον, διὰ βίου κατὰδικον. Ἐμάθκαμεν τώρα ὅτι ἐφυγε μετὴν μορφήν του διὰ νὰ μὴ γνωρίζεται . . . Δὲν γνωρίζεις τίποτε ἄλλο περὶ αὐτοῦ;

— Τίποτε . . . ἀπήντησεν ὁ Κοκκινοχέρης μετὰ ἀπορίαν ἐκρυπτε δὲ τοῦτο, διότι ὁ Δάσκαλος ἦτο τότε κλειστός εἰς ἓν τῶν ὑπογείων τοῦ κρασοπωλείου.

— Ἰπάρχουν διδόμενα ἀσφαλῆ, ὅτι αὐτὸς ὁ Δάσκαλος ἐπραξε νέους φόνους. Αὐτὸν νὰ ἐσυλλαμβάναμεν ἵνα μὴ λεν εἶσθαι ἐξαίρετη δουλειά . . .

— Εἶναι τώρα ἓνας ἡμισὺ μῆνας ὁποῦ δὲν ἤξεύρει νὰ εἰς τί ἀπέγινε.

— Εἶδες τὸ λοιπὸν; Λέγουν ὅτι πταίεις σὺ, ὅστις σπῆκες νὰ χάσωμεν τὰ ἔγνη του.

— Πάλιν ἐγὼ πταίω, κύρ Βορέλῃ, πάλιν ἐγώ;

— Αἶ . . . ἔξεύρω καὶ ἐγώ; Νὰ ὁποῦ λέγουν πταίεις . . . Ἀμὴ τὰ λαθρεμπόρια;

— Δὲν πρέπει νὰ γνωρίζω ἀπὸ ὀλίγον κάθε εἶδους ἀνθρώπους, λαθρεμπόρους ἢ ἄλλους τοιούτους, διὰ νὰ μανθάνω καὶ νὰ σοῦ λέγω; . . . Ὁ ταλαίπωρος, σοῦ εἶπα τὰς ἀλλὰς δι' ἐκείνον τὸν σωλῆνα ὁποῦ εἶχαν κ' ἐγιναν κάθε εἶδους ποτὰ ἐξώθεν τοῦ φραγμοῦ τοῦ θρόνου, διὰ νὰ τὰ ἐμβάζουν κρυφίως μέσα εἰς ἓνα 'σπίτι τῆς ὁδοῦ...

— Αὐτὰ τὰ 'ξεύρω, εἶπεν ὁ Βορέλης διακόψας τὴν Κοκκινοχέρη, ἀλλ' ἰδοὺ τί κάμνεις τοῦ λόγου σου! μᾶς ραντερώνεις ἓνα καὶ κρύπτεις δέκα . . . Τοιοῦτοτρόπως τὸ ἔχεις διέπλοτο.

— Ἄ, κύρ Βορέλη, τί λόγος! δὲν εἶναι αὐτὰ πράγματα νὰ γίνουν.

— Καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ καὶ ἄλλο ἓνα· εἰς τὴν ὁδὸν Τέμπλου, ἀρ. 17, κατοικεῖ μία κυρὰ Βουρέταινα, ἥτις δανείζει ἐπάνω εἰς ἐνέχυρα, καὶ ἡ ὁποία λέγουν ὅτι εἶναι ἡ μυστικὴ κλεπταποδόχος σου.

— Ἰδὲ, κύρ Βορέλη μου, τί κόσμος κακὸς! Τί λόγους κάθηνται καὶ σπείρουν! . . . Δὲν καταλαμβάνεις τάχα τώρα τοῦ λόγου σου ὅτι πρέπει νὰ ἔχω μὲ τέτοιους ἀνθρώπους γνωριμίαις καὶ νὰ σαίνωμαι ὅτι κάτι κάμνω μαζὶ τοὺς, διὰ νὰ μὴ τοὺς δίδω ὑποψίας; Στὴν ζωὴ μου, αὐτὸ πολὺ μὲ πειράζει, νὰ 'ξεύρης' πολὺ. Κατάλαβε πόσον ἐμπιστευμένος εἶμαι, ὁποῦ διὰ χάριν τῆς ἀστυνομίας νὰ τ' ἀκούω ὅλ' αὐτὰ καὶ νὰ τὰ ὑποφέρω.

— Ὡ τὸν πτωχὸ, τὸν καλὸν ἀνθρώπο! Νὰ 'ξεύρης ὅτι σὲ πονεῖ ἡ ψυχὴ μου.

— Γελᾷς, κύρ Βορέλη, τοῦ λόγου σου . . . Ἀλλ' ἂν διδετε πίστιν εἰς αὐτὰ, διατί δὲν ἤλθετε ποτὲ νὰ ρίψετε μία 'ματιὰ εἰς τὸ 'σπίτι τῆς θειᾶς Βουρέταινας καὶ εἰς τὸ ἰδιό μου;

— Τὸ κάμνομεν διὰ νὰ μὴ δώσωμεν ὑποψίας εἰς ὁλοὺς αὐτοὺς τοὺς κακοποιούς, τοὺς ὁποίους ὑπόσχεται πρὸ τόσο καιροῦ νὰ μᾶς παραδώῃς.

— Καὶ θὰ σᾶς τοὺς παραδώσω, κύρ Βορέλη . . .
 τὸ ἰδεῖς. Μία ὥρα δὲν θὰ περάσει καὶ θὰ τοὺς ἔχεις ὅλ-
 οὗς τὸ χέρι . . . καὶ χωρὶς πολὺν κόπο, ἐπειδὴ οἱ
 εἶναι γυναικες. Ὅσον διὰ τὸν Τριγλάκη καὶ τὸν Νικό
 ἐκεῖνοι εἶναι θηρία, τίγρεις ἀλλὰ καὶ ἄνθρωποι, ὄρνιθες.

— Τίγρεις ἢ ὄρνιθες, εἶπεν ὁ Βορέλης μεσανοίγων
 μακρόν του ἐπανδύτην καὶ δεικνύων τὴν στήριγγα
 πιστολίων ἐξερχομένων ἀπὸ τὰ θυλάκια τῆς περισχι-
 δος του — ἐγὼ ἐδῶ τὸ ἱατρικόν τους.

— Καλὸ ἦταν νὰ εἶχες μαζὶ σου καὶ δύο ἄνθρωποι
 κύρ Βορέλη, ἐπειδὴ ὅταν ἰδοῦν τὰ στενά, ὅσον δειλοὶ
 ἂν ᾖναι, γίνοντ' ἐνίοτε σκυλιὰ μοναχά.

— Βάλλω καὶ δύο ἄνθρώπους μου εἰς τὴν αἰθου-
 ᾷς εἶναι εἰς τὸ πλάγι τῆς ἄλλης ὅπου θὰ ἔλθῃ νὰ κα-
 σῇ ἡ μεσίτρια . . . Ἀμα ἀκούσω τὴν παραμικρὴ φωνή
 παρουσιάζομαι ἀμέσως εἰς τὴν μία θύρα, καὶ οἱ ἄνθρωποι
 μου εἰς τὴν ἄλλη . . .

— Ἐτοιμά σου, τὸ λοιπὸν, κύρ Βορέλη, ἐπειδὴ ὁ
 καὶ ἂν ᾖναι θὰ φανοῦν.

— Ἔστω· ἠγαθὴν τὸ λοιπὸν, νὰ βάλω ἐκεῖ ὅ
 πρέπει τοὺς ἄνθρώπους μου . . . φθάνει νὰ μὴν ᾖναι
 τώρα καθὼς ἄλλοτε ἐπὶ ματαίῳ.

Ἡ συνομιλία διεκόπη διὰ συριγμοῦ ἀλλοκότου, ἐπέχ-
 ος τόπον νεύματος. Ὁ Κοκκινοχέρης ἐπλησίασεν εἰς πα-
 θυρόν τι ἵνα ἴδῃ τίς ὁ ἀναγγελλόμενος ὑπὸ τοῦ Στραβοπο-

— Νά . . . ἐρχεται καὶ ὅλα ἡ Κουκκουβάϊα. Αἱ !
 πιστεύεις τώρα, κύρ Βορέλη ;

— Βέβαια, τοῦτο μᾶς προϋπόσχεται κατ' ἑκαστὸν καλόν· π-
 δeneῖναι ἀρκετόν· τέλος πάντων νὰ ἰδοῦμεν, ἠγαθὴν
 νὰ διατάξω τοὺς ἄνθρώπους μου.

Καὶ ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἐξῆλθε διέ θύρας τῆς
 πλαγίας.

ΒΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΚΟΥΚΚΟΥΒΑΙΑ.

Τὸ ταχὺ τῆς Κουκκουβάϊας βῆμα καὶ αἱ ἐμψυχοῦσαι αὐτὴν θηριώδεις ὀρμαὶ ἀρπαγῆς καὶ φόνου, κατέστησαν ὀλοπόρφυρον τὸ δυστειδέστατον πρόσωπόν της· τὸ πρᾶσι-
νὸν τῆς ὀμμα ἐξήστραπτε χαρὰν ἀγρίαν.

Ὁ Στραβοπόδης ἠκολούθει αὐτὴν πηδῶν καὶ χωλαί-
νων. Καθ' ἣν στιγμὴν αὐτὴ κατέβαινε τὰς τελευταίας
βαθμίδας τῆς κλίμακας, ὁ υἱὸς τοῦ Κοκκινοχέρη, ὁ μοχθη-
ρὸς καὶ πανούργος οὗτος παῖς, θέπει τὸν πόδα του ἐπὶ
τῶν συρομένων πτυχῶν τῆς ἐσθῆτος τῆς Κουκκουβάϊας.
Ἡ αἰφνίδιος αὐτῇ ἀναχαίτισις ἔκαμε τὴν γραῖαν νὰ χάσῃ
τὴν ἰσοσταθμίαν της. Μὴ δυνηθεῖσα νὰ κρατηθῇ, ἔπεσεν
ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς, μὲ τὰς χεῖρας τεταμένας πρὸς
τὰ πρόσω, ἐγκαταλείπουσα τὴν πολύτιμον σπυρίδα της,
ἐκ' ἧς ἐχύθη ἐν ψέλλιον χρυσοῦν διὰ σμαράγδων καὶ μαρ-
γαριτῶν πεποικιλμένον . . . Ἡ Κουκκουβάϊα, τῆς ὁποίας
οἱ δάκτυλοι ἐξαίμακτώθησαν ὀλίγον ἐκ τῆς πτώσεως αὐ-
τῆς, ἐπῆρε τὸ ψέλλιον, μὴ διαφυγόν τὴν ὀξυκέσθειαν τοῦ
Στραβοπόδου, ἀνηγέρθη καὶ ὥρμησεν ἐμπλεως ὀργῆς κατα
τοῦ χωλοῦ παιδὸς, ὅστις ἀντὶ νὰ φύγῃ ἐπλησίαζε πρὸς
αὐτὴν μὲ ὑποκρισίαν λέγων·

— ὦ ἰ δυστύχημα! ἐσκόνταψες;

Ἡ Κουκκουβάϊα χωρὶς ν' ἀποκριθῇ, ἀρπάζει τὸν Στρα-
βοπόδην ἀπὸ τὰ μαλλία, καὶ κλίνας πρὸς τὴν παρειάν
αὐτοῦ, τὸν δαγκάνει ἀπηνῶς· τόσον ὥστε αἷμα ἐξῆλθεν
ὑπὸ τὸν ὀδόντα της.

Παράδοξον! Ὁ Στραβοπόδης, μ' ὄλην του τὴν μοχθη-
ρίαν, μ' ὅλους τοὺς δεινούς του πόνους, δὲν ἀφῆκεν ἀπὸ
τὰ χεῖλη του οὐδ' ὕβριν τινά, οὐδὲ κραυγὴν . . . Ἀπα-

σπύγγισε μόνον τὸ αἵματιθρεκτον πρόσωπόν του, καὶ εἶπε γελῶν κατηναγκασμένως πῶς·

— Κάλλιον ἔχω νὰ μὴ μὲ φιλήσης ἄλλη φορὰ μὲ τὴν ἀγάπην . . . ἤκουσες ; . . .

— Ἀυτὴ διατὶ, μωρὲ διαβολάκι, νὰ πατήσης τὸ φουστάνι μου . . . καὶ νὰ μὲ ρίψης ;

— Ἐγώ ; μὲ συγχωρεῖς . . . ἂ, Κουκκουδάκια, μὲ κακοφαινέται πολὺ, ἀν νομίζης ὅτι τὸ ἔκκαμα ἐπίτηδες . . . Τῆς καλῆς μου Κουκκουδάκις ἐγὼ θὰ κάμω ἕνα τοιοῦτο πρᾶγμα, ὅπου δὲν ἀγαπῶ κανένα εἰς τὸν κόσμον ὡστὶ αὐτήν ; Δεῖξέ με, μάλωσέ με, δάγκασέ με· ἡμπορεῖς νὰ μὲ κάμης ὅ,τι θέλεις, ὅμως ἐγὼ πάντοτε θὰ σὲ ἀγαπῶ, ὅπως ἀγαπᾷ ἕνα σκυλάκι τὸν αὐθέντη του, εἶπαν ὁ παῖς μὲ φωνὴν κολληκευτικωτάτην καὶ πλήρη μελιτος.

Ἀπατηθεῖσα ἐκ τῆς ὑποκρισίας τοῦ Στραβοπόδης, ἡ Κουκκουδάκις τὸν ἐπίστευσε καὶ ἀπῆλθε πρὸς αὐτόν·

— Αἱ, δὲν βλέπτει πλέον ! ἂς ᾔηαι πλέον αὐτὸ διὰ νὰ σοῦ γίνῃ μᾶθημα ἄλλην φορὰ, βρωμόπαιδο . . . Ἐγὼ χάριν ὅπου εἶμαι σήμερα εἰς τὰ καλά μου, πτωχὲ . . . Καὶ ποῦ εἶναι ὁ κατεργάτης, ὁ πατέρας σου ;

— Εἶναι μέσα . . . Νὰ πάγω νὰ τὸν φωνάξω ;

— Ὅχι . . . Ἦλθαν οἱ Παληκοκράτοι ;

— Ἀκόμη . . .

— Λοιπὸν ἔχω καιρὸν νὰ καταβῶ μιὰ νὰ ἰδῶ τὴν Φουρλίνη· ἔχω νὰ τοῦ εἰπῶ κάτι τι τοῦ γέρο στραβοῦλιακα . . .

— Θὰ καταβῇ εἰς τὸ ὑπόγειον τοῦ Δασκάλου ; εἶπεν ὁ Στραβοπόδης μὲλις ὑποκρύπτων τὴν σατανικὴν του χαράν.

— Θὰ καταβῶ, ναί . . . καὶ τί ἐβγάξεις τάχα σὺ ἀπ' αὐτό ;

— Ἐγώ ;

— Ναί, εἶδα καὶ μὲ ἡρώτησες μ' ἕνα τρόπον ἀλλόκοτον.

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βερόιας

— Ἐπειδὴ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν μου κἀτι ἀλλόκοτο πρᾶγμα.

— Τι;

— Λέγω, πῶς ἔπρεπε τοῦ ταλαίπωρου νὰ τοῦ φέρῃς κἂν κἀμμία δεσμὴ καρτιά νὰ παίξῃ νὰ περῇ τὴν ὥρα του. ὑπέλαβεν ὁ Στραβοπόδης ἐμπαικτικῶς ὅπου ἄλλῃ τῶρα δικσιδεῖται δὲν ἔχει παρὰ τὰ ποντίκια.

Ἡ Κουκκουβάϊα ἐκάρχησεν εἰς τὸν ἀστεϊσμὸν καὶ εἶπε πρὸς τὸν χαλὸν παῖδα·

— Τὰ παμπόνητρα, μωρέ! σοῦ λέγει κἀτι λόγους . . . ζῆλαρ μοναχί! . . . Πάγαινε γλῆγωρα νὰ μοῦ ἀνάψῃς ἓνα ἀλειμματοκέρι, νὰ μοῦ φεῖγῃς νὰ καταβῶ εἰς τοῦ Φουρλίνου . . . καὶ νὰ μοῦ βοήθησῃς ν' ἀνοίξω τὴν θύρα του . . . ἐπειδὴ μονάχη μου δὲν ἤμπορῶ . . . θέλει δύναμι πολλή...

— Ναί! . . . καὶ δὲν θὰ σοῦ ἐλθῶ εἰς τὸ ὑπόγειον ὅπου εἶναι σκοτεινὰ πῖσσα! Ἐγὼ φοβοῦμαι, εἶπεν ὁ Στραβοπόδης.

— Πῶς! πῶς! σὺ ὅπου εἶσαι ἓνα τετραπέραστο τοῦ διαβόλου, νὰ φοβῆσαι! Ἐλα, πάγαινε γλῆγωρα, καὶ εἰπὲ τοῦ πατέρα σου ὅτι ἔρθασα . . . ὅτι καταβαίνω μίαν νὰ ἰδῶ τὸν Φουρλίνον . . . νὰ τὰ ταιριάσω μαζὶ του . . . χάχ . . . ἄχ . . . ἄχ! ἐπρόσθετε τὸ ἀνθρωπόμορφον τέρας — τρέχα, τρέχα . . . ἔχεις νὰ φᾶς καὶ σὺ ἀπὸ ταῖς κουρέταις μας . . . πῆγαινε . . .

Ὁ Στραβοπόδης τότε ἐπορεύθη νὰ ζητήσῃ λύχνον ὥστε δυσχεραίνων. Ἐν τούτοις, ἡ Κουκκουβάϊα, ἐκ τῆς μέθης τῆς ἐπιτυχοῦς κλοπῆς τῆς κυριευμένης, ἔχωσε τὴν χεῖρα εἰς τὴν σπυρίδα τῆς καὶ ἀνεκύκλωσε τὰ ἐν αὐτῇ πολύτιμα πράγματα. Ἦθελε δὲ νὰ καταβῇ εἰς τὴν κρύπτην τοῦ Λασκίλου διὰ νὰ κρύψῃ ἐκεῖ προσωρινῶς τὸν ἠσχαυρόν, καὶ ὄχι διὰ νὰ χαιρεκακήσῃ, κατὰ τὴν συνήθειάν της, εἰς τὰ δεινὰ του. Προσεχῶς θέλομεν εἰπεῖ διὰ ποῖον λόγον, συνανέσει τοῦ Κοκκινόχεστ, ἡ Κουκκουβάϊα ἔβαλε τὸν

Δάσκαλον εἰς τὴν αὐτὴν ἐκείνην κρύπτην, ὅπου ὁ ἀλιτ-
ριος οὗτος εἶχε ρίψει ποτὲ τὸν Ῥοδόλφον.

Ὁ Στραβοπόδης κρατῶν ἐν φῶς, ἀνεφάνη εἰς τὴν θύ-
ραν τοῦ καπηλείου. Ἡ Κουκκουβάϊα τὸν ἠκολούθησεν εἰς
τὴν αἴθουσαν ἐν ᾗ ὑπῆρχεν ἡ διπτερος καταπακτὴ ἥτις
μᾶς εἶναι ἤδη γνωστὴ.

Ὁ υἱὸς τοῦ Κοκκινοχέρη, προφυλάττων τὸ φῶς ὅπως
ἐκράτει διὰ τοῦ κοίλου τῆς χειρὸς αὐτοῦ, καὶ προηγου-
μενος τῆς γραίας κατέβη βραδεὶ βήματι πατρὶνὴν τινὴν
κλίμακα ἀγούσαν πρὸς ἀπότομον κατήφορον παρὰ πόδα
τοῦ ὀπίου ὑπῆρχεν ἡ στερεὰ θύρα τοῦ ὑπογείου, τὸ ὅποιον
μικροῦ ἔδει νὰ γίνῃ ὁ τάφος τοῦ Ῥοδόλφου.

Ἀφοῦ ἐφθασεν εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδαν, ὁ Στρα-
βοπόδης ἐφάνη διστάζων ν' ἀκολουθήσῃ εἰσέτι τὴν Κου-
κουβάϊαν.

— “Ε, σκυλὶ τῆς σκύλας . . . ἐμπρός! τὸν εἶπεν αὐ-
τὴν τραφεῖσα.

— Εἶναι σκοτάδι πολὺ . . . τρέχεις καὶ τοῦ λόγου
σου τόσο . . . Νά, ὅπου σ' ἔφερα ἕως ἐδῶ . . . τί μέθ-
λεις πλέον; Ἐπαρε τὸ κεφάλι, κ' ἐγὼ παγαίνω . . .

— Καὶ τὴν θύραν, μωρὲ ἀνόητε, τὴν θύραν τοῦ ὑπογείου
. . . ἔμπορῶ ἐγὼ νὰ τὴν ανοίξω μόνη μου; Ἐμπρός, σὺ
λέγω.

— Ἐγὼ φοβοῦμαι.

— Τώρα ἔρχομαι, κακοῖσιζικο . . . κ' ἐσύ τὸ ἔξέραις.

— Μὲ φοβερίζεις; . . . τὸ λοιπὸν κ' ἐγὼ φεύγω.

Καὶ ὁ Στραβοπόδης ὀπισθοπόρῃσεν τινὰ βήματα.

— Ἀκουσε τὸ λοιπὸν . . . νὰ ἦσαι φρόνιμος, ἐπα-
λαβεν ἡ Κουκκουβάϊα καταστέλλουσα τὸν θυμὸν τῆς
καὶ ἔχω νὰ σοῦ δώσω καὶ τί.

— Τότε ναί! εἶπεν ὁ Στραβοπόδης ἐπιτρέφων, αὐ-
τὴν νὰ τοῦ λῆς, καὶ κάμε με ὅ,τι θέλῃς.

— Ἐλα, ἔλα . . . καὶ βιάζομαι.

— Ἐγὼ ἔρχομαι· εἶπέ μου ὅμως προτῆτερα πῶς θὰ ᾤ ἀρήσης νὰ κάμω τὸν Δάσκαλο πάλιν νὰ σκυλιάσῃ . . .

— Ἄλλοτε τὸν κάμνεις . . . σήμερα ἔγω δουλειά.

— Ἀιγάκι μόνον ἄφησε νὰ τὸν κάμω νὰ θυμώσῃ μο-
ναχά . . .

— Ἄλλοτε . . . σοῦ λέγω πῶς ἔγω δουλειά.

— Διατί λοιπὸν θέλεις ν' ἀνοίξῃς τὴν θύρα τῆς κατοικίας του;

— Αὐτὸ τὸ ἔξωσαι ἐγώ. Ἐλα, θὰ ἔλθῃς; Οἱ Παληκα-
ραῖοι ἴσως καὶ ὅλα ἔφθασαν ἐπάνω· ἔγω νὰ τοὺς ὁμιλήσω.
. . . Κάμει ὅ,τι σὲ λέγω καὶ δὲν θὰ τὸ μετανοήσῃς . . .
ἔλα.

— Κατάλαβε, Κουκκουβάϊα, τί ἀγάπη σοῦ ἔγω, ὅπου
ὅ,τι καὶ ἂν μοῦ εἶπῃς πρέπει νὰ τὸ κάμω, εἶπεν ὁ Στρα-
βοπόδης προχωρῶν βραδέως.

Τὸ αὐχμηρὸν καὶ τρέμον φῶς τοῦ λύχνου, μόλις δια-
σκεδάζον τὸν ζόφον τοῦ γνωστώδους ἐκείνου διαύλου, ἀπέ-
πεμπε τὴν σκιὰν τοῦ σχήματος τοῦ βδελυροῦ παιδὸς ἐ-
κείνου ἐπὶ τῶν πέριξ ὑποπρασίνων καὶ διεσπρωγῶτων
τοιχῶν, ἀποσταζόντων ὑγρασίας. Εἰς τὸ βάθος τοῦ δια-
δρόμου, ἀμυδρῶς πως, διεκρίνετο ἡ χαμηλὴ καὶ συντε-
τριμμένη ἀψὶς τῆς εἰσόδου τῆς κρύπτῃς, ἡ παχεῖα καὶ
σιδηρόηλος αὐτῆς θύρα, καὶ ἀναμέσον τούτων ὅλων τὸ ἐ-
ρυθρὸν περιώμιον καὶ ἡ λευκὴ καλύπτρα τῆς Κουκκου-
βάϊας.

Χάρις εἰς τὰς δυνάμεις τὰς ὁποίας αὐτὴ τε καὶ ὁ Στρα-
βοπόδης κατέβαλον, ἡ θύρα ἠνεώχθη τρίξασα ἐπὶ τῶν
σκιωρισμένων στροφῶν αὐτῆς· ἀναθυμιάσις δὲ ἀτμώδης
ἐξῆλθεν ἀμέσως ἐκ τοῦ ὧς ἡ νύξ σκοτεινοῦ ἀντροῦ ἐ-
κείνου.

Ὁ κατὰ γῆς ἀποτεθεὶς λύχνος ἀπέχυνεν ὀλίγον φῶς
ἐπὶ τῶν πρώτων βαθμίδων τῆς πετρίνης κλίμακος· αἱ
κατώτεραι ὅμως αὐτῆς καθίσταντο βαθμηδὸν ἀφανέστε-

ραι. Κραυγή τις, ἢ μᾶλλον βρυχηθὺς ἄγριος, ἐξῆλθε τότε ἐκ βαθύων τῆς κρύπτης.

— "Α! νά τον ὁ Φουρλίνης" εἶπε τὸ Καλχημέρα εἰς τὴν ραυμὰ του—ἐπέσερεν εἰρωνικῶς ἡ Κουκαουδάϊα.

Καὶ κατέβη βαθμίδας τινάς διὰ νὰ κρούῃ τὴν σφυρίδα τῆς εἰς γωνίαν.

— Πεινώ! ἀνέκραξεν ὁ Δάσκαλος μὲ λυσοσώδη φωνήν· ζήτησεν νὰ μ' ἀρήσουν ν' ἀποθάνω τῆς πεινας ὥστε σκυλεῖ λυσοσώτικο!

— Πεινᾷς! μωρὲ, τί λές! εἶπεν ἡ Κουκαουδάϊα διηρημένη εἰς καγχασμούς—βύζανε τὸ δάκτυλό σου, ἀπὸ πεινᾷς...

Ἠκούσθη τότε ὁ κρότος ἀλύσεως κλονουμένης σφοδρῶς· ἑπομένως στεναγμὸς κεκρατημένης πλὴν θηριώδους ἀδυναμίας ἐμπλειως.

— Πρόσεχε καλὰ! πρόσεχε! θὰ κάμης πάλιν πάτα εἰς τὸ ποδάρι σου, καθὼς εἰς τὸ ὑποστατικὸ τοῦ Βουκιβάλ. Ταλαίπωρε πατέρα! εἶπεν ὁ Στραβοπόδης.

— Καλὰ σοῦ λέγει τὸ παιδί· κάθου ἤσυχος, Φουρλίνη, ἐπανελάβεν ἡ γραῖα· ἡ ἀλυσιδα, βλέπεις, εἶναι πολὺλὰ "γερή" εἶναι ἀπὸ τοῦ γέρο Μικροῦ, κ' ἐκεῖνος δὲν ἔχει σάπια πράγματα. Ἐσὺ πάλιν τὰ πταίεις" ποῦς σοῦ εἶπε ν' ἀρήτης νὰ σὲ δέσουν ἀπὸ τὸ ποδάρι ἐνῶ ἐκοιμῶσουν, καὶ νὰ σὲ καταιβάσουν ἐδῶ... εἰς τὴν ὁρσῖα... δια νὰ μὴν τύχη καὶ "ζυνίσης εἰς τὴν ζέστη, ἃ παλτόγερε!

— Ἐλα δὲ ὑποῦ ἐδῶ πάλιν θὲ νὰ μουχλιάσῃ! εἶπεν ὁ Στραβοπόδης.

Καὶ ἰδοὺ πάλιν ἠκούσθη ὁ κρότος ἀλύσεων.

— "Ἄκουε, ἄκουε τὸν Φουρλίνη ὅπου πεταρίζει ὥσπ' κάμμια πεταλούδα δεμένη ἀπὸ τὸ ποδάρι, εἶπεν ἡ γραῖα· θὰρῶ πῶς τὸν βλέπω...

— Πεταλούδα! πέτα! πέτα!... Καὶ τὸν Δάσκαλο χαίρετα!...—εἶπε ψάλλων ὁ Στραβοπόδης.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚὴ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚὴ ΘΕΣΣΟΝΙΚΗΣ

Ἡ ἐπὶ αὐτὴ μεγάλως ἔτερψε τὴν Κουκκουδαΐαν.
Ἐθεσε τότε αὐτῇ τὴν σφυρίδα τῆς εἰς τρύπαν τινὰ σχη-
ματισθεῖσαν ἐκ τῆς εὐθεῖας τοῦ περὶ τὴν κλίμακα τοίχου,
καὶ μετὰ τοῦτο εἶπεν ἀνεγερθεῖσα·

— Κύτταξ' ἐδῶ, Φουρλίνη . . .

— Ποῦ νὰ ἰδῇ ἐκεῖνος! ἐπέφερεν ὁ Στραβοπόδης.

— Τῶνόντι, ἔχει δίκαιον ὁ μικρός . . . "Ἄς ᾔηται ἀκούσ' ἐδῶ, Φουρλίνη! δὲν ἔπρεπε, καλέ μου, ὅταν ἐπεστρέφαιμι ἀπὸ τὸ ὑποστατικὸν ἐκεῖνα, νὰ φανῇς τόσον μικροψυχός . . . νὰ μ' ἐμποδίσῃς τοῦ νὰ ρθειῶ τὸ πρόσωπα τῆς Σουσου-
ραδᾶς μετὰ τὸ βιτωύλι . . . Πολλὴ τιμὴ τὴν ἀπέκτισες! πολλὴ φιλανθρωπίαν! σιγὰ σιγὰ ἐπῆγαινας νὰ γίνῃς καὶ καταδότῃς μας . . . ἤμπορῶσαι, στραβοῦλιακα, σιγὰ σιγὰ νὰ γᾶς τὰ κρεατὰ μας . . .

— Πῆγαινε δὲ Κουκκουδαΐα, νὰ φάγῃ τῶνόντι τὰ κρεατὰ σου ὁ γέρον στραβοῦλιακός, ἐπεὶ δὲ πεινᾷ! ἀνέ-
κραξεν ὁ Στραβοπόδης σπρώξας αἰφνιδίως μὲ ὄλας τοῦ τὰς δυνάμεις τὴν γραΐαν ἐκ τῆς ῥάχως αὐτῆς . . .

Ἡ Κουκκουδαΐα ἔπεσε πρὸς τὰ ἐμπρός, τομεράν ἐκ-
βαλοῦσα ἄρᾶν. Ἐπειτα ἠκούσθη κυλιομένη πρὸς τὰ κάτω
τῆς πετρίνης κλίμακος . . .

— Ἐς . . . Ἐς . . . Ἐς . . . ἄρπα την, τὴν Κουκκου-
δαΐαν . . . πιὰς την . . . πιὰς την . . . γέρον—ἐπρόσθεσεν
ὁ Στραβοπόδης.

Ἀρπάσας ἐπομένως τὴν σφυρίδα κάτωθεν τῆς πέτρας
ὅπου εἶδεν ὅτι τὴν εἶχε κρύψει ἡ γραΐα, ἀνέβη ἐν ἀκαρεῖ
τὴν κλίμακα φωνάζων με ἀκρατήτους γέλωτας·

— Τώρα δὲ ἤϊζε, Κουκκουδαΐά μου, τὸ σπρώξιμόν,
καὶ ὄχι προτῆτερα, πῶς; Δὲν ἔχει πλέον νὰ με δαγκά-
σῃς ἕως τὸ αἷμα . . . "Ἄ! νὰ μάθῃς ἐσύ! ἐθαύρῳσαι πῶς
δὲν σοῦ τὸ ἐφύλαγα τὸ πάθος, ἐς . . . ἀκόμη τὸ αἷμα ὁ-
ποῦ μοῦ ἐβγαλες δὲν ἐσταμάτησε.

— Τὴν κρατῶ . . . τὴν ἔχω εἰς τὰς χεῖράς μου, ὦ!

εἰς τὰς χεῖράς μου, ἀνέκραζεν ὁ Δάσκαλος ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς κρύπτης.

— Κράτει τὴν, γέρο, καὶ νὰ τὰ μοιρασθοῦμεν, εἶπεν ὁ Στραβοπόδης μυκτηριστικῶς.

— Διὰ τὸν Θεό, βοηθηστέ με! ἀνέδωσεν ἡ Κουκκουβάϊα μὲ φωνὴν πνιγμένου ἀνθρώπου.

— Σ' εὐχαριστῶ . . . Στραβοπόδη, ἐπανελάθεν ὁ Δάσκαλος· σ' εὐχαριστῶ!—Καὶ ἤκούσθη ἀναδίδων ἄσθμα φρικαλέας χαρᾶς.—"Ὡ! σὲ συγχωρῶ δι' ὅσα καὶ ἂν μ' ἐπροξένησες, ταλαιπώρε, κακὰ . . . καὶ εἰς ἀνταμίσθην σου . . . θ' ἀκούσης τῶρα τῆς Κουκκουβάϊας τὰς φωνάς!!! Ὁ ἀκούσης τὸ πτηνὸν τοῦ θανάτου . . .

— Εὐγε! . . . θὰ ἔχομεν θέατρο, καθὼς μουίζει τὸ πρᾶγμα . . . ἐγὼ ἐκάθησα καὶ ὅλα εἰς τὰ πρῶτα θεωρεῖα. εἶπεν ὁ Στραβοπόδης καθήσας εἰς τὰ ἐπάνω τῆς κλίμακας.

Ἀνύψωσε τότε ὁ παῖς τὸν λύχνον ἵνα φωτίσῃ, εἰ δυνατόν, πλειότερον τὴν φοβεράν σκηνὴν ἣτις προητοιμάζετο εἰς τὰ βάθη τῆς κρύπτης· ἀλλὰ τὸ σκότος ἦτο ἱερωτάτον . . . καὶ τὸ ὀλίγον ἐκεῖνο φῶς ἀσθενέστατον. Ὁ υἱὸς τοῦ Κοκκινόχερῃ δὲν διέκρινε τίποτε . . . Ἡ πάλιν τοῦ Δασκάλου μετὰ τῆς Κουκκουβάϊας ἦτον ὑπόκωφος, λυσσώδης, ἄνευ λέξεως, ἄνευ φωνῆς. Μόνον ἤκούοντο ἐκ διαλειμμάτων αἱ θορυβῶδεις ἀναπνοαὶ, ἡ πνιγρὰ οἰωγὰ, αἱ συνοδεύουσαι πᾶσαν πάλιν σφοδρὰν καὶ ἐπίμοχθον.

Ὁ Στραβοπόδης, εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα καθήμενος, ἔτριψε τότε νὰ κρούῃ τοὺς πόδας του κατὰ γῆς μὲ τὸν ῥυθμὸν τὸ ὁποῖον συνήθως ἀποτελοῦσιν οἱ ἀνυπόμονοι νὰ ἰδῶσιν ὅσον τάχιστα ἀναπετασμένοι τὸ καταπέτασμα τῆς σκηνῆς θεαταί· ἐπομένως ἐκραύγασε τὰ συνήθη εἰς τὰ μικρὰ θεάτρα τῶν Παρισίων·

— Αἶ! τὸ καταπέτασμα . . . τὸ παρασταθισόμενον... μουσικὴ!

— Μωρὲ, δὲν μοῦ φεύγεις ἀπὸ τὰ νύχια, νὰ 'ξεύρω

Δημόκριτος Κεραυνῆς Βιβλιοθήκη Θεσσαλονίκης

καί τι! ἐρόγγυτον ὁ Δάκκαλος εἰς τὸ βῆλος τῆς κρύπτης.
Ὡς σὲ κάμω ἐγώ . . .

Ἡ Κουκκουβάϊα τὸν διέκοψε σπυρδαῖστα ὑπὸ τὰς δυνάμεις τοῦ μὲ ἀντίστασιν οἶκν ἐμπνέει εἰς τὸν ἀνθρώπον ὁ ῥόδος τοῦ θανάτου.

— Δυνατώτερα . . . Δὲν ἀκούεσθε . . . ἀνέκραξεν ὁ Στραβοπόδης.

— Δάκκαλέ μου ἐστὶ τὸ χέρι· δὲν μοῦ φεύγεις, νὰ ῥεῦ-
ρω ὅτι θα σπαράξῃς, ἐπανελάθεν ὁ Δάκκαλος.

Ἐπομένως, περιστείλας, ὡς φαίνεται, τὴν Κουκκου-
βάϊαν, ἐπρόσθεσεν·

— Αὐτοῦ . . . τώρα εἶσαι καλὰ . . . Ἄκουε λοιπὸν
τώρα . . .

— Στραβοπόδη, φώναξε τὸν πατέρα σου! ἀνέκραξεν
ἡ Κουκκουβάϊα μὲ πνευστιῶσαν, ἐξηντημένην φωνήν.—
Διὰ τὸν Θεό, βοήθεια! . . . βοήθεια! . . .

— Ἐξω . . . ἔξω τοῦ θεάτρου τὴν γρηῃ, ὁποῦ μᾶς
ἐμποδίζει μὲ ταῖς φωναῖς τῆς ν' ἀκούσωμεν τὸ δράμα,
εἶπεν ὁ χωλὸς παῖς καγχάζων·—κάτω σὶ ταραζῖαι!

Αἱ κραυγαὶ τῆς Κουκκουβάϊας δὲν ἠδύναντο ν' ἀκου-
σθῶσιν ἐπάνω· ὑπῆρχον ἐν τῷ μεταξὺ δύο ὑπόγεια.

Ἡ βδελυρὰ γυνή, βλέπτουσα ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἐλπίς
βοήθειας ἐκ μέρους τοῦ υἱοῦ τοῦ Κοκκινοχέρη, ἠθέλησε νὰ
κεντήσῃ τελευταῖον τὴν φιλοκέρδειάν του.

— Στραβοπόδη, παιδί μου, πῆγαινε νὰ φωνάξῃς νὰ
ἐλθουν, καὶ νὰ σοῦ δώσω τὴν σπυρίδα μου· εἶναι γεμάτη
διαμαντικά... τὴν ἔχω αὐτοῦ δά, ὑποκάτω ἀπὸ μίαν πέτρα.

— Μωρὲ, γενναιότητα! Εὐχαριστῶ, κυρά μου, εὐχα-
ριστῶ . . . Θάρρείς ὅτι τὴν σπυρίδα σου τὴν ἄφησα ἐκεῖ
ὅπου τὴν ἐβαλες; Ἄκουέ την . . . ἀκουε πῶς κουδουνί-
ζει . . . εἶπεν ὁ Στραβοπόδης τινάσσων αὐτήν·—Δός μου
δύο σολδιὰ ν' ἀγοράσω νὰ φάγω κἀνένα ζεστό πλακοῦντι,
καὶ νὰ σοῦ κραῶ εὐθὺς τὸν πατέρα!

— Πήγαινε, κ' ἐγὼ νὰ σοῦ . . .

Ἡ Κουκκουδάϊα δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ. Νέ διερχόθη σιωπὴ. Ὁ γωλὸς παῖς ἤρχισε πάλιν νὰ κροτῶν τὸν πόδα του με ῥυθμὸν ἐπὶ τῆς βαθμίδος εἰς τὴν ἐστῆρ. Ζετο, συνοδεύων τὸν κρότον με ἐπανειλημμένας φωνάς. — ὦ ἀρχήσετε; Αἱ! τὸ καταπέτασμα . . . ἢ τώρα τὸ κάμνω χίλια κομμάτια! τὸ παρασταθσόμενον!... μουσική.

— Οὕτω πῶς δὲν θὰ μοῦ πρυπᾶς πλέον τὴν ἀκοή γραῖα στρίγλα, με τὰς κραυγὰς σου, ἐπανελάθειν ὁ Δάσκαλος μετὰ τινα λεπτὰ, καθ' ἃ βέβαια ἠδυνήθη νὰ φράξῃ τὸ στόμα τῆς γραῖας. — Γνωρίζεις, ἐπανελάθε με φωνὴν βραδείαν καὶ βραγγώδη, ὅτι δὲν θέλω ἐγὼ νὰ σὲ τελειώσω ἡλίγωρα. . . Μ' ἐβασάνισες, θὰ σὲ βασάνισω. . . Ἐγὼ νὰ σοῦ εἰπῶ κάμποσα πρὶν σὲ θανατώσω. . . ναι, κάμποσα πάλιν. . . τι ἀγωνίαν ἔχω νὰ σὲ κάμω νὰ ὑποφέρῃς. . .

— Ἀς λείπουν ὅα, γέρο, αὐταῖς αἱ μωρολογιαὶ! ἀκραῖεν ὁ Στραβοπόδης ἡμιεγειρόμενος ἐκδικήτου τῆν, ἀλλὰ μὴ τῆς κάμης κακὸ πολὺ. Εἶπες νὰ τὴν θανατώσῃς. . . ὑποφέρειν ὁ λόγος; ψεύματα; Ἐγὼ τὴν Κουκκουδάϊα τὴν θέλω. . . σοῦ τὴν ἐδόσα διὰ νὰ κάμῃς μίαν στιγμὴ τὴν δουλειά σου, ἀλλὰ πάλιν θὰ μοῦ τὴν ἐπιστρέψῃς. . . ἡ τύχη καὶ μοῦ τὴν χαλάσῃς. . . δὲν θέλω ἐγὼ τὴν Κουκκουδάϊα μου νὰ μοῦ τὴν ἀφανίσουν ἄλλῶς παγαῖν, τώρα καὶ φωνάζω τοῦ πατέρα.

— Μείνε ἡσυχος, καὶ θὰ λάβει μόνον ὅ,τι τῆς πρέπει ἓνα μάθημα καλὸ. . . εἶπεν ὁ Δάσκαλος φοβηθεὶς μήτις ὁ Στραβοπόδης καλέσῃ ἀληθῶς βοήθειαν.

— Τότε ναι, εὐγε! ἰδοὺ ἀρχίζει ἡ παράστασις. . . εἶπεν ὁ υἱὸς τοῦ Κοκκινογέρι, ὅστις δὲν ἐπίστευεν ὅτι ὁ Δάσκαλος εἶχε σκοπὸν ν' ἀφαιρέσῃ τερόντι τὴν ζωὴν τοῦ βδελυροῦ ἐκείνου καθάρματος.

— Ἀς εἰποῦμεν τὸ λοιπὸν, Κουκκουδάϊα, κάμποσα περὰς ἡ ὥρα, ἐπανελάθειν ὁ Δάσκαλος με ἀτάραχον φωνήν.

νῆν. — Πρῶτον μὲν πρέπει νὰ μάθῃς . . . ὅτι ἀπ' οὗτου εἶδα εἰς τὸ ἀνθρώπινον τοῦ Βουκεβάλ, ἐκεῖνο τ' ὄνειρον, δι' αὐτὸ ἀνεβόλησα διὰ τὰ κακουργήματά μου, ἀπ' οὗτου εἶδα τὸ ὄνειρον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὀλίγον ἐλείψα νὰ μὲ κάμῃ τρελλόν . . . καὶ θὰ μὲ κάμῃ τρελλόν . . . ἐπειδὴ εἰς τὴν μοναξίαν καὶ βαθυτάτην ἐργίαν ὅπου ζῶ τὴν σήμερον, ὅλοι μου οἱ συλλογισμοὶ εἰς αὐτὸ ἀπολήγουσι καὶ χωρὶς νὰ θελῶ . . . παραδόξον ἐπαθὺ μεταβολὴν . . . Ναι . . . ἐδόθη λύθην τὴν προτέραν ὡμότητά μου . . . Πρῶτον, δὲν σ' ἀρῆκα νὰ τυραννήσῃς τὴν Κελαϊδόσπρην . . . τοῦτο ἀκόμη δὲν ἦτο τίποτε . . . Δεσμευσασά με ἐκτὸς τοῦ ὑπνῶσιου τούτου, παραδόξασά με εἰς τὸ ψῆχος καὶ τὴν πείναν . . . ἀλλ' ἀπολυτρώσωσά με καὶ τῆς συναναστροφῆς σου . . . μὲ πρῆκες ὅλον εἰς τὴν τῶν σκευῶν μου κατὰπληξιν. Ὡ! δὲν γινωρίζεις τί ἐστὶ τὸ νὰ ᾔναι τις μόνος . . . πάντοτε μόνος . . . ὡς ἐν μαύρον κάλυμμα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς εἶπεν ὁ ἀνῆλκός ἐκεῖνος ἄνθρωπος ὅστις μ' ἐπιμύθησε . . . εἶναι πράγμα φοβερόν . . . Ὡ! . . . εἰς τὴν ἰδίαν ταύτην κορυπτήν ἐβόυσα καὶ ἐγὼ ἐκεῖνον διὰ νὰ τὸν θανατώσω . . . καὶ ἡ κορυπτή αὕτη εἶναι ὁ τόπος τῆς καταδίκης μου . . . καὶ θεῖαι γίνεαι καὶ τὸ μνημῆμά μου ἴσως . . . εἶναι, σὲ λέγω, φοβερόν πράγμα. Πάν ὅ,τι ἄνθρωπος ἐκεῖνος μοῦ προεῖπεν, ἐπραγματοποιήθη. Μοῦ εἶπε· Κατεργάσῃς τῆς δυνάμεώς σου . . . θὰ γίνῃς παύγιον τῶν ἀσθενεστέρων. Ἰδοὺ ἐγίνε. Μοῦ εἶπε, κεχωρισμένος τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον, ἀπεναντι τῆς αἰωνίου ἀναμνήσεως τῶν κακουργιῶν σου, θέλεις μίαν ἡμέραν μεταμειλῆθαι διὰ τὰς κακουργίας σου . . . Ἰδοὺ ἡ ἡμέρα αὕτη ἀφίχθη . . . ἡ μόνωσίς μου μὲ ἤρπασε . . . Ποτὲ δὲν ᾔθελα τὸ πιστεύσει ὡς δυνατόν . . . Δευτέρα ἀπόδειξις τοῦ ὅτι εἰμαι ἴσως καλῆτερος παρ' ὅ,τι ἤμην πρότερον . . . εἶναι ἡ ἐπαρκὴς χαρὰ τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι κρατῶν σε . . . ἀνθρωπόμορφον τέρας . . . εἰς τοὺς ὄνυχάς μου ταύτην τὴν στιγμήν . . . ὅχι διὰ νὰ ἐκδικηθῶ ἐγὼ,

...ἀλλὰ διὰ νὰ λάβουν διὰ χειρός μου ἐκδίκησιν τὰ θύματά μας... Ναί, χρέος θὰ ἐκπληρώσω... ὅταν, διὰ τῆς ἰδίας μου χειρός τημωρήσω τὴν συνένοχόν μου... Φωνὴ τις μέ λέγει ὅτι, ἂν ἐπιπτες ἀρχήτερα εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, πολὺ αἶμα... ὦ ! αἶμα πολὺ δὲν ἤθελε χυθῆ. Τὴν σήμερον ἐβδελύχτην τοὺς προτέρους φόνους μου, καὶ ὅμως δὲν σὲ φαίνεται παράδοξον ; μέλλων νὰ πράξω πρὸς σὲ φρικώδη φόνον, φόνον προοιμισμένον διὰ φρικωδεστάτων μαρτυριῶν... νὰ μὴ φοβοῦμαι τελείως, ἀλλὰ μᾶλλον μὲ ἄκραν νὰ τὸν μελετῶ πεποιθῆσιν ;... Αἶ ; λέγε· λέγε... πόθεν τοῦτο ;

— Εὖγε ! παίζεις λαμπρά... γέρο στραβούλιακα, λαμπρά ! τώρα νὰ ἰδοῦμεν, ἀνέκραξεν ὁ Στραβοπόδης χειροκροτῶν. — Εἰς τὰ ψεύματα, δὲν τὰ λὲς αὐτὰ ὅλα ; διὰ νὰ γελάσωμεν ;

— Διὰ νὰ γελάσωμεν, ἐπανέλαθεν ὁ Δάσκαλος μετὰ βραχῶδους φωνῆς. — Στάσου, Κουκκουβάϊα, στάσου· ἄρξες νὰ σοῦ εἰπῶ τίνι τρόπῳ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἦλθα εἰς μετάνοιαν. Ἐξεύρω ὅτι αὐτὰ ἐσένα δὲν σ' ἀρέσκουν τελείως... καρδιά ἀποσκληρυμμένη, ὅμως θὰ καταλάβῃς πόσον ἀδυσώπητος πρέπει νὰ φανῶ εἰς τὴν κατὰ σοῦ ἐκδίκησιν τὴν ὅποιαν μελετῶ ἐν ὀνόματι τῶν θυμάτων μας... Πρέπει νὰ σπεύσω... Ἡ χαρὰ τοῦ ὅτι σὲ κρατῶ ἐνταῦθα κάμνει τὸ αἶμά μου νὰ σκιρτᾷ... αἱ μήνιγγές μου κτυποῦν σφοδρῶς... καθὼς ὅταν ἀπὸ τὴν πολλὴν συλλογὴν τοῦ ὀνείρου ἐκείνου σαλεύουν αἱ φρένες μου... ἴσως πλησιάζει νὰ μὲ κυριεύσῃ μία ἐκ τῶν κρίσεων ἐκείνων... πλὴν θὰ προσθίσω βέβαια νὰ σοὶ καταστήσω τὴν προσέγγισιν τοῦ θανάτου φρικαλέαν, ἀναγκάζων σε νὰ μὲ ἀκούσῃς πρότερον...

— Καρδιά, Κουκκουβάϊα ! ἀνέκραξεν ὁ Στραβοπόδης, καρδιά νὰ τοῦ ἀποκριθῇς !... Ἀλλὰ τί ! δὲν ἀπεττήθισες καὶ σὺ τὸ μέρος σου ;... Ἐκατάλαβα ! Δὲν λὲς τοῦ γέρο γέωμᾶ νὰ σοῦ κάμῃ τὸν ὑποβολέα !

— Τοῦ κακοῦ!... ναί!... δάγκανέ με ὅσον θέλῃς, ἐ-
 πανέλαθεν ὁ Δάσκαλος μετὰ νέκν σιωπῇν — δὲν μοῦ φεύ-
 γεις, ὅχι· μοῦ ἔκοψες τὰ δάκτυλα ἕως εἰς τὸ κόκκαλον...
 ἀλλὰ σοῦ ἀποσπῶ τὴν γλῶσσαν ἂν κινήθῃς... Τὴν οὐ-
 λῖαν μας. Ἰδὼν τὴν ἐρημίαν μου, τὴν ἀπέραντον ἐρημίαν
 μου εἰς τὸ σκότος καὶ τὴν σιωπῇν, ἤρχισα νὰ κυριεύωμαι
 ἀπὸ μανίας τρομερᾶς... μηδὲν δυναμένης... καὶ πρῶτην
 τότε φορὰν ἠρθάνην εἰς τὰς ρρένας μου σάλον... Ναί·
 ἐξυπνος ἐπανείδῃ τὸ ὄνειρον... ἐξεύρεις; τὸ ὄνειρον... Τὸ
 γερόντιον τῆς ὁδοῦ 'Ραῦλ... τὴν πεντησέτην γυναικα...
 τὸν βιηδέμητορον... καὶ σέ... ἱπταμένην ὑπεράνω ὅλων
 αὐτῶν τῶν φαντασμάτων... σέ λέγω, φοικῶδες πρᾶγμα!
 Εἶμαι τυφλὸς... καὶ ἡ φαντασία μου λαμβάνει σχῆμα,
 σῶμα, διὰ νὰ μοῦ παραστήνῃ ἀδικαλείπτως μὲ τρόπον
 ἐρατὸν, ψήλαφτόν σχεδὸν... τὰ πρόσωπα τῶν θυμάτων
 μου... Ἀλλὰ καὶ τ' ὄνειρον ὅταν δὲν βλέπω, τόσον πε-
 ριστρέφεται ὁ νοῦς μου εἰς τὰ πεπραγμένα μου, ὥστε μόνῃ
 ἡ ἀναπάλησις αὐτῶν φέρει φαντάσματα ἐνώπιόν μου...
 Βεβαίως, ὅταν κἀνείς σπερῇται τῆς ὁράσεως, πᾶσα φοβερά
 ἰδέα ἀπεικονίζεται σχεδὸν ὡς αἰσθητὴ ἐντὸς τοῦ πνεύμα-
 τος... Μολοντούτο... ἐνόησε, ἐκ τῆς συνεχοῦς αὐτῆς
 θεωρίας εἰς τὴν ὁποίαν θέλων μὴ θέλων ὑπέκω μετὰ
 τρόμου... μὲ φαίνεται ὅτι τὰ δεινὰ ταῦτα τὴν θέαν
 μαρμαλύκει... λαμβάνουν πρὸς ἐμὲ οἶκτον... ὠχρίδν...
 ἐξελείφονται, γίνονται ἀφαντα... Τότε μὲ φαίνεται ὅτι
 ἐξυπνῶ ἀπὸ ὄνειρον δεινόν... ἀλλ' αἰσθάνομαι εἰς τὸ
 σῶμα μου μίαν ἀδυναμίαν, μίαν νάρκωσιν... καί, τὸ
 πιστεύεις;... ὦ! πόσον θὰ γελάσῃς... Κουκκουβάϊξ!
 κλαίω... ἀκούεις;... κλαίω... Δὲν γελάς;... Ἀλ-
 λὰ γέλασε!... γέλασε!...

Ἡ Κουκκουβάϊα ἐξέβαλεν οἰκωγὴν βαθεῖαν, ὥστε πνι-
 γομένου...

— Πλέον ἀψά! ἀνέκραξεν ὁ Στραβοπόδης· δὲν ἀκούεσθε...

— Ναι, υπέλαβεν ὁ Δάσκαλος, κλαίω, διότι καὶ ὁ θυμὸς εἶναι μάταιος. Λέγω κατ' ἐμαυτὸν μεθούριον, αἰωνίως, τὰ αὐτὰ πάλιν θέλουν εἰς ἐμὴν ληρῆν· ἡ αὐτὴ παραφροσύνη, ἡ αὐτὴ θλίψις. Ζωή! . . . ὦ! Ζωή! . . . Καὶ νὰ μὴ προτιμῶ τὸν θάνατον παρὰ νὰ ταρῶ ζωντανὸς εἰς αὐτὴν θυσσον ἣν σκάπτει ἀκαταπαύστως ἡ φαντασία. Τυφλὸς, ἐρημὸς καὶ δεσμώτης . . . τί νὰ μοῦ διατῇ φρένα ἐκ τῶν ὀδυνῶν μου; Οὐδέν . . . οὐδέν ποταν τὰ φαντάσματα παύσωσι μίαν στιγμὴν τοῦ εἰνῶσι καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ μελανοῦ πέπλου ποῖον ἔχω πρὸ ὀφθαλμῶν, νέα βάσανα, νέα μαρτυροῦμαι νὰ παραβάλλω τὴν διαγωγὴν μου μετὰ τὴν γῆν ἄλλων ἀνθρώπων. Ἄν ἤμην, λέγω, τιμὸς, ἀνδρῶν ἢ θεῶν εἶσθ' ἐλεύθερος, ἡσυχος, εὐτυχὴς, ἀγαθὸς καὶ τιμώμενος ἐκ τῶν οἰκείων μου . . . ἀντὶ νὰ ἦ φίλος καὶ δέσμιος ἐντὸς ταύτης τῆς εἰρηκτῆς, εἰς κρίσιν τῶν συνενόχων μου . . . Φεῦ! ἡ λύπη τῆς αἰσθάνεται τις ὅταν δι' ἐνὸς κακουργήματος γένηται εὐτυχίαν τοῦ εἶναι πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν μετάνοιαν. Καὶ ὅταν εἰς τὴν μετάνοιαν ἐνοῦται κόλασις τοσοῦτον στήρὰ καὶ ὀδυνηρὰ . . . ἥτις μεταβάλλει τὴν εὐτυχίαν εἰς μακρὰν αὐπνίαν ἐμπλεωὴν ἐκδικητικῶν ὀπτασιῶν, δυσωπῆτων σκέψεων . . . ἴσως τότε ἡ συγγνώμη τῶν ἀνθρώπων ἔπεται τῶν ἐλέγχων τοῦ συνειδύτος καὶ τῆς λύπης . . .

— Πρόσεξε, γέρο! ἀνέκραξεν ὁ Στραβοπόδης καινούριον τίποτε θέλομεν· αὐτὰ εἶναι παλαιὰ· ρίζομεν!!!

Ὁ Δάσκαλος δὲν ἐπρόσεξεν εἰς τὸν νῦν τοῦ Κοκκινοῦ.

— Θαυμάζεις, Κουγκουβάϊα, ὅτι μ' ἀκούεις ὅτε λούντα· πῶς; Ἄν ἐξηκολούθουν νὰ παραδέρωμαι τῶν νέων αἰμοχαρῶν ἐγκλημάτων, ἢ εἰς τὴν ἀγρίαν

ζωῆς τοῦ κατέργου, ποτὲ βέβαια ἡ σωτήριος αὕτη μεταβολὴ δὲν ἤθελε γίνεαι εἰς ἐμὲ, τὸ γνωρίζω . . . Ἀλλὰ κατάρμονος, ἀλλὰ τυφλὸς, ἀλλ' ἀπὸ ἐλέγχους σπαραττόμενος ἰρατοὺς, τί ἄλλο ἡδυνάμην νὰ μελετῶ ; Κακουργήματα νῦν ; Πῶς νὰ τὰ πράξω ; Νὰ δραπετεύσω ἐντεῦθεν ; Πῶς ; Καὶ ἂν ἐδραπέτευα . . . νὰ ὑπάγω ποῦ ; εἰς τί νὰ μὲ χρησιμεύσῃ ἡ ἐλευθερία μου ; Ὅχι, τοῦ λοιποῦ θέλω ζῆσαι εἰς νύκτα αἰώνιαν, μεταξὺ τῶν ἀγωνιῶν τῆς μεταμελείας καὶ τοῦ φόβου τῶν φοβερῶν ὀπτασιῶν, ὑφ' ὧν καταδιώκομαι . . . Ἐνίοτε μολοντοῦτο . . . ἀσθενὴς ἀκτὶς ἐλπίδος . . . διαχυγάζεται ἐν τῷ σκότει μου . . . στιγμὴ γαλήνης διαδέχεται τὴν κόλασίν μου . . . ἐπειδὴ ἐνίοτε ἰσχύω νὰ ἐπιτιμῶ τὰ καταδιώκόντά με μορμολύκεια, ἀπωθῶν αὐτὰ διὰ τῆς ἀναμνήσεως τοῦ ἐντίμου καὶ εἰρηνικοῦ παρελθόντος μου, ἀναβλίνων διὰ τῆς φαντασίας εἰς τοὺς πρώτου καιροῦς τῆς νεότητος καὶ παιδικῆς μου ἡλικίας . . . Κατ' εὐτυχίαν, βλέπετε, οἱ ἐξωλέστατοι ἀλιτῆριοι ἔχουν τοῦλάχιστον ἔτη τινὰ εἰρήνης καὶ ἀθωότητος εἰς ἀντιμέτρησιν τῆς ἐν κακουργίαις καὶ αἵμασιν ἐπιλοίπου ζωῆς των. Κάνεις δὲν εἶναι ἐκ γενετῆς κακός . . . Οἱ φανλότεροι ἐγνώρισαν τὴν ἐρασμίαν ἀγνότητα τῆς παιδικῆς ἡλικίας . . . ἐγνώρισαν τὰς γλυκείας τέρψεις τῶν ποθεινῶν ἐκείνων χρόνων . . . Διὰ τοῦτο λοιπόν, σὲ λέγω, ἐνίοτε αἰσθάνουμαι παραμυθίαν τινὰ πικρὰν λέγων κατ' ἐμαυτόν· Τὴν ὥραν ταύτην εἶμαι τὸ βδέλυγμα ἀπάντων, ἀλλ' ὑπῆρξε καιρὸς καθ' ὃν μὲ ἡγάπων, καθ' ὃν μ' ἐπροστάτευον, διότι ἤμην ἀβλαβὴς καὶ ἀγαθός . . . Φεῦ ! . . . ἀνάγκη νὰ προσφεύγω εἰς τὸ παρελθόν . . . ὁσάκις δύναμαι . . . διότι αὐτοῦ μόνον εὐρίσκω τινὰ ἀναψύχωσιν . . .

Ἐνῶ ὁ Δάσκαλος ἐπρόφερε τοὺς τελευταίους τούτους λόγους, ἡ φωνὴ του ἔχασεν ἐκείνην τὴν τραχύτητα· ὁ ἀμείλικτος ἄνθρωπος οὗτος ἐφαίνετο κατανυγόμενος ἐνδομύχως· ἐπρόσθεσε δέ·

— Βλέπεις, Κουγκουβάια; ἡ σωτήριος ἐπιβόη τῶν στοχασμῶν αὐτῶν εἶναι τοιαύτη, ὥστε ἡ ὀργή μου κατασιγάσσεται... τὸ θάρρος... ἡ δύναμις... ἡ θέλησι τοῦ νὰ σὲ παιδεύσω ἐκλείπουν... ὄχι... ἄλλος ἄς γυρῇ τὸ αἷμά σου... ἀλλ' ἄς μὴν ἡμ' ἐγώ...

— Ἰὺγε, γέρο! Βίδες, Κουγκουβάια, πῶς ἦταν μόνον διὰ νὰ γελάσωμεν;... ἀνέκραξεν ὁ Στραβοπόδης γελοιοποιῶν.

— Ὅχι, ἐγὼ δὲν θὰ σοῦ γύσω τὸ αἷμα, ἐπανέλαβεν ὁ Δάσκαλος· ἤθελα πράξει φόνον... ἀξιοσυγχώρητον ἔσως... ἀλλὰ φόνος ἤθελεν εἶσθαι πάντοτε... καὶ μὴ ὀρθάνουν τὰ τρία μορμαλύνειά μου... ἔπειτα, τίς οἶδεν; ἴσως μετανόησεις μίαν ἡμέραν... καὶ σύ...

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Δάσκαλος ἀρῆκε μηχανικῶς ἐλευθερίαν τινὰ πρὸς τὴν Κουγκουβάιαν, ὥστε μετεκινήθη ὀλίγον γραῖα. Δράζασα δὲ τὴν εὐκαιρίαν ταύτην ἤρπασε τὸ ἐν χειρὶδιον τὸ ὁποῖον εἶχε βάλει εἰς τὸν κόλπον τῆς μετὰ τὸν φόνον τῆς Σάρας... καὶ κατέφερεν αὐτὸ μὲ δύναμιν ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ληστοῦ, ὥστε νὰ λυτρωθῇ ἐκ τῶν χειρῶν του.

Ἰξέβαλε τότε αὐτὸς κραυγὴν πόνου διάτορον. Αἱ θηριώδεις ὀρμαὶ τῆς ἐχτροπαθείας του, ἐκδικήσεως καὶ λύσεως, αἱ αἰμοχαρεῖς του διαθέσεις, διεγερθεῖσαι καὶ παρορμηθεῖσαι ἐκ τοῦ τραύματος τούτου, αἰφνίδιον ἔλαβον ἐξάψιν, τρομεράν, ἥτις ἀπερρόφησε τὸ λογικόν του, ὥστε καὶ ἐξασθενημένον ὑπὸ τοσούτων προσβολῶν.

— Ἄ! ὄχεντρα... γυθάνθη τὸ ὀδόντιόν σου! ἀνιόθησε μετὰ φωνῆς τρεμουσίης ἐκ τῆς ὀργῆς, συστρίγγων μὲ δύναμιν τὴν Κουγκουβάιαν, ἥτις ἤλπισε ν' ἀποσπασθῇ ἐκ τῶν χειρῶν του· εἰσπες εἰς τὸ ἔδαφος τοῦ ὑπογείου... ἔ; ἐπρόσθεσε βαθμυδὸν μαινόμενος ἐπὶ τὸ μᾶλλον πλὴν τώρα σὲ καταπατῶ... ὄχεντρα ἡ κουγκουβάια... Ἐπρόσμενες νὰ ἔλθουν ἴσως τὰ φαντάσματα... Ναὶ ἐπε-

ὅτ' τὸ αἷμα κυπα εἰς τὰς μὴνιγγάς μου . . . αἱ ἀκοαί μου βουβούν . . . γυρίζ' ἡ κεφαλὴ μου . . . καθὼς ὁσάνκις αὐτὰ πλησιάζουν . . . Ναί, δὲν ἀπατῶμαι . . . ὦ! ἰδοὺ αὐτὰ . . . ἐκ τοῦ βάθους τῶν σκιῶν, προχωροῦν . . . Προχωροῦν . . . Πόσον εἶναι ὠχρὰ . . . καὶ τὸ αἶμά των, πῶς τρέχει κόκκινον καὶ ἀχνίζον . . . Φοβεῖσαι . . . σφαδάζεις ὑπὸ τὰς χειράς μου . . . Μὴ σε μέλαι, ἔσω ἡσυχος, δὲν τὰ βλέπεις τὰ φαντάσματα, σὺ . . . Ὅχι . . . νὰ μὴν τὰ ἰδῇς . . . σὲ λυποῦμαι . . . σπάσου νὰ σὲ τυρλῶσω . . . νὰ γίνῃς ὡσάν ἐμέ . . . ΣΤΡΑΒΟΥΛΙΑΚΑΣ . . .

Ἐνταῦθα ὁ Δάσκαλος ἐστίγησε . . .

Ἡ Κουκκουβάλα ἀοῆκε φωνὴν τόσοῦτον οὐκαλέαν, ὥστε πεφοβισμένος ὁ Στραβοπούδης ἐσκίσησεν ἐπὶ τῆς πατρὶνης βαθμιδῆς εἰς τὴν ἐκάθιστο, καὶ ἀντηρέθη. Ὁ Δάσκαλος κατήντησε μανιωδέστερος ἐκ τῶν κραυγῶν τῆς Κουκκουβάλας.

— Ὡς ἄλλε σὺ . . . ἔλεγε μὲ βαρεῖαν φωνὴν, ψάλλε . . . Κουκκουβάλα . . . ψάλλε τὸ νεκρικὸν σου ᾄσμα . . . Σὺ εὐτυχὴς δὲν βλέπεις σὺ τὰ τρία φαντάσματα τῶν φονευθέντων ἀπὸ τὰς χειράς μας . . . τὸ γερόντιον τῆς ὁδοῦ Ρούλ, τὴν πνιγμένην γυναῖκα . . . τὸν βωδέμπορον . . . ἐγὼ ὁμῶς τοὺς βλέπω . . . νὰ τους, πλησιάζουν . . . μ' ἐγγίζουν . . . ὦ! πόσον εἶναι ψυχροί . . .

Καὶ εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην ἐπιφώνησιν, τὴν πλήρη δέους καὶ ἰδίαν τῆς κολάσεως, ἀπέπηε ἡ ὑστάτη ἀκτίς τοῦ λογικοῦ τοῦ ἀθλήτου. Ὁ Δάσκαλος δὲν ἐπρόφερε πλέον φρόνιμον λόγον, ἀλλ' οὐδ' ἐλάλησε ποσῶς ἐφέρετο τοῦ λοιποῦ ὡς ζῶον ἄγριον ἐβρυχάτο νὰ καταστρέφῃ ἥθελε τὰ πάντα χωρὶς σκοπὸν ἄλλον εἰμὴ τὸν τῆς καταστροφῆς.

Καὶ διέτρεξέ τι τρομερὸν εἰς τὰ σκοτὴ τῆς κρύπτης.

Ἠκούσθη βιαία ταραχὴ ποδῶν, διακοπτομένη ἐκ διαλειμματῶν συνεχῶν ὑπὸ θαρρύβου τινός ὑποκώφου, ἀντηχοῦντος ὡς ὁ τὸν ὁποῖον ἀποτελεῖ κιβώτιον πλήρες κοκ-

κάλων, ριπτόμενον κατὰ πετρῶν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ γενῇ τρίμματα.

Ὀλοφύρμιοι ὄξεις, σπασμωδικοί, καὶ καγχασμός τις καταχθόνιος συνῶδουν ἕκαστον κρότον.

Ἐπομένως ρογχασμὸς διεδέχθη ταῦτα πάντα . . . ψυχοῤαγοῦντος ρογχασμός . . .

Ἐπειτα τίποτε δὲν ἤκούετο πλέον . . .

Οὐδὲν ἄλλο εἰμὴ ἡ βιαία ταραχὴ τῶν ποδῶν . . . οὐδὲν ἄλλο εἰμὴ οἱ ὑπόκωφοι καὶ ἀναπηδαῖκοι κρότοι οἵτινες ἐξήκολούθουν . . .

Ἐκεῖ διαπερᾶ μέχρι τῶν βαθυτάτων τῆς κρύπτης μακρυνός τις θόρυβος βηματίων καὶ φωνῶν . . . Φῶτα ζωηρὰ ἔλαμψαν εἰς τὴν ἐσχατιάν τοῦ ὑπογείου διαδρόμου.

Ὁ Στραβοπόδης, περίτρομος ἐκ τῆς γνοφερᾶς σκηνῆς εἰς ἣν παρευρίσκατο χωρὶς νὰ διακρίνῃ αὐτήν, εἶδεν ἀνθρώπους πολλοὺς φέροντας δαδὰς ἀναμμένας, καὶ καταβαίνοντας τὴν κλίμακα μετὰ σπουδῆς . . . Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, ἡ κρύπτη ἐνεπλήσθη ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων ὑπῆρχεν ὁ Βορέλης . . . τοὺτους ἠκολούθουν στρατιῶται.

Ὁ Στραβοπόδης συνελήφθη ἐπὶ τῶν πρώτων βαθμίδων τῆς κρύπτης, κρατῶν εἰσέτι εἰς χεῖρας τὴν σφυρίδα τῆς Κουκκουβάϊας. Ὁ Βορέλης, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τινῶν ἰδικῶν του, κατέβη εἰς τὴν κρύπτην τοῦ Δασκάλου.

Ὅλοι ἐστάθησαν, ἐκπληκτοὶ ἐκ τοῦ ὑπ' ὄψιν αὐτῶν βδελυροῦ καὶ φρικώδους θεάματος.

Ἐκ τῆς κνήμης ἀλυσάδετος πρὸς τινα μεγίστην πέτραν, κεκλιμένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς κρύπτης, ὁ Δάσκαλος, δεινός, τερατώδης, μὲ τὴν χαίτην αὐτοῦ ἀνωρθωμένην καὶ τὴν μακρὰν γενειάδα του, μὲ τὸ στόμα ἀφρισμένον, ῥάκη φερῶν ἀπὸ αἷμα ῥαντισμένα ἀντὶ φορεμάτων, περιεφέρετο ὡς θηρίον ἀνήμερον τριγύρω τῆς εἰρηκτῆς του. σύρων κατόπισθεν αὐτοῦ ἐκ τῶν δύο ποδῶν τὸ πτόμα τῆς Κουκ-

κουβάϊας, ἡ κεφαλὴ τῆς ὁποίας ἦτον ἐλκεϊνῶς συντετριμμένη, εἰς θρύμματα σχεδόν.

Ἐκοπίασαν πολὺ μετρίως κατισχύσας ὃ ἀποσπάσωσιν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ τοῦ αἱματοφόρου λεύκανον τῆς συνενόχου αὐτοῦ καὶ νὰ τὸν δεσμεύσωσιν.

Ἰδρῶσαν μετρίως τὸν μεταφέρωσιν εἰς τὸ ἐστιατόριον τοῦ καπηλείου τοῦ Κοκκινόχερη, αἰθουσάν εὐρύχωρον, σκοτεινὴν, δι' ἑνὸς μόνου παραθύρου φωτιζομένην.

Αὐτοῦ εὐρίσκοντο μὲ τὰς χεῖρας δεδεμένας διὰ χειροπεδῶν καὶ προσεχόμενοι ὑπὸ στρατιωτῶν, ὁ Τριγλάκης, ὁ Νικόλας, ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ του. Οὗτοι συνελήφθησαν ἐπ' αὐτοφώρῳ καθ' ἣν στιγμὴν ἐπεχειροῦν νὰ σφαγιασῶσι τὴν ἐπ' ἀδαμάντων μεσίτριαν.

Ταύτην εἶχον εἰς προσεχῇ τινα θάλαμον, παντοίας θεραπείας ἐπιχειροῦντες διὰ νὰ τὴν ἀνακαλέσωσιν εἰς τὰς αἰσθήσεις.

Ἐξαπλωμένος κατὰ γῆς καὶ μόλις καταπννούμενος ὑπὸ δύο στρατιωτῶν, ὁ Δάσκαλος, ἐλαφρὰ πληγωμένος εἰς τὸν βραχίονα ὑπὸ τῆς Κουκουδάϊας, ἀλλὰ διόλου παρὰ φρων, ἐπνευστία καὶ ἐμυκάτο ὡς ταῦρος εἰς σφαγὴν ὑποκείμενος. Ἐνίοτε ἀνηγείρετο ὅλος ἄκαμπος διὰ σπασμωδικοῦ ἀνατιναγμοῦ.

Ὁ Τριγλάκης, κεκλιμένην διατηρῶν τὴν κεφαλὴν, πελιδνός, μολυβδώδης τὴν ὄψιν, μὲ τὰ χεῖλη ὑπόλευκα, τ' ὄμμα ἀπλανές καὶ θυμοειδές, μὲ τὴν μακρὰν καὶ μέλαιναν τοῦ καὶ πεπατημένην κόμην πίπτουσαν ἐπὶ τοῦ περιλαίμιου τοῦ κυανοῦ ἐπιχιτωνίου του, εἰς ῥάκη μεταβληθέντος ἐκ τῆς πᾶλης, ὁ Τριγλάκης, ἐκάθητο ἐπὶ ἐδωλίου τινός· αἱ διὰ χειροπεδῶν συνεσφιγμέναι χεῖρές του ἀνεπαύοντο ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτοῦ. Ἡ νεαρότης τοῦ ἀθλίου τούτου (δεκαοχταετοῦς μόλις), ἡ κανονικότης τῆς ἀγενεῖας του μορφῆς, ἥδη μεμαραμένης καὶ ἐξευτελισμένης, παρίσταναν ἔτι πλέον ἐλκεϊνὸν τὸν βδελυρὸν τύπον δι' οὗ ἐστιγματί-

σαν τὴν φυσιογνωμίαν ταύτην ἢ κραιπάλη καὶ τὰ κα-
κουργήματα. Ἀπαθὴς οὖτος, λέξιν δὲν ἐπρόφερε.

Ἦτο δύσκολον νὰ μαντεύσῃ τις αἰ' ἢ κατ' ἐπισφάνειαν
ἀναισθησίᾳ αὐτὴ ἦτον ἀποτέλεσμα καταπλήξεως ἢ ψυχρᾶς
ἐνεργείας· ἤτιθαινεν ἀδιακόπως· ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν
ἐσπόγγιζε διὰ τῶν δύο συνδεδεμένων χειρῶν τοῦ τὸν ἰδρῶ-
τα ὅσως ἔβρεχε τὸ ὑγρὸν τοῦ μέτωπον.

Πλησίον τοῦ ἐκάθητο ἡ Ηλωσκῶν ἢ καλύπτρα ἔλειπεν
ἀπὸ τὴν κεφαλὴν της· ἡ ὑποκιτρίνη κόμη της, συνεσπιν-
μένη ἐπὶ τοῦ αὐχένος διὰ ταργάνης τινός, ἐκρέματο ὀ-
πισθεν τῆς κεφαλῆς της εἰς βροστῶχους σπανίους καὶ ἀκα-
ταστάτους. Θυμοειδὴς μᾶλλον παρὰ ἐξασθενημένη, καὶ
ὑπέρβουρος τὰς ἰσχνὰς καὶ χολερικὰς παρείας, ἐθεώρει κα-
ταφρονητικῶς τὸ ἄγθος τοῦ ἀδελφοῦ της Νικολά, ὅστις
ἐκάθητο εἰς καθέδραν ἀπέναντι αὐτῆς.

Προβλέπων ὁ ληστής οὗτος ὅποια τύχη τὸν ἐπερίμενεν,
ἐκλείψμενος τὴν συμπεριφορὰν, ἐκοίτετο, ὡς εἰπεῖν, ἐπὶ
τοῦ καθίσματός του ἀδρανῶς, μὲ κεκυρῶσαν τὴν κεφαλὴν,
καὶ τὰ γόνατα τρέμοντα καὶ συγκρουόμενα, ὅλος περι-
δεής· οἱ ὀδόντες τοῦ ἐβρυχον σπασμωδικῶς, καὶ σιμωγῆς
ἀνέδυθεν ὑποκόφους.

Μόνῃ ἐν πᾶσιν ἡ γραῖα Παληκάρινα, ἡ γῆρα τοῦ ἀ-
ποκεφαλίσθεντος, ὀρθία καὶ κατὰ ῥάχιν στηριζομένη ἐπὶ
τοῦ τοίχου, διέσωζεν ὅλην αὐτῆς τὴν θρησύτητα. Ὑψαύ-
χην, ἔρριπτε περὶ ἐαυτὴν βλέμμα σταθερόν· ἡ μορφή της,
προσωπεῖον χαλκοῦν, δὲν ἐπρόδιδε τὴν ἐλαχίστην συγκί-
νησιν.

Καὶ ὁμῶς εἰς τὴν θέαν τοῦ Κοκκινόχερῃ, τὸν ὅποιον
ἐπανεφέρον εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκείνην ἀφ' οὗ τὸν συμπαρα-
λάβον εἰς τὴν λεπτομερῇ ἐξερεύνησιν, τὴν ὅποιαν ὁ ἀστυ-
νόμος καὶ ὁ γραμματεὺς του ἔκαμον εἰς ὅλην τὴν οἰκίαν·
καὶ ὁμῶς, λέγομεν, εἰς τὴν θέαν τοῦ Κοκκινόχερῃ, τὸ πρῶ-
τον τῆς γῆρας συνεσπάσθη ἀκουσίως της, οἱ μικροὶ της

ὀφθαλμοί, οἱ συνήθως ἀμυδροί, ἀνέλαμβαν ὡς μανιώδους ἐχθρῆς, τὰ συνεσφιγμένα χεῖλη τῆς κατέστρεψαν ὑπόλευκα, καὶ ἐτάνασε τοὺς δύο τῆς βραχίονας, καίτοι δεσμευμένους. . . Ἐπειτα, ὡς νὰ μετενόησεν ὅτι ἀπέδειξεν οὕτω τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὸ μῖσος αὐτῆς, μηδὲν θυνάμενον κατὰ τὴν συνηθὴν ἐκείνην, κατέστειλε τὴν συγκίνησιν τῆς, καὶ αἰεῖλαβε πάλιν τὴν παγετώδη ἀταραξίαν τῆς.

Ἐνθὺ ὁ ἀστυνόμος ὑπερήφους τὰ πρακτικὰ ταῦτα εἰς τὸν γραφεὰ του, ὁ Βορέλης, τριῖθων τὰς χεῖρας αὐτοῦ, ἐρρίπτε βλέμμα εὐχαριστήσεως ἐπὶ τῆς οὐσιωδестаῆτος συλλήψεως τὴν ἑκαμὲ. Ἰστορῶντες τοὺς Παρισίους ἀπὸ συμμοριαν κακούργων κινδυνώδεστών· συναισθανθεῖς ὅμως πόσον πρὸς τοῦτο τὸν ὠφέλησεν ὁ Κοκκινοχέρης, δὲν ἐδυνάθη νὰ κρατηθῇ τοῦ νὰ ρύψῃ ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα προῶντων εὐγνωμοσύνης.

Ὁ πατὴρ τοῦ Στραβοπόδῃ ὤρεϊλε νὰ συμμερισθῇ, καθ' ἑλπὴν τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίαιας αὐτῶν, τὴν φυλακὴν καὶ δικταὶν τῶν τοὺς ὁποίους κατήγγειλε· διὸ ἔφερε καὶ οὗτος χειροπέδας· ἦτο δὲ πλειότερον τῶν ἄλλων περιδεῆς, συντεταγμένους, καὶ ὅλαις θυνάμεσιν ἑκαμνε διὰ τοῦ εἶδος γαλῆς ἔχοντος προσώπου του μορρασμοὺς παντοίους διὰ νὰ δείξῃ τὴν ἀπελπισίαν του, ἢ ἐξέφερε ὀρθηνώδεις ἀναστειναγμοὺς. Ἦσπάζετο τὸν Στραβοπόδῃν ὡς νὰ ἐξήτει παραινυθίαν τινὰ εἰς τὰς πατρικὰς ταύτας θωπείας. Ἀλλ' ὁ χαλὸς παῖς ὀλίγον εὐαίσθητος ἐφαίνετο εἰς τὴν φιλοστοργίαν ταύτην τοῦ πατρός του· ἤδη τὸν εἶπον ὅτι μέχρι νεωτέρας διαταγῆς ἐμελλον νὰ τὸν μετακομίσωσιν εἰς τὴν φυλακὴν τῶν ἀντλήκων δεσμοτῶν.

— Τί δυστυχία ν' ἀποχωρίζωμαι ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο μου υἱό! ἔλεγεν ὁ Κοκκινοχέρης προσποιούμενος ἄλλος ψυχῆς· ἀπ' ὅλους οἱ δυστυχέστεροι εἰμεθα ἡμεῖς οἱ δύο, θεῖά Παληκάραινα, ὁποῦ μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὰ παιδιάμας.

Ἡ χήρα δὲν ἐβάστασε πλέον τὴν σιωπὴν· μὴ ἀμφι-

βάλλουσα ὅτι ὁ Κοκκινογέρης τοὺς ἐπρόδοσε, τὸ ὅποιον καὶ προησθάνετο, εἶπε πρὸς αὐτόν.

— Τὸ ἤξευρα ἐγὼ ὅτι σὺ ἤσουν ὅπου ἐπώλησες τὸν υἱόν μου ὅπου ἔχουν εἰς τὸ Τουλόν . . . ὄρισε δὰ, 'Ιουδα! . . . (καὶ τὸν ἔπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον). Πωλεῖς τὰ κεφάλια μας . . . "Ἄς ᾗναι ! Νὰ ἰδῇς πόσον ἀνδρεῖα θὰ σταθοῦμεν νὰ μᾶς κόψουν ! ὥσάν Παληκαραιῶι ἀληθινοί.

— Μή σε μέλη καὶ δὲν εἴμεθα ἀπ' ἐκείνους ὅπου τὰ χάνουν ἐμπροστὰ εἰς τὴν *Καρλίνα*, ἐπρόσθεσεν ἡ Πλωσκου μετ' ἐνθουσιασμοῦ θηριώδους.

Δεῖξασα τότε ἡ χήρα τὸν Νικόλαν διὰ βλέμματος ἐσχάτην διαδηλοῦντος περιφρόνησιν, εἶπε πρὸς τὴν θυγατέρα της — Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔχει νὰ μᾶς ἐντροπιάσῃ ἐπάνου εἰς τὴν γιλλοτίνη.

Μετά τινος στιγμῆς, ἡ χήρα καὶ ἡ Πλωσκου, συνοδευόμεναι ὑπὸ δύο στρατιωτῶν, ἀνέβησαν εἰς ἐν ὄχημα διὰ νὰ κατευθυνθῶσιν εἰς τοῦ Λαζάρου. Ὁ Τριγλάκης, ὁ Νικόλας καὶ ὁ Κοκκινογέρης ἀπῆλθον εἰς τὴν Φόρκν. Τὸν Δάσκαλον μετεκόμισαν εἰς τὴν *Κοκκινογερήαν*, ὅπου ὑπάρχουσι δωμάτια πρὸς ἐγκατάστασιν τῶν φρενοβλαβῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΙΣ.

Τὰ κακά, ἅτινα πράττουσιν οἱ πονηροὶ
χωρὶς νὰ τὰ γνωρίζουν, πολλάκις εἶ-
ναι δεινότερα τῶν τὰ ὅποια θέλουν
νὰ πράξωσι.

(ΣΧΙΣΜΑΤΟΥ Valenstein, πρᾶξις Β'.)

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὸν φόνον τῆς κυρᾶ Σεραφίνης, τὸν
θάνατον τῆς Κουκκουβιάς καὶ τὴν ἐν τῷ καπηλείῳ τοῦ
Κοκκινόχευρ σύλληψιν τῆς συμμορίας τῶν κακούργων, ὁ
Ροδόλφος ἐπορεύθη εἰς τὸν οἶκον τῆς ὁδοῦ Τεμπλου.

Εἶπομεν ὅτι, θέλων ν' ἀντιπαλίσῃ μετὰ τοῦ Ἰακώβου
Φεράνδου κατὰ τὴν πανουργίαν, ν' ἀνακαλύψῃ τὰ κεκρυμ-
μένα ἐγκλήματα τοῦ, νὰ τὸν ἀναγκάσῃ ν' ἀντιμετρήσῃ
αὐτὰ, ἢ καὶ νὰ τὸν παιδεύσῃ ἀπηνῶς, ἐὰν διὰ τῆς πολυ-
μηχανίας καὶ ὑποκρισίας τοῦ διέφευγεν ὁ ἀσυνοίητος τὴν
ἐκδίκησιν τῶν νόμων, ὁ Ροδόλφος διέταξε νὰ φέρωσιν ἀπὸ
τινα φυλακὴν τῆς Γερμανίας μίαν Ἀμερικανίδα ἀμφιγενῆ,
ἥτις ὑπῆρξέ ποτε σύζυγος ἀνοσία τοῦ αἰθίοπος Δαυίδ.

Ἀφίχθεῖσα λοιπὸν τὴν προτεραίαν ἢ ὅσον ὥραία καὶ
γοητευτικὴ τοσοῦτον διεφθαρμένη καὶ κινδυνώδης γυνὴ
αὕτη, ἔλαβε παρὰ τοῦ βαρόνου Δέ-Γράουν τὰς ἀπαιτου-
μένας ὁδηγίας περὶ τοῦ τί ἐχρεώσται νὰ πράξῃ.

Εἶδομεν εἰς τὴν τελευταίαν συνομιλίαν τοῦ Ροδόλφου
μετὰ τῆς κυρίας Πιπελέτου, ὅτι αὕτη εἶχε προτείνει μετὰ
πλείστης πονηρίας εἰς τὴν κυρᾶ Σεραφίαν τὴν Κησίλην,
ὡς ὑπηρέτριαν παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ, ἀντὶ τῆς Λουί-
ζης Μορέλ, καὶ ὅτι ἡ οἰκονόμος τὸ ἐδέχθη προθύμως, ὑ-
ποσχομένη ν' ἀναφερθῇ πρότερον εἰς τὸν Φεράνδον, ὡς καὶ

ἐπράξε κατά τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν, καθ' ἣν ἐπὶ ἀπέναντι τῆς νῆσου τοῦ Χαλαστοῦ, ἀφ' οὗ τὰ μέγιστα σύστησε τὴν Κησὶν.

Ὁ Ροδόλφος λοιπὸν ἦλθε τώρα νὰ μάθῃ πῶς ἀπέβη μεσιτεία τῆς κυρίας Πιπελέτου.

Με ἀπορίαν τοῦ μεγίστην, εἰσερχόμενος εἰς τὸ οἶκον τῶν θυρωρῶν, εἶδεν ὅτι, μολοντι ἡ ὥρα ἦτον ἐνδοκίτη, ὁ Κ. Πιπελέτος ἐκεῖτετο εἰς τὴν κλίνην, καὶ ἡ νασπασία ὀρθία ἐκεῖ πλησίον τὸν ἐδίδε ζεστά.

Ὁ Ἀλφρέδης, τὸ μέτωπον καὶ οἱ ὀρθάλμοι τοῦ ὁποῦ ἐσκεπάζοντο ὑπὸ μεγίστον βαμβάκηρον σκοῦφον, δὲν ἀκίνητο εἰς τὴν Ἀνασπασίαν, ἐξ οὗ αὕτη ἐσυμπέρανεν ὅτι πρέπει νὰ ἐκοιμᾶτο· διὰ ἐκλείσει τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης, καὶ γραφεῖσα εἶδε τὸν Ροδόλφον. Ἀμέσως λοιπὸν ἐποίησε τὸν στρατιωτικὸν χαιρετισμὸν τῆς, τὸ ἀνάστροφόν τῆς χειρὸς πρὸς τὴν φενάκην αὐτῆς κολλήσασα.

— Καὶ καλὸ 'ς τὴν κορώνα τῶν ἐνοικατόρων μου. μὴν ἐρωτᾷς πάλιν, ψυχὴ μου. . . Εἶμαι ἄνω κάτω. ἔγιναν εἰς τὸ σπίτι πράγματα ! ! ! Ὁ Ἀλφρέδης εἶναι κατὰ τοιοῦτον ἀπὸ γῆρας. . .

— Καὶ τί ἔχει;

— Τί ἔχει ! καὶ ἐρώτημα θέλει τί ἔχει !

— Πῶς ;

— Τὰ ἴδια. Τὸ θηρίον ἐκεῖνο, τὸ ἀνήμερο, καὶ καὶ δὲν θέλει νὰ μᾶς ἔχῃ ξεκολλημό ! . . . Πάγει ὁ ἀνὴρ πρὸς ! . . . μου τὸν ἐξούρτανε . . .

— Ὁ Καβριώνης πάλιν;

— Πάλιν.

— Ἀλλὰ διάβολος λοιπὸν εἶναι αὐτός ;

— Παγαίνω νὰ τὸ πιστεύσω, κύριε Ροδόλφε μου ! ναι ὁ ἐξαποδὼς, ἐπειδὴ, ὅσαις φοραῖς ἐκβαίνω ἐξω δὲν ἔχω ἡμπορῶ νὰ καταλάβω πῶς τὸ μυρίζεται, καὶ τσοῦπ σου τον καὶ δὲς του τὰ βάλλει με τὸν Ἀλφρέδην μὲ

μ' ἓνα γέρον ἄνθρωπο, ὅπου εἶναι ὡσάν τὸ ἀνάκι ἀδύνατος. Χθές πάλιν, ἐνῶ ἔλειπα εἰς τοῦ Κ. Φεράνδου, τοῦ συμβολογράφου . . . Ἀμή νά σᾶς τὰ εἰπῶ κ' ἐκεῖνα . . .

— Καὶ ἡ Κησὶλ; εἶπεν ὁ Ροδόλφος μετὰ περιεργείας πολλῆς ἔλθω νά μάθω . . .

— Σταθῆτε· ἔχω πολλὰ . . . πολλὰ νά σᾶς εἰπῶ, καὶ πρέπει νά τ' ἀρχίσω μὲ τὴν σειρά τους· ἀλλέως τα χάνω . . .

— Λοιπὸν, λέγετε καὶ σᾶς ἀκούω . . .

— Ν' ἀρχίσωμεν πρῶτον ἀπὸ τὰ τοῦ ὁπίστου. Πρέπει νά ξεῦρετε ὅτι ἦλθαν κ' ἐπίασαν τὴν θεῖα Βουρέταινα.

— Ἐκείνην ὅπου ἐδίδε χρήματα μὲ ἐνέχυρον;

— Ναίσκε, ὅλη καὶ ὅλη φαίνεται πῶς αὐτὴ ἔκαμνε καὶ ἄλλαις παραξεναῖς τέχναις, ἐκτὸς τοῦ τοκισμοῦ! ἦταν, ψυχὴ μου, κλεπταποδοστριά, κλέπτρια, ἀλογογράφησα, μία κακὴ γυναῖκα, ὅπου δὲν εἶχε ταῖρι· καὶ τὸ νόστιμον εἶναι ὅτι ἐπίασαν καὶ τὸν γέρο της ἀγαπητικό, τὸν Κοκκινόχερην, ἐκεῖνον ὅπου ἔχει ἐπάνω του ὅλο τὸ ὄπιτί μας . . . Ἀκούετε σεῖς πράγματα!

— Λοιπὸν ὁ Κοκκινόχερης εἶναι τῶρα εἰς τὴν φυλακὴν;

— Ναί, ἐπῆραν καὶ τὸν ἐπῆραν ἀπὸ τὸ καπηλειό του· ἐπίασαν ὡς καὶ τὸν υἱό του, τὸν Στραβοπόδη, ἐκεῖνο τὸ διαβολεμένο παιδί . . . Λέγουν, ψυχὴ μου, πῶς μέσα εἰς τὸ ἐργαστήρι του ἐγίναν πλῆθος φονικά· πῶς χύσαν ἐκεῖ ἓνα σωρὸν κακούργων· πῶς ἡ Κουκκουβάτσια, μία φιλενάδα τῆς θεῖας Βουρέταινας, εὐρέθηκεν ἐκεῖ μέσα πνιγμένη, καὶ πῶς ἂν δὲν ἐπρόφθαναν ἤθελε νά σκοτώσουν καὶ τὴν κυρά Μαθιῶν, τὴν μεσίτριαν ἐκείνην ὅπου ἔφερναν εἰς τὸν ταλαίπωρο τὸν Μορέλ διαμάντια κ' ἐδοῦλευε. Ἰκούσετ' ἐσεῖς πράγματα ὅπου ἠκολούθησαν!

— Τὸν Κοκκινόχερην εἰς τὴν φυλακὴν! ἡ Κουκκουβάτσια ἐθανατώθη! εἶπεν ὁ Ροδόλφος μετὰ θαυμασμοῦ. Ἡ βδε-

λυσά γραία ἔπαυε κατὰ τὰ ἔργα της. Ἰδοὺ ἐπληρώθη δι' ὅσα ἐπραξεν εἰς τὴν πτωγὴ Μαριάνθην.

— Αὐτὰ συνέθεσαν εἰς τὸ μεταξὺ τοῦτο . . . χωριστὰ τὰ νέα τραβάλλα ὅπου ἔφερον εἰς τὸ κεφάλι μας ὁ ἀσυνειδήτος αὐτός, ὁ Καβριώνης . . . Νὰ ἰδῇτε τί ἀδιαντροπιά πάλιν τὴν ἔκαμε! . . . "Ὅταν ἦσαν κ' ἐπιασαν τὴν θειά Βουρέταινα, κ' ἐμάθαιμεν ὅτι καὶ τὸν Κοκκινοχέρη, αὐτὸν ὅπου ἔχει ἐπάνω του ὅλο τὸ 'σπίτι, τὸν ἐκυνδάλισαν καὶ αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν, εἶπα εἰς τὸν 'Αλφρέδῃ· εὐσχήω, υἱέ μου, μία στιγμὴ νὰ πᾶς τώρα εἰς τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ 'σπιτιοῦ, καὶ νὰ τοῦ εἰπῇς ὅτι τὸν Κοκκινοχέρη τὸν ἔβαλαν εἰς τὰ δεσμά. « Φεύγει λοιπὸν ὁ 'Αλφρέδης. Μετὰ κάμποσιν ὥραν νὰ σου τὸν κ' ἐπιστρέφει . . . εἰς μία κατὰστασι . . . εἰς μία κατὰστασι . . . ἄσπρος ὡστὴν τὸ πανί, καὶ 'λασπασμένος ὡστὴν τί νὰ σὰς εἰπῶ!

— Ἀλλὰ τί ἔτρεξε;

— Νὰ ἰδῇτε, κύριε Ροδόλφε, ἐδῶ ἀπ' ἐξω, δὲν ἤξεύρω ἂν ἐστοχάσθητε ὑπάρχει ἓνας τοῖχος ἀσπρισμένος ἐκβαίνωντας λοιπὸν ἀπ' ἐδῶ ῥίπτει τὸ μάτι του ὁ 'Αλφρέδης ἐπάνω εἰς τὸν τοῖχο, καὶ τί νὰ ἰδῇ! . . . ἦταν γραμμένα μὲ τὸ κάρβουν, μὲ μεγάλα γράμματα, *Πιπελέτος — Καβριώνης*, ἐνωμένα καὶ τὰ δύο ὀνόματα μ' ἓνα μεγάλο σημεῖον ἐνώσεως (αὐτὸ τὸ σημεῖον ἐνώσιως εἶναι ὅπου κάθητ' ἐπάνω εἰς τὴν ψυχὴ τοῦ 'Αλφρέδῃ μου τὸ περισσότερο). Ἀρχίζει ὁ ἄνθρωπος καὶ γίνεται ἀνω κάτω. Πάγει παρακάτω, καὶ τί νὰ ἰδῇ ἐπάνω εἰς τὴν μεγάλη θύρα τοῦ Τέμπλου; πάλιν *Πιπελέτος — Καβριώνης*, πάντοτε ἐνωμένα μὲ τὸ σημεῖον ἐκεῖνο . . . Πάγει παρὰ πέρα . . . Εἰς κάθε πάτημα, ψυχὴ μου, κ' ἔβλεπε *ἐκτυραφισμένα* ἐμπροστὰ του αὐτὰ τὰ τρισκατάρτα λόγια παντοῦ, *Πιπελέτος — Καβριώνης*. Ἐπῆγες νὰ χάσῃ ὁ ἄνθρωπος καὶ τ' αὐγὰ καὶ τὰ καλάθια του ἐνόμιζεν ὅτι ὅλοι οἱ διαβάταις ἐγύριζαν καὶ τὸν ἔβλεπαν . . . ἔχωνε

τὸ καπέλλο του πλέον ἕως τὰ μάτια ἀπὸ τὴν ἐντροπὴ τοῦ. Τί τὰ θέλετε, ἐκβαίνει εἰς τὸ βουλευθάρτο, ὑπάρωντας ὅτι δὲν θὰ ἐπροχώρησε τὸ κακὸ ἕως ἐκεῖ. Θεὸς φυλάξει!... ὅπου ὑπῆρχεν ἓνα τόσο δά τοπαλάκι ἄδεις ἐπάνω εἰς τοὺς τοίχους *Πιπελέιος — Καβριώνης, Πιπελέιος — Καβριώνης!* Τέλος πάντων 'παγαίνει ὁ κακορροϊζικὸς εἰς τοῦ ιδιοκτητοῦ, καὶ μήτε ἤξευρε τί τοῦ ἔλεγεν ἀπὸ τὴν σύγχυσί του, μήτ' ἐκεῖνος ἐκατάλαβε τίποτε· νὰ καταλάβετε ὅπου τοῦ εἶπε νὰ 'ξεκουμπισθῇ ἀπ' ἐκεῖ ἀφοῦ δὲν εἶναι ἄξιος νὰ εἰπῇ ἓνα λόγο, καὶ νὰ μὲ στείλῃ ἐμένα νὰ ὑπάγω νὰ τοῦ ἐξηγήσω τὴν ὑπόθεσι. Φεύγει ἀπ' ἐκεῖ ὁ 'Αλφρεδὴς, 'παίρνει ἄλλο δρόμο διὰ νὰ μὴ 'ξαναῖδῃ τὰ ὀνόματα ἐπάνω εἰς τοὺς τοίχους ἐκείνους... Ναί! κ' ἐγὼ τὸ λέγω!

— Τί; τὰ ἦρε γραμμένα καὶ ἄλλου;

— Γραμμένα παντοῦ, ψυχίτσα μου! ἐρχεται πλέον ὁ ταλαίπωρος εἰς μίαν κατάστασι!... καὶ μοῦ τὰ διηγείται ὅλα. Νὰ φύγῃ, καὶ καλὰ, νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Γαλλίαν! αὐτὸ πλέον τοῦ ἐκτύπησε. Τὸν ἐπαρηγόρησε δὲ ὅσον ἡμπόρεσα, ἔπειτα ἐβγῆκα μαζὴ μὲ τὴν Κησίλῃ νὰ 'πᾶμεν εἰς τοῦ συμβολογράφου... κ' ἔπειτα νὰ κινήσω εἰς τοῦ ιδιοκτητοῦ... Αἱ! ψυχίτσα μου, θέλετε νὰ τὸν εὕρῃ τὸν ἄνθρωπον ὁ Καβριώνης μοναχὸ, καὶ νὰ τοῦ βάλῃ τὰ ἐπτὰ καρφιά!... Τὸ πετσί τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπου σηκώνεται, μόνο νὰ τὸ συλλογισθῇ... ὅς ἦναι δὲ... νὰ σᾶς εἰπῶ πρῶτον τί ἐκάμα μὲ τὸν συμβολογράφο. Ἀναβαίνω τὸ λοιπὸν εἰς ἓν ἀμάξι μαζὴ μὲ τὴν Κησίλῃ, καθὼς μ' ἐπροστάξετε, καὶ 'παγαίνομεν... Ἡ Κησίλῃ ἐφοροῦσε τὴν εὐμορφὴν τῆς φορεσιά, καθὼς ἐνδύνουνται αἱ χωριατοπούλαις τῆς Γερμανίας, ἐπειδή τις καὶ ἦταν ὅ,τι ἐσθασε, καὶ δὲν εἶχε καιρὸ νὰ τ' ἀλλάξῃ... καθὼς καὶ τὸ εἶπα εἰς τὸν Κ. Φεράνδον. Ἀλήθεια, ψυχίτσα μου, πολλαῖς εἶδα εὐμορφαῖς ἤμουν κ' ἐγὼ εἰς τὸν καιρὸ μου... ὁμῶς

τέτοιαν ωραιότητα ὥσάν τῆς Κησίδης ποτέ, εἰς τὸν αἰῶνα. "Αν 'πῇτ' ἐκεῖνα τὰ 'μάτια . . . σφαλῶν! . . . Τί 'μάτια! μεγάλα καθὼς εἶναι καὶ μαῦρα μαῦρα! ὦ! τέρας τεράτων! Να σᾶς εἰπῶ; ὁ 'Αλφρέδης εἶναι ἄνθρωπος φρόνιμος, καὶ ὅμως τὴν πρώτην φοράν ὅπου τὴν εἶδε τὸν βλέπεις κ' ἐγίνε κατακνίκατος, κήκινος, ψυχίτσα μου, ὡσὺν τὸ παντζάρι . . . τόσον ὅπου πλέον δὲν ἤβηλ-σε νὰ σπλώσῃ τὰ 'μάτια του νὰ τὴν ἰδῇ . . . ὅμως ἐπάνω εἰς τὴν'καθέδρα του ἦταν ὡσὺν νὰ ἐκάθιστο εἰς τὰ καρρία . . . Τεταρότερον μοῦ εἶπεν, ὅτι καθὼς τὴν εἶδεν ἐνθυμήθη τὰ ὅσα τοῦ εἶχε κατὰ καιρὸν διακηρῆθῃ ὁ Βραδουμάντης διὰ ταῖς ἄγριαις γυναῖκαῖς καὶ ἱστορίαις ὅπου τὸν ἐλαμναν κ' ἐντρέπετο . . . κ' ἐκσκινίειν ὁ 'Αλφρέδης μου . . .

— 'Αλλ' ὁ συμβολαιογράφος; ὁ συμβολαιογράφος;

— Τώρα; ἦταν εἰπῆτε ἐπὶ τὰς ὥρας, βράδυ, τὴν ὥρα ὅπου ἐπήγαμεν εἰς τοῦ Κ. Φερράνδου. Λέγω τοῦ θυρωροῦ νὰ εἰπῇ τοῦ ἀθύντη του ὅτι εἶναι κάτω ἡ κυρία Πιπελί-του μαζὶ μετ' τὴν ὑπρέτρια περὶ τῆς ὁποίας τοῦ ὀμιλῶ-σαν ἡ κυρὰ Σεραφίνα, καὶ εἶπε νὰ τὴν ὑπάγω. Βλέπω τὸν θυρωρὸ ἐξέφρα ν' ἀναστενάξῃ καὶ νὰ μ' ἐρωτᾷ ἂν δὲν ἐ-μαθα τί ἐπαθεν ἡ κυρὰ Σεραφίνα . . . Ὅχι τὸν λέγω δὲν ἐμαθα τίποτε . . . Να ἰδῇτε, ψυχίτσα μου κυριε Ροδόλφου ἐν ἄλλο δυστύχημα! . . .

— Τί!

— Ἡ Σεραφίνα ἐπνίγηκε 'παγαίνωντας νὰ περάσῃ τὴν ἡμέρα εἰς τὴν ἐξοχὴ μαζὶ μετ' μιάν συγγενῇ τις.

— Ἐπνίγηκε! . . . Εἰς τὴν ἐξοχὴν χειμῶνα καιρὸν! εἶπεν ὁ Ροδόλφος ἐκπληκτος.

— Ἐπνίγηκε, σᾶς λέγω, ἐπνίγηκε καὶ νὰ σᾶς εἰπῶ; περισσότερον τὸ ἠπέρησα παρὰ νὰ τὴν λυπηθῶ. Ἐπειδὴ, νὰ 'ξεύρετε, ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπου συνέβη ἐκεῖνο τὸ δυστύχημα εἰς τὴν πτωχὴ τὴν Λουίζα, τὴν κυρὰ Σεραφίνα τὴν εἶχα

εἰς τὸ στομάχι. Διὰ τοῦτο σὰς λέγω, εὐθὺς καθίως ἐμαθῆ
ὅτι ἐπνίγηκε, αἶ, εἶπα, ὑπομονή· θ' ἀποθάνωμεν.

— Καὶ ὁ Κ. Φεράνδος;

— Ὁ θυρωρὸς μου εἶπεν εἰς τὴν ἀρχήν, ὅτι δὲν ἦτο
τρόπος νὰ τὸν ἐνταμώσω τὸν ἀνθέντη του· ἐπειτα μὲ πα-
ρικήλεσε νὰ σταθῶ μία στιγμή, καὶ ἀνέβη ἐπάνω. Κα-
τέβηκεν ὕστερα καὶ μὲ εἶπε ν' ἀναβούμεν. Ἐπεράσαμεν
λοιπὸν ἀπὸ τὴν κύλῃ καὶ ἐμβήκαμεν εἰς μίαν κάμερον,
εἰς τὰ κάτω. Τὸ φῶς ἦταν ἓνα μαῦρο γλυνοκέρι μοναχῶ.
Ὁ συμβολαιογράφος ἐκάθητο κοντὰ εἰς τὴν φωτιά, ὅπου
μόλις νὰ ὑπῆρχεν ἓνα μικρὸ κουτσουράκι κ' ἐκάπνιζε . . .
Τί παληρόσπιτο . . . Δὲν εἶχα ἰδῆ ποτὲ τὸν Κ. Φεράνδον.
. . . Τί ἀσχημάνθρωπος! Τὴν γῆ τὴν οἰκουμένη νὰ μ' ἐ-
χάριζε, δὲν τὸν ἐπροτιμοῦσα ἀπὸ τὸν Ἀλφρέδῳ μου . . .

— Καὶ ἔδειξε καθόλου ὁ συμβολαιογράφος ὅτι τὸν
ἤρεσαν ἡ Κησίλη;

— Καὶ ἠμποροῦσε κάνεις νὰ καταλάβῃ τίποτε ἀπ'
ὀπίσω ἀπὸ τὰ ματούχλια τὰ πράσινα; . . . Ὅμως ἐνὸς
τέτοιος γέρω θεοβλαβῆς δὲν πρέπει νὰ σκαμπάζῃ τίποτε
ἀπὸ γυναικαῖς. Μόνον ὅταν ἐμβήκαμεν μέσα καὶ αἱ δύο
μας, ἔκαμεν ὥσάν νὰ ἐπήδησεν ἐπάνω εἰς τὸ κάθισμά
του· ὥσάν νὰ τὸν ἐφάνη παράξενη ἡ ἐνδυμασία τῆς Κη-
σίλης· ἐπειδὴ, πρέπει νὰ ἔξευρετε, ἦταν ὥσάν ἐκεῖναις ὁ-
ποῦ πωλοῦν ταῖς φοκαλιαῖς (ὅμως ἐκατὸν χιλιάδαις μερ-
δικὰ καλῆτερον) μὲ τὰ κοντὰ τῆς ἐκεῖνα μισοφούστανα
καὶ ταῖς κνημίδαις τῆς ταῖς κυαναῖς μὲ γωνιαῖς κόκκιναις.
. . . κατὶ κνήμαις, ψυχίστα μου κύριε Ροδόλφε, κατὶ κνή-
μαις! . . . Νὰ κατεβαίνουν ὥσάν χυταῖς! . . . Κ' ἓνα
ποδαράκι μικρό! ὅπου ὁ συμβολαιογράφος τὴν εἶδε καὶ
τοῦ ἤλθε τοῦ ἀνθρώπου ἀποπληξία.

— Φαίνεναι πῶς ἡ φορεσιὰ τοῦ ἐφάνη παράξενος.

— Ὡς φαίνεται· σταθῆτε τώρα νὰ ἰδῆτε καὶ τὰ ἐρω-
τικά. Καλὴ τύχη, ἐνθυμήθηκα τὸν λόγον ὅπου μὲ εἶπετε.

— Ποῖον λόγον;

— Δὲν ἐνθυμᾶσθε; Εὐθύς καθὼς ὁ ἕνας θέλει, ὁ ἄλλος δὲν θὰ θέλει, καὶ εὐθύς καθὼς ὁ ἕνας δὲν θὰ ὁ ἄλλος θὰ θέλει. Εἰπα το λοιπὸν καὶ ἐγὼ Ὁ σκοπὸς νὰ ξεκιλήσω ἀπὸ τὴν τραχυλιὰ τῆς κερώνιας ἐνοικατορίων μου τὴν Γερμανίδα του, καὶ νὰ τὴν φέρω εἰς τὸν αὐθέντη τῆς Λουίζας. Αὐτὸ δὲν εἶναι ὁ πῶς; Τὸ λοιπὸν, ἀρχίζω εὐθύς καὶ λέγω εἰς τὸν σὺ λογράφου χωρὶς νὰ τοῦ δώσω τελείως καιρὸν.

« Νὰ μοῦ συμπαθᾶτε, αὐθέντη, ὅτι ἡ ἀνεψιά μου μερὲς μὲ τὰ φορέματα τοῦ τόπου της, ὅμως δὲν εἶχε ἄλλα, καὶ μοῦ λείπουν οἱ τρόποι νὰ τῆς κόψω καὶ δὲν πειράζει ὅμως καὶ πολὺ, ἐπειδὴ ἤλθανεν μὲ σὰς εὐχαριστήσωμεν ὅτι εἶπατε εἰς τὴν κυρά Σαρπὼς θέλετε νὰ ἰδῇτε τὴν Κασίτη, βάλλωντας ἡμεῖς καλὰς συστάσεις ὅπου εἶχα κάμει δι' αὐτήν. Δὲν πιστεύω, αὐθέντη μου, νὰ σὰς κάμνη. »

— Πολλὰ καλὰ, κυρία Πιπελέτου.

— « Διατὶ νὰ μὴ μοῦ κάμνη; εἶπεν ὁ συμβουλάτορας, καθίσας πάλιν κοντὰ εἰς τὴν ρωτιὰ καὶ κυττάζας μας ὡς ἂν ὑπεράνω ἀπὸ τὰ ὀμματουάκια του περὶ τὴν Κασίτη, αὐθέντη μου, θέλει νὰ ἐπιστρέψῃ τὴν πατρίδα της. Μόλις νὰ ἔχῃ τρεῖς ἡμέρας ὅπου καὶ τὴν ἐπεθύμησε, μολονότι ἐκεῖ τὸ ἐπάγγελμά ναι πολὺ ποταπὸ πωλεῖ προκαλιὰς εἰς τοὺς δὲ καθὼς συνειθίζουσιν ἐκεῖ. »

« Καὶ τοῦ λόγου σου ὅπου εἶσαι συγγενὴς της εἶπεν ὁ Κ. Φερσάνδος, τὸ ὑποφέρεις αὐτό; »

« Αἶ, συγγενὴς της εἶμαι, αὐθέντη, ἀλλ' αὐτὴ ὀρφανὴ ἔχει τοὺς εἰκασί της χρόνους καὶ ἡμπορεῖ μὴ ὅ,τι θέλῃ. »

« Τί λόγος! τί λόγος! Ἡμπορεῖ νὰ κάμῃ ὅ,τι

εἰς μίαν τέτοιαν ἡλικίαν πρῶται ν' ἀκούη κανείς ὅτι τὸν
λεγοῦν οἱ συγγενεῖς του, εἶπε σοδὰρὰ σοδὰρὰ.

« Καὶ ἤρχισεν ἡ Κησίλη τότε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ τρέμῃ
καὶ νὰ τρέβῃ ἐπάνω μου· θὰ ἐροῦνθῃκε βέβαια τὸν συμ-
βουλολόγον καὶ διὰ τοῦτο. »

— Καὶ ὁ Ἰάκωβος Φεράνδος :

— Ἐρόχνηζε μέσα εἰς τὰ ὄντια του — ὁ Ἀκούρ-
καί· ν' ἀρκοῦ κανείς μίαν νῆα εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν νὰ
κάνῃ ὅ,τι θελή, εἶναι τοῦτο ὡσανὺ νὰ τὴν ἀρανίσῃ ἡλο-
τελῃ. Νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Γερμανίαν· ψαλῶντοῖα! εὐ-
μορσὴ τέχνη! τοῦ λόγου σου, θεῖα της, τὸ ὑποφέρει αὐτὸ!

Καλὰ, καλὰ· εἶπα μὲ τὸν ἑαυτὸ μου. Μονάχο του πα-
ραίνοι το πρᾶγμα· μή σε μέλη, γερο καταίβαλε, καὶ θὰ σοῦ
ρορτώσω τὴν Κησίλη ἐγώ.

« Εἰκαὶ θεῖα της, δὲν σὰς λέγω, τὸν ἀποκρίνομαι ὡσάν
δυσχερестаμένη· ἐτύχη, κατὰ δυστυχίαν, θεῖα της· δὲν
σθάνουν τὰ βράχια μου, παρὰ θὰ ἔχω καὶ ἄλλα. Ἐπρωτι-
μοῦσα καλῆτερα νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα της πάλιν.
Ἰδῆτε συγγενεῖς, νὰ σοῦ στέλλουν μίαν τέτοιαν κόρην εἰς
ἡλικία, χωρὶς οὐδὲ τὸν ναυλὸ της νὰ πληρώσουν. — Ἡ Κη-
σίλη τότε, ὡσάν νὰ ἐπειράχθηκεν ἀπ' αὐτὰ, ἤρχισε πάλιν
νὰ κλαίῃ. . . Ὁ συμβουλολόγος ἐντοσούτω, σοδὰρὸς ὡσάν
διδάχος, γυρίζει καὶ μὲ λέγει·

« Τοῦ λόγου σου ἔχεις νὰ δώσῃς λόγον εἰς τὸν Θεὸ
διὰ τὴν παρακαταθήκην ὅπου ἡ θεῖα Πρόνοια ἐνεπιστεύ-
θηκεν εἰς τὰ χεῖριά σου· ἤθελεν εἶναι ἀμαρτία μεγάλη ν'
ἀρτίκῃς αὐτὴν τὴν νέαν νὰ χαθῇ. Εἰς τοῦτο τὸ φιλόθρω-
πον ἔργο ἡμπορῶ κ' ἐγὼ νὰ σε βοηθήσω κατὰ δύναμιν.
Ἄν ἡ ἀνεψιά σου μοῦ ὑπόσγεται νὰ ἦναι τιμὴ καὶ εὐσε-
βής, καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴν ἐδγαίνῃ ποτὲ ἀπὸ μέσ' ἀπὸ
τὸ σπῆτι μου, εὐσπλαγχνία φερόμενος, τὴν κρατίζω.

« Ὅχι, ὅχι· κάλλιον ἔχω νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν τόπο
μου, εἶπεν ἡ Κησίλη κλαίονσα πόλιν.

— Πάντοτ' ὑποκρίτρια κινδυνώδεις
δόλπος κατὰ διάνοιαν. Τὸ διαβολικὸν τὸ
βλέπω, κατὰ βάθος τὰς διαταγὰς τοῦ

Ἐπειτα ὁ ποίγκηψ ἐπρόσθεσεν ὑψηλῶς

— Καὶ ὁ Κ. Φεράνδος ; ἔδειξε δυσ-
βλεπε τὴν ἀντίστασιν τῆς Κησὶλης ;

— Μάλιστα, κύριε Ροδόλφε· ἐγὼ γὰρ
ἴδόντια του καὶ τῆς εἶπεν ὡσάν νὰ τὴν

α Δὲν μᾶς μέλει, κόρη μου, τί ἐχ-
καλῆτερο, ἀλλὰ νὰ ἰδοῦμεν ἐκεῖνο ὁποῦ
περνᾷς τὴν καὶ κάμνησεν τάξει τὰ θρησκ-
σωθῆς. Ἐδῶ μέσα θὰ εἰσαιεῖς ἕνα ὁπίτι-
θεῖά σου σὲ ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς, δὲν
καλὴν αὐτὴν εὐκαιρίαν. Ὁ μισθός σου
ὀλίγος, ἀλλὰ στέκει εἰς τὴν φρόνησιν καὶ
σου νὰ τὸν αὐξήσῃς . . .

— Καλῶς, λέγω μὲ τὸν ἑαυτό μου
τὴν ἀσπαῖς. Μὴ σε μέλει, διαβόλου
οἷνα ἦσαν κοντὰ σου χρόνους καιροῦς,
πῶς ἐπνίγηκεν, ἀκόμη προχθές . . . Γὰρ
τοῦ λέγω

α Κ' ἔχει λόγον, αὐθέντη μου, πῶς
τερο ὁπίτικόν ἀπὸ τὸ ἰδικόν σας ; Ἀλλὰ
λεῖ νὰ γυρίσῃ εἰς τὸν τόπον τῆς τῆς ἀρ-

α Σιγὰ σιγὰ θὰ τῆς ἀρέσει κ' ἐδῶ,
συμβολογράφος· τέλος πάντων ἀποφά-
αν ἀγαπᾷς, φέρε μου αὔριο βράδυ, τὴν
νεύριά σου, καὶ ν' ἀρχίσῃ ἀμέσως τὴν ὑ-
θυρωρός μου τὴν ἐρμηνεύει εἰς τὴν ἀρχήν
ἀρχὰς εἰκοσι φράγκα τὸν μῆνα καὶ τὸ

α Βάλετε, αὐθέντη, ἀλλὰ πάντε
τὴν ζωὴ σας.

α Ὅχι· κατόπιν, ἂν εὐχαριστηθῶ,

ω μολονταύτο, ὅτι δεν πρέπει καθόλου νὰ ἐκβαίνῃ
οὔτε νὰ ἐργεταί νὰ τὴν βλέπῃ κανεὶς.

Καλῆ, τί λόγος αὐθεντικ! καὶ ποῖον ἔχει νὰ ἐργεταί
τὴν βλέπῃ; Ἐκείνη μόνον ἐμένα γινωρίζει εἰς τὰ Πα-
λάτιον ἐγὼ ἔχω τὴν δουλειά μου καὶ δὲν εὐκαιρῶ. Ἐγὼ
οὐκ εὐκαιρῶ νὰ εἶθω σήμερον μαζίτῃ τῆς εἰς ἀνάγκης
ὅτε δεν θὰ με ἰδῇτε. Θὰ εἶναι δι' ἐμέ ὡσαν νὰ μὴν
εἶτε τελείως ἀπὸ τὸν τόπον τῆς. Ἄν θέλετε καὶ νὰ μὴν
αἰνῇ ἐξω, ὁ τρόπος εἶν' εὐκόλος· ἀρῆσατέ τῆς τὰ φο-
ρετὰ τοῦ τόπου τῆς, καὶ ἐκεῖνη θὰ ἐντρέπεται νὰ φαι-
ναι οὕτω πῶς ἐνδυμένη μέσα εἰς τοὺς δρόμους.

Καλὰ εἶπες, μοῦ λέγει ὁ συμβουλευτὴς· ἔπειτα
καὶ καλὸ πρᾶγμα νὰ φυλάγῃ κανεὶς τὴν ἐνδυμασίαν
τοῦ τόπου του... Ἄς μὴν ἀλλάξῃ τὴν φορεσίαν τῆς.

Αἰ, λέγω εἰς τὴν Κησὶλή, ὅπου με σχυρμένο κεφάλι
ἔπαισε νὰ κλαίῃ. Κάμε, κυρία μου, τὴν ἀπόφασιν σου·
καλὰ αὐθεντικὰ δεν εὐρισκοντ' εὐκόλα. Ἄν σ' ἀρέσῃ ἂν
σ' αἰσῇ, κάμε ὅτι θέλεις· ἐγὼ πλέον δεν ἀνακατιῶνομαι.

Ἡ Κησὶλή τότε ἀποκριθὲν στεναῖζωντας καὶ με βαρύν-
δία ὅτι μένει πλέον ἐπὶ συμφρονία ὁμοῦ, ἂν μετὰ δεκα-
τε ἡμέρας θὰ πονῇ πάντοτε ἡ ψυχὴ τῆς διὰ τὸν τόπον
νὰ ἔχῃ τὸ ἐλεῦθερον νὰ φυγῇ.

Στασιακῶς ἐγὼ δεν σε κρατῶ, εἶπεν ὁ συμβουλευτὴς·
ὅσον διὰ ὑπέρβρισις, ἄλλο τίποτε· μοῦ φέρουν ὅσαις
ἐγὼ. Λάθε τὴν προπληρωμὴν σου· αὐριο βράδυ προσμενω
ἐλθὺς μαζί με τὴν θεῖαν σου.

Ἡ Κησὶλή δεν ἔπαυε νὰ κλαίῃ. Ἐπῆρα αὐτῆς
τὴν προπληρωμὴν, δύο φράγκα (νὰ καταλαβετε τι κατα-
σις εἶναι), καὶ ἐπιστρέψαμεν.

— Ἀριστα, κυρία Πιπελέτου! Δεν λησμονῶ τὴν ὑπό-
σιν μου· λάβετε τὰ ὅσα σὰς ἔταξα, εἴαν ἐπιτύχετε νὰ
τε θέσιν τινὰ δι' αὐτὴν τὴν πτωχὴν νέαν, τὴν ὁποίαν
πεφάρτισαν.

— Καὶ προσμείνετε, ὡς
 ἡ κυρία Πιπελέτου ἀρναυμ
 — ἐπειδὴ ὁ Κ. Φεράνδος
 πόρτε, ὅπου θὰ τοῦ ὑπάγῃ
 — Δὲν πιστεύω νὰ με
 αὐτῇ;

— Εἰς ἐν ἀπὸ τὰ καμ
 τηγοῦ, καθὼς ἐπροστάζε
 νεται ὑπήκοη ὡρὰν ἀρνακ
 ῶ, τί μάτια! . . . Ἀλήθει
 πος, κύριέ μου! Ὅταν ἦλ
 ὅπου τοῦ ἐκρυβαλοῦσαν τ
 λέγει — Ἄν τύχη καὶ φέ
 γραφῇ πρὸς τὴν κυρίαν Β
 μοῦ τὸ στείλετε Ὁδὸς Μ
 λόγου σας! γυναικειο ὄνο
 Νάρκισσο καὶ αὐτόν . . . Δ
 νὰ μ' ἐρωτήσῃ τί ἐγιναν
 σας! . . . Σιγὰ νὰ μὴν ε
 κρίνομαι. — Δύο ἀμαξιαὶ
 καὶ μοῦ ἐγύρευε τὰ ξύλα
 τοῦ λέγω, ὅπου ἀνάπτανε
 σία! ἀλλέως ἤθελαν νὰ φ
 τὸ φρεσάκι σας τὸ κεντητό
 τωνίτη σας, ὅπου ἐφορέσει
 τ' ἀνέμου . . . προσμείνωντ
 σας ἐπερίπαιζε.

Στεναγμὸς βαθὺς καὶ ὁ
 τὴν κυρίαν Πιπελέτου. —
 ἐξύπνησε. Μοῦ συγχωρεῖτε

— Μάλιστα, μάλιστα
 καὶ ἄλλο ἀκόμη.

— Αἰ, γερόντιο, πῶς

του τὸν σύζυγόν της ἀνοίγουσα τὰ παραπετάσματα.

Ὁ Κ. Ῥοδόλφος τοῦ εἶπα καὶ τὴν καινούρια κακο-
μα του Καθρινὴν, καὶ σ' ἐλυπήθηκεν ἀπὸ ψυχῆς.

— Ἀ! κύριε, εἶπεν ὁ Ἀλφρεδὸς στρέψας τὴν κεφαλὴν
πρὸς τὸν Ῥοδόλφον μὲ ἀτόκην· αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν
πλέον νὰ σηκώω ἀπὸ τὸ κρεββάτι... Ὁ ἀπάνθρω-
μ' ἐπλήρωσε κατὰ καρδίαν... Ἄλλο πλέον δὲν ὑπά-
ρχει τὰ στόματα τῆς πόλεως περὶ τ' ὄνομά μου... Εἰς
τοὺς τοίχους τῶν Περσιων ἐκάθησε καὶ τὸ ἔγραφε...
ἐνὶ μαζῇ μετὰ τὸ ἴδιόν του δι' ἑνὸς μεγάλου σχοινο-
δέου... Πικρὸντα σὲς, κύριε! Σημαῖον ἐνώσεως...
... ἐνωμένος μαζὶ μ' αὐτὸ τὸ γουρῶνι ἐνωπὶον
πρωτευούσης οἰκου τοῦ κόσμου!

— Ὁ Κύριος Ῥοδόλφος αὐτὰ τὰ ἔξεραι... Μόνον τὰ
χρῆματά σου ἐκάμην ἐκεῖναίς αἱ οὗαι πρωτο-
οὐσίαις δὲν τὰ γνωρίζεις.

— Ἀ! κύριε, τὸ ὑστερινὸ πάλιν αὐτὸ ὑπερέβη τὰ
εἶπεν ὁ Ἀλφρεδὸς μετὰ φωνῆς περιλυπού.

— Τί σὺλτατε Κυριε Πιπέλετε; Διηγθῆτε με, σὰς
καλῶ.

— Ὅσα μ' ἐκάμην ὡς τώρα δὲν ἦσαν τίποτε, κύριε,
ὡς εἰς αὐτό. Ἐμεταχειρίσθηκα κατὰ μέσῃ τὰ πλέον
ἀνάγκη... Δὲν ἔξεραι ἂν ἔχω δυνάμεις νὰ σὰς τὰ διηγή-
... Εἶναι καὶ νὰ ἐντρέπεται κανεὶς νὰ τὰ λέγῃ.

καὶ ἀνακαθίσας ὁ κύριος Πιπέλετος μετὰ κόπου ἐπὶ
στρωμνῆς του, ἐσταύρωσε σιμνοπρεπῶς ἐπὶ τοῦ στη-
του τὸ μᾶλλινον ἐσωκάρδιόν του, καὶ ἤρχησεν ὡς
ἦς.

— Εἶχεν ἐξέλθει ἡ ἀπ' αὐτῆς, κ' ἐγὼ, καταπικρα-
νὸς διὰ τὴν νέαν ἀτιμίαν τὴν ὁποίαν ὑπέφερε τ' ὄνομά
γραμμένο εἰς ὅλους τοὺς τοίχους τῆς πρωτευούσης,
σπαθοῦσα νὰ διασκεδάσω τὴν λύπη μου, καταγινό-
ντας εἰς τὸ νὰ βάλω νέον πᾶτον εἰς ἕνα ὑπόδημα ὁποῦ

εἴκοσι φοραῖς ἐπῆσα καὶ πάλιν ἄρχσα, ἐξ αἰτίας τῶν πειρασμῶν αὐτοῦ τοῦ Σατανᾶ, ὅπου νὰ τὸν κινήῃ ὁ Θεός. Ἐκάθουσαν τὸ λοιπὸν ἐμπρὸς εἰς τὸ τραπέζι, ἐκείθι, ὅτε νὰ καὶ βλέπω τὴν θύρα καὶ ἀνοίγεται, κ' ἐμφαίνει μια γυναῖκα. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἦτο σκεπασμένη μ' ἓνα ἐπάνω-φορι με κουκούλα ἀπ' ἐπάνω. Σηκώνομαι με σεμνότητά ἀπὸ τὸ κάθισμά μου, καὶ φέρω τὸ χέρι μου εἰς τὸν πῖλο μου. Νά σου τότε βλέπω καὶ δεύτερην γυναῖκα, σκεπασμένη καὶ αὐτὴ μ' ἐπάνωφορι καὶ κουκούλα, καὶ ἐμφαίνει καὶ κλειδώνει ἀπὸ μέσα τὴν θύρα. . . Ἠπόρησα ὅτι ἐρε-ροντο με τόσην οἰκειότητα αἱ δύο αὗται γυναῖκες χωρὶς νὰ εἰποῦν λέξιν· μαλοντούτο, ἀνεσηκώθηκα πάλιν εἰς τὸ κάθισμά μου καὶ τὰς ἐχαιρέτησα σεμνοπρεπῶς. . . Τότε, κύριέ μου. . . πλὴν εἶναι πράγματα ὅπου δὲν με συγ-χωρεῖ ἡ αἰδώς μου νὰ τὰ προσέρω. . .

— Ἐλα τώρα καὶ σύ. . . καὶ δὲν ἔχομεν ἐδῶ καμμία γυναῖκα νὰ μᾶς ἀκούῃ, εἶπεν ἡ κυρία Πιπελέτου.

— Τότε, ἐπανελάβεν ὁ Ἀλφρέδης κατακοκκινίσας, τὰ ἐπάνωφορί τινος πίπτουν, καὶ τί νὰ ἰδῶ; δύο πράγματα ὡσάν Σειρήναις ἢ Νύμφαις χωρὶς ἄλλο κανένα φόρεμα παρὰ ἓνα λέντιον ἀπὸ φύλλα τριγύρω εἰς τὰ κρύφια μελῶ-των, καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν ἓνα στέφανον πάλιν ἀπὸ φύλλα. Ἐμείνα ἐκπληκτος. . . Ἐρχονται τότε καὶ αἱ δύο τινος πρὸς ἐμὲ με τὰς ἀγκάλας ἀνοικτάς, τάχα ὡσάν νὰ με προσκαλοῦν. . .

— Ταῖς ἀγχεῖαις, εἶπεν ἡ Ἀναστασία.

— Αὐτὰ τῶν τὰ ἀδιάντροπα κινήματα μ' ἔκαμαν ἄλ-λον ἐξ ἄλλου, ἐπανελάβεν ὁ Ἀλφρέδης ἀπὸ σεμνότητος κυριευθεὶς ἀγανάκτησιν— καὶ καθὼς συνεθίζω εἰς τὰς κρίσεις τῆς ζωῆς μου περιστάσεις ἔμεινα διόλου ἀκίνη-τος ἐπάνω εἰς τὸ κάθισμά μου. Αἱ δύο Σειρήνες, ὅταν εἶ-δαν αὐτό μου τὸ θάμβος, πλησιάζουν μ' ἓνα κάποιον ῥυθμὸν, κάμνουσαι ὡσάν κύκλους με τὰ χέρια καὶ τὰ ποδᾶ-

ριά των . . . Ἐγὼ, ὅσον βλέπω αὐτά, τόσον γίνομαι ἀκίνητος, ἐκστατικός. Μὲ πλησιάζουν . . . μὲ περιπλέκουν εἰς τοὺς βραχίονάς των . . .

— Ἀκούς ἐκεῖ, ἕναν ἄνθρωπον ὑπανδρευμένο, ἡλικιωμένον ἄνθρωπο, αἱ ἀδιάντροπαις ! Ἄ ! νὰ μὴν ἦμ' ἐδῶ... με τὸ χέρι τῆς προκαλιᾶς μου, ἀνέκραζεν ἡ Ἀναστασία— νὰ ταῖς δεῖξω ἐνῷ πῶς κἀκύνουν τὸν ρυθμό καὶ τοὺς κύκλους μὲ τὰ ποδάρια, ταῖς ξετσιπωταῖς !

— Ὅταν εἶδα πῶς μ' ἐπερίπλεζαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐπανελάθεν ὁ Ἀλφρεδὸς, τὸ αἷμά μου ἐγύρισεν ἄνω κάτω . . . ἐπιάσθηκεν ἡ ψυχὴ μου . . . καὶ μία τότε ἀπὸ ταῖς Σειρήναις, ἡ πλέον ἀδιάντροπη, μία ὑψηλὴ, ξανθὴ, σκύβει ἐπάνω εἰς τὸν ὄμβρό μου, παίρνει τὸν πῖλό μου, καὶ μοῦ ἀρπίζει τὸ κεφάλι ξέσκεπο, πάντοτε μὲ τὸν ρυθμόν . . . μὲ τοὺς κύκλους ἐκείνους τῶν ποδαριῶν καὶ τῶν χειρῶν. Τότε ἡ συντρόφισσά της ἐκβάλλει ἕνα ψαλίδι ἀπὸ τὰ φύλλα ὑποῦ εἶχε τριγύρω της, μαζεύει ὅσα μαλίστ' εἶχα εἰς τὸ κεφάλι μου ἀπὸ τ' ὀπίσω μέρος καὶ μοῦ τὰ κάθει ὅλα, κύριε, ὅλα . . . σύβριζα, πάντοτε μὲ τοὺς κύκλους τῶν ποδαριῶν. Ἀρχίζει ἐπειτα καὶ μοῦ λέγει τραγουδιστὰ— Εἶναι διὰ τὸν Καβριώνη . . . καὶ ἡ ἄλλη, ἡ ἀδιάντροπη κ' ἐκείνη, ἐπανελάβε τραγουδιστὰ καὶ αὐτὴ— Εἶναι διὰ τὸν Καβριώνη . . . διὰ τὸν Καβριώνη !

Μετὰ τινα σιωπὴν, συνοδευθεῖσαν ὑπὸ στεναγμοῦ ἐπιμόχθου, ὁ Ἀλφρεδὸς ἐπανελάθεν·

— Ἐν τούτοις, σηκώνω τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ βλέπω κολλημένην εἰς τὰ ὕαλιά τοῦ παραθύρου τὴν ἀσυνειδήτη μούρη τοῦ Καβριώνη, μὲ τὰ γένειά του καὶ μὲ τὸ μυτερό του καπέλο . . . κ' ἐγελοῦσε, κ' ἐγελοῦσεν ὡσάν Σατανᾶς· τόσον, ὅπου διὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὸ καταχθάνιον ἐκείνο θέαμα ἐκλείσκα τοὺς ὀφθαλμούς μου . . . Ὅταν ἐκ νέου τοὺς ἤνοιξα . . . δὲν εἶδα τίποτε πλέον . . . εὗρέθηκα πάλιν ἐπάνω εἰς τὸ κάθισμά μου . . . μὲ τὸ κεφάλι

ξέσκεπο καὶ χωρὶς μαλλί ! . . . Τώρα τὰ μαλλιά μου τὰ ἔχει εἰς τὰ χέρια του· ὁ ἀσυνεῖδκτος τὰ ἔχει εἰς τὰ χέρια του, καὶ τώρα, ποῖος ἤξεύρει· θὰ τὰ δείχνει εἰς ὅλον τὸν κόσμον . . . Κρατεῖ ἀποδείξεις . . . Βλέπετε τὸν ἐδοθησαν αἱ Σειρήνες. * Ἄλλο δὲν μένει πλέον, κύριέ μου, παρα ν' ἀφήσω τὴν Γαλλία . . . τὴν ὠραία μου Γαλλία, ὅπου ἤλπιζα νὰ ζήσω καὶ ν' ἀποθάνω.

Καὶ ὁ Ἀλφρέδης ἔπεσε πάλιν ὑπτίως ἐπὶ τῆς κλίνης του, συνάπτων τὰς χεῖρας.

— Τί ταιριάζει, Ἀλφρέδη· τώρα ὅπου ἔπηρε τὰ μαλλιά σου θὰ σὲ ἀφήσει πλέον εἰς τὴν ἡσυχία σου.

— Νὰ μὲ ἀφήσῃ εἰς τὴν ἡσυχίαν μου ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Πιπελέτος ἀνατιναχθεὶς σπασμωδικῶς· δὲν τὸν ἐγνώρισες ἐν αὐτόν· εἶναι ἄδης ἀχόρταγος. Ποῖος ἤξεύρει· τώρα πάλιν τί μελετᾷ νὰ μοῦ κάμῃ !

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ Γελασίνα, ἐμφανισθεῖσα εἰς τὴν θύραν διέκοψε τοὺς θρήνους τοῦ κυρίου Πιπελέτου·—Μὴν ἐμβῆς, κόρη μου ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Πιπελέτος, ὁ ἐντροπαλὸς ἄνθρωπος, ἐπεὶ δὴ εἶμαι εἰς τὸ κρεβάτι, καὶ μὲ τὰ νυκτικά.

Ταῦτα λέγων ἔσυρε μίαν τῶν σινδονῶν μέχρι τῆς σιαγόνης του. Ἡ Γελασίνα ἑστάθη ἀμέσως εἰς τὸ κατώρλιον τῆς θύρας.

— Καλὰ καὶ ἤλθες, καλή μου γειτόνισσα, τὴν εἶπεν ὁ Ροδόλφος. Εἶχα σκοπὸν ν' ἀναβῶ τώρα εἰς τὴν κάμερὴν σου. Πρόσμεινε, σὲ παρακαλῶ, μίαν στιγμὴν. Καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τὴν Ἀναστασίαν—Μὴ λησμονήσετε νὰ ὑπάγετε ἀπόψε τὴν Κησίλην εἰς τοῦ κυρίου Φερράνδου.

— Μή σας μέλῃ, ψυχίτσα μου, καὶ αὕτῃ εἶναι ἰδική μου φροντίδα. Εἰς ταῖς ἑπτὰ ὥραις θὰ εἵμεθα ἐκεῖ. Τώρα ὅπου ἡ γυναῖκα τοῦ Μορέλ ἡμπορεῖ καὶ περιπατεῖ, τὴν παρακαλῶ καὶ παραφυλάγει, μὴν τύχῃ καὶ κτυπήσῃ κάποιος τὴν θύρα, καὶ κρατεῖ καὶ τοῦ Ἀλφρέδη συντροφιὰ. Ἐ-

πειδὴ τώρα ἐκεῖνος, ὅλον τὸν κόσμον νὰ τοῦ χαρίζετε, δὲν ἀπομένει μόνος.

Ἡ ῥοδινὴ τῆς Γελασίνης ὅψις ὡχρία ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἢ θελξικαρδὴς τῆς μορφῇ, ἡ τόσον μέχρι τοῦδε ζωπρὰ καὶ στρογγύλη, ἤρχισε νὰ καθίσταται ὀλίγον ἐπιμήκης. Ἡ ἐπαγωγὸς φυσιογνωμία τῆς, ἡ συνήθως τοσοῦτον πλήρης ψυχῆς καὶ φαιδρότητος, κατέστη σοβαρὰ καὶ ἐτι σκυθρωποτέρα παρ' ὅσον ἦτο κατὰ τὴν τελευταίαν συνάντησίν τῆς μετὰ τῆς Μαριάνθης εἰς τὴν θύραν τῆς φυλακῆς τοῦ Ἀσζάρου.

— Πόσην χαρὰν αἰσθάνομαι, καλέ μου γείτονα, ὅτι σὰς βλέπω, εἶπεν ἡ Γελασίνα πρὸς τὸν Ῥοδόλφον, ὅταν αὐτὸς ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ οἰκιδίου τῆς κυρίας Πιπελέτου— Πολλὰ πράγματα ἔχω νὰ σὰς εἰπῶ· πολλά. . .

— Εἰπέ μου πρῶτον, καλή μου γειτόνισσα, τί κάμνεις; εἶσαι καλά; Νὰ ἰδῶ. . . τὸ εὐεϊδές σου προσωπάκι εἶναι πάντοτε ῥοδινόν καὶ χαρούμενον; Φεῦ! ὄχι· σ' εὕρισκω ὡχράν. . . θὰ ἐργάζεσαι πολὺ.

— Ὡ! ὄχι· κύριε Ῥοδόλφε· σὰς βεβαιῶ δὲν εἶναι ἀπ' αὐτὸ, παρὰ ἔχω λύπην. Κάθε φορὰν ὅπου ἰδῶ αὐτὸν τὸν πτωχὸν Γερμανόν. . .

— Δὲν ἠμπούρεσε λοιπὸν ἀκόμη νὰ λάβῃ θάρρος;

— Τελείως, κύριε Ῥοδόλφε μου! Καὶ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον με σπαράττει περισσότερο εἶναι, ὅπου ὅ,τι καὶ ἂν κάμω διὰ νὰ τὸν παρηγορήσω, τὸν θλίβει ἐξ ἐναντίας περισσότερο· ἓνα πρᾶγμα σὰς λέγω. . . ἓνα πρᾶγμα! Οἱ μελανοὶ καὶ μεγάλοι τῆς Γελασίνης ὀφθαλμοὶ ἐθόλωσαν ἀπὸ δάκρυα.

— Ἀλλ' ἐξηγήσου, καλή μου γειτόνιστα.

— Χθὲς, παραδείγματος χάριν, τοῦ παγαίνω ἓνα βιβλίον ὅπου με παρεκάλεσε νὰ τοῦ προμηθεύσω, ἐπειδὴ ἦτο μία μυθιστορία τὴν ὁποίαν ἀνεγινώσκαμεν εἰς τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας καθ' ἃς εἴμεθα γείτονες· καὶ, καθὼς εἶδε

τὸ βιβλίον ἐκεῖνο, τὸν παίρνουν τὰ δάκρυα. Αὐτὸ δε-
σμεύει τίποτε, θὰ μοῦ εἰπῇτε· εἶναι ἀπλούστατον, πλὴν
συλλογισθῆτε νὰ ἐνθυμηθῇ κανεὶς τὰς ψυχὰς ἐκεῖνα
ἐσπέρας, τὰς ὁποίας ἐπενοῦσαμεν μὲ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ
εἰς τὴν χαριεστάτην μου μικρὰν κάμερη, πλησίον τῆ
ἐστίας μου, καὶ νὰ παραβάλλῃ αὐτὰ ὅλα μὲ τὴν παροῦ-
σαν ἀθλίαν τοῦ ζῶντος μέσα εἰς τὴν φυλακὴν. . . Ὁ τα-
λαιπώρος Γερμανός! εἶναι σκληρόν.

— Μὴ σε μέλη, εἶπεν ὁ Ροδόλφος πρὸς τὴν νεάνιδά
ὅταν ὁ Γερμανὸς ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν φυλακὴν, καὶ ἡ αἰσθη-
τικὴ ἀναγνωρισθῇ, θὰ εὑρεῖ πάλιν τὴν μητέρα του, φίλους
καὶ θὰ λησμονήσῃ ταχέως πλησίον των καὶ πλησίον σοῦ
τὰς σκληρὰς ταῦτας στιγμὰς.

— Ναί, ἀλλ' ἔως νὰ ἔλθῃ ἐκεῖνη ἡ ὥρα, κύριε Ροδόλφε
ἔχει ἴσως ἀκόμη νὰ ὑποσέβῃ. Ἐπειτα δὲν εἶναι μόνον
αὐτό. . .

— Τί ἄλλο εἶναι;

— Ἰκειδῇ, εἶναι ὁ μόνος τίμιος μετὰξὺ τῶν κακῶν
γυναικῶν ἐκείνων, τοῦ κάμνουν τὰ ἀνιάτα, διότι δὲν θέλει νὰ
γίνῃ ὁμοίος των. Ὁ φύλαξ τοῦ ἐντεκτερίου parloir
ἓνας καλὸς ἄνθρωπος, μοῦ εἶπε νὰ παραγγείλω τοῦ Γερ-
μανοῦ, διὰ τὸ καλὸν του, νὰ μὴ ᾔται τόσον ὑπερήφανος
ἐμπρὸς των, νὰ προσπαθῇ νὰ συνικειωθῇ μὲ τοὺς
κακοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους. . . Πλὴν δὲν ἔμπορεῖ, δὲν
εἶναι δυνατόν· καὶ τρέμω μήπως κάμνῃαν ἡμέραν τοῦ
κάμουν τίποτε κακόν. . . — Ἐπειτα, διακοπεῖσα αἰφνιδίως
καὶ σπογγίσασα τὰ δάκρυά της, ἡ Γελασίνα ἐπανελάβετο
Ἄλλ' ἰδῆτε, νὰ συλλογίζεσθε μόνον τὰ ἰδικά μου καὶ νὰ
λησμονήσω τὴν Κελαϊδίστρα.

— Τὴν Κελαϊδίστρα! εἶπεν ὁ Ροδόλφος μὲ ἀπορίαν.

— Προχθές, πηγαίνουσα εἰς τοῦ Λαζάρου, τὴν ἀπὸ
τησα.

— Τὴν Κελαϊδίστρα;

— Μάλιστα, κύριε Ροδόλφε.

— Εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Λαζάρου !

— Ἐρευνεῖν ἀπ' ἐκεῖ μαζὴ μὲ μίαν γραίαν.

— Εἶναι ἀδύνατον ! . . . ἀνέχρσεν ὁ Ροδόλφος ἐκ-
πληκτος.

— Σὰς βεβαιῶ, καλέ μου γείτονα, ὅτι ἦτον ἐκείνη ἡ
ιδία.

— Θ' ἀπατάσαι.

— Ὅχι, ὅχι· μολονότι ἦτον ἐνδεδυμένη χωριὰτικὰ
τὴν ἐγνόησα παρεούσης. Εἶναι πάντοτε χαριστάτη . . .
ὦχρα, ἀλλ' ἔχει πάντοτε τὸ γλυκὺ ἐκείνο καὶ μελαγχρο-
λικὸν ὄρος ὅπου εἶχε καὶ ἓνα καιρὸν.

— Ἡ Κελαϊδήστρα εἰς τὰ Παρίσια ! . . . χωρὶς ἐγὼ
νὰ γνωρίζω τίποτε ! Μὲ φαίνεται ἀπίστευτον. Καὶ τί ἐ-
πῆγε νὰ κάμῃ εἰς τοῦ Λαζάρου ;

— Ἐπῆγεν ὡς καθὼς ἐγὼ, νὰ ἴδῃ κἄν μιαν φίλην
τῆς δεσποτιδα· δὲν ἔλαβον καιρὸν νὰ τὴν ἐρωτήσω καλὰ
ἢ γραία ἥτις τὴν ἐσυνώδευεν ἐραίνετο ὡς ἂν διασταρμμένη
καὶ βιαστικῇ πολὺ . . . Τὴν γνωρίζετε λοιπὸν τὴν Κελαϊ-
δήστρα, κύριε Ροδόλφε, καὶ ἡ εὐγενεία σας ;

— Βεβαία.

— Λοιπὸν ἀμφισβολία δὲν εἶναι ὅτι περὶ τῆς εὐγενείας
σας μοῦ ὠμίλει.

— Περὶ ἐμοῦ ;

— Ναί, περὶ τῆς εὐγενείας σας. Τῆς εἶπα τὰ παθήμα-
τα τῆς Λουίζας καὶ τοῦ Γερμανοῦ, τὰ ὁποῖα ὑπέφεραν
καὶ οἱ δύο των, μολονότι τόσοι τίμιοι καὶ καλοὶ, ἀπ' αὐ-
τὸν τὸν ἀγρεῖον Κ. Ἰάκωβον Φερνάνδον, προσέχουσα καλὰ
νὰ μὴν εἰπῶ, καθὼς καὶ μὲ διωρίσετε, ὅτι τοὺς ὑπερα-
σπίζεσθε· στρέφεται λοιπὸν ἡ Κελαϊδήστρα καὶ μὲ λέγει
ὅτι, ἂν φιλάνθρωπὸν τι ὑποκείμενον, τὸ ὁποῖον αὐτὴ γνω-
ρίζει, ἐμάνθανεν ὅτι ἀναξιοπαθοῦν τοσοῦτον οἱ δύο αὐτοὶ
φίλοι μου, ἤθελε σπεύσει εἰς βοήθειάν των. Τὴν ἡρώτη-

σα πῶς ὀνομαζέται αὐτὸ τὸ ὑποκείμενον, καὶ μὲ εἰπὼν ὀνομάσας.

— Ἐκείνη εἶναι βέβαια εἶν' ἐκείνη.

— Φαντασθῆτε πόσον καὶ αἱ δύο ἐμείναμεν ἐκβῆροι εἰς αὐτὴν τὴν ἀνακάλυψιν, ἢ μᾶλλον εἰς αὐτὴν ὁμοιότητα τοῦ ὀνόματος· διὰ καὶ ἐδόσαμεν ὑπόσχεσιν γραφῇ ἢ μίᾳ εἰς τὴν ἄλλην ἂν αὐτὸς ὁ Ῥοδόλφος μας ὁ ἴδιος. . . καὶ φαίνεται τῷ ὄντι, καλὲ μου γείτονα, εἴσθε σεῖς.

— Ναί· ἔλαβα συμπάθειαν καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν τυχὴ κόρην. . . ἀλλ' ἡ εἰδήσις τὴν ὁποίαν μὲ δίδεις, εὐρίσκεται εἰς Παρισίους, εἰς τόσῃ ἀπορίᾳ μὲ φέρεται ὥστε, ἂν δὲν μ' ἐλεγεσ τὰ καθ' ἕκαστα τῆς μετ' αὐτὴν συναντήσεώς σου, δὲν ἤθελα τὸ πιστεύσει ποτέ. . . ἀφήνω λοιπόν, καλὴ μου γεινόνισσα. Ἔχε ὑγείαν· ἡ πληροφορία σου περὶ τῆς Κελαϊδῆστρας μὲ ἀναγκάζει πρὸς τοῦτο. . . Πρόσεχε πάντοτε μὴ φανερώσης εἰς τὸν κόσμον τίποτε. . . ὅτι ἐγὼ προστατεύω τὴν Λουίζαν τὴν Γερμανὸν. Τὸ μυστικὸν τοῦτο σήμερον σὲ τὸ συστάσει πολύ περισσότερον. . . Ἀληθινά, πῶς περὶ ἡ οἰκογενεῖς τοῦ Μορέλ;

— Καλῆτερα, κύριε Ῥοδόλφε· ἡ μητέρα ἐσπικώθη τὸ κρεβάτι· τὰ παιδιὰ βαθμηδὸν ἀναλαμβάνουν. Χρεωστοῦν καὶ τὴν ζωὴν των καὶ τὴν εὐτυχίαν των. Πόσον γενναίως, καλὲ μου γείτονα, ἐφέρθητε πρὸς αὐτοὺς ἀνθρώπους! . . . Ἀμὴ ὁ Μορέλ, κύριε Ῥοδόλφε.

— Παγαίνει καλὰ κ' ἐκεῖνος. . . Ἐυχαθὰ χθὲς· φησὶ νεναι ὅτι ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν συνέρχεται εἰς τὸν πόντον του ἐλπίζουν ὅτι θὰ ἰατρευθῇ ἐκ τῆς παραφροσύνης. . . Αἶ, ἔχε ὑγείαν. Θὰ σ' ἐπανίδω ταχέως, καλὴ γειτόνισσα. . . Μήπως ἔχεις χρεῖαν ἀπὸ τίποτε; Σὲ βοηθῶ πάντοτε ὅς' ἀπολαμβάνεις ἀπὸ τὴν ἐργασίαν.

— Μάλιστα, κύριε Ῥοδόλφε· κάθηναι καὶ δοῦναι

τὴν νύκτα, καὶ οὕτω δὲν ζημιόνομαι τελείως, ἐπεὶ δὴ δὲν κοιμοῦμαι σχεδὸν πλέον.

— Ἀλλοίμονον, πτωχή μου φίλη! ἐγὼ φοβοῦμαι μήπως ὁ θεὸς Κρήτας καὶ ἡ Ῥαμονέτα παύσουν τὰ κελαδῆματά των ἂν πάντοτε προσμένουν ἐσένα διὰ νὰ τ' ἀρχίζουν.

— Τῷ ὄντι, κύριε Ῥοδόλφε! καὶ αὐτὰ τὰ ταλαίπωρα πυλάκια μου κ' ἐγὼ, δὲν ἤξεύρομεν πλέον τί θὰ εἰπεῖ τραγοῦδι. Νὰ σὰς εἰπῶ ἓνα τι θὰ μὲ γελάσετε! αἱ, καλὰ! Μὲ φαίνεται νὰ ἐκατάλαβαν καὶ αὐτὰ ὅτι εἰμαι λυπημένη, καὶ τῶρα, ἀντὶ νὰ κελαθοῦν χαροποιά, ὅταν ἐμβαίνω μέσα, ἀρχίζουν κ' ἐκβάλλουν κἄτι μικραῖς φωναῖς τόσοι παραπονετικάις, ὅπου ὁμοιάζει ὥσάν νὰ θέλουν νὰ μὲ παρηγορήσουν. Εἶμαι ἀνόητη! ψεύματα, κύριε Ῥοδόλφε, ὅπου κάθημαι καὶ πιστεύω τοιαῦτα πράγματα;

— Διατί; ἐξ ἐναντίας. . . Νομίζεις δὲν ἔχουν καὶ αὐτὰ αἴσθησιν; . . . Ἀλλ' ὕγιανε, ἀγαθὴ μου γειτόνισσα. Ἐλπίζω νὰ μὴ παρέλθῃ καιρὸς πολὺς, καὶ τὰ χαριέστατα ὁματά σου ν' ἀπολαύσουν ἐκ νέου τὴν ζωηρότητά των, τὰ μάγουλά σου τὴν ῥοδινὴν των βαφὴν, καὶ τὰ τραγοῦδια σου τόσοι εὐθυμα νὰ γίνουν, τόσοι εὐθυμα, ὥστε μόλις ὁ θεὸς Κρήτας καὶ ἡ Ῥαμονέτα θὰ ἔμπορουν νὰ σὲ συνοδεύουν μὲ τὰς φωνάς των.

— Εἶθε, κύριε Ῥοδόλφε, νὰ γίνῃ καθὼς λέγετε! ἐπαλέαθεν ἡ Γελασίνα μετὰ στεναγμοῦ διαρκοῦς.

— Ὑγιαίνετε, καλὴ μου γειτόνισσα. Θὰ σ' ἐπκνίδω ταχέως.

Μὴ δυνάμενος ὁ Ῥοδόλφος νὰ ἐννοήσῃ πῶς ἡ κυρία Γεωργία, χωρὶς νὰ τὸν δώσῃ τινὰ εἰδησιν, ἔφερεν ἡ ἑστειλε τὴν Μαριάνθην εἰς Παισιόους, ἐπορεύθη εἰς τὸν οἶκον τοῦ διὰ νὰ ἐκπέμψῃ ἀμέσως ἄνθρωπόν τινα εἰς τὴν ἐπαυλιν τοῦ Βουκεβάλλ. Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆλθετο εἰς τὴν ὁ-

δὸν Πλουμέτου, βλέπει μίαν ἄμα
θεῖσαν ἀπέναντι τῆς θύρας τοῦ με
ἐπιστρέφων ἐκ τῆς Νορμανδίας.

Ὁ εὐπατρίδης εἶχεν ὑπάγει
διὰ νὰ ματαιώσῃ τ' ἀποτρόπαιον
τῆς κυρίας Δ'-'Αρβίλλ, καὶ τοῦ
μάντη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

ΜΟΥΡΡ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔ

Ἐλαμπεν ἡ χαρὰ εἰς τὸ πρό
Μούρρ. Καταβὰς ἐκ τοῦ ὀχήματος
θεραπεόντων τοῦ πρίγκηπος Ζεῦ
τὸν μακρὸν ὁδοιπορικόν του ἐπεν
λάξῃ φροῦματα, διὰ νὰ μὴ χάνῃ
Ῥοδόλφον, ὅστις ἀνυπόμονος προ
μάτιόν του.

— Καλὰς εἰδήσεις, ὑψηλότα
κραῖεν ὁ εὐπατρίδης ὅταν ἔμεινε
φου — οἱ ἀχαρῆκτῆριστοι ἐκεῖνοι
σαν ὁ Κ. Δ'-'Ορβίγγης ἐσώθη... ἐ
μίαν ὥραν ἂν ἤρροπόρουν, τὸ νέ

— Καὶ ἡ κυρία Δ'-'Αρβίλλ;

— Εἶναι ὅλη περιχαρὴς διὰ
ἔλαβε πάλιν πρὸς αὐτὴν ὁ πατήρ
τὴν συμβουλήν σας, ἐγκαίρως κα
νατον ἄφρευκτον.

— Εἰς τρόπον ὥστε ὁ Πολυδ

— Ἦτο καὶ τότε ὁ ἀξιόλογος συνέλογος τῆς μητρικῆς τῆς κυρίας Δ' Ἀρβύλλ. Ἀλλὰ τί φοβική γυνὴ εἶναι αὕτη μητρική! . . . τι ἀ-αρχὴν ἦτον ἐκεῖνη, τί αὐθαδεῖα! . . . καὶ ἐκεῖνος ὁ Πολυδώρης! . . . Ἄ! ὑψηλότερα . . . πολλοὶ αἰεὶ εὐχεστέθητε νὰ μοὶ ἀπονείμῃτε χάριν διὰ τὴν αὐτοσυνώσιν μου . . .

— Διὰ τὴν φιλίαν σου, εἶπα πάντοτε, ἀγαθὲ Μοῦρ . . .

— Ἔστω, ὑψηλότερα . . . ποτὲ οὐκ ἐν ἑσπέρῃ αἰεὶς ταύτης τῆς ὑψηλῆς φιλίας ὅσον κατ' αὐτὴν τὴν περιστάσιν δὲν ἦτον ἕλκρον δυσχερὲς τὸ ἔργον, εἶπεν ὁ εὐπατρίδης σπουδαζὼν καὶ γελῶν ἐν αὐτῷ.

— Καὶ πῶς;

— Αἱ εἰς ἀ-θρησκὰ μεταμετρώσεις, αἱ ἐν τῇ Παλαιᾷ Χώρα περιπλανήσεις ἡρώων, καὶ μυρία ὅσα, δὲν ἦσαν τιποτέ, ὑψηλότερα, θυλίου τίποτε, ἀπέναντι τῆς αὐτοσυνώσεως τὴν ὅποιαν ἔκαμα μετὰ τοῦ καταχθονίου αὐτοῦ Πολυδώρη.

— Τί λέγεις; μετὰ τοῦ Πολυδώρη;

— Τὸν ἔφερα μετ' ἐμοῦ . . .

— Μετὰ σοῦ;

— Μάλιστα . . . φαντασθῆτε ὅποιαν συντροφίαν εἶχα καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ὁδοῦ . . . δωδεκά ὁλοκλήρους ὥρας πλκτίον ἑνὸς ἀνθρώπου τὸν ὅποιον ἀποστραφύμαι καὶ μισῶ ὅσον οὐδὲν ἄλλο εἰς τὸν κόσμον πρῶτον . . . Τὸ αὐτὸ ὡς νὰ συναταξίδευσεν ἕνα ὄφιν . . . τὸ ἐξπατὸν τὸ ὅποιον βδελύττομαι περισσότερο.

— Καὶ τώρα, ποῦ εἶναι αὐτός;

— Εἰς τὸν οἶκον τῆς δεινδρστοιχίας Χήρας . . . εἶναι καλὰ φυλαγμένος ἐκεῖ . . .

— Καὶ δὲν ἀντεστάθῃ τελείως νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ;

— Τελείως . . . Τὸν ἀφῆκα νὰ ἐκλεῖξῃ, ἢ νὰ τὸν παραδώσω ἀμέσως εἰς τὴν ἐπιτόπιον γαλλικὴν ἐξουσίαν, ἢ νὰ γίνῃ δεσμώτης μου εἰς τὴν δεινδρστοιχίαν Χήρας; δὲν εἰδίστατε νὰ προτιμήσῃ τὸ δεύτερον.

— Ἐκαμες καλὰ προτιμότερον νὰ τὸν κρατοῦμεν τοιοῦτοτρόπως. Εἶς ἕνας θησαυρὸς, χρυσὲ μοι Μούρρ, ἀλλ' ἀντιγράψου μοι τὸ ταξιδιὸν σου. . . Εἶμαι πολὺ περιεργὸς μάθω τίνι τρόπῳ ἢ ἀπάνθρωπος ἐκείνη γυνὴ καὶ ὁ κεραιὸς συνεργὸς τῆς ἀνεκαλύφθησαν τέλος πάντων.

— Ἀπλούς-ατον ἐγὼ ἐκολούθησα μόνον τὰς ἐντολὰς σας κατὰ γράμμα, πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν. Εἰς αὐτὴν περίστασιν, ὑψηλότερα, ἐσώσατε, ὡς πάντοτε, ἀγαθὸν ἄνθρωπος, παιδεύσαντας τὴν κακίαν. Ἡ θεία Ἡρόν σας ἀπέστειλε, βέβαια, ὄργανον αὐτῆς εὐγενές !

— Σὺ Οὐάλτερ Μούρρ, σὺ Οὐάλτερ Μούρρ, ἐνθυμήθητε τὰς κολακείας τοῦ βαρόνου Δὲ-Γράουν, εἶπε μετὰ τὸν Ροδόλφον.

— Ἔστω λοιπὸν, ὑψηλότερα. Ἀρχομαι, ἢ μάλ' ἀρχήσετε ἡ ὑψηλότης σας ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην κυρίας μαρκεσίας Δ' Ἀρβίλλ, ἐξ ἧς θέλετε μάθει πᾶν ὅτι διέτρεξε πρὶν ἐγὼ διὰ τῆς ἀφίξεώς μου διαταράξω σχέδια τοῦ Πολυδώρου. . .

— Σ' ἔδωκεν ἐπιστολὴν ; . . . δός μοι ἀμέσως.

Καὶ ὁ Μούρρ, ἐγχειρίζων τῷ Ροδόλφῳ τὴν ἐπιστολὴν τῆς μαρκεσίας, ἐπρόσθεσεν :

— Ὡς εἶχον μείνει σύμφωνοι, ἀντὶ νὰ συνοδεύσω κυρίαν Δ' Ἀρβίλλ εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς τῆς, κατέβη εἰς ἐν ξενοδοχεῖον δύο βήματα ἀπέχον τοῦ πύργου, ἐκεῖ ἐπρόσκεινα μέχρι τοῦ ἐστειλε καὶ μ' ἐμήνυσεν ἡ κυρία μαρκεσία.

Ὁ Ροδόλφος ἀνέγνωσε μετὰ φιλικωτάτης καὶ εὐχρηστικῆς προθυμίας τὰ ἐρεξῆς :

α' Ὑψηλότερα,

η Σας ἐχρεώσθουν τοσαῦτα, ἀλλ' ὤφειλον νὰ σας χρεώστω καὶ τοῦ πατρὸς μου τὴν ζωὴν !!!

α' Ἀφήνω νὰ λαλήσωσι μᾶλλον τὰ πράγματα ταῦτα

Θέλουν ἐκφρασθῇ σαφέστερον ἐμοῦ ὁποίου νέου καιμηλίου εὐγνωμοσύνης πρὸς ὑμᾶς ἐνεπλήσθη πάλιν ἡ καρδιά μου.

α Κατανοήσασα τὴν βαρύτητα τῶν συμβουλῶν τὰς ὁποίας μοι διεβιβάσατε διὰ τοῦσις Οὐάλτερ Μούρρ, προσθήσαντός με ἐπὶ τοῦ δρόμου τῆς Νορμανδικῆς σχεδὸν εἰς τὴν ἀπὸ τοὺς Παρισίους ἐξοδὸν μου, ἀφίχθην μετὰ πάσης σπουδῆς εἰς τὸν ἐν Ἰδιέρσαις πύργον τοῦ πατρός μου, ὅθεν καὶ σᾶς γράφω.

α Ἀγνοῶ διατί ἡ φυσιογνωμία τῶν ὑποδεχθέντων με θεραπευόντων μ' ἐφάνη ἀπαισία· δὲν ᾔδρα οὐδένα ἐκ τῶν παλαιῶν μας ὑπηρετῶν· ἐκ τῶν ὑπαρχόντων δὲν μ' ἐγνώρισαν οὐδεὶς. Ἦναγκάσθην νὰ εἶπω τ' ὄνομά μου· ἐμαθὼν ὅτι πρότερον ἡμερῶν ἔπασχε πολὺ ὁ πατήρ μου, καὶ ὅτι ἡ μητριὰ μου ἔφερε μετ' αὐτῆς ἀπὸ τοὺς Παρισίους ἓνα ἰατρόν.

α Ἀμέσως ἐφαντάσθην ὅτι πρέπει βέβαια νὰ ᾔτον ὁ Πολυδώρης.

α Θέλουσα νὰ ἴδω ἀμέσως τὸν πατέρα μου, ᾔρωτησα ποῦ ἦτο παλαιός τις θαλαμηπόλος τοῦ πιστός. Ὁ ὑπρέτης οὗτος ἀνεχώρησε, μὲ εἶπαν, πρό τινος καιροῦ. Ταῦτα ὅλα τὰ ἐμαθὼ παρὰ τινος ἐπιστάτου, ὅστις καὶ με ὠδήγησεν εἰς τὰ δωμάτια μου, λέγων ὅτι ὤφειλε νὰ εἰδοποιήσῃ πρότερον περὶ τῆς ἀφιξεώς μου τὴν μητριάν μου.

α Ἀγνοῶ ἂν ᾔτον ἀπάτη τῆς φαντασίας ἢ προκατάληψις τοῦ νοός μου, ἀλλὰ μ' ἐφάνη ὅτι ἡ ἔλευσίς μου ὑπῆρξε ὀχληρὰ πρὸς τοὺς τοῦ πατρός μου θεράποντας. Τὰ πάντα εἰς τὸν πύργον ἐκείνον μ' ἐφάνησαν σοβαρὰ καὶ κατηρη. Εἰς τοιαύτην διάθεσιν τοῦ πνεύματος, καὶ ἀπὸ τὰ παραμικρὰ κάνεις ἐξάγει ἀφορμὰς δυσαρέστους. Παρετήρησα πανταχοῦ ἴχνη ἀκαταστασίας, ἀμελείας, ὥς νὰ τοῖς ἐφαίνετο ἀνωφελὲς νὰ διατάξωσι τοῦ λοιποῦ κατοικίαν, μέλλουσαν ὡσανούπω νὰ μείνῃ ἐγκαταλελειμένη. . .

α Αἱ ἀνησυχίαι καὶ θλίψεις μου ᾔδξανον κατὰ πᾶν

βῆμα. Ἄφῃκα τὴν θυγατέρα μου μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ τῆς εἰς τὰ δόματά μου, ἐκινούνην νὰ πορευθῶ εἰς τὸν θύλαμον τοῦ πατρὸς μου, ὅτε ἰδοῦ παρουσιάζεται μητρικά.

» Μ' ὅλην τῆς τὴν ὑπόκρισιν καὶ πονηρίαν, ἅμα μὲ εἶδεν αἰφνιδίως ἐνώπιόν τῆς ἐράνη εἰς ἄκραν τεταραγμένην.

» Ὁ Κ. Δ' Ὁρβιγγης δὲν προῦδεάσθη τελείως περὶ τῆς ἐπισκέψεώς σας, κυρία, μὲ λέγει. Πάσχει τόσον πολὺ, ὥστε δὲν εἶναι σφόνδιμον νὰ παρουσιασθῇτε εἰς αὐτὸν διαμῖα. Νομίζω λοιπὸν ὅτι κἀλλιον νὰ μὴ μάθῃ τὴν ἔλευσίν σας· διότι θὰ ἐκπλαγῇ πῶθεν παρακινουμένη ἤθετε καί. . .

» Δὲν ἀφῃκα νὰ τελειώσῃ τὸν λόγον τῆς.

«—Δυστύχημα μέγα μὲ συνέδω, κυρία μου, τὴν εἶπα Ὁ Κ. Δ' Ἀρβίλλ ἀπέθανε. . . θῆμα ὁλεθρίας τινὸς ἀπερμικεψίας. Μετὰ τοιαύτην δὲ ἀξιοθετήνηται συμφωνίαν δι' ἡδυνάμην νὰ μένω εἰς Παρίσιους εἰς τὸν οἶκόν μου, ἀλλ' ἤλθω νὰ διατρίψω πλῆσιον τοῦ πατρὸς μου τοὺς πρώτους μῆνας τῆς θλιψέως μου.

»—Εἰσθε γάρ! . . . ὦ! τὸ εὐτύχημά σας εἶναι ἐπὶ τῶν ἀναδεσταίων! . . . ἀνέκραξεν ἡ μητρικά μου πληγῆς ὀργῆς.

» Ἐκ τῶν ὧσων σὰς διηγήθην περὶ τοῦ ἀτυχοῦς μου συνοικασίου τὸ ὑποῖον ἐτέκτανεν ἡ γυνὴ αὕτη διὰ νὰ μ' ἐκδικηθῇ, ἐννοεῖτε, ὑψηλότερα, ποῦ ἐκτύπα ἡ ἀπάνθρωπος αὕτη ἐκφώνησιν τῆς.

»—Διότι λοιπὸν ἐφοβήθην μὴ θελήσητε καὶ σεῖς νὰ γίνεσθε ἐπίσης ἀναιδῶς εὐτυχῆς ὡς ἐγὼ, κυρία μου, ἤλθω βλέπετε (τὴν εἶπα χωρὶς ἑσως νὰ τὸ σκεφθῶ σφονδιμῶς) Θέλω νὰ ἴδω τὸν πατέρα μου.

»—Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνον ἀδύνατον κατὰ ταύτην τὴν στιγμὴν, μὲ λέγει ὠχρίῶσα· ἡ θεὰ σας μεγάλως ἤθελ' τὸν βλάψει, ὡς εἶναι ἀσθενής.

» — Ἀφ' οὗ λοιπὸν ὁ πατήρ μου ἀσθενεῖ τόσον βλάβος, ἀνεκράξα. πῶς νὰ μὴν ἔχω μέχρι τοῦδε εἰδῇσιν;

» — Οὕτως ἠθέλησεν ὁ ὁδὸς, με ἀπεκρίθη ἡ μητρειά μου.

» — Δὲν τὸ πιστεύω ποτὲ καὶ θέλω τώρα νὰ μάθω ἀν ἀληθείᾳ τοῦτο, τὴν λέγω ποιήσασα ἐν βῆμα πρὸς τὸ νὰ ἐξέλθω τοῦ θαλάμου μου.

» — Σὰς λέγω ὅτι ἡ ἀπροσδόκητος παρουσία σας δύναται νὰ ἐπιφέρει, εἰς τὸν πατέρα σας μέγα κακόν, ἀνεφώνησε τιθεμένη ἐνώπιόν μου ἵνα μοὶ ἐμποδίσῃ τὴν παρειαν. Ποτε δὲν σὰς ἀφήσω νὰ εἰσελθῆτε εἰς τὸν θαλάμον του πρὶν τὸν ἀναφέρω περὶ τῆς ἐπιστροφῆς σας μετὰ πλειστης προσυλαζέως, ὅπως μὴ παραχθῇ.

» Εὐρέθην τότε, ὑψιλότατε, εἰς θέσιν πολλὰ δεινὴν. Τῶνόντι, ἠδύνατο νὰ βλάψῃ τὸν πατέρα μου ἡ αἰσχυρία μου ἐμφάνισις. Ἄλλ' ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἡ συνήθως ψυχρὰ καὶ κυρία ἑαυτῆς, τοσοῦτον μ' ἐφαίνετο περισπούδης ἐκ τῆς παρουσίας μου, τόσους λόγους εἶχα νὰ διστάζω περὶ τῆς εὐκαιρίας τῆς ἀφυσικώσεώς της πρὸς τὴν ὑγίαν ἀνθρώπου τὸν ὅποιον αὐτὴ ἐνυμνεύθη ἀπὸ φιλικέρδεων ἡ παρουσία τοῦ Πολυδώρου. τέλος πάντων, τοῦ Πολυδώρου, τοῦ φανεῖς τῆς μητρὸς μου, τοσοῦτον μ' ἐπροξένει τρόπον, ὥστε, φρονούσα τὴν ζωὴν τοῦ πατρὸς μου ἐπαπειλουμένην, εἶπα ὅτι προτιμότερον νὰ πάθῃ τι ἐκ τῆς θεᾶς μου, παρὰ νὰ ψυχροφραγῇ εἰς τὰς χεῖρας τοιούτων καταχθονίων.

— α. Θέλω ἀμέσως νὰ ἶδω τὸν πατέρα μου, εἶπα πρὸς τὴν μητρειάν μου.

» Καὶ μολοντί αὕτη με ἥρπασεν ἐκ τοῦ βραχίονος, ἐγὼ ἀπεσπάσθην καὶ ἐξώρμησα. . .

» Ἡ ἄφρων γυνὴ ἠθέλησε καὶ δεύτερον, δυναστικῶς σχεδὸν, νὰ μ' ἐμποδίσῃ τοῦ νὰ ἐξέλθω τοῦ θαλάμου μου. . . Ἡ ἀπίστευτος αὕτη ἀντίστασις ἐδιπλασίασε τὰς ὑπονοίας μου. . . Τέλος πάντων ἀπελυτρώθην ἐκ τῶν

χειρῶν της. Γνωρίζουσα τὰ δώματα τοῦ πατρὸς μου, ἐσπευσα πρὸς αὐτὰ, εἰσῆλθα . . . "ὦ! ὑψηλότατε· δὲν θέλω ἐπὶ ζωῆς μου λησμονῆσαι τὴν ἐνώπιόν μου παρασταθεῖσαν σκηνὴν καὶ εἰκόνα ἐκείνην. . .

• Ὁ πατήρ μου, ἀγνώριστος σχεδόν, ὠχρὸς, ἰσχνὸς τὸ νοσῶδες ἐπὶ τῆς μερῆς τοῦ ἀπεικονίζων, τὴν καρτὶν ἀνακεκλιμένην ἔχων ἐπὶ τινος προσκεφαλαίου, ἐκεῖ ἐξηπλωμένος ἐπ' ἐνὸς εὐρυγώρου θρόνου. Πλησίον δὲ τῆς ἐστίας καὶ πλησίον του, ὄρθος ὁ Πολυδώρης ἡτοιμάζετο νὰ χύσῃ ἐντὸς ποτηρίου, τὸ ὁποῖον ὤρεγε πρὸς αὐτὸν γὰρ νή τις νοσοκόμος, σταγόνας τινὰς ὑγροῦ περιεχομένου ἐν μικρὸν φιάλιον κρυστάλλινον, τὸ ὁποῖον ἐκράτει αὐτὸς εἰς χεῖρας.

• Ἡ μακρὰ τοῦ γενειᾶς, ἡ πυρρὰ, τὸν παρίστανεν ἐπ' ἀπαισιώτερον τὴν φαντασίωσιν. Μὲ τόσῃν ὀρυγνὴν εἰσῆλθα, ὥστε ἔμεινεν αὐτὸς ἐκθαμβος. ἀντήλλαξε μετὰ τῇ μητρί μου, ἀκολουθοῦσας με μετὰ σπουδῆς, νεύματά γὰρ, καὶ ἀντὶ νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν πατέρα μου τὸ πόμα, τὸ ὁποῖον τὸν ἡτοίμασεν. ἀπέθεσε τάχιστα τὸ φιάλιον ἐπὶ τοῦ μαρμαροῦ τῆς ἐστίας.

• Ἀπορῶ εἰσέτι, ὑπὸ ποίᾳ ὀρυμμένη νεύσειως μυστικῆς πρώτη ἰδέα τὴν ὁποίαν συνέλαβα ὑπῆρξε τὸ νὰ λάβω εἰς τὴν κατοχὴν μου τὸ φιάλιον ἐκεῖνο. Καὶ ὅτε παρετηρήσα τὴν ἐκπληξὶν καὶ τὸ δέος τῆς μητρί μου καὶ τοῦ Πολυδώρου διὰ τὸ κίνημά μου τοῦτο, ἄκρως ἐχάρην ἐν ἐμαυτῇ ὅτι τοῦτο ἔπραξα. Ὁ πατήρ μου ἐφαίνετο ἐκστατικὸς καὶ ὡς νὰ ἐθυμώθη ὅτι μὲ εἶδε· αὐτὸ τὸ ἐπρόσμενον. Ὁ Πολυδώρης ἠκόντισε κατ' ἐμοῦ ἄγριον βλέμμα καίτοι δὲ παρόντος τοῦ πατρὸς μου καὶ τῆς νοσοκόμου γυναικὸς, ἐφοβήθη μὴπως ὁ ἀπάνθρωπος, βλέπων ὅτι σχεδὸν ἀνεκαλύφθη τὸ ἐγκλήματόν του, ζητήσῃ νὰ μοῦ κάμῃ τι κακόν.

• Ἡσθάνθη τὴν ἀνάγκην ὑποστηρίγματος εἰς τὴν κρίσιν ἐκείνην στιγμὴν, καὶ ἐσῆμανα τὸ κωδῶνιον. Σπεύ

δει λοιπὸν εἰς τῶν ὑπηρετῶν τοῦ πατρὸς μου καὶ εἰσέρχεται· τὸν παρεκάλεσα νὰ εἴπῃ εἰς τὸν θαλαμηπόλον μου (ὅστις εἶχεν ἰδεᾶν τῶν πραγμάτων) νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὅπου ἐπιξεύσαμεν, καὶ νὰ λάβῃ τὰ ἐκεῖσε ἀποταθέντα ἐπιπλά μου· ὁ σὺ Οὐάλτερ Μούρρ ἐγνώριζεν ὅτι διὰ νὰ μὴ λάβῃ ὑπαύριαν τινὰ ἢ μητρειά μου, ὦρσειλα, χρειάζεσθαι τυχοῦσας, νὰ μεταχειρισθῶ ἐνώπιόν της τὴν πρόφρασιν ταύτην, καὶ οὕτως ἐμελλεν αὐτὸς νὰ σπεύσῃ πρὸς ἐμὲ...

» Ἡ ἐκπλήξις τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρειᾶς μου ἦτο τοιαύτη, ὥστε ὁ ὑπηρετὴς ἐξῆλθε πρὶν οὖτοι προσθάσουν νὰ τὸν ἀπευθύνωσι λέξιν. Τότε ἐνεθάρρυνθην· ἤξευρα ὅτι ἐντὺς ὀλίγου ὁ σὺ Οὐάλτερ Μούρρ ἤθελεν εἰσθαι πλησίον μου.

» — Ἐξελθε, εἶπεν ἡ μητρειά μου πρὸς τὴν νοσοκόμον γυναῖκα

» Ἡ γυνὴ ὑπήκουσε.

» — Ὑπόχασε, φίλε μου, ἐπανελάβεν ἡ μητρειά μου ἀποταθεῖσα πρὸς τὸν πατέρα μου· μὴ ταραχθῇς τελείως, διότι γνωρίζεις ὅτι τοῦτο δύναται νὰ σὲ βλάψῃ. Ἄφ' οὗ ἡ θυγάτηρ σου ἦλθεν ἐδῶ ἐναντίον τῆς θελήσεώς σου καὶ ἡ παρουσία της σὲ εἶναι ὀχληρὰ, στήριξον εἰς τὸν βραχίονά μου, νὰ μεταβῶμεν εἰς τὸν ἄλλον θάλαμον· ἐν τούτοις ὁ ἀγαθὸς μας ἰατρός θέλει δώσῃν εἰς τὴν κυρίαν Δ' Ἀρβίλλ νὰ καταλάβῃ πόσον ἄδουλος διὰ νὰ μὴν εἴπω τίποτε περισσύτερον, εἶναι ἡ διαγωγὴ της αὕτη.

» Καὶ ἐρρίψε πρὸς τὸν συνένοχόν της βλέμμα συνεννοήσεως.

» Ἐνόησα πάραυτα τὸ σχέδιον τῆς μητρειᾶς μου. Ἡ-θελε, παραλαμβάνουσα τὸν πατέρα μου, νὰ μὲ ἀφήσῃ μόνην μετὰ τοῦ Πολυδώρου, ὅστις εἰς πᾶσαν ἀποτυχίαν ἡδύνατο ἀναμφιβόλως νὰ μεταχειρισθῇ καὶ τὴν βίαν, διὰ νὰ λάβῃ ἀπὸ τὰς χεῖράς μου τὸ φίλιον, τὸ ὁποῖον ἡδυνά-

μην νὰ μεταχειρισθῶ ὡς τρανὴν μαρτυρίαν κατὰ
σίῳν σχεδίων των.

«—Καλὰ λέγεις, εἶπεν ὁ πατήρ μου πρὸς
την αὐτήν. Ἀφ' οὗ καὶ ἔως ἐδῶ ἦλθαν νὰ μὴ ταρ-
ταρῶνται χωρὶς νὰ σεβασθῶσιν αὐτὸν τὸν οἶκον
θελημάτων μου, ὡς παραχωρήσω τὸν τόπον εἰς
νοχλοῦντάς με . . . Καὶ ἐγερθεὶς μετὰ μόχθου
ἦλθον εἰς τὸν βραχίονα τὸν ὁποῖον τῷ ἐπρόσκει-
ται τῇ μητρὶ μου, καὶ ἐλάμει τὰ βήματα πρὸς τὸν
ρευσόμενον θάλαμον.

« Τότε ὁ Πολυδῶρ ἐπληρώσας πρὸς ἐμὲ,
προχωρήσας ἀμέσως πρὸς τὸν πατέρα μου.

«—Θέλω σὰς ἐξηγήθῃ, πάτερ μου, πόθεν ἡ
κατὰ μὲν αὐτὴ ἀριεὶς καὶ τὸ παράδοξον τῆς
μου . . . Ἐγὼ ἀπὸ γῆρας εἶμαι χήρ᾽ ἀπὸ γῆρας
ἐπαπειλεῖται ἡ ζωὴ σὰς πάτερ μου, ἡ ζωὴ σου.

« Ἐπεριπάσει ἐπιπόνως, κακυφῶς. Ὅταν ἦλ-
τα ἐστάθη, ἀνηγέρθη διὰ μιᾶς, καὶ ἀπένισα
μετὰ θαυμασμοῦ ἀνεφώνησεν.

«—Ὡσαυτὴ χήρ᾽ ἡ ζωὴ μου ἐπαπειλεῖται!
το σημαίνει!

«—Καὶ ποῖος τολμᾷ νὰ ἐπαπειλῇ, κυρία,
τοῦ Κ. Δ. Ὁρβίγγη; μὲ ἡρώτησεν αὐθαδῶς ἡ μη-
τερ μου.

«—Ναί . . . ποῖος τολμᾷ . . . ἐπρόσθεσεν ὁ Π.

«—Σεῖς, κύριε; σεῖς, κυρία, ἀπεκρίθην.

«—ὦ, φρικτὴ! . . . ἀνέκραξεν ἡ μητρὶς μου
βῆμα πρὸς ἐμὲ.

«—Αὐτό, κυρία, δύναμαι νὰ τὸ ἀποδείξω
ἀπεκρίθην.

«—Ἀλλὰ τοιαύτη διαβολὴ εἶναι δεινὴ! .
ἔξεν ὁ πατήρ μου.

«—Ἀφ' οὗ λοιπὸν ὑπόκειμαι εἰς συκοφαντίαν
στου γερᾶν, ἐγὼ ἀναχωρῶ ἀμέσως ἐκ τοῦ οἴκου τ.

πεν ὁ δόκτωρ Πολυδώρης μὲ τὴν πλαστὴν ἀγανάκτησιν ἀνδρὸς προσβαλλομένου εἰς τὴν τιμὴν. Ἀρχίσας νὰ αἰσθάνεται τὸν κίνδυνον τῆς θέσεώς του ὁ ἄνθρωπος, ᾗθελε νὰ φύγῃ βέβαια.

» Ἐνῶ ἔνοιγε τὴν θύραν, ἰδοὺ παρουσιάζεται ἐνώπιόν του ὁ σὺρ Οὐάλτερ Μούρρ . . . »

Ὁ Ροδόλφος διακόψας τὴν ἀνάγνωσιν, ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν εὐπατρίδην, καὶ τὸν εἶπε·

— Καλίστα, γράμιέ μου φίλε! Κεραυνὸς βέβαια θὰ κατέβῃ ἐπὶ τοῦ ἀθλήου ἐκείνου εἰς τὴν θέαν σου.

— Κεραυνὸς τῶνόντι, ὑψηλότερα . . . κατέστη πελιδνός . . . καὶ ἔκαμε δύο βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω, θεωρῶν με ὡς ἐμβρόντητος· ἔφάνη περιδεής . . . Νὰ μὲ ἐπαναθέλῃ εἰς τὴν Νορμανδίαν, καὶ εἰς στιγμὴν τοιαύτην! . . . ἐνόμιζεν ὅτι ἐριχλὴς τὸν ἐκυρίευσε καθ' ὕπνου . . . Ἀλλ' ἐσχολουθεῖτε, ὑψηλότερα· θέλετε ἰδῆ, ὅτι καὶ ἡ κατὰ-ρατος κόμησσα Δ' Ὁρβίγγη ἔμεινε σὺν ἡτίον κεραυνό-πληκτος καὶ αὐτὴ, χάρις εἰς τὰ ὅσα μοὶ ἀνεσφέρετε παρὶ τῆς ἐπισκεψείας τῆς πρὸς τὸν ἀγύρτην Βραδωμάντην Πολυδώρην εἰς τὸν οἶκον τῆς ὁδοῦ Τέμπλου . . . ἐπειδὴ, ἀπ' ἐμαυτοῦ ἐγὼ οὐδὲν ἐποίησα . . . ὅργανον ἀπλοῦν τῆς ὑμετέρας διανοίας ὦν . . . διὸ καὶ σὰς βεβαιῶ ὅτι ποτὲ . . . ποτὲ δὲν παρεστήσατε τὸ πρόσωπον τῆς θείας Προνοίας πλεον ἐγκαιρὰ παρὰ κατ' αὐτὴν τὴν περίστασιν.

Ὁ Ροδόλφος ἐμειδιάσεν ἀναλαθὼν τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς τῆς κυρίας Δ' Ἀρβίλλ.

» Εἰς τὴν θέαν τοῦ σὺρ Οὐάλτερ Μούρρ, ὁ Πολυδώρης ἔγινεν ὥσπερ σπυδαῖον· ἡ μητρικὰ μου ἐνέπεσεν ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἐκπλήξιν· ὡς συγκεκνημένος ὑπὸ ταύτης τῆς σκηνῆς καὶ ἐκλελυμένος ἐκ τῆς νόσου του ὁ πατὴρ μου, ἠναγκάσθη νὰ καθίσῃ εἰς ἐν θρονίον. Ὁ σὺρ Οὐάλτερ Μούρρ ἐκλείδωσε τότε ἐνδοθεν τὴν θύραν δι' ἧς εἰσῆλθε, καὶ σταθεὶς ἀπέναντι τῆς ἄλλης, ἥτις ἦγε πρὸς ἄλλα δώματα

ἵνα μὴ δραπετεύσῃ ἐκεῖθεν ὁ Πολυδῶρς
πτωχὸν μου πατέρα μὲ σέβας βαθύτατα

» — Μυριάκις σὰς ζητῶ συγγνώμην
τὴν ὁποῖαν λαμβάνω τόλμην, ἀλλ' ἀνα-
γὰς μοι ὑπαγορεύει μόνη ἡ σωτηρία σας (ἡ-
λπετε μάθει αὐτὴν) μὲ ὑποχρεοῖ νὰ φέρ-
σῃ τὸν τρόπον . . . Ὀνομάζομαι σὶρ Οὐάλτερ
Νάσντλ νὰ σὰς βεβαιώσῃ καὶ ὁ ἄθλιος οὗ-
τος θέαν μου, πρέμει σύσταλος εἶμαι ὁ μυσ-
τὴρ Α. Β. Υ. τοῦ βασιλεύοντος μεγάλου δού-
λου.

» — Αὐτὸ εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ Πολυ-
δῶρς, περίφοδος.

» — Ἀλλὰ, κύριε . . . πρὸς τί λοιπὸν
ἀγαπᾶτε;

» — Ὁ σὶρ Οὐάλτερ Μούρρ, ὑπέλαβε
μὲν πρὸς τὸν πατέρα μου, ἦλθε μετ' ἐμὲ
καταδεικνύων ἐνώπιόν σας τὴν ἀπανθισ-
μένην ἐξήγησαν νὰ βλάψωσι τὴν ζωὴν σας.

» Καὶ ἐγγειρίσασα εἰς τὸν σὶρ Οὐάλτερ
στάλλινον φιάλινον, ἐπρόσθεσα: — Ἰδοὺ
ἐπρόσθεσα κατ' εὐτυχίαν καὶ τὸ ἔρπασμα
ὁ δούτωρ Πολυδῶρς ἠτουμάζετο νὰ χυ-
θῇ ἐκ τοῦ φαρμάκου τὸ ὅποιον αὐτὸ περιέ-
χειτο πρὸς προσφερομένῳ εἰς τὸν πατέρα μου.

» — Λάβετε ὑμεῖς, κύριε κόμης, τὸ φάρ-
μακόν, φυλάξετέ το, ὅτε αὐτὸ εἰς χημικὸν πιν-
δύον περιεχόμενον φάρμακον καὶ ὅταν αὐτὸς σὶρ
δὴλητῆριον βραδὺ καὶ ἀσφαλές, εἶπεν ὁ σὶρ
πρὸς τὸν πατέρα μου νομίζω, ὅτι ἀμφί-
βολος εἶναι σὰς μείνει περὶ τοῦ κινδύνου τὸν ὅ-
στις καὶ τὸν ὁποῖον εὐτυχῶς ἐπρόλαβεν ἡ π-
τὴς θυγατρὸς σας.

» Ὁ ταλαίπωρος πατὴρ μου παρετήρη-
σε.

την σύζυγόν του, τὸν Πολυδώρη, ἐμὲ καὶ τὸν σὺν Οὐάλτερ, ἐν ἀπαρίᾳ ἡ μορφή του ἐνέφαινε ἀγωνίαν ἀπεριγράπτον. Ἀνεγινώσκω ἐπὶ τοῦ περιχλιδυῦς προσώπου του τοὺς σπληνούς τῆς καρδίας του σπαρχυμούς. Ἐφαίνεται ὡς ν' ἀβυστάτο ἡλαίς δυνάμεσιν εἰς τὸ νὰ δείξῃ ὅτι παρεδεδεγμένος αὐξάνσας προμερὰς ὑπονοίας ταύτας, φοβούμενος μὴ ἀναγκασθῇ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀπανθρωπικὴν τῆς μητρικῆς μου· κρυφὰς τέλος πάντων τὴν καρδίαν εἰς τὰς χεῖρας του ἀνέκραξεν·

« — Ὡ! Θεέ μου! Θεέ μου! τὰ πράγματα ταῦτα εἶναι φρικώδη... ἀπίστευτα. Ὁνειρευμαι μήπως;

« — Ὅχι, δὲν ὀνειρευεσθαι... ἀνέκραξεν αὐθαδῶς ἡ μητριὰ μου· ἀλλ' εἶναι πραγματικώταται ἡ στήριξα συγκολλητικὰ τὴν ὁποίαν κατεργάσθησαν ἐκ προμελέτης διὰ νὰ ἀφανίσωσι μίαν δυστυχῆ γυναῖκα, τῆς ὁποίας τὸ μόνον πταίσμα εἶναι ὅτι ἀριερώσεν εἰς σέ τὴν ζωὴν της. Ἐλθε, ἔλθε, φίλε μου! λεπτὸν ἄς μὴ σταθῶμεν πλέον ἐδῶ, ἐπροσθεσεν ἀποτεινόμενη πρὸς τὸν πατέρα μου· ἴσως ἡ θυγάτηρ σου δὲν θέλει λάβει τὴν ἀναίδειαν νὰ σέ κρατήσῃ καὶ πάλιν ἀκουσίως σου...

« — Ναί, ναί, παγαίνωμεν, εἶπεν ὁ πατήρ μου ἐκτὸς ἑαυτοῦ· ταῦτα δὲν εἶναι ἀληθῆ... δὲν δύνανται νὰ ᾄδῃ ἀληθῆ· δὲν θέλω ν' ἀκούσω περισσότερα. κινδυνεύουν αἱ φρένες μου νὰ σαλευθῶσι... τοιαύτη φροῦρα δυσπιστία δύναται μόνον νὰ φαρμακώσῃ τὰς ὁλίγας ἡμέρας καθ' ἃς θέλω εἰσέτι ζῆσαι, καὶ οὐδὲν ἤθελε δυνήθῃ νὰ μὲ παρηγορήσῃ ἂν ἤρχοντο εἰς φῶς τοιαῦτα φρικώδη πράγματα.

» Τοσοῦτον πάσχων ἐφαίνετο ὁ πατήρ μου, τοσοῦτον περίλυπος, ὥστε ἐκλινεν ἡ ψυχὴ μου νὰ δώσω πρὸς τὸ παρὸν πέρας εἰς τὴν σκληροτάτην ταύτην πρὸς αὐτὸν σκηνήν. Ὁ σὺν Οὐάλτερ Μούρφ ἐμάντευσε τὴν ιδέαν μου, ἀλλὰ θέλων ν' ἀπονεύμῃ πλήρη καὶ ἀκεραίαν δικαιοσύνην, ἀπεκρίθη εἰς τὸν πατέρα μου·

» — 'Ολίγας ακόμη λέξεις, κύριε κόμη! θέλετε αρισθάλως αισθανθῇ λύτην μεγίστην ἀναγνωρίζων ὅτι νῆ τὴν ὁποίαν ἐνομιζετε εὐγνώμονα διὰ βίου πρὸς ὑπῆρξεν ἐξ ἐναντίας τέρας ὑποκρίσεως; πλὴν τὴν ταύτην θέλει σᾶς ἀντιμετρήσει· ἡ ἐκ τῆς στοργῆς τῆς γατρὸς σας γλυκυτάτη παρρησία.

» — Τοῦτο ὑπερέβη πᾶν μέτρον! ἀνερώνησεν ἡ μητέρα μου με ἀγανάκτησιν καὶ με τί δικαίωμα, κύριε, καὶ πίνων στριζόμενος ἀποδειξεῖν προσέφερε τοιαύτας γεράς συκοφαντίας; λέγετε ὅτι αὐτὸ τὸ ραλίον ἐμαυτοῦ γὰρ ἀπληθήριον; . . . Τὸ ἀρνοῦμαι, κύριε, καὶ θέλω νικήθῃ μεχριστοῦ ἀποδειχθῇ τὸ ἐναντίον· ἀλλὰ καὶ ἂν ὁ ὁ δόκτωρ Πολυδώρης, κατὰ λάθος, συνέμιξεν ἐν αὐτῇ καὶ με ἄλλο, εἶναι τάχα τοῦτο ἀποδείξεις ὥστε νὰ γρηγορήσετε ἐμεῖς ὅτι ἠθέλησα . . . σύρωνος με τὸν ἰατρὸν! «ὦ! ὅχι, ὅχι, σιωπῶ μᾶλλον . . . τοιαύτη φοικωδὴς εἶναι αὐτὴ καὶ μόνη ἐγκλημα»· σᾶς ἐπαναλαμβάνω πάλιν, κύριε, ὅτι διὰ νὰ ὑποστηρίζετε, καθὼς καὶ ἡ μητέρα μου στουγερὰν αὐτὴν συκοφαντίαν, ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἀποδείξετε . . . εἶπεν ἡ μητέρα μου με ἀπίστην βραδυτάτην.

» — Βέβαια, χρειάν ἔχουσιν ἀποδείξεις τὰ τοιαῦτα ἀνέκραξεν ὁ δυστυχὴς πατήρ μου. Ἀνάγκη τέλος νὰ γνωρίσωμεν μέχρι τίνος εἶναι ἀληθὴ τὰ πράγματα ταῦτα.

» — Δὲν ἤλθω ἐδῶ ἄνευ ἀποδείξεων, κύριε κόμη, ὁ σὺρ Οὐάλτερ. Καὶ τὰς ἀποδείξεις ταύτας θέλουν εἶς εἰς ὑμᾶς αἱ ἀποκρίσεις αὐτοῦ τοῦ ἀθλήτου, τῶρα σὺ. Ἐπειτα, ὁ σὺρ Οὐάλτερ, ἀποταθείς πρὸς τὸν Πολυδώρη, τὸν ὠμίλησε γερμανιστί. Ὁ ἰατρός τότε ἐφάνη ἐλάβεν ὁπωσοῦν θάρρος, ἀλλ' ἀμέσως τὸν εἶδα καὶ τὰ ἔχασε. »

— Τί τὸν εἶπες; ἤρώτησεν ὁ Ροδόλφος τὸν εὐπρόσδοκον.

Δημόσιος Κεντρώης Βιβλιοθήκη Βερολίνου

δὴν διακρίνας τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς τῆς κυρίας Δ'-Αρβίλλ.

— Λεῖψεις τινὰς μέγα σημαίνουσας, ὑψηλότατες σχεδὸν τὰς ἐπομένας. Δραπετεύσας ἀπέφυγες τὴν ποινὴν ἣν σοὶ εἶχον ἐπιβάλλει τα δικαστήρια τοῦ μεγάλου δουκάτου· δια-
τρίβεις ἐν ὁδῷ Τεμπλόν, ὑπὸ τὸ ψευδὲς ὄνομα Βραδανάντης· εἶναι γνωστὸν τὸ ἐπὶ πονηρίᾳ σου ἐπ' ἀγγελίᾳ σου· ἐθανάτω-
σας διὰ δολιχεύου τὴν πρώτην σύζυγόν τοῦ κόμητος·
πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἡ κυρία Δ'-Ορβίλλη ἐπέτρε νὰ σε ζητή-
σῃ νὰ σε ῥεῖη· ἐδῶ νὰ κατακλύσῃς τὸν σύζυγόν της· ἡ
Α. Β. Υ. εἶναι εἰς Παρίσιον, καὶ κρατεῖ ἀποδείξεις περὶ
τούτων ὧν. Ἄν ὁμολογήσῃς τὴν ἀλήθειαν, ὥστε νὰ μείνῃ
ἀναπληρότης ἡ ἄχρεια γυνὴ αὕτη, δύνασαι νὰ ἐλπίζῃς,
ὅχι τὴν ἀπόλυσιν σου ἀλλὰ μετρίασιν εἰς τὴν τιμωρίαν
τῆς ὑποίας εἶσαι ἐνοχος· με συνοδεύεις εἰς Παρίσιον, ὅπου
θελῶ σε βάλει εἰς τοπὸν ἀσφαλῆ μέχρις οὗ ἡ Α. Β. Υ.
ἀποφασίσῃ περὶ σοῦ. Ἀλλ' ὥστε, θυσίᾳ θάτερον, ἢ ἡ Α. Β. Υ.
ζητῇ καὶ ἀποκτῇ τὴν ἀποπομπὴν σου, ἢ ἀμέσως προσκαλῶ
ἐνταῦθα τὸν ἀστυνόμον ἀπὸ τινος πλησιόχωρον πόλιν· τὸν
παράδιδω τὸ ἐν τῷ ριαλίῳ τοῦτοῦ δολιχεύοντος, σε βάλλω
πάρκντα ὑπὸ κράτησιν, καὶ ἀνερευνοῦν τὰ ἐν τῷ οἴκῳ σου
ἐν ὁδῷ Τεμπλόν· γνωρίζεις τί θέλει προκύβει ἐκ τῆς
ἀνερευνήσεως ταύτης· θέλεις ἐμπέσει εἰς τὰς χεῖρας τῆς
γαλλικῆς ἐξουσίας. Ἐκλεῖξε λοιπόν.

Ἰδὼν ὅτι ἤλκην τόσον καλῶς πληροπορημένος περὶ τῶν
πραγμάτων τούτων, καὶ ἀκούων τὰς ἀπειλὰς, ἐπὶ τῇ ἐλ-
πίδι τοῦ ὅτι ἡ ποινὴ του θελ' εἶσθαι ἐλαττωτέρα, δὲν ἐδί-
στασε νὰ θυσιάσῃ τὴν συνένοχόν του μ' ἀπεκρίθη λοιπόν·
« Ἐρωτήσατέ με, καὶ νὰ εἴπω τὴν ἀλήθειαν εἰς ὅσα ἀφο-
ρῶσι τὴν γυναῖκα ταύτην. »

— Ἀρίστα, ἄξιε Μούρφ· τοιαῦτα βέβαια ἤλπιζα ἀπὸ σέ.

— Ἐνῷ συνωμίλουν μετὰ τοῦ Πολυδώρου, ἡ μητρικὴ
τῆς κυρίας Δ'-Αρβίλλ ἔλασε διόλου τὴν ὄψιν της· ἐφαίνετο

προφανῶς περιδεής. Μολονότι δὲν ἐνόει τὰ γερμανικά, ἐλεπεν, ἐκ τῆς αὐξάνουσης παραχῆς τοῦ συνενόχου τοῦ ἐκ τοῦ ἱεστικοῦ τοῦ ὕψους, ὅτι τὸν κατετρόμαξα. νὰ ἐπισύρῃ τοὺς ὀρθακλμούς τοῦ Πολυδώρου διὰ νὰ πρὸς νὰ ἐνθαρρυνθῇ καὶ νὰ προσέξῃ μὴν ὁμολογήσῃ τὴν αὐτὴν ἀπέφυγε σταθερῶς τὸ νὰ τὴν ἴδῃ.

— Καὶ ὁ κόμης;

— Δὲν δύναμαι νὰ σὰς παραστήσω τὴν θέσιν ἐξοριγῆς σπασμωδικῶς διὰ τῶν δακτύλων τοῦ τοῦ χιῶνα τοῦ θρανίου ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐκάθητο, τὸ μὲν τοῦ κατέδραχνεν ἰδρὸς, ἀνέπνεε μετὰ δυσκολίας, εἰς ὀρθακλμούς τοῦ διαπύρους προσηλωμένου ἐπὶ τῶν μου' τέλος πάντων ἡ ἀγωνία τῆς ψυχῆς τοῦ ἐξίστατο τὴν τῆς συζύγου του. Ἐξακολουθήσατε, ὕψος τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς τῆς κυρίας Δ' Ἀρβί. θέλετε ἰδῇ τὸ περὶ τῆς ὀδυνηρᾶς σκηνῆς ταύτης.

Ὁ Παθολόγος ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς.

Ὁ Ἀρβὺ δὲ διὰ τινὰ λεπτά συνωμύλησαν οἱ δύο οἱ σὺρ Οὐάλλτερ εἶπε πρὸς τὸν Πολυδώρον.

— Ἀπακριθῆτι τῶρα. Δὲν εἶναι ἡ κυρία (καὶ τὴν μητρικὴν μου) ἥτις ὅταν εἶχεν ἀσθενήσει σύζυγος τοῦ κ. κόμης, σ' ἐπροσκάλεσε παρ' ἱατρὸν;

» — Ναί, ἡ κυρία . . . ἀπακριθῆ ὁ Πολυδώρος.

» — Διὰ νὰ ἐκπληρώσῃς τοὺς ἀπανθρώπους τῆς . . . κυρίας . . . δὲν ἐπραξες τὸ κακούργημα καταστήσῃς διὰ τῶν φονικῶν ἱατρικῶν σου θαντὴν τὴν ἄλλως ἐλαφροτάτην νόσον τῆς κυρίας κομῆς Ὁρβίγνη;

» — Ναί, εἶπεν ὁ Πολυδώρος.

» — Ὁ πατήρ μου ἐξέβαλε τότε βαθεῖαν οἴμνῳ νύψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν, καὶ πάλιν καὶ νὰ πέσωσι νεναρκωμένοι.

» — Ψεύδῃ αἰσχιπτα, ἀνέκραξεν ἡ μητρὶς μου. Ὅλα ταῦτα εἶναι ψεύδῃ· αὐτοὶ ὅλοι συνώμοσαν τὸν ὀλεθρὸν μου.

» — Σιωπῇ, κυρία! εἶπεν ὁ σὺρ Οὐάλτερ Μάγερ με ρωπὴν ἐπιτακτικῇ. Ἀποταθείς δ' ἐπομένως πρὸς τὸν Πολυδώρην πάλιν·

» — Ψεύδος εἶναι ὅτι πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἐκείνην ἡμερᾶν νὰ σ' εὕρῃ εἰς τὴν ὁδὸν Τέμπλου, ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ὑπὸ τὸ πλαστὸν ὄνομα Βραδαμάντης.

» — Εἶναι ἀληθέστατον.

» — Δὲν σ' ἐπρότεινεν ἡ κυρία νὰ εἴλῃς ἐνὶ τῇ θανατώσει τὸν κυματὰ Δ' Ὁρδίναν, ὡς εἶναι τὸν σύζυγον τοῦ;

» — Φεῦ! δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἀρνηθῶ, εἶπεν ὁ Πολυδώρης.

» Εἰς τὴν δεινὴν ταύτην ἀποκάλυψιν, ὁ πατὴρ μου ἀγέρθη ὀρθίως, φρενὸς· καὶ πρῶτον μὲν ἐδείξε διὰ κεραυνόβολου χειρονομίας πρὸς τὴν μητρὶν μου τὴν θύραν· ἔπειτα, ἀνοίξας μοι τὰς ἀγκάλας του, ἀνέκραξε μετὰ ρωπῆς διακεκομμένης· — Ἐν ὀνόματι τῆς ἀθλίης σου μητρὸς, σύγγνωθι! σύγγνωθι! . . . τὴν ἐδωσάνισα πολὺ . . . πλὴν, σὲ ὀρκίζομαι ἐνώπιον Θεοῦ . . . ὅτι ἤμην ξένος εἰς τὸ ἐγκλημα δι' οὗ προεπεμύθη εἰς τὸν τάφον! — Καὶ πρὶν ἐγὼ προσθίσω νὰ τὸν ἐμποδίσω, ὁ πατὴρ μου ἔπε-
πεν εἰς τοὺς πόδας μου.

» Ὅταν ἐγὼ καὶ ὁ σὺρ Οὐάλτερ τὸν ἀντρεξαίμεν, ἦτο λειποθυμημένος. Ἐσχίματα ἀμέσως, καὶ εἰσῆλθον οἱ θεράποντες ἐξ ἐνὸς μέρους, ἐνῶ ἐξ ἄλλου λαθὼν ὁ σὺρ Οὐάλτερ τὸν Πολυδώρην ἐκ τοῦ βραχίονος, ἐξῆλθε μετ' αὐτοῦ λέγων πρὸς τὴν μητρὶν μου· — Κυρία, τὸ καλὸν τὸ ὑποποιον σὰς θέλω εἶναι νὰ φύγετε ἐντὸς μιᾶς ὥρας ἐκ τοῦ οἴκου τούτου, ἀλλέως σὰς παραδίδω εἰς χεῖρας τῆς ἐξουσίας.

» Ἡ ἐπονείδιστος γυνὴ ἐξῆλθεν ἐκ τῶν δωματίων·

φραντασθήτε, ὑψηλότατε, ὅποια μένεα πνέουσιν καὶ ὑπὸ
τίνος τρόμου κατεχομένη.

» Ὅταν ὁ πατήρ μου ἐπανήλθεν εἰς τὰς αἰσθήσεις του,
ὡς ὄνειρα ὑπελάμβανε τὰ διατρέξαντα. Εὗρεθην κατὰ
δυστυχίαν ἡναγκασμένη νὰ τὸν διηγηθῶ τὰς πρώτας ὑ-
ποψίας μου περὶ τοῦ αἵματος θανάτου τῆς μητρός μου, ὑ-
ποψίας τὰς ὁποίας μετέθελεν, ὑψηλότατε, εἰς πεποιθήσεις
ἢ γνώσεις ἃν εἴχετε περὶ τῶν πρώτων ἀνοσιουργιῶν τοῦ
δοκτοῦρος Πολυδώρου. Περιπλέον ἡναγκάσθην νὰ τὸν εἰπῶ
καὶ μὲ πόσον μῖσος μὲ κατέτρεξεν ἡ μητριὰ μου μέγας
τοῦ συνοικεσίου μου, καὶ ἐπὶ τίνι σκοπῷ ἐνέργησε τοσοῦ-
τον νὰ συζευχθῶ τὸν Κ. Δ' Ἀρβίλλ . . .

» Ὅσον ἀσθενὴς καὶ τυφλὸς πρὸς τὴν γυναῖκα ταύ-
την ὑπῆρχεν ὁ πατήρ μου, τοσοῦτον ἀδυσώπητος ἔγινε
μετὰ ταῦτα πρὸς αὐτήν· ὁδύρεται ὅτι σχεδὸν κατέστη
συνένοχός τῆς, συζευχθεὶς αὐτήν μετὰ τὸν τῆς μητρός
μου θάνατον· ἤθελε νὰ τὴν δώσῃ εἰς χεῖρας τῆς ἐξουσίας.
Τὸν παρέστησα πόσον ἀνοικεῖα ἤθελεν εἶσθαι δι' ἐαυτὸν
μία τοιαύτη διαδικασία, διὰ τὸν κρότον τὸν ὅποιον ἐμελ-
λε νὰ προξενήσῃ, καὶ τὸν ἔπεισα νὰ διώξῃ διὰ παντός
ἀπ' αὐτοῦ τὴν μητριάν μου, παραχωρῶν αὐτῇ τὰ πρὸς
ζωὴν ἀναγκαῖα, ἐπειδὴ ἔφερε τοῦ λοιποῦ τ' ὄνομά του.
Πολὺ ἐκοπίασα μεχρὸς τοῦ κάμου τὴν γνώμην ταύτην τοῦ
πατρός μου· ἤθελε νὰ μ' ἐπιτρέψῃ νὰ τὴν ἀποβάλω ἐκ
τοῦ οἴκου ἐγὼ αὐτή. Εἰς τοῦτο ἐγὼ δὲν ἔστερξα· μ' ἐσά-
φη πολὺ σκληρόν· ἀλλ' ἔκρινα προσφορώτερον νὰ ἐπιφορ-
τισθῇ τοῦτο ὁ σὺ Οὐάλτερ, ἐὰν εὐηραστεῖτο, ὡς καὶ
ἔγινε. »

— Καὶ τὸ ἔκαμα, ὑψηλότατε, μετὰ πάσης χαρᾶς, εἰ-
πεν ὁ Μούρφ πρὸς τὸν Ροδὸλφον· οὐδὲν μ' ἀρέσκει ὅσον
νὰ δίδω εἰς τοὺς τὰ φανῶλα πράττοντας αὐτὸν, τὸν δι-
κὸν εἰπὼν αὐτῷ, ἔσχατον ἀσπατμόν.

— Καὶ τί εἶπε τότε ἡ γυνὴ αὕτη;

— Ἡ κυρία Δ' Ἀρβίλλ ὑπῆρξε τόσο ἀγαθή, ὥστε νὰ ζήτησῃ παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς νὰ χορηγῇ εἰς τὴν ἐπο-
νειδίστον γυναῖκα ταύτην σιτηρέσιον ἐξ ἑκατὸν λοδοβί-
κιων· τοῦτο μ' ἐφάνη ὅχι πλέον ἀγαθότης, ἀλλ' ἀδυνα-
μία· ἐπειδὴ ἀρεκτόν ἤδη ἦτον ὅτι ὑπεκλέψαμεν ἀπὸ τὰς
χειρας τῆς ἐξουσίας ἐν πλάσμα τοσοῦτον φθοροποιόν. Εὐ-
ρον λοιπὸν τὸν κόμητα, καὶ οὗτος συνέστηεν εἰς τὰς πα-
ρατηρήσεις μου· ἀπερασίσθη νὰ τῇ δοῦναι ἅπαξ διὰ παν-
τός εἰκοσιπέντε λοδοβίκια, ὥστε νὰ πορίζεται τὰ πρὸς
ζωὴν μεχριστοῦ εὐρὴ ἐπάγγελμα τι. — Καὶ τι ἐπάγγελμα
θέλετε νὰ εὕρω, ἐγὼ ἡ κόμησσα Δ' Ὀρβίγγης; μετρωτή-
σεν αὐθαδῶς. — Ἐπάγγελμα, κυρά μου; γίνετε πάλιν
παιδαγωγὸς ἢ νοσοκόμος· ἀλλὰ πιστεύσατε εἰς ἐμέ· εὐ-
ρετε ἐπάγγελμα τι ταπεινόν, ἄσημον ὅσον τὸ δύνατον· ἐ-
πειδὴ, ἂν λάβετε τὴν ἀναιδείαν νὰ προσφέρετε τ' ὄνομά
σας, τ' ὄνομα τοῦτο τὸ ὁποῖον ἀπηλαύσετε δι' ἑνὸς ἀνο-
σιουργήματος, ὁ κόσμος θ' ἀπορήσει νὰ ἰδῇ τὴν κόμησσαν
Δ' Ὀρβίγγην εἰς τοιαύτην ἐνδεῖαν κατελθοῦσαν· θέλει λά-
βει τὴν περιέργειαν νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν, καὶ φαντασθῇτε
τι δύνασθε ἐκ τούτου νὰ πάθετε. Καλλίον λοιπὸν σὰς συμ-
φέρει νὰ κρυφθῇτε· προσπαθήσετε μᾶλλον νὰ σκεπασθῇ, τ'
ὄνομά σας· γίνετε κυρία Πέτρου ἢ κυρία Παύλου, καὶ με-
τανοεῖτε . . . ἂν δύνασθε. — Καὶ πιστεύετε, κύριε, (μέ
λέγει, διὰ νὰ κόμῃ ἀποτελεσματὶ δραματικόν, πιστεύετε
ὅτι δὲν θέλω κινήσει δικαίαν ἀγωγὴν ἐνώπιον τῶν κρι-
τηρίων πρὸς ἀπόλαυσιν τῶν νομίμων δικαίων ἅτινα μοὶ
παραχωρεῖ τὸ προικοσύμφωνόν μου; — Πῶς ὅχι, κυρά μου!
ἔχετε κάθε δικαίον· ὁ κύριος Δ' Ὀρβίγγης ἤθελεν εἰσθαι
ἄνθρωπος ἀχαρακτήριστος ἂν δὲν ἐξεπλήρει τὰς ὑποσχέ-
σεις τοῦ καὶ παρεγγώριζε τὴν τόσῃν πρὸς αὐτὸν ἀφοσιώ-
σιν καὶ ἀγάπῃν σας . . . Ἐνάξτετ' εἰς δικὴν . . . ἐνά-
ξτετ' εἰς δικὴν, προστρέξατε εἰς τὰ κριτήρια· δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι
θέλετ' εὕρει τὸ δίκαιόν σας· — Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς

ώρας, ἡ κυρία ἀνεχώρει διὰ τὴν πλησιεστέραν

— Ἐγχεῖς δίκαιον, Μούρφ· εἶναι δυσάρεστον νὰ
τις ἀτυμώρητον σχεδὸν μιαν μέγαιραν τοιαύτην
πῶς νὰ κάμῃ τις! ἂν ἐκινήτο ἀγωγὴ, ἤθελε τῶν
γεροθῇ μέγα σκάνδαλον, ἀνοίκειον ὁλοτελῶς εἰς τὴν
στυπικὴν ἡλικίαν τοῦ Κ. Δ' Ὁρδίνγη.

» Εὐκόλως κατέπεισα τὸν πατέρα μου νὰ φύγῃ
μου ἀπὸ τὰς Ὁδοῖστας σήμερον, χωρὶς νὰ χάνω
ρον (ἐπανελάθεν ὁ Ροδόλφος ἐξακολουθῶν τὴν ἀνά-
της ἐπιστολῆς τῆς κυρίας Δ' - Ἀρβίλλ) ἐπειδὴ ὁ οἶκος
τόπος οὗτος ἤθελον τὸν ἀναπολεῖ πανταχοῦ δυσ-
πράγματα· μολονότι πᾶσχει, ἡ τέρψις ὅμως ὀλιγο-
τινος ὁδοιπορίας καὶ ἡ μεταβολὴ τοῦ αἵματος, δι-
μᾶλλον νὰ τὸν ὠφελήσωσιν, εἶπεν ὁ ἰατρός ὅστις δι-
παρ' αὐτῷ τὸν Πολυδώστην, ἐλθὼν κατὰ πρόσκλη-
ἀπὸ τὴν πλησιεστέραν πόλιν· ὁ πατὴρ μου ἤθελ
τὸν βαλῇ νὰ κάμῃ τὴν ἀνάλυσιν τοῦ ἐν τῷ φιαλῖ
χωρὶς προσῶς νὰ τὸν εἶπῃ τὰ διατρέξαντα· ὁ ἰατρός
τησεν ὅτι προθύμως ἤθελε κάμει τὴν ἀνάλυσιν
ἀλλ' εἰς τὸν οἶκόν του. Μετὰ δύο σχεδὸν ὥρας ἡ
ἐτελέσθη, καὶ μᾶς εἶπεν ὁ ἰατρός ὅτι δόσεις τινὲς
τοῦ τοῦ καταχρονίου τὴν κατασκευὴν φαρμάκου ἡδὲ
ἐντὸς ὀλίγου καιροῦ, νὰ ἐπιφέρωσι θάνατον, χωρὶς
νῶσιν εἰς τὸν νεκρὸν ἄλλα συμπτώματα εἰμὴ φυσί-
κος ἀσθενείας, τῆς ὁποίας εἶπε καὶ τ' ὄνομα.

» Μετὰ τινὰς ὥρας, ὑψηλότερα, ἀναχωρῶ με-
πατρός μου καὶ τῆς θυγατρὸς διὰ Φονταίνεβλώ. Ὁ
διατρέβει καιρὸν τινα ἐκεῖσε· ἐπομένως, κατὰ τὴν
μίαν τοῦ πατρός μου, ἐπανερχόμεθα εἰς Παρίσιον
ὅχι εἰς τὸν οἶκόν μου· ἀδύνατον νὰ καταλύσω π
αὐτῷ μετὰ τὸ λυπηρότατον συμβάν τὸ ὅποιον ἐλαβ
γίωσαν.

» Ἐκ τῶν γεγονότων τούτων λοιπὸν βλέπετε,

τατε, πόσης πάλιν εὐγνωμοσύνης εἶμαι χρεώστης πρὸς τὴν ἀνεξάντλητον ὑμῶν καλοκάγαθιαν . . . Δι' ὑμῶν, διὰ τῶν συμβουλῶν σας καὶ τῆς συναρρώγητος τοῦ ἐξαίρετου καὶ γενναίου σας σὶρ Οὐάλτερ Μούρρ, ἠδυνήθην καὶ ἐλύτρωσα τὸν πατέρα μου ἀπὸ κίνδυνον ἄλλως ἀναπόφευκτον, ἐπὶ δὲ καὶ ἀπήλαυσα ἐκ νέου τὴν ὅλην στοργὴν του . . .

» Ἐρρώσθε, ὑψηλότατε· δὲν ἔχω τὴν ἱκανότητα νὰ σὰς ἐκφρασθῶ πλείοτερόν τι ἢ καρδίᾳ μου εἶναι πληρεστάτη· πολλὰ πράγματα τὴν συγκινοῦσι ταύτην τὴν στιγμὴν ἂν ἐπειρώμην νὰ ἐκθέσω πᾶν ὅ,τι συναισθάνεται, ἀτελῶς ἤθελα τὴν διερμηνεύσει . . .

» Δ' ὈΡΒΙΓΝΗ Δ' ἈΡΒΙΑΛΗ.

» Ἀνοίγω ἐκ νέου τὴν ἐπιστολὴν ταύτην μετὰ σπουδῆς, ἵνα, ὑψηλότατε, προσθέσω τι τὸ ὁποῖον κατακρίνω αὐτῇ ἐκυτὴν ὅτι ὀλίγον ἔλειψε νὰ λησμονήσω. Ζητοῦσα, κατὰ τὰς εὐγενεῖς ὑμῶν ἐμπνεύσεις, νὰ πράξω τινὰ ἀγαθοεργίαν, ἐπορεύθην εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Λαζάρου, ἵνα ἐκεῖσε ἐπισκεφθῶ τὰς ἀθλίας δεσμοτιδὰς· εὗρον ἐκεῖ μίαν κόρην δυστυχῇ, εἰς ἣν, ὡς φαίνεται, ἐνδιαφέρεσθε . . . Ἡ ἀγγελικὴ αὐτῆς γλυκύτης καὶ εὐσεβὴς ὑποταγὴ διεγείρουσι τὸν θαυμασμὸν τῶν ἀξιοσεβάστων κυριῶν, αἰτίνες ἐρρηρεύουσιν ἐπὶ τῶν φυλακισμένων . . . Γνωρίζω ὅτι, ἀκούων οὕτω ποῦ εὐρίσκεται ἡ Κελαϊδήστρα (τοιοῦτον ἐπιθετὸν αὐτῇ φέρει, εἰς δὲν ἀπατῶμαι), δύνασθε καὶ ἐν τῷ ἅμα ν' ἀπολαύσητε τὴν ἀπελευθερώσιν της· θέλει ἡ δούστηνος σὰς δικηγῆθ' δι' ὁποίων κακοτυχιῶν ἠρπάσθη ἐκ τοῦ ἀσύλου ὅπου τὴν εἶχετε βάλει, καὶ πῶς ἐρρίφθη εἰς τὴν φυλακὴν ταύτην, ὅπου, τοῦλάχιστον, διέλαμψε μετὰ τῶν ἄλλων διὰ τῆς χρηστότητος τοῦ χαρακτήρος της . . .

» Σηγχωρήσατέ μοι ὡσαύτως νὰ σὰς ἀναπολήσω τὰς δύο μου μελλούσας πελάτιδας, τὴν δυστυχῇ ἐκείνην μητέρα, ὑψηλότατε, μετὰ τῆς θυγατρὸς της . . . τὰς ὁποίας ἠδίκησεν ὁ συμβολαιογράφος Φεράνδος. Ποῦ εἶναι αὐταί;

ἐμᾶθετε τίποτε ; ὦ ! σᾶς ἰκετεύω· προσπαθήσατε νύρρετε τὰ ἴχνη των, ὥστε εἰς τὴν ἐν Παρισίοις φῆν μου νὰ δυνήθω νὰ πληρώσω τὸ χρέος τὸ λαβὰ πρὸς ἅπαντας ἐν γένει τοὺς δυστυχεῖς ! . .

— Λοιπὸν ἡ Κελαϊδῆστρα ἐφυγεν ἀπὸ Βουβλήτοτατε ; ἠρώτησεν ὁ Μοῦρρ ἐκθαμβὸς ὡς τὸν εἰς τὴν νέαν ταύτην εἰδῆσιν.

— Καὶ πρὸ ὀλίγου ἀκόμη μὲ εἶπαν ὅτι τὴν ἐξέρχεται ἀπὸ τοῦ Λαζάρου, ἀπεκρίθη ὁ Ροδόλφρ φαντασθῶ ἀπορῶ· ἡ σιωπὴ τῆς κυρίας Γεωργίας συρρεῖ μεγάλως . . . Τὴν παλαίπωρον Μαριάνθη ποικας ἄρᾳ γε ὑπέπεσε νέας συμφοράς ; Διωριστοινὰ νὰ ἱππεύσῃ καὶ νὰ διευθυνθῇ ἐν τάχει εἰς κηπίον, καὶ γράψῃ πρὸς τὴν κυρίαν Γεωργίαν, ὅρκαλῶ θερμῶς νὰ ἔλθῃ εἰς Παρισίους. Εἶπε καὶ Δε-Γράουν νὰ μοὶ προμηθεύσῃ ἐν εἰσιτηρίον διὰ κην τοῦ Λαζάρου . . . ἐπειδὴ ἐκ τῶν λόγων Δ' - Ἀρβίλλ, φαίνεται ὅτι ἡ Μαριάνθη εἶναι πεφυκεῖτε· ἀλλ' ὅχι (ἐπανελάθεν ὁ Ροδόλφρς μετὰ φν) δὲν θὰ εἶναι πλέον ἐκεῖ, ἐπειδὴ ἡ Γελασίνα ἐξερχομένην ἐκ τῆς φυλακῆς ταύτης ὁμοῦ μὲ τιν ἡλικιωμένην. Μήπως αὕτη ἦτον ἡ κυρία Γεωργίς ἄλλη θὰ ᾔῃαι ; Ἀλλὰ ποῦ ἐπῆγεν ἡ Κελαϊδῆστρ ;

— Ὑπομονή, Ὑβλήτοτατε· ἀπόψε θὰ μὲλθωμεν αὐτῆς· αὐρίον δὲ θέλετε συνομιλήσῃ μετὰ τοῦ αὐτοῦ Πολυδώρρ· ἔχει, λέγει, νὰ σᾶς ἀναφέρῃ περὶ τινων πραγμάτων πολὺ σπουδαίων . . .

— ὦ ! τοῦτο μὲ εἶναι πολὺ δυσάρεστον, εἰ δόλφρς μετὰ θλίψεως, ἐπειδὴ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον εἶδα ἀπὸ τῆς ἀλεθρίας ἐκείνης ἡμέρας . . . καὶ ἐκινήθην . . .

Ὁ Ροδόλφρς δὲν ἠδυνήθη νὰ τελειώσῃ τὴν φωνήν· ἐκρυψε τὸ μέτωπον εἰς τὰς χεῖράς του.

— Λοιπόν, ὑψηλότατε, ἀφ' οὗ δυσχεραστεῖσθε νὰ τὸν ἀκούσατε αὐτοπροσώπως, τὸν ἀπειλοῦμεν ὅτι θέλομεν τὸν παραδώσει εἰς τὴν ἐπιτεπίον ἐξουσίαν, ἥ ὅτι θέλομεν τὸν ἀποστεῖλαι εἰς τὸ κράτος ὑμῶν, καὶ οὕτω τὸν βιάζομεν νὰ εἴπῃ εἰς ἡμᾶς ὅ,τι ἔχει νὰ φανερώσῃ εἰς ὑμᾶς μόνον.

— Τῶνόντι· ἐπειδὴ, μάθε ὅτι ἡ θέα τοῦ ἠθέλεν ἀνανεύσει τὰς τρομεράς μου ἐκείνας ἀναμνήσεις . . . εἰς τὰς ὁποίας συνυπάρχονταί τοσαῦται ὀδύνη ἀνίατοι . . . ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς μου . . . μέχρι τοῦ θανάτου τῆς ταλαιπώρου ἐκείνης μικρᾶς μου θυγατρὸς . . . Ἀγνοῶ πῶς ὅσον προβαίνω εἰς τὴν ζωὴν τὸσον αἰσθάνομαι τὴν ἔλλειψιν ἐκείνου τοῦ παιδίου. Πόσον ἠθέλα τὸ λατρεύει! Πόσον προσφιλεῖ καὶ πολυτίμος ἔθελε μοὶ εἶσθαι ὁ γλυκύτατος ἐκείνος καρπὸς τοῦ πρώτου μου ἔρωτος, τῶν πρώτων καὶ ἀγνῶν μου δοξασίων, ἢ μᾶλλον τῶν νεαρῶν μου πλάνων! . . . ἠθέλα ἐπὶ τοῦ αἰθέρου πλάσματος ἐκείνου ἐπιγύσει ὅλον τὸ κειμήλιον τῆς σποργῆς, τοῦ ὁποίου ἐφάνη ἀναξία ἡ ἀποτρόπαιος μήτηρ του· ἐπειτα, με φαίνεται ὅτι, καθὼς τὴν φαιτάζομαι . . . ἡ κόρη μου ἐκείνη, διὰ τῶν καλλωνῶν τῆς ψυχῆς τῆς καὶ τῶν χαρίτων τῆς ἠθέλε κατευνάζει, προάγει ὅλας τὰς θλίψεις μου . . . ὅλους τοὺς ἐλέγχους οἵτινες, ὀλεθρία τύχη, πηγάζουσιν ἐκ τῆς γεννήσεώς της.

— Τὰ μέγιστα λυποῦμαι. ὑψηλότατε, βλέπων ὅτι ἀντὶ νὰ ἐλαττοῦνται αὐξάνουσι παρ' ὑμῖν τὰ ὅσον σκληρὰ τοσοῦτον μάταια ἄλγη ταῦτα.

Μετά τινας στιγμὰς σιωπῆς, ὁ Ροδόλφος εἶπεν εἰς τὸν Μούρφ:

— Μάθε, γεραιέ μου φίλε, ὅτι . . . εἶμαι τετρωμένος ἀπὸ ἔρωτα . . . Ναί! . . . Ἐρῶ ἐκ βάθους ψυχῆς μίαν γυναικα ἀξίαν τῆς εὐγενεστερᾶς καὶ ἱερωτέρας ἀφοσιώσεως . . . Θέλεις, ἀφ' οὗ τοῦ ἡ καρδία μου ἠνοιχθῇ ἐκ νέου

πρὸς τὰ ἡδέα τοῦ ἔρωτος, ἀρότου διετέθην πρὸς γλυκεράς παύτας συγκινήσεις, θέλεις νὰ αἰσθάνῃς ζωηρότερον τὴν στέρησιν τῆς θυγατρὸς μου! ἐφοδούμενη, διὰ νὰ εἰπῶ σὺν, μήπως μία τοιαύτη σὺν τῆς καρδίας μου μετριάσῃ τὴν πικρίαν τῶν μου. Ἀλλὰ τελείως ὅλαι μου αἱ πρὸς τὸ ἀγαπᾶν ἤλθισαν . . . αἰσθάνομαι ἐαυτὸν βελτίονα, συμπαρόν, καὶ πλέον παρὰ ποτε μὲ φαίνεται σκληρόν μὴν ἔχω τὴν θυγατέρα μου νὰ τὴν λατρεύω . . .

— Αὐτὸ εἶναι ἀπλούστατον, ὑψηλότατε, καὶ ρῆσατε νὰ σᾶς κάμω μίαν σύγκρισιν· καθὼς τινα ποι, ὅταν μεθύσωσι γίνονται εὐθυμοὶ καὶ προσάγαθῆς, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ ὑψηλότης σας, ὅταν εἰσθε καλὸς καὶ γενναῖος . . .

— Καὶ ὅμως ἡ πρὸς τοὺς κακοὺς ἀπέχθεια τέσπη συγχρόνως ἐπιμονωτέρα. Ἡ πρὸς τὴν Σαρστροφὴ μου αὐξάνει κατ' ἀναλογίαν, βέβαια, τῆς τὴν ὁποίαν μὲ προξενεῖ ὁ θάνατος τῆς θυγατρὸς φοβοῦμαι ὅτι ἡ κακὴ αὕτη μήτηρ τὴν παρημέλει ἢ κόμησσα, ἀφοῦ ἀπαῖς εἶδε ματαιωθείσας διὰ τοῦ μου τὰς φιλοδοξίας αὐτῆς ἐλπίδας, ὑπαγορευομένη τὸν ἐγωϊσμόν της τὸν ἀπηνῆ, ἐγκατέλιπε τὸ τέλει εἰς χεῖρας βανδύσους, καὶ ἴσως ἡ κόρη μου ἀπέθνηξεν τὴν κακὴν μεταχείρησιν . . . Πταίω ὅμως κ' ἐγὼ παιδὴ τό:ε δὲν ἠσθάνθην τὴν βαρύτητα τῶν ἱερῶν τὰ ὁποῖα ἔχει πᾶς πατήρ. "Ὅταν εἶδα τὸν ἀληθινὸν κτῆρα τῆς Σάρας, ἐγὼ ἐχρεώσθουν νὰ λάβω ἀμέσως ἐμοῦ τὴν θυγατέρα μου, καὶ νὰ φροντίσω περὶ αὐτῆς τὰ πάσας ἐπιμελείας. Ἐχρεώσθουν νὰ προῖδω ὅλην τὴν κόρη μου ὅταν ἦτο ποτὲ τρόπος νὰ ὑπάρξῃ μήτηρ ἀγαθή. Πταίω ἐγὼ, βλέπεις . . . πταίω ἐγὼ . . .

— Ὑψηλότατε, ὅλα ταῦτα σᾶς τὰ ὑπαγορεύει ἡ φύσις. Ἡδυνασθε, μετὰ τὸ ὀλέθριον ἐκεῖνο γεγονὸς τὸ

γνωρίζετε... ν' αναβήκατε μίαν ἡμέραν τὴν μακρὰν ὁδοιπορίαν ἣτις σᾶς ἐπεβλήθη... ὡς...;

— Ὡς τιμωρία!... Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Ροδόλφος μὲ κατήφειαν.

— Ἀφ' οὗτου ἀνεχώρησα, ἰκούσατε πλέον περὶ τῆς κομίσσης Σάρας;

— Ὅχι! ὕστερον ἀπὸ τὰς αἰσχρὰς ἐκείνας καταγγελίας αἰτινες δύο φορές ὀλίγον ἔλειψε τὰ μέγιστα νὰ δυσφημίσωσι τὴν κυρίαν Δ' Ἀρβίλλ, δὲ ἔμαθον πλέον τὰ περὶ αὐτῆς. Ὅσον τὴν αἰσθάνομαι ἐν τῇ πόλει ταύτῃ μεγάλως δυσανασχετῶ μὲ φαίνεται ὅτι ἔχω πλησίον μου δαιμόνιον τι οἰωνοῦ κακοῦ, καὶ ὅτι νῦν τις μ' ἐπαπειλεῖ συμφορά.

— Ὑπομονή, ὑψηλότετε, ὑπομονή... Κατ' εὐτυχίαν τὴν εἶναι ἀπηγορευμένη ἡ εἰσοδος εἰς τὰ ὅρια τῆς Γερμανίας, καὶ ἡμεῖς ὁσονούπω μεταβαίνομεν εἰς τὴν Γερμανίαν.

— Ναί, δὲν θ' ἀργήσωμεν. Τοῦλάχιστον, τὰς ὀλίγας ἡμέρας καθ' ἃς θέλω διατρίψῃ εἰσέτι εἰς Παρισίους, ἐλπίζω νὰ ἐκπληρώσω μίαν ὑπόσχεσιν ἱερὰν, νὰ κάμω εἰσέτι ἐν βῆμα πρὸς τὴν θεάρεστον ὁδόν, τὴν ὁποίαν ἐχάραξα διὰ τὴν ἐξαγόρασιν τῶν παραπτωμάτων μου... Ἄμ' ἀφοῦ ὁ υἱὸς τῆς κυρίας Γεωργίας ἀποδοθῇ πρὸς τὴν μητέρα του ἀθῶος καὶ ἐλεύθερος· ἄμ' ἀφοῦ ὁ Ἰάκωβος Φεράνδος φωραθῇ ἐγκληματίας καὶ λάβῃ τὴν ποινὴν του· ἄμ' ἀφοῦ ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον ὅλων τῶν τιμίων καὶ φιλοπόνων πλασμάτων ἅτινα διὰ τῆς ὑπομονῆς, τῆς καρτερίας καὶ τῆς χρηστότητός των κατέστησαν ἄξια τῆς συμπαθείας μου θέλομεν ἐπιστρέψῃ εἰς Γερμανίαν· τοιοῦτοτρόπως δὲν θέλει τοῦλάχιστον ἀποβῇ ἡ ὁδοιπορία μου ἄκαρπος.

— Αὐτὸν τὸν βδελυρώτατον Ἰάκωβον Φεράνδον, πρὸ πάντων, ὑψηλότετε, ὅποταν καταδείξετε εἰς τὸ φῶς... αὐτὸν τὸν ἀκαργωναῖον λίθον, τὸ βάθρον τοσούτων ἀνοσιουργιών...

— Ναί, ναί· μολονότι χάριν τοῦ σκοποῦ πᾶν μέσον δίκαιον, καὶ μολονότι κατὰ τοιοῦτου ἀλιτρίου συγχωρημένον νὰ κινήσῃ τις πάντα λίθον, λυποῦμαι, σὲ βεβαίω, ἐνίοτε, ὅτι θέλω μεταχειρισθῇ τὴν Κησίλην πρὸς τοῦτο.

— Μὲ φαίνεται, ὅτι ἀπὸ σήμερον ἕως αὖριον θέλωμεν τὴν ἔχει ἐδῶ.

— Ἦλθεν.

— Ἡ Κησίλη;

— Ναί· δὲν ἤθελσα ὅμως νὰ τὴν ἴδω· ὁ Δέ-Γράουν τὴν ἠρμήνευσε περὶ πάντων, καὶ αὐτὴ τὸν ὑποσχέθη νὰ συμμορφωθῇ καθ' ὅλα . . .

— Θέλει ἀρὰ γε φυλάξει τὴν ὑπόσχασίν της;

— Πῶς ὄχι, ἀφοῦ ἐξ ἑνὸς μέρους αὐτὴ ἐλπίζει νὰ ἐλαττωθῇ ἡ ποινὴ της, καὶ ἐξ ἄλλου φοβεῖται μήπως πάλιν ἀποπεμφθῇ εἰς τὴν Γερμανίαν καὶ φυλακισθῇ ὡς πρότερον . . . ἐπειδὴ ὁ Δέ-Γράουν θέλει προσέχει ἐπ' αὐτῆς, καὶ εἰς τὴν παραμικρὰν της παρεκτροπὴν θέλει ζήτησει τὴν ἐξώσιν της.

— Γίνεται . . . ἐπειδὴ αὐτὴ ἦλθεν ἐδῶ ὡς ὁρπαγεύσασα. Ὅταν εἴπωμεν εἰς τὴν Γαλλικὴν ἐξουσίαν δι' ὁποίας αἰτίας ἡ γυνὴ αὕτη κατεδικάσθη εἰς διὰ βίου φυλακισμόν, ἀποκτώμεν εὐκόλως τὴν ἐξώσιν της.

— Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν ἦτο τοῦ συμφέροντός της νὰ γίνῃ ὁ ἐνεργὸς τοῦ σχεδίου μας, ἐπειδὴ τὸ κατόρθωμα τὸ ὁποῖον τὴν ζητοῦμεν χρειάζεται πανουργίαν πολλήν καὶ διαβολικὴν ἐπιστήμην, αὐτὴ εὐχαρίστως ἤθελε συγκατανεύσει (καὶ συγκατένευσε, καθὼς μὲ εἶπεν ὁ βαρόνος, μετὰ πάσης χαρᾶς) βλέπουσα ὅτι τῇ προσφέρεται ἡ εὐκαιρία τοῦ νὰ βάλῃ εἰς ἔργον τὰ αἰσχροὰ πλεονεκτήματα, ἅτινα ἀφθόνως τῇ ἐδαψίλευσεν ὁ φύσις.

— Καὶ εἶναι εἰσέτι εὐειδὴς, ὑψηλότεα;

— Ὁ Δέ-Γράουν τὴν εὖρε θελκτικωτέραν παρά ποτε. Μὲ λέγει ὅτι τὸν ἐξέπληξε τὸ κάλλος της· εἶναι δὲ καὶ

ἡ ἐνδυμασία τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἐκλεξε πολὺ ἐπαγωγός. Ὁ διάβολος ἔχει, λέγει, τὸ βλέμμα μαγικὸν εἰσέτι καὶ δελεαστικώτατον.

— Νὰ σὰς εἰπῶ, ὑψηλότεατε ; ποτὲ δὲν ὑπερῆξα γυναικομανὲς οὐδὲ ἄσωτος νέος· μόνον τοῦτο. ἂν εἰκόσαετις ἐν ἀπέναντον τὴν Κησίλην, καὶ ἐπικληθῆσαν νὰ τὴν ἐνωρίξω τοσοῦτον, καὶ διεσθαρμηνῇ, ὅσον τὴν γνωρίζω τὴν σήμερον, δὲν σὰς ἀπεκρινόμην τελείως διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, ἐὰν διὰ τινά κερδὸν ἐβλεπα τὸ πῶς τὸν μεγάλων τῆς καὶ μικρῶν ἐκείνων ὀρθολογῶν, οἵτινες σπινθηροδύοιοι ἀναμειστον τοῦ ὠχροῦ καὶ ὀλοφροῦ προσώπου τῆς . . . Ἐί! εἰς τὴν ζωὴν μου, δὲν ἤξεύρω εἰς ποῦ κἀνάτα νὰ μὲ παρσύρῃ ἕως τοσοῦτον ὀλεθρίου!

— Αὐτό, φίλε μου, δὲν τὸ θυμιάζω, διότι τὴν γνωρίζω. Ὁ βαρόνος μ' ἔλεγεν ὅτι ἐρεῖζε σχεδὸν ὅταν εἶδε μὲ πόσῃ ὀξύνοϊαν αὐτὴ κατενόησε, ἢ μᾶλλον ἐμάντευσεν τὸ ἐρεθιστικὸν καὶ ἄμα ΠΛΑΤΙΝΙΚΟΝ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ὀρεῖλει νὰ παιζῇ πλεῖστον τοῦ συμβολαιογράφου.

— Ἄλλ' ἐλπίζετε, ὑψηλότεατε, νὰ τὴν εἰσάξωμεν παρ' αὐτῷ εὐκόλως διὰ τῆς κυρίας Πιπελέτου; ἄνθρωποι τοῦ εἶδους αὐτοῦ τοῦ Ἰακώβου Φερράνδου εἶναι φίλυποποι πολὺ.

— Δὲν ὑπατέθην ἐπιστηριγθεὶς εἰς τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἄμα ἴδῃ αὐτὴς τὴν Κησίλην θέλει ἀποβάλλει πᾶσαν δυσπιστίαν.

— Καὶ τὴν εἶδε λοιπὸν ;

— Ναί, τὴν εἶδε γῆρας, καὶ, καθὼς μὲ λέγει ἡ κυρία Πιπελέτου, τόσον ἐδεδεάσθη παρ' αὐτῆς, ὥστε ἀμέσως τὴν ἔλαβεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.

— Λοιπὸν τετέλεσται· ἡ ἐκθασίς τῶρα εἶναι ἀναμφισβήτητος.

— Ἐλπίζω· ἀφοῦ ἡ αἰσχροκέρδεια καὶ ἡ θηλυμανία παρεκίνησαν τὸν δῆμιον τῆς Λουίζης Μορέλ εἰς τὰς βδέ-

λυρωτέρας τῶν ἀνθρωπογενῶν, εἰς τὴν θηλυ-
πὸν καὶ εἰς τὴν αἰσχροκέρδειάν του ὀφεί-
τῃν τρομεράν τῶν ἐγκληματίων του ποι-
ῆς θέλω προπάντων νὰ ἐφελθῶσιν οἱ το-
στήσεν αὐτὸς θυμάτά του· ἐπειδὴ γνω-
τείνει αἱ προσπάθειαι τῆς Κησίλης . . .

— Κησίλη ! Κησίλη ! . . . ποτὲ καὶ
ποτὲ διακινδυνεύουσα, ποτὲ ψυ-
θέλουν κατασταθῇ ὄργανον πρὸς ἐκπλήρω-
λοτέρας ἠθικῆς καὶ δικαιοτέρου τέλους .
ὕψηλότατε ;

— Εἶναι καθ' ὅλα σύμῳνος. Ἐκεῖνος
τὴν βδελυχθῇ, ὥστε δὲν τὴν θεωρεῖ πλέ-
νον θείας ἐκδικήσεως. Ἄν ἡ κατάρρατος
δυνατὸν νὰ γίνῃ ἀξία οἴκου τινὸς ὅστεν
προξένῃσι δεινὰ (μὲ εἶπεν αὐτὸς), τὸν
ἤθελε τὸν ἀποκτήσει εἰμὴ διὰ τῆς συν-
τὴν τιμωρίαν αὐτοῦ τοῦ ἀλιτρίου, τοῦ
νὰ γίνῃ ἡ ἀλεθρία μάστιξ .

Κρούσαντος ἐλαφρὰ τὴν θύραν κλητῇ
ὁ Μύρρ, ἀλλ' ἀμέσως ἐπειτα ἐπέστρεψε
στολὰς, ἐξ ὧν ἡ μία μόνη ἀπευθύνε-
δόλφον . . .

— Μὲ γράφει ἡ κυρία Γεωργία !
πρίγκιψ διατρέχων ταχέως τὴν ἐπιστολὴν

— Λοιπὸν, ὕψηλότατε ! . . . ἡ Κελε

— Δὲν ὑπάρχει πλέον ἀμφιβολία, ἀν-
φωρὰ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν. Πάλιν πρόκει-
καταχθόνιος. Τὴν ἐσπέραν καθ' ἣν ἡ ἀθ-
φαντος ἐκ τοῦ ἀγροκηπίου, καὶ καθ' ἣν
Γεωργία ἠτοιμάζετο νὰ μὲ γράψῃ περὶ
τικ, λέγει, τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζει, ἐπὶ
μου ἐφιππος διὰ νὰ τὴν εἴπῃ νὰ μείνῃ

Μαριάνθης, ἐπειδὴ μετὰ τινὰς ἡμέρας θέλω τὴν ἐπιστρέψαι πάλιν εἰς τὸ ἀγροκήπιον. Μολοντούτο, ἡ κυρία Γεωργία ἀντιστοιχοῦσα διὰ τὴν μακρὰν σιωπὴν μου, δὲν ἠδυνήθη, λέγει νὰ μὴ λάβῃ τέλος πάντων τὴν πόλιν νὰ μὲ γράψῃ νὰ τὴν εἰδοποιήσω περὶ τῆς προσφιλοῦς τῆς θυγατρὸς, ὡς αὐτὴ ὀνομάζει τὴν δυστηνὸν κόρην.

— Τοῦτο πάλιν, ὑψηλότερα, εἶναι ἀπὸ τὰ παράδοξα.

— Ἄλλ' ἐπὶ τίνι σκοπῷ ν' ἀναρπάσωσι τὴν Μαριάνθην!

— Ὑψηλότερα, εἶπεν κίρηνδι' ὁ Μούρρ, ἡ κόμησσαν Σάρα πρέπει νὰ ἔχῃ τὸν δάκτυλόν τῆς αὐτῆς.

— Ἡ Σάρα . . . καὶ πῦθεν τὸ συμπραίνει; . . .

— Συναΐατε τὸ γεγονός τοῦτο μετὰς διαβολὰς τῆς ἐναντίον τῆς κυρίας Δ' Ἀρβίλλ.

— Κατὰ λέγεις, ἀνέκραξεν ὁ Ροδόλφος ἐξ ἀπροσέπου ὑπονοίας καταπληχθεὶς· ναι, ναι· τώρα ἐννοῶ . . . ἡ αὐτὴ πάντοτε μηχανορραφία. Ἡ κόμησσαν φαντάζεται ἀκόμη, ὅτι, ἐάν καταστρέψῃ πᾶσάν μου στοργὴν καὶ συμπάθειαν, θέλει μὲ ἀναγκάσει νὰ πλησιάσω αὐτήν. Ἐλπίς ὅσον μωρὰ τοσοῦτον καὶ ἀξιολύπητος. . . ἀλλὰ τέλος πάντων πρέπει νὰ δοθῇ ἐν πέρας εἰς τὴν τοιαύτην ἀναισχυντον καταδρομὴν. . . Ἡ γυνὴ αὕτη δὲν τὰ ἔβαλε μὲ μόνον ἐμέ, ἀλλὰ μὲ πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει ἄξιον σεβασμοῦ, συμπαθείας, οἴκτου. . . Νὰ στείλῃς τῶρ' ἀμέσως τὸν Κ. Δὲ-Γράουν ἐπισήμως πρὸς τὴν κόμησσαν, νὰ τὴν εἴπῃ ὅτ' εἶμαι βεβαίως περὶ τοῦ μέρους τὰ ὅποιον αὕτη ἔλαθεν εἰς τὴν ἀρπαγὴν τῆς Μαριάνθης, καὶ ὅτι, ἂν δὲν μᾶς εἴπῃ ποῦ εἶναι τώρα ἡ δυστυχὴς αὕτη κόρη, θὰ φερθῶ πρὸς αὐτὴν ἀνηλεῶς, ὁ Κ. Δὲ-Γράουν ἀναφέρεται εἰς τὰ ἐνταῦθα δικαστήρια.

— Κατὰ τὴν ἐπιστολὴν τῆς κυρίας Δ' Ἀρβίλλ, ἡ Κε-λαϊδήστρα εἶναι τὴν σημερινὴν εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Λαζάρου.

— Ναι, ἀλλ' ἡ Γελασίνα βεβαίως ὅτι τὴν εἶδεν ἔλευ-

θέραν καὶ ἐξεργασμένην τῆς φυλακῆς. Αὐτοῦ ὑπάρχει σπέρμιον, τὸ ὅποσον ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἐξυγνιασώμεν.

— Παγαίνω ἀμέσως νὰ δώσω, ὑψηλότητα, παγὰς σας εἰς τὸν βαρόνον Δέ-Γράουν· ἀλλὰ συγχωρεῖτε μὲ ν' ἀνοιξῶ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην· εἶναι τοῦ ἀντιπροέδρου τῆς Μασσαλίας, πρὸς ὃν εἶχα συστήσει χαίροβγάλ-την, παραγγεῖλαις νὰ εὐκολύνῃ τὸν πτόν τὸν νὰ μεταβῇ εἰς Ἀλγερίαν.

— Καὶ λοιπὸν! ἀναχώρησεν ὁ Μαχαιροβγάλ-της.

— Ἰδοῦ, ὑψηλότητα, ἕν πρᾶγμα παράδοξον!

— Τί;

— Ἀπὸ ἐπιδρόμεινεν ἱκανὸν καιρὸν ἐν Μασσαλίᾳ, πρὸς μέλλον ν' ἀναχωρήσῃ δι' Ἀλγερίαν, ὁ Μαχαιροβγάλ-της· ἐφάνητο βαθυμῶδὸν πλειότερον μελαγχολικῆς, εἶπεν ἑξαφνα, τῇ ἡμέρᾳ καθ' ἣν ἐμελῶμεν, ὅτι προτιμᾷ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρισίους.

— Ἀστείον!

— Μολονότι ὁ ἀνταποκριτὴς μου ἔβαλε, καὶ διαταγὴν μας, ὑπὸ τὴν διάθεσιν τοῦ Μαχαιροβγάλ-της, ὅσον σημαντικὴν ποσότητα χρημάτων, αὐτὸς δὲ εἰρήμην ὅσα ἐχρειάζετο ἀναποφεύκτως διὰ τὴν στραφὴν τοῦ εἰς Παρισίους, ὅπου, ὡς μὲ λέγουσιν, ἔμελλεν ἀργήσει νὰ τὸν ἴδωμεν.

— Λοιπὸν παρὰ τοῦ ἰδίου θέλομεν μάθει διαβάλλε γνώμην· ἀλλὰ στείλε ἀμέσως τὸν Δέ-Γράουν· τῇ κοιτήσαν Μὰκ Γρηγορίου, καὶ ὑπάγε καὶ σὺ τοῦ Λαζάρου, νὰ μάθῃς περὶ τῆς Μαριάνθης.

Μετὰ μίαν ὥραν, ὁ βαρόνος Δέ-Γράουν ἐπέστειλε τοῦ οἴκου τῆς κοιτήσεως Σάρας Μὰκ-Γρηγορίου. Φυγρὸς συνήθως καὶ ἐπίσημος τὸν χαρακτήρα, ὁ δὲ τῆς οὔτης ἐφάνη τεταραγμένος· μόλις τὸν εἰσήγαγον εἰς τὴν πόλιν, καὶ ὁ Ροδόλφος παρετήρησε τὴν ὠχρότητα τῆς

— Λοιπόν, Δε-Γράουν ! τί έχετε ; . . . Είδατε τήν κόμησσαν :

— "Α ! ύψηλότατε ! . . .

— Τί πρε/ει :

— Έχω να σας αναγγείλω τι, αληθώς όδυνκρόν.

— Τί ; τί ; . . .

— Ή κυρία κόμησσα Μάκ-Γρεγκορίου . . .

— Αϊ ! . . .

— "Ας με συγχωρήση ή ύψηλότης υμῶν ότι αναγκάζομαι να τή αναφέρω τοσοῦτον άπροπακασκευάστως συμβάν τι όλέθριον, άπροσδόκητον συμβάν τι . . .

— Μήν απέθανεν ή κόμησσα ;

— "Οχι : ύψηλότατε . . . άλλ' απέλπισθσαν περί της ζωής της . . . Τήν εκτύπησαν δι' έγκλειδιού.

— "Ω φοίκη ! άνέκραξεν ό Ροδόλφος μετά οίκτου, μ' όλην τήν προς τήν Σάραν απέχθειάν του . Καί τίς ό πράξας τό έγκλημα τούτο ;

— Άγνοείται, ύψηλότατε : ό φόνος επράχθη μετά κλοπής : εισήλθον εις τά δώματά της κομήσσης καί τή αφήρεσαν πολλά πετράδια τιμαλφῶ.

— Καί τώρα πῶς είναι ;

— Λέγουν, ύψηλότατε, ότι κινδυνεύει . . . Δέν γδυνήθησαν ακόμη να τήν επαναφέρωσιν εις τάς αισθήσεις της . . . "Ο άδελφός της όδύρεται . . .

— Πρέτει, φίλτατε Δε-Γράουν, να πρεύεσθε καθ' ήμέραν εις τόν οίκον της κομήσσης, ίνα πληροφορησθε περί της υγείας της . . .

Κατ' εκείνην τήν στιγμήν επέστρεψεν ό Μούρρ από του Λαζάρου.

— Μάθε μίαν ειδήσιν θλιθεράν, τόν ειπεν ό Ροδόλφος : έδολοφόνησαν τήν κόμησσαν Σάραν . . . ή ζωή της είναι εις μέγαν κίνδυνον.

— "Α ! . . . ύψηλότατε . . . μολονότι είναι τοσοῦτον

ἐνοχος . . . δὲν δύναται τις νὰ μὴ τὴν λ

— Βέβαια . . . ἡ δυστυχὴς, νὰ λάβῃ τοῦ
δυνον τέλος! . . . Καὶ ἡ κελαϊδίστρα; . . .

— Ἀπὸ λευθερώθη ἀπὸ γῆρας, ὑψηλότατε,
τοῦν, μεσιτεία τῆς κυρίας Δ' Ἀρβίλλ . . .

— Ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον! ἡ κυρία Δ' Ἀρβ
τίς με παροκαλεῖ νὰ ζητήσω τὴν ἐκ τῆς φυλ
τῆς δυστυχοῦς ταύτης κόρης!

— Τὸ γνωρίζω, ὑψηλότατε . . . καὶ ὁμω
νὴ τις γυνὴ φυσιογνωμικῶς εὐσεβάστου, ἐπὶ
λαζάρου με τὸ διάταγμα τῆς ἀπελευθερώσε
ρίανθης, τὴν ὁποίαν καὶ ἀμέσως ἐπῆρε μετ' αὐ

— Αὐτὸ μὲ εἶπε καὶ ἡ Γελασίνα· ἀλλ' ἡ
αὕτη γυνὴ τίς λοιπὸν εἶναι; ποῦ ἐπῆραν ἀπὸ
τοῦτο τὸ μυστήριον; ἴσως ἀπὸ μνηστῆρα τῆν
ραν δυνάμεθα νὰ φωτισθῶμεν· καὶ αὕτη, δὲ
εἰς κατάστασιν νὰ μᾶς δώσῃ τὴν ἐλαχίστην
ρίαν. Φοβοῦμαι μὴν ἀποθάνῃ καὶ συνταρῇ
μετ' αὐτῆς.

— Ἀλλ' ὁ ἀδελφός της, ὁ Γῶμ, πρέπει
γνωρίζῃ, ἐπειδὴ πάντοτε ὑπῆρξεν ὁ σύμβουλος

— Ἡ ἀδελφὴ τοῦ εἶναι εἰς τὰ λοιπὰ.
σκευωρία τις νῆξ, αὐτὸς θέλει φυλάξῃ τὴν
λοντοῦτο . . . εἶπεν ὁ Ροδόλφος μετὰ τινα
νὰ μάθωμεν τίς ὁ λαβὼν τὴν συμπάθειαν
ρίανθην καὶ ἐνεργήσας νὰ ἐξέλθῃ αὕτη τῆς φ
τον ἐάν ἀνακαλύψωμεν, θέλωμεν βέβαια
πλειότερον. Προσπαθήσετε λοιπὸν νὰ εὑρετε.
Γράουν, ὅσον τάχιστα αὐτὸ τὸ ὑποκείμενον
Βαδινότητι σας . . . κινήσατε τέλος πάντων
πρὸς ἀνακάλυψιν αὐτῆς τῆς κόρης.

— Ἡ ὑμετέρα Β. Υ. ἔστω βεβαία περὶ το

— Εἰς τὴν ζωὴν μου, ὑψηλότατε, εἰπ

ως μᾶς χρησιμεύει ὁ Μαχαίροδγάλης πρὸς τὰς ἀνε-
μνήσεις ταύτας . . . Καλὸν ὅτι μᾶς ἐργεταί.

— Τωρὺντι καὶ τῶρα εἶμαι ἀνυπόμυνος νὰ ἴδω εἰς
ἱερουσίαν τὸν ἀνδρῶν αὐτὸν σωτήρ᾽ ἡμῶν· ἐπειδὴ δὲν
εἶλω ποτὲ λησμονήσαι ὅτι τὸν χρεωστῶ τὴν ζώην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ.

Διέτρεξαν ἱκαναὶ ἡμέραι ἀπ' οὗτου ὁ Ἰάκωβος Φερζάνδος
ἔλαβε τὴν Κηπίλιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του. Τῶρα λοιπὸν
πρόσμεν τὸν ἀναγνώστην (ὅστις γνωρίζει ἤδη τὸν τόπον
τούτον) εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ συμβουλευτογράφου, τὴν ὥραν
καθ' ἣν προγευματίζουσιν ἐν αὐτῷ οἱ γραφεῖς. Ἀνήκου-
στον, θαυμάσιον, τεράστιον πρᾶγμα! Ἀντὶ τοῦ λιτοτά-
του καὶ ἀπάχρου προγεύματος, τὸ ὅποιον καθ' ἑκάστην
πρωίαν παρέθετεν εἰς τοὺς νεανίας τούτους ἡ κυρὰ Σερα-
φίνα, ὑπερμεγέθης ὄρνις Ἰνδικῆς, ψυχρὸς, ὑπῆρχεν ἐνθρονι-
σμένος ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς τραπέζης τοῦ γραφείου ὁμοῦ με-
τ' ἑπτὰ ὀλλανδικὸν καὶ δύο φιάλας οἴνου ἐστραγγισμένου·
ἐχρησίμευε δὲ ὡς ἀλατοδοχεῖον παλαιὸν τι μελανοδο-
χεῖον μολύβδινον, πλήρες πεπερείου καὶ ἄλατος συμμεμιγ-
μένων. Ἐκαστος γραφεὺς, μαχαίρῳι ἀνὰ χεῖρας κρατῶν,
ἐπερίμενε τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ με πειναλέαν ἀνυπομο-
νησίαν· τινὲς μάλιστα ἐμάσσων χωρὶς νὰ μασσῶσι τίποτε,
ἀγανακτοῦντες διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Κ. ἀρχιγραφέως,
ἀνευ τοῦ ὁποίου δὲν ἠδύναντο ἱεραρχικῶς νὰ ἐπιθέσωσι
τὰς χεῖρας εἰς τὸ πρόγευμα. Πρόδος, ἢ μᾶλλον ἀνατρο-
πὴ τοσοῦτον ῥιζικὴ εἰς τὸν ἐπιούσιον ἄρτον τῶν γραφείων

τοῦ Τακώδου Φεράνδου, ἀνέγγελλε μεγίστην ἀνομιάν σου εἰς τὴν οἰκιακὴν τάξιν.

Ἡ ἐφεξῆς συνομιλία θέλει σαφέστερον μᾶς πληροφορήσει περὶ τῆς αἰτίας.

— Αὐτὸς ὁ κοῦρκος, βέβαια, ὅταν ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρός του, δὲν ἤλπιζε νὰ παρατεθῇ ἐπὶ τῆς τραπέζης τῶν γραφῶν τοῦ Κ. Φεράνδου.

— Καθὼς καὶ ὁ Κ. Φεράνδου, ὅποτε ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρός του . . . τῆς συμβολαιογράφου, δὲν ἤλπιζε νὰ παρατεθῇ εἰς πρὸς τοὺς γραφεῖς τοῦ ἑνα κοῦρκου.

— Διὸτι, τέλος πάντων, ὁ κοῦρκος φαίνεται ὡς ἂν ἦτο εἰς τὴν κατοχὴν μας, ἀνερῶνσεν ὁ μικρὸς υἱὸς τοῦ γραφεῖου, λαίμαργως ἐπορθαλμίων ἐπὶ τῶν πεινιμένων εἰς τὴν τραπέζαν.

— Παιδί μου, ἔχεις λάθος· αὐτὸς ὁ κοῦρκος ὁ ξένος διὰ σέ.

— Καί, ὡς εἶσαι Γάλλος, σὺ ἀποστρέφουσαι τοὺς ὡς ἐχθρούς.

— Το πολὺ πολὺ, ἤμποροῦμεν νὰ σοῦ δώσω καὶ τῶν ποδῶν.

— Σύμβολον ὠκυποδίας, ἐπειδὴ τρέχεις εἰς τὸν γραφεῖον.

— Τοῦλάχιστον τὸ σκελετὸν δότε μου, εἶπε ὁ κοῦρκος γογγύων.

— Το σκελετὸν πλέον ἐμποροῦμεν νὰ σέ τὸ πρῶτον πρῶτον, ἀλλ' ὅχι ὅτι ἔχεις καὶ ἐν δικαίῳ ἐπ' αὐτὸ τὸ δίδομεν ὡς ἐδόθη καὶ τὸ Σύνταγμα τοῦ 1814 ποῖον δὲν ἦτο ἄλλο εἰμὴ σκελετὸς ἐλευθερίας σαρκὸς, εἶπεν ὁ Μιχαὴλ τοῦ γραφεῖου.

— Ἐπειδὴ περὶ τῶν σκελετῶν ὁ λόγος, ἐπεὶ εἰς τῶν νεκρῶν μὲ κτηνώδη ἀναισθησίαν, ὁ Θεὸς παύσῃ τὴν ψυχὴν τῆς κυρᾶ Σεραφίνας! ἐπειδὴ,

ἐπὶ τὴν εἰς τὴν ἐξοχικὴν ἐκαίην διασκέδασιν, δὲν εἴμεθα πλέον ὑπόχρεοι νὰ πρῶγωμεν τὰ ἀνούσια μαγειρεύματα τῆς.

— Καὶ τώρα, μίαν ἐβδομάδα, ἀντὶ νὰ μᾶς προσφέρει ὁ Κ. Φεράνδρος τὸ πρόγευμα . . .

— Δίδει εἰς ἓνα ἑκάστον ἡμῶν δύο φράγκα τὴν ἡμέραν . . .

— Δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ εἶπα, ὁ Θεὸς ν' ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τῆς Σεραφίνας.

— Τῶντι, διότι, ἂν ἐκαίη ἐξῆ, ποτὲ δὲν ἤθελουμεν λαμβάνειν τὰ δύο φράγκα . . .

— Εἶναι πολὺ, εἶναι μέγιστον !

— Εἶναι μολῶδες.

— Εἰς κἀνὲν ἄλλο γραφεῖον ἐντὸς τῶν Παρισίων . . .

— Ἐντὸς τῆς Εὐρώπης οὐκ . . .

— Ἐντὸς τοῦ σὺμπαντος, δὲν δίδονται δύο φράγκα εἰς ἓνα ἀπλοῦν γραφεῖα, μόνον διὰ πρόγευμα.

— Ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ τῆς κυρᾶ Σεραφίνας, τίς ἀπὸ σᾶς εἶδε τὴν ὑπηρετρίαν ἢ ὁποῖα τὴν ἀντικατέστησε ;

— Ποίαν ; τὴν Ἀλσατιανὴν ἐκαίην, τὴν ὁποίαν μᾶς εἶπεν ὁ θυρωρὸς ὅτι ἔφερε χθὲς τὸ ἑσπέρας ἡ θυρωρὸς τοῦ οἴκου ὅπου ἐκατοίχει ἡ ταλκίπωρος Λουίζα ;

— Ναί.

— Δὲν τὴν εἶδ' ἀκόμη.

— Οὐδ' ἐγώ.

— Τὸ πιστεύω εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ τὴν ἴδῃ κἀνείς, ἐπειδὴ ὁ Κ. Φεράνδρος δὲν συγχωρεῖ κατ' οὐδέναν τρόπον, ἀφ' οὗτο μάλιστα ἐπῆρεν αὐτὴν τὴν ὑπηρετρίαν, νὰ εἰσέλθῃ τις εἰς τὴν σκιάδα τῆς αὐλῆς.

— Ἐπειτα, ἄλλος κἀνείς τώρα δὲν διευθετεῖ τὸ γραφεῖον εἰμὴ ὁ θυρωρὸς. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἴδῃ τις αὐτὴν τὴν νέαν ; . . .

— Αἶ καλὰ· ἐγὼ τὴν εἶδα.

(ΤΟΜΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ)

— Σὺ ;

— Καὶ ποῦ ;

— Πῶς εἶναι ;

— Μεγάλη ἢ μικρή ;

— Νέα ἢ γράϊα ;

— Δὲν πιστεύω ποτὲ νὰ ἔχῃ μορφήν τοιαύτην ὅσον τῆς Λουίζης . . . τῆς πτωχῆς !

— Νὰ ἰδοῦμεν, ἀφοῦ σὺ τὴν εἶδες, πῶς αὐτὴ ὑπρέτριά ;

— Τὴν εἶδα . . . εἶδα δηλαδὴ μόνον τὴν τῆς . . . μίαν ἀλλόκοτον καλύπτραν.

— Ἀλλόκοτον ! καὶ πῶς ;

— Εἶχε χρῶμα κερασίου, καὶ ἦτο, νομίζω, λουδοῦν. Ἕνας ἀλλόκοτος κειρὺφαλος, καθότι οἱ αὐτὲς πωλοῦν τὰ σάρωθρα.

— Πᾶ ! πᾶ !

— Καὶ τί ; παράξενον αὐτὸ σὰς φαίνεται ὅταν θερμαιθῇ φοβᾶται τὸ κρύον κερσόν. Τὸ καὶ ἡ παρουσία !

— Αἶ, Καλαμέλα, καὶ τί σχέσιν ἔχει μετὰ τὴν καλύπτραν τῆς Ἀλσατιανῆς ;

— Κάμμιαν.

— Διατί λοιπὸν τὴν λέγεις ;

— Διότι, κάμε καλὸ καὶ ῥήψε το εἰς τὸ δρόμον, ἢ σαύρα εἶναι γλῶσση τοῦ ἀνθρώπου.

— Ἐκατάλαβ' ὁ Καλαμέλας ἤρχισε τὴν οἰκίαν του, καὶ δὲν θὰ ἔχουν τελειωμὸν . . . λοιπὸν πῶς εἶναι ἡ νέα ὑπρέτριά ;

! — Προχθές τὸ βράδυ, διαβαίνων ἀπὸ τοῦ εἰδοῦ εἰς ἓν ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ἐπιγαίου

— Τὴν αὐλὴν εἶδες ;

— Τί ἀνόητος ! Εἶδα τὴν ὑπρέτριάν, τὰ κάτω κάτω ὑαλῖα εἶναι ῥυπαρά, δὲν

διακρίνω τὸ πρόσωπόν της· διέκρινα μόνον τὴν καλὴν πρῶτην της καὶ πλῆθος βοσπορύχων μαύρων ὡς ἔδειξας, ἐκχυνομένων περὶ τὸν ἱσμιὸν της.

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ παραθνήσκων μας ὀλιγώτερον τὴν εἶδε μέχρι τοῦδε διὰ τῶν ὀφθαλμοπλάνων του παρ' ὅσον οὐ διὰ τῶν κρυστάλλων τοῦ παραθύρου· ἐπειδὴ ὁ Κ. φερὰνδης εἶναι ἐξ ἐκείνων οἷτινες, κατὰ τὸν κοινὸν λόγον, ἀνέμενον μόνον μὲ μίαν γυναικα ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ἀνθρώπινον εἶδος ἐτελείωνε.

— Καὶ παραξένον κατὰ τὰ γὰρ σὰς φαίνεται, κύριοι· Ὅποιος μείν' ὑστεριῶδες, αὐτὸς δὲ νὰ γελάσῃ καὶ μαλίστα εἰδὼ γέλιοι μὲντοι καὶ λόγφοι ἔς ἐνα βάσιν τυλιγμένοι...

— Ὡ, Θεέ μου! πόσον ἀνυπόφορος εἶναι αὐτὸς ὁ Καταμέλα, ὅταν ἀρχίσῃ τὰς ἀνοσιὰς του!

— Ἀκούεις ἐκεῖ ἀνυπόφορος! . . . Ἀπὸ Πέ μου μὲ ποιοὺν σινανασφύεσαι νὰ σοῦ εἰπῶ ποιὸς εἶναι.

— Ὡ! Ὁαῦμα! Ὁαῦμα . . .

— Ἐγὼ στοχάζομαι ὅτι ἡ πολλὴ θεοβλάβεια αὐτῆς ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἀποκτηνώνει τὸν παραθνήσκοντα μας.

— Ἴσως διὰ νὰ σωθοῦν τὰ κρίματά του μᾶς δίδει τώρα διὰ πρόγευμα δύο φράγγα εἰς τὸν καθένα.

— Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὰ ἔχασε.

— Ἦλθεν ἡσθένησε τὴν φρένα.

— Ἐγὼ βλέπω πρὸ τινὸν ἡμερῶν ὅτι πραγματικῶς ὁ ἄνθρωπος φαίνεται ὡστὴν ἐμβρόντητος.

— Δὲν παρατηρεῖς πόσον σπανίως ἐμφαίνει εἰς τὸ γραφεῖόν μας, ἐνῶ πρότερον στιγμὴν σχεδὸν δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν μας; Τώρα μάλισ τὸν βλέπει τις τὰς δύο ἡμέρας μίαν φορὰν.

— Διὰ τοῦτο κ' ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὸν ἀρχιγραφεῖα μας ὅλη ἡ ὑπηρεσία.

— Καὶ παρ' ὀλίγον σήμερον ἀπεθνήκαμεν τῆς πείνης προσμένοντές τον.

— Τὸ ἀληθέστατον εἶναι ὅτι τὸ γραφεῖόν μας τὴν σήμερον ἔχει πάντῃ διάφορον μορφήν!

— Φαντασθῆτε τὸν Γερμανόν, πόσον ᾔθελε θαυμάσει ἂν τὸν εἰλεγέ τις ἐξ ἡμῶν Ἐξούρις, ἀδελφε, ὅτι ὁ παρυσθέντης τώρα μᾶς διδὲι δύο φράγματα εἰς καθένα διαπρόγευμα;— Δύο φράγματα! ἀστεῖζοσαι!— Ἀστεῖζομαι καλὰ· ἐγὼ ὁ ἴδιος, ὁ Κλαυθέλης, δοῦλός σας, ὠμῆλξσα. σὲ λέγω, μὲ τὸν ἴδιον τὸν ἀπ' ἀπὸ τοῦ καὶ μὲ τὸ εἶπε. — Εἶναι ἀδύνατον! — Ἀδύνατον; Ἄκουε λοιπὸν νὰ εἶδῃς πῶς ἔργαζε τὸ πρῶγμα. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς κυρᾶ Σαρκοῦρας, δύο τρεῖς ἡμέρας ἔει μᾶς ἐδόθη τελείως πρὸγευμα κατ' ἓνα τρόπον, ἐπροσηνύσαμεν τοῦτο, ἐπειδὴ ἦτο οἱ ἰσχυρότερον κακὸν ἀλλὰ κατ' ἄλλον, τὰ πονηρὰ μας σκεδίαζαν· τὸ ἐπροσηνύσαμεν μνημονεύοντες ἐν σιωπῇ, ὑπὸ θέσαντες ὅτι ὁ παρυσθέντης δὲν ἔχει ὑπέρτειραν, καὶ σταν τὸν φέρουν μίαν τοιαύτην, θέλομεν πάλιν ἔχει τὸ συνειδησμένον. Θέλεις, ἀδελφε μου Γερμανέ, νὰ ᾔσῃς ὁ παρυσθέντης νῆαν ὑπέρτειραν καὶ νὰ προσμενόμεν τόσας ἡμέρας τὸ πρὸγευμά μας, καὶ ποῦ πρὸγευμα! . . . Τίποτε. . . Με διορίζουν τότε οἱ ἄλλοι, ὥσάν νὰ εἰπώμεν, βουλευτὴν δια ν' ἀναφέρω εἰς τὸν Κ. Φερράνδον τὰ παράπονα τῆς κυλίας μας. Τὸν εὐρίσκω λοιπὸν καθήμενον μετὰ τοῦ ἀρχιγραφῆως. — Δὲν θέλω πλέον σᾶς προσφέρει τὸ πρῶτον τροπὴν, μὲ λέγει μ' ἓνα ὄρος δυσανεσκειίας, καὶ ὥσάν νὰ εἶχεν ἄλλου τὸν νοῦν τὸν ἢ θεράπεινά μου δὲν εὐχαρεῖ νὰ σᾶς μαγειρεῖν πρὸγευμα. — Ἀλλὰ, κύριε Φερράνδε, ἡ συμφωνία μας εἶναι νὰ μᾶς προσφέρετε τὸ πρῶτον φαγητόν·— Διορίσατε λοιπὸν νὰ σᾶς τὸ φέρουν ἀπ' ἐξω, καὶ τὸ πληρώνω ἐγὼ. Πόσα σᾶς φθάνουν. . . Δύο φράγματα εἰς καθένα;— ἐπρόσθεσε φαινόμενος ὅτι ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐσκέπτετο ἄλλα πράγματα, καὶ ὅτι ἐπρόφερε τὸν ἀριθμὸν δύο φράγματα ὥσάν νὰ ᾔθελε νὰ εἶπῃ ἓνα μόνον ἢ πέντε. — Μάλιστα, κύριε, δύο φράγματα μᾶς ἀρκοῦν, εἶπα

μαέσως κι ἐνῶ ὁ παστρικάς. — Ἄς ᾔναι λοιπόν ὁ ἀρχιεπίσκοπος θέλει ἀναδεχθῇ αὐτὸ τὸ ἔξοδον καὶ συνεννοεῖται μετ' ἐμοῦ. Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ παραθέντης, ἔκλεισε τὴν θύραν ἀφήσας με ἔξω . . . Ὁμολογήσατε, κύριοι, ὅτι ὁ Γερμανὸς ἤθελε ἐκπληρῆσθαι ἂν ἤκουεν αὐτὴν τὴν μεγαλοψοφίαν τοῦ παραθέντου.

— Ὁ Γερμανὸς ἤθελεν εἶπει ὅτι ὁ παραθέντης ἐσπύριζε.

— Καὶ ἀπὸ τοῦ πολὺ σπύριζε ἐσπύριζε . . .

— Καλαμέλια . . . καλύτερα νὰ μᾶς λέγῃς παροιμίαι παρ' αὐτὰ σου τὰ ἡλικιαίρια.

— Ὅχι· ἀλλ' ἐνῶ . . . νομίζω ὅτι ὁ παραθέντης πάσχει. Τώρα δέκα ἡμέρας κατέστη ἀγνώριστος· αἱ παρειαι τοῦ ἐξάθλουαν τόσον, ὥστε χωρεῖ μέσα μίᾳ οὐλόκληρος καρέκλῃ.

— Νὰ ἴδῃς ἐνῶτε ὅτι ἄλλο θέλει νὰ κόμῃ καὶ ἄλλο κίτρινε. Προχθές ἤθελε ν' ἀναγνώσῃ ἐν ἐγγράφον, καὶ ἀνέστην ἀπὸ τοῦς οφθαλμοῦς τοῦ τὰ θυματοῦχλια . . . Τα ὄψματά του ἦσαν κόκκινα ὡς τὸ πῦρ.

— Εἴχε διαισιον ὁ ἄθρωπος, ἐπειδὴ . . . ὅτου ἀκουὺς πολλὰ κερασία κιόττι καὶ μικρὰ καλὰθια.

— Ἄφες με νὰ θυμίσω. Σᾶς λέγω, κύριοι, ὅτι τὸ πρῶμα εἶναι πολὺ περιεργον. Παρουσιάζω λοιπόν τὸ ἐγγράφον εἰς τὸν Κ. Φεράνδον διὰ νὰ τὸ ἀναγνώσῃ . . . ἀλλ' εἶχε τὴν κεραλὴν του ἐσκυμμένον.

— Ὁ Κ. Φεράνδος; περιεργον τῶνόντι! Καὶ τί ἐκμυεν ἐσκυμμένον ἔχων τὴν κεραλὴν; Μήπως εἴσπει νὰ εὕρῃ εἰς τὴν γῆν βολβούς;

— Ὅα σιωπήσῃς, Καλαμέλια; κατάντησες ἀνυπόφορος! Σὲ λέγω, τοῦ παρουσίασα τὸ ἐγγράφον ἀνάποδα . . .

— Φαντάζομαι τί θυμὸν θὰ τὸν ἐπῆρε! . . .

— Οὐδὲ κἂν τὸ παρετήρησεν· ἐκράτησε μόνον τὸ ἐγγράφον πρὸ ὀφθαλμῶν τοῦ ἕως δέκα λεπτά, ἔπειτα μὲ τὸ ἐπέστρεψεν εἰπὼν· Πάγει καλὰ!

— Πάντοτε μὲ τὴν κεφαλὴν ἐσκυμμένην;

— Ἐσκυμμένην πάντοτε . . .

— Λοιπὸν δὲν τὸ ἀνέγνωσε τελείως τὸ ἐγγράφον;

— Σὲ λέγω τοῦ τὸ εἶχα δοσμένον ἀνάποδα . . .

— Ἀστείον καὶ τοῦτο!

— Τόσον κατηρῆ τὸν εἶδα καὶ δεινὸν κατ' ἐκείνην στιγμὴν, ὥστε δὲν ἐτόλμησα νὰ τὸν εἶπω τίποτε νεχιωρῆσα ὥς νὰ μὴν ἐπρόκειτο περὶ οὐδενός.

— Ἐγὼ δὲ πάλιν . . . πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ ἀρχιγραφείου ἔρχεται εἰς πελάτας, δύο πελάται, τρεῖς πελάται, τοὺς εἶχε προσκαλέσει ὁ Κ. Φεράνδης εἰς ὥραν ῥητίν. Ἄκουσον, προσμένουν . . . ἔχασαν πλέον οἱ ἄνθρωποι πομονήν· μὲ στέλλουν λοιπὸν καὶ κυπῶ τὴν θυγατρὴν γράφειν· κανεὶς δὲν ἀποκρίνεται . . . ἐμβαίνω μετὰ νὰ εἶδω; . . .

— Τί;

— Ὁ Κ. Φεράνδης εἶχε τοὺς δύο βραχιόνά του σταυρωμένους ἐπὶ τοῦ γραφείου του, καὶ τὸ φαλακρὸν ὀλίγον ῥυπαρὸν μέτωπόν του στυριγμένον ἐπὶ τῷ αὐτοῦ. Θέλετε νὰ μὴ κινηθῇ παντελῶς! . . .

— Ἐκοιμάτο;

— Κ' ἐγὼ αὐτὸ ἐνόμισα . . . Πλησιάζω—Κ. Φεράνδε, ἔξω σὰς περιμένουν οἱ πελάται τοὺς ὅποιον θέλετε . . . Δὲν τὸ κουνεῖ . . . —Κύριε Φεράνδε! Δὲν ἀποκρίνεται . . . Τέλος πάντων τὸν ἐγγίζω ὥμου ἑλαφρά, ἀναπετάζεται ὥσάν νὰ τὸν ἐδάγκῃ· νεῖς, τὰ μεγάλα του πράσινα ὀμματυῶντα πίπτει ἐπὶ τὴν μύτην του, καὶ βλέπω . . . Θὰ τὸ πιστεύετε;

— Τί;

— Δάκρυα . . .

— Πά! ἀστεῖζσαι!

— Τί θὰ εἶπῃ πάλιν αὐτό!

— Ο Κ. Φεράνθος νά κλαίῃ! Δὲν 'πᾶς νά κουρεύεσαι!

— Ὅταν θά γίνεῖ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα . . . νά κλαίῃ ὁ παραυθέντης μας, τότε καὶ αἱ ἀκρίδες θά πιάσουν νὰ παίζουσι λύραν.

— Καὶ οἱ κώνωπες θά φορέσουν ὑποδήματα λιστρωτά.

— Τά, τά, τά! . . . Τὸν εἶδα σᾶς λέγω μὲ τὰ ὀμματά μου.

— Νά κλαίῃ;

— Ναί. νά κλαίῃ ὕστερον τὸν ἐκυρίευσεν ἓνας θυμὸς, ὅτι τὸν ἤραν νά κλαίῃ τοιοῦτοτρόπως, ὥστ' ἐδιόρθωσεν ἀμέσως τὰ ὀμματοῦσ' αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐφώνησεν.— Ἐξώ! . . . ἐξώ! . . . — Ἀλλὰ κύριε . . . — Ἐξώ! . . . — Σᾶς περιμένουν ἐξώ οἱ πελάται, τοὺς ὁποίους ἐκαλέσατε, καὶ . . . — Δὲν εἶναι τώρα καιρὸς ἄς ὑπάγουν εἰς τὸν διάβολο κ' ἐστὺ μᾶζ'! — Καὶ σηκώνεται μανιωδῆς, διὰ νὰ μ' ἐκβάλῃ ἐξω· ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὸν ἐπρόσμεινα· τὸ στῆφω, αὐθένται μου εἰσθε, καὶ ἀποπέμπω τοὺς πελάτας δυσχερεστημένους καὶ ἀδυσχερεστήτους . . . λέγων εἰς αὐτούς, διὰ νὰ κάμω τιμὴν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Κ. Φεράνθου, ὅτι ὁ παραυθέντης ἦτον ἀδιάθετος.

Ἡ οὐσιωδεστάτη αὕτη συνομιλία διεκόπη ὑπὸ τοῦ Κ. ἀρχιγραφείου, ὅστις εἰσῆλθεν ὅλος ἀσχηλοφανής· τὸν ὑπεδέχθησαν ἅπαντες μὲ ἀνευφημίας ἤχηράς, καὶ πάντων οἱ ὀρθοθαυροὶ ἐστράφησαν συμπληθητικῶς πρὸς τὸν ἰνδικὸν ὄρ-κιν μὲ ἀνυπομονησίαν πειναλέαν.

— Ἐξεύρετε, ἄρχοντα, ὅτι μᾶς ἐκάμετε ἀρκετὰ κ' ἐπρόσμειναμεν; εἶπεν ὁ Καλαμέλας. Προσεξέτε ἄλλοτε, ἐπειδὴ ἡ ὁρεξίς μας ἤμπορεῖ νὰ μᾶς παρakinήσῃ νὰ μὴ σᾶς φυλάξωμεν τὸ ἀνῆχον σέβας.

— Αἶ, κύριοι μου, δὲν πταίω ἐγὼ . . . περισσότερον μάλιστα ἀπὸ σᾶς ἐγὼ ἠνοχλούμεν . . . Πλὴν τί νὰ κάμῃς! ἀφοῦ ὁ παραυθέντης ἐτρελλάθη!

— Δὲν σᾶς τὸ εἶλεγα! . . .

— 'Αλλ' ἐντοσούτῳ ἄς τρώγωμεν . . .

— Τρώγοντες ὁμιλοῦμεν ἐνταυτῷ . . .

— Τρώγων ὁμιλεῖ τις καλῆτερα, εἶπεν ὁ μικρὸς γραφεύς. Ἐν τούτοις ὁ Καλαμέλας κατακόπτων κατακόπτων τὸν ἰνδικὸν ὄρνιν, εἶπε πρὸς τὸν ἀρχιγράφον. — Καί ποῦν στογάζεσθε ὅτι ὁ παραυθέντης ἐπρελάθη ;

— Πρῶτον ἀπὸ τὰ δύο πράγματα τὴν ἡμέραν, τὰ ὅποια ἀπεφάσισε νὰ διδῇς τὸν καθένα μας διὰ πρῶτον καὶ μετῴν.

— Ὅμοιολογῶ ὅτι αὐτὸ, κύριοι, τὸ ὑπόφησα καὶ ἐγὼ· ἀλλὰ δεῖ σημαίνει τίποτε παραβιβλῆμενον μὲ ἐκείνο τὸ ὅποιον ἐκαλούθησε πρὸ ὀλίγου.

— Τί λέγεις !

— Ὅμιλει καλὰ ! Μὴν τύχη καὶ σκοπεῖται νὰ μᾶς στέλλῃ καὶ νὰ δειπνοῦμεν μ' ἐξουδ' αὐτοῦ εἰς τὸ πολυτελεῖς ξενοδοχεῖον τοῦ Καστανῷ Σκιαθέρου Cadran Bleu.

— Ἡ' ἐπειτα καὶ εἰς τὸ θέατρον ;

— Ἡ' ἐπειτα καὶ εἰς τὸ Καρναῖον, νὰ τελειώσωμεν τὸ ἑσπέρας μ' ἓνα πόημα ;

— Ἡ' ἐπειτα . . .

— Γελᾶτε ὅσον θέλετε, κύριοι· ἀλλ' ἡ σκηνὴ τῆς ὀποιᾶς ἐγὼνα μάρτυς αὐτόπτης, ἐμπνεεῖ μᾶλλον τῶρον παρά γέλωτα.

— Λοιπὸν, διηγηθῆτέ μας αὐτὴν τὴν σκηνήν.

— Ναί, ναί, νὰ μᾶς τὴν διηγηθῇ· σταθῆτε, μὴν τῶν τε εἶπεν ὁ Καλαμέλας. ἱμῶθα ὅλοι αὐτὰ νὰ σᾶς ἀκουώμεν . . .

— 'Αλλ' εἰσθε, βλέπω, καὶ ὅλοι σιαγόνια. φίλοι μου, καὶ δὲν μὲ συμφέρει νὰ λέγω ἐγὼ καὶ νὰ τρώγω· ἐσεῖς... Σαῖς εἰσθε ἱκανοὶ νὰ ξεπατώσατε τὸν κοῦρκον πρὶν εἰς τελειώσῃ ἡ ἱστορία μου· λοιπὸν ἀφῆσατε, καὶ σᾶς τὴν λέγω ὅταν φθάσωμεν εἰς τὸ τυρί.

Ἔτε διὰ τὴν πεινάν των, εἴτε διὰ τὴν περιέργειαν,

οι γραφείς ὅλοι μὲ τὴν βίαν κατήρχησαν τὴν γραμματικὴν τῶν ἐργασίαν, ὥστ' ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ ἐρῆσαν ἡ δόξα τῆς διηγήσεως τοῦ ἀρχιγραφέως. Διὰ τὰ μὴν ἔλθῃ δὲ ἐν τῷ μεταξὺ ὁ παραυθέντης, ἔστειλαν ἔξω τὰ παραυθέντα τὸν μικρὸν γραφέα, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔδωσαν μετὰ προθυμίας ὅλα τὰ κοκκαλά, ὡς καὶ τοὺς πόδας, ἵνα γράψῃ αὐτά.

Ἦρχισε λοιπὸν τότε ὁ ἀρχιγραφεὺς νὰ διηγῆται πρὸς τοὺς ἐπιλοίπους:

— Πρῶτον πάντων, πρέπει νὰ γνωρίζετε, ὅτι πρὸ τῶν ἡμερῶν ἤκουσα τὸν θυρωρὸν μας κάτω νὰ μὲ λέγῃ, ὅτι ὁ παραυθέντης πάσχει εἰς τὴν υἰεὶαν του καὶ ἐπειδή, ὡς φαίνεται, ὁ κκλὸς αὐτοῦ ἀνθρώπος ἀργεῖ νὰ κοιμηθῇ, εἶδε πολλάκις τὸν Κ. Φεράνδον καταβαίνοντα διὰ νύκτος εἰς τὸν κῆπον μ' ἄλλον τὸ ψυχρὸς καὶ τὴν βροχὴν, καὶ περιπλανώμενον μὲ βήματα βιαστικά· μιαν νύκτα ἐταλάρησεν ὁ θυρωρὸς νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ οἰκίδιον του διὰ νὰ ἐρωτήσῃ τὸν αὐθέντην του ἂν ᾔθελε τίποτε. Ὁ Κ. Φεράνδος λοιπὸν τὸν εἶπε νὰ ὑπάγῃ νὰ κοιμηθῇ, ἀλλὰ μὲ μιαν φωνὴν ὀργῆς τοιαύτην, ὥστε ἔκτοτε ὁ δυστυχὴς θυρωρὸς, ὁσάκις ἀκούσῃ τὸν παραυθέντην νὰ καταβαίνει εἰς τὸν κῆπον (πράγμα τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ κάθε νύκτα σχεδόν, ὅτι καιρὸς καὶ ἂν φυσᾷ) ὥστε ὁ θυρωρὸς λέγω, αἶμα τὸν ἀκούσῃ ἔξω, τρυπῶνει εἰς τὰ βαθύτερα.

— Μήπως ὁ παραυθέντης εἶναι ὑπνοβάτης;

— Καλὲ, ποῦ ὑπνοβάτης! . . . κατὰ πρέπει νὰ τὴν πρῶγῃ καὶ σκηώνεται τὴν νύκτα τοιοῦτοτρόπως ἀπὸ τὴν κλίνην του . . . ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ἱστορίαν μου . . . Πρὸ ὀλίγου ἐβῆκα μέσα εἰς τὸ γραφεῖόν του διὰ νὰ τοῦ ὑπογράψῃ μερικὰ ἔγγραφα, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἤρχιζα τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν θύραν διὰ νὰ τὴν ἀνοίξω. μ' ἐράνη ὅτ' ἤκουσα νὰ ὁμιλοῦν . . . Στέκομαι . . . καὶ ἀκούω δύο ἢ τρεῖς φωνὰς ὑποκόφους, ὡσὰν θρήνους πεπνυγμένους.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐδίστασα ν' ἀνοίξω, ἀλλ' ἔπειτα, πρὶν
μὴ συνέβαινε κἀνὲν δυστύχημα, εἰσῆλθα.

— Αἶ, καὶ τί ἦτο ;

— Τί νὰ ἰδῶ ! . . . τὸν παραυθέντην γονατιστὴν
κατὰ γῆς.

— Γονατιστὸν κατὰ γῆς ;

— Ναί, ἐπάνω εἰς τὰ σανίδια . . . Εἶχε τὸ μέ
του μέσα εἰς τὰς χεῖράς του . . . καὶ τοὺς ἀγκῶνας
ριγμένους ἐπάνω εἰς ἓν ἀπὸ τὰ θρονία του τὰ παλαιά.

— Αἶ, αὐτὸ ἐγὼ δὲν τὸ εὐρίσκω παράξενον· εἰς
ἄνθρωπος πολὺ εὐλαβὴς καὶ θὰ ἔκαμνε τὴν προσευχὴν
τις ἐξεύρει, μὲ ποίαν κατάνυξιν ;

— Προσευχὴν πάλιν, ἀδελφέ, τοιαύτην ! Ἄλλοι
ἦκουες παρὰ οἰμωγὰς ἐκ βαθέων· μόνον ἀπὸ κα
καιρὸν ἐψιθύριζε μέσα εἰς τοὺς ὀδόντας του· Θεέ μου
Θεέ μου ! . . . Θεέ μου ! . . . ὡς ἄν ἄνθρωπος ἐ
ἐσχάτην ἀπελπισίαν. Ἐπειτα . . . Τώρα νὰ ἰδῆς
πράδοξον . . . Δὲν ἤξεύρω πῶς ἔκαμνε ἓνα κίνημα,
διὰ νὰ ζεσχίσῃ τὸ στῆθος του μὲ τὰ ὀνύχια του, καὶ
ξεν ὀλίγον ὁ χιτὼν του, καὶ διέκρυνα κάλλιστα ἐπὶ
τὰ τριχώδη στέρνα του ἓν μικρὸν χαρτοφυλάκιον
νον, κρεμάμενον περὶ τὸν τράχηλόν του δι' ἀλυσίδον
λυβδίνης.

— Πράδοξον . . . Λοιπὸν σὺ τότε ;

— Ἐγὼ τότε . . . δὲν ἤξευρα, νὰ μείνω πλὴρ
φύγῃ ;

— Εἰς τὴν αὐτὴν ἀμνηχανίαν ἤθελα καὶ ἐγὼ εὐρ
ῆσθαι.

— Ἐσπερόμην λοιπὸν ἐκεῖ ὅλος ἄπαρος, ὅτε
παραυθέντης ἀνεγείρεται καὶ στρέφεται πρὸς ἐμέ· δ
ἐκτάπει εἰς τοὺς ὀδόντας του ἓν παλαιὸν βαμβάκε
ῆπλιν . . . τὰ ὀμματοῦχλά του ἔμειναν πεσμένα
εἰς τὸ θρονίον . . . Σὰς βεβαιῶ, κύριοι, ἐπὶ ζωῆς

εἶδα παρομοίαν μορφήν ! Πῶς μᾶς παριστάνουν τοὺς νεκροὺς ἀπὸ τὸν ἄδην ; τοιοῦτος μοῦ ἐφάνη. Ἀνεγείρεται λοιπὸν ὁλος ἄγριος . . .

— Καὶ ὁρᾷ καὶ σ' ἀρπάζει ἀπὸ τὸν λαϊμό ;

— Νὰ κουρεύεσαι ! . . . Μὲ βλέπει πρῶτον ὡς ἂν ἐκστατικός· ἔπειτα, ἀφήσας τὸ μανδῆλιον ἵα πέσῃ ἀπὸ τὸ στόμα του, καταφανισμένον ἀναμφιδόλως ἀπὸ τὰ δαγκάματα, φωνάζει ριπτόμενος εἰς τὰς ἀγκάλας μου· ὦ ! εἶμαι δυστυχὴς· δυστυχέστατος ! . . .

— Δὲν μοῦ λές πῶς ἦτο κωμωδία ! . . .

— Κωμωδία ; . . . Σᾶς βεβαίῳ, μ' ὄλην τὴν νεκρικὴν ὄψιν τὴν ὁποίαν εἶχεν ὅταν ἐπρόφερον αὐτὰς τὰς λέξεις . . . τόσον σπαραξικάρδιος ἦτον ἡ φωνή του . . . τόσον, διὰ νὰ εἶπω οὕτω, γλυκεῖα . . .

— Γλυκεῖα . . . Δὲν βαρύνεσαι ! . . . Ποτὲ βκτράχου ἡ ἀγριογάτου φωνὴ δὲν εἶναι ὀλιγώτερον μελωδική ἀπὸ τὴν τοῦ παραυθέντου μας !

— Δὲν σὲ λέγω τὸ ἐναντίον . . . κατ' ἐκείνην ὁμῶς τὴν στιγμὴν τόσον θρηνώδης μοῦ ἐφάνη, ὥστε ἡ καρδιά μου ἐμαλάχθη, ἴσως ἐκ τῆς ιδέας ὅτι ὁ Κ. Φεράνδος σπανιώτατα ἐρχεται εἰς τοιαύτας στιγμὰς κατανύξεως.

— Ἄφες με ! ἄφες με ! ἀπεκρίθη διακρύψας με. — Πολλὴν παρηγορίαν δίδει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ νὰ δύναται αὐτὸς νὰ εἴτῃ εἰς τὸν πλησίον του ὅ,τι πάσχει . . . Ἀναμφιδόλως μ' ἐξελάμβανε δι' ἄλλον τινά.

— Μὲ ΣΥ σᾶς ὠμίλησε ; δὲν σᾶς ὠμίλησε πληθυντικῶς ; Λοιπὸν πρέπει νὰ μᾶς προσφέρετε δύο βρυκάλεις οἶνου Βορδιγαλικοῦ.

Ὅταν ἕνας πικρυθέντης σὲ λαλήσῃ μὲ τὸ ΣΥ

Χρεωστὴς εἰς τοὺς συνδούλους νὰ προσφέρῃς τὸ κρασί.

Αὐτὸ τὸ λέγ' ἡ παροιμία, κύριε ἀρχιγραμματεῦ, καὶ εἶναι ἱερὸν, ἐπεὶδὴ αἱ παροιμίαι εἶναι ἡ τῶν ἐθνῶν σοφία.

— Ἄφες, νὰ σὲ χαρῶ Καλαμέλα, τὰ παλγινιά σου

κατὰ μέρος. Ἐννοεῖτε, κύριοι, ὅτι ἄμα ἤκουσα τὸν
παῖδον νὰ μοῦ ὁμιλῇ μὲ πόσην οἰκειότητα, ἐκατάλα-
μι' ἐξελάμβανεν ἄλλον ἀντ' ἄλλου, ἢ ὅτι ἡ θέρυ-
σθηνείας τοῦ τὸν ἔκαμνε νὰ παραλαλῇ . . . — Ἦσυ-
κίριε, τὸν λέγω, ἡσυγάσετε ! . . . εἰμ' ἐγώ. — Ἐ-
ποτε καὶ με εἶδεν ὥσάν ἐκστατικός.

— Δόξα τῷ Θεῷ ! ἤλθαμεν εἰς τὴν ἀλήθειαν.

— Οἱ ὀρθαλμοὶ τοῦ ἦσαν πεπλανημένοι. — Πῶ-
λέγει — Τί ἵπαι ; . . . Πῶς εἶναι . . . Τί με θέλει.
Καὶ εἰς πάσαν ἐρώτησιν ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ με-
του, ὡς διὰ τ' ἀποδιώξῃ τὴν νεφέλην ἥτις κατε-
στὴν διάνοιάν του.

— Ἦτις κατασκιάζε τὴν διάνοιάν του . . . ὡ-
ς ὥσταν ποιητής . . . Εὐγε, κύριε ἀρχιγραφεὺ ! ἤκει-
παι νὰ συγγράψωμεν ὁμοῦ ἐν μελοδράμα.

Ὅπως ἐξέρπει νὰ λελῇ οὕτω περὶ γραμμάτων
καὶ νὰ συγγράψῃ, δύναται μελοδραμακῶς.

— Καλαμέλα, θά σιωπήσεις ;

— Ἀλλὰ τί νὰ ἔχῃ ὁ παραυθέντης ;

— Μὰ τὴν ζωὴν μου, δὲν ἐξεύρω οὐδ' ἐγώ· ἀν-
βέβαιον εἶναι ὅτι ἄμ' αὐτοῦ ἐπανῆλθεν εἰς τὰς φρέ-
νεις ἄλλο πάλιν πανηγύρι. Τὸν βλέπεις καὶ
φρονεῖται μ' ἓνα εἶδος φοβερόν, καὶ με λέγει ἀπο-
χρῆμα νὰ με δώσῃ καιρὸν νὰ τὸν ἀποκριθῶ. — Τί
εἶπες ; Εἶπες ἔδω πρό πολλῆς ὥρας ; Δὲν ἔχω λοιπὸν
ἐξουσίαν νὰ μείνω στιγμαὴν ἐντὸς τοῦ οἴκου μου, χω-
ρὶς περικυκλωμένους ἀπὸ κατασκόπους ; Τί εἶπα ;
κούρατε ; λέγετε, λέγετε . . . — Εἰς τὴν ζωὴν μου
εὐχάρηθη. — Δὲν ἤκουσα τίποτε, κύριε, τὸν ἀπεκρίθη.
Ἦλθα τώρα μόλις. — Μὲ ἀπατᾷς. — Ὅχι κύριε· αὐτὸ
τ' ἀλήθεια. — Αἶ, λοιπὸν τί θέλεις ; — Νὰ μοῦ υπογρά-
ψῃς. — Φεράνδε αὐτὰ . . . — Δός μου.

— Καὶ τὸν βλέπεις καὶ ἀρχίζει νὰ υπογράφῃ, δι-

ἡς του, χωρὶς ν' ἀναγνώσκῃ τὰ ὅσα υπέγραψεν, ὥς ἡμίσειαν δωδεκάδα ἐγγράφων, ἐνῶ ποτὲ δὲν ἐδύλλην ἀλλοτε τῇ μονοκονδυλιάτῳ ἐπὶ τοῦ ἐλαχίστου ἐγγράφου χωρὶς νὰ τὸ ἐξερευνήσῃ διὰ νὰ εἰπῶ οὕτω, λεξὶν πρὸς λέξιν, καὶ δις ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Περαιτήρητα ὅτι ἡ χεὶρ του ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν διακόπτετο, ἐνῶ ἦτον εἰς τὸ μέσον τῆς υπογραφῆς, ὥς νὰ εἶχε τὸν νοῦν του προσκλωμένον εἰς ἄλλο τι ἐπομένως ἐπελαμβάνετο πάλιν τῆς υπογραφῆς ἡλίγῳα ἡλίγῳα καὶ ὡς σπασμωδικῶς. Ἀποῦ τα υπέγραψεν ὅλα μὲ εἶπε ν' ἀπέλθω, καὶ τὸν ἤκουσα τότε καταβαίνοντα τὴν μικρὰν κλίμακα, τὴν ἀγούσαν ἐκ τοῦ γραφείου του πρὸς τὴν αὐλὴν.

— Ἀλλ' αὐτὸ ἐγὼ ἀπορῶ, τί ἄρ' ἀνὰ νὰ ἔχῃ;

— Νὰ ἰδῇτε, κύριοι, ὅπου θὰ λυπεῖται διὰ τὸν θάνατον τῆς κυρᾶ Σεραφίνας, καὶ διὰ τοῦτο.

— Ναι, ὁ Κ. Φεράνδης θὰ λυπεθῇ ποτὲ δι' ἀνθρώπον!

— Ἐγὼ ἐθαύμασα καὶ ὅταν ἤκουσα τὸν θυρωρὸν νὰ μὲ λέγῃ ὅτι ἦλθεν ὁ ἐφ' ἡμέριος Βοννυβελλῆς μὲ τὸν διακονὸν του πολλὰκις διὰ νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸν παρὰ θυρῶν καὶ ὁμῶς δὲν τοὺς ὑποδέχθη. Αὐτὸ εἶναι τὸ μάλιστα ἀπορίας ἄξιον! Αὐτοὺς νὰ μὴ θελήσῃ νὰ ὑποδεχθῇ!

— Ἐγὼ πάλιν ἀπορῶ τί ἐκραξε τὸν λεπτομερῆ καὶ τὸν κλειδοποιὸν καὶ τοὺς ἐβάλε νὰ κατεργασθῶσι μετὰ εἰς τὴν σκιὰ τοῦ κήπου.

— Τρία ὀλόκληρα ἡμεροκράματα ἐδούλευσαν.

— Κατὰ τὰ ἑσπέρας ἔφερεν ἐπιπλά κρυμμένα μετὰ εἰς μίαν κιβωτόν.

— Ἐγὼ, φίλοι μου, τὸν χάνω εἰς ὅλ' αὐτά. Ὅσον καταλαμβάνω τίποτε, τόσον καλὸν νὰ ἔχουν καὶ αἱ κουρβάναις, καθὼς λέγει ὁ κύκνος τῆς Κασταλίας πηγῆς.

— Μήπως πάσχει ἀπὸ τὸ συνειδῆς, ὅτι ἐφυλάκισε τὸν Γερμανόν;

— Αὐτὸς νὰ πάσχῃ ἀπὸ ἐλεγχον συνειδότης; . . . Μὴ

φοβείσαι καὶ αὐτὸς δὲν παίρνει ἀπὸ τέτοια βρεχ-τοκού-
κια, καθὼς εἶπε καὶ ὁ μέγας τῆς Τέω χοιδός.

— Τοῦ διαβόλου τὸν Καλαμεῖλα, μωρέ!

— Ἀληθινά, εἶπες Γερμανόν. Κατ' αὐτὰς πρέπει νὰ
ἔλαθεν εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ λαμπροῦς συντρόφου, ὁ τα-
λαίπωρος!

— Πῶς;

— Ἀνέγνωσα εἰς τὴν Ἑφημερίδα τῶν δικαστηρίων
ὅτι ἡ συμμορία τῶν ληστῶν καὶ φονέων τοὺς ὁποίους συν-
ἔλαθαν εἰς τὰ Ἡλύσια, μέσα εἰς ἓν ἀπὸ τὰ μικρὰ ἐκεῖνα
ὕψη-εια καπηλεῖα . . .

— Σπῆλαια εἶπε μᾶλλον.

— Ναί. . . Ὅλην ἐκείτην τὴν συμμορίαν τὴν ἔστει-
λαν εἰς τὴν Φόρμη.

— Ὡ, τὸν δύστυχον Γερμανόν! κατὶ καλοὺς συντρό-
φους τὸν ἔδωκαν!

— Μὴ σε μέλη καὶ ἡ Λουίζα Μορέλ δὲν ἀπέκτησε κα-
λητέρους, ἐπειδὴ, μέσα εἰς αὐτὴν τὴν συμμορίαν, ἦτις εἶ-
ναι μία οἰκογένεια ὁλόκληρος, ὑπῆρχαν καὶ γυναῖκες.

— Λοιπὸν, τὰς γυναῖκας βέβαια θὰ τὰς ἔστειλαν εἰς
τοῦ Λαζάρου, ὅπου ἔβαλαν καὶ τὴν Λουίζα.

— Βέβαια, κἀνένας ἐξ αὐτῆς τῆς ἰδίᾳς συμμορίας θὰ
ἐδολοφόνησε καὶ τὴν κόμησσαν ἐκείνην ἣτις κατοικεῖ πλῆ-
σιον τοῦ Ἀστερσκοπείου, μίαν πελάτιδα τοῦ Κ. Φεράν-
δου. Ἀρκετὰς ἤδη φορές μ' ἔστειλεν ὁ Κ. Φεράνδος νὰ
μάθω περὶ τῆς υἱείας αὐτῆς τῆς κομῆσσης· πολὺ τὸν
βλέπω νὰ ἐνδιαφέρεται περὶ αὐτῆς. Τὴν ἀλήθειαν, μόνον
περὶ τούτου ὅταν μοῦ ὁμιλῇ δὲν φαίνεται νὰ τὰ ἔχη χα-
μένα . . . Χθὲς ἀκόμη μὲ εἶπε νὰ ὑπάγω νὰ ἐρωτήσω πῶς
περνᾷ ἡ κυρία Μὰκ-Γρηγορίου.

— Καὶ πῶς περνᾷ τῶνόντι;

— Πάντοτε εἰς τὸ ἴδιον· τὴν μίαν ἡμέραν καλῆτερα,
τὴν ἄλλην χειρότερα· καθ' ἡμέραν φοβοῦνται μήπως εἰς

τὸ βράδυ τελειώσῃ. Προχθές ὅλοι ἀπῆλπισθσαν, χθές ὁμῶς πάλιν συνέλαβαν τινὰς ἐλπίδας. Τὸ καλὸν εἶναι ὅτι τὴν κατέχει πυρετὸς ἐγκεφαλίτης.

— Κ' ἐρῶντες μέσα; εἶδες τὸν τόπον ὅπου τὴν ἐπλήρωσαν;

— Ναί, πρόσμενε! μόλις μὲ ἄρῃσαν νὰ ἐρῶ δια τῆς ἀναξαρτίας θύρας· ἔχουν ἐκεῖ ἓνα οἰκοκύλακα, ὅπου λέξιν δὲν παίρνεις ἀπὸ τὸ στόμα του . . .

— Κύριοι . . . προσοχή, προσοχή! Ὁ παρυθέντης ἀναβαίνει, ἀνέκραξεν ὁ μικρὸς γραφεὺς, εἰσελθὼν εἰς τὸ γραφεῖον μὲ τὸ σκελετὸν τοῦ Ἰνδικοῦ ὄρνεως ἀνὰ χεῖρας.

Ἐσπευσαν τότε οἱ γραφεῖς ὅλοι νὰ λάβωσιν ἕκαστος τὴν θέσιν του, ὥστε νὰ φανῶσιν ὅτι εἰργάζοντο· ὁ δὲ μικρὸς γραφεὺς ἀπέθεσε πρὸς ὥραν τὸ ἀνὰ χεῖράς του σκελετὸν ἐντὸς θήκης τινὸς ἀπὸ χονδρόχαρτον, περιεχούσης διαφόρους φακέλλους ἐγγράφων.

Ὁ Ἰάκωβος Φεράνδος ἐπαρουσιάσθη.

Ἐφῶρει τὸν παμπάλαιόν του μαῦρον μεταξωτὸν σκουφόν, ἀπο τοῦ ὁποῖου ἐξέφευγον ἄτακτα καὶ συγκεχυμένα τὰ ψαρά μαλλία του. Τινες τῶν φλεβῶν τοῦ μετώπου του ἐφαίνοντο κατακόκκιναι, ἐνῶ ἡ σιμὴ του μορφή καὶ αἱ κοῖλαι παρειαὶ ἦσαν λευκαὶ σχεδὸν ἐκ τῆς ὠχρότητος. Τῶν ὀμμάτων του τὴν παράστασιν δὲν ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ ὑπὸ τὰ πράσινα ὀμματουάλλιά του, πλὴν τὸ συνολὸν τῶν χαρακτηριστῶν του ἐμαρτύρει ἀρκετὰ, ὅτι κατεφυγεν αὐτὸν πάθος δεινότατον.

Διήλθε βραδέως βήματι τὸ γραφεῖον χωρὶς ν' ἀπευθύνῃ λέξιν πρὸς τοὺς γραφεῖς, χωρὶς μάλιστα νὰ φανῇ ὅτι εἶχε γινῶσιν τίνα περὶ τῆς παρουσίας των· εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀρχιγραφέως, διήλθεν αὐτὸ ὡς καὶ τὸ σπουδαστήριόν του, καὶ πάλιν κατέβη διὰ τῆς μικρᾶς κλίμακας, ὥστε ἦγε πρὸς τὴν αὐλήν.

Ἐπειδὴ δὲ ἐφῆκεν ὀπισθὲν του ὅλας τὰς θύρας ἀνοι-

κτάς, ἐξεπλάγχθησαν οἱ γραφεῖς δικαίως διὰ τὴν ἀλλόκοτον
αὐτὴν διέξοδον τοῦ παραυθέντου τῶν, ἀναβάντος διὰ τῆς
μίας κλίμακος καὶ καταβάντος διὰ τῆς ἄλλης, χωρὶς
να διατρέψῃ εἰς οὐδέναν τῶν θαλάμων τοὺς ὑποίους διήλθε
μηχανικῶς.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ ΤΟΜΟΥ.

ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΑΠΟΚΡΥΦΑ.

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ.

(EUGÈNE SUE.)

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

Ι. ΙΣΙΔΩΡΙΔΟΥ ΣΚΥΛΙΣΣΗ.

ΤΟΜΟΣ Η'.

ΕΝ ΚΟΜ

ΑΠΟΚΡΥΦΑ

ΕΥΕΛΕΜΙΟΥ ΕΥΗ

ΕΙΣ ΤΗΝ

ΕΚΔΟΣΗΝ ΤΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΕΚΔΟΣΗΝ ΤΗΣ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΕΚΔΟΣΗΝ ΤΗΣ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ἐπειδὴ ἐξ αὐτῆς εἰκόζεται ἀνατροπὴ τελεία εἰς τὰς
τοῦ Ἰακώβου Φεράνδου, ὅστις μέχρι τοῦδε ἦτο φιλό-
ρος, ρυπαρὸς, καὶ ἀμέριμνος περὶ αὐτὰ τὰ πράγματα
εὐζήτην, ὡς ἄλλος Σπαρτιάτης, πολὺ μᾶλλον δι' ὅσα
ῥων ἄλλον.

Ἐπάνω λοιπὸν εἰς τὴν πορφυρᾶν βαρὴν, ἥτι, ἐσ-
τιζε βάσιν ζωοροτάτην καὶ φλογεράν, ἐμφαίνεται ἡ
σχὲς τῆς Κησίλης, τὴν ὁποῖον θέλομεν πειραθῆ νὰ ζο-
οιωμεν.

Ἡ κρεολὸς νεάνις, ὑψηλὴ τὸ ἀνάστημα καὶ εὐ-
εῖναι εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας τῆς. Ἡ τῶν ὠραίων
ὀφθαλμῶν καὶ τῶν πλατειῶν τῆς πλευρῶν εὐσαρκία παρ-
αίρει τὴν στρογγύλην μέσσην τῆς τοσοῦτον ἐξαισίως λε-
πτῶς νομίζεις ὅτι ἡ Κησίλη δύναται νὰ μεταχειρισθῇ
ζῶντην τὸν κνημιδοδέτην τῆς.

Ἐκεῖνη ἡ Ἀλσατική τῆς στολὴ, ἡ ὅσον ἀπλῆ τ-
τον ἐρωτότροπος, ἔχει μίαν χάριν ἐξἄλλον, θεα-ρικ-
λῆτον, καὶ ἐπομένως εἶναι καταλλήλοτάτη διὰ τὸ
τέλεσμα, τὸ ὁποῖον ἠθέλην ἡ γυνὴ αὕτη νὰ προξενήτῃ.
τα στήθη ἐρόρει ἕνα ἐξωτερικὸν σκληροῦσμον ἀπὸ
μύριον μέλαν, μὴ καταβαίνοντα ὑπὲρ τὴν μέσσην α-
ντανεωγμένον ἐπὶ τῶν προσχόντων στέφανον τῆς,
ὅας ἔχοντα στενάς, ὡς ἂν κεκολλημένας ἐπάνω ε-
κρέατά τῆς, εἰς τὴν ῥάχιν ἐπίπεδον καὶ περὶ τὰς
σταλισμένον διὰ λεπτῆς ταργάνης μαλλίνου, τὸ γ-
κακκίνης, περιπλέον δὲ πεποικιλμένον καὶ διὰ μ-
κομβίων ἀργυρῶν μὲ ἐγγλυράς. Κοντὴ ἐσθῆς ἀπὸ μ-
κίτρινον, ἐσθῆς, ἥτις φαίνεται καθ' ὑπερβολὴν ἄρθρον
πτυχάς, μολονότι καλλᾶ ἐπάνω εἰς σῶμα γλυπτικ-
τελείας ὑπογραμμὸν, δὲν προχωρεῖ κατωτέρω τοῦ ἐρ-
νοῦ γόνατος τῆς κρεολοῦ, ἥτις φέρει κνημίδας ἐγ-
χρῶμα ἀνθους τῆς ροιᾶς μὲ κυανὰς γωνίας, ὡς βλέ-
συχνάκις εἰς τὰς εἰκόνας τῶν Ὁλλανδῶν ζωγράφων.

τινες ἀγαποῦν νὰ ὑποδεικνύωσιν εὐαρέστως τοὺς κνημιδο-
δέτας τῶν εὐρώστων ἡρώτων των.

Ἀλλὰ ποτὲ ζωγράφος δὲν ἐπενόησε σχῆμα κνημῶν το-
σοῦτον ἐντελὲς ὅσον τὸ τῶν κνημῶν τῆς Κησίδης· νευρω-
θεὶς καὶ λεπταὶ κάτωθεν τοῦ ὀλοστρογγύλου γαστροκνη-
μιου των, ἀπολήγουσιν εἰς πόδα λεπτοφυῆ, τοξοειδε-
στάτων καὶ λίαν ἀνέτως ἔχοντα ἐντὸς τοῦ μικροτάτου
πεδύλου τῆς, τοῦ ἀπὸ μαροκίνου μέλαν με πόδας ἀ-
νέτως.

Ἡ Κησίδη, προσκλινῆς ὄλιγον ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς αἰ-
ματῆς πλευρᾶς, ἵσταται ὀρθὴν ἀπέναντι τοῦ καθρέπτου, ὅστις
ἀντιλαμβάνεται ὑπὲρ τὴν ἐστίαν. . . Ἡ πρὸς τὸν λαιμὸν περι-
τομή τοῦ στήθοδεσμου συγχωρεῖ τὴν ὄρασίν σου νὰ δια-
κρίνῃ τὸν ἐρατεινὸν σὺτῆς καὶ εὐτραφεῆ τράχηλον, ἀκτινο-
ῦλον τὴν λευκότητά. ὅχι ὅμως καὶ διαφανῆ.

Ἀφαιρέσασα τὸν ἐκ κερασσοχόου βελούδου κεκρύφαλόν
τῆς ὅπως ἀντικαταστήσῃ αὐτὸν διὰ τινος μανδηλίου μα-
δρασινοῦ (madras), ἡ κρεολὸς γυνὴ ἐξασκέπασε τὰ πλού-
σια καὶ μεγαλοπρεπῆ μαλλία τῆς, τὰ παραφέροντα ὡσάν
κυνᾶ ὀλίγον ἀπὸ τὴν πολλὴν μελανότητά των· τὰ μαλ-
λία ταῦτα, χωρισμένα εἰς τὸ μέσην τοῦ μετώπου καὶ
ὄψα (σγουρά) ἐκ φύσεως, δὲν ἐπροχώρουν κατωτέρω τοῦ
περιθώραίου τῆς Ἀφρικανίδος, ἡ ἐστὶ, τοῦ μέρους ὅπου ὁ
λαμὸς ἐνοῦται μετὰ τὰς ὤμοπλάτας.

Ἐπρεπε νὰ γνωρίζετε τὸν ἀμίμητον τρόπον, μετὰ τὸν ὁ-
ποῖον αἱ κρεολοὶ γυναῖκες περιστρήφουσι τριγύρω τῆς κε-
φαλῆς των ἐκεῖνα τὰ ζωτρά εἰς χρωματισμοὺς μανδηλία,
διὰ νὰ λάβετε μίαν ιδέαν τοῦ χαριεστάτου νυκτικοῦ κε-
ρασοδεσμοῦ τῆς Κησίδης καὶ τῆς ἐπαγωγῆς ἀντιπαρατά-
ξεως ἣν ἀπετέλουν τὰ πολύχρσα ἐκεῖνα, τὰ πορφυρᾶ, κυνᾶ
καὶ κίτρινα ὑφάσματα ἐπάνω εἰς τὰ μελανά τῆς μαλλία,
ἵτινα, καταρρέοντα ἐκ τῆς ἐσφιγμένης διπλῆς τοῦ μα-
δρασινοῦ μανδηλίου, περικύκλουν διὰ τῶν ἀναριθμητῶν

μεταξωσιδῶν βοστρύχων τὰς ὠχρὰς παρειὰς τῆς, ὠχρὰς, ἀλλὰ στρογγύλας καὶ στερόδας . . .

Ἀνηγερέμενους ὑπερένω τῆς κεφαλῆς ἔχοντα τοὺς δύο πορνευτοὺς τῆς βραχίονας, ἀπετελείωνε, διὰ τῆς ἀκρας τῶν ἐκτελειμένων δακτύλων τῆς, τῶν ἀτράκτους ὁμοιοῦντων, ἐλεφαντίνας ἀτράκτους . . . ἀπετελείωνε . . . ἔδιδε τὸ τελευταῖον χεῖρ εἰς μίαν βοθροειδῆ κοσμήθην (οἰογόν) ἣν εἶχε θέσει πολὺ χαμηλὰ, ἀριστερόθεν, σχεδὸν ὑπερένω τοῦ ὠτίου τῆς.

Οἱ χαρκατῆρες τῆς μορφῆς τῆς Κητίλης εἶν' ἐξ ἐκεῖνων, τοὺς ὑποίους δὲν λησμονεῖ τις ἐπὶ ζωῆς.

Μέτωπον θρασυ, πρόεχον ἀκριτὰ, ὑπέρκειται τοῦ ἐντελῶς ὠσειδῶς προσώπου αὐτῆς. Ἡ τῆς ὀφθαλμοῦ τῆς λευκότης εἶναι ἀστειλπνός, ἔχει τὴν ἀπλαξιοειδῆ ἐκείνην δρυσερότητα ἐνὸς φύλλου τοῦ δένδρου καμηλίου, φύλλου τὸ ὑποῖον μόλις μόλις χρυσώνει μία ἀκτίς ἡλιακῇ· τὰ ὕμματα τῆς, μεγάλα, ὑπερμετρὰ σχεδὸν τὴ μέγεθός, ἔχου μίαν ἐμφανὲς παραδόξον, ἐπεὶ δὴ τὸ μακροτέρων τῶν, ὡς κατ' ὑπερβολὴν εὐρύ, μέλαν καὶ στιλπνόν, μόλις ἀφάνει ἀσκεπῶς πρὸς τὰς δύο γωνίας τῶν διὰ μακρῶν βλεφαρίδων σκιαζομένων βλεφάρων τῆς . . . καί, μόλις ἀφάνει ἀσκεπῶς τὴν κυανέλευσιν διαφάνειαν τοῦ ὀφθαλμικοῦ βολβού· τὸ σιαγμένον τῆς εἶναι γλυκύτατον κατ' ὅλας αὐτοῦ τὰς περιφερείας· ἡ εὐθεῖα καὶ λεπτὴ μύτη τῆς ἀπολήγει εἰς δύο ζωθώδη εὐκίνητα, ἅτινα διαστέλλονται εἰς τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν· τὸ ἀπότομον καὶ ἐρωτομανές τῆς στόμα ἔχει τῆς κογχύλης τὴν ζωηροτέραν βαφὴν· στάζουν αἶμα τὰ χεῖλη τῆς.

Λοιπὸν, φαντασθῆτε τὸ ὠχρόν, τὸ ἄχρουν ἐκεῖνο πρῶτον, νὰ ἔχη ἐν βλέμμα μέλαν ὡς ἡ πίσσα, βλέμμα σπινθηροβόλον, καὶ δύο χεῖλη κόκκινα, λεῖα, ὑγρά, χεῖλη σελαγίζοντα ὡς κοράλλιον τὸ ὁποῖον ἐξήγαγες ἐκ τοῦ νεροῦ.

Οὐλολογήσατε ὅτι ἡ ὑψαύχην αὐτὴ κεκολλῶς, ἡ εὐζωνος

καὶ εὐτραχὲς ἐνταυτῷ, ἢ λυγρὰ καὶ εὐσθενὲς ὡς τίγρις, ἥτον ὁ πεσυματωμένος τύπος τῆς φλογερᾶς ἐκείνης φιληθονίας. ἥτις ἀνάπτει μόνον ὑπὸ τὸν ἥλιον τῶν προπικῶν.

Ὅλοι κρούσαστε νὰ διηγοῦνται περὶ τῶν νεανίδων ἐκείνων, τῶν παραυδοῶν κατὰ τὴν χροιάν τῆς ὥσεως καὶ θπυατηφόρων πρὸς πάντα Εὐρωπαῖον περὶ τῶν γοητευτικῶν ἐκείνων Σαϊνῶν αἵτινες, μεθύσκουσαι τὰ θύματά των διὰ βελητήρων ἐξάλλων, ἐξαντλοῦσι μέχρι τῆς ἐσχάτης ἰκμαθῆς τὸ ἀργύριον καὶ τὸ αἷμα αὐτῶν, καὶ δὲν τοῖς ἀσκήουσιν κατὰ τὴν εἰκονικὴν ἐκφράσιν τῶν κατοίκων ἐκείνων τῶν χωρῶν εἰρή τὰ δάκρυα αὐτῶν πρὸς πόσιν, εἰμὴ τὴν καρδίαν αὐτῶν πρὸς βρώσιν.

Τοιαύτη εἶναι ἡ Κησίλη.

Ἄλλ' αὐτῆς τ' ἀπεικταῖα ἐνστήγματα, κατασταλθέντα ἐπὶ τῇ αἰσῶν ἐκ τοῦ ἀληθοῦς πρὸς τὸν Δαυὶδ ἐρωτὸς της. ἥν ἀνεπτύχθησαν εἰμὴ εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅπου ὁ πολιτισμὸς καὶ ἡ ἐπιρροή των ὀρατῶν κλιμάτων ἐξησθένισαν τὴν σφοδρότητα, καὶ παρεμόρφωσαν τὸ εἶδος των.

Ἀντὶ νὰ γύνεται ἐπὶ τοῦ θυράματός της, καὶ, ὡς ὅλαι καὶ ὁμοιαί της, νὰ καταβροχθίζῃ ὅσον τάχιστα μίαν προσέτι ζωὴν καὶ μίαν προσέτι περιουσίαν, ἡ Κησίλη, προσηλόνουσα ἐπὶ τῶν θυμάτων αὐτῆς τὸ μαγνητικὸν της βλέμμα, ἤρχιζε πρῶτον νὰ παρασύρῃ αὐτὰ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐντὸς τοῦ φλογεροῦ στροβίλου. δι' αὐτὸ ἐφαίνετο περικυκλωμένη ἔπειτα δὲ ἀφοῦ τὰ ἐβλεπε σπαιρόντα, ἐκστατικά, καὶ οἰμώζοντα ἐκ τῶν βασάνων τῆς ἀνεκπληρώτου ἐπιθυμίας των, ἠδύνετο εἰς τὴν θηριώδη σκληρότητα της νὰ μηκύνη ὅσον τὸ δυνατόν τὰς διαπύρους αὐτῶν παραφορὰς ἐπανερχομένη δὲ τότε εἰς τὸ φυσικόν της ἰδίωμα, τὰ κατέτρωγε μὲ τὰ φιλήματα της, τὰ ἀνθρωποκτόνα.

Τοῦτο δὲ εἶναι πολὺ φρικωδέστερον. . .

Ἡ πενναλέα τίγρις, ἥτις ὀρμᾷ καὶ ἀρπάζει τὸ θύραμα καὶ κατασπαράττει αὐτὸ ὠρυωμένη, ἐμπνέει ὀλιγωτέραν

ορμαίνον παρὰ τὸν ὄριν, ὅστις μηχανεύει αὐτὸ μετὰ συν-
τὴ ἀπερρώφῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, τὸ περιτυλίττει δια-
αδιαλύτων καμπῶν αὐτοῦ, τὸ κατὰ τρεῖς διὰ πολλή-
ραν, τὸ αισθάνεται πάλλον ὑπὸ τὰ βραχέα αὐτοῦ δακ-
μυα, καὶ νομίζεις ὅτι περισσotέραν ἡδονὴν ἀπολαμβάνεις
ἐκ τῶν πόνων τοῦ παρὰ ἐκ τοῦ αἵματός σου.

Ἡ Κησίλη, ὡς προείποινεν, ὅταν ἀρχῇ εἰς τὴν
μανίαν, ἐκπορευθεῖσα κατ' ἀρχάς ὑπὸ τινος κακότητος
τοῦ ἀνδρός, ἔλαβε τὴν εὐκαιρίαν, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἀν-
δρός τὴν ἐλάττωσε τυφλῶς ἐκ τοῦ πύλλου πρὸς πύ-
ρωτος, ν' ἀναπτύξῃ καὶ μετέλθῃ διὰ τινος καιρὸν τὰ
θυμώδη φίλτρα της· ἀλλὰ δὲν ἐβράδυνε νὰ γίνῃ π-
γνωστος ἡ σκανδαλώδης διαγωγὴ της· ἀνεκαλύφθη
πράγματα φρικωδέστατα, καὶ ἡ γυνὴ κατεδικάσθη οὐ-
κ εἰς διὰ βίου φυλακισμόν.

Εἰς ταῦτα ὅλα προσθέσατε μίαν εὐφυῆς σπανιωτά-
δελεαστικωτάτην, ἐν πνεύμα τοσοῦτον ἐξείσιον, ὅ-
ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ὠμίλει τὰ γαλλικὰ καὶ τὰ γερμανικὰ
ἄκραν εὐκολίαν, καὶ ἐνίοτε μάλιστα μὲ μίαν εὐφράδι-
φυσικὴν· τέλος πάντων, φαντασθῆτε εἰς αὐτὴν τὴν γ-
κα μίαν διαφθοράν ἀξίαν τῶν βασιλίδων ἐταίρων
ἀρχαίας Ῥώμης, μίαν θρασυτητα καὶ εὐφυγίαν ἀκατα-
μαστον, μίαν ρύσιν διαβολικῆς πονηρίας ἐμπλεων,
θέλετε ὡς ἐγγιστα καταλάβει τὸ ὑπακείμενον τῆς
ἐπιμετρίας τοῦ Ἰακώβου Φερνάνδου . . . τὴν τολμ-
νέαν ἥτις ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς τῆς φω-
ἐνὸς ἀληθινοῦ λύκου.

Καὶ ὅμως, παράδοξος ἀνωμαλία! ὅταν ὁ Κ. Δε-Ι-
τὴν εἶπεν ὅποιον πρόσωπον, ἐρεθιστικὸν καὶ ΠΛΑΤ-
ΚΟΝ ἐνταυτῷ, ὥφειλε νὰ παραστήσῃ πλῆκσιον τοῦ
βουαιογράφου, καὶ πρὸς τί τέλος ἐκδικητικὸν ἐγχεῖν
ν' ἀποληξώσιν οἱ ἐρωτές της, ἡ Κησίλη ὑπεσχέθη νὰ
ἐκ τὸ μέρος της ἀπὸ καρδίας, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, μετὰ

κατὰ τοῦ Ἰακώβου Φεράνδου ἐχθροπάθειαν, ἐπειδὴ εἰλικρινῶς ἠγανάκτησεν ὅποταν τὴν ἐδιηγήθησαν τὰς αἰσχρὰς ἐπὶ τῆς Λουίζης παραδικάσεις του· περιστάσεις τὴν ὁποίαν ἦτον ἀνάγκη νὰ μάθῃ ἡ κρεολός, διὰ νὰ λάβῃ τὰς ἀναγκαί-
ας προφυλάξεις ἐναντίον τῶν πειρασμῶν τοῦ ὑποκριτοῦ
ἐκείνου.

Ἀνγκαῖον τῶρα ν' ἀνατρέξωμεν ὀλίγον πάλιν εἰς τὰ
ὀπίσω.

Ὅταν ἡ κυρία Πιπελέτου ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν συμβο-
λαιογράφον τὴν Κηρίλην ὡς ὀρφανὴν νέαν, περὶ τῆς ὁποίας
ὅμως ὀλίγον ἐφρόντιζεν ὅ,τι καὶ ἂν ἀπεινέτο, ὀλιγωτέρην
ἰσως ἐντύπωσιν ἔκασμεν εἰς τὸν Φεράνδον τὸ κάλλος τῆς
κρεολοῦ παρὰ τὸ φονικὸν καὶ ἀκαταμάχητόν της ἐκεῖνο
βλέμμα· βλέμμα τὸ ὁποῖον, ἐκ πρώτης θεωρίας ἐνετύπησε
τὸ πῦρ εἰς τὰς αἰσθήσεις τοῦ συμβολαιογράφου, καὶ τὴν
ταραχὴν εἰς τὰς φρένας αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ τὸ εἶπομεν καὶ εἰς τὴν μετὰ τῆς δουκίσσης Δε-
λυσθηναῖ συνέντευξίν του, ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὁ σπηῆθως κύ-
ριος ἑαυτοῦ, ψυχρὸς, πανουργότατος καὶ διαβολώτατος,
ἐλκυσμὸναι τὴν βαθυτάτην ὑπόκριτίν του ὅποταν ὁ δαίμων
τῆς ἀσελγείας ἐπεσκότιζε τὴν δίκαιοιάν του.

Ἐπομένως, δὲν ὑπῆρχεν οὐδεὶς λόγος τοῦ νὰ συλλάβῃ
ὑπόνοιαν κατὰ τῆς συγγενοῦς τῆς κυρίας Πιπελέτου. Ἡ
κυρία Σεραφίνα, ἀφ' οὗ πρώτον συνωμίλησε μετὰ τῆς θυρω-
ροῦ τῆς ὁδοῦ Τέμπλου, ἐπρότεινεν εἰς τὸν Ἰακώβον Φεράν-
δον, εἰς τόπον τῆς Λουίζης, μίαν νέαν, σχεδὸν χωρὶς
κάνένα συγγενῇ, τὴν ὁποίαν καὶ ἐγγυᾶτο. . . Ὁ συμβο-
λαιογράφος ἐδέχθη τοῦτο μετὰ χαρᾶς, ἐλπίζων νὰ κατα-
γραφῇ ἀτυμωρήτως τὴν νέαν του ὑπηρετίαν, ὡς μόνον
καὶ παντέρημον. Τέλος πάντων, ὁ Ἰακώβος Φεράνδος, ὅχι
μόνον δὲν εἶχε τὴν ἐλαχίστην δυσπιστίαν, ἀλλὰ μάλιστα
ἐβίλεπεν εἰς τὴν πορείαν τῶν πραγμάτων νέας ἀσφαλείας.

Τὰ πάντα ἐβάδιζον κατὰ τὰς εὐχάς του. Ὁ θάνατος

τῆς κυρᾶ Σαρκφόνης τὸν εὐτρώσεν ἀπὸ μίαν κινδυνώδη συνένσχον . . . Ὁ θάνατος τῆς Μακρινῆς (τὴν ἐνόμιζεν ἀποθανούσαν) ἐποίησεν ἐκ παιδῶν μίαν ζῶσαν ἀποδειξὴν ἐνός τοῦ πρώτου τοῦ ἐγγλεμάτων. Τέλος πάντων, χάρις καὶ εἰς τὸν θάνατον τῆς Κουκουδιάας καὶ τοῦ ἀπροσδοκῆτου γήραος τῆς κομῆσης Μάκ-Γρηγορίου (οἱ ἱατροὶ τὴν εἶχον ἀπελπισμένην, δὲν εἶχε πλέον φόβον οὐδ' ἐκ μέρους τῶν ἄλλοις τούτων γυναικῶν, αἱ μαρτυρίαι καὶ καταδικαίσεις τῶν ὁμοίων ἠδύναντο νὰ τὸν θρηνίσωσι . . .

Λοιπὸν ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι εἰς τὴν θεάν τῆς Κησίδης ὁ Ἰάκωβος Φεράνδης δὲν εἶχεν οὐδεμίαν αἰτίαν νὰ κριθῇ τὴν ἐντυπωσιν ἣν ᾤκηθη, εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του . . . ἀλλ' ἐδράζε προθύμως τὴν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ κρατήσῃ εἰς τὴν μοναχικὴν κατοικίαν του τὴν πλυστὴν ἀνέψωφον τῆς κυρᾶς Παπελέτου.

Τώρα λοιπὸν, ὅτε ἐγνωστοποιήσαμεν τὰς ἑξεις, τοὺς χαρακτῆρα καὶ τὴν μερὶ τοῦδε διαγωγῆς τοῦ Φεράνδου, τώρα ὅτε παρεδεδέχθημεν τὸ ἐπαρρηδιεῖται καλῶς τῆς κροσίου ὁποῖον ἐπειράθημεν νὰ εἰκονίσωμεν αὐτὸ, ἀνάγκη πάλιν καὶ νὰ ἐκθέσωμεν ὁποῖον εἶδους ἦτον ἡ αἰρνητικὴ ἐπιθυμία τὴν ὁποῖαν ὁ συμβολαιογράφος συνέλαβε πρὸς τὸ θελατικώτατον καὶ κινδυνωδέστατον αὐτὸ πλάσμα.

Ἄς μάρθωμεν ὅτι αἱ γυναῖκες τοῦ εἶδους τῆς Κησίδης εἰς πρὸς τοὺς ἀνδρας οἵτινες ἔχουσιν αἰσθημάτων εὐγενῆ καὶ διαθέσεις λεπτὰς καὶ ἀγνάς οὐδὲν ἄλλο ἐμπνέουσιν εἰμὴ ἀποστροφήν, ὅμως πρὸς τοὺς ὡς τὸν Φεράνδον ῥέπουσιν πρὸς τὰ κτηνώδη καὶ σαρκικά, αἱ γυναῖκες ἐκείνου τοῦ εἶδους ἔχουσι μίαν ἐπιρροὴν ἀκράτητον, μίαν παντοῦνα μίαν μαγικὴν. Οἱ ἄνδρες οὗτοι μαντεύουσιν αὐτὰς τὰς γυναῖκας ἐκ τοῦ πρώτου βλέμματός, καὶ πειναλέως ἐπορθητικώσιν ἀμέσως ἐπ' αὐτῶν· ὁλεθρία τις ἑλξίς σύρει αὐτοὺς πλησίον των, καὶ ἐν ἀνακτὶ λαμβάνει χώραν μετὰ τῶν μίᾳ οἰκειότητος μυστηριώδους, μίᾳ συμπάθειᾳ, βέ-

ἐκείνη βέβαια μηχανητική, ἥτις δεσμεύει αὐτοὺς ἀναποσπάζ-
στως πρὸς τοὺς πόδας τοῦ τερατώδους ἰδανικῶς τύπου
των διδόντων αὐταὶ δύνανται νὰ μετρίωσιν τὴν ἀνα-
λαστον πόλιν ἢ ἀνάπτουν.

Ὁ θεὸς μοῖρα, μήτις ἐκδικητική ἀλλὰ καὶ δικαιοῦς,
ἐξαπέστειλε τὴν κατὰ τὸν πλῆθος τοῦ συμβολαιογράφου
δι' αὐτὴν ἡμῶν ζεν ἡμέρα κολλάσεως τρομερᾶς. Ἡ λαχνοῦσα
τὴν παρεκίνησε νὰ πρῶξῃ τὰ πλέον ἀνόσια, νὰ κατατρέξῃ
ἀπαιδῶς μίαν πτωχὴν καὶ τυρὴν οἰκουμένην, νὰ τῇ προέ-
νῃσῃ πενήταν, ορενοδόχουσαν, θάνατον. . . Ἡ λαχνοῦσα λα-
τὸν ὤρεψε καὶ νὰ κατασταθῇ τὸ ροδερὸν κολλαστήριον
ὄρεων τοῦ ἀνθρώπου τούτου. Διότι κατὰ τὴν ἀνέλευσιν
ἐκνομίαν, ἀκαρτίαν τινὲς φέρουσι μεθ' ἐκείτων τὴν ἀντα-
ξίαν ποινήν. . .

Ὁ εὐγενὴς ἔρως, καὶ ἂν μένῃ ἄλλο ἀνταποκρίσεως εὐ-
ρίσκει τινὰ παρενοχλίαν εἰς τὴν γλυκύτητα τῆς καθαρᾶς
φιλικῆς, εἰς τὴν ὑπόληψιν τὴν ὁποῖαν πάντοτε τῷ ἀποδέ-
μα ἐν εὐλείψει τροφεωτέρου τινὸς αἰσθητικῆς πᾶσα ἀξιο-
λάτρευτος γυνή. Ἄν ἡ ἀνταμοιβὴ αὕτη δὲν πρᾶνῃ τῆς
θιγέας τοῦ ἀνθρώπου ἐκαστοῦ, αἱ ἡ δόνησιν τοῦ ἡμεῶν ἀθεο-
πειτος ὡς τὴν ἐρωτᾶ του, δύναται τοῦλάχιστον νὰ δι-
κρινώσῃ εἰς τὸν κόσμον τὸν πολυώδυνον ἔριον, καὶ σχε-
δὸν νὰ ἐγκαταχθῇ εἰς αὐτόν. . . Ἀλλ' αἱ ἄλλαι περιτά-
θαι αἱ κτηνώδεις καὶ ἀκόλαστοι τῆς ὁποίας μόνη ἡ σαρξ
ἐξανάπτει, ὁποῖαν δύνανται νὰ εὕρωσι παρενοχλίαν ἐν προ-
πτώσει ἀποτυχίας;

Καὶ σημειώσατε ὅτι αὐταὶ αἱ τῆς σαρκὸς ὁρμαὶ εἶναι
πρὸς τοὺς βαναύστους διοργανισμοὺς ἐπίσης ἀναπόφευκτοι,
ὅσον ὁ ἡθικὸς ἔρως πρὸς πᾶσαν εὐγενῆ ψυχήν. . .

Ὅχι οἱ σοφιστοὶ τῆς καρδίας ἡμεῖς δὲν εἶναι οἱ μόν-
οι αἰσθητικοί, τυρῆς, ἀποκλειστικοί δὲν εἶναι οἱ μόναι
οἵτινες, συγκέντροντες πᾶν αἰσθητικὸν ἐπὶ τοῦ λατρευο-
μένου ὄντος, ἀδυνατίζουσι πάντα ἄλλον ἔρωτα καὶ προ-

ρίζουσι τὴν τοῦ πάσχοντος τύχην. Ἀλλὰ καὶ ἡ φυσικὴ ἐκείνη περιπάθεια δύναται μεγάλην, ἀπίστευτον νὰ λάβῃ ἀνάπτυξιν, ὡς παρὰ τῷ Ἰακώβῳ Φεράνδῳ· καὶ τότε ὅλα τὰ φαινόμενα ὅσα εἰς τὴν τάξιν τὴν ἡθικὴν χαρακτηρίζουσι τὸν ἔρωτα ὡς ἀκαταμάχητον μονάρχην, ἀπόλυτον ἀναφαίνονται καὶ εἰς τὴν τάξιν τὴν ὑλικήν.

Μολονότι ὁ Ἰακώβος Φεράνδους δὲν ἐμελλε ποτὲ ν' ἀξιοῦθ' ὧν καταθυμίῳν του, ἡ κρεολὸς ὅμως ἐπρόσθετε νομικῇ τῷ ἀραιοῦσιν πᾶσαν ἐλπίδα· ἀλλ' αἱ μάλιστα καὶ μακρυναὶ ὑποσχέσεις δι' ὧν τὸν ἐκολάκευεν, ἀπὸ τόσας ἰδιοτροπίας ἦσαν περικυκλωμένοι, ὥστε καθίσταντο πολὺ βασανιστικά, καὶ τοὶ σφίγγουσαι στερεώτερα τὴν διακινῶσιν δι' ἧς αὐτὴ τὸν ἐδέσμευσεν.

Ἄν θαυμάζετε ὅτι ἄνθρωπος ἔχων τοσαύτην ἰσχυρίαν καὶ θρασυτέτα δὲν κατέφυγε μέχρι τοῦδε εἰς τὴν πανουργίαν καὶ εἰς τὴν βίαν ὅπως Ὑριαμβεύση κατὰ τῆς προμηθευτικῆς ἀντιστάσεως τῆς Κησίλης, λησμονεῖτε βέβαιον ὅτι ἡ Κησίλη δὲν ὠμοίαζε τὴν Λουίζαν. Τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας καθ' ἣν τὴν ἐπαρουσίασαν εἰς τὸν συμβολαιογραφικόν, ἡ διαβολωτάτη αὕτη νέα ἤρχισεν ἀμέσως νὰ δεικνύῃ εἰς τὸν αὐθέντην της ὅτι ἦτον ἄλλης φύσεως ὑπηρετρία· ἐπειδὴ προησθάνθη αὐτὴ ὅτι ὁ συμβολαιογράφος ἐμελλε ἐντὸς ὀλίγου νὰ παρατηρήσῃ τὸ πρᾶγμα. Μαθοῦσα τὴν ἀλήθειαν κατὰ τὴν Λουίζαν ὑπὸ τοῦ βαρόνου Δε-Γράουν, καὶ ἐπὶ μὲν γινώσκοντα δι' ὁποίων βδελυγμῶν μέσων ἡ ταλαίπωρος θυγάτηρ τοῦ λιθογλύφου Μορέλ κατέστη θυμὰ τοῦ Φεράνδου, ἡ κρεολὸς, ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἐρημικὸν αὐτοῦ τὸν οἶκον, ἔλαβεν ἐξαιρετὰ προφυλακτικὰ μέτρα διὰ νὰ περάσῃ μὲ πλήρη ἀσφάλειαν τὴν πρώτην νύκτα της.

Τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο ἑσπέρας καθ' ἣν ἦλθεν, ὅταν ἔμεινε μόνη μετὰ τὸν Ἰακώβον Φεράνδον, ὅστις, διὰ νὰ μὴ τὴν ἀγριεύσῃ, ἐπροσποιεῖτο ὅτι μόλις τὴν ἔβλεπε, καὶ τὴν ἐπρὶ

σταξεν ἀποτόμως νὰ ὑπάγῃ νὰ πλαγιάσῃ, τὸν εἶπεν αὐτὴ καθαρά, ὅτι τὴν νύκτα ἐροθεῖτο πολὺ τοὺς κλέπτας· πλὴν ὅτι ἦτο δυνατὴ, θαρράλεα καὶ ἐτοίμη νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἑαυτὸν της.

— Μὲ τί; τὴν ἠρώτησεν ὁ Φεράνδος.

— Μὲ τοῦτο . . . ἀπεκρίθη ἡ κρεολὸς σύρασα ἐκ τῆς πλατείας μαλλίνου κάππας της, δι' ἧς ἦτο σκεπασμένη. Ἐν ξιφίδιον κοπτερώτατον, ἡ θεὰ τοῦ ὁποίου ἔκαμε τὸν συμβολαιογράφον νὰ συλλογισθῇ.

Πλὴν, πεπεισμένος ὅτι ἡ νέα του ὑπρέτρια δὲν ἐροθεῖτο εἰμὴ ἀπὸ κλέπτιας, τὴν ὠδήγησεν εἰς τὸν θάλαμον τὸν ὁποῖον τῇ ἐδιόρισε (τὸν αὐτὸν ἐκεῖνον θάλαμον τῆς Λουίζης) Ἀφοῦ ἡ Κησίλη ἐξέτασεν τὰ κατατόπια, τὸν εἶπε τρεμούσῃ τῇ φωνῇ καὶ ταπεινοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς· ὅτι, ἐξ αἰτίας τοῦ ἰδίου φόβου της, ἐσχόπευε νὰ περάσῃ τὴν νύκτα ἐπάνω εἰς μίαν καθέδραν, ἐπειδὴ δὲν ἐβλεπεν εἰς τὴν θύραν κλειθρὸν οὔτε κλειδιωιάν.

Ὁ Ἰάκωβος Φεράνδος, τετρωμένος ἀπὸ τώρα ἐκ τῶν θεληγέμων της, ἀλλὰ μὴ θέλων νὰ διεγείρῃ τὰς ὑποφίας τῆς Κησίλης, τὴν εἶπε μὲ κῆποιαν δυστροπίαν ὅτι ἦτο τρελλὴ νὰ ἔχῃ τοιοῦτους φόβους· μολοντοῦτο τὴν ὑπεσχέθη νὰ φέρῃ αὐρίον νὰ βάλουν κλειθρὸν εἰς τὴν θύραν της. Ἡ κρεολὸς ἐντοσούτῳ δὲν ἐκοιμήθη καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα.

Τὸ πρωὶ, ὁ συμβολαιογράφος ἀνέβη ἐπάνω διὰ νὰ τὴν διορίσῃ τὰ τῆς τακτικῆς ὑπηρεσίας της. Ἐκαμε δὲ ἀπόφασιν νὰ φυλαχθῇ διὰ τινὰς ἡμέρας ἐν ὑποκρισίᾳ, ὥστε νὰ τὴν ἐμπνεύσῃ ἐμπιστοσύνην· πλὴν, ἐκπλαγεὶς ἀπὸ τὴν ὠραιότητά της, ἥτις εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἐφαίνετο ἀσυχρότερος λαμπροτέρα, παραφερθεὶς, τυφλωθεὶς ἀπὸ τὰς ἐπιθυμίας αἵτινες ἀπὸ τώρα τὸν κατήντων ἐκτὸς ἑαυτοῦ, τὴν ὑπετραύλισε μερικὸς ἐπαῖνος διὰ τὸ ἀνάστημα καὶ τὴν ὠραιότητά της.

Ὁξύνους αὐτῇ, ἐνόησεν ἀμέσως ὅτι ὁ συμβολαιογράφος ἐπρώθη καθ' ὁλοκληρίαν. Ἀλλ' ἤκουσεν ἐκείνον τὸν ἐπαί-
νον του, ἐκοινοῦν ὅτι καιρὸς νὰ βῇ κατὰ μέρος τὴν πλα-
στήν δειλίαν τῆς καὶ ν' ἀλλάξῃ προσωπεῖον.

Ἡ κρεολὸς λοιπὸν ἔλαθεν αἰσινδῶς ὁ φόρος ἀπίστευ-
τον καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἰάκωβος Φερζάνδος ἐπανελάθε τότε τα-
περὶ τοῦ ἀργαλομήτορος προσώπου καὶ τοῦ γοητευτικοῦ
ἀναστήματος τῆς νέας οἰκονομίας του ἐγκώμια.

— Κυττάξετέ με καλὰ κατὰ πρόσωπον, τὸν εἶπεν ἡ
Κησίλη μ' ἐυτολίμην. Μολοντί ἔχω αὐτὰ τὰ φορέματα,
φαίνομαι ὡσάν δούλη;

— Τί ἐννοεῖς με τοῦτο; ἀνέκραξεν ὁ Φερζάνδος.

— Ἰδῆτε αὐτὰ τὸ χεῖρ... Σὰς φαίνεται νὰ ᾔται
συνειθισμένον εἰς γυνδικεῖς δουλειαῖς; — Καὶ ἔδειξε μίαν
χεῖρα λευκοτάτην, ἐξαίσιαν, μὲ τοὺς δακτύλους λεπτό-
τους καὶ εὐκνήτους, μὲ τοὺς ὄνυχας ῥοδοχρόους καὶ κα-
θαρούς ὡς ἀπὸ λίθου ἀγέλης, τῶν ὁποίων ὅμως ὁ αἰθαλάς
στεφανὸς ἐπρώθηε τὸ μικρόν τῆς αἵμα.

— Ἀλλ' αὐτὴν τὸν πόδα; Εἶναι αὐτὸς ποὺς ὑπηρε-
τοῖς; — Καὶ προσέθεσεν ἕνα μικρὸν πόδα κομψότατον, ἐ-
ρωτοτρόπως ὑποδεχόμενον, τὸν ὅποιον ὁ συμβολαιογράφος
δὲν εἶχεν εἰσεῖν παρατηρήσει, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν
ἐξεκώλησαν οἱ ὀφθαλμοὶ του εἰμὴ μόνον διὰ νὰ σταραῶσι
πάλιν πρὸς τὴν Κησίλην μὲ ἐκστασιν.

— Ἐγὼ εἰς τὴν θείαν μου, τὴν Πιπελέτου, εἶπα μόνον
ὅσα μὴ ἐνόησαν δὲν γνωρίζει τελείως τὴν περα-
σμένην μου ζωὴν. Νομίζει ὅτι κατήντησα νὰ ἐμῶ δουλῇ
ἐπειδὴ ἐμείνα ὀρφανή· ἡ εὐγενεία σας ἔμω, ἐλπίζω ὅτι
εἶσθε ἔξυπνοί, καλὴ μου αὐθέντι, καὶ καταλαμβάνετε ὅτι
ἡ θεία μου ὑπατάται ἂν μὲ νομίζῃ καλὴν διὰ τοιοῦτον
ἐπάγγελμα.

— Καὶ ποῖα λοιπὸν εἶσαι τοῦ λόγου σου; ἀνέκραξεν

ὁ Ἰάκωβος φεράνδος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκθαμβούμενος διὰ τὴν γλῶσσαν της.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικόν μου . . . Διὰ λόγους τοὺς ὁποίους ἐγὼ γνωρίζω, ἄφησα τὴν Γερμανίαν, καὶ ἦλθα με αὐτὰ τὰ χωρικά φερέματα ἐγὼ ἤθελα νὰ μείνω κρυμμένη εἰς τοὺς Παρισίους διὰ μερικὸν καιρὸν ὅσον τὸ δυνατόν μυστικῶς. Ἡ θεία μου, ὑποθέτουσα ὅτι εἶχε πᾶμπαν μου ἐπρότεινε νὰ ἐρθῶ εἰς τὴν ἀσπικὴν σας, μου εἶπεν ὅτι εἶν' ἓνα ἄσπιτι, ὅπου θελῶ δὲν θελῶ δὲν θα φαίνομαι τελείως εἰς τὸν κόσμον . . . καὶ τοιαυτοτρόπως τὸ ἐδέχθηκα ἔθεν ἡ θεία μου, χωρὶς νὰ το γνωρίζῃ, ἐκῆκεν ἐκεῖνο τὸ ἵππον ἐγὼ ἐπιθυμούσα. Ἐδῶ, ποῖος ἔμπορεῖ ν' μὴ εὕρη πατέ;

— Λοιπὸν κρύπτεσαι! . . . Καὶ τί ἔκαμες καὶ εἶσαι ἀναγκασμένη νὰ κρύπτεσαι;

— Πιδοκίς τινας ἀμαρτίας ἴσως . . . ἀλλ' εἶναι πράγματα μυστικά, καὶ δὲν τὰ λέγω.

— Καὶ τώρα, τί διαγωγὴν σκοπεύεις νὰ λάβῃς, δεσποσύνη;

— Πάντοτε τὴν ἰδίαν. Ἄν δὲν ἤκουα τοὺς ἐπαίνους σας διὰ τὸ ἀνάστημα καὶ τὴν ὠραιότητά μου, ἴσως δὲν ἤθελα σᾶς εἰπεῖ αὐτὰ τὰ λόγια . . . μολονότι πάντοτε γνωρίζω ὅτι ἠθέλετε με ἀναγκάσει νὰ φανερωθῶ, ἐπεὶ δὲ εἴθε πνευματώδης, καὶ βέβαια πολὺν καιρὸν δὲν ἤμπαρδσα . . . Ἀκούσατέ μου λοιπὸν, καλὴ μου αὐθέντη. Ἰδέσθηκα τὸ ἐπάγγελμα, ἢ καλῆτερα, τὸ πρόσχημα δούλης, ἐπεὶ δὲ με βιάζουν αἱ περιστάσεις. Ἡμῶν ἱκανὴ νὰ κρατηθῶ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦτο ἕως τέλους . . . Ἄς ὑπερφερα ὅ,τι καὶ ἂν ὑπερφερα . . . ἤθελα σᾶς ὑπηρετήσῃ με ζήλον, με δραστηριότητα καὶ σέβας, διὰ νὰ μείνω πλησίον σας . . . δηλαδή, εἰς ἓνα καταφύγιον ἀσφαλὲς καὶ ἀγνωστον. Πλὴν, εἰς τὴν παραμικρὰν ἐρωτικὴν λέξιν, πλὴν τὸ παραμικρὸν θάρρος ἂν ἰδῶ ὅτι λαμβάνετε μαζί μου,

σας ἀφίνω ὑγίαν . . . ὄχι τάχα ἀπὸ σεμνότητος . . . νομίζω ὅτι διόλου δὲν φαίνομαι ἀπὸ ἐκείνας . . . — Καὶ ἡ κόνιτις πρὸς τὸν συμβολαιογράφον ἐν βλέμμα πλῆρες τῷ λεκτορισμοῦ σαρκικοῦ, διαπεράσας μέχρι τῶν ἐνδομυχῶν του ὥστε ὁ ἄνθρωπος ἐρρίγησεν ἀπὸ τῆδον.

— "Ὁχι, δὲν εἶμ' ἐγὼ σεμνή, ἐπανελάθην αὐτῇ μειδίαμα δαλεαστικόν, δι' οὗ ἐράνησαν οἱ ὡς τῇ χιονολευκοὶ ὀδόντες της. — Ἀκούεις ἐκεῖ σεμνή! . . . "Ὅταν ἔρως κεντριζεῖ ἐμένα, τί ἔχουν νὰ κάμουν αἱ βακχίδες τῶν παλαιῶν! Εἶναι ἅγιοι πλησίον μου . . . Πλὴν νὰ περάσωμεν φρόνιμα . . . καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι ἡ ἀναξία δούλῃ σας ἔχει ὅλην τὴν θέλησιν νὰ κάμῃ τιμημένα τὴν δούλην ἀπλὴν καὶ μόνην . . . Τώρα γνωρίζετε τὸ μυστικόν μου, ἢ, τουλάχιστον, μέρος τοῦ μυστικοῦ μου. Ἀγαπάτε νὰ περάσωμεν ὥσάν αὐθέντης μετὰ τὴν δούλην του; Μήπως στοχάζεσθε ὅτι δὲν ἀρμόζει νὰ ἔχετε μίαν ὑπηρετρίαν καλλιμόρφον; Ἐπιθυμεῖτε ν' ἀλλάζωμεν τὰς θέσεις μας. Νὰ γίνετε σεῖς σκλάβος μου; Ἐστῶ! Σας βεβαιῶ εἰλικρινῶς ὅτι προτιμῶ τούτο . . . ἀλλὰ πάντοτε μετὰ τὴν συμφωνίαν νὰ μὴν ἐξέρχωμαι τελείως ἀπ' ἐδῶ μέσα, καὶ νὰ μὲ θεωρῆτε ὥσάν κόρην σας . . . πράγμα τὸ ὁποῖον δὲν σας ἐμποδίζει τοῦ νὰ μὲ λέγετε ὅτι μ' εὐρίσκετε εὐεδίᾳ αὐτὸ πλέον ἅς ᾔναι ὡς ἀνταμοιβὴ μου πρὸς τὴν ἀφροσύνην καὶ ἐχεμυθίαν σας . . .

— Αὐτὴν μόνην τὴν ἀνταμοιβήν; αὐτὴν μόνην; εἰπεὶ ὁ Γάκωβος Φεράνδος τραυλιζων.

— Αὐτὴν μόνην . . . ἐκτὸς ἂν ἡ μοναξία καὶ ὁ διουβόλος δὲν μετρελλάνουν . . . πράγμα τὸ ὁποῖον εἶναι δυνατόν, ἐπειδὴ θὰ μοῦ κρατεῖτε συντροφίαν, καὶ καθὼς εἴθε ἅγιος ἄνθρωπος, θὰ ἐπιτιμᾶτε τὸν Σατανᾶ. Λοιπὸν ἀποφασίζετε, δὲν ἔχει μέτρον ὅρον . . . ἢ θὰ σὰς δουλεύῃ ἢ θὰ με δουλεύετε, ἀλλέως φεύγω ἀπὸ τὴν οἰκὴν σας . . . καὶ παρακαλῶ τὴν θεῖαν ὑμῶν νὰ μοῦ εὖρε, ἄλλο σπιτικό

ὅτι ὅλα θὰ σᾶς φαίνωνται παρόδοξα· ἔστω· ἀλλ' ἂν
 εὐνοήσετε τίποτε τοῦ δόξου . . . ἄπορον ὅλως διό-
 ου, ἔχετε ἀδίκον . . . Ἐγὼ εἶπα εἰς τὴν θείαν μου ὁ-
 ῖμαι πτωχὴ καὶ δὲν ἔχω νὰ βάλω ἀλλ' ἀπ' αὐτὰ τὰ
 σπέρματα, δια νὰ συνεργήσῃ καὶ αὐτὴ εἰς τὸν σκοπὸν μου
 ὥστε νὰ τὸν γνωρίζῃ . . . Μολοντοῦτο . . . κυττάξετε
 ὁ πτωγγι μου ἔχει μέσα ἄρματα· ἀπ' ἐδῶ, χρυσὰ νομί-
 ματα, ἀπ' ἐδῶ, διαμάντια . . . Καὶ ἡ Κησίλη ἐδείξεν
 εἰς τὸν συμβουλευτήρα μακρὴν βελάντιον ἐκ μεταλλοῦ
 ρυθίζε, ἐμπλῆων χρυσοῦ, καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποῦο διεραι-
 οντο ἀκτινοβολούντα τιμολογίτινα πετράδια· κατὰ
 δυστυχίαν, μεθ' οὗ τοῦ κόσμου τὰ χρύματα δὲν ἤμπο-
 ροῦσα νὰ εὕρω ἕνα σπίτι πλέον ἀσφαλές ἀπὸ τὸ ἰδικόν
 τας καὶ πλέον μοναχικόν διὰ τὴν μοναζίαν, εἰς τὴν ὁποίαν
 ἀγαπάτε πάντοτε νὰ ζήτε . . . Δεχθεὶτε λοιπὸν μίαν ἀπὸ
 τὰς δύο προσφορὰς μου καὶ θὰ μὲν κάμνετε μεγάλῃ ἐκ-
 δοῦλευσιν. Βλέπετε ὅτι σᾶς ἐδόσα ὅλην μου τὴν ἐμπι-
 στεσύνην· διότι, ἀφοῦ σᾶς λέγω· Κρύπτομαι, εἶναι τὸ
 ὅλον ὥσάν νὰ σᾶς λέγω· Μὲ γυρεύουν. Ἀλλ' εἶμαι βε-
 βῶτα ὅτι δὲν θὰ μὲ προδώσετε, καὶ ἂν ἀκόμη ἐγνωρίζετε
 μετ' ἐμοῦ τὸν τρόπον ἡμπορούσατε νὰ μὲ προδώσετε . . .

Ἡ ρομαντικὴ αὕτη ἐξήγησις, ἡ αἰσινῶδης αὕτη μετα-
 μέρωσις, ἣν ἔλαβεν ἡ Κησίλη, ἐτάρχε τὰς φρένας τοῦ
 Ιακώβου Φεράνδου. Τίς ἦτον αὕτη ἡ γυνή; διατί νὰ
 κρύπτεται; Τῶνόντι ἐκ περιστάσεως ἔτυχε νὰ τὴν φέρω-
 σιν εἰς αὐτόν; Ἄν ἐξ ἐκνότητος ἦλθε μετ' σκοπὸν τινὰ μυ-
 στικόν, τίς ἦτον ὁ σκοπὸς οὗτος; Μυρία πράγματα ἐπέ-
 ρασαν ἐκ τῆς διανοίας του, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐφάντασθη
 τὸ ἀληθὲς αἷτιον τῆς ἐλεύσεως τῆς κορσολῶ. Δὲν εἶχεν, ἢ
 μᾶλλον δὲν ἐπίστευεν ὅτι εἶχεν ἄλλους ἐχθροὺς παρὰ τὰ
 θύματα τῆς ἀσελγείας καὶ αἰσχροκερδείας του· ἀλλὰ ταῦτα
 ὅλα τὰ θύματα εἰς τοσαύτην εὕρισκοντο δυστυχίαν, ὥστε
 ποτὲ δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ ὅτι ἦσαν ἱκανὰ νὰ τὸν

βύωσιν ἀγκιστρὸν, θέτοντες ἀντὶ δολώματος τὴν Κησί-
λην . . . Κ' ἐπειτα, ἐπὶ τῇ σκοπῷ νὰ τὸν βύωσιν ἀγ-
κιστρὸν!

Ὅχι! ἡ αἰσινίδιος μεταμέτρωσις τῆς Κησίλης ἕνα μόνον φθῶν ἐπένευσεν εἰς τὸν Φεράνδον· ἐσκέσθη ὅτι, ἂν αὐτὴ ἡ γυνὴ δὲν ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, ἴσως ἦτο καμμία τυχευδιώτρια ἥτις, μαθούσα αὐτὸν πλούσιον, εἰσέχθη εἰς τὸν οἶκον τοῦ διὰ νὰ τὸν μαθήσῃ· ἴσως δὲ καὶ νὰ τὸν θελήσῃ νὰ τὴν νυμφεύῃ. Ἀλλὰ μύλονται ἡ συλαγωγικὰ καὶ ἀπει-
στικά πειθαρμώθησαν ἐκ τῆς ιδέας ταύτης, εἶδε μετὰ σπ-
ικῆς, ὅτι δὲν ἦτο πλέον εἰς καιρὸν νὰ προφυλαχθῇ . . . εἰς
μόνας λόγους τοῦ ἥκει νὰ τὴν ἐξώσῃ· ἀλλὰ τὸν λόγον
τοῦτον δὲν τὸν εἶπε . . . Μόλις μάλιστα καὶ μετὰ βίας
ἐκινήθησαν αἱ ιδέαι αὐταὶ νὰ τὸν ἀποπλανήσωσι πρὸς
στηγὴν ἐκ τῆς διαπύρου ἐκστάσεως, εἰς τὴν τὸν ἐβούλετο ἡ
θεὰ τῆς ποσειδων ὠραιᾶς γυναικὸς ταύτης, τῆς αἰσθητι-
κῆς ταύτης καλλωνῆς ἥτις ποσαύτην ἔλαβεν ἰσχυρὸν ἐπ' αὐ-
τοῦ. Ἐκεῖνος ἀπὸ τῆς προτερίας ἐμαγεύθη, ἐδουλώθη.

Ἀπὸ τῶρα ἐκεῖνος ἐτρέθη μέχρι μανίας . . . Ἀπὸ
τώρα ἡ ιδέα τοῦ νὰ ἴδῃ τὸ θελκτικὸν αὐτὸ πλάσμα ἀνα-
χωρῶν ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ τὸν ἐραίνετο ἀπαράδεκτος· ἀπὸ
τώρα μάλιστα, συναισθανόμενος τοὺς νυγμοὺς ἀνημέρου
ζήλιας δοῦναι ἐσκέπτετο ὅτι ἡ Κησίλη ἠδύνατο νὰ ἀχψι-
λεύσῃ εἰς ἄλλον τινὰ τὰς ἡδυπαθεστάτας τρυφάς, τὸν ὁ-
ποῖον ποτὲ ἴσως δὲν ἔθελε καταζιώσει· αὐτὸν, ἐπαρρηγ-
ρεῖτο πικρῶς λέγων· — Ἀλλ' ἐνόσω τὴν διαφυλάττω εἰς
τὸν οἶκόν μου . . . οὐδεὶς θέλει τὴν ἀπολαύσει.

Ἡ θρασυτής τῶν λόγων τῆς γυναικὸς ταύτης, τὸ πῶς
τῶν ἡμεμάτων της, ἡ δειλαστικὴ ἐλευθερία τῶν τρόπων
αὐτῆς ἐμαρτύρουν ἀρκούντως ὅτι αὕτη δὲν ἦτο, ὡς καὶ τὸ
εἶπε μόνη, ἀπὸ τὰς σεμνὰς ἐκεῖνας . . . Ἡ πεποίθησις
αὕτη, δίδουσα εἰς τὸν συμβολαιογράφον ἐλπίδας κενάς,
ἐστερέονεν ἐτι μᾶλλον τὴν τῆς Κησίλης ἐπιπόρην. Ἐνὶ λό-

ω, ἡ λαχναία τοῦ Ἰακώβου Φεράνδου, καταπνίγουσα τὴν
φωνὴν τοῦ ψυχροῦ λογικοῦ, τὸν παρέσυρεν ὥστε τυφλὸν
εἰς τὸν χειμαρρὸν ἐπιθυμιῶν ἀκρατήτων.

Ἐκμετρώθη ὅτι ἡ Κισίλη νὰ ᾔται μόνον κατ' ἐπίδει-
ξιν ὑπηρεσίας του. ὥστε νὰ μὴν ὑπάρξῃ τι σκάνδαλον·
περιπλέον δέ, ὡπως ἐξασφάλισεν ἐπὶ μᾶλλον τὴν ἡσυχίαν
τῆς ξείνης του, νὰ μὴ λαβῇ αὐτὴν ὑπηρετίαν, ἀλλὰ νὰ
ὑπηρετήται μόνος του, καὶ νὰ ὑπηρετῇ συγχρόνως καὶ
τὴν κρεολάν· τὰ φαγητὸν των νὰ τοῖς τὰ εἶσθ' ἐκεῖ ἐστει-
λῶν εἰς ξενодоγορὰς, καὶ νὰ πληρώσῃ εἰς χορματὰ τὰ προ-
γευμα τῶν γκαρρέων του· ἡ δὲ τακτοποίησις τοῦ γκαρρέου
νὰ ἀνατεθῇ εἰς τὸν θυρωρὸν. Τέλος πάντων, νὰ διαβιῇ
ὁ συμβολικολογάρχης ἐν ὅλῳ ἐπὶ τῆς πρώτης οὐραίας,
σπονήζων αὐτὸν καὶ ἐπιπλὰ τῆς κρεσσεῖας τῆς Κισίλης.
Τῶν ἐπιπλῶν τούτων τὸ ἔξοδον ἠθέλησε νὰ τὸ πληρώσῃ
αὐτὴ. . . ἀλλ' ὁ Φεράνδης δὲν συγκατένευσε κατ' οὐδενί
πρόπον εἰς τοῦτο, καὶ ἐδαπάνησε δύο χιλιάδας γράγων!

Ἡ ἐλευθερωτικὴ αὕτη ἦτο μεγίστη, καὶ ἀπεδείκνυε τὴν
ἀντικρουστον ὁρμὴν τοῦ πάθους του.

Τότε ἤρχισε δι' αὐτὸν τὸν ταλαιπώρον μιὰ ζωὴ προ-
μαρξ. Κατάλλειστος εἰς τὴν παντελῆ μοναξίαν τοῦ οἴκου
του, ἀπρόσιτος πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀνθρώπους, ἐπὶ μᾶλ-
λον καὶ μᾶλλον ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ ἀκρατήτου ἐρωτός
του, μὴ σποντίζων πλέον οὐδὲ νὰ μάθῃ τὰ μυστικά τῆς
παραδόξου ταύτης γυναικὸς, ἀπὸ κυρίου κατέστη δούλος·
κατέστη ὁ ὑπηρετὴς τῆς Κισίλης· αὐτὸς ἔσπερεν εἰς τὴν
πομπὴν τῆς τῆ φαγητῆ, αὐτὸς ἐτακτοποιεῖ τὰ δώμα-
τά της.

Εἰδοποιηθεῖσα ὑπὸ τοῦ βαρόνου, ὅτι ἡ Λουίζα ἐποτί-
σθη ναρκωτικόν τι, ἡ κρεολὸς δὲν ἔπινεν εἰμὴ ὕδωρ κα-
θαρόν, καὶ δὲν ἔτρωγεν εἰμὴ ὅσα φαγητὰ δὲν ἦτο δυνα-
τὸν νὰ ἐπηρεασθῶσιν· ἐκλεξε μόνη τὸν ὅλῳ τῆς, καὶ

ἐξετάσασα καλῶς, ἐθεθυώθη ὅτι εἰς τοὺς τέσσαρας αὐ-
τῆς τοίχους δὲν ὑπῆρχε θύρα τις ἀπόκρυφος. Ἐπομένως
εἶδε καὶ ὁ Φεράνδος ὅτι ἡ Κησίλη δὲν ἦτον ἀπ' ἐκείνας
τὰς ὁποίας ἠδύνατο ἀπολωρῆτως νὰ πλησιάσῃ καὶ πα-
ραβιάσῃ. Ἦτο δυνατὴ, βωμολῆα, εὐκίνητος καὶ ἐνοπλος·
διὰ τὰ πράξῃ ὁ συμβολαιογράφος παραβίασεν τινὰ κατ'
αὐτῆς, ἐπρεπε γὰ κυριευθῆ πρότερον ἀπὸ παρακροσύνης,
καὶ ἐπὶ τοιοῦτου ἐνδεχομένου ἔλαθεν ἡ νέα πᾶν μέτρον
ἀσφαλές . . .

Διὰ τὰ μὴ βαρυνθῆ ὅμως ποτὲ ὁ Φεράνδος, ἡ ψυχραν-
θῇ ἐκ τῆς τελείας ἀπελπισίας τοῦ πάθους του, ἡ κρεαλὸς
εἰδείκνυσεν ἐνίοτε ὅτι ἤρχετο εἰς συντριβὴν ἐκ τῶν πολλῶν
θεραπειῶν του, καὶ ὅτι εὐκρεστεῖτο εἰς τὴν ἰσχυρὰν ἐπιβ-
ρῆσιν τῆς ἐπ' αὐτοῦ. Οὕτω δὲ, ἐμπνέουσα τὸν τὴν ἐλπίδα
ὅτι θυνάμει τῶν πολλῶν του ἐνδείξεων ἀρσιώσεως καὶ
αὐταπαρνήσεως ἤθελεν αὐτὴ λησμονήσῃ τὴν δυσμερρίαν
καὶ ἡλικίαν του, ἐνθουσιάζετο νὰ τὸν παριστάνῃ με λέ-
ξεις πλήρεις ἐρωτικοῦ πυρός τὴν ἀνέκροαστον ἰδούτην δι'
τῆς ἠδύνατο νὰ τὸν μεθύσῃ, ἐάν ποτε ἐπραγματοποιήτο
αὐτὸ τὸ θαῦμα τοῦ ἐρωτος.

Ταῦτα ἀκούων ὁ Φεράνδος ἀπὸ τὰ χεῖλη μιᾶς γυναι-
κὸς τοσοῦτον νέας καὶ καλλιμῆρτου, ἔχανε ἐνίοτε τὰς
φρένας του . . . εἰκόνες φλογεραὶ τὸν καταδύσκον παν-
ταχοῦ τὰ περὶ τοῦ χιτῶνος τοῦ κενταύρου Νέσσου μυθο-
λογούμενα ἐπραγματοποιοῦντο ἀληθῶς εἰς αὐτόν . . .

Ἐν μέτρῳ τοιούτων ἀχαρκτηρίστων βασάνων ἐρθεῖσε
τὴν υγείαν του, ἔχανε τὴν ὀρεξίν του, τὸν ὕπνον του.
Ποτὲ μὲν, νύκτα, μ' ἄλλον τὸ ψῦχος καὶ τὴν βροχὴν κατ-
έβαιεν εἰς τὸν κῆπόν του, κ' ἐζήτει διὰ περιπάτου κατ-
έτκευσιμένου νὰ διασκεδάσῃ, νὰ πρᾶνῃ τὴν φλόγα του.
Ἄλλοτε, δι' ὥρας ὀλοκλήρους ἠλάντιζε τὸ διάπυρον
βλέμμα του ἐντὸς τοῦ θαλάμου τῆς κρεαλοῦ κοιμωμένης·
ἐπειδὴ κατὰ τινὰ καταχθόνιον εὐαρέσκεσαν, εἶχεν αὐτὴ

συγχωρήσει νὰ κατασκευάσωσιν ἐπὶ τῆς θύρας τῆς ἐν θυ-
ρίδιον τοῦ ὁποῖον ἤνοιγεν αὐτὴ συνεχῶς . . . συνεχῶς, ἐ-
πειδὴ ἐνα μόνον εἶχε σκοπόν, τὸ νὰ ἐρεθίσῃ ἀκαταπαύ-
στως τὸ πάθος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, χωρὶς ποτε νὰ το
εὐχαριστῇ, καὶ τὸν παύσῃ τουτοσηρόπως μέχρι τῆς πα-
ραφροσύνης, μέχρι οὗ εὐχαιρίαν νὰ ἐκπληρώσῃ
τῆς διατάγης τῆς ὁποίας τὴν ἔδωκεν . . .

Ἡ στιγμή αὕτη ἐφαίνετο προσεγγίζουσα. Ἡ τιμωρία
τοῦ Ἰακώβου φερόμενον καθίστατο ἀπ' ἡμέρας εἰς ἡμέραν
ἀξιώτερα τῶν κακῶν του . . . Ὑπέρευε τῆς καλῆς τοῦ
αἵμου. Καθημέραν συνήους, ἐκστατικός, παράφορος, ἀδια-
φορὸς πρὸς τὰ σπουδαιότερα συμφέροντά του, ἀμεριμνος
πρὸς τὴν διατήρησιν τῆς φήμης, ἣν εἶχεν ἀποκτήσει ἀνα-
ξίως μὲν, ἀλλὰ διὰ μακρῶν ἐνιαυτῶν πηγουργίας καὶ ὑ-
ποκρισεως. Φόβος ἀνθρώπου αὐτοῦ, σοφισμὸς καὶ εὐσε-
βείας, ἐξέπληκτε τοὺς γκαρβίς του διὰ τῶν ἐκστάσεων
τοῦ νου τοῦ, δυσχερῆσαι τοὺς πέλτας τοῦ διὰ τῶν ἀπαρ-
νήσεων τοῦ νὰ τοὺς ὑποδέχεται, καὶ ἀπεμάκρυνεν ἀπ'
αὐτοῦ βαρβάρως τοὺς κληρικούς οἵτινες, ἀπατόμενοι ἐκ
τῆς ὑποκρισίας του, ὑπῆρξαν μέχρι τοῦδε οἱ θερμότεροι
τοῦ ἐπαινεταί.

Τῆς ἀνταρσίας αὐτοῦ στιγμῆς, καθ' ἣς ἔχυνε δάκρυα πύ-
ρινα, διεδέχετο θυμὸς μακρόδης, καὶ ὅταν ὁ θυμὸς αὗτος
πρωξύνετο, ἤρχιζεν αὐτὸς νὰ βρυχᾶται εἰς τὴν μοναξίαν
καὶ εἰς τὸ σκότος ὥσπερ θηρίον τοῦ δρυμοῦ· ἀροῦ δὲ ἡ
ὀργὴ του παρήρχετο, εἶπετο αὐτῆς ἀλγεινὴ τις ἐκλυσις,
χαύνωσις τῶν ὑπᾶτων του, καὶ δὲν ἀπελάμβανεν οὐδ'
ἐκείνην καὶ τὴν γαλήνην τῶν νεκρῶν, τὴν ὁποίαν ἐπιφέ-
ρει πολλάκις ἢ ἐξόντωσις τῶν συλλογιτμῶν ἢ πύρωσις
τοῦ αἵματος τοῦ ἀνθρώπου τούτου, εἰς τὴν πλέον εὐρω-
στον ἀκμήν τῆς ἡλικίας, δὲν τὸν ἄφηνεν οὔτε ἡσυχίαν, οὔ-
τε πρόσκαιρον ἀναχωρήν... Ἀναβρασμὸς βαθύς, παφλασμός
τις φλογώδης ἐτάραττεν ἀκαταπαύστως τὸ πνεῦμά του.

Ἐπορευεν ὅτι ἡ Κησίλη ἔσται διὰ νυκτός ἀπέναντι τοῦ καθρέπτου καὶ ἐδίδασκεν τὴν κόμην της. Ἀκούσασα ἔξω εἰς τὸν διάδρομον ἑλαφρὸν τινα θόρυβον, ἐστρέψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν θύραν.

Ἀλλὰ καὶ τοὶ ἀκούσασα τὸν θόρυβον αὐτὸν, ἡ Κησίλη δὲν διακόπη εἰς τὴν ἀνασχολήσιν της, ἀλλ' ἐξυπακούθησαν ἡτόπως τὸν νυκτικὸν της καλλωπισμὸν ἐσυρεν ἀπὸ τοῦ στηθοδέσμου της, ὑπομύπηχε τεθειμένον σχεδὸν ἐν εἰδὲι λαπίδος φαλαινικοκακίλου ἐν ξιφιδίον πέντε εἰς ὅς δακτύλους μακρὸν, προφυλαγμένον ἐντὸς θήκης ἀπὸ δέρμα μέλαν, καὶ ἔχον μίαν μικράν λαθὴν ἀπὸ ἔδενον, περιτυλιγμένην μὲ σύρματα ἀργυρᾶ, λαθὴν ἀπλουστάτην, ἀλλὰ πολὺ πρὸ χειρός. Δὲν ἦτο βέβαια ὄπλον πολυτελείας.

Ἡ Κησίλη ἀνέσπασε τὸ ξιφιδίον της ἐκ τῆς θήκης τοῦ μὲ ἄκρον προφυλάξιν, καὶ το εἴθεσεν ἐπὶ τῆς ἐστίας· ἡ λαπίς του, θαυμαστικῇ εἰσέλευτος, ἦτο πρίγμωνες, ὀξύτητος εἰς τὰς γωνίας· ἡ αἰχμὴ του, γλυκυτάτη ὡς τὴν αἰχμὴν βελόνης, ἦτον ἱκανὴ νὰ διατρυνθῇ τὴν ἄλλαν χωρὶς νὰ ἀμείνωθῃ· τὸτον καλῶς ἀνάστρουμένως ἦτον ὁ σιδήρεος! Ἐμπεδωμένον ἐντὸς δραστηριοτάτου καὶ ἐμμόνου δηλητηρίου τὸ ξιφιδίον αὐτό, ἐκ μικρὸν μόνον κεντήμα ἐπέφερε, καθίστατο θανατηφόρον. Μίαν ἡμέραν, ἐπειδὴ ὁ Ἰάκωβος Φερσίδης εἶπεν, ὅτι ἀμφιχάλε ἂν τὸ ὄπλον αὐτὸ ἦτο τοσοῦτον κινδυνώδες ὅσον τὸ παρίστανεν ἡ Κησίλη, αὕτη ἔκαμιν ἐμπρὸς τοῦ μίαν δοκιμὴν ἐπὶ δυστυχούς τινος σκύλου τῆς οἰκίας, ὅστις μόνον διότι ἐκεντήθη ἑλαφρὰ εἰς τὴν μύτην ἔπεσε χαμαὶ καὶ ἀπέθανε μὲ φοικῶδεις σπασμούς.

Αὐτοῦ λοιπὸν ἡ κρεολὸς ἀπέθεσε τὸ ξιφιδίον ἐπὶ τῆς ἐστίας, ἀφῆρσε τὸ ἐκ κασιμηρίου μαύρου περιστήθιον της, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἔμειναν οἱ ὄμοι, τὸ στηθος καὶ οἱ βραχίονές της γυμνοί, ὡς ἐνδύονται αἱ γυναῖκες εἰς τὸν χο-

ρύν. Ἀντὶ σπηθαδέσμου ἐκ θαλασσοκοκκιᾶν ἐφόρει σπηθαδέσμον ἀπὸ ὕφασμά τι χονδρὸν, διπλοῦν, σπίνγοντα στενώτατα τὴν μέστην αὐτῆς. Με τοῦτο λοιπὸν τὸ περισκήθιον, τὸ περὶ τὸν τράχηλον καλῶς ἀνεωγμένον, καὶ μετὴν κιτρίναι τῆς διπλοῦδα ἐφαίνετο πολὺ δελεαστικώτερα παρὰ πρότερον. Δὲν ὑπῆρχον τῶν ἐν ἐντελέστεραι ὥμαπλάται οὐδὲ πλέον χηταὶ βραχίονες· προσθέσκατε μάλιστα εἰς τοσούτους τοὺς τελευταίους δύο γλυκεῖς λακκισκούς κ' ἓνα μικρὸν φακὸν (ἐλαίαν) μαῦρον, βελουδοειδῆ, ἐρωμανέστατον, καὶ φαντασθῆτε...

Στεναγμὸς τις βαθύς· ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τῆς Κησίλης. Ἡ πονηρὰ νῆα μειδιᾷ, τυλίσσουσα τριγύρω ἐνὸς τῶν βαθυῶν τῆς θακτύλων βοστρούχους τινὰς ἐκ τῶν καταπιπτόντων ἀπὸ τᾶς πτυχᾶς τοῦ μαδρασινοῦ, μανθῆλαιον τῆς κεφαλῆς τῆς.

— Κησίλη! ... Κησίλη! ... ἐψιθύρισε μία φωνὴ βαρεῖα καὶ ἱκετήριος.

Καὶ διὰ τοῦ στενοῦ θυριδίου, τοῦ ἐπὶ τῆς θύρας ἀνεωγμένου, ἐπαρουσιάσθη ἡ ὠχρὰ καὶ σιμὴ μορφή τοῦ Ἰακωβοῦ Φεράνδου· αἱ κόραι τῶν ὁμμάτων του ἐσπινθηροβόλουν ἐντὸς τοῦ σκότους.

Ἡ ἄρσενος μέλαι τοῦδε Κησίλης ἤρχισε τότε νὰ ὑποτονθορίζῃ ἓνα σκοπὸν κρεολικόν. Οἱ λόγοι τῆς ἀρχῆς μελωδίας ταύτης ἦσαν μελιόρρυτοι καὶ πλήρεις ἐμψάσεως. Καίτοι κεκρατημένη, ἡ ἀρρενωπὴ φωνὴ τῆς Κησίλης ἐσέπαζε τὸν κρότον τῶν χειμᾶρρων, τῆς βροχῆς καὶ τῶν σφοδρῶν συριγμῶν τοῦ ἀνέμου, ὅστις ἐκλόνει τὸν παλαιὸν ἐκαῖνον οἶκον ἐκ θεμελίων.

— Κησίλη! ... Κησίλη! ... ἐπανέλαβεν ὁ Φεράνδος ...

Ἡ κρεολὸς διεκόπη διὰ μιᾶς, ἐστρεψεν ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν ὡς νὰ ἤκουε τώρα μόνον τὴν φωνὴν τοῦ συμβολαιογράφου, κ' ἐπλησίασε πρὸς τὴν θύραν μὲ βραθυμίαν καὶ νοητέλειαν.

— Πῶς, καλέ μ' αὐθέντη τὸν ἐκάλει δὲ οὕτω χάριν γέλωτος! εἰσθε αὐτοῦ; τὸν εἶπε μὲ μικρὸν τινα ξεῖσμον εἰς τὴν προδορὰν, ὅστις ἐδίδοε πλειότερόν τι θελγνέον εἰς τὴν εὐσχημὸν καὶ δακτυκὴν φωνήν της.

— ὦ, πόσον εἶσαι ὠραία κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον!... ἐξηθρίσεν ὁ συμβολαιογράφος.

— Ἀληθινά; ἀπήντησεν ἡ κοραῖος. Αὐτὸ τὸ μαγνητικὸν πρέπει ἐξαισικῶς ἐπ' αὐτὴν εἰς τὰ μαύρα μαλλία μου, φέυματα;

— Καθημέραν καὶ ὠραιότεραν σ' εὕρισκω.

— Ἀλλ' ὁ βραχίον μου! ἰδῆτε, ἰδῆτε πόσον εἶναι λευκός.

— Ἀπέθροωπη... μὴ σὲ μέλη!... μὴ σὲ μέλη!... ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος Φερσάνδος θυμοειδώς.

Ἡ Κερσίλη ἐδόθη εἰς καγχασμούς.

— Ἀ! αὐτὸ δὲν εἶναι νὰ ὑποφερθῇ! Ἄν δὲν ἐροῦσιν μὴν τὸν θάνατον! ἀνέκραξεν ὑποκώφως ὁ συμβολαιογράφος— Ἀλλὰ νὰ θανατωθῶ... ἤθελα παύσει τοῦ νὰ με βλέπω, καὶ εἶσαι τόσον ὠραία... Προτιμῶ νὰ πάτω... νὰ σὲ βλέπω μόνον...

— Βλέπετέ με λοιπὸν... τὸ θυρίδιον τοῦτο ἔγινε δι' αὐτὸ καὶ μόνον, καθὼς καὶ διὰ νὰ ἡμποροῦμεν νὰ συνομιλοῦμεν... νὰ διασκεδάζωμεν τὴν μοναξίαν μας... ἥτις ἀληθινά, δὲν μου φαίνεται τόσον ἀναιδῆ... Εἰσθε τόσον καλὸς αὐθέντης!... Ἰδοὺ λόγοι ἐπικίνδυνοι, τοὺς ὁποίους μόνον ἐπειδὴ εἶναι αὐτὴ ἡ θύρα κεκλεισμένη πολὺ νὰ σᾶς τοὺς προσφέρω...

— Καὶ λοιπὸν αὐτὴν τὴν θύραν δὲν θὰ μου τὴν ἀνοίξης; Κύτταξε πόσον εἶμαι ταπεινὸς καὶ ἀβλαβής! Ἐγὼ ἀπόψε ἡμποροῦσα, τὴν ὥραν καθ' ἣν ἐμβαίνεις εἰς τὸν θάλαμόν σου, νὰ εἰσέλθω μετὰ σοῦ...

— Εἰσθε ταπεινὸς καὶ ἀβλαβής διὰ δύο αἰτίας... Πρῶτον, διότι ἠξεύρετε ὅτι, λαβοῦσα ἐξ ἀνάγκης τὴν ὁ-

παίαν μου επιβάλλει ἡ πλάνος μου ζωὴ συνήθειαν νὰ κομπῶ ἐπάνω μου ἕνα μαχαίρι . . . παίζω μὲ χεῖρα στερεάν αὐτὸ τὸ παιγνιδάκι τὸ φαρμακευώτατον καὶ ὀξυτέρην τοῦ ὀδόντος μιᾶς ὀχεντρας . . . καὶ δεύτερον, διήτῳ σὰν τοῖς γνωρίζετε ὅτι, ὀλίγον ἂν δυσχερεστεθῶ ἀπὸ τὰς συνήθων παρευθῶν, καὶ σὰς ἀρτίως χλευάζω πλεονέκτημαί μου . . . ἀπὸ εὐχερεστεθῆτε νὰ κλέψετε τὴν χεῖράν εἰς σπινθαιζάν δοῦλάν σας τοῦ νὰ τραβῆτε ἐξ αὐτῆς.

— Δούλη μου! Ἐγκαίρην ὁ σκλάβός σου . . . ὁ σκλάβός σου ὁ ἐμπαιγνυμένος . . . ὁ περιφρονημένος.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθες . . .

— Καὶ δὲν μὲ λυπεῖται λοιπὸν . . .

— Νέκτιστε διὰ σκεδάξω . . . Αἱ ἡμέραι . . . καὶ μαρτυροῦνται αἱ νύκτες . . . εἶναι πόσον μαχάρι!

— Ὡ! τὸν κατηραμένον!

— Ὅχι, ἀλτῆρην! τὸσον οὐκ ἐστὶ μεταθεβλημένος, περπαθὴς καὶ μετὰ γράβιλος, ὅσπερ τὸ ποῦ με κολλᾷται μαρτυρῶς . . . Αὐτὸ εἶν' ἕνας πτωχὸς θνητὸς δι' ἐγὼ πτωχὸς εὐθεμένος ἔδει . . .

— Ν' ἀκούῃ τις τοιοῦτους λόγους . . . καὶ νὰ μὴν ταπεινὴ νὰ χάσῃ τι . . . παρὰ νὰ καταπύκνεται εἰς ἀδυναμίαν καὶ δυνάμεν!

— Ἀλλὰ πόσον ὀλίγον πνεῦμα ἔχετε ἡσυχονεῖα σας!!! Ποτὲ ἴσως δὲν σὰς εἶπα τρυφερώτερα πράγματα, καὶ οὕτως . . .

— Χλευάζε με σὺ, χλευάζε με.

— Ὅχι, σὰς βεβῶμαι, δὲν σὰς χλευάζω! δὲν εἶδον ἀνθρώπον ἀνθρώπων τῆς ἡλικίας σας . . . τοιοῦτον εἶδους ἐρωτομανῆ . . . Καὶ σὰς λέγω εὐλακρινῶς, ὅτι ἕνας νέος καὶ εὐειδὴς ἄνθρωπος δὲν ἦτον ἱκανὸς νὰ σκλάβη! πάθος πόσον φλογερὸν ὅσον εἶναι τὸ ἰδικόν σας. Ἐγὼς Ἀδωνις, ἕνας ὠρεῖος νέος, ἐνῶ ἐξίσταται δι' ἡμᾶς ἐξιστάμεθα καὶ ἡμεῖς δι' αὐτόν . . . ἀγαπᾷ με τὰ χεῖλη . . . ἐπομένως, ἐάν

(ΤΟΜΟΣ ΟΓΔΩΟΣ)

πρὸς τὸν τοιοῦτον διδόμεθα . . . εἶναι τάχα τίποτε παρὰδοξον αὐτό ; . . . Αὐτὸ τὸν χρεωστίζεται . . . διὰ τοῦτο καὶ οὔτε καὶ εὐγνώμων φαίνεται αὐτὸς πρὸς ἡμᾶς. Ἀλλὰ νὰ δοθῇ κάνεις εἰς ἓνα ἄνθρωπον ὡσάν ὑμᾶς, καλέ μ' αὐθέντη . . . ὦ ! τὸν ἀναβιβάζει εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἀπὸ τὰ γῆινα· εἶναι τὸ αὐτὸ ὡσάν νὰ πραγματοποιῇ τὰ πλέον παράλογα ὄνειρά του, τὰς πλέον ἀπιθάνους ἐλπίδας του ! Διότι, τέλος πάντων, εἴαν κανένας ἤρχετο καὶ σᾶς ἔλεγε· Τρελλαίνεσαι διὰ τὴν Κησίλην· ἂν ἐγὼ θελήσω γίνεται αὐτὴ ἰδική σου εἰς ἓνα λεπτόν . . . — αὐτὸς ὅστις ἤθελε σᾶς εἶπει τοῦτο, ἤθέλετε πιστεύσει ὅτι ἔχει μίαν δύναντον ὑπερφυσικὴν . . . Ψεύματα, καλέ μ' αὐθέντη ;

— Ναί, ὦ ! ναί . . .

— Αἱ καλὰ ! ἂν ἤξεύρετε νὰ μὲ πιστοποιήσετε καλῆτερον περὶ τοῦ ἐρωτός σας, ἤθελεν ἴσως μ' ἀναβῇ ἡ παρὰδοξος φαντασία τοῦ νὰ παίζω ἐγὼ πρὸς ἑμαυτὴν, ὑπὲρ ὑμῶν . . . τὸ ὑπερφυσικὸν αὐτὸ πρόσωπον. Μὲ καταλαμβάνετε ;

— Καταλαμβάνω ὅτι πάλιν μὲ περιπαίζεις . . . καὶ χωρὶς τὴν ἐλαχίστην εὐσπλαγγνίαν . . .

— Ἴσως . . . ἡ μοναξία τόσον ἀλλοκότους ιδέας γεννᾷ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνθρώπου ! . . .

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς Κησίλης ἦτο μέχρι τοῦδε σαρκονικός· τὰς τελευταίας ὅμως ταύτας λέξεις τὰς ἐπρόσθεσε σοβαρῶς καὶ περισκέπτως, καὶ συνώδευσεν αὐτάς διὰ μακροῦ βλέμματος, ἐρωτικῆς μανίας ἐμπλήσαντος τὸν συμβολαιογράφον.

— Σιώπα . . . μὴ μὲ ρίπτεις αὐτὰ τὰ βλέμματα καὶ μὲ κάνεις ἐκτὸς ἑμαυτοῦ . . . ἐπροτίμουν νὰ μ' ἔλεγε· ποτὲ δὲν θὰ γίνῃ . . . διότι τότε τοῦλάχιστον ἡδυνάμην νὰ σὲ μισήσω, νὰ σὲ διώξω ἐκ τοῦ οἴκου μου, (ἀνέκραξεν ὁ Φεράνδος, κυριευόμενος ὑπὸ νέας πάλιν ἀλλὰ μωρᾶς ἐλπίδος). Τότε δὲν ἤθελα πλέον ἐλπίζει ἀπὸ σὲ τί-

ποτε. Ἄλλ' ὦ, δυστυχία! δυστυχία! ἐκ τῶν ὅσα ἐκατά-
λαθα μέχρι τοῦδε περὶ τῶν ιδιωμάτων σου . . . με φαί-
νεται ὅτι σὺ δὲν θὰ παρακινήθῃς ἀπὸ ἔρωτα νὰ μοὶ παρα-
ραχωρήσῃς ποτὲ ὅ,τι πιθανὸν νὰ στερῇς ἀπὸ μίαν ιδιο-
τροπίαν, μίαν στιγμὴν εὐδιαθεσίας . . . Νὰ σὲ πιστοποιή-
σω μὲ λέγεις περὶ τοῦ ἔρωτός μου; δὲν βλέπεις πόσον εἴ-
μαι δυστυχής; δὲν τὸ παρατηρεῖς; . . . Ὅ,τι ἡμπορῶ
κάμνω διὰ νὰ σοὶ φανῶ ἀρεστός. Μὲ λέγεις ὅτι δὲν θέλεις
νὰ σὲ ἴδῃ κάνεις . . . νὰ μὴ σὲ ἴδῃ κάνεις! . . . γεννηθήτω
τὸ θέλημά σου· μολονότι, σὲ βεβαιῶ, δὲν κινδυνεύει ὀλί-
γον ἐκ τούτου ἡ ὑπόληψίς μου, ἐπειδὴ τέλος πάντων τί
ἔξυρῶ ἐγὼ ὅποια τις εἴσαι; . . . σέβομαι τὰ μυστικά σου
. . . δὲν σὲ βιάζω νὰ μοὶ φανερωθῇς . . . Σὲ ἤρώτησα
περὶ τῆς περασμένης σου ζωῆς καὶ τίποτε δὲν μὲ εἶπες.†.

— Ἐσφαλα, τὸ ὁμολογῶ· νὰ σᾶς εἰπῶ τί ἤμην . . .
νὰ καταλάβετε πόσην πίστιν ἔχω πρὸς σᾶς, ὦ καλὲ αὐ-
θέντη μου . . .

— Καὶ πάλιν κάνένα γλευασμὸν, πῶς;

— Ὅχι . . . μὲ τὰ σωστά μου σᾶς ὁμιλῶ . . . Πρέ-
πει τοῦλάχιστον νὰ γνωρίζετε τὴν περασμένην ζωὴν μιᾶς
νέας πρὸς τὴν ὁποίαν προσφέρετε τὴν πλέον γενναίαν φι-
λοξενίαν . . . — Καὶ ἡ Κησίλη ἐπρόσθεσε θρηνηδῶς πῶς,
ὡς ἐν κατανύξει ψυχῆς—Θυγάτηρ ἀνδρείου τινὸς στρα-
τιώτου, τοῦ ἀδελφοῦ τῆς θείας μου Πιπελέτου, ἔλαβεν
μὴν ἀνατροφὴν ἀνωτέραν ἐκείνης ἥτις ἤρμοζεν εἰς ἐμεῖ·
ἐπλανήθη, ἐπομένως ἐγκατελείφθη ὑπὸ τινος πλουσιῶ-
ντος. Διὰ νὰ μὴ πάθω δὲ ἐκ τῆς ὀργῆς τοῦ γέροντος πα-
τρός μου, ἀμελιόκτου ὄντος ἐπάνω εἰς τὴν τιμὴν, ἀνεχώ-
ρησα ἐκ τῆς γῆς τῆς γεννήσεώς μου . . . — Καὶ δοθεῖσα
ἐπομένως εἰς μεγάλους γέλωτας ἐπρόσθεσεν ἡ Κησίλη—
Ἰδοὺ, νομίζω, μία μικρὰ ἱστορία πολλὰ εὐλογοφανὲς καὶ
εὐσύνθετος, ἐπειδὴ πολλάκις ἤδη τὴν ἐδιηγῆθην. Πληρώ-
σετε μολοντούτο τὴν περιέργειάν σας πρὸς τὸ παρὸν μὲ

τὴν ἐπιπῖδα νὰ σὰς εἶπω ἄλλοτε τὸ οὐσιωδέστερον.

— Τὸ εἶπα ἐγὼ, ὅτι ἐμελλες πάλιν νὰ μὲ περιπαίξεις σκληρῶς, εἶπεν ὁ συμβόλαιογράφος μετὰ κεκρατημένης ἀγανακτήσεως. Σὲ τίποτε δὲν μαλάσσει . . . τίποτε . . . τί θέλεις τὸ λοιπόν; εἰπέ με, τί ζητεῖς; Σὲ ὑπηρετῶ ὡς ὁ ἐσχάτος τῶν δούλων· χάριν σου παραμελῶ τὰ σπουδαιότερα συμφέροντά μου· οὐδὲ τί καμνῶ ἐξεύρω πλέον . . . κατάντησα τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀπορίας, τοῦ γελώ-
της τῶν ἰδίων μου γραμμάτων . . . οἱ πῶλαι μοι διατα-
ζον νὰ μὲ πληρώσωσιν . . . ἐπαύσα τὰς σχέσεις μου με-
τινὰς εὐσεβέστατους ἀνθρώπους εἰσινες ἤρχοντο συχνὰ καὶ
μὲ εὗρισκαν . . . καὶ τί θὰ λέγῃ, ἀληθινὰ, ὁ κόσμος δι'
οὐτήν μου τὴν μεταβολήν! . . . Ἀλλὰ δὲν ἤξευρες, ὅχι,
δὲν ἤξευρες τὰ ἀλήθεια ἐπακόλουθα τὰ ὅποια θύναται νὰ
μ' ἐπιφέρει τὸ ἀλέθειον αὐτὸ πάθος μου . . . Ἐκ τούτων
οἷόν μοι κατάλαβε τί θυσιάζω διὰ σέ . . . θέλεις ἄλλην ἀ-
ποδείξιν καλῆτέραν; τί θέλεις; . . . λέγε με . . . χρή-
ματα θέλεις; Μὲ στοχάζονται πολὺ πλουσιώτερον παρ'
ὅσον εἶμαι πραγματικῶς . . . μολοντοῦτο . . .

— Ἐγὼ χρήματα δὲν θέλω . . . ἐδῶ ὅπου εἶμαι, τί
νὰ τὰ κάμω τὰ χρήματα; εἶπεν ἡ Κησὶνη διακούσασα
τὸν συμβόλαιογράφον καὶ ἀναστέλλουσα τοὺς ὤμους αὐ-
τῆς. Βλέπω ὅτι πολλὰ ὀλίγον ἐφευρετικὸν εἶναι τὸ πνεύ-
μά σας. Χρήματα! . . . ἐγὼ εἶμαι κατάκληιστος ἐδῶ . . .
καὶ ἐκεῖνος μὲ λέγει . . .

— Καὶ μήπως πταίω ἐγὼ ἂν ᾤσ' ἐδῶ κατάκληιστος!
Δὲν σ' ἀρέσκει αὐτὴ ἡ κάμερη; . . . θέλεις ἄλλην μεγα-
λοπρεπεστέραν, πολυτελεστέραν; . . . λέγε . . . πρό-
ταξε . . .

— Ἀλλὰ τί με ὠφελοῦν αὐτά! . . . δὲν μὲ λέγετε
τί με ὠφελοῦν αὐτά; . . . Αἶ! ἂν εἶχα νὰ ὑποδεχθῶ κά-
νένα τὸν ὅποιον νὰ λατρεύω . . . κανένα . . . πλήρη ζέ-
σεως ἐρωτικῆς, ὥστε καθὼς αἰσθάνεται τὸν ἐρωτα οὕτω

καὶ νὰ τὸν μεταδίδῃ . . . ἤθελα τότε ἐπιθυμήσει νὰ εἶ-
 χα χεῖμάτια, μεταξῶσα στρωσίδια, αἶθνη, ἀρώματα, ὅλα
 τῆς πολυτελείας τὰ ἀγαθὰ· δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα εἰς τὸν
 κόσμον τοσοῦτον τιμώδες ὥστε νὰ χαλασθῇ ὡς παισι-
 σιον (περιδόξῃ) εἰς τὸν φλογερὸν ἔρωτά μου, εἶπεν ἡ Κη-
 σίλη με φωνὴν τόσαν περιπαθῆ, ὥστε ὁ συμβολαιογράφος
 ἀνεσκόπησε σὺν ὀφθαλμοῖς.

— Αἰ, καλὰ ! ὦ ! αὐτὰ τὰ τιμώδη πρᾶγματα, ἐνα-
 λόγον εἶπε, κ' ἔγω . . .

— Τί ἐκατάλαβα ; τί ἐκατάλαβα ; Τί νὰ τὸ κάμω τὰ
 πλίσσιον ἀνευ ζωγραφίας ἐν αὐτῷ ; . . . καὶ ποῦ θὰ μοῦ
 τὸν εὑρετε, καλὲ μ' αὐθεντή, ποῦ θὰ μοῦ τὸν εὑρετε τὸν
 κάκενα τὸν ἀξιοτάτευτον ;

— Ἐχθρὸς δικαίον ! . . . ἀνέκραξεν ὁ συμβολαιογράφος
 μετὰ πικρίας. Ἐγὼ εἶμαι γέρον . . . εἶμαι ἀρχηγός . . .
 ἄλλο δὲν δύναμαι νὰ ἐκπνεύσω εἰμὴ ἀποστροφὴν καὶ βδε-
 λυγμίαν . . . Μὲ φροτῶναι ὄψεαις . . . με πειράζει . . . καὶ
 ὅμως νὰ τὴν διώξω δὲν ἔχω τὴν δύναμιν . . . Μόνον νὰ τὰ
 ὑποφέρω ἔχω ἰσχὺν !

— ὦ ! τὸν κλαψιάρη, τὸν ἀνυπόφορον ! ὦ ! τὸν ἀ-
 θλιον ἀνθρώπον με τὰς ἐλπιολογίας τοῦ τῆς αἰωνιότητος !
 ἀνεφώνησεν ἡ Κησίλη σαρδονικῶς. Λὰ στεναζὴ μόνον ἡ-
 ζεύρει καὶ νὰ ὀδύρεται . . . τώρα δεκά ἡμέρας . . . εἶναι
 κατὰ κλειστός μόνος με μίαν γυναῖκα νεαν . . . εἰς τὸ βάθος
 ἐνὸς ἐρήμου αἰκου . . . καί . . .

— Ἄλλ' αὐτὴ ἡ γυνὴ με περιφρονεῖ, φέρει ὅπλα ἐπά-
 νω της . . . ἄλλ' αὐτὴ ἡ γυνὴ κλειδώνεται ! . . . ἀνεβόη-
 σεν ὁ συμβολαιογράφος ἐμπλεὺς μανίας.

— Ἄν ἦσουν καλὸς, τὴν ἔκαμνες καὶ δὲν σ' ἐπερι-
 φρονούσῃ· ἔκαμνες κ' ἐπίπτε τὸ μαχαίρι τὸ ὅποιον φέρει
 ἀπὸ τὴν χειρὰ της τὴν ἡνάγκαζες καὶ σοῦ ἦνοιγε τὴν θύ-
 ραν ἥτις σὲ διαχωρίζει ἀπ' αὐτήν . . . καὶ ταῦτα ὅχι διὰ
 τῆς κτηνώδους βίας . . . ἤθελεν ἀποβῆ ματαία . . .

— Τί νι τρόπω λοιπόν;

— Διὰ τῆς βίας τοῦ ἔρωτός σου . . .

— Τοῦ ἔρωτός μου . . . ἀλλὰ πῶς νὰ κάμω ὥστε νὰ σοὶ ἐμπνεύσω . . .

— "Αφες, νὰ ζῆς, ἀφες, καὶ δὲν εἶσαι ἄλλο παρὰ ἓνας δὰ συμβολαιογράφος, ἓνας ἀγιοταφίτης . . . κρῖμα, τῇ ἀληθείᾳ ! 'Απ' ἐμὲ περιμένεις νὰ σὲ διδάξω πῶς νὰ κάμης ; Εἶσαι ἀσχημος . . . γίνου κακός, καὶ ἡ ἀσχημία σου τοιουτοτρόπως θὰ σκεπασθῇ. Εἶσαι γέρων . . . γίνου ἐνεργητικός, καὶ ἡ ἡλικία σου τοιουτοτρόπως θὰ σκεπασθῇ. Εἶσαι ἀποτρόπαιος . . . γίνου φοβεριστικός. 'Αφοῦ δὲν ἔμπορεῖς νὰ ᾔῃσαι ὁ εὐγενὴς ἵππος ὅστις χρεμετίζει ὑπερφηάνως μεταξὺ τῶν ἐρασμίων τοῦ φοράδων . . . μὴ γίνεσαι τοῦλάχιστον ὡσὰν τὴν καμψίλα ἥτις κάμπτει τὰ γόνατά της διὰ νὰ τὴν φορτώσουν . . . γίνου λύκος . . . ἓνας γέρων λύκος ὅστις βρυχᾶται ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὄσων ἐσπάραξεν ἔχει καὶ αὐτὸς τὴν ὠραιότητά του . . . ἡ λύκαινά του, βλέπεις, τὸν ἀνταποκρίνεται ἀπὸ τὸ βάθος τῶν ἐσθμῶν δασῶν . . .

Εἰς τοὺς λόγους αὐτοὺς τοὺς μὴ στερημένους εὐγλωττίας τινὸς φυσικῆς καὶ θρασείας, ὁ Ἰάκωβος Φεράνδος ἐσκίρτησεν ἐκπλαγεὶς ἐκ τῆς ἀγρίας καὶ σχεδὸν θηριώδους ἐμφάσεως τοῦ προσώπου τῆς Κησίλης, ἥτις μὲ τὰ στέφνα πεφουσημένα, τοὺς ῥώθωνας διεσταλμένους, τὸ στόμα ἀναιδὲς, προσήλωνεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς μαύρους της ὀφθαλμούς, τοὺς μεγάλους καὶ φλογεροὺς.

Ποτὲ δὲν τὸν ἐφάνη ὠραιότερα. — Λέγε, ἐξακολούθησε, τὴν εἶπε μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Ἰδοὺ τὴν ὠμίλησες σπουδαίως . . . "ὦ ! ἂν ἔμπορεύσα . . .

— "Ὅ, τι θέλῃ κάνεις τοῦτο καὶ ἔμπορεῖ, εἶπεν ἡ Κησίλη ἀποτόμως.

— Πλὴν . . .

— Πλὴν, ἐγὼ σὲ λέγω, ὅτι ὅσον γέρων, ὅσον ἀποτρόπαιος καὶ ἂν ᾔῃσαι . . . ᾔθελα νὰ ἤμην εἰς τὸν τόπον σου

καὶ νὰ μὲ τύχη νὰ θέλῃω κάμμιαν γυναῖκα ὡραίαν, διά-
 πυρον καὶ νέαν· νὰ εὑρεθῶ τοιοῦτοτρόπως κατάρμονος μὲ
 αὐτήν, νὰ τὴν ἔχω εἰς τὰς χεῖράς μου . . . μίαν γυναῖκα
 ἣτις τὸ πᾶν ἐννοεῖ . . . ἐπειδὴ εἶναι ἴσως ἱκανὴ τὸ πᾶν
 νὰ πράξῃ . . . Ναι, ἤθελα τὴν θέλῃω, καὶ ἀφοῦ ἅπαξ ἐ-
 πετύγχανα τοῦτο, ὅ,τι ἤθελεν ὑπάρχει ἐναντίον μου ἔ-
 μελλε νὰ στραφῇ πρὸς ὄφελός μου. Τί ἐπαρσις, τί θρίαμ-
 βος τὸ νὰ λέγῃ τις· Τὴν ἔκαμα νὰ παραβλέψῃ τὴν ἡλι-
 κίαν καὶ τὴν ἀσχημίαν μου! Ὁ ἔρως τὸν ὁποῖον τώρα
 συνέλαβε πρὸς ἐμὲ ἐγεννήθη, ὅχι ἀπὸ οἰκτόν της, ὅχι
 ἀπὸ ιδιοτροπίαν της, ἀλλ' ἀπὸ τὴν εὐφυίαν μου, ἀπὸ
 τὴν τόλμην μου, ἀπὸ τὴν ἐνέργειάν μου· τέλος πάντων
 ἀπὸ τῆ ἀκράτητόν μου πάθος . . . Ναι, καὶ τώρα, ἐάν
 ἐβλεπεν ἐμπρὸς της τοὺς ὡραιότερους νεανίας πλήρεις
 χαρίτων καὶ θελγῆτρων, ἢ τοσοῦτον ὡραία αὐτὴ γυνή,
 τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἐνίκησα, οὐδὲ βλέμμα δὲν ἤθελε κατα-
 δεχθῇ νὰ ῥίψῃ ἐπ' αὐτῶν, ἐπειδὴ γνωρίζει ὅτι οἱ κομποῖ
 αὗται θηλυδαῖαι φοβοῦνται μὴ χαλασθῇ ὁ κόμβος τοῦ
 λαιμοδέτου των ἢ κἀνένας βόστροχος τῆς κεφαλῆς των,
 καὶ δὲν ὑπακούουσιν εἰς μίαν ιδιότροπον διαταγὴν της . . .
 ἐνῷ ὁ γέρον λῦκος της, ἂν εἰς τὰς φλόγας μέσα ἐρρίπτεν
 αὐτὴ τὸ μανδῆλιόν της καὶ ἐν μόνον νεῦμα τὸν ἔκαμνεν,
 εἶναι καλὸς νὰ χυθῇ εἰς τὴν κάμινον μὲ βρυχηθμὸν χαρᾶς.

— Ναι, σὲ βεβαίω ὅτ' ἤθελα τὸ κάμει! Δοκίμασε
 καὶ θὰ ἰδῇς! ἀνέκραξεν ὁ Φεράνδος μετὰ παραφορᾶς.

Ἡ Κησὶλη ἐξηκολούθησε πλησιάζουσα πλειότερον πρὸς
 τὸ θυρίδιον καὶ προσηλοῦσα ἐπὶ τοῦ Φεράνδου βλέμμα
 σταθερὸν καὶ διαπεραστικόν.—Ἐπειδὴ ἡ γυνὴ αὕτη, ἐπα-
 νέλαθεν ἡ κρεολὴς, ἤθελε γνωρίζει ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐκ-
 πληρώσεως μιᾶς ὑψηλῆς ἐπιθυμίας της . . . καὶ ὅτι αὗτοι
 οἱ εὐμορφοὶ νέοι, ἂν ἔχουν χρήματα, βλέπουν τὰ χρήμα-
 τὰ των· ἂν δὲ δὲν ἔχουν χρήματα, ἔχουν μίαν χαμέρπειαν
 ἐνῷ ὁ γέρον λῦκος της . . .

— Δὲν βλέπει ἐκαίνος τίποτε ... σὲ βεβαιῶ τίποτε ... Τιμὴν, παρουσίαν . . . ὅλα εἶναι ἱκανὸς ἐκαίνος νὰ τὰ θυσιάσῃ !

— Ἀληθινά ; . . . εἶπεν ἡ Κησίκη θέτουσα τῆς χειρὸς αὐτῆς ἐπὶ τῶν ἀστειωδῶν καὶ τριχωτῶν δακτύλων τοῦ Φεράνδου, αἱ σπαργωδισαὶ τοῦ ἡπιοῦ χειρὸς. διὰ τοῦ θυριδίου περασμέναι, ἐκράτουν τὴν πάχος τῆς θύρας.

Κατὰ πρότερον αὐτὸς αἰσθανθεὶς τὴν ἀσκήν τῆς θύρας καὶ κρησλευκὸν σαρκὸς τῆς κρεατοῦ, ἐβαλεν εἶδος οὐλομένης βραγχωθῆς.

— Καὶ πῶς αὐτὴ ἡ γυνὴ νὰ μὴ κυριευθῇ ἀπὸ τὴν διάπυρον ἐρώτα ; ἐπρόσθεσεν ἡ Κησίκη. Ἄν εἶχεν ἐνὶ ἐγχεῖρι . . . καὶ δεικνύουσα αὐτὸν πρὸς τὸν γέρον Ἰουκὸν τῆς οὐκ ἑνὸς τῆς βλέμματος . . . τὸν ἔλεγε· Κτυπα . . .

— Ἐκτυποῦσα . . . ἀνέκραξεν ὁ Φεράνδης προσπαθὼν νὰ πησυσθῇ διὰ τῶν ἑρῶν χειλέων τοῦ τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων τῆς Κησίκης.

— Ἀληθινά ; . . . ἐκτυποῦσεν ὁ γέρον Ἰουκὸς ; εἶπεν ἡ κρεολὸς θέτουσα ἐλαφρὰ τὴν χεῖρά τῆς ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ Φεράνδου.

— Διὰ νὰ σὲ ἀπολαύσω, ἀνερώνησεν ὁ αὐτὸς, ἡμῖν ἱκανὸς νὰ πράξω ἑγλήμα . . .

— Ἄ ! νὰ σὲ εἰπῶ τῶρα, καλέ μ' αὐθεντῇ . . . ἀνέκραξεν αἰφνιδίως ἡ Κησίκη ἀποσύρουσα τὰς χεῖράς τας. πῆγαινε . . . ὦ ! . . . πῆγαινε . . . ἐπεὶ δὲ κοίτησεν νὰ σὲ βλέπω μὲ ὄμμα διαφορετικόν· δὲν μὲ φαίνεσαι πλέον ἄσχημος . . . καθὼς μ' ἐφαίνετο πρὸ ὀλίγου . . . πῆγαινε. Καὶ ἡ κρεολὸς ἀπεμακρύθη ἐκ τοῦ θυριδίου διὰ μιᾶς.

Ἡ κατάρατος, ταυῦτον τόνον ἀληθείας· ἔδωκεν εἰς τὸ σχῆμα καὶ τοὺς λόγους τῆς αὐτοῦς, καὶ μὲ τὸ ἐκπεπληγμένον, ἐμφλογὸν καὶ παρωροισμένον βλέμμα τῆς πόσον φυσικὰ παρέστησε τὴν μεταμέλειάν τῆς, ὅτι ἐλησμονήσῃ

πρὸς στιγμὴν τὴν ἀσχημίαν τοῦ Φεράνδου, ὥστε αὐτὸς, ἀπὸ ἐνμανῆ ἀναπτεριωθεὶς ἐλπίδα, ἐφώναζεν ἀρπάζων τὰ κοκκύλλα τοῦ θυριδίου—Κησίλη . . . νὰ σὲ εἰπῶ . . . πρυσταῖς . . . θὰ γίνω ὁ λύκος σου . . .

— Ὅχι, ὄχι, καλὲ μ' αὐθέντη . . . εἶπεν ἡ Κησίλη ἀπυμακρυνομένη εἰσέτι ἐκ τοῦ θυριδίου—καὶ διὰ νὰ ἐξερ-κίσω τὸν Σατανᾶ ὅστις μὲ γαργάλιζει . . . ἄς τραγηθῇσω ἐν ἄσμᾳ τοῦ τόπου μου . . . Ἀκούεις, καλὲ μ' αὐθέντη . . . ἐξω ἡ ὁρμὴ τοῦ ἀνέμου ἐδιπλασιάσθη, ἡ θυελλὰ διαόρη-γνυται . . . τί ὡραία νύκτα διὰ δύο ἐσῶντας, καθημένους πλησίον ὁ εἰς τοῦ ἄλλου ἀπέναντι μιᾶς ἐστίας λαμπαδι-ζούσας . . .

— Κησίλη . . . πλησίασε νὰ σὲ εἰπῶ ! ἀνέκραγεν ὁ Φεράνδος ἱκετικῶς.

— Ὅχι, ὄχι, ὑστερώτερα . . . ἀφοῦ ἶδω ὅτι ἂν σὲ πλησιάσω δὲν ὑπάρχει κίνδυνος . . . Ἀλλὰ τὸ ζῶηρόν αὐ-τοῦ τοῦ λαμπτήρος φῶς μου βλάπτει τὴν ὄρασιν . . . ἐκλυσίς τις γλυκεῖα βαρύνει τὰ βλέφαρά μου . . . δὲ ἐξεν-ρω τί μου συγκινεῖ τοὺς νεφρούς . . . πλείότερον θὰ εὐα-ρεστηθῶ ἂν ἐλαττώσω τὸ φῶς, νὰ σκιασθῇ ὀλίγον ὁ θα-λαμος . . . θάρρῃς ὅτ' εἰμαι εἰς τὸ λυκαυγὲς τῆς ἡδο-νῆς . . . Καὶ ἡ Κησίλη ἐπορεύθη πρὸς τὴν ἐστίαν, ἐσθυσε τὸν λύχνον, ἔλαβε μίαν κιθάραν κρεμασμένην ἐπὶ τοῦ τοί-χου, καὶ ἐδιόρθωσε τὰ ξύλα, αἱ ἀναλαμπαὶ τῶν ὁποίων ἐρώτισαν τὸ εὐρύχωρον ἐκεῖνο δῶμα.

Ἐκ τοῦ στενοῦ θυριδίου ὅπου ὁ Ἰάκωβος Φεράνδος ἵστα-το ἀκίνητος ἰδοὺ ὅποια εἰκὼν ἐθεωρεῖτο.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς σελαγιζούσης ζώνης ἦν ἐσχημάτιζον αἱ τρέμουσαι τῆς ἐστίας λάμπεις, ἡ Κησίλη, εἰς θέσιν πλή-ρη μαλθακότητος καὶ ἡδυπαθείας, ἡμιεκκλιμένη ἐπὶ τινοῦ ἀνακλίντρου εὐρυχώρου ἐκ δαμασκηνοῦ ὑφάσματος πορφυ-ροῦ, ἐκράτει μίαν κιθάραν ἐφ' ἧς ὑπελίγαινε κρουσμάτιά τινα. Τὰ φλεγόμενα ξύλα τῆς ἐστίας ἐπεχυνον τὰς κοκ-

κίνας των ἀντανακλάσεις ἐπὶ τῆς κρεολοῦ, καὶ ἐπομένως ἐρχίνατο αὐτὴ μόνῃ φαινή ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκιᾶς τοῦ θαλάμου.

Πρὸς πλειοτέραν κατάληψιν τῆς εἰκόνης ταύτης, ἥς ἐνθυμαθῆς ὁ ἀναγνώστης τὴν μυστηριώδη, τὴν σχεδὸν φανταστικὴν ὄψιν δώματος ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἡ φλόξ τῆς ἐστίας ἀντιπαλαίει μετὰ τῶν μεγάλων μελάνων σκιῶν αὐτίνες πάλλουν ἐπὶ τῆς ὀροῦς καὶ τῶν τοίχων . . .

Ὁ λαίλαψ ἐπιστροφιδρύνεται, ἀκούεται ἔξω μανιόμενος.

Ἐνῷ προσωμικῶς ἡ Κασίλη ἐπὶ τῆς καθάρας αὐτῆς, ἔδωκε πύτοχρονως ἀσκαρδαμνατὶ διὰ τοῦ μαγνητικῶν ὀρμάτων τῆς τῶν Ἰάκωθον Φεράνθον, ὅστις, ὡς διὰ γυναικίας, δὲν ἤδύνατο ν' ἀποσπᾷσθαι τοῦς ὀρθαλμούς τοῦ ἀπ' αὐτῆς.

— Ἰδοῦ, καλέ μ' αὐθέντη, εἶπεν ἡ κρεολὸς ἀκούσατε εἰς τρυφῶν τοῦ τόπου μου ἡμεῖς ἐκεῖ δὲν ἤξούρομεν νὰ κάμνωμεν στίχους, ἀλλ' ἀπλῶς ἀπαγγέλλομεν τὰς ἰδέας μας χωρὶς ὀρμιοκαταληξίαν, καὶ εἰς πᾶσαν ἀποσιώπησιν σχεδιάζομεν ἐν τοῦ προχείρου εἰς ἔχρον ἐπάνω κάτω κατὰλληλον εἰς τὴν ἰδέαν τῇ ὁποίᾳ περιέχει πᾶσα στροφὴ εἶναι εἰς τρεῖς πόλιν ἀρελῆς καὶ νόστιμος, κ' ἐλπίζω, καλέ μ' αὐθέντη, ὅτι θὰ σᾶς ἀρέσει . . . Αὐτὸ τὸ ἄσμα ὀνομάζεται τῆς Ἑρωμαγεῦς Γυναικὸς, ἥτις καὶ εἶναι ἡ λαλοῦσα.

Καὶ ἡ Κασίλη ἤρξατο εἶδος λογαροδικοῦ (récitatif) πολλὸν ἐπὶ τῆς ἐμφάσεως τῆς φωνῆς παρὰ ἐπὶ τῆς μελωδίας τοῦ σκοποῦ στηριζομένου. Συνώδευε δὲ αὐτὸ καὶ δι' ἐλαφροὺς κρουσμάτων ἐπὶ τῆς καθάρας. Ἰδοῦ δὲ τὸ ἄσμα τῆς κρεολοῦ

α Ἀνθὴ σκορπίσατε παντοῦ, ἄνθη παντοῦ . . .

» Ὁ ἐραστής μου ἔργεται ! Ἦ πρόγνωσις τῆς ἡδονῆς
» μοῦ παρὰ τοῦς νεύρους, μὲ ἐκνευρίζει.

« Μὲ ζωὴν πλὴν τοῦ φωτός, ἡ ἡδυπάθεια ζητεῖ τὰ
 » λαυγῆ, τὰ μεταξὺ φωτός καὶ σκοτός . . .

» Παρὰ τὴν τῶν αὐτῶν ὁρατὴν ὁ ἐραστὴς μου προτιμᾷ
 » τὴν φλόγα τῆς διακαῶς ἀναπνοῆς μου . . .

» Πλὴν καὶ αὐτὴ ἦναι πλὴν φωτός, τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ
 » παντελῶς δὲν τοὺς πειράζει, διότι θεὸς τὸς κρατοῦ
 » διηνεκῶς ἐγὼ κλειστούς ὑπὸ τὰ ἀκατάπαυστα φιλήμα-
 » τὰ μου.

» Ἐ ἀγγελέ μου, ὦ! εἴθε . . . τὸ στήθος μου ἀνι-
 » σκιστᾷ, το αἷμα βράζει . . .

» Ἐργου . . . ὦ! ἔργου . . . ἔργου . . .

Οἱ λόγοι οὗτοι τοὺς ὑποίους ἡ κροῦλος ἀπήγγειλε μετὰ
 περιπαθείας διακαῶς καὶ ἀκρατήτου, ὡς ν' ἀπεταίετο
 εἰς ἀόρατόν τινα ἐραστὴν, διηρηκνύθησαν, ὡς οὕτως εἶ-
 πεῖν, ὑπὸ αὐτῆς ἐπεῖτα ἐπὶ σκοποῦ τινος ἐξαισιῶν τὴν με-
 λιχρδίαν οἱ χαριέστατοι δάκτυλοί της ἐξήγαγον ἐκ τῆς
 κούρας, ὀργάνου συνήθως πανγροῦ τὸν ἦχον, ἀναπάλαις
 πλήρεις ἀρμονίας μελισταγούς. Ἡ ἔθνος φυσιογνωμία
 τῆς Κισίλης, αἱ ἡδυπαθεστάτοι καὶ ὑγροὶ ὀφθαλμοὶ της,
 ἀπαύστως ἐπὶ τοῦ φερᾶνδου προσηλωμένοι, παρίσταναν
 τὴν διάπυρον ἐκείνην ἀνυπομονήσαν γυναικὸς ἐρωτομανθῶς.
 Λόγοι σαπφικοί, μουσικὴ μεθυστικὴ, ὄμματα φλογερά,
 καλλιστὴ ὅπως τὴν ἀγαποῦν οἱ φιλήδονοι, ἐξω ἡ στιγὴ, ἡ
 νύξ . . . ὅλα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν συνέτειναν πρὸς το-
 νὰ σαλεύσωσι τὰς φρένας τοῦ πτωχοῦ φερᾶνδου. Διὰ τοῦ-
 το καὶ ἐκτός ἐκυτοῦ πλέον ὁ συμβῦλαιοςγραφὸς ἀνερωήθη.

Διὰ τὸν Θεόν, Κισίλη . . . ἔλεος! ἔλεος! . . . εἴναι
 νὰ χάσῃ κἀνείς τὸν νοῦν του! . . . Σιώπαίνε, μ' ἐσφα-
 ξες, μ' ἐσφαξες! . . . ὦ! ἐγὼ θὰ πᾶρω τὰ βουνά! θὰ
 πᾶρω τὰ βουνά! . . .

— Ἀκούσατε δὲ, καλέ μ' αὐθέντη, καὶ τὴν δευτέραν
 στροφὴν εἶπεν ἡ κροῦλος προσιμιάζουσα ἐκ νέου. Καὶ ἐ-
 πομένως ἐξηκολούθησε τὸ περιπαθεῖς τῆς λαυκοιδικόν

« ὦ! εἴν ἦτο παρὼν ὁ γλυκὺς μου ἐραστής, καὶ με
 » χεῖρα δειλαιάν ἤγγιζεν ἀκροθιγῶς τὰ γυμνά αὐτοῦ
 » λαιμὰ μου! . . .

» Ρίγας ἤθελε λεπτὸν εἰς τὰ μέλη μου χυθῆ, ἤθελε
 » συναισθανθῆ τὴν ἡδονικὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου ἐγγυ-
 » τάτην . . .

» ὦ! εἴν ἦτο παρὼν . . . καὶ ἡ κόμ' ἡ μαλακὴ τῆς
 » καλῆς του κεφαλῆς ἐπιπτεν ἀπολυτῇ, οὕτως ὥστε τὴν
 » ὠχρὰν παρειάν μου νὰ ἐγγιζῇ . . .

» Ἡ ὠχρὰ μου παρειὰ τῆς πορφύρας τὴν βαρὴν . . .
 » ἡ ὠχρὰ μου παρειὰ ὅβην ἤθελε πυρὸς, λάβας ὑφαιστείον
 » λάβει.

» Τῆς ψυχῆς μου ἡ ψυχὴ! ὦ! ἄς σ' εἶχα κἂν ἐδῶ . . .
 » Τὰ πυρίφλεκτα, στεγνά, τὰ ἀχόρταγά μου χεῖλη
 » ὦ! δὲν ἤθελαν φωνὴν οὐδὲ λέξιν νὰ προσφέρουν!

» Τῆς ζωῆς μου ἡ ζωὴ! ὦ! ἄς σ' εἶχα κἂν ἐδῶ, . . .
 » Ἔτο βέβαιος, ἐγὼ δὲν θὰ ἤμην ἢ σχεδὸν ἀποπνεύου-
 » σα, καὶ—ὦ, ἔλεος! ἐκφωνοῦσα.

» Ὅσους ἀγαπῶ ὡς σέ, νὰ ἡξεύρης πῶς ἐγὼ . . . τοῦ
 » ἀποθαίνω . . .

» ὦ ἄγγελέ μου, ὦ! ἐλθέ . . . τὸ στῆθός μου ἀνα-
 » σκίρτᾷ, τὸ αἷμα βράζει . . .

» Ἔρχου . . . ὦ! . . . ἔρχου . . . »

Ἄν τὴν πρώτην στροφὴν ἡ κροστὸς ἐμελψεν ὡς νὰ εἶχα
 τὰ ἥπατα ἐκλελυμένα ἐκ τῆς ἡδυπαθείας, εἰς τὴν τε-
 λευταίαν ὁμως ταύτην ἐβάλεν ὅλην τὴν παραφορὰν τοῦ
 ἐρωτος τῶν ἀρχαίων. Καὶ ὡς νὰ ἦτον ἡ μουσικὴ ἀνίκανον
 νὰ παρυστήσῃ τὴν ἀκράτητον μαρίαν τῆς, ἐρόιψε μακρὰ
 αὐτῆς τὴν κιθάραν . . . καὶ ἡμιεγερθεῖσα ἔτεινε τοὺς βρα-
 χίονας πρὸς τὴν θύραν ὅπου ἵστατο ὁ Φεράνδος, καὶ ἐπα-
 νέλαθε με φωνὴν ἐκστάσεως, ὡς νὰ ἐξέπνεεν Ἔρχου
 ὦ! . . . ἔρχου! . . . ἔρχου! . . .

Ἀδύνατον δὲ νὰ παραστήσωμεν καὶ τὸ ἡλεκτρικόν

βλέμμα δι' οὗ συνώδευσε τὰς λέξεις ταύτας . . . Ὁ Ἰά-
κωβος Φεράνδος ἀρῆκε τότε κραυγὴν τρομεράν.

— "Ω! θάνατον . . . κάλλιον νὰ δώσῃς θάνατον πρὸς
τὸν ὅποιον ἀγαπήσῃς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον . . . πρὸς
τὸν ὅποιον εἶπες τὰς φλογερὰς αὐτὰς λέξεις! ἀνεφώνησε
κλονῶν τὴν θύραν ἐκ τῆς μανιώδους ζήλιας καὶ διακαούς
ἐπιθυμίας αὐτοῦ. — "Ω! τὴν περιουσίαν μου . . . τὴν
ζωὴν μου λάβε, μίαν μόνον στιγμὴν νὰ μὲ δώσῃς αὐτὴν
τὴν διακαῇ ἡδονὴν . . . τὴν ὅποιαν παρεστῆσαι διὰ χα-
ρακτῆρων φλογερῶν.

— Εὐκαμπτος ὡς ἄλλη πάροδός, ἡ Κησὶν μ' ἐν
πῶδῃμα προσῆλθεν εἰς τὸ θυρίδιον, καὶ ὡς νὰ ἐχαλινά-
γωνει μόλις καὶ μετὰ βίας τὴν πλαττὴν τῆς παραθύρας,
εἶπε μετὰ φωνῆς βαθείας, συγκεντρωμένης, παλλούσης:

— Νὰ σε εἰπῶ; . . . ἦναί μ' ἐγὼ αὐτὴ ἐκ τῶν λυ-
γῶν τοῦ ἄσματος μου. Δὲν εἶχα σκοπὸν νὰ ἐπανέλθω εἰς
τὴν θύραν ταύτην . . . καὶ ὅμως ἰδοὺ ἐπανήλθα . . . χα-
ρίζε νὰ θέλω . . . ἐπειδὴ ἀκόμη ἤχρῳ εἰς τὰς ἀκοάς μου
οἱ πρὸ ὀλίγου λόγοι σου. Εἰπέ με κτεῖπα . . . καὶ νὰ
κτεπῇσω . . . λοιπὸν τιρῶντι με ἀγαπᾷς εἰς τοσοῦτον;

— Θέλεις . . . χρήματα . . . ὅλα ὅσα ἔχω; . . .

— Ὅχι . . . χρήματα ἔχω καὶ ἐγὼ . . .

— Ἐχεις κανένα ἐχθρόν; . . . νὰ σοῦ τὸν θυσιάσω.

— Ἐχθρόν δὲν ἔχω ἐγὼ . . .

— Θέλεις νὰ γίνῃς σύζυγός μου; . . . σὲ νυμφεύο-
μαι . . .

— Ἐγὼ εἶμαι ὑπανδρευμένη! . . .

— Ἀλλὰ τί λοιπὸν θέλεις; . . . τί λοιπὸν; . . .

— Ἀπόδειξέ μου ὅτι ὁ πρὸς ἐμέ ἔρως σου εἶναι τυ-
φλὸς, ἀκράτητος, ὅτι πρὸς αὐτὸν τὰ πάντα εἶσαι ἱκανὸς
νὰ θυσιάσῃς! . . .

— Τὰ πάντα! ναί, τὰ πάντα! εἰπέ με, πῶς;

— Δὲν ἤξεύρω . . . ἀλλὰ πρὸ ὀλίγου ἡ ἐκλαμψὶς τῶν

ὀργμάτων σου μ' ἔκαμιν αἰσθάναι . . . Ἄν ταύτην τὴν στιγμήν μ' ἐδίδες δαίρμα ἐρώτος, ἀλλ' ἐξ ἐκείνων τῶν ἐρώτων τῶν μανιωδῶν, οἵτινες εὐθυσιαζοῦν τὴν φαντασίαν τῶν γυναικῶν μέχρι παραφροσύνης . . . δὲν ἤξεύρω τί ἤμην ικανὴ νὰ πράξω ! . . . Στεῦσον ! εἶμαι, βλέπεις, ἰδιοτροπος πολὺ· αὐριον θέλει ἴσως παρῆλθαι ἡ εὐδισθεσία μου αὕτη.

— Ἀλλὰ τί δαίρμα δύναμαι νὰ σε διώσω ταύτην τὴν στιγμήν ἐδῶ ; ἀνέκραξεν ὁ ἀθλιός μετὰ σπασμασμοῦ. Τὸ μαρτύριον τοῦτο εἶναι ὀδυνηρότατον, φοικῶδες ! Ὅποιον δαίρμα θέλεις ; εἰπέ με, ὅποιον δαίρμα !

— Μωρὰ κεφαλή ! ἀπάντησεν ἡ Κισσὶλὴ μακροννομήν ἐκ τοῦ θυρήδιου μὲ ἐπιπλοστον ἀγανάκτησιν καὶ καταπορόνησιν. — Πατήθη ! ἐγὼ δ' αὖ σ' ἐνόμιζα ικανὴν νὰ συλλογῆς μίαν ἀφασίωσιν ἐνεργητικὴν ! . . . Καλὴν νύκτα . . . Κρίμα . . .

— Κισσὶλὴ . . . ὦ ! μὴ φεύγεις . . . στάσου . . . Ἀλλὰ τί νὰ κάμω θέλεις ; . . . εἰπέ τοῦλάχιστον. ὦ ! ἐγὼ δὲν ἔχω πλέον τὸν νοῦν μου εἰς τὴν κεφαλὴν . . . τί νὰ κάμω θέλεις ; τί νὰ κάμω ;

— Συλλογίσου . . .

— ὦ Θεέ μου ! ὦ Θεέ μου !

— Ἐγὼ ἐκόντευσα νὰ ὑποχωρήσω· ἦλθα εἰς τὴν ἀκμὴν· σὺ νὰ ἤθελες . . . Δὲν θὰ εὔρεις ἄλλοτε μίαν τοιαύτην εὐκαιρίαν.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων . . . οἱ ἄνθρωποι λέγουν τί ζήτουν ! ἀνέκραξεν ὁ συμβολαιογράφος, σχεδὸν ἀναίσθητος.

— Μάντευσε . . .

— Ἐξηγήσου . . . πρόσταξε . . .

— ὦ ! ἂν μ' ἐπεθύμεις μὲ ὅσην λέγεις περιπάθειαν, εὔρισκας τὸν τρόπον τοῦ νὰ μὲ καταπαίτῃς . . . Καλὴ νύκτα . . .

— Κησὶλῃ! . . .

— Βλέπω ὅτι ἀντὶ νὰ σ' ἀνοίξω τὴν θύραν θὰ κλείσω καὶ τὸ θυρίδιον.

— Ἐλεος, διὰ τὸν Θεόν! ἄκουσε . . .

— Ἐκόντευσε ἐντοσούτω νὰ τὴν πάλω . . . εἶδες νὰ κοντεύσω νὰ υποχωρήσω!! δὲν ἤξεύρω πῶς εἶχε γυρίσει ἐξάφνα ἡ κεφαλὴ μου . . . Τὰ ξύλα ἀρξινύουν καὶ σβύνουν . . . ἤθελαι μὲν περικυκλωθῇ ἀπὸ τὸ σκότος . . . καὶ ὅλη ἤθελε παρὰδουθῇ, ἀρραβιωθῇ εἰς σέ! ἤθελε μίαν σφράγιν σφραγίσαι αὐτὸ τὸ κλειθρὸν . . . τὰς . . . Ἀλλ' ὅχι . . . ὅχι . . . ἀπὸ σὺ δὲν θέλεις . . . ὦ! νὰ ἤξευρες τί γίνεσαι! . . . Καλὴν νύκτα, ἀγία τοῦ Θεοῦ . . .

— Κησὶλῃ . . . ἄκουσε . . . στάσου . . . ἐπενόησα . . . ἀνέκραξεν ὁ Φεράνδος μετὰ τινα σιωπὴν καὶ μετ' ἐκρηξέν χαρὰς ἀνεκλήλητον.

Ὁ ἄθλιος εἶχε κυριευθῇ ἀπὸ ζήλῃν τοῦ νοός. Ἀτμὴς ἀκάθαρτος ἐσκότισε τὴν διάνοιάν του· παραδουεῖς εἰς τὰς τυφλὰς καὶ ἀχαλινώτους ὁρέξεις τοῦ κτήνους, ἔχασε πᾶσιν φρόνησιν . . . πᾶσαν προφύλαξιν . . . τὸ ἐνστιγμὴ τῆς ἡλικίης ὑπάρξεν ὅς του τὸν ἐγκατέλειπε.

— Ἀπὸ πὺν τί θεῖγμα θὰ με δώσεις περὶ τοῦ ἔρωτός σου, νὰ ἰδοῦμαι . . . εἶπεν ἡ κροαλὸς, ἥτις, πλησιάσασα εἰς τὴν ἐσπίαν διὰ νὰ λάβῃ ἐκείθεν τὸ θυρίδιόν της, ἐπανῆλθε βραδέως πρὸς τὸ θυρίδιον, μόλις βλέπουσα νὰ περιπατῇ διὰ τῆς ἐκπνεύσεως ἀναλαμπῆς τῆς ἐστίας . . . Ἐπειτα, χωρὶς νὰ τὴν παρατηρήσῃ ὁ συμβολαιογράφος, ἐθεβαλώθη ἂν ὑπῆρχε καλῶς εἰς τὸν τόπον μικρὰ τις ἀλυσὶς σιδηρᾶ, δι' ἧς συνήπτοντο δύο κρίκοι, ὁ μὲν εἰς τῶν ὁποίων ἦτο κερρωμένος ἐπὶ τῆς θύρας, ὁ δὲ ἕτερος ἐπὶ τοῦ παραστάτου αὐτῆς.

— Ἀκουσον, εἶπεν ὁ Φεράνδος μετὰ φωνῆς βραγχώδους καὶ δικκεκρημένης, ἀκουσον . . . ἂν καθυπέβαλλα τὴν τὴν τιμὴν μου . . . τὴν περιουσίαν μου . . . τὴν ζωὴν μου

εἰς τὴν διάκρισίν σου . . . τώρα . . . ἐν ἀκαρεῖ . . . ἤθελες πιστεῦσαι εἰς τὸν ἔρωτά μου ; Σ' ἔφθανεν αὐτὸ τὸ δαίγμα τοῦ ἀπονενυημένου μου ἔρωτος ; εἶπέ.

— Τὴν τιμὴν σου . . . τὴν περιουσίαν σου . . . τὴν ζωὴν σου ; . . . δὲν σὲ καταλαμβάνω.

— * Ἄν σοὶ ἐκμυστηρευθῶ ἐν πρᾶγμα, τὸ ὅποῖον ἐμπορεῖ νὰ μὲ φέρῃ εἰς τὴν λαμπρότητον, ἃν ἐκoinοποιήτο ἤθελες μὲ δεχθῇ !

— Σὺ ἐγκληματίας ; ἀστεῖζεσαι . . . καὶ ἡ αὐστηρία σου ἠθικὴ ;

— Ψεῦδος . . .

— Ἡ τιμιότης σου ;

— Ψεῦδος . . .

— Ἡ εὐσέβειά σου ;

— Ψεῦδος . . .

— Περνᾷς δι' ἄγριος, καὶ νὰ ᾔται διάβουλος ! . . . Καὶ χαῖσαι . . . "Ὅχι" δὲν πιστεύω εἰς τὸν κόσμον νὰ ὑπάρξῃ ἄνθρωπος τοσοῦτον ἐπιδέξιος πανουργος, τοσοῦτον ψαροῦς, ῥαδιουργος, τοσοῦτον εὐτυχὴς τολμητίας ὥστε ν' ἀπολαύσῃ τὸ γενικὸν σέβας καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην ! Δὲν πιστεύω πώποτε νὰ ὑπάρξῃ ἄνθρωπος τοιοῦτος ! . . . Ἐγὼ νετὸ καταχθονιώτερος σαρκασμὸς, ἀπανθρωποτέρα ἀγυρτεία κατὰ τοῦ προσώπου τῆς κοινωνίας !

— Τοιοῦτος λοιπὸν εἶμαι . . . "Ἐρρίψα τὸν σαρκασμὸν καὶ τὴν ἀγυρτείαν κατὰ προσώπου τῆς κοινωνίας, ἀνέστη νῆσε τὸ ἀνθρωπώμορρον τέρας ἐξ ἀποτροπαίου τύφου συναρπασθέν.

— Φεράνδε ! . . . Φεράνδε ! . . μὴν ὁμιλεῖς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, εἶπεν ἡ Κησίλη μετὰ φωνῆς συριγματώδους καὶ μετὰ τὰ στέρνα πάλλοντα—μὴ, καὶ μ' ἐτρέλλανες, ἐτρέλλανες ! . . .

— Τὴν κεφαλὴν μου ἀντὶ τῆς ἀγκάλης σου . . . θέλεις

— "Α ! αὐτὸ ναί . . . ἰδοὺ ἀληθῆς ἔρως τέλως πάν

ον! . . . ανέκραζεν ἡ Κησίλη. Λάβε λοιπὸν ἔπαρε τὸ
 χυαί μου . . . τώρα εἶμαι ἀοπλος.

— Ὁ Φεράνδος ἔλαβε διὰ τοῦ θυρίδιου τὸ κινδυνώδες
 πλον μὲ προσφύλαξιν, καὶ ἀπέβρυξεν αὐτὸ μακρὰν εἰς τὸν
 ἄδρισμον.

— Κησίλη . . . τὸ λοιπὸν μὲ πιστεύει, ανέκραζεν
 ὁτὸς παράφορος.

— Ἄν σὲ πιστεύω! εἶπεν ἡ κρεῦ. * τηρίξασα μὲ
 ὡναμιν τὰς δύο αὐτῆς ἐρασμίας χεῖρας ἐπὶ τῶν τοῦ Φε-
 ράνδου, σπασμωδουσῶν. Ναί, τώρα σὲ πιστεύω . . . ἐπειδὴ
 νευρίσκω τὸ πρὸ ὀλίγου βλέμμα σου, τὸ βλέμμα ἐκεῖνο
 ὁ ὁποῖον μὲ εἶχε μαγεύσει . . . Οἱ ὀρθόκλμοί σου σπινθη-
 ροῶσιν ἀπὸ ἐπιθυμίαν σφοδρὰν, ἀγρίαν. Ἰζκώθε . . .
 ἐλλαινόμεαι διὰ τοὺς ὀρθόκλμούς σου ἐγώ!

— Κησίλη!!!

— Τὴν ἀλήθειαν ὅμως νὰ μὲ λέγῃς . . .

— "ὦ! τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν! . . . Θὰ ἰδῇς.

— Τί φοβερὸν μέτωπον . . . τι πρόσωπον ἐξαγριω-
 μένον . . . Ζωή μου! εἶσαι φρικώδης καὶ ὠραῖος ὥσάν λυ-
 κος, λύκος λυσσώδης . . . Ἄλλ' οἱ λόγοι τοὺς ὁποίους μὲ
 εἶπες εἶναι ἀληθεῖς, πῶς;

— Σὲ λέγω, ἐπραῖξα ἐγκλήματα.

— Τόσον τὸ καλῆτερον . . . ἂν μὲ τὰ εἰπῇς, θὰ κα-
 ταλάθω ὅτι τρώντι μὲ ἀγαπᾷς . . .

— Καὶ ἂν ὅλα σὲ τὰ φανερώσω;

— Ἐγώ . . . ὅ,τι θελήσῃς . . . ἐπειδὴ, ὅταν ἰδῶ, Φε-
 ράνδε, ὅτι ἔχεις πρὸς ἐμέ μιὰν ἐμπιστοσύνην τόσον τυ-
 φλὴν, τόσον γενναίαν . . . δὲν θὰ προσκαλέσω πλεονὴ πλη-
 σιον μου τὸν ἰδανικὸν τοῦ τρυγωδίου μου ἐραστὴν, ἀλλ'
 εἰς σὲ . . . λύκε μου . . . θὰ εἰπῶ "Ἐρχου . . . ἔρχου . . .
 ἔρχου . . .

καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἡ Κησίλη μετὰ ζέσεως καὶ λαι-
 μαργίας, ἐπλησίασε τοσοῦτον πρὸς τὸ θυρίδιον, ὥστε ὁ

φερανδρος κηρύχθη ἐπὶ τῆς παρειᾶς του τὴν φλογερὰν τῆς κροσσίου πνοῆν, καὶ ἐπὶ τῶν τριγωνδῶν δακτύλων του τὴν ηλεκτρικὴν ἀφῆν τῶν δροσερῶν καὶ στεγρῶν τῆς χειρῶν . . .

— "Ω! νὰ σὲ ἀπολαύσω . . . νὰ γίνω ὁ λύκος σου, ἀνερώνησεν ὁ ἄθλιος, καὶ ἔπειτα, ἂν θέλῃς, δυσφύμισέ με, προσόσέ με, καὶ ἄς μοῦ κόψουν τὴν κεφαλὴν . . . Ἡ τιμὴ μου, ἡ ζωὴ μου, τὸ πᾶν ἀπὸ σὲ τώρα ἐξαρτᾶται.

— Ἡ τιμὴ σου;

— Ἡ τιμὴ μου! "Ακουσε" πρὸ δέκα σχεδὸν ἐτῶν, μὲ ἐνεπιστεύθησαν μιὰν κόρη καὶ δικασίας φιλικῶς φράγκων δια τὴν ἀνατροπὴν τῆς ἐγκατελίπα λοιπὸν ἐγὼ τὸ παιδίον, τὸ παρέστησα ὡς ἀποθανόν διὰ τινος ψευδοῦς αποδείξεως, καὶ κατεκράτησα τὰ χρήματα . . .

— Πολλὴ σου ἡ ἐπιτηδειότης! πολλὴ σου ἡ πόνημα . . . ποῖος νὰ σὲ πιστεύσῃ τοιοῦτον ποτέ; . . .

— "Ακουσε καὶ ἄλλο" εἶχα πρὸς τὸν ταμῖάν μου ἀπέχθειαν . . . Ἐνα βράδυ, εἶχε λάβει αὐτὸς ἐκ τοῦ γραφείου μου ὀλίγα χρήματα τὰ ὅποια καὶ ἐπίστρεψε τὴν ἐπαύριον ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν ἐξερханίσω, τὸν διέδωκα ὅτι μὲ ἐκλείβε μεγάλῃν τινὰ ποσότητα. Μ' ἐπίστευσαν, τὸν ἐξέβλεψαν εἰς τὴν φυλακὴν . . . Ἐξαρτᾶται λοιπὸν τώρα ἡ τιμὴ μου ἀπὸ σέ;

— "Ω! . . . μὲ ἀγαπᾷς τῶνόντι, τᾶνωθε, τῶνόντι μὲ ἀγαπᾷς . . . Νὰ μὲ φανερώνης τοιαῦτα μυστικά . . . ἀπόδειξις τρανὴ ὅτι μεγάλῃν ἰσχὺν ἐλάβω ἐπὶ σοῦ . . . Μὴ σε μέλῃ λοιπὸν καὶ δὲν θὰ φερθῶ ὡσὰν ἀγάριστη . . . φέρε αὐτὴ τὸ μέτωπον ὅπου ἐγαλειεύθησαν τηλικαῦται ἰδέαι κατὰχρόνιοι . . . φέρε νὰ τὸ φιλήσω . . .

— "Ω! ἀνέκραζεν ὁ συμβουλευογράφος τραυλιζῶν ἐμπρὸς μου νὰ ἐβλεπα τὴν λαίμητόμον . . . Ἰσταμένην, τελείως δὲν ἤθελα ὀπισθοδρομήσει . . . "Ακουσε ἀκόμη . . . ἡ κόρη ἐκείνη τὴν ὁποίαν κατὰ καιρὸν εἶχα ἐγκαταλεί-

ει, ἔτυχε πάλιν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μου . . . καὶ ἐπειδὴ ἀνακαλύψω μὴ γίνῃ αἰτία ν' ἀνακαλυφθῶ . . . ἔβαλα καὶ τὴν θανάτωσαν . . .

— Σὺ ; . . . Καὶ πῶς ; . . . καὶ ποῦ ; . . .

— Πρὸ ὀλίγων ἔτι ἡμερῶν . . . πλησίον τῆς γασφύρας ὧν Ἀσνιέρων . . . ἀπέναντι τῆς νήσου τοῦ Χαλαστοῦ . . . Ἀνθρώπος τις ὀνόματι Παληκάρης τὴν ἐπνίξεν ἀνελξας ἐν πάτον ἑνὸς σαθροῦ ἀκατίου του . . . Ἰδοὺ σὲ εἶπα ἄμψα, καὶ σὲ τὰ εἶπα μὲ τὰς λεπτομερείας των . . . ἐπιστεύεις τώρα ;

— "ὦ ! δαίμονα . . . δαίμονα μαῦρε . . . μὲ ἐμπνέεις νόθον, καὶ θυμὸς μὲ θέλγεις, μὲ μαγεύεις ! Τί δύναμις λατρεῖν εἶναι αὐτῇ ἡ ἰδική σου πρὸς ἐμέ !

— Ἀκουσε ἀκόμη . . . Πρὸ τούτου, ἄνθρωπος τις μὲ ἔχεν ἐμπιστευθῇ τριακοσίας χιλιάδας οραγκων . . . μίαν νύκτα τὸν ἐνέδρευσα . . . τὸν ἐφάνευσα διὰ πιστόλας . . . παρέστησα ὅτι αὐτὸς ἐγένινεν αὐτόχειρ, καὶ οὕτως ἀπῆλθεν τὴν παρακαταθήκην τὴν ὅποιαν ὕστερον μοῦ ἐζήτησεν ὁ ἀδελφὴ του . . . Τώρα ἡ ζωὴ μου εἶναι εἰς τὴν διακρίσιν σου . . . ἀνοιξε.

— Ἰάκωβε, νὰ ἔξέρῃς ὅτι σὲ λατρεύω ! εἶπεν ἡ κρεολὸς ὅλη ἐνθους.

— "ὦ ! μυρίας ζωάς ἐδίδα . . . μυρίας ζωάς ! ἀνεβόησεν ὁ συμβολαιογράφος μὲ παρρησίαν ἀπερίγραπτον. Naί, εἶχες δίκαιον ἂν ἦμην νέος καὶ εὐμορφος ὡσάν ἄγγελος, δὲν ἤθελα αἰσθανθῇ αὐτὴν τὴν θριαμβευτικὴν χαρὰν . . . Τὸ κλειδί ! δός με τὸ κλειδί ! . . . σὺρς τὸ κλειθρον . . .

Ἡ κρεολὸς ἀπέσπασε τὸ κλειδίον ἐκ τῆς κλειδωνιάς, ἐνδοθεν κεκλεισμένης οὗσης, καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν συμβολαιογράφον ἐκ τοῦ θυριδίου, λέγουσα πρὸς αὐτὸν ὡσάνει βεβακχευμένη—Ἰάκωβε, ἐμάνην, ἐμάνην !

— Τέλος πάντων ! ἀνεβόησεν αὐτὸς μὲ ἄγριον βρυ-

χαθμὸν, περιστρέφων μετὰ βίας πλείστης τὸ κλειδίον ἐν τῇ κλειδωνιά.

Ἄλλ' ἡ θύρα, κεκλεισμένη ἔσωθεν διὰ τοῦ κλειθροῦ, δὲν ἤνοιζεν.

— Ἐλα, λύκε μου ! ἔλα . . . εἶπεν ἡ Κησίλη μὲ φωνὴν ἀποθνήσκουσαν.

— Τὸ κλειθρον . . . τὸ κλειθρον . . . ἀνέκραζεν ὁ Φεράνδος σὺρε το.

— Ἄλλ' ἂν μὲ ἀπατᾷς . . . ἀνέκραζεν αἰσινιδίως ἡ κροσσὸς ἂν αὐτὰ τὰ μυστήριά σου τὰ ἐπενόησες ἀπλῶς... δια νὰ μὲ γελάσῃς . . .

Ὁ συμβολαιογράφος ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἐκθαμβὸς· ἐνόμιζεν ὅτι ἔρθασεν εἰς τὸ τέμαχ τῶν εὐχῶν του· διὸ καὶ ἡ τελευταία αὐτῇ ἀναγκάσεισι ἐκορύφωσε τὴν διακαῆ του ἀνυπομονήσαν. Ἐβρεν ἐν ἀκαρεῖ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθεος του, ἤνοιξε τὸ ἐσωκάρδιόν του, ἐσυντρίψε μὲ δύναμιν ἀλυσίδα τινὰ χαλυβδίνην ἀφ' ἧς ἐκρέματο ἐν μικρὸν χαρτοφυλάκιον ἐρυθρὸν, τὸ ἔλαβε, καὶ δειξας αὐτὴν διὰ τοῦ θυριδίου πρὸς τὴν Κησίλην, τὴν εἶπε μετὰ φωνῆς κεκρατημένης, πνευστιώσας.— Ἴδου μὲ τί δύνανται νὰ μοῦ κλύουν τὴν κεφαλὴν . . . σὺρε τὸ κλειθρον . . . τὸ χαρτοφυλάκιον σὲ τὸ ἐγχειρίζω . . .

— Δὲς, λύκε μου . . . ἀνέκραζεν ἡ Κησίλη. Καὶ σὺρε σα μετὰ κράτου τὸ κλειθρον διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς, ἤρπασε διὰ τῆς ἄλλης τὸ χαρτοφυλάκιον.

Ἄλλ' ὁ Φεράνδος δὲν τὸ ἀρῆκεν εἰς αὐτὴν εἰμὴ καθ' ἡν στιγμὴν ἠσθάνθη τὴν θύραν ὑποχωροῦσαν ὑπὸ τὴν ὥθησιν του . . . Ἄλλ' ἂν ἡ θύρα ὑπεχώρησε . . . ὀλίγον μόνον ἠνεώχθη, ἤμισυν πόδα περίπου, ἔπειτα ἀντεστάθη πάλιν στερεῶς, ὡς κεκρατημένη πρὸς τὸ ὕψος τῆς κλειδωνιάς διὰ τῆς ἀλύσεως καὶ τῶν δύο κρίκων.

— Εἰς τὸ ἀπροσδόκητον αὐτὸ ἐμπόδιον ὁ Φεράνδος ὤρμησε κατὰ τῆς θύρας μὲ ἀπελπισίαν καὶ τὴν διέσεισεν ὅλην.

Ἡ Κησείλη ἐν ταύταις, ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ, ἔλαβεν τὸ χαρτοφυλάκιον εἰς τοὺς ὁδόντας τῆς, ἤνοιξε τὸ παράθυρον, ἔρριπεν εἰς τὴν αὐλὴν ἓνα μανδύαν, καὶ ἔλατρά ὅσον ἀποτλημῆς, πιασθεῖσα ἀπὸ σχοινίον τι μὲ κόμβους τὸ ὅποιον εἶχεν ἐξαρτήσας προηγουμένως, κατήλθεν ἐκ τῆς πρώτης ὀροφῆς πρὸς τὴν αὐλὴν, ταχεῖα ὡς βέλος πίπτει κατὰ γῆς . . . Ἐπειτα, περιτυλιχθεῖσα ὡς ἀστραπὴ τὸν μανδύαν, ἔτρεξεν εἰς τὸ οἰκίδιον τοῦ θυρωροῦ, τὸ ἤνοιξεν, ἔσυρε τὸ σχοινίον τῆς ἐξω θύρας, ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ἐνεπήδησεν εἰς ἓν ὄχημα, τὸ ὅποιον, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἡ Κησείλη εἰσῆλθον εἰς τὸν οἶκον τοῦ Φεράνδου, ἤρχετο καθ' ἑσπέραν, ἐκ διαταγῆς τοῦ βαρὸντος Δε-Γράουν, καὶ ἵστατο εἰς ἀπόστασιν εἰκοσι βημάτων ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ συμβολαιογράφου . . . Τὸ ὄχημα τοῦτο ἀνεχώρησε παρευθὺς, συρμένον ὑπὸ δύο ῥωμαλέων ἵππων γοργὸν λαβόντων βῆμα . . . ὥστε ἐξῆλθον εἰς τὰ βουλευδάρτα πρὶν ἔτι ὁ Φεράνδος παρατηρήσῃ ὅτι ἡ Κησείλη ἐφυγεν.

Ἄλλ' ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς αὐτὸ τὸ ἀνθρωπόμορφον τέρας . . .

Ἐκ τοῦ ἀνοίγματος τὸ ὅποιον ἐσχματίσεν ἡ διὰ τῆς ἀλυσίδος κρατούμενη εἰσέτι θύρα, δὲν ἐφαίνετο τὸ παράθυρον δι' οὗ ἡ κρεολὸς ἐγένετο ἀφαντος . . . Χύνεται λοιπὸν ὁ Φεράνδος μανιωδῶς κατὰ τῆς θύρας μὲ ὅλην τὴν ἰσχύν τῶν στιβαρῶν του ὤμων, μεχριστοῦ τελευταῖον ἡ ἀλυσὶς συντοίβεται . . . καὶ εἰσορμᾷ αὐτὸς εἰς τὸν θάλαμον . . . Πλὴν δὲν βλέπει ψυχὴν.

Τὸ μὲ κόμβους σχοινίον ἐταλαντεύετο εἰσέτι ἐξωθεν τοῦ παραθύρου, ὅπου καὶ ἀμέσως ἐκυψεν αὐτὸς ἵνα ἴδῃ . . . Τότε πρὸς τὸ ἀπέναντι περιτοίχισμα τῆς αὐλῆς, διὰ τοῦ φέγγους τῆς σελήνης ἥτις ἐξήρχετο ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς καταιγίδος συμπυκνωθέντων συνέφων, παρετήρησεν, εἰς τὸ βάθος τοῦ θόλου τῆς εἰσόδου, ὅτι ἡ ἀμαξητὴ θύρα ᾗτον ἀνεωγμένη.

Ὁ Φεράνδος ἐμβήκεν εὐθύς εἰς τὴν ὑπόθεσιν . . . Μία ἐσχάτη ἐλπίς τὸν ἔμεινε . . . Διασκελίζει ἀπρομήτως τὸ παράθυρον, κατέρχεται καὶ αὐτὸς εἰς τὴν αὐλήν διὰ τοῦ σχοινίου, καὶ ἐξερχεται ἐν τάχει ἐκ τοῦ οἴκου του.

Ἡ ὁδὸς ἦτον ἐρήμη . . . Δὲν εἶδε ψυχὴν. Ἀλλο δὲν ἤκουσεν εἰμὴ τὸν μακρινὸν κρότον ὃν ἀπετέλουν οἱ τροχοὶ τοῦ ὀχήματος δι' οὗ ἀνεχώρει μετὰ σπουδῆς ἡ κροσολός.

ὑπέθεσεν ὅτι ἦτον ἀμαξία τις ἀδιώφορος, καὶ δὲν ἔδωκε προσοχὴν.

Λοιπὸν, τετέλεσται· ἡ Κησὶλη ἀνεχώρησε καὶ ἀνεχώρησε φέρονσα μεθ' ἑαυτῆς τὰς ἀποδείξεις τῶν ἐγκλημάτων του!!! Εἰς τὴν τρομερὰν βεβαιότητά ταύτην ἔπεσεν ὡς κεραινόπληκτος ἐπὶ πατρίνου τινὸς καθίσματος, κειμένου παρὰ τὴν θύραν του. Ἐμεινε δ' ἐκεῖ ὥραν πολλήν, ἀφρονος, ἀκίνητος, ἐμβρόντητος.

Μὲ ἀπλανεῖς τοὺς ὀρθαλμοὺς καὶ ἐξαγριωμένους, με τοὺς ὀδόντας συνεσφιγμένους, τὸ στόμα ἀφρισμένον, κατέβλεπε μηχανικῶς διὰ τῶν ὀνύχων τὸ στήθος του, τὸ ὅποιον καὶ ἐνέπλησεν αἵματος. Ἐδουλόζετο εἰς αὐτὸς αὐτὸς ἀμηχανίας.

Ἀπὸ συνήλθεν ἐκ τῆς καταπληξέως του, ὥδευσε βαρεῖς ποσὶ βήματά τινα κονδυλίων· τὰ πάντα ἐνώπιόν του ἔτρεμον· ἐνόμισεν ὅτι ἐξήρχετο ἀπὸ λαβυράκη μέθην . . .

Ἐκλείσσε μετὰ σφοδρότητος τὴν θύραν τῆς ὁδοῦ καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αὐλήν του . . . Ἡ βροχὴ εἶχε διακοπῇ.

Ὁ ἄνεμος, ἐξακολουθῶν νὰ πνέῃ μὲ δύναμιν, ἀπεδίωκε βαρεὰ τινὰ σύννεφα σμαῖα, ὑποσκιάζοντα τὴν σελήνην, τὸ ἰσχυρὸν τῆς ὁποίας φέγγος ἐλεύκαινε τὸν οἶκον.

Ἀνακουφισθεὶς ὀλίγον διὰ τοῦ ζωηροῦ καὶ ψυχροῦ ἀέρος τῆς νυκτός, ὁ Φεράνδος ἤλπισε νὰ πρᾶνῃ τὴν ἐσωτερικὴν ταραχὴν του διὰ τῆς ἐπισπεύσεως τῶν βημάτων του· ἐδουλόθη λοιπὸν εἰς τὰς λασπώδεις δεινδροστοιχίας τοῦ κήπου του, περιπατῶν ταχέως, μηχανικῶς, καὶ φέρων

ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν τὰς δύο τοῦ σπασμώδους πυγμᾶς
πρὸς τὸ μέτωπον.

Οὕτω πορευόμενος ἀστόχως, ἔφθασε μέχρι τῆς ἀκρας
μιάς δεινδοστουχίας, πλησίον ἐρειπωμένου τινός ρυτι-
σμείου.

Ἐκεῖ ἐσκόνταυε κατὰ σωροῦ χρώματος ἀστὺς ἀνασκα-
φέντος. Κύπτει, παρατηρεῖ μηχανικῶς, καὶ διακρίνει ἐθι-
νὰ τινὰ αἵματωμένα.

Εὐρίσκειτο πλησίον τοῦ λάκκου τὸν ὁποῖον ἡ Λουΐζα
Μορέλ εἶχε σκάψει διὰ νὰ παραχώσῃ ἐν αὐτῷ τὸ νεκρὸν
τῆς τέκνου . . .

Τὸ τέκνον τῆς . . . τὸ καὶ τοῦ Ἰακώβου Φερνάνδου
τέκνον . . .

Μὲ ὅλην τὴν ἀποσκήρυνσίν του, μὲ ὅλους τοὺς φρικα-
λέους ρόθους οἵτινες τὸν ἐκυρίευν . . . ὁ Φερνάνδος ἐρί-
γησεν ἀπὸ δέους . . .

Εἰς τὴν προσέγγισιν ταύτην ὑπῆρχέ τις μοῖρα ὀλε-
θρα . . .

Αὐτὸν κατατρεχόμενον ὑπὸ τῆς πονηρᾶς ἥτις τῷ ἐπέ-
βάλλετο ἐπὶ παραπτώματι ΛΑΓΝΕΙΑΣ, ἀπέστειλεν ἡ
τύχη ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ τέκνου του· δυστυχὸς καρπὸς
τοῦ βιασμοῦ καὶ τῆς ΛΑΓΝΕΙΑΣ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ.

Εἰς πάσῃ ἄλλῃ περιστάσει, ὁ Φερνάνδος ἤθελε κατα-
πατήσει τὸν τάφον τοῦτον μὲ ἀπάνθρωπον ἀδιαφορίαν·
ἀλλ' ὡς ἐξαντλήσας τὰς ἀγρίας δυνάμεις του εἰς τὴν ὀ-
πυίαν προεξέθεσamen σκηνήν, ἡσθάνθη ἑαυτὸν κυριεύμενον
ὑπ' ἀδυναμίας καὶ τρόμου αἰφνιδίου . . .

Τὸ μέτωπόν του περιεχύθη ἀπὸ ἰδρῶτα παγετώδη, τὰ
τρέμοντα γόνατά του ἐκάμρθησαν, καὶ ἰδοὺ πίπτει ἀναι-
σθητος πλησίον τοῦ ἀνεωγμένου μνήματος ἐκείνου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΦΟΡΚΗ.

Πλάνη, ανεξήγητος! πλάνη, ἄδικος! πλάνη, σκληρά!
(Wolfrand, βιβλ. Β'.

"Ισως τινες μᾶς κατακρίνωσιν ὅτι ὑπὲρ τὸ δέον ἐκτείνουμεθα εἰς τὰς ἐρεξῆς ἐπεισοδιακὰς εἰκόνας, καὶ ὡς ἐκ τούτου βλέπομεν τὴν ἐνότητά τοῦ μύθου μας· ἀλλὰ καθ' ἡμᾶς, κατ' αὐτὴν μάλιστα τὴν ἐπαγγελίαν καθ' ἣν τοσούτος λόγος γίνεται περὶ νομοθεσιῶν, εἶναι σπουδὴ τα μέγιστα ἐπίκαιρος τὸ ἐσωτερικὸν τῶν φυλακῶν, ἀπαισιῶν πανθαυμασίων, θλιβερῶν θερμομέτρων τοῦ πολιτισμοῦ... Ἐπὶ λόγῳ, αἱ φυσιογνωμίαι τῶν πάσης κλάσεως δεσφωτῶν, καὶ αἱ συμπάθειαι καὶ σχέσεις αὐτῶν μετὰ τῆς κοινωνίας, ἀπ' ἧς μόνος ὁ τοῖχος τῆς εἰρατῆς τοὺς διαχωρίζει, μᾶς ἐράνησαν ἄξια λόγου, καὶ πλείστου μάλιστα.

Εἰσερχόμεθα λοιπὸν εἰς τὴν ΦΟΡΚΗΝ. Ἡ φυλακὴ αὐτῇ, κειμένη εἰς τὴν ὁδὸν Βασιλέως τῆς Σικελίας, παρὰ τὴν Βάλτον, (rue du Roi de Sicile, au Marais) μὴ νομίζετε ὅτι ἔχει τι γνοφῶδες ἢ θλιβερόν. Εἰς τὸ μέσον τῆς μιᾶς τῶν ἐξωτερικῶν αὐλῶν, βλέπει τις διαφόρους πρασίας με δεινὰ δένδρῳλλια πεφυτευμένα ἐν αὐταῖς καὶ ἄνθη ποικίλα· πυθδὸν δὲ τι σκιαζόμενον ἀπὸ κλήματα εὐρωστὰ ἄγει πρὸς ἓν ἐκ τῶν ἐπτά ἢ ὀκτὼ τόπων περιπάτου, ὅπου πορεύονται οἱ πεφυλακισμένοι πρὸς ψυχαγωγίαν των.

Αἱ τὰς αὐλὰς ταύτας περιστοιχοῦσαι εὐρύταται οἰκοδομαὶ ὁμοιάζουσι πολὺ μὲ στρατῶνα ἢ ἐργαστάσιόν τι ἐπιμελέστατα διατηρούμενον. Μέγιστα προσόψεις ἐκ πέτρας λευκῆς, παράθυρα ἔχουσαι ὑψηλὰ καὶ πλατέα, δι' ὧν κυκλοφορεῖ ἐλευθέρως ἀήρ δροσερὸς καὶ καθαρῶτατος. Ἀκρα

αθαρσίᾳ εἰς τὰς πλάκας δι' ὧν εἶναι ἐστρωμένον τὸ ἔσχατος πανταχοῦ· Εὐρύχωροι χαμόγαιοι αἰθουσαι, κατὰ ἐν τὸν χειμῶνα καλῶς θερμαινόμεναι διὰ πυρός, κατὰ τὸ θερος ἀεριζώταται, ὅπου συναζόμενοι οἱ δεσμῶται κοινοῦσιν, συμπαίξουσιν ἢ συνεργάζονται. Ἀναβαίνεις ἐπὶ τῆς πρώτης ὁρητῆς, ὅπου ὑπάρχουσιν αἱ κλῖναι τῶν, καὶ ἄλλαι τὰς ὑάλους τῶν παραθύρων λαμπράς τὴν διαφάνειαν· αἱ κλῖναι σιδηραῖ· κλῖναι ἀξιόλογοι, συγκείμεναι πρὸ ἐν ἀχυρόστρωμα, ἐν ἄλλο στρώμα μαλακώτατον περὶ αὐτοῦ, προσκεφάλαιον, σινδόνες λευκὰς, θερματόν ἐφ' ἀπλωμα μάλλινον . . .

Καὶ ἐκπληττεσθαι ἐνόμιζες τὴν φυλακὴν ἄντρον σκοτεινόν, ῥυπαρόν, νοσώδες καὶ οἰκτρὸν. Ἀλλ' ἡπατάσθαι σκοτεινὰ, ῥυπαρὰ καὶ οἰκτρὰ εἶναι τὰ δωματία ὅπου τετιόνονται τοσοῦτοι πένητες ὡς τὸν λιθογλύπον Μορέλ, πένητες ἀλλὰ τίμιοι τεχνῖται, ἀναγκασμένοι νὰ παραχωρῶσι τὴν κοίτην εἰς τὴν ἀσθενῆ σύζυγόν τῶν, καὶ νὰ βλέπωσιν ἀπαρηγόρητοι τὰ τέκνα τῶν τρέμοντα ἐκ τοῦ φόβου, πελιδνά καὶ λιμώττοντα ἐφ' ἑνὸς σωροῦ ἀχύρων.

Ἀδικώπως περὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς οἰκογενείας του μετρημένων καὶ μύλης ἐξαρκῶν διὰ τῶν δύο χειρῶν του, ὁ φιλόπονος τεχνίτης φαίνεται μαρσμώδης, πένθιμος· δι' αὐτὸν δὲν σημαίνει πώποτε ὥρα τραπέζης· τὸ μόνον διακόπτον τὴν ἐπίμοχθον ἐργασίαν του εἶναι ὑπνοδραχὴς τις βύθις . . . ἥτις βεβαίως δὲν εἶναι ὕπνος. Ἐξυπνᾷ ἐπειτα καὶ εὐρίσκεται ἀπέναντι τῶν αὐτῶν περὶ τοῦ παρόντος παλακαρδίων σκέψεων, ἀπέναντι τῶν αὐτῶν περὶ τῆς αὐρίου ἀνησυχιῶν.

Ἀλλ' ὁ ἄλλος, ἀπεσιληρυμένος ἐκ τῶν κακιῶν, ἀδιάφορος περὶ τοῦ παρελθόντος, ἀσφαλισμένος περὶ τοῦ μέλλοντος (ἀσφαλισμένος, ἐπεὶ δὴ πράττει πάλιν μίαν κακίαν, ἐν ἑγκλήμα, καὶ ἰδοὺ αὐτὸς φυλακίζεται ἐκ νέου), λυπούμενος ἀναμφιβόλως τὴν ἐλευθερίαν ἣν ἔχασεν, ἀλλ' ἄντα-

μειθόμενος δαψιλῶς ἐκ τοῦ ἀνέτου ὑλικοῦ βίου ὃν ἀπολαύει, βεβαίως ὅτι εἰς τὴν ἐκ τῆς φυλακῆς ἐξοδὸν τοῦ θα ἔχει συναγμένα καὶ ἱκανὰ χρήματα, ἅτινα κερδίζει ἐργαζόμενος μετὰ πάσης ἀνέσεως χαίρων τὴν ὑπόληψιν, ὅτι κατὰ ἐπισύρων τὸ σέβας τῶν συντρόφων τοῦ διὰ τοῦ κυνισμοῦ καὶ τῆς θηριωδίας τοῦ, ὁ κατὰδικος, ἐξ ἐναντίας, θέλει εἶσθαι πάντοτε ἄφροντις καὶ εὐθυμος. Διότι τί τὸν λείπει; Αὐτὸς εἰς τὴν φυλακὴν εὔρε καὶ στέγην καλὴν, καὶ κλίνην καλὴν, καὶ μισθὸν πολὺν, καὶ ἐργασίαν εὐκαλῶν, καὶ προπάντων σιναναστροφὴν τῆς ἐκλογῆς τοῦ συντρόφου, ὃς καὶ τὸσον περισσώτερον τὸν ὑπολήπτονται ἔσονται εὐδαιμονότερα ἐπραξεν αὐτὸς ἐγκλήματα.

Πᾶς λοιπὸν καταδικος, πεπωρωμένος τὴν καρδίαν, ὃν γνωρίζει οὐτε πένια τί ἐστίν, οὐτε πένια, οὐτε ψυχρός. Τί τὸν μελεῖ ἂν οἱ τίμιοι ἄνθρωποι τὸν ἀποστρέφονται; Αὐτὸς οὐδὲ τοὺς βλέπει, οὐδὲ τοὺς γνωρίζει. Δόξα δὲ αὐτὸν εἶναι τὰ ἐγκλήματά του, ἡ ἐπίρροσή του, ἡ ὑπεροχὴ του μετὰ τῶν λοιπῶν ἀλιτηρίων αὐτοῦ σιναναστρεφόμενος θέλει διανύσει τοῦ λοιποῦ τὸν βίον του.

Ὅθεν, μόλις τὸν φυλακίζουσι καὶ ἀρχίζει νὰ μελετᾷ κακουργήματα νέα. Τὸ πρᾶγμα εἶναι λογικώτατον. Αὐτὸς συλλογίζεται: "Ἄν ἀνακαλυφθῇ, θέλει πάλιν εὔρει τὴν ἀνσπαρσιν καὶ ὑλικὴν εὐζωίαν τῆς φυλακῆς, καὶ τοὺς φαιδρούς συντρόφους τῶν ἐγκλημάτων καὶ τῆς ἀσωτίας του... Ὅλιγον ἂν φανῇ μεταμελούμενος ἢ συνερχόμενος εἰς ἑαυτὸν, καθίσταται ὁ ἐμπαιγμὸς τῶν ἄλλων· ὅθεν φιλοτιμείται νὰ ἐξαχρειοῦται ἐπὶ τὸ μᾶλλον, ἵνα φαίνεται καὶ εἰς ἑαυτὸν καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ἀρεστός.

Τέλος πάντων (πρᾶγμα σπανιώτατον) ἐὰν ποτὲ τις ἐξελθὼν ἐκ τοῦ ἀποτροπαίου αὐτοῦ πανδαιμονίου λάβῃ τὴν στερεάν ἀπόφασιν νὰ γίνῃ τοῦ λοιποῦ ἄνθρωπος φιλεργός καὶ τίμιος, μόλις ἀπαντᾷ κανένα ἐκ τῶν παλαιῶν τοῦ συναδελφῶν τῆς φυλακῆς, καὶ ἰδοὺ ἀποπέμπει εἰς

κόρακας καὶ φιλεργίαν καὶ τιμὴν Ἰδοὺ δὲ πῶς.
 Ὁ ἀδύρρωτος ἀπελευθερωθεὶς ἐκ τῆς φυλακῆς προστεί-
 νει εἰς τὸν ἐν μετανοίᾳ ἀπελευθερωθέντα μία δουλειά. Ὁ
 δεύτερος ἐπιμένει εἰς τὴν μετάνοιάν του, ἀλλ' ὁ πρῶτος
 τότε κηρύττει κηρύττει εἰς τὸν κόσμον τὴν παρελθούσαν
 διαγωγὴν τοῦ δευτέρου, ἢν αὐτὸς ἐπροσπάθει νὰ κούψῃ.
 καὶ τοῦ ἡ κοινωνία τὸν ἀποστρέφεται.

Τί νὰ κάμῃ τότε αὐτός; ἔργον πλεον δὲν εὐρίσκει· ὅλοι
 τὸν ὑπερπεύουσι, τὸν μισοῦν, τὸν ἀναγκάζουν, καὶ τοὺς
 εὐλακρυνῶς μεταμεληθέντα, νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν αἰσχρὴν
 ἐξ ἧς ἤδυνάθη νὰ ἐξέλθῃ ὡς ἐκ θαύματος.

Εἰς τὰς ἐφεξῆς ἡσυχίαν σκιῶν θέλομεν πειραθῇ ν' ἀπο-
 θεώσωμεν τὰς τερατώδεις καὶ ἀναπορεύτους συνεπείας
 τῆς ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ φυλακῇ καθείξεως παιδῶν κα-
 κούργων.

Μετὰ τισούτους αἰῶνας βαρβαρίων δοκιμασιῶν καὶ φθο-
 ροποιῶν ἀντιδοσιῶν, φαίνεται τὴν σήμερον ὅτι τέλος
 πάντων ἐνέστηεν ὁ κόσμος τὸ παράλογον τοῦ νὰ βυθίζῃ εἰς
 ἀτμοσφαῖραν διόλου μεμολυσμένην ἀνθρώπους, τοὺς ὁ-
 ποῖους μόνος ἄλλο καθαρός καὶ ὑγιεινὸς ἡδύνατο νὰ σώσῃ.

Πόσοι αἰῶνες παρήλθον μέχρι τοῦ γνωρίζωμεν ὅτι συσ-
 σωρεύοντες τοὺς γαγγραινωμένους διπλασιάζομεν τὴν δια-
 ρηρῶν των, ἢτις καταντᾷ ἀνίατος κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Πόσοι αἰῶνες παρήλθον μέχρι τοῦ μάθωμεν ὅτι, ἐνὶ λό-
 γῳ, ἐν μόνον ὑπάρχει ἱατρικὸν εἰς αὐτὴν τὴν κολλητικτὴν
 λέπραν ἣτις ἐπαπείλει τὸ κοινωνικὸν σῶμα . . . ἐν μόνον
 ἱατρικόν . . . **Η ΑΠΟΜΟΝΩΣΙΣ !**

Εὐτυχεῖς εἰάν καὶ ἡ ἰδική μας φωνὴ ἤκούετο μετὰ τῶν
 πῶν ἰσχυρῶν καὶ εὐχλωπῶν δημιγοριῶν τῶν φιλοδικαίων
 ἐκτόρων οἵτινες ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις ἐκηρύχθησαν
 ὑπὲρ τοῦ κυψελώδους συστήματος (système cellulaire).

Ὁδηγοῦμεν τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸ ἐντευκτήριον (parloir).

τῆς φυλακῆς φείκεται. Εἶναι δ' αὐτὸ αἴθουσά τις σκιερὰ, κατὰ τὸ μέγας αὐτῆς διηρημένη εἰς δύο ἴσα μέρη διὰ τινος διπλῆς φραγῆς δρυφακτώδους (καρπασωτῆς) ἐκ σιδήρων. Καὶ ἐντεῦθεν μὲν ἔρχονται οἱ πεφυλακισμένοι, ἐντεῦθεν δὲ οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι των, καὶ συνομιλοῦν· μένει δὲ ἐν τῷ μετὰξὺ ἀμφοτέρων στενὴ τις διόδος. Αἱ συνομιλίαι γίνονται ἐπὶ παρουσίᾳ ἐνὸς φύλακος, ὅστις κάθηται εἰς τὸ βάθος τῆς στενῆς διόδου.

Ποικιλία μεγάλη ἐθεωρεῖτο εἰς τοὺς δεσμώτας αὐτοὺς κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἥσαν συνηγμένοι εἰς τὸ ἐντευχτήριο· οἱ μὲν ἐφόρουσιν ἱμάτια ἐλασινά, οἱ δὲ ἐφαίνοντο ἀντηκνότες εἰς τὴν κλάσιν τῶν χειρωνακίων, οἱ δὲ ἥσαν ἐνδεδυμένοι πλουσίως. Ἡ αὐτὴ δὲ ποικιλία ἐθεωρεῖτο καὶ εἰς τοὺς ἐρχομένους πρὸς τοὺς ἐπισκερθεῖσιν· ὅλοι δὲ σ' ἑσθὼν αὐτοὶ ἥσαν γυναῖκες.

Ἐν γένει οἱ κατάδικοι φαίνονται φαιδρότεροι τῶν ἐπισκεπτομένων αὐτούς. ἐπειδὴ, πρᾶγμα ἀληθὺς παράδωξαν καὶ θλιβερόν ἐνταυτῷ, ὀλίγοι διατηροῦσι τὴν λύπην καὶ τὸ αἰσχρὸς των μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἢ τεσσάρων ἡμερῶν αὐτοὺς φυλακισθῶσιν ἐν κοινωνίᾳ μετὰ τῶν ἄλλων καταδικῶν· ἀλλ' ἔστωσαν καὶ καλῆτέρας διαγωγῆς· πολυτάκεις, διὰ τὸ νὰ προσφυλαχθῶσιν ἐκ τοῦ κυνισμοῦ τῶν συνελπτέρων συντρόφων των, καθίστανται χεῖρονες ἐκείνων.

Ἀλλ' ἐπανερχόμεθα εἰς τὸ ἐντευχτήριο.

Μ' ὅλον τὸν βόμβον ὅστις ἀπὸ τῆς μιᾶς ἄκρας μέχρι τῆς ἄλλης ἐσχηματίζεται ἀπὸ τὰς ὑποκώφους φωνάς τῶν συνδιαλεγομένων, δεσμωτῶν τε καὶ ἐπισκεπτομένων αὐτούς, συνηκούοντο οἱ συνομιλοῦντες μετὰξὺ των· ἀλλὰ πρὸς αὐτὸ τοῦτο ἔπρεπε νὰ μὴν προσέχωσι τελείως εἰς τὰς ὁμιλίαις τῶν πλησίον των. Διὸ καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν θορυβωδῶν ἀνταποκρίσεων ἐκείνων, ὅλοι ὠμολοῦν μυστικά, ἐπειδὴ ἕκαστος ἠναγκάζεται, διὰ τὸ μὴ χάσῃ τοὺς

γους τοῦ μέ τὸν ὁποῖον συνδιαλέγετο, νὰ μὴ προσέχῃ
κατελῶς εἰς τὰ περὶ αὐτὸν ἀδύμνεα.

Μεταξὺ τῶν εἰς τὸ ἐντευκτῆριον προσκεκλημένων δε-
κωτῶν, ὁ πλείοτερον ἀπέχων ἐκ τοῦ μέρους ὅπου ἐλά-
το ὁ φύλαξ ἦτον ὁ Νικόλας Παλκελάσας. Πόσον κυνικὸν
αὐτὸς ἐλάβεν ἀπὸ τοῦ ἀρτυλακιστοῦ! Ποῦ ἐκαίνος ὁ τρόμος;
τίς εἶδομεν ὅτι τὸν κατέλαβεν τὴν ὕβριν καὶ ἦν συνε-
κρίτης; Ἦδῃ, βλέπετε, ἡ συναναστροφή τῶν ἄλλων ἀλι-
τηρίων τὸν ἐνεπαρρύνει.

Ἀλλ' ἂν εὐθὺς μετὰ τὴν κράτησιν τοῦ κατεκλείετο
ῥησιναιτικῆν τινα κυβέλην, βέβαια ὅτε ἤθελεν εἰσελθεῖν
αὐτοῦς πῆχαιον οὐδὲ μετανοήσας νὰ ἦτο ἀπὸ τοῦ
οὐ, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἤθελε φανεῖσθαι εἰσέτι περιδεῆς
καὶ περιτρώος.

Καὶ τίς οἶδε τι δύναται νὰ προσενήσῃ εἰς ἓνα ἐγκλι-
πτικὴν ἢ ἀδικησὺν καὶ ἀναγκαστικῇ μελέτῃ τῶν κα-
κοποιήσεων ὅσα ἐπραξε, καὶ τῆς αὐτῶν τιμωρίας;

Ἀλλ' αὐτοῦ ἐξ ἐναντίας αἴμα εἰσῆλθεν ἡξιώθη παρὰ
τῶν ὑφ' αὐτῶν τοῦ διασήμου ὑποδοχῆς εἰς τοὺς μέν, γηρά-
κοντας ἐν τῇ κηκίᾳ, ἦτο γνωστὸς ὁ ἀποκεραλισθεὶς πα-
τήρ του, εἰς ἄλλους ὁ ἐν τῷ κατέρῳ ἀδελφός του. Τι-
μὴ μεγάλη δι' αὐτὸν, ἄξιον υἱὸν καὶ κληρονόμον! Οὕτως
ἀληθινῶς τὴν προσμένουσαν αὐτὸν ποινὴν εἰς τὴν ἀνα-
λήψιν τῶν παρελθόντων κακουργημάτων του, τὰ ὁ-
ποῖα καὶ ἐμεγαλοποιήσε διὰ νὰ δοξασθῇ ἐπὶ μᾶλλον με-
αὐτῶν τῶν λοιπῶν ἀλιτηρίων.

Ἰδοὺ διατί ἡ παράστασις τῆς φυσιογνωμίας τοῦ Νικό-
λα ἐνεφαίνει τόσῃν ἀναιδῇ φαιδρότητα, ὅσον ἡ τοῦ ἐλθόν-
τος νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ ἐμαρτύρει θλίψιν καὶ ἀνγκυρίαν.

Ὁ ἐλθὼν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ Νικόλα ἦτον ὁ γέρον Μι-
οῦ, ὁ κλεπταποδόχος τῆς Ζυθοποιείου στεγνωποῦ καὶ
ἐναδόχος τῆς κυρίας Δε-Φερμόντ καὶ τῆς θυγατρὸς αὐ-
τῆς, θυμάτων τῆς πλεονεξίας τοῦ Ἰακώβου Φεράνδου.

Καὶ τί εἶχεν ὁ γέρον Μικοῦ κ' ἐφαίνετο ἀνήσυχος; ὡς κλεπταποδόχος τοῦ Νικόλα καὶ ἄλλων πολλῶν ταιούτων, ἐρυθείτο μήπως προδοθῇ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τῆς γραίας Παληκάραινας, τώρα ὅτε αὐτὸς ἐφυλακίσθη καὶ ἐμελλε ν' ἀνακριθῇ. Διὸ καὶ ἐσπευσε νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς παραγγελίας τὰς ὁποίας ὁ Νικόλας τὸν εἶχε δώσει μέσῳ ἐνὸς ατόμου ἐξεληθόντος τῆς φυλακῆς.

— Αἴ! τί νέα, γέρο Μικοῦ; εἶσαι καλὰ καλὰ; τὴν λέγει ὁ ληστής.

— Χαίρετῶ τὴν αὐθεντιά σου, παιδί μου! ἄς τὰ λέμεν καλὰ, ἀπήντησεν ὁ κλεπταποδόχος μετὰ προθυμίας. — Εὐθὺς καθὼς ἤλθε καὶ με κῆρεν ἐκεῖνος ὅπου μοῦ ἐστειλες, ἐτροῦξα, βλέπεις, ἀμέσως . . .

— Κατὶ, γέρο Μικοῦ, εὐμενικά μοῦ ὠφίλησες . . . τὴν αὐθεντιά μου εἶπες; ὑπέλαθεν ὁ Νικόλας διακρίψας τὸν κλεπταποδόχον ὡς ὕψος σαβδονικόν. Μὲ περιγελᾷ ἴσως, ὅτι μ' ἐβάλεον εἰς τὴν φυλακή; . . .

— Τί λόγος, παιδί μου, ἐγὼ νὰ σε περιγελᾶω; . . . παρὰ, νά . . .

— Τὸ λοιπὸν ὁφίλει μοῦ ὡσάν πρῶτα, ἀδελφική . . . ἀλλέως θὰ νομίσω ὅτι δὲν μ' ἔχεις πλέον διὰ φίλον, καὶ θὰ μοῦ κάμῃ κόπον πολὺ . . .

— Καλὰ, παιδί μου, καλὰ, εἶπεν ὁ γέρον Μικοῦ. — Σοῦ ἔφερα καὶ ταῖς παραγγελιαῖς σου.

— Ἀ! εὐχέ σου, γέρο Μικοῦ . . . ἀμ' ἐγὼ τὸ ἔλεγχω, ὅτι τοὺς φίλους τοῦ λόγου σου δὲν τοὺς λησμονεῖς ποτέ. Καὶ μοῦ ἔφερες καὶ τὸν καπνὸ;

— Δύο λίτραις τὸν ἔχω εἰς τὸ γραφεῖον, ἐδῶ, διὰ νὰ σοῦ τὸν δώσω.

— Εἶναι καλὸς;

— Ἕνας καπνὸς ἐξαίρετος.

— Ἀμὴ τὸ χοιρομέρι;

— Καὶ αὐτὸ σοῦ τὸ ἐπῆρα, καθὼς κ' ἓνα ψωμί ἄσπρα

σαν τὸν κρίνο· θὰ ἰδῇς μάλιστα ἔξαρνα μ' ἄλλ' αὐτὰ
ἐν ἄλλο πρᾶγμα ὅπου δὲν τὸ πρόσμενος . . . κάμναι
θελας αὐγὴ βρασμένα κ' ἓνα τυράκι Ὁλλανδέζικο . . .

— Ἰδοὺ φίλος τρώντι! Ἀμή κρασί;

— Ἐφερα καὶ κρασί ἀπὸ τὸ καλὸ· εἶν' ἡμπουκάλια
ὅπως ἤξευρες ὅτι ἐδῶ μέσα δὲν θὰ σοῦ τὸ δίδουν παρὰ
ἀπὸ ἓνα ἡμπουκάλι καθημέραι.

— Αἶ, τι νὰ κάμῃς! . . . ἂν θέλῃς κάμει καὶ διαφω-
ρετικὰ . . .

— Ἐλπίζω δὲ, παιδί μου, ὅτι δὲν ἔχεις πλέον ἀπὸ
μας νὰ παραπονεθῇς;

— Βέβαια· καὶ δὲν θὰ παραπονεθῶ ποτέ· εἶναι ἀλη-
θεια ὅτι αὐτὸ τὸ τυρί, τ' αὐγά, τὸ χοιρομέρι καὶ τὸ κρα-
σί δὲν θὰ βραστάξουν πολὺ . . . πλὴν ὅταν ἔχη κανεὶς
ἓνα γέρο Μικοῦ . . . καὶ κάθεται καὶ φρόνημα δὲν ἔχει
φόβο νὰ πεινάσῃ ποτέ.

— Πῶς τάχα! . . . θέλεις;

— Μετὰ δύο τρεῖς ἡμέρας νὰ σ' ἐξαναῖδῶ μὲ τίποτε
πάλιν καλὰ εἰς τὸ χέρι, γέρο Μικοῦ.

— Ναί, ἂν μ' ἐξαναῖδῃς γράψι με· αὐτὸ ἦταν μία
φορὰ διὰ πάντα.

— Μία φορὰ διὰ πάντα; Καλὲ δὲν βαρύνεσαι! τὸ
χοιρομέρι καὶ τὸ κρασί, καθημέραν νὰ τὰ ἔχη κανεὶς
δὲν τὰ βαρύνεται ποτέ.

— Αὐτὸ ἡμπορεῖ, ἀλλὰ δὲν εἰμ' ἐγὼ ὑπόχρεως νὰ
σοῦ κουβαλῶ καθημερινῶς τὸ προσφάγι σου.

— Ἄ! γέρο Μικοῦ! . . . τί κάθεται τώρα καὶ λες!
εἰς ἐμὲ θὰ κάμῃς ἓνα παρόμοιον ἄδικο, ὅπου σοῦ ἔφερα
τόσον συχνὰ μολύβι;

— Μωρὲ διάβολε, σιῶπα! εἶπεν ὁ κλεπταποδόχος
ἐντρομος.

— Τί; . . . ἐγὼ θὰ φέρω τοὺς ἰδίους τοὺς δικαστάς
νὰ μᾶς κρίνουν· νὰ τοὺς εἰπῶ· Ὁ γέρο Μικοῦ, ἄρχοντες...

— 'Ας ἦναι, ἀνέκοιζεν ὁ κλεπταποδόχος, βλέπων μετὰ φόβου καὶ ἀδυναμίας ὅτι ὁ Νικόλας ἠδύνατο εὐκόλως νὰ καταχρασθῇ τὴν ἰσχύον ἣν ἔδιδεν εἰς αὐτὸν ἡ συνενογή τ' αὐτοῦ — ὑπομονὴ πλέον . . . τελείωσε αὐτὰ, καὶ ἔχει ὁ Θεὸς πάλιν.

— 'Αμὴ ; . . . αὐτὸ εἶναι δίκαιον . . . Μὴ λησμονήσης νὰ στείλῃς καὶ κάμποσον καρὲ εἰς τὴν μάιννα μου καὶ εἰς τὴν Πλωσκου, ὅπου τὰς ἔχουν εἰς τοῦ Λαζάρου 'ξενεῖς, ἦταν συνειθισμέναις νὰ πίνουν κάθε πρωὶ τὸν καρὲ τους καὶ δὲν ἤθελα θὰ τώρα νὰ ταῖς λείψῃ . . .

— Μωρὲ διάβουλε, αἰ' ἐσύ ζητεῖς νὰ μὲ σβύσης . . .

— 'Εγὼ δὲν σὲ βιάζω, γέρο Μικοῦ . . . ἂν ἀγκαπᾶς ἐρωτῶ μόνον τοὺς δικαστὰς . . .

— 'Ας ἦναι πλέον καὶ ὁ καρὲς . . . εἶπεν ὁ κλεπταποδόχος διακόψας αὐτόν. 'Αλλά, νὰ σὲ πάρῃ ὁ δαίμωνας ! . . . ἀνάθεμα τὴν ἡμέραν ὅπου ἐκάμαχεν γνωριμίαις μαζῇ ! . . .

— Φίλε μου . . . ἐγὼ εἶς ἐναντίας . . . αὐτὴν τὴν ὥρα εὐλόγω τὴν στιγμὴν ὅπου σ' ἐγνώρισα . . . Σὲ σέβωμαι ὡσάν πατέρα ὅπου μοῦ δίδει καὶ τρώγω ψωμί.

— 'Ελπίζω ὅτι δὲν ἔχεις ἄλλο τίποτε νὰ μοῦ παραγγείλῃς . . . ἐπανέλαβεν ὁ γέρον Μικοῦ μετὰ πικρίας.

— Στάσου . . . τί ἤθελα ἀκόμη ; . . . Ἄ ! νὰ εἰπῇς εἰς τὴν μάιννα μου καὶ εἰς τὴν ἀδελφὴ μου, ὅτι νὰ μὴ θάρρουν πῶς φοβοῦμαι καὶ τώρα καθὼς ὅταν μὰς ἐπιασαν' ἀλλὰ τώρα τὸ ἔχω βαλμένο στραβὰ, ὡσάν ἐκείναις.

— Μετὰ χαρᾶς σου . . . Ἄλλο ;

— Φέρε μου, ἀληθινὰ, δύο ζευγάρια περικνημίδαις μάλλιναις, ἐπειδὴ κρυόνουν τὰ πόδια μου . . . καὶ μὲ φαίνεται ὅτι οὐδὲ τοῦ λόγου σου θέλεις νὰ μοῦ ἔλθῃ συνάγγη πῶς ;

— Νὰ ἐσκοῦσες, τί καλὸ ἤθελες νὰ μοῦ κάμῃς !

— Εὐχαριστῶ, γέρο Μικοῦ, ἀλλ' αὐτὸ ἀκόμη ἔχει ν'

γῆσιν ἐν τοσούτῳ ταῖς ἡμέραις ὅπου θά ζήσω θέλω νά εἰς περάσω καλά . . . "Αν μέ κόψουν ὡσάν τόν πατέρα σου . . . νά πάγω κἄν εὐχαριστημένος.

— Ναι! εὐμορφὴν ζωὴν ὅπου τὴν περὶ ἄ κανεὶς αὐτοῦ ἔσα! . . .

— Τί! εἶναι λαμπρά ἡ ζωὴ μου! . . . ἀφ' ὅπου μὲ θάλαν εἶδω εἶμαι πρίγκιπας . . . Ἐδῶ μέσα, οἱ συναεῖλοι εὐθὺς καθὼς μέ εἶδαν, καὶ ἔμαθαν ὅτ' εἶμαι υἱὸς τοῦ ἐξακουστοῦ Παληκάρα, ὅπου ἐκουπσοκεφάλισαν, ἐκόντεψαν νά κάμουν πυροτεχνήματα εἰς τιμὴν μου, καὶ τὰ κίμωναν ἐάν ἦταν τρόπος.

— Εἶδες ἐκεῖ! . . . Εὐμορφὴ συγγένειαν ὅπου τὴν ἔχεις!

— Πά! αἱ! ἔχει δοῦκας καὶ μαρκεσίους . . . διατί τὰ καὶ ἡμεῖς νά μὴ γνωρίζωμεν ὅτι καταγόμεθα ἀπὸ αἵμα εὐγενικοῦ! εἶπεν ὁ ληστὴς μέ ἀποτροπαιὸν εἰρωνείαν.

— Ναι, τῶνόντι . . . τῆς ἰδικῆς σας εὐγενείας τοὺς τιτλους σας τοὺς δίδει ὁ Καρλότος ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Παλατιοῦ . . .

— Ἐν τοσούτῳ, φίλε μου, ἂν δὲν ἔχης τέτοιαν εὐγένειαν, εἰς τὴν φυλακὴν οἱ ἄλλοι σ' ἔχου διὰ φόκαλο. Νά ἰδῆς μέσα τί τραβοῦν ἐκεῖνοι ὅπου δὲν εἶναι ὡσάν τέτοιοι εὐγενεῖς! . . . Ἐνας μάλιστα κάποιος Γερμανός, ἓνας νέος ὅπου κάμνει τὸν σιχασιάρη, καὶ ὅτι δὲν μᾶς καταδέχεται! . . . Ἐχει νά πάθῃ! εἶναι πονηρός· ὑποπτεύουνται ὅτι ὅσα ἀκούῃ νά λέγωμεν τὰ προφθάνει εἰς τ' αὐτὰ τῶν κριτῶν. Ἄν αὐτὸ ἀληθεύῃ, ἔχει νά φάγῃ τὸ κεφάλι τοῦ κάμνιαν ἡμέρα.

— Γερμανός; αὐτός ὁ νέος ὀνομάζεται Γερμανός;

— Ναι . . . τὸν γνωρίζεις! τί! λοιπὸν καὶ αὐτός εἶναι τῆς ὑψηλῆς μέσης; Τότε λοιπὸν ὑποκρίνεται . . .

— Αὐτὸ δὲν τὸ γνωρίζω . . . ὅμως, ἂν ᾔδει αὐτός ὁ Γερμανός ὅπου ἤκουσα, ἐπρόκοψε.

— Πῶς;

— Αὐτὸν τὸν εἶχαν παραφυλάξει νὰ τὸν σκοτώσων οἱ Τριγιάς καὶ ὁ Κούτσαβλος· εἶναι τώρα κάμπισσος καιροῦ.

— Καὶ διατί νὰ τὸν σκοτώσουν;

— Τὸ διατί δὲν τὸ ξέρω . . . Ἐλεγαν ὅτι, δὲν ἐνθου-
μούμαι εἰς ποίαν χώραν, εἶχε ξεφλουδίσει ἓνα τῆς συν-
τροφίης τῶν.

— Καλὰ ἔλεγα ἐγώ . . . ὅτι αὐτὸς ὁ νέος θὰ εἶναι
πρόβατο . . . Ἄς ᾔηαι τὸ λοιπὸν! θὰ ῥῥυεν ἀπὸ τὸ πρό-
βατο . . . Νὰ τὰ εἰπῶ τώρα αὐτὰ ὅλα εἰς τοὺς φίλους
θὰ τοὺς ἀνοιξῶ τὴν ὄρεξι . . . Ἀμ' ὁ Κούτσαβλος; δὲ
μοῦ λές; τὰ ἴδια πάντοτε μὲ τοὺς ἐνοικιατόρους σου;

— Δόξα τῷ Θεῷ! ἐγλύτωσα καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν πα-
ληάνθρωπον! σήμερ' αὖριον θὰ τὸν ἰδῆς καὶ αὐτὸν ἐδῶ.

— Μωρ' ὁμίλει καλὰ! αἱ! ἔχομεν νὰ κάμωμεν γέ-
λοια τὸ λοιπὸν! Εἶναι καλὸς εἰς τὴν συντροφιά ἐκεῖνος.

— Αὐτὸν ἐσυλλογίσθηκα ὅτι θὰ ἔλθαι ἐδῶ, καὶ διὰ
τοῦτο σοῦ εἶπα προτῆτερα ὅτι κακὴν τὴν ἔχει ὁ Γερμα-
νός . . . ἂν ᾔηαι ἐκεῖνος ὁποῦ ἤκουσα.

— Καὶ διατί τὸν φυλακόνουν τὸν Κούτσαβλο;

— Διὰ μίαν κλοπὴν ὁποῦ ἔκαμε μαζῇ μ' ἓναν ἄλλον
ὁποῦ εἶχαν ἐκβάλει ἀπὸ τὴν φυλακὴ καὶ εἶχε σκοπὸ νὰ
ζήσῃ εἰς τὸ ἐξῆς τιμημένα . . . Πρόσμενε! ἄμα τὸν εἶδεν
ὁ Κούτσαβλος, τὸν ἐπρόκοψε πάλιν . . . Σοῦ εἶν' ἓνας!
Εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁποῦ ἔσπασε τὸ σπατί τῶν
δύο ἐκεῖνων γυναικῶν εἰς τὰς ὑποίας ἔχω ἐνοικιασμένῃ
μὴν κάμερη καὶ κάθουνται, ἐπάνω εἰς τὸ τέταρτο πλά-
τωμα.

— Ποῖαι γυναῖκες; Ἄ! αἱ δύο ἐκεῖναι γυναῖκες, ὁποῦ
ἡ νεωτέρα σοῦ ἔκαie τὴν καρδιά, γέρο παμπόνηρε . . . ὁποῦ
τὴν εὗρισκες εὐμορφῇ . . .

— Εἰς τὸ ἐξῆς δὲν ἔχει πλέον νὰ καύσουν τὴν καρδίαν
κάνενός, ἐπειδὴ ἡ μητέρα πρέπει ἕως τώρα νὰ τὰ ἐστία

τώσε, καὶ ἡ κόρη βαστά λιθάνι καὶ κερί καὶ αὐτή. Ὡς
χάσω κάμυια δεκαπενταριά ἡμερῶν ἐνοῖκι, ὅμως νὰ μὲ
πάρῃ ὁ διάβολος ἂν δώσω κ' ἐγὼ ὁβολὸ διὰ νὰ τὰς θά-
ψουν! . . . Αὐταῖς ταῖς ἡμέραις γάνω πολλά, χωριστὰ τὰ
γλυγοῦδια ὅπου ἔχω κ' ἐσένα καὶ ζητεῖς νὰ μοῦ πρῶγες...
καὶ μὲ στέλλεις καὶ εἰς τὴν μάννα καὶ εἰς τὴν ἀδελφή
σου . . . Σοῦ λέγῶ δᾶ, ποῦ σὰς πῶρα! . . . Ἐξέτος τὴν
ἐπηρεάζαμεν . . .

— "Ὅλο παράπονα εἶσαι, γέρο Μικοῦ! ἔχεις πλοῦτη
ὅπου δὲν κ' ἐξυρεῖς τί νὰ τὰ κάμης . . . Αἱ! νὰ μὴ σ' ἐμ-
ποδίζω! . . . ἔχε 'γεια.

— Καλὰ ὅπου τὸ ἐνθυμήθηκες!

— "Ὅταν μοῦ φέρης τὰς νέας μου παραγγελιαῖς, νὰ
γνωρίζεις νὰ μοῦ εἰπῇς καὶ πῶς 'περὰ ἡ μάννα καὶ ἡ
Πλωσκῶ . . . τί;

— "Εἰ ἂν ἔμπορῶ ἄς κάμω καὶ ἀλλέως . . .

— "Α! ἐλησμόνησα! Καὶ ὁ γέρο Μικοῦ, κατὰ μιᾶς
καὶ εἰς' ἐδῶ, ἀγγράσέ μου ἓνα κεινούριο κασκέττο ἀπὸ
βελοῦδα τῆς Σκωτίας, ὅπου νὰ ἔχη ἀπ' ἐπάνω καὶ φούν-
τα· αὐτὸ ὅπου φορῶ κατήντησε διὰ πέταγμα.

— "Ακουσέ με! ἀστεύζεται;

— "Ὅχι, γέρο Μικοῦ, δὲν ἀστεύζομαι· ἤθελα ἓνα κα-
σκέττο ἀπὸ βελοῦδα τῆς Σκωτίας . . . Μοῦ ἀρέσει νὰ
ἔναι τέτοιο.

— "Ἀλλὰ δὲν μοῦ λές ὅτι ἐσύ ζητεῖς νὰ μὲ σβύσης
κατὰ κράτος!

— Αἱ, γέρο Μικοῦ, ἐδῶ δὲν ἔχει λόγια πολλά· ναί, ἡ
ὄχι. Ἐγὼ δὲν σ' ἐπίασα ἀπὸ τὸν λαιμὸ . . . μόνον . . .
αἱ, αὐτὸ φθάνει.

Βλέπων ὁ κλεπταποδότης ὅτ' ἦτον εἰς τὴν διάκρισιν
τοῦ Νικόλα, ἠγέρθη, φοβηθεὶς μὴ τὸν ζητήσῃ καὶ ἄλλα
πράγματα ἂν εἰσέτι διέμενε.

— "Ἀς ᾔναι πλέον καὶ τὸ κασκέττο, τὸν λέγει· ἀλλὰ

κύτταζε καλά· ἂν μοῦ ζητήσης καὶ ἄλλο τι, δὲν ἔχει τίποτε . . . νὰ τὸ ἔξυρῃς· καὶ ἂς γίνη ὅ,τι γίνη· θὰ χάσης καὶ σὺ ὅσον ἐγώ.

— Μείνε ἥσυχος, γέρο Μικῷ, καὶ δὲν σὲ κάμνω ἐγώ νὰ τραγουδήσης παρὰ νῶ ἀπ' ἐκεῖνο ὅπου ἤμπορεῖς, ἐπειδὴ χάνεις τὴν φωνή σου, καὶ εἶναι κρίμα· τραγουδεῖς τόσο ἐυμορφα!

Ὁ κλεπταποδόχος ἐξῆλθεν ἀναστέλλων τοὺς ὤμους ἐκ τοῦ θυμοῦ του, καὶ ὁ φύλαξ ἐλθὼν παρέλαβε τὸν Νικολαν εἰς τὸ ἐνδοτερον.

Καθ' ἣν στιγμήν ὁ γέρον Μικῷ ἐξήρχετο, ἰδοὺ ἡ Γελασίνα.

Ὁ φύλαξ, ἀνὴρ τεσσαρακοντούτης, παλαιὸς στρατιώτης, τραχὺς τὴν μορφήν καὶ δραστήριος, ἐφόρει ἐν ἐνδύματι ἐν σχήματι βέστας, ἐν κασκέττον καὶ ἐν πανταλόνιον κυανῷ, μὲ δύο ἀργυροῦς ἀστέρας, κεντητοὺς ἐπὶ τοῦ περιλαμίου καὶ ἐπὶ τῶν ἀναστρόφων τοῦ ἐνδύματός του. Εἰς τὴν θέαν τῆς νεαρᾶς ῥαπτρείας μας, τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἠλαρύνθη, καὶ γλυκεῖαν διεδήλωσε συμπάθειαν πρὸς αὐτήν· τὸν ἤρεσκειν ἡ εὐγένεια καὶ ἡ ἀγαθωσύνη μεθ' ὧν ἡ Γελασίνα ἐπαρηγόρει τὸν Γερμανὸν ὁσάκις ἤρχετο εἰς τὸ ἐντευκτήριον καὶ συνωμίλει μετ' αὐτοῦ.

Ἀλλὰ καὶ τὸν Γερμανὸν αὐτὸς τὸν ἐθεώρει ὡς διάσημον δεσμιώτην· τοῦ νέου τούτου ἡ γλυκύτης, χρηστότης καὶ μελαγχολία ἐνέπνεον πρὸς τοὺς ἐπιστάτας τῆς φυλακῆς τὴν πλείστην συμπάθειαν· πλὴν, τὴν συμπάθειαν ταύτην ἐπρόσεχον νὰ μὴ τὴν ἀποδεικνύωσι, φοβούμενοι μήπως οἱ ἀποτρόπαιοι σύντροφοί του λάβωσιν ἀφορμὴν ζήλειας κατ' αὐτοῦ, ὡς εἶχον καὶ ὑπονοίας ἐναντίον του, καὶ τὸν βλάψωσι.

Ἐξῶ ἔβρεγε ῥαγδαίως· ἀλλὰ χάρις εἰς τὰ ὑψηλά της κρόταλα καὶ εἰς τὸ ἀλεξίβροχον, ἡ Γελασίνα ἠψήφησε γενναίως καὶ ἄνεμον καὶ βροχήν.

— Τί ἀγρεία ἡμέρα, καλή μου δεσποσύνη! τὴν εἶπεν ὁ φύλαξ μὲ καλωσύνην· Διὰ νὰ ἐκθαίνῃ τις ἐξω μὲ τοιοῦτον καιρὸν πρέπει νὰ ἔχῃ πολλὰ γενναίαν καρδίαν!

— Δὲν σὰς λέγω . . . ἀλλὰ καὶ ὅταν κάνεις συλλογίζεται ὅτι θὰ προξενήτῃ τὴν χάριν εἰς ἓνα πτωχὸν νέον φυλακισμένον, ὀλίγον προσέχει εἰς τὸν καιρὸν, σὰς βεβαιῶ.

— Ἀνάγκην δὲν ἔχω νὰ σ' ἐρωτήσω ποῖον ἦλθεν πάλιν νὰ ἰδῇς . . .

— Μάλιστα . . . Εἶναι καλὰ ὁ πτωχὸς μου ὁ Γερμανός;

— Νὰ σοῦ εἰπῶ. Ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπου εἶμαι ἐδῶ φύλαξ εἶδα πολλοὺς νὰ τοὺς φέρουν ἐλεεινοὺς, λυπημένους... μάλιστα ὅμως περνοῦν τρεῖς ἡμέραι, καὶ τοὺς βλέπεις, μὲ τὴν συνανατροφὴν τῶν ἄλλων, καὶ γίνονται πλέον φαιδραὶ ἀπ' ἐκείνους . . . Ὁ Κ. Γερμανός ὅμως ἐξ ἐναντίας, ὅσον περνοῦν αἱ ἡμέραι, τόσο γίνεταί πλέον σκυθρωπὸς καὶ ἀπαρηγόρητος.

— Τί δυστυχία!

— Ὅσάκις εἶμαι διακρισμένος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μετὰ εἰς τὰς αὐλὰς, τὸν βλέπω μὲ τὴν ἄκρα τοῦ ὀφθαλμοῦ μου, πάντοτε, πάντοτε ὀλομύναχον· δὲν σχετίζεται μὲ κανένα . . . Ἐγὼ σὲ εἶπα καὶ ἄλλοτε νὰ τὸν συστήρῃς νὰ μὴν ἀποφεύγῃ τοιοῦτοτρόπως τοὺς ἄλλους . . . ἐπειδὴ θὰ τοὺς καμῇ ὅλους ἐχθροὺς . . . Καί, καὶ μὲν τρεχόμεθα πάντοτε ἀπ' ἐπάνω των, ὅμως τὸ κακὸν γίνεταί ἄνευ σόου.

— ὦ! Θεέ μου! Καὶ δὲν τοῦ τὸ ἐσώσῃς; ἐγὼ τοῦ τὸ εἶπα, ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπερικήσῃ τὴν ἀποστροφήν του πρὸς αὐτοὺς τοῦ ἀνθρώπου.

— Κάμνει κακὰ . . . κακὰ . . . Τοὺς παροργίζει.

— Νὰ ἡμπορούσε κάνεις τοῦλάχιστον νὰ παρακαλέσῃ νὰ τὸν βάλουν εἰς κανένα μέρος χωριστόν!

— Σοῦ εἶπα ἐγὼ, πρὸ δύο τριῶν ἡμερῶν, ἐπειδὴ παρετήρησα τοὺς κακοὺς σκοποὺς τῶν ἄλλων ἐναντίον του, νὰ ἔμβῃ εἰς τὸ μέρος ὅπου ὀνομάζομεν ἐδῶ πιστόλαν,

δηλαδή εἰς μίαν κάμερην χωριστήν, πλὴν ὕστερα ἐσυλλογίσθηκα ὅτι δὲν ἔμεινε καμμία εὐκαιρὴ, ἐπειδὴ τὰς ἐπιδιορθώνουν.

— Ἀλλ' αὐτοὶ οἱ κακοὶ ἄνθρωποι εἶναι ἱκανοὶ νὰ τὸν θανατώσουν! ἀνέκραξεν ἡ Γελασίνα, καὶ οἱ ὀρθαλμοὶ τῆς ἐνεπλήσθησαν δακρύων. Ἄν εἶχεν αὐτὸς ὁ νέος κανένα μέσον δυνατὸν, δὲν μὲ λέγατε εἰς τί ἤμποροῦσε νὰ τὸν σταθῇ αὐτὸ χρέσιμον;

— Εἰς τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ μεσολαβήσῃ νὰ τὸν βάλουν εἰς καμμίαν κάμερην τῆς πιστύλας, νὰ τοῦ πληρώσῃ αὐτὸς τὰ ἐνστικτὰ του.

— Καὶ τώρα λοιπόν;

— Τώρα ἀπὸ τὰ δύο τὰ ἐν' ἣ πρέπει νὰ προσπαθήσῃ νὰ φιλιωθῇ μὲ τοὺς ἄλλους, ἢ νὰ πληρώσῃ νὰ ἐμβῇ εἰς τὴν πιστύλαν, ὅταν διορθώσουν καὶ ταῖς ἄλλαις κάμεραις. Παγαίνω νὰ τὸν κράξω. Πλὴν, ἀκουσε καλῆτερα, εἶπεν ὁ φύλαξ μεταστραφεὶς· δὲν ἔμειναν πλέον εἰμὴ δύο μόνον ἐδῶ, οἵτινες συνομιλοῦν μὲ τοὺς φυλακισμένους των . . . πρόσμενε ν' ἀναχωρήσουν . . . ἄλλοι σήμερα δὲν θὰ ἔλθουν . . . ἔπειτα κράξω τὸν Κ. Γερμανόν, καὶ συνομιλεῖτε μὲ τὴν ἡσυγίαν σας . . . Ἢμπορῶ μάλιστα, ὅταν μείνετε μόνον, νὰ τὸν ἐμβάσω καὶ μέσα εἰς τὴν διάδον, ὥστε μόνον μία σειρά καγκέλων νὰ σὰς χωρίζῃ ἀντὶ δύο σειρῶν.

— ὦ! κύριε, πόσον εἶσθε καλὸς . . . πόσον σὰς εὐγνωμονῶ . . .

— Σιωπὴ νὰ μὴ σε ἀκούσουν οἱ ἄλλοι καὶ ζηλεύσουν. Κάθησε ἐκεῖνὰ, εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ξυλίνου αὐτοῦ ἐδωλίου καὶ ἄρα φύγουν αὐτὸς ὁ ἄνδρας καὶ αὐτὴ ἡ γυναῖκα, παγαίνω νὰ τὸν κράξω.

Ὁ φύλαξ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ καθισμὰ του ἔνδοθεν τοῦ διαδρόμου, ἡ δὲ Γελασίνα ἐπορεύθη περιλύπως καὶ ἔλαβεν θέσιν εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ἐδωλίου, τὸ ὅποτον ὑπάρχει ἵνα κάθηνται οἱ ἐπισκεπτόμενοι.

Ἐὼς ἡ ῥάπτριά μας περιμένει τὸν Γερμανόν, ὡς δώσω-
 μεν ἀκρόασιν εἰς τὰς ὀμιλίας τῶν δεσμωτῶν οὔτινες εἶχον
 μένει εἰς τὸ ἐντευχτήριο μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ
 Νικόλα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΔΡΙΜΥΞΥΔΗΣ.

Ὁ πλησίον τοῦ Νικόλα ἱστάμενος δεσμώτης ἦτον ἄ-
 νηρ τεσσαρακοντούτης, ἰσχνὸς καὶ εὐτελής, ἀλλὰ φυσιο-
 γνομίας ἐξυπνοῦ, εὐφυοῦς, χαροποιᾶς καὶ σκωπτικῆς· εἶ-
 χεν ἐν στόμα μέγα μέγα, ὅπου ἐφαίνοντο σπάνιοι τινες ὀ-
 δόντες· ἐνῶ δ' ἐλάλει περιέστρεφεν αὐτὸ δεξιόθεν καὶ ἀ-
 ριστερόθεν, ὡς ἐν γένει συνειθίζουσιν οἱ συνεχῶς ἀποτεινό-
 μενοι πρὸς τὸν ὄχλον εἰς τὰς τριόδους· ἡ μὴτη του ἦτο
 συμκή· ἡ κεφαλὴ του μεγάλη καθ' ὑπερβολήν, καὶ διόλου
 σχεδὸν φαλακρά. Ἐφόρει ἐν παλαιῶν γιλέκιον ψαρόν, ἐν
 πανταλόνιον δυσδυναγνώστου χρώματος, εἰς χίλια μέρη
 ἐπιδιορθωμένον· οἱ πόδες του ἦσαν γυμνοί, μελανοὶ ἀπὸ
 τοῦ ὕψους, ὀμιεκαλυμμένοι ἀπὸ παλαιοῦπανα, καὶ φέροντες
 ἐμβάδας ξυλῖνας.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος Ἐλευθεράκης Γογέρτης καλούμενος, καὶ
 μετονομασθεὶς Δριμυξυδῆς (Pique Vinaigre), ἦτο πρῶ-
 τον ἐξ ἐκείνων οὔτινες παριστῶσιν εἰς τὸν δρόμον ταχυ-
 δακτυλουεργικά παιγνία, ἐπομένως κατεδικάσθη εἰς φυλα-
 κισμὸν πολυχρόνιον, ἐπὶ κατηγορίᾳ ὅτι μετῆρχετο κίβδη-
 λα, ἐπομένως ἀπελύθη, καὶ τῶρα πάλιν συνελήφθη ἐπὶ
 κλοπῇ. Ὁ Δριμυξυδῆς λοιπὸν, φυλακισθεὶς ἐκ δευτέρου
 πρὸ τινων ἡμερῶν ἐσυνειθίζε, πρὸς διασκέδασιν τῶν ἐν τῇ

φυλακῇ συντροφῶν του καὶ πρὸς Χρηματικὸν του ὄφελος
νὰ τοῖς διηγείται παραμύθια.

Παραδοξὸν εἶναι ὅτι οἱ ἐξωλέσματοι αὐτοὶ ἄνθρωποι
οἱ μέχρι τοῦ μυελοῦ τῶν κοκκάλων διεφθαρμένοι, οἱ κλέ-
πται καὶ φονεῖς αὐτοὶ, ἀγαποῦν τὰ διηγήματα, καὶ πρὸ
πάντων ἐκεῖνα εἰς τὰ ὅποια ὑπάρχουσιν αἰσθήματα γεν-
ναῖα, ἥρωικά, καὶ εἰς τὰ ὅποια ἡ ἀδυναμία καὶ ἡ ἀγαθό-
της νικῶσι τὴν ὀμότητα, ἡ εὐρισκουσιν ἐκδικητὴν κατ'
αὐτῆς. Τὸ αὐτὸ θεωρεῖται καὶ εἰς τὰς γυναῖκας. Εἶναι
δὲ τοῦτο φυσικὴ ἔσως ὁρμὴ πρὸς τὸ καλὸν, δάκτυλος θεοῦ
μυστηριώδης.

Ὁ Δοιμυξυδὴς λοιπὸν ἐπέδιδε πρὸ πάντων εἰς αὐτὰ
τὰ ἥρωικά διηγήματα, ὅπου ἡ ἀδυναμία, ὑπερὸν ἀπὸ χι-
λίας περιπατείας, θριαμβεῖ ἐπὶ τοῦ καταδυναστεύοντος
αὐτῇ. Περιπλὸν ὁ Δοιμυξυδὴς μετεχειρίζετο εὐστοχώ-
τατα τὴν εἰρωνείαν, ἐξ οὗ καὶ τὸν ἐδόθη τὸ ἐπίθετον.

Εἶπομεν ὅτι εἰσῆλθεν αὐτὸς εἰς τὸ ἐντετυκτήριο. Ἀπέ-
ναντί του, ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τῶν καγγέλων, ἔστατο
μία γυνὴ τριακονταπενταετῆς περίπου μορφῇ ὡχρᾷ,
ἀλλὰ γλυκεῖας καὶ συμπαθητικῆς, ἐνδεδυμένη πενήγρην
ἀλλὰ καθάρια, καὶ ἔκλαιε πικρῶς κρατοῦσα τὸ μανδύλιν
ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν της.

Ὁ Δοιμυξυδὴς τὴν ἔβλεπε μὲ ὕψος ἀνυπομονησίας καὶ
ἀγάπης ὁμοῦ.

— Αἰ, Γιαννοῦλα, τὴν λέγει, μὴν ἦσαι δὲ παιδί! δε-
καῖξη τώρα χρόνους ἔχομεν νὰ ἰδῇ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον μὰς
ἂν βρῶς καὶ τώρα τὸ μανδύλι εἰς τὰ μάτια σου ἀκα-
τάπαυστα λοιπὸν πῶς θὰ γνωρισθοῦμεν;

— Ἀχ, Δευτεράκη, ἄχ, ἀδελφέ μου . . . τὰ δάκρυα
μὲ πνίγουν καὶ νὰ ὁμιλήσω δὲν ἠμπορῶ.

— Ἀμ' εἶσαι λωλή! . . . Τί ἔχεις καὶ κλαῖς;

Ἡ γυνὴ τότε ἐσπόγγισε τὰ δάκρυά της, διέκοψε τοῦ

λουγμούς της, καὶ ἀτενίσασα πρὸς αὐτὸν μὲ ἐκπληξὺν ἐπα-
νελάθε·

— Τί ἔγω καὶ κλαίω; Νὰ σὲ βλέπω πάλιν εἰς τὴν
φυλακὴν, ἀπὸ δεκαπέντε χρόνους ἑκαμὲς μέσα . . . καὶ
τί ἔγω καὶ κλαίω;

— Τῶνόντι· μόλις εἰν' ἕξ μῆνες ὅπου ἐβγῆκα ἀπὸ τῆς
κεντρικῆς φυλακῆς τῆς γῶρας Μελοῦνου . . . χωρὶς νὰ ἤλ-
πορέσω νὰ ἔλθω εἰς τὰ Παρίσια νὰ σὲ ἰδῶ· μοῦ ἦταν ἀπη-
γορευμένο νὰ πατήσω εἰς τὴν πρωτεύουσαν.

— Ἀλλὰ τί ἑκαμὲς, χριστιανέ μου, πάλιν καὶ σ' ἐξα-
νάβαλαν; Διατί νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸ Βουργανσῆ, ὅπου σὲ εἰ-
χαν σταθεῖ ὑπὸ ἐπιτήρησιν;

— Διατί νὰ φύγω; . . . Ἐξώτα με προτύτερα διατί
νὰ πάγω ἐκεῖ;

— Αἶ, ναι, διατί;

— Πρῶτον μὲν, ἀδελφὴ μου, κατὰ μιᾶς καὶ ὑπέρχουν
μεταξὺ τῶν δύο μας αὐτὰ τὰ κἀγκελα, ὑπόθεσε μὲ τὸν
νό σου ὅτι σ' ἀγκάλιασα, σ' ἐφιλήσα, καθὼς κάμνουν
δύο ἀδελφία ὅταν ἔχονα βλέπωνται ὑστερον ἀπὸ ἓνα αἰῶ-
να. Ἀς ὁμιλήσωμεν τώρα ἓνας ὅπου ἦταν εἰς τὴν φυλα-
κὴ τοῦ Μελοῦνου καὶ ὅπου τὸν ὠνόμαζαν Κούτσαβλο,
μοῦ εἶπεν εἰπεῖ, ὅτι εἰς τὸ Βουργανσῆ εὐρίσκατο κάποιος
ὅπου ἐβγῆκε παλαιότερον ἀπὸ τὸ κἀτεργο, γνωστός του, ὁ
ὅποιος ἐδίδε δουλειὰ εἰς ὅσους ἐβγαίναν ἀπὸ ταῖς φυλα-
καῖς· τοὺς ἐβάλλε κ' ἐδούλευαν ψιμαῦθι (σουλιμαῖ) . . .
Ἐξεύρεις τί θὰ εἰπεῖ νὰ κατασκευάζῃ κανεῖς ψιμαῦθι;

— Ὁχι.

— Μία τέχνη τοῦ διαβόλου· ὅσους τὴν κάμνουν, μέσα
εἰς ἓνα μῆνα, ἢ δύο, τὸ πολὺ, τοὺς πιάνει ὁ κωλικόπορος
τοῦ μοιλιουῖ . . . Εἰς τοὺς τρεῖς κωλικοπιασμένους πάν-
τοτε ὁ ἓνας θὰ τὰ τσιττώσει . . . Ἦγουν, διὰ νὰ μὴν
εἰπῇ κανεῖς ψεύματα, τὰ τσιττώνουν καὶ οἱ ἄλλοι δύο . . .
πλὴν μὲ τὴν ἀνάπαυσί τους . . . τάχα μὲ τὸν καιρὸ

τους . . . Τραβούν εμπρός, και βασιούν κάνένα χρόνο, ενάμισι τὸ πολὺ . . . Ὅμως πληρώνονται καλὰ καλῆ-
τερα παρὰ εἰς κάθε ἄλλη τέχνη, καὶ εἶναι πολλοὶ μάνας
υἱοί, ὅπου βασιούν καὶ δύο καὶ τρεῖς χρόνους . . . Αὐτοὶ
ὅμως εἶναι οἱ παλαιῖκοι, οἱ πρωτόγεροι τῶν ψιμυθῶδων.
Ἀποθαίνουν, δὲν σοῦ λέγω . . . ὅμως δὲν ὑπηρεροῦν πολὺ
ἀπὸ τὸν χωλικόπονο.

— Καὶ διατί νὰ πιάσῃς μία τέχνη τόσο ἐπικίνδυνη, ὅπου κάνεις ἀποθάνει;

— Ἀλλ' τί ἤθελες νὰ κάμω ; Ὅταν ἐπῆγα εἰς τὸ Μελοῦνον δι' ἐκείνη τὴν ὑπόθεσι τῶν κιβδηλῶν νομισμάτων, ἤμουν ἀπ' ἐκείνους ποῦ κάμνουν εἰς τὸν δρόμον παιγνιδία ταχυδακτυλουργικά. Καὶ ἐπειδὴ τις εἰς τὴν φυλακὴν δὲν ἐπερνοῦσεν ἡ τέχνη μου, καὶ δὲν ἔχω δύναμι παρὰ ὅση εἶναι τοῦ ψύλλου διὰ νὰ μὲ βάλουν εἰς κανένα βαρὺ ἐργόχειρο, μ' ἐβάλαν νὰ κάμνω παιγνιδάκια τῶν παιδιῶν ἦταν ἓνας κατασκευαστὴς ἀπὸ τὰ Παρίσια, τοῦ ὁποῦ ἐδίδε χέρι καλῆτερά νὰ παραγγέλλῃ εἰς τοὺς φυλακισμένους νὰ τοῦ κατασκευάζουν τὰ νευρόσπασά του, ταῖν τρουμπέτταις του ταῖς ξύλιναις, καὶ τὰ σπαθιά, παρρημοίως ξύλινα. Σοῦ ἔκαμα ἑὴν τέτοια πράγματα μέσα εἰς τοὺς δεκαπέντε χρόνους ἀναριθμητὰ μίς ὀλοκλήρου συνοικίας τῶν Παρισίων τὰ παιδιὰ θὰ εἶχαν νὰ παίζουν... τρουμπέτταις μάλιστα ἂν εἶπῃς... Ἀλλ' ῥουκάναις ! . . . Με δύο μόναις ὁποῦ ἐκατασκευάσα ἡμποροῦσαν νὰ βάλουν ἓνα τράτευμα ἐμπρὸς τόσον μεγάλας . . . Ἀπὸ ὃ καὶ τοῦ ἐκαίρου μου τῆς φυλακῆς ἐτελείωσα, νάσου ἐγὼ ἐβγαίνω πρωτομάστορος εἰς ταῖς τρουμπέτταις τῶν δύο σολιδιῶν. Με δίδουν νὰ ἐκλέξω διὰ νὰ κατοικῶ εἰς μίαν ἀπὸ ταῖς τρεῖς τέσσαρες χωροπούλαις ὁποῦ μοῦ εἶπαν, ὅλαις σκράντα λεύγας μακρὰν ἀπὸ τὰ Παρίσια. Τρόπον διὰ νὰ ζήσω ἄλλον δὲν εἶχα παρὰ τὸ νὰ κατασκευάζω παιγνιδάκια τῶν παιδιῶν . . . Ἄν λοιπὸν ὑποθέσῃς ὅτι ὅλοι οἱ κάτοικοι

τῆς χωροπούλας, ἀπὸ τοὺς γέρους ἕως τὰ μωρά. ἤθελαν νὰ κάμουν τουρλουτουτοῦ με ταῖς τρουμπέτταις μου, μόλις πάλιν ἤθελα νὰ ἐβγάζω τὰ ἔξοδά μου· ἀλλὰ δὲν ἤμπορούσα νὰ κάμω ἓνα ὁλόκληρον τόπο νὰ παίξῃ τρουμπέττα ἀπὸ τὸ πρωτὶ ἕως τὸ βράδυ. ἤθελαν μοῦ εἰπεῖ· Τί διὰβολο! ἐσύ θέλεις ἐδῶ νὰ μᾶς ξεμωσάνῃς ὅλους.

— Παναγία μου! Πάντοτε ἀσεύζεται αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

— Ἀμὴ τί; θέλεις νὰ κλαίω; Τέλος πάντων, ἔλεπωντας ὅτι καὶ ἡ ταχυδακτυλουργία μου δὲν ἐπερνοῦσε εἰς ἓνα χωρὶὸ σαράντα λεύγαις μακρὰν ἀπὸ τὰ Παρίσια, ἐζήτησα τὴν ἄδειαν νὰ πάγω εἰς τὸ Βωγιανσὴ νὰ δουλεύω τὸ ψιμμύθι. Τί νὰ κάμῃς! Πάντοτε, ὅσον καὶ νὰ ᾔναι, ζῇ κανεῖς ἕως νὰ τὰ τσιττώσῃ, κ' ἐπροτιμούσα αὐτὸ παρὰ κλέπτῃς· ἐπειδὴ διὰ κλέπτῃς δὲν εἶμαι ἀνδρεῖος, οὐδὲ τόσο δυνατός. Καὶ αὐτὸ ὅπου ἔκαμα καὶ θὰ σοῦ διηγηθῶ τώρα, ἔτυχε ἐκ περιστάσεως.

— Ἀλλὰ καὶ ἀνδρεῖος καὶ δυνατός νὰ ᾔσουν, δὲν ἐκλεπτες ἐσύ ποτέ.

— Λές νὰ μὴν τὸ ἔκαμνα;

— Ναί, ἐπειδὴ κατὰ βᾶθος δὲν εἶσαι ἄνθρωπος κακός· εἰς τὰ κίβδηλα εὐρέθηκες βιασμένος, καὶ διὰ τοῦτο.

— Ναί, κόρη μου, πλὴν ἄκουσε. Δεκαπέντε χρόνους κλεισμένος ὁ ἄνθρωπος μέσα εἰς μίαν φυλακὴν κεντρικὴν... τὸν κάμνουν καὶ μαυρίζει ὅταν τὸ τσιμποῦκι αὐτὸ ποῦ βαρῶ, ὅσον ἄσπρος καὶ νὰ ἦταν ὅταν ἐμβῇκε μέσα· ὅταν ἐγὼ ἐβγῇκα ἀπὸ τὸ Μελοῦνον δὲν ἦμουν ἄξιος διὰ νὰ κλέψω ἤμουν δειλός.

— Καὶ πῶς, ἀφοῦ ᾔσουν δειλός, ἐπῆγες κ' ἐπίασες μίαν τέχνην θανατηφόρον; Νὰ σὲ ἀκούῃ. Λευτεράκη, κανεῖς... μόνος σου παραστήνεις τὸν ἑαυτὸν σου κακὸν ἄνθρωπον.

— Στάσου νὰ ἰδῇς ὅσον ἤμουν ὅταν τὴν σουλῆγα, αὐ-

νατος και ἀχαμνός, εἶχα μίαν ιδέα . . . δὲν ἤξεύρω ἀπὸ ποῦ τὴν εἶχα τὴν ιδέαν αὐτή, ὅτι ἐμένα δὲν θὰ μὲ πιάσει ὁ κωλικόπονος τοῦ μολυβιοῦ, καὶ ὅτι θὰ γίνω κ' ἐγὼ ἓνας ἀπ' ἐκείνους τοὺς γέρο ψιμμουθάδαις . . . Μετρῶ τὰ λοιπὸν τί χρήματα εἶχα, ἐπειδὴ εἶχα συναγμένα μερικὰ ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ὅπου ἐδιηγούμην τὸ βράδυ παραμυθία, καὶ μοῦ ἐδίδαν ὅ,τι ἤθελε καθένας . . .

— 'Θυμᾶσαι. Λευτεράκη, ὅπου μᾶς ἔλεγες αὐτὰ τὰ παραμυθία καὶ σὲ ἔκρουε καὶ ἡ μητέρα;

— Τὴν πτωχὴ τὴν καλὴ γυναῖκα! ἀμὴ δὲν ἐνθυμούμαι; Δὲν τῆς εἶπαν ποτὲ, πρὶν ἀποθάνῃ, ὅτι μὲ εἶχαν εἰς τὰ Μελοῦνον;

— Ποτὲ ἐκείνη ἕως εἰς τὰ ὑστερινὰ τῆς σ' ἐνόμιζεν εἰς τὰ νησιά.

— Τί τὰ θές, κόρη μου, ἐμένα μὲ ἀφάνισεν ὁ πατέρας μου, ὅπου μ' ἐμάθε κ' ἐγὶνα μῆκος (paillasse) δια νὰ μ' ἔρχῃ μαζὶ τοῦ ἐκεῖ ὅπου μ' ἔκαμνε ταῖς τερατουργίαις τοῦ, ὅπου ἔτρωγε σουππὶ κ' ἐβγάζε ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ φωτιά· δηλαδὴ, δὲν μοῦ ἐδίδε καιρὸν νὰ συνανατρεφώμαι κ' ἐγὼ μὲ τὰ παιδιὰ τῶν μεγάλων ὑπουργῶν τῆς Γαλλίας, καὶ ἀπέκτησα συντρόφους κακοὺς. Ἀλλ' ὅς ἐλθω πάλιν εἰς τὸ Βουγιανσῆ ἀφοῦ ἐβγήκα ἀπὸ τὸ Μελοῦνον μετρῶ τὸ λοιπὸν τὰ χρήματα. Ὑπερον ἀφοῦ δεκαπέντε χρόνους καθίστη κανεὶς εἰς τὸ κλουβί, νὰ σοῦ εἰπῶ, εἶναι ὀικαιον νὰ ἴσῃ ὀλίγον τὸν ἀέρα τοῦ, νὰ τὸ ρίψῃ εἰς τὴν ἕσση· μάλιστα ἐγὼ ὅπου ἐσκόπευα νὰ ἐμβῶ εἰς τὸ ἐργασάσιον τοῦ ψιμμουθιοῦ, καὶ ἦτο κίνδυνος νὰ μὴ ζήσω πολὺ . . . τί ἤθελαν τότε νὰ μοῦ χρησιμεύσουν τὰ χρήματα; . . . σ' ἐρωτῶ νὰ μοῦ εἰπῆς . . . Τί τὰ θέλεις, φθάνω εἰς τὸ Βουγιανσῆ σχεδὸν χωρὶς λεπτὸ· γυρεύω τὸν Τριχιᾶ, τὸν φίλον τοῦ Κούτσαβίλου, τὸν διευθυντὴ τοῦ ἐργασασίου . . . Δουλὸς σας ταπεινός! μὴτ' ἐργασάσιον ψιμμουθιοῦ, μηδὲ τίποτε· εἶχαν ἀποθάνει ἑνδεκα ἑνομμάτοι

μέσα εἰς τὴν χρόνον· πόσον ὅπου ὁ Τριχιάς ἐκλείσει τὸ ἐργαστήρι. Εὐρίσκομαι τὸ λοιπὸν εἰς τὴν μέσση τοῦ χωριοῦ χωρὶς ἄλλο τίποτε διὰ ζουρὴ νὰ πῶ παρὰ τὴν τέχνη ὅπου ἤξευρα, νὰ κάμνω ξύλιναις τρομπέτταις, καὶ τὴν ἀποδείξιν μου ὅτι ἡλευθερώθηκα ἀπὸ τὴν φυλακὴ διὰ μόνην συστατικὴν γραφὴ μου. Ζητῶ νὰ εὕρω κάμνιμα δουλειᾶ . . . φέξε μου κ' ἐγγλίστησα· ὅποιον ἐπλησιάζω, ἐβάζε τὸ χέρι του εἰς τὴν τσέπη του διὰ νὰ μὴ τὸν κλέψω. Ὁ ἓνας μ' ἔλεγε κλέπτη ἀπ' ἐδῶ, ὁ ἄλλος κρεμάλια ἀπ' ἐκεῖ, ἄλλος κατεργάστη. Εἶδα καὶ ἀποεῖδα κ' ἐγὼ, καὶ μία καὶ δύο, καὶ χωρὶς τὴν ἄδειαν τῆς κυβερνήσεως, παίρνω τὸν δρόμον κατὰ τὰ Παρίσια, νὰ ἡμπορέσω νὰ εὕρω δουλειᾶ. Ἐπρόσεγα μὴν ἰδῶ χωροφύλακα εἰς τὸν δρόμον· καλὴ τύχη καὶ δὲν μὲ ἀπάντησε κανένας ἕως πλησίον εἰς τὰ Αὐτωίλια (Auteuil). Ὁ δρόμος, ζεύρεις, ὁ πολὺς μ' ἔκαμε κ' ἐπεινασα . . . διαβολομένη πείνα, καὶ ἤμουν φορεμένος . . . νὰ . . . καθὼς μὲ βλέπεις, πολυτελέστατα (καὶ ὁ Δριμυζύδης ἐβόων ἐπάνω εἰς τὰ ῥάκη του βλέμμα σκωπτικόν). Λεπτὸς καὶ ποῦ ἐφάνη! Δὲν εἶχα οὔτε ἓνα διὰ τὴν κρεμάλια . . . Ὁ διάβολος ἐκείδω μ' ἐκούνησε . . .

— Σιωπα, ἀδελφέ μου, σιωπα, εἶπεν ἡ ἀδελφὴ του φοβουμένη μηπως ὁ φύλαξ, ὅστις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦτον ἀκριτὰ μακρὰν τοῦ Δριμυζύδη, ἀκούσῃ τὴν κινδυνώδη ταύτην ἐξομολόγησιν.

— Φοβεῖται μὴ με ἀκούσουν; ἐπανέλαβε. Μὴ σε μέλη κ' ἐγὼ δὲν τὰ κρύπτω. Μ' ἐπικσαν ἐπάνω εἰς τὴν δουλειᾶ· δὲν ἡμποροῦσα ν' ἀρνηθῶ τίποτε· τὰ ὡμολόγησα ὅλα καὶ ἡξεύρω τί με προσμένει· ὁ λογαριασμός μου εἶναι καμωμένος.

— Παναγία μου! ἐπανελάβεν ἡ ἀθλία γυνὴ κλαίουσα, μὲ πόσῃ ἀταραξίαν τὰ διηγείσαι, μὲ τί κοῦο αἶμα...

— Ὑπόθεσε ὅτι τὰ ἐδιηγούμουν μὲ αἶμα ζεστό· αἶ, τί

ἤθελα νὰ κερδίσω ; . . . Γιαννούλα . . . μὴ γίνεσαι δὲ μωρὸ παιδί· τί ἐκατάλαβες ; ἐγὼ τῶρα θεs νὰ σὲ παρηγορῶ ;

Ἡ ἀθλία γυνὴ ἐτπόγγισεν ἐκ νέου τὰ δάκρυά της καὶ ἐστέναξε.

— Διατί λές, ἐπανεῖλαβεν ὁ Δριμυξίδης· μοῦχρωμα. εἰπέ, ἔρθεσα εἰς τὰ Αὐτώλια κατακουρασμένος· καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤθελα νὰ ἐμβῶ εἰς τὰ Παρίσια ἂν δὲν ἐνύκτωνε καλὰ, ἐκάθισα ἀπ' ὀπίσω ἀπ' ἓνα φράκτη διὰ νὰ ξεκουρασθῶ ῥιγᾶκι καὶ νὰ συλλογισθῶ πῶς νὰ κάμω. Ἐκεῖ ὁποῦ ἐσυλλογίζούμουν, ἀποκοιμοῦμαι· ἀκούω ἐκεῖ δὲ μία φωνὴ καὶ ἐξυπνῶ. Ἦταν νύκτα· γῆνω τὸ κύτί μου . . . ἓνας ἄνδρας καὶ μία γυναῖκα ὠμιλοῦσαν εἰς τὸν δρόμο ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ φράκτου. Ὁ ἄνδρας ἔλεγεν εἰς τὴν γυναῖκα· — Ποῖος θὰ ἔλθῃ τῶρα νὰ μᾶς κλέψῃ ; χίλιας φοραῖς δὲν ἀφήσαμεν τ' ὅσπῃτι ὀλομόναχο ; — Ναί, ἀποκρίνεται καὶ τοῦ λέγει ἡ γυναῖκα, ἀλλὰ δὲν εἶχαμεν ποτε ἑκατὸ φράγκα μέσα εἰς τὸ συρτάκι τῆς σκευοθήκης μας. — Ζῶον ὁποῦ εἶσαι, καυμένη ! καὶ ποῖος τὸ ζεύρει ; εἶπεν ὁ ἄνδρας. — Ἄς ἦναι, ἐπανεῖλαβεν ἡ γυναῖκα· καὶ ἐτραβίζαν ἐμπρός. Μίαν τέτοιαν εὐκαιρίαν καλὴν ποῦ τὴν εὔρισκα ἐγὼ ἄλλοτε ; Κίνδυνος κανένας δὲν ὑπῆρχε. Προσμένω καὶ μακρύνεται ὀλίγον τὸ ἀνδρόγυνον, ἐπειτα ἐκβαίνω ὀπισθεν ἀπὸ τὸν φράκτη μου· βλέπω ὡς εἴκοσι πατήματα παρέκει ἓνα μικρὸ ὀσιτάκι χωρικό· βέβαια αὐτοῦ θὰ ἦ-αν τὰ ἑκατὸ φράγκα, ἐπειδὴ ἄλλη σέγγη παρ' αὐτὴν δὲν ὑπῆρχεν ἐπάνω εἰς τὸν δρόμο· τὰ Αὐτώλια ἦταν ὡς ἑκατὸν βήματα μακρὰν ἀπ' ἐκεῖ . . . Λέγω τὸ λοιπὸν μὲ τὸν ἑαυτὸ μου· Καρδιά, Λευτέρη, δὲν ὑπάρχει ψυχὴ, καὶ εἶναι νύκτα· ἂν δὲν ἔχουν κανένα σκύλον φυλάκτορα (ζεύρεις ὅτι πάντοτε τοὺς σκύλους ἐγὼ τοὺς ἐφοβούμουν) ἡ δουλειὰ ἐτελείωσε. Καλὴ τύχη καὶ δὲν ὑπῆρχε σκύλος. Διὰ νὰ βεβαιωθῶ καλῆτερα, κτυπῶ τὴν θύ-

ρα, κάνεις Αεθαίνω τότε θαῤρος. Τὸ παράθυρο, ἓνα χαμη-
λὸ, ἦταν κλειστό· περνῶ μία τὸ ραβδί μου ανάμεσα, τὸ
σπῶ, κ' ἐμβαίνω μέσα εἰς μία κάμερη· εἶχεν ὀλίγη φω-
τιὰ εἰς τὴν γωνιά κ' ἐφώτιζεν ὀλίγον· βλέπω μία σκευο-
θήκη, πλὴν κλειδιωμένη· ξεχαρβαλώνω τὰ συστάρια της
μὲ μία μεγάλη μασιά, κ' εὐρίσκω ανάμεσα εἰς τὰ ρούχα
τὰ χρήματα βαλμένα μέσα εἰς ἓνα τσουράπι· δὲν γὰρ
καιρὸν νὰ ζητήσω ἄλλο τίποτε, ἀλλὰ πηδῶ ἀπὸ τὸ πα-
ράθυρο . . . καὶ πίπτω . . . ἂν τὸ εὖρης ποῦ ; . . . Ἰὰ
ἰδὲς τί ἔχει νὰ εἰπῇ κακοτυχία !

— Ποῦ ἔπεσες ;

— Ἰσα ἴσα ἐπάνω εἰς τὸν ὄμο τοῦ φύλακος τοῦ χω-
ριοῦ.

— Τί δυστυχία !

— Ἦταν φεγγάρι· με εἶδε τὴν στιγμὴν ὅπου ἔδραι-
να ἀπὸ τὸ παράθυρο, με τσακώνει . . . Ἦταν ἓνας ὁποῦ
ἔτρωγε δέκα ὠτὰν ἐμένα . . . δειλὸς, ἑξέυρης, ἐγὼ, τέκο-
μαι χωρὶς κάμμιαν ἀντίστασι. Ἐκρατοῦσα ἀκόμη τὸ τσου-
ράπι εἰς τὸ χέρι μου· ἀκούει τὰ χρήματα ὅπου ἐκουδούνι-
ζαν, τὰ παίρνει καθὼς ἦταν, τὰ βάζει εἰς τὸν τουρβά του
καὶ με βιάζει νὰ τὸν ἀκολουθήσω εἰς τὰ Αὐτώλια. Φθά-
νομεν εἰς τοῦ δημάρχου με συνοδείαν παιδιῶν τοῦ δρομου
καὶ χωροφυλάκων ὅσων θέλεις· παγαίνουν ἔπειτα καὶ προ-
σμένουν ἐκείνους ὁποῦ ἐκλεψα εἰς τὸ 'σπίτι των' ὅταν ἐ-
πέσεισαν, εἶπαν τὰ πράγματα ὡς ἦταν . . . Ν' ἀρνηθῶ . .
καὶ πῶς ν' ἀρνηθῶ ; ἦταν ἀδύνατον· τὰ συνομολογῶ ὅλα,
ὑπογράφομαι εἰς ταῖς προκοπαῖς μου, μοῦ βάζουν τὰ χέ-
ρια εἰς τὰ μάνταλα . . . καὶ δρόμο . . .

— Καὶ τώρα πόσον καιρὸν θὰ μείνης εἰς τὴν φυλακή ;

— Τὸν καιρὸ μὴν τὸν ἐρωτᾷς· εἶναι κάμποσος.

— Πόσος ;

— Λέν θὰ ᾔναι πλέον φυλακή.

— Ἀμὴ τί θὰ ᾔναι ;

— Ὁ δικη-όρος μου μοῦ εἶπε ὅτι, ἐπειδὴ εἶναι τώρα δευτέρα φορά ὅπου με πιάνουν, καὶ τώρα ἔτυχε νὰ σπάσω παράθυρο διὰ νυκτὸς εἰς ἓνα σπῖτι κατοικημένο καὶ νὰ κλέψω . . . θὰ ἔχω δεκαπέντ' ἔως εἴκοσι χρόνους κάτεργο, καὶ θὰ με ἀνεβάσουν καὶ εἰς τὸ τραπέζι, νὰ με κωμωδῶσιν κάμποσο ὁ κόσμος.

— Κάτεργο ; ἀλλὰ σὺ, πόσον ἀδύνατος, θ' ἀποθάνῃς ἐκεῖ μέσα, ἀνέκραξεν ἡ δυστυχὴς γυνὴ με φωνὴν κλαυθμηχαίν.

— Ἀμ' ἂν ἐπήγαινα ἐκεῖ ὅπου κατασκευάζουν τὸ ψιμυῖθι ; . . .

— Κάτεργο, καλὸ, κάτεργο !

— Αἶ, κάτεργο, τί ; φυλακὴ ἀνθρωπικὴ ; φορεῖς μὴ καζάκια κόκκινη ἀντὶ μαύρης . . . Ἐπειτα θὰ βλέπῃς κἀνείς καὶ τὴν θάλασσα, ὅπου εἶμαι περίεργος νὰ τὴν ἰδῶ . . .

— Θὰ σε ἀνεβάσουν καὶ εἰς τὸ τραπέζι . . . νὰ σε βλέπῃ ὁ κόσμος . . . ὦ, Θεέ μου, Θεέ μου ! Καὶ ἡ ἀθλίξις ἐπανέλαβε τοὺς θρήνους τῆς.

— Νὰ τα πάλιν . . . Μὰ Γιαννοῦλα, ἄρῃς αὐτὰ . . . ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας θὰ περάσω ἐκεῖ ἐπάνω . . . ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι κἀνείς καθιρός. Ἐπειτα ἐγὼ εἶμαι συνειδησιμμένος νὰ βλέπω συναγμένο πλῆθος τριγύρω μου. Ὅταν ἔκαμνα ταῖς ταχυδακτυλουργίαις μου εἰς τὴν μέσῃ τοῦ δρόμου, μ' ἐτριγύριζεν ἓνας κόσμος καὶ τότε, φαντάζομαι πάλιν ὅτι ταχυδακτυλουργῶ. Τέλος πάντων σφαλῶ καὶ τὰ μάτια μου τὸ κάτω κάτω, καὶ θὰ ᾔδει το ἴδιο ὥσάν νὰ μὴ μ' εἶλεπε κἀνείς.

Ἐμίλει ὁ ταλασίπωρος μετὰ τοσούτου κυνισμοῦ, διότι μᾶλλον ἤθελε νὰ παρηγορήσῃ τὴν ἀδελφὴν του διὰ τῆς ἐπιπλάστου αὐτῆς ἀδιαφορίας του, παρὰ ν' ἀθωώσῃ τὸν ἑαυτὸν που. Εἰς τοὺς λαβόντας τὴν ἑξίν των ἡθῶν τῆς φυλακῆς, τωόντι τὸ κάτεργον δὲν εἶναι ἄλλο εἰμὴ μεταβολὴ πολιτείας, μεταβολὴ καζάκας, ὡς ἔλεγεν ὁ Δριμουξόδης ἐν συνειδήσει. Πολλοὶ μάλιστα δεσμεῶνται τῶν φυλα-

κὼν τοῦ ἐσωτερικοῦ προτιμοῦν τὸ κἄτεργον, διὰ τὴν θεωρώδη ζωὴν τὴν ὁποῖαν ἐκεῖ διαγροῦσι, καὶ πολλάκις κήρυττον ἀποπείρας φρόνου, διὰ τὴν ἀποσταλῆθαι εἰς τὴν Βίβλιν ἢ εἰς τοὺς πολὺς παρθαλασσίους ὅπου ὑπάρχουσι κἄτεργα.

Ἄλλ' εἰς τὰς φυλακὰς, θέλουσιν μᾶς εἶπαι, εἰν' ἐλευθεροῖ. Ναί, ἐλευθεροῖ μίαν ἡμέραν . . . τὴν κυριακὴν ἀλλ' ἡ κυριακὴ εἶναι ἡμέρα ἀναπαύσεως καὶ πρὸς τοὺς ἐν τῇ κατέργῳ.

Ἀλλὰ δὲν ἔχουσι τὸ αἶσχος, τὸν στιγματισμόν; Καὶ τί εἶναι τὸ αἶσχος καὶ ὁ στιγματισμός; πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἀθλίους, τῶν ὁποίων ἡ ψυχὴ καθυμναῖται ἀποσταλμένηται, καὶ οἱ ὅπου διαβαίνουσιν ὅλους τοὺς βῆμας τῆς ατιμίας εἰς τὸ ἀλλήλοδιδασκτικὸν αὐτὰ σχολεῖον τῆς διαφύσεως, ὅπου οἱ πλεον ἄνθρωποι εἶναι οἱ μᾶλλον σεβόμενοι.

Τοιαῦτα εἶναι αἱ συνέπειαι τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ ποινικοῦ μας συστήματος. Ὁ φυλακισμὸς εἶναι ἡττώσις τὸ κἄτεργον . . . πολλάκις τὸ ἔχουσι . . .

— Εἰκοσι χρόνους εἰς τὸ κἄτεργον! Θεέ μου, ἡσέμου, ἐπανελάμβανεν ἡ τάλαινα τοῦ Δοιμυξόδη ἀδελφεῖ.

— Ἀλλὰ μὴν κάμνεις ἔτσι, Γεανναῖλια! Θαῖσαι ὅτι θά μού διδῶν βραιαῖς δουλειαῖς; ἐγὼ εἶμαι ἀδύνατος· ἀν δὲν ἔχη ἐκεῖ μέσα κανένα ἐργαστασίον ὅπου νὰ κατασκευάζουν προυμπέτται, καθὼς εἰς τὸ Μελοῦνον, θά μὲ βάλουν εἰς κάμνιν ἐλαφρὴ δουλειά . . . νὰ κυττάζω τοὺς ἄρρώστους. Ἐγὼ εἶμαι ἀπειρακτός, ὑπὸς πολὺν θά διηγοῦμαι καὶ ἐκεῖ παραμύθια καθὼς διηγοῦμαι ἐδῶ, θά σύρω τὴν ἀγάπην τῶν ἐπιστατῶν καὶ τῶν συντρόφων μου, καὶ θά σοῦ στέλλω συχνὰ καρῦνδία ἰνδικά, εὐμορρα σκαλισμένα, καὶ κουτάλια ἀχυρόπλεκτα διὰ τοὺς ἀνεψιούς καὶ τὰς ἀνεψιάς μου. Τέλος πάντων, εὐρέθηκα εἰς τὸν χορό, πρέπει νὰ χορέψω.

— Ἄν μοῦ ἔγραψες δύο λόγια, ὅτι ἤθελες νὰ ἔλθῃς εἰς τὰ Παρίσια, ἤθελα κάμει κάθε τρόπο νὰ σὲ κρύψω ἕως νὰ εὗρῃς μία δουλειά.

— Βεβαίαια, καὶ ποῦ ἀλλοῦ ἤθελα ὑπάγει; κοντά σου πάντοτε ἐσκόπευα νὰ ἔλθω, ἀλλ' ὄχι δὲ καὶ μὲ ἄδεια γέροντα· ἐπειδὴ, ἀφ' ὅ,τι καταλαβαίνω ἀπὸ τὰ φορτωτά σου, δὲν θὰ ἔχῃς καὶ σὺ, πτωχὴ, τοὺς τρόπους ἀφθοναί. Καὶ τί κρύβουν δὲ τὰ παιδιὰ σου; ὁ ἄνδρας σου;

— Μὴν ἐρωτᾷς διὰ τὸν ἄνδρα μου.

— Πάντοτε μεθοῦσα; κρεῖμα! ἐνῶ ἔχεις τόσον καλὰ τὴν τέχνην του.

— Τὰ τί ὑποφέρω, τὰ τί ὑποφέρω! Καψὸ Λευτεράκη, δὲν ἔχω μόνο τὴν ἰδική σου λύπη νὰ μὲ τυραννῇ.

— Τί; ὁ ἄνδρας σου...

— ἔχει τώρα τρεῖς χρόνους ὅπου μὲ ἄφηνεν ἀφοῦ ἐπώλησεν ὅλα ὅσα εἶχαμεν· καὶ τώρα ἔχω τὰ παιδιὰ του χωρὶς τίποτε ἄλλο, παρὰ μία ψάθα διὰ νὰ κοιμῶνται ἐπάνω.

— Ἄ, ἐγὼ δὲν τὸ ἤξευρ' αὐτό.

— Δὲν σοῦ τὸ εἶπα διὰ νὰ μὴν πικραθῇς... Τί ὄρε-
λῃς καὶ ἂν σοῦ τὸ ἔλεγα...

— Καψὸ Γιαννοῦλα!... Καὶ τώρα πῶς ζῆς μὲ τὰ τρία σου παιδιὰ;

— Ἐπήγαυα κ' ἐδούλευα κρῆσσια· ἐκέρδιζα τὸ ψωμί μου μόλις καὶ μετὰ βίας· ἦταν κάποιαις γειτόνισσαις ὅπου ἐρύλαγαν τὰ παιδιὰ μου ἐνόςω εἰλεπα ἐῖπω, πλην ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνδρός μου, τὸ ἔχασα καὶ αὐτό.

— Καὶ διατί;

— Ἐκεῖνος ὅπου μοῦ ἐδίδε κ' ἐδούλευα εἶπε μίαν ἡμέρα εἰς ἕνα ἄρχοντα, γινώριμόν του, τὴν κατάστασίν μου τὴν εἰλεηνή, ὅπου ἔφυγεν ὁ ἄνδρας μου καὶ μὲ ἄφηκε μὲ τρία παιδιὰ. Μίαν ἡμέρα γυρίζω εἰς τ' ὄσπίτι, καὶ τί νὰ ἰδῶ; ὅλα μου τὰ πράγματα καινούρια· ἕνα καλὸ κρεβάτι,

σκέψι. θουγικά' τὰ εἶχε στείλει ὅλα ὁ ἀρχιωντας ἐκεῖνος·
μὴ ἐλευθερὸν εἰς συμπάθειαν διὰ τὴν κατὰστασιν μου.

— Εὐχὲ του! . . . Ἀλλὰ πῶς νὰ μὴ μοῦ γράψῃς καὶ
ἐμένα, νὰ μοῦ εἰπῇς ὅτ' ἦσαν στενοχωρημένη; Ἀντὶ νὰ
ἐξοδεύσω ἐκεῖνα τὰ χρήματα τοῦ κακοῦ, ἤθελα σὲ τὰ
στείλῃ.

— Ἐγὼ, ἐλευθερὸν, νὰ ζήτησω ἀπ' ἐσένα φυλακωμένον
χρήματα . . .

— Καὶ βέβαια. Ἀμ' ἐγὼ ἐπρέπουμαι μ' ἐξοδα τῆς
κοσμενέσεως· ὅτι ἐκερδίξα ἦσαν παραπάνω δι' ἐμένα·
γνωρίζοντας ὅτι ὁ γαμβρός μου ἦτο καλὸς δουλευτὴς καὶ
ὁ κομπικεσά ἐξαρετὴ, ἤμεν ἄνδρας καὶ τὰ ἔραγα. βλε-
πεις, ὅσα εἶχα κερδίσει.

— Ὁ ἄνδρας μου, καὶ μὲν ἦτο τεχνίτης καλός, ἀλλὰ
παραλυμένος. Τέλος πάντων, χάρις εἰς τὴν ἀνέλπιστον
ἐκείνην βοήθειαν, ἀνέλαβα τὰ ὑστέρημα· ἡ μεγάλη μου
κορη ἤρχησε νὰ κερδίζῃ κάτι· τί ἤμεθα καλὰ τὰ παι-
διά μου παστρικά φορεμένα, δὲν τοὺς ἔλειπε τίποτε. Ἐ-
βλῆκα νὰ βάλω καὶ κατὰ μέρος τριανταπέντε πράγματα,
ὅτε ἰδοὺ καὶ ἔρχεται πάλιν ὁ ἄνδρας μου. Εἶχα ἓνα χρυ-
σὸ νὰ τὸν ἰδῶ. Ἐρχεται, ἀδελφέ μου, μ' εὕρισκει καλὸν
συγμυρισμένη, θρονίζεται εἰς τὸ ὅπιτι μου, μοῦ παίρνει τὰ
χρήματα μου, μεθαυριὰ ἀπὸ τὸ πρωὶ εἰς τὸ βράδυ χω-
ρὶς τελείως νὰ φροντίζῃ διὰ δουλειά, καὶ ὅσαις φοραῖς
τοῦ ἐπαραιπονοῦμαι μὲ δέρνει.

— Μωρὲ, τὸν διεστραμμένο!

— Δὲν φθάνει αὐτό, ἀλλὰ φέρει καὶ εἰς μία κάμαρη
τοῦ ὀπιτιοῦ μας μία γυναῖκα παράλυτη ὅπου τὴν εἶχε καὶ
ἐξουσε μαζὴ της· καὶ ἀρχίζει, ἀδελφέ μου, καὶ ἐξαναρρω-
λεῖ ἓνα ἓνα τὰ πράγματά μου. Προβλέπωντας τὴν νέαν
πάλιν δυστυχίαν ὅπου ἐπ' ἔργαίνα νὰ καταντήσω, ἐρωτῶ
ἓνα δικηγόρον, ὅπου ἐκάθητο μέσα εἰς τὸ ἴδιον ὀπίτι, τί
νὰ κάμω διὰ νὰ ἐμποδίσω τὸν ἄνδρα μου τοῦ νὰ μὲ φέ-

ρη πάλιν, έμένα και τὰ παιδιὰ μου εἰς τὴν ἐσχάτην δυστοχίαν.

— Τὸ πρᾶγμα ἦταν ἀπλούττατον . . . ἔπρεπε νὰ ἐκβάλῃς τὸν ἄνδρα σου ἐξω τοῦ ὀσπιτιοῦ σου.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα. Ὁ δικηγόρος εἶπεν, ὅτι ὡς ἄνδρας μου εἶχε τὸ ἐλεύθερον νὰ διαθέτῃ τὰ τοῦ ὀσπιτιοῦ μου ὅπως θελή, καὶ νὰ κἀθίσται μέσα χωρὶς νὰ κόμην δουλειὰ· ὅτι ἦτο δυστύχημα, ἀλλ', ἐξ ἀνεγκύτης ἔπρεπε νὰ κλίνω τὸν αὐχένα· ὅτι ἡμπορούσα νὰ ζήτῳ νὰ μᾶς χωρίσουν, ἐξ αἰτίας τῆς γυναικὸς ὑποῦ εἶχε μαζὶ του . . . ἀποῦ μάλιστα εἶχα καὶ μάρτυρας ὅτι αὐτὸς με δέρνει, πλην ἔπρεπε νὰ ὑπάγω εἰς τὰ κριτήρια, καὶ αὐτὸ ἤθελε μὲ φέρει ἐξῶδα πολλά, τοῦλάχιστον πεντακόσια πεντακόσια πρᾶγμα διὰ νὰ μεθ' δοθῇ ἡ χάρις. Ἀκούεις! ἐγὼ τότε μόλις νὰ κερδίζω εἰς ἓνα χρόνον! Ποῦ να τα εἶδω; Νὰ δανεισθῶ, ἀν' αὐτὸ ἐδάνειζαν . . . ἀλλὰ καὶ να μοῦ ἐδάνειζαν, τὰ δανεικὰ δίδονται ὀπίσω . . . Καὶ πεντακόσια πρᾶγμα τότε ἤθελα ἐγὼ ἀξιωθῇ ν' ἀποκητῇ! . . .

— Εἶναι ἓνας τρόπος νὰ μαζεύσῃ κανεὶς πεντακόσια πρᾶγμα, εἶπεν ὁ Δριμουξυδὴς μετὰ πικρίας· ἀλλὰ πρέπει νὰ κρεμάσῃ πρῶτον τὸ στομάχι του διὰ κανένα χρόνον εἰς τὸν τοίχον . . . νὰ ζῇ ἀπὸ ἀέρα, καὶ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν νὰ δουλεύῃ. Παράξενο πρᾶγμα πῶς δὲν σοῦ ἔδωκεν ὁ δικηγόρος καὶ αὐτὴ τὴν συμβουλήν.

— Πάντοτε ἀγαπᾷς ν' ἀστεϊζέσαι . . .

— Αὐτὴν τὴν σοφίαν ὅμως δὲν ἀστείζομαι ἐγὼ . . . ἀνέκραξεν ὁ Δριμουξυδὴς μετ' ἀδημονίαν· ἐπειδὴ εἶναι μέγα ἀδίκον αὐτὸ, νὰ ἦναι οἱ νόμοι τόσοι ἀκριβοὶ διὰ τοὺς πτωχοὺς. Κύτταξε τώρα . . . Ἐσὺ εἶσαι μία γυναῖκα τιμημένη, ὅπου δουλεύεις μετ' ὅλας σου τὰς δυνάμεις ν' ἀναθρέψῃς τὰ παιδιὰ σου καθὼς θέλει ὁ Θεός . . . Ὁ ἄνδρας σου εἶναι μεθυστὴς, παραλυμένος, σὲ δέρνει, σοῦ καταξο-

δειξάτω, ὅτι ἔχεις εἰς τὴν κεφαλὴν παγαίνεις εἰς τὸ δικαστήριον . . . νὰ σὲ ὑπερασπίσῃ . . . Τί γινύσκουν καὶ σοὺ λέγουν οἱ κριταῖδες; Ναι, ἔχεις δίκαιον, ὁ ἄνδρας σου εἶν' ἓνας κριτάρας, τὸν διορίσαντες. Ἀλλὰ διὰ νὰ κάμωμεν αὐτὸ τὸ δῶκεναι χρειάζονται πεντακῆσια δραχμαί. Πεντακῆσια δραχμαί, πρωτοδιαβόλου οὐκί! Καὶ μὲ αὐτὰ ἡ γυναῖκα ζῇ χρόνον ὀλίγον . . . Καλὰ λέγει ἓνας λόγος: Εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ὑπάρχουν δύο εἰδὼν ἄθροιστοι ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους χρειάζονται, καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι εἶναι ἄξιοι διὰ κέρματι.

Ἡ Γέλασια, μὴν καὶ σῖνους, μὴ ἔχουσα ν' ἀκούσῃ ἄλλον τινα, ἐπρόσβηεν εἰς οὐκὴν τὴν ὀμίλιαν τῆς δυστύχου γυναικὸς ταύτης καὶ τὴν ἐλυπήθη καιρίως. Ἐσκέσθη δὲ ν' ἀναφέρῃ τὴν ἀθλιότητα ταύτην εἰς τοὺς Ρωδῖταις, καὶ ἄρσεν τὸν ἴδῃ, μὴ ἀντιβάλλουσα ὅτι ἤτελεν αὐτὸς σπένδει εἰς βουθειάν της.

Ἐκινήθη λοιπὸν νὰ πλησιέσῃ ἐπὶ μᾶλλον πρὸς τὴν ὀμίλιαν ἀδελφὴν τοῦ Δρυμζῦδου, ἀλλ' εἰς τὴν σπηραὴν ἐκίνησεν ἰδοῦ, κατὰ δυστυχίαν, εἰσέρχεται εἰς τὴν ἐνταυκτήριον καὶ ἄλλος ἄθροιστος ζήτων νὰ ἴδῃ ἓνα δεσμώτην, τὸν ὁποῖον καὶ ἐπλήγαν ἀμέσως νὰ κορῶσαι, καὶ λαμβάνει καὶ οὗτος θέσιν εἰς τὸ ἐδῶλιον, μετὰ τῆς Γιαννούλας καὶ τῆς ῥαπτρίας.

Αὕτη, εἰς τὴν θέαν τοῦ νεωστὶ ἐλθόντος ἐδείξε θαυμασμόν, φόβον σχεδόν. Ἀνεγνώρισεν εἰς αὐτὸν ἓνα ἐκ τῶν δύο ἐκείνων ἐμποροφυλάκων, οἵτινες εἶχον ἔνθει νὰ συλλάβωσι τὸν Μορέλ διὰ καταδουρῆς τοῦ Ἰακώδου φερανδου. Ἡ περίστασις αὕτη, ἀναπολήσασα εἰς τὴν Γέλασίαν τὴν θλιβεράν ἐκείνην σκηνὴν, τὴν κατέστησε μελαγχολικωτέραν. Μακρυνθεῖσα ὅσον ἡδύνατο ἐκ τοῦ καθίσαντος πλησίον της, ἡ ῥάπτρια ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου, καὶ ἐβυθίσθη πάλιν εἰς τοὺς πενθίμους της συλλογισμούς.

— "Α! Γιαννούλα, επανέλαβεν ὁ Δρμιυζύδης, ἡ χαρωπὴ καὶ σκωπτικὴ τοῦ ὁποίου μορφὴ ἐσκυθρώπασε διὰ μιᾶς· δυνατὸς δὲν εἶμαι οὔτε ἀνδρεῖος, ἀλλὰ νὰ ἤμουν παρὼν τὴν ὥραν ὅπου ὁ ἀνδρας σου σ' ἐτυραννοῦσε καθὼς μοῦ λές, εἰς τὴν ζωὴ μου τὸν ἔτρωγα μὲ τὰ ὀδόντια μου. Ἀκούεις ἐκεῖ! . . . ὅμως καὶ τοῦ λόγου σου ἐφρόνηκες πρὸς αὐτὸν παντάπασι πάλιν καλὴ. . .

— Ἀμὴ τί θέλεις νὰ κάμω;

— Νὰ κρύβεις τὰ χήματά σου.

— Τα ἐκρυπτα ἐγὼ, πλὴν μ' ἐδερνε καὶ τοῦ ἐλεῖναι ποῦ τὰ ἔχω. Καὶ δὲν ὠμολογοῦσα διότι μ' ἐλαμνε νὰ πονῶ, ἀλλὰ διότι ἐσυλλογίζουμουν, ἂν μοῦ σπάσῃ κἀνενα χέρι, πῶς πλέον θὰ ἐργάζωμαι νὰ τρέφω τὰ παιδιὰ μου; Ἐκεῖνος ὅμως ἐπαίρνε τὰ φουστανάκια των καὶ ἐπηγραινε καὶ τὰ ἐπωλοῦσε, καὶ τὰ χρήματα τὰ ἐξεφάντωνε μὲ τὴν καλὴν του.

— Ταλαίπωρη, μαρτύριο ὅπου τὸ ἔσυρες! Τέλος πάντων, τί ἀπέκαμες; πῶς ἐγλύτωσες τὴν τραχηλιά σου ἀπ' αὐτόν;

— Μὲ ἄρξασε πάλιν μόνος του καὶ ἐφυγε, ἀφοῦ ἐπώλησε ὡς καὶ τὴν κοιτίδα τοῦ μωροῦ μου. . . Ὅταν ὅμως συλλογισθῶ καὶ τὸ ἄλλο ὅπου ἠθέλησε νὰ κάμῃ, τὸ χειρότερον ἀπ' ὅλα. . .

— Τί;

— Ὅμως εἰς αὐτὸ δὲν ἔπταιεν ἐκεῖνος· ἔπταιεν ἐκείνη ἡ ἀχρεῖα γυναῖκα ὅπου τὸν ἐπαρρακιννοῦσε· ἀλλέως δὲν ἦταν λόγια διὰ νὰ τὰ λέγῃ κἀνεὶς. Μοῦ λέγει μίαν ἡμέρα· "Ὅταν κἀνεὶς ἔχῃ μίαν κόρη ὡσὰν τὴν ἰδική μας, καλοῦτσικη, δεκαπέντε χρονῶν, εἶναι ἀνοχσία νὰ μὴν ὠρελθῇ ἀπὸ τὴν ὠραιότητά της. "

— "Α! ἐνόησα. . . Ἀφοῦ ἐπώλησε τὰ πράγματα τοῦ σπιτιοῦ ἠθέλησεν ὁ ἀνθρωπος νὰ πωλῇ καὶ τὰ σώματα τοῦ σπιτιοῦ! . . .

— "Όταν ήκουσα τούτο, τὸ αἷμά μου ἀνέβηκε νὰ με πνίξῃ, καὶ (τὴν ἀληθεία) τὸν ἔκαμα κ' ἐκείνον κ' ἐκοκκίνισεν ἀπὸ τὴν ἐντροπή του· ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀχρεία ἐκείνη γυναικῶς του ἀνεκχώρησεν εἰς τὴν ἐριλία μας, καὶ ἔλεγε καὶ καλὰ, ὅτι ὁ ἄνδρας μου ἤμπορούσε νὰ κάμῃ τὴν κόρη του ὅ,τι ᾔθελε, τῆς ἐψάλα τῶσα, ὥστε ὁ ἄνδρας μου μ' ἐδεῖρε, καὶ ἀπὸ τότε πλέον δὲν τοὺς ἐξαναεῖδα.

— Νὰ σοῦ εἰπῶ, Γιαννοῦλλα: ἐδῶ μέσα εἰς τὴν φυλακὴν ὑπάρχοντι ἄνθρωποι καταδικασμένοι διὰ θέα χρόνους, ὅπου δὲν ἔκαμαν ποτὲ ὅσα ἔκαμεν ὁ ἄνδρας σου... Αὐτοί, τοῦλάχιστον, μόνον τοὺς ξένους ἐκδύουν... ἐκείνου ὅμως τὰ πράγματα ἐγὼ ἀκόμη δὲν τὰ ἤκουσα'...

— Κατὰ βάθος δὲν ἦτο κακός· αἱ κακαὶς γνωριφαὶς τοῦ καπηλείου εἶναι ὅπου τὸν ἐχάλασαν... Τέλος πάντων ἔφυγε, δοῦξ σοι ὁ Θεός... Μὴν ἔχοντες ν' ἀγοράσωμεν στρώμα διὰ νὰ κοιμώμεθα, ἐπειδὴ μόλις ἐγὼ καὶ ἡ Κατερίνα μου, ἡ μεγάλη μου κόρη, ἤμπορούσαμεν νὰ κερδίζωμεν τὸ ψωμί μας καὶ τὸ ἐνοῖται, ἐκπαινούμεθα ἐπάνω εἰς τὰ ἄχρυα, τὰ ὁποῖα ἐμαζεύαμεν ἀπὸ τὴν θύραν ἐνὸς πραγματευτῆ ὅπου ἐκάθητο ἐκεῖ κοντά.

— Ἴδε, ἰδέ! κ' ἐγὼ νὰ πετάξω τὰ χρήματά μου τοῦ κακοῦ!

— Αἰ, ὑπομονή! τὸ ἤξευρες τοῦ λόγου σου ὅτ' ἤμεθα εἰς τέτοια κατὰστασι; Τί τὰ θές, βάλλομεν ὅλα μας τὰ δυνατὰ εἰς τὴν δουλείᾳ, ἐγὼ καὶ ἡ Κατερίνα μου... Τὸ ταλαίπωρο καὶ ὅλα! δὲν ἤξεύρεις τί παιδί εἶναι! Νὰ ἔχῃ τὰ μάτια του πάντοτε προσηλωμένα ἐπάνω εἰς τὰ ἰδικά μου διὰ νὰ κάμῃ τὴν παραμικρά μου ἐπιθυμία. Ποτὲ δὲν τὸ ἤκουσα νὰ ἐβγάλῃ ἀπὸ τὸ στόμα του μία λέξι πικρὴ, ἕνα παράπονο, καὶ μολοντοῦντο εἶδε καὶ αὐτὸ τί ἐστὶ πενία... ἀπ' αὐτὴν τὴν ἡλικίαν· δεκαπέντε χρόνων! "ὦ! μεγάλη παρηγορία εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπο νὰ ἔχῃ ἕνα τέτοιο παιδί.

— Φαίνεται ότι σου μοιάζει καθ' ὅλα. Δόξαζε και τὸν Θεό, ὅπου σου ἔδωκεν αὐτὴν τὴν παρρηγορίαν.

— Σὲ βεβαίω, περισσότερο λυπούμαι δι' αὐτὴν παρὰ διὰ τὴν ἐαυτοῦ μου· ἔχει τώρα δύο μῆνες ὅπου δὲν ἐσώλησε τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὴν δουλειά· μία φορὰ τὴν ἐβδουμάδα παχαίνει καὶ σαπουνίζει τὰ ὀλίγα φορέματά μας εἰς ταῖς πλύσας ὅπου εἶναι μέσα εἰς τὸν παταμό, καὶ πληρώνομεν δι' αὐτὸ τρεῖς σολδιὰ τὴν ὥραν· ἔπειτα πάλιν δουλεῖ αὐλόπητη. . . Τώρα ἐγὼ δὲν λυπούμαι ὀλίγον καὶ δι' ἐσένα, ἀδελφέ μου, ὅπου σε βλέπω ἔδω καὶ δὲν ἔχω νὰ σε βοηθήσω εἰς σχεδὸν τίποτε. . . Μολοντοῦτα θὰ προσπαθήσω. . . καὶ θὰ κάμω.

— Καὶ νομίζεις ὅτι ἐγὼ ἤθελα δεχθῆ τὸ παραμικρό; Πά! ἐξ ἐναντίας, ἕως τώρα ἔπερνα εἰς σολδιὰ διὰ κάθε ζευγάρι αὐτιά, καὶ τοὺς ἔλεγα τὰ παραμυθία μου, εἰς τὸ ἐξῆς τοὺς ζητῶ ἢ νὰ μου διδῶν δύο ἢ δὲν ἔχει τίποτε. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο σ' ἐλαφρόνω ἀπὸ κάμποσο ἔξωθ. Δουλεύεις πλέον καὶ τοῦ λόγου σου ὅσον ἔμπορεῖς, καὶ ὁ Θεὸς πάλιν τὰ οἰκονομεῖ. . . ἐκτός ἂν ἔχνα κατασθῇ τοῦ ἀνδρός σου νὰ ἔλθῃ κάμυραν ἡμέραν καὶ νὰ σ' ἐκθύσῃ ἐκ νέου. . . ἢ νὰ πωλήσῃ τὴν κόρη σου ὡς ἐπώλησε τὰ ὑπάρχοντά σου.

— Ὅσον δι' αὐτό, κάλλιον μὲ σκοτώνει προτίτερα! . . .

— Δὲν σε σκοτώνει, παρὰ πωλεῖ τὴν Κατερίνα σου. . . Δὲν εἶναι ἄνδρας σου; κάμνει ὅ,τι θέλῃ. Ὅριζει νὰ διαθέσῃ τὰ πράγματα ὅπως ἀγαπᾷ, καθὼς σου εἶπε καὶ ὁ δικηγόρος, ἐνόσω δὲν εἴσθῃ χωρισμένοι κατὰ νόμον· καὶ ἐπειδὴ, διὰ νὰ χωρισθῇτε κατὰ νόμον, ἔπρεπε νὰ ἔχῃς νὰ δώσῃς πεντακόσια φράγκα καὶ δὲν τὰ ἔχεις, ἀνάγκη πᾶσα νὰ τὰ ὑποφέρῃς· ὁ ἄνδρας σου ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πάρῃ, ἂν θέλῃ, τὴν κόρη σου ἀπὸ τ' ὅσπῃ σου καὶ ὅπου θέλῃ νὰ τὴν ὑπάγῃ. . . Καὶ ἀφοῦ μία τὴν λάβῃ

ς τὰ χέρια του καὶ τὴν ἀναγκάστη ἕνα δὺς φορὰς, τὶ θὰ
ἔλθοι κ' ἔκλεινε τὴ δυστυχισμένη. . .

— Θέλω, θέλω! Καλέ, είναι δυνατόν να γίνουν όλα τα πράγματα; Δεν υπάρχει δικαιοσύνη...

— Δικαιοσύνη! εἶπεν ὁ Δομνῆντος βαλὼν χροῖατα
καρδανιστῶν. Ἡ δικαιοσύνη εἶναι καθὺς τὸ κρίνει... ἡ ποῦ
δὲν ἔμπορὲ εἶναι πτωχὸς ἢ ἀφράστῃ ἐκείνης μόνον ὅταν
πείσεται νὰ σὲ σταῖναι εἰς τὰ Μελῶντον, νὰ σὲ ἀνέξ-
του εἰς τὸ σκεῖλον τοῦ στυγερῆς τοῦ, ἢ νὰ σὲ βροῦναι
εἰς τὰ κότερρα... Μόνον αὐτὰ καὶ τὰ διδοῦν χάρισμα
... Ἀκροῦται καὶ τὸν ἰακχὸν χάρισμα καὶ τὸν κατὰ...

... Πότιστε βλέπετε γέγραμπα... Κοιτάστε! κοιτάστε! έπρόθεσεν ο Δουκυδής ως τραυλίζοντι οι άρχοντες όχι πάλιν δάκα σφί δα. ούκ σφί δα, ε α τσίδι. ένα εκατοστό... "Οχι κόπον αλλά θα δώσετε και τιποτένα πράγματα... θα δώσετε... τιποτένα θα θα δώσετε... να έρπορη να έρχεται ο καλόνος; τὸ κριθὺνι του μοναχὰ θὰ παίρνωμεν... τὸ κόρημα καὶ τὸ κόρεσμα γίνονται γ' ἑξῆς τῆς κυβερνήσεως... Ἰδὼ ἡ δικαιοσύνη ὅπου δίδεται χάρισμα... Ἡ δικαιοσύνη ὅπως ὅπου ἐμπυδίζει ἐνα ἄνδρα, ἐνα κοριανταῖα, ἀπὸ τὸ νὰ ἰδύσῃ τὴν γυναῖκα του, μίαν γυναῖκα τυχημένη, ὅπου ζῇ μετὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου της καὶ τρέφει τὰς παῖδας, καὶ ἀπὸ τὸ νὰ κάμῃ γράμματα τὴν κόρη του... αὐτὴ ἡ δικαιοσύνη ἀγορεύεται με πεντακόσια!

— "Ω! σιωπά, εἶπεν ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἀναλυμένη εἰς
δάκρυα· σιωπᾷ καὶ αὐτὰ σπαράττειν τοῦ ἀνθρώπου τὴν
καρδίαν.

— Είναι βέβαια να σπαραχθῇ ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου ἐρώτα με ὅπου σὲ βλέπω, ὅπου ἀκούω τὰς ταλαιπωρίας σου καὶ τῶν παιδιῶν σου καὶ δὲν ἔμπορῶ νὰ σὰ; κάμω τίποτε . . . Μὲ βλέπεις ὅπου γελῶ; μὴ νομίζεις ὅτ' εἶναι χαρούμενη ἡ καρδιά μου. Πρέπει νὰ ἔξωσται,

(ΤΟΜΟΣ ΟΓΔΟΟΣ)

11

Γιαννούλα, ὅτι ἔχω δύο εἰδὼν φαιδρότητας ἐγὼ τὴν φαιδρότητά μου τὴν παιδρὴν, καὶ τὴν φαιδρότητά μου τὴν μελαγχολικὴν. Καὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶμαι· δὲν ἔχω το ἡμέτερος ὅπου χρειάζεται διὰ νὰ ᾖ καλὴς κακός. Ἡ δειλία μου καὶ ἡ ἀδυναμία τοῦ σώματος μ' ἐμποδίζουν ἀπὸ τὸ νὰ γίνω χειρότερος ἀπ' ὅ,τι εἶμαι . . . Ἔτυχε ἐκεῖνο τὸ ἐρηκόσπιτο, νὰ μὴν ᾖ μετὰ αὐτὸ γάτα αὐτὸ σκύλος, διὰ νὰ παρακινήθῃ νὰ κλέψῃ . . . Ἔτυχε καὶ τὸ ρεγγάρι νὰ φέγγῃ καλὰ· ἀλλέως, νύκτα καὶ ὀλομόναχος ἐγὼ φοβοῦμαι πολὺ τὴν ἀλήθεια . . . Τώρα τὴν ἐπαθα ὅπου τὴν ἐπαθα· ὁ ἀρχίτω πάλιν νὰ διαγοῦμαι εἰς τοὺς φυλακισμένους τὰ παραμύθια . . .

— Καὶ παραξένοι ν' ἀγαποῦν τὰ παραμύθια, τέτοιον ἄνθρωποι!

— Ἄν τοὺς ἔλεγα ἱστορίαις ὅπου νὰ παρασταίη, ὅτι ἓνας πατριάρχης ὅπου κλέπτει, ἢ φονεῖ διὰ νὰ κλέψῃ, ἐπὶ τέλους ἐξολοθρεύεται, δὲν ἤθελαν μὲ ἀρνήσθαι· ἀλλ' ἂν ἀναφέρεται μίᾳ γυναίκα ἢ κύνειναι παιδί, ἢ παρρησιόχατος χάριν, ἓνας πτωχὸς ὡς ἐν ἐμένα, ὅπου νὰ πῇ κατὰ τὸ φῶς καὶ τὸν ὅπου νὰ κατατρέχῃ κύνειναι δυνατός, διὰ τὴν ἀπλὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ τὸν κατατρέχῃ ΧΑΡΙΣ ΤΙΜΗΣ, καθὼς λέγουσιν αὐτοί, εὐ! τότε πετοῦν ἀπὸ τὴν γὰρ τοὺς, ἂν εἰς τὸ τέλος τοῦ παραμυθίου ὁ δυνατὸς εὕρῃ τὸ διαβόλό του. Ξεύρω μάλιστα ἓνα παραμύθι· Τὸ Σουληνάκι καὶ ὁ Δυσστημέσκ, ὅπου ἐλωλκίζοντο νὰ τὰ ἀκούουν εἰς τὴν κεντρικὴν τοῦ Μελοῦνου καὶ δὲν τὸ ἐνέγχετο ἐδῶ ἀκόμη. Ὑποσχέτοκα νὰ τοὺς τὸ εἰπῶ ἀπόψε· πρέπει ὅμως νὰ μοῦ στραγγίσουν πολλὰ· ὁ σκοπὸς τώρα εἶναι νὰ σὲ βοηθήσω . . . Δὲν ἦταν ἄσχημο νὰ τὸ γράψω αὐτὸ τὸ παραμύθι καὶ διὰ τὰ παιδιά σου· εἶναι πολλὰ κηικό· καλογρηαῖς ἡμποροῦν νὰ τὸ διαβάζουν.

— Χαίρομαι καὶ, καὶ ὁ Λευτεράκι, ὅπου μὲ αὐτόν σου τὸν χαρακτήρα δένειται τόσον δυστυχὴς ὡς τὸν τοὺς ἄλλους.

— Όχι τί ! Νά ἦμαι πάλιν ὥσάν ἐνα νέον ὅπου ἔχουν εἶδω, φυλακισμένον καὶ αὐτὸν μαζί μου. ἤθελα κἀμεν κακὸ τοῦ ἐκτοῦ μου. Τὴν ταλκίπαρ ! . . . φέβουσαι ὅτι ἀπὸ τοῦ δει, θά βραδυνοῦν ἀσχημάτως . . . βράζουν ὅλοι κατ' ἐπάνω του . . . Ἐσφιζόνταν νά τοῦ καταφέρουν ἀπὸθε μια δουλειά . . .

— Κότταζε, Λευτεράκη, εὐὸ νά γῆν ἀκακτιόνεσαι εἰς αὐτά.

— Ἐγώ ; καὶ παῦ τοῦ μῶ ! . . . Ἐγὼς ἤλθουσα μόνον ἀπὸ τοῦ εἰλεγαν . . . ὅτι νά τοῦ φράξουν τὸ στόμα διὰ νά μὴ φωνάζῃ, καὶ νά συγκατασκευάσῃ ἐνα κικίλον τριγύρω του. ὅταν τὰχα νά κινιόταν κἀμιακι ἐστριμερῆνα, δια νά γῆν τοὺς στοργαθῇ ὁ φιλιακὸς νι κἀμινουν . . .

— Ἀλλὰ τί τοὺς ἐλάμε καὶ θέλουν νά τὸν βλάψουν :

— Ἐπειδὴ κἀθήται παντοτε μόνος του καὶ δὲν ὀμιλεῖ εἰς κανένα, ἀλλὰ δειχνεὶ ὅτι τοὺς ἀποστρέφεται, τὸν στοργάζονται κατὰσκοπὸν τῶν ἰδῶν ἀνόητη, ἐπειδὴ, ἂν ἦτο κατὰσκοπος, ἤθελ' εἰς ἐναντίας νά σμύγῃ μαζί τῶν. Τὸ κυριώτερον εἶναι ὅτι κἀμει τὸν ὑπερκόνο, καὶ αὐτὸ τοὺς συγχίζει. Ἐπὶ κεραλῆς ἐκείνων ὅπου ζητοῦν νά τὸν βλάβουν εἶναι ὁ καπιτάτος τῆς σάλας ὅπου κινιούμεθα, ὀνομαζόμενος Σκέλιθος κινητός. Δὲν ἤξερω διὰ τί αὐτὸς νά ἔγῃ τοσην ἐχθρὰ ἐναντίον τοῦ Γερμανοῦ (Γερμανός, ἄκοῦς, ὀνομαζέται αὐτός ὁ νέος ὅπου ζητοῦν νά βλάβουν). Κατάλαβε τί θά εἰπεὶ νά φαίνεται κανεὶς εἰς τὴν φυλακὴ ἥσυχος. Οἱ ἄλλοι, βλέπεις, τὸν παίρνουν ἀπὸ κακὸ μάτι ἐμένα ὅμως δὲν με ὑπωπεύθηκε ποτὲ κανεὶς, ἐπειδὴ γελῶ καὶ παίζω μαζί τῶν . . . Ἀλλὰ κἀμπασον ἐμωρολογήσαμεν καὶ δὲν με μέλει δι' ἐμένα, ἀλλὰ δι' ἐσένα ὅπου μένεις ὀπίσω ἀπὸ τὴν δουλειά σου. Καλὸ βράδυ λοιπόν . . . Ἐργου ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν νά σέ βλέπω, καὶ μοῦ κἀμνεις εὐχαρίστησιν.

— Στάσου δα ἀκόμη ὀλίγον νά σέ ἰδῶ, Λευτεράκη.

— "Ὁ μὲν, ὅχι, σὲ προσμένουν τὰ παιδιὰ σου . . . " Ἀκούσε! μὴ γὰρ εἶπες ὅτι ὁ καλὸς των ὁ θεὸς κατοικεῖ εἰς αὐτὸ τὸ παλάτι ἐδῶ.

— Ἰκεῖνὰ θαρρῶν ὅτ' εἶσαι εἰς τὰ νησιὰ . . . καθὼς τὸ ἐνόμιζε καὶ ἡ μάνα, ἡ συγχωρεμένη . . .

— Αἰ! πῆγαινε, πῆγαινε.

— "Ἀκουσε! μεγάλα πράγματα, ἀδελφέ μου, δὲν ἔρω, αἰεὶς δὲ, ὅα σ' ἀρῶ καὶ εἰς αὐτὴ σὴν κατάστασι. Ἢ καὶ ὅα κρυόνεις, χωρὶς ποταρχία . . . καὶ μ' ἐποτρύνει σὺν ἀνδρῶν πολυμήσων μὲς τὴν Κατερίνα μουδῶς τοῦ σὺν κόνονήσων μὲς ποταρχία. Καταλαβαίεις, Λευτεράκη, ὅτι δὲ μὲς λείπει ἡ προθυμία, ἀλλὰ αἱ τρεῖς . . .

— Φορέματα καὶ τι ὅα τὰ κάμω; ἔγω, ὅσα θές τὰ προσμένω νὰ μὴ εἴθω . . . πα! φορέματα . . . καὶ κατὰ τὴν τὴν δουλειά σου . . . ἐγὼ ἔχω νὰ εἴθω ὡς πρὸς πῆγαινε . . . Τί; δὲν μὲ πιστεύεις; αἰ, καὶ . . . "Ε . . . ἔγω θέα τὴν δευτέρη φορὰ ὅπου ὅα εἴθω νὰ με ἴδῃς ἂν δὲν σὲ κάμω νὰ σκατῇ ἀπὸ τὰ γέλοιον, νὰ μὴ μὲ εἴπῃς Λευτέρη, "Ε, πῆγαινε δὲ τώρα! . . . πῆγαινε καὶ σ' ἐμπόδισα πολλὴν ὥρην . . .

— Ἀλλ' ἀδελφέ μου, ἀκουσε! . . .

— Ἦρωα . . . ἔ! . . . τοῦ λόγου σου λέγω, ἀπερῶνισεν ὁ Δομιζοῦδης ἀποσταθεὶς πρὸς τὸν φύλακα ὅστις ἐκάθητο εἰς τὸ βάθος τῆς διόδου ἐγὼ εἶπα ὅσα εἶχα . . . θέλω νὰ εἴθω πάλιν μέσα.

— "Α! Λευτεράκη . . . πῶς μὲ ἀποστέλλεις κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, εἶπεν ἡ Γιαννούλα.

— Τί! καλὲ δὲν κάμνεις τὴν δουλειά σου! πῆγαινε ὅπου σὲ προσμένουν τὰ παιδιὰ. Εἶπέ τους αὖριον τὸ πρῶτον πῶς εἶδες εἰς τὸν ὕπνο σου, ὅτι ὁ θεὸς των ὅπου εἶναι εἰς τὰ νησιὰ σ' ἐπαρακάλεσε νὰ τοῦ τὰ γλυκοφιλήσῃς . . . Ἦρξαι.

— Πολλὰ ταῖς, εἶπεν ἡ δύστηνος γυνὴ δακρυρροοῦσα

καὶ βλέπουσα τὸν ἀδελφόν της ἐπιστρέφοντα εἰς τὸ ἐν-
δότερον τῆς οὐλῆς.

Ἡ Γελασία δὲ ἦν σπυγνὴς ἦθε καὶ ἐκλήπτε πλῆθειν
της ὁ ἐμπροσθεν αὐτῆς, ὡς μακρὰ θέτω, δὲν ἦν αὐτὸ καὶ ἀ-
κοῦν πᾶν ὃν ᾤκεον ἐπὶ Λαμψάκῃ, ὅπου τῆς ἀδελφῆς
τοῦ, πᾶν εἶπε ἀκαταπαύστως, προσκλινόμενα τὰ ὄμω-
τα ἐπ' αὐτῆς, συστηνόμενοι εἰς τὴν πόλιν, να καθῆται καὶ κα-
τακαίῃ τὸν καὶ τὸν ἄλλον, ὅπως να ἀναβῇ να τὴν συ-
σπῇ εἰς τὸν Ἰσὺ Ἰσραὴλ.

Ὅταν ἦ ἦν καὶ αὐτὴ πρὸς τὴν ἐκ τοῦ εὐαγγελίου καὶ να ἐ-
ξέλθῃ, ἡ Γελασία αὐτῇ πᾶν ἐπέποιεον καὶ τὴν εἶπε μετὰ
πιστάτης.

— Ἡ δὲ ἀνταποκρίσασθαι, χωρὶς να θέλω να δώσω προ-
σχητὴ, καὶ ἡ ἀντιμετακρισάμενη.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡ Γελασία, ἐλευθέρως ὅτι καὶ
ἐπὶ τὴν προκαταλήψεσιν ὅπως τῆς ἡμετέρας ἐκ τοῦ χῆρος
πολλὸν προσώπου της.

— Ἐγὼ εἶμαι ἡμετέρα, ἀπεκρίσασθαι ἡ Γελασία, τὸ-
ν ὅτι τὰ κενεὶα εἶναι τοῦ σωματός, πολλοὶ μὲν ἔχουσιν
ἐπ' αὐτὰ καὶ ἔτις θα τὴν εἰσέλθῃ πλῆθειν σας εὐθυμότε-
ρα παρα ἀλλήλῃ, ἀφοῦ τὰ ἡμετέρας εἰς τὸ ὅτι.

— Τῶντι, καὶ ὡς ἐλθόμεν καὶ ἐγὼ καὶ ἡμετέρα παρὰ να
δοῦναι ἡμετέρα λογαριασμοὺ τοῦ ἐργαστηρίου ὅπου τὰ ὅτι
ἔτις... Σὺς εὐχαριστῶ δι' αὐτὴν σας εἶναι καλῶσύντι...
καὶ σας βεβαιῶ ὅτι θὰ σας εἶμαι εὐγνωμοὶ ἐπὶ ζωῆς μου...

— Νὰ σας ἀνελήσῃ ἐλευθέρως, προσμένει ἔτις να
ποιον να ἐξέλθῃ να τὸν ἰδῶ καὶ ἐπειδὴ ἐκλήπτεν χωρὶς
να ὀμιλῶ με κανένα, πᾶν ἔλθῃ καὶ ἰδῶν θέσω ἐν τῷ
μεταξὺ μας ἡ εὐγενεία του, καὶ χωρὶς να θέλω, σας βε-
βαιῶ, σας ἤκουσα να διεγῆσθε εἰς τὸν ἀδελφόν σας τὰς
λύπας σας, καὶ εἶπα εἰς τὸν ἑαυτόν μου. Οἱ πτωχοὶ πρέ-
πει να βοηθοῦνται ἀναμεταξὺ των. Ἐστοχάσθηκα λοιπόν
ὅτι ἡμποροῦσα να σας χρησιμεύσω κάμποσον, ἀφοῦ ἤκου-

σε ὅτι δουλεύετε κρύβια. Ἄν σὰς συμφοίρει τοῦτο, λάβετε τὴν διεύθυνσίν μου, δότε μου καὶ σεῖς τὴν ἰδικήν σας, ὥστε, ὅταν σὰς ζητήσω, νὰ ἡμπορῶ νὰ σὰς εὑρίω. Καὶ ἡ Γελασίνα ἔδωκεν εἰς τὴν ἀδελφὴν τοῦ Δριμουζῆ, ἐν ἀπὸ τα γραμμάτια τὰ περιέχοντα τὴν διεύθυνσίν της.

Ἡ ἀθλία γυνὴ ἦλθεν εἰς μεγάλην συντριβὴν ἰδοῦσα τὴν ἀγαθωσύνην τῆς ῥαπτίρας, καὶ τὴν εἶπε μὲ τὸνον βαθύτατης εὐγνωμοσύνης:

— Δὲν μὲ ἠπαίτησε τὸ πρόσωπόν σας, δεσποσύνη μου! ἐγὼ, εὐθύς καθὼς σὰς εἶδα, ἐνέδωκα ὅτι θὰ ἔχετε ψυχὴν ἀγγελικὴν. Ἐπειτα, μὴ πρὸς βλάβος, ἀλλὰ σὰς ὁμοιάζει ἄλλον καὶ ἡ μεγάλῃ μου κούρη, κ' εὐθύς, καθὼς σὰς εἶδα, σὰς ἐκαλοῦντάς τε ὅς θοράς. Σὰς εἶμαι κατὰ πολλὰ ὑπόχρεος! ἐλπίζω, ἂν μοῦ δώσετε δουλειά, νὰ εὐχαριστήθῃτε. . . Τὸνομά μου εἶναι Γαβριούλα τοῦ Δυπόρτου. . . Κατοικῶ εἰς τὴν ὁδὸν Βουτσάδικα, ἀρ. 4.

— Ἀρ. 1. . . Εἰν εὐκαλὸν νὰ τὸ ἐνθυμᾶται κανεὶς. Σὰς εὐχαριστῶ.

— Ἐγὼ μάλιστα πρέπει νὰ σὰς εὐχαριστήσω, ἀκριβή μου δεσποσύνη, διὰ τὴν πόσιν καλωσύνην σας.

— Τίποτε, κυρία Δυπόρτου, ἀπέκρινεν ἡ Γελασίνα. Δὲν μοῦ εἶπατε ὅτι ὁμοιάζω τὴν θυγατέρα σας τὴν Κατερίνα; . . . Λοιπὸν ἦτο χρέος μου

— Εἰθε τὸσον χάρισσα. . . Δὲν ἤξεύρω πῶς νὰ σὰς ἀποκριθῶ. . . Ἄλλ' ὅς πηγαίνω! ἐλπίζω τοῦλάχιστον, δεσποσύνη. . . Γελασίνα, εἶπεν ἡ ἀδελφὴ τοῦ Δριμουζῆ, ἀφοῦ ἑρρῶσε τοὺς ὀφθαλμούς της ἐπ' αὐτὴν εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ῥαπτίρας μας, ἐλπίζω νὰ συναπαντώμεθα ἐδῶ ἐνίστε.

— Εἰς τὸ καλὸ, κυρία Δυπόρτου. . .

— Τοῦλάχιστον, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Γελασίνα πορευομένη νὰ καθίσῃ πάλιν ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου της, τώρα γνωρίζω τὴν διεύθυνσιν τῆς δυστυχοῦς αὐτῆς γυναικός,

καὶ βέβαια ὁ Κ. Ροδύλος θά λάβῃ πρὸς αὐτὴν συμπά-
θειαν, ὅταν μάθῃ πόσιν εἶναι δυστυχῆς, ἐπειδὴ μὲ εἶπε
παύσατε, ἂν γνωρίζω τίνα τῶντι ἀξίον οὐατου, νὰ ἀ-
πειθῶμαι πρὸς αὐτόν. . .

Καὶ ἡ Γελασίνα ἐπαναλαβοῦσα τὴν θέσιν τῆς ἐπρη-
σμενῆς ἀντιμέτωπος τὸ τέλος τῆς συνομιλίας τοῦ καλῆ-
σαντος πλῆσιον τῆς δια νὰ μιλήσῃ ἔπειτα τὸν Γερμανόν
να εἴθῃ.

Τώρα καὶ λέξις τινὰς ἐπὶ τῇ προεκτεθείσῃ σκεπῇ.
Χρεια, κατὰ δυστυχίαν, νὰ συλλογίσωμεν. ὅτι ἡ ἀ-
δελφικὴ τοῦ παλαιπώρου ἀδελφοῦ τῆς Γιαννούας Δυπερ-
του ἦτο δικαία. . .

Ναί. . . ὅτι ὁ γάμος εἶναι παρὶ ἀκριβὸς διὰ τοῦς
πτωχοὺς ὑπάρχει ἀλλοθέστατον. Εἰς τὰ πολιτικὰ μας δι-
καστήρια μὴ οὐκ ἐπισύρει ἐξῆδα ὑπεροχὰς, ἀπὸς οὐκ
πρὸς τοὺς τεχνίτας αὐτῆς μόλις ἐξαρκοῦνται διὰ τὰ
ζωάρχεια ἐκ τοῦ μισθοῦ των.

Υποθέσετε τῶντι, ὅτι μὴτε ἡ πατὴρ τις οἰκογενει-
άρχης, ἐκ τῆς κλίσεως ταύτης τῆς ἀειποτε θυσιάζομένης,
θελὼν νὰ διαζευχθῶσι πολιτικῶς, καὶ ὅτι αὐτοὶ ἔχουσι
πρὸς τοῦτο πᾶν δικαιολόγημα. . . Δύσανται;

Ὅχι, ἐπειδὴ οὐδεὶς χειροτέχνης ὑπάρχει ἐν καταστά-
σει νὰ δαπανήσῃ τετρακόσια ἢ πεντακόσια φράγκα διὰ
νὰ λάβῃ χάριν μὴ τιαύτη δίκην.

Καὶ ὅμως ὁ πτωχὸς μόνον ζῶν ἔχει τὴν οἰκιακὴν ἐν
τῆς καλῆς ἢ κακῆς διαγωγῆς ἐνὸς οἰκογενειάρχου ἐξαρ-
τᾶται ὅχι μόνον ἡ χρηστοθήεια, ἀλλὰ τὸ ΨΩΜΙΟΝ τῆς
οἰκογενείας του. . .

Λοιπὸν ἡ θέσις μιᾶς γυναικὸς τοῦ λαοῦ, ὡς ἐπειράθη-
μεν νὰ τὴν παραστήσωμεν, εἶναι ὀλιγώτερον ἀξία οὐατου
καὶ ὑπερασπίσεως παρὰ τὴν θέσιν μιᾶς γυναικὸς πλουσίας,
ἥτις ὑποφέρει ἐκ τῆς σπατάλης ἢ ἀπιστίας τοῦ συζύγου τῆς;

Ἀναμφιβόλως δὲν ὑπάρχει τι ἀξιώτερον οἴκου παρά τὰς ἀληθινὰς τῆς ψυχῆς. Ἀλλ' ὅταν μὲ τὰς ἀληθινὰς ταύτας ἐσῶται εἰς μίαν ἀθλίαν μητέρα ἢ πενία τῶν τεκνῶν τῆς, δὲν εἶναι ἀπανθρωπία τὸ νὰ ἐξαιρεῖται τοῦ νόμου ἡ γυνὴ αὕτη διότι εἶναι πτωχή, καὶ νὰ παραδίδεται ἄνευ τῆς εὐλαχίστης ὑπερασπίσεως καὶ αὐτῇ καὶ τοῖς τέκνῳ τῆς εἰς τὰς ἀνοσίας χεῖρας ἐνὸς συζύγου ὀκνητοῦ καὶ διεσθαρμένου;

Αὕτη ἡ ἀπανθρωπία ὑπάρχει.

Καὶ ἔχει λοιπὸν δικαίον εἰς τὴν περίστασιν ταύτην καθὼς καὶ εἰς ἄλλας, ἔχει δικαίον εἰς ἄλλας ἀνθρωπίας δι: ἥδη συλακισθεῖς ἐπὶ κακουργήματι, νὰ λέγῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀμεροληψία εἰς τὰ θεσπίσματα ἐν ὀνόματι τῶν ὁποίων κατεδικάσθη.

Καὶ εἶναι χρεῖα νὰ εἰπωμεν πόσον κινδυνώδες εἶναι πρὸς τὴν κοινωνίαν τὸ νὰ δικάσῃ αὕτη παρρησίας προσβολῆς.

Ὅποια λοιπὸν ἡ ἐπιβρόντ, ἡ κήρυκ ἰσχὺς εἰς νόμους, ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ὁποίων κωλύεται χάριν χρημάτων;

Δὲν ἐπρεπε καὶ τὰ πολιτικά δικαστήρια, καθὼς τὰ κακουργηθικαῖα, νὰ ᾔναι πρὸς ἅπαντας ἐν γένει εὐπρόσβιτα.

Ἀφοῦ ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι πεισσεύονται καὶ ὡς ἐκ τούτου μὴ δυνάμενοι νὰ ἐπισύρῃσι τὴν εὐεργεσίαν νόμου τινὸς τὰ μέγιστα προφυλακτικῶ καὶ ἀρωγῶν, δὲν ἐχρεώσται ἡ κοινωνία νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐφαρμύγην αὐτοῦ τοῦ νόμου δι: ἐξόδων τῆς, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι σεβεται τὴν τιμὴν καὶ ἡσυχίαν τῶν οἰκογενειῶν;

Ἀλλ' ἂς ἀρήσωμεν αὐτὴν τὴν γυναῖκα, ἥτις εἰς ὕλην τῆς τὴν ζωὴν θέλει μείνει τὸ θῦμα ἐνὸς συζύγου κτηνώδους καὶ διεσθαρμένου, ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ ᾔναι πτωχή καὶ ἐκ τούτου δὲν ἠδυνάθη ν' ἀπολαύσῃ τὸ πολιτικὸν δικαίωμα τῆς. Ἄς ἐλθωμεν εἰς τὸν ἀδελφὸν τῆς Γιαννούλας.

Οὗτος ἐξῆλθεν ἀπὸ ἐν ἄντρον διαφορᾶς, ἀπὸ τὴν συ-

κήν του, και εισήλθεν ἐκ νέου εἰς τὸν κόσμον ὑπέροχα
ἐν ποινὴν του, ἰδοὺ ἐπλήρωσε τὸ χρέος του διὰ τῶν ἁ-
ν ὑπέροχα.

Ὅποιος προσφύλαξις ἔλαβεν ἡ κοινωνία διὰ τὴν συμπο-
ση αὐτὸν τοῦ νὰ ἀπαυλῇθῃ εἰς τὸ ἐγκλημα :

Οὐδεμίαν . . .

Διὰ φιλικανθρώπου τινὸς προνοίας εὐκόλυνεν ἡρὰ γὰρ κα-
εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον τὸ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν κα-
εἰς, ὥστε νὰ ἔχῃ τὰ δικαιώμα νὰ τὸν τιμωρήσῃ, ὡς καί
τιμωρεῖ, ἐκὼν ἔπειτα φανὴ ἀδύνατος :

Ὅχι, ἀλήθεια . . .

Τοσοῦτον εἶναι ἐγνωσμένη ἡ κολλητικὴ λέπρα τῶν εἰρηκτῶν
καὶ τοσοῦτον δυνάμει συμβαίνει αὐτῇ, ὥστε τὸν
ἐργαζόμενον ἐκείθεν τὸν θεωρεῖτε πανταχοῦ μὲ περιστοι-
χισμῷ, μὲ ἀποστροφήν, μὲ φρικτὴν χιλιάνειαν καὶ ἂν ἐργα-
ζόμενος ἄνθρωπος δὲν εὐρίσκει πούποτε ἐργασίαν.

Περιπλῆξον, ἡ σπινθηριζούσα αὐτὴν ἐπιτηδεύσεις σας τὸν
ἐξορίζει εἰς κωμοπόλεις μικρὰς, ὅπου ἡμέσως γίνεσθαι γνω-
στὸς ὁ παρελθὼν βίος του, ἀναποσειμῶς, καὶ ὅπου δὲν
ἔστιν ὁ τρόπος νὰ ἐξασκήσῃ τὰ ἐξαιρετικὰ ἐπιτηδεύματα
καὶ ὅποια πόλλαις τοῖς ἐπιβάλλεται νὰ μανθάνωσιν ἐν-
τός τῶν κεντρικῶν φυλακῶν.

Ἄν λοιπὸν ἀπελευθέρως τις ἔχῃ τὸ ὁρόνους ὃ ἀντιπα-
ρῆσθαι μὲ τοὺς πολιορκούντας αὐτὸν πειρασμούς, ἐξ ἀνάγκης
ἀναλαμβάνει τινὰ ἐκ τῶν ἀνθρωποκτονῶν ἐκείνων
τεχνῶν, τὴν μνησθεῖσαν παραδείγματός χάριν νὰ προ-
παρασκευάζῃ χημικὰ τινὰ προϊόντα θανατηφόρου ἐπανεργ-
χείας, ἐξολοθρευόντα τοὺς κατεργαζομένους αὐτῷ, ἢ, ἂν
ἦναι εὐρωστός, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ δάσος Φοντανεβίλι καὶ
νὰ ἐξάγῃ χόρμα πηλοπλαστικόν, τέχνη εἰς ἣν, κατὰ μέ-
σον ὅρον, μόλις ζῇ τις ἔτη εἴς !!!

Λοιπὸν ἡ θέσις παντὸς ἀπελευθέρου εἶναι πολὺ πλέον
δυσάρεστος, πολὺ πλέον δύσκολος, πολὺ πλέον δεινὴ παρ'

ὅσον ἦτο πρό τοῦ πρώτου πταίσματός του· πανταχόθεν προσκόμματα, στενά πανταχόθεν· πρέπει νά ὑποφέρῃ τὴν ἀποστροφὴν καὶ καταφρόνησιν ὧλων, καὶ νά τὰ ὑποφέρῃ πολλάκις ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἐνδείᾳ . . .

Καὶ ἂν ὑποπέτῃ ὑπὸ τὰ ἄχθη ταῦτα, καὶ ἂν ἐκ δευτέρου πράξῃ ἐγκλημα, δεικνύεσθε πρὸς αὐτὸν χιλιάκις αὐστηρότεροι παρ' ὅσον ἦσθε εἰς τὸ πρῶτον παράπτωμά του...

Αὐτὸ εἶναι ἀδίκον . . . ἐπειδὴ εἰς τὸ δεύτερον ἐγκλημα τοῦ ὁδηγεῖ σχεδὸν πάντοτε ἡ ἀνάγκη εἰς τὴν ὁποίαν τὸν ἐκθέτετε σεῖς.

Ναί, ἐπειδὴ ἀπεδείχθη ὅτι τὸ ποινικὸν σας σύστημα ἀντὶ νά διορθοῖ δικαστρέφει. Ἐπὶ τὸ χεῖρον φέρει, ἀντὶ νά βελτιωῖ.

Ἀντὶ νά ἐκτρέψῃ τὰς ἐλαφράς ἠθικὰς ἀσθενείας, καθίστησιν αὐτάς ἀνιάτους.

Ὅθεν, ὁ ἀνιλεὺς διπλασιασμὸς τῶν ποινῶν σας ἐπὶ τῶν εἰς τὸ αὐτὸ σφάλμα μεταπιπτόντων, εἶναι παράνομος, βάρβαρος, διότι αὕτη ἡμετάπτωσις των, ἡ ὑποτροπὴ, εἶναι, διὰ νά εἶπω οὕτω, μία συνέπεια ἀναπόφευκτος τῶν ποινικῶν θεσπισμάτων σας.

Ἢ τρομερὰ τιμωρία τὴν ὁποίαν διορίζετε ἐπὶ τῶν εἰς τὸ αὐτὸ σφάλμα μεταπιπτόντων ἤθελεν εἶσθαι δικαία καὶ λογικὴ, εἰάν αἱ φυλακαὶ σας ἐδιόρθονον τὰ ἦθη, ἐκαθάριζον τοὺς δεσμώτας, καὶ ἂν εἰς τὴν λήξιν τῆς κολάσεώς των τοὺς παρείχετε τὴν εὐκολίαν, τοῦλάχιστον τοὺς ἐρέρετε εἰς θέσιν ὥστε νά δύνανται καὶ μόνον των, οἱ δυστυχεῖς, νά δεῖξωσι καλὴν διαγωγὴν . . .

Ἄν διὰ ταύτας τὰς ἀντιφάσεις τοῦ νόμου ἐκπληττωμεθα, πολὺ μᾶλλον θέλομεν ἐκπλαγῇ ὁπόταν συγκρινώμεν τινὰ πλημμελήματα μέ τινὰ ἐγκλήματα, εἴτε διὰ τὰς ὁλεθρίας συνέπειας των, εἴτε διὰ τὰς τερατώδεις δυσαναλογίας αἵτινες ὑπάρχουσι μεταξύ τῶν ποινῶν δι' ὧν αὐτὰ τιμωροῦνται . . .

Μίαν τῶν ὀλιγομένων τούτων ἀντιπαράθεσιν θέλει μᾶς
ραστήσει ἡ συνομιλία τοῦ δεσμώτου τὸν ὁποῖον ἤλθε
ἐπισκευθῆ ὁ ἐμποροφύλαξ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

ΜΙΣΤΩΡ ΒΟΥΛΑΡΔΟΣ.

Ὁ δεσμώτης ὅστις εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐντευκτήριον καθ'
στιγμὴν ἐξήρχετο ἐκεῖθεν ὁ Δριμυξυδης, ἦτον ἀνὴρ
δικοντούτης περίπου, πυρρόξανθος τὴν κόμην, φαῖδρος
τὴν μορφήν, φοινικοπάρειος, φυσίγναθος· ὡς μετριώτατος
ὁ ἀνάστημα ἐφαίνετο σωματωδέστερος παρ' ὅσον ἦτο
πραγματικῶς. Ὁ τοσοῦτον δὲ ῥοδοκόκκινος καὶ τοσοῦτον
πέρσαρκος οὗτος ἀνὴρ ἦτο περιτυλιγμένος εἰς μακρὸν ἐ-
νεδύτην λευκόφαιον, ἐφόρει δὲ καὶ περισκελίδα τοῦ αὐ-
τοῦ χρώματος, στενὴν εἰς τὴν κεφαλὴν πιλίδιον (*casquet-
e chaperon*) ἀπὸ βελούδου κόκκινον, ὅπερ ἀποκαλεῖται
λεκ.λέρκειον (*à la Périnet Leclerc*) καὶ εἰς τοὺς πε-
τας εὐμερίδας (παντούφλας) διθερωμένους ἐνδοθεν. Μολο-
ῦντι πρὸ πολλοῦ ἤδη περῆλθεν ὁ συρμός τῶν χροταλίων
(*breloques*) εἶχε μολοντούτο ἐξηρησμένας ἐκ τῆς χρυσῆς
κλύσεως τοῦ ὠρολογίου του ἱκανὰς σφαχγίδας ἐκ πετρῶν
ὑψευρέτων· τέλος πάντων εἰς τοὺς δακτύλους τῶν πολυ-
δάρκων καὶ ἐρυθρῶν χειρῶν του ἡκτινοβόλου διάφοροι λί-
θοι τιμαλφεῖς. Ἐκαλεῖτο δὲ ὁ δεσμώτης οὗτος Μιστωρ
Βουλάρδος, δημόσιος κλητὴρ, ἐπὶ καταχρήσει ἐμπιστοσύ-
της ἐναχθεῖς.

Ὁ ἐλθὼν εἰς ἐπίσκεψίν του ἦτον, ὡς εἶπομεν, ὁ Βουρ-
δίνος, ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο ἐκείνων ἐμποροφυλάκων οὔτινας

ἐξήλθον νὰ συλλάβωσι τὸν λιθογλύφον Μ ρέλ· τοῦτον δὲ τὸν Βουρδίνον συνήθως μετεχειρίζετο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὁμίτου Βουλάρδος, ὅστις ὑπῆρχε πρὸς τοὺς ἄλλους κλητὴρ καὶ τοῦ Κ. Μικρογιάννη, τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ὑπὸ τοῦ ὁποίου τ' ὄνομα διεξήγαγεν ὁ Ἰάκωβος Φεράνδης τὰς δικὰς του.

Ὁ Βουρδίνος, κοντότερος τοῦ κλητῆρος καὶ ὡς αὐτὸν σωματικῶδες, ἀπειμμεῖτο καθόσον ἐδύνατο τὸν παραυθεντὴν του, τοῦ ὁποίου καὶ ἐθαύμαζε τὴν μεγαλοπρεπείαν. Ἀγαπῶν τὰ σπλάσματα ὡς αὐτὸν, ἔσπερεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν μίαν ἐξαισίαν καρδιά ἐπὶ τοῦ στήθους, ἀπὸ τοπαζίου, καὶ μακρὴν χρυσὴν αλυσὶν ἣτις εἰλίττετο, ἀπεφάνετο καὶ ἐχάριετο ἐναλλάξ μεταξὺ τῶν κομμοδοχῶν τοῦ εσσηκαρδίου του.

— Καλὴμέρα, πικρὲ Βουρδίνε· εἶχε, δὲν παρήκουτες εἰς τὴν πρόσκλησίν μου, εἶπε γηθυσύνως ὁ ὁμίτωρ Βουλάρδος μὲ λεπτεὶν τινὰ φωνὴν παραδόξως ἀσύμφωνον μὲ τὸ πάχος τοῦ σώματος, καὶ μάστιχα τοῦ ὀλοστρογγύλου καὶ πλατυτάτου προσώπου του.

— Νὰ παρκούσω εἰς τὴν πρόσκλησίν σας ! ἀπεκρίθη ὁ εσσηκαρδίαζ, καὶ γίνεσθαι αὐτὸ ποτὲ, ἀρχηγέ μου !

Ἦκεγε δὲ αὐτὸν ὁ Βουρδίνος ἀρχηγὸν τοῦ ἀπειζόμενος ὅτι εἰληθάνε παρὰ τοῦ κλητῆρος συνεχεῖς διαταγὰς· ἐπομένως ἡ φράσις αὕτη (*mon général*) εἶναι συνήθης παρὰ τοῖς ὑποτελέσιν, εἰς τὰς δημοσίους ὑπηρεσίας, ὅσας ἐπακρίνονται πρὸς ἀνωτέρους μετ' ὧν ἔχουσιν οἰκειότητα.

— Βλέπω εὐχαρίστως ὅτι ἡ φιλία μένει πιστὴ καὶ εἰς τὴν συμφορὰν, εἶπεν ὁ ὁμίτωρ Βουλάρδος μέκαρδιακὴν εὐχαρίστησιν· ἐντοσούτω ἤρχιζα ν' ἀνησυχῶ. Εἶναι τώρα τρεῖς ἡμέραι ἀφ' ἧς σ' ἔγραψα καὶ ποῦ Βουρδίνος . . .

— Να σὰς τὰ λέγω ἀρχηγέ μου, εἶναι μία ἱστορία ὁλόκληρος. Ἐνθυμεῖσθε τὸν ὥραϊον ἐκεῖνον ἀντικόμητα τῆς ὁδοῦ Χαλλότου ;

— Τὸν Σαλιτ-Ρεμλῆ ;

— Ναί· γνωρίζετε πόσον ὀλίγον τὸν ἔμαλεν ὅταν ἐπαγγέλλανεν νὰ τὸν συλλάβωμεν . . .

— Ἦτον ἀδικαιώτως πολὺ . . .

— Ἀδικαιώτως ! ἐρωτάτε ἐμὲ καὶ τὸν Μαλκασόνον τί ὑπερέαμεν .

— Αἰ, λοιπόν ;

— Ὁ ὁραῖος αὐτοῦ ἀντικαμὸς ἔλαβε τώρα τίτλον μεγαλῆτερον .

— Τί ; ἔγινε κόμης ;

— *Οχι· ἀλλ' ἀπεκαίχθη καὶ ἐκείνου κατέκτησε κλέπτης .

— Ὁμολογεῖ καλῶς !

— Τώρα τὸν ζήτοῦν διὰ τινος ἀδελφάντας, τοὺς ὁποίους ὑπέσχεθη καὶ ἐν παρολίῳ, οἱ ἀδελφάντες, αὐτοὶ ἦσαν τοῦ χρυσολόγου ὅστις ἐδίδε συνθήκας ἐργασίαν εἰς ἐκεῖνον τὸν φαραῶνα λιθοκόπον, τὸν Μίσελ, τὸν ὁποῖον εἶχανεν ἐπάρχει νὰ συλλάβωμεν εἰς τὴν ὁδὸν Τάμπλου, ὅτε ὁ Μίσελ τις καὶ λιτοὺς καὶ μουστακίᾶ ὑακὸν ἐπλήρωσεν ἀπὸ αὐτοῦ, καὶ ὀλίγον ἔπειθε νὰ μὴ ἀρνηθεῖ ἀπὸ τὴν κλοπᾶν, τὸν Μαλκασόνον κ' ἐμέ.

— Ἀ, ναι· καὶ ἐνθουσιάζομαι . . . Μιῦς τὴν ἐδημηγόρησε, πτωχὸ Βουρδὺν . . . Ἐνέλεσσα καὶ ὑποστο . . . Τὰ περιετρίψατον ἥτοι, ὅτι ἡ θυρωρὶς τοῦ οἴκου ἐκείνου ἔχυσεν ἐξ ὀπίσω σας ἓνα σιγαλὶ γεμῆτο ζῶντι βραστὸ . . .

— Καὶ τὸ τοιαῦτα μᾶζι, ἀρχηγέ μου, καὶ τὸ τοιαῦτα ἐπέσεν ἐμπρὸς εἰς τὰ πόδια μας ὡσαν βρόμῳ . . . Εἶδες μία γρατῖα πιανοῦκλα !

— Εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς ὑπηρεσίας ἔπρεπε νὰ παρασθῇ καὶ τοῦτο εἰς δόξαν καὶ τιμὴν σας . . . Δὲν ἦτο μικρὸς ὁ κίνδυνος . . . Λοιπὸν ὁ ἀπαιχμὸς ;

— Τὸν ἐζητούσαμεν λοιπὸν, καθὼς σας ἔλεγα, διὰ νὰ τὸν συλλάβωμεν ἐπὶ κλοπῇ . . . Ὑστερον ἀφοῦ ἔκαμε τὸν πατέρα του, τὸν καλὸν ἄνθρωπον, νὰ πιστεῦσῃ ὅτι

ἤθελε νὰ σκοτωθῇ. Ἐνας φίλος μου, ὑπηρετὴς τῆς ἀστυνομίας, γνωρίζων ὅτι πολὺν καιρὸν ἤμηνεις τὰ ἔγνη αὐτοῦ τοῦ ἀρχοντοπούλου, μ' ἐζήτησε νὰ τὸν πληροφορήσω ποῦ ἤμποροῦσε νὰ τὸ εὑρῇ. Ἐγὼ εἶχα μάθει τὴν πρώτην φορὰν καθ' ἣν αὐτὸς ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὰς χειρὰς μας, ὅτι εἶχε κρυφθῇ εἰς ἓν ἀγροκλήπιον, εἰς τὴν Ἀρνούβιλλην, πεντελεύγας μακρὰν τῶν Παρισίων . . . ἀλλ' ὅταν ἐπήγαμεν ἐκεῖ, φέξε νὰ εὑρῇς . . . τὸ πουλὶ εἶχε σηκωθῇ εἰς τὸ πτερό . . .

— Καὶ μολοντοῦτο, τὴν ἄλλην ἡμέραν αὐτὸς ἐπλήρωσε τὴν συναλλαγματικὴν ἐκείνην . . . χάρις, καθὼς λέγουν, εἰς μίαν κυρίαν . . .

— Ναί, ἀρχηγέ μου . . . ἀλλ' ἐγώριζα τὴν φωλεὰν ὅπου εἶχε κρυφθῇ τὴν πρώτην φορὰν, καὶ ἦτο πιθανὸν νὰ ἐκρύπτετο ἐκεῖ καὶ δευτέραν. Τὸ εἶπα λοιπὸν εἰς τὸν ὑπηρετὴν τῆς ἀστυνομίας, τὸν φίλον μου. Με παρακάλεσε νὰ ὑπάγωμεν ἐκεῖ μαζῇ . . . καθὼς καὶ ἐπήγαμεν.

— Αἶ, καὶ τὸν κῆρετε;

— Ἐστὰθι ἀδύνατον. Κρίμα μόνον εἰς τοὺς κόπους μας . . . Ἴδου, ἀρχηγέ, ἡ αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν ἤογησα νὰ ἔλθω . . .

— Ἐγὼ τὸ ἔλεγα, ὅτι κατ' ὑπηρεσίαν θὰ σοῦ ἔτυχε, καὶ διὰ τοῦτο . . .

— Ἀλλ' ἐμπορῶ νὰ μάθω πῶς διάβολον εὐρίσκεσθ' ἐδῶ μέτα;

— Ἀχρεῖτοι, φίλε μου . . . ἓνας σωρὸς ἀχρείων, δι' 60, 000 ψωρόφραγκα τὰ ὁποῖα λέγουν ὅτι τοὺς κατεκράτησα, με ἐνάγουν ἐπὶ καταχρήσει ἐμπιστοσύνης, καὶ με ἀναγκάζουν νὰ παραιτηθῶ τοῦ ὑπουργείου μου.

— Ἀληθινά! Ἴδου δυστυχία ἀληθής! Πῶς; δὲν θὰ εἶς ἐγώμεν πλέον νὰ μᾶς δίδετε δουλειά; . . .

— Αἶ, τί νὰ κάμης! . . .

— Ἀλλὰ τίνας εἶναι αὐτοὶ οἱ ἐναντίοί σας;

— 'Ο πλέον ἐκδοτός κατ' ἐμοῦ εἶν' ἓνας κλέπτης ἀπελευθερός, ὅστις μοῦ εἶχε δώσει νὰ τοῦ συνάξω μίαν ὁμολογίαν ἀπὸ ἑπτακόσια ψωρόφραγκα . . . Ἐκυνήγησα λοιπόν τὸν χρεώστην μεχρικοῦ ἔβαλα εἰς τὸ χέρι τὰ χρήματα . . . καὶ ἐπειδὴ, κατὰ συνέπειαν ἐπιχειρήσεών τινων αἵτινες δὲν ἔλαβον αἰσιον πέρας, ἔχασα αὐτὴν τὴν ποσότητα, καθὼς καὶ πολλὰς ἄλλας, μὲ κατεδίωξαν οἱ κύριοι, μὲ ἐνῆξαν, καὶ ἰδοὺ μὲ βλέπεις ἐδῶ μαζῇ μ' ἓνα σωρὸν κακούργων.

— Ἴδε, ἴδε ἄνθρωπον ὡσάν τὴν εὐγενεῖαν σας! . . .

— Νὰ ἰδῇς τὸ νόστιμον, ὅτι αὐτὸς ὁ ἀπελευθερός ἐγραψε πρὸ τινων ἡμερῶν ὅτι, ἐπειδὴ αὐτὰ τὰ χρήματα ἦσαν ἡ μόνη του καταφυγὴ ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης, καὶ ἐπειδὴ αὐτὴ ἡ ὥρα τῆς ἀνάγκης ἐφθασε . . . (δὲν ἤξεύρω τί ἐννοεῖ μὲ τοῦτο) ἤμην ὑπεύθυνος δι' ὅσα αὐτὸς ἤθελε πράξει ἐγκλήματα πρὸς ἀποφυγὴν τῆς πενίας ὅπου τον ἐκατήνητσα, λέγει!

— Τῶνόντι, νόστιμον.

— Εἶδες εὐκολίαν! . . . 'Ο κατεργόρης! ζῆτε νὰ εὐρη δικαιολόγημα εἰς ὅσα ἂν ἤθελε πράξει . . . Κατ' εὐτυχίαν, ὁ νόμος δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὸ τοιοῦτον.

— Ἐντοσοῦται, ἀρχηγέ μου, ἡ εὐγενεῖα σας, μόνον ἐπὶ καταχρήσει ἐμπιστοσύνης ἐνάγεσθε πῶς;

— Βεβαία! . . . ἀμὴ τί; διὰ κλέπτην τάχα μ' ἐπαίρνεis;

— Θεὸς φυλάξοι! . . . Θέλω τάχα νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι δὲν εἶναι σπουδαῖόν τι . . . μικρὰ πράγματα . . .

— Βλέπεις τάχα τὸ πρόσωπόν μου . . . νὰ προδιδῇ τίποτε θλίψιν; . . .

— Ἐξ ἐναντίας· εἶθε ἱλαρώτερος παρά ποτε. Καὶ πῶς ὅχι, ἀφοῦ, καὶ ἂν καταδικασθῆτε, ἡ ποινὴ σας θὰ ᾔηαι δύο ἢ τριῶν μηνῶν φυλακισμὸς καὶ εἰκοσιπέντε φράγκων πρόστιμον. Τὸν Κώδικά μου τὸν γνωρίζω.

— Καὶ αὐτοὺς δὲ τοὺς δύο ἢ τρεῖς μῆνας συλκαί-
σαν . . . ἐλπίζω νὰ τοὺς περάσω μὲ ὄλας μου τὰς ἀ-
ναπαύσεις εἰς κάποιον μέρος ἐξωχικόν. Ἐγὼ εἶνα βουλευ-
τὴν εἰς τὰ δάκτυλά μου.

— "Ω! τότε . . . ἡ θουλειά σας ἐτελείωσε.

— Οἱ ἀνόητοι, μ' ἔφεραν ἐλθεῖν . . . τάχα κατ' ἐκκλίαν!
Ἄν ἴδουν τὸν ἀδελφόν μου, νὰ μοῦ πρυπύν τὴν μύτην.
Θὰ μὲ βιάσουν νὰ πωλήσω τὸ ὑπουργεῖόν μου· τὸ θὰ κε-
δάσουν; ἐγὼ τὸ ὑπουργεῖόν μου ἀποδείκνυμι ὅτι τὸ χρεω-
στῶ ἀκόμη εἰς τὸν προκατόχον μου. Οἱ κοποὶ τῶν μά-
ταιου.

— Ἀνακριθόλω.

— Ἀλλ' ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ προκαίμενον. Ἐγὼ σ' ε-
μήνυτα νὰ ἔλθης, διὰ νὰ σε παρακαλέσω νὰ μοῦ κάμης
μὴν ὑπηρεσίαν ἄλλου εἴδους . . . γυναικοθουλειᾶς, κα-
ταλαμυθίας:

— "Α! τοῦ διαβόλου μου τὸν ἀρχηγόν! Ἐμῶκα εἰς
τὸ νάγκμα! . . . Τί πράγμα; λέγετε καὶ μὴ σας μέλη.

— Πρέπει νὰ ἔξυρξῃς ὅτι ἔχω σχέσεις μὲ μίαν νεαν
ὑποκρίτριαν τοῦ θεάτρου τῶν Δραματικῶν Ἑντραπελιῶν
(des Folies Dramatiques)· ἐγὼ τῆς πληροῖνω τὸ ἐνοῖον
τοῦ οἴκου ὅπου κατοικεῖ, καὶ αὕτῃ εἰς ἀνταλλαγὴν . . .
τέλος πάντων δὲν μὲ ἀφήνει χωρὶς ἀνταμοιβήν· νομίζω
τοῦλάχιστον· ἐπειδὴ, εἶπε μοι, γνωρίζεις τὴν παρουσίαν
ῥάμια· ποῦ δὲν θωροῦνται ῥάμια ῥα λησμονοῦνται.
Ἐπιθυμῶ λοιπὸν νὰ μάθω ἂν ἦμαι ἢ δὲν ἦμαι λησμονη-
μένος πλησίον τῆς Ἀλεξανδρίνης (ὀνομαζέται Ἀλεξαν-
δρίνα) καὶ μὲ κάθε δίκαιον λόγον, ἐπειδὴ ἐσχάτως μοῦ
ἐξήχησε μερικά γράμματα. Ἐγὼ ποτὲ εἰς τὰς γυναῖκας
δὲν ἐράντηκα φειδωλῶς, ἀλλὰ δὲν θέλω καὶ νὰ χαίρουνται
ἄλλοι μὲ τὰ ἔξοδα τὰ ἰδικά μου. Διὰ τοῦτο πρὶν νὰ δει-
ξω εἰς τὴν καλὴν αὐτὴν φίλην ὅτ' εἶμαι γυναικώδωρος, ἐ-
πιθύμουν νὰ ἐμάνθῃαν ἂν ἦται ἀξία τοιαύτης θυσίας διὰ

τις πρὸς ἐμὲ πίστεις τῆς. Γνωρίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει πᾶν-
τα πλέον σκουριασμένον ἀπὸ τὴν πίστιν· πλὴν ἔχω ἀν-
τι-τὴν ἀδυναμίαν. Μεγάλως λοιπὸν ἤθελες με ὑποχρεώ-
σαι, φίλε μου, ἂν ἔμπορὸς εἶς διὰ τινος ἡμέρας νὰ δώσῃς
πρόσχηκιν εἰς τὴν διαγωγὴν τῆς ἐρωμένης μου, καὶ νὰ με
εἰπῇς μέγας τίνος νὰ βάλω βᾶσιν εἰς τὰς ὑποθήκας μου.
Πίστις πλέον . . . ἢ κλεπταὶς λόγους ἀπὸ τῆς Ψευδοκ-
τῆς, ἢ ὅπως ἄλλως . . .

— Μὴ σὰς μέλη, ἀρχηγέ μου. ὑπέλαβον ὁ Βενεδίκτος
διακρίνας τὴν κλεπτοκίαν ἐνῶ τοὺς χρεωρεϊκῆτας τοὺς κα-
ποὺς ἀνακαλύπτω, πολὺ μάλλον . . . Ἐντὺς ἀλλοῦ ὅτε
σὰς εἰπῶ ἂν ἡ δεσποσύνη Ἀλεξάνδρινα προστρέχη εἰς τὰς
συνοχὰς σὰς· πρᾶγμα τὸ ὅποιον με φαίνεται ἀπείλυνον,
επειδὴ, χωρὶς, ἀρχηγέ μου, νὰ σὰς κόλληκευται, οὐτ' ἐν-
δοξία σὰς λείπει οὐτε γεννησιοδοξία, ὥστε νὰ προσηυ-
χῇς μια γυναῖκα ἄλλον ἀπὸ τῆς εὐγενείας σὰς.

— Ὅσον εὐνοορὸς καὶ ἂν ᾔηται, φίλε μου, ἐνῶ τὴν
σήμερον εἶμαι ἀπὸν, καὶ οἱ ἀπόντες πάντοτε θυσιάζονται·
τέλος πάντων ἐλπίζω νὰ μάθω ἀπὸ σὲ τὴν ἀλήθειαν.

— Μείνετε κατὰ πάντα ἥσυχος.

— Νὰ σε ἰδῶ! καὶ ὅσον δι' ἀνταμοιβήν, καὶ σε μέλη.

— Τί λόγος, ἀρχηγέ μου, τι λόγος! Νομίζετε ὅτι
δὲν ἐνθυμούμαι τὰς πρὸς ἐμὲ ἀγαθοεργίαις σας, ὅποταν ἡ-
μην ὑπὸ τὰς διαταγὰς σας; ὅπου με ἀρκεῖτε καὶ ἐκτρέφετε
τοὺς χρεωρεϊκῆτας ὅσους συνελάμβανον ὅσον ἤθελεν, διπλά-
σιαζῶν καὶ τριπλασιαζῶν τὰ ἐξόδα τῆς συλλήψεως;

— Ἄς ᾔηται δά. Λοιπὸν νὰ προσμένω ταῦτο ἀπὸ τὴν
φιλιαν σου . . .

— Εἶναι χρέος μου. Ἄλλο τίποτε, ἀρχηγέ μου; Πρέ-
πει πολὺ νὰ στενοχωρῆσθε ἐδῶ μέσα ἡ εὐγενεὶα σας ὅπου
ἐχαίρετε ὅλας τὰς ἀναπαύσεις. Εἰς τὴν πιστεύαν θὰ ε-
πιχάσετε κάμερην· δὲν ἀμφιβάλλω . . .

— Ναι· καὶ κατ' εὐτυχίαν, ὅταν ἦλθῃ, μία μόνη ἔμενε

εὐχαίρη· αἱ ἄλλαι ἦσαν πιασμέναι, ἐπεὶδὴ τὰς περισσοτέρας τὰς ἐπιδιορθοῦν. Αὐτοῦ ὅπου μ' ἔβαλαν δὲν εἶνα τόσον κακά· ἔχω τὴν θερμάστραν μου, παρήγγειλα νὰ μὲ φέρουν μίαν ἀπ' ἐκεῖνας τὰς καθέδρας τὰς ἀναπαυτικές, τρώγω τρεῖς τῆς ἡμέρας, χωνεύω θαυμάσια, κάμνω τὸν περιπατόν μου, καὶ κοιμῶμαι. Μόνον τῆς Ἀλεξανδρινῆς ἡ συλλογῆς μ' ἐνοχλεῖ ὀλίγον, τίποτε ἄλλο ὅμως.

— Ἀλλὰ σᾶς, ἀρχηγέ, τὸν τόσον τρυφηλὸν εἰς τὸ φαγητόν, δὲν πρέπει νὰ σᾶς εὐχαριστῇ πολὺ τὸ μαγειρεῖόν τῆς φυλακῆς.

— Καὶ μήπως ἐγὼ προσμένω ἀπὸ τὰ φαγητὰ τοῦ μαγειρείου τῆς φυλακῆς νὰ εὐχαριστήσω τὴν ὁρεξίν μου; Ἄ ἦναι καλὰ ὁ ὀφιοπόλης, ὅστις ἔχει τὸ ἐργαστήρι του πλησίον τοῦ οἴκου μου· ὅ,τι νὰ τὸν ζητήσω μὲ τὸ φέρει· ἔχω μαζὴ του λογαριασμὸν ἀνοικτόν. . . Ἀληθινά, μία καὶ εἰς ἐδῶ, εἰπέ, σὲ παρακαλῶ, τῆς γυναικὸς του, τῆς καλῆς κυρίας Μιχωνοῦ, ἥτις σημείωσε ὅτι δὲν εἶναι ἄσχημη. . .

— Τὸν διάβουλο, τὸν διάβουλο τὸν ἀρχηγό! . . . Σατανᾶς;

— Ἦσένα πάλιν ὁ νοῦς σου πάντοτε εἰς τὸ κακὸν ἵπαι· γαίνει· δὲν εἶμαι ἄλλο παρὰ ἀπλοῦς γείτων τῆς, ἀπλοῦ φίλος· ἀγοράζω, βλέπεις, συγνάκις πράγματα ἀπὸ το ἐργαστήρι των. . . Παρακάλεσε λοιπὸν τὴν κυρίαν Μιχωνοῦ, νὰ βάλῃ μέσα εἰς τὸ κάμιστρον τὸ ὅποιον θὰ μὲ στενίλῃ αὐριοῦ ὀλίγον θύνηνον (thon) παστὸν, καθὼς τὸν κάμνω μέσα εἰς ζυμαρικό· εἶναι ἡ ἐποχὴ αὐτοῦ τοῦ ὕψους. . . ἵδιᾶ νὰ πῇ κάνεις κάνένα δύο ποτήρια παραπάνω. . .

— Λαμπρὰ ἰδέα! . . .

— Εἰπέ τῆς νὰ μὲ στείλῃ συγχρόνως καὶ κάμπόσα βρυκταίεις ἀπὸ διάφορα κρασιά· δηλαδὴ βουργονίας, καμπανίας καὶ βορδιγάλλης, ὡσὰν ἐκεῖνα τὰ ὅποια μὲ προστείλε. . . καὶ νὰ προσθέτῃ καὶ δύο φιάλας ἀπ' ἐκεῖνα

ἀλλὰ διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὰς τρυφὰς παντασιπληξίας του, ἢ διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχην του εἰς τὴν γραμματοκαπηλίαν (agiotage);

Ἐὰν κλέπτῃ . . . ὄχι ἑκατὸν φράγκα, ἀλλ' ἑκατὸν χιλιάδας, ἐν μυλλιόνιον;

Ἐὰν κλέπτῃ . . . ὄχι διὰ νυκτός, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του . . . ἀλλ' ἐν σταθερᾷ μεσημβρίᾳ, ἡσυχῶς, ἐνώπιον ὄλων;

Ἐὰν κλέπτῃ . . . ὄχι ἕνα ἀγνώριστον ὅστις θέτει τὰ χρήματά του ὑπὸ τὴν φυλακὴν μιᾶς κλειδωνιάς . . . ἀλλ' ἕνα πελάτην του ὅστις ἀναγκαστικῶς θέτει τὰ χρήματά του ὑπὸ τὴν φυλακὴν τῆς τιμιότητος δημοσίου ὑπουργοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ νόμος διεικνύει, ἐπιβάλλει εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην αὐτοῦ, ὡς ἀσφαλὴ καὶ τίμιον.

Ὅποιος λοιπὸν ποινῆς ἐνοχος εἶναι αὐτὸς ὅστις, ἀντὶ νὰ κλέπτῃ μίαν μικρὰν ποσότητα ἀπὸ ἀνάγκης . . . κλέπτει μεγάλας ποσότητας διὰ ν' αὐξήσῃ τὴν πολυτέλειάν του;

Δὲν ἤθελε λοιπὸν εἶσθαι δίκαιον τὸ νὰ ἐπεβάλλετο καὶ εἰς αὐτὸν ἡ αὐτὴ ἐκείνη ποινὴ τοῦ δυστυχοῦς Δριμυξύδῃ, ὅστις ἠναγκάσθη ἀπὸ τὴν ἐσχάτην του ἐνδειαν νὰ φροντίσῃ παντὶ τρόπῳ περὶ τῆς οἰκονομίας τοῦ σώματός του;

Καλὲ, δὲν βαρύνεσαι! μὲ λέγει ὁ νόμος . . . Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιβάλλῃς εἰς ἕνα ἄνθρωπον καλῶς ἀνατεθραμμένον τὴν αὐτὴν ποινὴν τὴν ὁποίαν καὶ εἰς ἕνα ἔξυπλυντον! Ἀνοησία! . . . Ἀκούεις! . . . νὰ παραβάλλῃ ἕνα ἐγκλημα τὸ ὁποῖον πράττει ἕνας ἄνθρωπος εὐγενὴς μὲ τὴν πράξιν ἑνὸς κακούργου, ὅστις ἐργεταὶ καὶ σοῦ συντρίβει τὴν θύραν! . . .

Τέλος πάντων τί ἔκαμα; — θέλει ἀποκριθῇ, λόγου χάριν, ὁ μίστωρ Βουλάρδος, σύμφωνος μετὰ τοῦ νόμου.

— α Δυνάμει τῆς ἐξουσίας ἣν μοὶ παρέχει ἡ ἐπίσημος θέσις μου, ἐπῆγα κ' ἐσύναξα, κατὰ διαταγὴν σου, μίαν

ποσότητα χειμάτων εἰς σὲ χρεωστούμενων· τὰ χειμάτια ταῦτα τὰ ἐκκρόπισα, τὰ ἔχασα· δὲν ἔμειναν εἰς χρεὼς μου οὐτὶ ὀφειλὸς . . . ἀλλὰ μὴ νομίσῃς ὅτι εἰς τοῦτο μὲ πηγάχασεν ἐνδεῖα! Μὲ βλέπεις τελείως ἐπαύταν, ὡμοζήτητος Χάρις τῷ Θεῷ, ὅχι· εἶχα καὶ ἔγω νὰ ζήσω ἐν ἀνεσσι. Ἀλλοὶ ἦσαν ἐμοῦ οἱ σκοποὶ, ὑψηλότεροι καὶ πολὺ πλέον ὑπερφανεῖς . . . Διὰ τῶν χειμάτων σου ἐδοκίμασα τὴν τύχην μου εἰς τὰ παγνιδία τῆς βόρσας (borsa)· ἠδυνάμην νὰ ἀντιπαραστήσω, νὰ τριπλασιάσω τὴν ποσότητά σου πρὸς ὀφειλὴς μου, ἀντὶ ἐρασιδία ἢ τύχης . . . κατὰ δυστυχίαν οὕτως μὲ κατέστρεψε, καὶ βλέπεις ὅτι καὶ ἐγὼ γὰρ τὴν τῶρα ὡς καὶ σὺ . . . ο

Ἀλλὰ πρῶτοντι, σὰς φαίνεται (ταῦτα ὑποφαίνει ὁ νόμος) σὰς φαίνεται ὅτι αὐτὴ ἡ ὑφαίρεσις ἢ εὐτολμος, πνευματικῶδες, καὶ ἀνοικτὴ, ὡς ἐν σταθερᾷ μεσημέριᾳ γινόμενῃ, ἔχει τι κοινὸν μὲ τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας ἀρπαγὰς, τὰς συντροφίαις τῶν κλειδωνιδῶν, τὰς παρθειάσεις τῶν θυρῶν, τὰ ἀντικλειδία, τοὺς μογλοὺς, τὰ ἄγρια καὶ βάνανσα ἐργαλεῖα τῶν κλεπτῶν τῆς ἐσχάτης κλέψεως;

Τὰ κακουργήματα δὲν ἀλλάσσουν καὶ ποιήν, καὶ ὄνομα μάλιστα, ὅταν πράττονται ἀπὸ τινος προνομιούχου; Ἀθλιὸς τις ὑφαίρει ἐν ψωμίῳ ἀπὸ τὸν ἀρτοπώλην, συντριβὼν μίαν ὑάλον τοῦ παρθείου του . . . ὑπερέστη τῆς ὑφαίρεϊ ἐν μενιδήλιον ἢ ἐν λοδοβίκιον ἀπὸ τὸν κύριόν της· τοῦτο ὀρθῶς καὶ προσεκόντως καλούμενον κλοπὴ διὰ συνδρομῆς περιστάσεων ἐπιβαρυντικῶν καὶ ἀτιμωτικῶν, ἀναγεται εἰς τὴν ἀρμηδιότητα τοῦ κακουργοδικείου.

Δίκαιον, δικαιοῦστατον, κατὰ τὴν τελευταίαν μάλιστα περίπτωσιν.

Ὁ ὑπρέτης, ὅστις κλέπτει τὸν κύριόν του, εἶναι διπλασίως ἐνοχος· ἀποτελεῖ μέλος τῆς οἰκογενείας, ὁ οἶκος τὸν εἶναι κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἀνεωγμένος· προδίδει ἀναξίως τὴν ἐμπιστοσύνην ἣν ἔθεσαν εἰς αὐτόν, καὶ τὴν

προδοσίαν τούτην ὁ νόμος πλήττει δι' ἀτιμωτικῆς κα-
ταδίκης.

Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι οὐδὲν δικαιότερον, οὐδὲν ἁ-
γιώτερον.

Ἀλλὰ ἀγαθός τις κλητὴρ, ἀγαθός τις ὑπάλληλος,
ταῦτα ὑφαιρεί γένηματα ἄτιμα ἐξ ἀνάγκης ἀρήνεις καὶ σοὶ
διαδόχουσι διαχειροσταν. ὡς ἐπαρκώς· τούτο ὁρι-
σμένον δὲν ἐξοικονομεῖ μετὰ τὴν οὐκ ἀκλή, κλοπὴν ἢ μετὰ
κλοπὴν τὴν δια συντροφίαν καὶ βίας, ἀλλ' οὐδ' ὡς κλο-
πὴ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τοῦ νόμου.

— Δὲν χαρακτηρίζεται ὡς κλοπὴ.

Ὅχι, βέβαια! κλοπὴ . . . εἶναι λέξις βλάβερος . . .
ἐπὶ τοῦ γυναικείου . . . κλοπὴ! . . . ὦ τῆς ἀνδρίας! κα-
τάργησις ἐμπιστοσύνης, καί! εἰς ταῦτα ἐν γενέστερον, ἐν-
σχυρότερον, καὶ συναδόν μετὰ τὸν ἀντιφωνικὸν βέλγον καὶ
τὸν θέαν τῶν δυναμένων νὰ πράξωσιν αὐτὸ το . . . πλημ-
μέλημα! ἐπειδὴ τούτο ὀνομάζεται πλημμέλημα . . . Κα-
κούργημα εἶναι λέξις βλάβερος.

Καὶ ἐπειτα (ὡς συνηθιστά, διὰ κριτικῆς) τὸ κακούργημα
ἀναγέται εἰς τὸ κακούργημα δικαίων . . . Ἡ κατάχρησις τῆς
ἐμπιστοσύνης εἰς τὸ ἐφετεῖον . . .

Ὁ κολοφών ἐπισκευάζει! ὦ κολοφών δικαιοσύνης ἰσχυ-
μου! Καὶ ὅς· τὸ ἐπαναλαμβάνωμεν λοιπόν· Ὑπερέτης τις
κλέπτει ἀπὸ τοῦ κυρίου του ἐν λοδοβίκιον, πεινασμένος
τις συντρίβει μίαν ὕαλον διὰ νὰ κλέψῃ ἐν ψωμίον νὰ φά-
γῃ . . . Κακούργημα . . . εὐθύς, εἰς τὸ κακούργημα δι-
καίων!

Ἀγαθός τις ὑπουργός, δικασκοπιῶν, ἢ ὑφαιρεί ἐν μι-
λίον, αὐτὸ εἶναι κατὰ γρησις ἐμπιστοσύνης· ἐν ἀπλοῦν
δικαστήριον, τὸ ἐφετεῖον, θέλει ἐπικληθῇ τῆς ὑποθέσεως
ταύτης . . .

Ἀλλὰ κατὰ πρᾶγμα, κατὰ δίκαιον, κατὰ λόγον, κατὰ
συνείδησιν, κατ' ἄνθρωπον, δικαιολογεῖται ποτὲ ἡ ἐξωλε-

στάτη αὕτη διαφορὰ τῶν ποινῶν ἐκ τῆς ἀνομοιότητος τῶν τρόπων τοῦ κακούργεῖν ; . . .

Ἡ οἰκιακὴ κλοπὴ, τὴν ὁποίαν τιμωροῦν διὰ ποινῆς τιμωτικῆς, κατὰ τί διαφέρει τοῦ καταχρᾶσθαι τὴν στοσύνην ; Διαφέρει ἴσως, καθότι ἡ κατάχρησις τῆς στοσύνης συνεπισύρει πάντοτε σχεδὸν τὸν ἀφανισμόν οἰκογενειῶν.

Τί ἄλλο λοιπὸν εἶναι ἡ κατάχρησις τῆς ἐμπιστοσύνης κλοπῇ οἰκιακῇ, χιλιάκις πλέον ἐπιβαρυντικῇ, ὡς φοικῶδεις συνεπίαις τῆς, καὶ διὰ τὸν ἐπίσημον χαρακτὸς τοῦ πράττοντος αὐτὴν ;

Ἡ, κατὰ τί εἶναι ἡ διὰ συντρίψεως κλοπὴ ἀνοσιβίου τῆς κλοπῆς ἥτις γίνεται διὰ κατάχρησιν τῆς στοσύνης ;

Πῶς ! τολμᾶτε νὰ ἐκφέρετε ἐκ τῶν χειλέων σας ὁ ἠθικός παραβιασμός τοῦ ὅρκου τὸν ὅποιον διδεται νὰ μὴ καταχρασθῇτε πώποτε τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ ποίαν ἡ κοινωνία ὑποχρεοῦται νὰ ἀποθέτῃ εἰς εἶναι ὀλιγώτερον ἀνόσιος τοῦ ὕλικου παραβιασμοῦ θύρας ;

Ναί, τὸ τολμοῦν . . .

Ναί, ὁ νόμος τοιοῦτος ἔγινε . . .

Ναί, ὅσον βαρύτερα ἦναι τὰ ἐγκλήματα, ὅσον περισσότερον ἀποκυδεύουσι τὴν ὑπαρξίν τῶν οἰκογενειῶν προσβάλλουσι τὴν κοινὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν ἠθικὴν τοσοῦτον ὀλιγώτερον τιμωροῦνται.

Εἰς τρόπον ὥστε, ὅσον περισσότερα φῶτα, πνεῦμα ζωῆς καὶ ὑπόληψιν ἔχουσιν οἱ ἔνοχοι, τόσον ὁ νόμος αὐτοὺς συγκαταβαίνει.

Εἰς τρόπον ὥστε, ὁ νόμος φυλάττει τὰς τρομερὰς καὶ ἀτιμωτικωτέρας τῶν τιμωριῶν τοῦ διὰ τοὺς ἐλεῖς ἀνθρώπους οἵτινες ἔχουσι, δὲν τὸ λέγομεν διὰ νὰ τοὺς καιολογήσωμεν . . . ἀλλ' ἔχουσιν εὐλογοφανῆ πρόφασιν

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ.

Πιστός εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του, ὁ γέρον φιλκῶς ἐπρόκειτο νὰ ζητήσῃ τὸν Γερμανόν.

Ὅταν ὁ δημοφιλὴς κλητὴρ Βουλάρδος ἐπέστρεψεν τὸ ἐνδότερον τῆς φυλακῆς, ἡ θύρα τῆς διόδου ἤνοιξε ὁ Γερμανὸς εὐχέσθην, καὶ ἡ Γέλαινα δὲν διεχωρίζετο πλέον ἐκ τοῦ δυστυχοῦς τῆς εἰρήνης, εἰμὴ διὰ λεπτοῦς νὰς δικτυοειδοὺς πλεγματοὺς ἀπὸ σύρματα σιδήρου.

Οἱ τῆς μορφῆς τοῦ Γερμανοῦ χαρακτηρισμοὶ δὲν ἦσαν μὲν κανονικοί, ἀλλὰ τὸ ὅλον τοῦ προσώπου του εἰς πολλὴν συμπάθειαν ἢ συμπειρασμὸν τοῦ ἀφανερώσεως εὐγενοῦς ἀνατροπῆς τὸ ἀνάστημά του ἦτον εὐζώνον, φερέματά του τὰ ἀπλά, ἀλλὰ καθάρια (ἐν παντὶ καὶ λευκόφαιον, καὶ εἰς ἐπενδύτης μέλας, κομψωμένους μετὰ τοῦ λαίμου) δὲν ἐνέβαινον τελείως τὴν ῥυπαρὴν ἐκείνην καμπυλωμένην ἣν ἔχουσιν ἐν γένει οἱ πεφυλακισμένοι. τὸ σῶμά των αἱ λευκαὶ χεῖρες τον ἐμαρτύρουν ὅτι ἐπὶ ποιῆτο τὸν ἐκυτόν του, καὶ τοῦτο κῆριζε τὴν πρὸς τὸν ἀπέχθειαν τῶν ἄλλων δεσποτικὴν διότι ἡ ἠθικὴ ὁστροφὴ ἐνοῦται παντοτεσχεδὸν μετὰ τῆς φυσικῆς ἀκαθαρσίας.

Ἡ καστανόχρους κόμη του, ἡ φύσει βοστρογυῶδ τὴν ὁποίαν εἶχε μακρὰν καὶ διακεχωρισμένην εἰς τὸ πρὸς τὸ γινὼν τοῦ μετώπου, κατὰ τὸν συρμὸν τῆς ἐποχῆς, περὶ κύκλου τὸ ὠχρὸν καὶ μελαγχολικὸν τοῦ προσώπου κυανὰ τοῦ ὠραίου ὄμματα εἰκονίζον τὴν χρηστοθεῖαν ἀγαθωσύνην τὸ γλυκὺ καὶ θλιβερόν ἐνταύτῳ μεδία

του εδῆλου εὐλακρείαν καρδίας καὶ ἐκτικτὴν τινα λύπην αὐτῇ, καὶ τοῦ νεοῦ, ὁ δυστυχὴς δὲν εἶχεν ὑποφέρει ὅλην αὐτὴν τοῦδε δεινὰ. Ἐν ἑσπέρῳ, οὐδὲν γλυκύτερον τῆς περὶ αὐτοῦ του, εὐπροστυχίου καὶ ὑπομονητικῆς φυσιογνωσίας, ἐπειδὴ πραγματικῶς ἡ καρδία τοῦ νεανίου τούτου τοῦ τιμῆ καὶ ἀδύλου.

Τὴν καλῶσάν του Γερμανοῦ ἤδη τὴν ἐσυμπεριάνειον ὡς εἰς αὐτὴν ἀπομακρυνθῆναι δὲν ἦν τὸν κατεστρεφέν ὁ καλῶς Φερνάνδος. Εὐθυμεῖσθε στί, μόνον διὰ νὰ συνῆλθῃ τὴν παλαιωμένην ἀνδρῶν εἰς τὴν κατεπαίγουσαν ἀσθενείαν αὐτοῦ, ἐπὶ μὲν νὰ λάβῃ ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ συγγενικοῦ μὲν πλούτου χρημάτων τὴν ὅποιαν εἶχε ἀποδοσθῇ τὴν ἐπαγγελίαν, ὡς καὶ ἀπέδωκεν. Αὐστηροὶ οὗτοι ἄνθρωποι δὲν ἀμφιβάλλουσι ὅτι θέλουσι ἀποδοκιμασθῇ τὴν πράξιν ταύτην τοῦ Γερμανοῦ, ὅσον καλὸν σκοπεῖται καὶ ἂν εἶχε ἡμετέροισι εἶναι ἀξιοσυγχωρητὸς ἐπαγγελία, ἀπὸ αἰσθητικῆς ὀλιγαρχίας παρὰ αὐτὴν ἀπὸ ἀσυνείησιν ὡς καὶ νεανικῆς ἀναισθησίας.

Ὑπῆταν δὲ τοῦ διαπορευομένου τοῦ ἐντευκτηρίου εἶδεν Γερμανὸς τὴν ζωντάν καὶ θελξιακὴν τῆς Γελασίνας ἡμέραν, ὑπερβόρῃσεν ἡ νύμφη μας ῥάπτρια ἤβλησε καὶ τὴν συνήθειαν αὐτοῦ, νὰ φαίη πρὸς αὐτὸν παιδρὰ, διὰ τὸν εὐχαρίστη καὶ χαροποιήσῃ ὅλητον· ἀλλ' ἡ αἰσθητικὴ αὐτῆς ἀκακὰ ὑπεκρυπτε τὴν λύπην καὶ συγκίνησιν ἣν ἡσθάνετο πάντοτε ὅταν εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν.

Καθήμενη ἐπὶ ἐνὸς ἐδάφους, ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τῶν ἀμφύλων, ἐκράτει ἐπὶ τῶν γονάτων της μιαν σφυρίδα χρυσοπλεκτον. Ὁ γέρων φύλαξ, ἀντὶ νὰ διαμείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν, ἐπορεύθη πλησίον τῆς θερμάστρας τοῦ, εἰς τὸ βάζον τῆς αἰθούσης, καὶ ἐκάθησεν ἐκεῖ μετὰ τινος σιγῆς ἀπολαύσας. Ὁ Γερμανὸς λοιπὸν καὶ ἡ Γελασίνα ἠδύναντο νὰ λαλῶσιν ἐλευθέρως.

— Νὰ ἴδω, κύριε Γερμανέ, εἶπεν ἡ ῥάπτρια πλησιάζ-

ζουσα ὅσον ἡδύνατο τὸ χάριν πρόσωπόν της ἐπὶ τοῦ
κτυωτοῦ ἵνα παρατηρήσῃ καλῶς τὴν μορφήν τοῦ φ
της· νὰ ἰδῶ ἂν θὰ μείνω εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν
σας . . . Εἶναι ὀλιγώτερον περίλυπη ; . . . "Α! ἃ! .
σχεδὸν τὰ ἴδια . . . κυττάξετε καλὰ καὶ θὰ μα
σωμεν . . .

— Πόσον σὰς εὐγνωμονῶ ! . . . Νὰ ἔλθετε καὶ
μερον !

— Πάλιν ! . . . ἀλλὰ μὲ τὸν λόγον τοῦτον μὲ δ
ρεστεῖτε, νὰ ᾤεσθε.

— Νὰ κοπιᾶζετε τόσοι δι' ἐμὲ, δι' ἐμὲ ὅστις μὲ
λο δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ σὰς ἀνταμείψω . . . παρὰ
ἀπλοῦν εὐχαριστῶ !

— Λάθος ἔχετε, κύριε· διότι ὅσον χαίρεσθε ἡ εὐγε
σας, ἄλλο τόσοι κ' ἐγὼ θὰ ἐρχωμαι νὰ σὰς βλέπω.
πὺν, πρέπει τότε κ' ἐγὼ νὰ σὰς λέγω εὐχαριστῶ· π
. . . Εἶδετε, εἶδετε πῶς σὰς πιάνω, κύριε μερολήπτη
Νὰ μὴ σὰς δώσω κ' ἐγὼ ἐκεῖνο ὅπου σὰς ἔφερα, δι
σὰς μάθω ἄλλη φορὰ . . .

— Τι πάλιν . . . "Ω! αὐτὰ μὲ λυποῦν ! . . . Εὐχ
στῶ ! . . . Ζητῶ σογγνώμην ὅτι ἐπαναλαμβάνω τ
συχνὰ τὴν λέξιν ταύτην ἐνῶ βλέπω ὅτι σὰς κακοφ
ται ! Ἀλλὰ τί ἄλλο δύναμαι παρ' αὐτό ;

— Καὶ πρῶτον μὲν δὲν ᾤεσθε τί σὰς ἔφερα.

— Τί σημαίνει ; . . .

— "Ακουέ τον τώρα . . . ἀκουέ τον !

— "Ο,τι καὶ ἂν ᾔηται, δὲν προέρχεται ἀπὸ τὰς ἰδ
σας χεῖρας ; Ἡ γοητευτικὴ καλωσύνη σας δὲν μὲ π
πάντοτε ἀπὸ εὐγνωμοσύνην . . . καὶ ἀπὸ . . .

Ὁ Γερμανὸς ἀφῆκε τὴν φράσιν ἡμιτελῆ κ' ἐταπεί
τοὺς ὀφθαλμούς.

— Καὶ ἀπὸ τί ἄλλο ; . . . ὑπέλαβεν ἡ Γελασίνα
θριῶσα.

— Καὶ ἀπὸ . . . ἀπὸ ἀφοσίωσιν, ὑπετραύλισεν ὁ Γερμανός.

— Σιγὰ νὰ μὴ μοῦ εἰπῆτε καὶ ἀπὸ σέβας, καθὼς εἶχετε βάλει καὶ κάτω κάτω εἰς μίαν γραφὴν . . . εἶπεν ἡ Ἑλκασίνα με ἀνυπομονησίαν. Ψεύματα με λέτε· δὲν ἠθέλησατε νὰ εἰπῆτε αὐτό . . . Ἐκόψετε διὰ μιᾶς τὸν λόγον σας . . .

— Σᾶς βεβαιῶ . . .

— Μὲ βεβαιῶ . . . με βεβαιῶ . . . θαρροῦτε δὲν σᾶς βλέπω ἐγὼ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κάγκελα ὅτι κοκκινίζετε . . . δὲν εἶμαι τάχα ἐγὼ ἡ μικρά σας φίλη, ἡ καλὴ σας συμπαροφισσα; Διατί νὰ μοῦ κρύπτετε τὴν καρδίαν σας; . . . Εἰς ἐμὲ πρέπει νὰ ὁμιλῆτε ἐλεύθερα, νὰ με λέτε ὅ,τι καὶ ἂν αἰσθάνεσθε, ἐπρόσθεσε μετὰ δειλίας ἡ νεανὶς· διότι μίαν μόνον ἐξομολόγησιν τοῦ Γερμανοῦ ἐπρόσμενε διὰ νὰ τὸν εἶπῃ ἀμέσως, με ὅλην τὴν ἀφέλειαν καὶ ἀδολότητά της, ὅτι τὸν ἠγάπα.

Ἐρως γενναῖος καὶ τίμιος ὃν ἐγέννησαν αἱ συμφοραὶ τοῦ Γερμανοῦ.

— Σᾶς βεβαιῶ, ἐπανελάβεν ὁ δεσμώτης μετὰ στεναγμοῦ, ὅτι δὲν ἠθελα νὰ εἶπω ἄλλην τινὰ λέξιν . . . δὲν σᾶς ὑποκρύπτω τίποτε!

— Ἄ, τὸν ψεύστην! Ἄ, τὸν ψεύστην! ἀνέκραξεν ἡ Ἑλκασίνα κρούουσα τὸν πόδα κατὰ γῆς. Ἄς ᾖναι λοιπόν! βλέπετε αὐτὸν τὸν λαιμοδέτην, τὸν ἀπὸ ἄσπρον μαλλί, ὅπου σᾶς ἔφερα; (καὶ ἔσυρεν ἓνα τοιοῦτον ἐκ τῆς σπυρίδος της)· δὲν σᾶς τὸν δίδω κ' ἐγὼ, διὰ νὰ μάθετε νὰ μοῦ ὑποκρύπτεσθε . . . Τὸν εἶχα πλέξει μόνη μου διὰ σᾶς . . . Ὅ,τὼ κάμνει κρῦον καὶ ὑγρασίαν ἐκεῖ μέσα, εἶπα· ἄς τοῦ τὸν κάμω διὰ νὰ προφυλάττεται ζεστό . . . ἐπειδὴ εἶναι ὀλίγον ἀδυνάτου κράσεως . . .

— Πῶς! ἐκάλεστέ κ' ἐπλέξετε; . . .

— Μάλιστα, κύριε, δὲν ἤμπορεῖτε νὰ μοῦ ἀρνηθῆτε

ὅτι ἡ καρδία σας δὲν εἶναι ἀπὸ τὰς χαμαλικῶς ἐκείνας. εἶπεν ἡ Γελασίνα διακρίνοντας τον ἐνθυμούμαι ὅτι εὐχαίλα ἐπικρίνετε τὸ κρῦο, καὶ ὅπως ὁσάκις μ' ἐβλέπετε προσθέτω ξύλα εἰς τὴν θερμάστραν μου, ὅταν ἔρχεσθε εἰς τὴν καμινὴν μου καὶ ἐπερνάουσαμεν τὴν ἑσπεραν ὅμοι, ἐμποδίζετε, ἀπὸ εὐγένειαν παραινουμένου... "Ω! ἐνθυμούμαι καλὰ.

— Ἢ ἐγὼ ἐπίσης... διακρίνω ταῦτα καλλίστα εἰς τὴν μνήμην μου! εἶπεν ὁ Γερμανὸς με συγκινημένον φωνήν.

Καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Νὰ τα πάλιν, ἐνῶ ἐγὼ προσπαθῶ νὰ τὸν κάλῃ χαροποιῶν!

— Πῶς θέλετε νὰ μὴ κατανόγεται ἡ καρδία μου μετὰ τοὺς χαρὶ θαυμάτων ὅσοις συλλογιζώμαι ποσα ἐκρίνετε δι' ἐμὴν ἀφρότην εὐρίσκουμαι εἰς τὴν φυλακὴν;... Καὶ αὕτη δὲν νὰ σας προθυμία δὲν εἶναι νὰ φέρῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς συντριβὴν; Τέλος πάντων, δὲν γνωρίζω ἐγὼ ὅτι διὰ νὰ λαμβάνετε καὶ νὰ ἐργασθε εἰς ἐπισκοπὴν μου κάθισθε καὶ ἐργάζεσθε τὴν νύκτα περισσότερον; εἰς αἰτίαν μου νὰ κερδίζετε τόσον!...

— "Ω! εἶδετε δουλειὰ! κλαύετε με διότι τὰς τρεῖς ἡμέρας μίαν φορὰ κάμνω ἓνα ὥραιον περίπατον πρὸς ἐπισκοπὴν τῶν φίλων μου, ἐγὼ ἥτις τόσον ἀγαπῶ νὰ περιπατῶ... Γίνεται ὥραιότερα διασκεδάσις ἀπὸ τὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς τὰ ἐργαστήρια ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς ὅλον τὸ διάστημα τοῦ δρόμου, καθὼς τὰ ἔχουν στηλισμένον.

— Καὶ σήμερον πάλιν νὰ ἐξέλθετε με αὐτὸν τὸν ἄερα με αὐτὴν τὴν βροχὴν!

— Σήμερον μάλιστα ἦτον ἡ εὐχαρίστησις... δὲν ἔχω πορεῖτε νὰ λάβετε ἰδέαν τί γελοίας μορφᾶς ἀπαντᾷ κανεὶς!!! Ἄλλοι κρατοῦν τὸ καπέλλο των με τὰς δύο τῶν χεῖρας διὰ νὰ μὴ τὸ πάρῃ ἀπὸ τὴν κεφαλὴν των ὁ ἀνε-

μας ἄλλοι, ἐνῶ τὸ ἀλεξιβροχὸν των σχηματίζεται ὡσάν
λαίλαξ, ἀπὸ τὸν πολλὸν ἄερα ὅστις τὸ ἀναστρέφει, κάμνουν
τὴν μορφήν των τόσο γέλοιαν! . . . νὰ τοὺς βλέπετε νὰ
κλείουν τὰ ὄφθαλμοι, ἐνῶ ἡ βροχὴ δὸς του καὶ τοὺς κτυπᾷ
εἰς τὸ πρόσωπον . . . Σὰς λέγω, σήμερον ἐγγέλαι με ὅλην
μου τὴν καρδίαν . . . Ἐκμύλῃ ὅτι νὰ εἴς τὰ παραστήσαι
ἠθέλατε γέλασαι καὶ σεις . . . Ἀλλὰ βλέπω καὶ πάντοτε
μεῖναιτε σκυθρωπός.

— Ὡ! σὰς ζῆτῶ συγγνώμην, ἀλλ' εἶναι χωρὶς οὐδ'
ἐγὼ νὰ τὸ βελῶ σὰς ἀκούω, καὶ ἀπὸ τὴν εὐφωμισμένην
πὺξ ἡ βροχὴ μου δὲν ἐξέρω πῶς κυριεύεται ἀπὸ παράπα-
νόν τι γήλοτατον . . . Γνωρίζετε ὅτι ὅσακις ἀσθάνομαι
βαθυτάτην χάσαν ἐξωτερικῶς σκυθρωπάζω . . . Τὸ ἰδιώ-
μα τοῦτο μοι δυσχερᾶται πολλῶς, ἀλλ' εἶναι ἀνώτερον
τῶν δυνάμεών μου.

— Ἡ Γελασίνα, διὰ νὰ μὴ προδώσῃ ἑαυτήν, ὅτι γί-
νη τὰ χαριέντα ψελλίσματα τῆς, εἶχε μολοντοῦτο καὶ
αὐτὴ τὴν ψυχὴν τῆς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διατεθει-
μένην ὡς τὴν τοῦ Γερμανοῦ, ἔσπευσε ν' ἀλλάξῃ ὁμιλίαν,
καὶ εἶπε:

— Λέγετε ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀνώτερον τῶν δυνάμεών
σας; ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ τόσα ἄλλα . . . τὰ ὅποια δὲν
θέλετε σεις καὶ διὰ τοῦτο δὲν τὰ κάμνετε, ἐνῶ σὰς πα-
ρεκλίσεσιν τόσο . . . ἐπρόσθεσεν ἡ Γελασίνα.

— Δηλαδή τί ἐννοεῖτε;

— Ἐννοῶ τὴν ἐπιμονὴν σας, νὰ κάθεσθε πάντοτε χω-
ριστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους φυλακωμένους, καὶ νὰ μὴ τοὺς ὁ-
μιλῆτε ποτέ . . . Ὁ φύλαξ των πρὸ ὀλίγου μὲ εἶπεν ὅτι,
διὰ τὸ καλὸν ὅπου σὰς θέλει πρέπει νὰ τοὺς πιᾶσθε φί-
λους . . . Σιωπαίνετε . . . οἱ λόγοι μου λοιπὸν ἐπῆλθον
τοῦ κακοῦ! . . . Θέλετε νὰ σὰς βλάψουν οἱ κακοὶ αὐτοὶ
ἄνθρωποι . . .

— Δὲν γνωρίζετε, δεσποσύνη, τὴν φρίκην τὴν ὁποίαν
(ΤΟΜΟΣ ΟΓΔΟΟΣ)

αισθάνομαι ἐξ αὐτῶν . . . δὲν γνωρίζετε τοὺς ἰδιαιτέρους λόγους τοὺς ὁποίους ἔχω ν' ἀπερσεύω καὶ ν' ἀποστρέψωμαι αὐτοὺς καὶ τοὺς ὁμοίους των !

— Μὲ φαίνεται ὅτι τοὺς ἰδιαιτέρους αὐτοὺς λόγους τοὺς γνωρίζω καλλίστα . . . διότι ἀνέγνωσα ἐκεῖ τὰ ὅποια εἴχατε γράψει δι' ἐμέ, ὅταν μετὰ τὸν συλλογισμὸν σας ἐπάγα εἰς τὸν οὐρανὸν σας . . . Ἰὺδα ἐξ αὐτῶν τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποίους ἐτρέφετε ὅταν ἦλθετε εἰς Παρίσια, διότι δὲν ἠθελήσατε νὰ συμπράξετε εἰς τὰ κτήματα τοῦ ἀπανθρώπου ἐκείνου ὅστις σας ἀνέβριψε . . . Μάλιστα μετὰ τὴν ὑστερινήν του ἐνεδραν ἠναγκάσθη διὰ νὰ χάσῃ τὰ ἔργα σας, ν' ἀρῆσατε καὶ τὸν οὐρανὸν αὐτοῦ Τεμπλου . . . χωρὶς νὰ εἰπῇτε εἰς ἄλλον, κἀνὲν παρὰ μόνον εἰς ἐμέ, τὸ νέον σας κατὰλυμα. Εἰς τὰ ἐκεῖνα ἐγγράφα ἀνέγνωσα καὶ κατὰ ἄλλο . . . ἐπρόσθη ἡ Γελασίνα ἐρυθριώτα ἐκ νέου καὶ ταπεινούσα τοὺς ὀρθομύους ἀνέγνωσα κατὰ πράγματα τὰ ὅποια . . .

— ὦ ! τὰ ὅποια ποτὲ, σας ὀμνύω, δὲν ἠθελσατε μὲνθεῖν, ἀνέκραξεν ὁ Γερμανὸς, ἂν δὲ μοῦ συνευθαινεν αὐτὸ δυστύχημα . . . Ἀλλὰ, σας παρακαλῶ, συγχωρήσατε μοι τὰς ἀνοησίας ταύτας . . . ἦσαν ὀνειρα . . .

Ἡ Γελασίνα ἐπροσπάθησε καὶ δεύτερον νὰ φέρῃ τὸν Γερμανὸν εἰς ἐξηκολόγησιν τῆς καρδίας του, ἀναφέρουσας πλῆρεις πρυφερότητος καὶ πάθους σελίδας του ἐκείνας, τὰς ὁποίας ἀφιέρωσέ ποτε εἰς τὴν μνήμην τῆς μητρίας, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσεν· ὁ Γερμανὸς ἐκρυπτόν ἐρωτὰ του ὑπὸ τὸ πρόσχημα φιλίας εἰλικρινούς. Κτασταθεὶς ὑπὸ τῆς δυστυχίας δειλότερος παρ' ὅσον ἦν δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ ὅτι ἡ Γελασίνα ἠθέλέ ποτε τὸ ἀγαπήσει δι' ἐρώτος, αὐτὸν δεσμώτην, αὐτὸν στιγμιαίως σμένον διὰ κατηγορίας τρομερᾶς, ἐνῶ πρὸ τῆς συμφορᾶς του δὲν τὸν ἐδείκνυσεν εἰμὴ ἀπλὴν στοργὴν ἀδελφῆς.

Βλέπουσα ἡ ῥάπτρια ὅτι δὲν τὴν ἐνόησε, κατέπιεν ἑ

στεναγμόν κ' ἐπρόσμεινεν· ἤλπισε νὰ παρουσιασθῇ εὐκαιρία τις καλῆς, διὰ ν' ἀνακαλύψῃ εἰς τὸν Γερμανόν τὸ βάθος τῆς καρδίας τῆς.

Τὸν εἶπε λοιπὸν τεθορυβημένη—Καταλαυβάνω ὅτι ἡ συναστροφή τοιαύτην ἀγρίων ἀνθρώπων. Ὁ σᾶς προ-
ξενῇ βέλεια φάσκειν· ἀλλ' ὁ κίνδυνος εἰς ἄλλου μέρους...

— Σᾶς βέλεια ὅτι, διὰ νὰ κάμω καθὺς μοῦ ἐσυστή-
σατε, πολλὰκις ἐπρόσπαθον ν' ἀπειθῶν τὸν λόγον πρὸς
ἐκείνους οἵτινες μεταξὺ τοῦ μοῦ ἐράνησαν· ὡς ὀλεθρὸτε-
ρον ἐγκληματιαν· ἀλλὰ νὰ ἤκούσατε τὴν ἀγίαν των! νὰ
τοὺς εἰσέπατε τί ἄνθρωποι εἶναι!

— Τῶντι, ὅς εἶναι προμερὸν πρᾶγμα...

— Τὸ προμερώτερον ἀπ' οὗ εἶναι τὸ νὰ βλέπω ὅτι
κατ' ὀλίγον συνειθίζω τὰς ἀπερχοίς των ὁρίδας, καὶ ἀ-
κρωτῶς τοὺς ἀκούω ὅλην τὴν ἡμέραν ὦ! ναί! τώρα ἀ-
κρωτῶμαι με ἀπάθειαν φρίκας αἱ ὁποῖαι κατὰ τὰς πρώτας
ἡμέρας μ' ἐκινῶσαν εἰς ἀγκυλάτησιν· τοῦτο βλέπων ἀρ-
χίζω νὰ δισταῖω καὶ περὶ τοῦ ἐαυτοῦ μου—εἶπεν ὁ νέος
μετὰ πικρίας.

— Ἀ! κύριε Γερμανέ, τί λέγετε;

— Ὅταν κάνεις διατριβὴν καιρὸν πολλὸν εἰς τὰ φοικώ-
δη αὐτὰ μέρη, τὸ πνεῦμα βρομηδὸν συνειθίζει τὰς μογ-
χεύους ἰδέας, ὡς ἡ ἀκοή του συνειθίζει τοὺς βαναύσους
τοῦτους οἵτινες ἀδιακόπως ἤχουν περὶ αὐτήν. Θεέ μου!
Θεέ μου! Τώρα καταλαυβάνω πῶς εἶναι δυνατόν νὰ εἰς-
έλθῃ κάνεις εἰς αὐτοὺς, καὶ νὰ ἐξέλθῃ διεσθερμένος.

— Ναί, ἀλλ' ὅχι σεῖς, ὅχι σεῖς.

— Ἐγὼ, ἐγὼ καὶ πᾶς ἄλλος· χιλιάκις καλῆτερος ἐ-
μῶ. Ἀγνοοῦν ἀρὰ γε ἐκεῖνοι οἵτινες, πρὶν εἶναι μαζὶ δικά-
σων, μᾶς ῥίπτουν εἰς τὴν ἀποτρόπαιον αὐτὴν συγκοινωνί-
αν, ἀγνοοῦν πόσον τοῦτο εἶναι ὀλέθριον!... Ἀγνοοῦν
ὅτι ἐπὶ τέλους ὁ ἀὴρ τὸν ὁποῖον εἰς ἀναπνέει τις ἀπο-
κεθίσταται νοσώδης... θανατοφόρος πρὸς τὴν τιμὴν!...

— Σὰς παρακαλῶ, μὴν δουλεύετε τοιοῦτο τρόπος καὶ με κάμνετε νὰ λυποῦμαι πολὺ.

— Μ' ἐρωτᾶτε τὴν αἰτίαν τῆς αὐξανούσας θλίψεώς μου, ἡ αἰτία εἶναι αὐτή . . . Δὲν ἤθελα νὰ σὰς τὴν εἶπω ἀλλ' ἄλλον τρόπον δὲν ἔχω διὰ νὰ φανῶ εὐγνωμῶν πρὸς τὸν πρὸς ἐμὲ οἰκτόν σας.

— Τὸν οἰκτόν μου! τὸν οἰκτόν μου!

— Ναί, μόνον δεῖγμα τῆς εὐγνωμοσύνης μου ἔχω πρὸς σὺν ὅτι δὲν θὰ σὰς κρύπτω τίποτε . . . Σὰς τ' ὁμολογῶ ὅτι πᾶν μὲ φοίτην . . . Δὲν γνωρίζω πλέον τὸν ἑαυτὸν μου . . . ἔσον καὶ ἂν καταφρονῶ καὶ ἀποφεύγω τοὺς εὐγενεῖς καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ἡ ἐπαρτία των ἐπανεργεῖ εἰς ἐμὲ . . . ἡ κούσιός μου. Νομίζει τις ὅτι ἔχουν τὴν ὀλεθρίαν δύναμιν τοῦ νὰ μολύνωσι τὴν ἀτμοσφαῖραν ὅπου ζοῦν . . . μὴ φαίνεται ὅτι αἰσθάνομαι τὴν διασθορὰν εἰσερχομένην εἰς ἐμὲ διὰ τῶν πόρων τοῦ σώματός μου . . . Ἄν μὲ ἀλλώττωσαν καὶ ἐξυγρύνῃ ἀπ' ἐδῶ, ἢ θεία, αἱ σχέσεις των τιμίων ἀνθρώπων ἤθελάν με φέρει εἰς ἀμηχανίαν. ἤθελάν μὲ πληρώσει ἀπὸ ἐντροπῆν. Δὲν ἐφθασα ἀκόμα νὰ εἰσαχθῶ στομαδίαν ἐν τῷ μέσῳ των συντρόφων μου. Ἄλλ' ἐφθασα νὰ δειλιῶ σκεπτόμενος τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θέλω εὐρεθῆναι τῷ μέσῳ τιμίων ἀνθρώπων . . . διότι ἔχω τὴν συναισθησίν τῆς ἀδυναμίας μου . . .

— Τῆς ἀδυναμίας σας; . . .

— Τῆς χαμερπείας μου . . .

— Τῆς χαμερπείας σας; . . . Ἀλλὰ τί ἀτόπους δέας ἐλάβετε, καλὲ, περὶ τοῦ ἑαυτοῦ σας;

— Καὶ δὲν εἶναι χαμερπὲς καὶ ἀνόσιον νὰ παραγνῶν ῥίζω τὴν βαρύτητα των χρεῶν μου, τὴν ἀκεραιότητα τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀνθρώπου; Ἐγὼ τὰ παρεγνώρισα.

— Σεῖς! σεῖς!

— Ἐγὼ! Ὅταν εἰσῆλθα ἐδῶ . . . συνησθάνοντο τὴν βαρύτητα τοῦ πταίσματός μου, ὅσον καὶ ἂν ᾔτο συγ-

γνωστόν ἴσως. Αἱ, καλῶς! τῶρα μὲ φαίνεται αὐτὸ μικρότερον· ἀπὸ τοῦ ν' ἀκούω συνεχῶς τοὺς κλέπτας καὶ φωνεῖς αὐτοὺς νὰ ἀναφέρουν τὰ κακουργήματά των μὲ ἀστείτους βιολογικούς καὶ θρησκευτ. ἔπαρσιν, ἐννοτε συλλαμβάνω κερνιδίως τὸν ἐαυτὸν μου φθισόντα τὴν αἰσθητὴ ἀδιαφορίαν ἐκείνου, καὶ πικρῶς γλιευάζοντα τοὺς ἐλέγχους ἀπὸ τοὺς ὁποίους αὐτὸς τυραννεῖται δι' ἐν πλημμελίᾳ τὸσον ἀσήμενον . . . παρὰβιλλόμενον μὲ τὰς ἀνασκευασίας των.

— Ἀλλ' εἶναι καὶ ἀληθές· ἡ ἰδική σας πρᾶξις, μακρὰν τοῦ νὰ ὑπάρχῃ ἀξιόμηκτος, εἶναι μάλιστα γενοαία· ἐπειδὴ ἡ εὐγενεὶα σας ἤκουσθε βέβαιως ὅτι τὴν ἀλλοτρίαν ἡμέραν τὸ πρωὶ ἐμῆλθετε ν' ἀποδώσετε τὰ χρηματὰ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἰλάδετε μόνον δι' ὀλίγας ὥρας, διὰ νὰ σώσετε μίαν ὁλόκληρον οἰκογένειαν ἀπὸ τοῦ νὰ σθῆσθ, ἴσως ὅτι καὶ ν' ἀποθάνῃ ἐκ τῆς κακοπαθείας.

— Δὲν σημαίνει τίποτε· εἰς τὰ ὅμματα τοῦ νόμου καὶ τὰ ὅμματα τῶν τιμῶν ἀνθρώπων τοῦτο εἶναι κλοπή. Βέβαια, ὀλιγωτερον κακόν εἶναι νὰ κλέψῃ τις πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν παρὰ πρὸς ἄλλον τινά· ἀλλὰ, βλέπετε, εἶναι σύμπτωμα ὀλεθρίον τοῦ ν' ἀναγκάζεται κανεὶς, διὰ νὰ δικαιωθῇ ἐνώπιον τῶν ὀρθολογῶν του, νὰ βλέπῃ ὑποκάτωθεν του . . . Ἐγὼ δὲν ἤμπορῶ πλέον νὰ ἐξισωθῶ με τοὺς ἀνθρώπους τοὺς χωρὶς κηλίδα . . . Ἴδου ἀναγκάζομαι ἤδη νὰ συγκρίνωμαι μὲ τοὺς διεφθαρμένους ἀνθρώπους μετὰ τῶν ὁποίων ζῶ . . . Καὶ λοιπὸν βλέπω ὅτι κατ' ὀλίγον ἡ συνείδησίς μου αἰμωδίαζει, σκληρύνεται . . . Αὐτοὺς θέλω πράξει κλοπὴν, ὅχι μὲ τὴν πεποιθήσιν ὅτι δύναμαι ν' ἀποδώσω τὴν ποσότητα τὴν ὁποίαν ἤθελα ὑφαιρέσει πρὸς καλὸν τινὰ σκοπὸν, ἀλλὰ θέλω κλέψῃ πλεονεξίας χάριν, καὶ θέλω νομιζεσθαι βέβαια ἀθῶος· πάλιν παρὰβιλλόμενος μ' ἐκεῖνον ὅστις φρονεῖ διὰ νὰ κλέψῃ . . . Καὶ ὅμως ταύτην τὴν στιγμὴν τόση ἀπόστασις ὑπάρχει μετα-

ἔξ ἑμοῦ καὶ ἐνός φρονέως, ὅση μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ἐνός ἀνθρώπου ἀπεπλήπτου . . . Διότι λοιπὸν ὑπάρχουσιν αὐτὰ χιλιάδες πλέον διεσθαρμένα ἀπ' ἐμέ, πρόπει ἡ ἰδική μου διασθαρὰ νὰ σμικρυνεῖται ἐνώπιόν τῶν ὀφθαλμῶν μου ; Ἄντί νὰ δύνῃσαι νὰ λέγω ὡς ἄλλοτε ; Εἶμαι τῆμος ἴσα μὲ τὸν τιμιώτερον, θέλω παρηγορεῖσθαι λέγων ; Εἶμαι ὁ ὀλιγώτερος διεσθαρμένος ἀπὸ τοὺς ἀθλίους αὐτοὺς μεταξὺ τῶν ὑπείων προωρεθῆναι νὰ ζῶ διαπαντός !

— Διὰ παντός ; Ἀλλ' ὅταν ἐξελθῆτε ἀπ' ἐδῶ ;

— Δὲν θὰ μὲ γνωρίζουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ; ἄν καὶ αὐτοὶ ἐξελθουν δὲν θὰ μὲ ἀπαντοῦν εἰς τὸν δρόμον, δὲν θὰ μοι ὁμιλοῦν ὡς εἰς ἓνα συμπεληκισθέντα με αὐτοὺς ; Ἄν ἀγνοῶσιν τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἤχθην ἐνώπιον τοῦ κακοῦ-γροδικεῖν, δὲν θέλουν μὲ φροδερῆσαι ὅτι θὰ μὲ διακινδυνώ-σιν εἰς τὸν κόσμον ; Βλέπετε ὅτι ἐπάρκατα καὶ ἀδικήματα πλέον θέσκα με ἐνώπιον μετ' αὐτῶν . . . εἴπα, ἀν' ἔμην μόνος κατάκλειστος εἰς ἐν δωμάτιον μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς δικασίμου ἀγνώριστος παρ' αὐτοῖς, δὲν ἤθελα εὐδ' ἐγὼ τοὺς γνωρίζει καὶ οὐδὲ τοὺς φόβους αὐτοὺς ἤθελα ἔχει, φόβους, εἴτινος εἶναι ἱκανοὶ νὰ παραλύσονται τὸν τιμιώτερον ἄνθρωπον . . . Καὶ ἔπειτα, ὀλομὸν ἄχος με μόνην τὴν συνειδήσιν τοῦ πταίσματός μου, ἤθελα ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μου βλέπει αὐτὸ μεγαθυρόμενον ἀντί νὰ το βλέπω νὰ ἐξασθενῇ ὅσον βαρύτερον ἤθελε μοι παρο-στασθαι, τόσον ἤθελα καρποφορηθῇ εἰς τὴν μέλλουσαν ζωῇ μου . . . καὶ ἐπομένως ἤθελα προσπαθῆσαι εἰς τὴν πτωχὴν μου σφαίρην νὰ κάρω μεγαλύτερον καλὸν, ὡς ἀντίματρον . . . Διότι, διὰ νὰ ἐξαγοράσῃ τις μίαν πράξιν κακὴν χρειάζονται ἑκατὸν ἀγαθὰ ἔργα . . . Ἀλλὰ θέλω ἀρὰ γε σκεφθῇ ποτὲ ὃ ἀντιπληρώσω πταίσμα τὸ ὅποιον τὴν ὥραν ταύτην μόλις μοῦ διεγείρει ἐλεγχον ; . . . ὦ ! . . . τὸ αἰσθάνομαι . . . αἰσθάνομαι ὅτι ὑπείκω εἰς μίαν ἀκαταμάχητον ἐπιφρόνην, καθ' ἧς ἀντεπάλαισα ὅλαις δυνάμεσι

ἐπὶ πολλὸν καιρὸν ἐπὶ ἀνέθρεψαν διὰ τὸ κακὴν ἰδού υπο-
χωρῶν εἰς τὴν εὐσεβεῖαν μου" εἵπεται. ὡς εἶναι κατα-
μύνας, χωρὶς οὐλογενεῖαν. . . τί σκαλίνει ἄν εἰς τὸ μέλλον
ἔχω διαχωρῆν τιμὴν ἢ ἐπὶ ἐλπίσιν. . . Καὶ οὕτως. . .
οἱ σκοποὶ μου ἔσαν καλοὶ καὶ τίμιοι. . . Διότι βελίστα
ἐθέλησαν νὰ με καταστήσωσι δοῦλον Ἀθωπῶν, γέθλου-
μαι βελίστα εὐχαριστήσιν λέγων κατ' ἐμὰς. Ὑπὲρ
ἀπεπληρωτο, πρᾶγμα δυσκλήντερον εἰς ἐμὴν παρὰ εἰς πάν-
τα ἄλλων. . . Καὶ τοῦτο. . . "Α' ὁμοῦν. . . ὁμοῦν.

— Ἀλέσασθαι ὁ ἀδελφότης με ἐκράβη. ἰαχυμῶν τοσού-
τον σπαραξικαθῆναι, ὥστε ἡ Γελασί α' ἐσπαραξήθη ἐκ
βλάβους ψυχῆς καὶ ἀπειρήθη εἰς δόλπον.

'Αλλ' ἔτο καὶ νὰ σπαραχθῇ ἀληθινὰ ἡ καρδία τοῦ ἀν-
θρώπου εἰς τὴν θέαν τῆς αἰγῆς ἐμμανήσεως συμπαθέστα-
τον φυσιογνωμίας ἐκείνης τοῦ Γερμανοῦ, λέγοντος ταῦτα.
Ἦσαν ἀδυνατον νὰ μὴν αἰσθανθῇ τις ἡρῶν πόνον ψυχῆς
ἐλέπων τὴν ἀτελείαν εἰς ἀθόλου νέου, σπείροντος ἐν-
τὸς τῆς μαγνολυσμένης ἀτμοσφαίρας ἐκείνης, ὅπου ἐρρίφθη
τοσούτον ἀνοικείως, ἀτμοσφαιρας τῆς ὁποίας ὡς ἐκ τῶν
εὐγενῶν αἰσθημάτων του, ἐμεγαλοποιεῖ αὐτὸς ἐπὶ πλέον
τὴν φθοροποιάν ἐπενέργειαν.

Ναί, φθοροποιάν!

Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσωμεν τὸ ὅ,τι εἶπε νοημονέστα-
τός τις ἀνὴρ, ἐπὶ εἰκοσαετίαν διατελέσας ἐπὶ τῶν φυλα-
κῶν, εἰς τοὺς λόγους τοῦ ὁποίου δίδει μέγα βέρος ἡ πολυ-
ετής πείρα·

« Ἐάν ὑποτεθῇ ὅτι ἄτομόν τι χρηστοθεστάτον ἀδί-
κως κατηγορηθὲν εἰργχθῇ εἰς τὴν φυλακὴν, βέβαια θέλει
εἰσελθεῖ ὀλιγώτερον τίμιον ὃ ἐστίν, ὁ πρῶτος ἀνὴρ τῆς
τιμότητος ἐξαλείφεται διὰ παντὸς εἰς μόνην τὴν προ-
ήν τοῦ μιμολυσμένου αὐτοῦ ἀέρος. . . »

Μολοντοῦτο ἄς σπεύσωμεν νὰ εἰπώμεν, ὅτι ὁ Γερμα-
νὸς, χάρις εἰς τὴν ὑγιᾶ καὶ αὐστηράν ἡθικὴν του, ἀνθίστα-

το γενναίως καὶ ἐθελούθως, καὶ ὅτι μᾶλλον προσηλάνετο τὴν προσέγγισιν τῆς νόσου παρὰ νὰ ὑπέπεσε πραγματικῶς εἰς αὐτήν.

Αὐτὸς ὁ φόβος τοῦ, ὅτι ἐβλάπε το πταίσμα του συμκρινόμενον εἰς τοὺς ἰδίους ὀρθολογισμοὺς του. ὑπῆρχεν ἀπὸ δεξιῆς ὅτι καὶ τὰύτην ἀκούει τὴν ὥρην ἠθάνετο ὅλην αὐτοῦ τὴν βαρύνεσθαι· ἀλλ' ἡ ταραχὴ αὐτῇ καὶ ἡ δειλία καὶ οἱ δισταγμοὶ αἵτινες ἀνεστατώνον τὴν ἀγαθὴν καὶ τιμικὴν του ψυχὴν, ἦσαν ἐξ ἄλλου μεροῦς συμπτωματικῶς ἐπιρροῶς.

Ὑπο τῆς εὐθύτητος τοῦ πνεύματός της φωτισθεῖσα καὶ ὑπο τῆς γυναικείας ἀρχινοίας της, οὐχ ἤττον δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ ἔρωτός της, ἡ Γελασίνα ἐμάντευσε τὸ ὅ,τι προείπομεν.

Καὶ τοι πεπεισμένη ὅτι ὁ φίλος της δὲν ἔχκεν εἰσελθεῖν οὐδεμίαν ἐκ τῶν εὐγενῶν του ἔξεων, ἐροῦν/θη ὅλην καὶ αὐτὴ μήπως, μὴ ὅλα τὰ ἐξαιρετὰ προτερήματά του φανῇ ἡμέραν τινα ὁ Γερμανὸς ἀδιάφορος πρὸς τὰ ὅσα τὴν σήμερον τὸν ἐβασάνιζον τοσοῦτον σκληρῶς.

Ἡ Γελασίνα, σπογγώσασα τὰ δάκρυά της καὶ ἀποτοθεῖσα πρὸς τὸν Γερμανὸν ὅστις ἐστήριζε τὸ μέτωπον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κυρτῆδος, τὸν εἶπε μὲ φωνὴν καταναγκαστικῶς σοβαρὰν, πανουργικὴν σχεδόν, φωνὴν τὴν ὁποίαν δὲν ἔκουσεν εἰσεῖτι ἀπὸ τὰ χεῖλη της·

— Ἀκούσατέ με, κύριε Γερμανέ· θέλω ἐξηγηθῆ καὶ ἔτιω, ἀπέχω τοῦ νὰ ὁμιλῶ καλὰ καθὼς τὴν εὐγενεῖάν σας· ἀλλ' ὅ,τι ἔχω νὰ σᾶς εἰπῶ εἶναι δικαίον καὶ εὐλογητὸν κρίνεις. Πρῶτον μὲν ἔχετε ἄδικον νὰ παραπονῆσθε ὅτι εἰσθε κατὰ μόνος, ἐγκαταλελειμμένος ἀπὸ ὅλους . . .

— ὦ! δὲν ἐννοῶ ὅμως νὰ λησμονήσω ποτὲ τὸ ὅ,τι ἐμπνέει ὁ πρὸς ἐμὲ οἶκτός σας! . . .

— Πρὸ ολίγου δὲν σᾶς διέκοψα ὅταν ἀνεφέρετε παρὰ τὸν αὐτὸν τὸν οἶκτον . . . ἀλλ' ἐπειδὴ μοῦ τὸ ἐπανα

αυθάνετε . . . χρεωστώ νά σᾶς εἶπω ὅτι δέν εἶναι οὐ-
τος ἐκεῖνο, τό ὅποιον αἰσθάνομαι διά σᾶς . . . Νά σᾶς
ἐξηγήθω ὅπως μέ συγχωροῦν αἱ δυνάμεις μου . . . Ὅταν
μεθ' αὐτοῦ γείτονες, σᾶς ἀγαπούσα ὡς ἓνα καλόν ἀδελφόν,
ἓνα συγκατοικόν· μοῦ ἐκάμνετε καί τι μικράς ὑπηρεσίας
ποιῶντες ἐπερνούσαν ἀπό τό χέρι σας, σᾶς ἐκαίνα καί ἐγώ
τί ἐπερνούσαν ἀπό τό ἰδικόν μου. τάς κυριακάς μ' ἐπαί-
νετε καί ἐμε ὅπου ἐπιγαίνετε σεῖς καί διεσκεδάζεστε ἐπι-
παύσασα νά ἦμαι ὅσον τό δυνατόν φαιδρᾶ καί καλοσυ-
ρισμένη διά νά σᾶς κάμνω τήν ἀνταπόδοσιν . . . εἰς
κόπον ὥστε μήτε εἰς τόν ἓνα ἔμενον ὑποχρεώσις καί τι
ἄλλ' αἰ, μήτε εἰς τόν ἄλλον

— Δέν ἔμενον εἰς ἐμέ ! ὦ ! ὦχι . . . ἐγώ . . .

— Ἀφήσατέ με νά ὁμιλήσω καί ἐγώ . . . Ὅταν ἐδι-
άθητε νά φύγετε ἀπό τόν οἶκον ὅπου ἐσυγκατοικοῦσαμεν,
ἐσβλήθηκα περισσοτέραν λύπην παρ' εἰς τήν ἀναχώρησιν
τῶν ἄλλων γειτόνων μου.

— Ἀληθινά ;

— Ναί, ἐπειδή οἱ ἄλλοι ἦσαν χωρίς προντίδης, καί
ἐπειδή μόνον ἀπό τοῦ χιλιάρχου μέ ἤκουσαν νά τοῦς ἐπανα-
λαμβάνω, ὅτι νά μή ἐλπίσουν ποτε ἐπ' ἐμέ ἄλλα τι ἔκτος
φιλίας ἀδελφικῆς . . . μάλιστα τότε συγκατένευσαν νά με
θεωροῦν ὡς ἀπλήν συντρόφισάν των, ἐνθ' οὖν σεῖς . . . ἀμε-
σως ἐμμαντεύσατε τίνι τρόπῳ θά περνούμεν οἱ δύο μας.
Ἐπομένως, ἡ εὐγενεῖά σας ἐπερνούσατε πλησίον μου ὅλας
τάς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς σας . . . μ' ἐκάθετε νά γράψω . . .
μοῦ ἐδίδετε τόσας καλᾶς συμβουλᾶς σοφίας ὅλγιστον.
ἐπειδή ἦσαν καλαί· τέλος πάντων, ὑπῆρξατε ὁ προθυμό-
τερος ἀπό ὅλους τοῦς ἄλλους γείτονες . . . καί ὁ μόνος
ὅστις δέν μ' ἐζητήσατε τίποτε διά τόν κόπον . . . Δέν
φθάνει τοῦτο· ἀφοῦ ἀνεχωρήσατε μοῦ ἐδύσατε μίαν τρα-
νήν ἀπόδειξιν ὅτι ἔχετε πίστιν εἰς ἐμέ . . . νά ἐμπιστευ-
θῇτε ἓνα μυστικόν τοσοῦτον σπουδαῖον εἰς ἐμέ, μίαν νέαν

της οποίας ακόμη δεν ἔπηξε καλά καλὰ ἡ κεφαλή, αὐτὸ μ' ἐκολάκευτε μεγάλως . . . Διὰ τοῦτο καὶ ἀφ' ὅτου χωρίσθημεν πάντοτε σὰς ἐνθυμούμην περισσότερον τοὺς ἄλλους μου γειτόνας . . . Αὐτὰ ὅπου σὰς λέγω ναι ἢ ἀλήθεια . . . ἤξεύρετε ὅτι ἐγὼ δὲν ψεύδομαι πο-

— Εἶναι δυνατόν ! . . . εἰς ἐμὲ τοιαύτην προτιμῶσιν.

— Εἰς σὰς, βέβαια, εἰς σὰς, διότι ἀλλεως θὰ ἦμην πλέον ἀδικη τοῦ κόσμου . . . ἐγὼ ἔλεγα δὲν ὑπάρχει καλὴ καλὴ ἀπό τὸν Κ. Γερμανόν· μόνον εἶναι ὁλὴν σαφές . . . πλὴν δὲν βλέπεται τίποτε· ἂν εὐχα μίαν ἡμερὴν ἔτις νὰ θελῃ νὰ ὑπανδρευθῇ διὰ νὰ ζήσῃ καλά, εὐτυχῶς, βέβαια ἤθελα τὴν συμβουλεύσει τὸν Κ. Γερμανόν νὰ ᾤκησῃ . . . ἐπειδὴ αὐτὸς θὰ εἶναι παράδεισος εἰς μὴ νεαν ἡσυχον καὶ τιμίαν.

— Ἐκδέσσεσθε περὶ ἐμοῦ . . . δι' ἄλλον . . . — δὲν ἠδυνάσθη νὰ κρατηθῇ τοῦ νὰ εἶπῃ ὁ Γερμανός περὶ ὑπο-

— Σὰς βέβαια· μεγάλως ἤθελα χαρὴ νὰ σὰς εἶδῃτε συνεζευγμένον εὐτυχῶς, διότι σὰς ἀγαποῦσα ὡς τὸν καλὴν καλὴν μου συντροφον. Βλέπετε, εἶμαι εὐλακρινής· ὅτε λέγω τὰ λέγω.

— Καὶ σὰς εὐχαριστῶ ἐκ βάθους ψυχῆς· εἶναι παρὰ γορον πολὺ δι' ἐμὲ τὸ ν' ἀκούω ὅτι μεταξὺ τῶν ἄλλων φίλων σὰς μ' ἐπρωτιμώσετε.

— Ἴδου ἔως ποῦ ἦσαν τὰ πράγματα προχωρημένα ὅταν σὰς συνέβη ἡ δυστυχία ἐκείνη . . . Τότε λοιπὸν λάβω τὴν ταλαίπωρον, τὴν καλὴν ἐκείνην σὰς γραφὴν ἧς μ' ἐγνωστοποιούσετε τὸ πταίσμά σας . . . καθὼς θὰ ἴστε σεῖς νὰ τὸ ὀνομάζετε . . . καὶ τὸ ὅποιον ἐγὼ, ὅτε δὲν εἶμαι σοφὴ, εὕρισκω ἐξ ἐναντίας ὅτ' εἶναι μία ἀφ' ὅσων θοεργία· μ' ἐλέγχετε λοιπὸν νὰ ὑπάγω εἰς τὸν οἶκόν σας καὶ νὰ λάβω τὰ ἔγγραφα ἐκεῖνα, ἀπὸ τὰ ὅποια εἶδα ὅτι ἠσθάνεσθε πάντοτε πρὸς ἐμὲ ἔρωτα τὸν ὅποιον δὲν ἐπρωτιμώσετε νὰ μ' ἐκφρασθῇτε. Τὰ ἔγγραφα ἐκεῖνα μέσα εἰ-

τά ὅποια μοῦ ἐλέγετε (καί ἡ Γελασίνα δὲν χθονήθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της) ἀναφερόμενος εἰς τὸ μέλλον μου, ντι ἔτο πιθανόν νὰ κακοπάθω ἂν μοῦ συμβαίνε μὴ ἀσθένεια, ἢ ἂν μοῦ ἔλειπεν ἐργασία, καὶ μοῦ ἀσκήσετε, ἂν ἀπελθόντετε ἀπὸ θάνατον αἰφνίδιον, ὡς ἐροῦσαίθε . . . μοῦ ἀσκήσετε τὰ ὀλίγα ὅσα ἀπεκτησέτε διὰ τῆς ἐργασίας καὶ οἰκονομίας σας . . .

— Ναι, διότι ἀνενόσω ἐξούσα εἴμενες χωρὶς ἔργον ἢ ἀναισθησίας, εἰς ἐλὲ μᾶλλον παρὰ εἰς ἄλλον τινα ἐμμελὲς νὰ προστρέξῃς ψεύματα :

— Ἀλλ' αὐτὸ ἐνοεῖται. Εἰς ποῖον ἄλλον ἠθέλετε νὰ προστρέξω :

— Ὡ! ἴδου λόγοι, οἵτινες παρηγοροῦν τὰς μεγάλων τερὰς θλίψεις !

— Ἐγὼ δὲν ἔμπορῶ νὰ σὰς ἐκφρασθῶ τί ἠσθάνηκα ἀναγνωσκούσα . . . (τί θλίβερά λέξις !) τὴν διαθήκην ἐκείνην τῆς ὁποίας κάθε στίχος περιεῖχε μίαν ἀνάμνησιν δι' ἐμέ, ἢ μίαν ἰδέαν διὰ τὸ μέλλον μου· καὶ ὅπως ταῦτα ἦσαν γεγραμμένα διὰ νὰ μὴ τὰ μάθω εἰμὴ, ὅταν πλέον δὲν ἠθέλετε ὑπάρχει . . . Τί θέλετε λοιπόν ! . . . Εἶναι πλέον ἀπορίας ἀξίον ὅτι αἰσθάνεται κανεὶς ἔρωτα ὕστερον ἀπὸ ἓν φέρεσιμον πόσον γενναῖον ! . . . Ἐξ ἐναντίας εἶναι πρᾶγμα φυσικώτατον . . . ψεύματα, κύριε Γερμανε :

Ἡ νεῖνις ἐπρόφερε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις μὲ ἀπλότητα καὶ ἀφέλειαν μεγίστην, προσκλούσα τοὺς μεγάλους καὶ μελανούς της ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ Γερμανοῦ ὃ δυστυχῆς νέος εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἐφάντασθη τελειῶς ὅτι τὸν ἠγάπα πραγματικῶς ἡ Γελασίνα. Καὶ ὁμοίως οἱ λόγοι της τοσοῦτον ἦσαν σαφεῖς, ὥστε ἡ ἡχώ των διεχύθη εἰς τὸ βῆλος τῆς ψυχῆς τοῦ δεσπώτου· κρύβρασαν αὐτός, ὡχρίασε, καὶ ἀνέκοιζε :

— Τί εἶπετε ; Φοβοῦμαι ὅτι . . . ὦ ! Θεέ μου . . . ἀπατῶμαι βέβαια . . . νομίζω . . .

— Λέγω, ὅτι ἀφ' ἧς στιγμῆς σὰς εἶδα τόσον καλὸν πρὸς ἐμέ, ἀφ' ἧς σὰς εἶδα τόσον δυστυχῆ, σὰς ἡ ἀπὸν καὶ ἀγάπην διαφορετικὴν παρὰ τὴν ὁποῖαν λαμβάνει κανεὶς πρὸς ἓνα φίλον ἀπλοῦν . . . καὶ ὅτι ἂν τώρα μια ἀπὸ τὰς φιληγάδας μου ἤθελε νὰ νυμφρευθῇ . . . εἶπεν ἡ Γελασίνα μειδιῶσα καὶ ἐρυθριῶσα, δὲν ἤθελε πλεον τὸν συμβουλευσεὶ νὰ προτιμησῇ σὰς, κύριε !

— Μὲ ἀγαπᾷς ! . . . μὲ ἀγαπᾷς ! . . .

— Βλέπω τὴν ἀνάγκην νὰ σὰς τὸ εἶπω μόνῃ μου . . .

— Εἶναι δυνατὸν !

— Αὐτὸ ἤδη φορὰς ἐξήτηκα νὰ σὰς φέρω νὰ τὸ ἐνηστεύω . . . Πλὴν ποῦ ! ὁ κύριος δὲν ἀγαπᾷ λόγια ῥίσα, με βιάζει νὰ τοῦ τὸ εἶπω φανερά, φανερά . . . Αὐτὸ εἶναι ἴσως ἀνάρμοστον . . . ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἄλλος κανεὶς νὰ με κατηγορήσῃ παρὰ μόνον σεῖς, διὰ τὴν τόσον ἀποτολμῶν μου λαμβάνω θάρρος καὶ ἔπειτα (ἐπρόσθεσεν ἡ Γελασίνα μὲ ὕψος σοφιστικώτερον καὶ μὲ συγκίνησιν τρυφεράν) τόσον κατηφῆς μοῦ ἐράνητε πρὸ ὀλίγου καὶ τόσον στενοχωρημένος, ὥστε δὲν ἐμπήρεσα πλέον νὰ κρατηθῶ εἶπα, ὅτι ἂν σὰς ἐξηγηθῶ πλέον ἐλευθέρως τὴν καρδίαν μου, θὰ σὰς ἐμποδίσω ἴσως τοῦ νὰ ᾤσθῃ εἰς τὸ ἐξῆς δυστυχῆς. Εἶπα· ἕως τώρα δὲν κτύπησα μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις νὰ τὸν παρηγορήσω νὰ τὸν διασκεδάσω ὀλίγον· τὰ προσφάγια τὰ ὁποῖα τὸν ἔφερα τοῦ ἀραιροῦσαν τὴν ὀρεξιν, ἡ φαιδρότης μου τὸν ἔκαρνε νὰ κλαίῃ αὐτὴν τὴν φορὰν τοῦλάχιστον . . . "Α ! . . . τί ἔχετε πάλιν ; . . . (ἀνέκραξεν ἡ Γελασίνα βλέπουσα ὅτι ὁ Γερμανὸς ἐκρυπτε τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς του). Ἴδὲ, ἰδὲ ! ὅτι καὶ ἂν κάμω, ὅ,τι καὶ ἂν τὸν εἶπω . . . ἐκεῖνος τὸ αὐτό. Τοῦτο πλέον εἶναι κακία . . . εἰν' ἓνας ἐγώ, ὁ ἄστυγος ! . . . τάχα μόνος σεῖς ἔχετε λύπας !

— "Ω ! . . . τί δυστυχία εἶναι ἡ ἰδική μου !!! ἀνέ-

κραζέει ὁ Γερμανὸς μὲ ἀπελπισίαν. Μὲ ἀγαπᾷς . . . ὅτε πλέον δὲν εἶμαι ἀξίος σου!

— Δὲν εἰσθε πλέον ἀξίος μου! Τί λόγος! . . . Αὐτὸ οὐραϊζει καθὼς ὅταν ἔλεγα ἐγὼ ὅτι δὲν ἔμην ἀξία τῆς φιλίας σας, διότι μὲ εἶχαν βάλει εἰς τὴν φυλακὴν ἅρα δι' αὐτὸ δὲν εἶμαι τιμὰ νέα; . . .

— Ἀλλὰ σὲ ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν, διότι σὲ ᾔκουσαν μικρὰν χροίαν νὰ ᾔσαι ὑπὸ τὴν σκέπην κανένος . . . Ἐγὼ ἐγὼ! . . . Ὡ, Θεέ μου, ὅποια διαβόλησά!

— Τέλος πάντων, ἂν ἀσχώσωεν κατὰ μέρος τὴν φυλακὴν . . . Μηδ' ἐγὼ ἔπαια, μηδ' ἐσεῖς διὰ νὰ μᾶς βάλουν. Ἐγὼ μάλιστα ἀποβλέπω εἰς ὑψηλότερα, διότι κατὰ τὴν καταστάσιν μου ἔπρεπε μᾶλλον νὰ ὑπανδρευθῶ μὲ κανένα τεχνίτην ἄνθρωπον. Τί εἶμαι ἐγὼ; μὴ κόρη τὴν ὁποίαν ᾤοντο εἰς τοὺς δρόμους; τίποτε ἄλλο δὲν ἔχω παρὰ τὴν μορφὴν μου καμερὴ καὶ καλὴ καρδίᾳ, ἀλλ' ἵνα, διὰ νὰ ἐργάζωμαι . . . Καὶ ὅπως ἐργουμαι, βλέπετε μὲ θάρρος καὶ σὰς προτείνω νὰ μ' ἐπάρτε γυναῖκα.

— Ἀλλοιμονόν! Ἡ τύχη αὐτὴ εἰς ἄλλους καιροὺς ἤθελε με φανέσθαι τὸ ὄνειροπόλημα, ἡ εὐτυχία τῆς ζωῆς μου! . . . Ἀλλ' αὐτὴν τὴν ὥραν . . . ἐγὼ . . . ὡς εἶμαι ὑπὸ κατηγορίαν τοσοῦτον ἀτιμωτικὴν, ἤθελα καταχρασθῆ τὴν θαυμασίαν σου γενναιότητα . . . τὸν οἶκτόν σου, ὃ ὁποῖος σὲ πληνᾷ ἔως! . . . Ὁχι, ὀχι.

— Ἀλλ' ἄκουε, ἄκουε, ἀνέκραζεν ἡ Γελασίνα μὲ ἐπιμοχθὸν ἀνυπομονησίαν· σὰς λέγω ὅτι δὲν εἶναι οἶκτος αὐτὸ τὸ ὁποῖον αἰσθάνομαι διὰ σὰς! Εἶναι ἔρις, ἔρις . . . Ἐγὼ ἄλλο δὲν συλλογίζομαι παρὰ σὰς. Πλέον δὲν κοιμῶμαι, πλέον δὲν τρώγω. Τὸ μελαγχολικὸν καὶ γλυκὺ πρόσωπόν σας μὲ εἶναι πανταχοῦ παρόν . . . Οἶκτον αὐτὸ τὸ ὀνομάζετε; . . . Τώρα, ἐνῷ μοῦ ὁμιλεῖτε, ἡ φωνὴ σας, τὸ βλέμμα σας διέρχονται ἔως εἰς τὴν καρδίαν μου . . . Ταύτην τὴν ὥραν, βλέπω εἰς ἑσᾶς χίλια πράγματα

τὰ ὅποια μὲ ἀρέσκουν νὰ μὲ τρελλάνουν, καὶ τὰ ὅποια δὲν εἶχα ἔως τὴν παρρησίαν . . . Τρελλάινουμαι διὰ τὰ ὄμματά σας, . . . Τρελλάινουμαι διὰ τὴν συμπεριφορὰν σας, τρελλάινουμαι διὰ τὴν καλὴν σας τὴν καρδίαν . . . Οἶκτον θε νὰ τὸν εἰπῇτε αὐτόν ; . . . Διὰ τί ὕστερον ἀπὸ σὰς ἀγαποῦσα ὡς φίλον, σὰς ἠγάπησα ὡς ἐραστήν ; . . . Δὲν ἤξεύρω ! Διὰ τί ἦμεν εὐτραπέλος καὶ φαίδρα ὅταν σὰς ἀγαποῦσα ὡς φίλον, καὶ διὰ τί εἶμαι κατακυβερνησμένη ἀπ' αὐτοῦ σὰς ἀγαπῶ ὡς ἐραστήν ; . . . Ἐγὼ δὲν ἤξεύρω . . . Διὰ τί ἐπυρομεινα ἢ ἐπερασσε τόσους καιροὺς ἐσωσίου νὰ σὰς εὖσω ὡραῖον καὶ καλὸν ἐνταυτοῖς ; . . καὶ νὰ σὰς ἀγαπήσω συγγρόνως καὶ μὲ τὰ ὄμματα καὶ μὴ τὴν καρδίαν. Ἐγὼ δὲν ἔξεύρω . . . ἢ καλῆτερα, ἂν τὰ ἤξεύρω . . . εἶναι ἐπειδὴ ἀνεκκλύω πρὸς μὲ ἀγαποῦσατε χωρὶς νὰ θέλετε νὰ τὸ εἰπῇτε ποτὲ, πρὸς μὲ ἡσκαθεγενναῖος καὶ ἀφωσιωμένος . . . Τότε ἀνέβη ὁ ἔρωσ ἀπὸ τὴν καρδίαν μου εἰς τὰ ὄμματά μου, καθὼς ἀναβαίνει εἰς δάκρυ γλυκὺ, ὅταν ἐλθῇ κἀνεῖς εἰς κατάνυξιν.

— Ἀληθινὰ νομίζω ὅτι ἀνεξέσθημι ἀκούων νὰ μοι ὑψιλῇς τοιοῦτοτρόπως.

— Ἀμ' ἐγὼ ! Ἠλπίζω ποτε νὰ τολμῶσω νὰ σὰς ἐκφρασθῶ ὅλα αὐτά ; Ἀλλ' ἢ ἀπελπίσθαι σας μὲ ἠνάγκασε. Λοιπὸν, κυρίως, τὴν ὥρην ὅτε γνωρίζετε ὅτι σὰς ἀγαπῶ ὡς φίλον μου, ὡς ἐραστήν μου, ὡς συζυγὸν μου . . . Θέλτε πάλιν εἰπεῖν ὅτι αὐτὸ εἶναι οἶκτος ;

Ὁ γενναῖος διαταγμὴς τοῦ Γερμανοῦ διελύθη πρὸς στιγμὴν ἀπέναντι τῆς ποσοῦτον ἀρελούς, εὐτόλμου ταυτικῆς ἐξουσιολογήσεως. Χαρὰ ἀνέλπιστος, διεσκόρπισε τοὺς ὀλιγοεὶς συλλογισμούς.

— Μὲ ἀγαπᾷς ! ἀνέκραξεν αὐτός. Σὲ πιστεύω ὁ τόνος τῆς φωνῆς σου, τὸ βλέμμα σου, τὰ πάντα μὲ τὸ λέγουν ! Δὲν ἐρευνῶ εἰς τὸν ἑαυτὸν μου πῶς ἐγίνα αἷως τοιαύτης εὐτυχίας, ἀλλὰ κλειστοῖς ὀμμασι παραθίδομαι

όλος εἰς αὐτήν. Ἡ ζωὴ μου ἡ ζωὴ μου, ὅλη εἶναι μικρὸν
πρὸς ἀντιμέθεον σου ! Ἄ ! πολλὰ ἔσμεν μεχρι τοῦδε . .
ἀλλὰ τοῦτο ἐξάλειψαι τὰ πάντα.

— Τέλος πάντων, ἴδου σε βλέπω παρηγορημένον !...
Ἦ ! ἤκον βεβίχαι ὅτι θελω ἐπιτύχει τοῦτο ! ἀνέκραξεν ἡ
Γελασίνα με εὐφροσύνην ἀκράτητον.

— Καὶ νῦν γ' εὖρη ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀθυμιῶν μου ἡ
τοιαύτη εὐδαιμονία !

Ὁ Γερμανὸς δὲν ἠδυνήθη νὰ τελειώσῃ τὴν πράξιν του καὶ
ἡθεα αὐτὴ τὴν ἀνεκάλει τὴν πραγματικὴν τοῦ θέσιν· καὶ
πρὸς στιγμὰν διαλυθέντες, δισταγμοὶ τοῦ ἐπανήλθον ὁδυ-
νηρότεροι παρὰ ποτὲ, καὶ ἀπρόσθεσε μὲ ἀπελπισίαν.

— Ἄλλ' εἶμαι δεσμώτης . . . Ἄλλ' εἶμαι ὑπὸ τὴν
κατηγορίαν κλοπῆς. Ἄλλὰ θέλω καταδικασθῆ, ἵσως δυ-
στυχηθῆ ! . . . Καὶ νῦν δεχθῶ τὴν γενναίαν θυσίαν σου !...
Να θελήσω νὰ δράξω τὸν εὐγενῆ αὐτὸν ἐνθουσιασμόν σου...
Ἦ ! ὄχι, ὄχι ! δὲν εἶμαι τόσο ἀχαλακτῆριστος.

— Τί λέγετε ;

— Ἐγὼ ἡμπορῶ νὰ καταδικασθῶ . . . εἰς χρόνους
φυλακῆς . . . εἰς χρόνους.

— Ἔστω ! ἀπήντησεν ἡ Γελασίνα με ἀταραξίαν καὶ
σταθερότητα· θα ἴδωσιν ὅτ' εἶμαι τιμὰ νέα ! δὲν ἡμποροῦν
να μᾶς ἀρνηθοῦν νὰ νυμφευθῶμεν μέσα εἰς τὸ παρεκκλησί-
της φυλακῆς . . . τέλος πάντων.

— Ἄλλὰ πιθανόν νὰ μὲ φυλακίσουν μακράν τῶν Πα-
ρισιῶν.

— Τί σημαίνει ; Ἀφοῦ ἅπαῖς γινώμεν σύζυγοι θὰ σᾶς
ἀκολουθήσω ὅπου καὶ ἂν σᾶς ὑπάγουν· κατοικῶ εἰς τὴν
πολιν ὅπου θὰ ᾔσθε, εὐρίσκω καὶ ἐκεῖ ἐργασίαν καὶ ἐργο-
μαὶ καθημέραν καὶ σᾶς βλέπω.

— Ἄλλ' εἰς τὰ ὅμματα ὅλων ἐγὼ θὰ ᾔμαι στιγμα-
τισμένος . . .

— Δὲν μὲ ἀγαπᾶτε καλῆτερα ἀπὸ καθὲ ἀλλαν; . . .

— Καὶ ἀκόμη ἐρωτᾷς; . . .

— Τότε λοιπὸν τί σας μέλει; . . . Μακρὰν τοῦ νὰ σκίνεσθε στιγματισμένους εἰς τὰ ἰδικὰ μου ὄμματα, ἐγὼ θὰ σας θεωρῶ ὡς τὸν μάρτυρα τῆς ἀγάθης σας καρδίας. Ἄλλ' ὁ κόσμος θὰ σὲ κατηγορῇ, ὁ κόσμος θὰ κατακρίνει, θὰ συκοφαντῇ τὴν ἐλλογὴν σου . . .

— Ὁ κόσμος! Εἰσθε δι' ἐμὲ καὶ εἶμαι διὰ σας' αὗ λέγουν . . .

— Τέλος πάντων, ἀφοῦ ἐξῆλθω τῆς φυλακῆς, ἡ ζωὴ μου θὰ ᾔηται ἀθλία, ἀπορος' ἀποδιωκόμενος πανταχόθεν, ἴσως δὲν θὰ εὐρίσκω θέσιν . . . καὶ ἐπειτα φοβερὸν εἶναι νὰ τὸ συλλογίζεται κανείς' ἀλλ' ἂν αὕτη ἡ διαφθορά τῆς ὁποῖαν φοβούμαι μὲ κυριεύσει ἀκουσίως μου . . .

— Δὲν διαφθείρεσθε' ὅχι, διότι τώρα ὅτε γνωρίζετε ὅτι σας ἀγαπῶ, ἡ ἰδέα αὕτη θὰ σας δώσῃ τὴν δύναμιν ν' ἀντισταθῇτε εἰς τὰ κακὰ παραδείγματα . . . θὰ συλλογίζεσθε ὅτι, καὶ ἂν ἀκόμη ὅλοι σας ἀποδιώκουν, ὅταν ἐξελθετε τῆς φυλακῆς, ἡ γυναικί σας θὰ σας ὑποδεχθῇ με ἔρωτα καὶ εὐγνωμοσύνην, βεβαία ὅτι θὰ διαμενεῖτε ἀνθρώπος τίμιος . . . Αὐτοὶ μου οἱ λόγοι σας φέρουν εἰς ἀπορίαν, ψεύματα; ἀπορῶ καὶ ἐγὼ καὶ ἡ ἰδίς . . . δὲν γνωρίζω ποῦ τὰ εὐρίσκω αὐτὰ ὅλα . . . εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου ἀναμφιβόλως . . . καὶ ἐκ τούτου μάλιστα πρέπει νὰ πειθῇτε . . . ἀλλῶως, ἂν δὲν καταδέχεσθε μίαν προσφορὰν ἥτις σας γίνεται ἐξ ὅλης καρδίας, ἂν καταπροσέτε τὴν κλίσιν μιᾶς πτωχῆς νέας ἥτις δὲν . . .

Ὁ Γερμανὸς διέκοψε τὴν Γελασίναν μὲ παραπροσὴν ἔρωτος.

— Ἔστω λοιπὸν! Δέχομαι . . . δέχομαι! ναι, τὸ αἰσθάνομαι πολλάκις εἶναι χαμέρπεια τὸ ν' ἀπορρίπτῃ κανεὶς θυσίας τινὰς . . . εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ συγγινώσκῃ, ὅτι εἶναι ἀνάξιος αὐτῶν . . . Δέχομαι, γενναία καὶ εὐγενὲς νέα

— Ἀληθινά; Τώρα πλέον μου ὀμιλεῖτε κατ' ἀλ-
μην; . . .

— Σὲ κἀμὼ ὄρκον . . . Ἐπειτα μὲ εἶπες καὶ ἐν
ἄλλο τὸ ὅποιόν μου ἐπροξένησεν ἐντύπωσιν μου ἔδωκε τὸ
ἄλλος τὸ ὅποιόν μ' ἔλειπε . . .

— Τί εὐτύχημα! Καὶ τί σὰς εἶπα;

— Ὅτι, χάριν σου θέλω εἰς τὸ ἐξῆς διαμείνει τίμιος . .
αἱ, εἰς τὴν ιδέαν ταύτην θέλω εὐρεῖ τὴν δύναμιν τοῦ ν'
αντισταθῶ κατὰ τῆς ἀπεχθοῦς ἐπιφύλαξης ἧτις μὲ περιστοι-
εῖ . . . Θέλω μείνει ἀνέπαφος ἐκ τῆς λέπρας ταύτης, καὶ
κατηρῆσαι ἀξίαν τοῦ ἐρωτός σου αὐτὴν τὴν καρδίαν, ἧτις
ῥήκει εἰς σέ!

— Ἀ! Γερμανέ, πόσον εἶμαι εὐτυχής! ἂν ἔκαμα τι-
ποτε διὰ σέ, πόσον μὲ ἀνταμείβεις! !

— Καὶ νὰ ἡξεύρης, ὅτι μολονότι συγχωρεῖς σὺ τὸ
παῖσμά μου, ἐγὼ ὁμῶς δὲν θέλω λησμονῆσαι ποτὲ τὴν
ἀρετὴν αὐτοῦ . . . Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ προσπαθῶ διὰ δύο
πράγματα· νὰ δώσω δικὴν εἰς τὸ παρελθόν μου καὶ νὰ
κατασταθῶ ἄξιος τῆς εὐτυχίης τὴν ὅποιαν σοὶ χρεω-
στώ . . . Πρὸς αὐτὸ τοῦτο, θέλω προσπαθῆσαι νὰ πράξω
ἀγαθοεργίας . . . διότι, ὅσον πτωχὸς καὶ ἂν ᾔῃαι τις εὐ-
σκακεῖ εὐκαιρίαν . . .

— Ναί, κατὰ δυστυχίαν! πάντοτε εὐρίσκει κανεὶς π-
τωχότερους ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του . . .

— Εἰς ἔλλειψιν χρημάτων . . .

— Τοὺς προσφέρει κανεὶς δάκρυα, αὐτὸ ὅπου ἔκαμνα
διὰ τοὺς πτωχοὺς Μορέλ . . .

— Καὶ αὐτὸ εἶναι ἐλεημοσύνη ἀγία· Τὸ εἰλεῖν δι'
αἰκτερισμοῦ, γλυκύτερον τοῦ εἰλεῖν δι' ἄρτου.

— Τέλος πάντων, δέχεσαι . . . δὲν θ' ἀναιρέσεις τὸν
λόγον σου ποτέ; . . .

— ὦ! ποτὲ, ποτὲ, φίλη μου, σύζυγέ μου· ναί, τώρα
ἐπαναλαμβάνω τὰ θάρρη μου· τώρα μὲ φαίνεται ὅτι ἐξ-

έρχονται από όνειρον βαθύ· δὲν διστάζω πλέον περὶ ἐμάν-
του· ἡπατώμην, κατ' εὐτυχίαν ἡπατώμην. Ἡ καρδιά
μου δὲν ἤθελε πάλλῃ· ὡς τώρα ἐάν ἔχανε τὴν εὐγενῆ της
ἐνέργειαν.

— "ὦ! Γερμανέ, ταῦτα ἐνῶ μὲ λέγεις, πόσον ἄγγε-
λος μὲ φαίνεται; πόσον μὲ κάμνεις νὰ μένω ἡτυχή. ὄχι
διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, ἀλλὰ διὰ σέ! Λοιπὸν, μὲ τὸ ὑπο-
σχῆσαι, τί; τώρα πλέον μὲ ὑπόσχῃσαι ὅτι κυριευμένος
ἀπὸ τὴν ἐρωτὰ μου δὲν φοβῶμαι καὶ ἂν σχετισθῇς μὲ
αὐτοὺς τοὺς κακούργους, διὰ νὰ μὴ σ' ἐχθρεύονται;

— Ἦσυχασε περὶ τούτου... Βέβαια, ἐνόσω μ' ἐβλε-
παν τεθλιμμένον καὶ κατηστῇ, ἐσυμπέραιναν ὅτι μὲ τυ-
πτει ἐλεγχρὸς συνειδήτος· ὅταν ὅμως μὲ ἰδοὺν εὐθυμον
καὶ πολυμήρον, θὰ πιστεύσουν ὅτι μ' ἐκυριεύσεν ὁ κυνι-
σμός των...

— Τωόντι δὲν θὰ ἔχουν πλέον ὑποψίας διὰ σέ καὶ θὰ
εἶμαι ἡτυχή... Λοιπὸν, φρόνιμα... τώρα ἀνθήκεις εἰς
ἐμέ... εἶμαι ἡ μικρά, ἡ καλὴ σου σύζυγος;

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ φύλαξ μετακινήθη σιγί-
γον, καὶ ἐξέπλησσε.

— Ὁ γέλωτα! εἶπεν ἡ Γελασίνα μὲ μειδιάμα πληρὸς
χάρματος καὶ σεμνότητος... Ὁ γέλωτα, σύζυγέ μου, δὸς
μου ἐν ὥραϊον φίλημα ἐπάνω εἰς τὸ μέτωπον διὰ τῶν
καγκέλων... αὐτὸ θὰ εἶναι ὁ ἀρχαῖός μας.

Καὶ ἡ νεανίς, ἐρυθρῶσα, ἐστήριξε τὸ μέτωπόν της ἐπὶ
τοῦ ἐκ συρματῶν σιδήρου δικτυωτοῦ. Ὁ Γερμανὸς ἤγγισεν
μετὰ συγκινήσεως ἐνδομύχου τὰ χεῖλη του ἐπὶ τοῦ κα-
τασοῦ καὶ κρονολεύκου ἐκείνου μετώπου, διὰ τῆς κινγκλι-
δος. Ἐν δάκρυ τοῦ δεσμώτου ἐκύλισεν ἐπ' αὐτοῦ ὡς μαρ-
γαρίτης ὑδατώδης...

Βάπτισμα συμπαθέστατον τοῦ ἀγνοῦ, μελαγχολικοῦ
καὶ χαριτωμένου ἐρωτοῦ τούτου!

• • • • •

— "Ω! ὦ! ἡ ὥρα εἶναι τρεῖς! εἶπεν ὁ φύλαξ ἀναγερ-
 μένος, καὶ οἱ ἐπισκεπτόμενοι πρέπει νὰ ᾔναι ἀναχωρη-
 μένοι εἰς τὰς δύο... Καλὴ μου κόρη, ἐποσέθησεν ἀπο-
 τεινόμενος πρὸς τὴν ῥυττιαν' με κακοφαινεται, ἀλλὰ
 πρέπει νὰ παγαίνης πλέον...

— "ὦ! εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, κύριέ μου, ὅτι μᾶς ἀ-
 σπαστε καὶ ἐφιλήταμεν μόνοι... Ἔδωσα θάρρος καλὸν
 εἰς τὸν Γερμανόν' εἰς τὸ ἐξῆς θὰ εἶναι εὐθυμὸς εἰς τὴν φυ-
 λακκί, καὶ πλέον δὲν θὰ τὸν ἐχθρεύονται οἱ κκαὶ τοῦ
 συντροφοῦ. Ψάμαχα, φίλε μου;

— Μείνε ἡσυγῇ... εἶπεν ὁ Γερμανὸς μεριδιῶν, εἰς τὸ
 ἐξῆς θὰ εἶναι ὁ πλέον εὐθυμὸς τῆς φυλακῆς...

— Εὐγε! κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν θὰ σὲ διδοῦν πλέον
 κληρίαν παρουσίῃν' εἶπεν ὁ φύλαξ.

— Ἐστὶν, κύριέ μου, αὐτὸν τὸν λαίμοδετον, νὰ τὸν
 δώσω τοῦ Γερμανοῦ, ἐπαλέλαθεν ἡ Γαλασίνα! πρέπει νὰ
 τὸν ἀποδέσω εἰς τὴν γραφεῖον;

— Αὐτὸ εἶναι τῆς τάξεως' μολοντούτο, ἀφοῦ ἀπαξ
 σὲς ἐσυγχώρησα νὰ καθήσεται ἕως τώρα, ὡς ἦναι πλέον
 καὶ τευτο... Ἰλῶτε, ὡς γινῇ πλέον ἡ ἡμέρα σας σω-
 ττή... νὰ τὸν δώσης τὸ δῶρόν σου με τὰς ἰδίαις σου
 χεῖρας.

Καὶ ὁ φύλαξ ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς διόδου.

— "Ἐχει θίκαιιν ὁ καλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος, ἡ ἡμέρα
 μας ἐγίνε σωτή, εἶπεν ὁ Γερμανὸς λαυθένων τὸν λαι-
 μοδετὴν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς Γαλασίνας, τὰς ὁποίας καὶ
 ἐσφιγξέ τρυφερά. Ἐχε ὑγείαν, νὰ μὴν ἀργήσω νὰ σ' ἐ-
 πανίδω. Τώρα πλέον δύναμαι ἐλευθέρως νὰ σὲ ζητῶ νὰ
 ἐρχεσαι νὰ μὲ βλέπης ὅσον συχνότερα ἐμπορῇς...

— Κ' ἐγὼ ἐπίσης δύναμαι ἐλευθέρως νὰ σὲ τὸ ὑπό-
 σχωμαι... Ἀγέ ὑγείαν, Γερμανέ.

— Χαῖρε, μικρά μου φίλη... νὰ μὴν ἀργήσω νὰ
 σ' ἐπανίδω!...

— Θὰ σ' ἐπανιδῶ . . . καὶ μετ' ὀλίγον . . . καὶ διὰ παντός! . . .

Μετά τινας στιγμὰς, ἡ Γελασίνα, λαβοῦσα ἀνδρείως τὰς ξυλῖνας ἐμβάδας τῆς καὶ τὸ ἀλεξ-βροχόν τῆς, ἐξήρχετο τῆς φυλακῆς περιχαρεστέρα παρ' ὅσον ἦτον ὅταν εἰσῆλθε.

Διαρκούσης τῆς συνομιλίας τοῦ Γερμανοῦ μετὰ τῆς ῥαπτρίας, εἰς μίαν τῶν αὐλῶν τῆς φυλακῆς διέτρεξαν ἄλλαι σκηναί, τῶν ὁποίων θέλομεν κάμει τὸν ἀναγνώστην αὐτόπτην καὶ αὐτήκου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

ΛΑΚΚΟΣ ΛΕΟΝΤΩΝ.

Ἦν ἡ ὄψις εὐρυχώρου τινὸς κατοικίας χρησιμευούσης πρὸς κράτησιν τῶν ἐγκληματιῶν δὲν παρουσιάξῃ οὐδὲν ἀποτρέπαιον, ὡς διατηρουμένη μετὰ πολλῆς καθαριότητος καὶ ἐπιμελείας, ἡ θεὰ ὁμῶς τῶν ἐν αὐτῇ δεσμευτῶν προξενεῖ διόλου ἐναντίαν ἐντύπωσιν.

Θλίψις καὶ οἶκτος κυριεύει τὸν ἄνθρωπον ὅστις εὐρεθῇ ἐν τῷ μέσῳ ἐνὸς ὁμίλου ἀπὸ γυναῖκας δεσπωτίδας, καὶ σκερθῇ ὅτι αἱ δυστυχεῖς αὐταί, ὅλαι σχεδόν, δὲν ἐξωκεῖλαν εἰς τὸ κακὸν ὠθούμεναι τόσον ἀπὸ τῆν θέλησιν των, ὥσον ἀπὸ τῆν φθοροποιᾶν ἐπιρροῇ τοῦ πρώτου ἀνδρός ὅστις τὰς ἠπάτησεν.

Ἐπειτα, αἱ ἀνοσιώτεραι ἐξ αὐτῶν διασώζουσιν εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς των δύο ἰσράς χορδὰς, τὰς ὁποίας αἱ σφοδραὶ τῶν παθῶν δονήσεις, αἱ ἀπεχθέστεραι καὶ βιαϊότεραι, δὲν συντρίβουσι πώποτε καθ' ὁλοκληρίαν . . .

ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ, ἐννοοῦμεν, ΚΑΙ ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑ ΤΟ ΜΗ-
ΤΡΙΚΟΝ !

Τούτέστιν, ὁ ἔρως καὶ τὸ μητρικὸν αἰσθημα εἶναι πρὸς
τάς ἀθλίαις ταύταις λάμπεις γλυκεῖαι καὶ ἀγναί, αἵτινες
δύνανται εἰσεῖναι νὰ φωτίσωσι πού τὰ σκότη τῆς ἐσχάτης
αὐτῶν ἐξαχρειώσεως . . .

Ἄλλ' εἰς τοὺς ὁμοίους των ἀνδρας οὐδὲν τοιοῦτον . . .
Οὗτοι εἶναι ἡ ἀνοσιότης σύσσωμος . . . εἶναι ὄγκος χαλ-
κοῦ, μὴ πυρακτούμενος πλέον εἰμὴ διὰ τοῦ πυρός των
καταγθονίων παθῶν.

Ἀκολουθήσατέ μας λοιπὸν εἰς τὸν *Λάκκον τῶν*
Διότιων

Οὕτως ὀνομάζεται μία τῶν αὐλῶν τῆς *Φέρκης*.

Αὐτοῦ ὑπάρχουν συνήθως ἡνωμένοι: οἱ κινδυνωδέστεροι
διὰ τὴν ὠμότητα καὶ θηριωδίαν των, οἱ φρικωδέστεροι
διὰ τὴν βεβήτητα των κατηγοριῶν αἵτινες ὑπάρχουσιν
ἐπ' αὐτῶν. Ἠναγκάσθησαν μολοντούτο νὰ εἰσαῶσι προ-
σθρινῶς ἐντὸς τοῦ τμήματός των καὶ διαφόρους ἄλλους
δεσμῶται, ἐπειδὴ ἐπεσκευάζετο κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας
μερὸς τῆς φυλακῆς.

Νεφελώδης καὶ βροχερὸς ὁ οὐρανὸς ἐπέχυνε σκυθρωπὴν
ἡμέραν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὴν ὁποίαν προστιθεμεθα νὰ περι-
γράψωμεν. Ἐλάμβανε δ' αὐτὴ χώραν ἐν μεσῷ μιᾷς αὐλῆς
ἀρκετὰ εὐρυχώρου, ἰσοπλεύρου, ὀριζουμένης ἀπὸ τέσσαρας
λευκοῦς τοίχους, ὑψηλοῦς, καὶ τῇ θεῇ κάκεισε διατρυπη-
μένους ἀπὸ παράθυρά τινα μὲ κιγκλίδας.

Εἰς ἐν τῶν ἄκρων τῆς αὐλῆς ταύτης ἐφαίνετο θύρα
στενὴ μὲ θυρίδιον ἄλλο ἐπ' αὐτῆς μικρόν· εἰς ἄλλο δὲ ἄ-
κρον ἡ εἰσόδος τοῦ θερματηρίου, ὅπερ ἦν μεγάλη τις
αἰθουσα μὲ πλάκας ἐστρωμένη, ἐν τῇ μέσῃ τῆς ὁποίας
ὑπῆρχε μία θερμάστρα σιδνηρᾷ, περικυκλωμένη ἀπὸ ἐδά-
λια ξύλινα, ἐφ' ὧν ἔκειντο βαθυμίως ἐξαπλωμένοι διάφο-
ροι δεσμῶται συνομιλοῦντες.

Οἱ ἄλλοι, προκρίνοντες τὴν ἀσκησιν παρὰ τὴν ἀνάπαυσιν ἐπεριπάτουσιν εἰς τὴν αὐλὴν πέντ' ἐξ κατὰ σειρὰν, κορυμμενοὶ ἐκ τῶν βραχιόνων.

Ἐπρεπε γὰρ ἡ καὶ τις ζωγράφος ὡς τὸν Σωτήριον (Salvator) ἢ ὡς τὸν Γούαν (Goya) δια νὰ προκατήκη καὶ ὅλην τὴν ἐντέλειαν τὰ διάφορα ἐκεῖνα εἶδη τῆς φυσικῆς καὶ ἠθικῆς δυσειδίας καὶ ν' ἀντιγράψῃ τὴν ποικιλίαν τοῦ βυπαροῦ καὶ ἀπεργούσιν ἡματισμοῦ τῶν ἐλκεϊνῶν αὐτῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ὡς ἐπὶ τὰ πλείστον φοροῦσι ῥάκη βδελυρωτάτα· διότι ὡς μὴ ἀνακριθέντες εἰσέτι, δηλαδή ὑποτιθέμενοι εἰσέτι ἑαυτοῖς, δὲν εἶχον φρεσεῖ τὸ ὁμοιόμορρον ἐνδύμα τῶν κεντρικῶν φυλακῶν. Τινὲς ὅμως τὰ ἐκρούουν, διότι τόσον δυσνόη καὶ ἀνυπόφορα ἦσαν τὰ ῥάκη των ὅταν αὐτοὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν φυλακὴν, ὥστε μετὰ τὸ σήμερος λευτερόν, ταῖς ἐδωκαν ἀμέσως νὰ φρεσεύσιν τὴν καζάκαν καὶ τὸ πανταλόνιον, ἅτινα χρηγοῦνται ἐν γένει εἰς τοὺς καταδικαστάς· εἶναι δὲ αὐτὰ κατασκευασμένα ἀπὸ ὕφασμα τι μάλλινον, γονδρόν, λευκόφαιον τὸ χεῖμα.

Εἰς τοῦ φρεναλογιστοῦ τὸ ὄμμα σπουδαίαν ἤθελον παρέξει θεωρίαν· αἱ παλινδαί καὶ βυρσοειδεῖς αὐταὶ μορφαὶ αἱ τὸ μετωπὸν πεπλατημέναι καὶ ἰσοπέδοι, αἱ τὰ βλέμματα ὠμαὶ καὶ μογυθρεῖ, αἱ τὸ στόμα ἐπίβουλοι ἢ εὐήθειαι, αἱ τὸν αὐχένα ὑπέρματροι· ὅλαι σχεδὸν ὠμοῖαζον κατὰ πολλὰ με κτηνῶν ἢ θηρίων.

Εἰς τοῦτου μὲν τοὺς χαρακτῆρας διέκρινας τὴν ὑπὸν οὐλοῦσαν τῆς ἀλώπεκος· εἰς ἐκείνου δὲ, τὴν αἰμοχαρῆ φιλαρπαγίαν τοῦ γυπὸς· εἰς τοῦ ἄλλου δὲ, τὴν ὁμότητα τῆς τίγρεως, καὶ τέλος πάντων εἰς πολλοὺς τὴν ἀπάθειαν τοῦ κτήνους.

Τὰ κυκλικῶν βόδιον τῆς συνοδείας τῶν ὄντων αὐτῶν τῶν σκυπηλῶν, τῶν βλέμματα θρασέα καὶ κακεντρεχεῖς ῥηξόντων, τῶν ἀναιδέστατον καὶ κυνικῶν ἀφροντων ῥέλωτα καὶ συσφιγγομένων πρὸς ἀλλήλους, εἰς τὸ βάθος

τῆς αὐλῆς ἐκείνης, σχῆμα φρέατος ἐχούσης τετραγωνικοῦ, παρίστανεν ἀληθῶς ὅψιν ἐξάλλον, ἁ παισίαν . . .

Ἐφρύνετε κἀνείς εἰς τὴν ιδέαν ὅτι τὸ ἀγρίον αὐτὸ σαῖνος ἐμελλε μετὰ καιρὸν ν' ἀπολυθῇ, νὰ ἐπιπέσῃ ἐκ νέου εἰς τὸν κόσμον πρὸς ὃν ἐκέρυζε πόλεμον ἀδιάλακτον.

Ὅποιαι αἰὼν ἡγαρεῖς ἐλδοικασίς, ὅποια σχέδια ἀπτοτόπαια τεκταίνονται ἀδιακόπως ὑπὸ τὰ προσχήματα ταῦτα τα σαρόνια καὶ ἀναίσχυντα!

Ἄς ἡγαγῶμεν τινὰς ἐκ τῶν κυριωτέρων φυσιογνωμιῶν τοῦ Λάκκου τῶν Λεόντων· τὰς αἴλας τὰς ἀφθόμην ὡς δευτέρου λόγου.

Ἐνῶ ἐπὶ τῶν περιπατούντων ἡγρύνει εἰς τῶν φυλάκων, εἰς τὸ θερμαντήριον μέσα ἐτελείτο εἶδος συμβουλίου. Μεταξὺ δὲ τῶν εἰς τὸ συμβούλιον αὐτὸ παρισταμένων, ἐπανευρίσκωμεν τὸν Τριγλάκη καὶ τὸν Νικόλαν Παληκάριον, τοὺς ὁποίους ἀναστράψαμεν πρὸς ἐνθύμῳσιν μόνον.

Ἄλλ' ὁ διευθύνων τὴν συνομίλιαν ἤ μᾶλλον τὴν συζητησίαν, ὁ πρόεδρος ἦτο δεσμώτης τις, Σκελεθρὸς καλούμενος, τοῦ ὁποίου τ' ὄνομα ἤκούσαμεν πόλλαςκι περιρρομένον εἰς τὸν οἶκον τῶν Παληκαριῶν, ἐπὶ τῆς Νήσου Χαλαστοῦ. Ὁ Σκελεθρὸς ἦτον ὁ ἐπιστάτης, ἡ καπιτάνος τοῦ θερμαντηρίου.

Υψηλὸς τὸ ἀνάστημα, πεσσακοντούτης περίπου, ἐδικαίου αὐτός ὁ ἄνθρωπος τὸ πειθμον ὄνομα τοῦ δι' ἰσχύος τῆς ὁποίας εἶναι ἀδύνατον νὰ δώσωμεν ιδέαν, καὶ τὴν ὅποιαν θέλωμεν ὀνομάσῃ ὀστεολογικήν.

Ἐὰν ἡ φυσιογνωμία τῶν συντροφῶν τοῦ Σκελεθρὸν εἶχε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀνολογίαν μετὰ τὴν τῆς τίγρεως, τοῦ γυπὸς ἢ τῆς ἀλώπεκος, αὐτῷ ὁμως τὸ σχῆμα, τὸ μέτωπον ἐκεῖνο, τὸ φῶγυν πρὸς τὰ ὀπίσθια, καὶ αἱ σταυρώσεις ἐκεῖναι γινᾶθαι τοῦ, αἱ πεπατημένοι, ἐπιμήκεις, καὶ ὑποβασταζόμεναι ὑπὸ λαμποῦ καθ' ὑπερβολὴν μακροῦ, ἀνεπάλουν ἀμέσως τὸ εἶδος τῆς κεφαλῆς τοῦ δει-

φρεις. Ἡ τελεία μάλιστα φαλακρότης τοῦ ἀνθρώπου ἐπρώχανε τὴν βδελυράν ταύτην ὁμοιότητα· διότι, ὑπὸ τὴν χονδρῶδῃ ἐπιδερμίδι τοῦ μετώπου του, τοῦ πλατέος σχεδὸν ὥστε ἐρπετοῦ, διεκρίνοντο καὶ αἱ ἐλάχισται ἀποφύσεις, καὶ αἱ ἐλάχισται ῥιφαὶ τοῦ κρηνίου του· περὶ δὲ τοῦ ἀγενείου του προσώπου, φαντασθῆτε παλαιὰν μεμβρανὰν κολλημένην ἐπάνω εἰς τὰ κόκκαλα τῆς μορφῆς, καὶ ὀλίγον τεταμένην μόνον ἀπὸ τὸ μῆλον τῆς παρειᾶς μέχρι τῆς γωνίας ἢ σχηματίζει· ἡ κάτω σιαγὼν, τῆς ὁποίας καὶ διεκρίνετο εὐκρινέστατα ὁ σύνδεσμος, καὶ ἰδοῦ.

Τὰ ὄμματα τὰ μικρότατα καὶ ἀλλοιθωρα, τοσοῦτον ἦσαν κεχωσμένα εἰς τὸ βάθος τοῦ βλεφαρικοῦ τόξου ὅπερ σχηματίζεται ὑπὲρ τὸν ὀρθαλμὸν, καὶ τὸ ὑποκάτωθεν δὲ αὐτῶν μῆλον τοσοῦτον προεῖχεν, ὥστε ἐχάναντο σχεδὸν ἐντὸς δύο τρυπῶν σκοτεινῶν, ὁποίας σχηματίζει τὸ κρηνίον νεκροῦ. Οἱ μακροὶ τοῦ ὀδόντες, αἱ βυθριακαὶ τῶν ὀπύλων ἐξοχαὶ διεκρίνοντο ἐντελέστατα ὑπὸ τὴν βυρσώδῃ ἐπιδερμίδι τῶν γνάθων, ἐξεστραπέζοντο ἀπαύστως σχεδὸν διὰ τινος ἐκτικτοῦ σπασμοῦ τῶν χειλέων.

Μολονότι οἱ διαβεβρωμένοι μυῶνες αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου εἶχον καταστήσει σχεδὸν εἰς κατάστασιν τενόντων, εἶχεν ὅμως μίαν δύναμιν ἀπαραδειγμάτιστον. Δυσκάλως ἀνθίσταντο οἱ ῥωμαλέωτεροι ὀσάκις ἐσφιγγεν αὐτοὺς διὰ τῶν μακρῶν τοῦ βραχίωνων καὶ τῶν ἀσάρκων μακρῶν δακτύλων του. Ἐμμοιαζε σκελετὸν ἀπὸ σίδηρον κατὰ τοῦτο.

Ἐφύρει ἐπιγυγνώνιον τι κυανσοῦν, κοντότατον, ὥστε ἔμμενον ἀσκεπεῖς (καὶ εἰς τοῦτο αὐτὸς ἐσεμνύετο μάλιστα) αἱ τυλώδεις χεῖρές του καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ πήχεως τῶν βραχίωνων του, ἢ μᾶλλον δύο κόκκαλα (ἡ κερὰς καὶ τὸ κῆπιον, συγχωρήσατέ μας τὴν ἀνατομίαν ταύτην), δύο κόκκαλα κεκαλυμμένα δι' ἐπιδερμίδος τραχείας καὶ μελανοειδοῦς, διαχωριζόμενα ἀπ' ἀλλήλων διὰ βαθείας τινὸς ἐντομῆς, ὅπου εἰλίσσοντο ὀφρειδῶς φλέβες τινὲς

σκληραὶ καὶ ἔχραι ὡς σχοινία. Ὅταν ἐπέθετε τὰς χεῖρας τοῦ ἐπὶ τινος τραπέζης, εἰ- γες κατὰ τινὰ δικαίαν μεταφοράν τοῦ Δριμυζύδου, ὅτι ἔλαιε κύσια (ἀστραγάλου.).

Ὁ Σαέλεθρος εἶχε καταλύσαι δεκαπέντε ἔτη τῆς ζωῆς του εἰς τὸ κλέπτειν, διακλεπὴν καὶ φόνον, ἔπειτα εἶχε δραπέτευσαι, καὶ τώρα πάλιν συνειλήθη ἐπὶ κλεπῆ καὶ φόνου. Νεοποσάμην δε ὠκύτσα ἐξετέλεσε τὸ τελευταῖον τοῦτο ανοσιουργημα, ὥστε οὐδεμίαν ἐμπροσθίαν ἔχων ὅτι ἐμελλε νὰ καταδικασθῇ τώρα πλέον εἰς θάνατον, ἐλαβεν αὐτὸν πρό ὀρθαλμῶν.

Ἢ ἐπὶ ῥοή τὴν ὁποίαν ὁ Σαέλεθρος εἶχε ἐπὶ τῶν ἀν- λων δεσμοτῶν διὰ τῆς δυνάμεως καὶ διαστροφῆς του, ἀπετέλεσεν ὥστε νὰ ἐκλεχθῇ ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῆς φυλακῆς, ὡς ἐπιστάτης τοῦ ὑπνωττοῦ, ἡλλοσάντῃ ὁ Σαέλεθρος ἦτο ἐπιτετραμμένος νὰ ἐπαγρυπνῇ εἰς τὴν εὐταξίαν τῆς αἰθουσῆς ὅπου διετρίβε καὶ αὐτός, εἰς τὴν καθαριότητα τῶν κληῶν κατ. Τὰ χρεὶν δὲ ταῦτα ἐξεπλήρου εἰς τὴν ἐντέλειαν, καὶ ποτὲ οἱ ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησίν του δεσμοῦται δὲν ἤτάνουν.

Δὲν εἶναι τοῦτο παράδοξον καὶ πλεῖστης σπουδῆς ἔ- ξιον; . . . Οἱ τῶν φυλακῶν διευθυνταί, εἰ νοημοέστεροι μάλιστα, ἀφοῦ ἐδοκίμασαν ν' ἀναθέωσι τὰς τοιαύτας ἐ- πιστάσεις εἰς τοὺς ὅσοι τῶν δεσμοτῶν δεικνύουσιν ὀλι- γωτέραν κακίαν, ἢ καταγροῦνται δι' ἐλαφρότερα ἐγκλή- ματα, ἠναγκάσθησαν νὰ παραλείψωσι τὴν τοιαύτην ἐκλο- γὴν, τὴν λογικωτάτην καὶ ἠθικὴν ἄλλως τε, καὶ νὰ διο- ρίζωσιν ἐπιστάτας ἐκ τῶν πλέον ἀλιτρίων δεσμοτῶν, ὥστε, μόνον αὐτοὶ ἀκούονται ἀπὸ τοὺς συντρόφους των.

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ὅσον περισσότερον κυνημὴν καὶ κα- χίαν δεῖξῃ φυλακισμένος τις, τόσον περισσότερον ὠφε- λείται, ἐπισύρει πό σέβας τῶν ἄλλων;

Τοῦτο λοιπὸν τὸ ὀρθόκλημον φανῶς ἀποθεδεγμένον πρᾶγ-

μα, αὐταὶ αἱ κατηναγκασμέναι ἐκλογαὶ, δὲν εἶναι ἰσχυρότατοι λόγοι κατὰ τοῦ σφαλereoῦ συστήματος τοῦ νὰ κλείωνται εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν φυλακὴν πολλοὶ κακοῦργοι ἡνωμένοι; Δὲν ἀποδεικνύεται τρανῶς ἐκ τούτου τὸ ἀδύνατον τῆς βελτιώσεως ἐνὸς καταδικoῦ, καὶ ἡ ἐπιτό μᾶλλον διαφθορά του;

Διότι, πρὸς τὴν ὄρεσιν νὰ σκεφθῇ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος περὶ διαφθορείας του, ἀφοῦ μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ πανδαμόνιον ὅπου θέλει περάσει τασούτους χρόνους, ὅλην του ἰσως τὴν ζωὴν, παρατηρεῖ ὅτι πλέον εὐτυχὴς εἶναι ὁ πλέον ὥμος, ὁ πλέον ἀπυρόπαιος;

Γινόντι, διότι δὲν πρέπει νὰ λησμονήσετε ὅτι ὁ ἐξωτερικὸς κόσμος, εἰ τιμῇ ἄνθρωποι, δὲν ὑπάρχουσι πλέον δι' ἓνα φυλακισμένον.

Ἀδιάφορος αὐτὸς πρὸς τοὺς ἡθικoὺς νόμους οἵτινες κυβερνοῦσιν ἐκείνους, λαμβάνει ἀναμφισβόλως τὰ ἥθη τῶν περιστοιχοῦντων αὐτόν· καὶ ἐπειδὴ, ἐντὸς τῆς φυλακῆς, ὁ μᾶλλον ἐγκληματίας ἀξιoῦται περισσότερον, τείνει βέβαια πρὸς τὴν ἀπαισίαν ἀριστοκρατίαν αὐτὴν.

Ἐπανερχόμεθα εἰς τὸν Σκέλεθρον, τὸν ἐπιστάτην, συκομιλοῦντα με διαφόρους δεσμώτας, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Τριγλάκης καὶ ὁ Νικόλας Παληκάρας.

— Μωρὲ μίλα καλὰ! εἶπεν ὁ Σκέλεθρος πρὸς τὸν Νικόλαν.

— Ναί, σοῦ λέγω, ναί... Ὁ γέρο Μικοῦ τ' ἄκουσεν ἀπὸ τὸν Κούτσαβλο, ὅστις εἶχε ζητήσει ἓνα βράδυ νὰ βλατώσῃ τὸν ὑποθεσιάρη!... ἐπειδὴ ἐλθωσσόφαγε αὐτὸς κάποιον...

— Τὸ λοιπὸν, τί τὸν βλέπατε; δὲν τοῦ τρῶτε τὸ μάτι, νὰ τελειώνωμεν! ἐπρόσθεσεν ὁ Τριγλάκης. Ὁ Σκέλεθρος εἶχεν εἶπεῖ προητέρα ὅτι ἤθελε νὰ τὸν ἔκαμνε νὰ τοῦ τρέξουν κάμποσο τὰ πετμέλια, νὰ ἰδῇ ἐκεῖνος τί θὰ εἶπαι κύριος Γερμανός.

Ὁ Σκέλεθρος ἀνέβησε πρὸς στιγμὴν τὴν καπνοσύριγγα ἐκ τοῦ στόματός του, καὶ εἶπε μὲ φωνὴν βαθεῖαν, βραγυχωδῶς, ὥστε μόλις κρούετο·

— Ὁ Γερμανὸς ἐκάλυψε τὸν ὑπερήφανο, μᾶς ἐκάθητο εἰς τὸ στομάχι, μᾶς ἐκατασκόπευεν, ἐπειδὴ, ἀκούς τῶς; τὸ λέγει καὶ ὁ λόγος; ὅσο ὑπερώτερο μιλᾷς τόσο πολὺ αἰνύεις; . . . ἔπρεπε τὸ λοιπὸν νὰ τὸν ἀναγκάσωμεν νὰ ἐξῆλθῃ ἀπὸ τὸν *Μάκκο* τῶν *Μερότων* . . . ἰσχυρά τι μὲνεν νὰ τὸν ἐπαιρῖαν τὰ αἵματά . . . ἐλεῖν, ἔφηνε . . .

— Αἶ, λοιπὸν . . . εἶπεν ὁ Νικόλας, τί καθούμεθα; . . .

— Τώρα ὅμως τὸ πράγμ' ἀλλάσσει, εἶπεν ὁ Σκέλεθρος· αὐτός, ὡς λές, ἐγλῶσσόφαγε καὶ ὅλα· λοιπὸν, μεμοναχὸ ἑαυμάτωμα δὲν τὴν γλυτώνει.

— Ἄ! . . . ὁ Θεὸς συχωρεῖται τὴν μάννα σου, εἶπεν ὁ Τριγλάκης.

— Ἡμεῖς πρέπει νὰ δώσωμεν ἓνα παράδειγμα . . . εἶπεν ὁ Σκέλεθρος βαθυκρότον ἐμφυγνόμενος. Τώρα τώρα, περισσότερο, βλέπω, ξεσκεπαζομένη ἀπὸ τοὺς γλῶσσοφάγους παρὰ ἀπὸ τὴν πυρῇ. Ὁ Γιακουμὸς καὶ ὁ Γαυδιένης ὅπου προχθὲς τοὺς ἐκούσαν . . . ἀπὸ γλῶσσοφάγωμα πᾶν . . . Ὁ Ρουσιλλιόνης, ὅπου ἔστειλαν εἰς τὸ κάτεργον ὡς νὰ τὰ καλύψῃ . . . ἀπὸ γλῶσσοφάγωμα ἔπαιε καὶ αὐτός.

— Ἄμ' ἐγὼ; ἄμ' ἡ μάννα μου; ἄμ' ἡ Πλωσιὸς μας; . . . ἄμ' ὁ ἀδελφός μου ὅπου ἔχουν εἰς τὸ Τουλὸν; ἀνέκραξεν ὁ Νικόλας. Ὁ Κοκκινοχέρης δὲν μᾶς ἐγλῶσσοφαγεν ὅλους μας; Βέβαια, βέβαια. Ἰδὲς ὅπου δὲν τὸν ἐβάλαν μαζὴ μας, παρὰ τὸν ἔστειλαν εἰς τὴν Ροκέττα; Ἄ, τὸ σκυλί . . .

— Ἄμ' ἐμένα; εἶπεν ὁ Τριγλάκης· ἐμένα δὲν εἶναι ὁ Κοκκινοχέρης ὅπου μ' ἐγλῶσσόφαγε;

— Κ' ἐμένα δὲν λές; εἶπε νέος τις δεσμώτης ισχνόφρωνος, παχυστόμιας προφύρων τοὺς λόγους τοῦ καὶ ἐπιτε-

τηδευμένους. Δὲν μ' ἐξηφλοίδισα, κ' ἐμένα ὁ Ἰοβέρτης, ὅνας ὁποῦ μοῦ εἶχε προτείνει μία δουλειά εἰς τὴν εἶδ' ἀγίου Μαρτίνου;

Τὸ τελευταῖον τοῦτο ὑποκείμενον, τὸ φωνὴν ἔχον γυναικῶδη τὴν δὲ μορφήν ὠχρὰν, εὐτραπῆ καὶ τὸ βλέμμα ὑπουλον καὶ χαμερπές, ἥ-ὄν ἐνθουσιάζοντο παραδοξῶς πως. Ἄντ' ἐκάλυμματος ἐφόρει εἰς τὴν κεφαλὴν ἐν μανδύλιον ἐρυθρὸν, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξέρχοντο ὑπεράνω τῶν παρειῶν δύο βόστρυχοι μαλλίων ἐκλυθῶν· αἱ δύο ἄκραι τοῦ μανδύλιου ἐσχημάτιζον εἶδος κροσσοῦδος περισσυσμένης ὑπεράνω τοῦ μετώπου τῆς· ὡς λαμνοδότην ἐφόρει ἐν σάκιον ἀπὸ ἄσπρου μερινὸν μὲ πρασίους φοινίκας, σταυρούμενον ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ.

— Ἄκουσ'! ἐπανέλαβε τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον μὲ φωνὴν κορυφὴν. Ποῖος νὰ μοῦ ἔλεγε·ν ὅτι ὁ Ἰοβέρτης θέλει μὲ προδώσει!

— Βεβόλια, Ζαβόττη, αὐτὴς εἶπαι ὁποῦ σὲ κατεμήνυσε ἀπῆντησε·ν ὁ Σκέλεθρος φαινόμενος ὅτι ἰδιαίτερος ὑπερκασιζέτο τὸν δεσμώτην τῆς τῶν· εἶπες ἂν τὸν ἔθαλαν κ' ἐκεῖ ὄν μαζὶ μας ἀλλὰ τὴν ἐπέτρεψαν εἰς τὴν Κογκιτρογητρίαν· εἰς τὴν κερκί; Αὐτὰ πρέπει πλέον νὰ τελειώσουν... χρειάζεται εἷς παραθέρηγμα... ὅ,τι δὲν κάμνει, βλέπεις, ἡ ἀστυνομία τὸ κάμνουν οἱ ψευδάδελφοὶ αὐτοὶ... ἐπειδὴ τοὺς στελλοῦν ἔπειτα εἰς ἄλλη φυλακὴ...

— Ναί, ναί!...

— Διὰ νὰ μὴ γίνεταί πλέον αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, πρέπει οἱ φυλακισμένοι νὰ θεωρηθῶμεν κάθε γλωσσοφάγον ὡς ἐχθρὸν μας θανάσιμον· μὰ ἐγλωσσώσαγε τὸν Γιάννη ἢ τὸν Παύλο, τὸ ἴδιον μᾶς μέλει· νὰ τὸν βλέπωμεν ὅλοι ὡσάν κοινόν μας ἐχθρὸν. Νὰ ἔσπλωσωμεν τέσσαρας πέντε... οἱ ἄλλοι θὰ καλοσυλλαγίζονται εἰς τὸ ἐξῆς, πρὶν ζητήσουν νὰ ξεφλοιδώσων κανένα ἀπὸ τοὺς ἰδιόκους μας.

— Μὴ γέ πω, Σκέλεθρε· αὐτὸ πᾶναι σωστὸ, εἶπεν ὁ

Νικόλας· πρέπει λοιπόν νὰ κάμωμεν ἀρχὴν ἀπὸ τὸν Γερμανό . . .

— Χωρὶς ἄλλο, ἐπανελάβεν ὁ Σκελεθρός. Προσμείνετε ὅμως νὰ ἔλθῃ προτῆτεσσι ὁ Κού σαβλός . . . νὰ μᾶς τὸ εἴπῃ καὶ ὁ ἴδιος ἀντιφώνησιν ὁ Γερμανός ἢ αἱ γλωσσασφάγος.

— Ἀλλὰ πῶς θὰ κάμωμεν ὅπου ἔρχεται τοὺς φύλακας καὶ μᾶς παρατηροῦν ; ἤρῳτησεν ὁ δεσπώτης ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ὁ Σκελεθρός ὠνόμασε Ζαβότση.

— Ἄφες καὶ ξεύρω ἐγὼ πῶς ἔχει ἡ γῆ . . . ὁ Δριμουζούδης θὰ μᾶς γυμνασθεῖ καλῶς.

— Ἐκεῖνος ὁ δειλός !

— Ὁ φύλλος, ἔχει περισσότητι δυνάμειν ἀπ' αὐτόν.

— Τὸ ξεύρω, μὴ σὰς μέλη εἰς . . . Ποῦ εἶναι τὸν ;

— Εἴχ' ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸ ἐντευκτήριον, ἀλλ' ἤλθαν πάλιν καὶ τὸν ἐπῆραν νὰ βαλεῖται μετὰ τὸ ποτήρι του.

— Καὶ ὁ Γερμανός ; ἀκόμη εἰς αἰεὶς τὸ ἐντευκτήριον ;

— Ναι, ραζὴ μὲ ἐκεῖνην τὴν νεανίαν ὅπου ἔρχεται καὶ τὸν βλέπει.

— Εὐθύς ὅπου καταβῇ προσοχὴ ! Πρέπει ὅμως νὰ προσμενῶμεν καὶ τὸν Δριμουζούδη. Χωρὶς αὐτόν δεν κάμωμεν τιποτέ.

— Χωρὶς τὸν Δριμουζούδη τάχα ;

— Ναι

— Καὶ θὰ τὸν ἐξοπλώσωμεν τὸν Γερμανόν ;

— Ἐγὼ . . . ἀρξάσιντε σεῖς . . .

— Ἀλλὰ μὲ τί ; τὰ μαχαίρια μᾶς τὰ ἐπῆραν.

— Ἀμ' αὐταῖς αἱ τανάλιας εἰδῶ . . . τί ταῖς ἔχω !

Δὲν ταῖς λογαριάζεις ; δοκιμάζεις τὸν λαϊμό σου ; ἤρῳτησεν ὁ Σκελεθρός ἀνοίγων τοὺς μακρὺς τοῦ δακτύλου τοὺς γυμνοὺς σαρκοὺς καὶ σκληροὺς ὡς ὁ σίδηρος.

— Νὰ τὸν πνίξῃς ;

— Ἀιχουλάχι.

— Ἀλλ' αὖ μάθωμεν ἔπειτα δεῖ εἶσαι αὐτόν ;

— Τί θα μοῦ κάμουν ; Μήπως εἶμαι μοσχάρι μὲ δύο κεφαλαῖς, ὥσταν ἐκεῖνα ὑποῦ δείχνουν εἰς τὰ πανηγύρια ;

— Τρώντι . . . Ἀφ' οὗ θα σε κόψουν μία φορά καὶ εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν ἔχει πλέον νὰ σοῦ κάμουν συγκατά-
βαιν . . .

— Βέβαιος λέγει ! Ὑπερβέβαιος. Χθες ἀκόμη μὲν τὸ εἶπε τὸ ποιτίει μου. Μ' ἐπιστὸν μὲ τὸ μαχαῖρι εἰς τὸν λαμὸ τοῦ δερατιστοῦ μου . . . Εἶμαι ἄλλοιο δευτεροπιαστο δὲν ἔχει πλέον παῖζε γέλασε . . . Θα στείλω τὸ κεφάλι μου νὰ ἰδῇ μέσα εἰς τὸ πανέρι τοῦ Καρλότου ἂν ᾖ αἰσθητὴ ὅτι βάλουν ἐκεῖ προνίδια ἀπὸ ξύλα ἀντιπίτερα, ὅπου εἶναι διατεταγμένα ἀπὸ τὴν κυβέρνησι νὰ μᾶς ἔχουν . . .

— Τρώντι . . . ἐκεῖνοι τοὺς ὁποῖους κουτσοκεφαλίζουν εἰς τὴν γυλατίναν, δικαιοματικῶς πρέπει νὰ ζητοῦν τὰ πίτερα . . . Τὴν ἰδίαν κλεψίαν ἔκρυψαν καὶ εἰς τὸν πατέρα μου· προνίδια ἔβαλαν καὶ εἰς ἐκείνον ! εἶπεν ὁ Νικόλας μὲ θριώδη μυκτηρισμόν.

Ὁ ἀπεισις ἀστεϊσμός οὗτος ἐκίνησε γέλωτα σφοδρὸν μεταξὺ τῶν φυλακισμένων.

Τούτο προξενεῖ φρίκην . . . πλὴν ὅχι μόνον δὲν παραστήκεν τὰ πράγματα μεγαλοποιημένα, ἀλλὰ καὶ ἐλαττώκεν μάλιστα τὴν φρίκην τῶν συναμειλιῶν τούτων, αἵτινες εἰς τὴν φυλακὴν εἶναι συνηθέστατοι. Πρέπει μολυταῦτα νὰ λάβῃ ὁ κόσμος μίαν ιδέαν, ἔστω καὶ ἀσθενῇ, τῶν ὅσα λέγονται εἰς τὰ φρικώδη ταῦτα σχολεῖα τῆς ἀπωλείας, τοῦ κυνισμοῦ, τῆς κλοπῆς καὶ τοῦ φόνου. Νὰ μάρθῃ μὲ πόσον ἀναιδῆ κατασφόνησιν σχεδὸν ὅλοι οἱ μεγάλοι ἐγκληματῆαι ὁμιλοῦν περὶ τῶν τρομερωτέρων τιμωριῶν δι' ὧν ἡ κοινωνία δύναται νὰ τοὺς παιδεύσῃ. Ἴσως τότε θελεῖ ἐννοῇ τὴν ἀνάγκην τοῦ ν' ἀντικαταστήσῃ εἰς τὰς μηδὲν δυναμένας ποινὰς ταύτας, εἰς τοὺς νοσώδεις κολλητικὸς τούτους συναγελασμένους τὴν μόνην

ποιήν ἦτις, ὡς θέλωμεν ἀποδείξει, δύναται νὰ ποτήσῃ καὶ τοὺς πλέον θηριώδεις κακούργους.

Ἐγγέλσαν λοιπὸν μετὰ θορύβου αἱ δεσμῶται τοῦ θερμαντηρίου.

— Ἀχ! ἀνέκραξεν ὁ Σκέλεθρος ἤθελα τώρα νὰ μᾶς ἤκουαν ἐκεῖνα τὰ ζωντοβόλα, αἱ κριταῖδες, ὅπου θαρροῦν ὅτι καὶ κἀνὶ κάμνουν μὲ τὴν γιλλοτίνη τους. Ἄς κοπιᾶσουν εἰς τὸν σφαγμὸ τοῦ ἀγίου Ἰακώβου (barrière Saint-Jacques) τὴν ἡμέραν ὅπου θὰ γίνῃ τὸ θεατρὸν μου, καὶ ν' ἀκούσουν ὅπου θὰ λέγω εἰς τὸν Καρλότο μὲ μίαν φωνὴν ὅπου νὰ μὴν τὴν ἤκουσαν ἄλλοτε!

— Μάρμπα Συμφῶν, τὸ σχοινάκι οὐ παρακαλῶ, τὸ σχοινάκι . . . Νεὶ γέλωτες . . .

— Ἀμ! ἐκεῖ οὐκ ὅπου νὰ ᾤμῃς ἄφε σβύτε, ἐτελείωσας . . . Ὁ Καρλότος, μωρὲ μάτια μου, σοῦ τραβᾷ μία τὸ σχοινάκι . . .

— Κ' ἰδοὺ βρῖσκεσαι ἀρέσως ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ Ψωμᾶ, εἶπεν ὁ Σκέλεθρος ἐξακολουθῶν νὰ πίνῃ τὸν καπνὸν του.

— Καὶ πιστεύεις νὰ ὑπάρχῃ Ψωμάς;

— Ἄλλος πάλιν ἀνόητος . . . Τάχα τὸ φέρνει ὁ λόγος . . . Ἄλλο δὲν ὑπάρχει παρὰ μιά σατήρα ὅπου πίπτει ἀπ' ἐπάνω, μία κεφαλὴ ὑποῦ βαλλοῦν ἀπὸ κάτω . . . καὶ ἰδοὺ.

— Ἰγὼ, τώρα ὅπου γνωρίζω τὸν δρόμον μου, καὶ θ' ἀναβῶ πάντοτε εἰς τὸ μορσιῆρι τῆς Α. Λιψανήθας, τὸ ἴδιον μὲ μέλει νὰ μ' ἐπάρουν καὶ σήμερα, εἶπεν ὁ Σκέλεθρος ἐμπλεὺς ἀγρίου ἐνθουσιασμοῦ. Καὶ τῶρ' ἀκόμη ἂν ἦτο, τὸ ἤθελα. Δὲν βλέπω τὴν ὥραν πότε νὰ γυρίσω νὰ ἰδῶ ἓνα κόσμον ἀπὸ κάτω μου, ὅπου θὰ εἶν' ἐκεῖ διὰ νὰ μὲ ἰδῇ . . . Θὰ εἶναι ὡς τέσσερες πέντε γιλιᾶδες ὅπου θὰ ξεκουντοῦν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, ὅπου θὰ δέσανοντε διὰ

νά πιάσουν καλὸν τόπον· θὰ ἡσυχιασθῶν παρ' αὐτοὺς καὶ σκαμνία καλῶς ἐν παῖς παρὰ ταῖς. Θάρρῳ πῶς τοὺς ἀκούω νὰ φωνάζουν· Θέσεις δι' εὐαγγελιστὰς ! Θέσεις δι' ἐνοικιαστὰς ! . . . Ἐπειτα θὰ ἔλθουν τὰ στρατεύματα, τὸ ἱππικόν, τὸ πεζικόν, ὁ διὰδόχος βασιλεὺς θὰ σκηλωθῇ εἰς τὰ παννὴ, καὶ ὅλ' αὐτὰ δι' ἐμένα, διὰ τὸ Σαλέθρο . . . γίνεται ποτὲ τόση παραγῆ δι' ἐκείνον ὅπου ἐπαύονται ; ἢ καὶ μωρὴ ἀδελφία ; . . . Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο διδεις καὶ κόπτουν τὴν καρδίαν σου ὡς τὸν ἀθώπου . . . Καὶ δευλὸς νὰ ᾔῃαι καὶ εἰς ὡς τὸν Δομνιῶδε, αὐτὰ σὺν κάμνουν καὶ βάζει δειπνῇ καρδίαν . . . Τισα ἴσχυται νὰ σὲ βλέπουν ἐξούρις τί γίνεσαι ; θηρίον μοι ἀγρό . . . Ἐπειτα . . . μία στιγμὴ εἶναι αἰετὶ . . . Ὅταν ἀποθῇαι καὶ εἰς μέ γενναϊότητα, κάμνει τοὺς κριτάδες καὶ τ' ἄλλα τὰ ζωντοδόλια καὶ σκοῦν ἀπὸ τὸ κακὸν τοὺς . . . Εὐρίεις τι θάρρῳ διδοὶ αὐτὸ εἰς τ' ἄλλῃ τ' ἀδελφία ! Πύλῃη καρδία τοὺς διδοὶ.

— Τῶνόντι, ἐπανελάθεν ὁ Τριγλάνης ἀπορημοῦντος τὴν προμεσὴν ἀνταρτίαν τοῦ Σαλέθρου· αὐτὸν θάρρῳ ὅτι μᾶς φουβίζουν καὶ τάχα κατὰ κάμνουν ὅταν στέλλουν τὸν Καρλότου νὰ στήσῃ τὸ ἐργαστήριον τοῦ πάλιν δι' ὄρελος ἰδικό μας.

— Καὶ εἶπε καὶ ὁ Νικόλας, πολὺ ὅπου μᾶς μέλει διὰ τὸ ἐργαστήριον τοῦ Καρλότου ! Ὅπως μᾶς μέλει διὰ τὴν φυλακὴν καὶ τὸ κάτεργον· μαζὶ φουβίει νὰ ᾔῃαι ὅλοι οἱ φίλοι, καὶ ζωὴ μαμμά !

— Εὐρίεις τι ᾔῃαι εἶναι κακόν ; εἶπεν ὁ δεσμοτὴς ὅστις εἶχε τὴν γυναικίωδὴ φωνήν· νὰ μᾶς ἐθαζαν ἡμέρα καὶ νύκτα εἰς χωριστὴν κάμερον, λέγουσι ὅτι προσπαθοῦν νὰ τὸ κάμουν.

— Χωριστὴν κάμερον ! τὴν κυβέλην θὰ εἰπῇς . . . ἀνέκραξεν ὁ Σαλέθρος μετὰ φρίκης καὶ ὀργῆς. Αὐτὸ μὴ τὸ ἀναφέρῃς ποτέ. Εἰς τὴν κυβέλην . . . νὰ ᾔῃαι κανεὶς ὁλομόναχος ! Κακὸν πάσχα ! . . . Κάλωιο καὶ μοῦ κόψουν

τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια. Ὁλομόναχος . . . χωρὶς νὰ ἔχῃ γέροντος τῆς δουλείας νὰ γελάσῃ μαζὴ τοὺς ! . . . αὐτὸ δὲ γίνεται ποτέ ! Προτιμῶ ἑκατὸν φοραῖς τὸ κάτεργο παρὰ τὴν κεντοική, ἐπειδὴ εἰς τὸ κάτεργο, ἀντὶ νὰ ἦναι κάποιος κλειστός, εἰν' ἐξω, βλέπει κόσμον, παγαίνει, ἐρχεται. γελά . . . Ἀμὴ νὰ μὲ βάλουν δι' ἑνα μόνον χρόνον εἰς τὴν κυψέλη, καλῆτερα νὰ μὲ κοντέψουν μία 'πιθαμή . . . χιλιαὶς φοραῖς καλῆτερα ! Τώρα δὲν εἶναι ὅπου θὰ μὲ κούβουν ; ὅπου τὸ ξεύρω ; . . . αἱ καλὰ νὰ μοῦ εἶπῃς ! Προτιμῶ νὰ καθήσῃ ἑνα χρόνο εἰς τὴν κυψέλη ; . . . θὰ σοὶ εἰπῶ ἔπαρε τὸν λαϊμό μου, ἀδελφε καὶ πήγαινε εἰς τὸ καλὸ . . . Ἐνα χρόνο ὀλομόναχος ! . . . ὑποφέρεται αὐτὸ ποτέ ; . . . Καὶ τί νὰ κάθῃσαι νὰ συλλογίζῃσαι ὅσαι ἔσαι ὀλομόναχος ; . . .

— Ἄν σ' ἐδίδαν καὶ χωρὶς νὰ θέλῃς ; . . .

— Ποιὸ ; δὲν ἐκάθουσαν οὐδὲ στιγμή . . . ἤθελα μὲ τὰ πόδια καὶ μὲ τὰ χέρια μου νὰ κάμω ὡς ὅπου νὰ φύγω, εἶπεν ὁ Σκέλεθρος.

— Ἀλλ' ἂν δὲν ἠμπορούσες . . . ἂν ἦσουν βέβαιος ὅτι δὲν ἤθελε γλυτώσῃς ποτέ ;

— Τότε κ' ἐγὼ σκοτώνω ἕναν, ὅποιος τύχῃ καὶ μὲ κόπτουν κἄν.

— Ἀλλ' ἀντὶ νὰ καταδικάζουν τοὺς φονιάδες εἰς θάνατον . . . ἂν τοὺς ἐκαταδίδαν νὰ κάθωνται ὅλην τοὺς τὴν ζωὴν μέσα εἰς τὴν κυψέλη ;

Ὁ Σκέλεθρος ἐφάνη ὡς νὰ κατεπλάγῃ ἐκ τῆς σκέψεως ταύτης. Μετὰ τινα στιγμὴν συγῆς ἐπανελάθει.

— Τότε δὲν ἤξεύρω τί ἤθελα κάμει . . . ἤθελα συντρίψει τὴν κεφαλὴν μου ἐπάνω εἰς τοὺς τοίχους . . . ἤθελ' ἀφήσει ν' ἀποθάνω μᾶλλον τῆς πείνας παρὰ νὰ κάθωμαι εἰς τὴν κυψέλη . . . Καλὲ τί κάθῃσαι καὶ λές ! ὀλομόναχος κατάκλιςτος ; χωρὶς ἐλπίδα νὰ φύγῃς ; Εἶναι πρᾶγμα ἀδύνατον, σὲ λέγω . . . Νὰ ἰδῇς δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος

σκληρὸς ὥσάν ἐμένα· δι' ἓνα ὁλοῦ δὲν τὸ ἔχω τίποτε νὰ σκοτώσω ἓναν ἄνθρωπο . . . διὰ τὸ τίποτε πίνω τὸ αἷμά του . . . διὰ μία τιμὴ . . . Νομίζουν ὅτι δύο μόνον ἐσκοτώσα ἕως τὰ τώρα . . . ἂν ὅμως αἱ νεκροὶ ὠμολοῦσαν, πέντε σκοτωμένοι ἦθελαν σὰς εἰπεῖ πῶς δουλεύει τὸ μαχαίρι μου . . .

Ὁ ἀπάνθιστος ἐσεμνύετο. Αἱ αἰμαγαρεῖς αὐταὶ κομπορρημοσύναι εἶναι ὡσαύτως ἐν τῶν μεγαλητέρων χαρακτηριστικῶν τῶν ἀποσκληρυμμένων αὐτῶν κακούργων.

ἤκουσαμεν διευθυντὴν φυλακῆς τινος λέγοντα· Ἄν οἱ φάνοι δι' οὗς οἱ ἄθλιοι αὐτοὶ ἐγκαταλύονται ἦσαν ἔλοι ἱκαντοὶ, ἦθελεν εἶσθαι ἐξωλυθινόμενον τὸ ἀνθρώπινον γένος.

— Τὸ ἴδιον ὥσάν ἐμένα, ἐπανελάθεν ὁ Τριγλάκης διὰ τὰ κατηχηθῆ καὶ αὐτὸς νομίζουν ὅτι μόνον τὸν ἄνδρα τῆς γαλατοῦς ὅπου ἤρχετο εἰς τὴν Παλαιὰ Χώρα ἐσκοτώσα . . . καὶ ἐγὼ ἐπέρασά τούτους ἄλλους μαζὶ μ' ἐκείνον τὸν Ροδέστη, τὸν ὑψηλὸν, ὅπου ἐκοψαν πέρυσιν.

— Τάχα ἤθελα νὰ σὰς εἰπῶ, ἐπανελάθεν ὁ Σκέλεθρος, ὅτι ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι τὸν διάβολον τὸν ἴδιον . . . Καὶ ὅμως . . . ἂν μ' ἐβαζαν εἰς τὴν κυψέλην . . . καὶ ἐβλεπα ὅτι δὲν ἦτο τρόπος νὰ φύγω . . . ἂ! . . . μοῦ φαίνεται πῶς ἤθελε μὲ κυριεύει φόβος . . .

— Τί φόβος; ἠρώτησεν ὁ Νικόλας.

— Φόβος . . . ὁλομόναχος, τάχα, ἤθελα νὰ φοβοῦμαι, ἀπεκρίθη ὁ Σκέλεθρος.

— Ὅπου θὰ εἰπεῖ, ἂν εἶχες σκοπὸ ν' ἀρχίσῃς πάλιν νέα κατορθώματα, καὶ ἂν ἀντὶ κεντρικῶν, κατέρων καὶ γιλλοτίνων . . . ἐυσστήνοντο αἱ κυψέλαι, δὲν ἤθελες τολμήσει νὰ κάμῃς κανένα κακό;

— Αἶ . . . ΠΙΘΑΝΟΝ . . . Αὐτο ἤμπορεῖ . . . (λέγει ἱστορικαί)—ἀπήντησεν ὁ Σκέλεθρος.

Καὶ ἔλεγε τὴν ἀληθῆς. Εἶναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις

τὸν ἀνέκφραστον τρόμον ὃν ἐμπνέει εἰς παρομοίους κακουργοὺς ἢ μὴν ἰδέα τῆς ἀπολύτου μονώσεως. Αὐτὸς καὶ μόνος ὁ λόγος, δὲν εἶναι εὐγλωττατάτη ὁμιλία ὑπὲρ τῆς τιμωρίας ταύτης;

Δὲν ἀρκεῖ δὲ τοῦτο; ἢ εἰς ἀπομόνωσιν καταδίχη, τὴν ὅποιαν τοσοῦτον τρέμουσιν οἱ ἐγκληματίαι, θέλει ὡς περὶ περὶ ἀναγκαστικῶς καὶ τὴν κατάργησιν τῆς θανατικῆς ποινῆς. Καὶ ἰδοὺ πῶς:

Ἡ ἀνοσία γενεά, ἥτις τὴν ὥραν ταύτην κατοικεῖ, τὰς φυλάκας καὶ τὰ κάτεργα, θέλει θεωρῆσαι τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ κυψελῶδους συστήματος ὡς ἀνυποφορὸν κόλασιν. Ἐξ συνειδησιμῶν αὐτοῖς οἱ ἄνθρωποι εἰς τὴν φθοροποιὴν συνανατροφὴν των, τῆς ὁποίας ἐδόσαμεν ἐξασθηγημένον τι παράδειγμα, διότι, ὡς τὸ ἐπαναλάβωμεν, χρεῖα ἡ ἀποσιωπήσωμεν τὰς παντοσεύεις των περιστάσεις: οἱ ἀνθρώποι, λέγουμεν, κύριοι βλέποντες ὅτι ἂν ἐπανέλθωσιν εἰς νέον ἐγκλημα κινδυνεύουν νὰ στεργθῶσι τὸν ἄτιμον κατῆκον μετ' οὗ τοσοῦτον εὐθυμῶς συνδιελέγοντο περὶ τῶν κακιῶν των, καὶ νὰ εἰσγῶσιν εἰς κυψέλην τινὰ ὅπου θέλουν ζῆν κατάμονοι μετ' ἀνάμνησιν τοῦ παρελθόντος. . . . θέλουν συσταλθῆ εἰς τὴν ἰδέαν τῆς φρικαλέας ταύτης τιμωρίας. Πολλοὶ θέλουν προτιμήσει τὸν θάνατον, καὶ, διὰ νὰ τοῖς ἐφαρμοσθῇ ἡ κεφαλικὴ ποινὴ, θέλουν πράξει φόνον. . . . ἐπειδὴ, παρ' αὐτοῦ ἀληθῶς! ἐπὶ δέκα ἐγκλημασι πονησάντων νὰ λυτρωθῶσι τῆς ζωῆς, οἱ ἑνὲς θέλουν πράξει φόνον. . . . διὰ νὰ θανατωθῶσι. . . . καὶ εἰς μόνος θέλει αὐτοχειρισθῇ.

Τότε λοιπὸν, τὸ ἐσχάτον ἔγνος βαρβαρίου νομοθεσίας θέλει ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τοῦς κώδικάς μας. . . . Διὰ νὰ στεργθῶσιν οἱ φονεῖς τοῦ ἐσχάτου καταφυγίου τούτου, τὸ ὅποιον θέλουν νομίζει ὅτι εὐρίσκουσιν εἰς τὴν ἐξόντωσιν, ἐξ ἀνάγκης θέλει καταργηθῇ ἡ θανατικὴ ποινὴ.

Ἐν τῇ ἐν κυψέλῃ διὰ βίου ἀπομόνωσιν θέλει ἀρᾶ γε

παρέξει ανταπόδοσιν καὶ ποινὴν ἀνάλογον εἰς τινὰ μεγάλα ἐγκλήματα, ὡς τὴν πατροκτονίαν, φέρ' εἰπεῖν ; Ὅμως εἴδαμεν ὅτι καὶ ἀπὸ τὴν πλέον ἀγρύπνως φυλαττομένην εἰσκήν δραπετεύουσιν, ἢ τοῦλάχιστον ἐλπίζουν νὰ δραπετεύωσιν· λοιπὸν πρέπει νὰ μὴν ἀρεθῇ εἰς τοὺς ἐγκληματίας περὶ ὧν ὁ λόγος οὐδ' αὐτὴ ἡ πιθανότης, οὐδ' αὐτὴ ἡ ἐλπίς.

Ἡ θανατικὴ λοιπὸν ποινὴ, ἣτις σκοπὸν μόνον ἔχει τὸ νὰ λυτρώνῃ ἀπλῶς τὴν κοινωνίαν ἀπὸ φθοροποιῶν τιῶν . . . ἢ θανατικὴ ποινὴ, ἣτις σπανίως δίδει εἰς τὸν κατὰδικον τὸν καιρὸν τοῦ νὰ ἐλθῇ εἰς συντριβὴν καὶ νὰ ἐξιλεώσῃ τὰς ἀμαρτίας του . . . ἢ θανατικὴ ποινὴ, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ μὲν ὑπομένουν στερημένοι τῶν αἰσθήσεων, ἡμιθανεῖς σχεδόν, ἐκεῖνοι δὲ περιφρονοῦν μὲ κυνισμὸν τινὰ ἀπαίσουν, ἢ θανατικὴ ποινὴ θέλει ἴσως ἀντικαταστήῃ ὑπὸ τινος τιμωρίας στυγεράς, ἀλλὰ διδούσης εἰς τὸν κατὰδικον τὸν καιρὸν τῆς μετανοίας, τῆς ἐξιλεώσεως, καὶ μὴ ἐξαλειφούσης διὰ βίης ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἕν πλάσμα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ τύφλωσις (l'aveuglement) θέλει καταστήσει εἰς τὸν οὐνεὰ ἀδύνατον τὸ νὰ δραπετεύσῃ καὶ νὰ βλάψῃ τινὰ εἰς τὸ ἐξῆς . . .

Ὡς πρὸς τοῦτο λοιπὸν, τὸ ἥπαϊον καὶ εἶναι ὁ μόνος σκοπὸς τῆς θανατικῆς ποινῆς, ἰδοὺ ἀκριβέστατον αὐτῆς ἀντίστοιχον.

Διότι ἡ κοινωνία δὲν θανατώνει χάριν ἀντελδικτικῆς, δὲν θανατώνει πρὸς τὸ νὰ προσενήσῃ πόνον ἀποῦ ἐκλεγεί, βλέπετε, μεταξύ τῶν τιμωριῶν ὅλων, ἐκείνην τὴν ὁποίαν νομίζει ἡττον ἀλγεινὴν.

Θανατώνει χάριν τῆς ἀσφαλείας τῆς . . .

Λοιπὸν τί ἔχει πλέον νὰ φοβηθῇ ἀπὸ ἑνα τυφλὸν καὶ τοῦτον φυλακισμένον ;

Τέλος πάντων ἡ παντοτεινὴ αὕτη ἀπομόνωσις, ἀνακουφιζομένη διὰ τῶν καλοκάγαθων συνομιλιῶν ἀνθρώπων

τιμίων καὶ φιλανθρώπων, ἀφοσιωθησόμενων εἰς τὴν ἀρωγὴν ταύτην ἀποστολὴν, θέλει παραῖξει εἰς τὸν ρονέα τὴν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν ψυχὴν του δια μακρῶν ἐκχυτῶν ἐλέγχων συνειδήτος καὶ συντριβῆς.

Θορυβὸς γελῶτων καὶ φωνῶν, προσερχόμενος ἐκ τῶν δεσμωτῶν οἵτινες ἐπεριπάτουσιν εἰς τὸν αὐλῶνα, διέκοψε τὸ συμβαύλιον τὸ προσδεσνύμενον ὑπὸ τοῦ Σκελεθροῦ.

— Ὁ Νικόλας ἤγερθη με ὀρμὴν καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν θύραν τοῦ θερμοαντηρίου, ἵνα ἴδῃ τί τρεχει.

— Νὰ δὲ ὁ Κουτσαβλὸς! ἀνέκραξεν ὁ Σκελεθρὸς. . . .
Καὶ ὁ Γερμανὸς, κατέβηκεν ἀπὸ τὸ ἐντευκτήριον ἡ ἀκόμης.

— Ἀκόμῃ, εἶπεν ὁ Τριγλάκης.

— Ἄς καταβῇ δὲ μίαν ὥραν ἀρχήτερα, εἶπεν ὁ Σκελεθρὸς, νὰ τοῦ διορθώσω τὰ νεφρά.

Ὁ Κουτσαβλὸς, τὸν ὁποῖον οἱ δεσμῶται τοῦ Λόγκου τῶν Λεόντων ὑπεδέχθησαν μετὰ χαρᾶς τοσούτον θορυβώδους, καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ καταγγελία ἠδύνατο τὴν μεγίστην νὰ ἐπιφέρῃ βλάβην εἰς τὸν Γερμανόν, ἦτον ἀνὴρ μετρίου ἀναστηματος· μὴ ὅλοι δὲ τὸ πάχος καὶ τὴν σωματικὴν του ἀθρόειαν, ἐφαίνετο εὐζωνος καὶ ῥωμαλέος.

Ἡ κτηνώδης φυσιογνωμία του εἶχε μεγίστην ὁμοιότητα μετὰ τὴν τῶν ἀγγλικῶν ἐκείνων κολοσσικῶν σκύλων· τὸ πεπνεσμένον μετώπον του, οἱ μικροὶ του ὑπόξανθοι ὀφθαλμοί, αἱ ἐκ τῆς παχύτητος πρὸς τὰ κάτω βέβηται παρειαί του, αἱ βρεταῖαι γνάθοι του, ὧς ἦσαν καὶ ὠπλισμένοι διὰ μακρῶν ὀδόντων, ἡ μᾶλλον διὰ κοράλων (τοιγχείων) τεθλασμένων ἐπάνω εἰς τὰς ἄκρας καὶ τῆδε κάλεισε ἐξερχόμενων ἀπὸ τὰ χεῖλη του, ὅλα ταῦτα μετὰ ὥς συνέτεινον εἰς τὴν ζωώδη ἐξωμοίωσιν ταύτην. Εὐφόρει δὲ κάλυμμά τι ἀπὸ διφθέραν κατασκευασμένον, καὶ ἐφάνετο ὑπεράνω τῶν ἱματίων του ἓνα μανδύαν κυανοῦν με περικραχῆλιον ὡσαύτως ἀπὸ διφθέραν.

Ὁ Κούτσαβλος εἰσῆλθεν εἰς τὴν φυλακὴν συνοδευόμενος ἀπὸ ἐν ἄλλο ὑποκείμενον, ἄνδρα τριακονταετῆ περι-
που, ἡ μελαγχροινὴ καὶ ἡλιοκαυμένη τοῦ ὁποῖου ὄψις
ἐφαίνετο ὀλιγώτερον ἀποτρόπαιος τῆς τῶν ἄλλων δεσμο-
τῶν, μολονότι αὐτός ἐπροσπάθει νὰ φαίνεται ὡς τὸν συν-
τροφόν του· τὸ πρόσωπόν του ἐσκυθρόπαζεν ἐνίοτε καὶ
ὑπερμεθρία πικρῶς . . .

Ὁ Κούτσαβλος ἐπατήρχετο εἰς τόπον γινώριμον. Δὲν
ἐπρόφθανε ν' ἀπαντᾷ εἰς τὰ πολυπλήθη, *Βρε καλὸς τοι!*
Βρε καλὸς τοι, ἅτινα πανταχόθεν τὸν ἀπευθύνοντο.

— Ἦλθε τέλος πάντων. . . Αἶ, τώρα δὲ εἶναι ὅπου
θα γελάσωμεν . . .

— Ὅλοι μας σὲ ἀναζητούσαμεν . . .

— Ἡργήσες πολὺ . . .

— Ἄν ἤργησῃ, παιδιὰ μου, ἐγὼ δὲν πταίω παντε-
λῶς· ἐγὼ ἔκαμα ὅ,τ' ἠμπόρεσα διὰ νὰ ἐλθω νὰ ἰδῶ τοὺς
ἐίλους μίαν ὥραν ἀργήτερα . . . πταίει ἡ πυρὴ ὅπου με
ἀφῆνε . . .

— Αἶ, βέβαια . . . δὲν ἠμποροῦσες μόνος σου νὰ ἐλ-
θῃς εἰς τὸ καιρὶ· αὐτὸ δὲν τὸ κάμνει κανεὶς, ἀλλὰ . . .
μια φορὰ ὅπου θὰ πιασθῇ . . . τότε ναί.

— Εἰν' ἐδῶ καὶ ὁ Δοιμυζυδὴς· βλέπεις τύχη ὅπου τὴν
εἴχεις !

— Κ' ἐκεῖνος ἐδῶ ; αὐτός δὲ εἶναι παλαιός μου ἀδελ-
φοποιτός, ἀπὸ τὸ Μελοῦνον ! θαῦμα ! . . . Δουλειά ! ἐξου-
ρεὶ κάτι παραμύθια ὠραῖα, ὅπου 'περνᾷ κανεὶς ἐξαίρετα
τὴν ὥρα του· ἐλπίζω νὰ ἤμεθα ἐδῶ κάμποσοι ὅπου νὰ
τὸν πληρώνωμεν νὰ μᾶς τὰ διηγῆται· ἐξῶ ἐτοιμάζουν νὰ
μᾶς φέρουν καὶ ἄλλους.

— Ποίους ; . . .

— Εἶδα κ' ἔφεραν μαζῇ μου ἄλλους δύο . . . Τὸν
ένα δὲν τὸν γνωρίζω . . . τὸν ἄλλον ὅμως, ἕναν ὅπου
φορεῖ μία σκούφια κινετὴ καὶ μία βλοῦσα ψαρή, κάπου τὸν

εἶδα ἐγὼ . . . Νομίζω νὰ τὸν εἶδα εἰς τῆς δράκαινας τοῦ Ἀσπρου Κουρελίου . . . ἕνας εὐρωστός . . .

— Ἀκουσέ με, Κούτσαβλε . . . ἐνθυμᾶσαι ὅπου σοῦ ἔδωκα εἰς τὸ Μελοῦνον . . . πῶς στοιχηματίζω μαζί σου ὅτι δὲν θὰ περάσῃ χρόνος καὶ θὰ σὲ ἰδῶ πάλιν εἰς τὸ κλισίον ; . . .

— Ναί, ἰδοὺ ἐκέρδισες εἰς τὸ στοιχηματῖν ἀλλὰ σὺ πάλιν . . . τί ἐκαμες καὶ σ' ἐκουβάλλισαν ; . . .

— Ἐκαμα μίαν κλεψιά ἀλλ' ἀμερικιάντα.

— Ἀ ! τὸν διάβολο ! παντοτε ὁ ἴδιος ! . . .

— Πάντοτε . . . τὸν δρόμο μου, βλέπεις . . . Ἄν δὲν ἐλάμνε τὴν γαϊδουριά ὁ σύντροφός μου . . . δὲν ἤθελα τώρα νὰ ἤμουν ἐδῶ . . . πλὴν τί νὰ κάμω; Αὐτὰ ὅλα εἶναι μαθήματα. Νά ἐδῶ μίαν φάρμα ἐξώ, καὶ νὰ ἰδῆς τι ἄλλα μέτρα θὰ λάβω . . .

— Πά ! νὰ ὁ Καρδιλλάκας, εἶπεν ὁ Κούτσαβλος ἰδὼν προσερχόμενον μικρόσωμόν τινα ἄνδρα ἐλεεινῶς ἐνδεδυμένον, μοχθηρῶς καὶ ὑποβίου φυσιογνωμίας, μετεχρύσης ἀπὸ τὴν τῆς ἀλώπεκος καὶ τοῦ λύκου. — Καλημέρα, ἀδελφοποιτέ . . .

— Οὐ ! νὰ κουρεύεσαι ! ἀπήντησε φαιδρῶς πρὸς τὸν Κούτσαβλον ὁ Καρδιλλάκας· ἐλέγαμεν καθημεροῦσί σοι· Βρε θὰ ἔλθῃ, βρὲ δὲν ἐρχεται . . . Δὲν μοῦ λὲς πῶς κἀμνεις καὶ σὺ ὡσὰν ταῖς εὐμοσφαῖς γυναῖκες, ὅπου ἀφήνουν τὸν ἄνθρωπο πρῶτα καὶ ξεψυχᾷ . . .

— Βεβαίαι, ὡσὰν νὰ τῷ ξευρες.

— Αἴ ! ἐπανελάβεν ὁ Καρδιλλάκας, καὶ τί δουλειὰ κατάρθωσες καὶ σ' ἔφεραν ἐδῶ ; . . . ἦταν τίποτε καλὴ κἀν ;

— Ἦταν διὰ νὰ γίνῃ καλὴ, ὅμως μοῦ ἐστράβωσε. Προτὴ περὰ ἕκαμα ἄλλαις θαυμάσιαις· ἀλλ' εἰς τὴν ὑστερινήν, βλέπεις . . . Καὶ ἦταν καὶ αὕτη καλὴ . . . μάλιστα ἤμπορεῖ ἐκόμῃ νὰ καταπιασθῇ κνεῖς . . . Κακῇ τύχῃ μᾶς

επισκέψαν και τους δύο μας . . . εμένα και τον Φράγκ...
την αυθεντία του δηλαδή . . .

Και ο Κούτσαβλος έδειξε τον σύντροφόν του, εφ' ου
και έρριψαν όλοι τα βλέμματα των.

— Μωρέ καλό 'ς τον Φράγκ! μωρ' εδω είσαι και σύ.
είπεν ο Καρδιελλάκας' μ' αυτά τα γένεια όλιγον έλειψε
να μή σε γνωρίσω . . . 'Εδω και σύ λοιπόν! κ' εγώ έθαρ-
ρώσα πώς αυτήν την ώρα θα ήσουν τ' όλίγ' όλίγο δή-
μαχος του τόπου σου . . . 'Εόλεπα ότι έκλινες προς το
να γίνης τίμιος . . .

— 'Ημουν άνόητος, αλλά καλὰ να πάθω, είπεν απο-
τόμως ο Φράγκ. 'Εβαλα τώρα γνώσι' άφες να έδγω έξω
και να ιδής τί τίμιος!

— Τώρα ναί, όμιλείς καλά.

— 'Αλλά τί σου συνέβηκε, Φράγκ;

— 'Ο,τι συμβαίνει εις όλους όπου έθγαίνουν από την
φυλακή και θέλουν να ζήσουν τιμημένα . . . 'Οταν έδγῃ-
κα από τό Μελοῦνον, είχα έννεακόσια τόσα φράγκα
ιδικά μου . . .

— Αυτό τό λέγει αλήθεια, είπεν ο Κούτσαβλος' όλα
όσα έπαθε τά έπαθε εξ αίτίας όπου, αντί να ξεφαντώση
τά χρήματά του όταν έδγῃκεν από την φυλακή, αυτος
ηθέλησε να τά φυλάξῃ. 'Ας σᾶς τά είπῃ να ιδῇτε τί υπο-
φέρει όποιος μετανησῇ διά τά περασμένα του . . .

— Μ' έστειλαν υπό επίτηρσιν εις ταῖς 'Εστάμπαις,
επανέλαθεν ο Φράγκ . . . 'Εκεῖ εὗρισκω ένα κλειδαρά,
επειδὴ γνωρίζω κ' εγώ αὐτὴν τὴν τέχνη, καὶ τὸν λεγὺ
'Εδγῃκα από τὴν φυλακή' έχω μαζευμένα 900 φράγκα
γνωρίζω ότι δὲν τὸ έχουν διὰ καλὸ να ἐγγίξουν τέτοια
χρήματα, πλὴν ἐγὼ σοῦ τὰ δίδω ὡς ἐγγύησι διὰ να με
βάλῃς εις τὴν δουλειά σου. θέλω να ζῆσω εις τὸ ἐξῆς τί-
μια, με τὸν ιδρώτα τοῦ προσώπου μου.

— Τοῦ διαβόλου τὸν Φράγκ! σοῦ ἔχει- κατὰ ιδέαις!

- Ἐχει κάποια σουριά πάντοτε . . .
- Ἄ ! . . . ὡς κλειδουρά; ὅπου εἶναι !
- Ἐσύ πάλιν καταγυρίζῃ . . .
- Ν' ἀκούσῃς ἐσύ τι ἐπαθε !
- Προτείνω, τὸ λοιπὸν, εἰς τὴν κλειδαρὰ νὰ τοῖ ἀραδύσω τὰ χρήματά μου καὶ νὰ μὲ βάλῃ εἰς τὴν οὐκεία του — Παιδί μου, μὴ ληγῇ, ἐγὼ παραπεζίτῃς ἐν εἶναι νὰ παίρνω χρήματα μὲ τὴν τσέπη, καὶ δὲν θέω νὰ ἔχω μέσα εἰς τὸ ἐργαστήρι μου εἰνάν ἄνθρωπον ποὺ ἐβγήκεν ἀπὸ τὴν φυλακὴν· ἐγὼ παγαίνω καὶ δουλεύω εἰς τὰ ὀπίτια, ἀνοίγω θυραίς ὅπου χάνονται τὰ κλειδιά τους, ὁ κόσμος μὲ ἔχει τὴν ἐμπιστοσύνην του καὶ νὰ μάθῃ, ὅτι σ' ἔχω μαζί μου θεὰ χάσω τοὺς ὅσους με συγχάζουν . . . ἤθελαν εἰς τὸ καλόν.
- Καλὰ νὰ πάθῃς, διάδωλε !
- Τὴν ἄλλαν ἡμέρα τὸ μαθαίνουν καὶ οἱ ἄλλοι κλειδαράδες τῶν Ἑστάμπων . . . ἦταν τέσσαρες ὅλοι, ὅλοι . . . τοὺς τὸ εἶπεν ὁ ἄλλος . . . Παγαίνω, τοὺς ὀμιλῶ . . . καὶ, πρόσμενε ! . . . Ὅλοι μὲ εἶπαν, Εὐχαριστῶ.
- Κυττάζετε ὅπως, παιδιὰ . . . Ἡμεῖς εἰς δ' ὄλην μας τὴν ζωὴν ἐσχμειωθήκαμεν πλέον . . . ἐτελείωσα ! !
- Τώρα θὰ τὸ μάθεις; Μένω, τὸ λοιπὸν, εἰς ταῖς Ἑστάμπαις μέσα εἰς τὴν μέσην τοῦ δρόμου· τρώγω ἀπὸ τὰ ἐτοίμα ἕνα μῆνα, δύο μῆνας, ἐπανελάθην ὁ Φεῖγος τὰ χρήματα ὥλιγώστειυσαν καὶ δουλειά, τίποτε. Φεύγω κρυφὰ ἀπὸ ταῖς Ἑστάμπαις.
- Τώρα τὸ ἐσυλλογίσθηκες μόλις;
- Ἐρχομαι εἰς τὰ Παρίσια· εὕρισκω δουλειά· ὁ μάστορής μου, δὲν ἤξευρε ποῖον ἤμουν· τοῦ εἶπα πῶς ἔρχομαι ἀπ' ἐξω. Ἐδούλευα καλῆτερα ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους ἐργάτας, ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ μέσα. Βάζω τὰ 700 φράγκα, ὅπου μ' ἐμειναν, εἰς ἕνα πράκτορα, καὶ μὲ δίδει μιαν ὁμολογίαν· ἐρχεται ἔπειτα ἡ διορία, τοῦ ζητῶ τὰ χρήματα.

τά μου, δὲν μοῦ τὰ δίδει· δίδω τὴν ὁμοιογία μου εἰς πλητῆρα . . . καταδιώκει αὐτὸς τὸν χρεωφειλέτη μου· συναῖζει τὰ γράμματα· τ' ἀπένω νὰ κάθονται εἰς τὰ ρα του νομίζοντας, ὅτι θὰ τὰ ἔχω ὡσάν 'πωρικὸ ὅπου πορεῖ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ κάνεις· εἰς τὴν δίψα του. Έναις ταῖς ἡμέραις ἀπαντῶ τὸν Κούτσαβλο . . .

— Ναί, μὲ ἀπήντησε τότε· ἡ δίψα του ἤμουν ἐγὼ· φράγκ, ὡς κλειδαράς, ἤμποροῦσε νὰ μοῦ χρησιμεύσῃ πρὸς εἰς μία δουλειὰ ὁποῦ ἐτοίμαζα· τοῦ τὴν προτείνω λοιπὸν λέγω ὅτι ἔχω μερικοὺς τύπους κλειδιῶν ἐπὶ εἰς τὸ κερί . . . ἀλλ' ὁ νέος . . . τὸν βλέπεις καὶ κινεῖς . . . ἤθελε καὶ καλὰ νὰ γίνῃ τίμιος. Τί κάμνεις ἐγὼ; Αὐτὸ τὸ παιδί, λέγω, πρέπει, θέλει δὲν θέλει τὸ παρκαίνω εἰς τὸ καλὸ του . . . Πάνω καὶ γὰρ μία γραφὴ χωρὶς ὄνομα πρὸς τὸν μάστορά του, ἀλλὰ πρὸς τὰ παιδιά ὅπου ἐδούλευαν εἰς τὸ ἴδιον ἐργαστήριον· τοὺς λέγω, ὅτι ὁ φράγκ εἶναι βγαλμένος ἀπὸ φυλακὴν· Ὁ μάστορς τότε τοῦ δείχνει τὴν θύρα του, καὶ οἱ ἀλλοὶ συνεργάται του τοῦ γυρίζουν τὴν ῥάχι. Παγαίνει ἄλλον μάστορα, δουλεύει κάμμιαν ἐβδομάδα . . . τὸ παιγνίδι κ' ἐκεῖ.

— Αἶ, καὶ νὰ ἤξευρα ὅτ' ἦσαν σὺ ὅπου μ' ἐξέσκηζες! ὑπέλαβεν ὁ φράγκ· ἤθελα νὰ σοῦ κατέβαζα . . .

— Ναί, θαρρεῖς ὅτι τρώγω ἄχυρα . . . Ἐγὼ, παρκαίνω τοῦ εἶχα εἰπαί ὅτι 'παρκαίνω εἰς τὸ λογιζομῶ νὰ εἶνα θεῖον ὅπου ἔχω ἐντοσού-ω ἐκἀθουρουν εἰς τὰ Πάρισις, καὶ ὅ,τι ἔκαμνε πὸ ἐλάνθανα ἀπὸ ἕνα μικρὸ.

— Τί τὰ θέλετε, μὲ διώχνουν καὶ ἀπὸ τοῦ ὑστερμου μαστόρου, ὡσάν κανένα ἄθροισμα τῆς κρεμάλας· καίεις, ἀδελφε, νὰ δουλεύῃς εὐμορφα καὶ καλά, νὰ ἴσχυρῃς καὶ ἡσυχος, καὶ νὰ μὴ βλέπουν τί κάμνεις· ἀλλὰ νὰ σ' ἐρωτοῦν, τί ἔκαμες! Παγαίνω τότε εἰς ἄλλο μέρος νὰ ζητήσω τὰ γράμματά μου . . . καλὰ κα

χαριετώ· ἐτίναξε τὸ τόπι· μωρὲ μίλα καλὰ! . . . Ναι, λέγει, μόνο σὺ νὰ ᾔσαι καλὰ . . . Ἀπομένω χωρὶς λεπτό . . . Ἦλθα κ' ἐγὼ ἀπὸ τὴν σκάσι μου φωτιά μοναχή! . . . Νὰ καὶ ὁ Κούτσαβλος κ' ἐρχεται, λέγει, ἀπὸ τὸ Λαγγουμῶ· μ' εὔρε ζεύρεις στενοχωρημένα . . . με βάλλει πάλιν, ὁ διάβολος, εἰς τὰ βέσανα . . . καὶ ἰδοὺ . . .

— Ὅμως ἐδῶτε χεῖρ καλὴ τὴν ἀλήθειαν, ἐπανελάθεν ὁ Κούτσαβλος· εἰς τὴν δουλειὰ εἶπαι ὁ Φράγκ· τὴν εἶχαμε ἀναπόρρευκτὴ κακὴ τύχη . . . εἰς τὴν στιγμήν ἀποῦ ἀνοίγαμε τὸ στόμα νὰ χάσωμεν τὴν μπουκουναί . . . μὰς τσακόνει ἡ πυγὴ! Ἄ, παιδί μου, εἶναι, βλέπεις, δουτὸ γένη . . . ἡ τέχνη, βλέπεις, τὰ ἔχει καὶ αὐτὰ . . . ἄλλως . . .

— Ἄν ὁ ἀπάνθρωπος ἐκεῖνος ὁ κλητῆρας δὲν μ' ἔκλεπτε . . . δὲν ᾔθελα ἐγὼ νὰ ᾔμαι τώρα ἐδῶ μέσα . . . ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάμω . . . εἶπεν ὁ Φράγκ με κεκρατημένη ἀγκυράτησιν.

— Ἐγὼ λυποῦμαι τὴν δουλειὰ ἀποῦ ᾔχασαμεν . . . Κρίμα! ἓνα πλούσιον σπίτι . . . Ὅμως πάντοτε εἶναι νὰ λατορθῶθῃ . . . Ἐμένα πλέον μ' ἐκάθισαν ἐδῶ . . . ὅμως ἐν εὐρῷ κἀνέναν ἄλλον ἀδελφοποιτόν, ἀποῦ νὰ ᾔναι δια εἴω, τοῦ τὴν διδῶ με κἂν τιποτένια πράγματα . . . Τούς τύπους τοὺς ἔχω εἰς τὸ σπίτι τῆς ἰδικῆς μου· κλειδιά μόνον ἄλλα θὰ χρειασθῇ νὰ κατασκευασθῶν . . . Δέκα χιλιάδες φράγκα παίζουσι αὐτοῦ, τὸ ὀλιγώτερον ἂ! Φράγκ, τὴ δουλειὰ τὴν ἐχάσαμεν!

Ὁ συνένοχος τοῦ Κούτσαβλου θύνησε τὴν κεφαλὴν, ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ στήθους, καὶ ἔμεινεν ἄφωνος.

Ὁ Καρδιλλάκας ἔλαβε τότε τὸν Κούτσαβλον ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν ἐπῆρεν εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ αὐλῶνος, καὶ τὸν εἶπε, μετὰ τινὰ σιωπὴν·

— Ἡ δουλειὰ ἀποῦ δὲν ἠμπόρεσες νὰ καταφέρῃς γινεταὶ ἀκόμη;

— Καὶ δύο μῆνες νὰ περάτουν ἀκόμη γίνεται.

— Ἥμπορεῖς νὰ μοῦ τὸ ἀποδείξης;

— Βέβαια καὶ ἡμπορῶ!

— Πόσα θέλεις;

— Ἐκ τὸ φράγμα μοῦ προπληρώνεις, καὶ νὰ σοῦ εἰ-
πῶ τὴν λέξι ὅπου πρέπει νὰ εἴπῃς εἰς τὴν ἰδική μου διὰ
τῆ σοῦ δώρη ταύς τύπους ὅπου ἔχω εἰς τὸ κερί· καὶ ἂν
τὸ πρᾶγμα ἐπιτύχῃ, θέλω εἶνα πέμπτο τῶν ὅσων ἴσως
νὰ τὸ δώτῃς εἰς τὴν ἰδική μου.

— Ἰάγει καλὰ.

— Πρόσεξε ὅμως μὴ ζητήτῃς νὰ με ἀπατήσῃς, εἶπεν
ὁ Κουτσάβλος, σὲ καταδιώκω παρευθὺς. . .

— Μὲ κάθε δίκαιο ἡμπορεῖς νὰ τὸ κάμῃς. . . ἀλλ'
τιμὴς ἐδῶ μεταξύ μας. . . ὁ λόγος μας εἶναι λόγος. . .
πρέπει νὰ ἔχωμεν ἐμπιστοσύνην ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον μας,
ἀλλέως δὲν κάμνωμεν ποτὲ δουλειά. . .

Ἄλλη ἀνωμαλία τῶν ἀποτροπαίων αὐτῶν ἡθῶν. . .
Ὁ ἀθλιος οὗτος ἔλεγεν ἀλήθειαν. Σπανίως δὲν φυλάτ-
τουσι τὸν λόγον τῶν εἰς τὰς παρηγορίας φύσει συμφω-
νίας. . . Αἱ ἀνύσαι αὗται διαπραγματεύσεις ἐν γένει
τελοῦνται μὲν ἐν εἰδῶς τιμότητος, ἢ καλῆ-ερων, διὰ νὰ
μὴ μολύνωμεν τὴν λέξιν ταύτην, ἃς εἴπωμεν ὅτι ἡ ἀνάγκη
βιάζει τοὺς ἀνθρώπους τούτους νὰ κρατῶσι τὰς ὑπο-
σχέσεις τῶν· διότι, ἂν δὲν τὰς ἐκράτουν, ὡς ἔλεγε καὶ ὁ
σύμπροσθεν τοῦ Κουτσάβλου, ποτὲ δουλειὰ δὲν ἐγίνετο. . .
Πολλόταται κλοπαὶ διηλοῦνται, ἀγοράζονται καὶ χαλκεύον-
ται οὕτως εἰς τὰς φυλακάς· δευτέρα συνέπεια τῆς ἐν τῷ
αὐτῷ μέρει καθιέρξεως πολλῶν.

— Ἄν αὐτὰ ὅπου εἶπες ἦναι ἀληθῆ, ἐπανέλαθεν ὁ
Καρδιλλάκας, τελευτῶν ἐγὼ τὴν ὑπόθεσιν. . . ἀποδείξεις
κατ' ἐμοῦ δὲν ὑπάρχουν. . . εἶμαι βεβαίως ὅτι θὰ ἀθωω-
θῶ· ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν θὰ γίνῃ ἡ δίκη μου, βάλῃς σὺ
κόσιν, διὰ νὰ ᾄσῃς μέσα· βάλῃς καὶ ὡς ὅπου νὰ κάμῃς καὶ

τὰ κλειδιά, νὰ γνωρίσῃ τὰ κατατόπια καὶ μίᾳ δεκαπενταερίᾳ ἡμέραις . . . ἕως ἡμῶν μῆνας . . .

— Ἰσα ἰσα ὅσο χρειάζεται διὰ νὰ ἡσυχάσουν πάλιν οἱ αὐθεντάδες . . . Καὶ ἐπειτα, ὁποῖος εἶδεν εἰς τὸ ὅπιτι του κλέπταις μία φορὰ, δὲν πιστεύει νὰ ζαναπάγουν καὶ δευτέραν αὐτὸ τὸ γνωρίζεις . . .

— Αὐτὸ τὸ γνωρίζω λοιπὸν συμφωνῶς . . . τὴν δουλειὰ τὴν παίρνω ἐπάνω μου . . .

— Ναί, ἀλλ' ἐγὼ θέλω μία προπληρωμὴ βαστᾶς χρήματα :

— Ἰδοὺ παρατήρησε τὸ ὑστερινὸ μου τὸ κουμδί ὥστε ὅταν ἀκούς κανένα νὰ σοῦ λέγῃ ὅτι δὲν ἔχει πλέον, ἔχει ακόμα. εἶπεν ὁ Καρδιλλάνος ἀποσπῶν ἐν τῶν κουμβίων τοῦ βυρανωτάτου κυανοῦ ἐπενδύτου του . . . Ἐπομένως βοηθεῖα τῶν ὀφίων του, ἐξέσχιτο τὸ περιβάλλυμμα τοῦ κουμβίου καὶ ἐδείξεν εἰς τὸν Κούτσαβλον, ὅτι ἀντὶ κοκκάλου ἢ ξύλου ὑπῆρχεν ἐντὸς αὐτοῦ ἐν τεσσαρακοντάφραχτον χρυσῶν.

— Βλέπεις, ἐπρόθεσεν, ὅτι ἐγὼ νὰ σοῦ δώσω προπληρωμὴ ὅταν ἰμλήσωμεν διὰ τὴν ὑπόθεσι.

— Τότε λοιπὸν φέρε τὸ χέρι σου, εἶπεν ὁ Κούτσαβλος. Ἀφοῦ ἐβγαίνεις ἀπ' ἐδῶ ἡλιγώρα, κ' ἔχεις διὰ νὰ μαγειρεύῃς δουλειαίς, ἐγὼ νὰ σοῦ δώσω καὶ ἄλλο ἓνα φαγί· ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ζάχαρη . . . ζάχαρη μοναχὴ. ἓνα μικρὸ πουπύρδι, ὅπου τώρα τόσο καιρὸ τὸ τρεφόμεν ἐγὼ καὶ ἡ γυναῖκά μου, κοντὰ δύο μῆνας, καὶ ἄλλο δὲν προσμένει παρὰ δρόμο νὰ τοῦ δώτῃ κανεὶς . . . Στοχάσου ἓνα ὅπιτι μοναχικόν, εἰς μίαν ἐρημὴν γειτονίαν, ἀνάμεσα εἰς ἓνα περιβολάκι· δύο γέροι ὅπου κοιμοῦνται ὡσάν ταῖς ὀρνίθες· Ἀφ' οὗτοῦ ἠκούσθησαν εἰς τὴν πόλιν ὅτι γυρίζουν ἀλέπταις, ἐπίασαν κ' ἐκρυφάν εἰς μίαν χαμηλὴν στέγην ἓνα πύρι ἀπ' ἐκεῖνα ὅπου βάλουν τὰ γλυκίσματα, γεμάτο μάλανγμα . . . Ἡ γυναῖκά μου αὐτὸ τὸ ἐξεσκέπασεν ἀπὸ

τὴν δούλα . . . Ἀλλὰ, σὲ τὸ προλέγω· αὐτὴ ἡ δουλειὰ εἶναι πλέον ἀκριβὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη· αὐτοῦ, βλέπεις εἶναι χρήματα ἑτοῖμα . . . εἰς νόμισμα . . . φανὶ μαγειρευμένο δηλαδή, ὅπου ἄλλο δὲν θέλει παρὰ ν' ἀνοιξῇς τὸ στόμα σου . . .

— Ταιριαζόμεν δὰ ἡμεῖς . . . δὲν μαλόνομεν. Ἀλλὰ βλέπω καὶ κάμποσο ἐδούλευσες τοῦ λόγου σου ἀφ' οὗ ἐξῆλθες ἀπὸ τὴν κεντρικὴν . . .

— Ναί, μ' ἐβοήθησεν ἀρκευὰ ἡ τύχη . . . Ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ πρέπει νὰ ἐβαλεῖς εἰς τὸ χέρι ὡς χίλια πεντακόσια φράγκα· ἐν ἀπὸ τὰ καλῆτερα μου κομμάτια ἦτο τὸ πουγγί δύο γυναικῶν ὅπου ἐκατοικοῦσαν εἰς τὸ ἴδιον σπίτι ὅπου κ' ἐγώ, εἰς τὸ Ζυθοποιείου στενόν.

— Εἰς τοῦ γέρο Μικοῦ Ἰωῶς, τοῦ κλεπταπαδόχου ;

— Ἐκεῖ.

— Καὶ ἡ Ἰωσηφίνα ἡ γυναῖκά σου ;

— Ἐνα κουνάδι τῆς ὀργῆς καὶ τῆς κατάρας· ἀμ' ἐκεῖνη ἐμυρίσθηκε τὸ πιθάρι μὲ τὰ κίτρινα . . . ἐπαρὰδούλευε μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ σπίτι . . .

— Ἀξία γυναῖκα ! ἄξιος ἄνθρωπος ! . . .

— Μοῦ 'πίτυχε καλὴ . . . Ἀληθινὰ, εἶπες ἄξια γυναῖκα· γνωρίζεις τὴν Κουκκουβάρια ;

— Ναί, μοῦ τὴν ἀνέφεραν ὁ Νικόλας· φαίνεται ὅτι ὁ Δάσκαλος τὴν ἐπνίξε, καὶ αὐτὸς ἐτρελαθῆκε.

— Ἰωῶς ἐπεὶδὴ ἔχασε τὸ φῶς του, δὲν ἤξεύρω μετὶ τῷ τρόπῳ . . . Λοιπὸν, Καρδιλλάκα, σύμφωνα . . . ἀρτὴν ἀναδέχεται σὺ τὰ πουπάριδιά μου, νὰ μὴν τὰ προτείνω εἰς ἄλλον κανένα.

— Ναί, μὴν τὰ προτείνης εἰς κανένα ἄλλον . . . καὶ ἀπόψε ὁμιλοῦμεν.

— Ἀλλὰ τί κάμνουν αὐτοί ; δὲν παγαίνομεν νὰ ἰδοῦμεν κ' ἐκεῖνους ;

— Γέλοῦν . . . ἰδὲ γέλοισι !

— Καὶ ποῖος εἶναι ὁ ἐπιστάτης τοῦ ὑπνωτηρίου ;

— Ὁ Σκέλεθρος.

— Ὁ Σκέλεθρος, αἱ ; αὐτὸς δὲ εἶναι καὶ ἄν ᾤναι ! Τον εἶδα εἰς τοὺς Παληκαραίους, εἰς τὸ νησί τοῦ Χαλαστή... ἐφασκεδάσαμεν κάμποσο μαζῇ . . . εἴχαμεν καὶ ταῖς γυναῖκας.

— Ξεύρεις ὅτι ὁ Νικόλας εἶν' ἐδῶ ;

— Ὁ Παληκάρης . . . ναί, μοῦ τὸ εἶπεν ὁ γέρω Μιχοῦ . . . μοῦ ἐπαρραπονεῖτο πῶς τὸν ἔκαμε κ' ἐτραγοῦδησε, τὸν ταλαίπωρο τὸν γέρο . . . Καλὰ νὰ τοῦ κάμῃ... τῶρα θὰ τὸν βάλω κ' ἐγὼ νὰ μοῦ ψάλλῃ τίποτε . . . Οἱ κλεπταποδόχοι εἶναι καμωμένοι δι' αὐτὸ καὶ μόνο . . .

— Ἐλέγαμεν διὰ τὸν Σκέλεθρο . . . νὰ τον, τὸν εἶδες ; εἶπεν ὁ Καρδιλάκας δεικνύων πρὸς τὸν σύντροφόν του τὸν ἐπιστάτην, ὅστις ἐφάνη εἰς τὴν θύραν τοῦ θερμαντηρίου.

— Παληκάρη μου . . . ἐσένα ζητοῦμεν, εἶπεν ὁ Σκέλεθρος πρὸς τὸν Κούτσαβλον.

— Παρών . . . ἀπεκρίθη οὗτος εἰσερχόμενος εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ κατόπιν ὁ Φράγκ, τὸν ὁποῖον εἶχε λάβει ἐκ τοῦ βαρχίονος.

Ἐνῷ συνωμῶνται ὁ Κούτσαβλος, ὁ Φράγκ καὶ ὁ Καρδιλάκας, ὁ Τριγλάκης ἐπορεύθη, ἐκ διαταγῆς τοῦ ἐπιστάτου, νὰ ἐκλέξῃ δώδεκα ἢ δεκαπέντε ἄλλους δεσμώτας, καὶ νὰ τοὺς εἴπῃ νὰ συνέλθωσι καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ θερμαντήριον, ἀλλ' ἕκαστος μόνος, διὰ νὰ μὴν ἐπισύρῃσι τὴν προσοχὴν τοῦ φύλακος.

Οἱ λοιποὶ δεσμῶται ἔμειναν εἰς τὴν αὐλὴν· τινὲς μάλιστα, κατὰ τινὰ συμβουλὴν Τριγλάκη, ἤρχισαν νὰ φιλοῦν ὑψηλοφώνως καὶ μετὰ θυμοῦ, ἵνα προσηλώσωσι περὶ αὐτοὺς τὸν φύλακα, καὶ οὕτω μείνῃ τὸ θερμαντήριον ἄνεν τῆς ἐπιτηρήσεώς του.

Εἰς τὸ θερμαντήριον ἐν τούτοις ὑπᾶρχον συγκαμμένοι ὁ

Σκέλεθρος, ὁ Τριγλάκης, ὁ Νικόλας, ὁ Φράγκ, ὁ Καρδιλ-
λάκης, ὁ Κούτσαβλος καὶ ἕως δεκαπέντε ἄλλοι δεσμο-
ται ὅλοι προσμένοντες μὲ ἀνυπόμονον περιέργειαν ν' ἀκού-
σῃσι τί θέλει νὰ τοὺς εἰπῇ ὁ ἐπιστάτης.

Ὁ Τριγλάκης ἐκάθισεν πλησίον τῆς θύρας, ὥστε νὰ
προσέχῃ μὴν ἔλθῃ αἰφνιδίως ὁ φύλαξ. Ἀφαιρέσας ἐκ τοῦ
στόματός του τὴν καπνοσύριγγα ὁ Σκέλεθρος εἶπε πρὸς
Κούτσαβλον·

— Γνωρίζεις ἐσὺ ἓνα νέον ὄνοματι Γερμανόν, ἓνα με-
ρᾶκια γαλανὰ, μαῦρα μαλλιά, πρόσωπο ὅπου δείχνει
ὡσάν ἀγαθοῦ ἐφημεριάτου !

— Ὁ Γερμανὸς εἶν' ἐδῶ ! ἀνέκραξεν ὁ Κούτσαβλος
μὲ πρόσωπον ἐμφαῖνον ἐκπληξιν, μίσος καὶ θυμὸν
ὁμοῦ.

— Τὸν γνωρίζεις λοιπόν ; ἐπηρώτησεν ὁ Σκέλεθρος.

— Τὸν γνωρίζω, λέγει ; . . . ἐπανελάθει ὁ Κούτσα-
βλος· φίλην μου εἶν' ἓνας φοβερὸς γλωσσοφάγος . . . πρέ-
πει νὰ τὸν σκοτώσωμεν . . .

— Ναί, ἄφρευκτα, ἐπανελάθειν εἰ δεσμοῦται.

— Ἄλλ' εἰσθε καλὰ βέβαιον, ὅτι κατήγγειλεν αὐτὸς
κάνένα ; ἠρώτησεν ὁ Φράγκ. Μὴν ἀπατάσθε . . . καὶ σκο-
τώσετε ἓνα ἄθρῳπον ἄδικο τῶν ἀδικῶν . . .

— Ἡ παρατήρησις αὕτη δὲν ἤρσεν εἰς τὸν Σκέλεθρον
ὅστις προσκλίνας πρὸς τὸν Κούτσαβλον, τὸν εἶπε χαμη-
λῇ τῇ φωνῇ·— Ποῖος εἶναι αὐτός ;

— Ἐνας μὲ τὸν ὅποιον ἔκαμα κατὰ καιρὸν δουλειά.

— Εἶσαι βέβαιος ;

— Ναί· πλὴν εἶναι ἄχολος πολὺ· εἶναι τυρόπη-τα ὁ
δυστυχής.

— Αὐτὸς χρειάζεται προσοχή.

— Νὰ ἰδοῦμεν τίνι τρόπῳ ὁ Γερμανὸς ἔγινε γλωσ-
σοφάγος, εἶπεν εἰς τῶν δεσμοτῶν.

— Διηγῆσον μας Κούτσαβλε, ἐπανελάθει ὁ Σκέλε-

ρος, ὅστις ἀπὸ τοῦ νῦν εἶχε τὸ βλέμμα του προσεκτικὸν εἰς τοῦ Φράγκου.

— Ἴδου, εἶπεν ὁ Κούτσαυλος—“Ένας Νανταῖος ἀνόμιτος Τριχιῶθ, παλαιὸς ἀπελεύθερος, ἀνέθρεψεν αὐτὸν τὸν ἑόν, ὁ ὁποῖος ἀγνοοῦν ἀπὸ ποῦ κατάγεται ἡ φύτρα του. Οταν ἐφθασεν εἰς ἡλικία, τὸν ἐβόλε κοντὰ εἰς ἕνα τραπεζίτη εἰς ταῖς Νάνταις, θαρρόντας ὅτι βάζει ἕνα λύκο μέσα εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ τραπεζίτου. Τοῦ ἐξηγεῖται λοιπὸν ὁ Τριχιῶς τί ἔχει νὰ πρῶξῃ . . . ἀλλ’ ὁ νέος οὔτε ναί ἀποκρίνεται οὔτε ὄχι, μόνον τί κάμνει; πιάνει καὶ τὰ λέγει ὅλα εἰς τὸν παραυθέντη του, καὶ τὸ ἴδιον ἐκεῖνο φράδου φεύγει διὰ τὰ Παρίσια.

Οἱ δεσμῶται εἰς τὸ ἀκουστικὸν τοῦτο ἐνεπλήσθησαν ἀγανακτήσεως, φωναὶ δὲ ἤκούσθησαν ἀπὸ τὰ χεῖλη των ἀπειλητικά—Γίωσσοφάρος . . . νὰ τὸν σκοτώσωμεν.

—Θελετε νὰ τὸν καταπιασθῶ ἐγὼ; . . .

—Αὐτὸς πρέπει νὰ ἐβῇ ἀπὸ τὴν μέση . . .

—Σιωπὴ! ἀνέκραξεν ὁ Σκέλεθρος μὲ φωνὴν ἐπιτακτικὴν.

Οἱ δεσμῶται ἐσιώπησαν ἀμέσως.

—Ἐξακολούθησε, εἶπεν ὁ Σκέλεθρος πρὸς τὸν Κούτσαυλον. Καὶ ἤρχισε πάλιν αὐτὸς νὰ καπνίζῃ.

—Ὁ Τριχιῶς, θαρρόντας πῶς ὁ Γερμανὸς εἶπε τὸ ναί, καὶ ἐμελλε νὰ τὸν βοηθήσῃ, παίρνει δύο ἰδιόους του καὶ “παγαίνει” ὁ τραπεζίτης ὁμοίως εἶχε λάβει τὰ μέτρα του· πιάνει τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ Τριχιῶ τὴν ὥραν ὅπου ἐσκάλωνεν εἰς τὸ παραθύρι . . . ὁ Τριχιῶς ἐπρόσθασε καὶ ἔφυγε . . . “Ἐρχεται εἰς τὰ Παρίσια ἀγανακτισμένος, τυρεῖ παντοῦ τὸν Γερμανόν, τὸν ἀπαντᾷ μίαν ἡμέραν εἰς τὸν δρόμον . . . ὅμως ἦταν ἡμέρα μεσημέρι, καὶ δὲν ἤμπορεσε ἄλλο νὰ τοῦ κάμῃ παρά νὰ τὸν ἀκαλουθήσῃ, νὰ ἴδῃ ποῦ κατοικεῖ . . . καὶ μίαν νύκτα ἐγὼ, ὁ Τριχιῶς καὶ ὁ μικρὸς Λεδρὺς χυνόμεθα ἐπάνω εἰς τὸν Γερμανόν . . . Κακῇ

τύχη μᾶς ἔφυγε . . . καὶ ἤλλαξεν ἀπὸ τότε καὶ κατοικία . . . εἰς τρόπον ὥστε δὲν ἤμπορέσαμεν πλέον νὰ τὸν ζετρουπώσωμεν . . . Λοιπὸν εἰν' ἐδῶ τώρα ; . . .

— Αὐτὸ δὲν εἶναι ἰδική σου δουλειά, εἶπεν ὁ Σκέλεθρος ἐξουσιαστικῶς.

Ὁ Κούτσαβλος ἐσιώπησε.

— Ἐμένα μὲ λέν Σκέλεθρο· ἐγὼ 'ξεύρω καὶ διορθῶναι καλὰ τοὺς γλωσσολόγους. Ἐγὼ ἔτσι καὶ ἀλλεῖως θα 'παγῶ ποῦ θὰ 'παγῶ . . . νὰ δώσω καὶ εἰς αὐτοὺς ἕνα καλὸ μᾶθημα . . . διαφορετικὰ ἐχαθήκατε ὅλοι σας.

Ὅλοι οἱ δεσμῶται, θαυμάζοντες τὴν αὐταπαρνησίαν τοῦ Σκελεθρου, τὸν περιεκύκλωσαν . . . Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Τριγλάκης, ἀντὶ νὰ διαμῆνῃ πλησίον τῆς θύρας, ἤγέρθη καὶ ἐπλησίασεν εἰς τοὺς ἄλλους, εἰς τρόπον ὥστε δὲν παρετήρησεν ὅτι εἰς τὸ θερμαντήριον εἰσῆλθε νέος τις δεσμώτης.

Ὁ τελευταῖος δεσμώτης οὗτος, ὅστις ἐφόρει μίαν βλοῦσαν λευκορακίον καὶ ἕνα σκοῦφον κυανῶν, βαμβάκινον, πεποικιλμένον περὶ τὸν γύρον διὰ μαλλίου ἐρυθροῦ καὶ καταβιβασμένον μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν του, ἅμα ἤκουσε προφερόμενον τ' ὄνομα τοῦ Γερμανοῦ ἔδειξε τινα συγκίνησιν . . . ἔπειτα συνηνώθη μετὰ τῶν θιασωτῶν τοῦ Σκελεθρου, καὶ ἐφάνη συναινῶν καὶ αὐτὸς ὑψηλῇ τῇ φωνῇ εἰς τὸ ἀνόσιον σχέδιον τὸ ὅποιον ἐμελετᾶτο.

— Κεφαλὴ, μωρὲ παιδί, ὅπου σοῦ τὴν ἔχει αὐτὸς ὁ Σκέλεθρος ! . . . ἔλεγεν ὁ εἰς.

— Θαρροῦ; πῶς εἶναι ὁ διάβολος συσσωματωμένος !

— Νὰ ἄνθρωπος ! . . .

— Νὰ ἦσαν ὅλοι οἱ 'δικοί μας τέτοιοι . . . ἤμεις π. θελάμεν νὰ κρίνωμεν καὶ νὰ γιλλοτινίζωμεν τὸν ἐπίλοιπον κόσμον, καὶ ὄχι ἐκεῖνος ἡμᾶς . . .

— Καλὰ τὸ εἶπες . . . καθέννας μὲ τὴν περὶ τοῦ νὰ γίνῃ δικαστής . . .

— Νὰ μάθουν οἱ γλωσσοφάγοι . . .

— Ὅμως εἶπεν ὁ Φράγκ, στοχασθῆτέ το πρῶτα καλά, μὴν τύχη καὶ θανατώσεται αὐτὸν τὸν νέο ἄδικα τῶν ἀδίκων . . .

— Πῶς ! πῶς ! ἐπέφερεν ὁ Σκέλεθρος μὲ φωνὴν ὀργῆς ἄδικο εἶναι νὰ πῇ κανεὶς τὸ αἷμα ἐνὸς προδότου ;

— Ἄφου εἶναι προδότης, βέβαια πρέπει νὰ τὴν πάθῃ εἶπεν ὁ Φράγκ μετὰ τινὰ σκέψιν . . . Νὰ βάλουν γυνῶσιν οἱ ἄλλοι.

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι καὶ ἡ ἐγγύχσις τοῦ Κουτσάβλου ἐπράυνον τὴν δυσπιστίαν τὴν ὁποίαν εἶχε διεγείρει πρὸς στιγμὴν ὁ Φράγκ μετὰ τῶν δεσμιωτῶν. Μόνος ὁ Σκέλεθρος ἐπέμεινεν εἰς τὰς ὑπονοίας του.

— Ἀλθινα, πῶς θὰ κάμωμεν μὲ τὸν φύλακα ; Λέγε σὺ νεκροζώνταρε, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα σοῦ ταιριαζει καθὼς καὶ τὸ Σκέλεθρε, ὑπέλαβεν ὁ Νικόλας ρυκτηρικῶς

— Τὸν πιάνουν μὲ τὰ λόγια μερικοὶ ἀπὸ ἡμᾶς.

— Καλὲ τί μὲ τὰ λόγια ; δὲν ἤξεύρουμεν νὰ τὸν πιάνωμεν μὲ τὰ χέρια ;

— Τῶνόντι . . .

— Ὅχι.

— Σιωπὴ !! εἶπεν ὁ Σκέλεθρος.

Καὶ ἰδοὺ σιωπὴ βαθυτάτη.

— Ἀκούσατε, ἐπανελάθεν ὁ ἐπιστάτης μὲ βραγχιώδη φωνήν. Δὲν γίνεται ἡ δουλειὰ ἐνόςαι ὁ φύλακας θὰ ᾔνοις τὸ θερμαντήριον ἢ εἰς τὴν αὐλὴν. Μαχαίρι δὲν κρατῶ. ὁ γλωσσοφάγος θὰ βγάλῃ πνιγνῆραῖς φωναῖς . . . Ὁ ἀκούσῃ ὁ φύλακας.

— Τότε λοιπὸν πῶς ἔχει νὰ γίνη ;

— Ἴδου πῶς Ὁ Δραμυζούδης ὑπεσχέθηκε νὰ μᾶς εἰπῇ σήμερα μετὰ τὸ δεῖπνο ἓνα παραμῦθον. Τὸ Σουληνάκι καὶ ὁ Δουοστημέσης. Νὰ ὁποῦ ἤρχησε νὰ βρέχῃ θὰ συνα-

χθούμεν ὅλοι ἐδῶ μέσα, καθὼς καὶ ὁ γλωσσοφάγος ἐκεῖ
θὰ πάγη κατὰ τὴν συνειθεία του, νὰ καθήσῃ ἐκεῖδ' εἰς
τὴν γωνιά . . . Ὁ Δριμυζύδης θ' ἀρχίσῃ τὸ παραμύθι του
καὶ ἡμεῖς θὰ καθήμεθα ὅλοι ἡσυχά νὰ τὸν ἀκούωμεν
Ὅταν ἰδῇ ὁ φύλακας ὅτι περνοῦμεν φρόνιμα, ἐκεῖνος θὰ
σύγῃ νὰ πάγῃ νὰ σφύγῃ κάμμι' . . . ἅμα τὸ λοιπὸν
χαθῇ ἀπὸ τὴν αὐλή . . . χύνομαι διὰ μιᾶς καὶ τὸν πνί-
γω τὸν γλωσσοφάγο . . . Τὸν παίρνω ἐπάνω μου . . .
Νὰ μὴν ἐγγύξῃ ἄλλος κάνεις . . . Ἐγὼ ἐγὼ σταλμένους
εἰς τὸν ἀδελφὸν μου πολὺ δυνατωτέρους παρ' αὐτόν!

— Σταθῆτε, ἀνεφώνησεν ὁ Καρδιλλάκας ἑλθισμόν-
τες τὸν κλητῆρα ὅτι ἐρχεται καὶ μᾶς εὐρίσκει . . . τὴν
ῥωπα τοῦ δαίπνου . . . Ἄν ἐμβῇ εἰς τὸ θερμαντήριον ν' ἀ-
κούσῃ καὶ αὐτὸς τὸν Δριμυζύδην, εἶναι καλὸς νὰ φωνάξῃ
να ἔλθουν εἰς βοήθειαν. Ὁ κλητῆρας, βλέπεις, δὲν εἶναι
οἷσάν ἡμᾶς ξεθράκωτος . . . εἶναι ἄνθρωπος τῆς πιστόλας . . .

— Τριόντι, εἶπεν ὁ Σκέλεθρος.

— Εἰν' ἐδῶ κάνενας κλητῆρας! ἀνεκραξεν ὁ Φράγκ.
ὅστις, ὡς γνωρίζομεν, ὑπῆρξε θυμὰ τῆς καταχρέσεως τοῦ
μίστωρος Βουλάρδου· εἰν' ἐδῶ κάνενας κλητῆρας! ἔπανε-
λαθε μετὰ θαυμασμοῦ. Καὶ πῶς ὀνομάζεται;

— Βουλάρδος εἶπεν ὁ Καρδιλλάκας.

— Ὁ ἰδικός μου θα ᾔται! ἀνεκραξεν ὁ Φράγκ, συσφί-
γων τὰς πυγμὰς του εἰν' ἐκεῖνος ὅπου μοῦ ἐκλεύε τὰ ὅσα
εἶχα μαζευμένα . . .

— Ὁ κλητῆρας; ἠρώτησεν ὁ Σκέλεθρος.

— Ναὶ . . . ἑπτακόσια εἴκοσι φράγκα ὅπου εἶχα εἰς
τὰ χέρια του.

— Τὸν γνωρίζεις; . . . σὲ εἶδε; ἠρώτησεν ὁ Σκέλεθρος.

— Τὸν γνωρίζω βέβαια . . . κατὰ κακὴ μου τύχη . . .
Ἄν δὲν ἦταν αὐτὸς ἐγὼ τῶρα δὲν ἤθελε νὰ ᾔμαι ἐδῶ
μέσα . . . εἰς ἓνα τέτοιο τόπο . . .

Ὁ λόγος οὗτος ἐκτύπησε κακῶς εἰς τὴν ἀκοὴν τοῦ

Σκέλεθρου· ποσοήλωσε τὰ ἀλλοιῶτα ὄμματα του ἐπὶ τοῦ Φράγκ, ὅστις ἐξηκολούθει νὰ συνομιλῇ μετὰ τῶν ἄλλων· ἐπειτα κύψας πρὸς τὸν Κούτσαβλον, τὸν εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ·— Αὐτὸς ὁ ἀδελφοποιτὸς φοβοῦμαι πολὺ μὰς, καταδώσῃ εἰς τὸν φύλακα.

— "Ὅχι, ἐγὼ σοῦ ἀποκρίνομαι δι' αὐτόν . . . εἶναι ἀκαμψὴ γλῶσσος εἰς τὸ κακόν . . . ἔμπορεῖ μόνον νὰ ζητήσῃ νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν Γερμανόν . . . καὶ διὰ τοῦτο καλῆ-τερα πρὸς νὰ τὸν ἀπεμακρύνωμεν ἀπὸ τὴν αὐλή.

— Τοῦτο φθάνει, εἶπεν ὁ Σκέλεθρος, καὶ ἐπανελάθει ὑψηλῇ τῇ φωνῇ·

— Ἀκούσε, Φράγκ καὶ θὰ τὸν ἀφήσῃς ἔτσι τὸν κλη-τήρά σου !

— Ποίος τὸ λέγει ; Ἄς τὸν ἰδῶ καὶ νὰ τοῦ δείξω . .

— Ὅπου καὶ ἂν εἶναι τὸ λοιπὸν θὰ φινῇ· μόνον ἱτοιμάζου.

— Ἄς κοπιᾷσῃ . . νὰ τὸν καμῶ νὰ μὲ θυμᾶται ἄν.

— Σιώπα καὶ ἦλθε καλὰ τὸ πρᾶγμα· τῶρα αὐτοὶ θὰ πιασθοῦν, θὰ ἔλθουν οἱ φύλακες καὶ θὰ πάρουν τὸν ἕνα εἰς τὴν πιστόλα του, τὸν ἄλλον εἰς τὴν εἰρκτὴν, εἶπε κρυφίως ὁ Σκέλεθρος πρὸς τὸν Κούτσαβλον· οὕτω θὰ μὰς τοὺς ξεφορτώσουν καὶ τοὺς δύο των.

— Εὐγε, μὰ τὴν ζωὴν μου, Σκέλεθρε· καλὰ τὸ ἐπενόησες ! εἶπεν ὁ ἄλλος κακούργος μετὰ θαυμασμοῦ. Ἐπο-μενῶς ἐπανελάθεν ὑψηλῇ τῇ φωνῇ·—Καὶ θὰ εἰπῶμεν τοῦ Δριμυξύδη τί μελετοῦμεν νὰ κατορθώσωμεν με τὸ παραμῦθι του ;

— "Ὅχι· ὁ Δριμυξύδης δὲν πρέπει αὐτὸ νὰ τὸ μάθῃ· εἶναι ἀνόητος, δειλὸς πολὺ, καὶ ἂν τὸ ἀκούσῃ ἔμπορεῖ νὰ μὴ θελήσῃ νὰ μὰς διηγηθῇ τὸ παραμῦθι.

Ἐν τούτοις ἐσήμανεν ὁ κώδων τῆς τραπέζης.

— Εἰς τὸ φαγί, παιδιὰ ! εἶπεν ὁ Σκέλεθρος· ὅπου καὶ ἂν ᾖναι θὰ προβάλλουν ὁ Δριμυξύδης καὶ ὁ Γερμανὸς εἰς

τὴν αὐλή. Προσοχὴ! Νεκροζώντανο μέ εἶπε κάποιος, ἀλλὰ καὶ τὸν γλωσσοφάγο μας θεωρεῖτέ τον ἀπὸ τὰ τώρα ὡς ἄν νεκροζώντανο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΜΥΘΟΛΟΓΟΣ.

Ὁ νεὸς δεσμώτης τὸν ὁποῖον ἀνεφέραμεν, ὁ τὸν κοκοῦν σκοῦπον καὶ τὴν λευκόφαιον βλοῦσαν φραῶν, ἤκουσε μετὰ προσοχῆς καὶ συνήνεσε μετ' ἐνεργείας εἰς τὴν κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ Γερμανοῦ συνωμοσίαν . . . Ὁ ἀθλητικὸς τὸ σῶμα ἀνὴρ οὗτος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ θερμαντηρίου μετὰ τῶν ἄλλων δεσμωτῶν χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ, καὶ συνεμίχθη ταχέως εἰς τοὺς διαφόρους ὀμίλους, οἵτινες ἐσυστήναντο εἰς τὴν αὐλὴν περὶ τῶν τροφοδοτῶν, φερόντων κρέατα ἐψημένα ἐντὸς λοπάδων χαλκίνων, καὶ ἄρτον ἐντὸς μεγάλων κανίστρων. Ἐκαστος τῶν δεσμωτῶν ἐλάμβανε πηῆμα βοείου κρέατος ἄνευ κοκκάλων, δι' οὗ εἶχε γίνεαι ὁ ζωμὸς τῆς πρωίας, ζωμὸς ἐντὸς τοῦ ὁποῖου διεβρέχετο τὸ ἥμισυ ψωμίου, ἀνωτέρου τὴν ποιότητα παρὰ τὸ τῶν στρατιωτῶν.

Ὅσοι τῶν δεσμωτῶν εἶχον χρήματα ἠδύναντο ν' ἀγοράσωσι καὶ οἶνον τῆς οἰνοθήκης τῆς φυλακῆς, ἢ νὰ ὑπαγωσι ἐκεῖ νὰ σφίγξωσι τὸ ποτηράκι, κατὰ τὴν ἐκφρασί των.

Οἱ ὡς ὁ Νικόλας λαβόντες ἐξωθεν τροφίμα, ἐστρωνον ἰδιαιτέρον συμπόσιον ὅπου προσεκάλουν καὶ ἄλλους δεσμώτας. Οἱ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀποκεφαλισθέντος συνδαιτυμένους ἦσαν λοιπὸν ὁ Σκέλεθρος, ὁ Τριγλάκης, καὶ κατὰ παρα-

κινήσειν αὐτοῦ, ὁ Δριμυζύδης, ὅπως διατεθῇ κάλλιον πρὸς τοὺς νὰ διηγῇ τὸν μῦθόν του.

Τὸ χοιρινέρι, τὰ βρασμένα αὐγά, τὸ τυρίον καὶ τὸ λευκὸν ψωμίον ἅτινα ἐχορήγησεν ἡ ἐξ ἀνάγκης μεγαλοῦρια τοῦ κλεπταποδόχου γέροντος Μικοῦ παρετέθησαν ἐπ' ἑνὸς τῶν ἐδωλίων τοῦ Γερμαντρίου, καὶ ὁ Σκέλεθρος ἐτοιμάσθη νὰ κάμῃ τιμὴν εἰς τὸ γεῦμα τοῦτο, χωρὶς τοῦ ναίως νὰ μεριμνᾷ περὶ τοῦ φόνου τὸν ὁποῖον ἐμελετο ἐντὸς ὀλίγου νὰ πράξῃ.

— Δὲν 'πᾶς μία στιγμὴ νὰ ἴδῃς τί κάμνει καὶ δὲν ἔρχεται ὁ Δριμυζύδης ; Ὡς ὅπου νὰ πνίξω τὸν Γερμανό, θὰ μὲ πνίξῃ ἐμένα ἢ πεῖνα' μὴ λησμονήσῃς νὰ εἴπῃς καὶ εἰς τὸν Κούτσαβλον νὰ παρακινήσῃ τὸν Φράγκ νὰ πιασθῇ μαζὶ μὲ τὸν κλητῆρα, διὰ νὰ μᾶς τοὺς ἐβγάλουν ἀπὸ τὴν μέση.

— Ὁ Νικόλας ἀπῆλθε. Κατ' αὐτὴν δ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐφάνη ὁ Μίστωρ Βουλάρδος εἰσερχόμενος εἰς τὸν αὐλῶνα, περιχαρῆστατος, μὲ τὰς χεῖρας ἐντὸς τῶν κολπίων τοῦ ἐπενδύτου του. Ὁ Νικόλας λοιπὸν ἄμα τὸν εἶδεν, ἔνευσε νὰ εὗρῃ τὸν Φράγκ, ὅστις ἐκαθῆτο καὶ ἐπρωγεν εἰς ἄλλο τι ἐδωλίον ὁμοῦ μὲ τὸν Κούτσαβλον. Καθ' ὁδὸν τὸν διέκοψεν ὁ Μίστωρ Βουλάρδος ἀπευθύνας πρὸς αὐτὸν τὸν λόγον·

— Αἰ! καλὴσπέρα, παιδί μου.

— Ὡ! καλὴ σου σπέρα, αὐθέντη δὲν ἐστοχάσθηκα. βὰ ἦλθες νὰ κάμῃς πάλιν τὸν συνηθισμένο γύρο . . .

— Ναί, παιδί μου· σήμερα μάλιστα θὰ κάμω διὰ δύο αἰτίας· τῶρα νὰ σὲ τὰς εἰπῶ· ἀλλὰ πρῶτον ἔπαρε κατὰ τὰ σιγάρα . . . ἔλα δά, 'πέρα τα . . . μεταξὺ συγγενῶν, τί διάβολο ! ἐδῶ εἴμεθα ὅλοι ἀδελφια.

— Εὐχαριστῶ, αὐθεντικό . . . Καὶ ποῖαις τὸ λοιπὸν εἶναι αἱ δύο αἰτίαις ὅπου σὲ παρακινοῦν νὰ κάμῃς τὸν περίπατό σου σήμερα ;

— Είναι όπου δὲν ἔχω σήμερα τελείως ὄρεξις . . . τὸ λοιπὸν εἶπα· ἄς ὑπάγω νὰ ἰδῶ τοὺς ἄλλους μου τοὺς συναδελφούς όπου τώρα τρώγουν, ἴσως βλέπωντας ἐκείνους μου ἔλθῃ κ' ἐμένα ἡ ὄρεξις.

— Δὲν εἶναι ἀγχηρὸς συλλογισμός . . . Νὰ σοῦ δείξω τὸ λοιπὸν ἐγὼ δύο, νὰ τοὺς ἰδῇς πῶς χάσθουν ! . . . εἶπεν ὁ Νικόλας ὀδηγῶν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸν κλητῆρα πρὸς τὸ ἐδωλίον τοῦ Φράγκ, ὅστις εἶχε τὴν φάχην ἐστραμένην. Κύτταξε αὐτούς . . . ἀμάσσητα τὰ καταπίνον, οἱ μάνας υἱοί !

— Τρώντι τρώντι, εἶπεν ὁ μίστωρ Βουλάρδος.

— "Ε ! Κούτσαβλε ! ἀνέκραξεν ὁ Νικόλας

Ὁ Κούτσαβλος καὶ ὁ Φράγκ ἐστράφησαν διὰ μιᾶς πρὸς τὴν φωνὴν τοῦ Νικόλα. Ὁ κλητῆρ ἔμεινεν ἐκπληκτός, μετὰ τὸ στόμα κεκμηδός, ἰδὼν καὶ ἀναγνωρίσας ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐξεγρήμνωσε . . . ῥίπτει ἀμέσως ὁ Φράγκ τὸ ψωμὸν καὶ τὸ κρέας τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου, χύνεται ἐπὶ τοῦ μίστωρος Βουλάρδου, καὶ τὸν ἀρπάζει ἐκ τοῦ λαίμου φωνάζων.—Τὰ φράγκα μου !

— Πῶς ; . . . τί ; . . . κύριε στάσου καὶ μ' ἐπνίξας . . .

— Τὰ φράγκα μου ! . . .

"Ακουσε . . . φίλε μου . . . ἄκουσε . . .

— Τὰ φράγκα μου ! . . . ἀγκαλὰ καὶ νὰ μοῦ τὰ δώσης εἶναι πλέον ἀργά, ἐπειδὴ ἐξ αἰτίας σου ἐγὼ εἶμαι τώρα ἔδω . . .

— Ἀλλ' ἐγὼ . . . ἀλλὰ τοῦ λόγου σου . . .

— "Αν μὲ στείλουν εἰς τὸ κάτεργο, ἐξ αἰτίας σου θὰ 'πάγω· ἐπειδὴ ἂν δὲν μοῦ ἔκλεπτες ὅ, τι εἶχα . . . ἦθελα ν' ἀναγκασθῶ νὰ κλέψω πάλιν . . . ἦθελα μείναι τίμιος καθὼς ἐπιθυμοῦσα . . . Ἐσένα ἴσως θὰ σὲ ἀθωώσουν . . . δὲν θὰ σοῦ κάμουν τίποτε . . . ἀλλὰ στάσου δὲ νὰ σὲ διορθώσω καὶ ἐγὼ . . . νὰ μ' ἐνθυμᾶσαι . . . "Α ! φορεῖς καὶ δακτυλίδι καὶ ἀλυσίδαις χρυσαῖς, κ' ἐπαι-

τα κλέπτες τούς πτωχούς! . . . Νά δά . . . νά . . . νά . . .
φθάνουν αὐταῖς; Ὅχι . . . νά καὶ ἄλλαις! . . .

— Προσθάσατε! προσθάσατε! . . . ἀνεφώνησεν ὁ
κλητὴρ κυλιόμενος ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ Φράγκ, ὅστις τὴν
ἑδωρὲν ἀπηνῶς.

Οἱ ἄλλοι δεσμῶται, ἀδιάφοροι ὁλωτοδιόλου εἰς τὴν
κακὴν ταύτην, ἔστησαν τριγύρω καὶ ἐβλεπον μόνον.
Κατ' εὐτυχίαν ἔσπευσεν ὁ φύλαξ εἰς τὰς ρωγὰς τοῦ
κλητῆρος καὶ τὸν ἐλύτρωσεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Φράγκ.

Ὁ μιστὼρ Βουλάρδος ἀνημέρητο ὡχρὸς, περίτρομος, με-
τὰ τὸν ἕνα τῶν σφαιροειδῶν ὀφθαλμῶν τοῦ πρισμένου, καὶ
χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν τοῦ νὰ λάβῃ κἂν ἀπὸ χαμαὶ τὸ
κάλυμμά του ἔτρεξε πρὸς τὸ θυρίδιον κραυγάζων.

— Ἀνοίξε, ἀνοίξε . . . δὲν μένω πλέον στιγμὴν ἐδῶ
μέσα! . . . ἀνοίξε!

— Καὶ τοῦ λόγου σου, ἐπειδὴ ἔδειρες τὸν κύριον . . .
εἶλα μαζὴ μου εἰς τοῦ διευθυντοῦ, εἶπεν ὁ φύλαξ λαμβά-
νων τὸν Φράγκ ἐκ τοῦ τραχήλου· νὰ καθήσῃς δύο ἡμέρας
εἰς τὴν εἰρκτήν.

— Μωρὲ τώρα ὅπου ἐγὼ τοῦ ταῖς ἐκατέβασα καθὼς
τοῦ ἐπρεπαν, τίποτε δὲν μὲ μέλει, εἶπεν ὁ Φράγκ.

— Ἄκουε! τὸν λέγει χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁ Κούτσαβλος
προσποιούμενος ὅτι τὸν τινάζει τὸν κανιυρτόν, πρόσεξε μὴ
εὐχὴ ἀπὸ τὸ στόμα σου λόγος διὰ τὸ ὅτι ἐτοιμάζομεν
τοῦ γλωσσοφάγου.

— Μείνε ἥσυχος ἀν' ἡμῶν παρῶν, ἴσως ἤθελα τὸν ὑ-
περασπισθῇ . . . ἐπειδὴ εἶναι κρῖμα νὰ σκοτισθῇ κανεὶς
ἕνα ἄνθρωπο διὰ μίαν τέτοια αἰτία· ἀλλὰ νὰ σῇ κατα-
δῶσω, δὲν τὸ κάμνω ποτέ.

— Αἶ, θὰ ἔλθῃς; εἶπεν ὁ φύλαξ.

— Ἴδου ἐγλυτώσαμεν καὶ ἀπὸ τὸν κλητῆρα καὶ ἀπὸ
τὸν Φράγκ . . . τώρα τὴν δουλειά μας· τὸν γλωσσοφάγον
νὰ ἰδοῦμεν! εἶπεν ὁ Νικόλας.

Καθ' ἣν στιγμήν ἐξήρχετο ὁ Φράγκι ἐκ τοῦ αὐλώνας, εἰσέρχοντο ἐν αὐτῷ ὁ Γερμανὸς καὶ ὁ Δριμυζύδης.

Ὁ Γερμανὸς ἐφάνετο ἀγνώριστος. Ἡ μέλαι τοῦδε μεγαλυχολιῇ του φυσιογνωμία ἀνελαμψεν ἀπὸ θυμηθιαν... Ἐκ τῆς ἰδέας ὅτι ἤγαπᾶτο, ἡ φρίκη τῆς φυλακῆς ἐξῆλει-
ρετο ἐνώπιον αὐτοῦ. Ὁ Δριμυζύδης τὸν ἠκολούθει τεθο-
ρυβημένος· ἤθελε νὰ τὸν πλησιάσῃ καὶ δὲν ἐτόλμα. Τέλος
πάντων, ἐγριζεῖ ἐλαφρὰ τὸν βραχιόνα τοῦ Γερμανοῦ πρὶν
αὐτὸς εἰλθῇ πλάσιον εἰς τοὺς ἄλλους δεσμώτας, οἵτινες
μακροθεν τὸν παρατηροῦν με βλέμματα ὑπουλίας.

Ὅταν ὁ Γερμανὸς καθάβη τὴν χεῖρα τοῦ Δριμυζύδου
ἐπ' αὐτοῦ ἐβρυχθῆν ἀκουσίως, διότι ἡ μορφή καὶ τὰ ῥάκη
τοῦ πρῶτον ταχυδακτυλουργοῦ ὀλίγον τὸν ἐσύσταινον ἐν-
θυμηθεὶς ὅπως τὴν παραγγέλιαν τῆς Γελασίνης, καὶ περι-
πλέον εὐπρεπεστερῶς κατασταθεὶς ἐκ τῆς χαρμονικῆς
τῆς καρδίας του, ὁ Γερμανὸς ἐστάθη καὶ εἶπεν ἡρεμῶς πρὸς
τὸν Δριμυζύδην·

— Τι ἀγαπᾷς;

— Νὰ σὰς εἰπῶ ἓνα εὐχαριστῶ.

— Καὶ διατί πράγμα;

— Διότι ἡ χαριστέατη ἐκείνη νέα ὅπου ἔργεταί καὶ
σὰς ἐπισκέπτεται ἐζήτησε νὰ προξενήσῃ καλὸν εἰς τὴν
πτωχή μου τὴν ἀδελφή. . .

— Δὲν σὰς ἐννοῶ,

— Νὰ σὰς ἐξηγηθῶ . . . Πρὸ ὀλίγου, εἰς τὸ γραφεῖον,
ἐντάμωσα τὸν φύλακα ὅστις κάθηται εἰς τὸ ἐντετακτῆριον.

— Ἀ, μάλιστα . . . ἓνας ἀξιόλογος ἄνθρωπος . . .

— Τηρῶντι ἀξιόλογος . . . Πρὸ ὀλίγου, ἰδοὺ τί μοῦ
εσφύριζεν εἰς τὸ αὐτί· Δριμυζύδη παιδί μου, γνωρίζεις τὸν
Κ. Γερμανόν; — Ναὶ τοῦ ἀποκρίσθαι. — Ἀκουσε, Δρι-
μυζύδη μάνθανω ὅτι μέσα οἱ ἄλλοι κατατρέχουν αὐτὸν
τὸν νέον πολὺ· σὺ παιδί μου, δὲν πρέπει νὰ ἦσαι μαζὶ
μ' ἐκείνους, ἐπειδὴ ὁ Κ. Γερμανὸς πρέπει νὰ ξεύρῃς ὅτι

σοῦ ἔκαμε καλόν.— Εἰς ἐμένα καλόν; καὶ πῶς;—
 Δηλαδή, ὅχι αὐτὸς κατ' εὐθείαν . . . ὅχι εἰς σέ κατ' εὐ-
 θείαν· μολοντοῦτο σοῦ λέγω ὅτι πρέπει νὰ τοῦ χρεωστῆς
 χάριν . . .

— Ἐξηγήσου καθαρώτερα, εἶπεν ὁ Γερμανὸς μειδιῶν·
 ἐπειδὴ ἀκόμη δὲν ἐκατάλαβα τίποτε ἐκ τῶν ὧσων μοῦ
 εἶπες.

— Εἶδες τί λέξ; . . . ἀπαράλλαχτα τὸ εἶπα κ' ἐγὼ
 εἰς τὸν φύλακα ὅταν μοῦ ἔλεγεν αὐτά·— Ἐξηγήσου κα-
 θαρώτερα, τοῦ λέγω . . . Τότε αὐτὸς μοῦ ἀποκρίνεται·—
 "Ὅχι ὁ ἴδιος ὁ Κ. Γερμανός, ἀλλὰ μία εὐνοορρή νέα ὅπου
 ἐρχεται καὶ τὸν βλέπει, ἐκείνη ἐζήτησε νὰ κάμῃ εἰς τὴν
 ἀδελφὴν σου ἓνα μέγα καλόν. Τὴν ἤκουσε νὰ σοῦ διηγή-
 ται τὰς δυστυχίας τοῦ σπιτιοῦ τῆς, καὶ τὴν ὥραν ὅπου
 ἐβγαίνειν ἡ ταλαίπωρη γυναῖκα ἀπὸ τὸ ἐντευκτήριον, ἐ-
 τρεῖzen ἡ νέα καὶ τῆς εἶπε νὰ τῆς κάμῃ ὅ,τι καλόν τῆς
 περναῖ.

— Ὡ τὴν καλὴν μου Γελασίαν, ἀνέκραζεν ὁ Γερμα-
 νὸς μετὰ συντριβῆς . . . Καὶ ὁμῶς δὲν μοῦ εἶπε τίποτε!

— Ὡ! κατὰ μιᾶς καὶ εἰν' ἔτσι, ἀποκρίνομαι καὶ λέ-
 γω εἰς τὸν φύλακα, τῶνόντι ὁ Κ. Γερμανὸς θέλει τὸ καλὸ
 μοῦ· ἐπειδὴ ἡ νέα ὅπου ἐρχεται καὶ τὸν βλέπει εἶναι ὡ-
 σάν νὰ εἰποῦμεν αὐτὸς ὁ ἴδιος, καθὼς καὶ ἡ ἀδελφὴ μου
 εἶναι πάλιν ὡσάν ἐγὼ ὁ ἴδιος . . . καὶ ἀκόμη παραπάνω.—
 Τὸ λοιπὸν γυρίζει καὶ μοῦ κάμνει ὁ φύλακας, θὰ εἶσαι
 ἓνας γάδαρος (ἐμένα λέγωντας) ἂν ἀκούσης ὅτι μαγει-
 ρεύουν τίποτε ἐναντίον τοῦ Κ. Γερμανοῦ καὶ δὲν τοῦ τὸ
 εἶπες.— Τί λόγος, ἀποκρίνομαι καὶ τοῦ λέγω· θὰ κάμω
 εἰς τὸν Κ. Γερμανόν ὅ,τι περναῖ ἀπὸ τὸ χεῖρ μου . . . ἀγ-
 καλά καὶ δὲν μοῦ περναῖ καὶ τίποτε μεγάλο πράγμα . . .

— Ἀς ᾄναι, πάντα εἶναι καλὸ. Ἀκουσε, μοῦ λέγει, κ' ἓνα
 ἄλλο, τὸ ὅποιον ἔμαθα τώρα καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τὸ εἶπῃς
 εἰς τὸν Κ. Γερμανόν.

— Τί πράγμα; ἠρώτησεν ὁ Γερμανός.

— Ἀφ' οὗ τὸ πρωὶ θ' ἀδειάσει μία κάμερη εἰς τὴν πιστόλα . . .

— Ἀληθινά ! ὦ ! χαιρεῖ πολὺ, ἀνέκραξεν ὁ Γερμανός ὑπερευχαριστῶ.

— Βεβαίᾳ καὶ πρέπει νὰ τὸ γράψτε ἡ εὐγενεῖά σας κατὰ πολλὰ, ἐπειδὴ τὸ βλέπω ἐγὼ, ὅτι ἐδῶ μέσαθεν εἶναι τόπος, δια λόγου σας νὰ εὐρισκεσθε μαζί μὲ ἀνθρώπους καθὼς ἡμεῖς, κύριε Γερμανέ . . . Καὶ διακοπεῖς ὁ Δριμυζύδης, ἐσπευσεν νὰ προσθέσῃ χαμηλῇ τῇ φωνῇ καὶ ταχεύας, κύπτων ὡς δια νὰ ἐπάρῃ χαμόθεν πρᾶγμα τι — Μὰς βλέπουν οἱ ἄλλοι, κύριε Γερμανέ, καὶ θαυμάζουν ὅτι ὁμιλοῦμεν μαζί . . . φεύγω ἐγὼ . . . προσέχετε καλὰ, καὶ ἂν σας δώσουν τίτιν ἀμάχη, μὴν τοὺς ἀποκρίνεσθε· αὐτοὶ ζητοῦν ἀρτομή δια νὰ σας δειρουν . . . ἀπὸ τὴν Τριγυῖα καὶ μάλιστα προσέχετε· ἐγὼ θὰ προσπαθῶ νὰ τοὺς κἀμῶ ν' ἀλλάξουν ἰδέα. — Καὶ ὁ Δριμυζύδης ἀνιέρθη, ὡς νὰ εἶρε τὸ ὅτι ἐξήτει χαμαί.

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου, εἶπεν ὁ Γερμανός ἀποχωρῶν, ζῶμενος ἐκ τοῦ συντροφίου του.

Ἄλλ' ὁ Δριμυζύδης ἠγνώνει, ὁ δυστυχής, ὅτι πρό τιος στιγμῆς ἀπερασίσθη, ὅχι δαρμέν ἀπλοῦν νὰ ἐπιστρέψῃ κατὰ τοῦ Γερμανοῦ, ὡς εἶπαν τὸ πρωὶ, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν θανατώσῃ.

— Ἐλα δά, προκομμένε μου, κύνισε . . . εἶπεν ὁ Νικόλας πρὸς τὸν Δριμυζύδην προχωρήσας πρὸς αὐτόν· ἄρες το κρέας ὅπου θὰ σοῦ δώσουν . . . Σήμερα ἔχω τραπέζι, καὶ εἶσαι καὶ σὺ ἀπὸ τοὺς προσκαλεσμένους !

— Καὶ ποῦ τὸ δίδεις τὸ τραπέζι ; εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Κανίστρου ; ἢ εἰς τοῦ Ποσειδῶνος ;

— Τὸν Καραγκιόζη μωρέ !!! "Οχι" μέσα εἰς τὸ θερμαντήριον τὸ τραπέζι ἐστρώθηεν. . . ἐπάνω εἰς ἓνα κά-

θισμ.α. "Εχονεν ἓνα χοιρομέρι, αὐγὰ βραστά, καὶ τυρί ...
 "Εγὼ εἶμαι ὅπου πληρώνω ...

— Καλὰ, ἐρχομαι . . . Μοῦ κακοφαίνεται μόνον ὅτι
 θὰ πάγει τοῦ κακοῦ τὸ κρέας μου, καὶ τὸ περισσότερον
 μοῦ κακοφαίνεται ὅτι δὲν ἔμπορῶ νὰ τὸ δώσω καὶ τῇ
 ἀδελφῇ μου . . . Εκείνη, ποῦ νὰ τὸ ἰδῇ τὸ κρέας . . .
 καὶ τὰ παιδιὰ τῆς τὰ ταλαιπώρα !

— Αἱ, ἔλα ᾗ γλίσφωρα, καὶ ὁ Σκέλεθρος ἐβαρέθηκε
 νὰ προσμένῃ εἶναι καλὸς νὰ τὰ φάγῃ ὅλα μαζί μὲ τὸν
 Τριγλάκη.

Ὁ Νικόλας καὶ ὁ Δριμυξυδὴς εἰσῆλθαν εἰς τὸ θερμοαν-
 τηριον· ὁ Σκέλεθρος ἐκάθητο περιβάδην ἐπὶ τῆς ἄλλας τοῦ
 ξυλίνου ἐδωλίου, ἐφ' οὗ ἦσαν παρατεθειμένα τὰ φαγητὰ
 τοῦ Νικόλα, καὶ ἐγόγγυζε, καὶ ἐβλασφήμει περιμένων τὸν
 ἀμφιτρώνα.

— "Ελα δά, ἔλα δά διαβόλου . . . ποῦ μοῦ προπα-
 τεῖς ὡσάν τὸν κάβουρα ! ἀνέκραξεν ὁ ἀλιτῆριος εἰς τὴν
 θεαν τοῦ μυθολόγου· τί πειρασμὸ ἔκαμνες ;

— Συνωμιλοῦσε μὲ τὸν Γερμανό, εἶπεν ὁ Νικόλας κα-
 τακόπτων τὸ χοιρομήριον.

— "Α ! συνωμιλοῦσες μὲ τὸν Γερμανό ; εἶπεν ὁ Σκέ-
 λεθρος παρατηρῶν μετὰ προσυχῆς τὸν Δριμυξυδὴν χωρὶς
 νὰ παύσῃ τοῦ νὰ μασσᾷ λαϊμάργως.

— Ναί ! ἀπεκρίθη ὁ μυθολόγος. Μωρὲ, δὲν μοῦ λῆτε
 πῶς αὐτὸς εἶν' ἓνας ὅπου δὲν ζεύρει νὰ μοιράσῃ δύο γα-
 δάρων ἄλλωρα ! Τί ζῶο εἶναι αὐτός ὁ ταλαιπώρος ὅπου τὸν
 ὀνημαζέτε Γερμανόν ! Τί τετράποδο εἶναι αὐτός. "Ἦκουα
 κ' ἐγὼ ὅτι ἔκαμνε τὸν κατάσκοπο μέσα ἔς τὴν φυλακὴν ...
 αὐτός θὰ κάμῃ τὸν κατάσκοπο, ὅπου εἶναι μια τυρόπηττα
 ἀπὸ ἐκεῖναις δά ταῖς τυρόπητταις ! . . .

— Λές ; εἶπεν ὁ Σκέλεθρος ἀνταλλάσσων βλέμμα
 ταχὺ καὶ ἐξηγηματικὸν μετὰ τοῦ Νικόλα καὶ τοῦ Τρι-
 γλάκη.

— Τὸ λέγω καὶ τὸ ἐπισταίρω! Καὶ ἔπειτα, πῶς διάβολο θέλετε νὰ κάμνη αὐτὸς τὸν κατάσκοπο, ὅπου εἶναι πάντοτε μοναχός! ὅπου δὲν ὁμιλεῖ εἰς κανένα, καὶ ὅπου κανένας δὲν τοῦ ὁμιλεῖ! αὐτὸς μᾶς ἀποφεύγει ὥσάν πανοῦλα! τοιοῦτοτρόπως, φέρονται οἱ κατάσκοποι; Καλὰ καὶ σέ χαίρω! Ἐπειτα αὐτὸς αὖριο παγαίνει εἰς τὴν πιστόλα...

— Αὖριο!... ἀνέκραζεν ὁ Σκέλεθρος.

— Ναι, ἐπειδὴ ἄδειασε μία κάμαρη καὶ τοῦ τὴν δίδουν.

— Πλέπεις ὅτι πρέπει νὰ τὸν σκοτώσωμεν ἀπὸψε χωρὶς ἄλλο, εἶπε κυριῶς ὁ Σκέλεθρος πρὸς τὸν Νικόλαν ἐνῷ ὁ Δριμυζύδης συνωμιλεῖ μετὰ τοῦ Τριγλάκη.

Ἄς ᾗ, αἰ, ἐπανελάθεν ὑψηλῇ τῇ φωνῇ ὁ Νικόλαος, ὡς ᾄθην ἀποκρινόμενος εἰς παρατηρήσιν τινα τοῦ Σκέλεθρου.

— Πρέπει πάντοτε νὰ τοῦ δώσωμεν ἓνα μάθημα! νὰ τοῦ δείξωμεν ἄλλοτε νὰ μᾶς καταφρονῇ.

— Τοῦ ἐναντίον, φίλοι μου, ἐπανελάθεν ὁ Δριμυζύδης. Σὺς καταφρονεῖ λέγει! Αὐτὸς σὰς τρέμει καὶ κοντὰ σὰς θαρρεῖ! πῶς εἶναι ἀπὸ τοὺς πλέον ἐσχάτους ὁ ἐσχάτος. Τ' ἀπὸ τώρα, ἐξεύρετε τί μοῦ ἔλεγε;

— "Ὀχι! ν' ἀκούσωμεν..."

— Μοῦ ἔλεγε! « Ἀχ, Δριμυζύδη! ἐσύ, ταλαίπωρε, εἶσαι εὐτυχής ὅπου τολμᾷς καὶ ὁμιλεῖς μαζὴ με αὐτὸν τὸν ἐξακουσμέ ο Σκέλεθρον (Ἄκουσ! ἐξακουσμένο εἶπεν) ὥσαν νὰ ἦσασθε ὅμοιος με ὅμοιον! ἐγὼ χάνομαι ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ὁμιλήσω, ἀλλὰ μοῦ προξενεῖ τόσον σέβας... τόσον σέβας, ὅπου τὸν ἀγχοῦντα δῆμαρχον νὰ ἰδῶ ἐπάνω εἰς τὴν καθέδρα του με ὅλα του τὰ χρυσὰ καὶ τὰ παράσημα, δὲν θα τὰ χάσω τόσον ἐμπροστά του. »

— Ὡς τὴν ζωὴ σου, τὰ εἶπεν αὐτά, ἐπανελάθεν ὁ Σκέλεθρος προσποιούμενος ὅτι πιστεύει τὸν ὁποῖον ἐπρόξενει θαυμασμόν εἰς τὸν Γερμανόν, καὶ ὅτι ἐμαλάσσετο ἐκ τούτου ἡ καρδία του.

— Ἄν ᾦναι αὐτὰ ὅπου σοῦ λέγω ψεύματα, θὰ εἶναι ψεῦμα καὶ ὅτι εἶσαι ὁ τρομερώτερος κατεργάρας τῆς γῆς.

— Λοιπὸν, ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, ἐπανελάβεν ὁ Σκέλεθρος, τοῦ τό χαρίζω πλέον· ἄς ᾦ-αι φίλος εἰς τὸ εἶπός. Ὁ Τριγλάκης ἤθελε νὰ ἐλθῇ μαζὶ τὸν εἰς ἀμάχη ὁμῶς πρέπει νὰ τὸν ἀφήσῃ ἥσυχο.

— Δὲν ἀφήνεις, εἶπεν ὁ Νικόλας, ἠθέλωμεν νὰ διασκεδάσωμεν πόσον καλὰ!

— Ὅσον διὰ νὰ διασκεδάσετε, ἔγω ἐγὼ νὰ σᾶς εἰπῶ ἀπόψε παραμῦθι . . . ὁμῶς πρέπει καὶ νὰ στραγγιζέτε ὅλοι μαζὶ τὸ φράγκο . . . ἓνα φράγκο τί εἶναι; εἴκοσι σολδιά . . . μέ τὰς ἑλπίδας, θάκούσετε τὸν περίφημο Δριμυζύδη, ὅπου ἔλαθε τὴν τιμὴ νὰ δείξῃ τὴν εὐχλωτίαν τοῦ ἐμπροστὰ εἰς τοὺς πλέον ἐξακουστοὺς καλλιγένητας, καὶ ἐμπροστὰ εἰς τοὺς μαχαιράδαις τοὺς πλέον περιφημοὺς τῆς Γαλλίας καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ τῶρα τὸν προσμένουν εἰς τὸ Βρέτσο καὶ εἰς τὸ Τουλὸν ὅπου στέλλεται κατὰ-διαταγὴ τῆς κυβερνήσεως . . . Εἴκοσι σολδιά! Κἂν τιποτε, κύριοι!

— Ἐλα! σοῦ τὰ μαζεύομεν τὰ εἴκοσι σολδιά . . . ὕστερα ἀφοῦ τὸ εἰπῇς.

— Ὑστερα; . . . Ὅχι . . . πρὶν . . . πρὶν, ἀνέκραξεν ὁ Δριμυζύδης.

— Ἄκουσ' ἐδῶ! τί τάχα μᾶς στοχάζεσαι; ὅτ' ἔμπορεῖ νὰ σοῦ κλέψωμεν εἴκοσι σολδιά; εἶπεν ὁ Σκέλεθρος θυσαρροστημένος.

— Ὅχι δι' αὐτὸ . . . ἀπέντησεν ὁ Δριμυζύδης· τιμῶ τὴν συντροφίαν ἐξ ἐναντίας ὡς γενναιοδωρὴ πολὺ, πλὴν αὐτὸ τὸ ζητῶ πάλιν διὰ οἰκονομίαν ἰδικήν της.

— Εἰς τὴν ζωὴν σου! καὶ τί οἰκονομία;

— Ναὶ κύριοι· ἐπειδὴ ὕστερ' ἀπὸ τὸ παραμῦθι μου πόσον εὐχαριστημένοι θὰ μείνετε, ὥστε ὅχι πλέον εἴκοσι σολδιά, ἀλλὰ εἴκοσι φράγκα θὰ ζητήσετε νὰ μοῦ δώσετε

... Ίσως και ένατό θα με βιάζετε να 'παρω!... Κ' έχω γνωρίζω το φυσικό μου... θα λάβω την μικροπρέπεια να τα δεχθώ... Βλεπετε λοιπόν ότι πάλιν διέ την εικατομια σας έχω το κάμνω και σας τα ζητώ προηγουμένως.

— 'Από τέτοια λόγια εσύ 'ξεύρεις!... είσαι θάλασσα...

— 'Εγώ άλλο πράγμα δεν έχω παρα μία γλώσσα λοιπόν αυτήν και πρέπει μεταχειρίζομαι. 'Βπεινά, έχω και την αδελφή μου με τα παιδιά της όπου εύρισκανται εις μίαν κατ'έστασιν έλκεσιν, και είκοσι σολδιά έκοντων τους φαίνονται σαν κάτι τι...

— Και διατι δεν καίη χειρίσει η αδελφή σου, και τα μικρά της, αν ήλθαν εις ηλικία; είπεν ο Νικόλας.

— Μην ερωτάς, αδελφέ... δεν θέλει της το είπα της το 'ξαναείπα... αδύνατον! Αυτή η αδελφή είναι τιμιά μου... Με ήρε καλόν...

— Τέν άνοητο μωρέ! και σύ της δίδεις θάρρος περισσότερο με αυτά τα χοήματα όπου της χορηγείς...

— Τωροντι, της δίδω θάρρος να επιμένη εις το ελάχιστον του να ήναι τιμία... 'Αλλά μήπως είναι ικανή και δι' άλλο τίποτε; είναι αξία λύπης, σας βεβαιώ. Λοιπόν, την όμιλία μας να ιδούμεν ήμεεις... να φέγξουν τα είκοσι σολδιά και ούτω να σας διηγηθώ την περιφημη ιστορία του Σουλτηνάκι και του Δουστημέση... Ζητώ και το άλλο όμως... να μην τύχη και πειράξη τελειώς ο Ταυγάκης αυτό το κινόδαλο... τον... πώς τον λένουν;... τον Γερμανό.

— 'Ας είναι και τα είκοσί σου σολδιά θα λάβης και τον Γερμανό δεν θα πειράξη κανείς, είπεν ο Σκέλεθρος.

— Τότε λοιπόν... ξεφυτλήσετε τ' αὐτιά σας, ν' ακούσετε... Νά και η βρυχή ήρχισε... τώρα θα μαζευθούν εδώ ένας ένας, όλοι οί αδελφοποιοί μονάχοι τους, χωρίς να πάγη να τους γυρεύη κανείς.

Γαῖοντα ἔρχεται ἡ βρῆς γῆ νὰ πίπτῃ· οἱ δεσμῶται ὅλοι
παύσαντες τὴν αὐτὴν πρὸς τὸν εἰς τὸ θεομαντήριον καὶ ὁ
ἄλλος μετ' αὐτῶν.

Ὡς εἰσέρχοντο, τὸ θεομαντήριον ἦτο μεγάλη τις καὶ φα-
νερὰ ἀλλουσα γὰρ πλάκας ἐστρωμέναι καὶ φωτισμέναι διὰ
τὴν παραθῆκην ἐκ τῆς αὐτῆς ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς ὑπὲρ
τῆς θύρας· πάλαιον τῆς ὑπὸ τῆς ἐστῆς ἱστορίας ὁ Σκέλεθρος
Τροφίαντος, ὁ Νικόλαος καὶ ὁ Δριμυζύδης. Ὁ Γερμανὸς
τῆς ἡμετέρας αἰῶνος, ὅλος περὶ τῆς καὶ πορευθεὶς μετὰ
αὐτοῦ ἐλθὼν ἐπὶ τοῦ γόστου τοῦ τελευταίου παραθῆ-
κην τῆς αὐτῆς, ὅστις τῆς ὑπὸ τῆς ἐστῆς ἐστῆς, ὅς
ἐξ ὧν τὸν πυρῆος περὶ τοῦ ὅπου συνθροίζοντο
ἄλλοι δεσμῶται.

Γνωρίζοντες ὅτι εἰς δεκαπέντε εἰς αὐτῶν ἐλάττω παύσαι
κατὰ τοῦ Γερμανοῦ γυμνασίου· ἀλλ' ἄλλως δια-
κρινόμενος τὸ σχέδιον καὶ εἰς τοὺς ἐπιλοπίλους· ὅλοι δὲ ὅ-
σοι, εἰς τὴν τυφλότητά των, εἰσέρχονται τὴν καταδουμένην
τοῦτον ὡς δικαίαν, διὰ νὰ βάλουν γόστους οἱ γυμνα-
σίου.

Μόνον ὁ Γερμανὸς, ὁ Δριμυζύδης καὶ ὁ φύλαξ ἔχοντες
τὴν ἐμελλεῖ νὰ διατρέξῃ.

Ὅτιον ἡ προσοχὴ διεμερίζετο μεταξὺ τοῦ δημίου, τοῦ
θύματος καὶ τοῦ μυθολόγου, ὅστις ἐν ἀγῶνι τοῦ ὀφείλει
να στερεῖται τὸν Γερμανὸν τῆς μόντης βοήθειας ἢ αὐτὸς
ἐδύνάτο νὰ λάβῃ· ἐπειδὴ ἦτο βέβαιον σχέδον ὅτι ὁ φύ-
λαξ, βλέπων τοὺς δεσμῶτας προσέχοντας εἰς τὴν διήγη-
σιν τοῦ Δριμυζύδης, ἐμελλε νὰ ὑπολάβῃ τὴν ἐπιτήρησιν
τοῦ περιττήν, καὶ ἐπομένως πορευθῇ νὰ δειπνήσῃ.

Ἄφ' οὗ λοιπὸν οἱ δεσμῶται ὅλοι συνήλθον, ὁ Σκέλεθρος
εἶπε πρὸς τὸν φύλακα.

— Ἄκουε, γέρον· ὁ Δριμυζύδης θὰ καθήσῃ τώρα νὰ
μᾶς διηγηθῇ τὸ παραμῦθον τοῦ Σουλῆρα καὶ τοῦ Λυο-
στημέου. Ὁ καιρὸς ἐξω εἶναι ἀγορεῖς, θὰ καθήσωμεν ἡ-

συχα ήτυχα νά τόν ἀκούσωμεν ἕως ὅτου νά εἰθ' ἡ ὥρα νά
ἔλθῃ καθένας εἰς τὸ κρεββάτι του.

— Ἀφοῦ ὁ Δριμυζῦδης ἔχει νά σᾶς διηγήθῃ παραμύθια
πιστεύω πῶς θά καθήσετε ήσυχα, καί θά μ' ἀκούετε
ἐμένα νά δειπνήσω μὲ τὴν ἀνάπαυσίν μου.

— Καλὰ, ὑπέλαβεν ὁ Σκέλεθρος, καὶ ἔτι μᾶλλον ἔτι
ἀκριβέστατα... εἰκοσι σολιδία γυρεύει... δι' ἐνὶ παραμύθι.

— Ἀλλ' τί εἶναι εἰκοσι σολιδία ὅπου τοῦ γυρεύει
εἰς τὴν ζωὴν σου, γέρον, ἀνέκραξεν ὁ Δριμυζῦδης. Κάντε
πῶς... δι' ἓνα παραμύθι τέτοιο... Νά εἶδῃς, νά εἶδῃς
τί πράγμα εἶναι... Ν' ἀκούσῃς ἐκεῖνα τὰ παθήματα
ὅπου ὑπέφερε τὸ πτωχὸ τὸ Σουλτηράκι ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ
ἐκείνου κακώτατου τῶν Δυσστημέων καὶ ἀπὸ τὸ σκυλὶ τῶν
σκύλας ἐκείνου τὸν Γάργα... Εἶναι ν' ἀνταρχή τὰ
παταί σου, καλὸ τυχε!... Καί νά δώσῃ ἓνα σολιδίον καθέ-
νας σας, τί εἶναι τάχα...

— Λάβε ἀπ' ἐμένα δύο εἶπεν... ὁ Σκέλεθρος, καὶ ἔρρι-
ψε τὸ νόμισμά του ἐμπροσθεν τοῦ Δριμυζῦδης κατὰ γῆν.
Ἐλάτε καὶ σεῖς... ἐπρόσθεσεν ἔπειτα θεωρῶν μὲ νεύμα
συμπαινεστικόν τοὺς λοιποὺς φυλακισμένους ῥηξάτε ὅτι
προαιρεῖσθε καθένας.

Ἐρρίσθησαν τότε δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν σολιδία
ἑκατὸν εἰς χάραν μεγίστην τοῦ Δριμυζῦδης, ὅστις συνάξας
αὐτὰ ἐσυλλογείτο τὴν ἀδελφὴν του.— Ὅκτω τὰ σολιδία,
ἐννέα, δέκα, ἑνδεκα, δώδεκα καὶ τὸ δεκατρίο! ἀνέστη
εἰλάτε, κύριοι, μεγάλῃ πορρί, θεοτραπέζιταις σφίγγετε ἀ-
κόμη ὀλίγο τὴν καρδιά σας· ὡς τὰ εἰκοσι χρειάζονται
ἀκόμη ἑπτὰ πρακτικὰ ὀλοστρογγύλια... σολιδία ἑπτὰ!
Πῶς κύριοι μεγάλῃ πορρί τοῦ Λάκκου τῶν Λεόντων, δέκα
ἐντρέπεσθε ν' ἀκουσθῇ εἰς τὸν ἔξω κόσμον, εἰς τὴν ὑψηλὴν
τῆς οἰκουμένης πῶς δὲν ἐσταθῇκατε ἱκανοὶ ἀκόμη ἑπτὰ
σολιδία νά καταθέσετε! Ἐπτὰ ῥρόκαλα!... "Α! κύριοι

ὅτι κάμειτε τὸν κόσμον νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἄδυνατος εἶναι ἔχουν εὐδὴ μέσα !!!

Ἡ οἰκτιρὰ τοῦ Δριμυζύδῃ φωνή καὶ αἱ εὐπράπειαι ἀπέπαυσαν τὸν Γερμανὸν ἐκ τῆς συννοίας του· ὤθεν, καὶ διὰ τὴν ἀπολυτῶσιν τὴν ἐμπολὴν τῆς Γαλασίνης συνοικειοφρονῶς ἐπαισθῆναι μετὰ τῶν ἄλλων, καὶ διὰ νὰ κάμῃ μικρὰν ἐλπίδα πρὸς τὸν οἰκτρὸν αὐτὸν ἄνθρωπον ὅστις τὸν εἰδεκνυσε προαιεσιν ἀγαθὴν, ἠγάθη καὶ ἐρόειδεν ἥμισυ ὠραῖαν, ἀποτελοῦν δέκα σολῖδια, εἰς τοὺς ποδάς τοῦ μυνηλῆκου ὅστις ἀμέσως ἀπεριώνησε δεικνύων πρὸς τὸ πλῆθος τὸν γενναῖον δωρητὴν.

— Δέκα σολῖδια, κύριοι, παρατηρεῖτε . . . Αὐτὸς ὁ γὰρ οἰκτὴρ νὰ τὸν εἰπάτε ὅλοι ἕνα εὐχαί, καὶ νὰ τὸν βάλῃτε νὰ καθῇ εἰς τὴν καλῆτερη θέσιν, ἐπειδὴ εἰς αὐτὸν ἡμεῖς στείτε τὸ ἥμισυ τοῦ παρχαυθιοῦ.

Ἡ πρότασις αὕτη συνέτεινεν εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ Σκαλεθροῦ, ὅστις καὶ εἶπεν ἀμέσως:—Τιθῶντι νὰ καθῇ κοντὰ μου· νὰ ᾔναι ὁ πρῶτος ὑστέρ' ἀπ' ἐμένα. Καὶ ὁ ἀλιτήριος ἐρόειδεν τὸν βλέμμα συνεννοήσεως πρὸς τοὺς δεσμώτας.

— Ναι, ναι . . . εἶναι δίκαιον· εἶπον ὅλοι ὁμοῦ.

Ὁ Γερμανὸς ἠγάθη τότε καὶ ἐκάθησεν ὅπου τὸν ἐδιόκειαν βλέπων μετὰ χαρᾶς ὅτι ἐπροξένησεν ἀποτέλεσμα αἰσιανὴν ἢ γενναϊοδωρεῖα του.

— Τώρα, ἐπρόσθεσεν ὁ Δριμυζύδης, πεποιθὼς ὅτι ὁ Γερμανὸς δὲν διέτρεχε πλέον οὐδέναν κίνδυνον, ὥς ἐλθουν αἰεῖνοι ὅπου ἐπλήρωσαν νὰ καθῇσιν εἰς τὰ πρῶτα καθίσματα· καὶ ὅσοι δὲν ἐπλήρωσαν, νὰ καθῇσιν κατὰ γῆρας ὁ ὄρθιοι, ὅπως τοὺς ἀρέσῃ καλῆτερα.

Ἴδού λοιπὸν πῶς διετέθη ἡ σκηνὴ αὕτη.

Ὁ Δριμυζύδης ἵστατο ὄρθιος πλησίον τῆς θεομάστρας καὶ ἠτοιμάζετο ν' ἀρχίσῃ τὸ παραμῦθον του. Πλησίον του ὁ Σκαλεθρος, ὄρθιος καὶ αὐτός, προσέχων ὑπουλῶς ἐπὶ τοῦ Γερμανοῦ ὅστις ἐκάθητο ἐκεῖ σιωπᾶ. Παρέκει ὁ Νικόλας,

ὁ Τριγλάκας, ὁ Καρδικλάκας καὶ ἄλλοι, μεταξὺ τῶν ὁ-
παιῶν καὶ ἑνὸς τῶν κοινῶν σκοῦρον φροῶν. Ὁ δὲ επιτηρῶν
αὐτοὺς φύλαξ, ἡ παρουσία τοῦ ὁποῖου μόνη διέσωζε πρὸς
τὸ παρῆν τὸν δυστυχῆ ἐραστὴν τῆς Γελασίνας ἀπὸ τοῦ
θανάτου ὃν τῷ ἡτοιμαζεν ὁ Σκέλεθρος, ἵστατο πλάσιον
τῆς θύρας, ἡμικλείστου οὕτως.

— Αἶ, καίρός; ἡρώτησεν ὁ Δριμυζύδης τὸν Σκέλεθρον.

— Σιωπῇ, παιδιά . . . εἶπεν οὗτος στραφεὶς ὀπίσθον
πρὸς τοὺς ἄπιστον ἀποταθείς δ' ἔπειτα πρὸς τὸν Δριμυζύ-
δην.— Τώρα, ἀρχίνα τὸ παραμῦθόν σου.

Καὶ ἰδοὺ βαθεῖα διεγύθη σιωπῇ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ II'.

ΤΟ ΣΟΥΛΗΝΑΚΙ ΚΑΙ Ο ΔΥΟΣΤΗΜΕΣΗΣ.

Οὐδὲν γλυκύτερον οὐδὲ σωτηριωδέστερον οὐδὲ τι-
μωρότερον τῶν λογίων σου γοητεύουσιν, ἐν-
θαρρύνουσιν, βελτιοῦσι.

(WOLFRANG, Βιβλ. Δ')

Πρὶν ἐπιληφθῶμεν τῆς διηγήσεως τοῦ Δριμυζύδου, ἐπα-
ναλαμβάνομεν τὴν παρατήρησιν, ὅτι καὶ αἱ πλέον δι-
σπραμμέναι ψυχαὶ παραδόξως πῶς ἀγαποῦν τὰς ἀφελεῖς,
ἵνα μὴ εἰπώμεν παιδαριώδεις, ἱστορίας, ὅπου φαίνεται ὁ
ἄθως καὶ ἀσθενὴς θριαμβεύων ἐπὶ τέλους κατὰ τοῦ τυ-
ράννου αὐτοῦ, μετὰ μακρὰν σειρὰν περιπετειῶν.

Παρατηρήσατε εἰς τὰ μικρὰ θεάτρα τῶν Παρισίων μας
πόσον ὁ ὄχλος χειροκροτεῖ εἰς τὴν ἀπολύτρωσιν ἑνὸς θυ-
ματος, καὶ πόσον περιπαθῶς ἀγανακτεῖ κατὰ τῶν δυνα-
στευόντων αὐτό. Συνήθως γελῶμεν εἰς τὰς ἀπλοϊκὰς συμ-
παθείας καὶ ἀντιπαθείας ταύτας. Σφάλλομεν ὁμῶς, μὲ

φύνεται. Δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα σπουδαιότερον τῶν ἐντυ-
πώσεων ταύτων τὰς ὅποιαις ὁ ὄχλος προσδέχεται. Τοῦτο
φανερώνει τὸν ἀξιώλογον. . .

Ἀρὸς ἀνθρώποι ἀποσταλκροθέντες ἐν ταῖς φυλότησιν
ἐλθόντες κἀμπτανται εἰς τὴν διήγησιν εἰπε ἐλθεσιν τῶν ὑ-
ψηλῶν αἰσθημάτων, ὅθεν εἰκάζεται ἐκ τούτου, ὅτι ὅλοι ἐν-
γίνει οὐ βρατεὶ ἔχουσι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐν ἑαυ-
τοῖς τὸν ἔρωτα τοῦ ὁραίου, τοῦ καλοῦ, τοῦ δικαίου,
ἀλλ' ἢ πενία, ἢ ἀνάθεια, νοθεύουσα, πνιγνύσα τὰ θεῖα
εὐσηχηματα ταῦτα, γίνεται ἡ ἀρχικὴ αἰτία τοῦ ἀνθρω-
πικοῦ ἐξευτελισμοῦ.

Ἀπεδείχθη ἐναγέστοντα, ὅτι ὁ ἀνθρώπος ἐν γένει πα-
ρακινεῖται ἐκ τῶν δυστηριῶν τοῦ νὰ γίνεσθαι κακός. Δου-
πὸν ἀπέσπασε τὸν ἀπὸ τοὺς ὀλεθροὺς πειρασμοὺς τῆς
εὐθείας· ὀνηλοῦν χρηρήσας τὸν τρέπον τοῦ νὰ βελτιώσῃ
τὴν ὕλην τοῦ ὑπερῶν, καὶ γὰρ τὸν ὕψις εἰς θέσιν, ὅς
τὸν ἀνεσθ, ὥστε νὰ εὖρη καὶ νὰ βάλῃ καὶ αὐτὸς εἰς
πρᾶξιν τὰς ἀρετὰς τῶν ὑπῶν τὴν συνειδήσιν ἔχει ἐκ
φύσεως.

Ἐκ τῆς ἐντυπώσεως τὴν ὅποιαν προξενεῖ τὴ διήγημα
τοῦ Δριμυξυδῆ ἐλπίζομεν ὅτι θελοὺν ἀπεδεχθῆν, ἢ μᾶ-
λλον σαφηνισθῆν, ἐνταῖς τῶν ἰδεῶν μας τούτων.

— Περὶ τοῦ λοιπὸν ὁ Δριμυξυδῆς τὸ παραμύθι τοῦ
ὡς ἐφεξῆς ἐν τῷ μέσω τῆς βαθυτάτης σιωπῆς τοῦ ἀερο-
ατρίου.

« Ὁ ἀπέρασεν ὡς τὰ τώρα κἀμπουσις φουκιαῖς χρόνοι
ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπου ἐσώζονταν ἀκόμη ἡ λεγόμενη *Μι-
κρὴ Πολώρια* ἢ ἀξιοτίμη συντροφία ἡξεύρει τί πρᾶγμα
ἦτον αὐτὴ ἡ *Μικρὴ Πολώρια*;

— Ἐξούρομεν, ἔξούρομεν, εἶπεν ὁ τὸν κυανοῦν σκοῦρον
καὶ τὴν λευκόφαιον βλοῦσαν φορῶν· ἦσαν κατὰ μικρὰ ὅπι-
τάκια μερὶα τῆς ὁδοῦ *Βράχου* καὶ τῆς ὁδοῦ *Φυταλιά*.

α — "Α! ὁ Θεὸς συγχωρεῖσαι τὴν ψυχὴ τοῦ πατέρα σου· τόσον τὸ λοιπὸν κακοῤῥοιζικὴ ἦταν ἐρεῖνη ἡ γειτονιά, ὅπου ἡ Παλαιὰ Χώρα ἐφαίνονταν ἐμπροσθὰ τῆς καθύς· μᾶς φαίνεται τὴν σήμερον ἡ ὁδὸς 'Ριβόλι ἢ ἡ ὁδὸς τῆς Μιρόνης· νὰ καταλάβετε ὡσὰν καλὴ ὥρα, ἡμᾶς· δὲν ἐβλεπες δρόμους, παρὰ στενάδια· σπίτια δὲν ἐβλεπες, παρὰ καλυβάκια· λιθόστρωτο, καὶ ποῦ νὰ τὸ ἴδουν εἰς τὸν ὕπνο τους! αἱ ἦναι καλὰ ἡ λάσπη καὶ ἡ κοπριά. Ἀπὸ τὸ πρῶτον εἰς τὸ βράδυ ἤκουες φωναῖς. Μωρὸ ρονιᾶς! Οἱ φυλακῆς ὅμως δὲν τὸ ἐκουνοῦσαν ἀπὸ τὸν τόπον τους. Διὰ τοῦτο καὶ ὁλιγοὶ χροσοχοὶ καὶ τραπεζίται ἐκατοικοῦσαν εἰς τὴν Μικρὴ Πολωνία, ὅμως ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἐβλεπες μίαν πληθυονὴ ἀπ' αὐτοὺς ὅπου γυρίζουν εἰς τὸν δρόμο μὲ τὰ ὄργανα, ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἄλλους, ὅπου παίξουν τὰ νευράσπασα, καὶ τοὺς ἄλλους, ὅπου δείχνουν διάφορα ζῶα περιεργα. Μεταξὺ αὐτῶν τῶν ὑστεριῶν ὑπῆρχε καὶ κάποιος ὅπου τὸν ὠνόμασαν Δυσστημέση, ἐπειδὴ, μὲ μίαν τσικουριά ὅπου κατέδασεν ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Σαβοΐας, τὸ ἐκάλυψε πέρα περὶ εἰς δύο κομμάτια.

Ἐνταῦθα ἤκουσθη τὸ ὠρολόγιον τῆς φυλακῆς σημαίνειν ὥρας τρεῖς καὶ τέταρτον. Οἱ φυλακισμένοι ὑπῆρχε διαταγμένον νὰ πορεύωνται εἰς τὰ ὑπνωτήριά των εἰς τὰς τέσσαρας ὥρας· ὅθεν τὸ κακούργημα τοῦ Σκελέθρου ὤφειλε νὰ πληρωθῇ πρὸ τῆς στιλμῆς ταύτης.

— Τί διάβολο! δὲν μᾶς ἀδειάζει τὸν τόπο ὁ φύλακας; εἶπε κρυφίως ὁ ἀλιτῆριος αὐτὸς πρὸς τὸν Κούτσαβλου.

— Ἄφες νὰ προχωρήσῃ κομμάτι τὸ παραμύθι, κ' ἐκείνος θὰ φύγῃ· τί θὰ κάμει. . .

Ὁ Δοιμυζῶδης ἐξηκολούθησε τὸ διήγημά του·

α — Κάνεις δὲν ἤξευρεν ἐν τοσούτῳ ἀπὸ ποῦ ἐκρατοῦσεν ἡ φύτρα τοῦ Δυσστημέση; ἄλλοι ἔλεγαν πῶς ἦταν Ἰταλὸς, ἄλλοι πῶς ἦταν Γύφτος, ἄλλοι τὸν ἔλεγαν Ἀ-ῤοικάνο, καὶ ἄλλοι πῶς ἦταν Ἀλαμάνος· αἱ γυναῖκες τὸν

ἔλεγον μάγῳ· καὶ ἀγκαλὰ καὶ ταῖς μαγείαις δὲν ταῖς πιστευοῦν τὴν σήμερον ἡμέρα, ἐγὼ, νὰ σᾶς εἰπῶ τὸ κρίμα μου, εἶναι κ' ἐγὼ τῆς ἰδίας γνώμης τῶν γυναικῶν. Θά τοῦ εἰπῆτε, πῶς τάχα τὸ λέγω κ' ἐγὼ . . . Αὐτὸς, αὐθεντὸν μου εἰσὶν, εἶπεν εἰς μεγάλο πῖθηκο (μαῖμου ταχατες· ἀλλὰ πῖθηκο ἀπὸ ἐκείνους τοὺς κόκκινους, τὸν ὁποῖον ὠνόμαζε Γάρφα· καὶ ἦταν τόσο διεστραμμένο ζῶν, ὅπου ἔλεγε·ς πῶς ὁ διαβόλος χορεύει μέσα του. Ἄς ᾔναι ὅα . . . ὅστερότερα θὰ εἴθω πάλιν εἰς αὐτόν. Ὁ Δυσστημεσος, το λοιπόν, ἦταν ἓνας ἄνθρωπος μὲ μίαν ὄψιν ὅταν το ἀπὸ μέσα μέρος ἐνδὲς ὑποδήματος, καὶ μαλλιά κόκκινα ὡς ἂν ταῖς τριχαῖς τοῦ πιθήκου του, τὰ ἴατια πράσινα, καὶ, ἐκεῖνο ὅπου ἐδείχνε περισσότερο πῶς ἦταν μάγος . . . ἦταν ἡ γλώσσα του μαύρη ὡς ἂν τὸν Χάρο. »

— Ἡ γλώσσά του μαύρη· εἶπεν ὁ Τριγλάκης,

— Μαύρη, σοῦ λέγω, κατὰμαύρη, νὰ . . . εἶδες τὸ μέλαν;

— Καὶ πῶς εἶναι τρόπος;

— Πῶς εἶναι τρόπος . . . νὰ ὅπου εἶναι τρόπος· γίνεταί· πῶς ἡ μάγνα του τὸν καιρὸ ὅπου ἦτον ἐγκυος θὰ ὠρίνησε μὲ κάνεναν ἀράπη, ἐπανελάθεν ὁ Δριμυζύδης μὲ πεποιοθῆν καὶ μεταισορροσύνην, καὶ ἐγένηκε, βλέπεις, μαύρον ἡ γλώσσα τοῦ παιδιοῦ. . . Ἐκτός τούτου, ὁ Δυσστημεσος εἶχε καὶ δὲν ᾔξεύρω πόσαις χελώναις, πιθήκοις, γουρουνάκια τῆς Ἰνδίας (κάτι μικρά μικρά καὶ ἄσπρα ὅταν τὸ βαμβάκι, ἀλεπούδαις θῆς, καὶ ἄσπρους ποντικούς, ὅτι λογῆς ζῶν ᾔθελες τὸ εἶχε· καθὼς καὶ ἔσερνε μαζὶ τὸν κ' ἓνα σωρὸ μικρὰ παιδιὰ ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Σαβόας, παδιὰ τάχατες ὅπου δὲν ἐγνώρισαν πατέρα. Κάθε πρωὶ λοιπὸν ἐδίδεν εἰς καθένα ἀπ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ ἓνα ἀπὸ τὰ ζῶά του, καὶ ἓνα κομμάτι ψωμί κριθινο, καὶ ὦρη καλῇ . . . τὰ ἔστελλε νὰ μαζεύουν σολδιὰ καὶ νὰ τοῦ κουβαλοῦν, τὰ πτωχά. Ὅσα δὲ τοῦ ἐπήγαιναν τὸ βράδυ ὅπου ἐγύ-

ρίζαν, τὸ ὀλιγώτερο δεκαπέντε σολιδια, ἔπαινε καὶ τὰ ἑ
δέρσις . . . μα ἕνα ξύλο ! ὅπου ταῖς πρώταις ἡμέραις, οἱ
ἡ γειτονικὰ ἐσθλὼντο εἰς τὸ ποδάρι ἀπὸ ταῖς φωναῖς μί
ἡξέσωντας τί τρεχει.

α — Πρέπει ὁμοίως νὰ ξεύρετε πῶς ὑπῆρχε εἰς τὴν Μικρὰ
Πολώνια καὶ ἕνας κάποιος ὅπου τὸν ἔλεγαν πρωτόγερο
τάχατες πῶς ἦταν ὁ πλέον παλαιὸς τῆς γειτονικῆς ἐκεί
νης, καὶ τὸν εἶχαν, ὥσάν νὰ εἰποῦμε, ἀνταρχὸν τους. ἀν
χροντα, κριτὴ τους, διὰ νὰ τοὺς εἰρηνεύῃ, ἢ καλῆτερα διὰ
τὰ τοὺς βάλλῃ νὰ μαλῶνουν, ἐπειδὴ ἐπωλῶσε κρασί
ἐπ' ἡγαιναν οἱ ἄνθρωποι νὰ κοιθῶν, ἔπειτα ἐρίωντο στυπ
καὶ βάλτε πλέον μὲ τὸν νοῦ σας. Ὁ πρωτόγερος ἦτα
ἐλκυσμένος ἄνθρωπος, δυνατὸς ὅμως . . . ἐβαστοῦσε κα
λά, καὶ τὸν ἐροῦσιντο ὅλοι ἐκεῖ. Ὅταν ἔλεγε, 'Μέρα εἶναι
'Μέρα εἶναι, ἔλεγαν καὶ οἱ ἄλλοι. Νύκτα εἶναι, Νύκτα
Κατὰ βάθος ἦταν καλὸς ἄνθρωπος, ὁμοίως θυμώδης ποιε
ῖσταν, λόγου χάριν, ἕνας δυνατὸς ἐκτυπῶσεν εἰαν ἄλλο
ἀδύνατον . . . κακὴ τὴν εἶχεν ὁ δυνατὸς ! Ἐπειδὴ τ
λοιπὸν ἦταν γείτονας τοῦ Δυσστηρέστ, ἤκουσεν εἰς τ
ἀρχὴ τὰ κλαυμάτα τῶν παιδιῶν, καὶ μίαν ἡμέραν τοῦ εἶ
πε. — Κύτταξε καλὰ ἂν ἀκούσω ἄλλῃ φροῶ τὰ παιδι
νὰ φωνάζουν, ἢ αὐτὸ νὰ φωνάξῃς καὶ σὺ, καὶ ὅσο ὅσο
κατώτερα φωνή 'βγάξῃς, τόσο δυνατώτερα ἢ αὐτοῦ.

— Εἶδες ἐκεῖ τὴν πρωτόγερον . . . εὐγὲ σου ! Νό, ἐγὼ
ἡγχεσα ἀπὸ τὰ τώρα νὰ τὸν ἀγαπῶ ! εἶπεν ὁ δεσπότης
ὅστις ἐφόρει τὸν κυανῶν σκῆθρον.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο, ἐπρόσθεσεν ὁ φύλαξ πλησιάζων
πρὸς τοὺς πολλούς.

Ὁ Σκέλεθρος δὲν εἶδε τὸ κίνημα τοῦτο μὲ ὄμμα καλὸν

Ὁ Δριμυξυδὴς ἐξηκολούθησε

α — Εἶχε λοιπὸν περᾶσει κάμποσος καιρὸς ὅπου δὲ
ἡκούοντο αἱ φωναὶ τῶν παιδιῶν τὰ δυστυχησμένα ὁμοίως
δὲν ὑπέφεραν ὀλιγώτερα ἐπειδὴ ὅχι μόνον δὲν ἐπαυσεν

εστορής των τοῦ νᾶ τὰ δέρνη, ἀλλὰ τὰ ἔδερνε καὶ δυ-
στώτερα ἦσαν ἔκαμναν πῶς θὰ φωνάζουν. Ἐτραβούσαν
αὐτὴν πτωχὰ τὸν διάβουλόν τους. Τὴν νύκτα, ὅταν ἐπέστρε-
ψεν μετὰ τα δεκαπέντε σολδιά, τοὺς ἔδιδε πάλιν ἓνα κομ-
μάτι ψωμί, ἔπειτα τὰ ἔβαλλε καὶ ἐπλάγιαζαν ἀνακατω-
μένα μαζί με τὰ ζῶα, ἐκεῖ δὲ εἰς τὴν ἄγρυ, ἐπάνω εἰς
τὴν ἀνώγει, ὅπου ἀνέβαινες μετὰ ἀνεμοκαλά ἀπὸ μια
ρύπα τετράγωνη ἀνοιγμένη εἰς τὴν ὄροσιν. . . Καὶ ὅπου
ἀνέβαζεν ἐπάνω, τισὶν τὰ ζῶά του καθὼς καὶ τα
αἰδιά, ἔπαιρνε πάλιν τὴν σκάλα καὶ ἐκλείδωνε τὴν κατα-
κτὴ τῆς ὄροσιν.

Ὁ Σῆς ἀρτίω νὰ στοχασθῇτε τὸ κατὰλόγι, ὅπου ἔκα-
μναν ἐκεῖνοι οἱ πύθκασι, εἰμένα τὰ γουρουνάκια τῆς Ἰνδίας,
οἱ ἀλποπούδες, οἱ ἄσπροι ποντικοί, αἱ χελώναις καὶ τα
παιδιά μαζί τους χωρὶς φῶς μέσα εἰς ἓνα πατερό μεγάλο
καὶ τί νὰ σὰς εἰπῶ! . . . Ὁ Δυσστημέσης ἐκοιμήτο εἰς
ἓνα καμαράκι ὑπὸ κατω μαζί με τὴν πύθκα του, τὸν Γάρ-
νι, τὸν ὅποιον ἔδενεν εἰς τὰ ποδάρια τοῦ κρεββατιοῦ του.
Ὅταν ἤκουεν ἐπάνω ταραχὴ, ἔβαλλε τὴν σκάλα ὀλίσ-
θη, ἤνοιγε τὴν κατακτὴ τοῦ πατεροῦ, ἔπαιρνε εἰς τὸ
χερὶ ἓνα μακρὸ καμτσίκι ὅπου εἶχε, καὶ δὸς του, χωρὶς
να βλέπῃ, τὸ ἐκατεβαζε δεξιά ζερβιά, ὅπου τὴν ἔχει καὶ
τὴν ἔχη.

Ὁ Πρέπει νὰ ἦταν ὡς δεκαπέντε τὰ παιδιά ὅπου εἶ-
χεν ὁ Δυσστημέσης, λογαριάσετε τὸ λοιπὸν νὰ τοῦ φέρουν
καλὴν ἡμέραν, τὰ πτωχὰ, ἀπὸ δεκαπέντε σολδιά, μερικὰ
μάλιστα καὶ εἴκοσι. . . ἔκαμνε τὴν τύχη του. Ἐτρωγε
λοιπὸν καλὰ, ἔπινε, ἐμεθούσε τὸ ὅλο ὀλιγώτερο μία φροσὴ
τὴν ἡμέρα, ἀλλ' ἀπ' ἐκεῖνα δὲ τὰ μέλυσια. . . ἐπειδὴ,
ἔλεγεν, ἀλλέως, ἂν ἐπερνοῦσε μίαν ἡμέρα χωρὶς νὰ πῇ,
τὸν ἔπιανε πονοκέφαλος. . . Ἀλλὰ βλέπω καὶ ἡ ἀξίωσι-
μη συντροφιά μ' ἐρωτᾷ διὰ τὸ Σουλχανάκι ποῦ εἶναι το. . .
ἦλθεν ἡ σειρά του, τὸ λοιπὸν. . . ἀκούσατε. . . »

— Αΐ ! νά ἰδοῦμεν τὸ Σουλχανάκι, καὶ νά πάγω κ' ἐγὼ νά δειπνήσω, εἶπεν ὁ φύλαξ. Ὁ Σκέλεθρος ἀντήλλαξε τότε μετὰ τοῦ Κουτσάδου βλέμμα θηριώδους χαράς.

α — Ἐνα ἀπὸ τὰ παῖδια εἰς τὰ ὅποια ὁ Δυσστημένος εμεῖραζε τὰ ζῶα του διὰ νὰ τὰ γυρίζουν εἰς τὸν κόσμον, εἰς μικροῦτσικο, τὸ παλαιωρο, ὠνομάζετο Σουλχανάκι. Ἐπανελάθεν ὁ Δριμυζούδης. Πατέρα δὲν εἶχεν, οὔτε μάννα, οὔτε κανένα εἰς τὸν κόσμον ἰῶτα μοναχῇ, τὸ ἀραιζαί. Τὸ ἐλέγαν Σουλχανάκι, ἐπειδὴ καὶ ἦταν λιγνὸ, τρώοντι ὡσάν εἰνα μικρὸ σουῖνινακι, καὶ ἔπασχε ἐνταυτῇ εἰς τὴν ὄψιν του. Ἦταν δεκατριῶν χρονῶν, ὡς μάλιστα νὰ τὸ ἔκαμαν ἑπτὰ ὀκτώ χρονῶν. δὲν τὸ ἔπαινε τὸ μάτι σου . . . τόσο ασθενεσμένης κράσεως παιδί ἦταν ἀπὸ τὴν πολλὴ κακὴ πάθεια ! =

— Τὸ πτωχο ! πόσα τέτοια γυρίζουν εἰς τὰ Παρίσια μέσα ὅπου πέθαινουν τῆς πείνας, εἶπεν ὁ τὸν κυανοὺν φάρω σκούρον.

— Πρέπει, βλέπεις, νὰ συνειθίζουν ἀπὸ τέτοια μικρὰ διὰ νὰ ἡμποροῦν ὕστερα νὰ βρastoῦν, εἶπεν Δριμυζούδης ὑπομειδίδων μετὰ πικρίας.

— Ἐλα τώρα, ὅ' ἀρήσεις τὴν μωρολογία ; ἐπύρεσε θυμωμένως ὁ Σκέλεθρος ὁ φύλακας, βλέπεις, δὲν ἔχει καὶ νὰ κάθεται, ὅπου τὸν προσμένει ἡ σοῦπά του καὶ κροῦνει.

— Καλὲ δὲν με πειράζει, μὲν ἐνοία σου, εἶπεν ὁ φύλαξ νὰ ἰδοῦμεν τὸ Σουλχανάκι τί ἀπέκαμε εἶναι περιέργο.

— Τρώοντι εἶναι πᾶσι νόστιμον, ἐπρόσθεσεν ὁ Γερμανὸς προσεχὼν εἰς τὴν συζητήσιν.

— Εὐχαριστῶ τὴν εὐγενεία σας, ἀπῆντασεν ὁ Δριμυζούδης καλῆτερα ἔχω αὐτὸν σας τὸν ἔπαινο παρὰ τὰ ὅτι κα σπῆδιά ὅπου μοῦ εἰδύσατε . . .

— Τὸ σκυλί τῆς σκύλας, μωρέ ! ἀνέκραζεν ὁ Σκέλεθρος ὡς πότε θὰ μᾶς ἔχεις νὰ προσμένομεν !

— Ἰδοῦ, ἰδοῦ, ἐπανελάθεν ὁ Δριμυζούδης α Μίαν κ'

μέρα, τὸ λοιπὸν, εὐρίσκει ὁ Δυσστημέτης τὴ Σουληνάκι εἰς τὴν μέσση τοῦ δρόμου ῥυσαποθαμμένο τῆς πείνης καὶ τοῦ κρύου· κάλλιον νὰ τὸ ἄσκησιν καὶ ν' ἀπέθαιεν. Ἐπειδὴ τις τὸ Σουληνάκι ἦταν, ἑξέστεις, ἀδύνατο, ἦταν καὶ δειλὸ πολὺ· καὶ ἐπειδὴ τις ἦταν δειλὸ πολὺ, τὸ εἶχαν καὶ τὰ ἄλλα τὰ παιδιὰ, τὰ συντροφικὰ τοῦ, ἀπὸ κλιῶτος, νὰ εἰποῦμε, καὶ ἀπὸ μπάτσου· ὅπου ἂν ἦτον ἄλλα εἰς τὸν τόπο τοῦ ἤθελε νὰ γίνῃ σκυλὶ μοναχόν· ἀλλ' αὐτό, τὸ ταλαίπωρο, ἐξέστεισε τί ἔλεγε; ὅταν τὸ ἐξήλιζαν παλὺ, ἔλκει καὶ ἔλεγε· — Ἐγὼ δὲν πειράζω κανένα, καὶ ὅλοι ἐμένα μὴ πειράζουσιν ... τί κακὸ εἶναι αὐτὸ τὸ ἰδικόν μου ... Ὡ! νὰ εἶχα καὶ ἐγὼ δύναμι ... καὶ καρδίαν! ... — Νομίζετε ἴσως, κύριοι, ὅτι τὸ Σουληνάκι ἵπται νὰ εἰπῇ· — Ἦθελαν καὶ ἐγὼ ν' ἀνταπέδιδον εἰς τοὺς ἄλλους τὸ ζόλο ὅπου μοῦ δίδουν. — Ἀπαιτᾶσθε! ... ἐκεῖνο ἔλεγε πολλάκις φρονεῖς· — Νὰ ἦμουν καὶ ἐγὼ δυνατὸς καὶ ἀνδρείος, ἤθελαν νὰ υπερασπίζομουν τοὺς ἀδυνάτους ἐναντίον τῶν δυνατῶν, ἐπειδὴ εἰμὶ ἀδύνατος καὶ ὑπέφερα ἀπὸ τοὺς δυνατοὺς πολλά! ... Ἐντοσούτω, ἐπειδὴ δὲν ἤμποροῦσε νὰ κάμῃ αὐτὸ ὅπου ἔλεγε, τί ἔκαμνε; ὅ,τι ἐπενοῦσεν ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ, τοῦ πτωχοῦ· ἐμπόδιζε τὰ μικρότερα ζῶα ἀπὸ τὸ νὰ τρώγουν τὰ μεγαλύτερα. . . »

— Παράξενον καὶ τοῦτο! εἶπεν ὁ τὸν κυανῶν φρεσὼν κυῦρον.

« Καὶ τὸ νοστιμώτερον νὰ ἰδῇς τοῦ λόγου σου, ἐπανέλαβεν ὁ μυθολόγος, ὅπου ἐθαύρουσες πῶς με αὐτὴν τὴν ἰδέαν τὸ Σουληνάκι ἐπαρηγορεῖται ὅτι ταῖς ἑσπέραις ... ὅπου θὰ εἰπῇ ὅτι κατὰ βάθος δὲν εἶχε τὸ παιδί ἀσχημὴ βουλή ... »

— Τὸ ἐναντίον μάλιστα ... εἶπεν ὁ φύλαξ· Τοῦ διαβόσκου μου τὸν Δριμυξύδην! νόστιμος εἶναι!

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐσήμανον ὦραι τρεῖς καὶ ἡμίσειαι. Ὁ δῆμιος τοῦ Γερμανοῦ καὶ ὁ Κούτσαβλος ἀντήλ-

λίκαν ναύμα ταχύ. Ἡ ὥρα ἐποχώρει, ὁ φύλαξ δὲν ἔφρουε, καὶ τινες τῶν δεσμωτῶν, οἱ ἥττον σκληροκάριοι, ἐφαινοντο ὅτι σχεδὸν ἐλησπόνουν τ' ἀποτρόπαια σχέδια τοῦ Σκελεθροῦ κατὰ τοῦ Γερμανοῦ εἰς τὴν ἀκρόασιν τοῦ διηγήματος.

«Ὅταν λέγω, ἐπανελάβεν ὁ Δρυμυζύδης, ὅτι τὸ Σουλχανάκι ἐμπάδιζε τὰ μεγάλα ζῶα ἀπὸ τὸ νὰ τρώγουν τὰ μικροτέρα, μὴ νομισέτε πάλιν ἐσεῖς ὅτι τὸ Σουλχανάκι ἀνεκατόνετο ἐν ταῖς ἀμάχαις τῶν λεονταριῶν ἢ τῶν λύκων; ὅχι! δὲν ἦταν τὸ ταλαίπωρο διὰ τέτοια· παρὰ τι μόνον; . . . νά . . . κάμνι ἀράχνη ὅπου ἐχύνετο κάμνι φορὰ ἀπὸ τὸ πανί της καὶ ἤρπαζε κάμνι μυῖα . . . καὶ! τὸ Σουλχανάκι ἐσκόπωνε τότε τὴν ἀράχνη μ' ἓνα ζύλο, ὥσαν τὸν Καίσαρα, καὶ ἐλύτρωσε τὴν μυῖα . . . Ναι, ὥσαν τὸν Καίσαρα, ἐπειδὴ τὸ Σουλχανάκι, μὴ θαρροῦτο ὅτι δὲν ἔτρεφε καὶ ταῖς ἀράχλαις ἀκρόν ἀπὸ τὴν δεξιὰ τοῦ . . . αὐταῖς τυχαίνον φαρμακευαῖς . . . ὅμως ἄρνε βλέπεις, τὸν φόβο τοῦ κατὰ μέρος, καὶ διὰ τὴν λυτρωσὶν τὴν μυῖα ἔκαμνε ὅ,τι ἔθελε κάμει . . .»

— Κατὰ τὴν κατάστασί του, βέβαια, ἔκαμνε ὅ,τ' ἔθελε κάμει ἓνας ὅπου βάζει ἐμπροστά ἓνα λίκον ὅπου νὰ βραστῇ εἰς τὰ ὕδοντια τοῦ ἓνα πρόβατο· εἶπεν ὁ τὸν κινῶν φορῶν σκοῦρον. . .

— Ἡ δ', ὅ,τ' ἔθελε κάμει ἓνας ὅπου νὰ τὰ ἐθαίξε μὲ τὸν ἀποστεινῆσθαι διὰ νὰ γλυκώσῃ τὸ Σουλχανάκι ἀπὸ τὰ ὕληα τοῦ, ἐπρόσθεσεν ὁ Τριγλάνης, ἐπίσης καὶ αὐτὸς ἐνδορεθεῖς.

«Εἶδες πῶς τὸ λές; βέβαια ἐπανελάβεν ὁ Δρυμυζύδης. Ἐγελοῦσε λοιπὸν τότε τὸ Σουλχανάκι, ἐθαλλε τὸ σκουφάκι τοῦ στραβῆ (ἂν εἶχε καὶ σκουφάκι, τὸ ταλαίπωρο) ἐτραγουδοῦσε ὡς νικητὴς τὸ α' Ἐμπροστά, παιδιὰ, μέσα ἔς τὴν φωτιά! καὶ γὰρ πλέον ὅση φαντάζεσθε . . . πῶς τάχατες ἐγλύτρωσε τὴν μυῖα . . . Ἄλλη μία φορὰ

εἶδεν ἓνα τζίντζιρα ὁποῦ ἐπνίγουνταν εἰς τὸ νερό . . . ἀμέσως τὸ Σουλτανάκι δὲν χάνει καιρὸν, βουτᾷ τὰ δύο δακτυλάκια του ὡσάν γενναῖος κολυμβητής καὶ σώζει τὸ πτωχὸ ζῶντιο. Τί γὰρ ἦτον ἐκεῖνη! ἐκόντεψε μὲ συμπάθειαν νὰ κατοικηθῇ . . . Ἀλλὰ θὰ μοῦ εἰπῆτε, ἐντιμότεροι ἀρχόντες, τί διάβολο γὰρ ἦταν αὐτή! Ἀφοῦ οἱ ἄλλοι τὸ ἐπῆραζαν τὸ Σουλτανάκι, πῶς γίνεται αὐτὸ νὰ ἤθελε νὰ κάμῃ καλὸ; Διατί καὶ αὐτὸ νὰ μὴν ἀρίστη τὴν ρούα νὰ τὴν πρῶγη ἢ ἀρχίγη, καὶ τὸν τζίντζιρα νὰ πνιγῇται . . . ν

— Ναι . . . εἶπεν ὁ Νικόλας . . . διατί νὰ μὴ ἐκδικητῇ καὶ αὐτὸ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο; ἀφοῦ οἱ ἄλλοι τοῦ ἔκαμαν κακὸ;

— Αἱ, καὶ τί ἔθελε καταλαβεῖ; εἶπεν ἄλλος.

— Νὰ κάμῃ καὶ αὐτὸ κακὸ ἀφοῦ οἱ ἄλλοι τοῦ ἔκαμαν!

— Ὅχι! Ἐγὼ εἶναι διατί τὸ ἔκαμαν . . . ἐπανέλαβεν ὁ τὸν κυνηγὸν σκοῦρον φρεῶν. Ἦν ἔλεγεν ἱσως: Πῶς κίεσαι ἄν, καθὼς ἐγὼ λυτῶνῶ ὅποιον ἤλπαρῶ, ἔτσι θὰ λυτῶσῃ καὶ ἐμένα ἄλλος!

— Τὸ γέρον ἀπ' ἐδῶ τοῦ λόγου του· αὐτὸ ἦταν καὶ αὐτως ἡ ἀφορμὴ ἀνέκραξεν ὁ Δριμουζῶδης. Τὸ Σουλτανάκι ἔλαχε μέσα εἰς τὸν νοῦ του· ὁ Δυσστημέσης εἶναι ἡ ἀρχὴ μου· ἱσως καμμίαν ἡμέρα εὑρεθῇ κάποιος νὰ μὲ λυτρώσῃ ἀπὸ τὰ ἴνυχια του, καθὼς ἐγὼ λυτῶνῶ τὰ μυγῆκια. Νίαν ἡμέρα, γυρίζει τὸ βράδυ, καὶ μόλις νὰ εἶχε μαζευμένα τρία στολιδιά· δὲν ἔλαβε, βλέπεις περιεργεῖα ὁ κύσμος ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα νὰ ἰδῇ τὴν γελῶνα του. Τὸ πιάνει τὸ πτωχὸ, ὁ Δυσστημέσης καὶ τοῦ δίδει ἓνα ξύλο . . . ἓνα ξύλο . . . ἀπ' ἐκεῖνα τὰ θεόξυλα . . . πόσον ὁποῦ δὲν ἐδέχταζε πλέον τὸ ταλαίπωρο, μόνον εὑρίσκει μίαν στιγμὴ τὴν καταπακτὴ ἀνοικτὴ, καὶ φρερροῦτ μιά καταβαίνει τὴν σκάλα . . . Ὁ Δυσστημέσης ἐτάγιζε τὰ ζῶά του κατ'

ἐκείνη τὴν στιγμή καὶ τὸ ἐστοχάσθηκε . . . σοὺ τὸ φωνη-
τιάξει λοιπὸν ἀμέσως ἀπὸ τὸν λαιμὸ καὶ τὸ ἀνεβαίνει πάλιν ἐπάνω εἰς τὸ πατερό . . . Αἱ, τὸ πτωχὸ Σουλτανάκι τί κακὴ μοῖρα τὸ 'προσμενε ! . . . Διὰ νὰ σᾶς δώσω νὰ καταλάβετε τί μαρτύρια ἐτραβῶσαε τὸ ταλαίπωρο παιδί ἐκεῖνὰ μέσα πρέπει προτῆτερα νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι ὁ Γάργας ὁ μεγάλος πύθγκος τοῦ Δυσστημέση εἶχε ἓνα πάθος ἀπερίγραπτο ἐναντίον τῶν παιδιῶν ἐπειδὴ μία φορὰ τὸ εἶχαν δέσει εἰς ἓνα δένδρον καὶ τὸν ἐδείραν· ἀπὸ τότε ἐ-
τρεμαν πλέον αὐτὰ νὰ τὸν πλησιάσουν, ἐπειδὴ τὸν ἐβλε-
παν ἑτοιμον νὰ τὰ καταξερῇ· ἦσαν ὑψηλότερος ἀπὸ ἐκεῖνα. Καλῆτερα εἶχαν νὰ πέσουν εἰς τὰ ἔνυχια τοῦ Δυσ-
στημέση παρὰ νὰ πλησιάσουν τελείως εἰς τὸ τρομαρὲ ἐκεῖ-
νο ζῶα . . . »

— Ἐγὼ πρέπει νὰ πάγω νὰ δειπνήσω, εἶπεν ὁ φύλαξ παιῶν ἐν βῆλα πρὸς τὴν θύραν· αὐτὸς ὁ διάβολος ὁ Δριμυξόδης, καὶ τὰ πουλιά τοῦ σὺρκνοῦ κατεβάζει εἰς τὰ δένδρα νὰ τὸν ἀκούσουν . . . Ποῦ τα εὕρισκει !

— Αἱ, ὁ φύλακας φεύγει τέλος πάντων, εἶπε χαρμη-
λῇ τῇ φωνῇ ὁ Σκέλεθρος πρὸς τὸν Κούτσαβλον· ἐπῆρα νὰ σκάσω προσμμένωντας.

— Αἱ, φρόνιμα κάθεσε, εἶπεν ὁ φύλαξ κατευθυνόμενος πρὸς τὴν θύραν.

— Φρόνιμα, μὴ σε μέλη, ἀπήντησεν ὁ Σκέλεθρος πλη-
σιάζων πρὸς τὸν Γερμανόν. Ὁ Κούτσαβλος καὶ ὁ Νικό-
λας ἐπληρίασαν ἐπίσης συνεννοούμενοι διὰ νευμάτων.

— Ὅμως, ἀξιότιμε φύλακα, φεύγεις, εἶπεν ὁ Δριμυ-
ξόδης, εἰς τὸ καλῆτερο μέρος τοῦ παραμυθιοῦ.

Ὀλίγον ἐλείψε νὰ χυθῇ ὁ Σκέλεθρος κατὰ τοῦ Δριμυ-
ξόδη ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν του· ὁ Κούτσαβλος τὸν ἐμπό-
δισε.

— Εἰς τὸ καλῆτερο μέρος ; εἶπεν ὁ φύλαξ στραφείς πρὸς τὰ ὀπίσω.

— 'Εννοεῖται· δὲν ἤξεύρεις τί θὰ χάσης . . . εἶπεν ὁ Δριμυξύδης.

— Καλῶ, μὴν τὸν ἀκούς, εἶπεν ὁ Σκέλεθρος μὲν τις κρατῶν τὴν ὀργάνην σου· δὲν ἤξεύρω τί ἔχει σήμερον καὶ δὲν τὰ λέγει καλῶ· ἐγὼ εὐρισκῶ ὅτι τὸ παρανοῦθι σου δὲν φεῖλ᾽ τίποτε.

— Δὲν 'φεῖλ᾽ τίποτε· ἀνερώνησαν ὁ Δριμυξύδης περπατοῦντες εἰς τὴν φιλοτιμίαν! στάσου τὸ λοιπὸν, νὰ χάσῃς τὴν ζωὴν σου, κύρ φύλακα, στάσου ἕως τὸ τέλος . . . ἀκούμην ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας . . . τὰ λέγω γλήγορα . . . νὰ ἰδῇς ἂν 'φεῖλ᾽ ἢ δὲν 'φεῖλ᾽.

— 'Ἄς ἴναι, κάθηναι πλέον· λέγε ὅπως γλήγορα.

— Κάθηναι· ὅχι πῶς θὰ τὸ καυχῶμαι, ὅπως θὰ ἰδῇς· θὰ ἰδῇς ἂν ἴκουσαι ποτὲ σου ἕνα δικέγκμα τόσο ἐνδοξοῦ . . . καὶ μάλιστα εἰς τὸ τέλος, ὅπου θριαμβεύει τὸ Σουληνάκι . . . σὺ λέγω πράγματα θαυμαστά!

Ὁ Σκέλεθρος ἔπνεε μένεα σιγῶν· σχεδὸν ἀπελπίσθη περὶ τοῦ σκοποῦ του, διότι ἅμα ἤρχετο ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου ὁ Γερμανὸς ἐλυτροῦτο· ἐκοιμᾶτο εἰς ἄλλο ὑπνωτήριον παρὰ τοῦ ἀδυσωπῆτος ἐχθροῦ του· ἐπομένως ἐφείλκε τῇ ἐπαύριον νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πιστόλαν.

— "Α! δὲν 'φεῖλ᾽ τίποτε! ἐπανελάβεν ὁ Δριμυξύδης· ἂν 'φεῖλ᾽ ἢ δὲν 'φεῖλ᾽ ἡ ἐντιμότεατη συντροφία θ' ἀκούσῃ τώρα καὶ θὰ κρίνῃ . . .

« Ὁ Γάργας τὸ λοιπὸν ἦταν, ὁ Θεὸς νὰ φυλάτῃ τὸν ἄνθρωπον . . . κακὸς ἐχθρὸς τῶν παιδιῶν, ὅσον καὶ ὁ αὐθέντης του . . . Τί κάμνει ὁ Δυσστημέσης διὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸ Σουληνάκι πῶς εἰσήλθε νὰ φύγῃ; . . . ἀλλ' αὐτὸ ἄς τὸ ἀφήσωμεν ἔπειτα . . . Ἐν τοσούτῳ τὸ ἀρπάζει τὸ παιδί, τὸ φουρνίζει ὡσάν παξιμάδι ἀπὸ τὴν καταπακτὴ ἐπάνω εἰς τὸ ἄνωγι, καὶ τοῦ λέγει· Αὖριο τὸ πρωί, ὅπου θὰ φύγουν ἐξω οἱ ἄλλοι σύντροφοί σου, σὲ διορθώνω ἐγὼ . . . Σὰς ἀφήνω νὰ στοχασθῇτε τί τρομερὴ νύκτα τὴν

επέρασεν τὸ Σουληνάκι! Δὲν ἔκλεισε μάτι σχεδὸν ἀπὸ τὴν συλλογὴ τί θὰ τοῦ κάμει αὐριον ὁ Δουστηλέσης . . . Τέλος πάντων ἀποκοιμᾶται . . . Ἀλλὰ ὕπνος ἔστι ἐκεῖνος; Βλέπει ἐκεῖθ' ἓνα ὄνειρον . . . ἓνα τρομερὸ ὄνειρον . . . εἰς τὴν ἀρχὴν πάχυνται . . . τὴν νύκτα . . .

Β Εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον τοῦ πῶς ἦταν ἓνα μικρὸ μυρῆκι, ὡς ἂν ἐκεῖνα ὅπου ἔτρωγε ἀπὸ ταῖς ἀράχνης, καὶ πῶς ἐπέσε καὶ αὐτὸ μέσα εἰς ἓνα μεγάλο καὶ δυνατὸ ὄφρασμα ἀράχνης, καὶ ἐπολεμῶσε, καὶ ἐπολεμῶσε νὰ ξεμπερδεύσῃ, καὶ δὲν ἤμποροῦσε. Ἐκεῖ, βλέπει καὶ ἐργάζεται σιγαλὴ σιγαλὴ σιγαλὴ τοῦ ἓνα εἶδος θηρίου, ὅπου εἶχε μίαν μυνήν, ὡς ἂν τοῦ Δουστηλέση, καὶ τὸ ἐπίλοιπον ἦταν σῶμα ἀράχνης . . . Πολεμῇ τὸ πτωχὸ τὸ Σουληνάκι νὰ ξεσπάσῃ ἀπὸ τὸ ὄφρασμα ὅπου ἦταν κολλημένον . . . τίποτε. Τέλος πάντων τὸ θηρίον ἐκεῖνο πλησιάζει . . . τὸ ἐγγίζει . . . μετὰ μακρὰ, τὰ κρῶα καὶ μαλλιαρὰ ποδάρια του, τὸ ἀγκυλιάζει . . . διὰ νὰ τὸ καταράχῃ . . . τὸ πτωχὸ τὸ Σουληνάκι ἔκαμε πλέον τὸν σταυρὸν του, εἶπε πῶς ἀποθάνει . . . Ἐκεῖ, ἀκούει ἐξαφνὰ ὡς ἂν ἓνα βοηθόν, καὶ εἶλεται μίαν σκνίπα χρυσοπράσινη, ὅπου εἶχεν ὡς ἂν ἓνα κεντρί ἐπάνω της λεπτὸ καὶ λαμπερὸ ὡς ἂν διαμαντένιον βελονάκι καὶ αὐτὴ ἡ σκνίπα ἀρχίζει νὰ γυρίζῃ τριγυρῶν τριγυρῶν τῆς ἀράχνης . . . καὶ ἔλεγεν εἰς τὸ μικρὸ παιδί μετὰ μίαν φωνίτσαν λεπτή, λεπτή, καθυρόν ὅμως πολὺ Ταλαίπωρό μυρῆκι . . . ἔσωσεσ ἄλλαις μυταῖς . . . τὸ λοιπὸν καὶ τώρα ἡ ἀράχνη δὲν . . . Κακὴ τύχη ἐκεῖθ' ἐξύπνησε τὸ Σουληνάκι . . . Ὑπνῶ τὸ Σουληνάκι . . . βλέπει πῶς ἦταν ὄνειρον ἐλυπηθῆκεν ὅτι δὲν ἤμπορεῖ νὰ τὸ ἰδῇ καὶ ἔως εἰς τὸ τέλος. "Ἰσως, ἔλεγεν, χρυσοπράσινη ἐκεῖνη σκνίπα μετὰ τὸ διαμαντένιον τὸ κεντρί ἤθελε σκοτίωσιν τὴν ἀράχνην. Μάταιος ὅμως συλλογισμὸς αὐτὸ ἦταν ὄνειρον, καὶ ἡ ἡμέρα ἐξημέρωνεν ὀλονόνα . . . Ζητεῖ μετὰ τὰ δάκρυα ἔς τὰ ἴδια ἀπὸ τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ βοή-

θεια, ναί, πρόσμενε . . . τὸ ἓνα ἐφραβεῖτο, τὸ ἄλλο ἀδια-
σώρει, τὸ ἄλλο ἤθελε καὶ νὰ τὸ ἰδῇ νὰ πάσχει . . .

— Φιτοῦ! . . . νὰ πᾶν νὰ μοῦ χαθοῦν, τὰ παλαιοπαί-
δα, ἀλήθεια καὶ ἀλήθεια! . . . ἐπέφερεν ὁ κυανὸς σκοῦ-
ρος· ἀμ' ἀήελροι σὰς, κακομοίρικα, ἦταν καὶ αὐτό· κάλε-
τε καὶ σεις μίαν βνήθειαν! . . .

— "Ἀκούσέ με τοῦ λόγου σου, εἶπεν ὁ Σκέλεθρος ἀπο-
τεινόμενος πρὸς τὸν φοροῦντα τὸν κυανὸν σκοῦρον· θά σιω-
πήσεις; Διάβολε! κάθε φορά διακόπτεται . . . Εἶπα σιωπή! . . .
Εἶμαι ἢ δὲν εἶμαι ἐπιστάτης ἐδῶ μέσα!

Ἀντὶ πάσης ἀποκρίσεως, ὁ φορὼν τὸν κυανὸνσκοῦρον
ἔπεισε τὸν Σκέλεθρον κατὰ πρόσωπον. Ἐπειτα τὸν ἔκα-
με τὴν ἐμπαικτικὴν ἐκείνην χειρονομίαν ἣτις εἶναι συνηθε-
στάτη εἰς τὰ διεφθαρμένα παιδιάρια τῶν Παρισίων· ἐστή-
ριξε δηλαδὴ ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς μύτης του τὸν ἀντίχειρα
τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ἀνεωγμένης εἰς σχῆμα ῥιπιδίου, συνά-
ξας τὸν μικρὸν αὐτῆς δάκτυλον μετὰ τὸν ἀντίχειρα τῆς
αὐτοῦ χειρὸς, ἀνεωγμένης ἐπίσης κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον.
Ταύτην δὲ τὴν σιωπηλὴν ἀπόκρισιν συνώδευσε καὶ διὰ
μυρρασμῶν τινος τοσαῦτον σατυρικῶς, ὥστε πολλοὶ τῶν
δεσμιωτῶν ἔβαλον γέλιον μεγάλους, ἄλλοι δ' ἐξ αὐτῶν
ἐβρίσταν ἐξ ἐναντίας ἐκστατικοί, διὰ τὴν τόλμην τοῦ νεγ-
ροῦ τούτου δεσμώτου· τοσαῦταν ἔτρεμον τὸν Σκε-
λεθρον!

Οὗτος ἔδειξε τότε τὴν γρονθίαν του πρὸς τὸν κυανὸν
σκοῦρον, καὶ τὸν εἶπε τρίζων τοὺς ὀδόντας·— Αὖριο λο-
γαριζοῦμεθα . . .

— Ναί, νὰ λογαριασθοῦμε. νὰ σοῦ διορθώσω ἐγὼ αὐ-
τὸ μούτρο!

Φοβηθεὶς μήπως ὁ φύλαξ λάβῃ νέαν ἀφορμὴν νὰ δια-
μείνῃ ἐκεῖ περισσότερον, ὡς βλέπων ἐπαπειλουμένην ῥῆξιν
τινα, ὁ Σκέλεθρος ἀπήντησε με ἀτάραξιαν·—Δὲν εἶνα
τώρα ὁ λόγος δι' αὐτό, ἀλλ' ἐγὼ ἐδῶ μέσα εἶμαι ὁ εὖ-

ταξίας· ὅταν λέγω ἓνα λόγον, πρέπει νὰ μὲ ἀκούουν. Ψά-
ματα, κύρ φύλλακα;

— Ἔχει δίκαιο, εἶπεν ὁ ἐπιτηρητής. Μὴ διακόπτεις...
Ἐξακολουθήστε, Δριμυζύδη· κάμε ὁμως ἡλίγωρα, παι-
δι μου.

« Ὅταν τὸ λοιπὸν, ἐπανελάθεν ὁ Δριμυζύδης ἐξακο-
λουθὸν τὸ διήγημά του, εἶδε τὸ Σουληνάκι ὅτι δὲν εἶχε
νὰ ἐλπίσῃ βοήθειαν ἀπὸ κανένα, τί νὰ κάμῃ πλέον, ὑπο-
μονή. Ἐμερών ἡ ἡμέρα κ' ἐτοιμάζονται τ' ἄλλα παιδιὰ
νὰ φύγουν καθένα μὲ τὸ ζῶό του. Ἀνοίγει ὁ Δυσστημέσης
τὴν καταπακτὴ καὶ ἀρχίζει νὰ τὰ προσκαλῇ διὰ νὰ θῶσιν
εἰς καθένα τὸ κομμάτι τὸ ψωμί του· κατεβαίνουν ὅλα ἀπὸ
τὴν σκάλα, καὶ μοναχὸ τὸ Σουληνάκι, μᾶλλον νεκρὸ παρά
ζωντανό, ἀπομένει σφυρητωμένο εἰς μίαν γωνίαν τοῦ πα-
τακιοῦ μάζῃ μὲ τὴν χελώνα του, καὶ, σιωπῇ ἐβλεπε τὰ
ἄλλα ὅπου ἐρευσαν ἓνα ἓνα κ' ἐστεινάζεν ἀπὸ μέσα του.
Πῶς νὰ μὴν ἡμπαρῇ καὶ αὐτὸ νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον. Τέλος
πάντων φεύγουν ὅλα τ' ἄλλα. Ἠλπίσε μίαν στιγμὴ μήπως
τὸ ξεράσις ὁ αὐθέντης του. Ναι, κ' ἐγὼ τὸ λέγω! Ἀκούει
ἐκεῖ δὴ τὴν φωνὴν τοῦ Δυσστημέσης ἀπὸ τὰ κάτω τῆς
σκάλας·—Μωρὲ Σουληνάκι! . . . Μωρὲ Σουληνάκι! . . .—
Αὐθέντη. — Κατέβη ἡλίγωρα, ἢ τῶρα ἀνεβαίνει ἐγὼ! τοῦ
λέγει ὁ Δυσστημέσης. Τὸ πτωχὸ τοῦ ἐφυγεν ὅλο τὸ αἶμα.
— Αἶ, πάγει πλέον εἶπε τὸ ταλαίπωρο τρέμωντας συ-
σπλο καὶ ἐνθυμούμενο τὸ ὄνειρό του. Νά, τὸ πανί τῆς
ἀράχνης ὅπου ἔπεσα μέσα· ἐτελείωσεν· τῶρα θὰ φαγωθῶ.
Ἀρπάζει λοιπὸν τὴν χελώνα του κατὰ κράτος, τὴν κυττάζει
ὥσταν νὰ τὴν ἀποχαιρετᾷ, καὶ πλησιάζει εἰς τὴν κατα-
πακτὴ. Καθὼς ἐβάλε τὸ ποδαράκι του ἐς τὸ πρῶτο σκα-
λοπαῖτι, ἔαπλώνει μιὰ φορὰ τὴν χερὰκιὰ του ὁ Δυσστη-
μέσης, καὶ καθὼς τὸ ἀρπάζει ἀπὸ τὸ κανάκι, ὅπου ἦταν
ὅταν ἀδραχτάκι φιλοῦ φιλό, τὸ κρημνίζει κατὰ γῆς. »

— Τί κρῖμα νὰ μὴν εὐρεθῇ ἐκεῖ δὴ ὁ πρωτόγερος τῆς

Μικρῆς Πολωνίας . . . νὰ σοῦ τὸν κάμψι ἐκεῖνον τὸν Δυσ-
στημέστη! εἶπεν ὁ κυανοὺς σκουφός· αὐτοῦ δὲ σὲ θέλω
ἐγὼ . . .

— Ναί, ἀλλὰ κακῇ τύχῃ, βλέπειν, μήτε προτόγερως
ἐπὶ ἐβήκεν ἐκεῖ, μήτε κἀνείς! . . . Τραβᾷ λοιπόν ὁ Δυσ-
στημέστης τὸ παιδί ἀπὸ τοῦ βροκκάκι τοῦ ἕως μέσα εἰς τὴν
κήμερὴ τοῦ ὅπου εἶχε τὸν μεγάλον τοῦ πύθηκο δεμένον
εἰς τὸ κρεβάτι. Καθὺς βλέπει τὸ παιδί, ἀρχίζει παρευ-
θὺς τὸ διεστραμμένο ἐκεῖνο ζῶσι νὰ πηδᾷ, νὰ τρίξη τὰ
δόντια του, καὶ νὰ γύνεται, ὅσον τοῦ ἐσυγχωροῦσεν ἡ
ἐλπίδα ὅπου ἦτον δεμένο, νὰ κατιξεσχίσῃ τὸ ταλαίπωρον
τὸ Σουλχανάκι. »

— Τὸ ταλαίπωρον! δὲν ἤθελα νὰ ἤμουν πρίγκιπας τῆς κε-
ραλῆς του, εἶπεν ὁ κυανοὺς σκουφός. Ἦ ἀκούω αὐτὰ καὶ
δὲν μοῦ δίδει καρδιά νὰ κἀνω κακὸ οὔτε εἰς ἓνα ὄφλλον
εἰς τὸ ἐξῆς.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιον, εἶπαν τινὲς ἐκ τῶν δεσμιωτῶν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, τ' ὠρολόγιον τῆς φυλακῆς
ἐσημάνεν ὥρας τρεῖς καὶ τέταρτον. Ὁ Σκέλεθρος, φοβου-
μενός ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον μήπως δὲν λάβῃ καιρὸν νὰ
ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιόν του, ἀνέκραξεν ἔμπλεως ὀργῆς διὰ
τὰς διακοπὰς ταύτας, ἐξ ὧν αὐτὸς εἰκάξεν ὅτι καὶ ἐμα-
κάσσετο ἡ καρδιά τῶν ἄλλων δεσμιωτῶν.—Σιωπὴ μίως
παιδιά! . . . Ἄν παγαίνωμεν ἔτσι, νὰ τὸν διακόπτωμεν
κάθε φορά, αὐτὸ τὸ παραμῦθον δὲν θὰ ἔχει τελειωμό!
Ἐσιώπησαν τότε ὅλοι, καὶ ὁ Δρυμνυόδης ἐξηκολούθησε.

Φαντασθῆτε τὴν τρομὰρα ὅπου ἔλαβε τὸ Σουλχανάκι
νὰ τὸ σύρῃ ὁ αὐθέντης τοῦ πλησίον τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου
Γάργα!—Δὲν τὸ κἀμνω πιά, δὲν τὸ κἀμνω πιά, ἐφώ-
ναζε· καὶ τί ἔκαμε τὸ ταλαίπωρον; τίποτε . . . Ὁ Δυσ-
στημέστης ὅμως δὲν ἐπρόσεξε τελείως εἰς ταῖς φωναῖς του,
ἀλλὰ τὸ σπρώχνει κοντὰ εἰς τὸν πύθηκο, ὁ ὁποῖος καὶ
γύνεται ἀμέσως καὶ τὸ ἀρπάζει . . .

Ρίγος παχὺν διεχύθη εἰς τὸ ἀκροατήριον, τὸ ἐπέπλη-
λον καὶ μᾶλλον περιέργον νὰ ἴδῃ τὸ ἀποβησόμενον.

— Τί ζῶον ἦμουν νὰ θελήσω τ' ἀπὸ τώρα νὰ φύγω !
εἶπεν ὁ φίλας πλησιάζας πλείοντερον πρὸς τὸν Δουστημέσιν.

α Καὶ ἀκούη τί ἤκουσες ; Ἄπ' ἐδῶ κ' ἐμπρός νὰ ἴδῃς
επανέλαβεν αὐτός· — Ὅταν τὸ Σουλχανάκι γοηθῆται τα-
χυγὰ καὶ τρυγῶδη ποδάρια τοῦ πιθήκου, ὅπου τὸ ἤρπα-
ξαν ἀπὸ τὸν λαμὸ καὶ ἀπὸ τὴν κεφαλὴν, τὰ ἔχασεν ἀπὸ
τὸν φόβον τοῦ καὶ ἤρτισε νὰ φωνάξῃ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν
αὐτοῦ· — Θεὲ μου καὶ σῶσέ με ! Να ἡ ἀράχνη ὅπου εἶδα εἰς
τὸ ὄνειρό μου ... Χρυσοπράσινα σκνίπα μου, καὶ ποῦ εἶσαι !
— Μωρὲ σιῶπαινε, μωρὲ σιῶπαινε, τοῦ ἔλεγεν ὁ Δουστη-
μέσης, καὶ δὸς του καὶ τὸ ἐλλωτσούσαι ἐρροβείτο, βλέπεις,
να μὴν ἀκούσουν ἀπ' ἐξω ταῖς φωναῖς. Μετ' ὀλίγην ὥραν
ὅμως τοιοῦτος φόβος δὲν ὑπῆρχε πλέον· τὸ πτωχὸν τὸ
Σουλχανάκι μὴτ' ἐφώναζε πλέον, μὴτε ἐκίνητο· γονατι-
σμένο καὶ ἄσπρο ὡσάν τὸ πανί, εἶχε κλειστά τὰ μάτια
αὐτοῦ κ' ἔτρεμε σύστολον κ' ἐτουρτούριζε ὡσάν νὰ ἦταν με-
σα εἰς τὸ χιόνι. Ὁ πιθήκος ἐντοσούτω τοῦ ἐκατέβαζε χι-
οφαῖς, τὸ ἔσυρεν ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ τὸ ἐσαγγροῦνιζε· ἐ-
πειτα ἐστέκετο πάλιν τὸ διεστραμμένο ζῶον κ' ἐκύτταζε
τὸν αὐθέντην του, ὡσάν νὰ ἦταν συνεννοημένοι μὴτ' οὐ
ἄλλο τους. Ὁ Δουστημέσης ἐγελοῦσε τὸσον δυνατὰ, ὥστε
καὶ νὰ ἐφώναζε τὸ Σουλχανάκι δὲν ἤμποροῦσε νὰ τὸ ἀκούσῃ
κανέναις. Πιάνει ἔπειτα καὶ τὸν λύνει τὸν Γάργαν ἀπὸ τὸ
ποδᾶρι τοῦ κερβεστικοῦ, καὶ δένει εἰς τὴν ἄλλην ἀκρὰ τῆς
τῆς ἀλυσίδας τὸ ταλαίπωρον τὸ παιδίον.

— Ἰδὲ, ἰδὲ κακία !

α Γυρίζει ἔπειτα ὁ Δουστημέσης καὶ λέγει εἰς τὸν πι-
θήκον αὐτοῦ, ὅπου ἐφάνετο, ὁ διάβολος, ὡσάν νὰ ἐκαταλά-
βαινεν ἀπὸ γλώσσα· — Προσοχὴ, Γάργα, ὡς τώρα εἶδει-
χναν ἐσένα, τώρα νὰ πιάσῃς κ' ἐσὺ καὶ νὰ δείχνῃς τὸ Σου-
λχανάκι εἰς τοὺς ἄλλους· νὰ γίνῃ ὁ πιθήκός σου. Μωρὲ,

πάλιν ἐπάνω ἢ τῶρα λέγω τοῦ Γάρφα καὶ γύνεται πάλιν ἐπάνω σου. Τὸ ταλαιπωρὸ παιδί ἦταν γονατιστὸ καὶ ἐκλείει— Πιάσε, Γάρφα, καὶ σύρε τον νὰ προπατή καὶ ἂν δὲν θέλῃ, κάμε του καθὼς ἐγώ... — Καὶ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸ κατεβάζει τοῦ παιδιοῦ κάμποσαις μὲ μία λεπτὴ βέργα ὅπου ἐκρατοῦσε, ἐπειτα τὴν δίδει καὶ εἰς τὰ χεῖρα τοῦ πιθήκου.

« Ἐξορέτε πόσον αὐτὰ τὰ ζῶα εἶναι μιμητικὰ. Ὁ Γάρφας ἦταν ἀκόμη πεντοσῶτερο. Πιάνει λοιπὸν τὴν βέργα ἀπὸ τὸ ἓνα χεῖρ καὶ δοῦλ᾽ ἐπάνω εἰς τὸ Σουληνάκι, τὸ ὅπου καὶ ἠναγκάσθηκε ἀμέσως νὰ σηκωθῇ. Ὅταν ἐσηκώθηκε, ἦταν ἀληθινὰ σχεδὸν τοῦ ἰδίου ἀναστῆματος μὲ τὸν πιθήκο. Τότε ὁ Δυσστημέσης ἐδραίνει ἀπὸ τὴν κάμερ του καὶ καταβαίνει εἰς τὴν αὐλὴν κρᾶζοναας τὸν Γάρφα, καὶ ὁ Γάρφας τὸν ἀκολουθεῖ διώγωντας ἐμπροστὰ του τὸ Σουληνάκι μὲ τὴν βέργα, ὥσάν να τὸ εἶχε σκιάθο του. Ἀπὸ κατέβηκαν, κλείει ὁ Δυσστημέσης τὴν ἐξώπορτα, διὰ νὰ διασκιεῖται χωρὶς νὰ τὸν ἐμποδίσῃ κανεὶς, καὶ κίρει εἰς τὸν Γάρφα νὰ βάλῃ ἐμπροστὰ τὸ παιδί μὲ τὴν βέργα του, καὶ νὰ τὸ κυνηγᾷ γύρω γύρω τῆς αὐλῆς. Ὁ πιθήκος ὑπήκουσεν εἰς τὴν προσταγὴν, καὶ, ὅς του πλεόν κ' ἔπρεχε κατόπιν τοῦ παιδιοῦ δερνώντάς το μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν, ἐνῶ ὁ ἀπάνθρωπος ὁ Δυσστημέσης ἐσπαρταροῦσε νὰ γελά... »

« Θάρρατε ὅτι εὐχαριστήθηκε μὲ μόνον αὐτό; αἱ κατὰ!... Αὐτὰ ἀκόμη δὲν ἦταν τιποτέ. Ὡς τῶρα τὸ Σουληνάκι τσαγγουνίσματα μόνον ὑπέφερε κάμποσιν καὶ κάμποσαις ξυλῆϊς· τῶρα εἶναι τὰ χειρότερα. Διὰ νὰ θυμώσῃ περισσότερο τὸν πιθήκο κατ' ἐπάνω τοῦ παιδιοῦ, τὸ πιάνει μωρὲ ῥάτια μου, ἀπὸ τὰ μαλλιά προσποιεῖται ὅτι τὸ κτυπᾷ καὶ τὸ δαγκάνει, κ' ἐπειτα τὸ παραδίδει εἰς τὸν Γάρφα καὶ τοῦ λέγει· Πιάσ' τὸ!... Πιάσ' τὸ... καὶ ἐπειτα τὸ δείχνει ἓνα κομμάτι κρέας, ὥσάν νὰ τοῦ

λέγει ὅτι θά τὸν ἀνταμειψῇ ἔπειτα μὲ αὐτό. Ὡ Θεέ μου, καὶ νὰ ἐβλέπετε τότε! . . . Φαντασθῆτε ἓνα μεγάλο πύθιον κόκκινον, μὲ μία μαύρη μούρη, νὰ τρίζῃ τὰ ὀδόντια του ὡστὴν ἀφωρισμένος, καὶ νὰ χυθῇ ἐπάνω εἰς ἓνα δύστυχο παιδί ὁποῦ, μὴν ἔχοντας τὴν δύναμι νὰ ὑπερασπισθῇ τελείως τὸν ἐκυτό του ἑαυτοῦ προῦντα κατὰ γὰρ διὰ νὰ κρύψῃ τὸ πρόσωπό του καὶ. Ὁ Γάργας τότε, ἐρεθιζόμενος ὁλονένα ἀπὸ τὸν αὐθέντη του, ἀναθαίνει ἐπάνω εἰς τὴν ῥάχι τοῦ παιδιοῦ· τὸ ἀρπάζει ἀπὸ τὸν λαίμω καὶ ἀρχίζει νὰ τὸ δαγκάνῃ ἀπὸ τὸ ὀπίσθεν μέρος τῆς κεφαλῆς, ὁποῦ ἔτρεχαν τὰ αἷματα ποταμικῶν. — Ἄ! ἡ ἀνάγκη ὁποῦ ἐβλέπε εἰς τ' ὄνειρό μου . . . νὰ τὴν ἡ ἀνάγκη! . . . ἐρώναζεν τὸ Σουλκνάκι μὲ μία τινιγρὴ φωνή, ὡστὴν νὰ ἐβλέπε εὐπρὸς τὸν θάνατό του.

» Ἐκεῖ, ἀκούεται νὰ κτυποῦν τὴν θύραν· Τάκ! . . . τάκ! . . . τάκ! . . .

— Ἄ! ὁ πρωτόγερος!!! ἀνέκραζαν οἱ δεσποῦνται μετὰ χάρα.

» Ναι, αὐτὴ τὴν φορὰ ἦταν τῶντοι ἐκεῖνος, καὶ ἐρώναζεν ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὴν θύραν· — Θ' ἀνοίξεις, Δυσστημέστη, θ' ἀνοίξεις; . . . Μὴ μοῦ κάμνεις τὸν κουφό· ἐγὼ σὲ βλέπω ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς κλειδιωνιάς.

» Ἀναγκασμένος τότε ὁ Δυσστημέστης ν' ἀποκριθῇ, παγαίνει γογγύζοντας ν' ἀνοίξῃ τοῦ πρωτόγερου, ἐπειδὴ ἤξευρε πόσον ἦταν δυνατὸς μ' ὅλους τοὺς πενήντά του χρόνους, καὶ πῶς δὲν ἔπαιζε. — Τί θέλεις; τὸν λέγει ὁ Δυσστημέστης κρατῶντας τὴν θύραν ἡμισανοικτή. — Θέλω νὰ σοῦ ὁμιλήσω, εἶπεν ὁ πρωτόγερος· καὶ σχεδὸν μὲ τὴν βία, ἐμβαίνει μέσα εἰς τὴν αὐλή· ἐκεῖ, βλέπει τὸν πύθιον ὁποῦ ἐκυνηγούσεν ἀκόμη τὸ παιδί· τρέχει, μωρὲ μάτια μου, σοῦ πιάνει τὸν καλὸ σου Γάργα ἀπὸ τὸν λαίμω, καὶ κάμνει νὰ τὸν πετάξῃ πέρα· βλέπει τότε πῶς ἦταν δεμένος μαζὶ μὲ τὸ παιδί· γυρίζει καὶ κυττάζει τὸν Δυσ-

στημέση μ' ἓνα βλέμμα τρομερό, καὶ τοῦ φωνάζει—
 "Εἶπα γλήγωρα νὰ λύσῃς τὸ μικρό !

Ὁ Φαντασθῆτε τὴν γὰρ ῥόπου ἔλαβε τὸ Σουλτηνάκι.
 καὶ ἰδὲ ἐξάρνα καὶ ἀνελπιστα τὴν σωτηρίαν του . . .
 ὥσταν ἐκ θαύματος ! Τότε ἐνθυλήθηκεν πάλιν τὴν χρυσή-
 πράσινη μικρὴ σκεπὰ ὅπου εἶδεν εἰς τὸ θειρὸ του, καὶ
 ὅσον ὅπου ὁ πρωτόγερος δὲν ὑπονοῖαζε μὲ μικρὴ σκεπὰ . . .
 εἰς ἐναντίαν. σοῦ ἦταν ἐκεῖνος ἓνας . . . »

— Αἰ, ἐγὼ πλέον παγαίνω, εἶπεν ὁ φύλαξ κινούμενος
 κα ἐξέλθη τὸ Σουλτηνάκι πλέον ἐγλύτωσεν, ὥς παγαίνω πα-
 ροὶ κα ἐγὼ τὸ ζουμί μου.

— Ἐγλύτωσε κα ἐγὼ τὸ λέγω ! ἔχει ἀκόμη νὰ τραβῇ
 ἐξ ἐκεῖνα τὸ Σουλτηνάκι ῥόπου βλέπεις . . .

— Ἀληθινά; εἶπαν τινὲς τῶν ἁεσμωντων.

— Ἀλλὰ τί πάλιν ἔχει νὰ τοῦ ἀκολουθήσῃ ; ἐπανέλα-
 βεν ὁ φύλαξ πλησιάζων.— Κάθησε, κύρ φύλακα, καὶ θ'
 ακούσεις, εἶπεν ὁ μυθιλόγος.

Ὁ φύλαξ ἔμεινε πάλιν Ὁ Σκέλεθρος ἐσιώπα βράζων
 μέσα του Ὁ Δριμυζύδης ἐξηκολούθησε.

« — Ἐλα τώρα ὁ Δυσστημέτης ὅπου ἐροβούταν τὸν
 πρωτόγερο . . . τί θὰ κάμει; πιάνει εὐμορφα εὐμορφα καὶ
 λυγνὲ τὸ παιδί ἀπὸ τὴν ἄκρη τῆς ἀλυσίδας. Ἀπὸ εἶδε
 πῶς τὸ Σουλτηνάκι ἐλύθηκε, πιάνει ὁ καλὸς σου ὁ πρωτόγε-
 ρος καὶ τινάζει μία τοῦ Γάρφα εἰς τὸν αἶρα καὶ ἔπειτα τοῦ
 οἶδε ἓνα λάκτισμα εἰς τὰ νεφρὰ, καὶ τί τὸν σέλλει μακριὰ
 δεκα πατήματα. Ὁ πιθηκος βάλλει τὰ σφυρίσματα τρίζει
 τὰ δόντια του, ἀλλὰ δὲν ἔμπορεῖ καὶ νὰ κάμῃ τίποτε,
 παρὰ φεύγει ἢ δὲν φεύγει ! . . . ἀνασθάνει ἐπάνω εἰς ἓνα
 χαμηλὸ σπιτάκι καὶ ἀπ' ἐκεῖ κάθεται πλέον καὶ βλέπει
 τὸν πρωτόγερο.— Διὰ τί χτυπᾷς τὸν πιθηκό μου ; λέγει
 ὁ Δυσστημέτης εἰς τὸν πρωτόγερο.— Δὲν εὐχαριστεῖσαι,
 διαβόλου παληάνθρωπε, ὅπου δὲν χτυπῶ κα ἐμένα τὸν ἰ-
 διο ! γυρίζει κα τοῦ κάμνει ὁ ἄλλος . . . νὰ βρασιλῇς

τοιουτοτρόπως ἓνα μωρό παιδί ! Μεθυσμένος θά ᾔσαι βέβαια πρῶτ' πρῶτ'. — Μεθυσμένος θά ᾔσαι τοῦ λόγου σου ἐγὼ μαθαίνω τοῦ πιθήκου μου ἓνα παιγνίδι ὅπου θά τὸ παίξῃ μαζί μὲ τὸ παιδί. Τοῦ λόγου σου τί ἀνακατώνεσαι; εὐεὐα ἢ τέχνη μου εἶναι αὐτή. — Ἀνακατώνομαι βέβαια ! Σήμερα εἶδα τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ κ' ἐπέρασαν τὰ ἐρωτῶ τί ἔγινε τὸ Σουληνάκι; δὲν μοῦ ἀποκρίνονται. Ἀμέσως ἐβόλα μὲ τὸν νοῦν μου, ὅτι κάτι θά τοῦ ἔκαμες τοῦ παιδιοῦ, ἐπειδὴ σὲ ἔξυρω πόσον εἶσαι σκληρός, καὶ ἐτρέξα παρευθὺς καὶ ἦλθα. Νὰ ὅπου ἡ ὑπόψια μου εἶχε τὸν τόπο τῆς. Πρόσεχε καλῶς, μὴν τυραννῇς τὸ παιδί, ἐπειδὴ ἄλλη φορᾶ, ἐσύ τὸ ἔξυρεις . . . — Ὁ νοικοκύρης εἶμαι νὰ κάμω ὅ,τι θέλω, εἶπεν ὁ Δυσστημέτης μὲ θυμὸν, καὶ δὲν ἔχω κάμῃαν ἀνάγκην νὰ ἐρωτήσω τὴν αὐθεντία σου· κάμε μου ὅ,τι σοῦ περνᾷ . . . καὶ νὰ μὴ μεταπατήσης ἐδῶ τὸ ποδάρι σου . . . ἢ σὲ κάμνω καὶ . . . Ἀκόμη δὲν ἐτελείωσε ὁ Δυσστημέτης τὴν ὁμιλίαν του καὶ ἀκούεις, μωρὲ μάτια μου, τότε ἓνα λίγ' καὶ ἓνα πᾶρ ! σοῦ καταφέρει ὁ καλὸς σου ὁ πρωτόγερος δύο πᾶτσους τοῦ Δυσστημέτη, ὅπου ἤστραψαν τὰ μάτια του. Νὰ μάθης τοῦ λέγει, ἄλλη φορᾶ νὰ μιλᾷς τοιουτοτρόπως εἰς τὸν πρωτόγερο τῆς Μικρῆς Πολιωνίας v

— Δύο μόνον πᾶτσοι δὲν ἦταν τίποτε, εἶπεν ὁ κυανὺς σκοῦφος· ἐγὼ ἐπρεπε νὰ ᾔμ' ἐκεῖ, νὰ σοῦ δείξω πῶς ταῖς κατέβαζαν.

v Ὁ Δυσστημέτης, παμπόνηρος, διαβολευμένος ἄνθρωπος, κάμνει πῶς δὲν τοῦ ἐκακοφάνηκε τίποτε, παρὰ λέγει τοῦ πρωτόγερου — Μὰ ἔχεις ἄδικον τώρα τοῦ λόγου σου ὅπου μὲ κτυπᾷς ἐγὼ τὸ Σουληνάκι . . . δὲν ἠθέλησα νὰ τοῦ κάμω κανένα καλόν· παρὰ, σοῦ λέγω, ζήτω νὰ μάθω εἰς τὸν πιθήκόν μου ἓνα καινούριον παιγνίδι· ζωὸ εἶναι, ἐδάγκασε τὸ παιδί, καὶ δι' αὐτὸ εἶναι τὰ αἵματα ὅπου βλέπεις ἀλλέως, κ' ἐγὼ ἐλυπήθηκα . . . — Ἄ ! . . . εἶπεν ὁ

πρωτόγερος βλέπωντας τὸν Δυσστημέσῃ μ' ἓνα μάτι λοῶν ὥσάν νά μὴν σὲ πιστεύω τόσο· τὰ λέγεις αὐτὰ κατ' ἀληθείαν; Ἀπὸ θελεις νά μάθῃς εἰς τὸν πύθγκο παγκνίδι, διατί νά δένῃς μαζῇ του καὶ τὸ παιδί; — Σοῦ λέγω πῶς τὰ παγκνίδι αὐτὸ ἔχουν νά τὸ κάμνουν μαζῇ καὶ οἱ δύο τοῖς· ἢ πιάσω νά ἐνδύσω τὸν Γάργκ μ' ἓνα φόρεμα κοκκινεῖ, καὶ νά τοῦ φορέσω κ' ἓνα καπέλλο μὲ πτερὰ, ἐπειτα θὰ καθίσω τὸ Σουλινάκι εἰς μίαν μικρὴ καθέδρα, καὶ νά τοῦ δέσω κ' ἐμπροστά του ἓνα ἄσπρο μανδύλι, ὅπου νά δίδω ἐπειτα εἰς τὰ χεῖρα τοῦ πύθγκου ἓνα μεγάλο ξυράφι ἔλλειο καὶ νά τὸν βάλω νά ξυρίζῃ τάχατες τὸ παιδί.

» Ὁ πρωτόγερος ὅταν ἤκουσεν αὐτὸ ἐγέλασεν. — Διὰ τί θὰ ᾔνοι νά γελᾷ κάνεις; ξυρίζει καὶ τοῦ κάμνει ὁ τρισκατάχατος ὁ Δυσστημέσης. — Ἀπὸ τί σοῦ λέγω . . . νά με δῇ πέντ' ἔξη φορὰς νά καμνῶ ἐγὼ πῶς ξυρίζω τὸ Σουλινάκι, θὰ μὲ μνησθῇ ἀλλὰ διὰ νά γνῶν τοῦτο, πρέπει προτῆτερα νά συνειθίσῃ νά ᾔνοι μαζῇ μὲ τὸ παιδί· δι' αὐτὸ εἶναι ὅπου τοὺς ἔδεσα μαζῇ καὶ τοὺς δύο — Ἀλλὰ διατί νά ἐκλέξῃς τὸ Σουλινάκι, καὶ ὅχι ἄλλο κάνεις ἀπὸ τὰ παιδιὰ ὅπου ἔχεις; — Ἐπειδὴ εἶναι τὸ μικρότερον, καὶ ὅταν κάθῃται ὁ Γάργκας εἶναι ὑψηλότερός του· ἐπειτα ἐγὼ θέλω νά δίδω εἰς τὸ Σουλινάκι καὶ τὰ μέσα ἀπ' ὅσα κερδίζωμεν. — Ἀπὸ εἰν' ἔτσι, κάμε τὸ λοιπὸν τὴν τεχνίτη σου, εἶπεν ὁ πρωτόγερος· ἀπατήθηκε, βλέπεις, ὁ πτωχὸς καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν ὑποκρισίαν τοῦ Δυσστημέσης.

» Ἐνῶ ὁ πρωτόγερος ὠμιλοῦσε μὲ τὸν Δυσστημέσῃ, τὸ ταλαίπωρον τὸ Σουλινάκι δὲν ἐτολμοῦσε οὐδὲ τὴν ἀκαπνοῇ του νά ᾔρῃ τὸ ἐβλεπες μόνον κ' ἐστρεφε χαιροπόδαρον, κοιτάμενον κατὰ γῆς. Ὅταν ἤκουσε τὰ ὕστερινα μάλιστα λόγια τοὺς, ἀπελπίσθηκε πάλιν καὶ εἶπε μέσα του — Ἐπελπίωσθε· ἡ ἀρχὴν θὰ μὲ κακοπάγῃ, καὶ οὔτε χρυσοπαύνη σκνίπα ἔχει νά φανῇ διὰ νά μὲ βοηθήσῃ οὔτε τίποτε. — Σὺναι, παιδί μου· ἀπὸ τοῦ αὐθέντη σου θὰ σοῦ

δίδῃ τὰ μισὰ ἀπ' ὅσα συνάζῃ, κάμῃ τὰ δυνατὰ σου νὰ συνειθίσῃς τὸν πύθγκο . . . ὕστερα θὰ κερδίζῃς χρήματα πολλὰ νὰ γίνῃς καὶ σὺ ἄνθρωπος, καὶ δὲν θὰ ἔχῃς πλέον νὰ παραπονήσῃς.—Καὶ τί; ἔχει τάχατες καὶ τώρα κἀνέ-
να παράπονο; Μωρὲ Σουλινάκι, ἔχεις κἀνένα παράπονο ἐναντίον μου; ἐρωτᾷ ὁ Δουστημέσης τὸ παιδί . . .—
"Ὅχι . . . ὄχι . . . ἀποκρίνεται τὸ δύστηχο ἀπὸ τὸν φόβο του.—Βλέπεις, κύρ πρωτόγερε, ὅτι δὲν ἔχει τὸ παιδί μὴ
ἐμένα τίποτε, παρὰ ὁ πύθγκος εἶναι ὅπου τὸ ἐτσουγγρά-
νισε ἡλιγουλάκι, ὁμῶς εἰς τὸ ἐξῆς θὰ προσέχω . . .—Δαί-
να ζῆς, πρόσσεχε εἰς τὸ ἐξῆς.—Τί λόγος, κύρ πρωτόγερε
μου, μὴν ἔχῃς κάμμιαν ἔννοια . . . Μωρὲ Σουλινάκι! σῆκω
ἐπάνω κ' ἔλα νὰ σοῦ δέσω τὸν λαιμὸ ὅπου τρέχει ὀλίγον
αἷμα· σιδῶπα, καὶ εἰς ἀνταμοιβὴν θὰ στείλω νὰ ἀγοράσῃ
τὸ μεσημέρι ἓνα καλὸ φαγητὸ ἀπὸ τοῦ κύρ πρωτόγερου
νὰ φᾶς καὶ σὺ.—Στείλε, Δουστημέση, στείλε, φίλε μου
ἐγὼ τὸ μαγειρεῖό μου καὶ τὴν οἰνοθήκη μου τὰ ἔχω εἰς
τὴν διάκρισιν ὅλου τοῦ κόσμου.

» Κατὰ βᾶθος ὁ πρωτόγερος ἦτο κάλλιστος ἄνθρωπος,
ἀλλὰ καὶ διόλου χωρὶς παντρία· ἔπειτα ἤθελεν ὁ πτωχὸς
νὰ πωλήσῃ καὶ τὸ πρᾶγμα του, ἀδυναμία τὴν ὁποίαν ἐ-
γνώριζε πολὺ καλὰ ὁ Δουστημέσης.

» Ἀπομένει τὸ λοιπὸν πάλιν τὸ μικρὸ εἰς τὰ χεῖρα
τοῦ αὐθεντοῦ του . . . Εὐθὺς καθὼς βλέπει τὸν πρωτόγερο
ὅτι ἐγύρισε τὴν ῥάχι, ὁ Δουστημέσης δείχνει τὴν σκάλα
εἰς τὸ μικρὸ καὶ τὸ προστάζει ν' ἀναβῇ ὡς γλίσγωρα εἰς τὸ
πατερο· ἀναβαίνει τὸ λοιπὸν τὰ σαλαίπωρα χωρὶς νὰ
προσμεῖνῃ δεῦτερο λόγο!—Θεέ μου, Θεέ μου! λέγει ἀπὸ
ἀνέβηκε· τώρα πλέον ἐχάθηκα! Καὶ ἔπεσε τὸ δύστηχο
ἐπάνω εἰς τ' ἄχυρα, κοντὰ εἰς τὴν χελώνα του καὶ ἤρχετο
νὰ κλαίῃ πύρινα θάκρυα. Μετὰ κάμψασιν ὥρα, νὰ καὶ
ἀκούει τὸν Δουστημέση νὰ τὸ κραζῇ ἀπὸ κάτω μὲ μιὰ
διαφορετικὴ φωνή . . .—Μωρὲ θὰ καταβῇς ὡς γλίσγωρα;

σκύλη τῆς σκύλας ! τίνος φωνάζω τόσον ὥρα ; Καταβαίνει κάτω τὸ παιδί . . . Μόλις καταβαίνει κάτω τὸ παιδί, καὶ ὁ αὐθέντης τὸ σύρει ἀπὸ τὸ αὐτὸ μέσα εἰς τὴν κήμερή του κλονούμενος εἰς κάθε βῆμά του, ἐπειδὴ τόσον πολὺ κρασί εἶχε πῖσι ὅπου μόλις ἐστέκατο εἰς τὰ πόδια του· τὸ σῶμά του τώρα ἐκλίνει πρὸς τὰ ἐμπρός, τώρα πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ ἐβλέπε τὸ Σουλινάκι μὲ κατὶ 'μαρτυαῖς ἀγριαῖς, χωρὶς νὰ τοῦ θυλῇ τελείως.

» Ὁ Γάργας ἦταν πάλιν δεμένος εἰς τὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ. Εἰς τὴν μέση τῆς κήμερης ἦταν μία καθέδρα, μ' ἓνα σχοινάκι δεμένο ἐπάνω εἰς τὸ ἀκουμβηστήριόν της... — Κάθ . . . κάθησε . . . ἐκεῖ ἐξηκολούθησεν ὁ Δριμυξύδης ἀπορριμώμενος, μέχρι τέλους τοῦ δινηγήματος, τὸ τραύλισμα ἀνθρώπου μεθύσου, ὅσάκις ἐλάλει ἀντὶ τοῦ Δυσστημέσης).

» Κάθηται τὸ Σουλινάκι . . . τί νὰ κάμῃ, τὸ ταλαίπωρο ! . . . τότε ὁ Δυσστημέσης, χωρὶς λέξι νὰ προσφέρῃ, πιάνει καὶ τὸ δένει καλὰ καλὰ ἐπάνω εἰς τὴν καθέδρα μὲ τὸ σχοινί. — Θεέ μου ! Θεέ μου ! ἔλεγε μέσα του τὸ πτωχό· αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν θὰ ἔλθῃ νὰ μὲ βοηθήσῃ πλέον κανεὶς.

» Εἶχε δίκαιο τὸ πτωχό· δὲν ἔλπιζε πλέον βοήθεια ἀπὸ πούθενά· ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος, ὁ πρωτόγεγως εἶχε συγχαίρει βέβαιος πῶς ὁ Δυσστημέσης δὲν ἤθελε τὸ πειράζει· ἀπὸ τὸ ἄλλο αὐτός, ὁ ἀπάνθρωπος, εἶχε κλειδώσει ἀπὸ μέσα τὴν θύρα του, ὅπου δὲν ἦταν τρόπος νὰ ἐμβῇ πλέον κανεὶς πρὸς βοήθειαν τοῦ παιδιοῦ. »

— Αἱ ! ἐτελείωσε, τὸ ταλαίπωρο ! εἶπον οἱ φυλακισμένοι, περίλυποι διὰ τὴν ἀπληγισμένην θέσιν εἰς ἣν ἔφθασεν ὁ μυθολόγος τὸν μικρὸν του ἥρωα.

Ὁ Δριμυξύδης ἐξηκολούθησεν ἅ Ἀπὸ τὸ ἔδωκε τὸ Σουλινάκι καλὰ καλὰ ἐπάνω εἰς τὴν καθέδρα, ὁ Δυσστημέσης γυρίζει καὶ τοῦ λέγει· (καὶ ὁ μυθολόγος ἐμυμήθη

πάλιν τὴν λαλιὰν μεθύσου) — Τώρα . . . νὰ σοῦ δείξω
ἐγὼ . . . ὅπου ἐξ αἰτίας σου μ' ἐκτύπησαν ὁ πρωτόγερος
Τῶ . . . τῶ . . . ρα νὰ ἰδῇς . . . τί . . . θὰ πάλης . . .
Καὶ σῦρει, μωρὲ μάτια μου, ἀπὸ τὸν κόλπο τοῦ ἑνα με-
γάλο ζυγάρι ἀκονισμένο καλὰ, ἔπειτα τὸ ἀνοίγει καὶ πια-
ναι μὲ τὸ ἑνα χέρι τὰ Σουλινάκι ἀπὸ τὰ μαλλιά . . .
*Ὅταν εἶδε τὸ ζυγάρι ἐκεῖνο, ἐδῶλε ταῖς ριναῖς τὸ παιδί.
— Ἥμαρτον! αὐθέντη μου . . . ἥμαρτον . . . δὲν τὸ κά-
μνω ποιά! . . . — Σκάσε, μωρὲ καὶ μὴ ρωτάζεις, τώρα σοῦ
κόπτω τὸν λαιμό! ἀποκρίνεται καὶ τοῦ λέγει ὁ Δυσστη-
μέσης. — Ἀχ, χρυσοπράσινη μικρὴ μου στανίπα, καὶ ποῦ
εἶσαι νὰ τρεῖς νὰ μὲ βοηθήσῃς! ἐρώναζε τὸ παλαιώτερον
μικρὸ, ἐνθυμούμενο μέσα εἰς ἐκεῖνον τὸν φόβο τοῦ τῶ ὄνει-
ρό του. Ποῦ εἶσαι ὅπου ἡ ἀράχνη . . . νὰ τὴν . . . νὰ τὴν . . .
εἶν' ἐτοιμὴ νὰ μὲ σκοτώσῃ . . . Ὁγού, μάννα μου, ὦχου,
μάννα μου! . . . — Ἄ! ἀράχνη μὲ λῆς ἐσὺ ἐγὼ . . . ἐμένο.
αἱ: ἀράχνη μὲ λῆς ἐσὺ, εἶπε τότε ὁ Δυσστημέσης . . .
Νὰ σὲ σκοτώσω δὲ τώρα κ' ἐγὼ . . . καὶ ὅχι μὲ τὸ χέρι
μου . . . παρὰ θὰ βάλω . . .

« Κράζει τότε ὁ Δυσστημέσης τὸν πύθηκά του καὶ τοῦ
λέγει. — Νὰ, μωρὲ Γάρφα, ἔπαρε τὸ ζυγάρι καὶ κάμε τὸ
ἔτσι δὲ, βλέπεις; Καὶ κρατῶντας μὲ τὸ ἑνα χέρι τὸ παιδί
ἀπὸ τὰ μαλλιά, ἔκαμε μὲ τὸ ἄλλο ὡσάν νὰ ἐκοπτε τὸν
λαιμό τοῦ παιδιοῦ, ἀπὸ τὴν ῥάχη τοῦ ζυγαρινοῦ.

« Το διαβολεμένο ἐκεῖνο ζῶο ἦταν, ἀδελφε, τόσο μι-
μητικό, τόσο παμπόνηρο καὶ διεστραμμένο, ὅπου ἀμέσως
ἐκατάλαβε τί τοῦ ἔλεγαν ὁ αὐθέντης του. Καὶ ὡσάν ταχὺ
νὰ ᾔθελε νὰ τοῦ δώσῃ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐμβόηκεν εἰς τὸ νοῦ-
μα, ἔπιασε μόνο του τὸ σιγόνι του μὲ τὸ ἀριστερό του
χέρι ἐσθῆκωσε τὴν κεφαλὴν του πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ μὲ τὸ
δεξιὸν χέρι ἔκαμε ὡσάν νὰ κόπῃ τὸν λαιμό του. —
Κυγὲ σου, Γάρφα! αὐτὸ θὰ κάμῃς, εἶπε τραυλίζων ὁ Δυ-
στημέσης καὶ κλανούμενος ἐπάνω εἰς τὰ πόδια του· τόσο,

ὅπου ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσῃ ἐπάνω εἰς τὸ Σουλινάκι.—
Εὐγὲ σου αὐτὸ ἔχεις νὰ κάμῃς . . . Τώρα νὰ σὲ λύσω καὶ
νὰ τοῦ κοῦξ τὸν λάρυγγα, αἱ, Γάρφα;

« Ὁ πιθῆκος τότε ἐδῶκαλε μίαν φωνὴ καὶ ἐπρίξε τὰ
ῥόντια τοῦ ὡσάν νὰ ἔλαγῃ καὶ ἔπειτα ἐξάπλωσε τὸ χέρι
τοῦ διὰ νὰ λάβῃ τὸ ξυράρι ὅπου τοῦ ἐπρόσφεραν ὁ Δυσ-
στημέσης.— Χρυσοπράσινη μικρὴ σκνίπα μου, καὶ ποῦ
εἶσαι τώρα νὰ ἔλθῃς νὰ με βοηθήσῃς! εἶπεν ἀπὸ μέσα
τοῦ τὸ Σουλινάκι, βέβαιον πλέον ὅτι ἐρῦθασεν ἡ ὑπερίνη
τοῦ στερητή. Ἀλλοιμονον! τὸ δυστυχημένον, ἐκραζεν εἰς
βοήθειά του τὴν χρυσοπράσινην σκνίπα, καθὼς ἓνας ἀνθρω-
πος κραzaί Θεέ μου, Θεέ μου, ὅταν βλέπῃ πῶς θά πνιγῇ.

« Νὰ καὶ βλέπει τὸ Σουλινάκι ἐκεῖ δὲ ὅπου τὸ ἔλαγε
καὶ ἐμῶταίη μέσα εἰς τὴν καμερὴν ἐν ᾧ ἐκεῖνα τὰ πράσινα
μυγάκια ὅπου εἶναι χρυσά ὡσάν ἀσπίθαις, καὶ ἐγύριζε τὸ
μυγάκι καὶ ἐγύριζε, καὶ ἴσα ἴσα τὴν στερητὴν ὅπου ὁ Δυσ-
στημέσης ἐδίδοι τὸ ξυράρι εἰς τὸν Γάρφα, τὸ μυγάκι τὸ
χρυσὸ παρῆναι καὶ χωνεταί μέσα εἰς τὸ ὄμματι τοῦ κα-
κοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου. Μία μύγα μέσα εἰς τ' ὄμματι ἑνὸς
ἀνθρώπου εἶναι καὶ τίποτε· ὅμως εἰς τὴν ἀρχὴν καθὼς
ἐμῶν μέσα καίει τ' ὄμματι ὡσάν νὰ σοῦ τὸ κεντοῦν με
βελόνα· ὁ Δυσστημέσης τὸ λοιπὸν, ὅπου μόλις ἔστεκεν εἰς
τὰ πόδια τοῦ, ἔφερεν ἀμέσως τὸ χέρι εἰς τ' ὄμματι τοῦ.
καὶ με τὸσσην ὀρμὴν, ὅπου ἐκλονίσθη καὶ ἔπεσε πλησίον
τοῦ κρεβάτιου ὅπου ἦσαν δεμένον ὁ Γάρφα.— ὦ! σ'
εὐχαριστῶ, χρυσοπράσινη μικρὴ μου σκνίπα, σὺ εἶσαι
ὅπου μ' ἐλύτρωσας ἐφώνηζε, τὸ Σουλινάκι· ἐπειδὴ καθὼς
ἐκλήθητο δεμένον ἐπάνω εἰς τὴν καθέδρα τοῦ ἐστοχάσθηκε
τὰ πάντα. Ὁ Δυσστημέσης τὸσον ἦτο μεθυμένος ὅπου
ἐκοιτετο κατὰ γῆς ὡσάν ἓνα κομμάτι ξύλο . . μεθυμένος
πλέον στουπὶ· ἀλλ' ὅταν ἔπεσε, ὀλίγον ἔλειψε νὰ πλακώ-
σῃ τὸν Γάρφα, καὶ κοντὰ νὰ τοῦ σπᾶσῃ τ' ὀπίσθινόν ποδάρι...!
Γνωρίζετε πόσον αὐτὰ τὰ ζῶα εἶναι ἐκδικητικὰ τῆς ὀργῆς

Ὁ πιθήκος ἐκρατοῦσεν ἀλόμῃ τὸ ξυράρι· τοῦ τοῦ εἶχε δώσει ὁ αὐθέντης του διὰ νὰ κόψῃ τὸν λαγυρὸ τοῦ μικροῦ. Τὶ κάμνει τοῦ διαβόλου μου τὸ ζῶν; Ὅταν βλέπῃ τὸν αὐθέντη του ἐξαπλωμένο ἀνάσκελα, γύνεται μὴ ἐπάνω του, κατακαθίζει εἰς τὸ στῆθος του, καὶ . . . κρᾶν . . . τοῦ κόπτεται τὸν λάρυγγα, ἀπαράλλακτα καθὼς τὸν εἶχεν ἐρμηνεύσει νὰ τὸν κόψῃ τοῦ Σουλινάκι.»

— Κῶγε! . . . ἐξαίρετα! . . .

— Ζήτω ὁ Γάργας! . . . ἀνέκραζον οἱ δεσποῦνται μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

— Ζήτω ἡ χρυσοπράσινη σκνίπα!

— Ζήτω τὸ Σουλινάκι, Ζήτω ὁ Γάργας!

« — Τὸ βράδυ, γυρίζουν τ' ἄλλα παιδιὰ καὶ βλέπουν τὴν θύρα κλειστή. Κτυποῦν . . . κἀνείς. Ξανακτυποῦν . . . τίποτε. Φωνάζουν τότε τὸν πρωτόγερο· Παιδιά μου, τοὺς λέγει αὐτός, ὁ αὐθέντης σας πρέπει νὰ ἐμέθυσεν ὥσαν ἐγγλέζος ἐπειδὴ τοῦ ἐστεῖλα πρὸ ὀλίγου κρασί καὶ τώρα θὰ κοιμᾶται βαθειά, μόνον νὰ σπάσωμεν τὴν θύρα διὰ νὰ μὴ μείνετε τὴν νύκτα ἀπ' ἐξω.

« Σποῦν τὸ λοιπὸν τὴν θύρα, ἐμβαίνουν μέσα εἰς τὴν κάμερά, τί νὰ ἴδουν; Τὸν Γάργα ἀλυσσοδεμένο, νὰ κάθεται ἐπάνω εἰς τὸ σῶμα τοῦ αὐθέντός του καὶ νὰ παίζει μετὰ τὸ ξυράρι· τὸ πτωχὸ τὸ Σουλινάκι κατὰ καλὴ τύχην, μακρὰν ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἐφθανεν ἡ ἀλυσίδα τοῦ πιθήκου, νὰ κάθεται δεμένο ἐπάνω εἰς τὴν καθέδρα του καὶ νὰ βλέπῃ ἂν τὸ εὐρήτῃ τί; Τὸ χρυσοῦ μυνάκι ὅπου, ἀφοῦ εἶχε πετάξει γύρω γύρω, ἦλθε καὶ ἐκάθισεν ἐπάνω εἰς τὸ χεράκι του.

« Τὸ Σουλινάκι ἐδιηγῆθηκε τὰ πάντα εἰς τὸν πρωτόγερο καὶ εἰς ἕνα πλῆθος λαοῦ ὅπου εἶχεν ἔλθει μαζὶ του ὅλοι ἐθαύμασαν πῶς ἐλυτρώθη τὸ ταλαίπωρον παιδί· ὥσαν ἀπὸ Θεοῦ . . . καὶ εἶπαν νὰ κάμουν ἕνα θρίαμβον εἰς τιμὴν τοῦ παιδιοῦ καὶ τοῦ πιθήκου.

« Εἶχε νυκτώσει· ἀνάπτουν δαδιά, δέκνουν τὸν Γάργα

ἐπάνω εἰς ἓνα τραπέζι, ὅπου τὸ ἐσθλὸν τεσσαρεσὶν παιδιὰ εἰς τὸν ὠμὸν τῶν καὶ παγαίνουν ἐμπρός. Ἀπ' ὀπίσω ἤρχετο ὁ πρωτόγερος θαστῶν τὸ Σουλινάκι εἰς τὴν ἀγκυλιὰ του, καὶ τ' ἄλλα πλέον τὰ παιδιὰ κατόπι μὲ φωναῖς καὶ μὲ μουσικὰ ὄργανα καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Μικρῆς Πολωνίας ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ, καὶ ἤκουες ἓνα καταλόγι, ἓνα φωνοκόπι ἀδιάκπο, Ζήτω τὸ Σουλινάκι! Ζήτω ὁ Γάργας! . . . Ἀπὸ τότε τὸ Σουλινάκι ἔβαλε τὸ χρυσοπράσινο μυγάκι μέσα εἰς ἓνα χαρτί, καὶ κάθε φορά...»

Τὸ τέλος τοῦ μύθου τοῦ Δριμυζυδοῦ διεκόπη.

— Αἱ, γέρο Ρουσσέλ, ἀνέκραζεν ἔξωθεν φωνή, θά ἔλθεις νὰ δειπνήσης; κοντεύουν τεσσαρεσὶν ὥραις.

— Αἱ, νὰ ὅπου σχεδὸν ἐτελειώσι τὸ παραμῦθι, ἂς παγαίνω κ' ἐγὼ, εἶπεν ὁ ἐπιτηρητὴς πορευόμενος πρὸς τὴν θύραν. Προσέξτε . . . φρόνιμα.

— Ὁ ἀκούσωμεν ν' ἀποτελειώσῃ τὸ παραμῦθι, εἶπεν ὁ Σκέλεθρος μὲ παλμούς ἀνυπομονησίας καὶ ἐπρόσθεσε κρυφίως πρὸς τὸν Κούσταβλον — Πήγαινε νὰ ἰδῇς ἀπὸ τὴν θύρα καὶ ἀμέσως ὅπου ἔβγῃ ἀπὸ τὴν αὐτὴν φωνάξῃ σὺ Γάργας! καὶ μὴ σὲ μέλῃ διὰ τὸν γλωσσοφάγο.

Ὁ Κούσταβλος ἐπράξε κατὰ τὴν διαταγὴν.

« Σὰς ἔλεγα τὸ λοιπὸν, ἐπανέλαβεν ὁ Δριμυζυδὴς, ὅτι τὸ Σουλινάκι ἔβαλε τὸ χρυσὸ μυγάκι του μέσα εἰς ἓνα...»

— Γάργας! ἀνεφώνησεν ὁ Κούσταβλος ἐπιστρέφων, ὡς εἶδε τὸν φύλακα ἐξεληθόντα τῆς αὐλῆς.

— Τώρα νὰ ἰδῇτε τί ἀράχνη εἰμ' ἐγὼ! ἀνέκραξε παρευθὺς ὁ Σκέλεθρος ὁρμήσας ἐπὶ τοῦ Γερμανοῦ μὲ τόσην βίαν, ὥστε οὐδὲ κίνημα τι ἐπρόφθασεν ὁ δύστηνος αὐτὸς νεανίας νὰ κάμῃ, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην νὰ ἐκφέρῃ φωνήν. Ἡ φωνή του ἐξέπνευσεν ὑπὸ τοὺς σιδηροὺς τοῦ Σκελεθροῦ δακτύλους συσφιζάντας τὸν λαχμόν του.

— Ἄν ἦς ἐσύ ἀράχνη, εἶμαι κ' ἐγὼ τὸ μυγάκι τὸ χρυσοπράσινο, μωρὲ Σκέλεθρε παλγάνθρωπε, ἀνέκραξε μία

εωνά καθ' ἣν στιγμήν ὁ Γερμανὸς ἐκπλήχτος διὰ τὸ αἰσινιδιον τῆς προσβολῆς τοῦ ἀμειλίχτου ἐχθροῦ του, ἐπιπτεν ὑπτιος ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του, διακείμενος εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ληρτοῦ, ὁ ὁποῖος, θέσας τὸ ἐν του γόνου ἐπὶ τοῦ στήθους του ἐκράτει αὐτὸν ἐκ τοῦ λαμποῦ.

— Ναι, ἐγὼ εἶμαι τὸ χρυσοπράσινο μυγάκι. Καὶ τι μυγάκι! ἐπανελάθεν ὁ τὸν κυανοῦν σκυῶρον φροῶν ὃν τῆσάκις ἀνεφύεσθαι· καὶ ρίψας χαρὰν τρεῖς ἢ τέσσαρας δεσμώτας διὰ νὰ περάσῃ, ὤρμησεν ἐπὶ τοῦ Σκελέθρου καὶ κατέφερεν αὐτῷ ἐπὶ τοῦ κορμίου καὶ μεταξὺ τῶν δυο ἡρθαλμῶν χάλαζαν γρονθοκοπημάτων τοσοῦτον βιαιῶν, ὥστε ὡμοιάζον τοὺς ἡχηροὺς κτύπους οὓς ἀποτελεῖ σφύρα ἐπὶ ἀκμονος.

Ὁ τὸν κυανοῦν φροῶν σκυῶρον, ὅστις ἦτον ὁ Μαχαιροβυγάλτης, ἐπρόσθεσε διπλασιαζὼν τὴν ταχύτητα τοῦ σφυροκοπήματος του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Σκελέθρου.

— Νά ! νά ! νά ! νά ! Ἀπαράλλακτα ὡσάν ὁποῦ γὰρ ταῖς ἐκατέδασε κ' ἐμένα ὁ κύρ Ρ. δόλφος ! . . . Ἀκόμα δὲ ἐδύνησαν ἀπὸ τὸν νοῦν μου ! . . .

Εἰς τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο φαινόμενον, οἱ δεσφωτάτοι οἱ ἐμειναν ἐκστατικοί, χωρὶς νὰ λάβωσι μέρος ὑπὲρ ἢ κατὰ τοῦ Μαχαιροβυγάλτου. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, ὑπὸ τὴν ἐπιφροῇν εἰσέτι τοῦ μύθου τοῦ Δριμευζύδη, ἐρύκησαν μάστιγα ὡς εὐχαριστημένοι ἐκ τῆς πράξεως ταύτης, σώζουσης τὸν Γερμανόν. Ὁ Σκελέθρος, ζαλισθεὶς κατ' ἀρχῆς καὶ σφαδάζων ὡς βόυς ὑπὸ τὴν μάχαιραν, ἔτεινε μηχανικῶς τὰς χεῖρας πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἵνα ἐμποδίσῃ τὰς προσβολὰς τοῦ ἐχθροῦ του, καὶ ὁ Γερμανὸς ἠδυνήθη οὕτω νὰ διακρύψῃ τὴν θανατηφόρον σφίξιν τοῦ Σκελέθρου.

— Μωρέ, τί εἶναι, μωρὲ παιδιά; ποῖος εἶναι αὐτός; ἀνεφώνησεν ὁ Κούτσαβλος καὶ ὤρμησας ἐπὶ τοῦ Μαχαιροβυγάλτου, ἐζήτησε νὰ κρατήσῃ ὀπισθεν τοὺς βραχίονά του, ἐνῶ αὐτὸς πικρῶς δυνάμεσιν ἐπροσπάθει νὰ κα-

καὶ ἄλλῃ τὸν Σκέλεθρον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ὁ ὑπερασπιστὴς τοῦ Γερμανοῦ ἀπήντησεν εἰς τὴν προσβολὴν τοῦ Κουρσέλου διὰ τινος λακτισμοῦ οὕτω σφοδροῦ, ὥστε τὸν ἀπεπείλῃ κατακυλισμένον μέχρι τῆς ἄκρας τοῦ κύβου ἐν σχηματίζον τριγώνῳ οἱ ἑστειώθη.

Πελοπόννησος τὴν ἐχρήσθηκα ὁ ἡύστηνος Γερμανός. διεστέλει οὐκ ἐλάττω πύκνυν τοῦ ἐδάφους, ὥς νὰ μὴ διεγερθεῖ καὶ περὶ αὐτὸν διατρεχέτω. Τσοῦτον σφοδρὸς ὑπῆρξεν ὁ τραυματισμὸς τοῦ, ὥστε μόλις ἀνεπνεύ.

Παρελθούσης τῆς πρώτης αὐτοῦ καταπλήξεως, ὁ Σκέλεθρος ἴδυνθη, μετὰ πολλὰς καὶ μεγάλας δυνάμεις, ἀποσπασθῇ ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Μαχαιροβγάλτου καὶ ἀνεγέρθη εἰς τοὺς ποῦδας τοῦ. Ἀσθμαίνων, παρὰ τὸν καὶ τῆς ὀργῆς κατέστη δαίμων τὴν οὖν... Ἡ πτωχευμένη του μορφή ἀπέσταξεν αὐμάτος τὰ ἄνω χεῖρας τοῦ ἀνασυρμένου ὡσεὶ λίκου λυσσωδούς, ἄρηνεν ἀσχετοὺς τοὺς δυνάμεις τοῦ. Τέλος πάντων ἀνεκράς μετὰ τριωνῆς σπαινομένης ἐκ τοῦ θυμοῦ καὶ τοῦ κόπου, ἐπειδὴ ἡ μάχη τοῦ Μαχαιροβγάλτου πάλιν τοῦ ὑπῆρξεν ἐπιμοχθησάτη — Μωοκλήν τὸν βλέπετε, τὸ σκυλί! ... παλάνθρωποι ὅλοι σας! ... ὅπου ἐπέσαν ἐπάνω μου ἑξάφνα ὡσάν προδότης, καὶ τὸν καμαρώνετε ... ὅπου θὰ γίνῃ αἰτία νὰ φύγῃ ὁ γλιωσσοφάρος ἀπὸ τὰ χεῖρα σας!

Ἐν τούτοις, ὁ Μαχαιροβγάλτης, ἀνεγείρας τὸν Γερμανὸν ἡμιθανῆ, ἐπέτυχεν νὰ τὸν πλησιάσῃ ὀλίγον πρὸς τὴν γωνία τοῦ τοίχου, ὅπου καὶ τὸν ἀπέθεσε. Σταθεὶς εἰπεῖτα ἔμπροσθέν τοῦ, εἰς τὴν ἐξείρετον ἐκείνην αὐναντικὴν θέσιν, ἠτοιμάσθη ν' ἀποκρούσῃ πᾶσαν νέαν προσβολήν. Ἦδη ἡ ἥρακλειος δυνάμεις τοῦ διήγειρε τὸν φόβον τῶν λοιπῶν. Ὁ Δριμυξούδης, περίφοβος, ἔγεινε ἄφαντος ἐν τῷ μεσῷ τοῦ θορύβου, χωρὶς νὰ τὸν παρατηρήσῃ τις ὅταν ἀνεχώρει.

Ἰδὼν ὁ Σκέλεθρος ὅτι πολλοὶ τῶν δεσμωτῶν ἐδίεζον

— Μωρὲ παιδιὰ, τί τοὺς βλέπετε! ἀνεφώνησε· δὲν τοὺς δερματιάξετε καὶ τοὺς δυό!

— Πρόσεξε! ἀπήντησεν ὁ Μαχαιροβγάλτης ἐτοιμασμένος εἰς πάλιν, προθέτων μὲν τοὺς βραχίονας, στίβου δὲ θεμελιούμενος ἐπὶ τῶν ῥωμαλέων νεφρῶν του. Κούτσα καλὰ, Σκέλεθρε! σοὺ κόπτω τὸν λάφυργα καθὼς ὁ Πάριος γας ἔκαμε τοῦ Δουστομήσε.

— Μωρὲ, τὸν γλωσσοφάγο. Μωρὲ παιδιὰ! ἀνέκραξε ὁ Κούτσαβλος, καὶ αὐτὸν ἀκόμη ὅπου τὸν ὑπερασπίζετο καὶ αὐτὸς προδότης εἶναι!

— Ναί! ναί! τὸν γλωσσοφάγο νὰ 'ξαπλώσωμεν, γλωσσοφάγο!

— Καὶ τὸν ἄλλον ἀκόμη, τὸν προδότη . . . καὶ ἄλλον.

Ταῦτα ἐβόων μέρος τῶν δεσφωτῶν· ἄλλοι δὲ πρὸς εὐσπλαγχτικώτεροι, ἀνέκραζον—“Ὅχι! ἄσφες νὰ εἰπῇ χήτερα τὰ δίκαιά του! . . .

— “Ὅχι, δὲν ἔχει ἐδῶ δίκαια· κάτω καὶ τοὺς δυο!

— “Ὅχι, ἀσφάστετε πρῶτον. . .

— “Ὅχι, ὄχι! κάτω τὸν κυανὸ σκοῦφο.

— “Ὅχι, ὄχι! κάτω τὸν Σκέλεθρο!

Ἐπαπειλεῖτο ῥῆξις αἱματωρὰ, ὅ-ε ἰδοὺ ἠκούσθη τὴν αὐλὴν τὸ ἤχηρόν καὶ ἐμμετρον βῆμα τοῦ στρατιώτου ἀποσπάσματος τὸ ὁποῖον διατελεῖ πάντοτε εἰς φυλακὴν. Εἶχε δὲ εἰδοποιηθῇ ὑπὸ τοῦ Δουμουζοῦδη. Ἡ εἰς τῶν στρατιωτικῶν ἔδωκε πέρας εἰς τὴν σκαπύτην.

Ὁ Γερμανὸς, ὁ Σκέλεθρος καὶ ὁ Μαχαιροβγάλτης ἐγλήθησαν παρὰ τῇ διευθυντῇ τῆς Φόρκης. Ὁ μὲν πρῶτος ὡς ἀδικηθεὶς, αἱ δὲ ἄλλοι δύο ὡς ταραξίαι.

Τοσοῦτον δ' ἐπαθεν ἐκ τοῦ τρόμου καὶ τοῦ ἄλλου ὁ Γερμανὸς, ὥστε ἐκόπησαν ὅλαι αἱ δυνάμεις του, διὰ νὰ πορευθῇ μέχρι ὀωματίου τινὸς κειμένου συνέ-

το γραφείου τοῦ διευθυντοῦ, ἠναγκάσθη νὰ σπριγθῇ ἐπὶ τοὺς φύλακων. Ἐκεῖ ἐγνώρισαν τὴν δεινὴν του θέσιν· ὁ κινδύνος του εἶχεν ἐκδηρῶθαι καὶ ἔφερε τοὺς αἰματώδεις καὶ ἐλιδνοὺς τύπους τῶν σιδηρῶν τοῦ Σκελεθροῦ δακτύλων. Ὡς ἐπὶ λαπτὸν ἂν ἤρχομαρουν, ὁ μηχανιστὴρ τῆς Γαλασίνης ἐδῶξίως ἐπνίγετο.

Ὁ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ ἐντευκτηρίου ἐπιτετραμμένος φύλαξ ὅστις, ὡς εἶδομεν, εἶχε λαβεῖ συμπάθειαν πρὸς τὸν ερμηνέαν, τὸν ἐχορήγησε τὰς πρώτας θεραπείας. Εὐθὺς ποῦ ἦλθεν αὐτὸς εἰς τὰς αἰσθήσεις του, καὶ ἡ σκέψις διε-
 ἔχθη τὰς σφοδράς καὶ τρομακτικὰς συγκινήσεις αἰσίνες μὲν εἰς ἀφῆκτον εἰς ἐλευθερίαν τὴν γλῶσσιν τοῦ λογικοῦ, πρῶτον πρῶτον τὰ ὅποιον ἐσπύλασθη ὑπῆρξεν ὁ σωτὴρ του. —
 Ὁ μαχαιριστὴς εἰς τὰς γλῶσσας μοι θεραπείας παρ, κύριε, εἶπε
 τὴν φύλακα· ἀνεῖ τοῦ ἀνδρείου αὐτοῦ ἀνθρώπου,
 ἔπαυα τοῦ ζῆν.

— Πῶς εἶσθε ;

— Καλῆτερα . . . ὦ ! πᾶν ὅ,τι διέτρεξε μὲ φαίνεται
 νεκρὸν δεινόν ! . . . Καὶ ποῦ εἶν' ἐκεῖνος ὅστις μ' ἔσωσε,
 ποῦ εἶναι ;

— Βίς τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ. Τὸν διηγεῖται τὴν
 πρόπω συνέβη ἡ βῆξις. Φαίνεται ὅτι ἂν δὲν ἦταν αὐτός...

— Ἐγώ, κύριε μου, ἐμεῖλλα τώρα νὰ ἦμαι νεκρός. . .
 ὦ ! εἰπῆτέ μου τ' ὄνομά του . . . Τίς εἶναι αὐτός ;

— Τ' ὄνομά του . . . ἀληθινὰ δὲν τὸ γνωρίζω, ἤξεύρω
 μόνον ὅτι τὸν λέγουν Μαχαιροβγάλτη· αὐτὸς ὑπῆρξε καὶ
 εἰς τὸ κάτεργο πρὸ καιροῦ . . .

— Καὶ τώρα, διὰ ποῖον ἐγκλήμα τὸν ἔβαλαν ἐδῶ ;...

— Βαρύτατον ἐγκλήμα ! . . . ἔσπασε παράθυρον καὶ
 ἐκλεψε διὰ νυκτὸς εἰς οἶκον κατοικημένον, εἶπεν ὁ φύλαξ.
 Ὡς πάθη, βέβαια, ὅ,τι καὶ ὁ Δριμυζύδης· εἴκοσι ἐτῶν
 κάτεργον καὶ καταδείξιν στιγματιστικὴν, ἐξ αἰτίας ὅπου
 συνελήφθη δευτέραν τώρα φυρὰν ἐπ' ἐγκλήματι.

Ὁ Γερμανὸς ἐλυπήθη· ἤθελε νὰ χρεωσθῇ τὴν εὐγνωμοσύνην του εἰς ἄνθρωπον ὀλιγώτερον ἐγκληματῖν.—"Αὐτοπυρρὸν τῶνόντι! εἶπε. Καὶ ὁμῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ὑπερασπίσθη χωρὶς νὰ μὲ γνωρίζῃ. Τύσῃ γενναιοφυλίᾳ τὴν ἀνδρία . . .

— Ὑπάρχει ἐννοεῖται. κύριε μου, εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους αἰσθητὰ τι εὐγενεῖς. Το σὺσιώθεαι εἶναι ὅτι ἰδοὺ χάρις τῷ Θεῷ, ἐλυτρώθητε· αὐτὸν θὰ ἔχετε τὴν ἀμέρεάν σας εἰς τὴν πιστάλαν, αὐτὴν δὲ τὴν νόκτα θὰ κοιμηθῆτε εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῆς φυλακῆς. Αἱ καρδιὰ, κύριε μου Ἐπερσσε πλέον ὁ κακὸς καιρὸς· ὅταν ἔλθῃ νόσος ἢ μικροβίον νέα, ἢ εμεῖδης, νὰ σὲ εὐδῇ, μὴ τὴν εἰπῇτε τοιαυτοῖς . . . Θὰ τὴν τρομάξετε.

— "Εἰ! βεβῶνα. δὲν θέλω τῆς τὰ εἰπεῖ· μολοντοῦ ἐπεθύμου νὰ ευχαριστήσω τὸν σωτῆρά μου . . ." Ὅσον ἐνοχλοῦν καὶ ἀνῆναι ἀπέναντι τοῦ νόμου, αὐτὸς μου ἔσωσε τὴν ζωὴν.

— Ἰδοὺ ἀκούω καὶ ἐκδίνει ἀπὸ τοῦ Κ. διευθυντοῦ ὅστις τώρα θ' ἀνακρίνῃ τὸν Σκέλεθρο· μετ' ὀλίγον θὰ τοῦ πάρω καὶ τοὺς δύο· τὸν μὲν Σκέλεθρον εἰς τὴν εἰσακτὴν τὸν δὲ Μαχαιροβγάλτην εἰς τὴν Λόκκον τῶν Δεοντοῦν. Ἰλπιζώ ἐντοσούτω νὰ τὸν γίνῃ χάρις τις διὰ τὴν γενναίαν του αὐτὴν πράξιν· ἵσως τὸν βάλουν εἰς τὴν θέση τοῦ Σκέλεθρου· νὰ τον κάμουν ἐπιστάτην, ὡς δυνατόν καὶ ἐπιβάλλοντα σέβας πρὸς τοὺς ἄλλους.

Ὁ Μαχαιροβγάλτης, διελθὼν μικρὰν δίοδον πρὸς τὴν κιοίγετα ἢ θύρα τοῦ γραφείου τοῦ διευθυντοῦ, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ὁ Γερμανός.

— Πρόσμενέ με αὐτοῦ, εἶπεν ὁ φύλαξ πρὸς τὸν Μαχαιροβγάλτην· παγαίνω νὰ μοῦ εἰπῇ ὁ Κ. διευθυντής τι θ' ἀποφασίσῃ διὰ τὸν Σκέλεθρο, καὶ ἐπιστρέφω νὰ σ' ἐπαρῶ . . . Ἰδοὺ ὁ νέος μας ἐντοσούτω συνῆλθεν ὁλότελα· ζητεῖ νὰ σ' εὐχαριστήσῃ· καὶ ἔχει δίκαιον, ἐπειδὴ ἂν δὲν ἦσαν τοῦ λόγου σου ἐτελείωνε.

— Ὁ φύλαξ ἀπῆλθεν. Ἡ συσιογνωμία τοῦ Μαχαιροβγάλτου ἦτο περιχαρестаτή· προχωρεῖ λοιπὸν αὐτὸς μετὰ ρυθιρότητας, λέγων — Καλοσπαίδι! καὶ νὰ ἤξευρες τί χαρὰ τὴν ἔχω, ὅπου ἡμπόρεσα καὶ σ' ἔσωσα! — Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Γερμανόν.

Οὗτος, ἀπὸ αἰσθητικῆ ἀκυσίου δυσαρρεσκείας κυριευθεὶς, εἰς τὴν ἀρχὴν ἀπεσφόθη ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀντὶ νὰ δεχθῇ ἀσμένως τὴν χεῖρα τοῦ Μαχαιροβγάλτου· ἔπειτα, σκερθεὶς ὅτι ἐχρεώσται τέλος πάντων εἰς αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον τὴν ζωὴν, ᾗθέλητε νὰ διαρῃσθῇ τὸ κίνημά του ἐκεῖνο. Ἀλλ' ὁ Μαχαιροβγάλτης τὸ παρετήρησεν ἑσφυθρόπασεν, ὁ πτωχὸς, καὶ ὁπισθοπαρήσας τότε καὶ αὐτὸς εἶπε μετὰ πικρίας — "Α! αὐτὸ εἶναι σωστό . . . νὰ μοῦ συμπαθᾷς . . . αὐθεντική . . .

— Ἦξ ἐναντίας, ἐγὼ χρεωστῶ νὰ σοῦ εἶπω νὰ μοῦ συμπαθήσῃς . . . Δὲν εἶμαι κ' ἐγὼ φυλακισμένος ὥσάν ἐσέ; Μοῦ ἔσωσες, ἀδελφέ, τὴν ζωὴν· αὐτὸ πρέπει ἐγὼ νὰ θεωρῶ. Τὸ χέρι σου λοιπὸν δός μου . . . σὲ παρακαλῶ . . . κάμε μου τὴν χάριν . . . τὸ χέρι σου.

— Ὑπολλάτῃ . . . τώρα πλέον ἐτελείωσε . . . Τὸ πρῶτο κίνημα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὅπου κυττάζει κἀνεὶς . . . "Ἄν εἰς τὴν ἀρχὴν μὲν εἶδες εὐθὺς τὸ χέρι σου, θά μοῦ ἔκομνες πολλὴν εὐχαρίστησιν" . . . "Ὅμως τώρα τὸ ἐσυληγορίσθηκα κ' ἐγὼ, καὶ εἶδα ὅτι αὐτὸ δὲν εἶναι πρᾶγμα νὰ γίνῃ . . . "Ὅχι ἐπειδὴ καὶ εἶμαι φυλακισμένος κ' ἐγὼ ὥσάν τὴν αὐθεντικὰ σου, ἀλλὰ — ἐπρόσθεσε μὲ κατήρειαν καὶ δισταγμὸν — ἐπειδὴ καὶ πρὶν μὲ φέρουν ἐδῶ . . . μὲ εἶχαν βάλει . . .

— Τὸ γνωρίζω· μὲ τὸ εἶπεν ὁ φύλαξ, ἐπανελάθεν ὁ Γερμανὸς διακόψας αὐτόν· ἀλλὰ δὲν εἶναι τοῦ λόγου σου ὅπου μοῦ ἔσωσες τὴν ζωὴν;

— Δὲν σοῦ λέγω . . . ἐκεῖνο ἦταν χρέος μου, ἐπειδὴ,

Θαρρεῖς δὲν ἤξεύρω ἐγὼ πῶς ἡ αὐθεντιά σου εἶσαι . . .
ὁ κύριος Γερμανός ;

— Καὶ μὲ γνωρίζεις ;

— Θαρρῶ ! εἶπεν ὁ Μαχαιροβγάλτης ἀναλαμβάνων τὴν οἰκειάν εἰς τὴν αὐτὸν ἀμεριμνησίαν· καὶ μὰ τὴν ζωὴ μου, κακὰ κάμνεις ἂν ὑποθέτης ὅτι ἀπλῶς καὶ κατὰ τύχην εὐρέθηκα μέσα εἰς τὴν Φόρκην . . . Ἄν δὲν σ' ἐγνώριζα . . . δὲν ἤθελα ἐγὼ τώρα νὰ ἦμαι εἰς τὴν φυλακὴν.

Ὁ Γερμανὸς παρετήρησε τὸν Μαχαιροβγάλτην μετὰ βαθείας εκπλήξεως. — Πῶς ; . . ἐπειδὴ μ' ἐγνώρισες εἶσαι τώρα ; . . .

— Ναί, ἐδῶ μέσῃ, εἰς τὴν Φόρκην . . . φυλακωμένος . . .

— Ἦθελα νὰ σ' ἐπίστευα . . . ἀλλὰ . . .

— Ἀλλὰ δὲν μὲ πιστεύεις . . . Αὐτὸ θὰ μοῦ εἰπῇς ;

— Θέλω νὰ εἰπῶ, ὅτι δὲν ἤμπορῶ νὰ ἐννοήσω τινὲς τρόπον ἔγινα ἐγὼ αἷτιος τοῦ φυλακισμοῦ σου.

— Αἱ καλὰ ! ἡ αὐθεντιά σου εἶσαι ὅλος καὶ ὅλος ὁ αἷτιος.

— Καὶ πόθεν αὐτό μου πάλιν τὸ δυστύχημα ; . . .

— Δυστύχημα τὸ λές αὐτὸ τοῦ λόγου σου ! . . . ἐξ ἐναντίας . . . ἐγὼ δι' αὐτὸ σοῦ χρεωστῶ καὶ χάρι . . . Καὶ μεγάλη μάλιστα χάρι . . .

— Πρὸς ἐμὲ χάριν χρεωστεῖς ; . . .

— Λαμπάδα ἔπρεπε νὰ σ' ἀνάψω, ὅπου ἐξ αἰτίας σου ἦλθα καὶ εἶδα καὶ τὴν Φόρκην . . .

— Ἐν ἀληθείᾳ, εἶπεν ὁ Γερμανὸς φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του, δὲν ἤξεύρω ἂν διαρκῇ εἰσέτι ἡ προτέρα ζάλη τοῦ νοός μου, ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον νὰ καταλάβω τί μὲ λέγεις . . . ὁ φύλαξ μὲ εἶπε πρό ὀλίγου ὅτι σ' ἔφεραν ἐδῶ ἐπειδὴ . . . Καὶ ὁ Γερμανὸς ἐδίσταζε νὰ προσφέρῃ τὴν λέξιν.

— Ἐπειδὴ ἐκλεψα . . . πές το νὰ γλυτώνωμεν . . .

Αἱ, ἐκλεψα τῶνόντι . . . ἐκλεψα . . . καὶ ἔσπασα μάλιστα

καὶ παρόθυρο, καὶ διὰ νυκτός, καὶ ἀπ' ὅλα ! ἀπ' ὅλα !
ἀνεκραῖζεν ὁ Μαχαιροβγάλτης βάλων γέλωτα δυνατόν.
Τί χόρτο θέλεις καὶ δὲν ἔβαλα μὲ τὴν πῆττα μου. . .

Ὁ αὐθάδης οὗτος κυνισμὸς τοῦ Μαχαιροβγάλτου ἐπρο-
ξένει κόπον εἰς τὸν Γερμανόν· τὸν λέγει λοιπόν· — Καί
πῶς, φίλε μου . . . σὺ ὁ πόσον γενναῖος . . . σὺ ὁ πόσον
ἀνδρείος, νὰ ὁμιλῇς τοιοῦτοτρόπως ; . . . δὲν γνωρίζεις ὁ-
ποία τρομαρὰ σὲ περιμένει τιμωρία ;

— Καὶ ἂμ' δὲν τὸ ἔξυρῶ; Εἴκοσι χρόνια εἰς τὸ κάτε-
ρ, καὶ θὰ μὲ ἀνεβάσουν καὶ εἰς τὸ τραπέζι, νὰ μὲ καμα-
ρώσῃ ὁ κόσμος ! . . . Ἀλλὰ τί νὰ κάμῃς ; . . . ὑπομονή...
ἀρῶ πλέον ἐπιάσθῃς κἀνείς . . . Ἄχ ! Καὶ νὰ ᾔσαι ἐν-
τοσούτῳ, κύρ Γερμανέ, (ἐπρόσθεσεν ὁ Μαχαιροβγάλτης ἐκ-
φέρων στεναγμὸν προσπεποιημένης θλίψεως) καὶ νὰ ᾔσαι
ἡ αὐθεντία σου ἡ αἰτία ὅλου αὐτοῦ τοῦ κακοῦ ὁποῦ
ἐπαθα ! . . .

— Ἐξηγήσου μου, καθαρώτερα, νὰ σοῦ ἀποκριθῶ . . .
Γέλα ὅσον αγαπᾷς, ἐγὼ θέλω ἐπὶ ζωῆς σ' εὐγνωμονεῖ διὰ
τὴν εὐεργεσίαν τὴν ὁποίαν μ' ἐπροξένησες, εἶπεν ὁ Γερ-
μανὸς περιλύπως.

— Αἶ, νὰ μὲ συμπαθᾷς, κύρ Γερμανέ, ἀπήντησεν ὁ
Μαχαιροβγάλτης σπουδαίως πλέον ὁμιλῶν· δὲν σ' ἀρέσει
νὰ μὲ βλέπῃς νὰ γελῶ δι' αὐτό . . . ἄς λείπουν τὸ λοι-
πὸν τὰ γέλωτα. Τώρα πρέπει νὰ τὰ ταιριάζωμεν, καὶ νὰ
ιδῶ ἴσως σὲ ἀναγκάσω νὰ ζητήσῃς πάλιν νὰ μοῦ δώσῃς
τὸ χέρι σου.

— Δὲν ἀμφιβάλλω· ἐπειδὴ, μολονότι κατηγορεῖται
διὰ βαρὺ ἐγκλημα, τὸ ὁποῖον καὶ μόνος σου ὁμολογεῖς,
μὲ φαίνεσαι ἄνθρωπος μὲ γενναῖα φρονήματα καὶ εἰλικρι-
νής. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀδίκως θὰ σὲ οἰέσθαιαν . . . ἴσως
ἀπὸ φαινόμενα τινὰ σὲ ὑποπτεύονται ἔνοχον . . . ἀλλ' ἔνο-
χος πραγματικῶς δὲν θὰ εἶσαι . . .

— Ὅχι ! ὅσον δι' αὐτὸ ἀπατάσαι, κύρ Γερμανέ, εἶπεν

ὁ Μαχαιροδγάλτης μετὰ σοδαρότητος τώρα πλέον. Εἰς τὴν πίστη μου, σοῦ λέγω, καὶ ἐστὶ νὰ ἰδῇ καλὸ ἐκεῖνος ὅπου μὲ προστατεύει (καὶ ὁ Μαχαιροδγάλτης ἀφῆρσε τὸν σκούφον του), ὅπου τὸν ἐγνώρισα ὅπως ἐγνώρισα τὸν Θεό, ἐκλεψα τῶνόντι διὰ νυκτός, ἀφοῦ ἔσπασα ἓνα παράθυρο, κ' μὲ ἐπικασαν ἐπάνω μάλιστα εἰς τὴν δουλειά, καὶ ὅ,τι ἐκρατοῦσα μὲν τὸ ἐπῆραν.

— Ἀλλ' ἡ ἀνάγκη ἴσως . . . ἡ πείνα . . . σὲ παρεκίνησαν;

— Πείνα, λέγει; εἶχα ἐπάνω μου 120 φράγκα ἰδικά μου ὅταν μὲ ἐπικασαν τὰ ὑπόλοιπα ἐνὸς γραμματίου 1000 φράγκων· ζέχωνα ὅπου ὁ προστάτης ὅπου ὀρίζω καὶ ὁ ὅποιος σημειώσε ὅτι δὲν ἔμαθον ἀκόμη πῶς μὲ ἔχουν εἰδῶ δὲν θὰ μὲ ἀφίσει νὰ πεινάσω ποτὲ . . . Ἀλλὰ κατὰ μιᾶς καὶ σοῦ ἀνάρηρα περὶ τοῦ προστάτου μου. καταλαβαίνει πλέον ὅτι δὲν σοῦ λέγω λόγια· ἐπειδὴ αὐτός, νὰ καταλάβῃς εἶναι νὰ πίπτῃ κἀνείς ἐμπρός του, εἰεὶ ποῦ θὰ περῇ, καὶ νὰ τὸν προσκυνῇ . . . Καὶ μάλιστα νὰ ἰδῇς ἡ αὐθεντιά σου, ὅπου τὰ γροθιοκλήματα ὅπου ἐκατέβασα τοῦ Σκελεθρου . . . εἶναι καθὼς τὰ κατεβάζει κ' ἐκεῖνος . . . τὰ ἔμαθα ἀπ' ἐκεῖνον 'πιτῆδαια καὶ ἀπαράλλακτα . . . Ἐξ αἰτίας του εἶναι ὅπου μοῦ ἤλθεν εἰς τὸν νοῦ νὰ πάγω νὰ κλέψω . . . καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ κοντό; ἂν αὐτὴν τὴν ὥρα ἦς, κ' ἐγλύτωσας ἀπὸ τὸ πνίξιμο, νὰ χρειωστῇς εἰς ἐκείνον τὴν χάρι.

— Ἀλλ' αὐτὸς ὁ προστάτης σου; . . .

— Εἶναι καὶ ἰδικός σου.

— Καὶ ἰδικός μου;

— Ναὶ . . . ὁ κύρ Ροδόλφος σὲ προστατεύει . . . Μὴν ἀκούς ἡ αὐθεντιά σου ὅπου τὸν λέγω κύρ . . . ὑψηλότατο ἔπρεπε νὰ τὸν λέγω . . . ἐπειδὴ καὶ εἶναι πρίγκηπας, ἀκούς . . . ὅμως ἐγὼ ἐσυνήθισα νὰ λέγω κύρ Ροδόλφο, καὶ μοῦ τὸ ἐσυγχώρησε, βλέπεις.

— Ἀπατάσαι, εἶπεν ὁ Γερμανὸς ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀπορῶν· ἐγὼ δὲν γνωρίζω καὶ ἐνὰ πρόκληπα. . .

— Ναί, ἀλλ' ἐκεῖνος σὲ γνωρίζει τὴν αὐθεντιά σου. . . Μὴν τὸ θαυμάζεις αὐτὸ; ἐκεῖνος αὐτὸ τὸ ἐνὶ συνήθεια. Ἀκούει πῶς εἶα, κάποιος καλὸς ἄνθρωπος· ὑποφέρει; ἀμέσως. . . δὲν ἔχει νὰ περάσῃ στιγμὴ, παρὰ, κρακ μία, καὶ τὸν λυτρώνει περνεύς· σοῦ λέγω, ὅπου μὴτε ὁ ἕνας βλέπει τὸν ἕνα, ρήτε ὁ ἄλλος τὸν ἄλλον, παρὰ εἶναι ὡσαν ὅπου πίπτει ἐνα κεραμιδί καὶ σ' εὐρίσκει εἰς τὴν κεφαλή. Τὸ λοιπὸν, μὴ σε μέλῃ καὶ τὸ κεραμιδί αὐτὸ θὰ σ' εὔρει καὶ τὴν αὐθεντία σου σήμερ' αὔριο. . .

— Τὴ ἀλήθεια οἱ λόγοι σου μ' ἐκπλήτουν.

— Καὶ τί ἐπαθες ἀκόμα! ἀμὴ ν' ἀκούσῃς τὰ βαθύτερα! Νὰ ἴδῃς ἐνὸς τί μού ἐκκαμ. . . Μοῦ γὰρ μία θέσι, νὰ πάγω νὰ ζῶ ὅσιν βασιλέας· δὲν σοῦ λέγω τί θέσι. . . τὸ πρᾶγμα καταπνέει εἰς μάκρος. . . ἀλλὰ πιάνει καὶ με στέλλει εἰς τὴν Μαρσαλίαν διὰ νὰ ἐμβῶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς ἕνα καράβι καὶ νὰ πάγω εἰς τὸ Ἀλγέρι. . . Φεύγω τὸ λοιπὸν ἐπὶ τὸ Παρίσι. . . με μία χαρά! ὅστερα ὁμῶς ἤλλαξε τὸ πρᾶγμα. Ὑποθέσας πῶς ἀναχωρεῖς μ' ἕνα ὥραϊο καιρὸ ὁ ἕτερος νὰ ᾔσῃαι γὰρ Θεοῦ. . . τὴν ἄλλην ὁμῶς ἡμέρα σὲ πιάνει μία συννεφία, τὴν ἄλλην ἡμέρα χειρότερη συννεφία. . . ἀπὸ τὸ χειρότερον εἰς τὸ χειρότερον, ὡς ὅπου σκοτινιάζει πλέον ὁ οὐρανὸς καὶ γίνεται μαῦρος, μαῦρος ὅσιν πίσσα. . . Μ' ἐκατάλαβες τώρα;

— Ὅχι, τόσον πολὺ. . .

— Αἶ, στάσου νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ ἀλλέως. . . Ἐχεις καὶ ἐνὸς σκύλον;

— Τί ἐρώτησις παράδοξος!

— Ἐχεις καὶ ἐνὸς σκύλον ὅπου νὰ σ' ἀγαποῦσε καὶ ἐχάθηκε;

— Ὅχι.

— Νὰ καταλάβῃς πῶς ὅταν ἀπεμακρύνθῃς ἀπὸ τὸν
(ΤΟΜΟΣ ΟΓΔΩΔΕΥΤΟΣ)

κύρ Ροδόλφος, ήρουν ἀνέπυγος, αἰθλιος, κακοφύζικος ὡτάν
 ἓνα σκυλο ὁποῦ χάνει τὸν αὐθέντη του . . . Θὰ μού εἶπεις
 ὅτι αὐτὸ εἶναι ζωότῃ α' ἀλλὰ καὶ τὰ σκυλιὰ εἶναι ζῶα,
 βλέπεις, καὶ ὁμοῦς μία φρεν ν' ἀποκητήσουν αὐθέντη, εἴθε-
 μοῦνται παντοτε κοντὰ εἰς τὰ καλὰ κόκαλα ὅπου ἐργα-
 ζοῦν καὶ ταῖς ξυλικαῖς ἀεραὶ ὁποῦ ἐργάζονται. Καὶ νὰ 'ξέμερ-
 πῶς ὁ κύρ Ροδόλφος μὲν ἐβόρει κ' ἐργαζοῦν καὶ ἄτερα παρὰ
 κόκαλα' ἀπὸ πάλαι ἀνθρώπων ὁποῦ ἤκουον γι' ἐκαστὸν κ' ἐργα-
 ζοῦν . . . τὴν αὐτὴν περὶ τὰ γὰρ, μὲν ἔγω μὲν αὐτὴν λέξεις ὁ
 παῦ μού εἶπε . . . Αὐτὸς ὁμοῦς κ' ὅσοι λέξεις, ἦσαν, βλέ-
 πεις, μαρκαῖς.

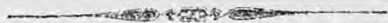
— Καὶ τί λέξεις ἦσαν αὐταῖς; Τί σοῦ εἶπε;

— Μὲν κυττάζης τοῦ λόγου σου τί μού εἶπε πῶς ἐχω
 χαρακτῆ α, ἀκούς, καὶ τινὲς γ' ὅλον ὅπου ἦσαν εἰς τὰ
 κατεργα' ὄχι διὰ κληρὶ τὰ γὰρ . . . ὄχι, ὄχι . . . αὐτὸ
 ποτὲ . . . τί κατὰλαβες ὁμοῦς ὁποῦ ἦσαν χειρότερο . . . εἴχῃ
 σκοτώσει α ὅπου . . . ἑκαστῶτα (εἶπεν ὁ Μαχίανδρος ἄλ-
 της μετὰ φωνῇ βαθείας) ναι, ἐπλάω εἰς τὸ. ἦτορ μου . .
 ἐπειδὴ ἦλουν, μὲ συμπάθει, ἀνὰ θραμμένους ὡτάν το ζῶν
 αὐτὸ νὰ σοῦ κάμω κ' ἐγὼ ὁ πτωχός! . . . πατὴρ μὴτέρα
 δὲν ἐγνώρισα . . . εὐεθλὴκα ὅλον αὐτὸς μὲσα εἰς τοὺς πέν-
 τε δρόμους ἀπὸ μωρὸ παιδί . . . δὲν μού ἐδωκε κατένας
 νὰ καταλάβω μήτε Θεὸς ἂν ὑπάρχει, μήτε διάβολος . . .
 καλὸ ἢ κακὸ δὲν τὰ ἤξευρα. Ἐὰ ποτε μού ἀνεβάνε τὸ αἵ-
 μα εἰς τὰ μάτια . . . ἐδὲλπα τὰ πράγματα κόκκινα . . .
 καὶ αὐτὸ ἐβόρει νὰ κρατῶ μαχαίρι . . . δός του κ' ἐκτο-
 πούσα . . . λόγος σωστός; . . . Ἀμ' κατὰ τὸν διδάκταλο
 'ποῦ κἀθησεῖς τέτοια γράμματα θὰ μάθεις' ὁ λόγος τὸ
 λέγει, βλέπεις . . . Ὅταν ὁμοῦς ὁ κύρ Ροδόλφος μού εἶπε
 . . . πῶς καὶ καλὰ, κατὰ μιᾶς καὶ γ' ὅλην αὐτὴ τὴν κα-
 ταφρόνησιν ὁποῦ μού εἶχεν ὁ κόσμος καὶ τὴν πτώχειά
 μου δὲν ἀπλώσα ποτὲ τὸ χέρι μου εἰς ξένο πρᾶγμα, πα-
 ρὰ ἐπροτιμούσα νὰ δουλεύω ὅπου εὕρισκον δουλειὰ καὶ

ὅτι δουλειὰ εὑρισκα, αὐτὸ ἦτον σημεῖον πῶς εἶχα ἀκόμη χαρακτῆρα, ἀρετὴς, καὶ τιμὴ! . . . αὐτοὶ οἱ λόγοι μ' ἔκαμαν παρρηθὺς ἄλλο νὰ σοῦ πῶ λέγω . . . Βλέπεις κύρ Γερμανέ, εὐθὺς καθὼς ἔλαυσα ἐγὼ ἀπὸ τὸν κύρ Ραδούρο, νὰ μοῦ λέγῃ μ' ἔκρινε τῆς καλῶς εἰρη, ὅτι δὲν ἤκουον τόσο καλὴς ὅσον ἐγὼ εἰναιδέντα . . . μοῦ ἔδωκε μία καρδίαν, μία καρδίαν! . . . ὅπου εἰς ὅπου νὰ εἶπῃς ἄρε σόυσε, μὲ εἶδες κ' ἐγὼνα ἄλλος εἰς ἄλλον . . . καλῆς εἰρη τὰ χαρὰ.

Ταῦτα εἰπὼ ἤκουεν ὁ Γερμανός δὲν γένοιτο νὰ καταλάβῃ πῶς λοιπὸν ὁ Μαχαριόβραλτος ὑπῆρχε τὴν σήμερον φυλακισμένος διὰ κλοπῆν.

— Ὅχι, ἐπέκρινετο ἐν ἐαυτῷ, εἶχε ἀδύνατον αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἐθυστὴν ποιουτοτρόπως εἰς γόας τὰς λέξεις τιμὴ καὶ χαρακτῆρα ἐπρὶς τὸν πόντον τὴν κλοπῆν. περὶ ἧς λαλεῖ μετὰ τοσούτου κυνισμοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΑΠΟΛΥΣΙΣ.

Ὁ Μαχαιροβγάλτης ἐξηκολούθησε, χωρὶς νὰ παυτῇ τὴν ἐκπληξὴν τοῦ Γερμανοῦ. — Τέλος πάντων, ἐκεῖ οὐ ποῦ μ' ἔκαμε τὸ περισσώτερον νὰ θεωρῶ τὸν κύρ Ροδόλφον ὡς ἀνθύμνη μου, καὶ νὰ γίνω ὡς ἀνὴρ σκυλὶ του, εἶναι ὁποῦ μ' ἐπύστησεν ἐμπροστὰ εἰς τὰ ἴδια μου τὰ μάτια. Πῶς γινώσκω ἐκεῖνον, ἠσθάνουμουν μόνον ὅσα μὲ ἤγγιζαν εἰς τὸ περὶ αὐτοῦ ὅμως μ' ἔκαμε κ' ἐνοιωσῃ κατὰ τι μέσα εἰς τὰ φιλοκάρδια . . . Καὶ ὅταν εὗρεθῃκα μακρὰν του, ἐνόμισα πῶς ἡ ψυχὴ μου ἐρυγεν ἀπὸ τὸ κινεῖν. Ὅσον ἐμακρύνουμουν ἀπὸ τὸν τόπον ὅπου ἐκατακοιτοῦσε, ἔλεγε: — Ἐκεῖνος τῶρα ζῇ μίᾳ ζωῇ παράξενῃ! πιάνεται μὲ κατὰ τι κατεργάρηδες (ἐπεὶδὴ γινώσκω κατὰ ἄλλαις του ὑποθεταῖς) ὅπου δέκα φοραὶς τὴν ἡμέραν κινδυνεύει τὸν ἐαυτὸν του . . . Ἐγὼ ἤμποροῦσα νὰ τοῦ χρησιμεύσω πολὺ, ἐπειδὴ, πρέπει νὰ γινώσκῃς πῶς δὲν διαγκάνω κ' ἐγὼ ἀσχημα . . . Ἀλλ' ἔλα πάλιν ὅπου μοῦ εἶπε — Πρέπει, παιδί μου, νὰ κατασταθῇς ὡφέλιμος εἰς τοὺς ἄλλους· νὰ πᾶς ἐκεῖ ὅπου ἤμπορείς νὰ χρησιμεύσῃς εἰς τίποτα. — Ἐγὼ, μοῦ ἤλθε νὰ τοῦ εἰπῶ τότε: — Ἐγὼ, κύρ Ροδόλφον μου, εἰς ἄλλον δὲν ἤμπορῶ νὰ χρησιμεύσω παρά εἰς ἐσένα. — Ἐλα ὅπου δὲν ἐτολμοῦσα! Ἐκεῖνος μοῦ ἔλεγε: — Νὰ πᾶς . . . — ἐπήγαίνα . . . κ' ἐπήγα ὅσα ἤμπορεσα τὴν ἀλήθειαν. Ἀλλ' ὅταν ἤλθεν ἡ ὥρα ν' ἀναβῶ εἰς τὸ καράβι καὶ γυρίζω καὶ βλέπω τὴν θάλασσαν ὅπου ἤθελε νὰ ὑπάρχῃ μετὰξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ κύρ Ροδόλφου . . . χωρὶς ἐλπίδα νὰ τὸν μεταιδῶ ποτὲ . . . Ὅχι, λέγω, ὄχι . . . αὐτὸ δὲν γίνεται. Γυρίζω εἰς τὴν στερεὰ, εὐρίσκω τὸν ἀνταποκριτὴ τοῦ κύρ Ροδόλφου, καὶ τοῦ λέγω, πῶς καὶ καλὰ, δὲν εἶναι

πράγμα νά γίνη. Νά μοῦ δώσης μοναχά, αὐθεντικό, τοῦ λέγω, ὀλίγα χρήματα διὰ νά γυρίσω εἰς τὰ Παρίσια πάλιν . . . Ξεύρω πῶς ὁ κύρ Ροδόλφος θά μοῦ μανίσει, δέν θά θελήσῃ νά με ἰδῇ . . . ἀλλ' ὅς ἦναι . . . ὅτι τὸν ἰδῶ ἐγώ, ὅτι μάθω ποῦ εὐρίσκεται . . . καὶ ἂν ἐξακολουθῇ τὴν ἰδίαν ζωὴν . . . ὅτι προσθίσω νά ἐμβῶ μετὰ τοῦ μαχαιριοῦ ἐνὸς φονεῦ καὶ τοῦ στήθους τοῦ αὐθεντός μου . . . Μακρὰν ποῦ ἐγὼ νά ζήσω δέν ἠμπορῶ . . . Εἶναι κατὰ πρᾶγμα ὅπου με αὖρι κοντά του . . . μόνον δὲς μοῦ νά πάγῃ νά τὸν εὕρω. Μοῦ δίδει λοιπὸν ὅσα μοῦ χρειάζονται, καὶ νά σου καὶ φθάνω εἰς τὰ Παρίσια . . . Βλέπεις, ἀδελφέ, καθὼς ἐρῶμαι μέσα εἰς τὴν πολιτείαν καὶ με κυριεύει ἕως φθόρος . . . Τί τάχα ἐμεῖλλα ν' ἀποκριθῶ εἰς τὸν κύρ Ροδόλφον; . . . Τέλος πάντων λέγω, δέν θά με στήγῃ . . . Παναίτω κ' εὐρίσκω τὸν φίλον του . . . ἕνα ὑψηλόν, φαλακρόν ἄνθρωπον, σωματώδη . . . ἕνα κομμάτι ζαχαρὴ κ' ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος . . . Καίτοι, βλέπω τὸν κύρ Μὲρσ καὶ ἐμβαίνει μέσα . . . Ἄ! εἶπα! αὐτὸς ἔχει ν' ἀποφασισθῇ ἡ τύχη μου· ἡ γλῶσσά μου ἐπιάσθηκε, ἡ καρδιά μου ἐκτυπῶσε ὅσιν τοῦ λαγοῦ . . . Ἢ-λεγα πῶς θά με ξεκουρπίσουν ἀπ' ἐκεῖ κακῶς ἔχοντα . . . Ναι, νά ξεκουρπίσουν! Βλέπεις, σ' ὀρίζω, ἐκεῖνον τὸν καλὸν τὸν ἄνθρωπον καὶ με ὑποδέχεται ὥσάν νά εἶχε νά με ἰδῇ μόλις ἀπὸ τὰ γῆρας, καὶ μοῦ λέγει ὅτι ὁ κύρ Ροδόλφος, ὅχι μόνον δέν θά δυσχερευθῇ, ἀλλὰ μάλιστα ἔχει εὐχαρίστησι καὶ νά με ἰδῇ ἀμέσως . . . Καὶ ὄντως μ' ἐπαίρνει κ' ἐμβαίνωμεν μέσα εἰς τοῦ προστάτου μου . . . Ἀἱ, μωρὲ, ὅταν γυρίζω καὶ τὸν βλέπω . . . ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον μου, καρδιά μαλαμμά καὶ χέρι ποῦ πάγει καπνὸς . . . ἐκεῖνον τὸν τρομερόν ὥσάν ἕνα λεοντάρι καὶ γλυκὺν ὥσάν ἕνα ἄκακο παιδί . . . ἐκεῖνον τὸν πρίγκηπα ὅπου ἔπιασε κ' ἐφόρετε βλουζά ὥσάν ἐμένα . . . διὰ νά μοῦ κατεβάσῃ ταῖς κοπαναῖς ἐκείναις, ταῖς θεοχαλαζιαῖς, ὅπου ἐδόξατα

χλιδαις φορεῖς τὴν Θεὸ πῶς τοῖς ἔραγα . . . βλέπεις, κύρ Γερμανέ, καὶ σὲ ποίουν τὰ δάκρυα, καὶ ἀγχέονα κ' ἐκλαία σὲν τὸ λῆρα . . . Αἱ καὶ αἱ! εἰς τὴν πύκνουν τὰ γέλοια . . . ἐπειθὲ φανεράσω θῶα καὶ κλαίον ἐγὼ τὴ πρόσωπο θὰ τὸ ἔλασμα . . . ὁ κύρ Ροδόλφος γυρῶ καὶ μοῦ κόμει ἴκετα — ἔπεσ-τρέψαι, λοιπὸν, παιδί μου; — Ναί, κύρ Ροδόλφε μου, ἐπεστρέψαι, βλέπεις, καὶ τὰ αὐτὸ συμπαθεῖς, οὕτως δὲν ἤμπορετα νὰ βραστάξω . . . Πάλι μου εἰς τὴν αἰ-τῆ σου εἰς κουρέα νὰ κουρεύω; ἐπείσω, διόρισε τὸ αὐτὸ ἔργον εἶναι καμμάτι ἐξὸ ψωμί ὅπως ἀπὸ κοντά σου νὰ μὴ γῆγω π' ἐν. Ἐν πολὺ ὅπου εἰς πικρα γὰρ εἶναι νὰ μὴ ἀκροάτης εἶαι-τα μου πῶς ἐπὶ τρεῖς . . . — Ὅχι καὶ σὺ, παιδί μου, δὲν κακύνει, ἀλλὰ χαίρω μά-λιστα, ἐπειθὲ μὴ εἶσαι χραιζόμενος. — Χραιζόμενος κύρ Ροδόλφος ἀφίσταξαι ἀπεσις τὰ λοιπὸν, πὶ ἀγαπᾷς Θεός, νὰ πῶσαι ἀπ' ἐπ' αὐτὸν τὸ καμπαναρὶ τῆς Πανα-γίας; — Ὅχι δὲ, ὅχι δὲ . . . παρὰ εἶναι μέσα εἰς τὴν φυλακὴ τῆς φήρας εἰς κακοταθέστατος νέος ὅπου ἀγα-πῶ ὥσαν υἱὸν μου, καὶ τὸν ἐκατηγορεῖσαν ἀδικίως, διὰ ἐ-κλεψῆς ὁμορῶνται Γερμανός, εἶν' εἰς νέος γλυκύς, κάλ-λιστος; ἀλλ' ἀκούω πῶς αἱ ἄλλοι κακοῦργοι μαζὶ μὲ τοὺς ὁμοίους τὸν ἐφυλάκωσαν τὸν ἐχθρεύονται πολὺ δὲν ἤμπορούσας, τοῦ λόγου σου ὅπου γνωρίζεις τὰ τῶν φυ-λακῶν καὶ πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κατεργάροντες, νὰ πᾶς νὰ τοὺς εὗρη μέσα εἰς τὴν φήρα, καὶ νὰ πολεμήτης τάζωντάς τους καὶ χρήματα ἀκόμη, νὰ κάμης μερικοὺς νὰ τὸν ὑπερασπίζονται;

— Πῶς τὴν λοιπὸν εἶναι ὁ γενναῖος καὶ ἀγνωστος αὐτὸς κύριος ὅστις τοσοῦτον διαφέρεται ὑπὲρ ἐμοῦ; εἶπεν ὁ Γερμανός ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον θαυμάζων.

— Θὰ τὴν μάθεις ἴσως ἡ αὐθεντιά σου ὅσον δι' ἐμένα. δὲν ἤξεύρω τίποτε. Διατὶ λὲς μὲ τὸν κύρ Ροδόλφο . . . Ἐνῷ μοῦ ἔλεγεν αὐτὰ, μοῦ ἤλθεν μία ἰδέα, πλὴν μία

τόσον παράξενη, τόσον παράξενη, ὅπου δὲν ἠμπούρεσα νὰ
νὰ γελᾶσω ἐμπροσθέν σου. — Τί ὕψος καὶ γοῦναί μ' ἐρω-
τᾷς. — Εὐλῶ, κύριε Ραδούφου, ἐπειδὴ ἔστοιχα ἔλα ἐνὰ καλὸν
πρόσωπὸν νὰ παρουσιασθῇ ὁ κύριος Γερμανὸς σου ἀπὸ τῆς κα-
κοτυχίας ὅπου μὲν εὐρίσκετο γ' ὠρῆζον κάποιον εἰς τὸν ὁ-
ποῖον θὰ εἶναι εὐτυχία . . . ἐκ μέρους τοῦ, ὅπου κἀνέεις
ὅτι θὰ πλεονέχει καὶ περισσεύει ἀπὸ τῶν κῶν εἰς τὰ ματία
τὸν κύριον Γερμανόν. — Εὐχάρισται τὸν ρεῖται καὶ ἐὰν παλαιὸς
σου γινώσκεις. — Ναι, κύριε Ραδούφου, παλαιὸς ὅπου ἐμαθὴ
πῶς ποῦσαι πάντα τοῦ εἶναι εἰς τὴν θέσιν, ὅπως θὰ γινώ-
σκῃς γρήγορα. — Ὅσον θὰ γινώσκῃς. — Διὰ μὲν οὖν
ἐκ τῶν ἐκ τῶν γινώσκῃς ὑπὸ τῶν χίλια φράγκα τὸ
πῶς εἶναι. — Ναι, κύριε ὁμοῦ . . . ἔπειτα. — Εὐχαριστῶ, κύριε
Ραδούφου, γινώσκω καὶ τὸν κύριον μετὰ εἰς ὅσον ἡμερῶν
ὁ ἀνέστης τὰ ἑκκατὸν ἔκατο μὲν. — Καὶ νὰ με, τὸ ἡμῶν
— Τὸν ἀρχίζω νὰ εἰπῶ . . . ἢ μάλιστα ἀρχίζω νὰ
ποιῶ ἀνεκαστὸν ὁ Γερμανὸς διὰ τὰς βάλαντας εἰς τὰς
πρὸς τῆς σφύρας ἐπὶ τῆς ἐκκατὸν ἔκατο μὲν. — Ὅτι τοῦτο θέλει μ'
ἐλθεῖν εἰς τὴν μου τὴν ζωὴν.

— Ἀκούσε δὲ! . . . ὁ κύριε Ραδούφου μὲν εἶπε πῶς
ἔχω χαλαρῆναι καὶ τιμὴ, ἀκούσε . . . αὐτὰ τὰ λόγια . .
εἰς τὴν αὐτὴν μου, βιέπει, τὰ ἔχω κρεμασμένα σκωλαρι-
α . . . καὶ με καλὴ δίκαια ἡμποροῦσε νὰ μὲν τὰ εἶπῃ
καὶ σήμερ' ἀκούω ἐπειδὴ, ἂν δὲν ἦναι καλῆτερος ἀπ' ὅ, τι
ἦσαν προηγήτερα, χειρότερος ὅπως δὲν ἔγινε.

— Ἀλλ' ἢ κλαπὴ αὐτό! ἂν δὲν τὴν ἐπράξεις, πῶς
ἐφάραν εἰδῶ;

— Πρόσμενε δὲ ν' ἀκούσης. Αὐτὸ εἶναι ἡ κωμῶδια
παγαίνω μὲ τὰ χίλια μου τὰ φράγκα καὶ ἀγοράζω μια
πεφόδουκα μαύρη· ξυρίζω τὰ γενεῖά μου, βάλλω εἰς τὰ
ματία μου πράσινα ὑαλικά, γίνω εἰς τὴν ῥάχι μου ἓνα
μαξιλαράκι, καὶ ὁδὸς ἐγὼ μὲ τὴν καμποῦρά μου γυρίζω
νὰ ζητῶ ποῦ κάμερη δι' ἐνοίκιασμα, χαμηλὴ, εἰς κάμματα

γειτονιά πολυάνθρωπη. Τὴν εὐρίσκω τὸ λοιπὸν κατὰ πῶς τὴν ἤθελα εἰς τὴν ὁδὸν Προδιγγίας, πληρόν μοι ἐμπρὸς ἓνα μηνιάτικον πῶς ὀνομάζεσθαι κύριον Γερμανοῦ. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, παραινῶ εἰς τὸ Ἱερὸν καὶ ἀγοράζω ὅσα σκευὴ μου ἐχρειάζοντο . . . τὰ στέλλω εἰς τὴν κάμερή μου, καθὼς καὶ ἓνα ἀσημένιον δισκοὺς ὅπου ἡγόρασα ἀπὸ τοῦ βουλεβάτου Σαιντ-Δενί, πάντοτε μὲ τὰ φρονήματα τὰ κομπούρικα. Ἐπιστρέφω εἰς τὴν κάμερή μου, βρῆκα ὅλα τὰ πάντα εἰς τὴν τάξιν τους καὶ λέγω τοῦ Θεοῦ μου ὅτι ἀπόψε δὲν θὰ κινηθῶ ἐκεῖ, παρὰ θὰ εἴθω αὖτις τὸ πρῶτον καὶ παίρνω τὸ κλειδί μου. Τα παράθυρα τῆς κάμερῆς μου ἦσαν καλὰ κλεισμένα καὶ γινεῖν. Πρὶν φυγῶ, ἀρῶ τὸ ἓνα χροῖς νὰ τὸ περαντώσω ἀπὸ μέσα. Ὅταν ἦλθεν ἡ νύκτα, περῶ ἀπ' ἐπάνω μου τὴν περὶούλια, τὰ θυρανοῦ-άλια, τὴν καμπούρα, καὶ τὰ φρονήματα μὲ τὰ ὅποια ἐπῆγα καὶ ἡγόρασα τὰ σκευὴ τῆς κάμερῆς μου, τὰ βᾶλλω μέσα εἰς ἓνα σακκί, καὶ τὰ στέλλω τοῦ κύριου Μούρρ, τοῦ φίλου τοῦ κύριου Ρυδὸλφου, παρακαλῶντάς τον νὰ τὰ φυλάξῃ ἀγοράζω αὐτὴν τὴν βλοῦσα ὅπου φρεθῶ, καθὼς καὶ τὸν σκυῖον, παίρνω καὶ ἓνα μακρὸν καὶ δυνατό σιδερον εἰς τὰ χροῖα μου, καὶ εἰς μίαν μετὰ μεσάνυχτα παραινῶ ἀπ' εἴσω ἀπὸ τῆς κάμερῆς μου, εἰς τὴν ὁδὸν Προδιγγίας, καὶ ἐκεῖ τριγυρίζω, προσμένωντάς νὰ περῇ ἡ νυκτοφυλακή, ὅπου τότε νὰ σπάσω τὸ παράθυρό μου καὶ νὰ κάνω πῶς κλέπτω τ' ὅσπινι μου, διὰ νὰ μὲ ἴδωσαν νὰ μὲ πιάσουν.

Καὶ ὁ Μαχαιροβγάλτης εἶδε ἡχοὺς γέλωτος.

— Ἐκατάλαβα! . . . εἶπε ὁ Γερμανός.

— Νὰ ἴδῃς ὅμως τί διαβουλευμένη τύχη, ὅπου ἐπρόσμενα, καὶ ποῦ νὰ περάσῃ νυκτοφυλακή! . . . Εἴκοσι φρονήταις ἂν ἤθελα ἐκλεπτα τὴν κάμερή μου χωρὶς κάνεις νὰ λάβῃ εἶδῃσι. Τέλος πάντων, εἰς ταῖς δύο ὥραις μόλις ἀκούω ἀπὸ μακρὰν τὰ πέταλα τῶν ἀλόγων ἀνοίγω τὸ παράθυρό μου, σπῶ δύο τρία ὑαλιά διὰ νὰ κάμω κρότον

θυθίζω τὰ περιβάζια, περῶ μέσα εἰς τὴν κάμερον, ἀρ-
παζῶ τὸν ἀσημένιον δίσκο, μερικά ἄλλα πράγματα . . .
καλῇ τύχῃ καὶ ἡ νυκτοφυλακὴ ἤκουσε τὸ τριπλὴν τῆς
τῶν τῶν βαλιδῶν . . . ἐπειδὴ, ἴσα ἴσα τὴν ὥραν ὅπου
ἐλάσκειζα τὸ παχὺ μου διὰ νὰ ἐβγῶ ἐξω, με τσα-
κώνει. Κτυποῦν, ὁ θυρωρὸς ἀνοίγει, τὸν ἐσωτὸν πύλιν κα-
τοικεῖ εἰς αὐτὴν τὴν κάμερον, καὶ τοὺς ἀποκρίνεται, ὅτι
πρὸ δυο ἡμερῶν ἦλθε καὶ τὴν ἐπίασεν ἕνας κάποιος κὺρ
Ῥοδόλφος, καμπόρησε, με πράσινα ὑαλῖα εἰς τὰ μάτια.
Εγὼ . . . ποῦ νὰ γνωρίσουν πῶς ἤμουν ὁ ἴδιος, ὅπου το
σῶμά μου ἐμένα ἦταν ἴσα καὶ ὅθι σὰν παλοῦσι ! Ὁμο-
λογῶ τὰ πάντα, καὶ ἰδοὺ μ' ἔφεραν εἰς τὴν ὥρα κὺρ
Γερμανέ, διὰ νὰ σώσω ἀπὸ τὰ ῥόγια τοῦ Σκελεθροῦ τοῦ
νεοῦ ὅπου ὁ κὺρ Ῥοδόλφος μοῦ εἶπε πῶς ἀνὰ πᾶ ὡσαν
παιδί του.

— “Α ! φίλε μου, τί δὲν σὲ χρεωστῶ διὰ τὴν τασὴν
ἀρρώσῳσιν !

— Εἰς ἐμένα δὲν χρεωστᾶς τίποτε . . . εἰς τὸν κὺρ
Ῥοδόλφο νὰ τὰ λές.

— Ἀλλ' ἡ αἰτία τῆς πρὸς ἐμὲ συμπλοκῆς σου ;

— Ἐξάρω κ' ἐγὼ ; αὐτὸ πλέον θὰ σοῦ τὸ εἰπῇ ἐκεῖνος.

— Καὶ τώρα, δὲν γνωρίζει ὁ κύριος Ῥοδόλφος ὅτι σ'
ἔχουν ἐδῶ ;

— Ὅχι, ἐπειδὴ ἴσως ἤθελε μ' ἐμποδίσαι, ἂν τοῦ εἶπα
τὸ παιγνίδι ὅπου ἐστοχάσθηκα . . . καὶ θάρρῶ δὲν τὰ
ἐκκατάφερα κακὰ . . . πῶς ;

— Ἀλλ' ἐκινδύνευσες, ἀδελφέ μου, τὸσαν . . .

— Τί ἐκινδύνευσας ; Τὸ μόνον ὅπου ἐκινδύνευσας ἦταν
ὅπου ἤμποροῦσε νὰ μὴ μ' ἔφεραν εἰς ταύτη τὴν φυλακὴν
παρὰ νὰ μ' ἐστελλαν εἰς ἄλλη . . . ὅμως ὁ κὺρ Ῥοδόλφος
πάντοτε ἤθελε ἐνεργήσαι νὰ μὲ βάλουν ἐδῶ.

— Καὶ τώρα, ὅταν θὰ κριθῇ ;

— Αἶ, καὶ ὅταν κριθῶ τάχα ! παρακαλῶ τὸν κὺρ Μοῦφ

καὶ μοῦ στέλλει πάλιν τὸ σακκί μου, καὶ ἀρχίζω κ' ἐγὼ εἰς τὸν κριτὰς κ' ἐνδύνομαι . . . τὴν καμποῦρα μου, τὰ πράσινα μου τὰ βαλῖα, τὴν περὶ τοῦ καὶ μου . . . καὶ γίνομαι πάλιν κύρ Γραγοράκης . . . Θὰ ἴδουν ὅτι κλέπτῃς ταχύτες καὶ κλεμμένος ἦταν τὸ αὐτὸ πράγμα. Καὶ τότε, τι διατανοῦς νὰ μοῦ κάμουν, ἀρῶ ὅ ἀποδειχθῇ ὅτι ἐκλεψα τὰ ἰδικά μου πάλιν πράγματα ;

— Τωρὸντι, ἐπέσπερον ὁ Γερμανός. — Καὶ πῶς λοιπόν νὰ μὴ μὲ εἴπῃς τίποτε ὅταν ἐμῶντες εἰς τὴν φυλακὴν ;

— Ἐμῶθα ἀμείψω; τὰ τί σοῦ ἐτοίμαζαν καὶ ἡμποῦσα ἂν ἤθελα νὰ τὰ καταδώσω εἰς τὸν διευθυντὴ, πρὶν ἀκόμη ὁ Δριμυξυδὴς ἀρχίσῃ τὸ παραμῦθι τοῦ ἐστοχάσθηκα ὁμῶς . . . νὰ καταδώσω . . . δὲν μοῦ ἤρχονταν . . . ἐπροτίμησα νὰ βάλω ταῖς ἐλπίδαίς μου εἰς τὴν δύναμι τῶν χειρῶν μου ἐπειτα κῦρα καὶ τὴν εὐκαιρίαν νὰ δοκιμασῶ ἂν ἐμαθα νὰ ταῖς κατεδάξω ὥσάν ἐκεῖναις ὅπου μ' ἐκαμαν νὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ γνωρισθῶ πρῶτη φορά μετὰ τοῦ κύρ Ροδόλφου . . . ἐκεῖναις ταῖς φροδραῖς . . .

— Ἀλλ' ἂν ὅλοι ἐχύνοντο ἐπάνω σου, τί ἤθελες κάμει, μόνος ;

— Τότε πλέον ἐφώναζα καὶ ἤρχοντο εἰς βοήθειαν ! Χαίρομαι ὁμῶς πολὺ ὅπου ἤλθε τὸ πράγμα τοιοῦτο τροπῶς . . . καὶ τὸ ἔκαμα σωστό, χωρὶς νὰ μὲ βοηθήσῃ κανένας . . . διὰ νὰ τὸ λέγω καὶ εἰς τὸν κύρ Ροδόλφου . . .

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσέρχεται μετὰ σπουδῆς εἰς τὸ δωμάτιον ὁ φύλαξ. — Κύριε Γερμανέ, ἡ γλίγωρα ἐλθετε εἰς τοῦ Κ. διευθυντοῦ . . . ζητεῖ νὰ σᾶς ὁμιλήσῃ . . . καὶ σὺ, παιδί μου Μαχαιροβγάλτη, κατέβα εἰς τὸν Δάκκον τῶν Λεόντων. Θὰ διορισθῇς ἐπιστάτης· ἐπειδὴ ἔχεις ὅλα τὰ προσόντα ὅσα χρειάζονται πρὸς τοῦτο.

— Δὲν εἶναι ἄσχημη δουλειά· καλὴτερα λοχαγὸς παρὰ στρατιώτης.

— Θα μὲ δώσεις τώρα πλέον τὸ χέρι σου; εἶπεν ὁ Γερμανός.

— Ναί, ναί, κύρ Γερμανέ! φέρε, φέρε. Ἀμὴν πρέπει δὲ τώρα, ἡμεῖς!

— Θα βλέπομεθα συχνά; τώρα ὅπου εἶμαι ὑπὸ τὴν παρασπίσιν σου, δὲν ἔχω πλέον κανένα φόβον· θα καταλάινω πολλάκις ἀπὸ τὴν κάμερὴν μου νὰ περιπατῶ εἰς τὴν αὐλὴν καὶ νὰ σὲ βλέπω.

— Μὴ σε μέλῃ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς θὰ σὲ βλέπουν ὅλοι τοὺς καὶ θὰ φεύγουν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. . . . Πιστον, ἡξυνεῖς καὶ θὰ σε παρακαλέσω· νὰ πιάσῃς τοῦ λόγου σου ὅπου εὐρεῖς καὶ γράφεις νὰ γράψῃς οὐκὲν αὐτὴν τὴν ἱστορίαν τοῦ σου διηγηθῆκα, καὶ νὰ τὴν στείλῃς τοῦ κύρ Ροδόλφου, διὰ νὰ μὴν ἔχῃ πλέον καμμίαν ἀνησυχίαν διὰ λόγου σου, καὶ διὰ νὰ καταλάβῃ διὰ ποίαν αἰτίαν μ' ἔχουν ἐδῶ· ἐπει-
— ἂν τοῦ εἰπὸν πῶς ὁ Μαχαιροβγάλτης ἐκλεψε καὶ τὸν εὐαγγέλιον φυλακῇ. . . . διάτανε! . . . δὲν μοῦ φαίνεται ὅτι καλὸν . . .

— Ἡσύχατε. Ἐγὼ ἀπόψε θὰ γράψω πρὸς τὸν ἀγνω-
στον μου προστάτην· αὐριον μὲ λέγεις τί ἐπανωγράμμα νὰ βάλω, καὶ στέλλομεν τὴν γραφὴν. Ἐχε υγιείαν, ἡσυχίαν μου! . . . εὐχαριστῶ χεῖράς σου! . . .

— Εἰς τὸ καλὸν, κύρ Γερμανέ! — Καὶ ὁ Μαχαιροβγάλτης ἠκολούθησε τὸν φύλακα.

Ὁ Γερμανὸς εἰσῆλθεν εἰς τοῦ διευθυντοῦ. Ὅποια ὑπῆρ-
ξεν ἡ ἐκπληξίς του! . . . εὗρεν ἐκεῖ τὴν Γελασίαν . . . τὴν Γελασίαν ὠχρὰν, συγκεκινημένην, δακρυόεσαν, καὶ ὁμοῦς μειδιῶσαν ὑπὸ τὰ δάκρυά της· ἡ φυσιογνωμία της ἐμαρ-
τύρει χαρὰν, θυμῆδιαν τινὰ ἀπερίγραπτον.

— Ἐχω, κύριε, νὰ σὰς δώσω μιαν καλὴν εἰδήσιν, εἶ-
πεν ὁ διευθυντὴς πρὸς τὸν Γερμανόν. — Τὸ δικαστήριον ἀπέφηνεν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ δίκης ἐναντίον σου. . . . Κατὰ συνέπειαν τῆς παραιτήσεως καὶ μάλιστα τῶν ἐξῆ-

νέπεων τὰς ὁποίας ἐδωκεν ἐκεῖνος ὅστις σὰς ἐνῆγε, λαμβάνω τὴν διαταγὴν νὰ σὰς ἀπολύσω ἐν τῷ αἵμα ἐλευθέρων.

— Κύριε . . . τί λέγετε ; . . . εἶναι δυνατόν . . .

Ἡ Γελασίνα ἤθελ' ἵνα ὁμιλήσῃ ἀλλ' ἡ σφυδρὰ συγκινήσεως τῆς τὴν ἐμποδίσας· ἄλλο δὲν ἡδυνήθη εἰμὴ νὰ καμῇ πρὸς τὸν Γερμανὸν διὰ τῆς κεφαλῆς τῆς ἐν νεύμα καταρατικόν, συναπτουσα ἐνταυτῷ τὰς χεῖρας.

— Ἡ δεσποσύνη εἶχεν ἔλθει ἐδῶ ὀλίγον μετὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν μοὶ ἐνεχειρίσθη τὸ περὶ ἀπολύσεώς σας διάταγμα, ἐπρόσθεσεν ὁ διευθυντής. Ἐξ ἐπιστολῆς τινος αυτατακτικῆς ὑποκειμένου τὰ μέγιστα ἰσχυροῦ, τὴν ὅποιαν μοὶ ἔφερεν ἡ ἴδια, εἶδον, κύριε, μὲ ὅποιαν θελξικάρδιον ἐπροσώσω σὰς ἐπεριποιεῖτο φυλακισμένον ὄντα. Ἐστειλά τριπλὸν μετὰ πλειστής μου χαρᾶς νὰ σὰς κραῶσαι, βεβαιῶς ὅτι θὰ νομιστε μέγα εὐτύχημα τὸ νὰ προσφέρετε πρὸς τὴν δεσποσύνην τὸν βραχίονά σας διὰ νὰ ἐξέλθετε ἐντεῦθεν ἀμφοτέρω ὁμοῦ.

— Ὁνειρόν ! . . . εἶναι ὄνειρον ! . . . εἶπεν ὁ Γερμανός. Ἄ ! κύριε . . . ἡ τόση καλωσύνη σας ! . . . Συγχωρεῖσθε ἂν ἡ ἐκπλήξις . . . ἡ χαρὰ μ' ἐμποδίζουσιν τοῦ νὰ σὰς ἐκφρασθῶ ὅσα ὤφειλα . . .

— Ἀμ' ἐγὼ, κύριε Γερμανέ, ὅπου δὲν εὐρίσκω λέξεις ἐκανάς ! ὑπέλαβεν ἡ Γελασίνα. Φαντασθῆτε τὴν χαρὰν μου ὅταν, ἀρού ἐφυγα καὶ σὰς ἄφησα ἡῶρα τὸν φίλον τοῦ κυρίου Ροδόλφου νὰ μὲ προσμένῃ . . .

— Πάλιν αὐτὸ τ' ὄνομα ! Ροδόλφος πάλιν ! εἶπεν ἐκθαμβὸς ὁ Γερμανός.

— Ναι, τώρα πλέον ἡμπορῶ ὅλα νὰ σὰς τὰ εἰπῶ ὑπερὰ σας τὰ διηγοῦμαι . . . Μοῦ λέγει λοιπὸν ὁ Κ. Μούρφ. « Ὁ Γερμανός εἶν' ἐλεύθερος· λάβετε μίαν γραφὴν διὰ τὸν Κ. διευθυντὴν τῆς φυλακῆς ὅταν φθάσῃ ἐκεῖ, θὰ ἔχη τὴν διαταγὴν τοῦ ν' ἀπολύσῃ τὸν Γερμανόν, καὶ θὰ ἡμπορεῖτε νὰ τὸν πάρετε καὶ μαζῇ σας. » Δὲν ἡμποροῦσα

αὐτὸ πιστεύω καὶ ὁμῶς ἦτον ἀληθεύτατον. Τρεφε-
νοὶπὸν εὐθὺς, πιάνει ἓνα ὄχιμα . . . ἐρχομαι . . . καὶ τότε
εἶναι κάτω καὶ μᾶς περιμένει . . .

Ἀς φαντασθῇ πλέον ὁ ἀναγνώστης τὴν ἀγαλλίαν
τῶν ἁγίων ἐραστῶν ὅταν ἐξῆλθον ἐκ τῆς Φορκυῆς, καὶ τὴν
ἐσπεραν τῆς ὁππῃαν ἐπεράσαν εἰς τὴν μικρὴν θάλασσαν τῆς
Γαλασκυῆς, τὴν ὅπου οὖν οὖν ὁ Γερμανὸς ἀρῆκεν εἰς τὰς
ἐνδεκα ὡρὰς καὶ ἐπῆγε ὁ ἀναγνώστης εἰς μετρίον τι ξενόδο-
χεῖον, ὅπου κατέλυσε.

Ἀς ἀνακεφαλαιωσώμεν τώρα ἐν ὀλίγαις λέξεσι τὰς
πραγματικὰς ἢ θεωρητικὰς ὁδοὺς, τὰς ὁποίας ἐπυροπαθήσα-
μεν νὰ καταστατήσωμεν ψηλαφῆτας εἰς τὸ τοῦ ἐν ταῖς
φιλακαῖς ρέον ἐπεισοδίον μας τοῦτο.

Εὐδαιμόνες θέλομεν λογισθῇ ἂν ἠδυνάσθημεν ν' ἀπο-
δείξωμεν:

Ὅτι ἀεπαρκὲς, ἀνωφελὲς καὶ κινδυνώδης ὁ συμφο-
ραλισμός.

Ὅτι δυσαναλογίαι ὑπάρχουσιν μεταξύ τῆς ἐκτιμήσεως
καὶ τῆς ποινῆς ἐγκλημάτων τινῶν (ὡς τὴν οἰκιακὴν κλο-
πὴν καὶ τὴν κλοπὴν μετὰ τῆς συντρίψεως) καὶ τῆς
πλάτμελῆμάτων τινῶν (ὡς καταχρᾶσθαι τῆς ἐμπιστο-
σύνης).

Καὶ ὅτι εἶναι ὑλικῶς ἀδύνατον εἰς τὰς πτωχὰς τοῦ
λαοῦ κλάσεις νὰ καρποῦνται ἀπὸ τῶν πολιτικῶν νομῶν
ἐκργετήματα.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΟΓΔΟΥ ΤΟΜΟΥ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ΑΠΟΚΡΥΦΑ.

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΞΥΗ.

(EUGÈNE SUE.)

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

Ι. ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ ΣΚΥΛΙΣΣΗ.

ΤΟΜΟΣ Θ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τύποις Ι. Α. ΒΡΕΤΟΥ.

1868.

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

8381
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νορία, ένας άνθρωπος τῇ ἀληθείᾳ σεβάσμιος, ὅταν ἔρευ-
γεν ἤκουσα νὰ λέγῃ πρὸς ἕνα ἄλλον ἱερέα ὅστις ἦτο μαζὶ
του· « Α ! ὁ κύριος Ἰάκωβος Φεράνδος εἶναι τὸ πρωτότυ-
πον τῆς ἐπὶ γῆς ἀγαθοεργίας καὶ γενναιοδωρίας . . . »

— Τίς ; ὁ εφημέριος τὸ εἶπεν αὐτό ; μόνος του ; . .
ἀπλῶς ;

— Ὅτι ὁ Κ. Φεράνδος εἶναι τὸ πρωτότυπον ; . .

— Τῆς ἀγαθοεργίας καὶ γενναιοδωρίας ; τὸν ἤκουσα
μὲ τ' αὐτία μου.

— Τότε, κύριε μου, δὲν καταλαμβάνω διὰ βολὴν ἀπὸ
αὐτῶν ὁ εφημέριος αὐτὸς εἶναι τῶν ἄντι ἄξιος τῆς φήμης
τὴν ὅποιαν χαίρει . . . ἅγιος ἄνθρωπος τῶν ὀντι . . .

— Λοιπὸν αὐτὸς δὲν ἐμπορεῖ βεβαίᾳ νὰ ψευδῆται καὶ
ὅμως νὰ πιστεῇ τις ὅτι ὁ παραυθέντης μας εἶναι ἐλεη-
μων καὶ γενναιοδωρος . . .

— Ἄν ἐγίνε τίποτε θαῦμα . . . Ὁ Κ. Φεράνδος γεν-
ναιοδωρος, αὐτὸς ! . . ὅστις κ' ἕνα αὐγὸ ἦτο καλὸς νὰ τὸ
κουτεῦσῃ !

— Ἀλλὰ, κύριοι, τὰ δύο φράγματα τὰ ὅποια μᾶς δίδει
εἰς καθένα διὰ πρόγευμα, τὰ λησμονεῖτε ;

— Αὐτὸ μὴν τὸ παρατηρῆς . . . ἔτυχε, καθὼς συμ-
βαίνει νὰ ἐκβάλλῃ κἀνεῖς ἐν ἀπύσχημα εἰς τὴν μύτην . .
μία περίστασις.

— Ναί, πλὴν, ἐξ ἄλλου μέρους, ὁ ἀρχιεραφεύς μὲ
εἶπεν ὅτι πρὸ τριῶν ἡμερῶν ὁ παραυθέντης ἐξέδωκε δια-
φόρους συναλλαγματικὰς μεγάλων ποσοτήτων ἐπὶ τοῦ
βασιλικοῦ Θεσαυροφυλακίου, καὶ ὅτι . . .

— Τί ; — Λέγε λοιπὸν . . . πῶς σιωπᾷς ; . . .

— Εἶναι μυστικόν.

— Τόσον τὸ καλῆτερον . . . ἀφοῦ εἶναι μυστικόν.

— Λόγον τιμῆς ὅτι δὲν θὰ τὸ εἰπῇτε ; . . .

— Νὰ χαροῦμεν τὰ παιδιὰ μας ὅλοι μας, δὲν τὸ
λέγομεν.

— Ναι, ναι, νά τὸ μάθωμεν ἐνθυμηθῆτε, κύριοι, τί ἐ-
 — μεγαλοπρεπῶς καὶ ὁ ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων πρὸς
 — δαγὴν τῆς Βενετίας, ἐνώπιον τῶν αὐλικῶν τοῦ ὄλων
 — διαζόντων.

Πᾶς γραφεύς, ὅταν γυμνῇ μυστικόν τι τοῦ παρόντος.

Πρέπει νὰ τὸ μετατρέψῃ εἰς φανερόν.

— Αἰ, ἐκατάλαβα . . . πάλιν μὲ τὰς παρομιίας τοῦ
 — ἑρχεται ὁ Καλαμέλας.

— Αἱ παρομιίαι, κύριοι, εἶναι ἡ σοφία τῶν ἐθνῶν. καὶ
 — τοῦτο μάλιστα απαιτῶ αὐτὸ τὸ μυστικόν νὰ τὸ
 — ὦμεν.

— Αἰ. ἀφήστε αὐτὰ, νὰ ζῆτε . . . σὰς λέγω, ὁ ἀρχι-
 — μὸς ἐβούλησε νὰ μὴν τὸ εἰπῶ εἰς κανένα . . .

— Ναι, ἀλλὰ ὅθεν σὲ εἶπε, μὴν τύχη καὶ τὸ διακοι-
 — νῆς εἰς ὅλον τὸν κόσμον;

— Καλὲ ἀφήσετέ τον κ' ἐκεῖνος φλέγεται νὰ μᾶς τὸ
 — χωρὶς τὰς παρακινήσεις σας.

— Ἴδου! ὁ Κ. Φεράνδος πωλεῖ τὸ ὑπουργεῖόν του,
 — μάλιστα τὸ ἐπώλησε καὶ εἰς τώρα . . .

— Ἀληθινά! — Ἴδου μια εἰδησις ἀπὸ τὰς ἀπρο-
 — κήτους! . . .

— Θάμα! — Τεράστιον! . . .

— Καὶ ἤμπορῶ νὰ ἐρωτήσω χωρὶς νὰ σὰς φανῶ φρε-
 — νῶς ποῖος φορτονεταὶ τὸ φορτίον ὅπου ξεφορτώνεται ὁ
 — αὐθέντης;

— Ὡ! ἀνυπόφορος ὅπου καταντᾷ, καψο-Καλαμέλα,
 — αὐτὰ σου τὰ λογοπαιγνία!

— Ἐύρω κ' ἐγὼ εἰς ποῖον τὸ πωλεῖ, τὸ ὑπουργεῖόν του;

— Φαίνεται ὅτι σκοπεύει νὰ χαρῇ καὶ κάμποσον τὴν
 — ἡμέραν.

— Καλὰ θὰ κάμῃ . . . ἀφοῦ βροντᾷ . . .

— Καὶ εἶναι καὶ μοναχὸς ὥσάν τὸ κούτσουρο . . . χωρὶς
 — γέ.τιαν.

— Βροντά, λέγει! Ὁ ἀρχιγρῶς εἶπεν ὅτι πρέπει νὰ ἔχη παράνω ἀπὸ ἓνα μιλλιόνι, μαζὶ δηλαδὴ μὲ τὴν ἀξίαν τοῦ ὑπουργείου του.

— Ἐνα μιλλιόνι ... δὲν εἶναι τόσον ἀγ.λυκο πρᾶγμα.

— Εἰς τὴν Βόρσα λέγουν ὅτι ἐκέρδισε πολλὰ! ἔξοδετε τὰ ἐντιμα ἐκεῖνα παιγνίδια πῶς ἀναδιθάζουν ἐνιστο τοὶ ἄνθρωπον.

— Ἐπειτα ἐξοῦσε καὶ μὲ τὴν γλίσχρότητα.

— Ναί, ἀλλ' αὐτοὶ οἱ γλίσχροι ὅπου βλέπετε, σταν ἀρχήσουν μίαν φορὰν νὰ ἐξοδεύουν, τί ἔχουν νὰ κάμνουν ἐμπρὸς των οἱ ἄσωτοι!

— Διὰ τοῦτο κ' ἐγὼ εἶμαι τῆς γνώμης τοῦ Καλαμῆνα ὅτι ὁ παραινέτης μας ἀπεράτισε νὰ τὸ ρεῖψῃ ἀπὸ τὸ ἔξω τοῦ.

— Καί, μὰ τὴν ζωὴν μου, ἂν δὲν εὕρῃ τὴν εὐμορριανήν, νὰ χωθῇ ὅλος εἰς τὴν ἡδυπάθειαν, θὰ τὸν εἰπῶ ... δὲν ἡξεύρω τί ἐπειδὴ ... ἔχει τοὺς τρόπους ...

— Δὲν ἡξεύρω τί κάθεστε καὶ λέτε! ὁ ἄνθρωπος φανταίνεται κατ' αὐτὰς ἄξιος ἐλέους, καὶ σεῖς φλυαρεῖτε κουκκία.

— Ἐγὼ, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θαυμάζω εἶναι αὐτὸς ὁ νεὺς ἐπιστήθιος φίλος του, ὅστις δὲν λείπει ἀπὸ πλησίον τοῦ στιγμῆν.

— Ὡσὰν νὰ μοῦ ἐρχεται νὰ πιστεύσω ὅτι αὐτὸς ὁ καινούριος φίλος εἶναι κασπὸς ὀλισθήματος τινὸς τοῦ ὁποῖον ἔκαμιν ἴσως ὁ Κ. Φεράνδου εἰς τὴν αὐγὴν τοῦ βίου.

— Τὴν εἶπες δα τώρα! ... Ὁ ἀγνώριστος αὐτὸς κληρὸς εἶναι υἱὸς τοῦ Κ. Φεράνδου ... ἐνῶ εἶναι γεροντότερος ἀπὸ τὸν Κ. Φεράνδον!

— Ἐ! καὶ τέλος πάντων τί κάμνει!

— Πῶς! τί κάμνει ... ὁ υἱὸς νὰ ᾔῃαι γεροντότερος τοῦ πατρός;

— Καὶ βέβαια. τί; ... ἀφοῦ εἶναι γεροντότερος ...

λοιπὸν φαίνεται ὅτι αὐτὸς ὑπέπεσεν εἰς τὸ ὀλισθημα· ἄρα εἶναι πατήρ τοῦ Κ. Φεράνδου ἀντὶ νὰ ᾔῃαι υἱὸς τοῦ.

— Εἰς τὴν ζωὴν σου, μὴν κάθησαι καὶ τὸν ἀκούεις· ἔξουσι, ὅτι ὅταν ἀρχίσῃ τὰς ἀνοησίας τοῦ, μίαν ὥρα εἶναι καλὸς νὰ λέγῃ . . .

— Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι δὲν μ' ἀρέσκει τελείως ἡ μορφή αὐτοῦ τοῦ νέου φίλου, καὶ ὅτι στιγμὴν δὲν φεύγει ἀπὸ πλησίον τοῦ Κ. Φεράνδου. Εἰς τὸ σπουδαστήριόν τοῦ μαζῇ, εἰς τὴν τράπεζαν μαζῇ . . . παντοῦ .

— Ἐγὼ, μὲ φαίνεται ὅτι δὲν τὸν βλέπω τώρα πρῶτον σφοδρὰν αὐτὸν τὸν ξένον.

— Καλ' ἐπαρτηρήσετε καὶ ἓνα ἄλλον ἀκούη, μὲ μεγάλους μυστακὰς καὶ συμπεριφορὰν στρατιωτικὴν, ὅστις πρὸ τινων ἡμερῶν ἐρχεται τακτικὰ σχεδὸν κάθε δύο ὥρας καὶ ζητεῖ τὸν ξένον . . . διὰ τοῦ θυρωροῦ ; . . . Ὁ ξένος καταβαίνει, συνομιλεῖ μίαν στιγμὴν μὲ τὸν μυστακάτορ, ὅστις ἔπειτα φεύγει, καὶ νὰ σου τον πάλιν μετὰ δύο ὥρας.

— Ναί, ναί, τὸν εἶδα κ' ἐγὼ . . . Μάλιστα νὰ ἰδῇς ὅτι, ἀναχωρῶν, ἀπῆλπησα ἔξω εἰς τὸν δρόμον καὶ ἓνα δύο οἱ ὅποιοι ἐφαίνοντο ὡσὰν νὰ ἐπαρφυλάτταν τ' ὁσπίτι . . .

— Περί τούτων πάντων ὁ ἀρχιγραφεὺς μας βέβαια θὰ ἔχῃ ιδέαν, ἀλλὰ κάμνει τὸν διπλωμάτην . . .

— Ἀλλὰ, τῶνόντι, ποῦ εἶναι τὸν ; τώρα ἦτον ἐδῶ . . .

— Ἐπῆγεν εἰς τῆς κομῆστῃς Μὰκ Γρηγορίου, τὴν ὁποίαν εἶχαν κτυπήσει· φαίνεται ὅτι ἐξῆλθεν αὐτὴ πλέον ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Σήμερον τὸ πρῶτ' ἐμήνυσε νὰ ὑπάγῃ ἀφουκτως νὰ τὴν εὕρῃ ὁ παραυθέντης, ἀλλ' αὐτὸς ἔστειλε τὸν ἀρχιγραφέα εἰς τὸν τόπον τοῦ.

— Κατ' αὐτάς, ἀληθινὰ, πολὺ βάρος ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὸν ἀρχιγραφέα ! σχεδὸν δὲν προφθάνει νὰ φάγῃ ! ἀφ' οὗτου μάλιστα ἀντικατέστησε καὶ τὸν Γερμανὸν ὡς ταμίαν !

— Εἶπες τὸν Γερμανόν· καλὲ, δὲν εἶδετε καὶ ἐν ἄλλῳ ἀπὸ τ' ἀκατανόητα! Ὁ Κ. φεράνδος, διὰ νὰ ἀπολυθῇ πάλιν ὁ Γερμανὸς ἐκ τῆς φυλακῆς, εἶπεν ὅτι ἔκαμε ἰσχυρὸς εἰς τὸν λογαριασμόν του, καὶ ὅτι ἔῤῥε τὰ χρήματα τα ὁποῖα ἐζήτει ἀπὸ τὸν νέον.

— Καλὰ λοιπὸν ἔλεγα ἐγὼ· ἐνθυμεῖσθε; . . . ὅτι ὁ Γερμανὸς εἶναι ἀνίκανος διὰ τοιοῦτον ἐγκλημα;

— Καὶ ἰδὲ νὰ δυσφημηθῇ ὁ νέος πόσον! . . . Ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν του ἤθελα ζητήσαι ἀποζημίωσιν παρὰ τοῦ Κ. φεράνδου.

— Τοῦλάχιστον ἔπρεπε νὰ τὸν λάβῃ πάλιν πλῆκτον τοῦ ὡς ταμειν, ὥστε ν' ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ Γερμανὸς ἦν ἀθῶος.

— “Ἐν ἀμάξῃ, κύριοι, ἐν ἀμάξῃ! εἶπεν ὁ Καλχημαὶ κύπτων εἰς τὸ παράθυρον. Παράφέρει ὀλίγον ἀπὸ τὸν γρησπυλάτον ὄφρον ἐκεῖνον τοῦ Σαίντ-Ραυλ . . . πῶς; ὀλίγον.

— Καὶ ποῖος εἶναι μέσα;

— Στάσου δά! . . . “Α! ἕνα μαῦρο φουστάνι.

— Γυναῖκα! γυναῖκα! . . . νὰ τὴν ἰδοῦμεν. . .

— Καλὲ τί γυναῖκα! Εἶναι ὁ ἐφημέριος, κ' ἐπῆρε τὸ ῥάστο του διὰ φουστάνι μαῦρο. . .

— Ὁ ἐφημέριος; ὁ ἅγιος αὐτὸς ἄνθρωπος ὅπου ἐλέγετε;

— Ναί, ναί· πιστεύσέ το, φίλε μου· δὲν εἶναι ἱκανὸς τῆς αὐτῆς. . . “Ἄν ὅλοι οἱ ἱερεῖς μας τὸν ὠμοῖάζαν. . . δὲν ἤθελεν ὑπάρχει ἄνθρωπος ἀνευλαβῆς εἰς τὸν κόσμον.

— Σιωπὴ! ἀνοίγουν τὴν θύραν.

— Εἰς τοὺς τόπους σας! εἰν' ἐκεῖνος! — Καὶ οἱ γὰρ φοεῖς ὅλοι κύψαντες πρὸς τὰ γραφεῖά των ἤρχησαν νὰ προσποιῶνται ὅτι ἐργάζονται μετὰ σπουδῆς.

Ἡ ὥχρὰ τοῦ ἱερέως τούτου μορφὴ ἦτον ἰλαρὰ καὶ σοβαρὰ συγχρόνως· νοήμων καὶ σεβασμία· τὸ βλέμμα τοῦ ἐμπλεων πρᾶφότητος καὶ εἰρήνης.

Σταύσωμεν εἰπεῖν ὅτι, διὰ τὴν ἀδολότητα τῆς ψυχῆς
αὐτοῦ, ὁ ἐξαίρετος οὗτος ἱερεὺς ἠπατάτο ἀπὸ τὴν ὑποκρι-
νὴν τοῦ Ἰακώβου Φεράνδου.

— Εἶναι, ἀγαθοὶ μου φίλοι, ὁ Κ. Φεράνδος μέσα εἰς
τὸ σπουδαστήριόν σου; ἠρώτησεν ὁ ἱερεὺς.

— Μάλιστα, ἅγιε ἐρημέριε, εἶπεν ὁ Καλαμιέλλας ἀνε-
νευρόμενος μὲ σέβας. Καὶ ἤνοιξε πρὸς τὸν ἱερέα τὴν θυραν
τοῦ ματιοῦ τινός.

Ἀκούσας ὁ ἱερεὺς μέσα εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ Φε-
ρανδου ὀμιλίας σφοδράς, διὰ νὰ μὴν ἔλθῃ ἀκουσίως του
μέξιν εἰς τὴν κατὰληψίν του, ὠδεύεν ἐν τάχει πρὸς τὴν
θυραν, τὴν ὁποίαν καὶ ἔκρουσε. — Κιςέλθετε, εἶπε φωνή
τις ἐν ᾗ διακρίνετο κάλλιστα προφορὰ ἰταλική.

Καὶ ὁ ἱερεὺς ἐβρέθη ἐνώπιον τοῦ Πολυδώρη καὶ τοῦ
Ἰακώβου Φεράνδου.

Εἶχον δικαίον οἱ γραφεῖς νὰ λέγωσιν ὅτι ὁ παρυθέν-
της τῶν ἐφαίνετο χροῶν τὰς πύλας τοῦ θανάτου. Κατέ-
στη ἀγνώριστος σχεδόν. Μολονότι τὸ πρόσωπόν του ἦτο
φορικῶδες τὴν ἰσχνότητα καὶ πελιδνὸν ὡστὴν πτώματος,
τὰ προέχοντα τῶν παρειῶν του μᾶλα ἐχρωμάτιζεν ἐρυ-
θρίασίς τις πυρετικὴ· σχεδὸν ἀδιακόπως τὸν κατεῖχε
τρόμος τις νευρικός, διακοπτόμενος ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀπὸ σπα-
σμωδικούς τινας τιναγμούς· αἱ λειπόσαρκοί του χεῖρες
ἦσαν ῥυπαραί καὶ καίονταί· αἱ μεγάλαι πράσιναί του δι-
σπτραι ἀπέκρυπτον ὀφθαλμούς· αἱματηρούς, ἀναπέμποντας
σοφῶδες πῦρ ἀπὸ θερμῆν δεινὴν πηγάζον· ἐνὶ λόγῳ,
τὸ ἀπαίσιον αὐτὸ προσωπεῖον ἐπροδίδε τὴν πρόοδον ὑπο-
κώφου καὶ ἀδιακόπου μαρασμοῦ.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Πολυδώρη παρίστανεν ἀπ' ἐναντίας
πικρίαν δριμυτάτην, εἰρωνεῖαν ψυχροτάτην· μαλλία πυρρὰ,
πολυπληθῆ, μὲ λευκάς διεσπαρμένα πολλαχοῦ τρίχας,
ἱστεφάνωναν τὸ ῥυτιδωμένον καὶ ὠχρόν του μέτωπον·
οἱ ὀφθαλμοὶ, διαφανεῖς καὶ ὡς ὁ βήρυλλος πρασινώτατοι

(ΤΟΜΟΣ ΕΝΝΑΤΟΣ).

2

ὀφθαλμοί του, ἦσαν πλησιέστατοι πρὸς τὴν καμπύλην μύτην του· τὰ στόμα του, τὰ χεῖλη λεπτότατον καὶ πρὸς τὰ ἑσω ῥέπον, ὅλον παρίστανε τὸν σαρκασμὸν καὶ τὴν μοχθηρίαν. Κατάμαυρα ἐνδεδυμένος ὁ Πολυδῶρς, ἐκάθητο πλησίον τῆς γραφικῆς τραπέζης τοῦ Φερράνδου. Εἰς τὴν θέαν τοῦ ἱερέως ἀνηγέσθησαν ἀμφότεροι.

— Πῶς ἐπεράσατε, ἀγαθὲ μου κύριε Φερράνδε; εἶπεν ὁ ἐφημέριος μετὰ μερίμνης προθύμου. Εἰσθε καλῆτερα;

— Πάντοτε τὸ ἴδιον, ἄγιε ἐφημέριε· ὁ πυρετὸς δὲν θέλει νὰ μ' ἀφήσῃ, ἀπῆντησεν ὁ συμβολαιογράφος· ἡ ἀυπνία μὲ κατατῆκει. Γεννηθῆτω τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου!

— Ἀλλὰ παρατηρήσατε, ἄγιε ἐφημέριε, ἐπρόσθεσεν ὁ Πολυδῶρς μετὰ συντριβῆς, πόσον εὐσεβῶς ὑπείκει ὁ ἄριστός μας φίλος εἰς τὰς βουλὰς τοῦ Θεοῦ! Πάσχων, ἀλλοῦ δὲν εὕρισκει παρηγορίαν εἰμῇ εἰς τὰς ἀγαθοεργίας τὰς ὁποίας πράττει γενναίως. . .

— Δὲν εἶμαι ἄξιος τοιούτων ἐπαίνων, σὰς παρακαλῶ ἀφήσατε· εἶπε ξηρῶς ὁ συμβολαιογράφος μόλις ἰσχύων νὰ ὑποκρύψῃ κεκρατημένον τινὰ θυμὸν καὶ ἀπέχθειαν. Εἰς μόνον τὸν Ἰησοῦν ὑπόκειται ἡ ἐκτίμησις τοῦ καλοῦ καὶ κακοῦ· ἐγὼ εἰμ' ἓνας ἄθλιος ἁμαρτωλός. . .

— Ὅλοι ἁμαρτωλοὶ εἴμεθα, ὑπέλαβεν ἱλαρῶς ὁ ἱερεὺς· ἀλλὰ δὲν εἴμεθα ὅλοι καὶ ὡς τὴν εὐγενεῖαν σας ἐλεήμονες· κατα κακὴν τύχην. Σπανιώτατοι εἶναι τὴν σήμερον οἱ ὡς ὑμᾶς ἀποσπώμενοι ἀπὸ τὰ γῆινα ἀγαθὰ ἵνα μεταχειρισθῶσιν αὐτὰ τοσοῦτον χριστιανικῶς. . . Ἐχετε πάντοτε τὸν σκοπὸν ἐκεῖνον. . . ν' ἀποποιήσῃτε τὸ ὑπουργεῖόν σας ἔπω; δοθῇτε ἀποκλειστικῶς εἰς τὰ ψυχωφελῆ ἔργα;

— Ἀπὸ τὴν προχθές, ἄγιε ἐφημέριε, τὸ ἐπώλησα εἰς ἄλλον τοῖς μετρητοῖς, πρᾶγμα σπάνιον· ἀλλὰ παρέβλεψα εἰς τὴν τιμὴν καὶ διὰ τοῦτο· ἡ ποσότης λοιπὸν αὕτη, συμπασσώμενη μὲ τὴν λοιπὴν χρηματικὴν περιουσίαν μου, δύναται νὰ ἐπαρκέσῃ πρὸς σύστασιν τοῦ δημοσίου κατα-

στήματος περί οὐτᾶς ἀνέφερα, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ σχέδιον κατέστρωσα μάλιστα καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τὸ καθυποβάλω ὑπὸ ὄψιν σας . . .

— ὦ! φίλε μου, ἀγαθὲ μου φίλε! εἶπεν ὁ ἱερεὺς μετὰ βῆθος καὶ σεπτοῦ θαυμασμοῦ· οὐδεὶς ποτε ἐπραξε τοιοῦτον μέγα καλὸν μὲ τὴν ἀπλότητά καὶ ἀφέλειαν! Ἐπαναλαμβάνω ὅτι οἱ ἄνθρωποι ὡς ὑμᾶς εἶναι σπανιώτατοι τὴν σήμερον εὐλογημένε!

— Εἶναι σπανιώτατοι, ἀγίε ἐφημέριέ μου, εἶπεν ὁ Πολυδώρης μὲ μειδιάμα εἰρωνικὴν φυγὸν τὴν προσοχὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἱερέως, ἐπειδὴ ὀλίγοι κατέχουν ὡς ὁ Κ. Φεράνδος οὐρὸν μὲ τὸν πλοῦτον καὶ χριστιανικὴν τσαούτην ἀρετήν.

Εἰς τὸν νέον καὶ σαρκαστικὸν αὐτὸν ἐπαινον, ἡ χεὶρ τοῦ συμβολαιογράφου συνεσπάσθη ἀκουσίως τοῦ ὑπὸ τὰς ὑπόπτας αὐτοῦ ἐξηκόντησε πρὸς τὸν Πολυδώρην βλέμμα ἐμπλεων λύσσης.

— Πλέπετε, ἀγίε ἐφημέριε, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ὁ ἐπιστήθιος φίλος τοῦ Ἰακώβου Φεράνδου· ἔχει πάντοτε τοὺς νευρικοὺς τοῦ σπασμοῦ, καὶ ὁμῶς κάμμιαν θεραπείαν δὲν θέλει νὰ κάμῃ . . . Με καταθλίβει . . . γίνεται τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ δήμιος . . . Ναι, τὸ λέγω καὶ ἐμπρὸς εἰς τὸν ἄγιον ἐφημέριον, φίλε μου· γίνεσαι δῆμιος τοῦ ἑαυτοῦ σου.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους τοῦ Πολυδώρη, ὁ συμβολαιογράφος ἐρρίγησε πάλιν σπασμωδικῶς, ἀλλ' ἡσύχασεν ἐκ νέου.

* Ἄν ἦτον ἄλλος τις παρὰ τὸν ἱερέα τοῦτον, ὀλιγώτερον δηλαδή ἀπλὸς ἄνθρωπος, ἤθελε βεβαίως παρατηρήσει ἐκ τῶν ὧσων ἐλέγχθησαν, καὶ μάλιστα ἐκ τῶν κατόπιν λεχθησομένων, ὅτι ἡ φωνὴ τοῦ Φεράνδου εἶχε τι δυσανάσχετον καὶ πικρὸν· διότι κρίνομεν περιττὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι θέλῃς τις ἀνωτέρα τῆς ἰδικῆς του, ἢ τοῦ Ροδόλφου θέλῃς, ἐν λόγῳ, ἠνάγκαζε τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν εἰς λόγους καὶ πράξεις ἐκ διαμέτρου ἀντικειμένους εἰς τὸν ἀληθῆ.

χρακτῆρά του. Διὸ καὶ ἐνίοτε, ἀπὸ ἐσχάτην κεντούμενος στενοχωρίαν, ἐκινεῖτο ὁ συμβολαιογράφος ν' ἀποστατήσῃ ἐκ τῆς ἰσχυρᾶς καὶ κρυφίας ταύτης ἐξουσίας, ἀλλ' ἐν βλέμμα τοῦ Πολυδώρου κατεσιγαῖε τὴν ὁρμὴν ταύτην· τότε δὲ συγκεντρώων εἰς ἓνα στεναγμὸν ἀγανακτήσεως τὰ προδρότερα μένεα, ὁ Φεράνδος ὑπερῆρεν ἐκὼν ἀέκων ζυγὸν τὸν ὅποιον δὲν ἠδύνατο νὰ συντριψῇ.

— Ναι, ἄγχι ἐφημέριέ μου, ἐπανελάβεν ὁ Πολυδώρος, ὅστις ὡς φαίνεται ἀπεφάσισε νὰ ἐπιβάλῃ μαρτύριον εἰς τὴν συνένοχόν του· νὰ τὸν ἀποθάνῃ μὲ χειτήρια βελόνης, κατὰ τὸν κοινὸν λόγον. Ὁ δυστυχὴς μας φίλος ἀμελεῖ πολὺ τὴν υἱεὶάν του... Παρακινήσατέ τον καὶ ἡ πανοσιότης σας νὰ κυττάξῃ ὀλίγον καὶ τὸν ἑαυτὸν του, ἂν ὄχι χάριν αὐτοῦ, τοῦλάχιστον χάριν τῶν φίλων του καὶ τῶν πενήτων τοὺς ὁποίους περιθάλλει...

— Ἀρκεῖ!... ἀρκεῖ!... εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος μὲ ὑπόκωφον φωνήν.

— Ὅχι, δὲν ἀρκεῖ, τέκνον κύριε Φεράνδε, εἶπεν ὁ ἱερεὺς ἐν κατανύξει· ἡ ζωὴ σου, τὴν σήμερον, τέκνον, εἶναι καὶ ζωὴ ἐκείνων εἰς τοὺς ὁποίους εἶσαι ὑποστήριγμα· λοιπὸν δὲν εἶναι δίκαιον νὰ τὴν παραμελήσῃς. Θα εἶναι δεκα ἔτη ἀφ' οὗ σὲ γνωρίζω, καὶ ποτὲ δὲν σὲ εἶδα ἀσθενῆ· ἀλλὰ πρὸ ἐνὸς ἡδὴ μηνὸς κατέστης ἀγνωρίστος. Ἔχω ὀλίγας ἡμέρας νὰ σὲ ἰδῶ καὶ βλέπω σήμερον μίαν μεταβολὴν εἰς τὸ πρόσωπόν σου ἣτις ἐκπνέει ροδὸν... δι' ὄνομα Θεοῦ, διὰ τὴν υἱεὶάν σου νὰ ρροντίσῃς, τέκνον Φεράνδε...

— Σὺ εἰμ' εὐγνώμων, ἄγχι ἐφημέριε, διὰ τὴν ὁποίαν βλέπω μέριμνάν σας περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' ὅμως δὲν εἶμαι καὶ εἰς τόσον ἐπικίνδυνον κατάστασιν ὅσον ὑποθέτετε.

— Ἀφ' οὗ λοιπὸν εἶσαι τόσον ἰσχυρογνώμων, ὑπέλαβεν ὁ Πολυδώρος, θὰ εἰπῶ κ' ἐγὼ εἰς τὸν ἅγιον ἐφημέριον ὅλα... Γνωρίζω ὅτι σὲ ἀγαπᾷ, σὲ ὑπολήπτεται καὶ σὲ τιμᾷ

ἀλλὰ ὡς ἀκούσῃ καὶ τὰ ἑαυτοῦ εὐεργετήματα· νὰ μάθῃ καὶ τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς νόσου ἣτις σ' ἐκυρίευσεν;

— Ἄγιε ἐφημέριε, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος· με ἀνυπόμονον, σὺ παρεπλάσα νὰ ἔλθω διὰ νὰ σὰς γνωστοποιήσω σφοδρὰ μου τινὰ σπουδαῖον, καὶ ὅχι διὰ νὰ ἀκούσῃς τὸν λόγον μου ἀπ' ἐδῶ, νὰ με πλέκῃ γελιοπορεπῶς τοιαύτη ἐργασία.

— Ἄκουσον νὰ σε εἰπῶ. Φεράνδης· γνωρίζεις ὅτι ἐγὼ ὅταν ὁ Διὸς θέλῃς δὲν θέλῃς πρέπει νὰ με ἀκούῃς... εἶπεν ὁ Πολυδώρης θεωρῶν ἀσχετὰ μνηστὴ τὸν συμβολαιογράφον.

Οἷτος ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς· ὁ δὲ Πολυδώρης ἐξηκολούθη.

— Πραγματοῦσατε ἴσως, ἄγιε ἐφημέριε, ὅτι τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς νευρικῆς ἀσθενείας τοῦ Φεράνδου ἐράνησαν ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴ σκάνδαλον τὸ ὅποιον ἡ Λουΐζα ἀπελθὼν ἐπροξένησεν εἰς τὸν οἶκόν του.

Ὁ συμβολαιογράφος ἐξήγγισεν. — Γνωρίζετε λοιπόν, ἄγιε, τὸ ἐγκλήμα τῆς ἀθλίαις ἐκείνης νέας; κινήσεν ἀνταρῆς ὁ ιερεὺς. Ἰσὼ ἐνόμιζα ὅτι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν αὐτὴς ἀπερχομένη εἰς Παρίσιον.

— Μάλιστα, ἄγιε ἐφημέριε, ἀλλ' ὁ Φεράνδης μου διηγήθη τὰ πράγματα, καθὼς εἰς οἶκον τοῦ στενόν, εἰς κτῆρον τοῦ ἐπειδὴ ἀποδίδει ὅλην σχεδὸν τὴν ἀγορὰν τοῦ ἡμερινοῦ ἐρεθισμῷ τῶν νεύρων τοῦ εἰς τὴν ἀγανάκτησιν τὴν ὅποιαν ἐκθάνθη ἰδὼν τὴν ἀπειρωμένην ἐκείνην τῆς Λουΐζης... Αὐτὸ ἀκόμη δὲν εἶναι τίποτε· ὕστερόν ἀπὸ οὗτο συμβαίνει ὁ ἄσθρως θάνατος μιᾶς γραίας ὑπηρετρίας ἣν ὅποιον εἶχε πολλοὺς χρόνους μαζὶ του...

— Τῆς κυρᾶ Σεραφίνης; εἶπεν ὁ ιερεὺς διακόπτων τὸν Πολυδώρον· τὸ ἔμαθα, ἡ ταλαιπώρος ἐπνίγη εἰς τὸν ποταμόν ἐξ ἀπροσεξίας... βέβαια, καὶ πρέπει ἐκ τοῦ θανάτου οὗτου νὰ ἔλαβε καιρίαν λύπην ὁ Κ. Φεράνδης, ἐπειδὴ

δέκα ἔτη τὴν εἶχε πλεονεξίαν του κατὸν ἐδούλευτε καθ' ὅλα μὲ πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν πάλιν . . . Ταῦτα τιμοῦν καὶ τὸν οἰκοδεσπότην καὶ τὸν ἱπέρτερον . . .

— Ἅγιε ἐφημέριε, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος, σὰς παρακαλῶ, ἀφήσετε κατὰ μέρος τὴν περὶ αἰμάτων μου ὁμιλίαν αὐτὴν . . . μὲ φέρετε εἰς ἀμνηχανίαν . . . μοῦ προξενεῖται κόπος.

— Καὶ τίς λοιπὸν θέλεις νὰ τὰ εἶπῃ ὡς τὰ πρᾶγματα; μήπως σὺ; ὑπελάθην εὐνοϊκῶς ὁ Παλουδῶρης ἀκούσετε, ἅγιε ἐφημέριε, ἔτι ἄλλο ἀσυγκρίτως μεγαλῆτερον ἐπαίνου ἄξιον ἴσως δὲν γνωρίζετε ὅποια τις ὑπεράστικα κεντικατέστησε παρὰ τῷ Φερρανδῷ τὴν Λουίζαν καὶ τὴν κυρὰ Σεραφίναν ἴσως δὲν ἐμάθετε πόσα ἔκαμε καὶ δι' αὐτὴν τὴν πτωχὴν Κησίλην . . . ἡ νέα του αὐτῇ ὑπηρετρία ὠνομαζέτο Κησίλη, ἅγιε ἐφημέριε . . .

— Ὁ συμβολαιογράφος, καὶ ἀκουσίως του, ἐσκήρτισεν ἐπὶ τῆς καθέδρας αὐτοῦ· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξήστράξαν ὑπὸ τὰς διόπτρας του, ἐρυθρίασας δὲ φλογερὰ διεχύθη ἐπὶ τῆς πελιδνῆς του ὄψεως.

— Σιῶπα, σιῶπα! ἀνέκραξεν ἐγειρόμενος. Μὴ ἄλλη λέξιν μὴ! . . .

— Ἐλα, ἔλα, ἡσύχασε, τέκνον, εἶπεν ὁ ἱερεὺς μετὰ πραότητος· κάμμιαν νέαν πάλιν ἀγαθοεργίαν θὰ μάθωμεν; . . . τὸ κατ' ἐμὲ ἐγκρίνω καθ' ὅλα τὴν ἀθυροστομίαν ταύτην τοῦ φίλου σου . . . Τῶνόντι, δὲν ἐγνώρισα αὐτὴν τὴν ὑπηρετρίαν, ἐπειδὴ ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἐλευσίαν της εἰς τοῦ Κ. Φερρανδου τὸν οἶκον, τὸν εἶχον κυριεύσει τέσσας ἀσχολίαι, ὥστε μὲ ἄκραν μου λύπην εἶδα ὅτι πναγκάσθη νὰ διακόψῃ πρὸς καιρὸν τὰς σχέσεις μας.

— Ἦτο πρόφασις ὅτι εἶχεν ἀσχολίας πολλὰς· αὐτὸ εἶπε διὰ νὰ κορύψῃ, ἅγιε ἐφημέριε, ὡς καὶ εἰς τὴν πανοσιότητά σας, τὸ νέον εὐεργέτημά· του διὰ τοῦτο, μολονότι περσάζεται ἀπὸ τὴν πολλὴν του μετριοφροσύνην, εἶνα

ἀναγκασμένονά με ἀκούη, καὶ τώρα νά σᾶς τὰ εἰπῶ ὅλα ἐγὼ, ἐπανεῖλαθεν ὁ Πολυδώρης μειδιών.—Ὁ Φεράνδος ἐσιώπησεν, ἐστήριξε τοὺς βραχίονας ἐπὶ τῆς γραφικῆς τραπέζης του, καὶ ἐκρύψε τὸ μέτωπον εἰς τὰς χεῖράς του.

— Ὁ Φεράνδος πανοσιῶτατε (ἐπανεῖλαθεν ὁ Πολυδώρης ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἐφημέριον, ἀλλὰ τονίζων, ὡς οὕτως εἰπεῖν, ἐκάστην φράσιν διὰ βλάβματός του εἰρωνικοῦ ἀκοντιζομένου πρὸς τὸν συμβολαιογράφον) ὁ φίλος μας ἀπ' ἐδῶ, εὔρεν εἰς τὴν νέαν ὑπηρεσίαν του προτερήματα ἐξαιρετα . . . μεγάλην σεμνότητα . . . ἀγγελικὴν γλυκύτητα . . . καὶ πρὸ πάντων εὐλάβειαν πλείστην. Προσέτι, παρατήρησεν ὅτι ἡ νέα αὐτῇ . . . διότι ἦτο νέα κατεύθυνεστάτη, —δὲν ἦτο διὰ ὑπηρετικά, καὶ ὅτι πληροῦν τῆς αὐστηροτέρας ἠθικῆς εἶχε καὶ γνώσεις ὑγιεῖς καὶ μάθυσιν ποικίλην . . .

— Αὐτὰ ὅλα τὰ ἡγνόουν ἐγὼ, εἶπεν ὁ ἱερεὺς ἐνδιεγερόμενος. Ἀλλὰ τί ἔχεις, τέκνον Φεράνδε; φαίνεσαι πάσχων.

— Ναί, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος σπογγίζων τὸν ψυχρὸν ἰδρώτη ὅστις κτέρρεεν ἐκ τοῦ προσώπου του, διότι ἡ ἐσωτερικὴ του ἀγωνία ὑπῆρχε δεινὴ, ἔχω ὀλίγην ἡμικρανίαν· πλὴν θὰ εἶναι περαστικὴ.—Ὁ Πολυδώρης ἀνέστειλε τοὺς ὤμους ὑπομειδιών.

— Σημειώσατε, ἄγιε ἐφημέριε, ὅτι ὁ Φεράνδος εἶναι πάντοτε τοιοῦτος ὡςάκις ἀποκαλύπτῃ τις ἐνώπιόν του τας μυστικὰς ἀγαθουργίας του· κατ' εὐτυχίαν ἰδοὺ ἐγὼ· πρέπει νά τὸν ἀποδοθῇ ὁ δίκαιος ἔπαινος. Ἄς ἐλθωμεν ἐκ νέου εἰς τὴν Κησὶλην. Καὶ αὐτὴ ἐπίσης ἐμάντευσε τὴν ἔξοχον καρδίαν τοῦ Φεράνδου· καὶ ὁπόταν αὐτὸς τὴν ἠρώτησε περὶ τοῦ παρελθόντος βίου της, τὸν εἶπεν εὐληκρινῶς ὅτι ξένη, ἄπορος, καὶ καταντήσασα ὡς ἐκ τῆς διαστροφῆς τοῦ ἀνδρός της εἰς τὰ ἔσχατα, ἐθεώρησεν ὡς εὐτύχημα οὐράνιον τὸ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἀνθρώ-

που ὡς τὸν Φεράνδον σεβασμίου. Εἰς τὴν θείαν τηλικαύτης σημασίας καὶ εὐαγγελικῆς ἀνοχῆς, ὁ Φεράνδος ἀμέσως ἔγραψεν εἰς τὴν πατρίδα τῆς νᾶ τὸν πληροφορησάμενος περὶ τῆς νέας ταύτης· αἱ πληροφορίες τὰς ὁποίας, ἔλαβεν ἐκεῖθεν ἦσαν αἰσιώταται καὶ καθ' ὅλα συνάδουσαι μετὰ ὅσα ἐλητηγήθη περὶ ἐαυτῆς εἰς τὸν οἶκον μας· τότε βέβαιος ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου... δὲν ἐκινδύνευεν ὁ σπορος νὰ πέσῃ ἐπὶ πετρῶν, ὁ Φεράνδος κύλισσεν τὴν Κησικὴν ὡς πατὴρ... καὶ τὴν ἀπέστειλε πάλιν εἰς τὴν πατρίδα τῆς μὲ ποσότητα χρημάτων ἱκανὴν νὰ ἐκασφαλίσῃ εἰς αὐτὴν ἐν εὐτυχέστερον μέλλον. Δὲν προσθέτω οὔτε λέξιν ἐγὼ ἐπαινοῦ δια τὸν οἶκον μας... τὰ πράγματα ὑπάρχουσι πλέον εὐγλωττα ἀπὸ τοὺς λόγους μου.

— Εὐγε, ὑπέρευγε... ἀνέκραξεν ὁ ἱερεὺς μετὰ συντριβῆς.

— Ἀγίε ἐφημέριε, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος μὲ φωνὴν βροχεῖαν καὶ ὑπόκωπον· δὲν ἐπεθύμουν νὰ καταχρησθῇ τὰς πολυτιμίας σας στιγμὰς, ἀρκούν τὰ ὅσα ἐλέχθησαν περὶ ἐμοῦ, σὰς παρακαλῶ χρειὰ νὰ συσχεθῶμεν περὶ τοῦ πράγματος διὰ τὸ ὅπου ὅς σας παρακάλεσα νὰ ἔλθετε.

— Ἔστω· οἱ μετρίφωνες ἄνθρωποι ὑπαρασπτόνται ἢ ἀκούουν τὸν πρὸς αὐτοὺς ἀφειλόμενον δικαίον ἐπαινον· λοιπὸν ἄς ἀκούσωμεν τὴν σκοπούμενην νέαν ἀγαθοεργίαν σας λησμονοῦντες ὅτι ταύτην πράτετε υμεῖς. Πρὶν ὅμως, ἐπιθυμῶ νὰ σὰς εἰπῶ τί ἐπράξα περὶ τῆς υποθέσεως ἥν μ' ἐπεφορτίσατε. Παρακατεθέσα, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας, εἰς τὴν τράπεζαν τῆς Γαλλίας, καὶ ὑπὸ τ' ὄνομα μου, τὴν ποσότητα τριακοσίων χιλιάδων φράγκων ἅτινα ἀνήκουν εἰς τὴν χώραν Δε-Φερμόντ... μολονότι καὶ εἰς τὰς χεῖράς σας ἂν ἔμεναν ἦσαν ἐπίσης ἀσφαλῆ... .

— Σὰς εἶπα, ὑπέλαβεν ὁ Φεράνδος, ὅτι ἡ θέλησις ἐκείνου ὅστις κατεκράτει αὐτὰ τὰ χρήματα εἶναι τοιαύτη· νὰ παρακατατεθῇ εἰς τὴν τράπεζαν. Λοιπὸν ἄς γινῇ ὡς βέλει. Ὁ ἄνθρωπος, βλέπετε, ἤλθεν εἰς αἰσθασιν διὰ τὸ

ὅποιον ἔπραξεν ἀδίκημα· δὲν εἶναι μικρὰ ἢ γενναϊότε-
ρα τριακοσίας χιλιάδας φράγκων νὰ τῆς ἀποδώσῃ αὐτοπρο-
αίρετως, ὅτι τερα ἀφ' οὗ εἶχαν γίνεαι πλέον ἰδικαί του ! . . .

— Ὁ ἄνθρωπος, ὡς φαίνεται, μετενόησεν. . . Ὁ Θεὸς
πλέον . . .

— Ἐν ἄλλο ἤθελα νὰ σᾶς παρακαλέσω, ἅγιε ἐρημέ-
ριε. Γνωρίζετε ὅτι τὸ ἀτόπημα ἐκεῖνο τῆς Λουίζης Μορέλ
ἐπραξένησεν εἰς τὸν δυστυχῆ πατέρα τῆς τόσῃ αἰσθήσιν,
ὥστε ὁ ἄνθρωπος ἐγίνετο περᾶρρον. . . Ἡ πάλιν ἐλθὼς λοι-
πὸν οἰκογένειά του ἐκινδύνευε ν' ἀποθάνῃ τῆς πενίας,
στερηθεῖσα τοῦ μόνου στηρίγματός της. Κατ' εὐτυχίαν
ἡ Θεοῦ Πρόνοια ἤλθεν εἰς βοήθειάν της . . . καὶ . . . ὁ
αὐτὸς ἐκεῖνος . . . ὅστις ἀποδίδει αὐτορρημίως τὴν παρα-
κατ' ἤλκεν τῶν τριακοσίων χιλιάδων φράγκων, φρονῶν
ὅτι μὲ τοῦτο μόνον δὲν ἀποπλύνει τὸν ῥύπον του, τὴν
τοιαύτην . . . κατάχρησιν τῆς πρὸς αὐτὸν . . . ἐμπιστο-
σύνης . . . μὲ ἠρώτησεν ἂν γνωρίζω δυστυχῆ τινα ἀξιὸν
ἐλευθ. διὰ νὰ τὸν ἀνακουρίσῃ. Τὸν ἐσύστησα λοιπὸν τὴν
οἰκογένειαν τοῦ Μορέλ, καὶ μ' ἔδωκε μίαν ποσότητα χρη-
μάτων, τὰ ὅποια τῶρ' ἀμέσως θέλω σᾶς μετρήσῃ, διὰ νὰ
σᾶς παρακαλέσω ν' ἀποκτήσετε δι' αὐτῶν εἰς ὄνομα τοῦ
Μορέλ ὑποστατικὸν τι δίδον εἰσόδημα ἐτήσιον δύο χιλιά-
δων φράγκων . . .

— Ἀλλ' ἄπαρῶ, εἶπεν ὁ Ιερεὺς, διατί τάχα νὰ μὴν
ἐπιρρητίσῃ διὰ τοῦτο τὴν εὐγενεῖαν σας, ἀλλὰ μεταχει-
ρίζεται τρίτον πρόσωπον !

— Αὐτὸς στοχάζεται ὁρθῶς ὅτι ἡ ἀγαθοεργία του
αὕτη θέλει προσκτήσῃ διπλὴν ἀξίαν . . . θέλει, διὰ νὰ εἶπω
οὕτω, ἀγιασθῇ . . . ἅγιέ μου πάτερ . . . διαβιβαζομένη
οὕτω διὰ τῶν σεβασμίων σας χειρῶν . . .

— Πρὸς τοῦτο δὲν ἔχω τί ν' ἀποκριθῶ· μάλιστα λοι-
πὸν νὰ ζητήσω πούθενά κανέν ὑποστατικὸν τοιοῦτον.
Ἐγὼ ἐντοσούτῳ εἶμαι τῆς ιδέας ὅτι καὶ ἡ εὐγενεῖα σας

δὲν πρέπει νὰ συνηργήσετε ὀλίγον πρὸς τὴν θεχρέστον ταύτην πράξιν.

— Τίποτε ἄλλο δὲν ἔκαμα, ἅγιε ἐφημέριέ μου, παρὰ μόνον ὅτι τὸν εἶπα τὴν οἰκογένειαν τοῦ Μορέλ . . . νὰ εἰσθε βέβαιος ἀπεκρίθη ὁ Φεράνδος.

— Τώρα, ὑπέλαβεν ὁ Πολυδώρης, νὰ ἰδῇτε, ἅγιε ἐφημέριε, μέχρι τίνος βαθμοῦ ὁ ἀγαθὸς μας φίλος ἐνεβάρυνεν εἰς τὴν φιλανθρωπίαν, ν' ἀκούσετε νὰ σᾶς ἀναγνώσῃ τὸ σχέδιον τὸ ὁποῖον κατέστρωσε δι' ἓν κατὰστημα φιλανθρωπικὸν τὸ ὅπαιον θέλει συστήσῃ ἐξ ἰδίων του· τὰ τῆς καταβολῆς χρήματα ὑπάρχουν ἐκεῖ, εἰς τὸ ταμεῖον του ματρητά· ἀπὸ γῆς ὅμως τὸν ἦλθε μία ἰδέα ὑπὲρ ἀνθρώπων· ἂν δὲν ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ σᾶς τὴν εἴπῃ ὁ ἴδιος θέλω τὸ κάμει ἐγὼ . . .

— Καλὲ μὴν τὸν ἀκούετε, πανοσιώτατε, ὑπέλαβεν ὁ Φεράνδος· ἰδοὺ τί εἶναι. Ἔστοχάσθην . . . ὅτι εὐαγγελικώτερα θέλω πράξῃ . . . ἂν αὐτὸ τὸ κατὰστημα γίνῃ ὑπ' ἄλλου παρὰ τὸ ἰδικόν μου ὄνομα.

— "Εἰ ἄλλ' ἢ τὴν τὴν πάλιν ταπεινώσεις, τέκνον μου, καταντᾷ ὑπερβολή. Εἶναι δίκαιον, δικαιοτάτον νὰ σεμνύνεσαι εἰς τὸ φιλανθρωπικὸν αὐτὸ κατόρθωμά σου, σχεδὸν ἔχεις χρέος νὰ τῇ δώῃς τ' ὄνομά σου . . .

— Μολοντούτο, ἅγιε ἐφημέριε, προτιμῶ νὰ μείνω ἄγνωστος. Ἐἰ ἐλπίζω εἰς τὴν ἀγαθωσύνην σας νὰ ἐπιστατήσῃτε πλέον ἢ πανοσιότης σας εἰς ὅλα ἀπαιτοῦνται φυλάττων τὴν τελειοτέραν ἐχεμυθίαν περὶ τοῦ ὀνόματός μου. Θέλετε φροντίσει καὶ περὶ τοῦ προσωπικοῦ τὸ ὁποῖον θὰ ὑπηρετεῖ εἰς αὐτὸ τὸ κατὰστημα· μόνον τὸν διευθυντὴν θέλω διορίσει ἐγὼ, καὶ ἓνα φύλακα.

— Ἔστω, τέκνον μου. Ἔστω . . . Δόξα σοι ὁ Θεός! . . . τοιαῦτοι ἄνθρωποι ἐπὶ γῆς! . . .

— Τώρα, ἅγιε ἐφημέριε, ἂν ἔχετ' εὐχαρίστησιν, ὁ φίλος μου ἀπ' ἐδῶ νὰ σᾶς ἀναγνώσῃ τὸ σχέδιον . . .

— Ὁχι, σὲ παρκαλῶ, Φεράνδης... ἀνάγνωσέ το καλῆτερα μόνος σου ἀνάγνωσέ το, ἀδελφὲ, νὰ σὲ ἀκούσω τὸν ἴδιον... εἶπεν ὁ ἀντλετὴς Πολυδώρης.

— Ἰππομονὴ πλέον! θὰ τὸ ἀναγνώσω καὶ ὁ ἴδιος, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος.

Ὁ Πολυδώρης ὡς πρὶ πολλοῦ συνένοχος τοῦ Φεράνδου, ἐγνώριζε τὰ ἐγκλήματα καὶ τοὺς κρυφίους λογισμοὺς αὐτοῦ τοῦ ἀθλήτου διό καὶ δὲν ἤδυνῆθη νὰ κρατηθῇ τοῦ νὰ μειδιάσῃ σκληρῶς βλέπων αὐτὸν ἡναγκασμένον ν' ἀναγνώσῃ μόνος τὴν ἐρεστὴ σημείωσιν ἣν εἶχεν ὑπαγορεύσει ὁ Ροδόλφος.

Καθὼς παρκατηρῶμεν, ἡ πρίγκηψ μετεχειρίσθη λογικὴν ἀδυσώπητον εἰς τὴν τιμωρίαν ἣν ἐπέβαλεν εἰς τὸν συμβολαιογράφον. Ἀχρὺνον... τὸν ἐκόλαζε διὰ τῆς λαγνείας. Κακοκερδῆ... διὰ τῆς κακοκερδείας. Ὑποκριτὴν... διὰ τῆς ὑποκρισίας.

Διότι δικτὶ ὁ Ροδόλφος ἐξέλεξε τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος σεῦδαξιμον ἱερέα ἐκτελεστήν τῶν ἀποδόσεων καὶ ἀποτίσεων αὐτίνες ἐπιβεβλήνται εἰς τὸν Ἰάκωβον Φεράνδον; διὰ νὰ παιδεύσῃ αὐτὸν διπλάσιως, ὅτι διὰ τῆς ὑποκρισίας του ἀπῆλκυσε τὴν ὑπόληψιν καὶ εὖνοιαν τοῦ ἀπλοῦ καὶ σεβασμοῦ αὐτοῦ ἀθρόπου.

Δὲν ἦτο καὶ ὄντως μεγάλη ποινὴ πρὸς τὸν ἀναίσχυρον αὐτὸν ἀπατεῶνα, πρὸς τὸν ἀπεσκληρωμένον αὐτὸν ἐγκληματίαν, τὸ ν' ἀναγκάζεται ἐκὼν ἀέκων νὰ πράττῃ σήμερον τὰς χριστιανικὰς ἀρετὰς τὰς ὁποίας τοσάκις ὑπεχρίθη, καὶ μόνον τῶρα νὰ ᾔναι ἄξιός τῶν ἐπαίνων τοὺς ὁποίους ἀναξίως ἀπέσπα καθημέραν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ μαθου ἐφημερίου!

Ἀνέγνωσε λοιπὸν ὁ Ἰάκωβος Φεράνδος τὴν ἐπομένην σημείωσιν ἀλλὰ φαντασθῆτε πλέον πόσον ἐθερίζοντο τὰ ἐντόσθια του εἰς τὴν ἀναγνώσιν.

ΕΥΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΟΣΟΙ ΣΤΕΡΟΥΝΤΑΙ ΕΡΙΟΥ.

« Ἀγαπάτε ἀλλήλους, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ὁ
 » θεὸς οὗτος λόγος ἐμπεριέχει τὴν ἀρχὴν παντός χρείου,
 » πάσης ἀρετῆς, πάσης ἀγαθοεργίας.

» Ἐξ αὐτοῦ ἐνεπνεύσθη καὶ ὁ θεμελιωτὴς τοῦ κατὰ
 » στόματος τούτου, καὶ εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν μόνον ὁ-
 » ρεῖνται τὰ ἐκπηγάσοντα ἀγαθὰ. Περιορισμένος ὡς
 » πρὸς τὰ μέσα τὰ ἐνεργητικά, ὁ θεμελιωτὴς ἀθέλησεν
 » τοῦλάχιστον νὰ καταστήσῃ τὰ βοηθήματά του ἐφικτά
 » εἰς ὅσον δυνατόν πλείονους τῶν ἀδελφῶν του.

» Καὶ πρῶτον μὲν ἀπευθύνεται εἰς τοὺς ὅσοι τῶν ἐρ-
 » γατῶν, τῆμοι ὄντες καὶ φιλόπονοι καὶ ἐπιφορτισμένοι
 » μὲ οἰκογένειαν, κανταπῶσι πολάκις εἰς τὰς ἐσχάτας
 » κακουχίας διὰ τὴν ἑλπίδα ἔργου.

» Δὲν δίδει εἰς τοὺς ἀδελφούς του ἐλεημοσύνην, ἐπειδὴ
 » ἤθελε τοὺς ἐξευτελίσαι, ἀλλὰ τοῖς χορηγεῖ δάνειον
 » ἄνευ τόκου. Εἶθε κατὰ τὰς ἐλπίδας του, τὸ δάνειον τοῦτο
 » νὰ τοὺς ἐμποδίζῃ τοῦ νὰ ἐπιβαρύνωσιν ἐπ' ἄπειρον τὸ
 » μέλλον των διὰ χρεῶν καταστρεπτικῶν, ἅτινα ἀναγ-
 » κάζονται νὰ ἐπιφορτίζωνται μεχρὶς τοῦ εὐρωσιν ἔργον,
 » μόνον πόρον ὑποστηρίζοντα τὴν οἰκογένειάν των, τῆς
 » ὁποίας εἶναι οἱ μόνοι στυλοί.

» Πρὸς ἐγγύειν τοῦ δανείου, ἄλλο δὲν ζητεῖ ἀπὸ τοῦ
 » ἀδελφοῦ του, εἰμὴ τὸν λόγον τῆς τιμῆς τῶν καὶ μίαν
 » ἀλλήληλεγγύην ἑορκεῖν.

» Διορίζει λοιπὸν μίαν ἐτησίαν πρόσθετον ἐκ δώδεκα
 » χιλιάδων φράγκων, πρὸς τὸ νὰ δουῶσι κατὰ τὸ πρῶ-
 » τον ἔτος μεχρὶ τῆς συμπληρώσεως τῆς ποσότητος ταύ-
 » της, δάνεια βοηθητικά ἀπὸ εἴκοσι μέχρι τεσσαρά-
 » κοντα φράγκων, ἄνευ τόκων εἰς τοὺς ἐγγράμμους τῶν
 » ἐργατῶν ὅσοι στεροῦνται ἔργον, διαμενόντων ἐντός

2 τῆς ἐδδότης συνοικίας τῶν Παρισίων. Ἐπρωτημένη δὲ
3 ἡ ἐνορία αὕτη, ἐπεὶ δὴ εἶναι ἐξ ἐκείνων ὅπου ἡ ἐργατικὴ
4 κλάσις ὑπάρχει πολυκριθμοτέρη.

5 » Τὰ δάνεια ταῦτα δὲν θέλουν διδασθαι, εἰμὴ μόνον εἰς
6 τοὺς ὅσοι τῶν ἐργατῶν ἡ ἐργατίδων φέρωσιν ἀποδείξιν
7 ἔγγραφον περὶ τῆς καλῆς διαγωγῆς των, ἐκ μέρους τοῦ
8 τελευταίου κυρίου των, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀποδείξει πρέπει
9 νὰ διαλαμβάνεται δια ποίαν αἰτίαν καὶ κατὰ ποίαν
10 ἐποχὴν διεκόπη ἡ ἐργασία εἰς τὸν ἐπιφέροντα.

11 » Τὰ δάνεια ταῦτα θέλουν ἐπιστρέφασθαι κατ' ὀλίγον
12 ὀλίγον· ἢ ἐν ὁδοῦν κατὰ μῆνα, ὅπως ἐκ-
13 κλύνεται ὁ δανειζόμενος, ἢ ἢ ἡμέρας εὖρη πάλιν
14 αὐτὸς ἐργασία. Θέλει δὲ δίδει ἐνυπόγραφον μίαν
15 ἀπλὴν ὁμολογίαν· εἰς ταύτην θέλουν προσυπογράφεσθαι
16 δύο τῶν συναδελφῶν του ὡς ἐγγυηταί, ὅπως ἀναπτυχθῇ
17 καὶ παρεκταθῇ, διὰ τῆς ἀλλήλληλεγγύης, ἡ ἱερότης τῆς
18 ἐνόρκου ὑποσχέσεως.

19 » Ὁ ἐργάτης ὅστις δὲν ἠθέλην ἐπιστρέφει τὴν ὁποίαν
20 ἐδανείσθη ποσότητα, δὲν θὰ ἔχει τὸ δικαίωμα, καθὼς
21 καὶ οἱ δύο του ἐγγυηταί, νὰ ζητήσῃ τοῦ λοιποῦ νέου
22 δάνειον· διότι παρεβῇ ἱερὰν ὑπόσχεσιν, καὶ πρὸ πάντων
23 ἐστέρησε διαδηγικῶς ἄλλους ἀδελφοὺς του τοῦ ὠφελή-
24 ματος ἐξ οὗ αὐτὸς ἐκαρπώθη, ζημιώσας τὴν τράπεζαν
25 τῶν πενήτων τὴν ποσότητα ἧς χάνεται. Ὅταν αἱ
26 δανειζόμεναι ποσότητες ἐπιστρέφονται ἀκριβέστατα, τὰ
27 βοηθητικὰ δάνεια θέλουν αὐξάνει ἀπὸ ἑτοὺς εἰς ἑτος
28 καὶ κατ' ἀριθμὸν καὶ κατὰ μερίδα, καὶ μίαν ἡμέραν τὸ
29 κατάστημα θέλει δύνασθαι νὰ ἐπακτείνῃ τὰ εὐεργετή-
30 ματά του καὶ εἰς ἄλλας συνοικίας.

31 » Νὰ μὴ ἐξευτελιζέται ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς ἐλεγχμα-
32 σύνης . . . Νὰ μὴ ἐνθαρρύνεται ἡ ὀκνηρία δι' ἀγόνων
33 προσφορῶν . . . Νὰ κορυφωθῶσι τὰ φυσικὰ εἰς τὰς ἐρ-
34 γατικὰς κλάσεις αἰσθήματα τιμιότητος καὶ χρηστότη-

» τος . . . Νὰ ἔλθωμεν ἀδελφικῶς εἰς βοήθειαν τοῦ χει-
 » ρώνακτος ὅστις τὸν ἐπιούσιον περιζόμενος ἄρτον ὁσάκις
 » εὐρίσκη ἡμερομισθίον, διὰ τὴν ποταπότητα αὐτοῦ τοῦ
 » ἡμερομισθίου, δὲν δύναται, ἐν ὥρᾳ ἀναβολῆς ἔργου, ν'
 » ἀναβάλῃ καὶ αὐτὸς τὰς ἀνάγκας του, αἵτινες ὑπάρχουσι
 » πάντοτε κατεπείγουσαι . . . Ἰδοὺ ὁποῖαι ἰδέαι μᾶς
 » ὑπεγόρευσαν τὴν σύστασιν τοῦ καταστήματος τούτου.
 » Ὁ δὲ εἰπὼν, Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους . . . εἰς μόνος
 δεδοξασμένος. »

— Ὡ τέκνον μου, ἀνέκραξεν ὁ ἐφημέριος, ὁποῖα φι-
 λάνθρωπος ἰδέα! πόσον δίκαιον ἔχετε νὰ συγχαίνησθε ἀνα-
 γινώσκων τοὺς χρυσοὺς τούτους στίχους σας.

Διότι καὶ ὄντως ἡ φωνὴ τοῦ φεράνδου εἰς τὸ τέλος τῆς
 ἀναγνώσεως ἐφάνη δυσάνεκτος· ἡ ὑπομνή καὶ καρτερία
 του ἦλθον εἰς τὴν ἀκμὴν ὥς ἐπὶ παρουσίᾳ ὅμως τοῦ Πα-
 λυδώρη δὲν ἐτόλμα, δὲν ἠδύνατο ν' ἀθετήσῃ οὐδὲν τὴν
 ἐλαχίστην τοῦ Ρυθίλλου ἐπιταγὴν.

Ἀλλὰ φαντασθῆτε τὴν μακίαν τοῦ συμβολαιογράφου
 ἡναγκασμένου ὄντος νὰ διαθέτῃ τοσοῦτον ἐλευθερίως καὶ
 φιλανθρωπῶς τὴν παρουσίαν του πρὸς ἀνακούφισιν κλά-
 σεως ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους τοσοῦτον ἀπηνῶς κατέτρεξεν
 ἐπὶ τοῦ ἀτόμου τοῦ λιθογλύφου Μορέλ.

— Ἰδεδετέ, εἶδετέ, ἄγριε ἐφημέριε, τί φίλον ἔχομεν
 ἡμεῖς τὸν Φεράνδον! ὑπέλαβεν ὁ Πολυδώρης. Καὶ ἀκούει . . .
 ν' ἀκούσατε καὶ τὸ Ὅρος Ἐλέους τὸν ὁποῖον συστήνει
 ἐντὸς τῆς τραπέζης τῶν πτωχῶν.

— Ἀληθινὰ! ἀνέκραξεν ὁ ἱερεὺς συνάπτων τὰς χεῖρας
 μεθ' αὐτοῦ.

— Ὁ συμβολαιογράφος ἐξηκολούθησεν ν' ἀναγινώσκῃ
 μετὰ τάχους, διὰ νὰ τελειώσῃ ὅσον συντομώτερον ἡ ἀ-
 γωνιόδοξ αὐτῇ σκηνή.

* Τὰ βοηθητικὰ δάνεια σκοπὸν ἔχουσι τὴν θεραπείαν
 » ἐνὸς τῶν σπουδαιοτέρων ἀπευκταίων τῆς ἐργατικῆς ζωῆς

» τὴν διακοπὴν τῆς ἐργασίας. Λοιπὸν ταῦτα θέλουν δι-
» δεσθαι ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς ὅσοι τῶν χειρωνακτῶν
» στεροῦνται ἔργου.

» Ἀλλὰ χρεὶα νὰ προβλεφθῶσι καὶ ἄλλαι σκληραὶ πε-
» ριπέται, εἰς τὰς ὁποίας περιπίπτουσι καὶ ἐν τῷ ἔργῳ
» αὐτῶν οἱ ἐργάται.

» Συμβαίνει πολλάκις, δι' ἀσθενεῖαν εἴτε αὐτῶν εἴτε
» τῶν γυναικῶν καὶ τέκνων τῶν, ἢ καὶ διὰ μετοικεσίαν
» ἀναγκαστικὴν, νὰ μὴ δυνήθωσι νὰ πορευθῶν εἰς τὸ
» ἔργον τῶν μίαν ἢ δύο ἡμέρας... τότε προσφεύγουσιν
» εἰς τὸ "Ὅρος Ἐλέους, τὰ χρήματα τοῦ ὑποίου δίδονται
» με ὑπέσχητον τόκον, ἢ εἰς αἰτχροὺς τοκογλύφους, δανει-
» ζοντας με τερατώδη ὠρελήματα ὑπὲρ αὐτῶν. Θέλων
» ὅσον ἐνεστί νὰ ἐλαφρυνῇ τὸ φορτίον τῶν ἀδελφῶν του
» ὁ θεμελιωτὴς τῆς Τραπεζῆς τῶν πτωχῶν διορίζει ἐν
» εἰσόδημα 25, 000 φράγκων κατ' ἔτος πρὸς δάνεια ἐπὶ
» ἐνεχύροις, μὴ ὑπερβαίνοντα τὰ 10 φράγκα ἐκάστοτε.
» Οἱ δανειζόμενοι δὲν θέλουν πληρῶναι οὔτε δικαίωμά τι
» αὐτοῦ τόκον, ἀλλὰ χρεωστοῦν ν' ἀπαδεικνύωσιν ὅτι με-
» τέρχονται ἐπάγγελμα τίμιον, καὶ νὰ παρουσιάζωσι
» ἀποδείξιν ὑπογεγραμμένην παρὰ τῶν κυρίων τῶν, ὅτι
» ὑπάρχει ἀνεπίληπτος ἡ ἠθικὴ τῶν.

» Ὅσα τῶν ἐπίπλων καὶ σκευῶν ἐδόθησαν εἰς ἐνέχυρον
» καὶ μετὰ παρέλευσιν ἑτῶν δύο δὲν ἐζήτησαν, θέλουν
» πωλεῖσθαι καὶ τὰ χρήματα τὰ ὑπερβαίνοντα τὸ ποσὸν
» τῶν δανεισθέντων θέλουν τίθεσθαι τὸν τόκον πρὸς 5 τοῖς
» 100, ἅτινα θέλει ἀπολαμβάνει ὁ δώσας τὸ ἐνέχυρον.

» Ἄν μετὰ παρέλευσιν πενταετίας δὲν ζητήσῃ αὐτὸς
» τὴν ποσότητα ταύτην, ἡ ποσότης θέλει μέγει εἰς τὴν
» κατοχὴν τῆς Τραπεζῆς τῶν πτωχῶν, καὶ ὡς ἐπιφέρου-
» σα αὐξήσιν εἰς τὰ κεφάλαια τοῦ καταστήματος θέλει
» συντείνει εἰς τὸ ν' αὐξάνῃ βαθμηδὸν ὁ ἀριθμὸς τῶν θα-
» νείων.

« Ἡ διεύθυνσις καὶ τὸ γραφεῖον τῆς Τραπεζῆς τῶν
 « πτωχῶν θέλουν ἀποκαταστήθην εἰς τὴν ὁδὸν Τάμπλου
 « ἀρ. 17, ἐντὸς οἴκου τινὸς ὅστις ἡγοράσθη πρὸς αὐτὸ
 « τοῦτο, καίμενος εἰς τὸ κέντρον τῆς πολυανθρώπου συν-
 « οικίας ταύτης. Διορίζεται μία πρόσθεσις ἐκ 10, 000
 « ὀφράγων πρὸς ἔξοδα τῆς διαχειρίσεως τῆς Τραπεζῆς
 « τῶν πτωχῶν, διευθυντῆς τῆς ὁποίας ἰσόβιος θέλ'
 εἶσθαι... »

Ὁ Πολυδώρης διέκοψε τὸν συμβολαιογράφον καὶ εἶπεν
 εἰς τὸν ἱερέα·

— Νὰ ἰδῇτε, ἄγιε ἐφημέριε, ἐκ τῆς ἐκλογῆς τοῦ διευ-
 θυντοῦ τὸν ὁποῖον διορίζει εἰς αὐτὸ τὸ κατὰστατον, πόσον
 εὐκόλῃ ὁ Φεράνδος διορθώνει ἐν κακὸν τὸ ὁποῖον ἐπραξεν
 ἀκουσίως. Γνωρίζετε ὅτι κατὰ τινα δυσάρεστον ἀπάτην
 εἶχε διακῶλαι ἀδικῶς τὸν ταμίαν του ὡς ὑπαίρεσαντα ποσο-
 τητὰ τινα ἥτις καὶ ἀνευρέθη ἔπειτα... Ἰδῇτε λοιπὸν τί κά-
 μνει ὁ καλὸς καὶ γνήσιος μας Ἰάκωβος· διορίζει διευθυντὴν
 ἰσόβιον τῆς Τραπεζῆς ταύτης αὐτὸν τοῦτον τὸν ταμίαν
 του, ἕνα τιμιώτατον καὶ χρηστοθησέστατον νέον ὁνομα-
 ζόμενον Φραγκίσκον Γερμανὸν μὲ μισθὸν ἐτήσιον ἀπὸ φρά-
 γκα 4, 000. Τί λέγετε εἰς τοῦτο... πανησιώτατε πατέρι!

— Ἐγὼ πλέον, κύριέ μου, ἢ ἐν ἀπορῳῃ ἢ μᾶλλον.
 ἐγὼ τελείως δὲν ἠπόρησα εἰς ὅλα ταῦτα, εἶπεν ὁ ἱε-
 ρεὺς... Ἀπορεῖ κανεὶς εἰς πράγματα ἀνέλπιστα, ἀλλ'
 ἀπὸ τοῦ τέκνον... τοιαῦται ἀγαθοεργίαι ἦσαν ἐκ τῶν μά-
 λιν προσδοκωμένων... Εὐγε, τέκνον μου, εὐγε!

— Ὑπὲρ τὸ ἐν μιλλιόνιον, ἄγιε ἐφημέριέ μου! εἶπεν ὁ
 Πολυδώρης ὑπὲρ τὸ ἐν μιλλιόνιον... καὶ τί! χρήματα
 τὰ ὁποῖα ἀπέκτησε διὰ μόνης τῆς οἰκονομίας καὶ λιτό-
 τητός του!... Καὶ ὅμως ἰδῇτε πόσον κακὸς ἦτον ὁ κό-
 σμος, νὰ λέγῃ τὸν Φεράνδον φιλάργυρον! Ἀπολαμβάνει.
 ἔλεγχαν κατ' ἔτος 50 ἢ 60, 000 ὀφράγων, καὶ νὰ ζῇ με-
 τὰς αἰληπραγωγίαν!

— Πρὸς αὐτοὺς αἰτίνες ἐφήμιζον τὰ τοιαῦτα, ἐπακροάμενος ὁ ἱερεὺς ἐνθουσιωδῶς, ἐγὼ ἤθελα ἀπακοιθῇ. Δεκαπέντε ἔτι ἔζησεν ὡς ἐνδεῆς . . . διὰ νὰ δυνηθῇ μίαν ἡμέραν ἀνακουρίσῃ τοὺς ἐνδεεῖς μετ' ἀδρότητα.

— Ἀλλὰ φανοῦ κἀν, Φεράνδε, ἀγαλλόμενος καὶ εὐνοούμενος διὰ τὰ ὅποια πράττεις ἀγαθὰ· ἀνέκοξεν ὁ Πολυθῶρης ἀποταθεὶς πρὸς τὸν συμβολαιογράφον, ὅστις κατηφῆς καὶ σύννους ἐκάθητο ἐκεῖ ὡς ξένον τιμῶντι παρακλιθῆναι, κατὰ τὸν κοινὸν λόγον.

— Αἱ, κύριέ μου ἀφῆστα τὸν οὐκ ἐν τῷ κόσμῳ τῶν πεντῇ ἀνταμοιβῇ τσαυτῆς ἀρετῆς· ἀλλοῦ γίνεται ἡ ἀντιμεταποις, τέκνον ἐν Κυρίῳ ἀγαπητόν . . .

— Ἰάκωβε, εἶπεν ὁ Πολυθῶρης ἐγγιζὼν ἐλάσσει τὸν ὄμην τοῦ συμβολαιογράφου, τελειώσε τὴν ἀντιμωσίαν σου. — Ὁ συμβολαιογράφος ἐσκιστήσεν, ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του· ἐπομένως ἀποταθεὶς πρὸς τὸν ἱερεῖα, τὸν εἶπε.

— Ἐυλογιζόμεν, ἅγιε πνευματικέ . . . πόσον μεγάλῃ ἐκτασιν δύναται νὰ λάβῃ ἡ τράπεζα αὕτη τῶν πτωχῶν διὰ μόντης τῆς συσσωρεύσεως τῶν προσόδων. ἐὰν αὐτὸ τὸ νὰ ἐπιστρέφωνται τακτικῶς τὰ δάνεια ἐκάστου ἔτους δύναιτο ἡλιότινων . . . Ἐντὸς τεσσάρων ἐτῶν, ἤθελεν εἶσθαι εἰς θέσιν νὰ δώσῃ δάνεια ἑκατὸν πενήντα χιλιάδων πτωχῶν . . . εἶναι πολὺ . . . εἶναι μέγα . . . ἔχω εὐχαρίστησιν ἐπρόσθεσαν ὁ συμβολαιογράφος σκεπτομένου μετ' ἐκστασὶν ἀδελφονίστην τὸ μέγεθος τῆς θυσίας ἥτις τῷ ἐπεβάλλετο.

Ἐπειτα δὲ ἐκἀνέλαβε·

• Διορίζεται μια πρόσσας ἐκ 10, 000 πρᾶγμων πρὸς
• ἑξῶδα τῆς διαχειρίσεως τῆς Τραπεζῆς τῶν πτωχῶν,
• διευθυντῆς τῆς ὁποίας ἰσόβιος θελ' εἶσθαι ὁ Κ. Φραγκί-
• σκος Φερμανός, καὶ φύλαξ ὁνὺν θυρωρὸς τοῦ αὐτοῦ οἴκου,
• ὀνόματι Πιπελέτος. Ὁ ἅγιος ἐφημέριος Δρυμόντης, πρὸς
• τὸν ὅποιον θέλουν ἐγχειρισθῇ τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς

(ΤΟΜΟΣ ΕΝΝΑΤΟΣ).

4

• σύστασιν τοῦ καταστήματος χρήματα, θέλει σχηματί-
 • σει μίαν ἐφορίαν ἀπὸ ἀνθρώπων συνετοῦς, μεταξὺ
 • τῶν ὁποίων ὁ δήμαρχος καὶ εἰρηνοδίκης τῆς συνοικίας,
 • πρὸς ἀνωτέραν ἐπιτήρησιν τῆς Τραπεζῆς τῶν πτωχῶν
 • • καὶ ἐπέτασιν τῶν ἐξ αὐτῆς ὠρελχημάτων διότι ὁ θε-
 • • μελιωτής θέλει λογισθῇ ὡς χιλιάκις ἀνταμειβόμενος
 • • διὰ τὸ μικρὸν αὐτὸ εὐεργέτημά του, ἐάν συντρέξωσιν
 • • εἰς τὸ θεάρεστον τοῦτο ἔργον καὶ ἄλλαι φιλάνθρωποι
 • • ψυχαί.

• Ἡ ἐναρξίς τῆς τραπεζῆς ταύτης θέλει ἐν καιρῷ δέοντι
 • • διακηρυχθῇ διὰ παντός μέτου δημοσιότητος.

• Ὁ θεμελιωτής ἐπαναλαμβάνει, τελειόνων, ὅτι δὲν
 • • χρεωστέεται εἰς αὐτὸν οὐδεὶς μισθὸς δι' ὃ, τι πράττει
 • • ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν του. Ἦ ἰδέα ἥτις τὸν ὑπερήγορεσε
 • • τοῦτο εἶναι ἀπαύγασμα τῆς θείας ἰδέας ταύτης· ΑΓΑ
 • • ΠΑΤΕ ΑΛΛΗΛΟΥΣ... .. •

— Καὶ ἔξεις, τέκνον, θέσιν ἐν οὐρανῷ παρὰ τῷ εἰ-
 • πόντι τὸ ἀθάνατον αὐτὸ ῥητὸν, ἀνέκραξεν ὁ ἱερεὺς προ-
 • σερχόμενος καὶ συσφίγγων ἀπὸ καρδίας τὰς χεῖρας τοῦ
 • φεράνδου ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του.

Ὁ συμβολαιογράφος δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ κρατηθῇ...
 ἀλλὰ χρωὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰ συγχαρητήρια τοῦ ἐπι-
 • μερίου, ἔσπευσε νὰ τὸν μετρήσῃ εἰς τραπεζιτικὰ γραμμα-
 • τία τὴν πρὸς σύστασιν τοῦ καταστήματος σημαντικὴν
 ἐκείνην ποσότητα, ὡς καὶ τὴν πρόσοδον τοῦ λιθογλύπτου
 Μορέλ, καὶ τὸν εἶπεν· — Ἐλπίζω, ἅγιε ἐφημέριε, ὅτι δὲν
 • θελετε μοὶ ἀποποιηθῇ τὴν ὁποίαν ἐμπιστεύομαι εἰς τὸν
 • θεῖον ζήλόν σας ἐπιστάσιαν. Ἄλλως τε καὶ ξένος τις...
 κάποιος σὶρ Οὐάλτερ Μούρ... ὅστις μ' ἔδωκεν ὁδηγίαν
 • τινὰς... ἐπὶ τῆς συντάξεως τοῦ σχεδίου τούτου, θέλει
 • διὰ τῆς συμπράξεώς του σὰς ἀνακουφίσει ὅπως οὖν...
 καὶ σήμερον μάλιστα, ἂν ἀγαπᾶτε, συνομιλεῖτε μετ' αὐ-
 • τοῦ περὶ τοῦ πρακτέου. Παρεκτὸς τούτου, σὰς παρακαλῶ

εἰς κανένα ἄλλον νὰ μὴ ἀναφερθῇ τ' ὀνομά μου.

— ἔχετε δικαίον, τέκνον Φεράνδε... ὁ Θεὸς γνωρίζει πᾶν ὅ,τι πράττεις ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν σου... καὶ οὐδὲν σὲ μέλει περὶ τῶν ἀνθρώπων... Ἀλλὰ τί ἔχεις, τέκνον; ὀχλοῦς... Πάσχεις;

— Ὀλίγον, ἄγχι ἐρημέρια... Ἡ μακρὰ αὕτῃ ἀνάγνωσις, ἥ ἐκ τῶν ἀγαθῶν σας λόγων κατάνυξις μου... ὁ πῶν ὅποιον πρό τινων ἡμερῶν ἔχω κηχεῖα... εἶπεν ἡ Φεράνδος μετὰ μόχθου καθηζόμενος. Θὰ εἶναι περικοτικόν, ἀλλὰ ταύτην τὴν στιγμήν αἰσθάνομαι τὰ ὑπατά μου ἐκλελυμένα.

— Δὲν πῆραζετε καλῆτερα εἰς τὴν κλινὴν σας γαίτην ὁ ἱερεὺς μετὰ συμπαθείας; δὲν κράζετε τὸν ἱατρὸν σας;...

— Ἐγὼ εἶμαι ἱατρός, ἄγχι ἐρημέρια, εἶπεν ὁ Πολυδώρης. Ὁ Φεράνδος ἔχει γροῖαν θεραπείας καὶ οὐκ ὀλίγας βεῖω τὸν ἐπιμελητὴν.

Ὁ συμβολαιογράφος ἐσκίρτησε.

— Ν' ἀναπαυθῆτε, κ' ἐλπίζω νὰ ᾔναι περικοτικόν, εἶπεν ὁ ἱερεὺς. Ἐγὼ λοιπὸν ἀναχωρῶ· ἀλλὰ ἄς σᾶς δώσω προτερον μίαν ἀπόδειξιν ὅτι ἔλαβον αὐτὰ τὰ χρήματα.

Ἐνῶ ὁ ἱερεὺς ἔγραφε τὴν ἀπόδειξιν, ὁ Φεράνδος καὶ ὁ Πολυδώρης ἀντιχάλαξαν βλέμμα ἀπερίγραπτον...

— Χαίρετε λοιπόν! εἶπεν ὁ ἱερεὺς δίδων τὴν ἀπόδειξιν πρὸς τὸν συμβολαιογράφον. Ὁ Θεὸς θέλει διατηρήσει πολυχρόνιον τὴν πολυτιμὸν σου ζωὴν, τέκνον. Αὐρίον θέλω παλιν ἔλθει νὰ ἴδω πῶς ἐπεράσατε... Χαίρετε, κύριε... χαῖρε, τέκνον ἀγαπητόν ἐν Κυρίῳ...

Ὁ ἱερεὺς ἐξῆλθεν. Ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Πολυδώρης ἔμεινον μόναι.

— Ὡ τρισανάθεμα! τρισανάθεμα! ἀνέκραξεν ὁ συμβολαιογράφος δίδων τέλος πάντων ἐξοδὸν ἐλευθέραν εἰς τὴν κεκρατημένην ἀγανάκτησίν του! Πάγ' εἰς τὸν διά-

θέλον ὅλη μου ἡ κατάστασις μὲ τὰς ἀναήτους αὐτὰς ἀ-
γαθοεργίας! Ἐγὼ θεμελιωτὴς φιланθρωπικῶν καταστη-
μάτων . . . θέλων μὴ θέλων . . . μ' ἓνα τρόπον τοσοῦτον
καταχθόνιον! . . . καλὲ, τί δαίμων εἶναι αὐτὸς ὁ κύριος!

Ὁ Πολυδώρος ἴστατο καὶ τὸν ἐθεώρει μὲ σαυδορικὴν
δυσχρότητα—Κύριός μου αὐτὸς δὲν εἶναι, τὸν ἀπεκρίθη,
ἀλλὰ κριτὴς μου . . . ὡς εἶναι καὶ ἰδικὸς σου κριτὴς...

— Ἀκούεις! νὰ ὑποτάσσεται κανεὶς ὡς ἀνδράποδον
εἰς τὰς ἐλαχίστας προσταγὰς ἐνὸς ἀνθρώπου! ἐπανέλαθεν
ὁ Φερράνδος μὲ διπλάσιαν ὀργήν· καὶ ἐκὼν ἀέκων νὰ κά-
μῃ ὅ,τι ἐκεῖνος θέλῃ! . . .

— Ἀλλέως ὑπάρχει λαιμητόμος . . .

— ὦ! κακὸν, κακὸν τὸ ἔπαθα! . . . Ἐνα μιλλίον
ἀρῆσω ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὴς χειρὸς μου, χρήματα σπορ-
ταριστά . . . Καὶ τί πλέον μὲ μένει; ὁ οἶκος μου μόνος
ὅπου κατοικῶ καὶ μόλις ἀκόμη ἑκατὸν χιλιάδες φράγκα...

— Καὶ παρακάλει νὰ σὲ τ' ἀρῇσῃ καὶ αὐτά . . . Ὁ
πριγκιπὸς γνωρίζει διὰ τοῦ Βαδινότη, ὅτι ὁ Μικρογιάνης
σου ἐνέργει διὰ λογαριασμόν σου ὅποτεν ἐμάδει τὸν ἀντι-
κείμενα Δε-Σαίντ-Ρεμύ, τοῦ ὁποῦ ἐπραγες τόσα διὰ τὰ
πλαστογράφα ἐκεῖνα. Ὅλα ἐκεῖνα τὰ χρήματα τὰ ὅποια
ἐπλήρωνεν ὁ Σαίντ-Ρεμύ τὸν ἐδανείζοντο ὑπὸ μιᾶς με-
γάλης κυρίας . . . καὶ πιθανὸν νὰ βιασθῇς ν' ἀποδώσῃς
καὶ αὐτά . . . Φαίνεται ὅμως ὅτι αὐτὸ τὸ ἀνέβαλεν εἰς
ταῦτα διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἀπόδοσις μὲ τρόπον εὐγενῆ.

— Δέσμιος ἐδῶ μέσα . . . ἀλυσόδετος σχεδόν! . . .

— Ἀλυσόδετος, καὶ τί ἀλυσόδετος! . . . καντάρια
βάρος . . .

— Καὶ σὺ . . . ὁ δεσμοφύλαξ μου . . . ἄθλις καὶ σὺ!

— Αἶ, τί νὰ σοῦ κάμω κ' ἐγώ; κατὰ τὸ σύστημα τοῦ
πρίγκιπος, οὐδὲν λογικώτερον· τιμωρεῖ, βλέπεις, τὸ ἐγκλη-
τὸν διὰ τοῦ ἐγκλήματος, τὸν ἐνοχὸν διὰ τοῦ συννόχου.

— ὦ! λύσσα, λύσσα! . . .

— Καί, κατὰ δυστυχίαν, λύσσω μηδὲν δυναμένη! διότι ἂν ΕΚΕΙΝΟΣ δὲν μὲ μηνύσῃ· ὁ Φεράνδρος εἶν ἐλεύθερος νὰ φύγῃ ἐκ τοῦ οἴκου του· ἐγὼ θέλω μένει εἰς τὸ πλευρόν σου ὡσὰν σκιά σου. . . Εἶμαι· κ' ἐγὼ ὡς σὲ ἑνοχας λαμμητόμου. Ἄν πρᾶβῃ τὴν διαταγὴν τοῦ νὰ ᾔμαι πλησίον σου ὡς δεσμοφύλαξ. . . ἡ κεφαλὴ μου πίπτει. . . Φύλαξ πιστότερος ἐμοῦ τῶντι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εὗρεθῇ. Διὰ νὰ δραπετεύσωμεν ὁμοῦ καὶ οἱ δύο. . . καὶ τοῦτο ἀδύνατον. . . βλέπεις ὅτι ἀπ' ἐξῶ περιπολοῦν ἀκαταπαύστως ἂν θρωποί του.

— Τὸ βλέπω. . . τὸ βλέπω! κατὰ δυστυχίαν. . .

— Σιωπὴ λοιπὸν, καὶ κάθου ἡσυχᾶ· ἐπειδὴ, καὶ ἂν δραπετεύσωμεν, θέλει μᾶς συλλάβει τότε διὰ τῆς ἀστυνομίας, καὶ τότε δὲ εἶναι τὰ χειρότερα. . . Ἡσυχία· σὺ νὰ φανῇς ὑπήκοος· κ' ἐγὼ ἄγρυπνος φύλαξ, διὰ νὰ μὴ μᾶς κόψουν κἂν τὸν λαιμόν. . .

— Ξεύρεις πῶς σκῶ μὲ αὐτὴν σου τὴν σαροδονικὴν ἀταραξίαν; . . .

— Αἶ, φίλε μου σκᾶς. . . δὲν σκᾶς. . . αὐτὸ εἶναι.

— Μὴ με παροργίζῃς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. . . ἦ. . .

— Ἦ. . . τί ἦ. . . Καλὲ, εὐλογημένε, δὲν βαρύνεσαι! δὲν μοῦ κἀμνεις τίποτε· μὴ σε μέλη καὶ δὲν σὲ φοβῶμαι· ἔχω τὰ μέτρα μου· εἶμαι ὠπλισμένος. . . καὶ αὐτὸ ἀκόμη νὰ εὗρισκας τὸ φαρμακερὸν ἐγχειρίδιον τῆς Κηρίλης, δὲν ἔλαμνες τίποτε. . . γνωρίζεις ὅτι εἰς κάθε δύο ὥρας ἔχω χρέος νὰ δίδω πρὸς τὴν ἀνὴκεν εἰδοποίησιν περὶ τῆς πολυτίμου ὑγείας σου. . . Ἄν μὲ ζητήσουν μετὰ δύο ὥρας καὶ δὲν μ' εὔρουν, θὰ καταλάβουν ἀμέσως ὅτι μ' ἐρῶνευτες, καὶ θὰ σὲ συλλάβουν. Πλὴν δὲν σὲ στοχάζομαι ποτὲ ἱκανὸν διὰ τοιοῦτον ἐγκλημα. . . Ἐθυσίασες ὑπὲρ τὸ ἐν μιλλιόνιον φράγκων διὰ νὰ σώσῃς τὴν ζωὴν, καὶ νὰ πιστεύσω ὅτι θὰ κινδυνεύσῃς τὴν κεφαλὴν σου. . . διὰ τὴν μωρὰν καὶ ἀνωφελῆ ἡδονὴν τοῦ νὰ μὲ θανατώσῃς πρὸς

εκδίχουν! ... "Οχι δά, δὲν σὲ πιστεύω ποτὲ τόσον ἡλίθιον.

— "ὦ! δυστύχημα! δυστύχημα ἀπέσαντον! ὅπου καὶ ἂν στρέψω τὰ ὄμματά μου, ὄλεθρος, ὄνειδος, θάνατος. Καὶ τώρα... καὶ τώρα... ὅ,τι μᾶλλον τοῦ μω εἶναι... τὸ ΜΗΔΕΝ τὸ μετὰ θάνατον! "ὦ! ἐπάρατος ἐγὼ, ἐπάρατος σὺ, ἐπάρατος ἡ γῆ ὅλη! ὅλη!

— Βλέπω, ἡ μισανθρωπία σου εἶναι πλατυτέρα τῆς φιλάνθρωπίας σου. Ἡ μὲν περιλαμβάνει τὸν κοσμον ὅλον... ἡ δὲ μίαν συνοικίαν τῶν Παρισίων.

— Χλευάζε με καὶ σὺ, χλευάζε με, ἀνθρωπομυσσην τέρας!...

— "Ἦθελες καλῆτερα νὰ σ' ἐπέπληττα στυγερώς; Ποῖος πταίει ὅτι ἤλθομεν εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν; πταίει; σὺ. Διὰ τί νὰ περιάβῃς περὶ τὸν τράχηλόν σου ὡς φυλακτὸν ἐκεῖνον τὴν γραφὴν μου, ὅπου σ' ἔλεγα περὶ τοῦ θύματος ἐκείνου παρὰ τοῦ ὁποῖου ἐκαρπώθης τὰς τριακοσίας χιλιάδας φράγκων καὶ τὸ ὅποιον παρестήταμεν ὡς αὐτοχειριασθέν;

— Διὰ τί; καὶ ἐρωτᾷς διὰ τί; Δὲν σὲ εἶχα δώσει τότε τὰς πενήντα χιλιάδας φράγκων διὰ τὴν σύμπραξίν σου εἰς αὐτὸ τὸ ἐγκλήμα καὶ δι' αὐτὴν τὴν γραφὴν, τὴν ὁποίαν σοῦ ἐξήτησα διὰ νὰ μὴ σὲ φοβούμαι; ... Τὴν ἐκράτουν βέβαια ὡς φυλακτὸν, ἐπειδὴ ἐξ αὐτῆς ἐξήρτατο ἡ ζωὴ καὶ περιουσία μου...

— Εὖγε εἰς τὴν ἐπινόησίν σου! ἔκαμες καλὰ, ἐπειδὴ ἠμποροῦν νὰ σὲ προδώσω, καὶ τότε ἤθελα κερδίσει τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ ν' ἀναβιβασθῶ εἰς τὴν λαμπρότητον μετὰ σοῦ. Καὶ ὅμως αὐτὴ σου ἡ θαυμασία ἐπινόησις μᾶς ἠράνισε, βλέπεις; τὰ πάντα λοιπὸν προήλθαν ἀπὸ σε καὶ ὄχι ἀπ' ἐμέ... καὶ μὴ γογγύζης...

— "Οχι ἀπὸ σέ;

— "Οχι βέβαια! ὅταν ἐφρονεύσαμεν ἐκεῖνον τὸν ἀνθρώπον τῶν τριακοσίων χιλιάδων... ἐνθυμεῖσαι; ὅτι ἤθελες

ἀπλῶς νὰ μιμηθῇς τὸ γράψιμόν του καὶ νὰ γράψῃς εἰς τὴν ἀδελφὴν του ὅτι ἀφανισθεῖς κατὰ κράτος ἐθανατόνετο ἐκ τῆς ἀπελπισίας του . . . Σὺ ἔλεγες, ἀπὸ τὸ πολὺ σου πνεῦμα, νὰ μὴν ἀναφέρῃς τελείως εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην περὶ τῶν χρημάτων ἅτινα αὐτὸς εἶχε παρακατατεθειμένα εἰς χεῖράς σου . . . Ἰδὲ ἀνοήσιαν ! Ἡ ἀδελφὴ, ὡς ἔχουσα γινῶσιν τῆς παρακαταθήκης ταύτης, ἔμελε πάντοτε νὰ τὴν ἀπαιτήσῃ. Λοιπὸν ἔπρεπεν ἐξ ἐναντίας νὰ τὴν ἀναφέρῃς αὐτὴν τὴν παρακαταθήκην ἐντὸς τῆς ἐπιστολῆς, καθὼς καὶ ἔκαμες, ὥστε, ἂν κατὰ τύχην συνέβαιnen ὑποψία τις περὶ τῆς αὐτοχειρίας ταύτης, ἀνυπῆρξε πραγματικῶς, νὰ μὴ περάσῃ τελείως ἀπὸ τὴν ιδέαν τοῦ κόσμου ὅτι ἦσο σὺ ὁ γράψας τὴν ἐπιστολὴν. Τί; ποτε ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ ὅτι, ἂν ἦσο σὺ ὁ φρονεύσας αὐτὸν διὰ νὰ κατακρατήσῃς τὰ ὅποια σοὶ εἶχε δώσει χρήματα, ἤθελες ἀναφέρει τὴν παρακαταθήκην ταύτην ἐντὸς ἐπιστολῆς τὴν ὁποίαν γράψας σὺ ἀπέδιδες εἰς ἐκεῖνον ; Καὶ ἰδοὺ ἐπίστευσεν ὁ κόσμος εἰς τὴν αὐτοχειρίαν, χάρις εἰς τὸ τέχνασμα. Σὺ, χαίρων φήμην τιμιωτάτου ἀνθρώπου, ἠρνήθης εὐκόλως τὴν παρακαταθήκην, καὶ ὁ κόσμος εἶπεν ὅτι τῶνόντι ὁ ἀδελφὸς ἐθανατώθη ἀφοῦ κατεσχόρπισε τὴν περιουσίαν τῆς ἀδελφῆς.

— Ἀλλὰ τί πρὸς ἐμέ ὅλα ταῦτα τὴν σήμερον ! ἀφοῦ τὸ ἐγκλημα ἐξεσκεπάσθη;

— Ἄς μὴ μοῦ ἐζήτεις γραφὴν ἢ, τέλος πάντων, ἄς μὴ τὴν ἐδίδες εἰς τὰς χεῖρας τῆς καταράτου ἐκείνης κησίλης.

— Σιῶπα . . . μὴ μου ἀναφέρῃς αὐτὸ τ' ὄνομα ! ἀνεφώνησεν ὁ Φεράνδος μὲ κεραυνοβόλον ὄψιν.

— Ἔστιν . . . δὲν θέλω νὰ σὲ καταστήσω ἐπιληπτικόν . . . ἡμεῖς καλὰ τὴν ἀπεφύγαμεν ἐνόσω ἐπρόκειτο περὶ τῆς συνήθους ἀστυνομίας . . . Ἀλλ' ἡ ἄλλη ἀστυνομία βλέπεις, ἡ ἀπροσδόκητος, μετέσχεται τρόπους διαφορετι-

καὺς καὶ ἔχει κρίσιν ἰδίαν . . . Αὕτη νομίζει, ὅτι μὲ τὴν ἀποκοπὴν τῆς κεφαλῆς τῶν ἐγκληματικῶν οὐδὲν ὄφελος ἐξάγεται . . . Αὕτη, μὲ τὰς ἀποδείξεις τὰς ὑποίας ἔχει καθ' ἡμῶν, ἰδύνατο νὰ μᾶς παραδώσῃ εἰς τὸ κακούργου-δικεῖον. Καὶ τί ᾔθελεν ἀποβῆ; Δύο πτώματα, εἰς οὐδὲν ἄλλο χρησιμεύοντα εἰμὴ πρὸς τὸ νὰ παχύνωσι τὸν χόρ-τον τοῦ κοιμητηρίου.

— ὦ! ναί . . . δάκρυα θέλει αὐτός, καὶ μαρτύρια . . . ὁ πρίγκιψ σου . . . αὐτός ὁ δαίμων ὁ μαῦρος . . . Πλὴν τί κακὸν τὸν ἐκμα ἐγώ; Πρῶτον μὲν, ἵδεν τὸν γνωρίζω. Διατί νὰ ᾔῃαι τόσο ἀνηλεὲς ἐναντίον μου;

— Αὐτός, φίλε μου, ὅ,τι καλὸν ἢ κακὸν πράττεται πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ὀνομάζει ἀρε-λῶς ἀδελφούς του . . . τὸ αἰσθάνεται, λέγει, καὶ αὐτός . . . λοιπὸν ἐμάθε πρὸς ποίους ἔκαμες κακὸν, καὶ φυσικὰ, σὲ παιδεύει . . . κατὰ τὴν ἰδικήν του ὁμῶς μέθοδον.

— Ἀλλὰ μὲ τί δικαίωμα;

— Ἐλα τώρα, φεράνδε, νὰ ζῇς· εἰδὼ νὰ ὅσον ὁμι-λουῖμεν· δὲν ἠμποροῦσεν αὐτός κατὰ νόμον νὰ ἐνεργήσῃ νὰ σοῦ κοπῇ ἡ κεφαλὴ; . . . Ὑπόθεσε ὅτι ἡ κεφαλὴ σου ἐκόπτετο . . . Τί ἐκ τούτου; Οἱ δύο μόνοι συγγενεῖς σου ἀπέθανον . . . ᾔθελον μείνει διὰ παντός γεγυμνωμένοι . . . Ἀλλ' ἐξ ἐναντίας, φέρων σε εἰς θέσιν νὰ ἐξαγοράσῃς τὴν ζωὴν ἀντὶ τῆς ἀδίκως θησαυρισθείσης περιουσίας σου . . . ἰδὲ τί κάμνει . . . Μορὲλ τὸν πατέρα τῆς Δουίξης, τὴν ὁποίαν ἠτίμασες, λυτρώνει τοῦ λοιποῦ ἀπὸ πάσης ἐνδείας . . . τὴν κυρίαν δὲ· φερμὸντ, τὴν ἀδελφὴν τοῦ μακαρίτου Ῥεννεβίλλ, τὸν ὁποῖον παρέστησες αὐτοχειριασθέντα, σώ-ζει· πάλιν ἀποδίδων αὐτῇ τὰς τριακοσίας χιλιάδας τῆς τὸν Γερμανόν, τὸν ὁποῖον ψευδῶς ἐκατηγορήσας ἐπὶ κλο-πῇ, ᾔθιώσας καὶ ἔβαλεν εἰς θέσιν ἐντιμὸν, διευθυντὴν τῆς φιλανθρωπικῆς Γραπῆζης, τὴν ὁποίαν ἀναγκάζουσι νὰ συστήσῃ, ἵνα ἀντιπληρώσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸν

ἐλευθρον τὸν ὁπαῖον ἐπροξένησας εἰς τὴν κοινωνίαν. Τὴν ἀ-
λήθειαν ἡ ἰδέα αὐτοῦ ὅστις μᾶς κρατεῖ τὴν σπιγμήν
ταύτην εἰς τοὺς ὀνυχάς του εἶναι λαμπρά· ἡ κοινωνία δὲν
ἔθελε κερδίσει τίποτε ἐκ τοῦ θανάτου σου... ἐνθ' ἐκ τῆς
ζωῆς σου κερδίζει πολὺ.

— Ὡ! ἀλλὰ διὰ τοῦτο κ' ἐγὼ σπαράττομαι περι-
τότερον... καὶ τὸ μαρτύριόν μου αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ
μόνον!

— Τὸ γνωρίζω αὐτὸ τὸ γνωρίζει ὁ πρίγκιψ... Τώρα
τί ἀρά γε θά μᾶς κάρει Ἀγνοῶ... Ὑπεσχέθη νὰ μᾶς ἀ-
φύσῃ τὴν ζωὴν, ἐάν τυφλῶς ἐκτελέσωμεν τὰς διαταγὰς
του... Πλὴν μὲ τοῦτο δὲν πιστεύει ὅτι ἀκούοντας τιμω-
ρῶμεθα· αὐτὸς θὰ ἐπινοήσῃ τι, ὥστε ὁ θάνατος νὰ μᾶς
φαίνεται γιλιάκις προτιμότερος τῆς ζωῆς... Σὺ δὲν ἔχεις
ἰδέαν... Ὅσακις αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πεισθῇ ὅτι πρέπει νὰ
θανῇ ἀδυσώπητος πρὸς τινα, δὲν ὑπάρχει δῆμιος ὠμότο-
ρος... Αὐτὸς, τὸν διάβολον πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπὸ τὰς διατα-
γὰς του καὶ ἔμαθε τί ἐπῆγα νὰ κήμω εἰς τὴν Νορμανδί-
αν. Ἀλλὰ καὶ πραγματικῶς, ὑπὸ τὰς διαταγὰς του αὐ-
τὸς δὲν ἔχει ἓνα μόνον δαίμονα... ἐκείνη ἡ Κασίλη...
ἡ κατάρματος ἐκείνη ἡ Κασίλη...

— Σιῶπα, σὲ λέγω... αὐτὸ τ' ὄνομα... αὐτὸ τ'
ὄνομα...

— Ὡ! κατάρματος... ὦ! ἀνάθεμα μαρναθῇ εἰς τὴν
φέρουσαν τ' ὄνομα τοῦτο!... αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία τῆς ἀ-
πώλειας μας... Ἄν δὲν ἐκυριεύσοι ἀπὸ τὸν ἀνέκτον ἐκεί-
νον ἔρωτα πρὸς αὐτήν, τὴν σήμερον ἡ κεφαλή μας ἔθελε
στέκει καλὰ ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους μας...

Ἄντι νὰ παροργισθῇ ὁ διεράνδος ἀπέναντις, ὡς
ἐκνευρισμένος:

— Τὴν γνωρίζεις οὐ αὐτὴν τὴν γυναῖκα;... Αἶψά τὴν
εἶδες ποτέ;...

— Ποτέ... Τὴν λέγουσι ὠραϊάν... αὐτὸ γνωρίζω...
(ΤΟΜΟΣ ΕΝΝΑΤΟΣ).

— 'Οραία... ἀπῆντησεν ὁ συμβολαιογράφος ἀναστῆλ-
λαιν τοὺς ὄμους. "Ω! ἐπρόσθεσε μὲ ἀπελπισίαν ὀδυνηραν
— σιῶπα... ὅταν γνωρίζῃς ἓνα πρᾶγμα, μὴ λέγῃς τίποτε
πρὸς αὐτοῦ... "Ο, τι ἔκαμα ἐγὼ... ἤθελες τὸ κάμει
καὶ σὺ εἰς τὴν θέσιν μου...

— 'Εγώ! νὰ βάλω τὴν ζωὴν μου εἰς τὴν διάκρισιν
μῆς γυναικὸς!...

— Μιᾶς τοιαυτῆς γυναικὸς... ναί... καὶ ἐκ νέου
ἤθελα παιδεύω τὸ αὐτὸ... ἀν' ἡδυνάμην νὰ ἐλπισω...
ὅ, τι ἤλπισα μίαν στιγμὴν...

— 'Ιδέ! ἰδέ!... ἀκόμη εἶναι ὑπὸ τὴν ἐπιρροήν της!
ἀειῶντησεν ὁ Πολυδώρης ἐκθαμβος.

— "Ακουσον, ἐπανελάθεν ὁ συμβολαιογράφος μετὰ
φρονῆς ἡσύχου, χαμηλῆς καὶ ἐκ διακλειμμάτων τονιζομένης
αἰ' ἑρμῶν ἀνιάτου ἀπελπισίας—ἀκουστον' γνωρίζεις τί ἀ-
γαπὴν ἔχω πρὸς τὰ χρήματα! γνωρίζεις—τί διεκύβευσα
διὰ ν' ἀπολαύσω ὅσον δυνατόν πλεύτερα; 'Εμοῦ ἡ μόνη
χαρὰ, ἡ μόνη εὐδαιμονία ἦτο νὰ μετρῶ μέσα εἰς τὸν
νότον μου τὰς ποσότητας τὰς ὁποίας εἶχα... νὰ τὰς
βλέπω διπλασιαζομένας διὰ τῆς φειδωλίας μου, νὰ θε-
ωροῦμαι κάτοχος ὁλοκαυρῶ... Ναί, χρήματα... ὅχι
διὰ νὰ ἐξοδεύω, ὅχι διὰ νὰ ζῶ καλὰ... ἀλλὰ διὰ νὰ
θησαυρίζω αὐτὸ ἦτον ἡ ζωὴ μου... Πρὸ ἑνὸς μηνὸς, ἀν
μ' εἶπες κἀνείς· α' ἔκλεξε μετὰ τῆς περιουσίας σου
καὶ τῆς κεφαλῆς σου, ἔκλεξε α' ἤθελα δώσω τὴν κεφαλὴν.

— Ἀλλὰ πρὸς τί τὰ χρήματα... ἀφοῦ προκηται
θάνατος;...

— Πρὸς τί λέγεις; πρὸς τὸ ν' ἀποθάνω ἐν κατα-
στάσει!... πρὸς τὸ νὰ εὐρανθῶ μέχρι τῆς τελευταίας
στιγμῆς ἐν ἀγαθόν πρὸς ἀπόλαυσιν τοῦ ὁποίου καὶ στέ-
ρησεις ὑπέατησα καὶ ἀνείδη καὶ λαμηττόμους... πρὸς τὸ
να εἶπω καὶ μὲ τὴν κεφαλὴν μου ὑπὸ τὴν μάχαιραν "Εχω
χρήματα!!! "Ω! ὁ θάνατος, βλέπεις, εἶναι γλυκὺς, πα-

καβαλλόμενος με τὰ μαρτύρια τὰ ὅποια ὑποφέρει τις βλέπων ὅτι, ζῶν ἔτι, χάνει πᾶν ὅ,τι συνήθροισε μετὰ τούτους ἰδρωτάς καὶ κινδύνους! . . . Εἶναι σκληρότατον! εἶναι θάνατος· θάνατος, ὅχι ἐν μιᾷ στιγμῇ ὑποφερόμενος, ἀλλ' ἐν ἐκάστη ἡμέρᾳ, ἐν ἐκάστη ὥρᾳ, ἐν ἐκάστῳ λεπτῷ . . . Ναί· ἀντὶ λοιπὸν τῆς ἀπεράντου ἀγωνίας ταύτης, προτιμῶ χιλιάκις ἓνα θάνατον ταχύν, ὅστις σὲ δίδεται πρὶν ἔτι ἐπιθέσῃαι χεὶρα ἐπὶ τοῦ θησαυροῦ σου· τέλος πάντων, ὡς εἶπα, ἀποθνήσκει τις λεγὼν· Ἔχω χρήματα . . .

Ὁ Πολυδώρης ἠτένευσεν πρὸς τὸν συνένοχον μετὰ βαθύς θαυμασμοῦ.

— Καὶ πῶς λοιπὸν ὑπείκεις εἰς τὰς διαταγὰς ἐνὸς ἀνθρώπου ὅστις δύναται, ἀλλὰ ἐναντιωθῆς, νὰ εἴπῃ νὰ πέτῃ ἡ κεφαλὴ σου; Πῶς ἐπροτίμησας τὴν ζωὴν καὶ ἀνευ τοῦ θησαυροῦ σου . . . ἀπὸ ἧς ζωῆς αὕτη σὲ φαίνεται τασοῦτον ἐπώδυνος;

— Ἐπειδὴ, βλέπεις, ἐπρόσθεσεν ὁ συμβολαιογράφος με φωνὴν ἐπὶ τὸ μᾶλλον βαρυτέραν, ἀποθνήσκων κάνεις, παύει τοῦ διανοεῖσθαι . . . ἀποθνήσκων χάνεται εἰς τὸ μηδέν . . . Καὶ ἡ Κησίλη τότε; . . .

— Καὶ ἐλπίζεις; . . . ἀνέκραξεν ὁ Πολυδώρης ἐκπληκτος.

— Δὲν ἐλπίζω, ἀλλ' ἔχω . . . —Τί ἔχεις;

— Τὴν μνῆμην.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν ἐπανίδῃς ποτὲ, ἀλλ' αὕτη τὴν κεφαλὴν σου παρέδωκε . . .

— Ἀλλ' ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ πάντοτε, καὶ ἐμμανέστερα παρά ποτε . . . τὴν ἀγαπῶ ἐγώ! ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος φεράνδης με ἐκρηξὶν δακρύων καὶ λυγμῶν, αἰσινιδίων ὡς πρὸς τὴν σκυθρωπὴν ψυχρότητα τῶν τελευταίων του λόγων. — Ναί, ἐπανελάβε μετὰ δεινῆς παραφορᾶς, τὴν ἀγαπῶ πάντοτε· καὶ δὲν θέλω ν' ἀποθάνω, διὰ νὰ δυνθῶ νὰ εἰσδύσω καὶ πάλιν, καὶ πάλιν δρμηεῖας ἀπολαύων ἡδονῆς

εἰς τὴν κάμνον ὅπου κατατρίβεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Διότι, θεοὶ ἡξευροῖς . . . ἐκείνη τὴν νύκτα . . . τὴν νύκτα ἐκείνη κατ' ἣν εἶδα αὐτὴν τοσοῦτον ὠραῖαν . . . τοσοῦτον περιπαθεῖ, τοσοῦτον δελεαστικὴν . . . ἡ νύξ ἐκείνη εἶναι παρούσα πάντοτε εἰς τὴν φαντασίαν μου . . . Ἐκείνη ἡ εἰκὼν ἡ σρικωδούς ἡδυπαθούς μεστή εἰκὼν ἐκείνη, εἰς εὐχέλων μου, πρὸ ὀφθαλμῶν μου, ἐμπρὸς μου, ἐμπρὸς μου, ὀφθαλμοφάνης . . . τὰ ὄμματά μου, εἴτε κεκλεισμένα ὑπάρχουσι διὰ καρτερίας τινος πυρετικῆς, εἴτε ἀνεωγμένα ὡς ἀπνίκας ὀλοφράς, βλέπω πάντοτε τὸ μέλαν ὄμμα της, τὸ μέλαν ἐκεῖνο καὶ γοργὸν εἰς ἡδονήν, μέλαν καὶ διάπυρον καὶ βρασμὸν προσκοῦν, βρασμὸν εἰς τὸν μυελὸν τῶν κακκάλων μου . . . Αἰσθάνομαι ἀδιαλείπτως ἐπὶ τοῦ μοσχοῦ μου τὴν πνοὴν της . . . ἀκούω τὴν φωνὴν της ἀσπιαλείπτως . . .

— Ἄλλ' αὐταὶ οἷε μου, εἶναι κολλήσεις ἀνυπόφοροι!

— Κολλήσεις! Κολλήσεις! ἀνυπόφοροι τρώντι . . . Ἄλλ' ὁ θάνατος πάλιν, ἀλλὰ τὸ μηδέν! Ἄλλὰ νὰ χάσῃ κἀνείς πάλιν διὰ παντός αὐτὴν τὴν ἀναπόλησιν, τὴν ζωτράν οἷς ἡ προχυματικότης! ἀλλὰ ν' ἀπολέσῃ αὐτὰς τὰς ἀναμνησεις αἵτινες μὲ σπαράττου, μὲ καταδιωρόσκουν, μὲ καταρλεγοῦν! . . . Ὅχι! . . . Ὅχι! . . . Νὰ ζήσω . . . νὰ ζήσω! . . . Ἡρωχὲς, πενέστατος, μισούμενος, στιγματισμένος . . . νὰ ζήσω εἰς τὸ χάτεργον . . . ἀλλὰ νὰ ζήσω! διὰ νὰ ἔχω τὴν διάνοιάν μου . . . ἀφοῦ ἡ καταλόνος αὐτὴ κέρη κατέχει ὅλην τὴν διάνοιάν μου . . . εἶναι ὅλη μου ἡ διάνοια! . . .

— Φερανδε, εἶπεν ὁ Πολυδώρης με σοβαρότητα ἐν διαμέτρῳ ἀντιστοιχοῦσαν πρὸς τὴν συνήθη του πικρὰν εἰρωνείαν, εἶδα ἐγὼ καὶ ἄλλας ἀλγηδόνας, ἀλλὰ ποτὲ μαρτύριον δὲν ὠμοίωσε τὸ ἰδικόν σου . . . Αὐτὸς ὅστις μᾶς κρατεῖ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν σου ἀπηνεστέραν τιμωρίαν νὰ ἐφευρῇ δὲν ἦτο, δυνατό . . . Σὲ κατεδίκασε νὰ ζῇς . . .

ἢ μᾶλλον νὰ περιμένῃς τὸν θάνατον ἐν τρομεραῖς ἀγωνίαις . . . θύσιτι, ἐκ τῶν ὧσων μέλεις, διαγινώσκω τὰ δεινὰ συμπτώματα ἅτινα ὁσήμεραι ἀναπτύσσονται εἰς σέ . . . καὶ τῶν ὁποίων δὲν ἠδυνάμην νὰ μαντεύσω τὴν ἀφορμὴν.

— Ἀλλὰ τὰ συμπτώματα ταῦτα δὲν εἶναι ἐπικινδύνα· εἶναι ἐκ τοῦ ἐκνευρισμοῦ . . . εἶναι ἀποτέλεσματα τῶν ὀλιψῶν μου. Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ τις κινδύνος, πῶς;

— Ὅχι, ὅχι . . . ἀλλ' ἡ κατὰστασίς σου εἶναι σπουδαία . . . Πρέπει ν' ἀποδιώξῃς ἰδέας τινάς . . . Ἄς τοῦ-του σὲ βεβαιώ . . . ἡ ζωὴ σου δύναται νὰ κινδυνεύσῃ.

— Κάμνω ὅ, τι μὲ διορίσῃς, φθάνει νὰ ζήσω . . . διότι δὲν θέλω ν' ἀποθάνω. Ὡ! οἱ ἱερεῖς μᾶς λέγουν περὶ κολασμένων! . . . Ποτὲ δὲν ἐφάντασθησαν δι' αὐτοὺς βασάνους ὁμοίας τῶν ἰδικῶν μου. Ἐρωτα καὶ φιλοσοφηματίαν συνάμα πασχῶν, δύο ἔχω ἀντὶ μιᾶς ζωντανάς πληγάς . . . καὶ ἀμφοτέρως αἰσθάνομαι ἐπίσης . . . Ἡ ἀπώλεια τῆς παρουσίας μου μὲ σπαράττει . . . ἀλλ' ὁ θάνατος πάλιν μὲ φαίνεται δεινότερος . . . Ἡθέλησα νὰ ζήσω . . . Ἡ ζωὴ μου πιθανόν νὰ ᾖναι ἀτελεύτητον μαρτύριον . . . ἀδιέξοδον, καὶ ὁμῶς δὲν τολμῶ νὰ προσκαλέσω τὸν θάνατον . . . διότι ὁ θάνατος ἀπόλλυσι τὴν ὀλεθρίαν μου εὐτυχίαν . . . τὸν ἀντικατοπτρισμὸν αὐτὸν τοῦ νοός μου . . . ὅπου ἀδιάλειπτως ἡ Κησὶλη ἐνοπτριζέται.

— Τοῦλάχιστον ζῶν, εἶπεν ὁ Πολυδώρης ἐπαναλαμβάνων τὴν συνήθη ἀταραξίαν του, ἀπολαύεις τῆς παρηγορίας τοῦ νὰ ἀναπολῇς τὸ καλὸν τὸ ὁποῖον ἀπέδωκας εἰς ἄφρσιν τῶν πταισμάτων σου.

— Σκῶπτέ με σὺ, σκῶπτέ με, ἔχεις δίκαιον . . . Στρέφε με κ' ἐπανάστρεφέ με ὡς ἐπὶ πυρῶν ἀνθράκων . . . Ἀθλίε, ἐνῷ σὺ γνωρίζεις ὅτι ἐγὼ μισῶ τὴν ἀνθρωπότητα ἐνῷ γνωρίζεις ὅτι αἱ θυσίαι αὐταὶ τὰς ὁποίας κάμνω μοῦ ἐπιβάλλονται, καὶ ἄλλο δὲν μ' ἐμπνέουν παρ' ἀπέχθειαν καὶ μακίαν κατὰ τῶν ἀναγκαζόντων με εἰς αὐτάς, καὶ

κατὰ τῶν ὠφελουμένων ἐξ αὐτῶν . . . "Ω ! νὰ πέσῃ καὶ νὰ τοὺς καύσῃ κεραυνός ! Νὰ συλλογίζωμαι ὅτι, ἐνῶ ἐγὼ θὰ διάγω ζωὴν ἐλευσινὴν . . . δι' οὐδὲν ἄλλ' οὐκ ὑπάρχων παρὰ διὰ νὰ ἐντριφῶ εἰς οὐδυνας διὰ τὰς ὑποίας ἤθελον ρουᾶξαι καὶ οἱ πλέον ἐτρόμακτοι τῶν ἀνθρώπων . . . ἄλλοι τοὺς ὁποίους βδελύττομαι ἀπὸ ψυχῆς, θ' ἀνακουφίζονται μὲ τὰ χρήματά μου ! . . . Καὶ αὐτὸς πάλιν ὁ ἱερεὺς ! . . . αὐτὸς ὁ ἱερεὺς ὅστις μὲ κηλόγει ἐνῶ ἡ καρδιά μου ἐπλῆε μέσα εἰς τὴν γολθὴν καὶ εἰς τὸ αἷμα ! . . . νὰ τὸν σφάξω μὲ ἥρκατο ! . . . "Ω ! τὸ μέτρον ὑπερεπληρώθη ! (ἀνέκραξεν ὁ συμβολαιογράφος στηρίζων ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὰς δύο σπασμωδούσας χεῖράς του, Ἡ κεφαλὴ μου τέλος πάντων ῥήγνυται . . . αἱ ἰδέαι μου θολοῦνται . . . Δεὸ θέλω δυνηθῆ νὰ ὑποστήσω τὰς ἐράδους τοιαύτης μανίας μηδὲν δυναμένης . . . τοιαῦτα μαρτύρια ἀτελεύτητα . . . Καὶ ταῦτα πάντα ἐξ αἰτίας σου ! . . . Κησίλη . . . Κησίλη ! . . . Τοῦλάχιστον, γνωρίζεις ὅτι πάσχω διὰ σέ ; . . . τὸ γνωρίζεις, Κησίλη . . . δαῦμον ἀπὸ τὸν ἄδην, δαῦμον Σατανᾶ ;

Καὶ ὁ Φεράνδος, ἐκλελυμένος ἐκ τῆς δεινῆς ταύτης παραφορᾶς, ἐπανεπέσεν ἀσθμαίνων ἐπὶ τοῦ καθίσματός του καὶ συνέκλωσε τοὺς βραχίονάς του, γόους ἐκβάλλων ὑποκόφους καὶ ἀνάρθους.

Ταῦτα δὲν ἐξέπληκτον τελείως τὸν Πολυδώρην. Ἰκτὺς αὐτὸς, καὶ ἀπὸ τοὺς ἐμπείρους μάλιστα, διέγνω εὐκόλως ὅτι, ἡ λύπη τοῦ ὅτι ὁ Φεράνδος ἔχανε τὴν περιουσίαν του, ἠνωμένη μὲ τὸ πρὸς τὴν Κησίλην πάθος του, ἤναψεν εἰς τὸν ἄθλιον αὐτὸν θέρημν φαγεδαινικὴν.

Διέγνω δὲ καὶ ἄλλο τι τὰ μέγιστα ἐπιφύγον . . . τὰ συμπτώματα τῆς στυγερωτάτης ἐκείνης ἀσθενείας τὴν ὁποίαν οἱ μεγάλοι παρατηρηταὶ καὶ ἡθολόγοι Πάσλος καὶ Ἀρεταῖος παρέστησαν ὑπὸ χρώματα ἐξαισία . . .

Αίφνιδίως ἐκρούσθη ἔξωθεν ἡ θύρα τοῦ σπουδαστηρίου μετὰ σφοδρότητος· πορεύεται ὁ Πολυδώρης πρὸς αὐτήν διὰ ν' ἀνοίξῃ καὶ βλέπει τὸν ἀρχιγραμματέα τοῦ συμβολαιογραφείου, ὅστις ὠχρὸς καὶ τεταραγμένος ἀνέκραξε·

— Θέλω νὰ ὁμιλήσω τοῦ Κ. Φεράνδου εἶναι ἀνάγκη.

— Σιωπῇ . . . ταύτην τὴν στιγμήν πάσχει πολὺ . . . εἶπεν ὁ Πολυδώρης χαμηλῇ τῇ φωνῇ· καὶ, ἐξελθὼν τοῦ σπουδαστηρίου ὅπου ἦτον ὁ συμβολαιογράφος, ἐκλείσει τὴν θύραν.

— Ἀ! κύριε, εἶπεν ὁ ἀρχιγραφεὺς· ἡ εὐγενεία σας, ὡς καλὸς φίλος τοῦ Κ. Φεράνδου, σπεύσατε εἰς βοήθειάν του· διότι δὲν ἔχομεν νὰ χάνωμεν καιρὸν . . .

— Τί τρέχει;

— Μὲ εἶχε στείλει ὁ Κ. Φεράνδος νὰ εἰπῶ εἰς τὴν κυρίαν κόμησσαν Μάκ Γρηγορίου, ὅτι δὲν ἔμπορει σήμερον νὰ ὑπάγῃ μόνος του νὰ τὴν εὔρῃ, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν της . . . Ἡ κόμησσα λοιπὸν, ἣτις τώρα φαίνεται ἐκτὸς κινδύνου, διώρισε νὰ μὲ ἀφήσουν νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν θάλαμόν της. Εὐθύς καθὼς μὲ εἶδεν, ἀνέκραξεν ἀπειλητικῶς.

— Ἐπιστρέψατε εἰς τοῦ Κ. Φεράνδου, καὶ εἰπῆτέ τον ὅτι ἂν ἐντὸς ἡμισείας ὥρας δὲν ἔλθῃ ἐδῶ . . . πρὶν ἔτι νυχτώσῃ θέλει συλληφθῇ ὑπὸ τῆς ἐξουσίας ὡς πλαστογράφος. . . διότι τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον παρέστησεν ὡς νεκρὸν ζῇ . . . Γνωρίζω εἰς τίνας τὰς χεῖρας τὸ παρέδωσε καὶ γνωρίζω καὶ ποῦ εὕρεται τώρα . . .

— Δὲν ἤξευρε τί ἔλεγε· παρεφρόνει, ὡς φαίνεται, ἡ γυνὴ, ἀπήντησεν ὁ Πολυδώρης ἀναστέλλων τοὺς ὤμους . . .

— Εἰς τὴν ἀρχὴν κ' ἐγὼ αὐτὸ ὑπέθεσα· ἀλλ' ὁ τόνος τῆς πεποιθήσεως δι' οὗ μὲ τὸ ἔλεγε . . .

— Ὡς ἐκ τῆς ἀσθενείας βέβαια θὰ ἐσάλευσαν αἱ φρένες τῆς δυστυχούς.

— Ἐπειτα, νὰ ἰδῆτε . . . Τὴν στιγμήν καθ' ἣν ἐκρηγόμεν ἐκ τοῦ θαλάμου τῆς κομήσσης, μία τῶν θαλαμηπό-

λων της εισηλθε μετὰ σπουδῆς λέγοντα·— Ἐντὺς μιᾶς ὥρας θὰ ἔλθῃ ἡ Δύτης Ἰνδιάνος.

— Τὸ εἶπε; τὸ ἤκούσατε καλὰ; ῥώτησεν ὁ Πολυδώρας.

— Σὰς λέγω τὸ ἤκουσα· μάλιστα ὑπόρξα περὶ τίνος Ἰνδιανότητος πρόκειται. . .

— Λοιπὸν, βέβαια, βέβαια θὰ εἶναι ὁ πρίνιψ, εἶπε κατ' ἐκυτὸν ὁ Πολυδώρας. Ὁ πρίνιψ εἰς τὸν οἶκον τῆς κομίσσας Σάρας, ἐνῶ ἔλεγε νὰ μὴ τὴν ἐπανιδῇ πώποτε! . . . Ἀγνοῶ, πλὴν δὲν μ' ἀρέσκει ἡ πλησίασις αὐτῆς. . . Δύναται νὰ χειροτερεύσῃ τὴν θέσιν μας. — Ἀποταθείς τότε πρὸς τὸν ἀρχιγγραφεα, ἐπρόσθετε·— Πλάσμα τα φαντασίας ἀσθενούς, ὡς σὰς εἶπα μέινετε, κύριε, ἡτοχρὲς τὰ λέγω τώρα καὶ εἰς τὸν Κ. Φερράνδον. . . Ἀνοήσια.

Τώρα θέλομεν ὁδηγήσει τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸν οἶκον τῆς κομίσσας Σάρας Μὰκ Γρηγορίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΡΟΔΟΛΦΟΣ ΚΑΙ ΣΑΡΑ.

Σωτήριός τις κρίσις ἀπελύτρωσε τὴν κόμησσαν Μὰκ Γρηγορίου ἐκ τῆς παραπροσύνης καὶ τῶν ἀλγυθδόνων αὐτῆς ἐπὶ τινας ἡμέρας ἐνέπνεον σπουδαῖον ῥέθρον περὶ τῆς ζωῆς τῆς.

Ἡ ἡμέρα ἤρχετο εἰς τὴν παρακμήν της. . . Ἐπὶ ἀναπτικτῷ τινος καθημένη θρονίου ἡ Σάρα καὶ ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ της Τὼμ. Σπύτωνος ὑποστηριζομένη, ἐθεώρει μετὰ βραθείας προσοχῆς τὸ πρόσωπόν της ἐντὺς καθρέπτου τὸν ὁποῖον ἐκράτει μίᾳ τῶν θαλαμηπόλων τῆς, γυνυκλι-

ἐς ἐνώπιον αὐτῆς. Ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἐλάμβανε χώραν ἐντος τοῦ αὐτοῦ ἐκείνου δωματίου ὅπου ἡ Κουρκουβάιχ ἐπε-
ερίσσε νὰ τὴν δολοφονήσῃ.

Ἡ κόρησα ἦτον ὡχρὰ ὡς μάραρον· πρὸς τὴν ὄψιν δὲ αὐτὴν συνέτεινον πολὺ τὰ παμμέλαυνά της ἐκεῖνα ὀνίμα-
τα, αἱ ὀφρυὲς καὶ ἡ κόμη της ἡ ἐξενίκη πλατυτάτη δὲ
πρὸς ἀπὸ λευκὴν μουσελίαν τὴν κατεκάλυπτεν ὅλην.

— Δὲς μοι τὸ κοράλλινόν μου διαδῆμα, εἶπε πρὸς
τιαν τῶν θεραπεινίδων τῆς μετὰ φωνῆς ἀσθενούς, ἀλλὰ
ἡσποτικῆς καὶ βραχείας.

— Ἄφες νὰ σοὶ τὸ βάλῃ ἡ Βαττίς... ὑπέλαβεν ὁ
Γάμ Σπύτων νὰ μὴ κουράξῃσαι... ἐπειδὴ, σὲ βεβαίως,
δεν μὲ φαίνεται φρόνιμον οὐδ' ὅτι...

— Τὸ διαδῆμα!... ἐπανελάβεν ἀνυπομονοῖς ἡ Σάρα.
Ὅπως λαβούσα τὸ στολίδιον ἐπέθεσεν αὐτὸ κατ' ἀρέσκειαν
ἐπὶ τοῦ μετώπου της. Δέσαστέ με τὸ τῶρα... καὶ ἀπέλθε-
τε... εἶπε πρὸς τὰς θεραπεινίδας αὐτῆς.

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἀπῆρχοντο αὐταὶ, ἡ Σάρα ἐπροσθε-
σε: — Τὸν Κ. Φερνάνδον, ὅταν ἔλθῃ, τὸν ὑποδέχεσθε εἰς
τὸν μικρὸν θάλαμον τὸν κυανοῦν... ἐπομένως (ἐπροσθε-
σε μὲ ὕψος ἐπάρσεως ἀδεξίως προσποποιημένον) ἄλλα ἡ Α.
Β. Υ. ὁ μέγας δούξ Γερολοτέιν ἐλθῇ, τὸν εἰσάγετε εἰς αὐτό.

— Τέλος πάντων! εἶπεν ἡ Σάρα ἄλλα ἔμεινε μοναχί-
κα τοῦ ἀδελφοῦ της, τέλος πάντων, ἰδοὺ ἤγγικα εἰς αὐτὸ
τὸ στέμμα... τὸ ὄνειρόν τοῦ βίου μου... Ἡ προφ-
τεία λοιπὸν θέλει πληρωθῇ!

— Σάρα, ἡσυχάσε, τὴν εἶπεν ὁ ἀδελφός της. Ἡσυχά-
σε· γυῖς ἀκόμη ἀπληπιζόμενα περὶ τῆς ζωῆς σου· μη
τύχη καὶ ἀπατηθῇς εἰς τὴν προσδοκίαν σου πάλιν, καὶ
τοτε ἀλλοίμονον!

— Ἐχεις δίκαιον, τῶρ... ἀλλοίμονον τῶνόντι ἐν
ματαιωθῶσι καὶ τῶρ αἱ ἐλπίδες μου· δὲν θέλω βέβαιον
ἐπιζῆσαι. Εἶμαι πόσον βεβαία ὅτι διὰ τῶν ὧν ἡκούσα

ἐκ τοῦ στόματος τῆς γραίας ἐκείνης ἥτις μὴ ἐκτύπησε, θέλω ἐπιτύχει τοῦ σκοποῦ . . .

— Τὰ αὐτὰ ἔλεγες καὶ ὅταν παρελάλεις ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ κατεχομένη.

— Τὰ αὐτὰ ἔλεγα, διότι τοῦτο μόνον ὑπεστήριξε τὴν κλονουμένην μου ζωὴν. Ὅποια ἐλπίς! . . . πραγματικῶς ἀγχοῦσα . . . βασίλισσα σχεδὸν! . . . ἐπρόσθεσεν ἡ Σάρα μετὰ παραφορᾶς.

— Ἐσύχασε, σὲ λέγω, Σάρα! πρόσεξε μὴ ἀποβῶσι καὶ ἐλπίδες αὐταὶ μάταιαι καὶ τότε . . .

— Μάταιαι; . . . Καὶ πῶς! ὅταν ὁ Ῥοδόλφος μάθῃ, ὅτι ἡ κόρη αὐτῆς, ἡ εὐρισκομένη ταύτην τὴν στιγμήν εἰς τοῦ Λαζάρου καὶ κατὰ καιρὸν ἐμπιστευθεῖσα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ συμβολαιογράφου ὅστις τὴν παρέστησεν ὡς νεκράν, εἶναι τέκνον μας πιστεύεις ὅτι . . .

Ὁ Σκύτων διέκοψε τὴν ἀδελφὴν του.

— Πιστεύω, ὑπέλαβεν αὐτὸς μετὰ πικρίας, ὅτι εἰ πραγματικῶς προσθεύουσι πρὸ τῶν φυσικῶν δικαίων τὰ καθεστῶτα καὶ τὴν πολιτικὴν . . .

— Τόσον λοιπὸν ἀνεπιδέξιον μὲ ὑποθέτεις;

— Ὁ πρίγκιψ, ἀδελφὴ μου, δὲν εἶναι πλέον ἄπειρος νεανίας ὡς ἦτον ἄλλοτε, ὥστε νὰ τὸν δαλεῖται καὶ σήμερον ὁ καιρὸς ἐκεῖνος παρήλθε . . . καὶ σὺ καὶ ἐκεῖνος προσέβητε εἰς τὴν ἡλικίαν.

Ἡ Σάρα ἀνέστειλεν ὀλίγον τοὺς ὤμους καὶ εἶπε:— Ἐξέυρεῖς διατί ἠθέλησα νὰ στολίσω τὴν κόμην μου διὰ τοῦ κοράλλινου αὐτοῦ διαδήματος; διατί ἐφόρεσα τὴν λευκὴν αὐτὴν ἐσθῆτα; Διότι ὅτε κατὰ πρῶτον ὁ Ῥοδόλφος μὲ εἶδεν . . . εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Γερολσταίν ἐφόρουν λευκά . . . καὶ εἶχα ἐπὶ τῆς κόμης μου τὸ αὐτὸ τοῦτο κοράλλινον διαδήμα . . .

— Πῶς! εἶπεν ὁ Τῶμ-Σκύτων θεωρῶν τὴν ἀδελφὴν του μὲ ἐκπληξίν· καὶ θέλει, λοιπὸν νὰ ἐπαναφέρῃς τὰς

ἀνταμνηστὺς ταύτας; δὲν φοβεῖσαι μήπως αὐταὶ ἀποτελε-
σωσι τὸ ἐναντίον;

— Τὸν Ῥοδόλφον ἐγὼ ἐγνώρισα καλῆτερον ἀπὸ σέ ...
Βίβλια οἱ χαρακτῆρες τῆς μορφῆς μου παρήλθαζαν τὴν
σήμερον ἐκ τῆς ἡλικίας τῶν ἁδυνῶν· δὲν εἶναι πλέον οἱ
χαρακτῆρες τῆς δεκαεξαετοῦς νεάνιδος τὴν ὁποίαν ἤρασθαι
... διότι ἤμην ὁ πρῶτος ἔρωσ τοῦ καὶ ὁ ἔρως αὐτοῦ. ὁ
μῶνς εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἀπῆλθεν πάντοτε εἰς τὴν
καρδίαν ἀνεξάλειπτα ἱγνή ... Πλὴν δι' αὐτὸ τοῦτο
πίστευσε, ἀδελφέ μου, ἡ θεὰ τοῦ στολιδίου τούτου θέλει
διεγερεῖν παρὰ τῷ Ῥοδόλφῳ, ὅχι μόνον τὴν μνήμην τοῦ
ἔρωτός του, ἀλλὰ καὶ τὴν τῆς νεότητός του ... Καὶ
πρὸς τοὺς ἄνδρας, ἡ μνήμη αὐτῆς εἶναι γλυκεῖα πάντοτε
καὶ ποθμένη ...

— Ἄλλ' ὅταν εἰς τὴν μνήμην ταύτην ἐνοῦνται ἄλλαι
θεναί; ... ἡ ἀπαισία λύσις τοῦ ἔρωτος ἐκείνου; ἡ α-
πεικταία διαγωγή τοῦ πατρὸς τοῦ προῖγκιπς πρὸς σέ;
ἡ πεισματώδης σιωπὴ σου ὅποτε ὁ Ῥοδόλφος, ὕστερον
ἀπὸ τὸν μετὰ τοῦ κόμητος Μάκ Γρηγορίου γάμον σου
τοῦ εἰσῆλθαι τὴν θυγατέρα σου, τὴν τότε νήπιον οὖσαν;
τὴν θυγατέρα σου, τῆς ὁποίας τὸν ἀνήγγειλες τὸν θά-
νατον διὰ μιὰ ἐπιστολὴν ἀπαθεστάτης, πρὸ δέκα ἡδὴ
ἐνικυτῶν; ... Ἀσπασαίνεις ὅτι ἔκτοτε ὁ προῖγκιψ συνέλα-
βε πρὸς σέ ἀποστροφὴν καὶ ἀπέχθειαν;

— Ναί, ἀλλ' ἀφ' οὗτο ἤκουσεν ὅτι ἀποθνήσκω, τὴν ἀ-
περθεῖαν ταύτην διεδέχθη οὐκτος παρ' αὐτῷ ... ἔστει-
λε, βλέπεις, καθημέραν τὸν βαρόνον Δέ-Γράουν νὰ μαθα-
νῇ περὶ τῆς ὑγείας μου. Πρὸ ὀλίγου ... μοῦ ἐμήνυσεν ...
ὅτι ἔρχεται ... Τοῦτο ὀλίγον τὸ ἔχεις, ἀδελφέ μου;

— ἔρχεται, διότι σὲ νομίζει ψυχροῦραγνῶσαν ... ἔρ-
χεται, ὑποθέτων ὅτι θέλει σὲ δώσει ἓνα τελευταῖον ἀσπα-
σμόν ... Ἐπταίσαρ πολὺ ὅτι δὲν τὸν ἔγραψας τὴν αἰ-
τίαν δι' ἣν τὸν προσκαλεῖς.

— Μὲ γινώσκιν ἐγὼ τὸ ἔκκαμα. Ἐκεῖνος ἄμα ἀκούσῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, θὰ ἀποκυριευθῇ ἀπὸ χαρὰν... καὶ τότε θὰ εἶναι ἡ στιγμή, προσφορωτάτη διὰ νὰ ὠρελῇθῃ εἰς αὐτῆς. Ἡ πώποτε, ἡ σήμερον εἶναι ἡ μόνη ἡμέρα καθ' ἣν θέλει μὲ εἶπει· Ἀνάγκη νὰ συλειτουργῶμεν διὰ τὰ νομιμοποιηθῇ ἡ γέννησις τοῦ τέκνου μας. Καὶ ἂν τὸ εἶπῃ, ὁ λόγος του εἶναι ἱερὸς, καὶ ἰδοὺ πραγματοποιεῖται ἡ ἐλπίς τῆς ζωῆς μου ὅλης...

— Ἄν σὲ δώσῃ αὐτὴν τὴν ὑπόσχεσιν... τότε σύμφωνοι.

— Καὶ διὰ νὰ μὲ τὴν δώσῃ λοιπόν, πρέπει πᾶν σθένος νὰ καταβάλω εἰς τὴν κρίσιμον περίστασιν ταύτην... Τὸν Ροδόλφον ἐγὼ τὸν γνωρίζω· ἅπαζ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἡ κόρη μου ἀνευρέθη... ἡ πρὸς ἐμὲ ἀποτροπή του θέλει διαλυθῇ, καὶ ὁ πρίγκιψ θέλει πράξῃ πᾶσαν θυσίαν πρὸς τὸ νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὸ τέκνον του θέσιν ἀξιοζήλευτον, πρὸς τὸ νὰ καταστήσῃ αὐτὸ τοσοῦτον μᾶλλον ὀλίγον, ὅσον ὑπῆρξε δυστυχές.

— Πολὺ καλὰ· πιστεύω ὅτι ἡ θυγατέρα σου θέλει εὐδαιμονήσῃ... ἀλλὰ μεταξύ τούτου καὶ τῆς ἀσφαλείας τοῦ νὰ σὲ νυμφρευθῇ, μόνον διὰ νὰ νομιμοποιήσῃ τὴν γέννησιν αὐτῆς... ὑπάρχει μέγα χάος.

— Τὸ χάος τοῦτο θέλει πληρώσῃ ἡ πατρικὴ του σπογγή...

— Ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἀθλίη κόρη, τίς ἐξεύρει εἰς ὁποίαν κατάστασιν εὐτελῇ θὰ εὐρίσκεται!

— Ὁ Ροδόλφος θὰ φιλοτιμηθῇ τὰ μέγιστα νὰ τὴν δώσῃ τὴν ἀπαιτούμενὴν τιμὴν. Ὅσον εἶναι ταπεινὴ, τόσον καὶ τὴν ἀνυψώσῃ.

— Μάλιστα! θὰ τὴν ἐνθρονίσῃ ποτὲ εἰς τὸν βαθμὸν τῶν βασιλικῶν αἰκογενειῶν τῆς Εὐρώπης!... θὰ τὴν αναγνωρίσῃ ὡς θυγατέρα του ἐνώπιον τῶν ἡγεμόνων καὶ βασιλέων τῶν ὁποίων αὐτὸς εἶναι συγγενής!

— Ὅμιλεις ἀληθινά, ἀδελφέ μου, ὥσάν νὰ μὴν ἐγνώ-

ρίζες τὸν ἐξέχλον, τὸν εὐερέθιστον καὶ θρασὺν γαρχιτῆρά του. . . ὥς νὰ μὴν ᾔξεντες πόσον ἱπποτικῶς μεγεθωποιεῖ πᾶν ὅ,τι τῷ φανῇ δίκαιον καὶ καθήκον!

— Ἀλλ' αὐτὴ, σὲ λέγω, ἡ δύστηνος κόρη, ὥς ἐκ τῆς πένιας ὅπου πρέπει νὰ ἐζῆσε, θὰ εἶναι ἴσως τόσο ἐυτελής ὥς πρὸς τὴν ἀνατροφὴν, ὥστε ὁ πρίγκιψ, ἀντὶ νὰ αἰθανθῇ πρὸς αὐτὴν ἀγάπην. . .

— Τί λέγεις; τί λέγεις; ἀνέκραξεν ἡ Σάρα διακόπτουσα τὸν ἀδελφόν της. Καὶ δὲν ἀκούεις πόσον καὶ νεανίαις εἶναι ὠραία ὅσον ἦτον εὐειδεστάτῃ νήπιον; Δὲν παροτρύνεις ὅτι ὁ Ροδύλφος καὶ χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζῃ, τόσο ἐλκός συμπάθειαν πρὸς αὐτὴν, ὥστε ἠθέλησε νὰ καλλιεργήσῃ τὴν ἀνατροφὴν της, καὶ τὴν ἐστείλῃν εἰς τὸ ἀγροκηπίον τοῦ εἰς Ηουκεβάλ, ἀπὸ ὅπου τὴν ἤρπάσαμεν! . . .

— Τὴν ἠρπάσαμεν, χάρις εἰς τὴν ἐπιμονὴν σου τοῦ νὰ εὐθίγῃς οἰανόποτε ἄλλην στοργὴν τοῦ πρίγκιπος. . . ἐπὶ τῇ μωρᾷ ἐλπίδι τοῦ νὰ τὸν ἀναγκάσῃς τοιοῦτοτρόπως νὰ ἐπανέλθῃ εἰς σέ.

— Καὶ ὅμως, ἄνιψ τῆς μωρᾶς ἐλπίδος ταύτης. . . δὲν ἠθέλα μάθει διὰ κινδύνου τῆς ζωῆς μου, ὅτι ἡ κόρη μου ἔῃ. . . Διοτι γνωρίζεις, ὅτι τὴν καχότροπον παντρίαν τοῦ συμβολαιογράφου Φεράνδου τὴν ἔμαθα παρ' αὐτῆς τῆς ἰδίης γράϊας ἣτις ἤρπασε τὴν θυγατέρα μου ἐκ τοῦ ἀγροκηπίου.

— Τί δυστύχημα, νὰ μὴ με συγχωρήσουν σήμερον τὸ πρῶτ' νὰ εἰσελθῶ εἰς τοῦ Λαζάρου, ὅπου, ὥς σε εἶπαν, εὐρεσκεται ἡ δύστηνος αὐτὴ κόρη; δὲν εἶχα, βλέπεις, προμνηθευθῇ δι' εἰσιτηρίου παρὰ τῷ διευθυντῇ τῆς φυλακῆς, καὶ ἵεν ἡδυντήθην νὰ πληρωφερθῶ καὶν τίποτε. . . Ἐγραψα πρὸς τὸν ἐπαρχον, ὥς ἐκ μέρους σου. . . πλὴν ἡ ἀπόκρισις θελεῖ μᾶς δοθῇ αὐριον, ἐνῷ ὁ πρίγκιψ θὰ εἴν' ἐδῶ ὁσονούπω. Πόσον λυπούμαι ὅτι δὲν θὰ ἔχῃς νὰ τῷ παρουσιάσῃς παύτοχρόνως καὶ τὴν θυγατέρα σου. . . Ἡθελες

κάνει καλύτερον νά ἐπρόσμενες τήν ἐκ τῆς φυλακῆς ἐξοδόν της, πρὶν μὴνύσῃ τὸν μέγαν δούκα νά ἔλθῃ . . .

— Νά προσμείνω ! . . . Κ' ἐξεύρω ἐγὼ ἂν αὐτὴ ἡ σπυρρινὴ τῆς ὑγείας μου βελτίωσις διαρκέσῃ ἕως αὔριον ; ἴσως ἡ βελτίωσις αὕτη εἶναι στιγμιαία, προσερχομένη ἐκ τῆς ἐνεργείας τῆς φιλοδοξίας μου.

— Ἀλλ' ἔχεις ἀποδείξεις ἱκανάς διὰ νά παρουσιάσῃς εἰς τὸν πρίγκηπα ; Θέλει ἄρα γε σέ πιστεύει ;

— Θέλει μὲ πιστεύει ἀφοῦ ἀναγνώσῃ τὴν ἀρχὴν τῆς μαρτυρίας τὴν ὅποιαν μὲ ὑπηγόρευε κ' ἐγραφα ἡ γραία ἥτις μ' ἐκτύπησε ; θέλει μὲ πιστεύει ἀφοῦ ἀναγνώσῃ τὴν μετὰ τῆς κυρᾶ Σεραφίνης καὶ τοῦ φενάνδου ἀλληλογραφίαν σου, διαρκέσασαν μέχρι τοῦ πλαστοῦ θανάτου τοῦ παιδίου ; θέλει μὲ πιστεύει ὅταν ἀκούσῃ τὴν μαρτυρίαν τοῦ συμβολαιογράφου, ὅστις, περίφοδος ἐκ τῶν ἀπειλῶν μου, θὰ ἔλθῃ καὶ αὐτὸς ἐντὸς ὀλίγου ; θέλει μὲ πιστεύει ὅταν ἴδῃ τὸ ὁμοίωμα τῆς θυγατρὸς μου εἰς τὴν ἐξαετῇ ἡλικίαν της, ὁμοίωμα τὸ ὅποιον, κατὰ τὸν λόγον τῆς γραίας καὶ σήμερον ἀκόμη εἶναι ἀπαράλληκτον τῷ πρωτοτύπῳ. Τόσα πράγματα ἀρκούν, μὲ φαίνεται, ν' ἀποδείξωσιν εἰς τὸν πρίγκηπα ὅτι δὲν τὸν ἀπατώ, καὶ νά τὸν συγκινήσωσιν εἰς βαθυὸν ὥστε, Ναί, νά μὲ εἴπῃ γίνου βασίλισσα . . . Ὡ ! ν' ἀπολαύσῃ αὐτὸν τὸν τίτλον, καὶ ἔστω διὰ μίαν μόνην ἡμέραν . . . ὦραν . . . τοῦλάχιστον θ' ἀποθάνῃ εὐτυχής.

Κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐκρύσθη ὁ θόρυβος ἀνάξης εἰσερχομένης εἰς τὴν αὐλήν.

— Βίῃ ἐκεῖνος . . . ὁ Ροδόλφος . . . ἀνέκραξεν ἡ Σάρα. Ὁ Σπύτων τότε ἐπλησίασε μετὰ σπουδῆς εἰς τὸ παράθυρον, ἀνέσπασε τὸ παραπέτασμα καὶ ἀπεκρίθη — Ναί, εἶναι ὁ πρίγκηψ . . . κατὰβαίνει ἐκ τοῦ διώρου σου.

— Ἀφίς με μόνην ἰδοῦ ἡ κρίσιμος στιγμὴ εἶπεν ἡ Σάρα μὲ ἀδιάσειστον ἀπεργεζίαν, ἐπειδὴ μόνον τῆς στυγα-

ως ταύτης ελαττήριον ὑπῆρχε πάντοτε φιλοδοξία τις τερα-
τιώδης, καὶ ἀδυσώπητος τις ἐγωϊσμός. Εἰς τὴν ὡς ἐκ θαύ-
ματος ἀνάστασιν τῆς θυγατρὸς τῆς κατ' ἄλλο τι δὲν ἔχα-
νεν εὐμὴ καὶ ὅ, τι τῇ ἐπαρουσιάσθη εὐκολία πρὸς τὴν
σκηπὸν τῆς.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ὁ Τῶμ Σπύτων ἐδίστασεν ἂν πρέπη νὰ
εἰέλθῃ τοῦ θαλάμου ἐκείνου, ἀλλ' ἔπειτα, πλησιάζας
πρὸς τὴν ἀδελφὴν του, τὴν εἶπε·—Τί νὰ σὲ εἰπῶ . . . ἐμὲ
ἔπρεπε ν' ἀφήσῃς νὰ ἐκθέσω εἰς τὸν πρίγκιπα τὴν τρόπον
ἣ θυγάτηρ σου, ἣ ὑποτιθεμένη νεκρά, διασώθῃ. Εἰς σὲ
ἡ ὁμιλία αὕτη εἶναι κινδυνώδης . . . φοβοῦμαι μήπως
συγκινηθῇ πολὺ καὶ πάθῃ; . . . Ἐπομένως μετὰ τοσοῦτον
πυλινχρόνιον ἀποχωρισμόν . . . ἡ θεὰ τοῦ πρίγκιπος . . .
αἱ τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἀναπολήσεις . . .

— Φέρε, Τῶμ, τὴν χεῖρά σου ἐπὶ τῆς καρδίας μου.
εἶπεν ἡ Σάρα. Καὶ θέτασα τὴν χεῖρα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς
ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς ἐπρόσθετα μὲ παγετώδες μειδίαμα.
— Κτυπᾷ τελείως; . . .

— Τελείως! . . . παράδοξον! Γνωρίζω πόσον ὀρίζεις
τὸν ἑαυτόν σου . . . ἀλλ' εἰς παρομοίαν στιγμὴν . . . ἀλλ'
ἐνῷ πρόκειται, ἡ στεμμα νὰ λάβῃς ἡγεμονίδος ἢ τὸν
θάνατον . . . τῇ ἀληθείᾳ, ἐκπλήττομαι νὰ σὲ βλέπω το-
σοῦτον ἀτάραχον!

— Διὰ τί, ἀδελφέ μου, νὰ ἐκπλήττεσαι; Ἀγνοεῖς ὅτι
τὰ μαριμαρινά μου στήθη δὲν ἐγνώρισαν μέχρι τοῦδε
παλμός τί ἐστὶ; . . . Τότε μόνον θὰ τὰ αἰσθανθῶ νὰ πάλ-
λουν, ὅτε θὰ αἰστανθῶ καὶ τὸ βῆρος τῆς ἡγεμονικῆς κο-
ρυνίδος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου . . . Τὰ βήματα τοῦ Ρο-
δόλφου . . . ἀπελθε . . .

— Ὅταν ὁ Ῥοδόλφος εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον ἐκεῖ-
νον, ἡ φυσιογνωμία του ἐνέφαινεν οἶκτον· ἀλλ' ἀφοῦ εἶδεν
τὴν Σάραν καθήμενν ἐν τῷ θρόνῳ τῆς, καὶ μετὰ φιλα-
ρεσκείας σχεδὸν ἐνδεδυμένην, ὡπισθοδράμασε μὲ θαυμα-

σμών, καὶ ἀμέσως τὸ προσωπὸν τοῦ μετεβλήθη εἰς σο-
φάρην καὶ δύσπιστον. . . Μαντεύσασα τὴν ἰδέαν τοῦ
κόσμου, τὸν εἶπε με φωνὴν γλυκεῖαν καὶ ἀσθενή. —
Ἐννοῖζετε ὅτι ἠθέλετε μ' εὖρει ψυχρὸν ἀγαθοῦσαν. . . ὅ-
πως δια νὰ μοι δώσητε τὸν νεκρικὸν ἀσπασμόν. . .

— Τῶν ψυχρὸν ἀγαθόντων τοὺς παντοκράτους παθούς ε-
θεώρησα πάντοτε ὡς ἱερούς. . . ἀλλ' ἂν προέκηται ἀπ' αὐ-
τοῦ ἱεροσύλος. . .

— Ἦσυχάζετε, εἶπεν ἡ Σάρα διακόπτουσα τὸν Ῥο-
δὸν. Ἦσυχάζετε! δὲν σὰς ἠπάτησα, ὅχι. . . ὅλνγκ
μὲ φάνεται μ' ἐμμεῖναι ὥραι ζωῆς. Συγχωρήσατέ μοι μία
ἐσχάτην ἐρωτοτροπίαν. . . Ἦθέλησα παντοίας δυνάμει
νὰ διαθέσω τὸν θάλαμον τοῦτον οὕτως, ὥστε νὰ μὴ θ-
μοιάζῃ θάλαμον ἀνθρώπου ὅστις πνέει τὰ λογίσθια. . . νὰ
μὴ φανῇ τεταῖως ἀποτρόπαιος εἰς ὑμᾶς. . . ἠθέλησα νὰ
ἐκπνεύσω ἐνδεδυμένη ὡς ἤμην ὅτε κατὰ πρῶτον σὺ
εἶδα. . . Φεῦ! μετὰ δεκαετίαν χωρισμοῦ, ἰδοὺ σὰς ἐπα-
ναβλέπω τέλος πάντων! . . . Εὐχαριστῶ! . . . ὦ! . . .
εὐχαριστῶ! . . . Ἀλλ' ἀπονείματε καὶ ὑμεῖς εὐχαριστίαν
πρὸς τὸν Θεόν, ὅτι σὴς ἐνέπνευσε τῇ ἰδέᾳ τοῦ νὰ εἰσα-
κούσῃτε τὴν τελευταίαν μου ἱκεσίαν. Ἄν αὐτὸ μὲ τὸ πρ-
ναῖσθε. . . ἠθέλα συμπαραχάδῃ εἰς τὸν τάφον μετ' ἐμὴν
ἐν μυστικὸν μέλλον νὰ προξενήτῃ τῇ χαρᾷ. . . τὴν εὐδαι-
μονίαν τοῦ βίου σας. . . Χαράν ἠνωμένην μετὰ τινος θλι-
ψως. . . εὐδαιμονίαν ἠνωμένην μετὰ τινων δακρύων. . .
ὡς εἶναι πᾶσα εὐδαιμονία ἀνθρωπίνη ἀλλ' αὐτὴν. . .
αὐτὴν ὑμεῖς δια νὰ εξαγοράσῃτε ἠθέλετε προθύμως δυνά-
μι τοῦ μισοῦ τῶν ἡμερῶν καθ' ἃς ἀκούε, θὰ ζήσετε.

— Δὲν ἐννοῶ τίποτε, εἶπεν ὁ προηγουμένως ἐκπλάττων.

— Καί, Ῥοδόσκι, ἂν δὲν ἔρχεσο τὸ μυστικὸν αὐτοῦ
ἠθέλε με ἀπολυθῆναι εἰς τὸν τάφον. . . ἠθέλεν εἰσθῆ-
ναι μὴν μὴ ἐλπίσῃς. . . Καὶ πάλιν. . . ὅχι, ὅχι. . .
δὲν ἠθέλε μὲ βραστάζει ἡ ψυχὴ. . . Μολονότι πολλὰ

Ἐκμερὲς νὰ ὑποφέρω, ἤθελα συμμερισθῇ μετὰ σοῦ τὴν περτάτην αὐτὴν εὐδαιμονίαν τὴν ὁποίαν, εὐτυχέστερος τοῦ ἐμοῦ, θὰ χαρῆς εἰς ἔτη πολλὰ, εἰς ἔτι πλεῖστα, τρέφω λπίδα . . .

— Ἀλλὰ τί τρέχει, κυρία, τί εἶναι;

— Νὰ τὸ μάθῃς . . . δὲν θ' ἀπορῇς ὅτι τόσο ἀργῶ νὰ σὲ τὸ εἶπω· ἐπειδὴ θὰ ἰδῇς ὅτ' εἶναι πρᾶγμα . . . αἱ ἀποκαλύψεις, σὲ λέγω θεῖα . . . ἐξ οὐρανοῦ . . . Ἀλλὰ, παραδόξον τῶνόντι· ἐγὼ ἥτις διὰ μιᾶς μου λέξεως ἀνταμαί νὰ σοὶ προξενήσω τὴν ἀελπιστότερην τῶν εὐδαιμονιῶν ὅσας ποτὲ ἤσθάνθης . . . ἀπολαύω, μοιλονότι αἱ στιγμαὶ τῆς ζωῆς μου εἶναι βραχύταται, ἀνέκφραστον ἔδωκόν, νὰ μηκύνω τὴν ἀνυπομονησίαν σου . . . Ἐπομένως γνωρίζω τὴν καρδίαν σου . . . καὶ, μ' ὅλην τὴν τοῦ χαρακτῆρός σου σταθερότητα, προδοῦμαι νὰ σοὶ ἀναγγεῖλω ἀπροσπαρκαυστῶς μίαν ἀνακάλυψιν εἰς τοσούτον ἀπίστευτον . . . Εἶναι δὲ ἐπικίνδυνον καὶ αἱ συγχινήσεις τὰς ὁποῖας προξενεῖ μία αἰφνίδιος, κεραυνοβόλος χαρά . . .

— Ἡ ἡχώρητός σου αὐξάνει . . . βλέπω εἰς σὲ παραχρῆσ πονοδαίαν, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος· σοβαρά, ὡς φαίνεται, μὲ δμῖλεῖς . . .

— Σοβαρά, σοβαρώτατα, ἐπανελάβεν ἡ Σάρα μὲ φωνὴν κατανύξεως· διότι, μ' ὅλην τὴν συνήθη τῆς ἀπάθειαν, σκεπτομένην τὸ μέγεθος τῆς ἀποκαλύψεως ἦν ἐπλησίαζε νὰ κάμῃ πρὸς τὸν Ῥοδόλφον, ἡσθάνθη σάλον ἐνδόμυχον, ἀπροσδόκητον εἰς τὴν ἰδίαν αὐτὴν· ὅθεν μὲ δυνατὴν πλέον νὰ κρατηθῇ, ἀννερώνησε·

— Ῥοδόλφε . . . ἡ θυγάτηρ μας ζῇ . . .

— Ἡ θυγάτηρ μας! . . .

— Ζῇ! σὲ λέγω . . .

Οἱ λόγοι οὗτοι, ὁ τόνος τῆς ἀληθείας μεθ' οὗ ἐπρόφερον, εἰς βαθυτάτην ἔφερον τὸν Ῥοδόλφον συνπρίνθην. — Τὸ τέκνον μας! . . . ἐπανελάβεν αὐτὸς πλησιαζὼν μὲ

(ΤΟΜΟΣ (ΕΝΝΑΤΟΣ).

αυτήν πρὸς τὸ θρόνιον τῆς Σάρας—τὸ τέκνον μὲς! ἡ κόρη μου!

— Ναι, δὲν ἀπέθανεν· ἔχω ἀποδείξεις ἀναμφισβήτητους . . . γνωρίζω ποῦ εὑρίσκεται . . . Αὐρεὶαν θὰ τὴν εἶδῃς . . .

— Ἡ κόρη μου! . . . ἡ κόρη μου! . . . ἐπανελάβεν ὁ Ροδόλφος ἐκστατικὸς εἶναι ποτὲ δυνατόν! νὰ ζῇ!—Σκεπθεὶς ἐπομένως καὶ ἐν ἀκαρεῖ πάσον ἀπίθανον ἦτο τὸ πρᾶγμα, καὶ φοβούμενος μήπως τὸν γελᾷ πάλιν ἡ παμπόνηρος Σάρα, ἀνέκραξεν· Ὁχι . . . Ὁχι . . . ὄνειρα λέγεις! . . . εἶναι τῶν ἀδυνάτων! με ἀπατᾷς . . . εἶναι παναμύγλια, ψεῦδος ἀνάξιον! . . . Γνωρίζω τὴν δοξομανίαν σου . . . γνωρίζω τί εἶσαι ἐκὼς νὰ κατορθοῖς, μαντεύω τὸν σκοπὸν τῆς ἐξαπατήσεως ταύτης!

— Αὐτὸ λέγεις! λοιπὸν τῶνόντι . . . ἔχεις δίκαιον . . . εἰμαι ἐκὼς νὰ κατορθώσω ὅ, τι φαντασθῇς . . . Ναι, λοιπὸν ἠθέλησα νὰ σὲ ἀπατήσω . . . ναι, ὀλίγας ἡμέρας προτοῦ νὰ με πληγώσω, ἐζήτησα νὰ εὕρω χαμμίαν κόρην . . . τὴν ὁποίαν σκοποῦν εἶχα νὰ σοὶ παρουσιάσω εἰς τόπον τοῦ τέκνου μας . . . Τώρα, ὅτε σὲ λέγω τοῦτο ἔγωγε θὰ με πιστεύσεις . . . ἢ μᾶλλον θ' ἀναγκασθῇς νὰ παραδεχθῇς τὴν ἀλήθειαν. Ναι, Ῥοδόλφε . . . τὸ ἐπαναλαμβάνω . . . ἐζήτησα νὰ ἀντικαταστήσω κόρην τινὰ ἀσχημον εἰς τόπον ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἐθαρροῦμεν· ἀλλ' ὁ Θεὸς κινδύνησε τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐσυμφώνουν διὰ τὴν ἐξουσίαν ταύτην ἀγοράν . . . πόσα νὰ δώσω . . . νὰ πληρωθῶ θανατηφόρος . . .

— Κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμὴν! . . .

— Ὁ Θεὸς κινδύνησε προσέτι νὰ μοὶ προτείνωσι . . . πρὸς τὴν τοιαύτην ψευδῇ ἀντικατάστασιν . . . εἰς αὐτοὺς ποίαν; τὴν κόρην μας . . .

— Παραφρονεῖς, παραλαλεῖς . . . διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

— Ὅχι, Ῥοδόλφε . . . δὲν παραφρονῶ οὐδὲ παραλλὰς τελείως . . . Ἐντὸς τῆς θήκης ταύτης, ἀναμέσον διαφόρων ἐπιστολῶν καὶ ἐνὸς ἀπεικονίσματος, εἰς ὃν θέλεις βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων μου, θά εὑρεῖς καὶ ἓν ἔγγραφον φέρον κηλίδας ἐκ τοῦ αἵματός μου . . .

— Ἐκ τοῦ αἵματός σου ;

— Ἦ γραῖα, ἥτις μὲ εἶπεν ὅτι ἡ θυγάτηρ μας ἔζη εἰσέτι, μοὶ ὑπηγόρευε τὴν ἀποκάλυψιν ταύτην . . . ὅτε, ἰδοὺ μὲ κτυπᾷ ἡ ἰδίᾳ διὰ μαχαίριου.

— Καὶ τίς ἦτον αὐτή ; πῶς ᾤξεure ; . . .

— Εἰς αὐτὴν εἶχαν παραδώσει τὴν θυγατέρα μας . . . ἐπὶ νήπιον . . . ἀφοῦ τὴν παρέστησαν ὡς νεκράν.

— Ἀλλ' αὐτὴ ἡ γραῖα . . . τὸ ὄνομά της ; . . . Δύναται τις νὰ τὴν πιστεύσῃ ; Πόθεν τὴν ἐγνώριζες ; . . .

— Σὲ λέγω, Ῥοδόλφε, ὅτι εἰς ὅλα ταῦτα ἐγὼ παρατηρῶ ἓν πεπρωμένον. ὥσάν νὰ γίνωνται ἐκ Θεοῦ. Πρὸ τινῶν μηνῶν . . . εἶχες στείλει εἰς τὴν ἐξοχὴν μίαν ποταπὴν κόρην τὴν ὁποίαν ἐπῆρες ἀπὸ τοὺς δρόμους . . . Ἦ ζήλεια καὶ ἀπεχθεία μὲ ἐπλάνησαν . . . Ἔστειλα ἀνθρώπους, αὐτὴν τὴν γραῖαν τὴν ὁποίαν σὲ εἶπα . . . καὶ ἀφῆρπασεν ἐκεῖθεν τὴν κόρην ταύτην . . .

— Καὶ τὴν ἐπῆγε, τὴν δυστυχῆ, εἰς τοῦ Λαζάρου.

— Ὅπου εἰσέτι εὐρίσκεται . . .

— Δὲν εὐρίσκεται πλέον . . . Ἀ ! δὲν γνωρίζεις τί φρικτὸν κακὸν ἐπραξες . . . ν' ἀφαιρέσῃς τὴν ταλαιπωρον ταύτην ἐκ τοῦ τόπου ὅπου τὴν εἶχα στείλει . . . Ἀλλὰ . . .

— Αὐτὴ ἡ κόρη δὲν εἶναι τώρα εἰς τοῦ Λαζάρου ; . . . ἀνέκραξεν ἡ Σάρα περίφοβος. Τὸ δυστύχημα εἶναι μέγα !

— Ἐν τέρας φιλαργυρίας ἀνθρωπόμορφον εἶχε συμφέρον εἰς τὸν ὄλεθρον αὐτῆς. Τὴν ἐπνίξαν τὴν κόρην ἐκείνην εἰς τὸν ποταμὸν . . . Ἀλλ' ἀποκρίθητι . . . λέγετε λοιπὸν ὅτι . . .

— Τὴν κόρη μου ! . . . ἀνέκραξεν ἡ Σάρα διακόπτον-
τα τὸν Ῥοδόλφον καὶ ὀρθία ἐγεινομένη, καὶ ἀκίνητος ἵστα-
σα ὡς μαρμαρίνον ἀγαλμα.

— Θεέ μου ! τί λέγει ; ἀνεφώνησεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Τὴν κόρη μου . . . ἐπανελάβεν ἡ Σάρα, τῆς ὁποίας
τὸ πρόσωπον κατέστη πελιδνὸν καὶ δεινὸν ἐκ τῆς ἀ-
πελπισίας τὴν ἐπιζαν ! . . .

— Ἡ Κελαϊδίστρα κόρη σου !!! . . . ὑπέλαβεν ὁ Ῥο-
δόλφος ὁπισθοδρομῶν μετὰ φρίκης.

— Ἡ Κελαϊδίστρα . . . ναί . . . αὐτὸ τ' ὄνομα μέ εἶ-
πε καὶ ἡ γραῖα ἐκείνη, ἐπονομαζομένη Κουκκουβάϊα . . .
Τὴν ἐπιζαν . . . τὴν ἐπιζαν ! . . . ἐπανελάβεν ἡ Σάρα
ἀκίνητος εἰσέτι καὶ μὲ ἀπλανεῖς τοὺς ὀφθαλμούς —
ἀπέθανε . . .

— Σάρα ! ὑπέλαβεν ὁ Ῥοδόλφος ὡχρὸς καὶ οὗτος καὶ
δεινὸς τὴν ὄψιν ὡς ἡ κόρη σου ! συνέλθε εἰς τὸν ἐαυτὸν-
σου . . . ἀποκρίθητί μοι . . . ἡ Κελαϊδίστρα, ἡ κόρη ἐκεί-
νη τὴν ὁποίαν ἀφῆρπασες διὰ τῆς Κουκκουβάϊας ἀπὸ τῆ
Βουκεβάλ . . . ἦ το . . .

— Ἡ θυγάτηρ μας ! . . .

— Αὐτή !!!

— Καὶ τώρα . . . ἀπέθανε, λέγεις ! . . .

— Ὦ ! ὄχι . . . ὄχι . . . παραφρονεῖς . . . αὐτὸ δὲν γίνε-
ται ποτὲ . . . Δὲν γνωρίζεις . . . τί λόγος ! . . . δὲν γνω-
ρίζεις πόσον ἐπώδυνον ἦθελεν εἶσθαι αὐτό . . . Σάρα ! σύν-
ελθε εἰς σεαυτὴν . . . ἀμίλησόν μοι ἡσύχως. Κάθησε, ἡσύχα-
σε . . . Πολλάκις ἀπατώμεθα ἀπὸ μίαν ὁμοιότητα, ἀπὸ
μίαν πρόψιν . . . αἱ ἄνθρωποι ῥέπομεν τόσον πρὸς τὸ νὰ
πιστεύωμεν ὅ, τι μάλιστα ἐπιπυθούμεν . . . Δὲν σέ τὸ λέ-
γω διὰ νὰ σ' ἐλέγξω, ἀλλ' ἐξηγήθητί μοι καλῶς· εἶπέ
μοι ὅλους τοὺς λόγους ὑφ' ὧν ὀργωμένη στοχαζέσαι τοῦ-
το· διότι τούτο εἶαι ἐκ τῶν ἀδυνάτων . . . ὄχι, ὄχι ! δὲν
πρέπει αὐτὸ νὰ ἦναι ! . . . δὲν θὰ ἦναι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον !

Μετά τινα στιγμήν σιωπῆς, ἡ κόμισσα συνεκέντρωσε τὰς ἰδέας τῆς καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ροδόλφον μετὰ φωνῆς ἐκλελυμένης:—“Ὅταν ἔμαθα ὅτι ἐνομφεύθης με ἄλλην, κηρυχθεὶς νὰ συζευχθῶς κ' ἐγὼ με ἄλλον, δὲν ἠδυνάμην νὰ κρατήσω τὴν κόρην μου πλησίον μου ἢ το τετραετῆς.

—“Ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐγὼ σὲ τὴν ἐξήτησα . . . μετὰ παρακλήσεων . . . ἀνέκραξεν ὁ Ροδόλφος μετὰ φωνῆς σπαραξικαρδίου, καὶ ἀφῆκες τὰς ἐπιστολάς μου χωρὶς ν' ἀπαντήσης . . . Ἡ μόνη ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν ἔλαβον ἀπὸ σέ με ἀνήγγελλε τὸν θάνατόν της! . . .

—“Ἦθελα νὰ σ' ἐκδικηθῶ διὰ τὴν πρὸς ἐμέ καταφρόνησίν σου ἀρνούμενῃ σοι τὸ τέκνον σου . . . Ἀναξία διαγωγῇ, τὸ γνωρίζω. Ἀλλ' ἀκουσον . . . τὸ αἰσθάνομαι . . . ἡ ζωὴ με ἀφήνει, αὕτη ἡ τελευταία συγκίνησις μου ἐκλύει πᾶσαν δύναμιν. . .

—“Ὅχι! ὄχι! δὲν σὲ πιστεύω . . . δὲν θέλω νὰ σὲ πιστεύω . . . Ἡ Κελαϊδῆτρα . . . θυγάτηρ μου! . . . Ὡ Θεέ μου, μὴ βουληθῆς τοῦτο, Θεέ μου, μὴ!

—“Ἀκουσον, Ροδόλφε. Ὅταν ἐγίνε τετραετῆς, ὁ ἀδελφός μου ἐπεφόρτισε τὴν κυρὰ Σεραφίναν, χήραν ἑνὸς παλαιοῦ ὑπηρέτου του, ν' ἀναθρέψῃ τὸ παιδίον μεχρὶς τοῦ ἔλθῃ εἰς ἡλικίαν ἐκπαιδεύσεως . . . Ἡ πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ μέλλοντος τῆς θυγατρὸς μας κοσότης παρακατετέθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ μου εἰς χεῖρας ἑνὸς συμβολαιογράφου χαιρῶντος φήμην τιμιωτάτου ἀνθρώπου. Αἱ ἐπιστολαὶ αὐτοῦ τε καὶ τῆς κυρὰ Σεραφίνης, τὰς ὁποίας κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἔγραφαν πρὸς ἐμέ καὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν μου, εἰναικαὶ . . . μέσα εἰς αὐτὴν τὴν θήκην. . . Μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς ἔτους, μ' ἔγραψαν ὅτι ἡ θυγάτηρ μου ἔπαυσε κατὰ τὴν ὑγίαν . . . καὶ μετὰ ὀκτῶ μῆνας, ὅτι ἀπέθανε, καὶ μ' ἔστειλαν τὸ ἐπίσημον περὶ τοῦ θανάτου της ἔγγραφον. Κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, ἡ κυρὰ Σεραφίνα εἰσήλ-

θεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Φεράνδου, ἀφοῦ παρέδωκε τὴν θυγατέρα μας εἰς τὴν Κουκκουδάϊαν, μέσον ἐνὸς κακούργου εὐρισκομένου τὴν σήμερον εἰς τὸ κάτεργον τοῦ Ροχφορτίου. Ταῦτα μὲ ὑπεγόρευεν ἡ Κουκκουδάϊα κ' ἔγραφα ὅτε μοὶ κατέφερε τὴν πληγὴν. Τὸ ἔχω καὶ αὐτὸ τὸ ἔγγραφον ἐκεῖ μέσα . . . ὁμοῦ μὲ ἓν οὐρίωμα τῆς θυγατρὸς μας, τετρασετοῦς. Παρατήρησε τὰ πάντα, ἐπιστολάς, ἀπυδείξεις, ἀπεικόνισμα καὶ σὺ, ὅστις εἶδες . . . αὐτὴν τὴν δούστην κόρην . . . κρίε.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους, ἡ Σάρα ἔπεσεν ἐκλελυμένη ἐπὶ τοῦ θρονίου της, ὡς ἐξαντλήτατα πᾶσαν αὐτῆς δύναμιν. Ὁ Ῥοδόλφος ἔμεινεν ὡς κεραυνόπληκτος. Ὑπάρχουν συμφοραὶ τοσοῦτον ἀπρόσπῃτοι καὶ ἀπευκταῖαι, ὥστε ὁ ἄνθρωπος προσπαθεῖ νὰ μὴ τὰς πιστεύσῃ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀναγκάζεται πρὸς τοῦτο ἐκ τῶν πραγμάτων . . . Ὁ Ῥοδόλφος, πεπεισμένος ὅτι ἡ Μαριάνθη ἀπέθανε, μία μόνην εἶχε πλέον ἐλπίδα, νὰ πείσῃ ἑαυτὸν ὅτι δὲν ἦτο αὐτὴ ἡ θυγάτηρ του. Πλησιάζει λοιπὸν πρὸς τὴν τράπεζαν μὲ φοικαλέαν ἀταραξίαν, φοβίσασαν πολὺ τὴν Σάραν, ἀνοίγει τὴν θύκην, καὶ ἀρχεται τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἐπιστολῶν, ἐξετάζων μετὰ προσοχῆς καὶ τὰ σὺν αὐταῖς ἄλλα ἔγγραφα.

Ὅλαι αὗται αἱ ἐπιστολαὶ ἔφερον τακτικῶς τὴν σφραγίδα τῶν ταχυδρομείων, ἀπευθυνόμεναι πρὸς τὴν Σάραν καὶ πρὸς τὸν ἀδελφὸν της ὑπὸ τοῦ συμβουλευτοῦ καὶ τῆς κυρᾶ Σεραφίνης, καὶ ἀνεφέροντο εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τῆς Μαριάνθης καθὼς καὶ εἰς τὰ χρήματα δι' ὧν τὴν εἶχον προικίσαι . . . Ὁ Ῥοδόλφος δὲν ἠδύνατο ν' ἀμφισβᾷ τελείως περὶ τῆς αὐθεντικότητος τῆς ἀλληλογραφίας ταύτης.

Ἡ μαρτυρία τῆς Κουκκουδάϊας ἐσυμψώνει καθόλα μὲ τὰς πληροφορίες τὰς ὁποίας ὀπρίγκηψ εἶχε λάβει περὶ τῆς Μαριάνθης διὰ τοῦ βαρόνου Δι-Γράουν.

—Τὸ ἐπίσημον ἔγγραφον τῆς θανῆς τοῦ παιδίου ἐφαι-
νετο ἐν τάξει· ἀλλ' ὁ Φεράνδος εἶχεν εἰπεῖ ὁ ἴδιος πρὸς
τὴν Κησίλην ὅτι τοῦτο ἦτο πλαστόν· ὅτι ἐγίνε διὰ τὰ
κατακρατῆρη αὐτὸς τὴν χρηματικὴν ποσότητα δι' ἧς
εἶχον προκίσει τὴν κήρην, τὴν ὁποίαν καὶ ἐπνίξε εἰς τὸν
ποταμὸν διὰ τοῦ Παλῆκαρι, ἀπέναντι τῆς νήσου τοῦ
Χαλαστοῦ. Ὁ Ῥοδόλφος λοιπὸν, καὶ ἀκουσίως του, ἔ-
λαβε πλέον τὴν ὀλεθρίαν βεβαιότητα ὅτι ἡ Κελαϊδήστρα
ἦτο ἡ θυγάτηρ του, καὶ ὅτι ἦτο σήμερον νεκρά.

Κατὰ δυστυχίαν, τὰ πάντα ἐφαίνοντο καταμαρτυροῦν-
τα τὴν ἀλήθειαν ταύτην. Πρὶν νὰ καταδικάσῃ ὁ πρίγκηψ
τον Ἰάκωβον Φεράνδον ἐπὶ τῶν ἀποδείξεων τὰς ὁποίας
ὁ συμβολαιογράφος ἔδωκεν ἰδίαις χερσὶ πρὸς τὴν Κησίλην
μεγάλως ἀνησυχῶν περὶ τῆς τύχης τῆς Κελαϊδήστρας,
εἶχε στείλει εἰς Ἀσνιέρας ἀνθρώπὸν του, ἵνα λάβῃ πλη-
ροφορίας σαφεῖς, καὶ ἔμαθε λοιπὸν ὅτι τῶντι δύο γυναι-
κες, εἷς ὣν ἡ μὲν γοαῖα ἡ δὲ νεὰ ἐνδεδυμένη χωρικὰ φο-
ρεῖματα, ἐπνίγησαν διαπορθμεύονταί τὸν ποταμὸν ἀπέναντι
τῆς Νήσου Χαλαστοῦ, καὶ ὅτι διέτρεχε μεταξὺ τῶν κα-
τοικῶν τῶν πέριξ φήμη, ὅτι οἱ Παλῆκαρι οἱ ἐπραξαν
τοῦτο ἐκ προμελέτης.

Τέλος δὲ πάντων ἄς προσθέσωμεν ὅτι, περιθάλπει τοῦ
Ιατροῦ Γρίφωνος, τοῦ κόμητος Δε-Σαίντ-Ρεμὴ καὶ τῆς
Λυκαίνης, ἡ Μαριάνθη εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὰ λοιθία καὶ μό-
λις ἐσχάτως ἀνεφάνη εἰς αὐτὴν ἀνάρρωσις· εἰς τρόπον ὥ-
στε δὲν ἦτον ἀκόμη εἰς κατάρτασιν νὰ εἰδοποιήσῃ οὐδὲ
τὴν κυρίαν Γεωργίαν οὐδὲ τὸν Ῥοδόλφον περὶ τῆς θέ-
σεώς της.

Ὅλα ταῦτα λοιπὸν συνέτεινον πρὸς τὸ νὰ ἀπελπισθῇ
πλέον ὁ πρίγκηψ. Ἀλλ' εἶχεν ἀκόμη νὰ ἐξετάσῃ καὶ τὴν
τελευταίαν ἀπόδειξιν τῆς Σάρας· τὸ ὁμοίωμα δηλαδὴ
τῆς θυγατρὸς των· ἔρριψε λοιπὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπ' αὐτῆς
τῆς εἰκόνος μετὰ φόβου... ἔτρεμε μήπως ἴδῃ τῶντι τὴν

ομοιότητα... Τὸ βλέμμα τοῦτο τὸν κατεσπάραζεν...

Εἰς τὸ νηπιώδες καὶ γοητευτικὸν ἐκεῖνο πρόσωπον, τὸ πλήρες τῆς θείας ἐκείνης καλλονῆς δι' ἧς μᾶς παριστάνονται τὰ Χερουβίμ, ἀνεγνώρισε τὸ ἐξάκτιστον ἀντίτυπον τῶν χαρακτῆρων τῆς Μαρίας. . . . τὴν λεπτὴν τῆς καὶ εὐθεῖαν ἐκείνην ὄψιν, τὸ εὐγενές τῆς μετώπου, τὸ μικρὸν ἐκεῖνο στόμα τῆς, τὸ ὁποῖον ἐκτοτε ἐφάνετο ὀλίγον μελαγχολικόν... Διότι, ἔλεγεν ἡ κυρά Σεραφίνα πρὸς τὴν Σάραν ἐντὸς μιᾶς τῶν ἐπιστολῶν τὰς ὁποίας ὁ Ῥοδόλφος εἶχεν ἀναγνώσει· «*Ἡ μικρὰ κόρη δὲν παύει τοῦ τὰ ἱερῇ τῇ μητέρας τῆς, καὶ φαίνεται πάντοτε λυπημένη.*» Ἐβλεπες ἐκεῖνους τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς μεγάλους καὶ γλυκυτάτους, ἀπαρallάκτους μὲ τοὺς τῆς Μαρίας. Εἰς τὴν θέαν αὐτοῦ τοῦ ὁμοιώματος, τὰ χερουβιμώδη καὶ σφοδρὰ τοῦ Ῥοδόλφου αἰσθήματα κατεσιγᾶσθαι ὑπὸ τὰ δάκρυά του. Ἐπεσε λοιπὸν ὁ πρίγκιψ ἐκνευρισμένος ἐπὶ μιᾶς καθέδρας, καὶ ἔκρουε τὸ πρόσωπόν του εἰς τὰς χεῖράς του ὀλοῦζων.

Ἐνῷ ὁ Ῥοδόλφος ἔκλαιε πικρῶς, ἐπαισθητὴν ἐλάβδανε μεταβολὴν καὶ ἡ τῆς Σάρας ὄψις. Εἰς τὴν στιγμὴν καθ' ἣν προσήγγισε νὰ ἴδῃ πραγματοποιημένον τὸ ὄνειρον τῆς φιλοδόξου τῆς ζωῆς, ἡ πανυστάτη ἐλπίς ἥτις μέχρι τοῦδε τὴν ὑπεστήριζεν, ἰδοὺ ἐξελείβετο διὰ παντός. Τὸ δυστύχημα τοῦτο βέβαια ἦτον ἱκανὸν νὰ ἐπιφέρει θανατηφόρον κρίσιν εἰς τὴν προσωρινὴν βελτίωσιν τῆς ὑγείας τῆς. Ὑπτιος εἰς τὸ θρόνιον τῆς ὑπὸ πυρετώδους κατεχόμενῃ τρυμνί, καὶ τὰς δύο τῆς σπασμωδούσας χεῖρας συνεισταυρούμενας ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς ἔχουσα, μὲ τὰ ὄμματα ἀπλανῆ, ἐπρόσμενε περίρτος τὸν Ῥοδόλφον ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του.

Γνωρίζουσα τὴν σφοδρότητα τοῦ χαρακτῆρος τοῦ πρίγκιπς, προησθάνετο ὅτι τὴν ἐπώδυνον ταύτην συνεισθεῖν ἦεν ἀπέσπαστα δεσφύα ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ

ταθεροῦ καὶ ἀκαθέκτου ἀνθρώπου τούτου, ἐμῆλθε καὶ διαδεχθῆ ὁργὴ ἱερομερωτάτη.

Αἰωνιδίως ὁ Ῥοδόλφος ἀνορθοῖ τήνκεραλὴν του, σπογγίζει τὰ δάκρυά του, ἀνεγείρεται ὀρθίος, καὶ πλησιάζων, πρὸς τὴν Σάραν μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ μὲ εἶδος ἀπειλητικὴν καὶ ἀδυσώπητον, τὴν θεωρεῖ ὀλίγας στιγμὰς ἐν σιγῇ, ἔπειτα λέγει μὲ ὑπὸ-κυφρον φωνήν·

— Καὶ οὕτως ἦτο δίκαιον νὰ γίνῃ . . . ἔσυρα μάχουσαν κατὰ τοῦ πατρός μου . . . ἰδοὺ ἐφρονεύθην καὶ ἐγὼ εἰς τὸ τέκνον μου . . . Δικαία ποινὴ ἐπὶ πατροκτόνου . . . Ἀκουσον . . . Ἀνάγκη νὰ μάθῃς εἰς τὴν φοβερὰν ταύτην στιγμῇ, ὅλα τὰ δεινὰ, ὅσα μοι ἐπροξενήθισαν ἐκ τῆς ἀπληροῦς δοξομανίας σου, ἐκ τοῦ θρηνώδους ἐγωισμοῦ σου . . . Ἀκούεις, γυνὴ ἀπάνθρωπε καὶ ἀσυνειδήτε; Ἀκούεις, μάεθαρε μῆτερ; . . .

— Ἐλεος! . . . Ῥοδόλφε, ἔλεος . . .

— Ἐλεος διὰ σέ! . . . διὰ σέ, ἥτις χωρὶς τὸν εἰλαχιστόν νὰ λάβῃς οἶκτον διὰ τὸν ἔρωτά μου τὸν εἰλικρινή, ἀλλὰ πρὸς τὸ συμφέρον μόνον τῆς στυγερῆς σου ἀλαζιμείας ἐκαλλιέργεις τὴν γενναιότητα καὶ ἀφοσίωσιν τῆς καρδίας μου! . . . Ἐλεος διὰ σέ, ἥτις ὠπλίσας τὸν πατέρα κατὰ τοῦ υἱοῦ! Ἐλεος διὰ σέ, ἥτις, ἀντὶ νὰ περιθάλψῃς θεοσεβῶς τὸ τέκνον σου, τὸ ἐγκατέλειψες εἰς χεῖρας ὑπομισθίων ἀνθρωπῶν, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃς τὴν πλεονεξίαν σου διὰ συζύγου πλουσίου . . . ὥς ἄλλοτε ἠὲ χαρίσσης τὴν παράφορον δοξομανίαν σου κατορθώσασά με νὰ σέ συζευχῶ! . . . Ἐλεος διὰ σέ, ἥτις ἀφοῦ δὲν ἤθελου νὰ μοῦ στείλῃς καὶ τὸ μυριάκριδον εἰς ἐμέ τέκνον ἐκεῖνο, ἐγίνες αἰτία τοῦ θανάτου του διὰ τῶν ἱερειῶν σου πανουργιῶν! . . . Ὡ κατάρατε . . . δαιμόνιον πανηρόν ἐμέ τε καὶ τὴν γενεάν μου καταδυναστεύσαν ὅλην! . . .

— Θεέ μου, Θεέ μου! . . . τί ἀνέσπλαγχνος! . . . Ἄ

(ΤΟΜΟΣ (ΚΗΝΑΤΟΣ)).

8

Δημοσιὸν Κεντρικὴν Βιβλιοθήκην Θεσσαλονίκης

σε με λοιπόν, 'Ραδόλφε, άφες με . . . καί ύπαγε . . .

— "Όχι, όχι" νά με άκούσης θέλω ἐγώ! . . . 'Ενθου-
μαίται τή τελευταίαν ἡμέραν καθ' ἣν σέ εἶδα . . . πρό
δεκαεπτὰ ἤδη ἐτῶν; . . . δέν ἠδύνασο πλέον νά κρύψης
τας συναισθήσεις τῆς μυστικῆς μας συζεύξεως, τήν ὁπεῖτα
τότε ἐνόμιζα καί ἐγώ ἀδιαλύτον . . . καθῶς τήν ἐνόμιζες
καί σὺ . . . Ἐγνώριζα ἐγώ τόν ἀκαμπτόν τοῦ πατρός μου
χαρακτήρα . . . ἐγνώριζα ὅποσον πολιτικόν συναισθησιον ἐ-
σχεδιάζεν αὐτός δι' ἐμέ . . . Παρ' οὐδέν τιθέμενος τήν
ὀργήν του, τόν εἶπα ὅτι ἦσο σύζυγός μου ἐνώπιον Θεοῦ τε
καί ἀνθρώπων . . . ὅτι ἐντός ὀλίγου ἐμελλες νά με δώ-
σης καί τέκνον, καρπὸν τοῦ ἔρωτός μας . . . Ὁ θυμός τοῦ
πατρός μου ὑπῆρξε τρομερός . . . δέν ἤμπορει νά τὸ πι-
στεύσῃ . . . τοσαύτη τόλμη τόν ἐφαίνετο ἀδύνατος . . .
Μ' ἐροῦσέριςεν ὅτι, ἂν ἄλλοτε τόν ἀνέσχερα τήν τοιαύτην
σπύδιον, ἔθελε μέ ὀργισθῇ . . . Ἐγώ τότε σέ ἠγάπων
ὥσαν μανιακός . . . ὡς ἦμην μαγευμένος ἀπὸ τὰ δαλεχ-
τηματά σου . . . ἐπίστευσα ὅτι ἡ ἀπὸ χαλκῶν καρδιά σου
χορδάνετο δι' ἐμέ παλμούς . . . Ἀπεκρίθην εἰς τόν πα-
τέρα μου ὅτι ἐκτός σου κίμνιαν ποτὲ γυναῖκα δέν ἤθελα
νυμφευθῇ . . . Εἰς τοὺς λόγους μου τούτους ὁ θυμός του
ὑπερέβη τὰ ὅρια· εἶπε διὰ σέ τὰ ἐξυβριστικώτερα ἐπιθε-
τα· εἶπεν ὅτι ὁ γάμος μας ἦτον ὡς νά μὴν ἐγίνε τελεσίως,
ὅτι διὰ νά παιδεύτῃ τήν τόσην αὐθάδειάν σου ἐμελλε
νά σέ δέσῃ εἰς ἓνα στύλον, ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς πλατεί-
ας, διὰ νά σέ ἐμπτύῃ ὁ κόσμος ὅστις περνᾷ ἐκεῖθεν . . .
Καταχυριεμένος ἐγώ ἀπὸ τόν ἀπονεινοημένον μου ἔρωτα . . .
συναρπασθεὶς ἀπὸ τὴν ἑξαφῶ ἐκείνην ἥτις εἶναι φυσικὴ
καὶ εἰς τόν χαρακτήρα μου . . . ἐτόλμησα νά διαταξῶ
τὸν πατέρα μου, τὸν ἡγεμόνα μου . . . νά μὴν ὀμιλῇ του
αὐτοτρόπως περὶ τῆς γυναικὸς μου· ἐτόλμησα νά τόν ἀ-
πειλήσω. ἤγειρε τότε ὁ πατήρ μου τὴν χεῖρα κατ'
ἐμεῖν ἡ μανίαν μ' ἐτήφλωτε . . . ἀπέσυρα τὸ ξίφος μου . . .

ὠρμησα κατ' αὐτοῦ . . . Ἄν δὲν ἐπρόφθηνεν ἐκεῖ ὁ Μοῦρφ
 νὰ κρατήσῃ τὸν βραχίονά μου . . . ἀρεύκτως ἐγινόμην
 πατροκτόνος ἐγώ ! . . . καθὼς καὶ τὸ ἐπραξα κατὰ δι-
 ανοίαν ! . . . Ἀκούεις . . . πατροκτόνος ! . . . Καὶ διατί ;
 διὰ νὰ ὑπερασπισθῶ σέ . . . σέ ! . . .

— Φεῦ ! ἤγνων ἐγὼ τὴν συμφοράν ταύτην ! . . .

— Βίς μάτην μέχρι τοῦδε ἤλπισα ὅτι ἐδίδα διάνην τοῦ
 ἐγκλήματός μου . . . ἰδοὺ τὴν σήμερον παιδεύματι . . .
 ἰδοὺ ἡ κόλασίς μου.

— Ἀλλὰ μήπως κ' ἐγὼ δὲν ὑπέφερα τόσα ἐκ τῆς
 σκληρότητος τοῦ πατρός σου, ὅστις διέλυσε τὸ συνοικέ-
 σιον μας ; Πῶς νὰ μὲ λέγῃς ὅτι δὲν σέ ἠγάπων ἐγώ . . .

— Πῶς ; . . . ἀπεφώνησεν ὁ Ῥοδόλφος ῥίπτων ἐπ'
 αὐτῆς βλέμμα ἐσχάτης καταφρονήσεως. Μάθε τὸ λοιπόν,
 καὶ μὴ ἐκπλήττου πλέον ὅτι μ' ἐμπνέεις τοσαύτην φρίκην.
 Μετὰ τὴν ὀλεθρίαν ἐκείνην σκηνὴν, καθ' ἣν ἠπέλθισα
 τὸν πατέρα μου . . . παρεθόσα τὸ ξίφος μου. Ἡ ἔβλαυν
 ὑπὸ κράτησιν μυστικὴν, αὐστηρητάτην. Ὁ Πολυδώρος
 ὅστις εἶχε φροντίσει περὶ τῶν ἀπαιτουμένων πρὸς τὸ νὰ
 τελεσθῇ ἡ συζευγίς μας, ἐρυλακίσθη· ἀπέδειξεν ὅτι ὁ
 γάμος ἦτον αἰετός, ὅτι ὁ ἱερεὺς ὅστις μᾶς ἐλόγχησεν ἦτο
 πλαστός ἱερεὺς, μολονότι οὐδὲ σύ, οὐδ' ὁ ἀδελφός σου οὐδ'
 ἐγὼ τὸ ἠξυόραμεν. Διὰ νὰ πραῦθῃ μάλιστα τὴν κατ'
 αὐτοῦ ὀργὴν τοῦ πατρός μου, ὁ Πολυδώρος τί ἔκαμε ;
 τὸν ἔδωκε μίαν ἐπιστολὴν ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας ἔγραψες
 πρὸς τὸν ἀδελφόν σου, ὅταν αὐτὸς ἔλειπεν ἐκτός τοῦ κρά-
 τος εἰς μίαν ὑπηρεσίαν· μίαν ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν, ἀντὶ
 τῆς ἐξαποστείλῃ τότε, αὐτὸς τὴν ἐκράτησε.

— Θεέ μου ! . . . εἶναι δυνατόν ;

— Καταλαμβάνεις τώρα διατί ἡ τόση μου ἀποτροπὴ
 πρὸς σέ ;

— ὦ ! ἀρκεῖ . . . ἀρκεῖ . . .

— Εἰς τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην ἐξέθετες τὰ φιλοδοξία

σχεδιά σου με τὸν ἀναιδέστερον κυνισμόν . . . Μ' ἐθεώρεις
ὡς ἀπλοῦν ὄργανον τῆς ἡγεμονικῆς τύχης ἣν σοὶ ἐπροσθή-
τευσαν . . . τέλος πάντων, εὗρισκες . . . ὅτι παρὰ πολὺν
καιρὸν ἔζη ὁ πατήρ μου . . .

— Ὡ! δυστυχῆς ἐγώ! . . . Τώρα ἐνόησα τὰ πάντα.

— Καὶ ἐγὼ διὰ νὰ σὲ ὑπερκασισθῶ . . . ὑπέλησα
τὴν ζωὴν τοῦ πατρός μου . . . Ὅταν τὴν ἄλλην ἡμέραν
χωρὶς τὴν παραμικρὰν νὰ μοὶ ἀπευθύνῃ ἐπίπληξιν, μ' ἐ-
πίειξε τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην ἣτις εἰς πάντα στίχον τῆς
απεδείκνυε τὴν ἀμαύρωσιν τῆς ψυχῆς σου. . . ἔπρεσα ἀμέ-
σως γονυκλινῆς εἰς τοὺς πόδας τοῦ κ' ἐζήτησα ἔλεος.
Ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας με κατακυριεύσεν ἀδιάκοπος ἔλεγ-
χος συνειδότος. Φεύγω ἀμέσως ἀπὸ τὴν Γερμανίαν καὶ
μακρὰς ἐπιχειρῶ περιοδεύας ἐκτοτε ζητῶ νὰ σώσω τὰ
ἀριστήματα μου διὰ πράξεων φιλανθρωπικῶν, ἐπιπόνων . . .
καὶ ταῦτο δὲν θέλω παύσαι πρῶτον μέχρι τοῦ θανάτου
μου . . . Ν' ἀνταμείβω τοὺς καλοὺς, καὶ νὰ καταδικάω
τοὺς κακοὺς, ν' ἀνακουφίζω τοὺς πάσχοντας, νὰ ἐξετάζω
ὅλας τὰς πληγὰς τῆς ἀνθρωπότητος ἵσως λυτρώσω ἐκ τῆς
ἀπωλείας ψυχὰς τινάς . . . ἰδοὺ ὁ ἀγὼν τὸν ὁποῖον ἐπέ-
βλεπα εἰς ἑμαυτόν.

— Εἶν' εὐγενὴς καὶ ἅγιος . . . καὶ ἄξιος σοῦ . . .

— Δὲν τό εἶπα τοῦτο διὰ νὰ ἐπαινεθῶ ἀπὸ σέ, εἶπεν
ὁ Ροδόλφος με περιφρόνησιν . . . Ἀλλὰ τώρα θέλεις ῥα-
κοῦσαι . . . Ἔρχομαι ἐσχάτως εἰς τὴν Γαλλίαν με τὴν
αὐτὴν πάντοτε διάθεσιν τοῦ νὰ πράττω εἰς ἄφειαν τῆς
ἀμαρτίας μου πᾶσαν δυνατὴν ἀγαθοεργίαν ὅχι δὲ μό-
νον τιμίους ἀνθρώπους δυστυχίσαντας ἠθέλησα νὰ βοηθῶ
ἀλλ' εἰσεχώρησα καὶ εἰς τὴν ἐσχάτην κλίσιν τῆς κοινω-
νίας, τὴν ὁποίαν ἡ πενία μαστίζει καὶ διαφθείρει, πε-
ποιθώς ὅτι ἐν ἔγκαιρον βοήθημα καὶ ὀλίγοι τινὲς λόγοι
καλοὶ, ἀρκοῦν πολakis νὰ σώσωσιν ἕνα ταλαίπωρον ἐκ
τῆς ἀβύσσου . . . Διὰ νὰ κρίνω καλῶς τὰ πράγματα, —

λαβὰ ἐγὼ αὐτὸς τὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὴν διάλεκτον τῶν ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους ἐπέθυμον νὰ ἐξερευνήσω... Εἰς μίαν λοιπὸν τῶν ἐρευνῶν μου τούτων... ἀπήντησα... κατὰ πρῶτον — Καὶ ὡς νὰ μὴν ἐπήγαινε ἡ γλῶσσά του νὰ ἐκφρασθῇ τοιαύτην τραμερὰν ἀπακάλυψιν, ὁ Ροδόλφος ἐπρόσθεσε, μετὰ τινὰ δισταγμόν — Ὅχι... ὅχι· μοῦ ἐκλείπει τὸ θάρρος...

— Τί πάλιν, Θεέ μου! τί πάλιν ἔχω ν' ἀκούσω!

— Τώρα, τώρα τὸ μανθάνεις καὶ αὐτό... πλὴν (ἐπανελάβεν ὁ πρίγκιψ μὲ εἰρωνεῖν πικροτάτην) τοσοῦτον ἐνδιαφέρεσαι εἰς τὸ παρελθόν, ὥστε πρέπει πρότερον νὰ σοὶ εἰπῶ τὰ πρὸ τῆς ἐν τῇ Γαλλίᾳ ἐπιστοφῆς μου γεγονότα... Μετὰ μακρὰς προειδοείας ἐπανῆλθα εἰς τὴν Γερμανίαν· ἐπροθυμύθην νὰ ὑπακούσω τότε εἰς τὴν θέλησιν τοῦ πατρός μου... ἐνυμνεύθην μὲν πριγκιπέσσαν τῆς Πρωσίας... Ἐπὶ τῆς ἀπουσίας μου, σὺ εἶχες ἀποδιωχθῇ ἐκ τοῦ μεγάλου δουκάτου, Μαθὼν ἀκολούθως οὐ συνεζεύχθης μετὰ τοῦ κομητῆς Μάρ Γρηγορίου, σοῦ εἰήτησα καὶ πάλιν τὴν θυγατέρα μου μὲ ἱκεσίας θερμὰς· σὺ, οὐδ' ἀπόκρισιν· τὸν κόσμον ἔραγα νὰ μάθω ποῦ τὸ εἶχες τὸ δυστυχὲς παιδίον, πρὸς περιθαλψίν τοῦ ὁποίου ἐδείκνυε καὶ ὁ πατήρ μου μεγίστην γενναιοδωρίαν... πλὴν μάλισ πρὸ δέκα ἐτῶν ἔμαθον ἐξ ἐπιστολῆς σου ὅτι ἡ θυγάτηρ μας ἀπέθανεν... Ἀλλομονον! εἴθε ν' ἀπέθνησκε τότε... ἤθελα ἀγνοεῖ τὴν ἀνίατον οἰδύνην ἣτις θέλει μοῦ καταστήσει κενὴν πάσης ἐλπίδος τὴν ἐπίλοιπον ζωὴν.

— Τώρα, εἶπεν ἡ Σάρα μετὰ φωνῆς ἀσθενοῦς, δὲν θαυμάζω πλέον διὰ τὴν τόσην πρὸς ἐμὲ ἀποστροφὴν σου... Λιθάνομαι ὅτι ἡ αὐχμηρὰ ζωὴ μου δὲν θέλει ὑποστήσει τὴν τελευταίαν ταύτην προσβολήν... Ναι λοιπόν! ναι... ἡ ἐπαρσις καὶ ἡ φιλοδοξία μὲ ἀπώλεσαν!... Μὴ γνωρίζοντα μέχρι τίνος βαθμοῦ εἶχες δίκαιον νὰ μὲ μισῇ καὶ

αποστρέφισαι ... ἔδοσα νέαν πτερὰ εἰς τὰς μαρτὰς μου ἑλπίδας παρὰ ποτε διακαεστέρας αὐτὰς καταστήσασα . . . Ἀφ' οὗτου παρατήρησα ὅτι καὶ ἐγὼ καὶ ἐστὶ χηρεῖσαντες ἐγινόμεθα πάλιν ἐλευθεροὶ καὶ οἱ δύο, ἐπανέλαβα νέαν πεποιθῆσθαι ἐπὶ τῆς προφύσεως ἧτις μοὶ ὑπεσχέθη τὸ ἡγεμονικὸν στέμμα . . . καὶ ὅταν ἀπροσδοκῆτως μὲ ἐστείλε πάλιν ἡ τύχη τὴν θυγατέρα μου . . . μὲ ἐράνη ὅτι ὑπῆρχε μοι πεπωμένη ἡ τοῦ οὐαίου μου πραγματοποιήσις! . . . Ναι . . . καὶ ἐπίστευσα ὅτι ἡ πρὸς ἐμὲ ἀπέχθειά σου ἐμελλε νὰ ὑποχωρήτῃ εἰς τὴν πρὸς τὸ τέκνον σου στοργὴν καὶ ὅτι ἡθελες μὲ δώσει τὴν δεξιάν σου διὰ ν' ἀνοθεύσῃς τὴν κόρην μας εἰς τὸν βαθμὸν ὅστις τὴν ἀνέκε . . .

— Ἔστω λοιπόν! ἄς εὐχαριστηθῇ λοιπόν τώρα ἡ ἀπατρόπαιος δοξομανία σου, καὶ ἄς λαβῇ ἐνταυτῷ τὴν πεινὴν της! Ναι, μὲ ὅλην τὴν φρίκην τὴν ὁποίαν μοὶ ἐμπνέεις καὶ, ἀπὸ φίλτρον φερόμενος, τί λέγω; ἀπὸ σέβας πρὸς τὰς δεινάς τοῦ τέκνου μου συμφοράς . . . ἤθελα . . . καὶ τοὶ μὲ ἀπόφασιν νὰ ζῶ κεχωρισμένος τοῦ λοιποῦ ἀπὸ σὲ . . . ἤθελα νομιμοποιήσαι διὰ γάμου τὴν γέννησιν τῆς θυγατρὸς μας, καὶ καταστήσαι τὴν θέσιν της τοσοῦτον εὐκλεῆ καὶ περιδύον, ὅσον ὑπῆρξεν ἄσπινξ! . . .

— Καλὰ τὸ ἐραντοζόμεν ἐγὼ! . . . Δυστυχία! . . . δυστυχία! . . . τώρα πλέον τετέλεσται! . . .

— Τὸ γνωρίζω! τὸ γνωρίζω! δὲν κλαίεις σὺ τώρα τὸν θάνατον τῆς θυγατρὸς σου, ἀλλ' ὅτι ἔχασες τὸν βαθμὸν τὸν ὁποῖον ἐχρηλάταίς με ἀκράδαντον ἐπιμονήν! . . . Ἔστω λοιπόν ἡ ἀνυσία λύπη αὕτη γένοιτο εἰς ἐσχάτην τιμιότητα σου! . . .

— Ἐσχάτην τῶντα . . . ἐγὼ δὲν θὰ ἐπιζήτω πλέον . . .

— Πρὶν ἐμὲ, ἀποθάνης νὰ μάθης . . . τί ζωνὴν διέταξεν ἡ κόρη σου μετὰ τὴν ἐγκατάλειψίν σου. Ἐνθυμίσαι τὴν ἐσπέρην καὶ ἦν σὺ καὶ ὁ ἀδελφός σου μὲ ἀκολουθήσατε εἰς ἐν καρπύλιον τῆς Παλαιᾶς Χώρας;

— 'Ενθυμούμαι· ἀλλὰ πρὸς τί· ἡ ἐρώτησις αὐτῆς· Τὸ βλέμμα σου. . . .

— Παρευνομένη πρὸς τὸ καπηλειὸν ἐκεῖνο, εἶδες εἰς τὰς γωνίας τῶν ἐκεῖ τριγύρω ἀγχείων δρόμων, ἱστορούμενας γυναῖκας τινάς . . . οἰκτρὰς . . . αἱ ὁποῖαι . . . 'Ἀλλ' ὄχι . . . ὄχι . . . δὲν τολμῶ (εἶπεν ὁ 'Ροδόλφος κρύπτων τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς του) δὲν τολμῶ . . . μὲ τρομάζουσιν αἱ ἰδιοὶ μου λόγοι . . . Τὰς εἶδες, πῶς; ἐπανελάθεν ὁ 'Ροδόλφος μετὰ κόπου καὶ ἀγῶντος, δίδων ἐξοδὸν εἰς τοὺς λόγους του· τὰς εἶδες τὰς γυναῖκας, ἐκεῖνας, τὰς ἐδελούγματα τοῦ γυναικείου φύλου; . . . Μεταξὺ αὐτῶν λοιπὸν . . . δὲν παρετήρησες μίαν νεάνιδα δεκαεξαετῇ, ὠραίαν . . . ὦ! ὠραίαν . . . καθὼς ζωγραφίζουσιν τοὺς ἀγγέλους . . . μίαν πτωχὴν κόρην ἣτις ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐξευτελισμοῦ ὅπου τὴν εἶχαν ῥίψει ἀπὸ τινων ἐβδομάδων, διατῆρει μίαν φισιογνωμίαν τοσοῦτον ἀγνήν, τοσοῦτον σεμνήν, ὥστε οἱ ληστὴ καὶ φονεῖς οὔτινες τὴν συναναστρέφοντο . . . ἀκούεις . . . τὴν εἶχον ἐπονομάσει *Μαριάνθη* . . . τὴν παρετήρησες, τὴν νεάνιδα ἐκείνην; . . . λέγε . . . λέγε, φιλόστοργε μητέρα!

— 'Ὅχι . . . δὲν τὴν παρετήρησα, εἶπεν ἡ Σάρα σχεδὸν μηχανικῶς, κατακυριευμένη ἀπὸ φόβον τινὰ μυστικῶδ'.

— 'Ἀληθινά; ἀνέκραξεν ὁ 'Ροδόλφος μὲ σαρδονικὴν ῥῆξιν φωνῆς. Παράδοξον . . . ἐγὼ τὴν παρετήρησα . . . καὶ ἰδοὺ πῶς . . . ἄκουε καλὰ· Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς περιπολήσεις μου ἐκεῖνας, περὶ ὧν σοὶ εἶπα, εὗρέθην εἰς τὴν Παλαιὴν Χώραν· ὄχι μακρὰν τοῦ καταγωγίου ὅπου μὲ ἐκολούθησες, ἀνὴρ τις ἠθέλησε νὰ δείρῃ μίαν τῶν οἰκτρῶν αὐτῶν γυναικῶν· ὑπερασπίσθην λοιπὸν αὐτὴν ἐναντίον τῆς κτηνωδίας τοῦ ἀνδρός . . . Δὲν ἐμάντευσες ὅποια ἦτον ἡ γυνὴ ἐκείνη; . . . λέγε, μητέρα ἐπισταμένη τὰ ἱερὰ καθήκοντα, λέγε μοι . . . τὴν ἐμάντευσες;

— Όχι . . . όχι . . . ὦ! ἄρες με . . . ἄρες με . . .

— Ἡ ἀθλία αὐτὴ ἦτον . . . ἡ Μαριάνθη . . .

— Παναγία μου, Παναγία μου ! . . .

— Καὶ δύνασαι νὰ μαντεύσῃς . . . ὅποια τις ἦτον αὐτὴ ἡ Μαριάνθη . . . μῆτερ ἀνεπίληπτε ;

— ὦ! θανάτωσέ με . . . θανάτωσέ με μᾶλλον . . .

— Ἦτον ἡ Κελαϊδίστρα . . . ἡ θυγάτηρ σου, ἀνεκρά-
ξεν ὁ Ρόδολφος μὲ σπαρταχέαιρον φωνήν. Ναί, τὴν τα-
λαίπωρον, τὴν ἀπέσπασα ἐκ τῶν χειρῶν ἐνὸς ἀνθρώπου
ὄντος πρότερον εἰς τὸ κάτεργον· καὶ αὐτὴ ἦτο τέκνον μου
. . . ἰδικόν μου τέκνον . . . τέκνον ἐμοῦ . . . Ρόδολφος
πριγκιπὸς τοῦ Γερολσέιν! ὦ! εἰς τὴν μετὰ τοῦ τέκνου μου
συναπάντησίν μου ταύτην . . . μετὰ τοῦ τέκνου μου, τὴ
ὅποιον ἐσώζω χωρὶς νὰ το γνωρίζω, ὑπῆρχέ τι ὡς ἀπὸ
θεοῦ . . . ἀνταμοιβὴ πρὸς ἀνθρώπον ὅστις σπεύδει εἰς βοή-
θειαν τῶν ἀδελφῶν του . . . ποιὴ πρὸς πατράκτενα . . .

— Ἀποθνήσκω ἐπάρατος καὶ κολασμένη . . . ἐφίψυ-
ρσεν ἡ Σάρα ἀνακλίνουσα ἐπὶ τοῦ θρανίου τῆς καὶ κρύ-
πτουσα τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν.

— Τότε, ἐξήκολούθησεν ὁ Ρόδολφος μὲλις κρατῶν τὴν
ἐκρηξὶν τῆς ὀργῆς του, καὶ μόλις ἰσχύων νὰ καταπι-
νοῖ τοὺς λυγμούς· αἵτινες ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἐπνε-
γον τὴν φωνήν του, ἀρῶν τὴν ἐλύτρωσα ἐκ τοῦ κινδύ-
νου τὸν ὅποιον διέτρεξε, μαλαχθεὶς ἐκ τῆς ἀνεκράστατο
γλυκύτητος τῆς φωνῆς τῆς . . . ἐκ τῆς ἀγγελικῆς ἐκφρά-
σεως τῶν χαρακτήρων τοῦ προσώπου τῆς . . . ἔλαθα
πρὸς αὐτὴν συμπάθειαν τὴν πλείστην . . . Μ' ὅποιαν
συγκίνησιν ψυχῆς ἤκουσα τὴν ἀρετὴν καὶ πικρὰν διήγησιν
τοῦ βίου τῆς, βίου ἐγκαταλείψεως, θλίψεως καὶ πένεας
διότι πρέπει νὰ μάθῃς, ὅτι ὁ βίος τῆς· θυγατρὸς σου ὑ-
πῆρξεν ἀλγεινότερον πᾶν . . . ὦ! πρέπει νὰ ἀκούσῃς
τὰ μαρτύρια ὅσα ὑπέστησε τὸ τέκνον σου· ναί, κυρία πό-
νησα . . . ἐνῶ ὑμεῖς ἐν τῷ μέσῳ πολυτελείας καὶ εὐζωίας

σας ώναιρέυσθε στέμμα ήγεμονίδος . . . ή θυγάτηρ σας μία κόρη μικρά, ράκη ένδεδυμένη, έπήγαγε τὸ έσπέρας καί έψωμιζήτει εἰς τὰς ὁδοὺς, πάσχουσα ὑπὸ τοῦ φύχου καὶ τῆς πείνας . . . τὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος κοιταζομένη ἐπὶ μιᾶς ψάλλας εἰς τὴν γωνίαν ἐνὸς ἀνωγείου καὶ ἔπειτα ὅποτεν ή ἀποτρόπαιος γυνή ήτις τὴν ἐτυράννει ἐκουράζετο νὰ τὴν δέξη, ἀπορῶσα τί νὰ ἐφεύρη διὰ νὰ τὴν βασανίσῃ περισσότερον, ἔξευρετε, κυρία κόμητσα, τί τὴν ἔκαμνε; . . . τὴν ἀπέσπα τοὺς ὀδόντας! . . .

— "ὦ! ἄς ἀπέθνηκα! . . . ή ἀγωνία αὐτὴ εἶναι ἀνυπόφορος!

— Ἀκόμη, ἀκόμη ἄκουσον . . . Δραπέτεύσκα τέλος πάντων ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς Κουκκοβατίας, περιπλανώμενη ἄστεγος καὶ ἄσιτος, ἔκτακτῆς μόλις, συλλαμβάνεται ὡς ἀλιταίνουσα καὶ φυλακίζεται . . . Ἡ ζωὴ τῆς φυλακῆς ὑπῆρξε, κυρία κόμητσα, ή εὐτυχεστέρα ζωὴ τῆς θυγατρος σας . . . Ναί, ἐντὸς τῆς εἰρακτῆς τῆς, πύχαισται καθ' ἑσπέραν τὸν θεὸν ὅτι δὲν ἔπαυγε πλέον ἐκ τοῦ φύχου καὶ τῆς πείνης, καὶ ὅτι ἐλυτρώθη ἐκ τῶν δαρυδῶν. Μέσα λοιπὸν εἰς φυλακὴν ἑτέρας τοὺς πολυμωτέρους χρόνους τῆς παιδικῆς ζωῆς, τὴν ἡλικίαν εἰς ἣν ή μητρικὴ στοργὴ περιστοιχεῖ τὰ τέκνα ὅσον οἷόν τε ἑκτενέστερον ναι, ἀντὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν δεκαεξαετῇ ἡλικίαν πατιζομένη ἐκ τοῦ γάλακτος τῶν εὐγενῶν φρονιμάτων, ή θυγάτηρ σας ἄλλο δὲν εἶχε γνωρίσει εἰμὴ τὴν κτηνώδη ἀπάθειαν τῶν δεσποφυλάκων μετὰ δὲ ταῦτα, ή κοινωνία, ἀπάνθρωπος τὴν ἀνευμνησίαν, μίαν ἡμέραν τὴν ἑρρίψεν ἀθῶαν καὶ ἀγνήν, ὠραίαν καὶ ἄσπιλον, εἰς τὸν βρῆθορον τῆς μεγαλοπόλεως ταύτης . . . τὴν ἀθλίαν κόρην! . . . ἔγκαταλελειμμένην . . . ἀνυποστήρικτον ἀνευ συμβούλου, ἔρμαιον τῆς πείνης καὶ τῶν κακώσεων! . . . ὦ! (ἀνέκραξεν ὁ Ῥοδόλφος δίδων ἐλευθέρην ἔξοδον εἰς τοὺς πνίγοντας αὐτὸν λυγμούς) ή καρδιά σου ἀπεσκληρύνθη, ὁ ἐγωῖσμός σου ὑπε-

ρέει πᾶν μέτρον· ἀλλ' ὅμως ἤθελες κλαῦσαι . . . ναι . . .
 ἤθελες κλαῦσαι, ἂν ἤκουες τὴν θυγατέρα σου νὰ σοὶ δι-
 γγῆται τὰ παθήματα τῆς! Τὸ ταλαίπωρον πλάσμα! τὸ
 ρερυπωμένον ἀλλ' ὅχι ὁμῶς διαφθαρέν· τὸ ἀγνόν διατη-
 ρηθὲν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐξευτελισμοῦ τὸν ὁποῖον ἀνεπὼλει
 οἱς ὄνειρον ἀπαίσιον· ἐπειδὴ πᾶσα λέξις τὴν ὁποίαν αὐτὴ
 ἡ κόρη ἐπρόφερεν ἐμαρτύρει τὴν φρίκην τῆς πρὸς τὴν ζωὴν
 εἰς ἣν κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ πεπρωμένου· ὦ! νὰ ἤξευρες
 πόσα κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἀπεκαλύπτοντο ἐν αὐτῇ ἐξη-
 γὰ προτερήματα. . . . Πόση κἄλωσύνη . . . ὅποια φιλαν-
 θρωπία γοητευτικὴ! διὰ ν' ἀνακουρίσῃ μίαν πτωχὴν
 πενεστέραν ἐκυτῆς, ἐξώδευσε, τὸ ταλαίπωρον, καὶ τὸν
 τελευταῖον ὀδολὸν ὅστις ἐτι τὴν ἐκράτει ἐξω τῆς ἀδύτ-
 σου τῆς ἀτιμίας ὅπου τὴν κατεδύθισαν . . . Ναι· διότι
 ἀνέτειλαν ἡμέρα . . . ἡμέρα ἀποφράς. . . καθ' ἣν, ἄεργος
 ἄσιτος, ἀνέστιος . . . ἀπληγῆθη ὑπὸ γραχίδιον ἀναισχύ-
 των, ἅτινα τυγχόντα αὐτὴν ἐκνευρισμένην . . . ἐνδεσπό-
 ταν . . . τὴν ἐμέθυσαν διὰ ῥακῆς . . . καὶ . . .

Ὁ Ροδόλφος δὲν ἤδυνήθη νὰ τελειώσῃ, ἀλλ' ἐβόλε
 σπαραξικάρδιον φωνὴν λέγων— Καὶ αὐτὴ ἦτο θυγάτηρ
 μου! . . . θυγάτηρ μου! . . .

— Κατάρκτος ἐγὼ! ἐφιθύρισεν ἡ Σάρα κορμπουσα τὴ
 περὶσωπον εἰς τὰς χεῖράς τῆς ὡς νὰ τὴν ἐπροξένει φρίκη
 τὸ ἡμερούσιον φῶς.

— Ναι, ἀνέκραξεν ὁ Ροδόλφος, ἐπικατάρκτος σύ! διό-
 τι ἐκ τῆς ἐγκαταλείψεώς σου προήλθον ὅλαι αὐταὶ α-
 φρίκαι . . . Ἐπικατάρκτος σύ! διότι ὁπόταν, ἀποσύρας
 ἐγὼ αὐτὴν ἐκ τοῦ βορβόρου ἐκείνου, τὴν ἐστειλα νὰ ζῇ
 τούχως μακρὰν τῆς πόλεως, τὴν ἤρπασες ἐκεῖθεν διὰ τῶν
 μηχανῶν συνενόγων σου . . . Ἐπικατάρκτος σύ! διότι ἡ
 ἀσπαγὴ αὐτῇ τὴν ἐῤῥιψε πάλιν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἰακώ-
 βου Φερνάνδου . . .

Εἰς τ' ὄνομα τοῦτο, ὁ Ροδόλφος ἐσιώπησεν ἀποτόμως.

Ἐρρίγηται ὡς νὰ τὸ ἐπρόφερε τώρα πρώτην φοράν. Ἐπει-
 ὸν, καὶ οὕτως πρώτην φοράν ἐπρόφερε αὐτὸ τ' ὄνομα
 ἀνθρώπου ἐκείνου ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ ἡτοῦ θυμῶν τοῦ ἀνθρω-
 ποιόφρου αὐτοῦ τέραςτος . . . Δεινὸς δὲ τις θυμὸς ἐχαρ-
 κτηρίσθη ἐπὶ τῆς μορφῆς τούτου ὁ θυσιάζας τὴν θυγατέρα
 του ἐξ ἡ ἀκόμῃ . . . ἡ ἰδέα αὕτη τὸν κατέστησεν ἄρῳον,
 ἀκίνητον, ὡς κεραυνόπληκτον. Ἡ Σάρα τὸν εἶδε καὶ
 ἐρῶνάζει πόσον τὴν ἐράνη ἀποτρόπαιος, ὥστ' ἐφοδῆθη
 μὴ τῆς στενότητος τὴν ζωὴν . . .

— Ῥοδόλφει . . . μή! τὸν εἶπε μετὰ φωνῆς τρεμούσας,
 ἀρκεῖ ἡ τόση κόλασις . . .

— Ὅχι δὲν ἀρκεῖ! . . . τελείως δὲν ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ Ῥο-
 δόλφος ὑμῶν καθ' ἑαυτὸν καὶ πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἰδέαν
 ἀποκρινόμενος, τοιοῦτον αἶσθημα δὲν συνελαβὰ πώποτε!
 Ὅποῦς ἐλδικήσεως ἀναθρακτὸς! . . . ὅποια αἵματος
 δίψα! . . . Πρὶν γνωρίσω ὅτι ἐν ἀπὸ τὰ θύματα τοῦ ἡτοῦ
 τέκνον ἰδικὴν μου . . . ἔλεγα· Ὁ θάνατος αὐτοῦ τοῦ ἀν-
 θρώπου θ' ἀποβῇ μάταιος . . . ἐνῶ ἡ ζωὴ του θά κατα-
 σταθῇ ἐπωφελής, ἂν πρὸς ἐξαγέραςιν τῆς δεχθῇ τὰς ὁ-
 ποίας θά τῷ ἐπιβάλλω ὑποχρεώσεις . . . Τὸ νὰ τὸν κα-
 ταδικάσω, πρὸς ἀντίμετρον τῶν κακουργημάτων του, νὰ
 κατακλώσῃ τὴν περιουσίαν του εἰς ἐλεημοσύνας, μ' ἐ-
 φαίνεται δίκαιον . . . Καὶ ἔπειτα, ἡ ἀκτῆλων ζωὴ, ἡ ταλ-
 ταλεις κόλασις τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλω εἰς τὴν φιλεθονίαν
 του εἶναι ἀρεταὶ τιμωραὶ . . . Ἀλλ' αὐτὸς ἰδικὴν μου
 θυγατέρα ἐτυράνησε κόρον τρυφεράν . . . τὴν κατη-
 σχυνε . . . ἀνέκραξεν ὁ Ῥοδόλφος ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξα-
 πτόμενος· ἀλλ' ἰδικὴν μου θυγατέρα αὐτὸς ἐθάνατωσε! . . .
 θά τὸν φονεύσω. Καὶ ὁ πρίγκηψ ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν.

— Ποῦ ὑπάγεις; Μὴ με ἀφήσης . . . ἀνέκραξεν ἡ
 Σάρα ἐγειρομένη ὀλίγον καὶ τείνουσα πρὸς τὸν Ῥοδόλφον
 χεῖρας ἱκετικὰς. Μὴ με ἀφήσης μόνην! . . . εἶμαι εἰς τὴ
 λοίσθια . . .

— Μόνην!... ὄχι!... ὄχι!... Σὲ ἀφίνω μὲ τὸ φάντασμα τῆς θυγατρὸς σου, τῆς ὁποίας τὸν θάνατον ἐπροξένησες σὺ!...

Παριδεῆς ἡ Σάρα ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατά της, φρίκης φωνὴν ἀναδίδουσα, ὡς τῶντι νὰ ἔβλεπε φάντασμά τι δεινόν· Ἐλεος!... ἀποθνήσκω!...

— Ἀπόθανε λοιπόν, κατηραμένη!... ἐμπλεως θυμοῦ ὁ Ροδόλφος ἀπεφώνησε. Τρέχω τώρα ν' ἀρπυρέσω τὴν ζωὴν τοῦ συνενόχου σου... ἐνῶ σὺ εἶσαι ἡ παραδωσασα τὴν θυγατέρα σου εἰς τὸν δῆμιόν της!...

Καὶ ὁ Ροδόλφος μετέβη ἐν τάχει εἰς τὸν οἶκον τοῦ Φερράνδου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

FURENS AMORIS.

Ἐνῶ ὁ Ροδόλφος ἐπορεύετο εἰς τοῦ συμβολαιογράφου, ἐπῆλθεν ἡ νύξ.

Ἡ οἰκία τοῦ Ἰακώβου Φερράνδου καλύπτεται ἀπὸ σκότος ζοφερόν. Ὁ ἄνεμος συρίζει, πίπτει βροχή...

Ἐσύριζεν ὁ ἄνεμος καὶ ἐπιπτε βροχή καὶ τὴν ἀπαισίαν νύκτα καθ' ἣν ἡ Κησίλη, πρὶν ἐγκαταλείψῃ διὰ παντὸς τὸν οἶκον τοῦ συμβολαιογράφου, ἤεθέισε τὰς κτηνώδεις ὁρμάς τοῦ ἀνθρώπου τούτου μέχρι φρενιτιδος.

Κληνῆρης ὁ Φερράνδος ἐντὸς τοῦ κοιτῶνός του, ὑπ' ἐὺς λαμπτήρος φωτιζομένου, φορεῖ μέλαν πανταλόνιον καὶ μέλαν ἐσωκάρδιον· ἡ μίξ τῶν χειρῶν τοῦ χιτῶνος του ὑπάρχει ἀνασηκωμένη καὶ ἔχει κηλίδας αἵματος ἐξ ἐπιδέσμου τινὸς ἀπὸ ὕψος ἐρυθρόν, φαινόμενον περὶ τὸν

νευρώδη βραχίονά του εικάζεται ὅτι ὁ συμβολαιογράφος ἐρλεδοτομήθη ὑπὸ τοῦ Πολυδώρου, ὅστις ὄρθιος πλησίον τῆς κλίνης του, σπριζεται διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, καὶ θεωρεῖ τὴν ὄψιν τοῦ συνενόχου του κενόχως.

Οὐδὲν εἰδεχθέστερον τῆς μορφῆς τοῦ Φεράνδου, βυθισμένου ὄντος κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰς τὴν ὑπνόδαρῃ ἐκείνην κατάσπασιν, ἥτις ὁπεται τῶν σφοδρῶν κρίσεων νόσου τινός. Τὸ πρόσωπόν του ἔχει μίαν ὠχρότητα πρὸς τὸ ἰώδες, κλίνουσαν καὶ εἶναι πλήρες ψυχροῦ ἰδρώτος ὡς εἶχεν εἰς τὸν ἐσχάτον βαθμὸν τοῦ μαρασμοῦ· τὰ κεκλεισμένα βλέφαρά του τοσοῦτον εἶναι πρσιμένα καὶ αἵματόδεντα, ὥστε φαίνονται ὡσάν δύο λοβοὶ ὑπερύψωτοι ἐν τῷ μέσῳ μορφῆς ἀνθρωπίνης πελιδνῆς ὡσεὶ πτώματος.

— Ἄλλος ἓνας νὰ τὸν ἔλθῃ τοιοῦτος παροξυσμός, καὶ ἀποθνήσκῃ! εἶπεν ὁ Πολυδώρος χαμηλῇ τῇ φωνῇ. Ὁ Ἀρεταῖος λέγει, ὅτι οἱ πολλοὶ τῶν κυριευομένων ὑπὸ τῆς παραλύσου καὶ στυγριᾶς νόσου ταύτης ἀποθνήσκουσι πάντοτε σχεδὸν τὴν ἐβδόμην ἡμέραν... καὶ σήμερον εἶναι ἑξ ἡμέραι ἀφ' ἧς ἡ καταχθόνιος ἐκείνη κρεολὸς ἤγαγεν εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον τὸ ἀκατάσβεστον πῦρ τὸ ὁποῖον τὸν κατατῆκε. Μετὰ δὲ τινὰς στιγμὰς σιωπῆς μελετητικῆς, ὁ Πολυδώρος ἀπεμακρόνθη τῆς κλίνης καὶ ὥρμησε νὰ περιπατῇ βραδεὶ βήματι ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος.

— Πρὸ ὀλίγου, ἐπανελάβεν ὁ Πολυδώρος ἰστάμενος, διαρκούσης τῆς κρίσεως ἐκείνης ἥτις ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸν ἐπιφέρῃ τὸν θάνατον, ἐφρύαξα ἀκούων αὐτὸν παριστῶντα μίαν πρὸς μίαν, καὶ μὲ φωνὴν πνευστιῶσαν, τὰς τερατώδεις ἀπάτας τῆς φαντασίας του. Τρομερά... τρομερά νόσος!... Καθυποβάλλει ἀλληλοδιαδόχως πᾶν ὄργανον εἰς φαινόμενα φέροντα τὴν ἐπιστήμην εἰς ἀμνηχανίαν, καταπλήττοντα τὴν φύσιν... Πρὸ ὀλίγου, ἡ ἀκοή τοῦ Φεράνδου εἶχεν ἀποκτίσει μίαν λεπτότητα εἰς τοιοῦτον

ἀπίστευτον βαθμόν ὀδυνηράν, ὥστε, μολονότι τὸν ὠμῖλον ὅσον τὸ δυνατόν σιγᾷ, εἰ λόγοι μου εὐσύντριβον τὸ τύμπανόν του· τὸν ἐφαίνετο, ἔλεγεν, ὅτι τὸ κρανίον του ἦτο κώδων, καὶ ὅτι μέχρι πληκτρον χαλκοῦν, ἐλθόντων εἰς κίνησιν διὰ τῆς ἀσθενεστεράς φωνῆς, τὸν ἐσφυρηλάτει τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τῆς μιᾶς μὴνιγγος μέχρι τῆς ἄλλης με κρότον ἐπιφέροντα ζάλην νοῦς καὶ νυγμούς ἀλγεινοτάτους, ἀνυποπόρους.

Ὁ Πολυδώρης ἐστῆθη ἐκ νέου σύννου· ἀπέκρινε τῆς κλίνης τοῦ Φεράνδου. Ἐξω ἡ θύελλα ἐμείνετο· σιγῆς ἀνεμος μετὰ βροχῆς ἐκχέαιε· ἐπάτασσε τὰ παρὰθύρια καὶ ἐκλόνει τὸν σάβρον ἐκείνον οἶκον ἐκ θερμῶν.

Μ' ὅλην τὴν ἀτρόμητον μοχθηρίαν του, ὁ Πολυδώρης ἦτο δεισιδαιμόνιος· ὀλέθρια προαισθήσεις τὸν ἐκυρίευσαν· ἠσθάνετο ἀνεξήγητόν τινα κινεζικόν· ἡ βουή τοῦ λαίλαπος ἦεν μόνον ἐτάραττε τὴν ἀγρίαν σιωπὴν τῆς νυκτὸς τὸν ἐνέπνεεν ἀκατάληπτόν τινα φόβον. Διὰ τὴν διασκεδᾶσθαι τὴν ζοφεράς του ιδέας, ἐκυψε πάλιν πρὸς τὸν Φεράνδον καὶ καὶ τὸν παρατήρησεν εἰς τὸ πρόσωπον.

— Τώρα, εἶπε, τὰ βλέφαρά του ἐγχυματίζονται. Νομίζει τις ὅτι ὅλον τὸ αἷμά του ἤναψε, καὶ ἀναβῆναι συγκεντροῦται εἰς αὐτὸ τὸ μέρος. Τὸ ὄργανον τῆς ὁράσεως θέλει βεβαίαιά τώρα, ὡς πρὸ ὀλίγου τὸ τῆς ἀκοῆς, θέλει παραστήσει παρὰδόξον τι φαινόμενον. . . Ὅποια ἀλγυδόνες! . . . πόσον διαρκεῖς, πόσον πολυειδεῖς! . . . ὦ! (ἐπρόσθεσε μετὰ πικροῦ γέλωτος) ὅταν ἡ φύσις συγκατατεθῇ νὰ παραστήσῃ καὶ αὕτη πρόσωπον βασανιστοῦ, τὰ κολαστήριά της εἶναι φοικτότερα τῶν ὠμοτέρων ἐπινοήσεων τῶν ἀνθρώπων Ἰδὲ τρώντι ἐκ τῆς νόσου ταύτης, τῆς προελθούσης ἀπὸ μίαν φρενίτιδα ἐρωτικὴν, εἰς ὁποίας ἀνηκούστους βασάνους καθυποβάλλει τὸ σῶμα τὸ ἀνθρώπινον! Ἀναπτύσσει τὴν εὐαισθησίαν παντὸς ὀργάνου μέχρι

τοῦ ἰδανικοῦ, ὥστε καὶ ἡ δριμύτης τῶν ἀλγυθόνων νὰ ᾖναι ἰδανικὴ ἐπίσης.

Ἄφου παρετήρησε καλῶς τοῦ χαρακτῆρας τοῦ συνενόχου του, ἐβρίχησεν ἀπὸ βδελυγμῶν, ὡπισθοδρόμησε καὶ εἶπε:— "Α! φρικώδεστάτη ὕψις! Οἱ παχεῖς οὗτοι σπασμοὶ οἷτινες διατρέχουσιν αὐτὴν καὶ ἐνίοτε τὴν ρυτιδῶσιν εἶναι ρέθος . . . ρέθος!

"Ἐξω ὁ λαίλαψ ἐδιπλασίαζε τὴν μανίαν του . . .

— "Ἀκουε ἔξω ὀργὴν Κυρίου! ἐπανελάβεν ὁ Πολυδώρης καθήμενος εἰς θρόνιον καὶ σπηρίζων ἐπὶ τῶν χειρῶν του τὸ μέτωπον. Τί νύκτα! τί νύκτα! Ὁλεθριωτέρα ταύτης διὰ τὸν Φεράνδον δὲν γίνεται.

Μετὰ δέ τινα μακρὰν σιωπὴν ἐπανελάβε· Δὲν ἤξεύρω ἂν ὁ πρίγκιψ, μαθὼν τὴν αἰτίαν ἔλθασιν τῶν θεληγόντων τοῦ αἰσθητοῦ ἐκείνου διαβόλου, τῆς Κηπίλης δηλαδὴ, καὶ τὸν ἐρεθισμὸν τῶν αἰσθήσεων τοῦ Φεράνδου, πρᾶειδεν ὅτι εἰς ἀνθρωπῶν ἰδιοσογκρασίας τοσοῦτον ἐνεργητικῆς, διοργανισμοῦ τοσοῦτον ἰσχυροῦ, ἡ ἐξαίψις ἔρωτος διαπυρου καὶ ἀνεκπληρώτου συννηνωμένη μὲ τὸ δρμὺ τῆς φιλαργυρίας πάθος, ἠδύνατο νὰ παραῇ τὴν φρικώδη ταύτην τοῦ Φεράνδου νεύρωσιν . . . ἀλλ' αὕτη ἡ συνέπεια ἦτο φυσικὴ, ἀναπόφευκτος . . . Τί ἀνθρωπος ἐξάλλος ἐντοσοῦτω αὐτὸς ὁ πρίγκιψ! νὰ ἔχη ἐξ ἑνὸς μέρους τοσοῦτον ἀγγελικὴν ψυχὴν, ὥστε νὰ ἐπινοήσῃ τὴν τράπεζαν τῶν ἐργασιῶν ὅσοι στεροῦνται ἔργου, καὶ ἐξ ἄλλου νὰ ᾖναι τόσοσιν σκληρὸς, ὥστε οὐ μὴ θελήσῃ ν' ἀποκεφαλίσωσι τὸν Φεράνδον, ἀλλὰ νὰ τὸν παραδώσῃ εἰς τὴν τρομερὰν τῆς λαγνείας μᾶστιγα! . . . Καὶ ὅπως δὲν ὑπάρχει ὀρθοδοξία τρανωτέρα ταύτης (ἐπρόσθεσεν ὁ Πολυδώρης μετὰ γνωφώδους εἰρωνείας). Μεταξὺ τῶν εἰκόνων τὰς ὁποίας ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελος προήγαγε διὰ νὰ παραστήσῃ τὰ Ἑπτὰ Θανάσιμα Ἀμαρτήματα ἐντὸς τῆς Μετ. Ι. Ιούσης κρίσεως ἦν ἔξωγράφωσεν εἰς τὸν Σιζτεῖον ναόν, εἶδα τὴν φοβερὰν ποι-

νὴν δι' ἧς κολάζει τὴν λαγνείαν· ἀλλ' αἱ εἰδεχθεῖς καὶ σπασμωδικαὶ ὄψεις τῶν κολαζομένων ἐκείνων οὔτινες σπαίρουσιν ὑπὸ τοὺς ὀξύτατους ὀδόντας τῶν ὄρεων, ἦσαν ἐλιγώτεροι δεινὰ παρὰ τὴν ὄψιν ἣν εἶδα εἰς τὸν Φεράνδον πρὸ τινος στιγμῆς . . . τί κρίκη! — Καὶ ὁ Πολυδώρος ἐρρίγησε.

— ὦ! ναὶ ἐπανελάθεν ἔπειτα μὲ ἐμπλεων φόβου ἐκλυσιν ὁ πρίγκηψ εἶναι ἀνηλεής . . . Χιλιάκις προτιμότερον ἤθελεν εἶσθαι διὰ τὸν Φεράνδον, νὰ τὸν παρέδιδεν εἰς τὴν μάχαιραν τῆς λαμπτόμου· χιλιάκις προτιμότερον τὸ πῦρ, ὁ τροχός, ὁ ἀναλελυμένος μόλυβδος ὁ καίων καὶ διατρυπῶν τὴν σάρκα, παρὰ τὴν τιμωρίαν αὐτὴν τοῦ δυστοχοῦς. Βλέπων αὐτὸν τοσαῦτα μογκοῦντα ἀρχίζω καὶ ἐγὼ νὰ φοβοῦμαι διὰ τὸν ἑαυτὸν μου. Τι θ' ἀποφασίσαι ἀρὰ γε ὁ πρίγκηψ δι' ἐμέ; τί ποινὴν θὰ ἐπιβάλλει εἰς ἐνὲ συνένοχον τοῦ Φεράνδου; . . . Τὸ νὰ ἦμαι δεσμοφύλαξ τοῦ δὲν ἀρκεῖ εἰς τὴν ἐκδίκησιν τοῦ πρίγκηπος . . . μ' ἔχαμε χάριν τῆς λαμπτόμου . . . διὰ νὰ ὑπορέω ἰσὺς ζωὴν . . . ἴσως θὰ μὲ στείλει εἰς Ἱερουσαλὴν, εἰς διὰ βίου δεσμὰ . . . Καλῆτερα τοῦτο παρὰ θάνατον . . . Μολοι τοῦτο, ἐγὼ τὸ ἔξεύρω ὁ λόγος τοῦ πρίγκηπος . . . εἶναι ἱερός . . . ἀλλ' ἐγὼ ὅστις τοσάκις παρέβην καὶ θεῖους καὶ ἀνθρωπίνους νόμους, ἔχω δικαίωμα νὰ ἐπιστηρικθῶ εἰς τὴν ὑπόσχασίν σου; Τί σημαίνει! . . . Καθὼς μ' ἐσύμπερε τὸ νὰ μὴ δραπατεύσῃ ὁ Φεράνδος, οὕτω με συμφέρει καὶ τὸ νὰ μὴ κίνοι τὰς ἡμέρας του . . . Ἀλλὰ κατὰ πάσαν στιγμὴν τὰ συμπτώματα τῆς νόσου τοῦ καθίστανται σπουδαιότερα . . . ἐδῶ χοιρίζεται θαῖμα διὰ νὰ ἱαθῇ αὐτός ὁ ἀνθρώπος . . . Τί νὰ κάμῃ τις; . . . τί νὰ κάμῃ; . . .

Κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ θύελλα ἔξω ἐσφοδρύνθη τὰ μέγιστα, καὶ καπνοδόχη τις ἐτοιμώτερος ἐκ τῆς πηλαιότητος, κλονισθεῖσα ἀπὸ τὴν ὄρμην τοῦ ἀέμου

πεσαν ἐπὶ τῆς σπέγης καὶ ἐντὸς τῆς αὐλῆς μετὸν φοβε-
 ρόν διδυπον κεραυνού. Ὁ Φεράνδης ἐξεσπάσθη ἀπὸ τὴν
 πυδάρη ἐκείνην βύθισιν του καὶ μετακινήθη ὀλίγον ἐπὶ
 τῆς κλινῆς του.

Ὁ Πολυδώρης βαθμυθὺν κατακυριεύετο πλείωτερον ὑπὸ
 τοῦ θυσεῖσθαι ἐκείνου θεοῦ του. — Μωρία εἶναι τὸ νὰ
 πιστεύῃ τις ὅτι ὑπάρχει προαισθησις, εἶπε μετὰ φωνῆς
 πεταραγμένης, ἀλλ' ἡ νύξ ἡ ἀποφασική με φαίνεται ὅτι
 αὐτὶ ἀπεικταῖον ἔχει νὰ γεννησῇ. . .

Ὑπόκωφος τοῦ συμβολαιογράφου οἰμωγῇ επέσυρε τὴν
 προσοχὴν τοῦ Πολυδώρη. — Ἴδου τὸν ἀφίνει ἡ ληθαργία,
 εἶπε πλησιάζων βραδέως πρὸς τὴν κλινὴν ἵσως τώρα θά-
 λει εἰπεσεῖ εἰς νέαν κρίσιν. . .

— Πολυδώρη. . . ἐπιθύρῃσεν ὁ Φεράνδης ἐκ τῆς κλινῆς
 του μετὰ τα ὄμματα κλειστά. Πολυδώρη. . . τι κροτος
 ἦτον; . . .

— Ἐκρημίσθη μία καπνοδόχη. . . ἀπῆντησεν ὁ Πολυ-
 δώρης χαμηλῇ τῇ φωνῇ, φοβούμενος μὴ διαταράξῃ πολὺ
 τὴν ἀκοὴν τοῦ συμβολαιογράφου· ἐξω γίνεται κατακλυ-
 σμός. . . Ὁ οἶκος σαλεύει ἐκ θεμελίων. . .

Ὁ συμβολαιογράφος δὲν τὸν ἤκουσε· διό, στρέψας ὀλί-
 γον τὴν κεφαλὴν, ἐπανελάβε· — Πολυδώρη, ἐφυγες;

— Ὅχι. . . ὅχι. . . εἶδῶ εἶμαι, εἶπεν ὁ Πολυδώρης
 με φωνὴν δυνατωτέραν· ἀλλὰ σοῦ ὠμίλησα σιγᾷ δια νὰ
 μὴ σε προξενήσω, ὡς πρὸ ὀλίγου, νέους πόνους λαλῶν σοι
 ὑψηλά.

— Ὅχι. . . τώρα ἀκούω τὴν φωνὴν σου. . . χωρὶς
 τοὺς δριμυτεῖς ἐκείνους πόνους τοὺς ὑποίους πρὸ ὀλίγου ὑπέ-
 σερα. . . διότι μ' ἐφαίνετο ὅτι εἰς τὸν μικρότερον θόρυ-
 βον, κεραυνοῦ βροντῇ ἐξερρήγνυτο μέσα εἰς τὸν μυελόν μου
 καὶ ὅμως. . . ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πατάγου αὐτοῦ καὶ τῶν
 ἀνεκλαλήτων μου βασάνων, διέκρινα τὴν περιπαθὴ φωνὴν
 τῆς Κησίλης προσκαλούσης με.

(ΤΟΜΟΣ ΕΝΝΑΤΟΣ).

10

— Πάλιν . . . αὐτὴ ἡ καταχθόνιος γυνὴ . . . πάλιν αὐτὴ . . . Ἄλλ' ἀποδιώζον αὐτὴν τὴν ἰδέαν . . . αὐτὴ θά σε θανατώσει.

— Τί λέγεις, ἄθλιε καὶ σύ! αὐτὴ ἐξ ἐναντίας εἶναι ἡ ζωὴ μου . . . καὶ ὡς ἡ ζωὴ μου ἀντέχει εἰς τὰ μαρτύρια μου, οὕτως ἀντέχει καὶ αὐτὴ.

— Ἄλλὰ, ταλαίπωρε, ἐγὼ σέ λέγω ὅτι αὐτὴ μάστιγα ἡ ἰδέα προξενεῖ τὰ τόσα σου μαρτύρια! Ἡ νόσος σου δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰμὴ ἀφροδισιακὴ φρενίτις φθάσασα εἰς ὑπερτάτον βαθμὸν . . . Σὲ λέγω ν' ἀποσκορακίσῃς ἐκ τῶν διαλογισμῶν σου τὴν εἰκόνα ταύτην, διότι θά χαθῇς!

— Νὰ διώξω τὴν εἰκόνα τῆς, ἀνεφώνησεν ὁ Φεράνδος μετὰ παραφορᾶς, ὦ! ποτέ, ποτέ! . . . Ὅλος μου ὁ φόβος εἶναι μήπως ἐξαντληθῇ ἡ διάνοιά μου ἐκ τῆς πολλῆς ἀναπολήσεως τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς. Ἄλλὰ μὴ σε μέλη καὶ δὲν ἐξαντλεῖται . . . Ὅσον προσηλωθῶμι εἰς τὴν πυρίνην αὐτὴν θεωρίαν, τόσον τὴν βλέπω πραγματικωτέραν. Εὐθύς καθὼς οἱ πόνοι μὲ ἀφήσουν . . . στιγμῆς ἀνάπαυσιν . . . εὐθύς καθὼς δυνηθῶ δύο μόνον ιδέας νὰ συνάψω ἡ Κηρίλη, αὐτὸ τὸ δακμόνιον τὸ ὑποπὸν λατρεύω καὶ ἅμα καταρῶμαι, ἐπιπολάζει ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν μου . . .

— Ἴδε ἀκαταδάμαστος μανία! . . . Τὸν ἀκούω καὶ φόβος μὲ κυριεύει.

— Νὰ . . . νά . . . εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος μετὰ φωνῆς συριγματώδους, σταθερῶς προσηλώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ σκοτεινῆς τινος γωνίας τοῦ παστοῦ του· τὴν βλέπω . . . τὴν βλέπω λαμβάνουσιν σχῆμα ἀμφίβολον λευκοσιδὲς . . . ἐκεῖ . . . ἐκεῖ . . . Καὶ ἔτεινε τὸν λειπόσορκον καὶ τριγῶδῃ δάκτυλόν του πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς ὀπτασίας του.

— Σιῶπα, ταλαίπωρε . . .

— Ἄ! νά την . . .

— Φεράνδε . . . θάνατος εἶναι αὐτό.

— ὦ! ἐγὼ τὴν βλέπω, ἐπρόσθεσεν ὁ Φεράνδος μὲ

τούς ὀδόντας συνεσφιγμένους, χωρὶς ν' ἀποκρίνηται εἰς τὸν Πολυδώρην. Νά την! πόσον ὡραία! . . . Πῶς χύνεται ἡ μελανὴ τῆς κόμης . . . ἀτάκτως . . . ἐπάνω εἰς τὰς ὤμοπλάτας τῆς! . . . Καὶ οἱ μικροὶ τῆς ὀδόντες οὔτινες διασπίνονται μεταξύ τῶν ἡριανευωμένων χειλέων τῆς . . . τῶν χειλέων τῆς τῶν κοραλλίνων καὶ ὕγρων! Μαργαρίτας νά τοὺς εἰπῆς! . . . *Ω! . . . τὰ μεγάλα τῆς θυμότητος . . . τώρα σὲ φαίνεται ὅτι σπινθηρίζουν, τώρα ὅτι δύνουν ἀπὸ τὴν ἡδονὴν . . . Κησὶλη! ἐπρόσθεσε μὲ ἀνεκφραστον παραφωράν! Κησὶλη μου! σὲ λατρεύω ἐγώ! . . . ὦ! . . . τὴν αἰώνιον κάλασιν! . . . θάνατι αἰωνίως νά τὴν βλέπω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον! . . .

— Φεράνδε, λέγω, μὴ ἐρέθιζε τὴν ὄρασίν σου δι' αὐτῶν τῶν φαντασμάτων . . .

— Καὶ τί; φάντασμα θαρρεῖς σὺ ὅτι εἶναι; . . .

— Πρόσεξε . . . προ ὀλίγου . . . ἐνθυμεῖται . . . οὕτως ἐνόμιζες ὅτι ἤκουες καὶ τὰ ἡδυπαθῆ ἄσματα τῆς γυναικὸς αὐτῆς, καὶ ἡ ἀκοή σου ἔπειτα ὑπέφερε τόσα . . . Πρόσεξε . . .

— Ἄφες με ἄφες με! . . . Τί τὴν θέλω τὴν ἀκοήν, ἀν' ὅχι διὰ νὰ ἀκροῶμαι αὐτήν; . . . τί τὴν θέλω τὴν ὄρασιν ἀν' ὅχι διὰ νὰ βλέπω αὐτήν;

— Ἀλλὰ τὰ μαρτύρια ἅτινα ἐπονται, ἀνέητε κεφαλῇ!

— Νά τὴν βλέπω, καὶ ἂς ὑποφέρω πᾶν μαρτύριον! . . . ἐγὼ ἠψήφησα τὸν θάνατον χάριν μιᾶς ἀπολαύσεως . . . τί σημαίνει λοιπὸν; ἡ διάπυρος εἰκὼν τῆς, ἰδοὺ εἶναι δι' ἐμὲ ἀπόλαυσις. . . *Ω! Κησὶλη! εἶσαι ὡραία! . . . Ἀχ! διάβολε, τὸ γνωρίζεις ὅτ' εἶσαι μία μαγεῖα . . . Πρὸς τί λοιπὸν αὐταὶ αἱ ἐρωτροπίαι σου, αἱ καταχθόνιοι, δι' ὧν με καταπλέγεις ἔτι! . . . *Ω! τὴν ἀνοικτεῖρμονα, τὴν ἀνηλεῆ μαϊνάδα! . . . Νά μὲ θανατώσης θέλεις λοιπὸν; . . . Παῦσε . . . παῦσε. . . ἢ σὲ κατασπαράττω . . . ἀνεβόησεν ὁ συμβολαιογράφος ἐν ὁλοαῖς μανίαις.

— Ἀλλὰ σὺ μόνος σου, δυστυχῆ, θανατώνεσαι! ἀνεκράξεν ὁ Πολυδῶρης τινάσσων δυνατὰ τὸν συμβουλευτοῦράν του διὰ νὰ τὸν ἀποσπῇ ἀπὸ τὴν ἐκστασί του... Μικταῖα προσπάθεια! ὁ Φεράνδος ἐξηκολούθησε με νέαν παρρησίαν.

— ὦ βασιλὺς μου... δαυμόνιόν μου, κέντρον ἡδυπαθειῶν ἀνεκκαλήτων! ἐγὼ ποτὲ δὲν εἶδα... Ὁ συμβουλευτογράφος δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν, ἀλλ' ἐβάλε βίαιαν ρωπὴν οἰκτικῆς καὶ ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω.

— Τί ἐπαθες; τὸν ἠρώτησεν ὁ Πολυδῶρης ἐκθαμβος.

— Δύσε τὸ φῶς, ἡ λάμψις τοῦ κῦξσε πολὺ... δὲν τὴν ὑποφέρουν τὰ ὀμματα μου· μοῦ ἀφανίζει τὴν φράσιν...

— Πῶς! εἶπεν ὁ Πολυδῶρης ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκπληκτίζομενος· ὁ λόγος ἐξ ἐναντίας εἶναι αὐχμηρότατος... τὸ φῶς ἀσθενέστατον.

— Σὲ λέγω, τὸ φῶς κῦξσε. Νά... ἀκμή... ἀκμή... ὦ! θάλλει, διὰ τ' ὄνομα τοῦ θεοῦ... ἀνυπόφορον ἐγίνε πλέον, ἐπρόθεσεν ὁ Φεράνδος κλειῶν τὰ βλέφαρά του μ' ἐμφασιν ἄλγους αὐξήσεως.

— Δὲν ἐξεύρεις τί λέγεις; μάλιστα ὁ θαλάμιος ἐρεγγε, καὶ πάλιν ἐγὼ ἤλάττωσα τὸ φῶς... ἀνοίξε τοὺς ὀφθαλμούς σου... νὰ ἰδῇς...

— Ν' ἀνοίξω τοὺς ὀφθαλμούς μου... ἀλλὰ θὰ τυφλωθῶ ἀπὸ τοὺς χειμάρρους φωτὸς πλογαροῦ δι' αὐτὸν βαθμικὸν πληροῦται αὐτὸς ὁ θαλάμιος... Ἐδῶ... εἰεῖ... παντοῦ... πίδακες πυρὸς... μυριάδες σπινθήρων ἀκτινοβολῶν... (ἀνεκράξεν ὁ συμβουλευτογράφος ἀνακαθήμενος ἐπὶ τῆς στρωμνῆς τοῦ βαλῶν δ' ἔπειτα νέαν κραυγὴν ὡπαιεὶ πόνου θριμυτάτου, ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του τὰς δύο χεῖρας του). Ἐτυφλώθηκα, χροστιανὲ, ἐτυφλώθηκα... τὸ διάπυρον αὐτὸ φῶς μοῦ διαπερᾷ τὰ κεκλεισμένα μου βλέφαρα... με κατακαίει...

μέ καταναλίσκει. . . . Ἄ! τώρα μέ προσυλλάττουν ὀλίγον αἱ χεῖρές μου! . . . Ἀλλ' αὐτὸν τὸν λαμπρὸν, ὃ φλόξ τὴν ὅποιαν ἀναδίδει εἶναι καταχθόνιος φλόξ! . . .

— Ἰδοὺ . . . εἶπεν ὁ Πολυδώρης ἡ ὁρασις τοῦ ἐκυριεύει ἐκ τῆς ὑπερμέτρου ἐκείνης ευαισθησίας ἐξ ἧς εἶχε κυριευθῇ πρὸ ὀλίγου καὶ ἡ ἀσκή του· μετὰ ταῦτα ἐπεταὶ παραλογισμός . . . καὶ τετελεσται πλέον ἀποθνήσκει· Νὰ τὴν φρεσουργήσῃ τις ἐκ νέου εἰς τὴν κατάστασίν του, εἶναι θάνατος.

— Νὰ φωνὴ ὕψαι, προμερὰ τοῦ Ἰακώβου Φεράνδου ἀντήχησεν εἰς τὸν θάλαμον·—Δημιε! σῶσε με λέγω αὐτὸν τοῦ λυγρον! . . . ἡ ἑλλανυΐς του ἡ διακαλὴς διαπερὰ καὶ τὰς χεῖράς μου· τὰς κατέσχευε διαπερὰ . . . Βλέπω τὸ αἶμα κυκλωσέν ἐν τοῖς διακλαδισμοῖς τῶν φλεβῶν μου. Ἰὼς μάτην ὅλαις δυνάμεσι κτεῖω τὰ βλέφαρά μου, ἡ φλογερὰ αὐτὴ λάθῃ παραιοῦσι δι' αὐτῶν . . . ὦ! τί μαρτύριον, τί μαρτύριον! . . . αἰσθάνηται πεταυρομαῖες, κυρμαῖες πυροφόροι, ὡσάν νὰ ἔχονα εἰς τὸ βάθος τῶν ὀμμάτων μου αἰθέρον ὕψιν, πυρακτωμένον . . . Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! . . . ἀνέκραζεν ὁ δυστυχὴς κυκλούμενος ὡς ὄρις ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Φρυάττων ὁ Πολυδώρης ἐκ τῆς σφοδρότητος τοῦ πάθους τοῦ Φεράνδου, ἐσθυσε τότε τὸν λυγρον διὰ μιᾶς, καὶ ἀμρότεροι εὗρέθησαν εἰς σκότος ὑπλάσφκτον. Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἠκούσθη κρότος ἀμύγλης πρὸς τὴν θύραν τῆς ὁδοῦ . . .

Ἀφοῦ τὸ σκότος διεχύθη εἰς τὸ κοιτῶνα, οἱ δριμεῖς τοῦ Φεράνδου πόνοι ἔπαυσαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

— Διατί ν' ἀργήσῃς τόσον νὰ σῶσῃς τὸ ρῶς; εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος. Διὰ νὰ ὑποφέρω περισσότερον τὴν καταχθόνιον ἐκείνην κόλασιν; ὦ! τί ἔσυρα, Θεέ μου, τί ἔσυρα! . . .

— Ἐγὼ σὲ τὸ εἶπα· ἄμα ἡ ἀνάμνησις τῆς γυναικὸς

αὐτῆς διεγείρη μίαν τῶν αἰσθήσεών σου . . . ἡ αἰσθησις αὕτη θέλει πάραυτα σχεδὸν κατακυριεύσθαι ἂν ἐν τῶν τρομερῶν ἐκείνων φαινομένων ἅτινα φέρουσι τὴν ἐπιστήμην εἰς ἀμηχανίαν, καὶ τὰ ὅποια δύνανται οἱ εὐλαβεῖς ἄνθρωποι νὰ ὀνομάσωσι στυγεράν μάστιγα Θεοῦ.

— Μὴ μου ἀναφέρης περὶ Θεοῦ . . . ἀνέκραξε τὸ ἄνθρωπόμορφον τέρας τρίζον τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ.

— Σὲ λέγω τάχα, διὰ νὰ καταλάβῃς . . . ἀφοῦ ἔχεις εὐχαρίστησιν νὰ ζῇς, καὶ τοι τοσαῦτα πάσχων . . . πρόσεξε, μὴν τὴν ἀναπαλήσῃς πλέον εἰς τὸν νοῦν σου αὐτὴν τὴν γυναῖκα, διότι ἡ φοβερά ἐκείνη κρίσις τῆς νόσου σου θέλει ἐκαστὸτε σε μαστίζει . . .

— Ἐγὼ εὐχαρίστησιν νὰ ζῶ, διότι ἡ ἀνάμνησις τῆς Κησὶλης εἶναι ἡ μόνη μου ζωή . . .

— Ἄλλ' αὕτη ἡ ἀνάμνησις σε θανατώνει, σε κατατρέπει.

— Ἀς ᾔῃαι . . . ἄς μὲ θανατώσῃ. Ἐγὼ μετὰ τῆς Κησὶλης συνεσωματώθην πλέον ὥς τὸ αἷμα μετὰ τῆς σαρκός. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος μοῦ ἀφῆρσεν ὅλην τὴν περιουσίαν μου . . . τῆς μαγίστης οὐμὸς ἐκείνης τὴν ὀλοήτεραν καὶ ἀναφαίρετον εἰκόνα δὲν ἠδυνήθη νὰ μοῦ στερήσῃ. Ἡ εἰκὼν αὕτη εἶναι κτῆμά μου· εἰς πάντα ὥραν τὴν ἔχω παρούσαν, ὡς ἀν αἰγμάλωτόν μου . . . μοῦ λέγει ὅτι θελήσω . . . μὲ κυτταζει ὅπως θελήσω . . . μὲ λατρεύει ὅπως θελήσω, ἀνέκραζεν ὁ συμβολαιογράφος ἀπὸ νέαν φρενίτιδα κυριευόμενος.

— Φεράνδε, μὴ ἐξάπτου . . . ἐνθυμήσου τὰ πρὸ ὀλίγου.

Ὁ συμβολαιογράφος δὲν ἤκουσε τὸν συνένοχόν του, ὥστις προεῖδε τὴν προσέγγισιν νέας νέας παραφορᾶς. Καὶ ὄντως, ὁ Φεράνδος ἐπανελάβεν ἀναπέμπων σπασμωδικὸν γέλωτα·

— Τὴν Κησὶλὴν νὰ μοῦ ἀφαιρέσουν! Ἄλλ' ἀγνοοῦν

αυτοὶ λοιπὸν ὅτι φθάνει κἀνεῖς εἰς τὸ ἀδύνατον ὁπόταν συγκεντρώσῃ τὴν δύναμιν ὅλων τῶν αἰσθητηρίων τοῦ ἐφ' ἑνὸς ἀντικειμένου; Ν' ἀναβῶ θέλω . . . θ' ἀναβῶ εἰς τὸ δωματίον τῆς Κησίλης, ὁποῦ δὲν ἐτόλμησα νὰ εἰσέλθω μετὰ τὴν ἀναχώρησίν της . . . ὦ! νὰ ἴδω, νὰ ἐγγίσω τὰ περιβλήματα ἅτινα ἐνεδύθη . . . τὸν καθρέπτην ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἐστολίζετο . . . θὰ εἶναι ὡσάν νὰ βλέπω τὴν ἰδίαν! Ναί, προσκλῶν ἀσκαρδαμυκτὶ τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπὶ τοῦ καθρέπτου της, θὰ ἴδω αἰφνιδίως τὴν Κησίλην μου ἐν αὐτῇ καὶ δὲν θὰ εἶναι ἀπάτη ὀφθαλμῶν, ἀντικατοπτρισμὸς ἀπλοῦς· θὰ εἶναι ἡ ἰδία σύσσωμος, θὰ τὴν εὕρω ἐκεῖ . . . ὥπως ὁ ἐρμολύφος εὕρισκε το ἄγαλμά του εἰς ἓν τμήμα ἀκατεργαστοῦ μαρμάρου . . . Πλὴν, τὴν κεφαλὴν μου βάλλω σποῖχημα, δὲν θὰ εἶναι ὡχρὰ καὶ ψυχρὰ ὡσάν Γαλάτεια! . . .

— Ποῦ τρέχεις; . . . εἶπεν ὁ Πολυδώρης ἀκούων τὸν Φεράνδον ἐγειρόμενον, διότι ἐξηκολούθει νὰ βασιλεύῃ ἐν- τὸς τοῦ θαλάμου ἐκείνου τὸ βαθύτατον σκότος.

— Παγαίνω νὰ εὕρω τὴν Κησίλην . . .

— Κάθου ἡσυχος . . . νὰ ἰδῇς τὸ δωματίον της θ' ἀποθάνεις . . .

— Ἡ Κησίλη μὲ προσμένει ἐπάνω.

— Κάθου ἡσυχος . . . δὲν σ' ἀρῇνω . . . σὲ κρατῶ . . . εἶπεν ὁ Πολυδώρης ἀρπάζων τὸν συμβολαιογράφον ἐκ τοῦ βραχίονος.

Ὁ Φεράνδος ὡς ἦτον ἐκλελυμένος ἐκ τῆς νόσου, δὲν ἠδύνατο ν' ἀντιπαλαίσῃ μετὰ τοῦ Πολυδώρη, ὅστις τὸν ἐκράτει μὲ χεῖρα στιβαράν.

— Μ' ἐμποδίζεις τοῦ νὰ ὑπάγω νὰ εὕρω τὴν Κησίλην;

— Ναί . . . ἔπειτα . . . μέσα εἰς τὸν προσεχῆ θάλαμον ὑπάρχει φῶς ἀνυμμένον· εἶδες τί ἔπαθες πρὸ ὀλίγου ἐκ τοῦ φωτός . . .

— Ἡ Κησὶλὴ εἶν' ἐπάνω... με προσμένει... καμίνος νὰ ὑπῆρχε, γένοα ἐν τῷ μεταξῷ, ἤθελα τὴν δεῖν εἰσελθεῖν διὰ νὰ ὑπάγω πρὸς ἐκεῖνόν... Ἄφες με, εἶπεν ὁ εἰς αὐτὴν ὁ γέρον Λύκος τῆς... Πρόσεξε καλὰ οἱ ὄνυχές μου ξεσχίζουν.

— Δὲν ἐκθαίνεις ἀπ' ἐδῶ... μὴ με ἀναγκάσῃς νὰ στέσω ἐπὶ τῆς κλίνης σου ὡς φρονόληπτον.

— Πολυδῶρῃ, ἄκουσ' ἐδῶ... ἐγὼ τρελὸς δὲν εἶμαι ἀκούεις; εἶμαι γνωστικώτερος ἀπὸ σέ; γνωρίζω ὅτι πραγματικῶς ἡ Κησὶλὴ δὲν εἶναι ἐπάνω... ἀλλὰ δεῖτε ἐμεῖς τὰ φαντάσματα τοῦ νοῦ εἶναι πραγματικότης...

— Σιωπὴ!... ἀνέκραζεν αἰφνιδίως ὁ Πολυδῶρῃς διότι ἀκούσας πρὸ ὀλίγου μὲ ἐφάνη ὅτι ἤκουσα ἀπὸ τινος σταθεῖσαν ἐξωθεν τῆς θύρας... δὲν ἤπατήθηκ. φαίνεται, διότι τώρα ἀκούω φωνὴν ἀνθρώπου... ἐντὸς τῆς αὐλῆς...

— Ψεύματα· τὸ κάμεις διὰ νὰ στρέψῃς ἄλλοῦ τοῦ νοῦν μου... ἐγὼ δὲν εἶμαι παιδί...

— Σε λέγω ἀκούω ὁμιλίαν, καὶ με φαίνεται ὡς εἴτι νὰ ᾄδῃ ἢ φωνή...

— Κολοκύθια, εἶπεν ὁ Φεράνδος διακοπτικῶς τὸν Πολυδῶρῃν· κῆρες νὰ γέλασθης ἀνθρώπων...

— Ἄκουσε, χριστιανέ... ἄκουσε... νὰ... δὲν ἤκουσες!...

— Ἄφες με, σὲ λέγω· ἡ Κησὶλὴ εἶν' ἐπάνω καὶ με ἀκούει... μὴ με ὀργίζεις... κύτταξε καλὰ...

— Δὲν τὸ κουνεῖς ἀπ' ἐδῶ...

— Σὲ λέγω, πρόσεξε...

— Σε λέγω, ἀπ' ἐδῶ δὲν τὸ κουνεῖς· εἶναι τοῦ συμφέροντός μου νὰ μείνῃς ἐδῶ.

— Μ' ἐμποδίζεις νὰ εὕρω τὴν Κησὶλὴν; λοιπὸν κ' ἐμὲναι τοῦ συμφέροντός μου εἶναι νὰ σὲ θανατώσω... Λάβε λοιπὸν! εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος μετὰ φωνῆς ὑποκώφου...

Ὁ Πολυδώρος ἔβαλε κραυγὴν μεγάλην.— Σκύλε ἀπίστα, σκύλε! μὴ ἐκτόπησες εἰς τὸ χέρι' ὅμως ἡ πλὴγὴ εἶναι ἀβλαβής· δὲν σ' ἀφήνω, νὰ ἐξεύρω ὅτι θὰ σπαράξῃς.

— Ἡ πλὴγὴ εἶναι θανατηφόρος... τὸ μαχαίρι τὸ ἄπληκτον κρατῶ εἶναι τὸ φαρμακεὺν ἐκεῖνο τῆς Κροῖλης· τὸ ἐροῦμαι ἐπάνω μου ἐκτοπῇ τώρα θὰ ἴδῃς τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δολητηρίου... Ἄ! μὲ ἀφήνεις τώρα... τὸ ἐξεύρω καὶ ἐγὼ τέλος πάντων θὰ σε ἴδω νεκρὸν... ὦ μαθὲς νὰ μὴ μὴ ἀφήνῃς ν' ἀναδῶ ἐπάνω εἰς τῆς Κροῖλης... — ἐπρόσθεσεν ὁ Φεράνδος ζυτὸν εἰς τὸ σκοτὸς ἐκλεφεκτὶ ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

— Ὡ! ἐτραύλισεν ὁ Πολυδώρος· ἡ χεὶρ μου αἵματι-διαίνει... ψυχὸς θανατηφόρον με κυριεύει... τὰ γόνατά μου τρέμουν ὑπὲρ ἐμέ... τὸ αἷμά μου πύγνυται εἰς τὰς φλέβας μου... σκοτοδινίασις με ἐρχεται... Βοήθειαν!... ἐκράυγασεν ὁ συνένοχος τοῦ Φεράνδου συλλήπτων ὕλας τοῦ τῶς δυνάμεις εἰς πανωστᾶτην κορυφὴν. Βοήθειαν!... ἀποθνήσκω!!!

Καὶ κατέπεσεν ὑπὸ τὸ ἑαυτοῦ βάρος.

Ὡς εἰς ἀποκριτὴν τῆς ἀγωνιώσας τοῦ Πολυδώρου φωνῆς, διεχύθη πάταγος θύρας ὑαλοφράκτου ἀνεωχθεῖσας με τασαύτην ὁρμήν, ὥστε πᾶσαι τῶν ὑάλων ἐγίναν συντριμμάτα· ὁ κρότος δ' αὐτὸς συνωδεύθη διὰ τῆς ἤχησός τοῦ Ροδόλφου ρωγῆς καὶ διὰ βημάτων κατεσπευσμένων.

Ὁ Ἰάκωβος Φεράνδος, εὐρών τέλος πάντων ἐν τῷ σκέτει τὴν κλειδιωνίαν, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ προσεχοῦς δωματίου καὶ ὤρμησεν ἐντὸς αὐτοῦ κρατῶν εἰς χεῖρας το καδυνῶδες ὄπλον αὐτοῦ...

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμήν... φοβερὸς καὶ ἄγριος ὡς τὸ δαιμόνιον τῆς ἐκδικήσεως, ὁ πριγκιπὲς εἰσέσχεται εἰς τὸ αὐτὸ δωματίον ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους. — Θηρίον! ἀνέκραξε προχωρῶν πρὸς τὸν Φεράνδον· τὴν θυγατέρα μου ἐφόνευσες!... λάβε λοιπὸν...

(ΤΟΜΟΣ ΕΝΝΑΤΟΣ).

11

Ὁ πρίγκηψ διεκόπη, καὶ ὠπισθοδρόμησε μετὰ φόβου. Ἦθελέ τις εἶπει ὅτι οἱ λόγοι οὗτοι ὑπῆρξαν πρὸς τὸν Φεράνδον κεραινός. . . Ρίψας αὐτὸς τὸ ξιφίδιον καὶ φερων ἀμφοτέρω, τοῦ τὰς χεῖρας πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐπέσε περὶ τῆς ἀναδύσας φωνῆν κατ' οὐδὲν ὁμοιάζουσαν με φωνὴν ἀνθρώπινην.

Κατὰ συνέπειαν τοῦ ὀπτικοῦ φαινομένου ὑπ' οὗ εἶδομεν κατεχόμενον τὸν Φεράνδον, φαινομένου τὸ ὅποιον εἶχε πύσει μὲ τὴν διάχυσιν τοῦ παντελοῦς σκότους, ὅταν ὁ συμβολαιογράφος εἰσῆλθεν εἰς τὸ προσεχὲς δωμάτιον, ὅπου ὑπῆρχε φῶς, κατεκυριεύθη ἀμέσως πάλιν ἀπὸ θανάτου ὀφθαλμῶν ἀνυπόφορον· τὸν ἐφάνη ὅτι προσεῖδεν ἐκ τοῦ πλησίον εἰς αὐτὸν τὸν ἔμπυρον τοῦ ἡλίου δίσκον. Καὶ ἰδοὺ τὸν ἐκυρίευσεν ἀγωνία νέα, τρομερὰ, νευρικὴ· ἐκεῖτο δὲ σπείρων, ξέων μὲ τοὺς ὄνυχάς του τὸν τάπητα, ὡς διὰ νὰ σκάψῃ τρύπαν διὰ νὰ χιωθῇ, νὰ σωθῇ ἐκ τῆς στιγμῆς κολάσεως ἣν τὸν ἐπροξενεῖ ἡ ἐκλαμψὶς ἐκείνη.

Ὁ Ροδόλφος, εἰς τὼν τῆς θεραπείας του, καὶ ὁ θυρωρὸς τοῦ οἴκου τοῦ συμβολαιογράφου, ὅστις ἠναγκάσθη νὰ ἐδωγῆσθαι τὸν πρίγκηπα μέχρι τῆς θύρας τοῦ δωματίου ἐκείνου, ἴσταντο φρυάττοντες. Ὁ πρίγκηψ μ' ὅλην τὴν δικαίαν ἀπέχθειάν του ἐκινήθη εἰς οἶκτον πρὸς τὰς ἀνυκούστους τοῦ Φεράνδου βρασάνους, καὶ δίσταξε νὰ τὸν μεταφέρωσιν ἐφ' ἐνὸς ἀνακλίντρον. Τοῦτο δὲ καὶ ἐπράχθη μετὰ κόπου ὅχι ὀλίγου διότι ὁ συμβολαιογράφος ἐσφαδάζε σφοδρῶς εἰς τὰς χεῖράς των, αἰσθανόμενος ὅτι τὸν ἐφερων ἀπέναντι τοῦ λύχνου· ἀλλ' ὅποτε πλεον περιγύθη φωτὸς ἡ μορφή του, ἐβλαβε κραυγὴν νέαν. . . κραυγὴν ἣς ἐπροξένησεν εἰς τὸν Ροδόλφον φρικτὴν ἀπερίγραπτον.

Μετὰ μακρὰ καὶ νέα μαρτύρια, τὸ φαινόμενον ἐπαυσεν ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ σφοδρότητος. Ἀπὸ τοῦ ἐβλάσεν εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν ὁ ὀπτικὸς ἐκτενὴς πόνος, χωρὶς

να λάβῃ συνέπειαν τὸν θάνατον, διακόπη... πλὴν τὸν διεδέχθη παραφροσύνη μανιώδης.

Αἰσινιδίως ὁ Φεράνδος ἀπεξυλῶθη ὥσπιν ἐπιληπτικός, τὰ μεχρὶ τοῦδε ἐπιμόνως κεκλεισμένα διατηρούμενα βλεφαρά του πλειώχθησαν διὰ μιᾶς· ἀντὶ νὰ φεύγῃσι τὴ φῶς οἱ ὀφθαλμοὶ του εἰς ἐναντίας προσκλώθησαν εἰς αὐτό· αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν του διεσπλάθησαν καὶ κατεστῆσαν ἀπλανεῖς ὥσπερ νεκροῦ, ἀλλὰ καὶ φωσφορώδεις ὥσπιν νὰ ὑπῆρχε λύχνος ἔσωθεν αὐτῶν.

Ὁ Φεράνδος ἐραίνετο βυθισμένος ὥσπιν εἰς ἔκστασιν· τὴ σῶμα καὶ τὰ μέλη του κατ' ἀρχὰς ἔβαιναν εἰς τελείαν ἀκίνησιν, μόνον οἱ τοῦ προσώπου του χαρακτῆρες ἐνέβαινον σπασμωσθικούς τιναγμούς. Ἡ εἰδεχθῆς του μορφή οὕτω τεταραγμένη καὶ διασπασμένη, δὲν εἶχε πλέον εἶδος ἀνθρώπινον, ἀλλ' ἐνόμιζε τις ὅτι μετὰ τὴν ἀπόδρασιν τοῦ λογικοῦ ἀπέδρα καὶ ὁ ἄνθρωπος, καὶ κτήνους χαρακτῆρ ἐνετυπώθη ἐπὶ τῆς φρεσινγνώμιας τοῦ ἀθλίου.

Φύσας εἰς τὴν θανατηφόρον περίοδον τῆς παραφροσύνης του, ἐνθουμάτο εἰσέτι τοὺς λόγους τῆς Κυρίλλης ἥτις τὸν εἶχεν ὀνομάσαι λύκον τῆς ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐραντάσθη ἑαυτὸν τρώοντι λύκον. Οἱ διακεκομμένοι καὶ ἀσθματικοὶ τοῦ λόγου ἐμαρτύρουν τὴν τοῦ νῆος του ἀταξίαν. Ὀλίγον κα' ὀλίγον τὰ μέλη του, τὰ ἀπαυλῶμένα μεχρὶ τοῦδε καὶ ἀκίνητα, ἀπελύθησαν· ἐζήτησε νὰ μετακινήθῃ ἀλλ' ἔπεσεν ἐκ τοῦ ἀνακλίντρου· ἐπειρήθη νὰ ἐγερθῇ καὶ νὰ περιπατήσῃ, ἀλλὰ τὸν ἔλλειπον αἱ δυνάμεις καὶ ἠναγκάσθη τώρα μὲν νὰ ἔρπῃ ὡς ὄφεις, τώρα δὲ νὰ σύρεται ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν γονάτων... καὶ ἐπήγεινεν ἡ ἥρπετα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, κατὰ τὴν ὥθησιν καὶ διάκρισιν τῶν ὁπτασιῶν του.

Συσταλλθεὶς τέλος πάντων εἰς μίαν γωνίαν, ὡς θηρίον ἐν τῇ τρώγλῃ αὐτοῦ, ἐξηκολούθησεν ἐκεῖθεν τὰς βρυγγῶδεις του κραυγὰς καὶ τὸν βρυγμὸν τῶν οὐδάντων.

Ταῦτα, καὶ οἱ ὁρατοὶ σπασμοὶ τῶν μυόνων τοῦ μετώπου καὶ τῆς μορφῆς του ἐν γένει καὶ τὸ φλογερὸν βλέμμα, τὸν εἶδον κατὰ στιγμὰς ὁμοιότητά τινα καὶ συγγενεῖαν μὲ λόκον, ὄχι μεταφορικὸν πλὴν, ἀλλὰ πραγματικόν.

— Λύκος εἰμ' ἐγώ. . . λύκος . . . λύκος, ἔλεγε μετὰ φωνῆς μεματωμένης, συσπληνόμενος ὅσον τὸ δυνατόν· καί, λύκος . . . Τί αἶμα! . . . Μέσα εἰς τὸ σπῆλαιόν μου . . . πτώματα . . . σπαραγμένα! . . . Ἡ Κελαϊδῆστρα . . . ὁ ἀδελφός ἐκείνης τῆς γῆρας . . . μία κόρη μικρά . . . τὸ παιδί τῆς Λουίζης . . . ἰδοὺ πτώματα . . . ἔχει νὰ φάγῃ καὶ ἡ θυλήκῃ μου, ἡ Κησίλη . . . (Παρατηρῶν δ' ἐπεὶ τὰ τοὺς λειπασσάρχους δακτύλους του, οἱ ὅντες τῶν ὁποίων εἶχον αὐξήσῃ καὶ ὑπερβολὴν εἰς τὸ δικαίωμα τῆς ἀσθενείας του, ἐπρόσθεσε τὰς ἐφεξῆς διακεκλιμένας λέξεις) "ὦ! οἱ δύσχέ; μου κοπτεροί. . . κοπτεροὶ καὶ ὀξεῖς . . . Ἰδῶν λύκος εἰμ' ἐγώ, ὅμως . . . ἀς κασιόσῃ κάνεις νὰ κάμῃ ὅτι θα μοῦ 'πάρει τὴν Κησίλην μου . . . τὴν θυλήκῃ μου. . . "Α! μὲ κράζει! μὲ κράζει! εἶπε προθέτων τὸ τερατώδες πρόσωπόν του καὶ τείνων τὸ αὐς.

Μετὰ τινα στιγμὴν σιωπῆς συνεστάλθη ἐκ νέου πρὸς τὸν τοίχον λέγων— "Ὅχι . . . δὲν ἦτον ἐκείνη . . . ἐνόμισα ὅτι ἦτον ἡ φωνὴ τῆς, ἀλλ' ἐκείνη ἐφύγεν. . . ἀλλὰ τὴν βλέπω μολοντοῦτο . . . "ὦ! νὰ τὴν . . . Μὲ κράζει, βρυχάται, βρυχάται . . . κάτω μακρὰν . . . νὰ με . . . νὰ με . . . Καὶ ὁ Φεράνδος ἐσύρθη πρὸς τὸ μέσον τοῦ θαλάμου ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ χειρῶν αὐτοῦ. Μολονότι καὶ δυνάμεις του εἶχον ἐξαντληθῇ, ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἐπροχώρει διὰ σπασμωδικοῦ τινος τιναγμοῦ, ἐπεὶτα ἔστατα, ὡς νὰ ἠκροῖτο μετὰ προσοχῆς.

— Ποῦ εἶναι τὴν; ποῦ εἶναι τὴν; πλησιάζω, ἀπομακρύνεται . . . "Α! ἐκεῖ κάτω . . . ὦ! . . . μὲ προσμένει . . . κάμε . . . κάμε . . . τρῶγε τὸ χῶμα καὶ μούγγριζε πα-

ραπονετικά . . . "Α ! τὰ μεγάλα τῆς, τὰ ἁγιά τῆς ῥάτις φαίνονται τώρα ἡμερᾶ, ὡς ἂν νὰ ἐκτεύου . . . Κηρί-
λη, ὁ γέρω λύκος σου ἐφθασε, στάσου — ἀνεβόησε. Καί
ὑπ' ἐγνάτης ἐμψυχώθεις ὀρυγῆς ἀνηγέρθη πάλιν ἐπὶ μο-
νων τῶν γονάτων του.

Ἄλλὰ πεσὼν αἰφνιδίως ὑπτιος, περιδεῆς, ἐπὶ τῶν
πετρῶν του μόνων στηριζόμενος, μὲ ἀνορθωμέντην τὴν
κόμην, μὲ τὸ βλέμμα ἄπορον, τὸ στόμα κεκλινὸς ἐκ τοῦ
πρόμου, καὶ τὰς χεῖρας πρὸς τὰ ἐμπρὸς τεταμέναις, ἐφαί-
νετο ὡς ἂν νὰ ἐπάλαιο μανιωδῶς ἐναντίον ἀντικειμένου
τινὸς ἀοράτου· ἐπρόφερε δὲ ταῦτοχρόνως καὶ λόγους ἄνευ
συνεχείας — Μ' ἐδάγκασε . . . βοήθεια . . . δεσμὰ παγε-
τώδη . . . πᾶν ! ἐσπασαν τὰ κόκκαλά μου . . . δὲν ξεμ-
περδεύει . . . ὀδόντια βελόνας . . . Μὴ, μὴ τὰ ῥάτις,
μὴ . . . διὰ τὸν Θεόν . . . διὰ τὸν Θεόν . . . ἓνα μαῦρο
ῥοδι . . . ὦ ! ἡ πλάκωτή του κεφαλῇ . . . τὰ φλογερά
του ῥάτις . . . Μὲ βλέπει . . . εἶναι ὁ Σατανᾶς . . .

Α ! . . . μ' ἐγνώρισε . . . Ἰάκωβε Φεράνδε . . . εἰς τὴν
ἐκκλησίαν . . . εὐλαδεστάτε ἄνθρωπε . . . φιλακόλουθς
ἄνθρωπος ! σ' ἐξορκίζω . . . ὁ σταυρός . . . σ' ἐξορκίζω.
Καὶ ὁ συμβολαιογράφος ἀνεγερθεὶς πάλιν ὀλίγον, ἐστρη-
γθη διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κ' ἐζήτησε
διὰ τῆς ἄλλης νὰ καμῇ τὸν σταυρὸν του.

Τὸ πελιδνόν του μέτωπον ἦτο κάθυγρον ἀπὸ ἰδρώτα
χυρὸν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἤρχιζον νὰ χάνωσι τὴν διαφά-
νειάν των . . . ἡμαυροῦντο . . . καθίσταντο γαλακτώδεις.
Ὅλα τὰ συμπτώματα θανάτου προσεγγίζοντος ἀνεφά-
νησαν εἰς αὐτόν.

Ὁ Ῥοδόλφος καὶ οἱ λοιποὶ μάρτυρες τῆς σκη-ῆς ταύ-
της ἔσταντο ἀκίνητοι καὶ ἄφωνοι ὡς νὰ κατείχοντο ὑπὸ
ροκνώδους ὄνειρον.

— "Α ! . . . ἐπανελάβεν ὁ Φεράνδης ἐκ τῆς αὐτῆς
θέσεως· ὁ σατανᾶς . . . ἐγίνεν ἄφαντος . . . ἄς ὑπάγω

τώρα εἰς τὴν ἐκκλησίαν . . . εἶμαι ἄνθρωπος εὐλαβέστα-
τος . . . προσεύχομαι . . . "Ὡς δὲν τα μανθάνει κάνεις . . .
λές; ὄχι, ὄχι, πειρασμέ . . . τῶντι! . . . ἱεροκρυφίως . . .
Αἱ, καὶ ἄς ἔλθουν, αἱ γυναῖκες αὐταί . . . ὄλαι! ναι,
ὄλαι . . . ποῦ θά μάθει κάνεις! Καὶ ἐπὶ τῆς εἰδεχθοῦς φυ-
σιογνωμίας τοῦ κολαζομένου λάγνου ἀνθρώπου αὐτοῦ
διέκρινέ τις τότε τὴν τελευταίαν ἀγωνίαν τοῦ σαρκικοῦ
ἐρεθισμού . . . Μὲ τοὺς πόδας ἀμφοτέρους ἐντὸς τοῦ τα-
φου τὸν ὁποῖον τῷ ἤνοιξεν ἡ φρενητικὴ περιπάθειά του
επεκαλεῖτο εἰσέτι εἰκόνας πλήρεις θανατηφόρου φιληδo-
νίας!

— "Α! . . . ἐπανελάθε μετὰ φωνῆς πνευστιώσης τὰς
γυναῖκας αὐτάς . . . τὰς γυναῖκας! . . . Πλὴν κρυφαί,
κρυφαί! . . . Εἶμαι ἄνθρωπος εὐλαβέστατος! . . . Κρυφαί,
κρυφαί! . . . "Α! νά τὰς! . . . τρεῖς . . . Εἶναι τρεῖς! . . .
Τι λέγει αὐτή; . . . Εἶμαι ἡ Λουίζα Μορέλ . . . "Α! . . .
ναι, ἡ Λουίζα Μορέλ . . . γνωρίζω. Ἐγὼ εἶμαι μία κόρη
ποταπῆ, τοῦ λαοῦ. Ἴδε, Φεράνδε, τί μακρὰ καὶ μακρὰ
μαλλίαι, καὶ πὼς εἶναι χυμμένα ἐπάνω εἰς τὸν ὠμὸν μου . . .
Τὸ πρόσωπόν μου σὲ ἤρεσκε . . . Νά . . . ἐπαρέ το . . .
φύλαξέ το . . . Τί μοῦ δίδει; Καλὲ, τὴν κεφαλὴν τῆς μου
διδοί, καλὲ . . . καλὲ τὴν κεφαλὴν τῆς καμμένην ἀπὸ τὸν
δῆμιον . . . Καὶ τώρα ἡ νεκρά αὐτὴ κεφαλὴ μὲ κυττά-
ζει . . . ἡ νεκρά κεφαλὴ μου ὀμιλεῖ . . . Τὰ μελανὰ τῆς
χεῖλης σαλεύουσιν . . . "Ἐρχου! ἔρχου! ἔρχου! . . . ὥσαν
τὴν Κτιστὴν . . . ὄχι, δὲν θέλω . . . δὲν θέλω . . . πει-
ρασμέ μαῦρε . . . ἄρες με . . . 'πῆγαινε! . . . 'πῆγαινε! . . .
Καὶ αὐτὴ πάλιν ἡ ἄλλη! . . . ὦ! ὠραία! ὠραία, Φεράν-
δε . . . ἐγὼ εἶμαι ἡ δούκισσα . . . Δὲ- Αὐστηναί . . . Ἴδε
ἀνάστημα θεᾶς . . . τὸ μεδιδάμαί μου . . . τὰ πολυήλικα
μου ὄνματα . . . "Ἐρχου! ἔρχου! Ναι, ἔρχομαι . . . ἄλλα
προσμένει! . . . Καὶ αὐτὴ . . . ἥτις ἀποστρέφει τὸ πρό-
σωπόν της! . . . "Ω! Κτιστὴν! . . . Κτιστὴν! . . . Ναι . . .

Φεράνδε . . . ἐγὼ εἶμαι ἡ Κησίλη . . . Βλέπεις τὰς τρεῖς
 χεῖρας . . . τὴν Λουίζαν . . . τὴν δούκισσαν καὶ ἐμὲ . .
 ἐκλεξε . . . Καλλονὴ τοῦ λαοῦ . . . καλλονὴ ἐξ εὐγενῶν . .
 καλλονὴ ἀγρία τῶν τροπικῶν . . . Ὁ ἄδης μεθ' ἡμῶν . .
 ἔρχου! ἔρχου! . . . Ὁ ἄδης μετὰ σοῦ! . . . Ναί, ἀνεψώ-
 γησεν ὁ Φεράνδος ἐγειρόμενος ὀλίγον ἐπὶ τῶν γονάτων
 αὐτοῦ καὶ τείνων τὰς χεῖρας, ὥς διὰ νὰ ἀρπάσῃ τὰ φαν-
 τάσματα.

Ὁ τελευταῖος οὗτος παροξυσμὸς ὑπῆρξε θανατηφόρος
 πρὸς αὐτόν. Ἐπανεπέσεν ἀμέσως ὕπτιος, ὥς σῶμα χωρὶς
 αἰσθήσεις· τὰ ὄργανά του ἐμεγεθύνθησαν ὑπερμέτρως,
 καὶ πικροὶ ὅμοιοι μετὰ τοὺς ὁποίους προξενεῖ ἡ βολταϊκὴ
 στήλη ἐπὶ τῶν πτωμάτων κατέστησαν τὸ πρόσωπόν του
 ἀγρίον καὶ φοβερὸν εἰς μορφασμούς· τὸ στόμα του ἐνεπλή-
 σθη ἀφροῦ ἢ φωνῇ του κατέστη συριγματώδης, στραγγα-
 λιώδης, ὥς ὑδροπόθου· διότι εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς
 τοῦ ἀνθρώπου, ἡ δεινὴ αὐτὴ νόσος . . ἡ δεινὴ αὐτὴ
 τῆς λαγνείας ποινὴ, παρουσιάζει τὰ αὐτὰ συμπτώματα
 τῆς λύσσης.

Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρωπομόρφου τέρατος ἐσβέσθη ἐν τῷ
 μέσῳ ἐσχάτης τινὸς καὶ φορικαλέας ὀπτασίας· ψυχορ-
 ραγῶν ὑπερτραύλιζεν εἰσέτι· — Μαύρη νύκτα! . . μαύρη,
 μαύρη . . φάσματα . . σκέλεθρα ἐκ χαλκοῦ πυροῦ . .
 με περιπτύσσουν . . τὰ καίοντα δάκτυλά των . . αἱ σάρ-
 κες μου καπνίζουν . . ὁ μυελὸς τῶν κοκκάλων μου τι-
 τανούται . . φάσμα ἀνθρώπου . . ὄχι! . . ὄχι! . . Κη-
 σίλη! . . φωτιά . . Κησίλη! . .

Τοιαῦται ὑπῆρξαν αἱ τελευταῖαι λέξεις τοῦ Ἰακώβου
 Φεράνδου . . . Ὁ Ῥοδόλφος ἀπῆλθε περίτρομος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ.

Ενθυμονομεθα ὅτι ἡ Μαρίανθη, σωθεῖσα παρὰ τῆς Λυκαίνης, εἶχε μετακομισθῆ, ὅχι μακρὰν τῆς Νήσου Χιλιάτου, εἰς τὸν ἐξοχικὸν οἶκον τοῦ δόκτορος Γρίφ-φινος, ἱατροῦ τοῦ νοσοκομείου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου καὶ ὁδηγοῦμεν τὸν ἀναγνώστην.

Ὁ πολυμαθὴς αὐτὸς δόκτωρ, ὅστις ἀπῆλθε τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν κατέχεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦτο διὰ μέσων μεγάλων, ἐθεώρει τὰς αἰθούσας τοῦ ὡς ἐργαστήριον παι-ρας, ὅπου ἐδοκίμαζεν ἐπάνω εἰς τοὺς πτωχοὺς τὰ ἰα-τρικὰ τὰ ὁποῖα μετεχειρίζετο ἐπομένως εἰς τοὺς πλου-σίους τοῦ παλάτης· διότι, ἐπὶ τῶν τελευταίων ταύ-των ποτὲ δὲν ἐκέρμοζε μέθοδον τινὰ θεραπευτικὴν χωρὶς πρῶτον νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἐνεργείας τῆς, μεταχειριζόμενος αὐτὴν *in anima vili*, δηλαδὴ ἐπὶ τοῦ σπυγῆς ὑφύλης, ὡς ἔλεγε μὲ τὴν ἀρετὴν ἐκείνην ἀπανθρευ-τικὴν εἰς τὴν φέρει ὁ τυρλὸς τῆς τέχνης ἔρωι καὶ μά-λιστ' ἡ ἑξὶς καὶ ἡ ἄδεια τοῦ νὰ ἐκασκῇ τις ἀφρόως καὶ ἀτιμωρήτως ἐκ' ἐνὸς πλάσματος τοῦ Θεοῦ, ὅλα ὅσα τὸν ὑπαγορεύσῃ ἡ πολυμαθὴς περίνοια τοῦ ἐρευρη-τικοῦ τοῦ πνεύματος.

Ἦθελε, παραδείγματος χάριν, ὁ δόκτωρ νὰ γνω-ρίσῃ τὸ συγκριτικὸν ἀποτέλεσμα νέας τινος ἱατρείας ἐπιχειρήσαντος ἀρκετὰ ἐλάβανεν ἀριθμὸν τινὰ ἀσθενῶν . . . καὶ τούτους μὲν ἐπεριποιεῖτο κατὰ τὴν νέαν με-θόδον ἐκείνους δὲ κατὰ τὴν παλαιάν. . . ἄλλους δὲ κατὰ τινὰς περιστάσεις ἐγκατέλειπε καὶ ὠλωσδιόλου εἰς τὴν φύσιν. . . Μετὰ δὲ ταῦτα ἐμέτρα τοὺς ἐπίθωτας.

Τὰ τρομακτὰ πειράσματα ταῦτα ἦσαν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, θυσία ἀνθρωπίνῃ τελουμένη ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς ἐπιστήμης. Ἀλλ' ὁ δόκτωρ Γρίφφων οὐδέποτε ἐσυλλογίσθη τοῦτο. Εἰς τοὺς ὀρθαλμοὺς αὐτοῦ τοῦ ἡγεμόνος τῆς ἐπιστήμης, ὡς λέγεται παρ' ἡμῖν (*prince de la science*), οἱ ἀσθενεῖς τοῦ νοσοκομείου του δὲν ἦσαν ἄλλο εἰμὴ ὕλη καλὴ πρὸς σπουδὴν καὶ δοκιμασίαν· καὶ ἐπειδὴ συνέβαιεν ἐνὶ τῷ νῦν ἐξάγῃ ἐκ τῶν πειραμάτων του ἀνακαλύψιν τινα ὠφέλιμον εἰς τὴν ἐπιστήμην, τὴν εὐχαριστήσιν καὶ θριαμβὸν ἐφαίνετο νεμόμενος, ὅσον ἀρχιστρατηγὸς τις μετὰ τινα νίκην εἰς ἣν ἐθυσιάσθησαν στρατιῶται τοῦ πολλοί.

Ποτὲ δὲν ἀπῆλυσεν ἡ ὁμοιοπάθεια ἀντίπαλον ἀσπονδότερον τοῦ δόκτορος Γρίφφωνος. Τὴν μέθυσον ταύτην ἀπεκάλεε αὐτὸς μωραν, ὀλεθρίαν, ἀνθρωποκτόνον· θέλων λοιπὸν νὰ καταβάλῃ τοὺς υπερασπιστὰς αὐτῆς, τοῖς εἶχε προτείνει ὁ ἄνθρωπος, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ λαχάνων, νὰ τοῖς ἀφήτῃ ἀριθμὸν τινα ἀσθενῶν, τοὺς ὁποῖους νὰ μεταχειρισθῶσιν αὐτοὶ κατὰ τὰ σύστημά των. Ἐλεγεν ἐντοσούτῃ μετὰ πεποιθήσεως ἐντελοῦς, ὅτι, ἐν τὸς εἰκοσι ἀσθενῶν καθυποβληθησομένων εἰς τὴν θεραπείαν αὐτὴν, πέντε ἤθελον ἐπιζῆσαι, τὸ πολὺ πολὺ . . . Οἱ ὁμοιοπαθεῖς ἀπέφυγον τὴν πρότασιν κατὰ κακὴν τύχην τοῦ δόκτορος Γρίφφωνος, ὅστις ἐλυπήθη τὰ μέγιστα ὅτι ἔχασε μίαν τόσον λαμπρὰν εὐκαιρίαν τοῦ ν' ἀποδείξῃ μέ κουκκία μετρημένα, ὅτι τὸ δι' ὁμοιοπαθείας θεραπείαν πάντα ἄσφον.

Ὁ δόκτωρ Γρίφφων ἤθελε μείνει ἐκπληκτος εἰάν τις τὸν ἔλεγε τὰ ἑξῆς: «Κύριε, ὑπῆρξε βάρβαρός τις καιρὸς καθ' ὃν τὸ κινδυνώδη ἱατρικὰ ἐδοκιμαζόντο ἐπ' ἀνθρώπων καταδικασμένων ἐπ' ἐγκλήμασιν εἰς θάνατον . . . Ἄν τὸ ἱατρικὸν ἀπέβαιεν εἰς καλὸν, ὁ κατάδικος ἦλευθεροῦτο τῆς ποινῆς . . . Τὐτὸ ἦτο βαρβαρότης· ἀλλὰ,
(ΤΟΜΟΣ ΕΝΝΑΤΟΣ). 12

παραβαλλομένη πάλιν με τὴν ἰδικήν σας, ἡτο φιλάνθρωπία. Ὁ ὑπορέων τὴν κινδυνώδη δοκιμὴν ἐμελλε ν' ἀποθάνῃ ἢ οὕτως ἢ ἄλλως· ἀλλ' ἔτρεφε καὶ ἐλπίδα τινὰ τοῦ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν καθυποβαλλόμενος εἰς ἓν ἐπώδυνον πείραμα· ἐπομένως ἠδύνατο καὶ νὰ προκύβῃ ἀλειτουργιὸν τι πρὸς σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ ἐξοχότης σας θμῶς δοκιμάζετε τὰ φάρμακά σας ἐπὶ δυστυχῶν ἀνθρώπων οἵτινες ἐργάζονται εἰς τὸ νοσοκομεῖον κατηναγκασμένοι ἀπὸ τὴν ἐνδείαν, καὶ ἐργάζονται πιστεύοντες εἰς τὴν φιλάνθρωπιαν σας, ἀσπλαί, τὴν πάσαν αὐτῶν ἐλπίδα ἀνατιθέμενοι εἰς σὰς . . . εἰς σὰς ὅστις μόνον ἐνώπιον ἡμεῶν ἔχετε νὰ δώτετε λόγον . . . Γνωρίζετε λοιπὸν, κύριε, ὅτι εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν, ὃ πρὸς τὴν ἐπιστήμην εἰως σας εἶναι ἀνθρωποκτονία; Παρατηρήσατε εὐσυνειδησίαν! οἱ πτωχοὶ ἄνθρωποι ὑπορέουσι τὰ πάθεινα· ἦλθον εἰς τὸν κόσμον τοῦτον μόνον τὰς πικρίας του διὰ νὰ γεύωνται ὑγίεις ὄντες, καὶ ὅταν ἐκ τοῦ πολλοῦ κόπου καὶ μόχθου τὸν ὁποῖον καταβάλλουν διὰ νὰ ὑποστηρίξωσι τὴν ὑπαρξίν των καταπέσουν ἐκνευρισμένοι καὶ ἡμιθανεῖς . . . ὡς καὶ αὐτὴ ἡ ἀσθενεία των δὲν ἰσχύει νὰ τοὺς διαφυλάξῃ ἀπὸ τῆς ἱεροσύλου ἐπικαρπώσεως καὶ ἰδιοτελείας τῶν ἐν ἀνάσει ζώντων! Τοῦτο, κύριε, πῶς τὸ εὕρισκετε; βάλετε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς συνειδήσεώς σας· δὲν σὰς φαίνεται σκληρὸν καὶ ἀδικον;»

Ἀλλοίμονον! ὁ δόκτωρ Γρίσων ἴσως ἤθελε καμῖθ' τὴν καρδίαν ἐκ τῶν σθεσρῶν λόγων τούτων, πλὴν δὲν ἤθελε συμφωνῆσαι. Τοιοῦτος εἶναι ὁ ἄνθρωπος· ὥσαύτως καὶ ἡ στρατηγὴς συνειθίζει νὰ μὴ θεωρῇ πλέον τοὺς ὑπ' αὐτὴν στρατιῶτας εἰμὴ ὡς πεσσούς (des pions) τοῦ αἰμογαρῆος παιγνίου τὸ ὁποῖον ἀποκαλεῖται πόλεμος. Ἀλλὰ διότι μάλιστα ὁ ἄνθρωπος εἶναι τοιοῦτος, ἡ κοινωνία χρεωστεῖ νὰ προστατεύῃ τὰ ἀπροστάτευτα. Παραστήσαμεν τὴν χαρακτηριστικὴν τοῦ δόκτορος Γρίσωνος (καὶ λάβετε αὐ-

τὸν μὲ τὴν πεποιθήσιν ὅτι δὲν ὑπάρχει ὑπερβολὴ μεγάλη)· εἰ ἐν τῷ νοσοκομείῳ τοῦ ἱατροῦ αὐτοῦ ἀσθενεῖς, ποῦ θέλετε τώρα νὰ εὕρωσι προστασίαν; ποῦ καταφυγὴν κατὰ τῆς ἐπιστημονικῆς βλάβης ἰατρικῆς τῶν πειραμάτων του; Ἡλέπατε ὅτι ὑπάρχει δυσάρεστόν τι κενὸν εἰς τὸν διοργανισμὸν τῶν πολιτικῶν μας νοσοκομείων· τὸ κενὸν τοῦτο γογγύμεθα νὰ σημάνωμεν ἐνταῦθα . . . εἴθε νὰ εἰσηκουσμεθα ! . . .

Τὰ στρατιωτικὰ νοσοκομεία ἐπισκέπτεται καθεκάστη ἀνώτερός τις ἀξιωματικός, ἐπιτετραμμένος ν' ἀκούῃ τὰ παράπονα τῶν ἀσθενῶν στρατιωτῶν καὶ νὰ διαβιβάσῃ αὐτὰ ὅπου ἀνήκει, ἐν τὸν φανῶσιν εὐλογα. Ἡ ἀντιπολιτευτικὴ αὕτη ἐπιτήρησις, ἡ ἄλλη παρὰ τὴν τῶν διευθυνόντων, εἰν' ἐξαίρετος· ἐπέφερεν αἰείποτε τὴν βελτίωσιν. Ἰδῆτε ὅτι τὰ καλλήτερον διατηρούμενα καταστήματα εἶναι τὰ στρατιωτικὰ· ἐν αὐτοῖς περιποιούνται τοὺς στρατιώτας μὲ ἄκραν ἐπιμέλειαν, μὲ σέβας δότ' εἰπεῖν.

Διατί μία τοιαύτη ἐπιτήρησις νὰ μὴν ὑπάρχῃ καὶ εἰς τὰ πολιτικὰ νοσοκομεία; μία ἐπιτήρησις ἐξασκουμένη ἀπὸ ἀνδρᾶς διόλου ἀνεξαρτήτους, ξένους εἰς τὴν διεύθυνσιν ἐκλεγομένους μεταξὺ τῶν εὐποληκτοτέρων; Νὰ εὕρισκῃ ὁ νοστὴν πένος ὄργανον εἰς αὐτοὺς ἀμερόληπτον, ἐνῷ τὴν σήμεριν τοιοῦτον ὄργανον δὲν ὑπάρχει; δὲν ὑπάρχει βέβαια ἐξεταστής τις ἐξωτερικὸς οὐδεὶς, τὴν ἀντιπολίτευσιν προθέμενος ὅπου δεῖ (un contrôle contradictoire); . . . Περὶ ἑργὸν καὶ τοῦτο . . .

Ἄλλ' ἀφήνετε ὥστε, ἀφ' οὗ ἡ θύρα τῶν αἰθουσῶν τοῦ δόκτωρος Γρίφφωνος κλεισθῇ ἅπαξ ἐπὶ τινος ἀσθενοῦς, ὁ ἀσθενὴς αὐτὸς ν' ἀνῆκῃ ψυχῇ καὶ σώματι εἰς τὴν ἐπιστήμην . . . Κανὲν ὠτίαν φιλικὸν ἢ ἀμερόληπτον δὲν ὑπάρχει διὰ νὰ προσέξῃ εἰς τὰς μεμφμοιρίας του . . . Τὸν λέγετε καθαρά καθαρά, ὅτι, ἀφ' οὗ ἅπαξ εἰσῆλθεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον γενόμενος δεκτὸς χάριν φιλάνθρωπίας, ἀποτελεῖ τοῦ

λοιποῦ μέρους τῆς πειραματικῆς δικαιοδοσίας τοῦ ἱατροῦ, καὶ ὅτι ὡς ἀσθενὴς καὶ ὡς ἀσθένεια χρεωστεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὑποκείμενον μελέτης, θεωρίας, ἀναλύσεως ἢ διδασκαλίας πρὸς τοὺς μαθητὰς τῶν ἱατρικῶν σχολείων.

Καὶ τῶνόντι ἡμέσως τὸ ὑποκείμενον ὑποχρεοῦται ν' ἀποκριθῇ εἰς τὰ ἐρωτήματα, τὰ πολλάκις δυσχερέστερα καὶ ἀλγεινότερα· καὶ τοῦτο ὄχι κατὰ μόναν μετὰ τοῦ ἱατροῦ, ὅστις, ὡς ὁ πνευματικὸς, ἐκπληροῖ ἱερωσύνην καὶ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πληροφορηθῇ περὶ πάντων· ὄχι, ἀλλ' ὑποχρεοῦται ν' ἀποκριθῇ, ὑψηλῇ τῇ φωνῇ, ἐνώπιον ἐνὸς πλήθους νεανίων φιλιστόρων καὶ περιέργων.

Ναί, εἰς τὸ πανδαυμόνιον αὐτὸ τῆς ἐπιστήμης, νέος ἢ γέρον, κόρη ἢ ὑπανδρὸς, ὑποχρεοῦνται νὰ βάλωσι κατὰ μέρος πᾶν αἶσθημα αἰδοῦς, εὐσχημοσύνης, καὶ ν' ἀποκαλύπτωσι τὰ ἐν τοῖς βαθυτέροις ἐνδομύχοις των· νὰ καθυποβάλλωνται εἰς τὰς δυσχεροτέρας χειραψίας ἐκνόπιον πολυαριθμῶν θεατῶν, ἐνῷ πάντοτε σχεδὸν οἱ σκληροὶ τρόποι οὗτοι ἐπίσαρύνουσιν ἔτι μᾶλλον τὴν ἀσθένειαν τοῦ πάσχοντος.

Τοῦτο δὲν εἶναι δίκαιον, οὐδ' ἴδιον ἀνθρώπων· πᾶς πτωχὸς εἰσέρχεται εἰς τὸ νοσοκομεῖον ἐπὶ τῷ ἁγίῳ καὶ ἱερῷ ὀνόματι τῆς φιλανθρωπίας· σεῖς λοιπὸν χρεωστεῖτε νὰ τὸν περιθάλητε μετὰ στοργῆς, μετὰ σεβασμοῦ· διότι καὶ ἡ δυστυχία ἔχει μεγαλοπρέπειαν . . .

Τῶρ ἀφοῦ ἀναγνώστετε τὰ κατωτέρω θέλει· ἐννοήσει διατὶ προετάξαμεν τὰς σκέψεις μας αὐτάς . . .

Εἰσάγομεν τὸν ἀναγνώστην εἰς μίαν τῶν εὐρυγῶφων αἰθουσῶν τοῦ νοσοκομεῖου· θέα πένθιμος· τὴν νύκτα μάλιστα.

Ἰδοὺ κατὰ τὸ μήκος τῶν σκιερῶν ἐκείνων τοίχων παράθυρα μὲ κιγκλίδας σιδηρᾶς ὡς τὰ τῶν φυλακῶν, καὶ ἐνθεν κατέβηθεν δύο σειραὶ κλινῶν παραλλήλων, ἀμυδρῶς φωτιζομένων διὰ τῆς ἐπιτυμβίου λάμπειος ἐνὸς φανοῦ χρυσαστοῦ εἰς τὸ μέσον τῆς ὁροφῆς.

Τόσον ναυτιώδης καὶ πυκνὴ εἶναι ἡ ἀτμοσφαῖρα ἐ-
κείνη, ὥστε οἱ νεωστὶ ἐρχόμενοι ἀσθενεῖς διατρέχουσι
πολλάκις κίνδυνον μεχρὶ τοῦ ἐντοπισθῶσιν, ἥτοι συνει-
λισθῶσιν εἰς τὸ κλῖμα τῆς.

Τῇ δὲ κάκεισε ἡ σιγὴ τῆς νυκτὸς διακόπτεται πότε
ἀπὸ οἰμωγῆν θορυβώδη, πότε ἀπὸ στεναγμῶν βαθύων τῶν
ὁποίων ἀναπέμπει ἐν τῇ αὐπνίᾳ τοῦ πυρέσσων τις . . .
πότε σιωπῶσι τὰ πάντα καὶ ἄλλο δὲν ἀκούεται εἰμὴ οἱ
μονότονοι καὶ τακτικοὶ κύττοι μεγάλου τινὸς ὠρολογίου
σημαίνοντος ἐκεῖνας τὰς ὥρας τὰς μακρὰς καὶ ἀτε-
λευτήτους φαινομένας πρὸς τὴν ἀληθινὰ ἥτις ἀ-
γρυπνεῖ.

Εἰς ἓν τῶν ἄκρων τῆς αἰθούσης ταύτης ὑπῆρχε σκιὰ
περισσότερα. Δίφνηδιώς ἀκούεται πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο
αἰδοῦς θορύβου καὶ κρότου βημάτων κατεσπευσμένων ἀ-
νοίγεται μία θύρα καὶ πάλιν κλείεται κατ' ἐπαναλήψεις
διαφόρους καὶ ἰδοὺ εἰσέρχεται μία τῶν καλογραϊῶν
ἐκείνων αἵτινες φοροῦσι τὰ πλατύτατα ἐκεῖνα λευκὰ κα-
λύμματα εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ συγχάζουσι πολὺ εἰς
τοὺς τοιούτους τόπους πρὸς ὑπηρεσίαν αἰσθητῶν τῶν νη-
σσύντων, καὶ πλησιάζει μ' ἐν φῶς εἰς τὰς χεῖρας εἰς
μὴν τῶν ἐσχάτων κλινῶν τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ σειρᾶς.

Τινὲς τῶν κατακοίτων γυναικῶν τῆς αἰθούσης, αἰσθαν-
θεῖσαι τὸν θόρυβον εἰς τὸν ὕπνον των, ἀνεκάθισαν διὰ
μίας ἐπὶ τῆς στρωμνῆς των ἵνα προσέξωσιν εἰς τὰ δια-
τρέχοντα. Ἀνοίγοντα, λοιπὸν ἐκεῖ ἀμφότερα τὰ πτερὰ
τῆς θύρας, εἰσέρχεται ἱερεὺς τις ἕνα σταυρὸν κρατῶν . . .
καὶ αἱ καλογραῖαι ἐγονυπέτησαν.

Εἰς τὸ φῶς ἐκεῖνο, τὸ τὴν κλίνην περιαυγάζον ὡχρῶς,
εφάνη τότε ὁ ἱερεὺς τοῦ νοσοκομείου κύπτων ἐπὶ τῆς
κοίτης τῆς πενίας καὶ ἠκούσθησαν λόγοι τινὲς, ὃ ἀσθενὴς
τῶν ὁποίων ἦχος ἔχανετο εἰς τὴν τῆς νυκτὸς σιγῇ. Μετὰ
ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ὁ ἱερεὺς ἀνέστικτε τὴν ἄκραν ἐνός

σινδονίου, κατεκάλυψε δι' αὐτῆς τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης . . . Ἐπειτα ἀπῆλθε . . .

Μία τῶν γονυκλινῶν ἐκείσε καλογραφῶν ἀνηγέρθη, ἐκλείσε τὰ περὶ τὴν κλίνην παραπετάγματα, ἅτινα ἐτραίξαν συρόμενα ἐπὶ τῶν σιδηρῶν ῥάβδων ὑφ' ᾧ ἐζηρτῶντο, καὶ πάλιν κλίσασα τὸ γόνυ ἐπανέλαβε τὴν προσευχὴν αὐτῆς πλησίον τῆς συντρόφου τῆς. Ἐπειτα τὸ πάλιν ἐσωπῆται ἐκ νέου. Εἶχεν ἐκπνεύσει μίαν τῶν ἀσθενουστῶν . . .

Μεταξὺ τῶν γυναικῶν αὐτίνες δὲν ἐκοιμῶντο καὶ ἐπρόσεξαν εἰς τὴν σιωπηλὴν αὐτὴν σκηνὴν. ὑπῆρχον τρεῖς τῶν ὁποίων τ' ὄνομα ἀνεφέρθη ἐν τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ· ἡ δεσποσύνη Δε-Φερμόντ, θυγάτηρ τῆς δυστυχῆς γῆρας ἦν ἡ πλεονεξία τοῦ ἱακώβου Φράνκθου ἐθυσίασεν ἡ Λορράινα. ἡ ἀθλία ἐκείνη πλίστρια, πρὸς ἣν εἶχε δοῦσι ποτὲ ἡ Μαριάνθη τὰ ὀλίγα χρήματα ἅτινα τὴν ἐπερίσσευσαν, καὶ ἡ Γιαννοῦλα Δυπόρτου, ἀδελφὴ τοῦ Δριμυζούδε, τοῦ μυθαλόγου τῆς Φόρκας.

Τὴν δεσποσύνην Δε-Φερμόντ καὶ τὴν ἀδελφὴν τοῦ μυθαλόγου τῆς Φόρκας γνωρίζομεν πολὺ καλὰ . . . Διὰ δὲ τὴν Λορράινα, αὕτη ἦτο γυνὴ εἰκασκετῆς περίπου, γλυκερίας καὶ κανονικῆς μορφῆς, ἀλλ' ὠχροτάτης καὶ ἰσχυροτάτης· ἐπάσχευ ἀπὸ φθισιν καὶ ἡ νόσος τῆς εἶχε φθάσει εἰς τὸν ἐσχάτον βαθμὸν· ὅθεν δὲν ὑπῆρχεν ἐλπίς οὐδεμία σωτηρίας δι' αὐτήν· τὸ ἐγνώριζε καὶ ἡ ἰδία, καὶ κατετήκετο βραδέως.

— Πάγει καὶ αὕτη, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ καθ' ἑαυτὴν ἡ Λορράινα, ἀναφέροντα τὴν διάνοιάν της πρὸς τὴν ἴδην ἐκπνεύσαντα γυναῖκα. — Δι' αὐτὴν ἐπαυσαν πλέον τὰ βάσκανα! . . . εἰν' εὐτυχής! . . .

— Ὦχ! καλότυχη . . . εἰν' εὐτυχής ἂν δὲν ἔχη παιδιά . . . ἐπέφερεν ἡ Γιαννοῦλα.

— Ἀ, εἰς! ἐξυπνῇ καὶ τοῦ λόγου σου . . . τὴν εἶπεν ἡ Λορράινα. Πῶς ἐπέρασες τὴν πρώτην νύκτα σου αὐτὴν

δω μέσα; Χθές τὸ βράδυ. ἄμα σ' ἔφεραν, σ' ἐβάλαν
εἰς τὸ κορβόπι... καὶ ἐπειδὴ σὲ εἶδα κ' ἐλαιοὺς δὲν
ἔλαβες τὸ θάρρος νὰ σοῦ δοιλήσω.

— ὦ! ἐλάχυστα, τωρὺντι, ἐλάχυστα...

— Πάσχεις τὸ λοιπὸν πολὺ;

— Ναι, ἀλλ' ἐλαιοὶ ὅχι διότι ἐπονόουν· ἐγὼ τοὺς
πόνοους τοὺς ἐσυνήθισα πλέον· ἐλαιοὶ ἀπὸ τὴν λύπην μου.
Υστερὰ τέλος πάντων ἀπεκοιμήθηκα. Ὅταν πρὸ ὀλί-
γου κοινοῦν τὰς θύρας... ἐξύπνησα· εἶδα τὸν ἱερέα
ὅπου ἦλθε μὲ τὴν ἀρίαν μετὰ δούλην, κ' ἐκατάλαβα ὅτι
λάτρεα θ' ἀποθάνει... καὶ ἔλαμν τὸν σπασμὸν μου
ἔκρυψα ἕνα Πάτερ· ἡμῶν καὶ ἕνα Θεοῦ κε Παρθένε...

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιον... καὶ ἐπειδὴ ἡ γυναῖκα ὅπου
ἀπέθανε ἔχει τὴν ἰδίαν ἀσθενείαν ὅπου ἔχω καὶ ἐγὼ, εἶπα
ὅτι δι' αὐτὴν ἐπαυσαν πλέον τὰ βάρηνα· καὶ εἶναι εὐ-
τυχής!...

— Τωρὺντι, εἶναι εὐτυχής... ἂν δὲν ἔχη παιδιὰ!...

— Τοῦ λόγου σου θα ἔχεις παιδιὰ, ὡς φαίνεται.

— Ἔχω τρία... εἶπεν ἡ ἀδελφὴ τοῦ Δριμουζῶδη
μετὰ στεναγμοῦ. Ἀμὴ τοῦ λόγου σου;

— Βέβαια κ' ἐγὼ μία μικρὴ κόρη... ἀλλὰ μοῦ ἀπέ-
θανε ὁ γλιγωρὰ... ἐγεννήθηκε, τὸ ταλαίπωρο, ποτισμένο
καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὰς πίκρας μου... ὑπέφερα πολλὰ ὅταν
τὸ εἶχα εἰς τὴν κοιλίαν, ἀπὸ κακοπαθείας. Ἐγὼ εἶμαι
πλύστρια· ὅσον μ' ἔβαστοῦσαν αἱ δυνάμεις ἐδούλευα...
Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ὅταν πλέον ἐκόπηκα, δὲν εἶχα πλέον
οὔτε ψωμὶ νὰ φάγω, μ' ἐβγάλαν καὶ ἀπὸ τὴν κάμερον
ὅπου ἐκατοικοῦσα, καὶ δὲν ἤξεύρω τί θήελα γίνεи, ἂν δὲν
εὐρίσκετο μία γυναῖκα πτωχὴ ὅπου μ' ἐπῆρε μαζῇ τῆς
μέσα εἰς ἕνα κατώγει· ὅπου ἐκρύπτετο διὰ νὰ μὴ τὴν εὐρῇ
ὁ ἄνδρας τῆς, ὅστις ἐζητοῦσε νὰ τὴν σκοτώσῃ. Ἐκεῖ μέσα
ἐγέννησα ἐπάνω εἰς κάτι ἄχυρα· κατὰ καλὴ τύχη ὤρω,
αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἐγνωρίζε μία νέα, ὡραία καὶ καλὴ ὥσ' αὖ,

τὸν ἄγγελον, καὶ αὐτὴ ἡ νέα εἶχεν ὀλίγα χρήματα· μὲ ἐπαίρει τὸ λοιπὸν αὐτὴ ἀπὸ τὸ κατώγει· ἐκεῖνο, ὅπου πιάνει μίαν κάμερον μὲ τ' ἀναγκαῖά της ὅλα δι' ἓνα μῆνα, πληροῖνε ἐκεῖνο ὅπου ἔκαμνε . . . μοῦ δίδει καὶ εἰς τὸ χέρι σαράντα φράγκα, καθὼς καὶ μίαν κούνια πλεκτὴ διὰ τὸ μωρὸ μου, καὶ κάμποσα πανικά . . . καὶ χάρις εἰς αὐτὴν ἡμπορεῖσα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ἐπέμψα τὸν καιρὸν ὅπου ἤλκην κατὰκοιτῇ, ἕως ὅπου ἐπίασα πάλιν τὴν δουλειά μου . . .

— Εὐγὲ της . . . οὕτω κ' ἐμένα μοῦ ἔτυχε μίαν ἄλλην τεχνίτρια πτωχοῦλα καὶ αὐτὴ. Εἶχα πάγει νὰ ἴδω τὸν ἀδελφὸ μου, ὅπου ἔχουν εἰς τὴν φυλακήν . . . εἶπεν ἡ Γιαννοῦλα μετὰ τινὰ δισταγμὸν, καὶ ἐκειδὼ εἰς τὸ ἐντετακτῆριον βλέπω μίαν νέαν ἢ ὅποια μὲ ἔκρουσεν ὅπου εἶχα εἰς τὸν ἀδελφὸ μου ταῖς κακορροζικιαῖς μου καὶ μὲ εὐσπλαχνίσθηκε· ἔρχεται λοιπὸν κοντὰ μου μὲ συστολήν· καὶ μὲ ἐρωτᾷ ἂν ἡμποροῦσε νὰ μοῦ γίνῃ χρήσιμη . . . μεγάλα πράγματα δὲν ἦτο καὶ αὐτὴ ἡ πτωχὴ εἰς κατάστασιν νὰ μοῦ κάμῃ, ἀλλ' ἡμποροῦσε νὰ μοῦ προμηθεύσῃ δουλειά . . . Μοῦ ἔδωκε τὸ λοιπὸν τὴν διεύθυνσίν της, καὶ μετὰ δύο ἡμέρας ἡ καλὴ καγαθὴ νέα . . . Γελασσινὰ τὴν λέγουσιν . . . μὲ ἔστειλε καὶ τῶνόντι ἔργον.

— Γελασσινὰ! ἀνέκραζεν ἡ Λόρρακινα· ἴδε πῶς τυχαίνουν τὰ πράγματα! αὐτὸ τ' ὄνομα μὲ εὐ ἀνέστρεψε, πρέπει νὰ ἔξωρης, πολλαῖς φοραῖς ἐκείνη ἡ ἄλλη νέα ὅπου ἔδωκεν ἐμένα· ἦταν φιληνάδες αἱ δύο τους . . .

— Ἀφοῦ λοιπὸν εἶν' ἔτσι, εἶπεν ἡ Γιαννοῦλα μεσιδιῶσα περιλύπως, κ' ἔτυχαν καὶ τὰ κρεῖσσάτιά μας κοντὰ, νὰ γίνωμεν καὶ ἡμεῖς φιληνάδαις καθὼς τὰς δύο μας εὐεργετίδας.

— Μετὰ πάτης χρόνῳ ἐμένα μὲ λέγουσιν Ἀννέτα Γερβιέρου, τὸ παρώνυμά μου Λόρρακινα, πλούστρια.

— Κ' ἐμένα Γιαννοῦλα Δυπάρτου· κατὰσκευαῖα

— Ὀνομάζετο Κελαδίστρα. ἔχγε μίαν ὠραιότητα ...
ἄγγελος καὶ γαλιανὰ μάτια γλυκύτατα ... Κακὴ
τύχη, μὲ ὅλα της τὰ βοηθήματα, τὸ παιδί μου ἀπέθα-
νε ... δύο μηνῶν ἦτο τὸσον ἀδύνατον μόνον πῶς ἀνέ-
πνεε ... Καὶ ἡ Λαρόχινα ἐσπώγγισεν ἐν τῇ δάκρυ.

— Καὶ ὁ ἀνδρὴς σου ;

— Δὲν ὑπανδρεύθηκα ποτέ . . . ἐπλυνα εἰς τὸν τόπον μου εἰς ἑνὸς πλουσίου ὀπίτι . . . ὁ υἱὸς του . . . μ' ὄλην μου τὴν προσοχὴν εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα . . . τέλος πάντων ἀναγκάζομαι, ὅταν εἶδα ὅτ' ἤμουν ἐγκυὴς, νὰ φύγω ἀπὸ τὸν τόπον μου· μὲ δίδει ὁ νεὸς ἐκεῖνος πενήντα φράγκα διὰ νὰ ἔλθω εἰς τὰ Παρίσια, λέγων μου ὅτι καθὲς μῆνα θὰ μοῦ στέλλει εἴκοσι φράγκα· ἀλλ' ἀπὸ τὸν κακὸν ὅπου ἐφυγα δὲν ἔλαβ' ἀπ' αὐτὸν ὅσα ὀλόν· τὸν ἐγραψα μία φορὰ, ἀλλ' οὔτε φωνὴν οὔτ' ἀκρόασιν . . . τὸν ἀφῆσα κ' ἐγὼ· ἐκατάλαβα ὅτι τοῦ κακοῦ θὰ τὸν ἐξαναγράψω . . .

— Ἀλλά τοῦλάχιστον . . . χάριν τοῦ παιδιοῦ του.
ὁ δὲν ἔπρεπε νὰ σὲ λησμονήσῃ.

— Ἐξ ἐναντίας δὲ αὐτὸ μάλιστα μ' ἐγκατέλειπεν ὅταν εἶδεν ὅτι ἐμείνα ἔγκυος, ἐκατάλαβεν ὅτι αὐτὸ θα τοῦ προξενήσει ἀνησυχίας. Δι' ἐμὲ τὴν ὥρην εἶναι λύπη ὅτι ἔλασα τὸ παιδί μου, ἀλλὰ δὲ ἐκεῖνο τὸ πτωχὸν, ὁ θάνατος τοῦ ὑπῆρξεν εὐτυχία του· ἤθελε γλίσγωρα μείνει ὁρφανόν... ἐπειδὴ αἰσθάνομαι ὅτι δὲν εἶμαι διὰ ζωῆς...

— Καλῆ, μὴν ἔχης, ἀδελφῇ, αὐτὰς τὰς ιδέας εἰς τὴν ἡλικίαν σου. Εἶναι πολλὸς καιρὸς ὅπου εἶσαι ἀρρώστη;

— Κοντεύουν τριῖς μῆνες . . . Ἐπλευριτώθηκα ἀπὸ
(ΤΟΜΟΣ ΕΝΝΑΤΟΣ). 13

το νὰ ἔλκει χειμῶνα καὶρὸ μέσα εἰς τὰ νερά καὶ νὰ πνύ-
ναι . . . κατάντησα στηθικῇ . . . καθὼς ἦτο καὶ ἡ θεα-
τρίστρια ὅπου τώρα ἐξεψύχεται.

— Εἰς τὴν ἡλικίαν σου ὑπάρχει ἐλπίς, καὶ πόθος.

— Ἡ θεατρίστρια ἦτο δύο χρόνους μεγαλῆτερη ἀπὸ
ἐμὲ, καὶ εἶδες.

— Θεατρίστρια λοιπὸν ἦτον αὐτὴ ὅπου τώρα ἐξε-
ψύχεται :

— Θεατρίστρια, ἀλλοτρίονον ! ἰδὲ σὺ τί εἴμεθα . . .
Ἦτο μία νεκ ὥραία ὥσπερ τὸ κρῖν νερό ! αὐτοῦ τοῦ ἐπικυ-
ρελματός αἱ γυναῖκες ἔχουν χοῦματα, ἀμάξια, διαμαν-
τικὰ τὰ εἶχε καὶ αὐτὴ, καὶ πλουσιώτατα κακὴ τὸν
τὴν ἐπίασαν αἱ εὐφλογαῖς καὶ τῆς ἐγάλλασαν τὸ πρόσω-
πον, αἱ ἐρασταὶ τῆς τὴν ἤρτησαν, κατάντησε τῆς ἐσχά-
της πτωχείας, καὶ τέλος πάντων ἰδοὺ αὐτὴ ἀπέθανε μέ-
σα εἰς τὴν νοσοκομεῖον. Ψυχὴ δὲν ἦλθε ποτὲ νὰ τὴν ἰδῇ
πῶς περῶν καὶ ὅμως πρὶ τέσσαρων ἢ πάντε ἡμερῶν μᾶς
ἔλεγεν ὅτι ἐγραφε πρὸς ἓνα ἄρχοντα, μετὰ τοῦ ὁποίου εἶ-
χε σχέσεις εἰς τοὺς λαμπροὺς τῆς καίρους, καὶ ὁ ὁποῖος
τὴν ἀγαποῦσε πολὺ, νὰ ἔλθῃ νὰ ζητήσῃ τὸ σῶμά της
μετὰ θάνατόν της· ἐπειδὴ, λέγει, ἐθλίβετο πολὺ εἰς τὴν
ἰδέαν ὅτι ἀπὸ ἀποθάνῃ ἐντὸς τοῦ νοσοκομείου θὰ κάμουν
εἰς τὰ μέλη της ἀνατομίαν . . . τάχα νὰ τὴν κάμουν
κομμάτια κομμάτια . . . οἱ ἰατροί.

— Καὶ ἦλθεν αὐτὸς ὁ ἄρχωντας ;

— Δὲν ἦλθε· τὴν ἔκρουσε, τὴν πτωχὴ, καὶ καθὲς
στιγμὴν τὸν ἀνέφερον . . . Ὡ ! ἔλεγε, δὲν εἶναι τρόπος
νὰ μὴν ἔλθῃ . . . Ἐντοσοῦτω ἀπέθανε χωρὶς ν' ἀπολαύσῃ
αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν καὶ ἰδοὺ αὖριον θὰ τὴν ἀνατέμουν
ἄρρευτα . . . Νὰ ζήτῃ μέσα εἰς τόσα πλούτη καὶ τόσα
εὐτυχίας, καὶ νὰ ἔλθῃ ἔπειτα ν' ἀποθάνῃ ἐδῶ τί σπα-
ρχημὸς καρδιάς ! Τοῦλάχιστον ἡμεῖς ἐγεννήθημεν καὶ ἐζή-
σαμεν πτωχαῖς . . .

— Ἀληθινῶς, ἐπανελάθει ἡ Λορέκινα μετὰ τινὰ δι-
σταγμὸν, νὰ μ' ἐκμανεῖ, ἀδελφὲ, μιαν χάριν . . .

— Τί;

— Ἄν ἀποθάνω, καθὼς καὶ μὲ φαίνεται, πρὶν τοῦ
ἔργου σου ἐξέλθης ἀκριβῆ ἀπ' ἐδῶ, νὰ ζητήσῃς καλὴν
τύχην, νὰ σοῦ ᾄωσουν τὰ σωμά μου . . . Τὸν αὐτὸν ρόθον
ὅπου εἶχεν ἡ Θεατρίστρις τὴν ἔχω κ' ἐγώ . . . ἔχω ἐκεῖ-
θ' ἅ τὰ γράμματα ἴσα μ' ἐρευναί, διὰ νὰ χρησιμεύσουν
πρὸς παρὸν μου.

— Μὴν ἔχῃς, καλὲ, αὐτὸς τὰς ἰδέας.

— Ὅπως καὶ ἂν ᾔται, μὲ ὑπόσχεσαι αὐτὴν τὴν
χάριν;

— Δὲν ἀποθάνει, καὶ μὴ σὲ μάλῃ.

— Καλὰ, ἀλλ' ἂν τύχῃ καὶ ἀποθάνω, χάρις πάλιν
εἰς σέ, ἐλπίζω νὰ μὴ μοῦ συμβῇ τὸ αὐτὸ τῆς Θεατρι-
στρίδος δυστύχημα.

— Ἡ πτωχὴ, νὰ ζήσῃ μὲ τόσας λαμπρότητας καὶ
ἐπὶ τέλους! . . .

— Καὶ ἡ Θεατρίστρις δὲν εἶναι ἡ μόνη ἐδῶ μετὰ
πλουσίαν νὰ ζήσῃ.

— Τί; ἔχομεν καὶ καμμίαν ἄλλην τοιαύτην;

— Ναι, μιαν νεὰν δεκαπενταετῇ τὸ πολὺ, ὅπου ἔ-
φεραν γῆρας τὸ ἑσπέρας . . . Μία ἀπὸ τὰς καλονορκίας μὲ
εἶπεν ὅτι αὐτὴ ἡ νεα καὶ ἡ μήτηρ τῆς εἶναι ἀπὸ μεγάλῃν
οἰκογένειαν, ἡ ὁποία ἐπτώχυνε . . .

— Καὶ εἶναι καὶ ἡ μητέρα τῆς ἐδῶ;

— Ὅχι, ἡ μητέρα τῆς ἦτον εἰς τὸσον δεινὴν κατὰ-
στασιν, ὥστε δὲν ἠμπόρεσαν πλέον νὰ τὴν φέρουν . . .
Ἡ ταλαίπωρος κόρη δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀφήσῃ καὶ νὰ φύγῃ
ἐλειποθύμησε καὶ οὕτω τὴν ἐπῆραν . . . Ἦλθε κ' ἐδῶκε
τὴν εἶδῃσιν περὶ αὐτῶν ὁ κάτοχος ἐνὸς ἀχρείου ξενοδο-
χείου ὅπου αὐταὶ ἐκατοικοῦσαν, φοβούμενος μήπως ἀπο-
θάνουν εἰς τ' ὀσπίτι του. Ἡ κόρη ὅπου σὲ λέγω εἶν ἐκεῖ-

νη εκεί . . . εἰς τὸ κρεῖσθαι ὅπου βλέπεις ἀντίχου . . .

— Καὶ εἶναι δεκαπενταετής; Δεκαπενταετής ἦτο καὶ ἡ μεγάλη μου κόρη! εἶπεν ἡ Γιαννούλα Δυπόρτου πικρῶς ἀναδύσασα κλυθμούς.

— Συγχώρησέ με, εἶπεν ἡ Λορραῖνα, ὅτι σ' ἐπροξέ-
νισα λυπνὴν χωρὶς νὰ θέλω . . . ἀναρέρουσα διὰ τὰ παι-
διά σου . . . Τώρα πῶς τ' ἄφησες; εἶναι καὶν ὄντι;

— Ἄν μείνω εἰδῶ παράνω ἀπὸ ὁκτὼ ἡμέρας, δὲν ἔ-
ξέρω, σὲ βεβαίω, τί ἔχουν νὰ γίνουν.

— Καὶ ὁ ἄνδρας σου;

— Μὴν ἐρωτᾷς, ἀδελφὴ! ἦτον ἀκατάστατος· δὲν
ἐφρόντιζε τελείως διὰ τὰ παιδιὰ του· μαλιστα ἐπώλησεν
ὅτι καὶ ἀνέλαμνεν εἰς τ' ὕπνῳ καὶ ἐσπκώθηκε καὶ ἐφυγε.
Ἰστέρα πάλιν, ὅταν ἔμαθεν ὅτι κατὰ ἡμπροσθα ἐκ νεοῦ
ν' ἀποκτήσω μὲ τὰ ἰδρώτα μου, νὰ τον πάλιν καὶ ἐρχεται
καὶ ἐξαναρχίζει τὰ ἴδια.

— Καὶ πῶς τον ἄφηνες;

— Πῶς νὰ κάνω; ἔπρεπε νὰ τὸν χωρισθῶ πολιτι-
κῶς, ἀλλ' αὐτὸ διὰ νὰ γίνῃ, ἔπρεπε νὰ ἐξιδευσθῶ πολ-
λα εἰς τὰ κοιτήρια. Ἄς ᾔηναι δα καλὰ ὁ ἀδελφός μου.
τώρα ὕστερ' αὖ ἐβοήθουσεν ἐνίοτε μ' ἐνα δύο φράγκα
ὅπου ἐσυναζεν ἀπὸ τοὺς ἄλλους φυλακισμένους, διηγού-
μενος εἰς αὐτοὺς παραμύθια, καὶ οἰκονομούμην μὲ τὰ
παιδιά μου . . .

— Εὐγέ του τοῦ ἀδελφοῦ σου! ἀπ' αὐτοῦ φαίνεται
ὅτ' εἶσθε ἀγαθῆς οἰκογενείας παιδιὰ, εἶπεν ἡ Λορραῖνα
ἥτις ἀπὸ σπανίαν εὐγένειαν αἰσθήματος, φυσικῆν, δὲν
ἠρώτησε τὴν Γιαννούλαν περὶ τῆς αἰτίας τοῦ φυλακισμοῦ
τοῦ ἀδελφοῦ της.

— Ἀνελάμβανα λοιπὸν τὰ θάρρη μου μὲ τὴν ἐλπίδα
ὅτι ὁ ἄνδρας μου δὲν ἤθελε ζαναέλθῃ πλέον· ἐπειδὴ εἶχε
ἴπαιρεν ὅτι μοῦ εὐρίσκετο, ὡς καὶ τὰ ρουχαλάκια τῶν
παιδιῶν, καὶ ἀνεχώρησε . . . Τὸν βλέπω εἰς τὰ καλὰ

καθούμενα μίαν ἡμέραν καὶ νὰ τον καὶ μοῦ παρουσιάζε-
ται.—Τι θέλεις; — Ἦλθα νὰ 'πάρω τὴν Κατερίνα, μὲ
λέγει. Ἐκατάλαβα ὅτ' ἦτο μεθυσμένος· πιάνω τὴν κόρη
μου ἀπὸ τὸ χέρι καὶ γυρίζω καὶ τοῦ κἀνω! — Ποῦ θὰ
τὴν πᾶς; — Δὲν ἔχω νὰ σοῦ δώσω κἀνένα λογαριασμό,
εἶμαι πατέρας τῆς. — Θές ν' ἀναβῇ, ἀδελφὴ, τὸ αἷμά
μου νὰ με πνίξῃ! Πρέπει νὰ ξεύρης, ὅτι ἐκείνη ἡ κακὴ
γυναῖκα τὴν ὅποιαν ἔχει ὁ ἄνδρας μου . . . (εἶναι κ' ἐν-
τροπή νὰ τὰ λέγῃ αὐτὰ κἀνείς, ἀλλὰ τέλος πάντων,
ἀδελφὴ πνίγεται ἂν δὲν εὕρῃ μιαν φίλην νὰ τῆς εἰπῇ τὴν
πᾶνον μου) ἡ στριγλὰ ἐκείνη τὸν παρακινεῖ τώρα τόσον
καιρὸν νὰ πάρῃ καὶ καλὰ τὴν κόρην μας, καὶ νὰ εὕρῃ εἰς
αὐτὴν πόρον χρηματικὸν ἐπειδὴ εἶναι νέα καὶ εὐειδὴς . . . —
Τὴν Κατερίνα, γυρίζω καὶ λέγω τοῦ ἀνδρός μου, δὲν τὴν
'παίρνεις ἀπ' ἐθῶ· γνωρίζω τί ιδέας σοῦ ἔβαλεν εἰς τοῦ
νοῦν περὶ αὐτῆς ἡ κακὴ ἐκείνη γυναῖκα ὑποῦ ἔχεις. —
Βουβάσου, μοῦ ἀποκρίνεται μὲ χεῖλῃ ἀσπρισμένῃ ἀπὸ
τὸν θυμὸν, μὴν ἀντιστέκεσαι, ἡ τώρα σ' ἄφησα εἰς τὸν
τόπο. — Καὶ 'παίρνει τὴν κόρη μου ἀπὸ τὸ χέρι λέγων-
τάς τῆς—Ἐμπρός, Κατερίνα. — Ἡ μικρά μου τότε, ἡ
δυστυχῆς, ἔχυθη εἰς τὸν λαιμὸν μου κλαίονσα καὶ φωνά-
ζουσα. Ἐγὼ θὰ μείνω μὲ τὴν μάννα! — Τοῦτο βλέπωντας
ὁ ἄνδρας μου, γίνεται ὡσάν μανιακὸς· ἀρπάζει τὴν κόρη
μου ἀπὸ τὰ χερά μου, μοῦ δίδει μία γροθιά ἐπάνω εἰς
τὸ στήθος, με ῥίπτει κάτω, καὶ ἀφοῦ με εἶδε πεσμένην . . .
(ἀλλὰ σὲ λέγω, ἀδελφὴ μου, εἶχε πῖσι καὶ διὰ τοῦτο τὰ
ἔκαμεν αὐτὰ . . .) δός του, δός του καὶ μὲ ἐκτύπα μὲ
τοὺς πόδας του . . . Χύνονται τ' ἄλλα μου μικρά εἰς τὰ
γόνατά του μὲ τὰ κλαύματα, καθὼς καὶ ἡ Κατερίνα μου·
τότε αὐτὸς γυρίζει καὶ λέγει τῆς κόρης μου—Ἄν αὐ-
τὴν σσιγητὴν δὲν ἔλθῃς μαζὶ μου τὴν μάννα σου τὴν
σκοτιάνω, καὶ νὰ τὸ ξεύρης! . . . — Ἐγὼ ἐξεροῦσα αἷμα
. . . ἔμουν σχεδὸν νεκρὴ . . . δὲν εἶχα δύναμιν νὰ σα-

λεύσω . . . αλλά φωνάζω μολονταῦτο τῆς Ἰκατερίνας μου — "Αφες, κόρη μου, καλῆτερα νά με θανατώσῃ . . . ἀλλὰ μὴν τυγχῇ καὶ τὸν ἀκολουθήσῃς! . . . — Ἀκόμη δὲν σιωπαίνεις, με λέγει ὁ ἄνδρας μου διδιωντάς μου ἄλλη μία με τὸ ποδαῖο του, ὅπου ἔχασα πλέον τὰς αἰσθήσεις . . . Ὅταν συνῆλθα, ἤρξα μόνον τὰ δύο μου ἄγρια ὅπου ἔκλειαν.

— Καὶ ἡ κόρη σου; . . .

— Ἦρυνε με τὸν πατέρα της! . . . ἀνέκραξεν ἡ ἀθλία μήτηρ ὑλοφυομένη . . . Τ' ἄλλα μου παιδιὰ με εἶπαν ὅτι ὁ πατέρας των τὴν εἶχε θείσει . . . συβρίζοντάς την ὅτι θὰ μ' ἀφήσει εἰς τὸν τόπο . . . Τὶ νὰ κάμῃ τὸ πτωχό . . . παιδί καὶ ὅλα . . . ἡσπάζθη τ' ἀδελφία της κλαίονσα . . . ἔπεσεν ἐπάνω μου καὶ με καταπύλησεν ἀναισθητόν . . . ἕως ὅπου τὴν ἀπέσπασεν ὁ ἄνδρας μου με τὴν βίαν! . . . Ἄ! . . . ἔλεον ἡ κακὴ γυναίκα ἡ ἀγαπητικὴ του, τὸν ἐπερίμενον εἰς τὴν σκάλα . . . εἶμαι βεβαία! . . .

— Καὶ δὲν ἤμπόρεσες, πτωχὴ, νὰ τρέξῃς ἀμέσως νὰ κλαυθῇς πουθενά;

— Ἐσπώθηκα, ἀλλὰ ποῦ ποδαῖον νὰ προπατήσω! ὅπου με εἶχε κάμει ἔλεον! . . . τόσον, ὥστε ἰδοὺ με βλέπεις τὴν σήμερον εἰς τὸ Νοσοκομεῖον . . . Τώρα συλλογίζομαι τὰ παιδιὰ μου . . .

— Διὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! . . . ἂν ἤμποροῦν νὰ ὑπάρξουν τοιαῦται φρίκαι εἰς τὴν γῆν!

— Καὶ νὰ μὴν ἔχῃς, ἀδελφὴ, καὶ δικίωμα νὰ κινήσῃς ἀγωγὴν . . . καὶ νὰ ἐντρέπῃσαι καὶ τὸν κόσμον ν' ἀκούτῃ τόσας ἀτιμίας . . . καὶ τέλος πάντων νὰ χρειάζῃσαι πεντακοσαριαὶ φράγκων διὰ νὰ θεωρήσουν τὴν ὑπόθεσίν σου εἰς τὰ κριτήρια! . . . Ἄ! ἐκεῖνη ἡ κόρη μου ἡ Ἰκατερίνα μου, τὸ καλό μου τὸ παιδί!

— Καὶ λέγω κ' ἐγὼ πῶς εἶμαι δυστυχής! εἶπεν ἡ

Αδελφάντα σπινυλίζουσα τοὺς ὀφθαλμούς της. Αὐτὰ δὲ εἶ-
ναι καὶ ἀνθρώποι δυστυχήματα! Καὶ τώρα, τί ἄλλα σου
παιδιά;

— Ἐπιστάθιστα δι' αὐτὰ καὶ μόνον ν' ἀθίζω εἰς
τὴν ἀφρόσυνα μου, ἵσως μὲν περᾶσθαι μὲ τὸν καιρὸν, πλὴν
δὲν ἐμπόδισται . . . Ἐπεὶ οἱ ἄνθρωποι τοῖς καὶ τέσσαρες μηνῶς
ἐν ἡμέρᾳ ἔχον μίαν ἡμέραν ὅπου μὲ κατατρέχει . . .

Δὲν ἰατρειθῶ ἡλικιωρὰ. Ἐὰν ἡμπορέσω νὰ γυρίσω πάλιν
εἰς τὰ παιδιά μου . . . ἂν δὲν ἀποθάνουν εἰς αὐτὸ τὸ με-
ταξὺ ἀπὸ τὴν πείνα καὶ ἀπὸ τὸ κρύο, ἢ ἂν δὲν τὰ βλά-
ψουν εἰς τὴν φυλακὴν ὡς παιδιά χωρίς κανένα ὁδηγόν.
Ἦσαν ὅπου ἔργον εἶναι ἐνὶ μέσῳ, πῶς θέλεις νὰ φροντίσῃς
δι' αὐτὰ, νὰ τοὺς δίδῃ νὰ τρώγουν;

— Ὡ! φρικτὴ ἀλγίη . . . Καὶ δὲν ἔχεις τίποτε γεί-
τονας καλοῦς; . . .

— Ἐγώ, ἀλλ' εἶναι κα' ἐκεῖνοι πτωχοὶ ὥσταν ἐμένα . . .
ἔχουν πάντα παιδιά ἰδικά των, νὰ 'πάρουν καὶ δυο ξέ-
νά . . . μου εἶπαν μολοντούτο ὅτι θὰ τὰ τρέφουν κοντὰ
'στὰ ἰδικά των.. θὰ τοὺς δίδουν ὀλίγον ὥσμι . . . δι' ἐξ ὁ-
μοῦ ἡμέρας . . . παρ'πάνω ὁμῶς δὲν ἡμποροῦν, καὶ
ἔχουν καὶ δικαίον οἱ πτωχοὶ. Βλέπεις λοιπόν, ἀδελφὴ,
ὅτι πρέπει ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν νὰ ἰατρευθῶ ὦ! ἀλλὰ
καὶ νὰ μὴν ἰατρευθῶ μέσα εἰς τὰς ὀκτῶ ἡμέρας, θὰ ἐβγῶ
ἀπ' ἐδῶ.

— Ἀλλὰ πῶς δὲν ἀναφέρεσαι εἰς αὐτὴν τὴν καλὴν
δεσποσύνην Γελασίνα, ὅπου εἶχες ἀπαντήσῃ εἰς τὸ ἐν-
τευκτήριον τῆς φυλακῆς καὶ σοῦ ἐδίδεν ἔπειτα δουλειά;
Ἐκείνη βέβαια νὰ τὸ μάθῃ θὰ λάβει διὰ τὰ παιδιά
σου πρόνοιαν.

— Τὸ ἐστοχάσθηκα . . . καὶ μολοντί καὶ αὐτὴ ἡ
πτωγὴ θὰ ἐξοικονομεῖ τὸ καθημερινόν της μετὰ κόπου
. . . τῆς ἐμήνυσα μολοντούτο εἰς ποίαν θέσιν εὐρίσκομαι
μὲ μίαν γειτόνισσάν μου· κατὰ δυστυχίαν ἔφυγε κα' ἐκεῖνη

εἰς τὴν ἐσχλὴν, ὅπου κατὰ τὸ λέγειν τῆς θυγατρὸς τοῦ οἴκου ὅπου καθήκται, ἐπῆγε νὰ ὑπαδρευθῇ.

— Καὶ λοιπὸν μετὰ ὁκτὼ ἡμέρας . . . τὰ πτωχὰ τὰ παιδιὰ σου . . . Ἄλλ', ὄχι, μὴ σε μέλη και οἱ γειτονές σου δὲν θάβραστᾶζειπατὸ ἡ καρδιατῶν νὰταεῖγκαταλείψουν . . .

— Ἄλλὰ τί νὰ κάμουν καὶ αὐτοὶ οἱ ταλαιπώροι; ἀφοῦ καὶ αὐτὰ μόλις ἔχουν νὰ φάγουν ὅσον νὰ ληστυνοῦν πῶς πεινοῦν, καὶ θέλεις νὰ παίρουν τὸ ψωμί ἀπὸ τὸ στόμα τῶν παιδιῶν των διὰ νὰ τὸ δώσουν εἰς τὰ ἱδικὰ μου; Ὅχι, ὄχι, ἐγὼ πρέπει νὰ ᾄμαι ἱατρουμένη ἐντὸς ὁκτὼ ἡμερῶν . . . ἐξήτησα αὐτὴν τὴν τὴν χάριν ἀπὸ ὅλους τοὺς ἱατροὺς ὅσοι ἀπὸ γῆτες ἦλθαν καὶ μετ' ἡρώτησαν, ἀλλὰ μὴ ἀπεκρίνοντο γελῶντες. Αὐτὸ περὶ ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἀρχιατροῦ ἐκείνου νὰ τὸ εἶπες νὰ σοῦ τὸ κάμῃ. Πότε τὸ λοιπὸν θὰ ἔλθῃ αὐτὸς ὁ ἀρχιατρός; ἐξεύρεις τοῦ λόγου σου!

— Σιωπὴ . . . θάρρῳ, νὰ τον κ' ὅλα ὅπου ἐργεταί . . . τὴν ὥραν καθ' ἣν εὐρίσκεται μέσα εἰδὼ εἶν' ἐμποδισμένον νὰ ὁμιλοῦμεν, ἀπήντησε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ἡ Λορέαννα.

Καὶ ὁτις, ἐπὶ τῆς συνομιλίας τῶν δύο γυναικῶν ἀνέτειλεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ἡμέρα. Θορυβώδης δὲ τις κίνησις ἀνήγγειλε τὴν ἔλευσιν τοῦ δόκτωρος Γρίφφωρος ὅστις εἰσῆλθεν ἀμέσως εἰς τὴν αἴθουσαν πυνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ φίλου του κόμητος Δε-Σαιντ-Ρερμῆ, ὅστις τὰ μέγιστα, ὡς εἶναι γνωστὸν, εὐνοῶν τὴν κυρίαν Δε-Φερμونت μετὰ τῆς θυγατρὸς της, δὲν ἤλπιζε ποτε ν' ἀπαντήσῃ τὴν ἀθλίαν κόρην αὐτὴν εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

Ἄρα ὁ δόκτωρ Γρίφφωρ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ ψυχρὰ καὶ σοβαρὰ μορφή του ἐφάνη ὡς νὰ ἱλαρυνθῇ. Ῥίψας περὶ αὐτὸν βλέμμα εὐχαριστήτως καὶ δευποτισμοῦ, ἀπεκρίθη μὲ νύημα κεφαλῆς προστατευτικὸν πρὸς τὴν πρόθυμον τῶν καλογραιῶν ὑποδεξιῶν.

Ἡ τρυφερά καὶ αἰσθητὰ συστοιχισμὸς τοῦ γέροντος ἡρώδης Δε-Σαίντ-Ραυλῆ ἐνέσπινε λιπαρὴν χαλκίαν, αἰτίον τῆς ὑπνίας ὑπῆρχεν ἡ αἰσθητὴ ἀναδύσας τοῦ υἱοῦ του, ὅστις ἐπρητάχθη ζῶντι ἐπονείδιστον ἀπὸ τοῦ θανάτου, καὶ ἡ μακαριότης τῶν προσπάθειων του πρὸς τὸ ν' ἀνακαλέσῃ τὰ ἔργα τῆς κυρίας Δε-Φερμάντ.

— Αἱ! εἶπε πρὸς τὸν κόμικα ὁ δοκτωρ Γρίμπρον με εἶδος ἐπαρσεως· τί λέγεις περὶ τοῦ νοστορμάνου;

— Τῇ ἀλήθειᾳ, ἀπήντησεν ὁ Κ. Δε-Σαίντ-Ραυλῆ, ἀγνοῶ διατί ὑπεχώρισα εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σου δὲν ὑπαρχει θαυδερώτερον τῆς θέας αὐτῶν τῶν αἰθαντῶν, τῶν γελουτῶν ἀπὸ νοστορμάνου. Ἄρ' ἔς στιγμῆς εἰσπλήθα, ἡ καρδίᾳ μου συσπρίνθη.

— Καλὴ τί λέγεις! τί λέγεις! τώρα μετ' ὀλίγον θὰ συνειθίσεις· σὺ, ὅστις εἶσαι οὐλοσσορς, θὰ εὖρεῖς μυσθονὸν ὕλην θεωριῶν· ἐπειτα, ἔχον ἐντροπή, σὺ, ὁ παλαιότερος τῶν φίλων μου, νὰ μὴ γνωρίζῃς τὸ θέατρον τῆς θούρας μου, τῶν κόπων μου, καὶ νὰ μὴ με ἔλθῃ ἀκούγῃ εἰς τὸ ἔργον. Σαμνύουμαι, βλέπεις εἰς τὸ ἐπ' ἀγγελμά μου ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι δὲν εἶμαι κατηχητικὸς ἄξιον ταῦτο.

— Ὅχι βέβαια! ἐγὼ, μιλῶντοιστο, νὰ ἦσαι βεδωκός ὅτι σὲ ἡκολούθησα κατὰ χάριν· διότι, ἐσωσεῖς τὴν ζωὴν τῆς δυστυχοῦς Μαριάνθης.

— Ἀληθινά! δὲν ἐμαθὲς ἀκόμη τι περὶ τῆς τύχης τῆς κυρίας Δε-Φερμάντ καὶ τῆς θυγατρὸς της;

— Ἀκόμη τίποτε, εἶπεν ὁ Κ. Δε-Σαίντ-Ραυλῆ στεναλῶν. Ἀλλοῦ πλέον δὲν ἔχω τὰς ἐλπίδας μου εἰμὴ εἰς τὴν κυρίαν Δ' Ἀρθίλλ, ἣτις ἐπίσης ἐνδιαφέρεται πρὸς αὐτὰς τὰς δυστυχεῖς γυναῖκας· ἀγνοῶ ἂν ἔως τώρα ἐμαθῇ τι ἀπῆλθῃ πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἰς τὸν οἶκόν της, ἀλλ' ἐλλείπει· μέ εἶπαν ὅτι τὴν προσμένουν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν. Ἐγὼ τὴν ἔγραψα περὶ τούτου καὶ τὴν παρεκάλεσα νὰ μ' ἀποκριθῇ ὅσον τάχιστα.

Ἐπὶ τῆς συνομιλίας τοῦ Κ. Δὲ-Σαιντ-Ρερῆ καὶ τοῦ δόκτορος Γρίφφωνος, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐσχηματίσθησαν περὶ τινος μεγάλης τράπεζαν καιμένην εἰς τὸ μέρος τῆς αἰθύσης διάφοροι ὄμιλοι νεανίσκων ἐπὶ τῆς τραπέζης αὐτῆς ὑπῆρχον ἐν κατάστοιχον ὅπου οἱ σπουδασταὶ τῆς ἱατρικῆς διακρινόμενοι ὡς τοιοῦτοι ἐκ τῶν μακρῶν ἐμπροσθοποδίων των, τῶν λευκῶν, ἔρχοντο ἀλλ' ἐκπαιδευόμενοι καὶ ὑπέγραψαν ὅτι ὑπῆρχον παρόντες εἰς τὸ μάθημα τῆς ἱατρικῆς. Ἐξῆκολούθουν ἐντοσούτω νὰ ἔρχονται ἔξωθεν καὶ ἄλλοι.

— Παρατηρεῖς, φίλε Σαιντ-Ρερῆ, ὅτι οἱ ἐπιτελεῖς μὲν εἶναι ἄρκετὰ πολυάριθμοι, εἶπεν ὁ δόκτωρ Γρίφφων μακάριον, δεικνύων πρὸς τὸν πατέρα τοῦ Φλωρεστάνου νεανίσκους οἵτινες συνεσωρεύοντο ἀκαταπαύστως ἐν ακούσσει τὸ μάθημά του.

— Καὶ αὐτοὶ ὅλοι αἱ νέοι ἔρχονται μαζὶ σου εἰς τὰ κλινικά;...

— Δι' αὐτὸ καὶ μόνον συναζόμεθα ἐδῶ...

— Ἀλλ' εἶναι γυναικες ὅλοι αἱ κλινικαὶ ἐδῶ!

— Αἶ, τί πρὸς τοῦτο;

— Τί πρὸς τοῦτο! ἀλλ' αὐταὶ αἱ δυστυχεῖς θὰ συστῶσι ἐλλογόμενα ἐνώπιον τοσούτων νέων!

— Καλὲ, δὲν βαρύνεται! ποῖος παρατηρεῖ ἂν ᾔνεα ἄρρεν ἢ θῆλυ τὸ πάσχον σῶμα!... Οἱ ἀσθενεῖς δὲ ἔχουσι φῶλον...

— Δὲν ἔχουσι φῶλον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου ἴσως...

— Αἰδώς καὶ ἐντροπή εἶναι, φίλε μου, πράγματα τὰ ὅποια πρέπει ν' ἀφῆνωνται ἔξω τῆς θύρας τοῦ νοσοκομείου· ἐδῶ ἡμεῖς ἀρχίζομεν τὰς δοκιμὰς καὶ μελέτας ζῶντος ἐτι τοῦ ὑποκειμένου· τελειόνομεν δὲ αὐτὰ εἰς τὸ ἀμφιθέατρον, ἐπὶ τοῦ πτώματος αὐτοῦ.

— Ἄ, ἱατρεῖ, σὲ ὑπολήπτωμι μεγάλως, σὲ χρεώσεται τῇ ζωῇ μου, ἔχω ἄκραν πεποιθήσιν εἰς τὴν ἀγαθότητά σου.

σου προκρίνουν, ἀλλ' ἡ εἷς καὶ ὁ πρὸ τῆν τέχνην σου
ἐρως σὲ κλύουν, ἀδελφε, ἐνόησε νὰ λαλῇ περὶ τινῶν
πραγμάτων μὲ δυσάριστον τρόπον, κατ' ἐμὲ τοῦλάχισ-
τον. . . Ἐνταῦτόν ἐγὼ σὲ περιμένω παρκεῖ, πλησίον
τῆς τραπέζης, μετρίσου τελειώτης τὰς επισκεψαί σου
ὕλας. . .

— Τί ἄθροπος εἶσαι μὲ αὐτοὺς σου τοὺς ἐνδὸς αἰγρούς,
φιλτατε Σάιντ-Φερνάν! . . . ὡς ἦναι ὅσα προσμεῖνε τοῦ λοι-
πὸν εἶναι· ἀλλ' ὦσα κἀνὲνα ἀθηνῆ, μὲ συμπτώματα ἄξια
περιεργείας, σὲ κηρύττω ὡς ἐργασταί. . . Αἱ, κύριοι, εἶπεν
ὁ δόκτωρ Γερρών ἀποταθείς πρὸς τοὺς μαθητάς οὐτι-
κῆς καὶ ἀμεσῶς τὸν περ ἐκκλησιῶν ἀρχιεπίσκοπον τοῦ μαθη-
ματός.

"Όταν ὁ διδάσκαλος καὶ οἱ μαθηταὶ ἐπληρώσαντες εἰς
τὴν τῆς δεξιᾶς γραμμῆς πρῶτην κλινὴν, τῆς ὁποίας τὰ
παρκαταστάματα ἦσαν κεκλεισμένα, ἡ καλονορκία εἶπε
πρὸς τὸν ἱατρόν·—Κύριε, ὁ ἀνὴρ 1 ἀπέθανεν ἀπὸψε
εἰς τὰς τέσσαρας ἡμισὺ ὥρας τῆς πρωΐας.

— Τόσον ἀργά; ἀπαρῶ γὰρ τὸ πρωὶ ἐγὼ ἔλεγα
ὅτι δὲν ἔθελε βρατάξει ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἦλθε κἀνεῖς
να ζητήσῃ τὸ σῶμα πρὸς ταφὴν;

— "Όχι, κύριε. . .

— Τόσον τὸ καλῆτερον, εἶναι λαμπρόν· θὰ κάμω-
μεν τὴν αὐτοψίαν του. Χαίρου δ' αὖ σὺ, φιλτατε Δουνο-
γέρρε (ἐπρόσθεσαν ἀποταθείς πρὸς ἕνα τῶν μαθητῶν αὐ-
τοῦ)· καιρὸν εἶχες νὰ ἐπιτύχῃς ἐν ὑποκειμένον· ἰδοὺ
αὐτὸ σοὶ ἀνέκει, ἐπεὶδὴ τὸ ἀπῆλθες πρῶτος.

— "Α! κύριε δόκτωρ, πόσον σὰς εὐγνωμονῶ!

— Μ' εὐχαριστεῖ πολὺ ὁ ζῆλός σου, φίλε μου· ἀλλὰ
σπεῦσον λοιπὸν νὰ βάλῃς ἐν σημείον ἐπὶ τοῦ πτώματος,
ἐπεὶδὴ ἀλλέως σοὺ τὸ ἀρπάξουν οἱ ἄλλοι τοὺς ὁποίους
ἐδῶ βλέπεις. . . τόσοι πεινασμένοι λέοντες!

Καὶ ὁ ἱατρός ἐπροχώρησε περαιτέρω. Ὁ μαθητὴς τότε

λαβὼν μαχαιρίδιον, ἐχάραξεν ἐλαφρά ἐν Φ' καὶ ἐν Δ' φραγκίσκος Δυοπόρτου· ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς ἀποθανούσης θεατρικτρίας, διὰ νὰ λάβῃ κατοχὴν τοῦ πτωματός της, κατὰ τὴν ἄδειαν τοῦ ἱατροῦ, πρὸς τὸν ἄπαίδεον καὶ ἐπληκτίαντε πάλιν μετὰ τοῦτο.

— Ἀρρῶμαι, εἶπε γαλήνῃ τῇ φωνῇ ἡ Γαννούλα Δυπόρτου πρὸς τὴν γείτονα της, τί εἶναι αὐτοὶ ὅπου ἀπολυθῶν τὸν ἱατρὸν;

— Εἶναι μαθηταὶ τῆς ἱατρικῆς.

— Ὡς οὕτως μου! μήπως αὐτοὶ ὅλοι αἱ νέοι θὰ εἶναι παρόντες σταν ὁ ἱατρός θὰ εἴθαι νὰ κυττάξῃ κ' ἐμεῖς;

— Καὶ ἀδελφεῖ, ὅλοι τους.

— Ἀλλ' ἐγὼ πάσχω εἰς τὸ στήθος . . . Ἐμπρὸς εἰς τοσοῦς ἀνθρώπους θὰ ξεσκεπασθῶ;

— Ἦξ' ἀνάγκης . . . Κ' ἐγὼ πόσον ἐκλάυσα τὴν πρώτην φορὰ, ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν μου . . . Μάλιστα ἀντιστάθηναι, ἀλλὰ μ' ἐρυστέρισαν νὰ μ' ἐθαλάσουν ἐξω . . . καὶ τί νὰ νὰ κάμω, τὸ ὑπέσπερα ὁμῶς μ' ἐδίδαξε πολὺ ἐκείνη ἡ στενοχωρία μου . . . φαντάσου . . . νὰ ᾤματι σχεδὸν γυμνὴ . . . ἐμπρὸς εἰς τόσον κόσμον . . . κάνει κόπον τοῦ ἀνθρώπου, σὲ βεβαίῳ . . .

— Καλὲ, τί λόγος! ἐμπρὸς εἰς τὸν ἱατρὸν μοναχόν, καὶ πάλιν ἐντροπέσται κάνεις τόσον . . . πλὴν τί θὰ κάμεις; ἱατρός εἶναι, πρέπει νὰ σὲ ἰδῇ . . . ἀλλὰ ἐμπροστὰ εἰς τοσοῦς ἄλλους νέους; . . .

— Μανθάνουν, σὲ λεγῶ, ἱατρικὴν τοὺς διδάσκουν ἐπ' αὐτῷ εἰς τὰ σώματά μας . . . Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι μᾶς δέχοντ' ἐδῶ μὲ αὐτὴν μόνον τὴν συμφωνίαν;

— Ἀλλοιμονόν! εἶπεν ἡ Γαννούλα Δυπόρτου μετὰ πικρίας· τίποτε δὲν διδεται εἰς ἡμᾶς . . . χωρὶς νὰ μᾶς ζητηθῇ ἄλλο τί ἀντ' αὐτοῦ . . . καὶ τῶρα, ἄς ὑποθέσωμεν . . . εἶναι περιστάσεις ὅπου δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα . . . Ἀς ὑποθέσωμεν ὅτι ἀρρώστησεν

ἡ Κατερίνα μου καὶ τὴν ἔφεραν ἐδῶ . . . μέγα νέαν δεκά-
πεντα χρόνων . . . ἤθελαν ποτὲ τοῖς φέτοι ἐλπεύοντα εἰς
τοὺς πατέρας καὶ ζήτουν . . . : "ὦ! καλλίον δὲ θάνατον!

— "Ὁρι, ἀδελφε μου, ἡ Κατερίνα σου . . . δὲν ἐξέρω
πᾶσα νὰ ἴται, καὶ τὴν φέρουν ἐδῶ, πρέπει νὰ κάμῃ ὅπως
καρμὴν ὀλίγη. Ἀλλὰ σκόπε, Λεβζίννα. Νὰ μὴ μᾶς ἀκούσῃ
ἐκεῖνη ἡ νέα ὅπου εἶναι κοντὴν . . . ὅπου, γέροντα, ἡ το
πλήρυστα . . . καὶ τὴν εἶχεν ἡ φημερὰ τῆς νὰ μὴ σταῇ
ὁ ὤμος. Γυρὰ θὰ εἴδῃς ἡ σείρα καὶ αὐτὴς τῆς ἀθλίως κό-
φε . . . σκεπασμένη πρὸς τὴν σπαραχθὴ ἡ καρδία τῆς ν'
ἀντιμασθὴ νὰ ὑπακούῃ . . .

— Πινακίον μου, σῶσε το. τὸ κακοῖσιζον!

— Σιωπὴ. Γιαννούλα καὶ νὰ ὁ ἰατρός, εἶπεν ἡ Λεβζίννα.

— Ἀρρὸν ἐπιστάμεν ἐπὶ ἐπιτροχάδην διαφόρους ἀσθενεῖς
μὴ παρέχοντας αὐτοῖς οὐδὲν περιεργον, ὁ ἰατρός ἀφύχθη
τέλος πάντων πλῆθυνι τῆς Γιαννούλας. Ἡ ἀθλία γυνή,
εἰς τὴν θέαν τοῦ προθύρου ἐκείνου πλῆθους το ὁποῖον,
ἡλικαστὴν τοῦ νὰ εἶδῃ καὶ μάθῃ, συνεσωρεύθη περὶ τὴν
ἀλυσὴν τῆς. ἐκκευθὴ ἀπὸ τοῦτον καὶ ἐντροπὴν, καὶ ἐσκε-
πάθη στήματα διὰ τοῖς ὁμοίων τῆς.

— Ἰποκρίμενος νέον! εἶπεν ὁ δάκτωρ βίψας τὸ βλέμ-
μα τοῦ ἐπὶ τοῦ πινακίου ἐν ᾧ ὑπῆρχε σημειωμένον τὸ
εἶδος τῆς ἀσθενείας τῆς γυναικός· ἐπειτα δὲ προσήλθε
αὐτὸ ἀκαρδελικῶς ἐπὶ τῆς Γιαννούλας. Καὶ διεγύθη τότε
σιωπὴ βαθύτης καὶ τὴν οἱ περὶ τὸν ἰατρὸν ἐξῆλθον κατὰ
μυσκὸν αὐτοῦ τα βλέμματα των περιέργως ἐπὶ τῆς ἀσθε-
νούς. Ἡ προσοχὴ αὐτὴ διεκράσε τινα λεπτά· ἐπειτα ὁ δά-
κτωρ παρατηρήσας ἐκτακτὸν τι φαινόμενον εἰς τοῦτο ποκίτρινον
λευκωμὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς πασχούσης, ἐπλησίασεν ἐτι
μᾶλλον πρὸς αὐτήν, καὶ ἀναστειλάς τὸ βλέφαρόν τῆς διὰ
τῆς ἄκρας τοῦ δακτύλου του, ἐξετάσεν ἐν σιωπῇ τὸν κρυ-
ταλλοειδῆ χιτῶνα τοῦ ὀφθαλμοῦ. Ἐκυψάν δὲ τότε καὶ οἱ
μαθηταὶ ἵνα ἴδωσι τί παρατήρει ὁ καθηγητὴς των μετὰ

τοσούτης προστυχής. Μετά ταῦτα ὁ δόκτωρ ἀπεβήθη πρὸς τὴν κλινήν τας ἐρεῖδης ἐρωτήσεις·

— Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Γιαννούλα τοῦ Δυπόρτου . . . ὑπερκαύλισεν ἡ νοσοῦσα, περιδεής.

— Καὶ τί ἡλικίαν ἔχεις; — Εἶμαι τριανταεῖς χρόνων.

— Πλέον ἀλλὰ ὁαίλει . . . Ἀπὸ τί τόπων εἶσαι; — Ἀπὸ τῆς Παρίσια.

— Τί τέχνην κάμνεις; — Δουλεύω κρόσσια.

— Εἶσαι ὑπανδρευμένη ἢ ἐλευθέρα;

— Ὑπανδρευμένη, κατὰ κακὴν μου τύχην, κύριε, ἀπῆλθεν ἡ Γιαννούλα μετὰ βαθέος στεναγμοῦ.

— Ἀπὸ πότε; — Εἶναι τώρα δεκαοκτὼ χρόνοι.

— Ἐχεις παιδιά; — Ἐδῶ, ἀντὶ ν' ἀποκριθῇ, ἡ ἀθλία μήτηρ ἔδωκεν ἐλευθέρην ἐξυδὸν εἰς τὰ ἐπὶ πολλὴν ὥραν κρατηθέντα δάκρυά της.

— Δὲν πρέπει νὰ κλαίης, ἀλλὰ ν' ἀποκρίνεται. Ἐχεις παιδιά; σ' ἐρωτῶ . . . — Ἐγὼ, κύριε . . . δύο ἀγοράκια καὶ μία κόρη δεκαεξαετῇ.

Ἐδῶ ἀπεβήθη πρὸς αὐτὴν ὁ ἱατρὸς διακρότους ἄλλας ἐρωτήσεις τὰς ὁποίας εἶπα ἀνέκωνοι νὰ ἐπαναλάβωμεν· ἡ Γιαννούλα μολοντοῦτο ἠναγκάσθη μ' ὅλην της τὴν ἐμπειρίαν ν' ἀποκριθῇ εἰς αὐτάς.

— Καὶ ἀπὸ πότε εἶσαι ἀσθενής;

— Εἶναι τέσσαρες ἡμέραι, εἶπεν ἡ γυνὴ σπογγίζουσα τὰ δάκρυά της.

— Διηγῆσου μας τίνι τρόπῳ ἠσθένης.

— Ἐξοχώτατε . . . ἐμπρὸς εἰς τὸσον κόσμον . . . συστέλλομαι . . .

— Τί λόγος εἶναι αὐτός! συστέλλεσαι! . . . ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι, καλὴ μου φίλη; εἶπεν ἀνυπομόνως ὁ ἱατρὸς· βίηπως ἀγαπᾷς νὰ σοῦ φέρωμεν ἐδῶ ἓνα πνευματικόν.

Εἶπα . . . λέγε . . . καὶ κάμει ὀλίγωρα, διότι δὲν ἔχουμεν
αὐτὸν γίνωμεν καιρὸν . . .

— Ἄλλ' εἶπαι, ἐξοχώτατε, πράγματα οἰκιακά . . .

— Δὲν βλέπεις; . . . ὅτι . . . ὅλοι ὁποῦ βλέπεις εἶναι τοῦ ὀπι-
στοῦ, ἐπρόσθεσεν ὁ ἡγεμὼν τῆς ἐπιστήμης, ὅστις εὐρέθη
κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν πολὺ εὐδιάθετος. Ἦλθα, ἔμπειρθετε.

— Ἦλθα μὲ τὸν ἄνδρα μου εἰς λόγους . . . ἐξ αἰτίας
τῶν παιδιῶν . . . διηλαθῇ τῆς μεγάλῃς μου κόρης . . .
ὅπου ἤθελε νὰ τὴν πάρῃ μαζὶ τοῦ . . .

Ἐγὼ δὲν ἤθελα τοῦτο, ἐξ αἰτίας ὅπου ὁ ἄνδρας
μου εἶχε μίαν ἀγχοῖαν γυναῖκα μὲ τὴν ὁποίαν ἐξούσε,
καὶ ὑπακούουσεν αὐτῇ νὰ δώσῃ εἰς τὴν κόρην μου μα-
θηράματα κακὰ ὁ ἄνδρας μου τὸ λοιπόν, ὅστις ἔτυχε
κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν νὰ ᾔνοι μεθυσμένος . . . ὦ!
ὅς βεβαίῳ, ἐξοχώτατε, πῶς ἦτον μεθυσμένος . . . ἄλ-
λέως . . . δὲν ἤθελε κάμει ποτὲ αὐτὰ τὰ πράγματα . . .
μὲ σπρώχνει μίαν . . . καὶ πίπτω κατὰ γῆς . . . μόνον
αὐτὸ.

— Τί κάθισαι καὶ λές! σ' ἐσπρώξε μοναχὰ καὶ ἔπε-
σε κατὰ . . . καλὴν μᾶς τὴν ἐκούρας . . . θαρρῶν ὅτι ὑ-
πῆρξε καὶ κατὰ ἄλλα παρὰ σπρώξιμον . . . ὅτι σ' ἐκτύ-
πησε καὶ ἐπάνω εἰς τὸ στῆθος, καὶ μάλιστα ὅχι μόνον
μίαν φορὰν παρὰ καὶ δύο καὶ τρεῖς . . . ἴσως καὶ σὲ κα-
τεπάτησε ἐνταυτῷ ἀφοῦ ἔπεσε κατὰ γῆς . . . Λέγε,
ἀποκρίσου! νὰ λέγῃς τὴν ἀλήθειαν.

— Ἄ! ἐξοχώτατε, ὅς βεβαίῳ πῶς ἦταν μεθυσμένος
στουππὶ . . . καὶ δὲν ἤξευρε τί ἐκάμειν . . . ἐκεῖνος, εἰς
τὰ σωστά του, δὲν εἶναι τόσο κακός . . .

— Καλός, κακός, στουππὶ ἢ λινάρι, ὁ λόγος τώρα
δὲν εἶναι περὶ τούτου, κοπέλα μου! ἐγὼ δικαστὴς δὲν
εἰμὶ ἐπιθυμῶ μόνον νὰ μάθω, ἀφοῦ σ' ἐβρίψε κατὰ γῆς
σ' ἐκτύπησεν καὶ μὲ τοὺς πόδας του δυνατὰ;

— Μ' ἐκτόπησεν, ἐξοχώτατε, εἶπεν ἡ Γιαννούλα ἀναλυομένη εἰς δάκρυα· καὶ ὁμοῦς ἐγὼ ποτὲ δὲν τοῦ ἐδώκα αἰτίαν νὰ παραπονεθῇ ἐναντίον μου . . . ἐγὼ δουλεύω ὅσον ἡλαπυρῶ ἐγὼ . . .

— Πρέπει νὰ αἰσθάνεσαι εἰς τὸ ἐπιγαστρικὸν πόνους πολλοὺς! δὲν αἰσθάνεσαι ἐκεῖ ζέστη; δὲν εἶχες μιαν ἐκλυτὴν εἰς τὰ ἥπατα! δὲν ἀνακατιώνεσαι συχνά;

— Μάλιστα, ἐξοχώτατε . . . Ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἔλθα κ' ἐδῶ δὲν εἶχα πλεον θυνάμεις νὰ κάμω τὴν παραμικρὴ δουλειά· ἀλλέως δὲν ἄρτια ἐγὼ ποτὲ μανάχα τὰ παιδιὰ μου . . . ὅπου δὲν ἔχουν κανένα ἄλλον παρ' ἐμεῖ νὰ τὰ κυττάξῃ . . . Κ' ἔπειτα ἡ Κατερίνα μου . . . ἂ! δι' ἐκείτην πορὶ πάντων μου πονοῦν τὰ σπάγγα, ἐξοχώτατε μου . . . νὰ ἤξεύρετε . . .

— Τὴν γλῶσσά σου . . . εἶπεν ὁ ἰατρός διακόπτων ἐκ νέου τὴν ἀσθενή.

Ἡ προσταγὴ αὕτη τοσοῦτον παρὰδοξας ἐράνη εἰς τὴν γυναῖκα, ἐνῶ αὕτη ἤλπιζεν ὅτι διὰ τῶν λόγων τῆς ἐλάττωσε τὴν καρδίαν τοῦ ὁκτορος, ὥστε εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν τὸν ἀπεκρίθη, ἀλλὰ τὸν ἐθεώρησεν ἐκστατικῇ.

— Τὴν γλῶσσάν σου νὰ ἰδῶ! αὐτὴν τὴν γλῶσσαν τὴν ὁποίαν μεταχειρίζεσαι τόσον καλὰ, εἶπεν ὁ ἰατρός μενιδιών καὶ μετ' ἐνῆκρον τοῦ δακτύλου του κατεβόησεν ὀλίγον τὴν κάτω σιαγόνα τῆς γυναίκης. Ἀρῶν δ' ἐβάλεν ἀλλήλοδιαδόχως ὅλους τοὺς μαθητὰς του νὰ ψηλαφῇσιν καὶ θεωρήσωσι τὴν γλῶσσαν τοῦ ὑποκειμένου, ἵνα ἰδῶσι τὸ χρῶμα καὶ τὴν ξηρότητα, ἐμμενὸς οὖν οὖς πρὸς στιγμὴν. Στραφείσα τότε ἡ πάσχουσα τὸν εἶπεν μετὰ φωνῆς τρομουστικῆς.

— Ἐξοχώτατε, νὰ σὰς εἰπῶ . . . μερικοὶ γείτονες, πτωχοὶ καὶ αὐτοὶ ὡτὰν ἐμεῖ, ἐλάβαν τὴν καλωσύνην νὰ δεχθῶν τὰ παιδιὰ μου καὶ νὰ τοὺς δίδουν ἓνα κομμάτι ψωμί, ἀλλὰ μόνον δι' ὁκτὼ ἡμέρας. Καὶ τοῦτο πο-

... Πέπον μέγα εἰς αὐτάς· τὰς αὐτῶν χάριτας καὶ
παύω εἰς τὸ ὅπισθι μου. Καὶ οὕτως παρηκαλῶ, διὰ τοῦ
νοῦ καὶ τῶν χειρῶν· καὶ μενιέσθε· ὅτι τὸ πλῆθος
πολλὰ εἶναι θύοντων... τοὺς λίγους καὶ ὑπερέστω καὶ
ταῦτα εἰς τὰ πόδια μου, καὶ ὑπερῶ καὶ πλάτω θου-
ρα... αὐτοὶ ὑπερέστω μόνον ἔχω... ἐπειδὴ, ἂν εἰς
αὐτὸ τὸ δικαστήριον...

— Ὡς γὰρ ἡλυσθεὶς ἐξουθενήθητε παταλῶν τοῦ πον-
ητοῦ καὶ ὁμοῦς σφαγῆς ἀνέστα θανάτου, σάληρός καὶ
παύω· εἰπον· ὁ πατήρ ἀπαρχὸς διεκρίθη τὴν γέννησιν.
Παταλῶντες καλῶς, κήρυον βάρος. Θύοντες εἰς τὸ ἐπι-
κρίσθαι, ὡς τὰ συμπτώματα ταῦτα φανερώσιν ἀντι-
στοιχίαν τῶν αἰματέμεντων... συνδεδεμένοι ἀπὸ κατασκευῆς
προξενήσαντα ὑπὸ θηρώσει αἰμακῶν, ὡς γινώσκοντες κατὰ δι-
κὴν ἐκ τῶν ὁπκιτῶν γυναικισμῶν τῆς σφαγῆς τοῦ
θανάτου· τὸ ὑποκείμενον ἐκτετακτὸν σφοδρῶς πρὸς τὸ
ἐπιγινώσκον καὶ τὴν κοίτην· ὁ ἑαυτοῦ τοῦ αἵματος προ-
ξενεῖται κατὰ συνάπειαν ἀπὸ τινος βλάβος ὁργανισμῶν
εἰς μέρος τῶν ἐντοσθίων... Εἰς μαρτυρίαν τοῦ λόγου
ἐπιστήνω τὴν προνοήσας εἰς ἕνα τι ἄξιον, ἀξιόστα-
τον περιεργίαν· ὅταν αὐτῇ τις τὸ πῶμα τῶν ἀποθνή-
σκόντων ἐκ τοῦ πᾶντος οὗ οὐ κατέχεται τὸ ὑποκείμενον
βλέπει ἀντεπείσματα περιεργήματα τὴν ἀκταστασίαν
πολλάκι, ἡ νόσος ὀξύτατη ἐπερχομένη καὶ βαρυτάτη,
θανατόναι τὸν ἀνθρώπον ἐντός ὀλίγων ἡμερῶν, καὶ οὐδὲν
βλέπει τις οὐδὲν ἔχον· τῆς ὑπάρξεως τῆς ἀλλοσε, ἡ
σπλήν, τὸ ὕπερ, τὸ πᾶν καὶ παρυστῶσιν αἰκίαν κατὰ
τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον βαλόντων... φησίνεται ὅτι τὸ ὕπ-
νον ἡμῶν ὑποκείμενον ἐπαθεν ἤδη αἰκίας πινάς τοιαυ-
τας· θέλωμεν λοιπὸν προσπαθῆσαι νὰ βεβαιωθῶμεν, καὶ
θέλετε βεβαιωθῆ· ὑμεῖς αὐτοὶ ἐὰν ἐξετάσετε τὸν ἀνθρώπον
μετὰ προσοχῆς... — Καὶ ὁ δόκτωρ Γρίφφον ἀπορρίψας
διὰ μιᾶς τὸ ἐνράπλωμα πρὸς τοὺς πόδας τῆς αἰκίας,

(ΤΟΜΟΣ ΕΝΝΑΤΟΣ).

15

Δημόσιον Κεντρικὴν Βιβλιοθήκην Θέρμης

ἐξεσκέπασε σχεδὸν ὅλον τὸ σῶμα τῆς Γιαννούλας.

Αυστανασχετοῦσαν νὰ παραστήσωμεν τὴν ὀλιβεράν ἀντίστασιν τῆς ἀθλίας γυναικὸς, ἥτις ἀπολωλυῖα ἐκ τῆς ἐντροπῆς τῆς, ἐπεκαλεῖτο τὸν ἰατρὸν καὶ τὸ ἀκροκτῆριον τὴν μετὰ κλαυθμῶν. Ἄλλ' εἰς τὴν ἀπειλήν Σ' ἐκβάλλομεν ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖον, ἂν δὲν ἐμποτάσσεσαι εἰς τὰ διατάγματα, ἀπειλήν ἣτις ἐξουθενεῖ πάντα ὅστις μόνον καὶ ἔσχον καταφύγιόν τὴν ἔχει τὸ νοσοκομεῖον, ἡ Γιαννούλα ὑπέκυψεν εἰς τὰ ἐξερεινήσεις ὅλων τῶν μαθητῶν, διακρυσάλα· ὦραν πολλὴν . . . πολλήν . . . διότι ὁ δοκτωρ Γρίφρων ἀνέλυεν, ἐξήγει πᾶν σύμπτωμα, καὶ οἱ ἐπιμελέστεροι τῶν μαθητῶν ἠ' ἐλέησαν ἔπειτα νὰ ἐνώσωσι τὴν πρᾶξιν εἰς τὴν θεωρίαν, καὶ νὰ βεβαιωθῶσιν ἀφ' ἐκὼν περὶ τῆς φυσικῆς καταστάσεως τοῦ ὑποκειμένου. Κατὰ συνέπειαν τῆς σκληρᾶς ταύτης σκηπῆς, ἡ ἀθλία γυνὴ ἠσθάνθη συγκρίνειν τινα οὕτω σφαδράν, ὥστε ὑπέπεσεν εἰς κρίσιν νευρικὴν, δι' ἣν ὁ δοκτωρ Γρίφρων ἔκαμεν ἀναπληρωματικὴν τινα ἐξήγησιν.

Ἡ ἐπίσκεψις ἐξηκολούθησεν. Ὁ ἰατρός ἀφίχθη μετ' ὀλίγον καὶ εἰς τὴν κλίνην τῆς δεσποσύνης Κλαίρης Δε-Φερμοντ, θύματος τῆς αἰσχροκερδεῖας τοῦ Ἰακώβου Φεράνδου.

Ἡ εὐγενὴς αὕτη νεᾶνις ἐφόρει τὴν πανίνην καλύπτραν ἣν διδὲι τὸ κατὰστημα, καὶ ἐστήριξε νωχελῶς τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τῆς κλίνης τῆς. Μ' ὄλην τὴν ἀλλοίωσιν ἣν ἐπέφερεν εἰς τὴν μορφήν τῆς ἡ νόσος, διέκρινε τις ἐπὶ τοῦ ἀγνοῦ καὶ ἡδέως προσώπου τῆς τὰ ἴχνη καλλοπῆς πλήρους ἀξιοπρεπείας. Διελθοῦσα μίαν ὄλην νύκτα εἰς ἀλγηδόνας ὀρμείας ὑπέπεσεν εἰς εἶδος ναρκώσεως πυρεκτικῆς, καὶ ὅταν ὁ ἰατρός εἰσῆλθε μετὰ τῆς συνοδείας τοῦ εἰς τὴν αἵθουσαν ἡ κόρη ἐκοιμάτο.

— Ἰδού καὶ ἐν ἄλλο ὑποκείμενον νέον, κύριοι! εἶπεν ὁ ἡγεμὼν τῆς ἐπιτημέας. Νόσος . . . θέμις βραδεῖα

νευρική . . . Διάβολε ! ἀνέκραζεν ὁ δόκτωρ μὲ βαθυτά-
την ἀγαλλίασιν· ἂν ὁ ἐν ὑπέρτατά ἱατρὸς δὲν ἠπατηθῇ
εἰς τὴν διάγνωσίν του, ἰδοὺ λαμπρὰ ἐπιτυχία· πρὸ
πολλοῦ ἐγὼ ἐζήτηουν μίαν θερμὴν βραδείαν νευρικήν, ἐ-
πειδὴ αὕτη συνήθως δὲν εἶναι ἀσθένεια φαινομένη εἰς
σοῦς πτωχοὺς . . . Τὰ πάθη ταῦτα προέρχονται πάν-
τοτε σχεδὸν κατὰ συνέπειαν σφοδρῶν διαταραχῶν εἰς
τὴν κοινωνικὴν θέσιν τοῦ ὑποκειμένου . . . καὶ ἐπιμέλως
ὅσον ὑψηλὴ ἦναι ἡ θέσις αὕτη ἡ κοινωνικὴ πόσον ἡ δι-
ατάραξις ὑπάρχει σπουδαιότερα. Περιπλέουν τὸ πάθος
τοῦτο εἶναι ἐκ τῶν ἀξιοτέρων παρατηρήσεως διὰ τοῦ
διότροπον τῶν χαρακτηρηριστικῶν του. Τὸ πάθος αὐτό,
κύριοι, ὑπῆρχε καὶ εἰς τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἐκ
τῶν ὅσα ἐγράψε περὶ αὐτοῦ ὁ Ἱπποκράτης, δὲν ὑπάρχει
περὶ τούτου ἀμφιβολία· καὶ βέβαια· ἡ θερμὴ αὕτη, ὡς
εἶπα, λαμβάνει πάντοτε ἀφορμὴν ἀπὸ θλίψεις βραδείας . .
καὶ θλίψεις αἱ ἀνθρώπινοι ὑπῆρχον ἀφότου ἐδημιουργήθη ὁ
κόσμος . . . Καὶ ὅμως τὸ παράδοξον εἶναι, ὅτι πρὸ τοῦ
δεκάτου ἀγδίου αἰῶνος, ἡ νόσος αὕτη δὲν περιγράφη ὑπ'
οὐδενὸς συγγραφεύς ἀκριβῶς· ὁ Οὐξχάμ, ἀνὴρ τιμήσας
τὴν ἱατρικὴν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης διὰ πλείστης πολυμα-
θείας, ὁ Οὐξχάμ, λέγω, πρῶτος μᾶς ἔδωκε μίαν μονογρα-
φίαν ἣτις κατέστη κλασικὴ . . . καὶ μολοντοῦτο ἡ νόσος
αὕτη ἦτο νόσος παλαιᾶς μαγικᾶς (ἐπρόσθεσεν ὁ δόκτωρ
λέγων). Χαχ, ἄχ, ἄχ ! . . . εἶναι καὶ αὕτη μία θυγα-
τηρ τῆς περικλεοῦς οἰκογενείας *febris* ἡ ρίζα τῆς ὁποίας
χανεται εἰς τὸ χάος τῶν αἰώνων . . . Ἀλλὰ μὴ χαίρο-
μεθα πολὺ . . . νὰ ἰδοῦμεν ἂν τῶντι ἔχομεν τὴν εὐτυ-
χιαν νὰ θεωρήσωμεν ἐνταῦθα ἐν μικρὸν δειγμα τοῦ πε-
ριεργου αὐτοῦ πάθους . . . Ἐγὼ πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμουν
ἐν τοιοῦτον, καὶ τὸ περισσότερον διὰ νὰ δοκιμάσω τὸν
φώσφορον, ἐσωτερικῶς τί ἀποτελεσμα δύναται νὰ φέρῃ.
Ναί, κύριοι, φώσφορον . . . εἶναι μία δοκιμὴ περιεργοτάτη

τὴν ὁποίαν θεῶν πορεύη . . . εἶναι τοῖμα καὶ ! . . . πλὴν
audaces fortuna juvat . . . ταυτέστι. Τολμήσαντι ὅπως
επιτυχῶς . . . καὶ ἰδοὺ εὐκαίρᾳ λαμπρὰ τούτοις. Να ἴ-
δωμεν πρῶτον ἂν τὸ ὑποκείμενον θέλει μὲς παρουσιάσει
ἐπ' ὧν τῶν μερῶν τοῦ σώματος, καὶ κυρίως ἐπὶ τοῦ
στῆθους, τὰ τοσούτων συστηματικὰ καὶ τοῦ Οὐδέχρη
εἰσβολικὰ ἐκεῖνα. τοὺς καγγριτὰς . . . θέλετε νῦν
χερσὶ παρατηρήσει τὴν δυσσύτητα ἐκεῖνην ἢ ἐπὶ προηγουμένη
τοῦ καγγριτῶν αὐτῶν εἰς τὴν ἐπιδερμίδα . . . Ἐπιθυμῶ
να ὑπὸ καγγριτῶν μὴ σὺς . . . Σταθῆτε νὰ ἐπισκεπασώ-
μεν . . . εἶπε. ὁ ἡγεμῶν τῆς ἐπιστάτης καὶ ἐπληρῶν ἐ-
κάρχα τὸν ὄραν τῆς δεσποσύνης Δε-Φερμόντ διὰ νὰ τὸν
ἐξυπνάσει.

Ἡ νεάνης ἐσφόρτισε καὶ ἔκρουξε τοὺς ἐσκαρμμένους ὑπὸ
τῆς κόσμου μεγάλους τῆς ὀρθότητος. Φαντασθήκατε τὴν ἐκ-
πληξίαν, τὸ ὅρος τῆς νὰ ἴδῃ αἰφνιδίως ὅτι κληθήκατε περι-
στοιχεῖται ὑπὸ τοσούτων νέων τῶν ὁπῶν αἱ ὀρχαίραι ἦ-
σαν προσκληωμένοι ἐπ' αὐτῆς, καὶ ἔπειτα νὰ αἰσθανῇ τὴν
γείρα τοῦ ἱατροῦ παραμερίζουσαν τὸ ἐπάπλωμα τῆς καὶ
ὀφθαλμοῦσαν ὑπ' αὐτὸ ὅπως λάβῃ τὴν χεῖρά τῆς καὶ ἴδῃ
τὸν σπινθῆν τῆς.

— Μαυρά ! . . ἀνέκραξεν ἡ δεσποσύνη Δε-Φερμόντ
μὲ φωνὴν ἀγωνίας . . . βλήθειαν, μαυρά ! . . .

Κατὰ τύχην ἢ κατὰ πρόνοιαν Θεοῦ, καθ' ἣν σπινθῆν
ἀκούων καὶ ἀναγνωρίζων ὁ γέρον κόμης Δε-Σκίντ-Ραμῆ
τὴν φωνὴν τῆς δεσποσύνης Δε-Φερμόντ ἀνεπήδησεν ἐκ
τῆς καθέδρου του, ἀνοίγεται ἡ θύρα τῆς αἰθούσας, καὶ
μία γυνὴ νέη, μαυροφορεμένη, εἰσέρχεται μετὰ σπουδῆς
συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ νοσοκομείου. Ἡ
γυνὴ αὕτη ἦτον ἡ μαρκεσία Δ' Ἀρβίλλη.

— Σῶς παρακαλῶ, κύριε, εἶπε πρὸς τὸν διευθυντὴν ἡ
μαρκεσία, ποῦ εἶναι ἡ δεσποσύνη Δε-Φερμόντ;

— Λάβετε τὸν κόπον νὰ μὲ ἀκολουθήσετε, κυρία

μαχοεσία, ἀπῆλθοντες εὐσεβάστως ὁ διαβουλότης. Εἶναι εἰς τὸν ἀριθμὸν 17.

— Ἴδε συνησαν τὸ ἄθλιον παιδί! εἶδῃ μέσῃ, εἶδῃ μέσῃ . . . εἶπεν ἡ κυρία Δ' Ἀρβύλλ σπογγίζουσα τὰ ἄκρα τῆς ὥ' φρικτὸν . . .

Ἡ μαχοεσία, πονηρομένη ὑπὸ τοῦ διαβουλότη, ἐπλησάζεν ἐν τῇ χειρὶ πῦρ τὸ πᾶν τῇ κλινῇ τῆς δεσποσύνης Δε-Φερμοντ πύλῃς, ὅτε ἰσχυρὰ κλονήσαν αἱ ἐπομεταί τῆς μετ' ἀδελφικῆς πονηρομένης — Σὰς λέγω ὅτι δὲν εἶναι αὐτὸς τῆς τῆς θανάτου καὶ κυρία.

— Ἀλλ' ἀγαθὲ εἰς Σαὺτ Ρεμύ, ἀκούσε κ' ἐσέ . .

— Δὲν ἀκούω τίποτε. Ἐγὼ τὴν δεσποσύνην Δε-Φερμοντ τὴν θεωρῶ ὡς θανάτου μου. Δὲν θέλω νὰ τὴν πῶ καὶ κα εἰς ἐγὼ ὥστε νὰ τὴν ἐπαιώ ἀπ' εἶδῃ.

— Ἀλλ', ἀγαθὲ μου φίλε, τὴν θεωρῶ τῆς εἶναι νευρικά, καὶ ἐκ τῶν σπληνιστικῶν . . . Ἦθεῖς νὰ δοκιμάσω τὴν φωνήν σου . . . Ὅτε ἀλλοτε ὅ' ἀπαντήσῃς μου εὐχαρίαν τοιαύτην! Τοῦλάχιστον ὅς με ὑποσχεσθὲν νὰ μὴ πάχης ἄλλον ἱατρὸν νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ σπου καὶ νὰ τὴν ὑπαγῇ . . .

— Ἄν δὲν σ' ἐπιδοῦν θεοφιλὸν, θέλω σὲ εἰπεῖ θεφρον ὄνον, ὑπέλαβεν ὁ κόμης.

Ἡ κλημεντία ἤκουε τοὺς λόγους αὐτοὺς μὲ ἀγωνίαν ἀξίαν· ἀλλὰ τὸ πῶτος τοσούτον ἤτο πετυχημένον περὶ τὴν κλινῇ, ὅτε ὁ διαβουλότης ἡ ἀγκάθη νὰ εἴπῃ ὑψιτῇ τῇ φωνῇ — Ὅσον, κύριε, σὰς περικαλῶ . . . τοσὸν εἰς τὴν κυρίαν μαχοεσίαν Δ' Ἀρβύλλ εἰθουσαν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀριθμὸν 17. Εἰς τοὺς λόγους τούτους, αἱ μαθηταὶ ὅλοι παρεμερίσαν μετὰ προθυμίας καὶ θαυμασμοῦ εὐσεβάστου· ἡ περικαλλὴς μορφή τῆς κλημεντικῆς, εἰς ἣν καὶ ἡ συγκίνησις ἐδίδα τα ζωηρότερα χρώματα, τοὺς ἐπροξένεσεν ἐντύπωσιν.

— Εἰς τὴν κυρίαν Δ' Ἀρβύλλ! ἀνέκραξεν ὁ κόμης Δε-

Σαίντ-Ρεμὴ ἀπωθῶν ἀπροσέκτως τὴν δόκτορα καὶ σπεύδων πρὸς τὴν Κλημεντίναν. "Α! ὁ Θεὸς βέβαια . . . ἀπέστειλεν ἐνταῦθα ἓνα τῶν ἀγγέλων του . . . Κυρία μου . . . ἐγνώριζα ὅτι ἐνδιαφέρεσθε πρὸς τὰς δύο ταύτας ἀλξιοπαθούσας γυναῖκας . . . Ἰδοὺ εὐτυχεστέρα ἐμοῦ τὰς ἀνακαλύψετε ἐνῶ ἐγὼ . . . ἦλθα ἐδῶ ἐκ τύχης . . . διὰ νὰ γίνω αὐτοῦπτης μιᾶς σκηνῆς ἐμπλέου ἀνηκούστου βαρβαρότητος . . . Τῇ δυστυχῇ νεάνιδᾳ! . . . Ἰδῆτε, κυρία μου . . . Ὑμεῖς δέ, κύριοι . . . ἐν ὀνόματι τῶν θυγατέρων καὶ ἀδελφίδων σας, λαΐσετε οἶκτον πρὸς μίαν νέαν δεκαεξαετῆ, σὰς παρκαλῶ θερμῶς . . . ἀφήσατέ την μόνην μετα τῆς κυρίας. "Αἴα συνέλθη . . . θέλω τὴν μετακομίσει ἀπ' ἐδῶ.

— "Εστὼ πλέον . . . θα ὑπογράψω τὴν ἐντεῖθεν ἔξοδόν της, εἶπεν ὁ ἱατρός, ἀλλὰ δὲν σε ἀφήνω νὰ λάβῃς ἄλλον ἱατρὸν ἢ νόσος της εἶναι σπανία . . . Θὰ τὴν καταπιασθῶ ἐγὼ . . . δὲν θὰ δοκιμάσω τῶν φώσφορον, πλὴν θὰ προσπαθῇται διὰ παντός ἄλλου τύπου νὰ καταβάλῃ τὴν ἀσθένειαν τοῦ ὑποκειμένου . . . εἶναι μία ἀσθένεια περιεργαστάτη, ὅσον ἐκείνη ἡ ἰδική σου, Σαίντ-Ρεμὴ, ἐνθυμεῖσαι . . . Εἶναι ὥσαν δύο ἀδελφαί.

— "Ω, κακὸν χρόνον νὰ ἔχῃς, διάβολε! πῶς νὰ κατέχῃς τοσαύτην ἐπιστήμην! εἶπεν ὁ κόμης, γνωρίζων ὅτι τῶντι δὲν ἡδύνατο νὰ εὕρῃ ἱατρὸν ἄλλον ἐμπειρότερον τοῦ δόκτορος Γρίφωνος.

— Ὑπομονὴ πλέον, κύριοι, ἐστράφη καὶ εἶπεν ὁ ἱατρός πρὸς τοὺς μαθητάς· στερούμεθα οὐσιωδেষτάτου μαθήματος, μολοντοῦτο θέλω ἐξακολουθήσει ἐγὼ τὴν θεωρίαν τοῦ ὑποκειμένου καὶ σὰς ἀναφέρει ἐκάστοτε τὴν τῆς νόσου πορείαν.—Οὕτως ὁ δόκτωρ Γρίφων, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀκροτηρίου του, ἐξηκολούθησε τὰς ἐπισκέψεις, ἀφήσας τὸν Κ. Δε-Σαίντ-Ρεμὴ καὶ τὴν κυρίαν Δ'-Αρβίλλ πλησίον τῆς δεσποσύνης Δε-Φερμόντ. Ἡ μαρκεσία, κύψα-

σα πρὸς τὴν νεάνιδα, λειποθυμισμένην ἔτι, ἐσπόμενε διὰ τοῦ μακροβίου της τὸν ψυχρὸν ἰδρώτα ὅστις κατέβρεχε τὸ μετωπὸν της· ὁ δὲ Σαίντ-Ρεμὴ παρατήρει τὴν θλιβεράν ταύτην σκηνὴν σύννοος. Τὸν ἤλθε τότε εἰς τὸν νοῦν ἡ μήτηρ της ἡεσποσύνης Δε-Φερμόντ καὶ ἠρώτησε περὶ αὐτῆς τὴν μαρκησίαν.

— Ἡ δυστυχὴς ἐτελείωσε, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Δ' Ἀρ-βίλλ. Χθὲς μόλις πρὸς τὸ ἐσπέρας, εἰς τὴν ἐπιστροφὴν μου, εἶχα μάθει πὺ ἐκατοῖται . . . καὶ ὅτι ἔπνεε τὰ λείψαντα . . . Τρέχω εἰς τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον μετὰ τοῦ ἱατροῦ μου . . . τὴν εὕρισκω . . . ὦ! κύριέ μου! . . . τί θέαμα! τί πενία ἐσχάτη! . . . δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐλπίς σωτηρίας· τὴν εὗρομεν ἐκπνέουσαν! . . . Ἡ τελευταία της λέξις ἦτον· Ἡ κόρη μου!

— Ἰδῆτε σεῖς θάνατον! Μία ἡεσποινα τοιαύτη! . . .

— Τώρα πρέπει νὰ φροντίσωμεν, κύριέ μου, περὶ τῆς θυγατρὸς. Ἐγὼ, ἅμα συνεβόη θέλω τὴν μετακομίσει εἰς εἰς τὸν ἰδίον μου οἶκον . . .

— Ἀ! κυρία μου, ὁ Θεὸς νὰ σᾶς ἀνταμειψῇ κατὰ τὴν ἀγαθὴν καρδίαν σας, εἶπεν ὁ γηραιὸς πατὴρ τοῦ Φλωρεστάν. Ἐγὼ, κυρία μου, εἶμαι ὁ κόμης Δε-Σαίντ-Ρεμὴ . . . ὁ σύζυγος τῆς κυρίας Δε-Φερμόντ ἦτον στενότατος φίλος μου . . . Ἐκατοῖκουν εἰς Ἀργέραν . . . ἐφυγα δὲ ἐκεῖθεν μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μάθω πὺ κατέλυσαν καὶ πῶς ζοῦν αἱ δύο αὐταὶ ἀξιότιμοι γυναῖκες, ἐπειδὴ ἤκουσα ὅτι ἔχασαν ὅλην τὴν κατάστασίν των . . .

— Ἐνας τρισκατάρτος, κύριέ μου, ἕνας ἀθεόφοβος ἄνθρωπος κατεκράτησεν ὃ, τι καὶ ἂν εἶχον.

— Ὁ συμβολαιογράφος των, ἴσως! Καλὰ τὸ ὑποπτεύθην ἐγὼ.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, κύριέ μου, ἦτον ἄξιος ἀγχόνης . . . Δεμῖναι αὐτὸ τὸ μόνον ἐγκληματὶ του . . . Πλὴν κατ' εὐτυχίαν, εἶπεν ἡ Κλημεντία μετ' ἐνθουσιασμοῦ

ἀναπλάσσει τὸν Ἰριδόλφον, ἔγινε ἡ παρέλευσις εἰς αὐτὸν ἐσθλακαί, καὶ ᾤκνησεν νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς της κυρία Δε-Φερμόντ, εὐχαρίστησά τὴν περὶ τῆς Μαρίας της . . . Γνωστοτέρως, ὁ θάνατος της ἀπείχετο ὀλίγονταρον σκληρὸς . . . Πρέπει νὰ σὰς εἰπω ὅτι ἡ περιουσία των θέλει ἀποδοθῇ εἰς τὴν δεσποσύνην Δε-Φερμόντ . . .

— Ἡ περιουσία των! . . . Πῶς; . . . ὁ συμβούλιος γράφει . . .

— Παναγία, νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ χρήματά των αὐτὰ εἰς κατακοιτῆται δι' ἐνὸς τοιμεροῦ ἐγγλέικτος . . . Αὐτὸς ὁ ἄθλιωτος εἶχε δολερωθῇ τὸν ἀδελφὸν τῆς κυρίας Δε-Φερμόντ, διὰ νὰ παραιτήσῃ εἰς τὸν νόμον ὅτι αὐτοχρηιάσθῃ ἀπὸ καταδράπῃ καὶ τὴν κατὰστατον τῆς ἀδελφῆς του.

— Ὡ! ὀρίκη! . . . Γίνονται ποτὲ ἀντισυμβήματα τοιαῦτα! Καὶ τώρα τὰ χρήματά αὐτά . . .

— Εἶναι παρακατατεθειμένα εἰς τὰς χεῖρας ἐνὸς συμβατοῦ ἱερέως, τοῦ ἐφημέριου Βενιανοδέλλης· τώρα θέλουν ἀποδοθῇ εἰς τὴν δεσποσύνην Δε-Φερμόντ.

— Ἐνὰς τοιοῦτος ἄθλιωτος, δὲν ἀρκεῖ μόνον ν' ἀπιδώσῃ τὰ ὅσα ἐσφετερίσθῃ, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ λάβῃ τὴν τοιμεριωτέραν θανατικὴν ποινὴν διότι, κυρία μου, ἐπραξέ διπλοὺν φόνον· τὸν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς κυρίας Δε-Φερμόντ, καὶ τὸν τῆς ἰδίας αὐτῆς δυστυχίως γυμνός.

— Αὐτὸς ἐπραξέ καὶ ἄλλον φόνον, κυρία μου . . . σὰς λέγω πράγματα! . . . ἔβηκε ν' ἐπικίξῃ εἰς τὸν ταμὸν καὶ μὴ ἄλλην νεκρὸν εἰς τῆς ὁποίας τὸν θάνατον εἶχε συμφέρον.

— Μίαν ἄλλην νεκρὸν! ἀλέγχεν ὁ Σαιντ-Ραυλ ἐνθυμηθεὶς τὴν Μαρκάνθην . . . Σὰς παρακαλῶ, κυρία . . . πού ἔβηκε καὶ τὴν ἐπικίξεν.

— Εἰς τὸν Σηρσούαν . . . πλησίον τῶν Ἀντιέριον, μὲ εἶπεν . . .

— Ἐκείνη εἶπε! . . . βέβαια! . . . ἀνέκραξεν ὁ Κ. διὰ
Σαίντ-Ρεμυ.

— Ποῖα, κύριε; ἡ Μαριάνθη!!!

— Καὶ τὴν γνωρίζετε, κυρία μαρκεσία;

— Ἀ! κύριε κύριε! τὴν ἠγάπων ὡς τὰς κόρας τῶν
ὀφθαλμῶν μου. . . Νὰ ἤξεύρετε πόσον ἦτον ὠραία καὶ
γοητευτική! . . . Ἀλλὰ πῶς γίνεται νὰ τὴν γνωρίζετε
καὶ ὑμεῖς; . . .

— Ὁ δόκτωρ Γρίφφον κ' ἐγὼ τὴν παρέσχομεν τὰ
πρῶτα βοηθήματα.

— Τὰ πρῶτα βοηθήματα; εἰς τὴν Μαριάνθην; καὶ
ποῦ;

— Εἰς τὴν Νῆσον τοῦ Χαλκαστοῦ. . . ἀφοῦ τὴν ἐσω-
σαν πνιγμένην. . .

— Τὴν ἐσωσαν! τὴν Μαριάνθην. . . τὴν ἐσωσαν; . . .

— Μάλιστα, τὴν ἐσωσε μία νεὰ κινδυνεύουσα τὴν
ἰδίαν τῆς ζωὴν. . . Ἀλλὰ τί ἔχετε, κυρία μου; . . .

— Ἀ! κύριέ μου, εἶναι τοσαύτη εὐτυχία πιστευτή! . .
Μὴν ἀπατάσθε; . . . Εἰπῆτέ με, σὰς παρακαλῶ, ὅποιαν
ἔχει μορφήν αὐτὴ ἡ νεανίς; ὅποιον ἔχει πρόσωπον;

— Εἶναι ξανθὴ, εἶναι γαλανή; ἔχει μορφήν ἀγγέλου.

— Ἦτο μαζὶ τῆς ὅταν ἐξήλθσαν νὰ τὴν πνίξουν
μία γραῖα;

— Ναι, ναι, μᾶς τὸ εἶπε τῶντε. . . τὴν συνώδευσε
μία γραῖα.

— Δόξα τῷ Θεῷ! δόξα τῷ Θεῷ, ἀνέκραξεν ἡ Κλη-
μεντία συνάπτοντα τὰς χεῖρας! δύναιμι λοιπὸν νὰ ΤΟΝ
εἶπω, ὅτι ἡ τὴν ὅποιαν εὖ νοεῖ τοσοῦτον, ζῇ εἰσέτι. Γι-
α χαρὰν θὰ τὴν λάβει! Εἰς τὴν τελευταίαν τοῦ γραφίου,
τόσπην μοι ἐξέφραξε λύπην διὰ τὸν θάνατόν της! . . .
Σὰς ζῆτῳ συγγνώμην, κύριέ μου! ἀλλ' ἂν ἤξεύρετε ποσὴν
ἀγαλλίασιν ἐπροξενήσατε διὰ τῆς εἰδήσεώς σας. . . καὶ
εἰς ἐμὲ καὶ εἰς μίαν ἄλλην ψυχὴν τὰ μέγιστα εὐνοοῦσαν
(ΤΟΜΟΣ ΕΝΝΑΤΟΣ).

τὴν Μαριάμην!... Καὶ ποῦ, καὶ ποῦ, σὰς παρακαλῶ
ἐπισκεταὶ αὐτὴ τὴν στείγην ταύτην;

— Πλησίον εἰς τὰς Ἀσνιέρας... εἰς τὸν ἀγροτικὸν
οἶκον τοῦ δοκτωρὸς Γρίρσωνος, ἀρχιατροῦ τοῦ νοσοκομείου
ταύτου. Εἶναι, μὲ ὅλας τοὺς τὰς ἰδιοτροπίας, ἀνθρώπου,
καὶ ψυχῆς ἐκαμεν ὅ,τι ἡδυνήθη ὑπὲρ τῆς σωτηρίας της.

— Καὶ τώρα εἶναι αὐτὴ ἐκτὸς κινδύνου;

— Μάλιστα, κυρία· εἶναι τρεῖς ἡμέραι καθ' ἃς
ἐπισκεταὶ εἰς ἀνάφωσιν. Τὴν ἐπιμελεῖται ἡ γυνὴ τῆς
τῆν ἐσώσε· μία τολμητράνιά ἥτις ἐπονυμάζεται Λύκαινα...
καὶ μίαν ἀφασίωσιν ἀπαραδειγμάτιστον!

— Τὴν γνωρίζω αὐτὴν τὴν Λύκαιναν. . .

— Τὴν Λύκαιναν, τὴν γνωρίζετε! εἶπεν ὁ γέρον κόμη;
μὴ ἀπορίαν.

— Ἔχετε δίκαιον νὰ θαυμάζετε, κύριε κόμη, διὰ τὴν
ταύτην γνωριμίαν μου, εἶπεν ἡ μαρκησία μειδιώσα γίν-
κωτατα... ἐμεῖδιά, διότι ἦτο πανευτυχὴς ὅτι ἐμελλε
νὰ προσηνέσῃ εἰς τὸν πρίγκιπα τοσούτον ἀπροσδόκητοι
εὐφροσύνην παρουσιάζουσα τῇ αἰφνιδίως ζωντανῇ μίαν
κορὴν τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐνόμιζε νεκράν καὶ δι' ἣν ἐβλι-
βέτο τοσούτον!... — Σὰς βεβαίω, κύριε κόμη, ἡ ἡμέρα
αὕτη εἶναι χαρμοσυνωτάτη δι' ἐμέ... ἐπιθυμῶ δὲ νὰ
καμῶ μετόχους τῆς χαρᾶς μου, ἀν' ἦτο τρόπος, καὶ ἄλ-
λους ἐκ τῶν δυστυχῶν αἵτινες ὑπάρχουσιν ἐδῶ... θέλω
νὰ ἐρρτάσω τὴν καλὴν εἰδήσιν τὴν ὁποίαν μοὶ ἐδώσατε.

— Καὶ ἀποταθεῖσα ἡπίως πρὸς μίαν καλογραίαν ἥτις
ἐπιστίζε τὴν δεσποσύνην Δέ-Φερμόντ φάρμακόν τι, διὰ νὰ
τὴν φέρῃ εἰς ὑγιάς αἰσθήσεις της. — Αἶ, εἶπε... πῶς
περνᾷ;

— Ἀκόμη, κυρία μου, δὲν ἐξελειποθύμησεν ἡ ἀθλία
νέα! μόλις αἰσθάνεται τις τὸν σφυγμὸν της.

— Ὁλ' προσμείνω νὰ συνέλθῃ, διὰ νὰ τὴν ἐπάρω εἰς
τὴν ἀμαξίαν μου... Ἐντοσοῦτω, εἰπήτέ μοι, παρακαλῶ,

μεταξύ των ασθενών αὐτῶν ὑπάρχει τις ἀξία ἰδιαιτέρως συμπαθείας εἰς τὴν ὁποίαν δύναται τις νὰ κατασταθῇ ἀρρώστης;

— "Α! κυρία μου... ὁ θεὸς σὰς ἐξαπέστειλε βέβαια... εἶπεν ἡ καλονοῦσα εἰς ἐκεῖ μίαν, ἐπρόσθετε δεικνύουσα καὶ ἀδελφὴν τοῦ Διονυσίου, πτωχὴ, ἥτις, ἀσθενήσασα, ἔρρηκε τὰ παιδιὰ της ὁλομύναχα λιμώττοντα καὶ ἡλθε... Παρακάλει πρὸ ἀνδρός ἡ δυστυχὴς τὸν ἱατρὸν νὰ τὴν κηρύξῃ καλὰ ἐντὸς ὁκτῶ ἡμερῶν· ἐπειδὴ, εἶλεγε, δὲν ἔμπροσθι νὰ μείνῃ πλείοντον εἰς τὸ νοσοκομεῖον... πρέπει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ τέκνα της, τὰ ὁποῖα ἀρῆκεν εἰς χεῖρας πτωχῶν τινῶν γειτόνων διὰ μίαν μόνον ἐβδομάδα.

— Νὰ τὴν ἰδῶ αὐτὴν, παρακαλῶ, εἶπεν ἡ μακροσπία ἀνιχνευομένη.

Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξὴν τῆς Γιαννοῦλας, νὰ ἴδῃ εἰς τὸ προσκεφάλαιόν της μίαν λαμπρὰν κυρία, γλυκυτάτης μορφῆς, νὰ τὴν λέγῃ — Καλὴ μου μητέρα, μὴν ἀνησυχῆς τελείως διὰ τὰ τέκνα σου· ἡ φροντίς περὶ αὐτῶν μένει ἐπάνω μου· κούταξέ μόνον νὰ ἱατρευθῇς μίαν ὥραν ἀρχήτερα, διὰ νὰ ὑπάγῃς νὰ τὰ εὖρης πάλιν... "Αν ἀγαπᾷς μάλιστα, ἔμπορῶ νὰ εἰπῶ νὰ σὲ δοθῇ ἡ ἀδεια νὰ ἐξελθῇς καὶ σήμερον ἀκόμη ἀπ' ἐδῶ... νὰ μετακομισθῇς εἰς τὸν οἶκόν σου... ὅπου τίποτε δὲν θὰ σοῦ λείψῃ... καὶ θὰ εἶσαι καὶ κοντὰ εἰς τ' ἀκριβὰ σου παιδιὰ... Αἶ, φίλη μου;... Μὴ σε μέλῃ... φροντίζω ἐγὼ νὰ σοῦ στείλω καὶ ἱατρὸν, καὶ μίαν γυναῖκα νὰ σὲ θεραπεύῃ ἀσθενῇ οὕσαν... Καὶ ἀφοῦ γίνῃς καλὰ, θὰ σοῦ εὖρω καὶ ἐργασίαν, διὰ νὰ πορίζεσαι ἀφθόνα τὸ ψωμί σου καὶ τῶν τέκνων σου...

— Καλὲ, κυρά μου, καλὲ τί ἀκούω, φῶς μου! καλὲ τὰ χερουδίμ καταβαίνουν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τὸ προσκέφαλόν μου! εἶπεν ἡ Γιαννοῦλα Δυπόρτου τρέμουσα, ἐκστατικῇ, μόλις τολμῶσα νὰ ἐνατενίσῃ πρὸς τὴν εὐεργε-

τρίαν της. Καὶ ἀπὸ ποῦ αἱ τόσαι καλωσύναις πρὸς ἐμε;
... εἶναι τοῦτο δυνατόν; νὰ ἐβγῶ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖον,
νὰ ᾤμαι κοντὰ εἰς τὰ παιδιὰ μου, νὰ ἔχω ὑπηρετήν εἰς
τὴν ἀσθένειάν μου! ... αὐτὸ εἶναι θαῦμα ἀπὸ Θεοῦ!

Εἶγε δίκαιον ἡ πτωχή. Νὰ ἤξευρετε πόσον γλυκὺ
καὶ εὐκολόν εἶναι τὸ νὰ κόμνη τις συνεχῶς καὶ μὲ ὀλίγα
εἴσοδα τοιαῦτα θαύματα! Ἀλλοίμονον! πρὸς τινες δυσ-
τυχεῖς ἐγκαταλελειμμένους καὶ ἀπερόρισμένους παρὰ
πάντων ... μία αἰφνιδίως καὶ ἀπρόσπτος ἐπικουρία καὶ
βοήθεια, διὰ τινων λόγων γλυκερὴν συνουθευμένη, δὲν
φαίνεται τῷ ὄντι ὡς θάυμα τι ὑπερφυσικόν; ...

— Θαῦμα ὅν εἶναι, καλὴ μου φίλη, ἀπάντησεν ἡ
Ἐλμμεντία ἐρυθριῶσα ἑλαφρῶς ἐκ τῆς ἀναμνήσεως τοῦ
Ροδόλφου. Ἐμπνέομαι εἰς τοῦτο ἀπὸ τὴν γενναιοφρο-
σύνην μιᾶς ψυχῆς ἥτις μ' ἐδίδαξε νὰ συμπαθῶ τοὺς
δυστυχεῖς ... τὴν ψυχὴν ἐκείνην εὐλόγει ...

— Ἄ! κυρία μου! ... καὶ σὰς θὰ εὐλογῶ καὶ τοὺς
ἰδιόκους σας! εἶπεν ἡ Γιαννούλα Δυπόρτου κλαίουσα.
Συγχωρήτε εἰς ἐξηγουμαι ἀτελῶς ... πλὴν τόσον με-
γάλη χαρὰ ... τώρα πρώτην φοράν μὲ συμβαίνει! ...

— Βλέπεις, ἀδελφὴ, εἶπεν ἡ Λόρρτινα συγκεκλι-
μένη, ἀποταθεῖσα πρὸς τὴν Γιαννούλαν, εὐρίσκονται καὶ
μεταξὺ τῶν πλουσίων Γελασίνας καὶ Κελαϊδίστρας ...
μεγαλοπρεπέστερα ... εἶναι ἀλκῆς ... ἀλλ' ὅσον διὰ
τὴν καλωσύνην τῆς ψυχῆς ... εἶναι αἱ ἴδιαι!

Ἡ κυρία Δ' Ἀρβίλλ ἐστράφη ἐκθαμβος πρὸς τὴν Λόρ-
ρτιναν ἀκούσασα αὐτὴν νὰ προσφέρῃ τὰ δύο ταῦτα ὀνο-
ματα.

— Γνωρίζεις τοῦ λόγου σου τὴν Κελαϊδίστραν καὶ
αὐτὴν τὴν ἄλλην νέαν ἥτις ὀνομάζεται Γελασίνα; τὴν
ράπτριαν;

— Μάλιστα, κυρά ... Ἐμένα ἡ Κελαϊδίστρα μου
ἔκαμε μέγα καλὸν κατὰ τοὺς τρόπους της, ἐπειδὴ καὶ

αυτὴ ἦτο πτωχή. Καὶ κυρά . . . εἶχα γεννήσει ἓνα παι-
δι ἐπάνω εἰς τὰ ἄγρια, καὶ ἐκείνη γοῦν ἐπίασε κήμερη, μοῦ
ἔταρε κρεῖθρά τι, κούνα τοῦ μωροῦ . . . μοῦ ἔκαμε τόσα . .
καὶ σὰς λέγω ἦτο πτωχή . . . ὅπου θὰ εἶπει διπλοῦς
μοῦθός . . . ψεύματα, κυρά;

— ὦ! ναί . . . ἡ ἐλεημοσύνη τοῦ πτωχοῦ πρὸς
πτωχόν!

— Τα αὐτὰ σχεδὸν ἔκαμε καὶ ἡ Γαλασίνα πρὸς τὴν
Γαλανούλα πάλιν ἐκείνη, ἐπανεβόηεν ἡ Λόρραϊνα.

— Παράδοξος προσεγγισμός! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ
Κλημεντία· διότι ἀμφοτέρω τὰ ὀνόματα ταῦτα τὴν ἀνε-
κάνουν ἕκαστον καὶ μίαν εὐγενῆ τοῦ Ροδόλφου πράξιν.

— Δὶς σε δε, παιδί μου, τί δύναμαι νὰ πράξω; εἶπε
πρὸς τὴν Λόρραϊναν. Λεγε μοι ἐλευθέρως.

— Ἐγὼ, κυρά, δὲν θέλω τίποτε· εὐχριστῶ . . . ἐγὼ
θ' ἀποθάνω εἰμαι στηθική.

— Τί λέγεις, παιδί μου! . . . σὺ εἶσαι νεωτάτη· θὰ
ἴδῃς εὐκόλα τὴν υἱείαν σου . . . πῶς ἀπελπίσεις τοιοῦ-
του τρόπου!

— Πιστέ, κυρά μου· ἀπόψε ἀπέθανεν ἰδῶ καὶ μία
ἄλλη στηθική· ἀποθαίνει, βλέπω, κάνεις χωρὶς πόνους
πολλοὺς με αὐτὸ τὸ πάθος . . . Ἐντασοῦτώ σὰς εὐχα-
ριστῶ διὰ τὴν καλὴν σὰς προθυμίαν. Ἦθελα μόνον σὰς
παρακαλέσει, ἀφοῦ εἰσθε τότεν καλὴ . . . μίαν χάριν.

— Λέγε, φίλη μου, λέγε, τί θέλεις;

— Εἶχα παρακαλέσει δι' αὐτὸ τὴν Λόρραϊνα, ἀλλ'
ἐπειδὴ τώρα τὴν παίρνετε ἀπ' ἐδῶ, θὰ παρακαλέσω τὴν
εὐγενεῖαν σας νὰ εἰπῇτε, νὰ μὴ κάμουν ἀνατομίαν εἰς τὸ
σῶμά μου, καθὼς θὰ κάμουν εἰς τὴν θεατρίστριαν ὅπου
ἀπέθανεν ἀπόψε. Νὰ μοῦ συμπαθᾶτε καὶ ὅλα, ὅτι σὰς
ἐναφέρω τοιαῦτα θλιβερά πράγματα . . .

— Τί λόγος, παιδί μου! ὦ! φρίκη! εἶπεν ἡ Κλη-
μεντία φρίσσουσα· ἰδὲ ἀπὸ πόσας θλίψεις πάσχει ἓνας

πτωχός, καὶ ἡμεῖς δὲν ἔχομεν ἰδεῖν! Ἦσα ἡνυχός, κόρη μου, περὶ τοῦτου. Θὰ γίνῃς καλὰ . . . ἀλλ' ἂν ποτὲ σε συνέβαινε τὴ ἀπεικταίον περὶ οὗ ἀτόπως φροεῖσαι . . . νὰ ἴται βεβαία ὅτι τὸ σῶμά σου θὰ ταφῇ ἀνέπαρον εἰς τοπον καλόν.

— ὦ! εὐχαριστῶ κυρά μου, εἶπεν ἡ Λορραϊνα· νὰ μοῦ ἐδίδετε τὴν ἀδελφὴν νὰ ἀσπασθῶ τὴν χεῖρά σας . . .

Ἡ Κλεμεντία ἀμέσως ἐπαρυσίσασε τὴν χεῖρά της εἰς τα ἀπεξερμηκμένα χεῖρά της Λορραϊνης.

— ὦ! εὐχαριστῶ . . . ὁ θάνατός μου θὰ ἦναι γλυκύς· δὲν θὰ φοβούμαι πλέον διὰ τὸ μετὰ ταῦτα . . . Μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀναπνοῆς μου θὰ ἐνώνω τὴν εἰς τὰς εὐλογίας μου καὶ ἄλλα ἐν ὄνομα ὁμοῦ μετὰ τῆς Κεκακιδόστρας . . .

Αὕτη ἡ ἀπόσπασις ἐκ τῆς ζωῆς καὶ οἱ πέραν τοῦ τάφου φόβοι τῆς νεοσύτης αὐτῆς νέας καιρίως ἐλύπησαν τὴν κυρίαν Δ' Ἀρβίλλ· κλινάσα πρὸς τὸ ὥπσιον τῆς καλουργαίας ἥτις ἦλθεν ἐκεῖ σιμὰ διὰ νὰ τὴν εἴπῃ ὅτι ἡ δεσποσύνη Δε-Φερμὸντ ἦλθεν ἐνταῦχος εἰς τὰς αἰσθήσεις της τὴν ἠρώτησε· Τῶνόντι δὲν ὑπάρχει ἐλπίς ζωῆς δι' αὐτὴν τὴν δυστυχῆ; Καὶ διὰ νέυματος τὴν ἐδείξε τὴν κλίνη τῆς Λορραϊνης.

— Ναί, κατὰ δυστυχίαν, κυρία μου ἡ Λορραϊνα εἶναι ἀπορατισμένη ἀπὸ τοὺς ἰατροὺς . . . μόλις ἴσως ζῇ ὅκτω ἡμέρας ἀκόμη . . .

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ Κ. Δε-Σαιντ-Ρεμὴ ἡ κυρία Δ' Ἀρβίλλ, ἔφερεν εἰς τὸν οἶκον της τὴν νέαν ὀρφανήν, πρὸς ἣν ἐκρυψε τὸν θάνατον τῆς μητρός της. Τὴν αὐτὴν δ' ἐκείνην ἡμέραν, εἰς τῶν ὑπηρετῶν τῆς κυρίας Δ' Ἀρβίλλ, ἀφ' οὗ ἐπῆγγε κ' ἐπληροφόρηθη πρότερον περὶ τῆς διαγωγῆς τῆς Γιαννοῦλας Δυπόρετου, μετεκομίσεν αὐτὴν εἰς οἶκον ὑμεινόν, ὅπου εὗρεν ἡ

αὐτὰς τὴν πᾶν ἀναγκαῖον ἐπιπλὸν χάρις εἰς τὴν ἀγοράν τοῦ Τέμπλου, καθὼς καὶ τὰ τέκνα τῆς, καὶ μίαν ἐξαιρετοὺς ὑπερέστην διὰ νὰ τὴν ἐπιμελήται ἐνόςου εἶναι ἀσθενῆς.

Ὁ αὐτὸς ὑπερέστης ἐπετρέπη νὰ ζητήσῃ τὸ σῶμα τῆς Λορέντης μετὰ θανάτὸν τῆς, καθὼς καὶ νὰ τὸ θάψῃ ἐν κειρῶ.

Ἡ κυρία Δ' Ἀρβίλλ, ἀφοῦ ἔφερεν εἰς τὸν οἶκόν τῆς τὴν δεσποσύνην Δε-Φερμοντ, ἀνεχώρησεν ἀμέσως δι' Ἀσινέρας μετὰ τοῦ κόμητος Δε-Σαιν-Ραμῆ. Ἦα λάβῃ εἰσέθῃ τὴν Μαριάθην καὶ φέρῃ αὐτὴν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Γρίφφου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΕΛΠΙΣ.

Προσῆγγιζεν ἡ ἀνοιξίς· ὁ ἥλιος ἤρχιζε νὰ ἐνδυναμοῦται, ὁ οὐρανὸς ἦτο καθαρὸς, ὁ ἀὴρ γλιαρρὸς... ἡ Μαριάθ, ἐπιστρεφθεῖσα εἰς τὸν βραχίονα τῆς Λυκαίνης, ἐδοκίμαζε τὰς δυνάμεις τῆς περιφερομένης εἰς τὸν κῆπον τοῦ ἐξοχικοῦ οἰκίσκου τοῦ δόκτορος Γρίφφου.

Ἐνόρει τότε ἡ Κελαϊδήστρα ἐσθῆτα ἀπὸ μερινὸν κυκλῶν ἐν σχήματι κοιτῶνίτου· τὰ χωρικά τῆς φορέματα εἶχον διαρρήχθῃ εἰς τὴν βίαν τῶν πρώτων βοηθημάτων ἅτινα τῇ παρέσχον μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἀπολύτρωσίν τῆς. Ἡ ὄψις τῆς ἦτον ισχνή, ὠχρὰ, ἀλλ' ὁ περίπατος τὴν ἐδίδε γλυκύ τι ἐρύθημα.

— Τί λαμπρὸς ἥλιος! εἶπε πρὸς τὴν Λύκαιναν, σταθεῖσα παρὰ πόδας δεινῶνος τινὸς σχηματίζοντος ἡμι-

κύκλιον τρυφῶναι ἔως ἑδωλίου πετρίνου. Καθήμεθα ἐπὶ ὁμίαν στιγμὴν;

Καὶ μ' ἐρωτᾷς; ἀπήντησεν ἀγροίκως ἡ γυνὴ τοῦ Πιπληκάρου ἀσπελλοῦσα τοὺς ὤμους. Ἀρκεῖσαστα δ' ἔπειτα ἐκ τοῦ ὄρου της ἐν σάλιον τὸ ὑποῖον ἐρόρει, τὸ ἐδίπλωσεν εἰς τέσσαρα, ἐγονάτισε, τὸ ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ ὕψους, ὀπωτοῦν ἄλμου τῆς θαυματοποιίας, καὶ εἶπε πρὸς τὴν Κελαϊδίστραν — Πάτο: ἔδοι ἑπάνω.

— Ἀλλὰ, Λύκαινα μοῦ, εἶπεν ἡ Μαριάνθη, ἥτις παρετήκατο τὸν σκοπὸν τῆς συντροφῆς της ὅτε δὲν ἦτο πλέον εἰς καιρὸν νὰ τὴν ἐμπυδίσῃ, εἶναι κρίμα, τὸ σῶμα σου . . .

— Ὡς τώρα, μὴ μωρολογῆς! . . . ἡ γῆ εἶναι ὕψος εἶπεν ἡ Λύκαινα καὶ λαβοῦσα αὐθαίρετως τοὺς μικροὺς τῆς Μαριάνθης πόδας, τοὺς ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ σαλίου.

— Μὲ αὐτὰ ὅπου μοῦ κάνεις, Λύκαινα, μὲ καλοῦμαι θαίνεις τοῦτο.

— Ναί, ξέρεις, δὲν τ' ἀξίζεις . . . Τοῦ λόγου σου εἶσαι κουρασμένη! ἔχομεν τώρα ὅπου περιτριβόμεθα ἡμῶν ὥραν κοντά . . . Ἐκτόπισε μεσημέρι.

— Ἰκουροκόθηκα τῶνόντι, ἀλλ' αἰσθάνομαι ὅτι ὁ περίπατος μὲ ὥρῃλασε.

— Βλέπεις λοιπόν; ἰκουροκόθηκες καὶ δὲν μὲ τὸ εἶλες . . .

— Δὲν μοῦ ἐδίδο καρδίαν νὰ καθίσω . . . Εἶναι τόσο εὐχάριστον νὰ περιπατῇ κανεὶς ὑπερὸν αὐτοῦ τόσο καίρον ἥτο κληνέρης . . . νὰ βλέπῃ τὸν ἥλιον, τὰ δένδρα, τὴν ἐξοχὴν ὅπου ἐνόμιζεν ὅτι δὲν θὰ ἐξαναιδῇ ποτε!

— Ἐξέρεις ὅμως, πτωχή μου Κελαϊδίστρα, ὅτι ἡ ἀφρώστια σου ἦτο βρεῖα; σὲ τὸ λέγω τώρα, ὅτε πλέον εἶσαι τῆς ὑγιείας; σὲ εἶχαν ἀποφασίσαι.

— Ἀς ἐνθυμηθῶ, Λύκαινα, καὶ τῇ ὥρᾳ ὅπου εἶδα ὅτι ἔπειτα εἰς τὸ νερόν καὶ ὅτι ἐμελλὰ πλέον νὰ πνιγῶ . . .

τὰ μόνον ὅπου ἐσυλλογίσθηκα ἐκείνην τὴν στιγμήν ἦτον
ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον θεωρῶ ὡς Θεόν μου· καθὼς καὶ ση-
μερον ὅτε ἀναλαμβάνω . . . ὁ νοῦς μου πάντοτε εἶναι εἰς
ἐκεῖνον.

— Εἰν' εὐχαρίστησις νὰ σὲ κάμνη κάνεις καλόν· δὲν
τὸ λησμονεῖς.

— ὦ! ὄχι! εἶναι τόσο γλυκὺ νὰ κοιμᾶται κάνεις
με τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ νὰ ἐξυπνᾷ πάλιν με αὐτήν.

— Δι' αὐτὸ ὅα εἶναι καλὸς κάνεις καὶ εἰς τὴν φωνήν
νὰ πέσῃ διὰ σέ.

— Καλὴ μου Λύκαινα! . . . Ηθελοῦσα, μία ἀπὸ τὰς
αἰτίας ὅπου με κάμνουν νὰ χαίρωμαι ὅτι ἔζησα . . . εἶναι
ἡ ἐλπίς τοῦ νὰ σοῦ κάμω καλόν, νὰ ἐκπληρώσω τὴν ὑ-
ποσχασίν μου . . . ἐνθουμέσαι μέσα εἰς τοῦ Ἀλζάρου τι
ὠνειροπαλυσάμεν;

— Καλὲ, φθάνει ὅπου σὲ εἶδα κ' ἔγινες καλά . . .
τί τὰ γυρεύεις τ' ἄλλα!

— Νὰ μοῦ εἰπῇ μόνον ὁ Κ. Δὲ-Σαίντ-Ραμὴ, ὅτι ὁ ια-
τρός μου δίδει τὴν ἀδείαν νὰ καθήσω νὰ γράψω εἰς τὴν
κορίαν Γεωργίαν . . . Πόσον ἐκείνη θα εἶναι ἀνήσυχος! . .
ὥς μάλιστα καὶ ὁ Κ. Ροδόλφος! . . . ἐπρόσθεσεν ἡ
Μαριανθὴ ταπεινοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐρυθρίωσα
πάλιν εἰς τὴν ἐνθούμασιν τοῦ Θεοῦ της. Ὅα μὲ νομίζουν
νεκράν!

— Καθὼς θὰ τὸ νομίζουν κ' ἐκεῖνοι ὅπου ἔβαλαν νὰ
σὲ πνίξουν . . . οἱ ἄπιστοι, μωρὲ τί σκύλοι ἀθεόφοβοι!

— Λέγεις λοιπόν, Λύκαινα, ὅτι δὲν ἦτον ἐκ περι-
στάσεως;

— Ἐκ περιστάσεως; . . . Οἱ Παληκαῖοι τρώντι τὸ
εἶπαν πῶς εὐτυχεν ἐκ περιστάσεως . . . Καὶ Παληκαῖοι
ὅταν ἀκούς . . . μὴ λογαριάζης μαζὴ μ' αὐτοὺς καὶ τὴν
ιδιὸν μου . . . ἐξεπύλινεν ἀπ' αὐτοὺς . . . καθὼς καὶ τὰ
δύο τὰ μικρά του ἀδελφία· ὁ Φραγκίσκος καὶ ἡ Ἀμανδίνη.

(ΤΟΜΟΣ ΕΝΝΑΤΟΣ).

17

— Ἀλλά πρὶς τί συμφέρον νὰ ζητήσουν νὰ μὲ θανατώσουν; Ἐγὼ κακὸν κένενός δὲν ἔκαμν. . . δὲν μὲ γνωρίζει κανεὶς.

— Τί σημαίνει. . . οἱ Παληκαριοὶ εἶναι μὲν ἀρκετὰ σκυλιά ὥστε νὰ θανατώσουν ἄνθρωπον, ὅμως πρέπει νὰ ἔχουν συμφέρον διὰ νὰ τὸ κάμουν. . . Ἐπειτα μερικὴ ληστὴ ὁποῦ εἶπεν ἡ γοργὰ μάνα των εἰς τὸν ἰδικόν μου εἰς τὴν φυλακὴν, τὸ ἀποδεικνύουν. . .

— Ἀσπὸν ἐπῆγε καὶ εἶδε τὴν μητέρα του, τὴν τρομερὰν γυναῖκα : . . .

— Ναί, θὰ τὴν κόψουν καὶ αὐτὴν καὶ τὴν Πλωσκὴν καὶ τὸν Νικόλα' ἀπόφασις. Ἀνεκάλυψεν πολλὰ πράγματα· ἐκεῖνος ὅμως ὁ ἀπάνθρωπος ὁ Νικόλας, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τοῦ χάρισουν τὴν ζωὴν, ἐκατάδωσε τὴν υἱοτέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν του δι' ἄλλη ἓνα φονικὸ ὁποῦ ἔκαμν. Θὰ τοὺς κόψουν, σὲ λεγῶ, ὅλους των.

— Τί φοβερὸν πρᾶγμα! σχεδὸν μιαν ὅλην οἰκογενεῖαν.

— Ναί, ἐκτὸς ἂν ὁ Νικόλας ἀρραπτευόσῃ ἐμήνυσεν εἰς τὸν Παληκάρν νὰ τοῦ ἔγῃ ἑτοιμα φορέματα εἰς τοῦ γέρο Μικοῦ. διὰ ν' ἀλλάξῃ ἐνδυμασίαν εὐθὺς καθὼς φύγῃ ἀπὸ τὴν φυλακὴν, καὶ νὰ μὴν τὸν γνωρίζουν. Φαίνεται ὅτι τὰ ἐταίριασεν ἐκεῖ μέσα μ' ἓνα κάποιον Σκέλεθον. ὁριθερὸ κατεργάρη, καθὼς καὶ μὲ ἄλλους, καὶ θὰ ζητήσουν νὰ φύγουν. Ὁ Παληκάρης πάλιν . . . καλὴ ψυχὴ, ξεύρεις. . . ἔλαβε τὴν ἀδυναμίαν κ' ἐπῆγε νὰ ἰδῇ τὸν ἀδελφὸν του. . . ἓνα τέτοιον ἀδελφὸν. . . καὶ μὲ αὐτὸ ἔλαβε ὁ Νικόλας τὸ θάρρος καὶ τοῦ ἐμήνυσεν ἔξω τὸν σκοπὸν του.

— Φαίνεται ὅτι τωόντι, ἔχει πολλὰ καλὴν ψυχὴν ὁ Παληκάρης!

— Καλὴν ψυχὴν, Κελαϊδῆστρα μου, ἀλλὰ νὰ μ' ἐπάρῃ ὁ διάβολος ἂν τὸν ἀφήσω ἐγὼ νὰ δώσῃ χεῖρα βοη-

θείας εἰς ἓνα φονιά, ὅπου ἐζήτησε νὰ σκοτώσῃ καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον! Φθάει ὅπου ὁ Παλγκάρας θὰ ξεύρῃ τὸ τί μελετοῦν καὶ δὲν θὰ τοὺς καταδώσῃ... Ἐπειτα τώρα ὅπου τοῦ λόγου σου ἐγίνες καλὰ, ἡμεῖς θὰ φύγουμεν πλέον διὰ παντός ἀπὸ τὰ Παρίσια· θὰ παρωμεν καὶ τὰ παιδιὰ μαζῇ...

— Θὰ προσμείνης ὅμως νὰ θυμῶμαι προτιήτερα εἰς τὸν Κ. Ρυδολφον, ἂν τὸν ἐξαναιδῶ, διὰ σέ... Μαὺ ἔσωτες βλέπεις τὴν ζωὴν· μὴ ἐπιμελήθης τόσόν εἰς τὴν ἀσθενειάν μου... καὶ νὰ μὴν ἰδῇς καὶ τὴν παραμικρὰν ἀνταμοιβήν...

— Ναί, διότι θαρρῆεις πῶς ἐγὼ εἶμαι ἀπ' ἐκείνους ὅπου κάμνουν ἓνα καλὸ διὰ ὄφελος ἰδικό τους. Καλε. ἀντίταξε τοῦ λόγου σου ὅπου ἐλυτρώθηκες... καὶ δὲν ἐπῆγαν οἱ κόποι μου χαμένοι· αὐτὸ σθάνει...

— Καλὴ μου Λύκαινα... ἂν σὺ δὲν ἀπέβλεψες ποτὲ εἰς ἀνταμοιβήν, ἐγὼ ὅμως ἔχω πρὸς σέ ὑποχρεώσων...

— Ἄκουε! εἶπεν αἰφνηδινῶς ἡ Λύκαινα ἐγειρομένη· ὥσάν νὰ περῶ ἀμάξι. Ναί... νὰ το· τὸ εἶδες ὅπου ἐτέραςεν ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν θύρα τὴν καγκελωτή; εἶναι μέσα μία γυναῖκα.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ἡ Μαριάνθη· ὥσάν νὰ μὴ ἐφάνη...

— Τί;

— Ὅτι αὐτὴν τὴν κυρίαν τὴν εἶδα εἰς τοῦ Λαζάρου... εἰν' ἐκείνη ὅπου μὴ ἔδειξε τόσην καλωσύνην... — Καὶ γνωρίζει ὅτ' εἶσαι τώρα ἐδῶ;

— Δὲν ἤξεύρω, ἀλλὰ γνωρίζει ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον σοὺ ἀναφέρω τόσον συχνά, καὶ ὁ ὁποῖος ἤμποροῦσεν, ἂν ᾔθελε νὰ ἐκτελέσῃ τὰ ὀνειροπολήματά μας...

— Τί τάχα... νὰ κάμῃ τὸν ἰδικόν μου δασοφύλακα καὶ νὰ ἔχωμεν μία καλύβα ἀνάμεσα εἰς τὰ δάση... εἶπεν ἡ Λύκαινα στεναίχουσα. Παραμύθια!... Ποῦ γίνονται αὐτὰ τὰ πράγματα!...

Θύρουβος· βελάντων βιαίωι ηένύσθη, ὕπισθεν τῶν
ἀνδρῶν· ὁ Φραγαίσκος καὶ ἡ Ἀμαυδῖνα, αἶψα χάρις
εἰς τὴν καλοκαγαθὴν τοῦ κόμητος Δε-Σαίντ-Ρεμῆ, δὲν
εἰσχωρίσθησαν ἐκ τῆς Λυκαίνης, ἦλθον πνευστιῶτα καὶ
πράζοντα· — Λύκαινα, ἦλθε μάζῃ μετὰ τὸν Κ. Δε-Σαίντ-
Ρεμῆ μία κυρὰ καὶ ζητεῖ νὰ ἰδῇ ἀμέσως τὴν Μαρι-
άνθην.

— Δὲν ἤπατήθην! . . . εἶπεν ἡ Κελαιμένηστρα.

Κατὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν ἐκείνην στιγμὴν, παρουσιά-
σθη ὁ Κ. Δε-Σαίντ-Ρεμῆ παρακολουθούμενος ὑπὸ τῆς
Κλημεντίας. Μόλις ἡ κυρία Δ-Ἀρβίλλ εἶδε τὴν Μαρι-
άνθην, καὶ ἀνέκραξε τρέχουσα πρὸς αὐτὴν καὶ σφιγγού-
σα τὴν φιλοστοργῶς εἰς τὰς ἀγκάλας της· — Ταλαίπωρε
προσφιλεστάτη κόρη . . . Ζῆς λοιπόν! . . . Ἄ! ὥς ἐκ
θαύματος ἐσώθης ἀπὸ ἑνα θάνατον τοσοῦτον ὀδυνηρόν!
Ποιεῖς σὲ εἶχαμεν νεκράν· ὦ! πόσος χαρὸς μ' ἐνέπλησεν
ἡ θέα σου! . . .

— Κυρία μου, εἶμαι, βεβαιωθῆτε, κ' ἐγὼ οὐχ ἤττον
περιχαρὴς ὅτι σὰς ἐπαναβλέπω· μὴ νομίζετε ὅτι ἐλη-
σμένησα ποτὲ τὴν πρὸς ἐμὲ καλωσύνην σας, εἶπεν ἡ
Μαριάνθη ἀπαντῶσα πρὸς τοὺς τρυφεροὺς λόγους τῆς
Κλημεντίας μετ' ἐλπιόκαρδιν χάριν καὶ σεμνότητα.

— Ἄ! δὲν ἠξέυρεις ποση θὰ εἶναι ἡ ἐκπληξίς, ἡ
ἀγαλλίασις τῶν φίλων ὅστινες τὴν ὥρην ταύτην σὲ θρη-
νοῦν πικρότατα . . .

Λαβοῦσα τότε ἡ Μαριάνθη ἐκ τῆς χειρὸς τὴν Λύκαιναν
ἣτις εἶχε παρχειρίσειν ὀλίγον, εἶπε πρὸς τὴν Δ-Ἀρβίλ-
λην παρουσιάσασα αὐτήν· — Ἀφρὺ ἡ σωτηρία μου εἶναι
τοσοῦτον παθεινὴ πρὸς τοὺς εὐεργέτας μου, συγχωρήσατε,
κυρία, νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν εὐνοϊάν σας καὶ πρὸς τὴν
σύντροφόν μου ταύτην, ἡ ὁποῖα μ' ἐσώσε διὰ κινδύνου
τῆς ζωῆς της.

— Μὴ σε μέλη, καὶ οἱ φίλοι σου θέλουν δείξει εἰς

τὴν γενναίαν Λύκαιναν, ὅτι εἰς αὐτὴν χροώσθουν τὴν εὐτυχίαν τοῦ νὰ σ' ἐπαναβλέπουν.

Ἡ Λύκαινα ἐρυθρίασεν, ἐντροπή, δὲν ἐτόλμα νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς, ἐπὶ τῆς κυρίας Δ'-'Αρβίλλ' νὰ βλέπῃ μιαν τοιαύτην λαμπρὰν κυρίαν, καὶ ν' ἀκούῃ αὐτὴν προφέρουσαν τ' ὁμῶς της! γνωρίζουσιν αὐτό!

— Δὲν ἔχομεν νὰ χάνωμεν καιρὸν, ἐπανέλαθεν ἡ Μαριάνθη. Διακρίνομαι ἐκ τῆς ἀνυπομονησίας τοῦ νὰ σ' ἐπαρῶ. Μαριάνθη μετ' ἐμοῦ, ἔφερα εἰς τὸ ἀμάξιόν μου ἕνα μανδύαν διὰ νὰ σκεπασθῇς καλὰ· ἐλθε κόρη μου ἐλθε... — Ἀποταθεῖσα δὲ πρὸς τὸν κόμητ' Παγκαλῶ, κυρίε, λάβετε τὴν καλωπύνην νὰ δώσῃτε πρὸς τὴν γενναίαν αὐτὴν νέαν τὴν διεύθυνσίν μου, ὅπως δυνήθῃ αὐρίον νὰ ἐλθῇ καὶ ἀποχαιρετήσῃ τὴν Μαριάνθη. Ὁα ἐλθεῖς νὰ μᾶς ἰδῇς, ἐπρόσθεσεν ἡ κυρία Δ'-'Αρβίλλ' ἀποταθεῖσα πρὸς τὴν Λύκαιναν.

— ὦ! κυρία μου, βεβαίαι καὶ θὰ ἐλθω, ἀπεκρίθη αὐτὴ, ἀφοῦ θὰ εἶναι διὰ ν' ἀποχαιρετήσω πλέον τὴν Κελαιδίστρα· ἤθελα μεγάλην λύπην αἰσθανθῇ, ἂν δὲν ἤμπορούσα νὰ τὴν ἀσπασθῶ μίαν ἀκόμη φορὰν...

Μετά τινα λεπτὰ, ἡ κυρία Δ'-'Αρβίλλ' καὶ ἡ Κελαιδίστρα ἔλαβον τὴν εἰς Παρίσιους ὁδὸν...

Ὁ Ῥοδόλφος, ἀφοῦ εἶδε τὸν τρομερὸν θάνατον τὸν ὁποῖον ἔλαβεν ὁ Ἰακώβος Φερλίνδος, εἰς ἐπίχειρα τῶν κακίων του, ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν του περίλυπος. Ἀφοῦ δ' ἐπέρασεν ὅλην τὴν νύκτα ἐκείνην ἐν ἀϋπνίᾳ καὶ ἀγωνίᾳ, προσεκάλεσε τὸ πρῶτ' τὸν εἰς Οὐάλτερ Μούρφ, ἵνα διακοινώσῃ εἰς τὸν γηραιὸν καὶ πιστὸν αὐτὸν φίλον τὰ σπαραξικάρδια ὅσα ἔμαθε τὴν προτεραίαν περὶ τῆς Μαριάνθης.

Ὁ εὐπατρίδης κατεπλάγῃ· κατενόει καὶ συνεμερίζετο πλειότερον παντὸς ἄλλου τὸ μέγεθος τῆς θλίψεως τοῦ

πρίγκηπος, ὅστις ὠχρὸς, ἐκλελυμένος καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κοκκίνους ἐκ τῶν προσφάτων δακρύων τον εἶπε τὰ πάντα.

— Γενναιότητα! . . . εἶπεν ὁ εὐπατριδὴς σπογγίζων τοὺς ὀφθαλμοὺς του· διότι καὶ αὐτὸς εἶχε κλαῦσει μὲ ὅλον τὸ φλέγμα του. Γενναιότητα, ὑψηλότητα! γενναιότητος ἔχετε τὴν ἄνδρα χρῆσαν! . . . Ἦσα παραμυθία εἶναι ματαία. . . ἡ λύπη αὕτη εἶναι ἐκ τῶν ἀνιάτων.

— Ἐχεις δικαίον . . . Ἡ λύπη μου ἐδάκρυε σήμερον πολὺ πλεονέστερον . . .

— Διότι, ὑψηλότητα, χθὲς . . . ὁ νοῦς σας εἶχε καταπληγῇ ἐκ τοῦ μεγέθους τῆς συμφορᾶς, καὶ δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ τὴν καταμετρήσῃ . . . τὴν σήμερον ὅμως ἤρχισατε νὰ τὴν συλλογίζεσθε, καὶ θὰ τὴν εὐρίσκετε ἀφ' ἡμέρας εἰς ἡμέραν επαχθεστέραν. Διὰ τοῦτο σὰς λέγω, γενναιότητα! . . .

— Ἐπειτα, χθὲς, ἡ ἀποστροφή καὶ ἀπέχθεια τὴν ὁποίαν μὲ ἐνέπνεεν ἡ γυνὴ ἐκείνη . . . ἀλλ' ὁ Θεὸς νὰ τὴν ἀναπαύσῃ! . . . ταύτην τὴν στιγμὴν ὑπάρχει ἐνώπιόν του . . . χθὲς ἡ ἐκπλήξις, ἡ ἀπέχθεια, ἡ φρίκη, τσαυτα σφοδρὰ αἰσθήματα . . . κατέστελλον ἐν ἐμοὶ τὴν ὀδυνηροτάτην αὐτὴν φιλοστοργίαν, τὴν ὁποίαν τῶρα δὲν δύναμαι πλέον νὰ κρατήσω . . . Μόλις χθὲς ἠδυνάμην νὰ δακρύσω . . . Τῶρα ὅμως . . . πλησίον σου . . . δύναμαι αὐτὸ τοῦλάχιστον . . . Ἰδὲ . . . εἶμαι μικρόψυχος . . . ὥσαν γυνή . . . συγχώρει με . . . Δάκρυα παλιν . . . πάλιν . . . ὦ, κόρη μου! . . . κόρη μου! . . .

— Κλαύσατε, ὑψηλότητα, κλαύσατε . . . φεῦ! τὸ κακὸν ἀθεράπευτον!

— Φαντάσου πόσους τρόπους ἤθελα ἐπινοήσαι διὰ νὰ τὴν κάμω νὰ λησμονήσῃ τὰς ὁποίας ὑπέστη συμφοράς βασάνους! ἀνέκραξεν ὁ Ῥοδόλφος μετὰ σπαρταγμῶν! . . . Φαντάσου τί τύχη τὴν ἐπερίμενε! . . .

— Ἴσως, ὑψηλότητα, ἡ μετάβασις αὕτη ἐκ τοῦ ἐνός

ἄκρου εἰς τὸ ἄλλο ἤθελε τὴν βλάψει εἰς τὴν υἱεὶν . . .
ἤθελε συγκινηθῇ πολὺ . . .

— "ὦ! ὄχι . . . ὄχι! . . . νὰ ἤξευρες μὲ πόσας προ-
φυλάξεις . . . με πόσῃν προσοχῇ ἤθελα τὴν εἶπει ὅποια
τις εἶναι! πόσῃν πράως ἤθελα τὴν προπαρασκευάσει· ν'
ακούσῃ αὐτὸν τὸν λόγον . . . Ἐκεῖνο ἦτον εὐκόλον . . .
τιποτέ. "ὦ! ἂν ἐπρόκειτο περὶ τούτου καὶ μόνου, ἐπρό-
σθεσεν ὁ πριγκιπὶς μὲ μειδίαμα περίλυπον, διόλου δὲν ἤ-
θελα εὐρεθῇ εἰς ἀμηχανίαν. Ἦθελα πέσει εἰς τοὺς πόδας
τῆς ἀξιολατρεύτου κερῆς μου, ἤθελα τὴν εἶπει· Σὺ, ἡ ἑως
τώρα τσαυτὰ παθούσα . . . γίνε τέλος πάντων εὐδαί-
μων . . . καὶ διὰ παντὸς εὐδαίμων . . . βίσαι θυγάτηρ
μου . . . Ἄλλ' ὄχι (εἶπεν ὁ Ρωδόλφος ἐπιλαμβανόμενος)
ὄχι . . . τοῦτο ἤθελεν εἶσθαι πολὺ ἀπότομον, πολὺ αἰ-
σνιδιον . . . Ἦθελα καταστείλει τὴν ἀγαλλίασίν μου,
καὶ ἤθελα τὴν εἶπει μὲ γαλήνιον ὕψος· Παιδί μου, ἔχω
να σέ εἶπω ἓνα πράγμα διὰ τὸ ὅποιον θὰ θαυμάσεις πο-
λὺ . . . ἐμαθαμεν, κόρη μου, τὴν γονεὺς σου . . . Ὁ
πατήρ σου ζῇ . . . καὶ ὁ πατήρ σου εἰμ' ἐγώ. (εἶδω ὁ
πριγκιπὶς διεκόπη ἐκ νέου). "Ὀχι! ὄχι" πάλιν εἶναι πολὺ
ἀπότομον, πολὺ ἄμεσον· ἀλλὰ δὲν ἤμπορῶ· ἡ φανέρω-
σις αὕτη μ' ἐρχεται πάραυτα εἰς τὰ χεῖλη! ἐξεύρεις πο-
τὸς κόπος χρειάζεται διὰ νὰ κρατηθῇ κἀνείς εἰς τοιαύτην
περίστασιν! Καταλαμβάνεις, φίλε μου, καταλαμβάνεις,
τί θὰ εἶπῃ νὰ εἶναι κἀνείς ἐνώπιον τῆς θυγατρὸς του καὶ
ν' ἀναγκάζεται! . . . Ἀλλὰ πρὸς τί, πρὸς τί οἱ μάταιοι
αἰτοὶ λόγοι; Δὲν θέλω ποτὲ πλέον τὴν ἰδεῖ· ποτὲ πλέον
τὴν ὁμιλήσει. "ὦ! τὸ φρικώδες, τὸ σκληρὸν εἶναι . . . νὰ
συλλογίζωμαι, ὅτι εἶχα τὴν κόρην μου εἰς τὸ πλευρόν
μου . . . μίαν ὅλην ἡμέραν . . . Ναί, τὴν ἐπάρατον καὶ
ισράν ἐκείνη ἡμέραν, καθ' ἣν τὴν ἐπῆγα εἰς τὸ ἀγροκή-
πιον τὴν ἡμέραν ἐκείνην καθ' ἣν ἀπεκαλύφθησαν τὰ κει-
μήλια τῆς ἀγγελικῆς ψυχῆς τῆς καθ' ὅλην των τὴν

αγνότητα! Ἐβλεπα τὴν ἀξιολάτρευτον ἐκείνην γύμνησιν
 ανανήφουσιν ἐκ τοῦ ὕπνου . . . καὶ οὐδὲν μὲ εἶπεν ἐν τῇ
 καρδίᾳ μου· Εἶναι ἡ θυγάτηρ σου . . . Οὐδὲν, οὐδὲν . . .
 Ὡ! πόσον τυφλὸς, βάρβαρος, ἡλιθίος ὑπῆρξα τῇ ἀληθείᾳ!
 . . . Νὰ μὴ μαντεύσω . . . Ὡ! ὑπῆρξα ὁ ἀξίος τοῦ νὰ
 καλεσθῶ πατήρ! — Ἀλλ', ὑψηλότατε . . .

— Τί, τέλος πάντων . . . ἀνέκραζεν ὁ πρήγκιψ, δει-
 ξηρῶς ἀπ' ἐμὲ νὰ μὴ τὴν ἀρῇσω πώποτε πλεον ἀπὸ
 σιμᾶ μου; Διατί νὰ μὴ τὴν υἱοθετήσω, ἐγὼ ὅστις ἐθρη-
 νουν μίαν θυγατέρα; Διατί, ἀντὶ νὰ τὴν στείλω εἰς τῆς
 κυρίας Γεωργίας, νὰ μὴν τὴν κρατήσω πλησίον μου; . . .
 Σήμερον ἤθελα τῆς ἀνοίξει εὐθὺς τὰς ἀγκάλας μου . . .
 Διατί; αἶ; . . . διατί; Ἰδοὺ διατί· διότι ἡμεῖς οἱ ἀνθρω-
 ποι ποτὲ δὲν κάμνομεν τὸ καλὸν τέλειον διότι ἡμεῖς οἱ
 ἀνθρωποι τοτε θαυμάζομεν καὶ ἐκτιμῶμεν ἐν καλόν, ὅταν
 το στερεθῶμεν διὰ παντός . . . διότι, ἀντὶ ν' ἀνυψώσω
 χωρὶς ἀναβολὴν καίρου εἰς τὸ ἀληθὲς ὕψος τῆς τὴν ἐξαισιαν
 ἐκείνην νεκνίδα, ἥτις μ' ὅλην τὴν πενίαν, τὴν ἐγκατάλειψιν
 τῆς, ἥτοκατα τον νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, μεγαλειότερα, εὐγε-
 νεστέρα ἴσως παρ' ὅσον ἤθελε γίνεαι διὰ τῶν προσόντων τοῦ
 γένους καὶ τῆς ἀνατροφῆς . . . ἐγὼ ἐνόμισα ὅτι κατὶ
 ἐκκαμᾶ ἐπειδὴ τὴν ἐστείλα νὰ κάθηται εἰς ἐν ἀγροκτήσιον
 πλησίον ἁ θρώπων τιῶν ἀγαθῶν . . . ὥς ἤθελα κάμει
 διὰ τὴν πρώτην ψωμοζήτιδα ἀξίαν οἰκτειροῦ, ἥτις εὐ-
 ρίσκετο ἐμπροσθέν μου . . . Δὲν μὲ πταίει κανείς, πταίει
 ἐγὼ μόνος. Ἄν εἶχα ὀλίγον περισσοτέραν κρίσιν, δὲν ἤ-
 θελε τίωρα τὸ τέκνον μου νὰ ᾔται νεκρόν . . . Ὡ! ναι . . .
 ἐπαιδεύθην ἀνταξίως . . . ἤξιζα τοιαύτην παιδείαν . . .
 κακὸς υἱός . . . κακὸς πατήρ! . . .

Ὁ Μούρφ ἐγνώριζεν ὅτι αἱ τοιαῦται λύπαι εἶναι ἀπαρη-
 γόρητοι καὶ ἐσιώπα. Μετὰ μακρὰν δὲ σιγὴν, ὁ Ροδόλφος
 ἐπανελάθει· Δὲν μένω πλέον ἐδῶ· ἐμίσσησα τοὺς Παρισίους
 αὐρίαν ἀναχωρῶ . . .

— Τρώντι, ὑψηλότατε, νὰ ἀναχωρήσωμεν.

— Ἐάνομεν ἕνα γῆρο ἀπὸ τὸ Βουλευτὸν στέκομαι ἐκεῖ ὀλίγον . . . Νὰ κλεισθῇ διὰ τινος ὥρας μέσα εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἡ θαγάτη μου διήγαγε τὰς μόνας εὐτυχεῖς τῆς Οὐλβερά; ζωῆς τῆς ἡμέρας . . . Διορίζεις καὶ συνάξουν ἐκεῖ μετ' εὐλαδείας θερησκευτικῆς πᾶν ὅτι μένει ἰδικόν της πράγμα . . . τὰ βιβλία ὅπου ἤρχισε ν' ἀναγιγνώσκη . . . τὰ τετραχῆα της ὅπου ἔγραφε . . . τὰ φρεμάτα ὅσα ἐνδύθη . . . ὅλα . . . ἀκόμη καὶ τὰ ἐπιπλά . . . καὶ τὰ περπατάσματα αὐτοῦ τοῦ δωματίου . . . ἀντιγράψω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ σχέδιόν του ἀκριβῶς . . . ὅπως εἶναι διατεταγμένα τὰ πάντα . . . Καὶ ὅταν ὑπάγωμεν εἰς Γερολσταῖν εἰς τὸν ἰδιαίτερον κῆπον ὅπου ἀνήγειρα τὸ εἰς ἀνάμνησιν τοῦ προσβληθέντος πατρός μου μνημεῖον . . . θέλω διαρρίψαι νὰ οἰκοδομήσουν ἕνα οἰκίσκον ἐντὸς τοῦ ὁποίου νὰ ὑπάρχη καὶ αὐτὸ τὸ δωμάτιον . . . νὰ κλειώμαι ἐκεῖ μέσα καὶ νὰ θρηνῶ τὴν κόρην μου! Ἐκ τῶν δύο αὐτῶν μνημείων πένθους, τὸ μὲν θέλει μοῦ ἀνακαλεῖ τὸ πρὸς τὸν πατέρα ἀνοσιούργημά μου, τὸ δὲ, τὴν παιδεῖν ἢ δι' αὐτὸ τοῦτο ἔλαθα ἐν τῷ τέκνῳ μου . . . (Μετὰ νέαν δὲ σιωπὴν, ὁ Ραδόλφης ἐπρόσθεσε) Λοιπὸν ἐπιστάτησον νὰ γίνουν ὅλα ἔτοιμα . . . αὔριον τὸ πρῶτον . . . Ὁ Μουρρ ἐπειράθη νὰ διασκεδάσῃ τὴν φρένα τοῦ πρίγκιπος ἐκ τῶν ἀπαισιῶν αὐτῶν συλλογισμῶν. — Πανχεῖτε, ὑψηλότατε, τὸν εἶπε, καὶ τὰ πάντα θέλουν ἐτοιμασθῇ μόνον ἐλκυσμονήτατε ὅτι αὔριον ἐμελλε νὰ γῆν εἰς τὸ Βουλευτὸν ὁ γάμος τοῦ υἱοῦ τῆς κυρίας Γεωργίας μετὰ τῆς Γελασσίνης . . . Δὲν ἀρκεῖ δὲ ὅτι ἐξησφαλίσκατε εἰς τὸν Γερμανὸν ἕνα πόρον ἀσφαλῆ διὰ τὸ μέλλον καὶ ἐπροκρίνατε μεγαλοπρεπῶς τὴν μέλλουσαν σύζυγόν του; ἀλλὰ καὶ τοῖς ὑπεσχέθητε νὰ παρευρεθῆτε καὶ εἰς τὸν γάμον των, ὅπου θέλουν κατὰ πρῶτον μάθει τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ εὐεργέτου των.

(ΤΟΜΟΣ ΕΝΝΑΤΟΣ).

— Τωόντι, ἔδωσα τὴν ὑπόθεσιν ταύτην . . . Τώρα ἐκείνοι εὐρίσκονται εἰς τὸ ἀγροικίπιν . . . ὥστε αὐρίον δεν θά δυνάθω νὰ ὑπάρχω . . . χωρὶς νὰ παρεμβῶ καὶ εἰς τὴν χαρὰν αὐτὴν . . . Καὶ μὲ τί καρδίαν τώρα θά τοὺς ἴδω χαίρομενους! . . . — Ἰσως ἡ εὐθυμία των οὐ διακεδέσθῃ ὀλίγον . . .

— Ὅχι, φίλε μου! ἡ λύπη εἶναι φιλέκτηρος καὶ ἐγνωστικὴ . . . Αὐρίον νὰ ὑπάργῃ καὶ νὰ τοῖς ζητήσῃ ἐκ μέρους μου συγγνώμην ὅτι δεν ἤδυνάθην νὰ παρεμβῶ! παρακαλεῖς τὴν κυρίαν Γεωργίαν καὶ συνάξῃ: ὅλα ὅσα ἀνῆκαν εἰς τὴν θυγάτηρά μου . . . Βάλλῃς καὶ ἀντιγράφουν τὸ σχέδιον τοῦ δωματίου τῆς, καὶ μὰς τὸ στέλλουν εἰς τὴν Γερμανίαν.

— Διπὸν, ὑψηλότατε. Ὁ ἀναχωρεῖτε χωρὶς νὰ ἴδῃτε αὐτὴ τὴν κυρίαν μαρκεσίαν Δ' Ἀρβίλλ.

— Εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς Κλημεντίας, ὁ Ροδόλφος ἐστρέφεται . . . ὁ εὐλακινὴς αὐτοῦ ἐρως εἶη εἰσέτι εἰς τὰ ἐνδόμυχα τοῦ πρίγκιπος διακαέστατος . . . ἀλλὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἦτον, ὡς εἰπεῖν, κατακεκλεισμένος ὑπὸ τὴν παλιόρουαν τῆς πικρίας ἐξ ἧς ἐπλημμύρει ἡ καρδία του . . . Ὁ πρίγκιψ μυστηριωδῶς πως ἠθύνετο ὅτι ἡ τρυφερά ἀγάπη τῆς κυρίας Δ' Ἀρβίλλ ἠδύνατο μόνον νὰ τὸν βυθίσῃ νὰ ὑπομείνῃ τὴν συμφορὰν ἧτις ἐπῆλθεν εἰς αὐτόν, καὶ ὅμως ταυτιζομένης ἡλεγχεν ἑαυτὸν διὰ τὴν ἰδέαν ταύτην, ὡς ἀναξίαν τῆς σοβαρότητος τοῦ πατρικοῦ ἀλγους του.

— Θά φύγω χωρὶς νὰ ἴδω τὴν κυρίαν Δ' Ἀρβίλλ, ἀπήντησεν ὁ Ροδόλφος. Πρὸ τινων ἡμερῶν, τὴν ἑγραψα τὴν λύπην ἣν μὲ ἐπροξένει ὁ θάνατος τῆς Μαριάνθης . . . νὰ μάθῃ τώρα ὅτι αὐτὴ ἡ Μαριάνθη ἦτον ἡ θυγάτηρ μου θά καταλάβῃ βέβαια, ὅτι ὑπάρχουν θλίψεις, ἢ μάλλον μαστιγές τινες θεῖαι, ὑπὸ τὰς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἐγκαρδιωθῇ παντὶ σθένει, ὥστε νὰ τὰς ὑπομείνῃ

κατάμονος . . . ναι, κατάμονος . . . αν θέλη να εξαγοράσῃ τὰ πταίσματά του . . .

Ἰκούσθη τότε κρουσμένη ἔξωθεν, ἀλλὰ πολὺ ἐλαφρὰ καὶ μετὰ συστολῆς, ἡ θύρα τοῦ δωματίου τοῦ Ῥοδόλφου, ὅστις ἔδειξε δυσαρρεσκίαν διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς διαπραξείας. Ὁ Μούρρ ἀνηρέθη καὶ ἐπῆγε ν' ἀνοιξῇ.

Ἦνοιξεν ὁ εὐπατρίδης ὀλίγον καὶ ἐστάθη ἐκεῖ ἐμπρός· ὁ κρούσας τὴν θύραν ἦτον εἰς τῶν ὑπασιπιστῶν τοῦ πρίγκηπος, ὅστις εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὸν Μούρρ λέξεις τινάς. Ὁ Μούρρ ἔκαμε τότε διὰ τῆς κεφαλῆς ἐν νεῦμα καταφαικτικόν, καὶ, στραφείς πρὸς τὸν Ῥοδόλφον — Συγχαίρετε, ὑψηλότατε, νὰ σᾶς ἀρῇσω μίαν στιγμὴν; . . . Κάποιος ἔξω ζηρεῖ νὰ μὲ ὁμιλήσῃ περὶ πράγματος ἀροῶντος τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Γ. Β. Γ.

— Ὑπάγε . . . ἀπήντησεν ὁ πρίγκηψ. Μόλις ὁ Μούρρ ἐξῆλθε, καὶ ὁ Ῥοδόλφος, κρύβας τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς του, ἀρῆκεν οἰμωγὴν διαρκῆ.

— ὦ! εἶπεν Ἡ ψυχὴ μου ὑπερεπλήσθη χολῆς· ἡ παρουσία τοῦ στενωτέρου φίλου μου μὲ εἶναι φορτικὴ . . . ἡ ἀνάμνησις ἐνός ἐρωτος εὐγενοῦς καὶ ἀσπίλου μ' ἐνοχλεῖ· καὶ ἔπειτα . . . πράγμα χαμερπὲς τινόντι . . . γῆες τὰ ἐσπέρας ἦκουσα μὲ βίρδαρόν τινα χαρὰν τοῦ θανάτου τῆς Σάρας . . . ἠδύνομαι ἀναπολῶν τὴν φρικτὴν ἀγωνίαν ἐν ᾗ ἐφυγορρόγησεν ἐκεῖνο τὸ ἀνθρωπόμορφον τέρας τὸ ὁποῖον ἔβγαλε καὶ ἐθανάτωσαν τὸ τέκνον μου. Ἴι λύσσα! νὰ μὴ φθᾶσω ἐκεῖ ἀρχήτερα! . . . (ἐκραῖεν ἀναπνέοντας ἐπὶ τοῦ θρονίου ὅπου ἐκάθητο) Καὶ ὅμως . . . γῆες αὐτὰ δὲν τὰ εἶχα . . . ἐνῶ καὶ γῆες ἐγνώριζα ὅτι ἡ θυγάτηρ μου ἀπέθανε . . . ὦ! ναι, ἀλλὰ γῆες δὲν εἶχα συλλογισθῇ ἀκόμη· Εἶδα τὴν κόρην μου . . . τὴν ὠμίλησα . . . ἐθαύματα τὰ ἀξιάγαστα προτερήματά της . . . ὦ! πόσον καιρὸν ἔχασα εἰς τὸ ἀγροκήπιον ἐκεῖνο! . . . Ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι τρεῖς μόνον φορὰς ἐπῆγα καὶ

τὴν εἶδα! . . . μόνον τρεῖς φορές . . . μόνον! Ἐγὼ ἡδονήμην νὰ πορεύωμαι καθεκάστην . . . τί λέγω; νὰ μὴ μοῦ λείπῃ στιγμὴν ἀπὸ πλησίον μου . . . ὦ! αὐτὴ θελ' εἶσθαι ἡ τιμωρία μου . . . ἰδοὺ θὰ ἐπαναλαμβάνω πάντοτε τοῦτο . . .

Ἐκεῖ, ἀνοίγεται ἡ θύρα τοῦ θαυμασίου, καὶ ἰδοὺ ὁ Μούρρ εἰσέρχεται ὡχρότατος· τασσόντον, ὥστε ὁ πρίγκιψ ἀνημέρηθ' ὀλίγον καὶ ἀνέκραξε·

— Τί ἔχεις . . . Μούρρ; . . . — Τίποτε, ὑψηλότητα ..

— Βλέπω τὴν ὄψιν σου, καὶ . . . — Πρόέρχεται, Ὑψ. ἀπὸ θαυμασμόν.

— Τί θαυμασμόν; — Ἡ κυρία Δ' Ἀρβίλλ! . . .

— Ἡ κυρία Δ' Ἀρβίλλ . . . Θεέ, σῶσον! νὰ τις ἱσως συμφορὰ; . . .

— Ὅχι, ὄχι, ὑψηλότητα, ἡσυχεῖτε . . . εἰν' ἔγω . . . εἰς τὴν αἵθουσαν.

Ἡ κυρία Δ' Ἀρβίλλ ἐδῶ . . . εἰς τὸν οἶκόν μου! ἀδύνατον! . . . ἡ κυρία Δ' Ἀρβίλλ νὰ ἐλθῇ ἐδῶ . . . μόνον! . . . Ἀλλὰ τί τρέχει;

— Ἀγνοῶ . . . ἀλλὰ προκαίθοναί τι . . .

— Κάτι μὲ κρύπτεις!

— Εἰς τὴν τέμνῃ μου, ὑψηλότητα . . . σὰς λέγει, ἄλλο δὲν μὲ εἶπε παρὰ μόνον . . . — Τί σὲ εἶπε;

— « Σὺ Οὐάλτερ! καὶ εἰς τὴν φωνὴν της ὑπῆρχε συγκίνησις πολλή, ἀλλ' εἰς τὰ ὀφθαλμοὺς της εἰκονίζετο χαρὰ μεγίστη· ἀπορεῖτε βέβαια μεγάλως ὅτι μὲ βλέπετ' ἐδῶ. Ἀλλ' ὑπάρχουν περιστάσεις τινὲς οὕτω σπουδαῖαι, ὥστε ἀφήνει τις κατὰ μέρος πᾶσαν ἐθιμοταξίαν. Παρακαλέσατε τὴν Α. Υ. νὰ μοὶ γκρίστη ἀμέσως ὀλίγας στιγμὰς ἀκροάσεως, ὥστε νὰ τὸν ἀναφέρω δύο λόγους, ἐπὶ παρουσίᾳ σας, ἐπειδὴ γνωρίζω ὅτι ὁ πρίγκιψ σὰς ἔχει ἐπιστήθιον φίλον του . . . » αὐτὰ μόνον εἶπε . . .

— Παρακάλεσε τὴν κυρίαν Δ' Ἀρβίλλ νά εἰσέλθῃ· εἶπεν ὁ πρίγκιψ.

Διὰ τινος παραδόξου συμπαθείας, ἡ ἀπροσδόκητος ἐπισκέψις αὕτη τῆς κυρίας Δ' Ἀρβίλλ διέγειρεν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Μούρρ καὶ τοῦ Ροδόλφου ἐλπίδα τινὰ μυστηριώδην. ἅλλὰ τοσοῦτον κενὴν, μωρὰν, ὥς εἰπεῖν, ὥστε οὐδ' ὁ εἷς οὐδ' ὁ ἕτερος δὲν ἠθέλησαν νά συνεξομολογήσῃ αὐτήν.

Ἡ Δ' Ἀρβίλλη εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πρίγκιπος, καὶ μετ' αὐτὴν ἀμέσως ὁ Μούρρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ ΘΥΓΑΤΗΡ.

Ἀγνοοῦσα ἡ Δ' Ἀρβίλλη ὅτι ἡ Μαριάνθη ἦτο θυγάτηρ τοῦ πρίγκιπος, καὶ νομιζοῦσα τὴν κόρην ταύτην ἀπλῶς ἐθνοσυμμένην ὑπ' αὐτῷ νέαν, ἤρχετο νά τῇ παρουσιάσῃ αὐτὴν ἀπροδιαθέτως· τὴν ᾤχετο μόνον κάτω, μέσα εἰς τὴν αὐαξάν της, διὰ νά ἴδῃ πρότερον μήπως ὁ Ροδόλφος δὲν ἤθελε νά τὴν ὑποδεχθῇ εἰς τὸν οἶκόν του. Ὅταν οὕτως παρετήρησε τὴν ἀπελπισίαν ἣν ἐπρόδιδεν ἡ μορφή τοῦ Ροδόλφου κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν καὶ τοὺς δεδωκυμένους σχεδὸν ὀρθαλμοὺς του, ἐνόησεν ἀμέσως ἡ Κλημεντία ὅτι συμφορὰ τις ἐπῆλθεν εἰς τὸν πρίγκιπα, θλιβερωτέρα τοῦ θανάτου τῆς Κελαϊδίστρας· ὅθεν ἀφῆσασα κατὰ μέρος τὴν αἰτίαν τῆς ἐπισκέψεώς της, ἀνεφώνησεν. — Ὑψηλότατε! . . . τί ἔχετε;

— Καὶ ἀγνοῶτε, κυρία; . . . Ἄ! πᾶσα λοιπὸν ἐλπίς

ἐξηλείφθη. Ἡ προθυμία σας . . . ἡ ἀνέλευστα; ἐλευτίς σας . . . ἐνόμισα . . .

— Σὺς παρκαλῶ, ὑψηλότατε, κατὰ μέρος τῶρα ἅς βάλωμεν τὴν αἰτίαν τῆς ἐλευθεώσ μου . . . Ἐν ὀνόματι τοῦ πατρὸς μου, τοῦ ὁποῖου ἐσώσατε τὴν ζωὴν . . . ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς ἐρωτήσω πόθεν αὐτό σας τὸ τοσοῦτον ἄγθος . . . ἡ ὠχρότης σας αὐτὴ μὲ ἐμπνέει φόβον . . . Ὡ! εἰπῆτέ μου, ὑψηλότατε, εἰπῆτέ μου . . . καταπραΰνατε τοὺς παλμούς μου.

— Πρὸς τί καλὸν, κυρία; ἡ πληγὴ μου εἶναι ἀνίατος . . .

— Αὐτός ὁ λόγος διπλασιάζει τὴν ἀντηχητὴν μου . . . ὑψηλότατε, ἐξηγητήτε . . . Σὺς Οὐάλτερ . . . Ὡσέ μου, τί τρέχει;

— Ἰδοὺ . . . εἶπεν ὁ Ροδόλφος μετὰ διζκεκοιμένης φωνῆς, καὶ μετὰ κόπῳ μετὰ τὸν θάνατον τῆς Μαριάνθης, περὶ οὗ σᾶς ἀνέφερα . . . ἐμαθὼν ὅτι αὐτὴ ἦτον . . . ἡ θυγάτηρ μου . . .

— Ἡ Μαριάνθη! θυγάτηρ σας! . . . ἀνέκραξεν ἡ Κλημεντία μὲ ἀπερίγραπτον τόνον φωνῆς.

— Ναί . . . καὶ προ ολίγου ὅτε μὲ εἶπον ὅτι ἤλθετε φειδῶ καὶ ἐζητεῖτε νὰ μοὶ ὁμιλήσετε χωρὶς ἀναβολὴν . . . λάβετε οἶκτον πρὸς τὴν ἀδυναμίαν μου ἀλλ' εἷας πατὴρ, παράφορος ἐκ τῆς λύπης ὅτι ἔχασε τὸ τέκνον του, εἶσαι ικανὸς νὰ συλλάβῃ τὰς πλέον μωρὰς ἐλπίδας . . . ἐνόμισα . . . ἀλλὰ πόσον ἄφρων ἦμην τῇ ἀληθείᾳ! ὦ! συγχωρήσατε . . .

Ὁ Ροδόλφος ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ καθήσματος καὶ ἐκρύψε τὸ πρόσωπον εἰς τὰς δύο τοῦ χεῖρας· ἡ μεταίωσις τῆς ἀμνηδρᾶς ἐλπίδας τὴν ὁποίαν ἀνευ διδομένων εἶχε συλλάβει ἔλυσεν τὰς ἀθρόωσεις τῶν χρονάτων του. Ἡ δ' Ἀρβίλλα ἵστατο ἐκπληκτος, ἀκίνητος, ἀλαλός, μόλις πνέουσα . . . Ἐρροβεῖτο μήπως ἡ εἰδήσις τὴν ὁποίαν ἤρχετο νὰ δώσῃ εἰς τὸν πρίγκηπα ἐπιφέρει εἰς αὐτὸν ἀποτέλεσμα ὀλέθριον

ἐκ τῆς υπερμέτρου χαρᾶς ἦν ἔμεινεν αἰρηνδίως νὰ τὸν προσεγγίσῃ. Ὁ φόβος οὗτος καὶ ἡ θαμὴ θρησκευτικῆς τινος εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν θεῖαν Πρόνοιαν, ὅτι κατηξίου αὐτὸν . . . αὐτὴν . . . ἡ ἀναγγελία πρώτη εἰς τὸν Ῥοδόλφον ὅτι ἡ θυγάτηρ του ἔζη . . . καὶ ὅτι τοῦ τῆν ἔφερε αὐτὴ τῆς . . . εὗρεσαν τὴν γλῶσσαν τῆς· δὲν ἠδύνατο νὰ περᾶσθαι λέξιν.

Ἀλλ' αἰρηνδίως ὥστε ἐλησφόνησε τὴν παρουσίαν τοῦ Ῥοδόλφου καὶ Μούρρ, ἐργαζόμενος ἀκουσίως τῆς, συνῆψε τὴν χεῖρα, καὶ ἀνέκραξε μετὰ θερμῆς εὐλαβείας καὶ ἀνεκλήτου εὐχαριστίας·

— Εὐχαριστῶ σε, Θεέ μου . . . Κύριέ μου, εὐχαριστῶ σε . . . διὰ τὴν ἄπειρὸν σου εὐπλοχίαν . . . καὶ διότι ἐκλεξες ἐμέ . . . νὰ τὸν ἀναγγέλω πρώτη ὅτι ἡ θυγάτηρ του ζῇ! . . .

Μολοντοὶ οἱ ἐκ βάθους ψυχῆς καὶ καταντῆσις πλήρεις λυγροὶ αὗτοι ἐπορεύθησαν χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ἐφθασαν ὡς εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ Μούρρ καὶ τοῦ πρίγκιπος· ἀνέστησε λοιπὸν αὐτὸς διὰ μιᾶς τὴν κεφαλὴν, καθ' ἣν στιγμὴν καὶ ἡ Κλημεντία ἀνηγείρετο.

Ἀδύνατον νὰ παραστήσωμεν τὸ βλέμμα, τὸ κίνημα, τὴν ἐμφανίαν τῆς φυσιογνωμίας τοῦ Ῥοδόλφου εἰς τὴν θεῖαν τῆς Δ' Ἀρβίλλης κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν· ἡ ἐραστικὴ μορφή, ὡς ἦτο καὶ πλήρης οὐρανοῦ χαρμωσύνης, ἐξικισία τὴν καλλινὴν ἐφαίνετο. Στριχθεῖσα διὰ τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν τῆς ἐπὶ τοῦ μαρμαροῦ σκευοθήκης τινὸς καὶ ὑπὸ τὴν ἄλλην αὐτῆς χεῖρα πιέζουσα τοὺς βιαίους τοῦ στήθους τῆς παλμούς, ἀπῆλ-θησε διὰ καταφατικοῦ νεύματος τῆς κεφαλῆς πρὸς ἐν βλέμμα τοῦ Ῥοδόλφου . . . βλέμμα τῆς παραστάσεως τοῦ ὁποῦ δυσκόλως ἠθέλαμεν δυνῆσθαι νὰ δώσωμεν ἰδέαν.

— Καὶ . . . ποῦ εἶναι; . . . εἶπεν ὁ πρίγκιψ τρέμων ὥσάν φύλλον.

— Κάτω . . . εἰς τὴν ἀμαζάν μου.

Ἄν δὲν ἦτον ἐκεῖ ὁ Μοῦρρ, ὅστις, ταχὺς ὥσάν ἀστραπή ἐχούθη ἐμπροσθεν τοῦ Ροδόλφου, ᾗθελεν αὐτὸς ἐξελεῖν ἐν παρρησίᾳ.

— Ὑψιλότατε . . . θά τὴν θανατώσατε!!! ἀνεκράξεν ὁ εὐπατρίδης κρατῶν τὸν πρίγκιπα.

— Χθὲς μόλις ἀνέλαβεν ἐκ τῆς ἀσθενείας . . . χάριν τῆς ζωῆς τῆς, ὑψιλότατε, ὑπομονή . . . ἐπρόθεσεν ἡ Κλημεντία.

— Καλῶ, εἶπεν ὁ Ροδόλφος μόλις ἰσχύων νὰ κρατηθῇ . . . καλῶ . . . τρώντι . . . ἄς σταθῶ . . . ἄς προσμεινω νὰ περάσῃ ἡ πρώτη μου συγκίνησις . . . Ἄ! εἰς μίαν ἡμέραν τόσα . . . εἶναι πολὺ! . . . ἐπρόθεσθε μετὰ φωνῆς ἀλλοίας . . . Ἀποταθείς δ' ἐπειτα πρὸς τὴν Δ' Ἀαβιλλην, καὶ τείνας τὴν χεῖρά του πρὸς αὐτήν, ἀνεκράξε μετ' εὐγνωμοσύνης ἀνεκφράστου.— Ὁ Θεὸς μ' ἐσυγχώρησεν τὸ παρελθόν . . . Εἰσθε ὁ ἄγγελός του ὁ λυτρωτής.

— Ὁ ὑψηλότης σας μοι ἀπεδώσατε τὸν πατέρα μου . . ὁ Θεὸς κηδεύσῃ νὰ σᾶς ἐπαναφέρω κ' ἐγὼ τὸ τέκνον σας . . . ἀπήντησεν ἡ Κλημεντία Συχωρήσατέ μόνον, ὅτι τοσοῦτον αἰφνιδίως καὶ ἀπρόσμενως ἦλθε νὰ σᾶς δώσω τὴν εἰδήσιν . . .

— Καὶ πῶς, διεσώθη; ποῖος τὴν ἔσωσεν; ἀνεκράξεν ὁ Ροδόλφος. Ἰδῆτε πόσον εἰμαι ἀχάριστος . . . νὰ μὴ εἶ; ἐρωτήσω ἀκόμη περὶ τούτου!

— Τὴν ἔσωσεν ἀπὸ τὸν ποταμὸν πνιγυμένην μια ἀνδρείας νέα.

— Καὶ τὴν γνωρίζετε αὐτήν;

— Ἀῤῥιον θά ἔλθῃ εἰς τὸν οἶκόν μου . . .

— Ὁ ὑποχρέωσίς μου εἶναι ἀπειρος, εἶπεν ὁ πρίγκιπς, ἀλλὰ θά θυνθῶ νὰ τὴν ἀποπληρώσω.

— Ὁ Θεὸς μ' ἐφώτισεν, ἀληθινά, καὶ δὲν ἀνείθεακ

αὐτῇ μου τὴν Μαριάνθην, εἶπεν ἡ μαρκεσία· ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἤθελε τὴν προξενήσει κακὸν ὀλέθριον . . .

— Τωόντι, κυρία, εἶπεν ὁ Μούρφ· ὁ Θεὸς καὶ δὲν εἶναι παραῦσα.

— Αἶ, εἶπεν ὁ πρίγκιψ, τώρα εἶμαι καλὰ· εἶμαι υἱὸς τοῦ ἐαυτοῦ μου, σὲ βεβαιῶ. . . Μούρφ . . . ὑπάγε τώρα νὰ φέρῃς τὴν κόρη μου· — Τὰς λέξεις δὲ ταύτας, τὴν κόρη μου, τὰς ἐπρόφερεν ὁ πρίγκιψ με τόνον φωτὸς ἀπεριγράπτου φιλοστοργίας ἐμπλῶων.

— Προσέξτε, ὑψηλότατε, σὰς παρακαλῶ, εἶπεν ἡ Κλημεντία· αἰσθάνεσθε τωόντι εἰς τὸν ἐαυτὸν σας ἰκαρὴν δύναμιν ; . . .

— ὦ ! μέινετε ἥσυχη . . . γνωρίζω εἰς ποῖον κίνδυνον ἤθελα τὴν ἐκθέσει. Θὰ προσέξω πολὺ, καλέ μου Μούρφ . . . σὲ παρακαλῶ . . . ὑπάγε . . .

— Ἄς τὴν φέρωμεν πλέον, κυρία, εἶπεν ὁ εὐπατρίδης ἀφοῦ παρετήρησε τὸν πρίγκηπα μετὰ προσοχῆς· ἄς τὴν φέρωμεν . . . ἡ Α. Γ. θὰ ἰσχύσει νὰ κρατηθῇ . . .

— Ναί . . . ναί, γηραιέ μου φίλε . . . ὑπάγε λοιπὸν, ὑπάγε ταχέως.

— Ὑπάγω . . . ἀλλὰ σταθῆτε πρῶτον . . . ἐπειδὴ δὲν εἶμαι κ' ἐγὼ ἀπὸ πέτρων . . . εἶπεν ὁ γενναῖος Μούρφ απογγιζὼν τὰ ἴχνη τῶν δακρύων του· νὰ μὴ μὲ ἰδῇ δακρυσμένον . . . Αἶ, αἶ, ὑπάγω . . . δὲν ἤθελα νὰ περάσω ἐμπροσθεν τῶν θεακρόντων με τοὺς ὀφθαλμοὺς καθύγρους ὡτάν τῆς Μαγδαληνῆς. — Καὶ ὁ εὐπατρίδης ἔκαμεν ἐν βῆμα πρὸς τὸ νὰ ἐξέλθῃ· ἀλλ' ἔπειτα ἰστάμενος πάλιν·

— Καὶ τί θὰ τὴν εἶπω τώρα, ὑψηλότατε ;

— Τωόντι . . . τί νὰ τὴν εἶπῃ; ἐρώτησεν ὁ πρίγκιψ τὴν Κλημεντίαν.

— Ἀπλῶς, ὅτι ὁ Κ. Ροδόλφος . . . ἐπιθυμεῖ νὰ τὴν ἰδῇ . . . τίποτε ἄλλο στοχάζομαι.

— Βέβαια! ἀπλῶς, ὅτι ὁ Κ. Ροδόλφος . . . ἐπιθυμεῖ νὰ τὴν ἰδῇ . . . αἶ, ὕπαγε . . . ὕπαγε . . .

— Τυφόντι, αὐτὸ εἶναι τὸ καλλήτερον . . . ὅτι ὁ Κ. Ροδόλφος . . . ἐπιθυμεῖ νὰ τὴν ἰδῇ . . . Μὲ τοῦτο δὲν θὰ ὑποπτευθῇ τίποτε . . . εἶναι ἀπλοῦν . . .

Καὶ ὁ Μούρρ δὲν ἐκινεῖτο ἐκ τῆς θέσεώς του.

— Σὺρ Οὐάιτερ, τὸν εἶπεν ἡ Κλημεντία μειδιῶσα, δειλιάει;

— Εἶναι ἀληθές, κυρία μαρκεσία . . .

— Πρόσεξε, φίλε μου, τὸν εἶπεν ὁ Ροδόλφος, ἀνιστοχάζεσαι ὅτι δὲν θέλεις δυνεῖσθαι νὰ κρατηθῇς . . . πρόσμεινε μᾶλλον μίαν στιγμὴν ἀκόμη . . .

— Ἐμπρός, εμπρός, μὴ σὰς μέλῃ, ὕψηλότετε. Εἰς τὴν ἑλικίαν μου, εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ ἀδυναμία αὐτὴ εἶναι γελοιώδης . . . εἶπεν ὁ εὐπατρίδης σπογγίζων ἐκ νέου τὰ ὄμματα τοῦ διὰ τῶν δύο του ἡρακλείων γρόνθων . . . ἀλλὰ μὴ φοβήθε.

Καὶ ὁ Μούρρ ἐξῆλθε μὲ βῆμα σταθερὸν καὶ ἀπαθές πρόσωπον . . .

Τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ διεδέχθη στιγμιαία σιγή. Τότε ἡ Κλημεντία ἐτυλλαγισθὴ ἐρυθριῶσα ὅτι εὗρίσκετο εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ροδόλφου, μόνη μετ' αὐτοῦ. Ὁ πρίγκιψ τὴν ἐπλησίασε καὶ τὴν εἶπε μετὰ δειλίας σχεδόν.— Ἰνωρίστετε ὅτι, ἀν ἐκλέγω τὴν ἡμέραν . . . τὴν στιγμὴν ταύτην, διὰ νὰ ἐξομολογηθῶ εἰλικρινῶς τὴν καρδίαν μου . . . εὗρισκω ὅτι ἡ ἡμέρα, ἡ στιγμὴ αὐτὴ, διὰ το ἐπίσημόν της, εἶναι ἡ μόνη κατ'ἀλλήλως εἰς τὴν σοβαρότητα τῆς ἐξομολογήσεώς μου . . . Ἀφ' ἧς στιγμῆς σὰς εἶδον, σὰς ἡράσθην . . . Τὸν ἔρωτα τούτον σὰς τὸν ἔκρυψα ὅσον ἦτο πρόπον· τώρα εἰς τὴν ἐλευθέραν μοὶ ἀπεδόσατε τὴν θυγατέρα μου . . . εὐαρεστεῖσθε νὰ γίνετε μὴτηρ της;

— Ἐγὼ . . . ὕψηλότετε! ἀνέκραξεν ἡ Δ' Ἀρβίλλη. Τί λέγετε;

— Σὺς παρακαλῶ, μὴ ἀρνηθῆτε· θελήσατε ὥστε ἡ ἡμέρα αὕτη ν' ἀποφασίσῃ τὴν εὐτυχίαν ὅλης μου τῆς ζωῆς, ὑπέλαβε περιπαθῶς ὁ Ῥοδόλφος.

Ἡ Κλημεντία ἠγάπα ὡσαύτως τὸν πρίγκιπα πρὸ πολλοῦ... περιπαθῶς· ἐνόμισεν ὅτι ἐβόλεπεν ὄνειρον· ἡ ἐξομολόγησις τοῦ Ῥοδόλφου, ἐξομολόγησις ἀπλὴ καὶ ἐνταυτῇ σοβαρὰ καὶ κατανυκτικὴ, εἰς τοιαύτην περίστασιν τελεσθεῖσα, τὴν ἐνέπλησεν ἀνελπίστου ἀγαλλιάσεως· ἀπῆλπισε λοιπὸν δισταζούσα. — Ὑψηλότετε... ἐγὼ μάλιστα χρεωστῶ νὰ σὰς ἐθυμίσω... τὴν ἀπόστασιν τῶν τάξεών μας... τὸ συμφέρον... τῆς ἡγεμονείας σας...

— Ἀφήσετε πρὸ παντὸς νὰ σκεφθῶ περὶ τοῦ συμφέροντος τῆς καρδίας μου... περὶ τοῦ συμφέροντος τῆς προσφιλοῦς μου θυγατρὸς... καταστήτατε ἡμᾶς εὐδαιμόνας... ὦ! πανευδαίμονας, κ' ἐκεῖνην κ' ἐμέ... Θελήσατε ὥστ' ἐγὼ... ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐτι ἦμην ἄνιου οἰκογενείας... νὰ εἰπῶ ταύτην τὴν στιγμὴν... ἡ σύζυγός μου... ἡ θυγάτηρ μου... Τέλος πάντων, θελήσατε ὥστε ἡ δυστυχὴς αὕτη κόρη... ἥτις, καὶ αὕτη, πρὸ ὀλίγου ἐτι ἦτον ἄνιου οἰκογενείας, νὰ εἰπῇ... ὁ πατήρ μου· ἡ μήτηρ μου· ἡ ἀδελφὴ μου... διότι ἔχετε καὶ ὑμεῖς θυγατέρα ἥτις θελεῖ γενῆ ἡ ἰδική μου.

— Ἄ!... ὑψηλότετε... εἰς λόγους τοσοῦτον εὐγενεῖς... μὲ δάκρυα εὐγνωμοσύνης μόνον δύναται τις ν' ἀποκριθῇ... ἀνεκραζεν ἡ Κλημεντία.

Ἐπειτα δυσανασχετοῦσα, ἐπρόσθεσεν. — Ὑψηλότετε... ἔρχονται εἶναι... ἡ θυγάτηρ σας.

— Ὦ!... μὴ ἀνανεύσετε... ὑπέλαβεν ὁ Ῥοδόλφος μὲ φωνὴν κατανύξεως καὶ ἱκεσίας· χάριν τοῦ ἔρωτός μου, εἶπητε... ἡ θυγάτηρ ΜΑΣ...

— Ἡ θυγάτηρ μας... ὑπετραύλισεν ἡ Κλημεντία, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Μοῦρρ, ἀνοίξας τὴν θύραν, εἰσήγαγε τὴν Μαριάνθην εἰς τὸν θάλαμον τοῦ πρίγκιπος.

Ἡ νεανίς, ἀφοῦ κατέβη ἐκ τῆς ἀμαξῆς τῆς μαρκεσίας ἐώπιον τοῦ περιστυλίου τοῦ ἀχανοῦς ἐκείνου μεγάρου, διῆλθεν ἓνα ἀντιθάλαμον πλήρη θεραπόντων φορόντων τὰς ἐπιστήμους στολὰς των, ἓνα πρόδομον ὅπου διετέλουν οἱ θαλαμηπόλοι, ἔπειτα τὸν τῆς ὑπηρεσίας, ὅπου διέτριβεν ὁ αὐλάρχης καὶ οἱ ὑπασπισταὶ τοῦ πρίγκηπος ἐν μεγάλῃ στολῇ. Φαντασθῆτε τὸ θάμβος τῆς πτωγῆς Κελαϊήστρας. ἥτις δὲν ἐγνώριζεν ἄλλας λαμπρότητας παρὰ τὰς τοῦ ἀγροκηπίου Βουκεδάλ, ἐνῷ διήρχετο τὰ ἡγεμονικά ταῦτα δώματα, τ' ἀστράπτοντα ἀπὸ χρυσίου, καθερέπτας καὶ εἰκόνας.

Ἄμα ἐπαρουσιάσθη, ἔτρεξε πρὸς αὐτὴν ἡ Δ' Ἀρβίλλη τὴν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς, καὶ, κυκλώσασα αὐτὴν διὰ τοῦ ἐνός τῆς βραχίονος ὡς διὰ τὴν ὑποστηρίξει, τὴν ἔφερε πρὸς τὸν Ροδόλφον, ὅστις, ὀρθίως πλησίον τῆς ἐστίας δὲν ἔδυνάθη νὰ κάμῃ οὔτε ἐν βῆμα. Ὁ Μοῦρφ, ἀφοῦ ἐνεπιστεύθη τὴν Μαριάνθη εἰς τὴν κυρίαν Δ' Ἀρβίλ, ἔσπευσε νὰ κρυφθῇ ἐξ ἡμισείας ὀπισθεν ἐνός τῶν τρισημέριστων παραπετασμάτων τοῦ παραθύρου, ὡς μὴ ἔχων πολλὴν πεποιθῆσιν εἰς τὴν ἀπάθειάν του.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ εὐεργέτου τῆς, τοῦ σωτήρος τῆς, τοῦ Θεοῦ τῆς . . . ὅστις τὴν ἐθεώρει μὲ σιγαλέαν ἔκστασιν ἡ Μαριάνθη, ὡς ἦτο τεταραγμένη καὶ ἀπὸ τὰ προηγούμενα, ἤρχισε νὰ τρέμῃ . . .

— Θάρρει, κόρη μου, τὴν εἶπεν ἡ Κλημεντία, ἰδοὺ ὁ φίλος σου . . . ὁ Κ. Ροδόλφος, ὅστις σ' ἐπερίμενεν ἀνυπομένως . . . ἦτο πολὺ ἀνήσυχος διὰ σέ . . .

— ὦ! . . . βεβαιώσου . . . πολὺ, πολὺ ἀνήσυχος . . . ὑπετραύλισεν ὁ Ροδόλφος ἀκίνητος πάντοτε καὶ μὲ τὴν καρδίαν πλημμυροῦσαν δακρύων εἰς τὴν θέαν τοῦ ὠχροῦ καὶ γλυκυτάτου προσώπου τῆς θυγατρὸς του. Διὰ τοῦτο μ' ὅλην τὴν γενναϊότητα δι' ἣς ἐνεδύθη, ὁ πρίγκηψ ἠναγ-

κάθελ μίαν στιγμήν ν' ἀποστρέψῃ τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ κούψῃ τὴν σπυρίδα του.

— Εἰσαι, κόρη μου, ἀδύνατος πολὺ ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν· κάθισον ἐκεῖ, εἶπεν ἡ Κλημεντία διὰ ν' ἀποστρέψῃ τὴν προσοχὴν τῆς Μαριάνθης· καὶ τὴν ὠδήγησε πρὸς εὐρύ τι θρονίον ἀπὸ ξύλον κεχρυσωμένον, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Κελαϊδίστρα ἐκάθισε μετὰ προσοχῆς.

Ἡ παραχρῆ τῆς κῦξανς βαθυηδὸν· ᾤσθανετο τινα στενοχωρίαν, τὴν ἔλλειπεν ἡ φωνή· ἐθλιβετο ὅτι δὲν ἤδυνήθη εἰσεῖν νὰ εἶπῃ λέξιν εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Ῥοδόλφον. Τέλος πάντων, κατὰ τι νοῦμα τῆς κυρίας Δ' Ἀρβίλλης, ἔχουσα τὸν ἀγκῶνά της στρογγυλὸν ἐπὶ τῆς βάχεως τοῦ θρονίου, ἦτο προσκλινθεῖς ἐπὶ τῆς Μαριάνθης καὶ ἐκράτει μίαν τῶν χειρῶν αὐτῆς εἰς τὰς ἰδικὰς της, ὁ πρίγκηψ ἐπλησίασε καὶ αὐτὸς ἥρεμα πρὸς τὴν ἄλλην πλευρὰν τοῦ θρονίου. Ἐγκαρδιωθεὶς δὲ τότε παντὶ σθένει, εἶπε πρὸς τὴν Μαριάνθην, ἣτις ἔστρεψε πρὸς αὐτὸν τὸ γοητευτικὸν τῆς πρόσωπον— Τέλος πάντων, παιδί μου, ἰδοὺ ἀπῆλθουσας τοὺς φίλους σου ἐκ νέου... καὶ διὰ παντός!... Πλέον δὲν θὰ τοὺς χωρισθῇς... Πρέπει τώρα νὰ λησμονήσῃς πάντα ὅσα ἔπαθες...

— Ναί, κόρη μου, ἂν θέλῃς νὰ μᾶς δείξῃς ὅτι μᾶς ἀγαπᾷς, ἐπρόσθεσεν ἡ Κλημεντία, πρέπει νὰ λησμονήσῃς τὸ θλιβερόν σου παρελθόν.

— Πιστεύσατε, κύριε, Ῥοδόλφε... πιστεύσατε κυρία ὅτι ὡσάκις ἔστρεφα τὸν νοῦν μου πρὸς αὐτό, ἐξήτουν διὰ τοῦ μέσου τούτου νὰ ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἄνευ ὑμῶν... ἤθελα εἰσθαι εἰσέτι δυστυχής.

— Ναί, ἀλλὰ τώρα θέλομεν φροντίσει ν' ἀποδιώξωμεν πλέον ὀλοτελῶς ἐκ τῆς διανοίας σου τὰς δυσαρέστους ἐκείνας ἀναμνήσεις. Ἡ στοργὴ μας πρὸς σέ, ἀγαπητὴ μου Μαρία, δὲν θέλει σ' ἀφήνῃ καίριον νὰ τὰ συλλογῇσαι πλέον... ὑπέλαθεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Καὶ ἡ κυρία Γεωργία, κόρις Ροδόλφου, ἥτις μὲ ἐσυγχώρει νὰ τὴν λέγω μητέρα μου . . . εἶναι καλὰ εἰς τὴν ὑγίαν της ;

— Κάλιστα, παιδί μου . . . Ἄλλ' ἔχω νὰ σὲ εἰπω οὐσιώδη πράγματα. Ἀσέτου δεν σὲ εἶδα πλέον . . . ἐγγιναν σπουδαῖαι ἀνακαλύψεις . . . περὶ . . . περὶ . . . τοῦ γένους σου . . .

— Περὶ τοῦ γένους μου ;

— Ἐμάθαμεν τοὺς γονεῖς σου . . . Ὁ πατήρ σου εἶναι γνωστός . . .

Ὁ Ροδόλφος τόσα δάκρυα εἶχεν εἰς τὴν φωνήν του ἐνῶ ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, ὥστε ἡ Μαριάνθη, κατανυγείσα, ἐστράφη διὰ μιᾶς νὰ τὸν παρατηρήσῃ κατ' εὐτυχίαν, ἐπροσθασεν ὁ πρίγκιψ, καὶ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του. Ἐν ἄλλο περιστατικόν, κωμικόν ὅπως οὖν, ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τῆς Κελαϊδήστρας καὶ οὕτω τὴν ἐμποδισε τοῦ νὰ θεωρήσῃ τὴν συγκίνησιν τοῦ πατρὸς της. Ὁ ἀξίος εὐπατρίδης, ὅστις ἴστατο πάντοτε ὀπισθεν τοῦ παραπετάσματος καὶ ἐφαίνετο θεωρῶν μετὰ προσοχῆς ἔξω τὸν κήπον, εἶχε φυθήσει τὴν μύτην του εἰς τὸ ρινομακτρον μὲ κρότον πολύν διότι ἐκλαίεν ὡσάν παιδίον. Ὁ κρότος αὐτὸς ὠρέλησε τὰ μέγιστα.

— Ναί, φιλιτάτη Μαρία μου, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ἡ Κλημεντία ὁ πατήρ σου μᾶς εἶναι γνωστός . . . αὐτός ζῇ.

— Ὁ πατήρ μου! ἀνεσώνησεν ἡ Κελαϊδήστρα με φωνὴν τοιαύτην, ὥστε ὁ Ροδόλφος ἤλθεν εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ φανερωθῇ.

— Καὶ μίαν ἡμέραν . . . ἐπνέλαβεν ἡ Κλημεντία, ταχύτατα ἴσως . . . θὰ τὸν ἰδῇς . . . θὰ θαυμάσεις βέβαια ὅταν μάθῃς ὅτι εἶναι ἄνθρωπος σημαντικὸς . . . εὐγενεστάτης καταγωγῆς.

— Καὶ τὴν μητέρα μου, κυρία! θὰ τὴν ἰδῶ κ' ἐκείνη;

— Εἰς τὴν ἐρώτησίν σου αὕτη θέλει, κόρη μου, ἀπο-

καθὼ ὁ πατὴρ σου . . . ἀλλὰ δὲν θὰ ὑπερχαίῃς νὰ τὸν ἴδῃς . . . τὸν πατέρα σου;

— Ναί, ἀπήντησεν ἡ Μαριάνθη ταπεινοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Πόσον θὰ τὸν ἀγαπήσεις ἀμέσως! εἶπεν ἡ μηρ-
κεσία.

— ὦ! ἀπ' ἥς στιγμῆς τὸν ἴδων οἱ ὀφθαλμοί σου θ' ἀεχίηται νὰ ζῇ διὰ σέ! δὲν εἶναι ἀληθές, Μαρία; ἐπρό-
σθεσεν ὁ προγκήψ.

— Ὅχι, κύριε Ροδόλφε, ἀπήντησεν ἀφελῶς ἡ Κελαϊδῆστρα. Ἡ νέα μου ζωὴ ἤρχισεν ἀπ' ἥς ἡμέρας ἐλάβετε τὴ εὐγενεῖα σας τὸν οἶκτον ἐκεῖνον πρὸς ἐμέ . . . ἀπ' ἥς ἡμέρας μ' ἐστείλετε εἰς τὸ ἀγροκήπιον . . .

— Ἀλλ' ὁ πατὴρ σου . . . σέ ὑπερχαπαῖ . . . εἶπεν ὁ προγκήψ.

— Δὲν τὸν γνωρίζω ἐκεῖνον . . . ἐνῷ σᾶς, κύριε Ρο-
δόλφε . . .

— Λοιπὸν . . . μὲ ἀγαπᾷς . . . πλειότερον ἴσως . . . παρ' ὅσον ἤθελες ἀγαπᾶ τὸν πατέρα σου τὸν ἴδιον;

— Σᾶς ἀγαπῶ καὶ σᾶς σέβουμι, κύριε Ροδόλφε, ὡσὰν τὸν Θεόν, ἐπειδὴ τὰ ὅσα ἔκαμετε δι' ἐμέ μόνος ἑνας Θεὸς ἠμποροῦσε νὰ τὰ κάμῃ, ἀπήντησεν ἡ Κελαϊδῆστρα μετ' ἐνθουσιασμοῦ, λησμονοῦσα τὴν συνήθη δειλίαν της. Ὅταν ἡ κυρία ἦλθεν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ἔλαβε τὴν κα-
λωσύνην νὰ τοῦ ἀπευθύνῃ τὸν λόγον, τὴν εἶπα, καθὼς τὸ ἔλεγα καὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον . . . ναὶ κύριε Ροδόλ-
φε, εἰς ὅλους ὅσους ἔβλεπα δυστυχεῖς ἀξίους λύπης . . . ἔλεγα! Μὴ χάνετε τὰς ἐλπίδας σας, ὁ Κ. Ροδόλφος ἀνακουφίζει τοὺς δυστυχεῖς. Πρὸς τὰς συμφλακισμένας μετ' ἐμοῦ γυναῖκας ἐκεῖνας, ὅσας ἔβλεπα νὰ ἀμφιφρέ-
πουν μετὰ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, ἔλεγα! Θαρσεῖτε, καλαὶ νὰ ᾤσθε, καὶ ὁ Κ. Ροδόλφος ἀνταμείβει πάν-
τα καλὸν ἄνθρωπον. Προσέχετε, ὁ Κ. Ροδόλφος παιδεύει τοὺς

κακούς . . . Τέλος πάντων, όταν είδα ότι επνιγόμην, είπα κατ' ἐμυτήν· Ὁ Θεός θά λάβει πρὸς ἐμὲ οἶκτον, ἐπειδὴ ὁ Κ. Ῥοδόλφος μ' ἔκρινεν ἀξίαν τῆς συμπαιθείας του.

— Τοὺς γλυκεῖς τούτους καὶ ἐθουσιώδεις τῆς Μαριιάθης λόγους διεδέχθη γενικὴ σιγὴ ἡ κατάνυξις ὅλων τῶν παρισταμένων εἰς τὴν σκητὴν ταύτην ὑπὸ τοῦ βαθυτάτου.

— Βλέπω, κόρη μου, ὑπέλαβεν ὁ Ῥοδόλφος μύλις ἰσχυρὸν νὰ περιστείλῃ τὴν χαρὰν του, ὅτι εἰς τὴν καρδίαν σου ἔλαβας θέσιν πατρός . . .

— Καὶ δικαίως, σὰς βεβαιῶ, κύριε Ῥοδόλφε. Εἶναι ἄτοπον ἴσως, ἀλλ' ἐγὼ σὰς εἶπα· σὰς μὲν γνωρίζω, τὸν πατέρα μου δὲ τελείως. (καὶ κλίνασα τὴν κεφαλὴν ἐπρόσθεσε μὲ ταραχήν). Ἐπειτα, τέλος πάντων, ἡ εὐγενεία σας, κύριε Ῥοδόλφε γνωρίζετε τὸ παρελθόν . . . καὶ μολονταῦτο μ' ἐνεπλήσετε εὐεργεσιῶν ὁ πατήρ μου ὅμως δὲν τὸ ἐγνώρισεν, ἐκεῖνος . . . αὐτὸ τὸ παρελθόν . . . ἴσως μάλιστα καὶ θὰ λυπηθῇ ὅτι μὲ κῆρε πάλιν (ἐπρόσθεσεν ἡ δύστηνος κόρη ῥιγῶσα) καὶ ἀφοῦ μάλιστα εἶναι καὶ ἀπὸ μέγα γένος, καθὼς εἶπεν ἡ κυρία . . . βέβαια θὰ ἐντραπῇ . . . θὰ ἐρυθριάσῃ νὰ μὲ ἰδῇ . . .

— Νὰ ἐρυθριάσῃ νὰ σὲ ἰδῇ; . . . ἀνέκραξεν ὁ Ῥοδόλφος ἀνυψῶν τὸ μέτωπόν του ὑπερηράνως, καὶ μὲ βλέμμα ἡγεμονικόν. Μὴ σε μέλῃ, κόρη μου, καὶ ὁ πατήρ σου εἰς τασοῦτον ἔνδοξον καὶ περὶ ὅσους θέσιν θὰ σὲ ἀνυψώσῃ, ὥστε οἱ μεγαλειότεροι τῶν μεγαλειοτέρων τοῦ κόσμου τούτου εἰς τὸ ἐξῆς θέλουν σὲ βλέπει μὲ σέβας βαθύτατον . . . Νὰ ἐρυθριάσῃ νὰ σὲ ἰδῇ; . . . ὅχι . . . Μετὰ τὰς βασιλίδας, μεθ' ὧν συνδέεσαι ἐξ αἵματος . . . θέλεις συμβαδίζει μετὰ τῶν εὐγενεστέρων τῆς Εὐρώπης ἡγεμονίδων! . . .

— Ὑψηλότετε! . . . ἀνέκραξεν ταύτοχρόνως ὁ Μιούφ

καὶ ἡ Κλημεντία, φοβούμενος ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ Ῥοδόλφου καὶ ἐκ τῆς αὐξήσεως ὡροστικτοῦ τῆς Μαριάν-
θης, ἤλθ· παρετήρει τὸν πατέρα τῆς μὲ ἐκπληξῆν.

— Νὰ ἐρωτησῇ νὰ σε εἶδῃ; . . . ἐξήκολούθησε λέγων
ὁ πρίγκιψ· ὦ! εἰν ποτὲ ἐπεκυνθῇ καὶ ἀγκαλιάσθῃ
εἰς τὸ ὕψος τοῦ βαθμοῦ μου . . . ἀπορροῇ ἐλᾶθα ἐκ τοῦ
στῆ, χάρις εἰς τὸν βαθμὸν αὐτόν, δύναμαι νὰ σε ἀνοψώσω
αὐτὸν ἐταπεινώθῃς . . . ἀκούεις, τέκνον μου ἀγαπητόν, . . .
θυγατέ μου προσφιλέτη; . . . Ἐπειδὴ εἶμ' ἐγώ . . . ἐγὼ
εἶμαι ὁ πατήρ σου! . . . — Καὶ ὁ πρίγκιψ, μὴ δυάμενος
πλέον νὰ νικήσῃ τὴν συγκίνησιν του, ἐφόρηθ εἰς τοὺς πό-
δας τῆς Μαριάνθης, τοὺς ὁποίους κατεβράζε μὲ δακρυά.

— Θεέ μου! εἶπεν ἡ Μαριάνθη συνάπτουσα τὰς χεῖρας
καὶ ἐπεσε λειποθυμισμένη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πρίγκιπος.

Ὁ Μόρρι ἐπρέσεν εἰς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου τῶν θε-
ραπόντων, τὴν ἤνοιξε καὶ εἶπε·—Τὸν ἱατρὸν, Δαυίδ . . .
ἤλκωρα . . . διὰ τὴν Β. Α. Γ. . . Ἀνάγκη νὰ ἐλθῇ
εἰς πᾶν στιγμήν.

— ὦ! κατάρματος ἐγώ, κατάρματος ἐγώ! . . . τὸ
ἐθα-άτωσα, τὸ τέκνον μου, ἀνερώνησεν ὁ Ῥοδόλφος ὁλο-
θυγόμενος καὶ γονυκλινῆς ἐνώπιον τῆς θυγατρὸς του. Μα-
ρια . . . κόρη μου . . . ἀκούσον . . . ὁ πατήρ σου . . .
Συγγνώμη . . . ὦ! συγγνώμη . . . ὅτι δὲν ἤδυνήθην νὰ
κρατηθῶ περισσότερον . . . Τὴν ἐθανάτωσα . . . Θεέ μου!
τῇ ἐθανάτωσα! . . .

— Ἰουχάστε, ὕψιλότατε, εἶπεν ἡ Κλημεντία· δὲν
εἶναι τίποτε . . . Ἰδῆτε . . . αἱ παρειαὶ τῆς εἶναι ἐν-
θρῃ . . . τὸ θάμβος τῆς . . . τὸ πολὺ τῆς καὶ αἰφνίδιον
θάμβος . . . τώρα θὰ συνέλθῃ.

— Ἀλλὰ μόλις συνελθοῦσα . . . θέλει παύσειν ἴσως
τοῦ ζῆν . . . Δυστυχία μου! δυστυχία μου!

Κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσῆλθεν ὁ Δαυίδ, ὁ
αἰθιψ, ὁ ἱατρός μετὰ σπουδῆς κρατῶν ἀνὰ χεῖρας μικρὴν
(ΤΟΜΟΣ ΒΝΝΑΤΟΣ).

κινόητον πλήρες φιαλίων, καὶ ἐν ἑγγράφῳ τὸ ὅποιον ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Μούρρ.

— Δαυὶδ . . . ἡ θυγάτηρ μου ἀποθνήσκει . . . Σοὺ ἐ-
σώτα τὴν ζωὴν . . . χρεώσεαίς νὰ σώσῃς τὸ τέκνον μου!
ἀνέκραξεν ὁ Ρυδόλφος.

καὶ τοὶ ἐλθάρθοι ἐκ τῶν λόγων τούτων τοῦ πριγκίπου, ὅτι ἐλάλει περὶ θυγατρὸς του, ὁ ἱατρὸς ἔτρεξε πρὸς τὴν Μαριάνθη, τὴν ὁποίαν ἡ Δ-Λρβίλλη ἐράσκει εἰς τὰς ἀγκάλιας τῆς, ἔλαβε τὸν σφυγμὸν τῆς νεώκυας, ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Ρυδόλφον, ὅστις, ὠχρὸς, περίτρουμος, ἐπερμήνε τὴν καταδίκην του. — Οὐδεὶς κίνδυνος . . . θαρσεῖτε, ὕψηστατε. θαρσεῖτε.

— Ἀληθινὰ . . . οὐδεὶς κίνδυνος . . . οὐδεὶς . . . :

— Οὐδεὶς, ὕψηλότατε. . . Ὀλίγους σταλαγμοὺς αἵματος . . . καὶ ἡ κρίσις αὐτῇ θέλει περᾶσει . . .

— ὦ! εὐχαριστῶ . . . Δαυὶδ μου . . . καλὴ μου Δαυὶδ! ἀνέκραξεν ὁ πρίγκιψ περιπαθῶς. Ἀποταθείς δ' ἐ-
πείτα πρὸς τὴν Κλημεντίαν ὁ Ρυδόλφος ἐπρόσθετε. Ζή...
ἡ θυγάτηρ μας . . . θὰ ζήσῃ . . .

Ὁ Μούρρ εἶχεν ἤδη ρίψει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ γραμ-
ματίου τὸ ὅποιον τῷ εἶχεν ἐγγχειρίσει ὁ Δαυὶδ ὅταν εἰσῆλ-
θὲν ὁ εὐπατρίδης ἐσκίρτησε καὶ ἠτένισε πρὸς τὸν πριγκί-
πα μετὰ δέους.

— Ναι, γρηχίε μου φίλε . . . ἐπανέλαθεν ὁ Ρυδόλφος.
ἐπὶ τὸς ὀλίγους ἡ θυγάτηρ μου θέλει εἰσθαι εἰς καταστασιν
νὰ εἴπῃ πρὸς τὴν κυρίαν μαρκεσίαν Δ-Λρβίλλ . . . Μη-ἐρ
μου . . .

— Ὑψηλότατε, εἶπε τρέμων ὁ Μούρρ, ἡ χθισινὴ εἵ-
δικτις ἦτο ψευδής.

— Τι λέγεις; . . .

— Ἡ κόμησος Σάρα ἐπέζησε καὶ τοὶ ἐλθούσας εἰς τὰ
λοιπῶνα.

— 'Η κόρη σου! . . .

— Σήμερον ἐλπίζου· νύκτ' ἐν σιώπῃ ἐν τοῦ Θεοῦ.

— 'Ὁ Θεός μου! . . . Θεός μου! ἀνεπρόσβλητον ὁ πρίγκιψ
ὡς κορυμνωθεὶς ἐν τῇ εἰδήσει· . . . 'Ἡ Κλημεντία τὴν
ἐθεώρει ἐν ἀπορίᾳ, μὴ ἐννοῦσα.

— Ὑψηλότερα, εἶπεν ὁ Δαυὶδ ἀδιακόπως περὶ τὴν
Μαριάνθη κατανυγόμενος. Μὴν ἔχετε τὴν παρκαμινὴν ἀ-
νησυγίαν . . . Εἶναι ὅμως ἐπ' ἀνέγκας νύκτ' ἀνεύστη ἀεὶ κα-
νοικήσει· νύκτ' ἀλλήλων τὴν θρόνον τῆς ἐξου. εἰς τὸν ἡλια-
κόν, διὰ τῆς πρὸς τὸν κήτον θύρας . . . οὕτω θέλει συ-
έλθῃ ἐντελῶς, ἐντελέστατα.

Πάροχα ὁ Μούρρ ἐσπευσε ν' ἀνέλξη τὴν ὑψηλότεραν
θύραν ἥτις ἦγε πρὸς εὐρύτατόν τι πύδιον, σχηματίζον ἡ-
λιακόν· ἐπειτα, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Δαυὶδ, ἐκύλισε πρὸς
τὰ ἐκεῖ μετα προσοχῆς τὸ θρανιον ἐφ' οὗ ἔκειτο ἡ Κελαί-
δήσα, εἰσέτι λειποθυμισμένη.

Ὁ 'Ροδόλφος καὶ ἡ Κλημεντία ἔμειναν μόνοι.

— Ἄ! κυρία! . . . ἀνέκραζεν ὁ 'Ροδόλφος ἅμα ὁ Μούρρ
καὶ ὁ Δαυὶδ ἀπεπαρμένοντες· ἀγνοεῖτε τί εἶναι ἡ κό-
ρη σου Σάρα; . . . εἶναι ἡ μήτηρ τῆς Μαριάνθης! . . .

— Τί λέγετε! . . .

— Κ' ἐγὼ τὴν ἐνόμιζα νεκράν! . . .

Λιγυρὴ δὲ τότε συγῆ τις ἀπόλυτος. Ἡ Δ' Ἀρβίλλη ὠ-
χρίσσε πολύ . . . ἐθλίβη καιρίως . . .

— Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὅποιοι ἀγνοεῖτε ἀκόμη . . . ἐπ' ἀνέ-
λαβεν ὁ 'Ροδόλφος μετὰ πικρίας, εἶναι ἡ φίλιντος καὶ
δοξημανῆς γυνὴ αὐτὴ ἐρσθηθεῖσά με δι' οὐδὲν ἄλλο παρὰ
διότι εἶμαι ἡγεμῶν, με κατέφερον εἰς τὴν νεότητά μου
νύκτ' ἐν συζευχῇ διὰ γάμου ὅστις μετὰ τινὰ καιρὸν ἡνι-
μώθη. Θελήσασα τότε νύκτ' ὑπὸνδρευθῆ ἐκ νέου ἐπροξένησαι
ὅλως τὰς δυστυχίας τοῦ τέκνου τῆς, ἐγκαταλείψασα αὐτὸ
εἰς ἀνθρώπους μισθωτούς.

— "Α! τώρα ύψηλότατε, κατὰ τὴν τούτην ἀποστορ-
φὴν ἦν εἴχατε πρὸς αὐτήν. . .

— Περιπλεον ἐννοεῖτε, βέβαια, καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν
εἰσήκατε νὰ σᾶς βιάσῃ διὰ τῶν ἀτίμων τῆς προσοδίων! . . .
Κατεγρυμμένη διηνεκῶς ὑπὸ τοῦ θαύματος τῆς φιλοδοξίας,
ἐνόμιζεν ὅτι ἐπὶ τέλους ἐμελλὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς αὐτήν,
ἐὰν κατώρθωνε νὰ καταστρέψῃ πᾶσαν ἄλλην μου συμ-
πάθειαν.

— Ἰδῆτε, ἰδῆτε σὰς ῥαδιουργίαν!

— Καὶ ἐντοσσοῦτω νὰ ζῇ! . . .

— Ὑψηλότατε . . . μὴ λέγετε τοῦτο διότι εἶναι
ἀνάξιον ὑμῶν.

— Νὰ ἐγνωρίζετε πόσα δεινὰ μοὶ ἐπόφευεν ἡ γυνὴ
αὕτη! . . . Ἀκόμη καὶ τώρα . . . ὅτε ἐπανευρὼν τὴν
θυγατέρα μου ἐπλησίαζα νὰ τῇ δώσω μίαν μητέρα εἶναι
αὐτῆς . . . "ὦ! ὄχι . . . ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι δαμιόνη
πονηρὴν ἐκδικήσεως ἀρροσιωθὴν εἰς τὰ ἔγχε μου . . .

— Ναί, ναί, ὑψηλότατε . . . φανῆτε γενναῖος, εἶπεν
ἡ Κλημεντία σπογγίζουσα τὰ δάκρυά της, ῥέοντα ἀκου-
σίως της· χρεωστέεστε νὰ ἐκπληρώσῃτε ἐν ἱερὸν καὶ μέγα
καθῆκον . . . Εἶπατε πρὸ ὀλίγου ὅτι ἐπιθυμεῖτε εἰς τὸ
εἶς ἡς νὰ καταστήσετε τὴν θυγατέρα σας τοσοῦτον εὐδαί-
μονα ὅσον ὑπῆρξε δυστυχής . . . Νὰ τὴν ἀνυψώσῃτε ὅσον
ἐταπεινώθη . . . Δι' αὐτὸ τοῦτο λοιπὸν . . . ἀνάγκη πᾶσα
νὰ νομιμοποιήσῃτε τὴν γέννησίν της . . . δι' αὐτὸ τοῦτο . . .
πρέπει νὰ νυμφευθῇτε τὴν κόμησαν Μὰκ-Γορτηρίου.

— Ποτέ . . . ποτέ . . . Εἶναι τὸ ἴδιον ὥς νὰ ἀντήμει-
ψα τὸν ἐρωτῆμόν καὶ τὴν ἀγρίαν φιλοδοξίαν τῆς ἀπαν-
θιώπου ταύτης μητρός . . . Θέλω ἀναγνωρίσαι τὴν θυ-
γατέρα μου . . . Θέλετε τὴν δεχθῆν ὥς νὰ ἦτο καὶ ἰδιότης
σας, καὶ τοιοῦτρόπως θέλει αὕτη κατὰ τὰς ἐλπίδας μου
εἶρεν εἰς ὑμᾶς ὅλην τὴν φιλοστοργίαν μητρός.

— "Ὀχι, ὑψηλότατε, αὐτὸ νὰ μὴ τὸ κάμετε, διότι

τότε ἡ γέννησις τοῦ τέκνου σὰς δὲν ἤθελε τελείως τὸ τυπῆναι . . . Ἡ κόρη σου Σάρα κατὰγεται ἀπὸ οἴκου ἀρχαίου καὶ εὐγενῆ βίβαν, τὸ μετ' αὐτῆς συνημέσιόν σου ἤθελεν εἶδαι πάντοτε δυσανάλογον . . . ἀλλὰ δι' αὐτοῦ ἡ θυγατέρα σου θέλει θεωρεῖσθαι νόμιμος πλέον . . . ὀχι καυχήσιμὴν . . . καὶ θέλει μίαν ἡμέραν ἀνευθυιάστως ἵσχει ὅποιον τις ὑπάρχει ὁ πατήρ της καὶ ὅποιον της ἡ μητέρα της . . .

— Ἀλλὰ νὰ μὴν ἀπολάσῃς ὑμᾶς . . . εἶναι ἀδύνατον . . . Ἐπὶ δὲν φανταζέσθε τί ζῶν ἡθελε περᾶται μεταξὺ ὑμῶν καὶ τῆς θυγατρὸς μου . . . μεταξὺ τῶν δύο ταύτων μόνων ἐξέστων μου ἐπὶ γῆς . . .

— Σὰς μένει τὸ τέκνον σου, ὑψιλότατε . . . Ὁ Θεὸς οὗτος σὰς τὸ ἐλύτρωσεν ὡς ἐκ θαύματος . . . Μὴ λέγετε ὅτι ἡ εὐτυχία σου δὲν εἶναι ἐντελής, διότι ἀμαρτάνετε ! . .

— Ἀ! δὲν με ἀγαπᾶτε ὅσον σὰς ἀγαπῶ . . .

— Ἔχετε αὐτὴν τὴν ιδεάν, ὑψιλότατε, ἔχετε αὐτὴν τὴν ιδεάν . . . δι' αὐτῆς ἡ θυσία τὴν ὅποιαν προσφερετε εἰς τὸ καθήκον σου θὰ σὰς φανῇ ὀλιγώτερον ὀδυνηρά . . .

— Ἀλλ' ἂν καὶ ὑρεῖς με ἀγαπᾶτε . . . ἂν ἡ θλίψις σου ἦν ἐξίσου με τὴν ιδιάν μου πικρά, θὰ ζήσετε ζωὴν αἰώναν . . . Τίς πλέον θὰ σὰς μένει ;

— Ἡ φιλοφροσύνη . . . ὑψιλότατε !!! τὸ θαυμαστόν ἐκ τῆς αἰσθητικῆς τῆς ὁποῖαν διηγείρετε εἰς τὴν καρδίαν μου . . . τὸ αἰσθητικὸν τὸ ὁποῖον πολλὰς μέγρι τοῦδε μ' ἐκάμε νὰ ἡχομονήσω θλίψεις, καὶ πρὸς τὸ ὅποιον πολλὰς μέγρι τοῦδε χρεωστῶ παραθυρίας γλυκυτάτας.

— Ἀκούσατε, παρακαλῶ . . . Ἔστω, νὰ νυμφευθῶ αὐτὴν τὴν γυναικα' ἀλλ' ἀφοῦ ἀπαξ ἡ θυσία πληρωθῇ, θὰ δυνηθῶ ποτὲ νὰ ζήσω ἐγὼ . . . πλησίον της ; Ὅχι, ὄχι, θὰ μείνωμεν κεχωρισμένοι ὁ εἰς τοῦ ἄλλου διὰ παντός· τὴν θυγατέρα μου δὲν θὰ τὴν ἴδῃ πώποτε . . .

Οὕτως ἡ Μαρτίνθη . . . χάνουσα ὑμᾶς, χάνει τὴν φιλοστοργιότεραν τῶν μητέρων . . .

— Ἀλλ' ἔχει πάντοτε τὸν φιλοστοργιότερον τῶν πατέρων . . . Διὰ τοῦ γάμου τούτου, θέλει διακηρυχθῇ ὡς νόμιμος θυγάτηρ ἐνὸς τῶν ἡγεμόνων τῆς Εὐρώπης, καὶ θέλει οὕτω λαμπρευθῇ.

— "ὦ! εἰσθε ἀμείλικτος . . . δυστυχὲς ἐγώ!

— Τί λέγετε, ὑψηλότητα! ὑμεῖς ὁ τοσοῦτον μέγας ὁ τοσοῦτον δίκαιος . . . ὑμεῖς ὁ ἐννίων τοσοῦτον εὐγενὲς τὸ καθήκον, τὴν φιλοστοργίαν καὶ τὴν αὐταπάνησιν! . . . ἔάν τις πρό τιος στιγμῆς, ἐνῶ ἡγοεῖτε εἰσέτι ὅτι ἡ θυγάτηρ ὑμῶν ζῇ καὶ τὴν ἐξημεῖτε γοερώς, σὰς ἔλεγεν ἡ ἐπιθυμήσατε ἐν μόνον πρᾶγμα . . . καὶ ἡ ἐπιθυμία σας θέλει πραγματοποιηθῇ . . . ἤθελετε βέβαια ἀνακράξαι τὴν θυγατέρα μου . . . ὦ! τὴν θυγατέρα μου . . . ν' ἀναζήσῃ! . . . Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ θαῦμα τοῦτο γέγονεν . . . ἡ θυγάτηρ σας ἀπεδόθη . . . καὶ λέγετε ὅτ' εἰσθε δυστυχὲς! "Α! ὑψηλότητα, προσέξτε νὰ μὴ σας ἀκούσῃ ἡ Μαρτίνθη!

— Ἔχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ Ρυδὸλφος μετὰ μακρὴν σιωπὴν. τόση εὐτυχία . . . ἤθελεν εἰσθαι δι' ἐμὲ ἐπιγῆς πᾶν ὅ,τι προσδοκῶμεν ἐν οὐρανοῖς; ἐνῶ, κατὰ τί ἐγὼ εἶμαι ἄξιος αὐτῆς; . . . Θέλω κάμει τὸ χρέος μου . . . Δὲν λυποῦμαι ὅτι ἐδεῖξα τὸν δισταγμὸν αὐτὸν . . . ἐγένεν αἰτία νὰ λαβῶ νῦν δείγμα τῆς καλλονῆς τῆς ψυχῆς σας . . .

— Αὐτὴν τὴν ψυχὴν, σεῖς τὴν ἐμεγαλύνετε, σεῖς τὴν ὑψώσατε . . . Ἄν τὸ τὸ ὅ,τι πράττω τὴν στιγμὴν ταύτην ᾖ καλόν, εἰς ὑμᾶς ἀπόκειται ἡ χάρις . . . Θαρσύνετε, ὑψηλότητα . . . ἄλλ' ἡ Μαρτίνθη ἐνδυναμωθῇ, ἀναχωρήσατε μετ' αὐτῆς διὰ τὴν Γερμανίαν. Εἰς τὸν ἀτέρας χρόνους καὶ σοβαρὸν ἐκείνων τόπον θέλει κατὰ πάντα ἀναμορφωθῇ . . . καὶ τὴν παρελθόν ᾄει θὰ τὴν φανεῖται πλέον εἰμὴ ὡς θειρὸν ὀλιβερόν καὶ παλαιότατον.

— 'Αλλ' ὑμεῖς; ἀλλ' ὑμεῖς;

— Ἐγώ . . . δύναμαι τώρα πλέον νά σᾶς εἰπῶ τοῦ-
του . . . διότι θέλω τὸ λέγει πάντοτε μετὰ χαρᾶς καί
καυχήματος . . . ὁ πρὸς ὑμᾶς ἔρωσ μου θελ' εἰσθαι ὁ φύ-
λας ἄγγελός μου, ὁ σωτὴρ μου, τὸ μέλλον μου . . . Πάν-
τοτε πρῶτον καλῶν, ἐξ αὐτοῦ θέλει πηγάζει καὶ πρὸς αὐ-
τὸν θέλει ἐπιστρέφει . . . θέλω σᾶς γράφει καθηκόντων . . .
συγχωρήσατέ μοι τὴν ἀπαίτησιν ταύτην . . . εἶναι τὸ
μόνον το ὁποῖον σᾶς ζητῶ . . . Ὑμεῖς δὲ ὑψηλότετε, θέ-
νετε μοι ἀπαντᾶ ἐνίοτε . . . ἵνα μανθάνω τὸ κατ' ἐκεί-
νην τὴν ὁποίαν διὰ μία μόνην στιγμὴν ὠνόμασα θυγατέρα
μου (εἶπεν ἡ Κλημεντία μὴ δουλεύετα νά κρατήτ τα
δάκρυά της) καὶ τὴν ὁποίαν δὲν θέλω πώποτε ἡττημέν-
ται τέλος πάντων, ὅταν οἱ χρόνοι μᾶς δώσωσι τὸ δι-
καίωμα τοῦ νά ἐκτραζώμεθα μετὰ παύσεως τὴν ἀπαρ-
αιτήτον συμπάθειαν ἥτις μᾶς συνδέει . . . τότε, σᾶς ὀρ-
κίζομαι ἐπὶ τῆς θυγατρὸς σας . . . ἀν' ἀγκαπᾶτε, θίλω
εἶθαι νά ζήσω εἰς τὴν Γερμανίαν, εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν
ὅπου θά εὕρισκεσθε καὶ ὑμεῖς . . . διὰ νά μὴ σᾶς χωρισθῶ
πλέον . . . καὶ οὕτω νά δώσω πέρας εἰς ζωὴν ἥτις δὲν
ἔχει μὲν κατὰ τὴν τάσιν τῶν καρδιῶν μας, ἀλλὰ τοῦ-
το ἄριστον θέλει ἀναδειχθῇ ἄξια τιμῆς καὶ ὑπολήψεως.

— Ὑψηλότετε! ἀνέκραξεν ὁ Μοῦρρ εἰσελθὼν μετὰ
σπουδῆς ἡ τὴν ὁποίαν σᾶς ἀπέδωκεν ὁ Ὑψιστος συνήλθε
ἀλλοτελῶς. Ὁ πατήρ μου! . . . εἶναι ἡ πρώτη λέξις τῆς
ὁποίας ἐπρόφερε. Ζητεῖ νά σᾶ; ἴδω.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς, ἡ κυρία Δ' Ἀρβιλλ ἀνεχώρει ἐκ
τοῦ οἴκου τοῦ πρίγκιπος, αὐτὸς δ' ἐπορεύετο ἐν τάχει
εἰς τῆς κομίσσης Μάκ-Γραγορίου. συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ
Μοῦρρ, ὑπὸ τοῦ βαρόνου Δὲ Γράουν καὶ ὑφ' ἐνὸς ὑπα-
πιστοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΓΑΜΟΣ.

Ἡ κόρη τῆς Σάρας Μὰν-Γρηγορίου, ἀρίστου ὁ Ροδόλφος, τῇ ἀνέγγειλε τὸν θάνατον τῆς Μαρίας, ἀπελπισθεῖσα καὶ ὑπὸ δαινοῦ τυπτομένη ἐλέγχου, ὑπέκυψεν εἰς νευρικά σπάσματα ἀλλεπαλλήλα καὶ εἰς παραρροήνῃ· ἡ πληγὴ τῆς, εἶχεν ἀρχίσει νὰ κλείῃ ἐκ νέου, καὶ διαρκεστάτη τις λειποθυμία ἥτις τὴν ἤλθεν, ἔκαμε τοῦς περὶ αὐτὴν νὰ πιστεύσωσιν ὅτι ἐξέπνευσεν. Χάρis μολοντοῦτα εἰς τὴν δυνατὴν τῆς κρίσιν, ἐπέζησε. Καθήμενὴ ἐπ' ἐνὸς θρόνου καὶ εἰς σκέψεις βυθισμένη ὑπεβράς, ἡ Σάρα ἐλυττετο ὅτι δὲν ἀπέθανε μᾶλλον εἰς τὴν πρὸ μικροῦ κρίσιν τῆς ἀνθενικῆς τῆς, ἀλλ' ἐπανήλθεν εἰς τοιαύτην ἐπαχῆ ζωὴν.

Εἰσέρχεται ἐν τούτοις εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κομίσσης ὁ Τὼμ Σκῶτων περίλυπος καὶ αὐτὸς, καὶ νύει πρὸς τὰς δύο θαλαμηπόλους τῆς Σάρας νὰ ἀπέλθωσι.

— Πῶς εἶται, Σάρα ; . . .

— Τὸ ἴδιον . . . εὐδυναμίαν αἰσθάνομαι μεγάλαν . . . καὶ ἐκ διαλειμμάτων μοῦ κρατεῖται ἡ ἀναπνοή . . . Κάλλιον ν' ἀπέθνηκα πρὸ ὀλίγου, ἤθελαν τῶρα εἶσθαι πελαιομένα τὰ βράσνά μου.

— Σάρα, ὑπέλαβεν ὁ Σκῶτων μετὰ μακρὰν σιγὴν εὐρίσκει μετὰξὺ ζωῆς καὶ θανάτου . . . μία σφοδρὰ συγκίνησις δύναται καὶ νὰ σὲ θανατώσῃ . . . καὶ νὰ σὲ προσενήτῃ τὴν ἀνάρρωσιν.

— Τετέλεσται πλέον, ἀδελφέ μου· ἄλλην συγκίνησιν δὲν ἔχω νὰ προσμένω . . .

— Ἰσως . . .

— Ὁ Ροδόλφος νὰ ἤκουε ὅτι ἀπέθανεν, ἤθελα μείνει πάν-

ψυχρά καὶ ἀδιάφορος . . ἡ σκιά τῆς θυγατρὸς μου
ἐπὶ πηγείσης . . ἐξ κίττας μου . . με εἶναι παρούσα
καταπτό . . ἄλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι συγκίνησις . . εἶναι
εργὸς συνειδήσεως . . Ἄρ' ἤς στιγμῆς ἔμαθον ὅτι δὲν
ἔγω πλέον τέκνον . . κατέστην μήτηρ.

— Προτιμότερον με ἦτο νὰ ἐβλεπα εἰς σὲ τὴν φιλοδο-
ξίαν . . δι' ἧς ἐθεώρεις ἄλλοτε τὴν θυγατέρα σου ὡς
εἶσον τοῦ νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ὄνειρόν τῆς ζωῆς σου.

— Οἱ τοῦ πρίγκιπος λόγοι ἀπεσάθησαν τὴν φιλοδοξίαν
ἐπὶ τὴν . . εἰς τὸ ἀκουσμά των δυστυχιῶν τῆς θυγατρὸς
σου . . ἐξηγέρθη ἐν ἐμοὶ τὸ μητρικὸν αἰσθημα.

— Καὶ . . εἶπεν ὁ Σηύτων μετὰ δισταγμοῦ, ἂν . .
ποθετέον . . ἐτύχαινε νὰ μάθης ὅτι ἡ θυγάτηρ σου ζῇ
ἔτι . πῶς ἤθελες ὑποστήσει τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην . .

— "Πῶς" ἀποθᾶναι τοῦ αἵματος εἰς τὴν θέαν της.

— Αὐτὰ εἶναι λόγοι . . ἤθελες γραπτευθῇ ἐκ τοῦ θρι-
βύου τῆς φιλοδοξίας σου . . Διότι τέλος ἂν ἡ θυγάτηρ
σου εἴη . . ὁ πρίγκιψ ἔμελλε νὰ σὲ νυμφευθῇ

— Ὑπόθεσε καὶ τοῦτο. Ἄρ' οὐ ἐστεφανούμην τὸν
πρίγκιπα . . εἶχα χροὸς αὐτὸν μὲν νὰ λυτρώσω . . ἀπὸ
στυγίου ἀσπίδος . . τὴν δὲ θυγατέρα μου ἀπὸ μητέρα ἀ-
φιλόστοργον . .

Ὁ Τῶπ Σηύτων εὐρέθη εἰς ἀμηχανίαν. Ἐπιτετραμμένος
ὑπὸ τοῦ Ροδόλφου, ὅστις ἐπερίμενεν εἰς προσεχὲς δωράτιον,
νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὴν Σάραν ὅτι ἡ Μαριάνθη εἴη, ἠπόρει τί
νὰ πράξῃ. Ἡ ζωὴ τῆς κομῆσεως ἐκλονεῖτο ἦτον ἀμφί-
βολον ἂν ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ ὅθεν ἔπρεπε νὰ τελεσθῇ χω-
ρὶς ἀναβολῆς ὁ γάμος δι' οὗ ἔμελλε νὰ νομιμοποιηθῇ ἡ
τῆς Μαριάνθης γέννησις . . Δι' αὐτὸ ὁ πρίγκιψ εἶχε
παραλάβει μεθ' ἑαυτοῦ ἓνα ἱερέα, τὸν Μοῦρρ καὶ τὸν βαρό-
νον Δέ-Γράουν, ὡς μάρτυρας· ὡς μάρτυρες δὲ τῆς κομῆ-
σεως ἀφίχθησαν ὁ δούξ Δέ-Λυσηναί καὶ ὁ λόρδος Δούγλας.

— Ἀδελφὴ μου . . εἶπεν ὁ Τῶπ Σηύτων μετὰ σοβα-
(ΤΟΜΟΣ ΕΝΝΑΤΟΣ).

ρότητος, ἡ ψυχὴ μου ἀγωνιᾷ. Ἐγὼ δὺν λέξεις νὰ σὲ εἰ-
πω, πλὴν δὺν λέξεις αἰτνες δύνανται νὰ σὲ προξενήσουν
καὶ ἄμεσον θάνατον, καὶ ἄμεσον ἀνάγκωσιν . . .

— Σὲ εἶπα ὅτι δὲν μὲ μέλει πλέον διὰ χάριν τοῦ κό-
σμου πᾶντα . . .

— Ἐκτός ενός . . . μολοντοῦτο . . .

— Ποίου;

— Ἄν ἐπρόκειτο λόγος περὶ . . . τῆς θυγατρὸς σου . . .

— Ἡ θυγάτηρ μου ἀπέθανε . . .

— Ἄν ἦτο ζωντανή;

— Τὸ εἶπες καὶ πρὸ ολίγου ἄρες, νὰ ζῇς, τὰς ὑποθέσεις
. . . ἀρκεῖ ἡ τύφισ τοῦ συνειδότης μου.

— Ἀλλ' ἂν αὐτὸ δὲν ἦτον ὑπόθεσις; . . .

— ὦ! Σκῦτων . . . μοῦ κάμνεις κακὸν μὲ αὐτοῦς
τοὺς λόγους; σιῶπα!

— Λοιπὸν, μάθε το! ἐγὼ ἀπονέπτομαι . . . ζῇ . . .

— Τίς! ἡ θυγάτηρ μου;

— Ναί, ἡ θυγάτηρ σου . . . Ὁ πρίγκηψ εἶν' ἐγὼ . . .
ὁμοῦ δὲ καὶ ἓνας ἱερεὺς . . . Προσεκάλεσα δὺν τῶν ρι-
λων σου ὡς μάρτυρας . . . Τὸ καταθύμιον τοῦ βίου σου
τέλος πάντων πραγματοποιεῖται . . . Ἡ πρόρρησις . . .
πληροῦται . . . Εἴσαι ἡγεμονὶς ἀρχουτα, βασιλεύουτα.

Ὁ Τῶμ. Σκῦτων εἶπε ταῦτα προσηλώνων ἐπὶ τῆς ἀ-
δελφῆς τοῦ βλέμμα ἐμπλεων ἀγωνίας. Παρετάρησε δὲ
μὲ ἀπορίαν, ὅτι ἡ μορφή τῆς Σάρκας ἔμεινε σχεδὸν ἀπα-
θής· ἔφερε μόνον τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους πίπτουσα
ὑπὲρ ἐπὶ τοῦ θρόνου, κατέπνιξε μακρὰν ἐκφώνησιν ἣν
ἐφάνη ὅτι τῇ ἀπέσπασε πόνος δριμύς, ἔπειτα ἠτύχασε.

— Τί ἔχεις; . . .

— Τίποτε . . . ἡ ἐκπληξίς . . . ἡ χαρά . . . Τέλος
πάντων, αἱ εὐχαὶ μου ἐπληρώθησαν . . .

— Δὲν ἠπατώμην! ἐσκέφθη ὁ Τῶμ. Ἡ φιλοδοξία τὴν

κατέχει· εἰσέτι· θά ζήσῃ. Αἶ! Σάρα, τί σ' ἔλεγα ἐγώ;

— Εἶχες δίκαιον . . . ὑπέλαβε πικρῶς, μαντεύουσα τὴν ἰδέαν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Ἡ φιλοδοξία ἀπέσβεσε πάλιν ἐν ἐμοὶ τὸ αἰσθημα τῆς μητρὸς . . .

— Θά ζήσῃς! καὶ θ' ἀγαπήσῃς τὴν θυγατέρα σου . . .

— Δὲν ἀμφισβάλω . . . θά ζήτω . . . ἰδὲ πόσον εἶμαι γαληνιαία . . .

— Καὶ αὕτη ἡ γαλήνη εἶναι ἄρ' γε πραγματική;

— Ὡς εἶμαι ἀπηυδαμένη καὶ ἀσθενής . . . δύναμαι νὰ προσποιηθῶ . . .

— Καταλαμβάνεις τώρα διατί ἐδίσταζα;

— Βέβαια, ἐγνώριζες πόσον εἶμαι φιλόδοξος . . . Ποῦ εἶναι ὁ πρίγκηψ;

— Εἶν' ἐξω.

— Νὰ τὸν ἴδω . . . πρὸ τῆς τελετῆς τοῦ γάμου . . . (ἐπειτα δ' ἐπρόσθεσε μ' ἐπιτετηδευμένην ἀδιαφορίαν) Θά εἶναι καὶ ἡ θυγάτηρ μου ἐξω . . . πῶς;

— Ὅχι . . . Ἐκείνην θά τὴν φέρουν ἔπειτα.

— Ἄς ᾔναι . . . ἔχομεν καιρὸν . . . Εἷσαζον, σὲ παρκαλῶ, τὸν πρίγκηπα.

— Σάρα . . . ἀγνοῶ . . . ἀλλὰ τὸ ὕψος τοῦ προσώπου σου μὲ φαίνεται παράδοξον . . . ἀπαίσιον.

Βλέπων τὴν γαλήνην τῆς Σάρας, ὁ Σκύτων ἀνησύχει ἀκουσίως του. Μετὰ νέον λοιπὸν δισταγμὸν ἐξέρχεται.

— Τώρα, εἶπεν ἡ Σάρα, νὰ ἴδω, ν' ἀσπασθῶ τὴν θυγατέρα μου, καὶ τοῦτο μὲ ἀρκεῖ. Ὁ Ῥοδόλφος ἴσως δὲν θά συγκατανεύσῃ εἰς τοῦτο, πρὸς παιδείαν μου. Ἀλλὰ θά τὸ κατορθώσω . . . ὦ! θά τὸ κατορθώσω . . . Ἰδοὺ αὐτός.

Ὁ Ῥοδόλφος εἰσῆλθε καὶ ἐκλείσει τὴν θύραν.—Σὲ εἶπεν ὁ ἀδελφός σου τὰ πάντα; ἠρώτησε ψυχρῶς τὴν Σάραν ὁ πρίγκηψ.

— Τὰ πάντα . . .

— Ὁὐχαριστήθη ἡ φιλοδοξία σου;

- Πύχαριστήθη . . .
- Ἐξώ εἶναι ὁ ἱερεὺς καὶ οἱ μάρτυρες . . .
- Τὸ γνωρίζω.
- Νὰ εἰσέλθωσι λοιπόν ;
- Ἀκούσατε, ὑψηλότατε . . .
- Λέγετε, κυρία . . .
- Τὴν κόρην μου θέλω νὰ ἴδω . . . — Εἶναι ἀδύνατον . . .
- Τὴν κόρην μου, ὑψηλότατε· τὴν κόρην μου νὰ ἴδω.
- Εκείνη μόλις ἀνέλαθεν ἐκ τῆς ἀσθενείας . . . σήμερον τὸ πρῶτ' ὑπέφερε καὶ ἄλλην συγκίνησιν σφοδράν . . . δὲν εἶναι φρόνιμον νὰ ὑποφέρῃ καὶ δευτέραν . . .
- Ν' ἀσπασθῇ καὶ τὴν μητέρα της . . .
- Πρὸς τί καλόν ; Ἰδοὺ σὺ περιγυγνέσσω ἄρχουσα . . .
- Ἀκόμη δὲν ἔγινα . . . ἀποῦ ἀσπασθῶ τὴν θυγατέρα μου, τότε ναί . . .
- Ὁ Ροδόλφος ἐθεώρησε τὴν κόμησιν μετὰ θαυμασμοῦ βχθυάτου· — Πῶς ; ἀνέκραξε, δίδεις τώρα τὰ δευτερεῖα εἰς τὴν δοξομανίαν σου ! . . .
- Ναί . . . καὶ τὰ πρωτεῖα εἰς τὴν μητρικὴν μου φιλοστοργίαν . . . Σὰς φαίνεται ἄξιον ἀπορίας τοῦτο, ὑψηλότατε ;
- Ἀναμφιβόλως . . . ὀλεθρία τύχη !
- Θὰ τὴν ἴδω, τὴν κόρην μου ; . . .
- Ἀλλὰ . . .
- Προσέξτε, ὑψηλότατε . . . στιγμὰί μ' ἐμειναν ὀλίγαι ἴσως . . . Ὡς εἶπε καὶ ὁ ἀδελφός μου . . . ἡ κρίσις αὕτη δύναιται νὰ με λυτρώσῃ καὶ νὰ με θανατώσῃ . . . Ταύτην τὴν στιγμὴν συνήθροισα ὅλας μου τὰς δυνάμεις διὰ ν' ἀντιπαλαίσω κατὰ τῆς ἀποπληξίας ἣν ἠδύνατο ν' ἐπιφέρῃ ταιαύτη ἀγγελία . . . Τὴν κόρην μου θέλω νὰ ἴδω, ἀλλέως τί πρὸς ἐμὲ ἡ δεξιὰ σας ; πρὸς τί νὰ καθυποβληθῶ εἰς τελετὴν γάμου ; . . . θ' ἀποθάνω . . . καὶ θ' ἀποθάνω χωρὶς νὰ νομιτοποιηθῇ ἡ γέννησίς της . . .

— Ἡ Μαριάνθη ... δὲν εἶν' ἐδῶ ... πρέπει νὰ στείλω-
μεν νὰ τὴν φέρουν.

— Στείlate ... νὰ τὴν φέρουν ταχέως, καὶ κάμνω ὅ,τι
θέlate. Αἰσθάνομαι ὅτι στιγμὰί μ' ἔμειναν ὀλίγαι. . . ἂς
ἀρχίσῃ ἡ τελετὴ . . . καὶ ἂς φέρουν τὴν Μαριάνθην . . .

— Ἀπορῶ νὰ βλέπω εἰς σὲ στοργὴν μητρὸς ἀλλὰ
σέβομαι τὸ αἰσθητὰ σου τοῦτο. Πολὺ καλὰ νὰ τὴν ἴδῃς...
Ποῦ εὗρίσκω μελανοδοχεῖον νὰ τὴν γράψω δύο λέξεις; . . .

— Ἐκεῖ ... ἐπὶ τοῦ γραφείου ὅπου καὶ μ' ἐπλήρωσαν.
Ἐγὼ ὁ Ροδόλφος ἔγραψεν ὀλίγας λέξεις μετὰ σπουδῆς,
ἡ κόμησσα ἐσπύργισε τὸν παγετώδη ἰδρωτὰ ὅστις ἔρρεεν
ἀπὸ τοῦ μετώπου της· ἡ μέχρι τοῦδε γαληναία μορφὴ της
ἐπρόδρασεν ἄλγος σφοδρὸν καὶ κρύφιον.

Ἀφοῦ ὁ Ροδόλφος ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴν, ἀνηγέρθη καὶ
εἶπε πρὸς τὴν κόμησσαν· — Ὑπάρχω νὰ δώσω τὴν ἐπι-
στολὴν εἰς ἕνα τῶν ὑπακιστῶν μου. Ἐντὸς ἡμισίας ὥ-
ρας θὰ εἶν' ἐδῶ . . . δύναμαι νὰ ἐπανέλθω μετὰ τοῦ ἱε-
ρέως καὶ τῶν μαρτύρων; . . .

— Δύνασθε ... ἢ μᾶλλον ... εἴς παρακαλῶ κρούσατε
τὸ κωδώνιον . . . μή με ἀρήτετε μόνην . . . Ἐπιτρέψατε
τὸν σὺρ Οὐάλτερ νὰ εἰσάξῃ τὸν ἱερέα μετὰ τῶν μαρτύρων.

Ὁ Ροδόλφος ἐσήμανε· μίαν τῶν θεραπευνίδων τῆς Σά-
ρας ἐπαρουσιάστη·—Παρακάλεσε τὸν σὺρ Οὐάλτερ Μούρφ
νὰ ἐλθῇ, εἶπεν ἡ κόμησσα.

Ἡ θαλαμηπόλος ἐξῆλθεν.

— Αὐτὸς ὁ γάμος . . . εἶναι θλιβερώτατος, Ροδόλφε,
εἶπεν ἡ κόμησσα μετὰ πικρίας. Θλιβερώτατος δι' ἐμέ ...
Διὰ σὲ εὐτυχέστατος . . .

Ὁ Ροδόλφος ἔκαμε τι κίνημα.

— Διὰ σὲ εὐτυχέστατος, διότι δὲν θέλω ἐπιζῆτει . . .

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν ὁ Μούρφ.

— Φίλε μου...εἶπεν ὁ Ροδόλφος, παρακάλεσε τὸν ἱερέα
καὶ τοὺς μάρτυρας νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸν προσεχὲς θάλαμον.

— Θεέ μου ... ἀνερώνησεν ἡ Σάρκ' ὑποστήριζόν με νὰ τὴν ἶδω πρὶν ἀποθάνω ! . . .

— "Α ! διατί νὰ μὴ φανῇς πάντοτε μήτηρ ἀγαθὴ ! ...

— Χάρis εἰς σετοῦλάχιστον, ἐγνώρισα τί ἐστὶ μετάνοια. Πρὸ ὀλίγου ὁμως... ὅταν ὁ ἀδελφός μου μὲ εἶπεν ὅτι ἡ θυγάτηρ ἡμῶν ἐξῆλθε... εἰς τὴν καθάραν ἡσθάνθησαν πληγὴν καρδίαν... δὲν ἀπέδειξα τίποτε... ἀλλ' ἐχάρην... Ἐχάρην διότι ἐμελλε νὰ νομιμαποιηθῇ πρότερον ἢ γεννηθῇ τοῦ τέκνου μας... καὶ ἔπειτα ν' ἀποθάνω... .

— Μὴ θαίλει οὕτω τῶς... .

— "Ω ! αὐτὴν τὴν φασάν... δὲν σὲ ἀπατῶ... θὰ ἰδῇς.

— Καὶ αὐδὲν ἴχνος τῆς φιλοφροσύνης ἧς σὲ ἠράνησε ! Διατί νὰ γίνῃ ἡ μετάνοιά σου τοσοῦτον βραδεῖα ;

— Βραδεῖα ἀλλ' ἐνδόμυχος. "Αν εὐ, ἀριστῶ τὸν Θεόν... . ὅτι μὲ ἀραιρεῖ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου... .

— Σάρκ' σὲ παρακαλῶ... .

— Ροδόλφε, μίαν ἐσχάτην αἵτησιν, τὴν χεῖρά σου... .

Ὁ πρίγκιψ ἔπεινε τὴν χεῖρά του πρὸς τὴν κόμησσαν.

— Ναί, αἰσθάνομαι τὸν ἡάναται πλησιάζοντα... . ὁ Θεός δὲ θὰ βουληθῇ ν' ἀσπασθῶ τὴν θυγατέρα μου... .

— "Ω ! ναί... . θέλει τὸν μαλαῶσαι ἡ μετάνοιά σου... .

— Σὺ δὲ, φίλτατέ μοι... ἐμαλλάχθης ὑπὲρ ἐμοῦ ;... . μὲ συγχωρεῖς ;... εἶπέ. Μετ' ὀλίγον ὅταν ἡ θυγάτηρ μας θὰ εἶναι ἐδῶ, ἂν μὲ προσθάτῃ ζωντανήν, θὰ μὲ συγχωρήσῃς ἐνώπιόν της... Ἀφοῦ ἐγὼ πλέον θὰ εἶμαι ἀποθαμμένη... τί σε πειράζει νὰ τὴν ἀφῇς νὰ μὲ ἀγαπᾷ ;... .

— Ἡσυχάσε... . καὶ δὲν θὰ τὴν εἶπω ποτὲ τίποτε... .

— Ροδόλφε... σύγγνωθι !... . ὦ ! σύγγνωθι !... . ὅτι δειχθῇς ἀνηλεής ;... . Δὲν εἶμαι ἀρκετὰ δύστηνης ;... .

— Ἔστω λοιπόν ! ὁ Θεός νὰ σὲ συγχωρήσῃ δι' ὅσον ἐπροξένησες πρὸς τὸ τέκνον σου κακόν... . καθὼς καὶ ἐγὼ σὲ συγχωρῶ δι' ὅσον ἐπροξένησες εἰς ἐμὲ... .

— Μὲ συγχωρεῖς... ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας ;... .

— Ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας! . .

Ἡ κόρη αὖθις εἰς τὰ χεῖλη τὴν χεῖρα τοῦ Ροδόλφου καὶ παρρησιᾶν χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης, ἔπειτα εἶπε —
Ὡπὲρ τὸν ἱερέα νὰ εἰσιέλθῃ, φίλτατε . . . καὶ εἰπέ τον
νὰ μὴ φύγῃ, ἔπειτα, διότι εἶναι εἰς τὰ λοιπὰ . . .

Ἡ σκηνὴ ἔτο σπαρξικακίδος· ὁ Ροδόλφος ἤνοιξε τὰ δύο
πτερά τοῦ θυραῖ, ὁ δ' ἱερεὺς εἰσιήλθεν ακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ
Μούρρ καὶ τοῦ βασιτοῦ Δε Γράουν, καὶ ὑπὸ τοῦ δουκὸς
Δε-Αυτεκαὶ καὶ τοῦ λόρδου Δούβλιν, μαρτύρων τῆς κα-
κίας· κατόπιν δ' αὖθις ὁ Τῶμ Στότον.

Τὸ τοιαυτὸν ἔργον μετὰ τοῦ γαλιουστάτου πρίγκι-
πος Γουτάβου-Ροδόλφου Ε', μεγάλου δουκὸς Γερμανίας,
καὶ Σάρας Στότονος Δε Ἀλσδούρου, κομήσαντες Μάκ-Γερ-
γορίου συνετάχθη προκατημένως ὑπὸ τοῦ βασιτοῦ Δε-
Γράουν ανεγνώσθη ὑπ' αὐτοῦ καὶ ὑπεγράφη ὑπὸ τῶν
μαλλοῦ ὄρων καὶ τῶν μαρτύρων τῶν.

Μὲν οὖν τὴν μετάνοιαν τῆς κακίας, ὅταν ὁ ἱερεὺς
εἶπε πρὸς τὸν Ροδόλφον — αὐτοκατατίθεται ἡ Βασιλικὴ
Τῶν Ὑψηλότης νὰ λάβῃ διὰ σύζυγον τὴν κυρίαν Σάραν
Στότωνος Δε Ἀλσδούρου, κομήσαντες Μάκ-Γεργορίου καὶ
ὁ πρίγκιψ ἀπεκρίθη· ΟὐΑΙ! ὡ μετὰ φωνῆς γεγονούας καὶ
στερεᾶς, το ὕψιστον τῆς Σάρας βλέμμα ἐξήστραψε· στιγ-
μιαία τις ἐμφανὶς ἐπάραστος, θριαμβευτικὴ, ἀνέλαμψεν
ἐπὶ τῆς πελιδνῆς μορφῆς τῆς· τοῦτο δ' ἦτον ἡ ἐσχάτη ἐκ-
λαμψὶς τῆς φιλοδοξίας ἧτις ἀπέπνεε μετ' αὐτῆς.

Διαρκούσης τῆς θλιβερᾶς σκηνῆς ταύτης, οὐδὲ λέξις ἀν-
τηλλάχθη μετὰ τῶν παρευρισκομένων. Ἀφοῦ δ' ἔτε-
λειώσεν, οἱ μάρτυρες τῆς Σάρας προσήλθον καὶ ἐχαίρεται-
σαν τὸν πρίγκιπα ἐπομένως ἐξήλθον. Ἐπὶ νεύματος τοῦ
Ροδόλφου, ὁ Μούρρ καὶ ὁ Δε Γράουν τοὺς ἠκολούθησαν.

— Τῶμ . . . εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ἡ Σάρα παρακάλε-
σον τὸν ἱερέα νὰ ἔλθῃ μετὰ σοῦ εἰς τὸ προσεχὲς δωμα-
τιον . . . καὶ νὰ προσμένῃ ἐκεῖ μίαν στιγμὴν.

Μείνανσ δὲ μετὰ τοῦ Ροδόλφου, ἡ Σάρα ὑπετραύλισε ἐνθ' αὐτοχρόνως ἡ μορφή της καθίστατο βαθμηδὸν οὐκ-
προτέρα. — Αἱ δυνάμεις μου ἐξηντλήθησαν... ἀποθνήσκω...
δὲν θὰ προσθάσω νὰ τὴν ἶδω . . .

— "Οχι . . . ὄχι . . . θάρρει, Σάρα . . . θὰ τὴν ἶδῃς.

— Δὲν τὸ ἐλπίζω. Τὰ ὄμματα μου θολοῦνται ἤδη.

— Σάρα ! εἶπεν ὁ πρίγκιψ λαμβάνων τὰς χεῖρας της.

— Ὁ Θεὸς δὲν θὰ μοὶ χάριση . . . τὴν ἐσχάτην αὐτὴν
παρηγορίαν.

— Σάρα . . . ἀκουσον . . . Νομίζω ὅτι ἀκούω κράτον
ἀμάρτης . . . Ναί, ναί, ἰδοὺ αὐτή . . . ἡ θυγάτηρ σου !

— Ροδόλφε . . . νὰ μὴ τὴν εἶπης . . . ὅτι ὑπῆρξα κα-
κὴ μήτηρ, ἐπρόφερε μόλις κινουσα τὰ χεῖλιά της ἡ κόρη της.

— Κράτος ἀμάρτης ἐγένετο τότε. Ἡ Σάρα εἶχεν ἤδη χάσει
τὴν ἀκοήν. Οἱ λόγοι της καθίσταντο ἀκαταληπτότεροι·
ὁ Ροδόλφος τὴν ἐθεώρει μὲ ἀγῶνα ψυχῆς· εἶδε τοὺς ὀρθάλ-
μους τῆς καλυπτομένους . . .

— Συγγνώμην... τὴν κόρην μου νὰ ἶδω . . . ἀφοῦ ἀπο-
θάνω . . . μὲ ὅλας τὰς τιμὰς τοῦ βαθμοῦ μου, ὑπετραύλισε
τέλος. Αὐτοὶ δὲ ὑπῆρξαν οἱ τελευταῖοι λόγοι τῆς Σάρας...
Ἡ σταθερὰ ἰδέα τοῦ βίου της ἐπανῆλθεν εἰς αὐτὴν καὶ εἰς
τὰ ἐσχάτά της, μ' ὅλην τὴν εὐλικρινῆ της μετάνοιαν.

Ἐν τούτοις εἰσέρχεται ὁ Μούρφ. — Ὑψηλότατε, ἡ πρι-
γκιπέσσα Μαρία.

— Ὅχι . . . ἀς μὴ εἰσέλθῃ . . . Εἰπὲ εἰς τὸν Σηύτωνα
νὰ εἰσαῇ τὸν ἱερέα. (Καὶ δειξας τὴν Σάραν ἣτις ἐξέπνεεν
ὁ Ροδόλφος ἐπρόσθεσεν) Ὁ Θεὸς τὴν ἐνέηθη τὴν ὑπερτά-
την παρηγορίαν τοῦ ν' ἀσπασθῇ τὸ τέκνον της . . .

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ἡ Σάρα ἔπαυσε τοῦ ζῆν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΝΝΑΤΟΥ ΤΟΜΟΥ.

ΠΑΡΤΕΙΩΝ
ΑΠΟΚΡΥΦΑ.

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΞΥΗ.

(EUGÈNE SUE.)

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

Ι. ΙΣΙΔΩΡΙΔΟΥ ΣΚΥΛΙΣΣΗ

~~~~~  
ΤΟΜΟΣ Ι΄.  
~~~~~


ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τύποις Ι. Α. ΒΡΕΤΟΥ.

— — —
1868.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΑΦΥΓΗΟΤΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΕΚΔΟΣΗ

ΕΚΔΟΣΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

3081

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΑΠΟΚΡΥΦΑ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

ΒΙΚΕΤΡΙΗ.

Δεκαπέντε ἡμέραι παρήλθον ἀφ' ἧς ἀπέθανεν ἡ Σάρα. Ἦτο ἡμέρα πέμπτη, ἡ πέμπτη ἣτις καλεῖται μεσσοσάρα-κοστον καὶ πανηγυρίζεται ἀπὸ τὸν λαόν. Τούτου δοθέν-τος, ὁδηγοῦμεν τὸν ἀναγνώστην εἰς τὴν Βικέτρην. Αὕτη εἶναι μέγα κατὰστημα φιλανθρωπικόν, ὅπου περιθάλλον-ται οἱ φρενοβλαβεῖς, καὶ οἱ ὑπέργηροι ἐνδεεῖς, ἑπτακόσιοι εἰς ὀκτακόσιοι τὸν ἀριθμόν.

Εἰς τὴν Βικέτρην εἰσερχόμενος, ἐμβαίνεις πρῶτον εἰς κύλην εὐρυτάτην, φυτευμένην ἀπὸ δένδρα καὶ διηρημένην εἰς πρασιάς με ἀνθ' ἡ χαριεστάτη καὶ ὑγιεινοτάτη αὕτη αὐλή, χρησιμεύουσα ὡς περίπατος, περικυκλοῖ τὰς οἰκο-δομάς ἐν ταῖς ὁποῖαις βλέψεις, εἰς τὴν πρώτην ὀροφὴν, σειρὰς κλινῶν ἐξαίρετων· εἰς δὲ τὸ ἐπίγειον, ἐστιατόρια καθαριώτατα, ὅπου οἱ ἐν τῇ Βικέτρῃ λαμβάνουσι κοινῶς τροφὴν ὑγιᾶ, ἄρθρον καὶ εὐχάριστον, χάρις εἰς τὴν πα-τρικὴν ἐπιστάσιαν τῶν ἐφόρων τοῦ ὠραίου αὐτοῦ κατα-στήματος.

Τὸ αὐτὸν τοῦτο θὰ ἦτο τὸ ὀνειροπόλημα παντὸς φιλοπόνου τεχνίτου γηράσαντος ἐν σκληραγωγίαις καὶ ὁμῶς διακριθέντος ὡς τιμιωτάτου καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς· διότι αὐτοῦ εὕρισκε ἀνάπαυσιν καὶ εὐζωίαν

ὁποῖαν δὲν ἐγνώρισε πώποτε. Ἀλλὰ, κατὰ δυστυχίαν, ὁ εὐνοϊσμός, ὅστις εἰς τὰς ἡμέρας μας ἐκτείνεται πανταχοῦ, εἰσχωρεῖ καὶ εἰς τὴν Βικέτρην· διὰ τοῦτο, οἱ πλείότεροι τῶν ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ διατιτωμένων εἶναι παλαιοὶ θεράποντες ἀρχόντων, εἰσαγόμενοι χάρις εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῶν κρείων τῶν.

Τοῦτο μᾶς φαίνεται κατὰχρησις, καὶ ἀπὸ τὰς σκανδαλώδεις μάλιστα. Σὲ ὑπερέτης τις πιστὰ, ἐπὶ χρόνον μακρὸν, ἐτατέλεσε σχεδὸν μέλος τῆς οἰκογενείας σου, ποῦ καλὰ ἀντάμειψέ τον ἐκ τῶν ἰδίων σου, διότι σὺ ὠρελῆθης ἐξ αὐτοῦ καὶ ὄχι τὸ Κράτος, ὥστε νὰ τὸν φορτώγης ἔπειτα εἰς αὐτό.

Ἄρας τὸν τόπον τοῦ νὰ τὸν καθέξῃ ἄλλος, ὅστις δὲν κητήχῃ νὰ σ' ἔγῃ προστάτην.

Ἰδῇτε ἔπειτα ἐν ἄλλοις εἰς τὰς ἡμέρας μας, ἀνθρωποὶ ἐγκρατεῖς παιδεῖαι, ἀφοῦ γηράσωσι, μόλις καὶ μετὰ βίας ἐπιτυγχάνουσι μίαν θέσιν μεταξὺ τῶν γερόντων ὑπηρετῶν. τοὺς ὁποίους ἐλλειμενίζει εἰς τὴν Βικέτρην ἡ ἐπιρροὴ τοῦ αὐθέντου τῶν!

Ἰδῇτε· ἐξωδεύθησαν οὕτω ἡ δέκα μυλλιόνια φράγκων διὰ νὰ κτισθῇ τὸ οἰκοδόμημα καλούμενον τανὺν τῆς Μαγδαληνῆς, οἰκοδόμημα τὸ ὁποῖον οὔτε τέμνος δύνασαι νὰ ὀνομάσῃς οὔτ' ἐκκλησίαν· ἀντ' αὐτοῦ τί δὲν ἠδύνατό τις νὰ κατορθώσῃ διὰ τῆς προσότητος ταύτης! Ὡστόσο, νὰ κτισθῇ ἓνα οἶκον ἀσύλου, ὅπου περιθάλπονται ἀφ' οὗ διαμαρθῶσιν ἀπὸ τὸ γῆρας, διακόσιοι ἕως τριακόσιοι ἄνδρες, ὑπάρχοντες εἰς τὸν καιρὸν τῶν ποιητῶν, μουσικῶν, ὑπάλλκτοι, ἰατροί, δικηγόροι, κτλ. κτλ. δηλαδὴ ἀνθρωποὶ συντελέσαντες εἰς τὴν γῆμιν τῆς Γαλλίας καὶ εἰς τὰς τέρφεις τῆς!

Διὰ πόσῃ ἀξιοπρεπείᾳ ἤθελε τὸ ἔθνος μας ἐνδυθῇ, ἂν ὑπῆρχε τοιοῦτό τι σύστημα! Ἀλλὰ τίς νὰ σκεφθῇ τὸ τοιοῦτον! . . . Ἠγήταιπρος Μορὼ καθὼς καὶ τόσοι ἄλλοι.

οι σπάνιοι νόες ἀπέθανον, εἰς τὸ νουσοκομεῖον ἐν τῇ ἐ-
χάτῃ ἐνδεΐα. . . ἐνθα διελάμψαν, διέπρεψαν, ἐγώπησαν
καὶ καρδίᾳς μας, μᾶς ἐτίμησαν . . .

Ἀλλ' ἐπανεργώμεθ' εἰς τὴν Βικέτρην. ἐνθα ἔλαβον χάριν
καὶ εἰς τὴν διήγησιν μας ταύτην· οἱ καταδικαζόμενοι εἰς
τοιαύτην θανατικὴν μετετρέποντο αὐτοὶ μετὰ τὴν καταδι-
κνύων των. Αὐτοῦ λοιπόν, ἀλλὰ καὶ ἐντὸς εἰρηκτῆς σκοτεινῆς
τοῦ καταστήματος, ὑπῆρχεν ἡ κυρία Παύλη καὶ σὺν αὐτῇ
τῆς Πλωσκούς περιμένουσα τὴν στιγμὴν τοῦ ἀποκεφαλι-
σμοῦ των, μέλλοντας νὰ τελεσθῇ τὴν σταυρίον· οὐδὲ ἡ μή-
τηρ οὐδ' ἡ θυγάτηρ δὲν ἠθέλησαν οὐδ' ἐκκλίσιν νὰ κάμωσιν
οὐδὲ τὴν βασιλικὴν νὰ ζητήσωσι χάριν.

Ὁ Νικόλας, ὁ Στέλεθρος καὶ διάφοροι ἄλλοι κκοῦοι
κατῳρόντων νὰ δραπέτεύωσιν ἐκ τῆς Φόρκης τὴν πα-
κακμονὴν τῆς μετακομίσεως των εἰς τὴν Βικέτρην.

Ἐστῆσαν λοιπόν ἡ ἐνδεκάτη εἰς τὸ ὠρολόγιον των νου-
σοκομυμένων ὅτε ἴστανται δύο ἀμύξια εἰς τὴν ἐξωτέραν
καγκελίδα τοῦ καταστήματος· καὶ ἀπὸ μὲν τὸ τὸ πρῶτον
ἐξῆλθεν ἡ κυρία Γεωργία, ὁ Γερμανός καὶ ἡ Γελασίνα·
ἀπὸ δὲ τὸ δεύτερον, ἡ Λουίζα Μορέλ καὶ ἡ μήτηρ της.

Ὁ Γερμανός καὶ ἡ Γελασίνα εἶχον συζευχθῇ πρὸ δεκα-
πέντε ἡμερῶν. Ἀσπίνονεν τὸν ἀναγνώστην νὰ συν-
τασθῇ τὴν περιχαρὰ φαιδρότητα, τὴν ἀκατάσχετον εὐθυ-
μιαν ἣτις ἠκτινοῦσιν εἰς τὸ δροσερὸν τῆς νεαρᾶς μας βα-
πτίσιας πρόσωπον, τὰ ζωηρὰ τῆς ὁποίας χεῖλη, μόνον διὰ
νὰ γελάουν ἠνοίγοντο, μόνον διὰ νὰ μειδιάσουν ἢ ν' ἀ-
σπασθῶν τὴν κυρίαν Γεωργίαν, ἣν ἀπεκάλει μητέρα της.

Τοῦ Γερμανοῦ ἡ φυσιογνωμία παρίστανε γαλήναιοτέ-
ραν καὶ σεβασωτέραν θυμωδίαν . . . ἡνοῦτο μετ' αὐτῆς
αἰσθημα βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης, σεβασμοῦ σχεδὸν πρὸς
τὴν καλὴν καὶ γενναίαν ταύτην νεάνίδα ἣτις τὸν ἐπροξέ-
νει εἰς τὴν φυλακὴν τοσοῦτον γλυκειάς καὶ περιχαρῆς
παρηγορίας . . . πρῶτον τὸ ὅποιον ἡ Γελασίνα ὑπεκρίνε-

το ὅτι δὲν ἐνθυμείτο διὰ τοῦτο καὶ ἄμα ὁ μικρὸς τῆς Γερμανίδος τὴν ἀνέρερε τὴν περίστασιν ἐκείνην, ἥλλαζεν αὐτὴ ὁμιλίαν, προφασίζομένη ὅτι αἱ ἀναμνήσεις αὐταὶ τὴν ἐμεληγγοῦν. Μολονότι κατέστη κυρία Γερμανοῦ, καὶ τὴν εἶχε δώσει ὁ Ροδόλφος, ὡς προῖκά της, τεσσαράκοντα χιλιάδας φράγκων, ἡ Γελασίνα δὲν ἠθέλησέ, μὲ τὴν γνώμην τοῦ συζύγου της, ν' ἀφήσῃ τὴν καλύπτειν της καὶ νὰ φορέτῃ σκιᾶδιον. Ἀλλὰ, σὰς βεβαίω, ποτὲ ἡ μετριοφροσύνη δὲν συνέτεινε τοσοῦτον πρὸς τὸ ν' ἀναδειχθῇ ζωηρότερα ἢ καλλονὴ ὅσον εἰς τὴν περίστασιν ταύτην.

Ἡ κυρία Γεωργία παρατήρει τὸν υἱὸν της καὶ τὴν Γελασίναν μὲ βλαθυτάτην ἀγαλλίασιν, πάντοτε νέαν.

Ἡ Λουίζα Μορέλ, ἀρσὺ ἐπερωτήθη καταλεπτῶς ἀπὸ τοὺς δικαστάς, καὶ ἐγένεν ἡ αὐτοψία τοῦ τέκνου της, ἀπελύθη ἐκ τῆς φυλακῆς, ἡ εὐειδὴς τῆς θυγατρὸς τοῦ λιθογλύφου μορφή, τὴν ὁποίαν αἱ λύπαι καταδάματταν, ἐνέφαινε ταπεινώσιν τινα γλυκυτάτην καὶ μελαγχολικὴν. Χάρis εἰς τὴν γενναϊδωρίαν τοῦ Ροδόλφου καὶ εἰς τὰς φροντιδας του διὰ τὴν οἰκογένειάν της, ἡ μήτηρ τῆς Λουίζας Μορέλ, ἥτις συνώδευεν αὐτήν, ἐπανέκτησε τὴν ὑγίαν της.

Ἐρωτήσαντος τοῦ θυρωροῦ τῆς ἐξωτάτης θύρας τὴν κυρίαν Γεωργίαν τί ἐπεθύμει, αὕτη τὸν ἀπεκρίθη ὅτι εἰς τῶν ἱατρῶν οὔτινες ἐπισκέπτονται τοὺς ἐκεῖσε φρενοβλάβεις, τὴν προσεκάλεσε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰς ἐνδεκα καὶ ἡμίσειαν ὥρας, μετὰ τῆς συντροφίας της· ἐλέχθη λοιπὸν εἰς τὴν κυρίαν Γεωργίαν, ἂν ἀγαπᾷ νὰ προσμαίνῃ τὸν ἱατρὸν εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἢ νὰ κάμῃ ὀλίγα βήματα ἐντὸς τῆς δευδροφύτου αὐλῆς, μεχριστοῦ φανῇ. Ἡ μήτηρ τοῦ Γερμανοῦ ἐπρότίμησε τοῦτο· ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ υἱοῦ της καὶ, συνδιαλεγομένη μετὰ τῆς γυναικὸς τοῦ λιθογλύφου, διέτρεξε τὰς δευδροστοιχίας τοῦ κήπου, ὅπου ἡ Λουίζα καὶ ἡ Γελασίνα τὰς ἠκολούθησαν ἐκ τοῦ πλησίον.

— Τί εὐχαρίστησιν τὴν ἔχω, ἀγαπητὴ Λουίζα, ὅτι σ' ἐπανθώλεπω! εἶπεν ἡ ῥάπτρια. Ὅταν πρὸ ὀλίγου κατέβημεν ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν τοῦ Βουκεβάλ, καὶ ἔλθαμεν νὰ σ' ἐπάρωμεν, ἤθελσα ν' ἀναθῶ ἐπάνω νὰ σ' εὕρω ἀλλ' ὁ σὺλγὸς μου μ' ἐμπόδισε, λέγων ὅτι κατοικεῖς εἰς τὸ ἐπάνω ἐπάνω διὰ τοῦτο εἶμεν μέσα εἰς τὸ ἀνάξι. Ἐπειτα ἤρχετο κατόπιν μας εἰς τὸ ἄλλο ὄχημα, εἰς τρόπον ὥστε τώρα πρῶτον φεράν σὲ βλέπω ἀφ' οὗτου...

— Ἀφ' οὗτου ἦλθες εἰς τὴν φυλακὴν νὰ με παρηγορήσῃς... Ἀ! δεσποσύνη Γελασίνα, ἀνέκραζεν ἡ Λουίζα με κατάνυξιν· τί ἄγγελος! τί ψυχὴ!... τί...

— Πρῶτον μὲν, ἀγαπητὴ Λουίζα, ἀκουσον· εἶπεν ἡ ῥάπτρια γρηθύνως διακόπτουσα τὴν θυγατέρα τοῦ λιθογύρου, ὅπως ἀποφύγῃ τὰς εὐχαριστίας τῆς δὲν εἶμαι πλέον δεσποσύνη Γελασίνα, ἀλλὰ κυρία Γερμανοῦ. Δὲν ἔξεύρω ἂν τὸ ἐμαθες...

— Ναὶ... ἐμαθα ὅτι ὑπανδρεύθης. Ἀλλ' ἄφες νὰ σ' εὐχαριστήσω...

— Ἀγνοεῖς μολοντοῦτο βέβαια, ἀγαπητὴ Λουίζα ἐπανελάθεν ἡ κυρία Γερμανοῦ διακόπτουσα ἐκ νέου τὴν θυγατέρα τοῦ Μαρτέλ, ἀγνοεῖς ὅτι ἡ ὑπανδρεῖς μου ἔγινε διὰ τῆς γενναιοδορίας ἐκείνου ὅστις εἶναι ἡ πρόνοια ὅλων ἡμῶν, καὶ σου, καὶ τῆς οἰκογενείας σου, καὶ ἐμοῦ, καὶ τοῦ Γερμανοῦ, καὶ τῆς μητρὸς του!

— Τοῦ Κυρίου Ροδόλφου! ὦ! καθεκάστην ἡμεῖς εὐλογοῦμεν τ' ὄνομά του!... Ὅταν ἐξῆλθα ἐκ τῆς φυλακῆς, ὁ δικηγόρος ὅστις ἦλθεν ἐκ μέρους του νὰ με ἴδῃ νὰ με συμβουλευτῇ καὶ νὰ μ' ἐγκαρδιώσῃ, με εἶπεν ὅτι, χάρις εἰς τὸν Κ. Ροδόλφον ὅστις ἔκαμε τόσα δι' ἡμᾶς ἕως τώρα, ὁ Κ. Φερνάνδος ὁ πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν σκληροτήτων του, παρεχώρησεν ἐτήσιον ἀσφαλὲς εἰσόδημα, τὸσον εἰς ἐμὲ... κατ' ὅσον καὶ εἰς τὸν πτωχόν μου πατέρα... ὅστις εὐρίσκεται ἐδῶ μέσα... ἐδῶ... ἀλλὰ χάρις τῷ

Θεώ, ἡμέρα παρ' ἡμέρα 'παχύνει εἰς τὸ καλῆτερον . . .

— Καί, ἂν ἡ ἐλπίς τοῦ ἀξιολογοῦ αὐτοῦ ἱατροῦ πραγματοποιηθῇ . . . θὰ τὸν ἐπάρωμεν σήμερον εἰς τὰ Παρίσια μαζί ἡμᾶς. Ὁ ἱατρός λέγει ὅτι θὰ κέρει μίαν δοκιμήν ἥτις πολὺ πιθανὸν νὰ ἐπιτύχῃ. Νὰ μᾶς δεῖξῃ ἕνα ὄλον μαζῆς τὸν πατέρα σου. . . ἡ ἐκστασις, λέγει, ἐκείνη, ἡ αἰφνιδια ἡμπορεῖ πάρκωτα νὰ τὸν ἱατρεύσῃ . . . Ἐγώ, μ' ὅλον τὸν μικρόν μου νοῦν, τὸ εὐρίσκω ὥστ' ἂν ἄσφυκτον σχεδόν . . .

— Τι νὰ σέ εἶπω, δεσποσύνη! . . .

Κυρία Γερμανοῦ . . . κυρία Γερμανοῦ . . . Σὲ εἶπα, ἀγαπητὴ Λουίζα, ὅτι δὲν εἶμαι πλέον δεσποσύνη . . . Ἀλλ' ἄς ἐλθωμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας ἡξεύρεις ἀδελφὴ, τί εἶναι αὐτός ὁ Κ. Ροδόλφος ἀπὸ ἀκαύσεις;

— Εἶναι ἡ θεία πρόνοια τῶν δυστυχῶν.

— Πρῶτον εἶναι αὐτό . . . ἔπειτα; βεβαίως τὸ ἄλλο δὲν τὸ γνωρίζεις . . . Μάθε τὸ λοιπὸν ἀπ' ἐμέ . . . Ἀποταθεῖτα δὲ τότε πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς ὅστις ἐπορεύετο ἐμπρός κακτῶν διὰ τοῦ βραχίονος τῆς κυρίας Γεωργίαν καὶ συνδιαλεγόμενος μετὰ τῆς γυναικὸς τοῦ λιθογλύφου, ἡ Γελασίνα ἀνερῶνθη.) Μὴ περπατεῖς διὰ τόσον ὀγκώσῳ, φίλε μου . . . ἔξευρες ὅτι θὰ κουρασθῇ τοιούτῳ τρόπῳ ἡ μητέρα . . . ἔπειτα ἐγὼ θέλω καὶ νὰ σ' αἰσθάνωμαι πλησίον μου . . .) Ὁ Γερμανὸς ἐστράφη, ἐβράδυνεν ὀλίγον τὸ βῆμά του, καὶ ὑπεμενίδασε πρὸς τὴν Γελασίναν ἥτις τὸν ἀπέστειλε λαθραίως διὰ τῆς χειρὸς τῆς ἐν φίλῳ.

— Λουίζα, νὰ μὲ εἰπῇς τὴν ἀλήθειαν δὲν φαίνεται καὶ εἰς σέ ὅτι ἔχει μίαν χάριν ὁ Γερμανὸς μου ξεχωριστὴν! Ἰδὲ τον . . . τί ἀνάστημα κομφόν! τί συμπεριρροὰ εἰγενική! . . . Εἶχα δίκαιον νὰ τὸν προτιμῶ ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους μου γείτονας, τὸν Κ. Γερῳδιόν, καὶ τὸν Κ. Καβριώνη! . . . Ἀληθινά, εἶπα Καβριώνη! . . .

καὶ ποῦ εἶναι ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Πιπελέτου; Ὁ ἰατρός εἶπεν εἰπαὶ νὰ ἔλθουν καὶ αὐτοὶ ἐπειδὴ πολλάκις ὁ πατήρ σου ἀνέφερε τ' ὄνομά των . . .

— Ὅπου καὶ ἂν ᾔηται θὰ φανοῦν· ἐκεῖνοι ἀνεχώρησαν πολὺ πρὸ ἑμοῦ.

— Ἴ! τότε λοιπὸν θὰ ἔλθουν ἀφεύκτως· ὅσον δι' ἀκρίθειαν εἰς ῥητάς ὑποσχέσεις ὁ Κ. Πιπελέτος εἶναι. . . ὅς εἶπῃ καὶ ἄλλος. . . Ἀλλ' ὅς ἔλθωμεν πάλιν εἰς τὴν ὑπανδρείαν μου καὶ εἰς τὸν Κ. Ροδόλφον. Πρῶτον μὲν ἐστειλεν ἐμὲ τὴν ἰδίαν καὶ ἡλευθέρωσεν τὸν Γερμανὸν ἀπὸ τὴν καταραμένην φυλακὴν, μὲ τὴν ἄδειαν πρὸς τὸν διευθυντήν. Φαντάσου τὴν χαρὰν μας! Μόλις φθάνομεν εἰς τὴν κάμερὴ μου καὶ καθήμεθα μαζὶ καὶ οἱ δύο καὶ σοῦ κάμνομεν ἓνα φαγεῖ, ἓνα φαγεῖ, ἀπ' ἐκεῖνα τὰ καλὰ φαγεῖα, ὅπου γλύφει κανεὶς καὶ τὰ δάκτυλά του. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι πολλὰ ὀλίγον μας ἐχρησίμευσε, ἐπειδὴ δὲν ἤγγιξε μέσση κανεὶς τὸ περὶ τοῦ ἡ πολλῇ χαρᾷ, ζεῦρεται! Μόνον ὠμιλοῦσμεν ἐλέγχμεν, ἐλέγχμεν, καὶ ποῦ νὰ σωθοῦν! Τέλος πάντων, εἰς τὰς ἑνδεκα ἡ ὥρα σηκώνεται καὶ φεύγει ὁ Γερμανὸς, μὲ ὑπόσχεσιν νὰ ἀνταμωθῶμεν πάλιν τὴν ἐπ' ὄριον. Εἰς τὰς πέντε ὥρας τὸ πρῶτ' σηκώνομαι καὶ πιάνω τὴν δουλειά μου· εἶχα δύο ἡμέρας ὅπου ἔμεινα ὀπίσω. Εἰς τὰς ὀκτώ, κτυποῦν τὴν θύραν μου, ἀνοίγω· ποῖον βλέπω νὰ ἐμφαίνει τὸν Κ. Ροδόλφον. . . Ἀρχίζω ἐγὼ ἀμέσως νὰ τὸν εὐχαριστῶ ἐκ βαθοῦς ψυχῆς διὰ τὰ ὅσα ἐκτεμν ὑπὲρ τοῦ Γερμανοῦ· δὲν μ' ἀφήνει νὰ τελειώσω—Καλὴ μου γειτόνισσα, μὲ λέγει, ὁ Γερμανὸς ὅπου καὶ ἂν ᾔηται θὰ ἔλθῃ, δὲς τον αὐτὸ τὸ γράμμα. Πιάνετε καὶ οἱ δύο ἐν ἑαυτῇ, καὶ παγαίνετε ἀμέσως εἰς ἐν μικρὸν γυμνάσιον τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται Βουκεβάλλ, πλησίον τοῦ Ἑκουέν, διὰ τῆς ὁδοῦ Σαίντ Λεονῆ. Ἀφοῦ ὑπάγετε ἐκεῖ, ἐρωτᾶτε ποῦ εἶναι ἡ κυρία Γεωργία . . .

καὶ σὺ ἐπεύχομαι καλὴν διασκέδασιν.—Νὰ σὺ εἰπῇς ἔμως, κύριε Ροδόλφε, εἶναι ὅπου θὰ χάσω καὶ αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἐπὶ ματαίῳ, καὶ θὰ γίνουν τότε τρεῖς ἡμέραι χαμέναι δι' ἐμέ.—Δὲν βλάπτει, καλὴ μου γειτόνισσα, εἰς τῆς κυρίως Γεωργίας θὰ εὔρῃς δουλιὰ σ' ἐσύστησα πρὸ αὐτῇ καὶ δὲν θὰ σοῦ λείψει ποτὲ ἐργασία.—Ἀποῦ λοιπὸν ἔχει οὕτω, τότε ναί, σὺς ὑπερευχαριστῶ, κύριε Ροδόλφε.—Υἱάινε, καλὴ μου γειτόνισσα.—Εἰς τὸ καλὸ, καλὲ μου γείτονα, εὐχαριστῶ.—Φεῖγαι ἐκεῖνος, ἔρχεται ὁ Γερμανὸς τὸν διηγοῦμαι τὸ πρᾶγμα· ὁ Κ. Ροδόλφος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μᾶς γελᾷ· ἀναβαίνομεν εἰς ἐν ἁμῶς εὐθυμοὶ ὥσάν τρελοὶ, ἡμεῖς οἱ χθὲς ἀκόμη τόσον περίλυποι... Φαντάσου... φθάνομεν εἰς τὸ Βουκεβάλλ... Ἀ! ἀγαπητὴ Λουίζα, ἴδε... καὶ τώρα ἐνῶ σὲ τὰ λέγω μ' ἔρχονται δάκρυα... Ἡ κυρία Γεωργία αὐτῇ, τὴν ὅποιαν βλέπεις ἐμπρὸς μας, ἦτον ἡ μητέρα τοῦ Γερμανοῦ.

— Ἡ μητέρα του!!

— Ἡ μητέρα του, ἀδελφὴ μου, ἡ μητέρα του τῆς τὸν ἔκλεψαν ἀπὸ μικρὸ παιδί. Φαντάσου τὴν χαρὰν των! Ἀποῦ ἔκλαυσεν ἄρκετὰ ἡ κυρία Γεωργία καὶ κατησπᾶσθη τὸν υἱὸν τῆς χιλιάκις, ἦλθε καὶ ἡ ἰδική μου σειρά. Ὁ Κ. Ροδόλφος, ὡς φαίνεται, τὴν εἶχε γράψει καλὰ πράγματα περὶ ἐμοῦ, ἐπειδὴ μὲ εἶπε, σφίγγουσα με εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ὅτι ἐγνώριζε τὴν πρὸς τὸν υἱὸν τῆς διαγωγὴν μου.—Καὶ ἂν εὐαρεστῇσθε, μητέρα μου, εἶπεν ὁ Γερμανὸς, θέλει γίναι καὶ ἡ Γελασίνα θυγάτηρ σας.—Ἄν εὐαρεστοῦμαι, τέκνα μου! εἰς ὅλης μου καρδίας γνωρίζω ὅτι δὲν ἠδύνασο νὰ εὔρῃς καλλιτέραν οὐδὲ χαριεστέραν σύζυγον.—Θραυνίζομεθα τὸ λοιπὸν, ἀδελφὴ, ἐγὼ καὶ ὁ Γερμανὸς, εἰς ἐν ἀγροκήπιον λαμπρὸν... λαμπρὸν! Ἐστειλα καὶ μοῦ ἔφεραν καὶ τὰ καναράκια μου, νὰ χαροῦν καὶ αὐ-

τὰ τὰ κακόμοιρα . . . Τί νὰ σοῦ εἰπῶ ; . . . μολονότε
 δὲν ἀγαπῶ τὴν ἐξοχὴν, τότεν ὁ γλίγωρα ἐπερνοῦσαν αἱ
 ἡμέραι, ὥστ' ἐθορροῦσες ὅτ' εἶναι ὄνειρον· ἐδοῦλενα
 μόνον πρὸς διασκέδασιν ἐμετάπινα τῆς κυρίας Γεωρ-
 γίας, ἐπήγαينا εἰς τὸν περίπατον μετὰ τοῦ Γερμανοῦ,
 ἐτραγωδοῦσα, ἐπηδοῦσα, σὲ λέγω ἐγίνα θεότρελη! . . .
 Τέλος πάντων, διορίζεται ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου μας
 διὰ . . . χθες δεκαπέντε. Δύο ἡμέρας ἀρχήτερα, νὰ κ'
 ἐρχεται μέσα εἰς ἓνα ὥρατον ἔχρημα ἓνας κύριος ὑψηλός,
 ἓνας σωματώδης, φαλακρός, ἓνας ἀρχοντάνθρωπος, καί
 μου φέρει, ἀπὸ μέρος, λέγει, τοῦ Κ. Ροδόλφου . . .
 ἂν τὸ εὖρης τί ; . . . Ἐν ὥρατον κιβώτιον μὲ γράμματα
 ἐπάνω χρυσά, μετὰ εἰς μίαν πλάκα ἀπὸ μάρμαρου κυ-
 νόν· Ἑρμασία καὶ Φιόνησις, Ἀγάπη καὶ Εὐτυχία.
 Ἀνοίγω τὸ κιβώτιον, τί νὰ ἰδῶ ; δῶρα τοῦ κυρίου Ρο-
 δόλφου· καὶ καλύπτρας ἀπὸ δαντέλλα, ὥσαν αὐτὴν ὁ-
 ποῦ φορῶ, ὑφάσματα ἄκοπα δι' ἐσθῆτας, δάρυρα δια-
 μαντικὰ, περιχίρια, αὐτὴν τὴν σάρπα, ἓνα ὥρατον σάκι
 τέλος πάντων, τὰ πράγματα ὅπου διαβαίνει κανεὶς εἰς
 τὴν Χαλιμά . . . νὰ τὰ βλέπῃ ἀληθινὰ, ἐμπροστὰ τοῦ
 . . . φαντάσου !

— Τρώντι ! εἶδες τί καλὸν εἶναι νὰ ἦναι κανεὶς κα-
 λὸς καὶ φιλόπονός !

— Καὶ μήπως ἐγὼ, ἀγαπητὴ Λουίζα, ἤθελα νὰ
 ἦμαι καλὴ καὶ φιλόπονός καὶ ἔρουν ; εὐρέθηκα νὰ
 ἦμαι φυσικὰ καμωμένη τοιαύτη καὶ διὰ τοῦτο· ὅχι πῶς
 τὸ ἔκαμνα ἐπίτηδες. Στάσου ἀκόμη νὰ ἰδῇς· κάτω κά-
 τω εἰς τὸ κιβώτιον, εὐρίσκω ἓνα μικρὸν χαρτοφυλάκιον
 κ' ἔγραφε μέσα. Ὁ καλὸς γείτωρ πρὸς τὴν καλὴν τοῦ
 γειτόπισσαν. Τὸ ἀνοίγω, εὐρίσκω δύο ἐπιστολάς· τὴν
 μίαν διὰ τὴν Γερμανὸν, τὴν ἄλλην δι' ἐμέ· εἰς τὴν τοῦ
 Γερμανοῦ (ἦταν ἀνοικτὴ καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη) εὐρί-
 σκω ἓν ἔγγραφον δι' οὗ ἐδιορίζετο διευθυντής εἰς μίαν

τρέπεζαν διὰ τοὺς πτωχοὺς, μὲ τέσσαρας χιλιάδας φράγκων μισθὸν ἐτήσιον· ἐκεῖνος πάλιν εὕρισκε ἐγκλειστον μέτα εἰς τὴν πρὸς ἐμὲ γοσφὴν μίαν συναλλαγματικὴν ἀπὸ σφράντα χιλιάδας φράγκων πληρωτέα παρὰ τοῦ . . . παρὰ τοῦ Βασιλικοῦ Θησαυροφυλακίου . . . Ναὶ καὶ αὐτὰ ἦσαν ἡ προικὰ μου . . . Εἶπα· ἀμέσως νὰ τὰ στείλῃς ὀπίσω, ἀλλ' ἡ κυρία Γεωργία μου ἀπεκρίθη· — Παιδί μου, ἡμπορεῖς, καὶ πρέπει μάλιστα νὰ τὰ δεχθῇς· εἶναι ἡ ἀνταμοιβὴ τῆς φρονήσεώς σου, τῆς φιλοπονίας σου καὶ τῆς συμπαιδείας σου πρὸς τοὺς ὅσοι πάσχουν. Διότι, ὅταν ἐπὶ γαίνεις, κ' ἐπεσκεπτεσθὲ τοὺς δυστυχεῖς, τὴν ὥραν ὅπου ἔχανες εἰς αὐτὸ ἐκάθησο τὴν νύκτα καὶ τὴν ἑπαιρνες ἀπὸ τὸν ὕπνο σου, ὥστε ἐκινδύνευες καὶ ν' ἀρρώστῃς . . .

— Ὡ! αὐτὸ εἶναι ἀληθέστατον, ἀνέκραξεν ἡ Λουίζα· δὲν ὑπάρχει ψυχὴ πλέον ἀγγελικὴ ἀπὸ τὴν ἰδικήν σου . . . δεσποσ . . . κυρία Γερμανοῦ.

— Πάλιν ἐκόντεψες! Γυρίζω τότε καὶ λέγω εἰς τὸν σωματώδη ἐκεῖνον κύριον, ὅτι αὐτὰ ὅλα ἐγὼ τὰ ἔκαμα ἀπὸ εὐχαριστησίων μου καὶ ὄχι τάχα διὰ νὰ κάμω τὴ καλὴν. — Δὲν βλάπτει, μ' ἀποκρίνεται· ὁ Κ. Ροδόλφος εἶναι βελούπλουτος ἄνθρωπος, σὰς διδὲι αὐτὴν τὴν προικὰ διὰ νὰ σὰς φανερώσῃ τὴν ὑπόληψιν καὶ φιλίαν τοῦ μεγάλως ἤθελε λυπηθῇ ἂν τὴν ἡρνεύσθης· ἔπειτα ἐκεῖνος θὰ ἔλθῃ νὰ παρευρεθῇ καὶ εἰς τὸν γάμον, καὶ τότε θὰ σὰς βιάσῃ νὰ τὴν δεχθῇτε.

— Τί εὐτυχία ὅταν πίπτουν τὰ πλούτη εἰς χεῖρας τοιούτων ἀνθρώπων γενναίων!

— Νὰ ἦτο μόνον πλούσιος . . . ἀλλ' ἐκτὸς τούτου . . . ἦ! ἀδελφὲ, νὰ ἤξευρες ὁ Κ. Ροδόλφος αὐτὸς τί εἶναι! Καὶ ὅταν ἐνθυμηθῇ ὅτι τοῦ ἔδωκα κ' ἐσέσωσε τὸ κομμόδεμα μὲ τὰ φορέματα τοῦ Γερμανοῦ! Ἰπομονή . . . νὰ ἰδῇς . . . Τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου, τὸ βράδυ ἄργα

πολύ, νὰ καὶ φθάνει πάλιν εἰς τὸ Βουκεβάλ ὁ φαλακρὸς ἐκεῖνος κύριος, καὶ μὰς λέγει ὅτι ὁ Κ. Ῥοδόλφος δὲν ὕψις ἠμπορέσῃ νὰ ἔλθῃ ἐπειδὴ ἦτον ἀδιάθετος, ἀλλ' ὁ κύριος αὐτὸς ὁ φαλακρὸς, θὰ ἔλθῃ ἀντ' ἐκείνου. . . Τότε μάλιστα, ἀγαπητὴ Λουίζα, ἐμάθαμεν ὅτι ὁ εὐεργέτης σου. . . καὶ ὁ ἰδικὸς μας. . . ἦτο. . . μάντευσε τίς ; . . . ἓνας; πρίγκιψ! Τί λέγω πρίγκιψ; . . . μίᾳ Βασιλικῇ Ὑψηλότητι, ἓνας δούξ βουκεβάλων, ἓνας μικρὸς βασιλεὺς. . . καθὼς μὲ εἶπεν ὁ Γερμανός.

— Ο Κ. Ῥοδόλφος! . . .

— Πῶς σὲ φαίνεται, ἀγαπητὴ Λουίζα! Κ' ἐγὼ τοῦ εἶχα εἶπει νὰ μοῦ μεταπιάνῃ νὰ σφουγγαρίζω τὴν κάμερή μου! . . . Καταλαβὲ εἰς ποίαν ἀμνηστὴν εὐρέθηκα! Ὅταν εἶδα κ' ἐγὼ ὅτι ἦτο σχεδὸν ἓνας βασιλεὺς δὲν ἐτόλμησα ν' ἀρνηθῶ τὴν προῖκα. Ἐστεφανώθημεν. . . Εἶναι τώρα ὁκτώ ἡμέρας, ὁ Κ. Ῥοδόλφος μὰς ἐμήνυσεν ὅτι ἐπεθύμει πολὺ, ἐγὼ ὁ Γερμανός καὶ ἡ κυρία Γεωργία, νὰ ὑπάγωμεν εἰς ἐπίσκεψίν του· κινουμέν λοιπὸν νὰ ὑπάγωμεν. Ἐκτύπα ἀδελφὴ ἡ καρδιά μου ὡτὴν τοῦ ὕψιου, νὰ συλλογίζωμαι πῶς θὰ παρουσιασθῶ; φθάνομεν εἰς τὴν ὁδὸν Πλουμέτου, ἐμδοκίνομεν μέσκα εἰς ἓνα πηλάτι· περνοῦμεν, περνοῦμεν καμεραις. . . δούλαι ἀπ' ἐδῶ μὲ χρυσὰ σειρήτια, κύριαι ἀπ' ἐκεῖ κατὰ μπουρα ἐνδυμένοι, μὲ ἀλυσίδας ἀργυρὰς τριγύρω τοῦ λαιμοῦ καὶ μὲ σπαθία εἰς τὴν μέσην, ἀξιωματικοὶ μὲ τὰς στολὰς των τὰς ἐπισήμους. . . πράγματα! . . . κ' ἔπειτα, χρυσὰ πράγματα ἀπ' ἐδῶ, χρυσὰ ἀπ' ἐκεῖ, παντοῦ. . . ἐθάμβωσαν τὰ ὄμματά μου. Τέλος πάντων, εὐρίσκομεν τὸν ὕψηλὸν ἐκεῖνον αὐθέντην, τὸν φαλακρὸν μέσκα εἰς ἓνα δωμάτιον, μαζὶ μὲ ἄλλους κυρίους, ὅλους μέσκα εἰς τὰ χρυσὰ κεντήματα βουτημένους· μὰς εἰσάγει αὐτὸς μέσκα εἰς ἓνα μέγαν θάλαμον, κ' ἐκεῖ εὐρίσκομεν τὸν Κ. Ῥοδόλφον. . . τὸν πρίγκιπα δελαδῆ

ἐνδεδυσμένον ἀπλούστατα, καὶ πόσον γλυκύν, πόσον καλομίλητον, πόσον ταπεινόν. . . τέλος πάντων πόσον κύριον. Ροδόφον ἀπλῶς ὡς ἄλλοιτε ὥστε ἀμέσως ἀνέλαβα τὰ ὑάρη μου, ἐνθυμουμένη ὅτι τὸν εἶπα κ' ἐκάρφωσε τὸ σῆλι μου μίαν φορὰν, καὶ μίαν ἄλλην μου ἐδόρθωσε τὸ κονδύλι μου, κ' ἔπειτα μ' ἔδιδε τὸν βραχιόνά του κ' ἐξηρχόμεθα μαζὴ εἰς τὸν δρόμον.

— Καὶ δὲν ἐδειλίασας πλέον; ὦ! ἐγὼ, πῶς ἤθελα τρέμει!

— Ἐγὼ, εἰς ἐναντίαν. Ἀποῦ ὑπεδέχθη τὴν κυρίαν Γεωργίαν μὲ μίαν καλωσύνην ἄλλο νὰ σὰς τὸ λέγω, κ' ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ Γερμανοῦ, μὲ εἶπε χαμογελῶν. — Αἱ! καλὴ μου γειτόνισσα, πῶς περὶ ὁ θεὸς Κρήτας καὶ ἡ Βαμονέττα; (Εἶναι τ' ὄνομα ὁποῦ ἔχω δοσμένον εἰς τὰ καναράκια μου στοχάσου, ἀδελφὲ, νὰ τὸ ἐνθυμεῖται· ἰδὲ καλωσύνην. . .) — Εἶμαι βέβαιος, ἐπρόσθεσεν, ὅτι τώρα τ' ἄσματά σας σοῦ καὶ τοῦ Γερμανοῦ, ὑπερβαίνουν τὸ κελᾶδμα τῶν γλυκυφθόγων σου αὐτῶν πτηνῶν. — Μάλιστα, ὑψηλότατε (ἡ κυρίαν Γεωργίαν, εἰς ὅλο τὸ διάστημα τοῦ δρόμου μᾶς ἐδίδασκε καὶ τοὺς δύο πῶς πρέπει νὰ λέγωμεν τὸν Κ. Ροδόφον. Ὑψηλότατον λέγουν τὸν πρίγκιπα.) Μάλιστα, ὑψηλότατε, ἡ εὐτυχία μας εἶναι μεγίστη, καὶ μᾶς φαίνεται πολὺ μεγαλητέρα καὶ γλυκητέρα ἐπειδὴ τὴν χρεωστοῦμεν εἰς ὑμᾶς. — Παιδί μου, δὲν τὴν χρεωστεῖτε εἰς ἐμὲ, ἀλλ' εἰς τὰς ἀρετάς σας. Καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ τὰ λοιπὰ ἀφήνω τῆς ἄλλας φιλοφρονήσεις. Τέλος πάντων τὴν ἀπεχαιρετήσαμεν μὲ ὅχι ὀλίγον κόπον· συμπέρανε ἐπειδὴ δὲν θὰ τὸν ἰδοῦμεν πλέον. . . Μᾶς εἶπεν ὅτι ἐπιστρέφει εἰς τὴν Γερμανίαν μετ' ὀλίγας ἡμέρας· ἴσως ἔως τὰ τώρα καὶ ἀνεχώρητε· ἀλλ' εἴτε ἀνεχώρησεν εἴτε ὄχι, ἡ ἐνθύμησις του δὲν θὰ μᾶς λείψει οὔτε στιγμὴν.

— Πόσον εὐτυχεῖς θὰ εἶναι οἱ ὑπηκοοί του, νὰ ἔχουν εἰς τοιοῦτον ἡγεμόνα!

— Φαντάσου ! ἀφ' οὗ εἰς ἡμᾶς ὁποῦ δὲν εἴμεθα τίποτε ἔκαμε τοσα καλὰ ! . . . Ἐλησφόνησα νὰ σὲ εἶπω, ὅτι εἰς ἐκεῖνο τὸ ἴδιον ἀγροκήπιον ἐκατοίκησε καὶ μία ἀπὸ τὰς παλαιὰς μου φιληνάδας, σύντροφός μου εἰς τὴν σολακὴν, μίαν ἀξιόλογον νέαν, ἥτις κητύχθηκε καὶ αὐτὴ ν' ἀπαντήσῃ τὸν Κ. Ροδόλφον ἀλλ' ἡ κυρία Γεωργία μοῦ ἐδούσε κατ' ἐπανάληψιν νὰ μὴ τὴν ἀναφέρω τελείως εἰς τὴν πρίγκηπα, δὲν ἤξεύρω διατί . . . ἴσως διότι ἡ πρίγκηψ δὲν ἀγαπᾷ νὰ τὸν ἐμιλοῦν περὶ τῶν εὐεργεσιῶν ὅσας κάμνει . . . Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ καλὴ μου ἐκεῖνη φίλη, ἡ Κελοῦδηστρια, γύρεν, ὡς φαίνεται, τοὺς γονεῖς της, καὶ τὴν ἐπῆραν μαζὶ τῶν εἰς τὸν τόπον των πολὺ μακρὰν ἀπὸ τοὺς Πικρισίους, πολὺ μακρὰν ἔλυπηθήκα μόνον ὅτι δὲν ἠμπόρεσα καὶ νὰ τὴν ἀποχαιρετήσω πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς της. Ἀλλὰ σὲ ζητῶ συγγνώμην, καλὴ μου Λουίζα . . . εἶμαι πολὺ ἐγχεῖστής ἀναφέρω ὅλο πρᾶγματ' αὐτοῖς . . . εἰς σὲ τὴν ἔχουσαν τόσας δικαίας λύπας . . .

— Νὰ ἐξοῦσε καὶ τὸ πικιδί, εἶπεν ἡ Λουίζα περίλυπος διακόπτουσα τὴν Γελασίαν· αὐτὸ ἤθελε μὲ παρηγορεῖ· διότι τώρα ποῖος πλέον τίμιος ἄνθρωπος θὰ θελήσῃ νὰ μὲ πάσῃ, ἔστω καὶ μὲ τὰ χρήματα ὅσα ἔχω ;

— Ἦξ ἐναντίας, Λουίζα μου, ἐγὼ νομίζω ὅτι πᾶς τίμιος ἄνθρωπος, θὰ ἐννοήσῃ τὴν θέσιν σου· ἀφ' οὗ σὲ γνωρίζῃ, δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ σὲ συγκλαύσῃ καὶ νὰ σὲ σεβασθῇ . . . βέβαιος ὅτι καλῆτέραν γυναῖκα ἀπὸ σὲ εἶναι ἀδύνατον ν' ἀπαντήσῃ

— Τὸ λέγεις διὰ νὰ μὲ παρηγορήσῃς . . .

— Ὅχι, τὸ λέγω, διότι τοῦτο εἶναι τὸ ἀληθές.

— Τέλος πάντων, ἀληθές ἢ ὅχι, ὁ καλὸς σου αὐτὸς λόγος πάντοτε μὲ παρηγορεῖ . . . καὶ σὲ εἰμ' εὐγνώμων . . . Ἀλλὰ ποῖος ἔρχεται ; Ἄ, ὁ Κ. Βιπελέτος καὶ ἡ γυναῖκά του ! . . . Τὸν βλέπω χαρούμενον . . .

πῶς τὸ ἔπαθεν αὐτός! ὁποῦ τῶρα ὕστερα ἦτον ὅλος μελαγχολία διότι τὸν ἐπείραζεν ὁ Κ. Καβριώτης!

Καί ὄντως, ὁ Κ. καὶ ἡ κυρία Πιπελέτου προσήλθον περιχαρῶς ὁ Ἀλφρέδης, τὸν αἰώνιον πάντοτε φορῶν τρομπονοειδῆ πῖλόν του, πράσινον μεγαλοπρεπέστατον ἔνδυμα, στιλπνότετον ἔτι διατηρούμενον, λαμνιδέτην με κεντήματα εἰς τὰς γωνίας, περιπτύσσοντα τὰ ἐξέχοντα περὰ τοῦ χιτῶνός του, ὑπέρμετρα τὸ μέγεθος κρύπτοντα τὸ ἥμισυ τῶν παρειῶν του· μακρὸν καὶ εὐρὺ ἐσωκάδιον κιτρινότετον, περισκελίδα μαύρην, καντὴν ἄλλῃον· περικνημίδας ὡσὺν τὴν χιόνα λευκάς, καὶ ἐμβάδας στιλπνοτάτας ἰδοῦ ἡ ἐνδυμασία του. Ἡ Ἀναστασία πάλιν ἐκαμάκρονε τὴν ἀπὸ πράσινον μερινὸν ἐσθῆτά της καὶ τὸ κυανοῦν της σάδι... Ἡ περὶ τοῦ κά της ἦτο κτενισμένη προσφάτως καὶ διασθωμένη εἰς βροστρύχους· ἐνράτει δὲ τὴν καλύπτραν της κρεμασμένην ἐκ τοῦ βραχιονός της διὰ ταινιῶν πρασίνων, ἐν εἶδει σφυρίδος.

Ἡ συνήθως σοβαρωτάτη, μελαγχολικὴ καὶ ἐσχάτως ὠχρωτάτη μορφή τοῦ Ἀλφρέδου, ἐφαίνετο σήμερον περιχαρέςτατη· ἀλλὰ εἶδε μακρόθεν τὴν Λουίζαν καὶ τὴν Γελασίαν, ἔτρεξε πρὸς αὐτὰς κράζων Ἐγλυτώσαμεν... Ἔφυγε!

— Τί πρέχει, καλὲ κύριε Πιπελέτε, εἶπεν ἡ Γελασία, καὶ εἶσθε τόσο ἐνθουσιᾶς; πῶς τὸ ἐπάθετε;

— Ἔφυγε, δεσποσύνη, τάχα... θέλω, ἤθελα, ἐπρεπε νὰ εἰπῶ κυρία, ἐπειδὴ τῶρα ὁποῦ ἐγενήκατε καὶ ἡ εὐγενεία σας παρόμοια ὡσὺν τὴν Ἀναστασίαν, ἐξ αἰτίας τῆς ζευζι... σευζέ... ζηυζέζε... ζευζέως σας... καθὼς πάλιν καὶ ὁ ἀρχικὸν σας, ὁ Κ. Γερμανός, ἐγένετο ὁμοιος καὶ παρόμοιος μ' ἐμέ...

— Σὲ, εὐχαριστῶ, κύριε Πιπελέτε· ἀλλὰ πῶς λέγετε ὅτι ἔφυγε;

— Ἀνέχωρησε, πάγει... ὁ Καβριώτης! ἀνέκραξεν

ὁ Κ. Πιπελέτος σκίων καὶ ἀνασαίνων μὲ ἀνέκφραστον ἀγαλλίασιν, ὡς νὰ τὸν ἀφῆσθῃ μέγα βάρος ἐκ τοῦ στήθους. Φεύγει ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, διὰ πάντοτε, ἐπὶ ζωῆς... Τέλος πάντων, ἀνεχώρησε.

— Εἰσθε βεβαίως;

— Τὸν εἶδα . . . μὲ τὰ ἴδια μου μάτια τὸν εἶδα... ὁ Καθριώνης . . . τι λόγος! ἀνέβαιναν εἰς τὸ ὄχημα ὅπου φεύγει διὰ τὸ Στρασβούργον, καὶ αὐτὸς καὶ τὰ πνεύματά του . . . καὶ ὅλα του τὰ ἐπιπλά. ὁ γὰρ ἓν, ἓν τὸ καπέλλου, ἓν τριποδὶ τῆς ζωγραφικῆς καὶ ἓν κορτί με βαφαῖς . . . ὅλα του!

Τι καθίσταται καὶ σὰς ψάλλει πάλι τὸ γέροντι, τὸς εἶπεν ἡ Ἀναστασία προσελθούσα καὶ αὐτὴ ἀπολαύουσα, διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ προσβάλῃ τὰ κατεσκευασμένα τοῦ Ἀλφρέδου βήματα. Βάλλω στοίχημα ὅτι σὰς λέγει ὅτι τὸν μισεύμῳ τοῦ Καθριώνη . . . ἄλλο δὲν ἔλεγεν εἰς αὐτὸν τὸ ὄροισμα παρ' αὐτὸ καὶ πάλιν αὐτό . . .

— Ἀλλοῦδῃ . . . βεβαίως καὶ δὲν παύω τοῦ νὰ τὸ ἐπιναλαμβάω . . . Ἀκουεῖς! ἔγω ἕως τῶρα ἐθαρόμην ὅτι εἶχε μεσθ' ἐντὸ καπέλλο μου ἓν καντάρι μολύβδι, καὶ τώρα νομίζω ὅτι μὲ τὸ σηκώνει ὁ ἀέρας εἰς τὰ μισομύρινα! Ἐφυγε, τέλος πάντων... δὲν ἔα γυρίσει καὶ ποτε!

— Ἀς πάγῃς τ' ἀνάθεμα . . . τὸ ἀχρεῖστο ὑποκείμενον!

— Ἀναστασία, μὴ κακολογίαις, γυναῖκα . . . ἔφυγε, αὐτὸ φθάνει . . . ἡ γὰρ με κάμει νὰ γινώμαι ἀφιλεκδικός, τὸ πολὺ ὅπου θὰ εἰπῶ εἶναι, πῶς ἦταν ἓνας κακὸς γαῖδαρος . . .

— Καὶ πῶς ἐμάθετε ὅτι κατευθύνεται εἰς τὴν Γερμανίαν; ἠρώτησεν ἡ Γελασίνα.

— Μὰς τὸ εἶπεν ἓνας φίλος τῆς κορμῶνας τῶν ἐνοικητόρων . . . Ἀληθινά, τὰ ἐμάθετε καὶ τ' ἄλλα; . . . ὁ Κ. Ροδόλφος ἐπῆγε καὶ ἐσύστησε τὸν Ἀλφρέδον κοντὰ εἰς τοὺς πλουσίους ὅπου γνωρίζει, καὶ τώρα μοῦ τὸν ἐδηγόρουν τὴν

Ἀλφρεδὴν, οἰκοδύλακα μιᾶς Τράπεζας ὅπου ἀνοίγεται διὰ τοὺς πτωχοὺς μέσα εἰς τ' ὅσπiti μας. ἀπὸ ἑνα γυμνασθιωτικὸ ὑποκαίμενο, ὡσάν ἐκεῖνο τοῦ ὁποίου εἶναι ὁ Κ. Ροδόλφος γραμματικὸς !

— Τὰ πράγματα, βλέπω, ἔρχονται ὅλα δεξιά, ὑπέλαβεν ἡ Γελασίνα· αὐτῇ τῆς τραπέζης διευθυντῆς διωρίσθη ὁ σύζυγός μου, μέσον τοῦ Κ. Ροδόλφου κ' ἐκεῖνος.

— Ἀληθινά ; Ἐρρορεῖ πάλι, τὸ λοιπόν . . . ἀνέκραξε χαρμωσύνως ἡ κυρία Πιπελέτου. Τόσο τὸ καλῆτερον καλῆτερα μεταξύ μας παρὰ νὰ ἔχωμεν ξένους· καλῆτερα, ψυχίτσα μου, πρόσωπα ὅπου γνωρίζεις παρὰ καινούρια, τίς ἐξεύρει ποῖα . . . Διὰ τί λέτε μὲ τὸν Καβριώνη· νὰ ἰδῇτε, ψυχίτσα μου· ἔρχεται καὶ μᾶς ἀναφέρει τὸν διορισμὸ τοῦ Ἀλφρεδὴ ἑνας αὐθέντης ὑψηλός, φαλακρός, σωματώδης ἔπειτα γυρίζει καὶ μᾶς ἐρωτᾷ· Ἐκατοῖκασε, λέγει, ἑνας ἱγουμενός εἰσακουσμένος, λέγει, τὸ ὄνομά του Καβριώνης ; Ἀκούει τώρα Καβριώνης, ὁ ἀπατός του, τὸ γερόντιο ἐδῶ, καὶ νὰ σου τὸ βλέπεις καὶ σγκῶνει, ψυχὴ μου, τὸ ὑπόδημα ὅπου ἐκρχτοῦσεν εἰς τὰ χέρια του πρὸς τὰ ἐπάνω, καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τὸν πιᾶσουν τὰ σπῆματα. Καλὴ τύχη καὶ ὁ αὐθέντης ἐπρόσθεσεν ἀμέσως· — Αὐτὸς ὁ ἱγουμενός φεύγει τώρα διὰ τὴν Γερμανίαν· τὸν ἐπῆραν ἑνας πλούσιος ὅπου ἔχει νὰ ἱγουμενιάσῃ τὸ παλάτι του, καὶ εἶναι μία δουλειὰ ὅπου θὰ διερκέσει διὰ πολλὰ χρόνια . . . Ἰσως καὶ θὰ μείνῃ πλέον ἐκεῖ ὁ Καβριώνης διὰ πάντοτε.

— Μάλιστα, ἐπρόσθεσεν ὁ Κ. Πιπελέτος, πρὸς ἐνδειξὴν καὶ ἀσφάλειαν, μοῦ εἶπεν αὐτὸς ὁ κύριος καὶ τὴν ἡμέραν, ὡς καὶ τὴν ὥραν ὅπου ὁ Καβριώνης ἐμελλε ν' ἀναχωρήσῃ, κ' ἐπῆγα μαζὴ μὲ τὴν ἀπατὴ τῆς . . .

— Ἐπῆγαμεν καὶ τὸν εἶδαμεν ἐκάθηντο ἐπάνω ἐπάνω τοῦ ἀμαξιοῦ, ἀπὸ δὶπλα ἀπὸ τὸν ἡνίοχον· στήν ὑστερινὴ θέσιν.

— Καθ' ἣν στιγμήν τὸ ἀμαξί ἐξεκίνησε, γυρίζει ὁ Καθριώνης καὶ μὲ βλέπει, μὲ διακρίνει, καὶ τοῦ φωνάζει. Φεύγω διὰ παντός . . . ἰδικός σου ἐπὶ ζωῆς ! Καλὴ τύχη καὶ ἡ τρουμπέττα τοῦ ἡνιόχου ἐσκέπασε τὴν φωνή του, τοῦ ἀδιάντροπου . . . ἅς ᾔναι δὲ . . . ἔφυγε, δόξα τῷ Θεῷ ! . . .

— Καὶ ἔφυγε διὰ παντός, πιστεύσατέ με, κύριε Πιπελέτε, εἶπεν ἡ Γελασίνα μόλις κρατοῦσα τὸν γέλωτα. Ἀλλὰ τὸ οὐσιωδέστερον δὲν τὸ γνωρίζετε, ἐπρόσθεσεν ἔπειτα ἡ νεῆνις . . . ὁ Κ. Ῥοδόλφος ἦτον . . . ἓνας πρίγκιψ μετημφισμένος . . . μίᾳ Βασιλικῇ Ὑψηλότης.

— Καλὲ τί κάθεσαι, ψυχίτσα μου, καὶ λές ! εἶπεν ἡ Ἀναστασία.

— Σὰς βεβκιῶ . . . Νὰ χαρῶ τὸν Γερμανόν . . . εἶπε συβερῶς ἡ Γελασίνα.

— Ἡ κορώνα τῶν ἐνοικητόρων . . . Βασιλικὴ Ὑψηλότητα ! ἀνέκραξεν ἡ Ἀναστασία. Εἴρηρρι πάλι ! . . . Κ' ἐγὼ τοῦ κίχα εἶπῃ μίαν ἡμέρα κ' ἐκάθησε νὰ φυλάγῃ τὴν θύρα μας μήπως ἔλθῃ καὶ χτυπήσῃ κανεὶς ! . . . Ἡβοὶ ! . . . ἡβοὶ ! . . . ἡβοὶ ! . . . Καὶ ἐφόρεσε μηχανικῶς τὴν καλύπτραν της, ὡς νὰ ἦτον εὐσχημενεστέρα ἡ κεφαλὴ της οὕτω πως, προκειμένου λόγου περὶ ἑνὸς πρίγκιπος.

Καὶ τοὶ ἀπὸ τὴν αὐτὴν ὀρμώμενος ἐμπνευσιν ὁ Ἀλφρέδης καὶ πρὸς τὸν αὐτὸν ἀποτεινόμενος σκοπόν, ἐξεσκέπασεν ἐξ ἐναντίας τὴν κεφαλὴν του, μολονότι δὲν τὸ εὐανθήϊζε, καὶ ἔκαμε βαθειὰν ὑπόκλισιν πρὸς τὸν αἶμα, ἀνακράζων — Ἐνας πρίγκιψ . . . μίᾳ Ὑψηλότης μέσα εἰς τὸ πτωχικὸ μας ! . . . Καὶ μὲ εἶδε καὶ εἰς τὰ σινδόνια τοῦ κρεββατιοῦ τὴν ἡμέραν ὅπου ἔπεσα κλινῆρης ἐξ αἰτίας τοῦ Καθριώνη !

Ἐν τούτοις ἡ κυρία Γεωργία στρέφεται καὶ λέγει

πρὸς τὸν υἱὸν τῆς καὶ πρὸς τὴν Γελασίνα·—Παιδιά! ὁ
δὴκτωρ Ἐρβίνος.

Ὁ δὴκτωρ Ἐρβίνος εἶχε φυσιογνωμίαν ἀγγινουστά-
την, βλέμμα γοργόν, καὶ μειδίαμα ἀγαθωσύνης με-
στόν. Ἡ φωνή του, φύσει ἁρμονικὴ, ἦτο πλήρης γλυ-
κύτητος, ὁσάκις μάλιστα ἀπεισίνετο πρὸς τοὺς φρε-
νοβλαβεῖς· οὕτω πολλάκις κατεπράυνε τὴν φυσικὴν τῶν
ἀθλίων αὐτῶν ἐρεθιστικότητά. Ὁ δὴκτωρ Ἐρβίνος ἦτον
ἐκ τῶν πρώτων οἱτινες ἀντικατέστησαν εἰς τὰ θεραπευ-
τικὰ μέσα τῆς φρενοβλαβείας, τὸν οἶκτον καὶ τὴν
προσότητά ἀντὶ τῆς καταναγκαστικῆς βαρβαρότητος τὴν
ὁποίαν μετεχειρίζοντο ποτὲ πρὸς αὐτούς· ἀπέβαλε τὰ
δυσμῆ, ἀπηγόρευσε τὸν ὀδυρμόν, τὴν κατάντησιν (*les
doushes*), καὶ πρὸ πάντων, τὴν ἀπομόνωσιν (ἐκτὸς
ἐξαιρητικῶν περιστάσεων).

Ἐκτάλαθεν ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐν τῇ ἐξόχῳ μαθήσει
του, ὅτι ἡ μονομανία, ἡ ἀφροσύνη, ἡ ἀπάνοια ἡρεθί-
ζοντο ἐτι μᾶλλον διὰ τῶν καταθλίψεων καὶ τῆς ἀγρίας
περιποιήσεως· ἐκτάλαθεν ὅτι, ἂν ἐξ ἐναντίας καθυπο-
βληθῶσιν οἱ φρενοβλαβεῖς εἰς τὴν κοινὴν διαίταν, τὰ
παικίλα ἀντικείμενα ἅτινα ἀπαντῶσι κατὰ τᾶσιν στιγ-
μὴν τοὺς ἐμποδίζουσι τοῦ νὰ βυθίζωνται εἰς μίαν ἰδέαν
σταθεράν, τοσούτω μᾶλλον ἐλευθερίαν καθ' ὅσον αὕτη
συγκεντροῦται διὰ τῆς μοναξίας καὶ τοῦ φόβου. Ἡ
πείρα λοιπὸν ἀποδεικνύει ὅτι, πρὸς τοὺς φρενοβλαβεῖς
ἡ ἀπομόνωσις εἶναι τόσον ἐλευθερία ὅσον σωτήριος πρὸς
τοὺς κεκρατημένους ἐγκληματίας... καθὼς εἰς τοὺς
ποῶτους ἡ νοερά σύγχυσις αὐξάνει ἐντὸς τῆς μοναξίας
οὕτως εἰς τοὺς δευτέρους ἡ ἡθικὴ σύγχυσις, ἡ μᾶλλον
κατάδουσις αὐξάνει καὶ καθίσταται ἀνίατος διὰ τῆς ἐπι-
μιξίας τῶν ὁμοφρόνων τῶν. Βέβαια μετὰ παρέλευσιν
ἐκαυτῶν τινῶν, τὴ νῦν ἐν ἐνεργείᾳ ποινικὸν σύστημα,
μὲ τὰς καινὰς φυλακὰς του, μὲ τὰ ἀτιμωτικά ἱκρία καὶ

τὰς λαιμητόμους του, θέλει φαίνεσθαι τοσοῦτον σφαλε-
ρόν, τοσοῦτον ἄγριον, τοσοῦτον ὠμόν, ὅσον μωρός καὶ
ἀπάνθρωπος μᾶς φαίνεται τὴν σήμερον ὁ παλαιὸς τρό-
πος δι' οὗ ἐπεριποιῦντο τοὺς φρενεθλαθεῖς.

— Κύριε, εἶπεν ἡ κυρία Γεωργία πρὸς τὸν δόκτορα
Ερβινόν· μολονότι δὲν γνωρίζω τὸν Κ. Μορέλ, ἔλαβον
μολοντοῦτο τὴν τόλμην νὰ συνοδεύσω τὸν υἱόν μου καὶ
τὸν νόμφον μου. Ἐπομένως ἂν ἐπιτύχη ἡ σοφὴ ἀπόπειρά
σας, καὶ ὁ δυστυχὴς αὐτὸς συνέλθῃ πάλιν εἰς τὰς φρένας
του, τὸ θέλημα βέβαιον θέλ' εἰσθαι ἀπὸ τὰ πλέον κατα-
νυκτικά, καὶ ἐπεθύμησα νὰ γίνω κ' ἐγὼ αὐτόπτης.

— Νὰ ἴδοῦμεν, κυρία μου! ἐλπίζω τοῦλάχιστον νὰ
ῶρελήσῃ πολὺ ἡ σιφνίδιος παρουσία τῆς θυγατρὸς του.
καὶ τῶν γνωρίμων του.

— Ὅταν ἦλθαν καὶ συνέλαβαν τὸν ἄνδρα μου, εἶπεν
ἡ σύζυγος τοῦ Μορέλ μετὰ συντριβῆς δεικνύουσα πρὸς
τὸν ἱατρὸν τὴν Γελασίαν— ἡ εὐγενεία της, ἡ καλὴ
γειτονίσαά μας, τί δὲν ἔκαμν, ἐξοχώτατε, διὰ τὰ παι-
διά μου, ὅπου ἐγὼ ἤμην ἀσθενής...

— Ὁ πατέρας μου ἐγνώριζε τὸν Κ. Γερμανόν, ἐπει-
δὴ εἶδε πολλὰς εὐεργεσίας ἀπὸ τὴν εὐγενείαν του, ἐπρό-
σθεσεν ἡ Λουίζα. Ἐπειτα, δεικνύουσα τὸν Ἀλφρέδην
καὶ τὴν Ἀνκατασίαν— Τοῦ λόγου των δέ, ἐξοχώτατε,
εἶναι οἱ θυρωροὶ τοῦ οἴκου μας... ἔκαμν καὶ τοῦ λό-
γου των ὅτι ἡμπόρεσαν ὑπὲρ ἡμῶν.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ὁ ἱατρός πρὸς τὸν Ἀλ-
φρέδην ὅτι παρητήσατε τὴν ὑπηρεσίαν σας διὰ νὰ
ἐλθετε· πλὴν βλέπω ὅτι τὸ ἐπράξατε μετὰ πάσης
γχαρᾶς.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Κ. Πιπελέτος προσκλίνων σοφω-
ρῶς, ὁ καθεὶς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἔχει χρεὶς νὰ
βοηθῇ τὸν πλησίον του ὅπως δύναται... εἴμεθα ὅλοι
ἀδελφοί... κ' ἔπειτα ὁ ταλαίπωρος ὁ Μορέλ ἦτον

άνθρωπος, ἑξάριτος . . . τοῦλάχιστον πρὶν χάσῃ τὰς φρένας του.

— Ἄν, κυρία μου, εἶπεν ὁ δόκτωρ Ἑρβίνος πρὸς τὴν μητέρα τοῦ Γερμκινού, ἡ θεὰ τῶν φρενοβλαβῶν στοχάζεσθε ὅτι δεν θὰ σὰς προξενήσῃ φόβον τινά, ὁρίσατε νὰ διέλθωμεν διὰ τῶν αὐλῶν των, διὰ νὰ πορευθῶμεν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἔκρινα πρόσφορον νὰ μεταφέρωσι τὸν Μορελὶ σήμερον τὸ πρωτὶ διέταξεν νὰ μὴ τὸν ὑπάγουν εἰς τὸ ἀγροκήπιον . . .

— Εἰς ποῖον ἀγροκήπιον, κύριε; ἠρώτησεν ἡ κυρία Γεωργία· ὑπάρχει ἐδῶ κἀνὲν ἀγροκήπιον;

— Μάλιστα· ἔχομεν ἐδῶ πλησίον ἓνα τὸ ὅποιον καλλιεργούν οἱ φρενοβλαβεῖς· καὶ παρέχει, σὰς βεβαιῶ, σημαντικὴν εἰσόδημα.

— Καὶ λοιπὴν ἐργάζονται οἱ φρενοβλαβεῖς; Ἐλεύθεροι, παρκαλῶ;

— Βεβαί· ἡ ἐργασία, ἡ γαλήνη τῶν ἀγρῶν, ἡ θεὰ τῆς φύσεως, εἶναι εἰς τῶν καλλιτέρων θεραπευτικῶν μεθόδων. Εἰς μόνος φύλαξ τοῦς ὁδηγεῖ ἐκεῖ, καὶ δεν ἔχομεν παράδειγμα τοῦ νὰ ζητήσῃ κἀνεὶς των νὰ φύγῃ· ὑπάγουν μὲ ἄκραν των εὐχαρίστησιν . . . ὁ δὲ μικρὸς μισθὸς τὸν ὅποιον ἀπολαβάνουν χρησιμεύει πρὸς πλειοτέραν ἀνακούφισιν των. Ἴδου ἡ θύρα τῆς πρώτης των αὐλῆς··· Μὴ φοβεῖσθε καθόλου, κυρία . . . τῶρα βλέπετε πόσον εἶναι ἡμεροί.

Ἠνοίχθη τότε ἡ θύρα τῆς αὐλῆς. Ἡ αὐλὴ οὕτη, μακρὸν σχηματίζουσα παραλληλόγραμμον, ἦτο δευδρόφυτος, διεσπαρμένη ἀπὸ διάφορα καθίσματα· ἐξ ἑκάστης πλευρᾶς ἐξετείνοντο στοαὶ εὐάρεστοι τὴν ἀρχιτεκτονικὴν. Πρὸς τὰς στοὰς ταύτας ἠνοίγοντο τὰ παράθυρα καὶ αἱ θύραι δωματίων εὐρυχώρων καὶ ἀρικών. Πεντηκοντὰς ἀνθρώπων, φαίαν ὁμοιόμορφον ἐνδυμασίαν φορούντων, περιεπάτειν, συνδιελέγαντο, ἢ ἐκάθηντο εἰς

τὸν ἥλιον σιωπηλοὶ θεωροί. Τούτους βλέπων δὲν διέκρινες ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας των οὐδὲν σχεδὸν ἔχνος τῆς νόσου ὑφ' ἧς κατείχοντο, ἀλλὰ προκατειλημμένος ἐκ τῶν ἀλλοκότων καὶ ἐσφαλμένων ἰδεῖν τὰς ὑποίας μᾶς δίδουσι περὶ τῶν μαριακῶν, ἡ πόρεσι θεωρῶν αὐτοὺς τοσοῦτον εὐτάκτους καὶ εὐσχήμονας. Χρειάζεται πείρα διὰ τὴν ἀνακαλύψῃ ὁ ἐφθαλμὸς ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας των τὰ συμπτώματα τῆς φρενολαθείας.

Εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ δόκτορος Ἐρβίνου, πολλοὶ τῶν φρενοβλαβῶν τὸν περιεκύκλωσαν φαῖδροι καὶ πρόθυμοι, τείνοντες πρὸς αὐτὸν τὰς χεῖρας μὲ συμπαθέστατα σχήματα ἀφοσιώσεως καὶ εὐχαριστήσεως, πρὸς τὰ ὅποια ὁ ἰατρός ἀπήντησε μὲ γλυκύτητα λέγων—Καλημέρα σας, παιδιὰ μου, καλημέρα σας. Τινὲς δ' ἐξ αὐτῶν, ὡς εὐρεθέντες ὀπίσθεν τῶν ἄλλων καὶ μὴ προσφθάσαντες νὰ δώσωσι τὴν χεῖρά των εἰς τὸν ἰατρὸν, ἐπρόσφερον αὐτὴν μετὰ δυσταγμοῦ τινος περιδεοῦ πρὸς τοὺς συνοδευόντας αὐτόν.—Καλημέρα, φίλοι μου, τοῖς εἶπεν ὁ Γερμανὸς προσδεχόμενος τὴν χεῖρά των μὲ καλωσύνην ἧτις ἐφαίνετο ὅτι τοὺς ἐπρυζένοι ἀληθῆ ἀγαλλίασιν.

— Ἐξοχώτατε, εἶπεν ἡ κυρία Γεωργία, τρελοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι;

— Τρελοὶ, κυρία μου, καὶ οἱ κινδυνωδέστεροι μάλιστα τῶν ὄσων ἔχομεν ἐδῶ. Τὴν ἡμέραν τοὺς ἀφήνομεν ὁμοῦ, τὴν νύκτα μόνον τοὺς κλείομεν ἐνα ἕκαστον εἰς χωριστὸν δωμάτιον...

— Πῶς... αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι τελείως τρελοὶ;... Ἀλλὰ πότε λοιπὸν τοὺς ἐρχεται ἡ μανία;...

— Εἰς τὴν ἀρχὴν, ὅταν μᾶς τοὺς φέρουν· ἀλλ' εἵποντα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐκ τῆς θεραπείας τὴν ὁποίαν ἀπολαμβάνουν καὶ ἐκ τῆς θέας τῶν συντρόφων των, πρᾶυνονται, διασκοιδοῦσιν... ὁ γλυκὺς τρόπος συμῃλ-

λοι τὰ μέγιστα· οὐ γὰρ καθίστανται βαθμυδὸν σπανιώ-
τεραι αἱ σφοδραὶ τῆς νόσου των κρίσεις . . . Ἰδοὺ, πα-
ρατηρήσετε ἐκεῖνον ἐκεῖ· εἶναι ὁ πλέον κακὸς ἀπ' ὅλους.

Ἦτο δ' αὐτὸς ἀνὴρ τις εὐρωστος καὶ νευρώδης,
τεσσαρακοντούτης περίπου, ἔχων τὴν κόμην μακράν, τὸ
μέτωπον εὐρὺ, τὴν ὄψιν γολερικὴν, τὸ βλέμμα βλοσυρὸν,
τὴν φυσιογνωμίαν εὐφυστάτην· πλησιάζει μὲ σοβαρότητα
πρὸς τὸν ἰατρὸν, καὶ τὸν λέγει μὲ τόνον ἐξαιρέτου εὐγε-
νεῖας, καὶ τοι ἐπιτετηθευμένον ὀλίγον·

— Μὲ φαίνεται, ἐξοχώτατε, ὅτι εἶναι δίκαιον νὰ
ὁμιλήσω καὶ ἐγὼ ὀλίγον εἰς τὸν τυφλόν, καὶ νὰ τὸν
περιφέρω εἰς τὸν αὐλῶνα χάριν διασκεδάσεως· εἶναι μέ-
γα ἀδίκημα νὰ στερῇται ὁ δυστυχὴς τῆς συναναστρο-
φῆς μου καὶ ν' ἀκούῃ τοὺς ἀνοήτους λήρους, ἐνὸς ἀν-
θρώπου εὐήθους, οὐδεμίαν ἰδέαν ἔχοντος περὶ ὁποιασδή-
ποτε ἐπιστήμης, ἐνῶ ἡ συναστροφή μου ἤθελε τὸν δια-
σκεδάσει . . . τὰ μέγιστα. Ἦθελα, παραδείγματος χά-
ριν, τὸν εἶπει τὴν γνώμην μου περὶ τῶν ἰσοθέρμων καὶ
ὀρθογωνίων ἐπιφανειῶν, ἀποδεικνύων αὐτῷ ὅτι αἱ ἐξί-
σώσεις εἰς τὰς μερικὰς διαφορὰς, ἡ γεωμετρικὴ τῶν ὀ-
ποίων ἐρμηνεία ἀνακεφαλαιοῦται εἰς δύο πλευρὰς ὀρθο-
γωνίους, δὲν δύνανται ἐν γένει νὰ ὁλοκληρωθῶσιν, ἐνεκα
τῆς περιπλοκῆς των . . . Τὸν εἶχα παραστήσει, ὅτι αἱ
ἀντίζυγοι ἐπιφάνειαι εἶναι ἀναγκαίως ἰσόθερμοι, καὶ
εἶχα σκοπὸν νὰ ἐξετάσωμεν ὁμοῦ ποῖαι εἶναι αἱ ἐπιφά-
νειαί αἱ ἱκαναὶ νὰ συνθέσωσιν ἐν σύστημα τριπλῆς ἰσο-
θερμίας . . . Συγκρίνετε τώρα τὰς σπυδαίας αὐτὰς
ὁμιλίας μὲ τὰς ἀνοησίας τὰς ὁποίας κάθηνται καὶ λέ-
γουν εἰς τὸν τυφλόν καὶ εἰπήτέ με, σὰς παρακαλῶ, ἂν
δὲν ᾔνοι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ θανατώνουν τὸν ἄνθρωπον στε-
ροῦντές τον τῆς συναναστροφῆς μου;

— Καὶ κυρία μου, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ πρὸς
τὴν κυρίαν Γεωργίαν ὁ ἰατρὸς, μὴ νομίσῃτε ὅτι ταῦτα

ὅλα εἶναι παραλογισμοί· αὐτὸς ἐνίοτε συζητεῖ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὰ ὑψηλότερα τῆς γεωμετρίας καὶ ἀστρονομίας προβλήματα μὲ βαθύνοιαν, ἥτις ἤθελε κάμει τιμὴν εἰς τοὺς διασημοτέρους τῶν ἐπιστημόνων μας. Εἶναι πολυμαθέστατος. Ὁμιλεῖ ὅλας τὰς ζώσας διαλεκτοὺς· πλὴν, κατὰ δυστυχίαν, ἐγίνε θυμὰ τῆς ἐπιμελείας του καὶ τῆς ἀλαζονείας ὅτι κατέχει σοφίαν ἀπειρον! φαντάζεται ὅτι ἀπερρόφησε μόνος ὅλας τὰς ἀνθρωπίνους γνώσεις, καὶ ὅτι κρατοῦντες ἡμεῖς αὐτὸν ἐδῶ, βυθίζομεν ἐκ νέου τὴν ἀνθρωπότητα εἰς τὰ σκότη τῆς ἀμαθείας.

Καὶ στραφεὶς ὁ ἰατρός πρὸς τὸν φρενοβλαβῆ, ὅστις ἐφαίνετο περιεμένων τὴν ἀποκρίσιν του με ἀνυπόμονον σεβας· — Ἀναμφιβόλως, φίλτατε κύριε Κάρολε, τὸ δίκαιόν σας εἶναι πολὺ· δὲν ἔχει λόγον ὅτι ὁ δυστυχὴς αὐτὸς τυρλὸς, ὅστις καὶ μὲν εἶναι ἄφρονος ἀλλ' ὅχι καὶ κωφός, θὰ ἠδύναται μεγαλῶς ἐκ τῆς συναναστροφῆς ἀνθρώπου τοσοῦτον πολυμαθοῦς ὡς τὴν εὐγενεῖάν σας... Σταθῆτε· τῶρα ὑπάγομεν πλησίον του.

— Καὶ μαλοντοῦτο... μ' ἔχετ' ἐδῶ μέσα καὶ στερεῖτε τὸν κόσμον τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων τὰς ὁποίας ὅλας ἐγὼ κατέχω μόνος, ὡς συσσωματωθεὶς μὲ αὐτάς, εἶπεν ὁ φρενόληπτος ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνοφρυούμενος καὶ χειρονομίας ἀπειλητικὰς ποιῶν.

— Πσυχάστετε, ἡτυχάστετε, κύριε Κάρολε· κατ' εὐτυχίαν δὲν ἐκατάλαβεν ἀκόμη ὁ κόσμος τί τὸν ἔλλειψεν· ὅμως τὸ αἰσθανθῆ καὶ σὰς ζητήσῃ, θέλομεν σπεύσειν νὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν ἐπιθυμίαν του· γνωρίζομεν ὅτι εἰσθε ἄνθρωπος τὰ μέγιστα ἀναγκαῖος εἰς τὴν κοινωνίαν, διὰ τὰς γνώσεις καὶ τὴν ἱκανότητά σας...

— Ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι πρὸς τὴν ἐπιστήμην ὅτι ἦτον ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε πρὸς τὴν φύσιν τὴν ὀργανικὴν καὶ ἀνόργανον, ἀνέκραξε τρίζων τοὺς ὀδόντας καὶ μὲ ὄμμα ἐξηγριωμένον.

— Τὸ γνωρίζω, ἀγαθὲ φίλε . . . τὸ γνωρίζω.

— Σεῖς ζητεῖτε νὰ βάλετε τὴν λυχνίαν ὑπὸ τὸ μύδιον! ἀνέκραξε κλαίων τὰς χειράς του εἰς γρόνθους. Τώρα σὰς συντριβῶ ὡς σκευὴ κεραμέως, ἐπρόσθετε μὲ πρόσωπον ἐξημμένον ἐκ τοῦ θυμοῦ καὶ μὲ τὰς φλέβας περυστημένας εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν.

— Ἄ! κύριε Κάρλο, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός προσηλόνιον ἐπὶ τοῦ ἀπονενημένου βλεμμα πρᾶον, σταθερὸν, διαπερατικόν, καὶ δίδων εἰς τὴν φωνὴν του τόνον μειλίχιον καὶ κολακευτικόν· ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτ' ἦσθε ὁ σφοδρώτερος τῶν μεταγενεστέρων χρόνων.

— Καὶ τῶν παρελθόντων ἀκόμη . . . ἀνέκραξεν ὁ φρενοβλαβὴς λησμονῶν τὸν θυμὸν του, ὡς ἀπὸ τὴν ἀλαζονείαν του πάλιν κυριευθεῖς.

— Δὲν μ' ἀρῆναι νὰ τελειώσω τὴν ὀμιλίαν μου . . . ἤθελα νὰ σὰς εἶπω ὅτι εἶθε ὁ σφοδρώτερος τῶν παρελθόντων . . . καὶ ἐνεστῶτων . . .

— Καὶ τῶν μελλόντων . . . ἐπρόσθεσεν ὁ φρενὸληπτος μετὰ κομπασμοῦ.

— Τὸν ἀνυπόμονον, καλέ! δὲν στέκεται νὰ τὸν ὀμιλήσω! εἶπεν ὁ ἰατρός μειδιῶν καὶ πλήττων ἐλαφρὰ τὸν ὄφρυν του. Τάχα δὲν γνωρίζω ἐγὼ πόσον ὁ κόσμος σὰς ἀπονέμει θαυμασμὸν, ἄλλως τε δικαιοσύνην! . . . Ἐλάτε, ἐλάτε νὰ ἰδοῦμεν τὸν τυφλόν . . . ποῦ εἶναι αὐτός;

— Πατὴρ, ἡ ἐξοχότης σας εἶσθε ἄνθρωπος καθὼς πρέπει· ἐλάτε, ἐλάτε νὰ ἰδῇτε τί πράγματα ἀναγκάζθουν τὸν δυστυχῆ ν' ἀκούῃ ἐνῶ ἐγὼ ἠδυνάμην νὰ τὸν εἶπω τόσας λαμπρὰς θεωρίας, ἐπανέλαθεν ὁ φρενοβλαβὴς ὀλοτελῶς καταπραυνθεὶς καὶ προηγουμένου τοῦ ἱατροῦ μετὰ πάσης χαρᾶς.

— Σὰς θεοχαίω, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Γερμανὸς ὅστις εἶχε πλησιάσει πρὸς τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν του, τῶν ὁποίων τὸ δέος παρετήρησεν ὅταν ὁ φρενοβλαβὴς

ΕΚ ΤΗΣ ΔΙΑΣΤΑΣΕΩΣ

έκαμα τὴν ἀπειλητικὴν ἐκείνην χειρονομίαν, ἐφοβήθη μὲν πως τὸν κυριεύσῃ ἡ μανία του.

— Αἰ, κύριέ μου, πρότερον, εἰς τὴν ἐλαχίστην θυμῶδι λέξιν, εἰς τὴν ἐλαχίστην ἀπειλητικὴν χειρονομίαν ἐνός ἐξ αὐτῶν τῶν ἀθλίων, οἱ ἐπιστάται ἐχύνοντο βαρβάρως κατ' αὐτῶν τοὺςδεσμευόν, τοὺςδερόν, τοὺς αὐθιπέδαλο εἰς τὴν κατάντησιν, ἐν τῶν ἀλγεινοτέρων καλᾶσκηρίων ὅτινα δύναται νὰ ἐπινοήσῃ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς . . . νὰ χυνοῖ ἐπάνω των μὲ ὄρατὴν ἄφθονα ὕδατα ! . . . Φαντασθῆτε αἰ τοιαῦται περιποιήσεις τί ἀποτέλεσμα προξενοῦν εἰς διαφγανισμόν ἰσχυρόν καὶ ἡρεθισμόν, τοῦ ὁποῖου ἡ ὁρμὴ ἐπισποδρύνεται τοσοῦτον μᾶλλον ὅσον καταπιέζεται τοιοῦτοτρόπως καθίστων τὸ πάθος ἀνίατον, κατήντων τὴν φρενίτιδα εἰς τὸν ὕψιστόν της βέβαια βαθμὸν. Ἐνῷ ὡς ἴδετε ὅταν κανεῖς, μακρὰν τοῦ νὰ καταταθλίψῃ εἰς τὴν ἀρχὴν τὴν στιγμασιαὴν ταύτην ἐξέψιν, προσπαλήσῃ νὰ τὴν διασκεδάσῃ μέσον τῆς ὑπερβολικῆς εὐμεταβληθείας τοῦ πνεύματος ἧτις θεωρεῖται εἰς τοὺς πολλοὺς τῶν φρενολήπτων, ὁ ἐρήμερος αὐτὸς ἀναδρασμός των καταπραῖνεται ἀμέσως.

— Καὶ τίς εἶναι, ἐξοχώτατε, αὐτὸς ὁ τυφλὸς τὸν ὁποῖον ἀναφέρει; ἡ μήπως εἶναι φαντασιώδὲς τι πρόσωπον; ἠρώτησεν ἡ κυρία Γεωργία.

— Ὅχι, κυρία μου, ὑπάρχει αὐτοῦ μία ἱστορία ἀρκετὰ περίεργος, ἀπῆντησεν ὁ ἰατρός. Ὁ τυφλὸς αὐτὸς συνελήφθη ὑπὸ τῆς ἐξουσίας εἰς ἓν καπηλεῖον τῶν Ἑλλυσίων ὅπου εὐρίσκετο μὲ συμμορίαν τινὰ κλεπτῶν καὶ φονέων· εὐρέθη ἀλυσόδετος ἐντὸς ἐνός ὑπογείου, πλυσίον τοῦ πτώματος μιᾶς γυναικὸς, τοσοῦτον ἐλεεινῶς κολοβωμένης, ὥστε δὲν ἠδυνήθησαν νὰ γνωρίσωσιν ὅποια τις ἦτο . . .

— Ἄ ! φρίκη . . . εἶπεν ἡ κυρία Γεωργία ῥιγῶσα . . .

— Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος εἶναι τοσοῦτον δυσειδής, ὥστε φρίττει τις νὰ τὸν βλέπῃ· δὲν ἠξέυρω πῶς ἔχει τὸ πρό-

σωπόν του κατεσθλασμένον ἀπὸ βιτριόλιον. . . Ἀπὸ τοῦ ἦλθεν ἐδῶ, λέξιν δὲν ἐπρόφερε. Ἀγνοῶ ἂν τῶντι ἦναι ἀλλalos ἢ ὑποκρίνεται. Τυχαίνει πάντοτε ὅτakis εἶμαι σπών νά τόν συμβαίνουν αἱ κρίσεις τῆς νόσου τοῦ πάντοτε διὰ νυκτός. Δὲν ἡδυνήθημεν νά μάθωμεν τί ἄ.θρωπος εἶναι τόν ἐρωτοῦμεν πλὴν δὲν ἀπακρίνεται. Οἱ ἄλλοι φρενοβλάβεις δεικνύουσι πρὸς αὐτὸν συμπάθειαν τὸν ὀδηγούν νά περιπατῇ, ἡδύνονται νά τόν ὁμιλοῦν διὰ νά τὸν διασκεδάσουν κατὰ τὰς δυνάμεις των καὶ αὐτοὶ οἱ ἄθλιοι. Ἀλλ' ἰδοὺ αὐτός. . .

Ὅλοι οἱ ἀκολουθοῦντες τὸν ἱατρὸν ὠπισθοδεσμέησαν ἐκ τῆς φρίκης των εἰς τὴν θέαν τοῦ Δασκάλου, ἐπειδὴ ἦτον αὐτός. Καὶ δὲν ἦτο μὲν φρενοβλαβής ἀλλ' ὑπεκρίνετο τὸ τοιοῦτον δι' ἀπολύτου σιγῆς. Τὴν κουκουβάϊαν εἶχε θανατώσει κυριευθεὶς, ὅχι ἀπὸ ἀπόγνωσιν ἀλλ' ἀπὸ ἐφοδὸν θέρμης ἐγκεφαλίτιδος ὁμοίαν ἐκείνης ὑφ' ἧς ἐπλήχθη καὶ ὅταν εἶδε τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο ὄνειρον εἰς Βουκεδάλ.

Μετὰ τὴν ἐν τῷ καπηλείῳ τῶν Ἑλυσίων κράτησιν τοῦ ἐξελλθῶν ἐκ τῆς ζᾶλης ὑφ' ἧς εἶχε προσκαίρως κατακυριευθῇ, ὁ Δάσκαλος εἶδεν ὅτι εὐρίσκετο εἰς ἐν τῶν δωματίων τῆς Κογκρηγηρίας ὅπου ἐγκλείουσι προσωρινῶς τοὺς φρενοβλάβεις. Ἀκούσας τινὰ λέγοντα ἐκεῖ τριγύρω του— Εἶναι τρελὸς, καὶ ἀπὸ τοὺς μανιακοὺς! — ἀπεφάσισε νά παραστήσῃ τὸ τοιοῦτο πρόσωπον καθυπέβαλε λοιπὸν ἐαυτὸν εἰς παντελῇ σιγῇ, καὶ οὕτως ἀπέφυγε μέχρι τοῦδε τὸν ἀποκριθῇ εἰς τὰς πρὸς αὐτὸν ἀπευθυνομένας ἐρωτήσεις τῶν προανακριτῶν. Ἄν ὠμίλει ἡδύναντα αἱ λόγοι του νά τόν προδώσωσι, νά τὸν ἀποδείξωσιν ὑγιαῖν τὰς φρένας, καὶ τότε ἤθελεν ἀφεύκτως ἀναβιβασθῇ εἰς τὴν λαμπρότον, ὡς φονεύς.

Ὁ Δάσκαλος ἐκάθητο ἐφ' ἐνὸς ἐδωλίου· παρὰ μαλλὰ συμπεριρρέμενα ἐκάλυπταν τὴν εἰδεχθῆ καὶ ὑπερμεγέθη κεφαλὴν του· τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τῶν γονάτων του

σπρίζων ὑπεδάσταζε διὰ τῆς χειρὸς τὴν σιαγόνα του. Μολονάτι τὸ δεινὸν αὐτὸ προσωπεῖον ἐστερεῖτο βλέμμα-
τος, καὶ ἀντὶ τῆς δὲν διέκρινέ τις εἰμὴ δύο τρύπας ἐπ'
αὐτοῦ, ἡ τερατώδης μολοντοῦτα μορφή του ἐχαρακτήρι-
ζεν ἀπελπισίαν ἐσχάτην.

Πλησίον τοῦ Δασκάλου ὑπῆρχε γονυκλινὴς νεανίας φρε-
νοβλαβῆς, περιλύπος καὶ πρᾶος τὴν φυσιογνωμίαν ὅστις,
κρατῶν τὴν εὐρωστον χειρὰ του μετὰ τῶν ἰδικῶν του,
τὸν ἐθεώρει με καλῶσύνην, καὶ διὰ φωνῆς γλυκείας ἐπα-
νελάμβανεν αὐτὰς μόνον τὰς λέξεις· *Φράουλαις φράου-
λαις . . . φράουλαις . . .*

— Ἰδοὺ, παρατηρήσετε, εἶπε μετὰ σοβαρότητος ὁ
πολυμαθὴς φρενοληπτος, τὴν μόνην ὁμιλίαν τὴν ὁποίαν
ὁ εὐηθὴς αὐτὸς κάμνει πρὸς τὸν τυφλόν . . . Ἐνῷ ὁ ἀν-
θρώπος, ἂν ἔχῃ κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ σώματος
ἀλλὰ τοὺς νεαροὺς τοὺς ἔχει ἀναμφιβόλως ἀνοικτοὺς . . .
καὶ βέβαια ἤθελεν ἡδυνεσθαι ἐκ τῆς ἰδικῆς μου συνανα-
στοσῆς.

— Καὶ ἔχει λόγον! εἶπεν ὁ ἱατρός. Ὁ ἄλλος ἐντο-
σουεψφρενοβλαβῆς, ὁ τὴν μελαγχολικὴν φυσιογνωμίαν ἔχων
ἐθεώρει ἀτενῶς τὴν ἀποτρόπαιον τοῦ Δασκάλου μορφήν
μετὰ συμπαθείας, καὶ ἐπανελάμβανε διὰ τῆς γλυκειᾶς
φωνῆς του. — *Φράουλαις . . . φράουλαις . . . φράουλαις . . .*

— Ἰδῆτε, μητέρα, τὸν δυστυχεῖ αὐτὸν τυφλόν, εἶπεν
ὁ Γερμανός, πόσον φαίνεται περιλύπος . . .

— Ναί, υἱέ μου, ἀπήντησεν ἡ κυρία Γεωργία· ἡ καρ-
διά μου πονεῖ . . . τὸν βλέπω καὶ συμπάσχω . . . ὦ!
τί θλιβερόν πρᾶγμα εἶναι ἡ ἀνθρωπότης ὑπὸ τὴν ἀπαισί-
αν αὐτὴν ἐποψιν!

Μόλις ἡ κυρία Γεωργία ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους,
ὁ Δάσκαλος ἐσκίρτησε, τὸ πρόσωπόν του κατέστη ὠχρὸν
ὑπὸ τὰς οὐλὰς του, ἀνέστησε καὶ ἐστρεψε μετὰ τόσῃ ὀρμῇ
τὴν κεφαλὴν του πρὸς τὸ μέρος τῆς μητρὸς τοῦ Γερμα-

νοῦ, ὥστε ἐξέβαλεν ἡ γυνὴ φωνὴν φρίκης, καὶ τοὶ ἀγνοοῦσα τίς ἦτον ὁ ἄθλιος αὐτός. Ὁ δάσκαλος ἐγνώρισε τὴν φωνὴν τῆς γυναικὸς του, αἱ δὲ λόγαι τῆς τὸν ἐφανέρωσαν ὅτι αὕτη ἐλάλησε πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ.

— Τί ἔχετε, μητέρα ; . . . ἀνέκραξεν ὁ Γερμανός.

— Τίποτε, παιδί μου . . . τόκινγμα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου . . . ἡ παράστασις τοῦ προσώπου του . . . Κάλλιον εἶχα νὰ μὴν σᾷ συνώδευα ἐδῶ. τέκνα μου.

— Διὰ μίαν μόνην φορὰν δὲν βλάπτει, μητέρα μου, τίποτε . . .

— Καλὴ ἰδέ, Ἀλφρέδη, εἶπεν ἡ κυρία Πιπελέτου χαμπλῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὸν συμβίον τῆς . . . Κύριε ἐλέησον ! τί μούρη φοβερή ! Καὶ νὰ ξεύρη, γερόντιο, ὅτι κοντά σου ὅλοι οἱ ἄλλοι ἄνδρες μου φαίνονται ἄσχημοι ὥσάν αὐτὸν . . . Δι' αὐτὴν δὲ τὴν αἰτίαν δὲν ἠμπόρεσε καὶ ἕως τῶρα κανεὶς νὰ καυχιθῇ πῶς . . . μ' ἐκατάλαβες ; . . .

— Φοβοῦμαι, Ἀνστασία, μήπως ἀπόψε τὸν ἰδῶ εἰς τ' ὄνειρόν μου.

— Αἶ, φίλε μου, εἶπεν ὁ ἰατρός πρὸς τὸν Δάσκαλον, πῶς εἶσαι ; . . .

Ὁ Δάσκαλος ἔμεινεν ἄφωνος.

— Δὲν μὲ ἀκούεις ; ἐπανέλαθεν ὁ ἰατρός πλήττιον ἐλαφρὰ τὸν ὤμὸν του. Ὁ Δάσκαλος δὲν ἀπεκρίθη λέξιν, ἐκλινε μόνον τὴν κεφαλὴν. Μετὰ τινα στιγμὴν . . . ἐκτῶν ἀδελφάρων ὁμμάτων τοῦ ἐστάλαξεν ἐν δάκρυ . . .

— Κλαίει . . . εἶπεν ὁ ἰατρός. — Ὁ δυστυχής ! ἐπρόσθεσεν ὁ Γερμανός μετὰ συντριβῆς. Ὁ Δάσκαλος ἐρήγησεν ἤκουσεν ἐκ νέου τὴν τοῦ υἱοῦ του φωνήν . . . Ὁ υἱὸς του ἐμαλάττετο ἐκ τῆς συμφορᾶς του.

— Τί ἔχεις ; Τί σὲ θλίβει ; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός. Ὁ Δάσκαλος, ἀντὶ ν' ἀποκριθῇ, ἐκρυψε τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς του.

— Δὲν θὰ ἐξάξωμεν τίποτε, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Ἀφήσατε νὰ τὸν παρηγορήσω ἐγὼ ὑπέλαβεν ὁ πολυμαθὴς φρενολήπτης μὲ ὕψος σοβαρὸν καὶ ἀξιωματικόν. Νὰ τὸν ἀποδείξω ὅτι ὅλα τὰ εἶδη τῶν ὀρθογωνίων ἐπιρροαιῶν εἰς τὰς ὁποίας τὰ τρία συστήματα εἶναι ἰσόθερμα, εἶναι ἃ, αἱ ἐπιρρίναι τοῦ δευτέρου βαθμοῦ β', τὰ ἐλλειψοειδή ὅσα στρέφονται περὶ τὸν μικρὸν καὶ μεγάλον ἄξονα γ', ὅσα . . . Ἄλλ' ἄς τὸν ἐμιλήσω καλλήτερον περὶ τοῦ πλανητικοῦ συστήματος. — Καὶ ἀποτάθεις πρὸς τὸν φρενολήπτην νεανίαν ὅστις ὑπῆρχεν εἰσέτι γονυκλινὴς ἐνώπιον τοῦ Δασκάλου. — Πήγαίνε ἀπ' ἐδῶ . . . μὲ ταῖς φράουλαῖς σου . . .

— Παιδί μου, εἶπεν ὁ ἱατρός πρὸς τὸν εὐθύτη νεανίαν πρέπει καθέννας μὲ τὴν σειρὰν του νὰ κάμνη συντροφία εἰς τὸν ταλαίπωρον αὐτόν. . . Ἄφες τώρα καὶ τὸν συντροφόν σου νὰ λαβῇ τὴν θέσιν σου. . . Ὁ νεανίας ὑπήκουσεν ἀμέσως, ἠγέρθη, ἐθεώρησε μὲ δειλίαν τὸν ἱατρὸν διὰ τῶν μεγάλων ληθαλμῶν του, ἐδήλωσε τὸ πρὸς αὐτὸν σέβας του δι' ὑποκλίσεως, ἐχαίρετῃσε τὸν Δάσκαλον διὰ χειρονομίας, καὶ ἀπεμακρύνθη ἐπὶ ναλαμθάνων. — Φράουλαις . . . φραουλαῖς . . .

Παρατηρήσας ὁ ἱατρός ὅτι ἡ σκῆνὴ αὕτη ἐπροξένει εἰς τὴν κυρίαν Γεωργίαν ἄλγος ψυχῆς, τὴν εἶπε. — Κατ' εὐτυχίαν, κυρία, τώρα θέλομεν εὑρεῖ τὸν Μερέλ, καὶ ἂν ἡ ἐλπίς μου πραγματοποιηθῇ, τὴν λύπην τὴν ὁποίαν ταύτην τὴν στιγμήν αἰσθάνεται ἡ εὐχάιστος σας ψυχὴ θέλει διαδεχθῇ χαρὰ ἀπὸ τὰς σπανίας.

Ταῦτα δὲ λέγων ὁ ἱατρός ἐπροχώρησεν ἀκολουθαύμενος ὑπὸ τῶν συνοδευόντων αὐτόν.

Ὁ Δάσκαλος ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ ἐπιστήμονος φρενολήπτου, ὅστις ἤρχισε νὰ τὸν ἐξηγῇ τὴν θαυμαστὴν περιοδείαν τῶν ἀστέρων οὔτινες διαγράφουσι σιωπηλῶς τὴν ἄπειραν κομπύλην γραμμὴν τῶν εἰς τὸν οὐρανὸν, τοῦ ὁποίου φυσικὴ κατὰστασις εἶναι ἡ νύξ . . .

Ἄλλ' ὁ Δάσκαλος δὲν ἤκουεν, ἐσκέπτετο μὲ ἐνδόμυχον ἀπελπισίαν ὅτι δὲν ἔμελλε ν' ἀκούσῃ ποτὲ πλέον τὴν φωνὴν τοῦ υἱοῦ καὶ τῆς συζύγου του. Βέβαιος περὶ τῆς δικαίας φρίκης ἦν τοῖς ἐνέπνεε, καὶ τῆς δυστυχίας, τοῦ αἰσχους, τοῦ τρόμου ὃν ἤθελε τοῖς προσε- νῆσαι· ἡ φανέρωσις τοῦ ὀνόματός του, ἐπρωτίμα μυ- ρίους θανάτους νὰ ὑποστήσῃ παρὰ ν' ἀναλυθῇ εἰς αὐ- τοὺς... Μία μόνη καὶ τελευταία τὸν ἔμεινε παρη- γορία· ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ υἱοῦ του τὸν ἐσυμπόνεσε. Καὶ ἀνεπόλει ἀκουσίως τοὺς λόγους αὐτοῦς, τοὺς ὁποίους ὁ Ῥοδόλφος τὸν εἶχεν εἰπεῖ προτοῦ νὰ τῷ ἐπιβάλλῃ τὴν τρομερὰν ἐκείνην τιμωρίαν.

« Πᾶσα λέξις σου εἶναι βλασφημία... πᾶσα λέξις σου θέλ' εἶσθαι ἱκεσία· εἶσαι θρασυς καὶ ὠμὸς, ἐπειδὴ εἶσαι ἰσχυρὸς, θέλεις γενῇ πρᾶος καὶ ἡμέρος, ἐπειδὴ θέλεις γενῇ ἄδύνατος. Ἡ καρδίᾳ σου ἐκλείσθη εἰς τὴν μετάνοιν... ἡμέρα ἔρχεται, καὶ θέλεις κλαύσει τὰ θύματά σου... Ἐξ ἀνθρώπου μετεβλήθης εἰς κτῆνος ἀνήμερον, θηρίον... ἡμέρα ἔρχεται, καὶ ἡ διανοητικὴ σου κρίσις θέλει ἀνυψωθῇ διὰ τῆς μετανοίας. Δὲν ἐσε- βάσθης οὐδὲ κἂν ὅ,τι σεβάζονται καὶ τὰ θηρία, τὰ θή- λεα καὶ τοὺς σκύμνους τιῶν! μετὰ ζωὴν μακροήμερον, εἰς τὴν λύτρωσιν τῶν παραπτωμάτων σου ἀφιερωμέ- νην, ἡ τελευταία ἱκεσία σου θέλ' εἶσθαι δέησις πρὸς τὸν Θεόν, ὅπως σοὶ χαρίσῃ τὴν ἀελοπτον εὐδαιμονίαν τοῦ ν' ἀποθάνῃς μετὰ τῆς συζύγου σου καὶ τοῦ υἱοῦ σου... »

— Διὰ νὰ πορευθῶμεν ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει ὁ Μοσὲλ, πρέπει νὰ διαβῶμεν ἐμπροσθεν τῆς αὐλῆς τῶν εὐθύων, εἶπεν ὁ ἱετὴρ ἐξερχόμενος ἐκ τῆς αὐλῆς ὅπου ἦτον ὁ Δάσκαλος.

Μ' ὅλην τὴν θλίψιν ἦν τῇ ἐνέπνευσεν ἡ θέα τῶν φρενοβλαβῶν, ἡ κυρία Γεωργία δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ

σταθῇ πρὸς στιγμήν ἔμπροσθεν καρχελοφράκτου τινὸς
 κυλῆς, ὅπου ἦσαν ἐγκεκλεισμένοι εὐθήεις ἀνεπίδε-
 κτοι θεραπέας. Ἀθλία ὄντα, ἅτινα πολλάκις δὲν ἔ-
 χουσι οὐδὲ τὸ τῶν κτηνῶν ἔνστιγμα, καὶ τῶν ὁποίων
 ἄγνοεῖται πάντοτε σχεδὸν ἡ καταγωγὴ ἄγνωστοι πρὸς
 ἑπαντας, καὶ πρὸς τὸν ἴδιον ἑαυτὸν των, διέρχονται
 τοιοῦτοτρόπως τὴν ζωὴν, διόλου ξένοι πρὸς τὰ αἰσθη-
 ματα, πρὸς τὴν διάγνωσιν, καὶ μόνας τὰς κτηνώδεις
 αἰσθανόμενα ἀνάγκας, καὶ ταύτας δὲ περιορισμένας
 πολὺ. . . .

Ὅλοι οὗτοι σχεδὸν ἐφόρουν μικρὰ ἱμάτια, ρυπαροί-
 τατα ὅμως καὶ ῥακέντα· διότι, μὲν ὕλην τὴν ἀγρυπνίαν
 τῶν ἐπιστατῶν, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐμποδίσῃ τις τὰ ὄν-
 τα ταῦτα, τὰ παντᾶσι στερούμενα κρίσεως καὶ λο-
 γικοῦ, τοῦ νὰ φθείρωσι τὰ φορέματά των κυλιόμενα
 χαμὰ ὡς κτήνη, εἰς τὸν βόρβορον τῶν αὐλῶν.

Οἱ μὲν, συνεσταλαμένοι εἰς τὴν βαθυτέραν γωνίαν
 παραπήγματος τινος, ἐκάθηντο ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά
 των ὡσαν κτήνη ἐντὸς τοῦ φωλεοῦ αὐτῶν, καὶ ἐξέβαλ-
 λον εἶδος ῥογχασμοῦ ὑποκώφου καὶ διηνεκοῦς. Οἱ δὲ,
 ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐστηριγμένοι, ὄρθιοι, ἀκίνητοι, ἄναυδοι,
 ἐθεώρουν ἀσκαρδαμυκτὶ τὸν ἥλιον. Γέρων τις ὑπέρσαρ-
 κας ἐπὶ ξυλίνου τινὸς καθήμενος σκίμποδος, κατεβρό-
 χθιζε τὸ φαγητόν του μὲ ζωώδη λαυμαργίαν, ῥίπτων
 ἔνθεν κακείμενα βλέμματα λοῖζὰ καὶ θυμοειδῆ. Τινὲς περιε-
 πατοῦν κυκλικῶς καὶ ἐν τάχει εἰς μικρότατόν τι διτ-
 τημα, τὸ ὅποιον διέγραφον εἰς ἑαυτοὺς, καὶ ἡ παράδα-
 ξος αὕτη ἀσκησις διήρκει ὁλοκλήρους ὥρας χωρὶς δια-
 κοπὴν. Ἄλλοι κατὰ γῆς καθήμενοι, ἐκινούντο ἀκατα-
 πάστως πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ πρὸς τὰ ὀπίσω, μὴ διακό-
 πτοντες τὸ μονότονον κίνημα τοῦτο, εἰμὴ διὰ νὰ βάλ-
 λωσι μέγαν καρχασμὸν, ἐξ ἐκείνων τῶν ὀξυτάτων καὶ
 λαρυγγωδῶν, τῶν κοινῶν εἰς τοὺς εὐθήεις. Τέλος πάν-

(ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ.)

των τινές, ὑπὸ τελείας ἡλιθιότητος κατεχόμενοι, δὲν ἤνοιγον τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰμὴ μόνον εἰς τὰς ὥρας τοῦ γεύματος, καὶ ἴσταντο ἄδρανεῖς, ἀναίσθητοι, κωφοί, ἄλαστοι, τυφλοί, μὴ φανερόντες, ὅτι ζῶσιν οὐδὲ διὰ φωνῆς οὐδὲ διὰ κινήσεως αἰσυδῆποτε μέλους.

Τὸ θλιβερώτερον εἰς τοὺς εὐήθεις εἶναι ἡ παντελὴς ἔλλειψις προφορικῆς ἢ διὰ νευμάτων συγκοινωνίας. Οἱ φρενοβλαβεῖς συνομιλοῦν τοῦλάχιστον, ἅς μὴ ἔχη καὶ ὁ λόγος των συνέπειαν· γνωρίζονται μεταξύ των, ζητεῖ ὁ εἰς τὸν ἄλλον· ἀλλὰ παρὰ ταῖς εὐήθεσι βραχὺτερον ἀναίσθησις, μόνωσις κτηνωδεστάτη. . . Ποιῶ δὲν προφέρουσιν ἑναρθὸν λόγον· γέλωτα μόνον ἀναδίδουσιν ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν, γέλωτα ἄγριον, αἰμωγᾶς ἢ καυγᾶς, οὐδὲν ἀνθρώπινον ἐχούσας. . . πολλοὶ ἐξ αὐτῶν μόλις γνωρίζουσι τοὺς ἐπιστάτας των. . . Καὶ ὁμως, τὰ ἐλαεινὰ ταῦτα ὄντα ἀπολαμβάνουσιν ὅλης τῆς πρὸς ἀνθρώπους ἀσθενεῖς χρεωστούμενης θεραπείας καὶ ἀναπαύσεως, καὶ ἅς μὴ γνωρίζωσι τί ἐστὶ θεραπεία καὶ ἀνάπαυσις.

Ἅγιον τοῦτο· ἡ ἄξιοπρέπεια τοῦ ἀνθρώπου πάντοτε πρέπει νὰ σεβάζεται, καὶ μέχρι τῶν ἀθλίων ὄντων, ἵτινα ἐκ τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔχουσιν εἰμὴ τὸ πρόσχημα. . . Ἀλλὰ καταβάλλετε τὸν αὐτὸν ζῆλον καὶ πρὸς τὴν ἀξιοπρέπειαν τῶν νοσηρῶν ἀδελφῶν μας οἵτινες, ἐμπλεῖσι φιλοπονίας καὶ ἐνεργείας, εἶναι ἡ ζωὴς δύναμις τοῦ ἔθνους ἡμῶν· κάμετε αὐτοὺς νὰ συναίσθανθῶσι τὴν ἀξιοπρέπειαν ταύτην ἐνθαρρύνοντες αὐτὴν καὶ ἀνταμείβοντες· καὶ μὴ λέγετε μὲ τὸν ἐγωῖσμον ἐκεῖνον τὸν ἡμι-ορθόδοξον.— Ἡμεῖς μὲν ἐπὶ γῆς παιδεύσωμεν, ὁ δὲ Θεὸς ἐν οὐρανοῖς βραβεύει.

— Ταλαίπωροι ἄνθρωποι! εἶπεν ἡ κυρία Γεωργία· τί θλιβερόν εἶναι νὰ συλλογίζεται τις ὅτι δι' αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει καμμία θεραπεία!

— Τῶνόντι, κυρία μου, κἄμμία, κατὰ δυστυχίαν, ἀπήντησεν ὁ ἱατρός· καὶ μάλιστα ἀφού ἔφθασεν εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν διότι τώρα, χάρις εἰς τὰς προόδους τῆς ἐπιστήμης, τὰ εὐήθη παιδία λαμβάνουσιν ἀνατροφὴν τινὰ ἀνάπτουσιν τοῦλάχιστον τὸν μικρότατον σπινθῆρα τοῦ ἀτελοῦς διαγνωστικοῦ τοῦ ὁποῖον ὑπάρχει ἐνίοτε εἰς αὐτά. Ἐχομεν ἐδῶ ἐν σχολεῖον διευθυνόμενον ἀπὸ ἄνδρος νοσημονεστατοῦς, τὴν ὑπομανὴν ἐξαίσιους, οὔτινες ἀπῆλθυσαν καρποὺς ὅχι εὐκαταφρονήτους· ἐρῆυραν ἀγγινουστάτους τρόπους δι' ὧν ἐξακουοῖσι ταῦτοχρόνως καὶ τὸ φυσικὸν καὶ τὸ ἠθικὸν τῶν ταλαιπώρων τούτων παιδίων, καὶ πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἐφθασαν νὰ γνωρίσωσι τὰ γράμματα, τοὺς ἀριθμοὺς, νὰ καταλάβωσι τὰ χρώματα, καρτίωθωσαν μαλιστα νὰ τα μάθωσι καὶ νὰ ψάλλουν εἰς χορὸν, καὶ σὰς βεβαιῶ ὅτι αἰσθάνεται τις παράδοξον συμπάθειαν, ν' ἀκούῃ τὰς ἐκθάμβους, κλαυθμηρὰς καὶ ἐνίοτε γοεράς φωνάς ταύτας, ἀνυψουμένας πρὸς τὸν οὐρανὸν εἰς ἄσμα τοῦ ὁποῖου αἰλέξεις, καίτοι γαλλικαί, τοῖς εἶναι ἄγνωστοι... Ἀλλ' ἰδοὺ ἐφθάσαμεν εἰς τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκεται ὁ Μορέλ. Ἐσύστησα νὰ τὸν ἀφήτουν μόνον σήμερον τὸ πρῶτ', ὥστε τὸ ἀποτέλεσμα τὸ ὁποῖον ἐλπίζω νὰ παραζῶ εἰς αὐτὸν νὰ γίνῃ συντονώτερον.

— Καὶ ὁποῖου εἶδους εἶναι ἡ μονομανία του, ἐξοχώτατε, εἶπεν ἡ κυρία Γεωργία χαμηλῇ τῇ φωνῇ, διὰ νὰ μὴ τὴν ἀκούσῃ ἡ Λουίζα.

— Φαντάζεται ὅτι ἂν δὲν κερδίσῃ χίλια τριακόσια φράγκα τὴν ἡμέραν διὰ νὰ πληρώσῃ ἐν χρέος του πρὸς συμβολαιογράφον τινὰ, φεράνδον ὀνομαζόμενον, ἡ Λουίζα θ' ἀποκεφαλίσθῃ ἐπὶ τῆς λαιμητόμου ἐπ' ἐγκλήματι παιδοκτονίας.

— Ἄ! ἐξοχώτατε, αὐτὸς ὁ συμβολαιογράφος ἦτον ἐν θηρίον! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Γεωργία. Δὲν εἶναι μόνον

ἡ Λουίζα Μορέλ καὶ ὁ πατήρ της θύματά του . . . αὐτὸς κατέτρεξε καὶ τὸν υἱόν μου ἀπηνέστατα, κύριέ μου.

— Με τὰ εἶπε, κυρία μου, ἡ Λουίζα Μορέλ, ἀπῆντησεν ὁ ἱατρός χάρις τῷ Θεῷ, ὁ ἐξωλέστατος αὐτὸς ἄνθρωπος ἐπκυσε τοῦ ζῆν . . . Ἀλλὰ καμετέ μοι τὴν χάριν νὰ μὲ προσμεῖναι ἐδῶ μίαν στιγμὴν μετὰ τῆς εὐγενείας των . . . ὕπαγω νὰ ἶδω πῶς εἶναι ὁ Μορέλ. — Ἀποταθείς δὲ τότε πρὸς τὴν θυγατέρα τοῦ λιθογλύφου — Σὲ παρεκκλῶ, Λουίζα, πρόσεξε! ὅταν μὲ ἀκούσῃς νὰ φωνάζω! *Ἐλθετε!* τρέξε ἀμέσως πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ μόνη σὺ. Ὅταν εἶπω ἐκ δευτέρου *Ἐλθετε*, τότε ἐρχονται καὶ οἱ ἄλλοι.

— Ἀ! ἐξοχώτατε, ἡ καρδιά μου κτυπᾷ, εἶπεν ἡ Λουίζα σπογγίζουσα τὰ δάκρυά της ἄθλια πατέρα! . . καὶ ἂν ἀποβῇ ματαίᾳ αὐτὴ ἡ ἀπόπειρα!

— Ἐλπίζω νὰ ἐπιτύχωμεν. Αὐτὸ ἐγὼ τὸ προπαρσκευάζω πρὸ πολλοῦ . . . Αἱ, θάρσει καὶ ἐνθουμοῦ τί σὲ εἶπα . . . Καὶ ἀφῆτας ὁ ἱατρός τοὺς ὑφ' ὧν συνωδαύετο εἰσῆλθεν εἰς ἐν δωματίον, τὰ κηγκελόφρακτα τοῦ ὁποίου παράθυρα ἐβλέπον πρὸς ἓνα κήπον.

Χάρις εἰς τὴν ἀναπαυσιν, εἰς τὴν ὑγιεινὴν διαίταν καὶ λοιπὰς θεραπείας αἵτινες ἐχορηγοῦντο εἰς τὸν λιθογλύφον Μορέλ, τὸ πρόσωπόν του συνήλθεν ἐκ τῆς ὥχρητης καὶ νοσώδους ἐκείνης ἀδυναμίας ἀλλὰ μολαγχολικὸν τι μειδίαμα καὶ προσήλωσίς τις διαρκὲς τῶν ὀφθαλμῶν, προεδήλουν ὅτι αἱ φρένες τοῦ ἀνθρώπου ἦσαν τεταραγμέναι εἰσέτι. Ὅταν ὁ ἱατρός εἰσῆλθεν, ὁ Μορέλ ἐνώπιον τραπέζης καθήμενος καὶ προσκλινής, ἐφαίνετο ὡς νὰ κατεγίνετο εἰς τὸ λιθογλυφικὸν ἐργόχειρόν του λέγων — Χίλιατρακόσια, χίλια τριακόσια . . ἡ τῆς Λουίζης τὴν κεφαλὴν . . . χίλις τριακόσια . . δουλειά . . δουλειά . . δουλειά . . .

Εἶχε παρατηρήσει ὁ ἱατρός ὅτι, ὡσάκις ὁ Μορέλ προ-

σῆγγιζεν εἰς κρίσιν τινὰ τοῦ παραλογισμοῦ του, ἤρχιζεν ἀπὸ τὰ αὐτὰ ταῦτα κινήματα καὶ τοῦ, λόγους, ὅθεν κατ' ἀρχὰς ἐλυπήθη ὅτι τὸν εἶρεν εἰς τὴν στιγμὴν του ταύτην, ἀλλ' εὐθὺς ἐσυλλογίσθη ὅτι ἡδύνατο τοῦτου νὰ συντείνει εἰς τὸ σχεδίου του· λαμβάνει λοιπὸν ἐκ τοῦ κόλπου του ἓν βαλάντιον περιέχον ἐξήκοντα πέντε λοδοῦκια, τὰ ὅποια εἶχε μεταρῆσαι καὶ βάλει πρὶν ἔλθῃ, ἔχουσε τὰ χρήματα ταῦτα ἐντὸς τῆς χειρὸς του, καὶ εἶπεν αἰφνιδίως πρὸς τὸν λιθογλύφον, ὅστις, προσηλωμένος εἰς τὸ κατὰ φαντασίαν ἔργον του, δὲν εἶχε προσεβῆ εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ ἱατροῦ — Μορέλ, φίλε μου . . . ἀρκετὰ ἐδούλευσες . . . τέλος πάντων ἐκεοδίσας τὰ χίλια τριακόσια φράγκα τὰ ὅποια σὲ χρειαζόνται διὰ νὰ λυτρώσῃς τὴν Λουίζαν . . . λάβε τα λοιπὸν . . . ἰδοῦ. Καὶ ὁ ἱατρός, ἔρριψεν ἐπὶ τῆς τραπεζῆς τὸ χρυσίον.

— Ἡ Λουίζα γλυτώνει! . . . ἀνέκραξεν ὁ Μορέλ συναζων τὰ χρήματα ἀρπакτικῶς. Παῦ εἶναι ὁ συμβολαιογράφος; Τρέχω . . . καὶ ἐγερθεὶς ἐν ἀκαρεῖ ἐτρέξε πρὸς τὴν θύραν.

— Ἐλθετε . . . ἀνέκραξεν ὁ ἱατρός μετὰ σφοδροῦ παλμοῦ καρδίας, διότι ἦτο πιθανὸν νὰ ἐξηρτάτο ἡ παντελής ὑεραπεία τοῦ λιθογλύφου ἐκ τῆς στιγμιαίας ταύτης ἐντυπώσεως.

Μίλις εἶπεν Ἐλθετε, ἡ Λουίζα ἐπαιρουσιάσθη εἰς τὴν θύραν, καθ' ἣν μάλιστα στιγμὴν ὁ πατήρ της ἐπάτει εἰς τὸ κατώφλιον. Ἐκπληκτος ὁ Μορέλ, ὠπισθοδρόμους δύο βήματα καὶ ἀφῆκε τὰ χρήματα νὰ πέσουν ἐκ τῶν χειρῶν του. Ἐθεώρησε διὰ τινὰ στιγμὰς τὴν Λουίζαν μὲ βαθυτάτην ἀπορίαν, ὥσπιν νὰ ἐπρσπάθει ν' ἀνακαλέσῃ τὰς ἀναμνήσεις του· ἔπειτα πλησιάσας πρὸς αὐτὴν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, τὴν πρόσητένισε μὲ μίαν περιέρχαιαν ἀνήσυχον καὶ περιδεῇ.

Ἡ Λουίζα ἔρριψε μόνις ἐκράτει τὰ δάκρυα· ὁ ἱατρός

τὴν ἔνευε νὰ κρατηθῇ ὅσον τί δυνατόν καὶ συγχρόνως παραιτήρῃ ἐν σιωπῇ καὶ τὰ ἐλάχιστα κινήματα τῆς φυσιολογικῆς τοῦ λιθογλύφου.

Ὁ ἀθλιος πατήρ, προσκλινθεὶς ἔτι πρὸς τὴν θυγατέρα του, ἤρχισε νὰ ὠχρεῖ· ἔφερεν ἀμφοτέρους τὰς χεῖρας πρὸς τὸ κάθυτρον ἀπὸ ἰδρώτα μέτωπόν του, καὶ ποιήσας νέον βῆμα πρὸς αὐτὴν ἠθέλησε νὰ τὴν ὁμιλήσῃ· ἀλλ' ἡ φωνὴ του ἐκόπη εἰς τὰ χεῖλη του, ἡ ὠρότης του πῦξσε, καὶ ἐστρεψεν ἐκπεπληγμένα βλέμματα πρὸς τὰ πέρα, ὡς νὰ ἐξήρχετο βαθμιδὸν ἀπὸ ὄνειρον.

— Καλὰ, καλὰ . . . εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁ ἰατρός πρὸς τὴν Λουίζαν· καλὸν σημεῖον . . . ὅταν εἶπω "Εἰθετε, νὰ χυθῇς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ κραζοῦσα αὐτὸν πατέρα σου.

Ὁ λιθογλύφος ἔφερε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους του θεωρῶν ἑαυτόν, ὡς οὕτως εἰπεῖν, ἀπὸ κεφαλῆς μεχρι ποδῶν, ὡς διὰ νὰ βεβαιωθῇ καλῶς ὅτ' εἶναι αὐτός καὶ ὄχι ἄλλος. Ἡ μνηρὴ του ἐμαρτύρει ἀβεβαιότητα ὀδυνηράν· ἀντὶ νὰ προσηλώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ ἐφαίνετο ὡτὰν νὰ ἤθελε νὰ φύγῃ τὴν θέαν τῆς. Ἦπε δὲ τότε μὲ φωνὴν χαμηλὴν καὶ διακεκομμένην.

— Ὅχι! . . . ὄχι! . . . ὄνειρον . . . ποῦ εἰμ' ἐγώ; . . . ἀδύνατον! . . . ὄνειρον . . . δὲν ἦτον ἐκεῖνη . . . (Ἰδὼν ἔπειτα τὰ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐσκορπισμένα χρήματα). Καλὸ, αὐτὰ τὰ χρήματα . . . δὲν ἐνθιμοῦμαι . . . "Ἐξυπνος εἰμαι λυιπὸν; . . . ἡ κεφαλὴ μου γυρίζει . . . δὲν τολμῶ νὰ ἐνατενίσω . . . αἰσχύνομαι . . . δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ Λουίζα . . .

— "Εἰθετε! εἶπεν ὁ ἰατρός γεγρονία τῇ φωνῇ.

— Πατέρα μου . . . γνῶρισέ με, εἰμι ἡ Λουίζα . . . ἡ κόρη σου, πατέρα μου! . . . ἐκράυγασεν ἡ δύστηνος μετὰ θακρῶν χυνομένη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ λιθογλύφου, καὶ ἐνταυτῷ εἰσῆλθον ὁ σιζυγὸς τοῦ Μορέλ, ἡ Γελασίνα, ἡ κυρία Γεωργία, ὁ Γερμανὸς καὶ τὸ ζεῦγος τῶν Πιπελέτων.

— ὦ! Θεέ μου, ἔλεγεν ὁ Μορέλ, τὸν ὁποῖον ἡ Λουίζα κατησπάζετο, ποῦ εἶμαι; . . . τί μέ θέλουν; . . . τί ἠκολούθησε; . . . νὰ πιστεύσῃ κἀνείς ποτέ . . . — Ἐπειτα, μετὰ τινὰ σιωπὴν, ἔλαθε μὲ ὁρμὴν ἀναμέσον τῶν δύο του χειρῶν τὴν κεφαλὴν τῆς Λουίζης, τὴν ἐθεώρησεν ἀσκαρδαμυκτὴ, καὶ ἀναζώνητε μετὰ τινὰ ἀγωνίαν βαθμηδὸν αὐζούσιν. — Ἡ Λουίζα! . . .

— Ἰατρὲύθη, εἶπεν ὁ δόκτωρ Ἑρβίνος.

— Μορέλ . . . εἶμαι ἡ σύζυγός σου, ἀνέκραξεν ἡ γυνὴ τοῦ λιθογλύπτου πησιάζουσα καὶ αὐτὴ.

— Ἡ σύζυγός μου! ὑπέλαθεν ὁ Μορέλ· ἡ σύζυγος καὶ ἡ θυγατέρα μου!

— Κ' ἐγὼ, κύριε Μορέλ, εἶπεν ἡ Γελασίνα, ὅλοι οἱ φίλοι σὺς.

— Ὅλοι οἱ φίλοι σὺς! . . . κύριε Μορέλ, ἐπρόσθεσεν ὁ Γερμανός.

— Ἡ Γελασίνα! . . . ὁ Κ. Γερμανός! . . . εἶπεν ὁ λιθογλύπτης ἀναχωρῶν ἕνα ἑλαστον μετὰ νέου θαυμασμοῦ.

— Ἀμ' οἱ παλαιοὶ φίλοι σου, οἱ θυρωροί, εἶπεν ἡ Ἀναστασία προσελθούσα καὶ αὐτὴ μετὰ τοῦ Ἀλφρέδου οἱ Πιπελέτοι, καλὲ . . . ἔρρηξι πάλι . . . γέρο Μορέλ . . . αὐτὴ δ' αἶναι καὶ ἂν ᾔναι ἡμέρα λαμπρά . . .

— Ὁ Κ. καὶ ἡ κυρία Πιπελέτου! . . . καὶ τόσον καιρὸν . . . καλὲ . . . καλὲ . . . σὺ εἶσαι, κόρη μου; ἡ Λουίζου εἶσαι σὺ; . . . ἀνέκραξεν σφίγγων τὴν θυγατέρα εἰς τὰς ἀγκάλας του μετὰ παραφορᾶ. Δὲν σὲ εἶχαν βάλει εἰς τὴν φυλακὴν;

— Ναί, πατέρα μου, μὲ εἶχαν βάλει . . . ἀλλ' ἰδοὺ ἀθωώθηκα . . . βλέπεις . . . καὶ τώρα πλέον δὲν θά λείψω ἀπὸ σιμῆ σου ποτέ . . .

— Καὶ . . . ὁ συμβολαιογράφος . . . ὑπέλαθεν ὁ δυστυχὴς μετὰ φρίκης.

— 'Βρεῖνος ἀπέθανε . . . ἀπέθανε, πατέρα μου.

— 'Απέθανε! . . . ναι . . . τότε λοιπόν πιστεύω . . .
ὅτι ζήσωμεν εὐτυχῶς. Ἀλλὰ ποῦ εἶμαι; πῶς εὑρέθηκα ἐ-
δῶ; . . . εἶναι πολὺς καιρὸς, . . . διατί; . . . δὲν ἐνθυ-
μοῦμαι παντελῶς . . .

— Ἔχετε ἀσθενήσει, τὸν εἶπεν ὁ ἰατρός, καὶ σὰς με-
μετεκόμισαν ἐδῶ . . . εἰς τὴν εἰσοχὴν . . . Σὰς εἶπε κυρι-
εῖσαι μία θερμὴ δυνατὴ . . . ἥτις σὰς ἐπέφερε παρκαλογίαν.

— Ναι . . . ναι . . . ἐνθυμοῦμαι . . . τὸ μόνον πρᾶγ-
μα . . . Πρὸ τῆς ἀσθενείας μου συνωμολόγησα μὲ τὴν κό-
ριν μου . . . καὶ . . . ποῖος ἦτο . . . ποῖος ἦτο; . . . "Α! ἕνας
κύριος, ὁ Κ. 'Ροδόλφος . . . ἔλθε καὶ ἐμπόδισε νὰ μ' ἐπα-
ρουν εἰς τὴν φυλακὴν . . . "Βκτοτε . . . τιποτα πλεον δὲν
ἐνθυμοῦμαι . . .

— Δὲν ἐνθυμεῖσθε βίβαια, διότι εἴχετε χάσει τὸ μνη-
μονικόν, εἶπεν ὁ ἰατρός; ἢ θεα ὁμῶς τῆς θυγατρὸς σας,
τῆς συζύγου σας, τῶν φίλων, σὰς ἀπεδάωκε πάλιν αὐτὸ . . .

— Καὶ ποῦ εἶμαι τῶρα; ἔδῳ τίλιναι;

— Βῆναι τ' ὅσπῃτι ἐνὸς φίλου . . . τοῦ Κ. 'Ροδόλφου,
ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ὁ Γερμανός; σὰς ἔφεραν ἐδῶ διὰ τὴν ἀλλα-
ξετε ἀέρα.

— Θυμᾶσαι, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁ ἰατρός; καὶ
ἀποταθεὶς πρὸς ἕνα ἐπιστάτην ἐπρόσθεσε— Στείλε τὸ
ἐμάξι ἐξώθεν τῆς θύρας τοῦ κήπου διὰ νὰ μὴ τὸν περά-
σωμεν ἀπὸ τὰς αὐλὰς καὶ ἰδῇ τοὺς φρενοβλαβεῖς.

Ὡς ἐνίοτε συμβαίνει εἰς τὰς νόσους ταύτας, ὁ Μορέλ
δὲν ἐνθυμεῖτο παντελῶς τὴν προτέραν κατὰστασίν του.
Μετὰ τινὰς στιγμὰς στηριζόμενος εἰς τοὺς βραχίονας τῆς
γυναικὸς καὶ τῆς θυγατρὸς του καὶ συνοδευόμενος ὑπ'
ἐνὸς σπουδαστοῦ τῆς χειρουργίας, τὸν ὁποῖον διὰ πᾶν ἐν-
δεχόμενον διέταξεν ὁ δόκτωρ 'Βρεῖνος νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ
ἕως εἰς τοὺς Παρισίους, ὁ Μορέλ ἀνέβη εἰς τὸ ὄχημα καὶ

ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Βικέτρης χωρὶς νὰ ὑποπτευθῇ ὅτι
ἦτο κακῶς ἐκτεταμένος ἐκεῖσε ὡς φρενολύπτης.

— Πιστεύετε, ἐξουχῶτα, ὅτι ἰατρειὴ ἐντελὴς ὁ
δοκτορὴς αὐτῆς; εἶπεν ἡ κυρία Γεωργία πρὸς τὸν ἰατρὸν,
ὅστις εὐχεστέθη νὰ τὴν συνοδεύσῃ μέχρι τῆς μεγάλης
πόλεως τῆς Βικέτρης.

— Τὸ πιστεύω, κυρία μου! διὰ τοῦτο καὶ τὸν ἀπο-
στείλω συνοδευμένον ὑπὸ τῆς οἰκογενείας τοῦ μολυν-
τοῦτος θέλω ἐξακολουθήσῃ νὰ τὸν ἐπισκέπτοιμαι καὶ
καθημέραν εἰς τὸν οἶκόν του μέχρι τοῦ στενωπῆς ἡ ἰα-
τρὸς τοῦ. Αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον μοι τὸν ἐπιστήσαν
ἰδιαιτέρως ὁ πρέσβυς τοῦ μεγάλου ἡσυχάτου Γερμανίου,
ἀφ' ἧς ἡμέρας τὸν ἔφεραν εἰς Βικέτρην.

Ὁ Γερμανὸς καὶ ἡ μητέρα του συνεννοήθησαν διὰ
τοῦτο.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ἡ κυρία Γεωργία,
διὰ τὴν καλωσύνην μεθ' ἧς εὐχεστέθητε νὰ με περιη-
γησθε εἰς τὸ ὥραϊόν αὐτοῦ καταστήμα, καὶ μεγάλην
εὐχαρίστησιν αἰσθάνομαι ὅτι παρευρέθην εἰς τὴν κατα-
νοκτικὴν κατὴν σκηνὴν, τὴν ὁποίαν ἡ βαθεῖα πολυ-
μαθεὶς σας προσεῖλε καὶ προανήγγειλε.

— Ὅχι μικροτέρως εὐχαρίστησιν αἰσθάνομαι, κυρία
μου, κ' ἐγὼ, ὅτι ἠδυνήθην νὰ ἐπαναφέρω εἰς τοὺς ἀ-
γαθούς αὐτοὺς ἄνθρώπους ἓνα σύζυγον καὶ πατέρα, ἡ-
ξίον τῆς ἀγάπης των.

Ἡ κυρία Γεωργία, ἡ Γελασίνα καὶ ὁ Γερμανός, καθὼς
καὶ ὁ Κ. Πιπελέτος μετὰ τῆς συμβίας του, ἐπανέλα-
βον τὴν πρὸς Παισιόους ὁδὸν, συγκεκνημένοι εἰσὲς ἐκ
τῆς σκηνῆς τῆς ὁποίας ἔγιναν αὐτοὶται.

Καθ' ἣν δὲ στιγμήν ὁ δόκτωρ Ἐρβίνος ἐπανήλθετο
εἰς τὰς αὐλὰς, ἀπαντᾷται ὑπὸ τινος τῶν ἐφόρων τοῦ
καταστήματος ὅστις καὶ τὸν λέγει—
(ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ.)

κρίσις Ἐρδίνε, νὰ ἡξεύστε εἰς ποίαν σκηνὴν τῶρα παρεβήθη! . . . Δι' ἓνα περατορητὴν ὡς τὴν εὐγενεῖαν σας, ἤθελεν εἶσθαι ἀνεξάντλητος πηγὴ.

— Πῶς; περὶ ποίας σκηνῆς λέγετε;

— Σας εἶναι γνωστὸν ὅτι ἔχομεν ἐδῶ δύο γυναῖκας καταδικασμένας εἰς θάνατον . . . μητέρα καὶ κόρη, τὰς ὁποίας θέλουν ἀπακεφαλίσαι . . .

— Αἱ, τί; . . .

— Σας βεβαίως, ἐπὶ ζωῆς δὲν εἰδατόσην θρασυτητα, τόσην ἀδικρορίαν ὅσην ἔχει ἡ μήτηρ . . . Εἶναι μία γυνὴ καταχθόνιος.

— Δὲν εἶναι, μὲ φαίνεται, αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ χάρις Παλη-
κάρικα . . . ἥτις, ὅταν ἐδικάζετο ἐδίει τοσοῦτον κοσμεμόν;

— Μάλιστα, ἡ ἰδίᾳ.

— Καὶ τί ἔκαμε πάλιν;

— Ἐξήγησε νὰ τὴν κλείσουν εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ δωμάτιον μετὰ τῆς θυγατρὸς της, καθὼς καὶ ἔγινεν. Ἡ θυγάτηρ της φαίνεται ὅτι, καθόσον πλησιάζει ἡ ὀλεθρία ὥρα, ἔρχεται εἰς συντριβὴν, ἐνῶ ἐξ ἐναντίας ἡ τῆς μητρὸς της διαβολικὴ ἀπάθεια αὐξάνει ἔτι πλέον . . . Πρὸ ὀλίγου εἰσῆλθεν εἰς τὴν εἰρκτὴν των ὁ ἱερεὺς διὰ νὰ ταῖς παρέξῃ τας παρκαυθίας τῆς θρησκείας . . . ἡ θυγάτηρ διετίθετο νὰ δεχθῇ αὐτὰς, ἀλλ' ἡ μήτηρ χωρὶς τελείως νὰ χάσῃ τὴν παγετώδη ἀταραξίαν της, ἐνέπλητε καὶ τὴν κόρη καὶ τὸν ἱερέα ἀπὸ σαρκασμοὺς τοσοῦτον ἀναιδεῖς, ὥστε ὁ σεβάσμιος ἄνθρωπος ἠναγκάσθη νὰ ἐξέλθῃ τῆς εἰρκτῆς ἀποῦ εἰς μάτην ἐπειράθη νὰ καταπείσῃ τὴν ἀμεύλικτον αὐτὴν γυναῖκα ν' ἀκούσῃ λόγους τινὰς εὐσεβεῖς.

— Ἐνῶ σὺνιον θὰ θανατωθῇ! . . . φρικτὸν τῇ ἀληθείᾳ! εἶπεν ὁ ἱατρός.

— Αὐτὴ ἡ οἰκογένεια, νομίζει τις ὅτι ὑπέπεσεν εἰς

ἐυάρτημα προπαιτορικόν... Ὁ πατήρ ἐκαρκετομήθη... εἰς ἄλλος υἱὸς εἶναι εἰς τὸ κάτεργον· εἰς ἕτερος καταδικασμένος εἰς θάνατον, ἐσχάτως ἐδραπέτευσεν... Μότος ὁ πρεσβύτερος υἱὸς καὶ δύο παιδιά διέφυγον τὴν προμερὴν αὐτὴν λέπραν. Ἐντοσούτω ἡ γυνὴ αὐτὴ ἐμήνυσεν εἰς αὐτὸν τὸν υἱὸν τῆς τὸν πρεσβύτερον... τὸν μόνον τέρειν ἀνθρώπον τῆς ἀποτροπαίου ταύτης γενεᾶς νὰ ἔλθῃ αὐτοῖον τὸ πρωὶ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ!

— Τί συνάπτεις!

— Δὲν εἶθε περίεργος νὰ προσευρεθῆτε;

— Ὅχι, σὰς βεβαιῶ. Γνωρίζετε ὅπουλας ἰδέας εἶμαι περὶ τῆς θανατικῆς ποινῆς... δὲν ἔχω χρεῖαν τοιοῦτου ἀπαισίου θεάματος πρὸς ἐπιστήριξιν τῆς δοξασίας μου. Ἄν τὴν ἡ φριλιώδης αὐτὴ γυνὴ δείξῃ καὶ ἐπὶ τῆς ταπεινότητος τὴν αὐτὴν ἀτακσίαν, τί ἔλεεινὸν παραδειγμα διὰ τὸν λαόν!

— Καὶ νὰ ἰδῇτ' ἐν ἄλλο ἀπευκταῖον εἰς τὸν διπλὸν ἀποκεφαλισμὸν ὅστις αὐτοῖον θέλει λάβει χώραν.

— Τὸ ποῖον;

— Γνωρίζετε ὅτι σήμερον ἔχομεν μεσοσάρχουστον, τὴν τελευταίαν δηλαδὴ ἡμέραν τῆς ἀποκρέω.

— Αἱ τί;

— Αὐτοῖον, ὁ ἀποκεφαλισμὸς θέλει τελεσθῇ εἰς τὰς ἑπτὰ ὥρας τὸ πρωί. Χωρὶς ἀμφιβολίαν, θέλουσι κατ' ὁδὸν συναπαντηθῇ οἱ κατάδικαι ἀπὸ συντροφίας κουδουνάτων, οἵτινες κατέλυσαν ὅλην τὴν νύκτα μεθύοντες εἰς τοὺς χοροὺς τῶν περὶ τοὺς φραγμοὺς καπηλείων, καὶ οἱ ὅποιοι κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν θὰ ἐπιστρέφουν εἰς Παισιούς.

— Ἦχετε δίκαιον... τί ἀπείσιος ἀντικρυσμὸς!

— Ἐκτὸς τούτου εἰς τὴν πλατεῖαν ὅπου τελεῖνται συνήθως αἱ κεφαλικάι καταδίκαί... εἰς τὸν φραγμὸν δηλαδὴ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου θέλει ἀκούεσθαι μακρόθεν

ἡ μουσικὴ τῶν περίεξ καφερείων· διότι τὴν τελευταίαν νότα τῆς ἀποκρέω, χορεύουσιν εἰς τὰ οἶνοπωλεία μετὰ τῶν δέκα ἢ ἑνδεκα ὥρων τῆς πρωΐας.

Τῇ ἐπαύριον ὁ ἥλιος ἀνέτειλε λαμπρός. Εἰς τὰς τέσσαρας ὥρας τῆς πρωΐας ἤλθον καὶ περιεκύκλωσαν τὴν Βικέτην διακορυα ἀποσπάσματα ἐκ τοῦ πεζικοῦ στρατοῦ.

Ὁδηροῦμεν τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ὑπάρχον συμπεφυλακισμέναι ἡ γρατὶα Παληκέραινα μετὰ τῆς θυγάτρὸς αὐτῆς Πλωσκῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΑΜΦΙΕΣΙΣ.

Εἰς τὴν Βικέτην ὑπάρχει σκοτεινὴ τις δίοδος τῇδε κκεῖσε ἔχουσά τινα παραθύρια καγκελόβρακτα, ἡ μάλιστα τρύπα, ὑπεράνω τῆς γῆς, διὰ τὴν ἐμβεῖν ὀλίγος ἀέρ· ἡ δίοδος αὕτη ἦγε πρὸς τὸ δωμάτιον τῶν εἰς θανάτον καταδικασμένων...

Εἰς τὸ δωμάτιον αὐτὸ ὑπάρχουσιν ἐγκλειστοὶ ἡ γρατὶα Παληκέραινα καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς Πλωσκῆς.

Ἡ γωνιώδης τῆς χήρας μορφή διακρίνεται τραχεῖα ἀπαθὲς καὶ ὑπόλευκος. Στερομένη τῆς χρήσεως τῶν χειρῶν τῆς, διότι ὑπεράνω τῆς ἐσθῆτός της τὴν ἐνέδυσαν τὸν καλούμενον θώρακα τῆς κολάσεως, ζητεῖ νὰ τῆς ἀφαιρέσουν τὴν καλύπτραν, ἐπειδὴ, λέγει, ἡ κεφαλὴ της καίσι· ὥσάν φωτιά... Τὰ ψεῖρά της μαλλίᾳ πίπτουν ἀτάκτως ἐπὶ τῶν ὤμων της. Κάθεται ἐπὶ τῇ

ἄκρας τῆς κλίνης τῆς καὶ οἱ πόδες τῆς στηρίζονται ἐπὶ τῶν πλακῶν· παρατηρεῖ ἀσκαρδαμυκτί τὴν θυγατέρα τῆς Πλωτακίδου, ἥτις φαίνεται ἀντίκρου τῆς.

Φορεῖ δὲ καὶ αὐτὴ τὴν θώρακκα τῆς κολλήσεως καὶ, ἐκπλωμένη κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος ἐπὶ τῆς κλίνης, στηρίζει τὴν ῥάχιν ἐπὶ τοῦ τοίχου. Ἡ κεφαλὴ τῆς κλίνει ἐπὶ τοῦ στῆθους τῆς, τὸ ὄμμα τῆς εἶναι ἀπλανές, ἡ πνοὴ τῆς διακεκομμένη. Ἐλαφρὸς τις σπασμοειδὲς τρόπος κινεῖ ἐκ διαλείμματων τῆς κάτω σινοῦνα τῆς· τὸ πρόσωπον τῆς εἶναι ἄρκετα γαληναῖον μολοῦναι ὠχρότατον, σχεδὸν πελιδνόν.

Πρὸς τὸ βῆθος, κάτωθεν τῆς ἐπιθυρίου ὀπῆς δι' ἧς εἰσέρχεται εἰς τὴν εἰρατὴν ταύτην ἀμυδρὸν τι φῶς, καθύεται ἐπὶ καθέδρῳ γέρον στρατιώτης, ἀπομαχος, ἡλιόκαυστος τὴν ὄψιν, ραλακὸς, ἔχων μύστακας ὑπερμεγέθεις. Οὗτος ἐστὶν ὁ ῥόλας τῶν καταδικαιών.

— Κόμνει ἓνα κοῖον ὅπου παγώνει κλίνει· ἐδῶ μέσα! . . . κ' ὅμως θυβεῖτε ὅτι τὰ μάτια μου ἐκβάλλουν φωτιάς . . . κ' ἔχω μίαν δίψα . . . ὅλο διψῶ . . . εἶπεν ἡ Πλωτακοῦ μετὰ τινος στιγμῆς. Καὶ ἀποταθεῖσα πρὸς τὸν ἀπομαχόν—Δός μου, νὰ ζῆς, ὀλίγο νερό . . .

Ὁ γέρον στρατιώτης ἠγέρθη, ἔλαβεν ἀφ' ἑνὸς σκαμνίου δοχεῖον ἐκ κασσιτέρου πλήρες ὕδατος, ἐνεπλήσεν ἐξ αὐτοῦ ποτήριον, ἐπλησίωσε πρὸς τὴν Πλωτακοῦν, καὶ τὴν ἐπότισε βραδέως, ἐπειδὴ ὁ θῶραξ τῆς κολλήσεως ἐμπόδιζεν αὐτὴν τοῦ νὰ μεταχειρισθῇ τὰς ἰδίας χεῖρας. Ἀφοῦ δ' ἐπὶ μετ' ἀπληστίας, εἶπεν—Εὐχαριστῶ.

— Θέλεις καὶ τοῦ λόγου σου; . . . ἠρώτησεν ὁ στρατιώτης τὴν χήραν. Αὐτὴ ἀπεκρίθη διὰ νεύματος ἀνηκτικού. Ὁ ἀπομαχος ἐπορεύθη ἐκ νέου εἰς τὸ κάθισμά του.

— Τί ἔωρα νὰ ᾔναι; ἠρώτησεν ἡ Πλωτακοῦ.

— Κοντεύουν τέσσαρες ἡμῖς . . . εἰπενὸ στρατιώτης.

— Ἀκομὴ θέλομεν τρεῖς ὥραις! ὑπέλαθεν ἡ Πλω-
σκ οὐ μὲ μεδίσμα σαρδονικόν καὶ ἀποτρόπαιον, ἐννο-
οῦσα τὴν στιγμὴν ἧτις ὑπῆρχε διωρισμένη διὰ τὴν ἐ-
κτέλεσιν τῆς καταδίκης των. Μετὰ τρεῖς ὥραις! . . .

Καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν τῆς.

Ἡ χήρα ἀνέστειλε τοὺς ὤμους . . . Ἡ θυγάτηρ αὐ-
τῆς ἐκκτάλλοι τὴν ιδέαν τῆς γραίας, καὶ ἐπακέλαθε·

— Περὶ σσότερη καρδιὰ ἔχεις, μάννα, τοῦ λόγου σου,
παρὰ ἐμένα . . . ἐμένα τέσσαρες δὲν σὲ κόφτει . . .

— Ἀρκεῖ τί! . . .

— Θάρρει κάνεις πῶς αὐτὴν τὴν ὥρα κάθῃσαι κον-
τὰ εἰς τὴν φωτιά τοῦ μαγειρείου μας καὶ ράπτεις . . .
τόσον ἡσυχο εἶναι τὸ πρόσωπό σου! . . . Ἀ! ποῦ εἶ-
ναι οἱ καλοὶ ἐκεῖτοι καιροὶ! . . . Πάν! . . .

— Μωρόλογη!

— Ἀς ἤμῃ μωρόλογη . . . ἀντὶ νὰ κάθῃμαι ἄφρων
. . . καὶ νὰ παγαίνῃ ὁ νοῦς μου . . . καλῆτερα νὰ λῆ-
γω κάτι τί . . . καλῆτερα νὰ . . .

— Να . . . τί . . . νὰ; . . . δειλὴ!

— Ἀμὴ ποῦ νὰ ἔχῃ ὅλος ὁ κόσμος, μάννα μου,
καρδιὰ ἱερὴ ὥσάν τὴν ἰδική σου! . . . ἔμποτε νὰ
τὴν εἶχῃς κ' ἐγὼ ἐπολέμησα ὅσον ἡμπόρεσα νὰ σὲ
μιμηθῶ· ἐδίωξα τὸν ἱερέα, καθὼς ἠθέλησες . . . Ἀγ-
καλὰ καὶ . . . ἴσως αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ τὲ κάμω, ἐ-
πειδὴ, τέλος πάντων, (ἐπρόσθεσεν ἡ θυγάτηρ φρυάτ-
τουςα) ὕστερα . . . ποῖος ἠξεῦρει; καὶ αὐτὸ τὸ ὅτι-
ρά, . . . κοντεύει . . .

— Τρεῖς ὥραις πλέον.

— Τί ψυχρά ψυχρά ὅπου τὸ λῆς, καλὲ μάννα!
Παναγία μου! Παναγία μου! καλὲ εἶναι ἀληθές! . . .
νὰ εἶμεθα καὶ σὶ δύο μας ἐδῶ . . . ὀλεζώνταναι, ἱε-
ρεῖς, καὶ μετὰ τρεῖς ὥραις . . .

— Μετὰ τρεῖς ὥραις θὰ τελειώσεις ὥσάν ἀληθινὴ Πάλληκαρσπούλα . . . Θὰ εἶης εἰς ἀσχοιάει . . . τιποτε ἄλλο . . . Καρδιά μονάχα, κόρη ! καρδιά !

— Ξέρεις πῶς δὲν εἶναι καλὸ νὰ ἡμιλῇς τοιαυτοτρόπως εἰς μία κόρη σου ; εἶπεν ὁ γέρον στρατιώτης μετὰ σοφείας ρωνῆς τοῦ λόγου σου ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφήσῃς ἢ ἀκούσῃ τὸν πνευματικόν.

Ἡ χήρα ἀνέστειλεν ἐκ νέου τοὺς ὤμους μὲ θρηνῶδη περιφρόνησιν, καὶ ἐπανελάβεν ἀποτεινομένη πρὸς τὴν Πλωσκούν, χωρὶς καὶ νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν της πρὸς ἀπόμεχρον — Καρδιά, κορη μου, νὰ δεῖξωμεν ὅτι εὐρίσκονται γυναῖκες ποῦ ἔχουν περισσότερη γενναϊότητα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀνδρας . . . μὲ τοὺς πνευματικούς των . . . Οἱ ἀνάνδροι !

— Αἰ, καλὰ ! ὁ στρατηγὸς Λεβρόνδ . . . ἤκουσες ἐσὺ τὸν στρατηγὸ Λεβρόνδ ; ἦτον ἓνας ἥρωας ἀπὸ ἐκείνους ! Τὸν εἶδα τὴν ὥραν ὅπου ἔπεσεν εἰς τὴν Σαρχόσση, κύσκινον ἀπὸ τὰ βολὰ καὶ τοῦ ἐχθροῦ . . . ὁ ἄνθρωπος, τὴν στιγμὴν ὅπου ἐξέφυγούσεν ἐκκαμὲ τὸν σταυρὸν του, εἶπεν ὁ ἀπόμεχος.

— Τοῦ λόγου σου τὸ λοιπὸν μήπως ἦσουν ὅπου τὸν ἐμετάλαβες ; ἠρώτησεν ἡ χήρα βλοῦσα καγχασμὸν ἀγρίον.

— Μὴδὲ τὸν ἐμετάλαβα ἐγὼ, μὴδὲ τίποτε, πρὸς ἡμῶν στρατιώτης εἰς τὸ τάγμα του, ἀπῆντησε μὲ πραύτητα ὁ ἀπόμεχος. Θέλω τάχατες νὰ σοῦ εἰπῶ, ὅτι ἡμπορεῖ, καὶ χωρὶς νὰ ᾔναι κανεὶς ἀνάνδρος, νὰ συλλογισθῇ τὰ θεῖα, τὴν ὥραν ὅπου θ' ἀποθάνει.

Ἡ Πλωσκὺν ἠτένισε μετὰ προσοχῆς πρὸς ἡλιόκαυστον αὐτὸν ἄνδρα, τέλειον καὶ δημοτικὸν τύπον τῶν ὑπὸ τὸν Ναπολέοντα στρατιωτῶν βαθεῖα οὐλὴ ἡρωτρία τὴν ἀριστεράν του παρειάν, καταβαίνουσα ἕως εἰς τὸν μύστακά του. Οἱ ἀπλοὶ λόγοι τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ κατέ-

πληξεν τὴν θυγατέρα τῆς χήρας, ἥτις ἀνέβη τὰς παρηγορίας τοῦ πνευματικοῦ μᾶλλον ἀπὸ ψευδῆ αἰσχύνης καὶ ἀπὸ φθοῦν μὴ ἀκούσῃ τοῦ σαρκισμοῦ τῆς μητρὸς τῆς παρὰ ἀπὸ διαφορὰν καρδίας. Τώρα λοιπόν, ὅτε ἤκουσε τὸν στρατιώτην οὕτω λαλοῦντα, ἔλαβε θάρρος καὶ εἶπεν — Ἀλλὰ τιρῶντι διατί νὰ μὴ δεχθῶ τὸν πνευματικόν; Δὲν ἔμπορῶ; νὰ εἰπῇ, μάννα μου, ὅτι ταῦτο εἶναι ἀδυναμία... βλέπεις ὅτι καὶ οἱ γενναϊότεροι εἰς τοὺς πολέμους, εἰς τὰ ὑστερινὰ τῶν συλλογιζόντων τὸν Θεόν... Ἐπειτα κἀνείς προσκλίνει καὶ τὸν νοῦν του εἰς ἐκεῖνα τὰ πραγματικά καὶ ἡσυχάζει ὅπως καὶ ἂν ᾔδει τὴν θέσιν του... ἔπειτα, νὰ εἰποῦμεν καὶ τὸ ἄλλο, πῶς ἤξεύρεις... ἔμπορῶ μετὰ θάνατον...

— Πάλιν αὐτὰ τὰ κουροφῶσκα! εἶπεν ἡ χήρα με θεοστυγῇ καταφρόνησιν. Κρίμα ὅπου δὲν σοῦ ἔμεινε καιρὸς νὰ ᾔπας νὰ γίνῃς καλόγερος! Τώρα νὰ ἔλθῃ καὶ ὁ ἀδελφός σου ὁ Παλγκάρας νὰ μᾶς ἰδῇ, θὰ σὲ κάμει σωσπὴν... ἄλλα δὲν θὰ εἴθαι... ποῦ!... ἐκεῖνος;... ὁ τίμιος ἄνθρωπος! ὁ καλὸς υἱός;

Ταῦτα λαλοῦσης τῆς χήρας, ἡ βαρεῖα κλειδωνιά τῆς φιλακῆς ἤχησε μετὰ κρότου πολλοῦ καὶ ἡ θύρα ἠνεώχθη.

— Ἀπὸ τώρα!... ἀνεφώνησεν ἡ Πήλωσκου σκυρτήσασα σπασμωδικῶς. Ὡ! Θεέ μου, ἔλθαν πρὶν τὴν ὥρα! Μᾶς ἐγγελοῦσαν! Καὶ ἡ μηρὴ τῆς ἔλαβε χαρὰν οἰκτροτάτην.

— Καλῆτερα... ἂν π' ὠρολόγι τοῦ δημίου 'παραίτει ἔμπρὸς... αἱ φιλακίαις σου δὲν θὰ μὲ ἀτιμάσουν εἰς τὰ ὑστερινὰ μου...

— Κυρά, εἶπεν εἰς τὸν δεσμοφυλάκων μὲ τὴν πραεῖαν καὶ συμπαθεῖ φωνὴν ἐκείνην ἥτις ἀπέλει θανάτου— ἦλθεν ἔξω ὁ υἱός σου... ἔχεις εὐχαρίστησιν νὰ τὸν ἰδῇ;

— Ναι, ἀπάντησεν ἡ χήρα χωρὶς νὰ στρέψῃ τελείως τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν λαλοῦντα.

Ὁ Παλιγκάρης εἰσῆλθεν. Ὁ ἀπόμυχρος διέβαινον ἐντὶς τῆς εἰρηκῆς, τῆς ὑποαε ἀφῆκαν τὴν ὕψην ἡγεωγμένην, πρὸς πλείωτερον προφύλαξιν. . . εἰς τὸ ἀμυδρὸν τῆς ἐξώθεν ἀέρας ὥς ἐφαπτοὶν δάκρυοι στρατιωτικῶν καὶ ἀετμοσύ-
λκων, οἱ μὲν καθήμενοι ἐπὶ τινος ἐδωλίου, οἱ δὲ ὄρθοι.

Ὁ Παλιγκάρης ἦ οὐ κατωχρος ὡς τὴν μητέρα του· ἡ μητρὶς του ἐμαρτυρεῖ αἰωνίαν βουχτὴ καὶ ἐνδομυχρὴν φοικὴν τὰ τραύματα τοῦ ἀνδρα. Μὲν οὖν τὰς ἀνοουσιουργίας τῆς γυναικὸς ταύτης μὲν οὖν τὴν ἀπεστραφὴν τοῦ πρὸς αὐτήν, ἐνομιζε γρη῏ς του νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸ ἐσχατὸν θέλη-
μά της. Ἀλλὰ εἰσῆλθεν εἰς τὴν εἰρηκὴν, ἡ γῆρα ἐβρύβεν ἐπ' αὐτοῦ βλεμμα διαπεραστικόν, καὶ τὸν εἶπε μὲ φωνῇ θυμοειδέ, ὡς τείνουσαν πρὸς τὸ νὰ διεγείρῃ εἰς τὴν βουχτὴν τοῦ υἱοῦ της μίσος ὑποχωρὸν—Πλεπεις. . . τί θὰ κάμῃς. . . τὴν μάνα σου. . .

— Ἄ μάνα. . . τί μέγα κακὸν. . . σοῦ τὰ ἔλεγα ἐγὼ, ὁ παλαιπώρος! . . .

Ἡ γῆρα ἐδαγκασε τὰ λευκά της χεῖλη μὲ θυμόν δὲν εἶχε καταλάβει τὴν ἐννοίαν τοῦ λόγου της ὁ υἱὸς της· μο-
λυντοῦτο ἐπανελάθε πρὸς αὐτόν·

— Θὰ μᾶς θανατώσουν. . . καθὼς ἐθανάτωσαν καὶ τὸν πατέρα σου.

— Οἰδέ μου! . . . καὶ δὲν περιᾶ ἀπὸ τὸ χέρι μου τίποτε. . . ἐτελείωσε. Τώρα τί θελετε νὰ κάμω; . . . διατί νὰ μὴ μὲ ἀκούτε ὅταν εἶς τὰ ἔλεγα; . . . τώρα δὲν ἠθελε νὰ ᾔσθε εἰς αὐτὴν τὴν κατὰστασιν. . .

— Ἄ! . . . τὸ λοιπὸν. . . ὑπέλαβεν ἡ γῆρα μὲ τὴν αυ-
καὶ θηριώδη εἰρωνείαν της· αὐτὰ, καλὰ νὰ τὰ
μεν. . . αὐτὸ θεε νὰ εἴπῃς;

— Ὁ λόγος, μάνα μου, εἶναι. . .

— Ἴδού λοιπὸν εὐχαριστήθηκες. . . πᾶσαινε τώρα λέγε ὅτι ἡ μάνα σου ἀπέθανε· τὸ ἔλεγες καὶ προτή-
(ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ.)

τερα εἰς τὰ ψεύματα, τώρα θὰ τὸ λές εἰς τ' ἀλήθεια . . .
καὶ δὲν θὰ ἐντρέπῃσαι πλέον τὸν κόσμον . . .

— "Ὁ ἦμην κακὸς υἱός, ἀπῆντησεν ὡς δυσαρεστη-
μένος ἐκ τῶν σκληρῶν τούτων λόγων ὁ Παληκάρης, δὲν
ἤθελα ἔλθῃ, μάννα μου, σήμερον νὰ σὲ ἰδῶ.

— "Ἦλθες . . . τὸ 'ξεύρω κ' ἐγὼ . . . ἀπὸ περιέργειαν . . .

— "Ἦλθα . . . νὰ σὲ ὑπακούσω . . .

— "Α! Παληκάρη! ἂν σὲ ἄκουα, καὶ δὲν ἄκουα τὰ
λόγια τῆς μάννας . . . δὲν ἤθελα τώρα νὰ ᾄμαι ἐδῶ . . .
ἀνέκραξεν ἡ Πλωσκουὺ μὲ φωνὴν σπαραξικάρδιον καὶ δι-
δουσα τέλος ἐξοδὸν εἰς τὰ δάκρυά της. — Τί νὰ εἰπῶ ἐ-
κείνης τῆς μάννας μου ὅπου τὰ πταίει ὅλα . . . σὺ εἶσαι
ἡ αἰτία . . . ὅπου νὰ σὲ κρίνῃ ὁ Θεός! . . . ὁ Θεὸς νὰ
σὲ κρίνῃ, μάννα μου!

— Τὴν ἀκούεις, Παληκάρη; ἄκουέ την . . . μετανοεῖ . . .
τὰ ἔβαλε μ' ἐμένα . . . Τί χαρὰν θὰ τὴν ἔχεις! αἱ; ἡ
καλὴ σου ἀδελφή! . . . εἶπεν ἡ χήρα πρὸς τὸν υἱὸν της
μὲ διαβολικὸν γέλωτα.

Ὁ Παληκάρης, ἀντὶ νὰ ἀποκριθῇ, ἐπλησίασε πρὸς τὴν
Πλωσκουὺν, ἥτις ἤρχισεν ἤδη ν' ἀγωνιᾷ, καὶ τὴν εἶπε με-
τὰ συμπαθείας: — Ταλαίπωρη ἀδελφή . . . τώρα πλέον
εἶναι ἀργά . . .

— Ἀργά λέγει! . . . ὅ,τι ὥρα καὶ ἂν ᾔναι, ἤμπορεῖ
κάνεις νὰ φανῇ ἄνδρος! εἶπεν ἡ μήτηρ μετὰ θυγρᾶς ὀ-
γῆς. Εἶδες ἐκεῖ! . . . Καλὴ τύχη, ὁ Νικύλας ἐδραπέτευ-
σεν ἀπὸ τὴν φυλακὴ . . . ὁ Φραγκίσκος καὶ ἡ Ἀμανδῖνα
δὲν θὰ γίνουν καθὼς τοὺς ἤθελες, καὶ μὴ σε μέλῃ . . .
ἐκεῖνα πλέον ἐπῆραν τὸν ἀέρα τοὺς εἰς τὸ κακὸ . . . ὀλί-
γο νὰ πεινάσουν, καὶ νὰ τὰ ἰδῇς κ' ἐκεῖνα! . . .

— "Α! Παληκάρη; . . . προσεξέτα τὰ ταλαίπωρα . . .
νὰ μὴν τελειώσουν καὶ αὐτὰ . . . ὥσάν ἡμᾶς ταῖς δύο . . .
ἰδὲ! ἀνέκραξεν ἡ Πλωσκουὺ ὑποκώφους ἐκβάλλουσα σί-
μωγας.

— Ποῖος τὸ λέγει! ἀνέκραξεν ἡ χήρα μὲ θρηνώδη ἀγριότητα· ἐπέταξε πλεόντῳ πουλί! ἐκεῖνα νὰ δυστυχίσουν μια φορὰ . . . καὶ θὰ ἰδῇ ὁ κόσμος πῶς ἔχουν νὰ ἐκδικηθῶν τὸν πατέρα, τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν τους!

— Ἡ φρικτὴ σου εὐπὶς αὐτῇ, μάννα μου, δὲν θὰ ἐκπληρωθῇ ποτὲ, ἀπήντησεν ὁ Παληκάρης μετὰ δυσαρσκειᾶς. Οὐδ' ἐκεῖνα ἔχουν ποτὲ νὰ γνωρίσουν δυστυχίαν οὐδ' ἐγὼ . . . Ἡ Λυκαῖνα ἔσωσε τὴν νέαν ἐκείνην ὅπου ἐζήτησε νὰ πνίξῃ ὁ Νικόλας εἰς τὸν ποταμὸν . . . οἱ συγγενεῖς αὐτῆς τῆς νέας μᾶς προσφέρουν τώρα ἢ πολλὰ χητήματα, ἢ οὐκώτερα χητήματα καὶ ἀντ' αὐτῶν ὑποστατικά· μέγιστα εἰς τὸ Ἀλγερὶ . . . ἐπροτιμήσανεν τὰ ὑποστατικά. Αὐτοὺς ἀναχωροῦμεν μαζὶ μετὰ τὰ παιδιὰ, καὶ δὲν θὰ ξαναπατησωμεν εἰς τὴν Εὐρώπην ἐπὶ ζωῆς μας πλέον...

— Ψεύματα! ἀνεφώνησεν ἡ χήρα θεωρήσασα τὸν Παληκάρην μὲ θυμοειδῆ ἐκπληξιν.

— Ἐγὼ ψεύμα ποτὲ δὲν ἐγνώρισα τί θὰ εἴπῃ.

— Σήμερον ὁμῶς ψεύδεσαι διὰ νὰ μὲ κάμνῃς νὰ σκῶ.

— Σὲ κάμνω νὰ σκᾷς ἐπειδὴ σὲ λέγω ὅτι τὰ παιδιὰ σου εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ζοῦν καλὰ;

— Ναί . . . ἐκεῖνα εἶναι λυκόπουλα καὶ σεῖς ζητεῖτε νὰ τὰ χαλάσετε· νὰ τὰ κάμετε ἀρνάκια . . . Νὰ μείνῃ ἀνεκδίκητο τὸ αἷμα τοῦ πατέρα σου, τῆς ἀδελφῆς σου καὶ τὸ ἰδικόν μου . . .

— Μάννα, ἄφες αὐτὰ, αὐτὴν τὴν ὥραν.

— Τί, αὐτὴν τὴν ὥραν! . . . Ἐσκοτώσῃς . . . μὲ σκοτόνουν . . . ἐτελείωσες.

— Μάννα, ἄφες αὐτὰ, μετανόησε . . .

Ἡ χήρα ἔβαλε νέον γέλωτα. — Ἐγὼ ἔχω τώρα τριάντα χρόνους ὅπου ζῶ εἰς τὸ κακὸν . . . καὶ τί μὲ δίδουν διὰ νὰ μετανιώσω δι' ἁμαρτίας τριάντα χρόνων; . . . τρεῖς ἡμέρας . . . μὲ τὸν θάνατον εἰς τὴν ἄκραν . . .

Εἶναι αὐτὸς ὁ καιρὸς ἀρκετός; . . . Ὅχι, ὅχι ὅταν ἡ κεφαλὴ μου πέσῃ κομμένη . . . θά τριῖξῃ τὰ ὀδόντια τῆς ἀπὸ τὸν θυμὸν καὶ τὸ μίσος . . .

— Παναγία μου, σῶσε! Παληκάρη! ἀδελφὲ μου! ἀδελφὲ μου! . . . ἐπαρέ με ἀπ' ἐδῶ . . . νὰ τοὺς, νὰ τοὺς, ἐρχονται . . . ἀνεφώνησεν ἡ Πλωσκοῦ μετὰ φωνῆς ἀπυθνημένης. Ἡ ἀθλίη ἤρχιζε νὰ παραφρονῇ.

— Θα σιωπήσῃς, μωρή! . . . Κακὸς Χάρις νὰ σὲ κλῇ! ἀνέβησεν ἡ γὰρ θυμωθεῖσα διὰ τὴν ἀδυναμίαν τῆς Πλωσκοῦς . . . Ἰδὲ ἐκεῖ μίαν ἀνάνδρην, ἀτιμὴ! . . . καὶ εἶναι καὶ κόρη μου!

— Μάννα μου! μάννα μου! . . . ἀνέκραζεν ὁ Παληκάρης σπαρταττόμενος ἐκ τῆς φρικώδους σκηνῆς ταύτης· διατὶ λοιπὸν νὰ μὲ μηνύσῃς;

— Διότι ἐθαξάουσα πῶς θὰ ἤμπορέτω νὰ σοῦ βάλω καρδιά, νὰ σοῦ ἐμπνεύσω μίσος . . . ἀλλ' ὅποιος δὲν ἔχει τὸ ἐν αὐτῇ τὸ ἄλλο δὲν ἤμπορεῖ νὰ τὸ αἰσθανθῇ . . . ἀνάνδρε!

— Σιωπᾶ, μάννα! . . .

— Ἀνάνδρε . . . ἄνάνδρε καὶ τρισάνανδρε! . . .

Ἠκούσθησαν τότε ἐξώθεν θόρυβοι διάφοροι. Ὁ στρατιώτης ἐξήγαγε τὸ ὠρολόγιόν του καὶ εἶδεν. Ὁ ἥλιος ἀνατέλλων ἐν ὅλῃ τῇ μεγαλοπρεпеίᾳ του ἐρόψεν αἰφνιδίως διὰ θυριδίου τινὸς φῶς ζωηρότατον . . . Ἡ θύρα ἔπειτα ἠνεώχθη, καὶ ἐνεπλήσθη φωτὸς τὸ τῆς εἰσῆκτος ἔδαφος πρὸς τὴν εἴσοδον. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς φωτοβόλου ζώνης ταύτης ἐφάνησαν δύο δεσμοφύλακες κρατοῦντες ἑκαστος μίαν καθέδραν, μετ' αὐτοὺς δὲ εἰσῆλθεν ὁ γραμματεὺς τῆς φυλακῆς καὶ εἶπε πρὸς τὴν γῆραν μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης — Κυρὰ . . . καιρὸς . . .

Ἡ κατ'ἀδικοις ἡγέρθη ὀρθία, ἀπαθεστάτη ἡ Πλωσκοῦ ἐβάλε νέας κραυγὰς ὀξείας. Εἰσῆλθον ἔπειτα τέσσαρες ἄνθρωποι . . . Οἱ τρεῖς ἐξ αὐτῶν ἐκράτουν εἰς

γείσας μικρά δευαίτιχ σπάγους λεπτεῦ ἀλλὰ δυνατω-
τατου.

Ὁ ἐκ τῶν τεσσάρων αὐτῶν ἀνθρώπων ὑψηλότερος
ἐνεχείρισεν εἰς τὸν γαστριματέα ἐν ἐγγράφον. Οὗτος δὲ
ἦτον ὁ δῆμιος . . . Τὸ ἐγγράφον ἦ-ον ἀπόδειξις, ὅτι αἱ
δύο γυναῖκες καλὰί πρὸς ἀποκεφαλίσιν . . . Ὁ δῆμιος
ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς κατέστη πληρεξούσιος τῶν δύο
ταύτων πλυσμάτων τοῦ Θεοῦ· τοῦ λοιποῦ αὐτὸς μόνος
εἶχε νὰ δώσῃ λόγον περὶ αὐτῶν.

Τὸν ἀπηλπισμένον ἐκείνον εὐδὸν τῆς Πλωσκοῦς δι-
δέχθη ἀπονάρκωσις. Δύο βοηθοὶ τοῦ θαμίου ἡναγκά-
σθησαν νὰ τὴν καθήσωσιν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς καὶ νὰ
τὴν ὑποστηρίξωσιν. Αἱ γυναῖκες τῆς, συσφιγχθεῖσαι διὰ
τατανικοῦ σπασμοῦ, μάλιστα τὴν ἐσυγχώρουν νὰ προσέρη
λεῖψεις τινὰς ἀσυναρτήτους . . . Τὰ ὄμματα τῆς περι-
στρέφοντο περὶ αὐτὴν θαμβὰ καὶ ἄσλοπα . . . ἡ σιαγὼν
τῆς ἤρχιζεν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς, καὶ, ἄνευ τῆς ὑποστη-
ρίξεως τῶν δύο βοηθῶν, τὸ σῶμα τῆς ἤθελε πέσῃ πρὸς
τὰ ἐμπρὸς ὡς ἄψυχον πτώμα.

Ὁ Παληκάρης, ἀφοῦ διὰ τελευταίαν φορὰν ἡσπάσθη
τὴν δυστυχῆ, ἵστατο ἀκίνητος, περιφοβός, μὴ τολμῶν
οὐδὲ δυνάμενος νὰ κάμῃ βῆμα, καὶ ὡς ἐμβρόντητος.

Ἡ ψυχρὰ θρασύτης τῆς γήρας δὲν ἠλλοιώθη παντε-
λῶς· ἐσθία καὶ μετὰ τὴν κεφαλὴν ἀνηγεγμένην, ἐσυμβόη-
θει τοὺς ἀπαιρεῦντας ἐπάνωθεν τῆς τὸν ὠράκα τῆς κο-
λάσεως, ἐμποδίζοντα μεχρὶ τοῦδε τὰ κινήματά τῆς.
Ἀφοῦ δὲ τὸ φόρεμα τοῦτο ἔπεσεν, εὐρέθη ἐνδεδυμένη
παλαιὰν ἐσθίαν μαλλίνην, μέλαιναν. — Τώρα τί θὰ
κάμω; ἠρώτησε μετ' ἀτάραχον φωνήν.

— Λάβε τὴν καλωσύνην νὰ καθήσῃς εἰς μίαν ἀπ' αὐ-
τὰς τὰς καθέδρας . . . τὴν εἶπεν ὁ δῆμιος δεικνύων αὐτῇ
μίαν τῶν δύο καθεδρῶν, αἵτινες ἦσαν τεθειμέναι πρὸς
τὴν θύραν τῆς εἰρετῆς.

Ἡ δὲ θύρα αὐτὴ ἦτον ἀνοικτὴ καὶ ἐφαίνοντο ἔξωθεν διάφοροι φύλακες, ὁ διευθυντὴς τῆς φυλακῆς καὶ τινες περίεργοι, οἵτινες ποτὲ δὲν ἀπολείπουν. Ἔχουν δὲ αὐτοὶ μέσα καὶ εἰσάγονται εἰς τοιαῦτα μέρη. Προνομιοῦχοι ἄνθρωποι! . . .

Ἡ χήρα λοιπὸν ἐκίνησε μὲ βῆμα στερεὸν ἵνα πορευθῇ εἰς τὴν θύρην ἣτις τῇ διωρίσθη ὅτε διέβη ἔμπροσθεν τῆς θυγατρὸς τῆς . . . ἐστάθη, τὴν ἐπλησίασε, καὶ τὴν εἶπε μὲ φωνὴν ὀλίγον συγκεκνημένην— Ἐλα, κόρη μου, νὰ σὲ ἀσπασθῶ . . .

Εἰς τὴν φωνὴν τῆς μητρὸς, ἡ Πλωσκού ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν λιθαργίαν τῆς, ἀνώρθωσε τὸ σῶμά της καὶ τοὶ καθυένη, καὶ μὲ σχῆμα ἀρχῆς ἀνεβόησεν— Ἄν ὑπάρχῃ τῶνόντι μία κόλασις . . . ἐκεῖ νὰ σὲ ἴδῳ, κατηραμένη! . .

— Ἐλα κόρη μου! . . . νὰ μὲ ἀσπασῇς! . . . εἶπεν ἡ χήρα ποιούσα ἐν ἑτὶ βῆμα πρὸς αὐτήν.

— Μὴν ἐρχεσαι κοντὰ μου! . . . σὺ εἶσαι ὁ ἀφανισμὸς μου! . . . ὑπετραύλισεν ἡ κακοδαίμων προθέτουσα τὰς χεῖρας ἵνα ἀπωθῇ τὴν μητέρα τῆς.

— Ἐλα συγχώρα με, καὶ ὁ Θεὸς συγχωρήσει σε! . .

— Καθόλου! καθόλου! . . . εἶπεν ἡ Πλωσκού μὲ σπασμώδη φωνήν· καὶ ἐπειδὴ ταῦτα ἐξήντηλταν τὰς δυνάμεις τῆς, ἔπασε πάλιν χωρὶς σχεδὸν αἰσθήσεις εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν βοηθῶν. Νέφος τότε ἀέσθη ἐπὶ τοῦ ἀραιλίκτου τῆς χήρας μετώπου· οἱ στεγνοὶ καὶ διάπυροί της ὀφθαλμοὶ ὑγράνθησαν. Ἀπῆντησε τὸ βλέμμα τοῦ υἱοῦ τῆς, καὶ . . . μετὰ τινα δισταγμὸν, ὥς νὰ ἐνικήθῃ ἀπὸ ἐνδόμυχόν τινα διαμάχην, τὸν εἶπεν— Ἀμ' ἐσύ;

Ὁ Πιληκάρης ἐχύθη ὀλολύζων εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς του.

— Φθάνει! . . . εἶπεν ἡ χήρα ὑπερnikῶσα τὴν συγκίνησιν τῆς καὶ ἀποσπωμένη ἐκ τοῦ υἱοῦ τῆς ὁ κύριος

περιμένει . . . — ἐπρόσθεσε δεικνύουσα τὸν δῆμιον. Ἐπειτα ἐπορεύθη μετὰ σπουδῆς πρὸς τὴν καθέδραν, ὅπου καὶ ἐκάθισε καρτερικῶς. Ἡ ἐκλαμψὶς τῆς μητρικῆς εὐαισθησίας ἥτις πρὸς στιγμὴν εἶχε φωτίσει τὰ σκοτιῶν ἐνδομυχα τῆς βδελυρᾶς ταύτης ψυχῆς, ἐσβέσθη πάλιν διὰ μιᾶς.

— Παληκάρι, εἶπεν ὁ ἀπόμαχος στρατιώτης πρὸς τὸν Παληκάρην πλησιάζας πρὸς αὐτὸν μετὰ συμπαθείας μὴ στέκεσαι πλέον ἐδῶ . . . Κόπιασε ἔξω . . . κόπιασε . . . Ἐμπλεως φρίκης καὶ δέους ὁ δυστυχὴς Παληκάρης ἠκολούθησε μηχανικῶς τὸν στρατιώτην.

Αὐτῶν βοηθῶν μετεκόμισαν ἀγωνιώσαν ἐπὶ τῆς ἀλλῆς καθέδρας τὴν Πλωσκούν' οἷς ὑπεβάσταζε τὸ ἀπὸ τοῦ νῦν ἄπνευστον σχεδὸν αὐτὸ σῶμα, ὃ δὲ ἕτερος κατεγίνετο διὰ σταρτίων λεπτοτάτων καὶ μακροτάτων νὰ τῆς δέσῃ τὰς χεῖρας ὀπίσθεν τῆς ῥάχεως, ποιῶν κάμβους ἀδιαλύτους· προσέτι δέσυνέδεσε καὶ τοὺς πόδας αὐτῆς διὰ σχοινοῦ, ἰφῆτας διάστημα, ὥστε νὰ δίνονται νὰ περιπατῇ διὰ μικρῶν βημάτων.

Ἡ πρᾶξις αὕτη ἦτο παράδοξος καὶ ἀπνευκταία ἐν τρυφῇ ἐνόμιζες ὅτι τὰ μακρὰ ἐκτεῖνα καὶ λεπτὰ σπαρτία, ἅτινα μόλις διεκρίνοντο εἰς τὴν σκιάν τῆς εἰρκτῆς καὶ διὰ τῶν ὁποίων οἱ σιωπηλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι περιετύλισσον καὶ ἐδέσμευσον τὰ μέλη τῆς καταδίκου, ἐξηρχοντο ἀπὸ τὰς χεῖρας των ὥσαν αἱ κλωσταὶ δι' ὧν αἱ ἀρχαὶ κατακαλύπτουσι τὸ θυμὸν των πρὶν καταφύγῳσιν αὐτό.

Μετὰ τὴν αὐτὴν εὐστροφίαν περιέπλεκον καὶ ὁ δῆμιος μετὰ τοῦ τρίτου βοηθοῦ τὴν χήραν, ἥτις διόλου δὲν ἐφαίνετο ταρταττομένη. Μόνον ἔβηχεν ἐλαφρὰ ἐκ διαλειμμάτων.

Ἀποῦ ἡ κατάδικος κτέστη ἀνίκανος νὰ κάμῃ τὸ ἐλάχιστον κίνημα, ὁ δῆμιος ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου του

μέγα ψαλίδιον καὶ εἶπε πρὸς αὐτὴν εὐγενεῖς·— Εὐαρε-
στηθῆτε, κυρά, νὰ κοψέψετε ὀλίγον...

Ἡ χήρα ἐκύλιε τὴν κεφαλὴν λέγουσα·— Ἡμεῖς εἰ-
μεθα καλὰ μουσταρήδες· ἔλαβες τὸν ἄνδρα μου...
θεῖόν σου καὶ τὴν γυναικα τοῦ... καὶ τὴν κόρη τοῦ...

Ὁ δῆμιος δὲν ἔδωκε κῆρυμιν ἀποκρίσιν, ἀλλ' ἐσύ-
ναζε διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τὰ μακρὰ ψαλὶδιὰ
τῆς καταδικου γύρωθεν τῆς κεφαλῆς της, καὶ ἤρχισε
νὰ τὰ κόπτῃ παλὺ χαμηλὰ... καὶ μαλιστα τὰ πρὸς
τὸν αὐχένα.

— Νὰ ἴδῃς ὅπου τρεῖς φορὰς εἰς τὴν ζωὴ μου μοῦ
ἐθιόσθωσαν τὸ κεφάλι μου, εἶπεν ἡ χήρα ἀπεχθὺς μω-
κτηρίζουσα· τὴν ἡμέραν ὅπου ἤβλεπα πρώτη φορὰ νὰ
καιωνήσω... ὅταν ἔγινε νύμφη... καὶ σήμερ' εἶ ;...

Ὁ δῆμιος ἐσιώπα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ κόρη τῆς καταδί-
κου ἦτο πυκνὴ καὶ τραχεῖα, ἡ πρᾶξις διήρκεσεν ὑπὲρ τὸ
θέον· τόσον ὥστε ἡ κόρη τῆς Πλωσκαῦς εἶχε πέσει ὅλη
πρὸ τῶν ποδῶν της ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ ἐδάφους πρὶν
εἶτι κοπῇ ἡ ἡμίσεια τῆς μητρὸς.

— Ἐξεύρεις τί συλλογίζομαι ; εἶπεν ἡ χήρα πρὸς
τὸν δῆμιον, ἀφοῦ ἐκ νέου παρετήρησε τὴν θυγατέρα της.

Ὁ δῆμιος... οὐδ' ἀπόκρισιν... Ἄλλο δὲν ἤκουε
τις, εἰμὴ τὸν βρυγμὸν τῶν ψαλιδίων, καὶ εἶδος βογ-
χασμοῦ τὸν ὅποιον ἐκ διαλειμμάτων ἀνεδίδαν ἀσπαί-
ροντα τὰ στήθη τῆς Πλωσκαῦς.

Ἐπαρουσιάσθη τότε ἐξώθεν τῆς θύρας εἰς ἱερεὺς σε-
βάσμιος ὅστις, πλησιάσας πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς
φυλακῆς, τὸν ὠμίλησε χαμηλῇ τῇ φωνῇ. Ὁ πευμα-
τικὸς ἦλθε καὶ τελευταῖον νὰ πειρασθῇ μήπως ἀπα-
λύνῃ τὴν ψυχὴν τῆς χήρας.

— Συλλογίζομαι, ἐπανελάθεν ἡ χήρα βλέπουσα ὅτι
ὁ δῆμιος δὲν τὴν ἀπεκρίνετο· συλλογίζομαι πῶς ὅταν
ἦτον πέντε χρόνων... ἡ κόρη μου... ὅπου τὴν

ὅτι τῆς κόψουν τὸ κεφάλι . . . ἦταν ἓνα πλάσμα, ἑα
 ὡαῖο παῖδι . . . Εἶχε καὶ μαλλιά χρυσά ὡσάν ταῖς
 ἀπὸ ἐλίου καὶ μάγουλα κόκκινα . . . ῥοδοκόκκινα . . .
 Πλοῖος τότε νὰ τῆς ἔλεγε . . . πῶς . . . — Καὶ μετὰ
 τινος σιωπῆς, ἀνεφώνησε μὲ γέλωτα καὶ ἔμφρασιν ὑ-
 περίγραπτον — Λέγω δὲ καὶ ὅλα τί κωμῳδία εἶναι
 ἡ τύχη τοῦ ἀνθρώπου !

Κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμήν, οἱ τελευταῖοι βότ-
 τρυχοὶ τῆς κόμης τῆς καταδίκου ἔπεσαν ἐπὶ τῶν ὤ-
 μων τῆς. — Ἐτελειώσε, κυρά, εἶπεν εὐγενῶς ὁ δῆμιος.

— Εὐχαριστῶ . . . τοῦ συστήνω καὶ τὸν υἱὸ μου
 τὸν Νικόλα, εἶπεν ἡ χήρα· τώρα κοντὰ θὰ τοῦ διορθώ-
 σης κ' ἐκείνου τὰ μαλλιά ! . . .

Προσῆλθε τότε εἰς δεσμοφυλακὴν καὶ εἶπε πρὸς τὴν
 κατὰδικὴν λέξεις τινὰς χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

— Ὅχι . . . σοῦ εἶπα ὅχι . . . ἀπεκρίθη ἡ χήρα θυ-
 μοειδῶς.

Ὁ πνευματικὸς ἤκουσεν αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἀνύψω-
 σε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰ ἄνω, συνῆψε τὰς χεῖρας καὶ
 ἀπῆλθε.

— Κυρά . . . τώρα ὅπου καὶ ἂν ᾔται θὰ φεύγωμεν
 . . . Δὲν ἀγαπᾷ νὰ φάγετε τίποτε ; εἶπεν ὁ δῆμιος
 μὲ βαθύτατον κέβας.

— Εὐχαριστῶ . . . ἀπόψε θὰ φάγω μίαν φουχτιά
 χῶμα . . .

Καὶ ἡ χήρα μετὰ τὸν νέον τοῦτο σαρκασμὸν, ἀνη-
 γέρθη ἐρθία· αἱ χεῖρές τῆς ἦσαν δεδεμέναι ἐπὶ τῆς ῥα-
 χεὶς τῆς, καὶ σχαινίον τι κοντὸν συνένωνε τοὺς δύο
 πόδας τῆς. Μολονότι τὸ βῆμά τῆς ἦτο στερεὸν καὶ εὐ-
 τολμον, ὁ δῆμιος καὶ εἰς τῶν βληθῶν ἠθέλησαν φιλο-
 φρόνως πῶς νὰ τὴν ὑποστηρίξωσιν ἕκκαμὲ τότε τυχῆμα
 ἀνυπομονησίας, καὶ μὲ φωνὴν δεσποτικὴν καὶ ἀπότο-
 μον εἶπε. — Δὲν θέλω νὰ μ' ἐγγίξῃ κανεὶς . . . καὶ ἡ μά-
 (ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ.) 8

τις ἔχω καὶ ποδάρια γιερά· περιπατῶ μόνι μου . . .
 καὶ ἰδοὺν, ὅταν ἀναβῶ εἰς τὴν γιλλοτία, ἂν θά ἦναι
 δυνατὴ ἡ φωνή μου ἢ ἂν θά λέγω λόγους μετανωητι-
 κούς . . .

Καὶ ἡ χήρα, ἀφ' ἑνὸς μέρους ἔχουσα τὸν δῆμιον καὶ
 ἀφ' ἑτέρου ἕνα βοσθόν, ἐξῆλθεν ἐκ τῆς εἰρκτῆς. Οἱ δύο
 ἄλλοι βοσθοὶ ἐναγκάσθησαν νὰ μετακομίσωσι τὴν
 Πλωσκοῦν ἐπὶ τῆς καθέδρας τῆς καθημένης· ἦτον ἡμι-
 θανάτος.

Ἀφοῦ διῆλθον τὴν μακρὰν δίοδον, ἀνέβησαν πατρί-
 νην κλίμακα ἄγουσαν πρὸς μίαν αὐλὴν ἐξωτέραν. Ἐ-
 πλήρου δὲ ὁ ἥλιος διὰ φωτὸς θερμοῦ καὶ χουσοειδοῦς
 τὰς κορυφὰς τῶν ὑψηλῶν τοίχων, δι' ὧν ἡ αὐλὴ ἦτο πε-
 ρικυκλωμένη, τοίχων λευκῶν, διαγραφομένων ἐπὶ οὐ-
 ρανοῦ λαμπροῦ . . . ὁ ἀὴρ ἦτο γλυκύς καὶ χλιαρὸς . . .
 ποτὲ ἡμέρα ἐαρινὴ δὲν ὑπῆρξε χαρμωυωτέρα καὶ μα-
 γαλοπρεπεστέρα.

Εἰς τὴν αὐλὴν ἐβλεπέ τις ἀπόσπασμα χωροφυλά-
 κων, ἐν ὄχημα, καὶ μίαν ἄμαξαν μικράν, στενὴν, κιτρι-
 νοθαφῆ, ἐξευγμένην εἰς τρεῖς ἵππους ταχυδρομικούς,
 χρεμετίζοντας περιχρῶς καὶ σεῖοντας τὰ ἡχηρά των
 κωδῶνα. Εἰς τὴν ἄμαξαν ταύτην ἀνέβαινέ τις, ὄχι
 πλαγιόθεν, ὡς τὸ σὺνηθες, ἀλλ' ὀπίσθεν, καθὼς εἰς τὰς
 λεγομένας παντοφόρους. Ἡ ἐξομοίωσις αὐτῇ ἐνέπνευσεν
 εἰς τὴν χήραν τελευταῖον χλευασμόν. — Ὁ ὁδηγὸς δὲν
 ὤκλειπέ τὸ πλῆρες! . . . εἶπεν· ἐπομένως ἀνάβη, ὅσον
 ἐλευθερώτερα τὴν ἐσυγχώρουν τὰ πιδικλά της.

Ἡ Πλωσκοῦ ἀνεβίβασθη εἰς τὴν αὐτὴν ἄμαξαν ἀνά-
 σθητος σχεδὸν καὶ ἐτέθη ἀπέναντι τῆς μητρὸς της . . .
 εἰπὺτα τὰς ἔκλεισαν.

Ὁ τοῦ ἄλλου ὀχήματος ἡνίοχος εἶχεν ἀποκοιμηθῆ·
 ὁ δῆμιος λοιπὸν τὸν ἐκίνησεν ἐλίγον διὰ νὰ ἐξυπνήσῃ . . .
 — ὦ! νὰ μὲν συμπαθῇ· αὐθεντικὸν εἶπεν ὁ ἡνίοχος ἀνε-

γεινόμενος καὶ καταβαίνων ὑπνοβρωῶς ἐκ τοῦ καθίσματος του — ἀλλὰ δὲν εἶναι ὀλίγον νὰ περάσῃ κινεῖς μίαν ὁλόκληρη νύκτα, τὴν ὑστερινὴ τῆς Ἀποκριᾶς . . . δὲν ἐκλείσας ἄτι ὡς τὸ πρῶτ' τῶρ' ἀκόμη ἐπῆγα εἰς τὰ Τρυγητὰ ἕνα σωρὸ κουδουνάτους, ἄνδρες καὶ γυναῖκες μαζῇ, ὅπου ἐτραγουδοῦσιν . . . τὸν διάβολο ἄνω κάτω !

— Αἰ, ἔλα τώρα, κάμε Ἀκολουθεῖ τὸ κατόπιν αὐτῆς τῆς ἀμείξης καὶ εἰς τὸ *Βουλευτήριο Ἀγίου Ἰακώβου*.

— Νὰ κατὰξῃς μία φορὰ, αὐθεντικό . . . πρὸ μιᾶς ὥρας εἰς τὰ Τρυγητὰ . . . τώρα εἰς τὴν γιλλοτίνα ! Καλὰ τὸ λέγει καὶ ὁ λόγος· «στράταις πολλαῖς, κ' ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη παραφέρει . . .

Αἱ δύο τότε ἀμαρτάνονται προηγούμεναι καὶ παρακολουθούμεναι ὑπὸ χωροφυλάκων, ἐξῆλθον ἐκ τῆς ἐξωτάτης θύρας τῆς Βικετρῆς καὶ ἔλαβον τὴν πρὸς Περσισίους ὁδὸν μετὰ σπουδῆς.

Ἰδοὺ ἡ εἰλὼν τῆς καλουμένης ἀμφιέσεως τῶν εἰς θάνατον καταδικαζομένων, καθ' ὅλην τὴν φρικτῶδη τῆς ἀληθείας ταύτην δὲ περιεγράψαμεν ὅπως ἐξάξωμεν λόγους ἰσχυροῦς. Κατὰ τῆς θανατικῆς ποινῆς κατὰ τοῦ τρόπου δι' οὗ αὕτη τελεῖται κατὰ τοῦ ἀποτελέσματος τὸ ὁποῖον προσδοκῶσιν, ὡς παράδειγμα πρὸς τοὺς λαούς.

Καὶ τοι γυνὴ τῆς καταπληκτικῆς ἐκείνης προπαρασκευῆς ὑπ' ἧς ὀφείλει νὰ περιστοιχῇται πᾶσα τελετὴ ὑπερτάτης τιμωρίας ἣν ὁ νόμος ἐπιβάλλει ἐν ὀνόματι τοῦ καταδικωμένου τῆς κακίας, ἡ ἀργέσις εἶναι εἰς τὴν θανατικὴν καταδικὴν τὸ τρομερώτερον καὶ ὁμοῦς τοῦτο γίνεται ἐν τῷ κρυπτῷ.

Ἐξ ἐναντίας, εἰς τὴν Ἰσπανίαν παραδείγματος χάριν ὁ κατάδικος μένει ἐκτεθειμένος τρεῖς ἡμέρας ἐντὸς ἐκκλησίᾳς τῆς ὁποίας τὰ κηρία ἀνάπτονται τὸ φέρετρόν

του κείται πάντοτε ὑπὸ τοῦς ὀφθαλμούς του· οἱ ἱερεῖς ψάλλουν τὰ νεκρώσιμα, οἱ κώδωνες ἀναδίδουσιν ἡμέραν καὶ νύκτα ἤχημα θρηνῶδες. Ἐπειτα ἡ ἡμέρα τῆς τιμωρίας εἶναι ἡμέρα πένθους γενικοῦ· οἱ κώδωνες ὄλων τῶν ἐκκλησιῶν τῆς πόλεως ἤχουσιν ὡς τὴν ἡμέραν τῶν ψυχῶν· ὁ καταδίκος ὁδηγεῖται εἰς τὴν λαιμητόμον βραδέει βήματι μετὰ πομπῆς σοβροτάτης, πενθίμου· τὸ κέστρον του πορεύεται πάντοτε πρὸ αὐτοῦ· οἱ ἱερεῖς ψάλλουν πάλιν τὰς νεκρικὰς ἀκολουθίας περικυκλοῦντες αὐτόν· κατόπιν ἔρχονται αἱ ἐν Χριστῷ διάφοροι ἀδελφότητες, ἐκάστη μετὰ τὸ ἴδιον σχῆμα, καὶ μετ' αὐτὰς βασιλεῖς μοναχοὶ ζητοῦντες ἀπὸ τοῦ λαὸν χρήματα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ καταδίκου. . . Ὁ λαὸς διδαι πάντοτε εἰς τὴν περίστασιν ταύτην.

Βέβαια ταῦτα ἐμπνέουσι τρόμον, ἀλλ' εἶναι εὐλογα, ἀλλὰ καταπλήττουσι τὸ πνεῦμα, ἀλλ' ἀποδεικνύουσιν ὅτι δὲν ἀφαιρεῖται ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἐν πλάσμα τοῦ Θεοῦ ἐμπλεων ζωῆς καὶ ἐνεργείας καθὼς σφάζεται εἰς βούς. Ἀλλὰ ἀναγκάζουσι τὸν λαὸν ὅστις κρίνει πάντοτε τὸ ἔγκλημα ἐκ τοῦ μεγέθους τῆς ποινῆς νὰ συλλογισθῇ, ὅτι ἡ ἀνθρωποκτονία εἶναι δεινότατον ἀδίκημα ἐπειδὴ ἡ ἐπιβαλλομένη εἰς αὐτὸ τιμωρία συγκινεῖ, θλίβει ταραττει ὁλόκληρον πόλιν.

Ἡμεῖς δὲ τί κάμνομεν; Πρῶτ' πρῶτ' πορεύεται ὁ δήμιος εἰς τὸν καταδίκον, τὸν δίνει, τὸν ρίπτει εἰς μίαν ἀμαξαν κεκλεισμένην, ὁ ἡνίοχος μαρτυρεῖ τοὺς ἵππους, εὐθάνει εἰς τὴν λαιμητόμον, τὸ σκανδάλῃθρον ἐγγίζεται καὶ πίπτει μία κεφαλὴ μέσα εἰς ἐν κένιστρον . . ἐν τῷ μέσῳ τῶν μοχθηροτάτων χλευασμῶν τῆς πλείον διαφθαρμένης τοῦ συρρετοῦ μερίδος!

Καὶ ποῦ λοιπὸν τὸ παράδειγμα εἰς τὴν ταχεῖαν καὶ ἀκαρίστην ταύτην τιμωρίαν; ποῦ τὸ φέβητρον; . . Εἰς τὴν πόλιν οὐδὲν ὑπάρχει ἀνὰγγέλλον ὅτι κατ' ἐκείνην

τὴν ἡμέραν αἱ θρώποις θανατώνεται . . . τὰ θέατρα γε-
λοῦν καὶ ἄδουν . . . οἱ κάτοικοι βομβοῦν ἀμέριμοι καὶ
θορυβώδεις.

Καὶ ὁμῶς κοινωνικῶς, θρησκευτικῶς καὶ ἀνθρωπίνως
θεωρουμένου τοῦ πράγματος, εἰναι τι ἐνδιαφέρον ἀπαρ-
τας αὐτῇ ἢ κατὰ νόμον ἀνθρωποκτονία, ὡς τελουμένη
ἐν ὀνόματι τοῦ συμφεροντος ἀπάντων

Ἄλλ' ἄς τὸ εἰπώμεν καὶ πάλιν, καὶ αἰωνίως· Καλὰ...
ἰδοὺ ἡ μάχιρα· ποῦ εἶναι ὁ τέφρανος; Ὅταν πλησίον
τῆς ποινῆς δεῖξετε τὴν ἀντιβράβεισιν, τότε ναί, τὸ μά-
χημά σας θελ' εἶσθαι τέλειον θελ' εἶσθαι γόνιμον . . .
Ἀφοῦ ἐκπλύνετε τὰ οἶματά ὑφ' ὧν κατεβράχη ἡ λαι-
μητόμος, μεταβάλλετε τὴν εἰς θρόνον δόξης καὶ τιμῆς
καὶ στεφανώσετε μετὰ θριάμβου ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θρόνου
ἐνα ἐνάρετον, ἐκεῖ, ἐκεῖ, ἀμέσως . . .

Δὲν ἐκαταλάθετε ὅτι αἱ κοινωνία δὲν θανατώνει τὸν
φονέα οὔτε διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ πάθῃ, οὔτε διὰ νὰ τὸν
ἐκδικηθῇ . . . ἀλλὰ τὸν θανατώνει διὰ νὰ τὸν καταστη-
σῃ ἀνίκανον τοῦ νὰ βλάψῃ τοῦ λοιποῦ . . . ἀλλὰ τὸν
θανατώνει διὰ νὰ χρησιμεύσῃ τὸ παράδειγμα τῆς ποινῆς
τοῦ ὡς χαλινὸς πρὸς ἄλλους μέλλοντας φονεῖς; . . .

Ἡμεῖς νομίζομεν, ὅτι ἡ θανατικὴ ζημία εἶναι πολὺ
βάρυπρον πρᾶγμα, καὶ ὁμῶς δὲν φοβίζει ἄρκετά . . .
Ἡμεῖς νομίζομεν, ὅτι εἰς τινὰ ἐγκλήματα, ὡς τὴν πα-
τροκτονίαν ἢ ἄλλα τοιαῦτα, ἡ τύφλωσις ὁμοῦ μὲ τὴν
διὰ βίου ἀπομόνωσιν ἠδυνάτο νὰ καταστήσωσι τὸν κα-
ταδικὸν ἀνίκανον τοῦ νὰ βλάψῃ τοῦ λοιποῦ, καὶ νὰ τὸν
παιδεύσωσι χιλιᾶκις τρυφερώτερον, ἐνῶ ταῦτοχρόνως
ἤθελον τὸν παρέχει καὶ καιρὸν πρὸς μετάνοιαν

Τετυφλωμένος καὶ κατᾶμονος . . . ἀπελπισία παν-
τελής, εἰς ἣν θέλει φαίνεσθαι ὁ θάνατος γλυκεὶ ἀκατα-
φυγῇ . . . Πλὴν μὴ θάνκτον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΠΑΛΗΚΑΡΑΣ ΚΑΙ ΜΑΧΑΙΡΟΒΓΑΛΤΗΣ.

Πρὶν ἐξτκολουθήσωμεν τὴν διήγησίν μας, ἃς εἴπωμεν ὀλίγα περὶ τῆς προσφύτου γνωριμίας τοῦ Μαχαιροβγάλτου μετὰ τοῦ Παληκάρου.

Ἀφοῦ ὁ Γερμανὸς ἐξῆλθεν ἐκ τῆς φυλακῆς, ὁ Μαχαιροβγάλτης ἀπέδειξεν εὐκόλως ὅτι ἐκλεψεν ἰδικά του παλιν πράγματα ἐφάνέρωσεν εἰς τὸν προανακριτὴν τὸν σκοπὸν τοῦ γελοιώδους αὐτοῦ καιροθώματος καὶ ἡλευθερώθη ἀφοῦ πρότερον τὸν ἕκαμαν τινὰς παραινήσεις σοφιστῶν.

Ὁ Ροδόλφος, διὰ τὴν ἀνταμείψην τὴν νέαν ταύτην ὑπηρεσίαν τοῦ Μαχαιροβγάλτου τὸν ἐπέτρεψε νὰ κατοικήῃ εἰς τὸ ἐν ὁδῷ Πλουμέτου μέγαρον, ὑποσχεθεὶς ὅτι ἐμελλεν εἰς τὴν διὰ Γερμανίαν ἀναχώρησίν του νὰ τὸν λαβῇ μετὰ τῶν λοιπῶν του θεραπόντων. Ὁ Μαχαιροβγάλτης ἠσθάνετο πρὸς τὸν Ροδόλφον τὴν τυπὴν ἀφοσίωσιν ἣν ἔχει ὁ κύων πρὸς κύριόν του. Νὰ διατρέξῃ μόνον ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην ὑφ' ἣν καὶ ὁπρίγκιψ, νὰ τὸν βλέπῃ ἐνίοτε, νὰ προσμένῃ ὅπως παρουσιασθῇ καὶ τὰς περιστάσεις διὰ νὰ θυσιασθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ ἢ ὑπὲρ τῶν αὐτοῦ, ἰδοὺ εἰς τί περιορίζετο πᾶς πόθος καὶ πᾶν καταθῦμιον τοῦ Μαχαιροβγάλτου. Ἐπρωτίμα χιλιάκις περισσότερον τὴν ζωὴν ταύτην παρ' ὅσα χρήματα καὶ ὅσα ἀγροκήπια ἂν τὸν ἐχάριζεν ὁ Ροδόλφος.

Ἀφοῦτο ὅμως ὁ πρίγκιψ ἀνεκάλυψε τὴν θυγατέρα του, τὰ πάντα ἥλλαξαν μορφήν· μ' ἄλλην τὴν εὐγενεμοσύνην του πρὸς τὸν σώσαντα τὴν ζωὴν του, δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Γερμανίαν αὐτόπτην μάρτυρα τοῦ πρώτου αἵτου τῆς Μαρίας. . . . Προσεκάλει

λοιπὸν τὸν Μαχαιροβγάλτην δι' ἐσχάτην φοράν, καὶ τὸν εἶπεν ὅτι ἤλπιζεν ἐκ τῆς ἀφοσιώσεώς του μίαν νέαν ἐκδούλευσιν. Εἰς τὸν λόγον τοῦτον τὸ πρόσωπον τοῦ Μαχαιροβγάλτου ἀνέλαμψεν ἀπὸ χαρὰν· πάρευτα ὁμοῦς ἐσκυθρόπασεν, ὅταν αὐτὸς ἤκουσεν ὅτι οὐ μόνον δὲν ἤδύνατο ν' ἀκολουθήσῃ τὸν πρίγκηπα εἰς τὴν Γερμανίαν, ἀλλ' ὤφειλε μάλιστα τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν ν' ἀναχωρήσῃ καὶ ἀπὸ τοῦ μέγαρον.

Ἀνωρελὲς νὰ εἰπώμεν πόσας ὁ Ροδόλφος ἀνταπέδιδεν εὐεργεσίας εἰς τὸν Μαχαιροβγάλτην· — τὸν ἄφηνεν ὅλα τὰ χρήματα ὅσα ἐξ ἀρχῆς τὸν ἐϊόρισε νὰ λάβῃ· τὸ ἐγγράφον δι' οὗ καθίστατο ἰδιοκτῆτης τοῦ ἐν Ἀλγερίᾳ ἀγροκηπίου, καὶ πλείοτερά ἀκόμη, ἂν ᾔθελεν . . . Ἀλλ' ὁ Μαχαιροβγάλτης τὸ ἐπῆρε κατὰκαρδίᾳ· ἠρνήθη τὰ πάντα, καὶ, πρῶτον ἴσως ἐπὶ ζωῆς του, ὁ δυστυχὴς ἐκλαυσε πικρῶς . . . Τέλος πάντων μετὰ κόπου πολλοῦ ὁ Ροδόλφος τὸν κατέπεισε νὰ δεχθῇ τὰ προσφερόμενα.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, κράζει ὁ πρίγκιψ τὴν Λύκκινα καὶ τὸν Παληκάραν, καὶ τοὺς ἐρωτᾷ τί χάριν θέλουν ἀπ' αὐτόν. Πληροφορηθεὶς παρὰ τῆς Μαριάνθης περὶ τῶν ἀγρίων ὀπωποῦν κλίσεων τῆς Λυκαίνης καὶ τοῦ συζύγου της, ἐπρότεινεν εἰς τοὺς τολμηροὺς συζύγους, ἢ ποσότητα χρημάτων σημαντικὴν, ἢ τὸ ἥμισυ αὐτῆς τῆς ποσότητος καὶ εὐρυχωρὴν ἑκτασιν γῆς, κεκμένης πλησίον τοῦ ἀγροκηπίου τὸ ὅποιον ἐχάρισεν εἰς τὸν Μαχαιροβγάλτην· διότι ὁ πρίγκιψ ἐσκέφθη φρονίμως ὅτι καὶ ὁ Παληκάρας καὶ ὁ Μαχαιροβγάλτης, ὡς ἄνθρωποι τῆς σκληραγωγίας ἀμφοτέρω, καὶ ἀνδρεῖοι, ἐμελλόν νὰ λάβουν ἀμοιβαίαν πρὸς ἀλλήλους συμπάθειαν· ἐπομένως καὶ οἱ δύο οὗτοι ἐπόθουν τὴν μοναξίαν, ὁ μὲν ἕνεκα τοῦ παρελθόντος του, ὁ δὲ ἕνεκα τῶν κακουργημάτων τῆς οἰκογενείας του.

Ὁ πρίγκιψ δὲν ἠπατήθη εἰς τὴν κρίσιν του· ὁ Παληκάρας καὶ ἡ Λύκκινα ἐδέχθησαν τὴν προσφορὰν του μετὰ

πλείστis ἀγαλλιάσεως κ' εὐγνωμοσύνης' σχετισθέντες ἐπομένως μετὰ τοῦ Μαχαιροβγάλτου, σινεγάργσαν καὶ οἱ τρεῖς διὰ τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν ἣν ἐμελλε νὰ τοῖς παρέξῃ ὁ ἐν Ἀλγερῇ γειντιασμός των. Ὁ Μαχαιροβγάλτης ἐγοητεύθη ἐκ τῶν ἀδελφικῶν προαιρέσεων τοῦ Παληκάρου καὶ τῆς γυναικὸς του, καὶ ἀπῆντησεν εἰς αὐτάς ἀποψυχῆς. Ἀμέσως συνήνωσε τοὺς μέλλοντας ἀποίκους φιλικῶς εἰλικρινῆς· οἱ τοῦ εἶδους αὐτοῦ ἄνθρωποι διακρίνονται καὶ συμπεριλαμβάνονται παρευθὺς...

Ἡθέλησεν ὁ Μαχαιροβγάλτης, ὅταν ἤκουσεν ὅτι ὁ Παληκάρου ἐμελλε νὰ ὑπάγῃ εἰς ἐπίσκεψιν τῆς μητρὸς, καὶ ἀδελφῆς του ἐν τῇ εἰρκῇ, διὰ νὰ ταῖς δώσῃ τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν, ἠθέλησε νὰ συνοδεύσῃ τὸν φίλον του ἕως εἰς τῆς θύραν τῆς Βικέτρης, διὰ νὰ τὸν παρηγορήτῃ. Ἐλάθη το λοιπὸν ἐντὸς μιᾶς ἀμάξης καὶ τὸν ἐπεριμενε νὰ ἐξέλθῃ.

Ὅταν δὲ τὸν εἶδεν ἐξερχόμενον, καταδάκρυον καὶ τεθλιμμένον. Αἶ, ὑπομονή! τὸν εἶπε· ἔλαμες ὅ,τι ἠμποροῦσες... Τώρα νὰ συλλογισθῇς τὴν γυναῖκά σου καὶ τὰ παιδιὰ αὐτὰ ὅπου δὲν ἀρῆκες νὰ γίνουν ὡσάν τὸν πατέρα τους... Ἐπειτα, ἡμεῖς ἀπόψε φεύγομεν ἀπὸ τὰ Παρίσια διὰ νὰ μὴ μεταέλθωμεν ποτὲ πλέον.

— Ἀ! ἀδελφὲ... ὅ,τι καὶ νὰ μοῦ εἴπῃς, μητέρα εἶναι πάντοτε αὐτή· ἀδελρὴ εἶναι...

— Αἶ, τί νὰ κάμωμεν... ἔμπορεῖς νὰ κάμῃς καὶ διαφορετικὰ;... ὑπομονή... εἶπεν ὁ Μαχαιροβγάλτης καταπίνων ἓνα στεναγμόν.

Μετὰ τινα σιγὴν στραφεὶς καὶ ὁ Παληκάρου εἶπε πρὸς τὸν Μαχαιροβγάλτην. —Κ' ἐγὼ ἔπρεπε νὰ παρηγορήσω τοῦ λόγου σου... ὅπου σὲ βλέπω κ' ἐσένα λυπημένον... Ὅμως ἐλπίζω... νὰ φύγωμεν μία φορὰ ἀπὸ τὰ Παρίσια... θὰ σοῦ περάσει...

— Ἀς ἔλθῃ δὲ ἐκεῖν' ἡ ὥρα... εἶπεν ὁ Μαχαιροβγάλτης μετὰ ῥίγους.

- Τι; δὲν θὰ φύγωμεν ἀπόψε;
- Ἀπὸ ἀδ' . . . βέβαια, ἐσεῖς θὰ φύγετε . . .
- Ἀλλ' αὐτὸ; Τι; μὴν ἡλλαξες γνώμη;

— Ὅχι . . . γνώμη δὲν ἡλλαξά . . . ὅμως . . . ἐνθυμῶμαι ὅπου ὅταν μᾶς εἶπεν ὁ κύρ' Ῥοδόλφος νὰ παμμεν εἰς τὸ Ἀλγερ, καὶ οἱ δύο καὶ νῦν εἴπαθα γειτόνες . . . σοῦ ἐξομολογήθηκα τι ἤμουν προθέμεθα; . . .

— Ἀπὸς τῶν αὐτῶν ἐκεῖνα ἐπέδρασαν ἐπταίτες, ἐτιμωρήθηκα. Πάγει λέγωντας . . . βλεπεις, φεύγομεν ἀπὸ τὰ Παρίσια δι' αὐτὰ καὶ μόνον καὶ οἱ δύο μᾶς. Ἐσὺ πῶς ἐγκαθες μὴα πρὸς ἕνα σπᾶλμα, ἐγὼ πῶς οἱ γ' νῆς μου ἦσαν κακοὶ ἄνθρωποι . . . τώρα νὰ ἰδοῦμεν τὸ μέλλον. Μιᾷ ἐγὼ ἔχω τὴν παρατακτικὴν ὑπόψιν διὰ λόγου σου, μὴδὲ τοῦ λόγου σου, θαρρῶ δι' ἐμέ.

— Δὲν σοῦ λέγω . . . τάχατες, δὲν ἐκατάλαβες . . . Μεταξὺ μᾶς πάγει καλὰ . . . ὅμως ἐγὼ, Παλιγκρά, ἐτακτωτῶτα ἄνθρωπο . . . κ' ἐκεῖ ἐπάνω, ὅπου βλέπεις, ὑπάρχει κατὶ τι . . .

— Καλὰ, ὅμως θὰ συγχωρεθῇς, ἐπειδὴ ἐκεῖνη τὴν ὥραν ἦσαν σκεδόν ὥσπερ ἡλιός . . . δὲν εἶδες τί ἐκαμνεν εὐρέθηκα ἔμπρὸς εἰς τὸ μαχαίρι σου ἕνας ἄνθρωπος . . . ἐθανατώθηκε.

— Τὸ ὄνειρο, τὸ ὄνειρο . . . Ἐγὼ, πρέπει νὰ ἔξυρῃς, εἴλεπα πρὸ καιροῦ πολλοῦ ἕνα ὄνειρο . . . τὸν δέκαρχο ὑποῦ ἐσκοτώσα . . . αὐτὸ τὸ ὄνειρο εἶχεν περάσει μῆνας ὑποῦ δὲν τὸ εἶδα . . . ἀπόψε ὅμως . . . τὸ εἶδα πάλιν . . . καὶ τοῦτο τὸ ἔχω διὰ σημάδι κακό . . . Σὺν νὰ μοῦ λεγῇ κἀποῖος ὅτι δὲν θὰ φύγω ἀπὸ τὰ Παρίσια . . .

— Καλὲ, δὲν κάμνεις τὸν σταυρό σου! . . . ἔτυχε καὶ τὸ ἰδῆς ἦσουν, ἔξυρεις λυπημένους πῶς ὁ ἀναχωρήσει ὁ Κ. Ῥοδόλφος . . . κ' ἐπαράχθηκε, φαίνεται ὁ ὕπνος σου ἐπειτα εἶχες εἰς τὸν νοῦν σου καὶ νὰ ἐλθῃς μαζί μου σὴ-
(ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ.)

μερα εἰς τὴν Βικέτρη . . . ὅσο καὶ νὰ εἰπῇς, λογισμός
ἀγριός . . . καὶ . . .

Ὁ Μαχαιροβγάλτης ἐκίνησεν λυπηρῶς τὴν κεφαλὴν—
Ὁ κύριος Ροδόλφος φεύγει σήμερα . . . καὶ νὰ ἰδῶ τί θεί-
ρῳ ἀπόψε! . . . Ἐστειλά γὰρ εἰς τὸ παλάτι του . . .
ἐπειδὴ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐροβήθηκα νὰ ἴκω . . . Ἐστειλά, καὶ
ἐπληρωσθήκηκα ὅτι φεύγει σήμερα, λέγει, εἰς τὰς εἰδέκας
ἡ ὥρα . . . θὰ περάσει ἀπὸ τὸν φραγμὸν τοῦ Χαρεντῶνος
. . . ἔχω τὸ λοιπὸν σκοπὸν, ἀμὰ τώρα φθάσωμεν εἰς τὰ
Παρίσια, νὰ ἴκω ἐκεῖ καὶ νὰ τὸν προσμένω . . . δια νὰ
ἰδῶ τὴν ἱστερίαν! . . .

— Ἐγχεῖς δικαίον νὰ τὸν ἀγαπᾷς τόσο! . . . τέτοιον
ἀνθρώπον! . . .

— Νὰ τὸν ἀγαπῶ, λέγει! αἱ καλὸς τυχὲς Παλιγκάρ . . .
μωρε, νὰ μ' ἔχη νὰ κοινοῦμαι ἐκεῖ δα, κατὰ χάριν, εἰς
τὴν αὐλὴν του, νὰ πρῶγῳ ἓνα κομμάτι μαῦρο φῶμι . . .
ἵσῃ ἓνα σκυλὶ του . . . ἀλλὰ νὰ ἦσαι παντοῦ ὅπου ἔχει
καὶ ἐκεῖνος, ἄλλο τίποτε δὲν ζητῶ . . . Βλέπεις δὲν ἤθε-
λῃς . . .

— Σοῦ ἔκαμε τόσα καλὰ . . .

— Δὲν εἶναι διὰ τὰ καλὰ εἶναι ὁποῦ μοῦ εἶπεν πῶς
ἔχω γ' αἰμαχτήρα καὶ τιμὴ . . . Ἄγ! τί λές, ἀδελφέ, τί
λές! αὐτοῦ ἐξεύρεις τί θὰ εἰπῇ; Αὐτό θὰ εἰπῇ πολὺ. Τα
μέσα μου τὸ ἔξουσιν . . . μή βλέπεις ἐμένα ὁποῦ σοῦ
μιλῶ; Ἐγὼ ἤμουν διαφορετικός· ὅμως αὐτοὶ δὲ αἱ λόγον
. . . χαρακτηρὰ καὶ τιμὴ . . . εἰς τὴν φωτιὰ εἶμαι καλός
νὰ πῶσω διὰ λόγου του . . . Τώρα δὲν μὲ θέλει κοντά του
. . . αἱ ὑπομονή . . . ὅμως μοῦ ἔκαμε μεγάλο ἄδικο! Ὁ-
σο καὶ νὰ εἰπῇς, τῆς γῆς σκυλῆκι κάνεις νὰ ἦναι . . .
σκυλῆκι ὁποῦ τὸ βλέπεις καὶ τὸ πατεῖς πάλιν ἐσχατα-
σῶν καὶ σοῦ χρειάζεται . . .

Αἱ, ποῖος ἔξεύρει; . . . ἴσως πάλιν κάμμιαν ἡμέραν τὸν
ἐξαναιδῇς . . .

— Όχι . . . 'πάγει πλέον' εκείνος μου εἶπε. « Παιδί μου, θέλω νὰ μὲ ὑποσχεθῇς ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ζητήσεις νὰ ἐλθῃς πλέον νὰ με ἰδῇς, καὶ θὰ μὲ ὑποχρεώσεις ὡς καταλαβαίνει, Πιληκάρκα, καταλαβαίνεις ἀδελφέ! Ἐγὼ ἡσυχόν τοῦ τό ὑποσχέθηκα, καὶ θὰ τὸ βρασταζῶ λόγος τιμῆς . . . Λόγος τιμῆς, θάως . . . πικρὸς λόγος τιμῆς . . .

— Λέγουν πᾶμεν μια φορὰ ἐκεῖ κάτω, ἡχομυροῦνται ὅλα ἡσυχά. Ὡς ζῶμεν μόνοι, ἡσυχοί, ἐκτὸς ἀνὰ κἀπὶ-τε χρειασθῇ νὰ τρασοῦμεν κἀμμίαν τουρεκιά εἰς τοὺς Ἀρεσποῦδες . . . Τοσοῦτό καλὸτερό! ἐπειδὴ, πρέπει νὰ ζῶμεν πῶς καὶ ἡσυχαῖα μου εἶναι ὥσπιν ἀνδρὸς ἐπάνω εἰς αὐτὰ .

— Ἐγώ, εἶπεν ὁ Μυχαιριδγαῖτης, ἐγὼ εἶναι ὑπὸ τοῦ τοῦ πείκω τοῦ λόγου σας. Ὑπανδρουμένοι ἀνθρώποι, νὰ καθίσθε εἰς τὴν ἡσυχίαν σας . . . ἀφήσατ' ἐμεῖν εἰς αὐτὰ . . .

— Καὶ οἱ τρεῖς μας πλέον . . .

— Όχι, μόνος ἐγὼ . . . ἀκούεις ἐκεῖ! Ἐγὼ μόνος . . . Νὰ τοὺς δαίξω ἐγὼ τοὺς Βεδουίνους!

— Ἀς ᾄδει δὲ νὰ . . . αὐτὰ νὰ με λὲς νὰ χαίρωμαι Ἀρεσ; τ' ὄνειρο νὰ πᾶγῃ νὰ χαθῇ . . . Ἡμεῖς ἐκεῖ κάτω θὰ ζήτωμεν ὥσπιν ἀδελφία. Σὺν θέλῃς, κατοικοῦμεν καὶ μαζῇ εἰς τὸ ἴδιον ὀπίτι· θὰ δουλεύωμεν. θὰ παγαίνομαι εἰς τὸ κυνήγι πάντοτε μαζῇ· βλέπω καὶ ὁμοιάζουν ποῦντα φυσικά μας. Ἀνατρέφωμεν μαζῇ καὶ τὰ παιδιὰ, καὶ κἀνομεν ἀνθρώπους . . . θὰ εἶσαι σχεδὸν θεὸς των . . . ἀπὸ τοῦ θὰ εἴμεθα ὅλοι ἀδελφία. Κάθε βράδυ ὅταν ἐπιστρέφωμεν εἰς τὸ ὀπίτι, θὰ λέγει ὁ ἓνας εἰς τὸν ἄλλον Καλὸς πέρα ἀδελφέ ὡς χρισωσιθμεν χάριν εἰς τὸν Κ. Ροδόλφον . . . αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ προσευχὴ μας δι' ἐκείνον.

— Πιληκάρκα ἀδελφέ, γειά 'ς τὸ στόμα σου . . . θαρρῶ πῶς βάλσκαμο γύνεις εἰς τὸ αἷμά μου μὲ αὐτοὺς σου τοὺς λόγους . . .

— Βλέπεις λοιπόν; Κάμε τὸν σταυρόν σου κ' ἔλα νὰ φεύγωμεν. Δι' ἡμᾶς πλέον δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ κόσμος. Ἦν ἔλθεις λοιπόν νὰ μᾶς, πάρης εἰς τὰς τέσσαρας ὥρας; Τὸ ἔχρημα φεύγει εἰς τὰς πέντε.

— Καλὰ ἔρχομαι... Νὰ ὅπου ἐρθᾶταμεν καὶ εἰς τὸ Παρίσι· ἐγὼ τώρα σὰς ἀφήνω καὶ παγαίνω εἰς τὸν φραγμὸν τοῦ Χαρεντῶνος· θα προσμείνω ἐκεῖ νὰ ἰδῶ τὸν κῶδ. Ρυθάλον νὰ περνᾷ. Εἰ! ἀμαξήλατη! σταμάτισε...

Ἡ ἀμαξὴ ἐστάθη ὁ Μυχχιροβγάλης κατέβη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

ΔΑΚΤΥΛΟΣ ΘΕΟΥ.

Ἐλησμονήσεν ὁ Μυχχιροβγάλης ὅτι ἦτο ἡ τελευταία τῆς Ἀποκρέω, καὶ ἔμεινεν ἔλθαμβος ὅταν εἶδε, πορευόμενος πρὸς τὸν φραγμὸν Χαρεντῶνος, πλήθος ἀπειρον λαοῦ τῆς ἐσχάτης κλάσεως ἐξερχομένου ἀπὸ τῆς καπηλείας τοῦ παρασσταίου τῆς Γλακιέρης καὶ συμπυκνούμενου περὶ τὸν ἐκεῖσε φραγμὸν, ἔπειτα δὲ καταβαίνοντος πρὸς τὸ βουλευτάρειον Ἀγίου Ἰακώβου, ὅπου ἔμελλε νὰ λάβῃ χώραν ἡ ἀποτομὴ τῆς γῆρας Παληκάρικας καὶ τῆς θυγατρὸς τῆς.

Ὅλος αὐτὸς ὁ ἄχλος, ἄνδρες γυναῖκες καὶ παιδιὰ ἐπύχιναν νὰ γίνωσι θεαταί· καὶ ὁμῶς ἐφόρου ἐἰσέτι τὰ κωδωνατικὰ ἐνδύματα μολισιότι ἦτον ἡμέρα πλήρης πλέον καὶ ἡμέρα τῆς τεσσαρακοστῆς· ἀλλ' ἐξημερώθησαν εἰς τὰ εἰσέτι διαρκοῦντα ὄργια τῶν περίξ καφενείων, ἐκ τῶν ὁποίων ἤρχοντο μακρόθεν, μεταξὺ τοῦ ἀλλαλαγ-

μαυ ἐκείνου, οἱ διάτροποι ἤχοι τῶν ὀρεινοχαλαίνων ὄργανων, καὶ ἐπορεύοντο ὅπως εὐρέθησαν.

Τὸ πλῆθος συνέστατο ἀπὸ πάν ὅ,τι εἰς Παρισίους ἀκάθαρτον καὶ βδέλυγον· κακοῦργοι γυναῖκες· τῆς ἐσχάτης ἀπωλείας ὅλοι ἄτομα προσμένοντα τὸν ἐπιούσιον ἄρτον ἀπὸ ἐν πλημυέλῃμα . . . καὶ ὁμοῦς τὸ ἐσπέρας ἐπιστρέφοντα χορτασμένα εἰς τοὺς φώλας τῶν.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πεπυκνωμένου τούτου συρροῦ, ὁ Μιχαῖροβγάλτης ἠναγκάσθη νὰ σταθῇ· ἦτον ἀδύνατον νὰ προχωρήσῃ περαιτέρω μ' ἑλπὴν τὴν ἀθλητικὴν του δύνάμειν. Τὴν εἶπαν, ὅτι ὁ πρίγκηψ ἐπέλεξε ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς ὁδοῦ Πλουμέτου εἰς τὰς δέκκας καὶ περὶ τὰς ἐνδεκάς νὰ διαβῇ ἐκ τοῦ φραγμοῦ Χαρεντῶνος· μόλις δὲ τὴν ἤσαν ὁδεύω.

Μολοντί· ὁ Μιχαῖροβγάλτης ἀνετράφη μετὰ τῆς διεφθαρμένης κοινότητος εἰς ἡν ἀνήκεν αὐτὸ τὸ πλῆθος, ὅταν μολοντοῦτο εὐρέθη πάλιν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, ἤσθάνθη βδέλυγμα ἄκαταμάχητον. Ἀκουσίως τοῦ ἐσπρώχθη βαθυπηδὸν πλησίον ἐνὸς τῶν καρνείων ὑφ' ὧν γέμουσιν ἐκεῖνα τὰ βουλεθάρτα, καὶ ἔγινεν αὐτόπτης παραδόξου θεάματος . . .

Εἰς αἰθευσάν τινα κατ' ἄγεων, εὐρύχωρον ὄρετ' ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην τῆς ὁπρίας ἐκκλιντο οἱ μουσουργοὶ εἰς τρεγύρω καθίσματα καὶ τραπέζας, πλήρεις ἀπὸ λείψανα συμποσίου· τριβλία συντετριμμένα, βρυκάλαι· ἀνεστραμμέναι καὶ δωδεκάδα ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν κωιδωνιάτων, βεδωχευμένων, χορευόντων παράφορον καὶ ἀναιδέστατον χορόν.

Μεταξὺ τῶν ὄρχουμένων, δύο ζεύγη ἐπέσειον πρὸ πάντων τὴν γενικὴν προσοχὴν καὶ τὰς ἀνευφημίας διὰ τὸ καθ' ὑπερβολὴν ἀκόλαστον τῶν σχημάτων καὶ ἐκρηάσεών των.

Τὸ πρῶτον ζεῦγος συνετίθετο ἀπὸ ἀνδρὰ εἰς ἄρκτον

μετασχηματισμένον. Ἦτο δ' αὐτὸς εἰς τῶν δραπέτευ-
σάντων ἐκ τῆς φόρης; (μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπῆρχε καὶ
ὁ Τριγλάκης, καὶ οἱ δύο φανεῖς τοῦ ὁποίου ἀν' ἐνθυ-
μῶθε, συνελαβὼν ἡ ἀστονομία εἰς τὸ ταπεινῶδες τις
ἀρεσκίτης) αὐτὸς λοιπὸν ὁ ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἄρκτου
ἦσαν ὁ Νικόλας, υἱὸς καὶ ἀδελφὸς τῶν δύο γυναικῶν
τῶν ὁποίων ἡ λαίμητόμος ἴστατο εἰς ἀπέστησιν ὀλίγων
βηματων . . . Ἡ δὲ γυνὴ ἡ μετ' αὐτοῦ χροεούουσα, ἐφό-
ρει πῖλον χαμηλὸν, πεπισμένον, μὲ ταινίας κρεμασμένας
ἀπ' ἐνὸς μέρους· εἶδος περιστάθου ἀπὸ μᾶλλον ὄρα-
σμα κόκκινον μὲ κουβία ἐρεγχάλανα, διπλοῦσιν πα-
σσινον, καὶ περισκελίδα λευκὴν. Ἡ κόμη τῆς ἐπιπτεν α-
τακτοῦ· ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς· ἡ καλιθόχρους μορφὴ
τῆς ἀπέπνεεν ἀναιδείαν καὶ ἀτέλειαν.

Οἱ ἀντίαι (le vis à vis) τῶν χροεούων δὲν ἦσαν ἐλι-
γνότερον εἰδαγχαῖς. Ὁ μὲν ἀνὴρ, ὑψηλότερος τὸ ἀνίστη-
μα, εἶχε μαυρισμένον τὸ ὀστεῶδες τοῦ πρόσωπον, ὥστε
δυσκόλως ἐγνώριζετο ὁ εἰς τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἦτο ἐπι-
δεδεμένος. Ἀπὸ τὴν μύτην καὶ κάτω, τὸ πρόσωπον τοῦ
Σκελεθίου (διότι βέβαια τὸν ἀνεγνώρισται) ἐγίνετο ἐν-
τὸς λαίμητόμου ὑψηλοῦ ἀπὸ πεμπάλαιον ὄρασμα κόκ-
κινον. Εἰς τὴν κεφαλὴν ἐφόρει πῖλον ὑψηλόν, λευκόρυχον
τετραμενόν, πεπισμένον πολυαχοῦ, ρυπαρὸν καὶ ἄνευ
πυθμένος· ἡ λοιπὴ ἐνδυμασία τοῦ ἐρύγκετο ἀπὸ ὀρε-
μα πράσσινον, ῥαλόν, καὶ πανταλόνιον ὀσγινον, εἰς γί-
λια μέρη ἐπισκευασμένον, καὶ προσδεδεμένον περὶ τοῦ
πόδα μὲ σπαρτίον.

Ὁ ἀλιτῆριος οὗτος, ὑπερβάνων τὰ ἔρια τοῦ μετρίου,
ἔκλυε διὰ τοῦ σώματος τὰ κυνιώτερα καὶ πλέον ἀ-
κόλυστα σχήματα, ἐξικοντίζων δεξιόθεν, ἀριστερόθεν,
πρὸς τὰ ἔμπρὸς ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω τὰ μακρὰ καὶ ὡς τὸν
σίδηρον σκληρὰ μέλη αὐτοῦ, ἀναπτύσσων καὶ συμπτύσ-
σων αὐτὰ μὲ τόσην δύναμιν καὶ ἐλαστικότητι, ὥστ'

ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐτίθεντο εἰς κίλησιν δι' ἑλαττηρίων χα-
λοδένων. . . Ἡ μετ' αὐτοῦ χορεύουσα γυνή, ἄξια καὶ
αὕτη τῶν ἀγῶν προνίων τούτων, ἦτον ὑψηλὴ καὶ εὐ-
κίνητος, μεροῦς ἀναιδοῦς καὶ βακχικῆς ἐφόρει εἰς τὴν
κεφαλὴν σκούφον ὡς τὸν ὅποιον ἔχουσιν οἱ ὑπαλλήλοι
τῆς ἀτυνομίας, ἐπὶ φενάκης κεκονιασμένη, μὲ πλεξιῖα
ὀπισθεν μακρὰν ἐπομένως μίαν βρίζταν καὶ ἐν παν-
ταλόειον ἀπὸ βελούδου πράσινον, καταραγωμένον· περὶ
δὲ τὴν μέσσην ζώνην κιτρίνην δεδεμένην εἰς μέγα κόσμη-
σον ὀπισθεν τῆς ὀσφύος, καὶ τῆς ὀποιᾶς αἱ μακραι ἄ-
κραι ἐκοιματοῦντο.

Γυνὴ τις σωματώδης βαναύσου καὶ ὀρρενωπῆς μορ-
φῆς ἢ δράκιννα τοῦ ταπιφράγκου, καθημένη ἐφ' ἑνὸς
τῶν ἐδουλίων, ἐκράτει ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς τοῦς μαν-
δύας τῶν δύο χορευτρίων.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων χορευτῶν διεκρίνετο καὶ ἐν πρι-
δὸν γωλὸν ἐνδυμασίαν διαδόλου μαύρου φοροῦν, ἄλλα
κατασκευασμένην δι' ἄνθρωπον τελείου ἀναστήματος,
καὶ ἐν προσωπεῖον πράσινον μὲ μίαν γλωσσάν κοκκίνην
προέχουσαν. . . Ἐπὶ δὲ καὶ αὐτὸ τὸ παιδίον καὶ ἐ-
κρυψε τὰ μοχθηρότερα σχήματα ἀπέναντι μιᾶς παχείας
γυναικὸς, ἐρεθίζούσης ἐτι μᾶλλον τὴν αὐθάδειαν τοῦ
μικροῦ χορευτοῦ τῆς δι' ἀνιδεστότων γελώτων.

Δὲν εὐρέθη οὐδεμία μαρτυρία κατὰ τοῦ Στραβοπό-
δου (τὸν ἐγνωρίσατε βέβαια) καὶ εἶχεν ἀπολυθῆ τῆς
φυλακῆς.

Τὰ ἐπιλοιπα πρόσωπα τοῦ χοροῦ ἄς φαντασθῇ πλέον
ὁ ἀναγνώστης. . .

Αἰφνιδίως ἀκούεται φωνὴ «Τὸ ὑστερινὸ γαλόπ!» Καὶ
ἰδοὺ οἱ μουσουργοὶ, πλήρεις χαρᾶς ὅτι ἐπλησίασαν πλέον
εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ ν' ἀναπαύσωσι τοὺς πνεύμανάς των
ἤρχησαν νὰ παίζωσι τὸν ἦχον καλπαστικοῦ χοροῦ μετὰ
πάτης ζήτειος καὶ ἐνεργείας. Εἰς τρόπον ὥστε οἱ χορευ-

ταί εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν διατόρων ἐκείνων φωνῶν τῶν
δραχμαλίκων ὁργάνων ἐδιπλασιάσταν τὸν ἐνθουσιασμόν
τῶν ὅλα τὰ ζεύγη συνεσφίγησαν, συνεκλονίσθησαν,
καὶ κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Σκελέθρου ἤρχονταν κατα-
χθόνιον περιστροφήν ἐκβαλλόντες κραυγὰς ἀγρίας.

Ἐψώθη τότε κοινότοτος ἐκ τοῦ ἐδάφους ταιούτος ὥστε
ἡ αἴθουσα ἐνεπλήσθη συνέφου ἐρυθροειδοῦς καὶ ἀπαισίτου
ἐντὸς τοῦ ὁποίου διακρίνοντο περιστρεφόμενα φύρδην
μείδων μὲ ζαλόεσαν ταχύτητα τὰ διάφορα ζεύγη. Ἀ-
κουεταί μετ' ὀλίγον φωνὴ ἄλλη:— Ἐξώ! . . . Ἐξώ! . . .
κάμετε τόπον εἰς τὴν θύρα! . . . Εἰς τὸ βουλευδάρτο ἐ-
πικνω νὰ χωρεῖσώμεν!

— Ναί! ναί! ἀνεφώνησαν οἱ περιστώτες· ἓν με-
γάλο γκαλὸπ ἕως εἰς τὸν ὄρχισμὸν τοῦ ἁγίου Ἰσχυόσου!

— Τώρα ὁποῦ καὶ ἂν ἦ, καὶ θὰ κοντήνουν μίαν πιθαμὴν
καὶ τὰς δύο γυναῖκας, καὶ θὰ ἰδοῦμεν!

— Μονολοπνιῶς δύο ἔχει σήμερον ὁ Καρλότος, μω-
ρὲ παιδιά!

— Καὶ θ' ἀκούει ἐνταυτῷ καὶ τὰ ὄργανα νὰ τοῦ
πικίζουν.

— Νὰ χωρεῖσώμε τὸν χορὸ τῆς γιλλοτίνας!

— Ἐμπροστά! πλοῖος θὰ σηκώσῃ τὴν γυναῖκα με-
τὸ κομμένο κεφάλι; ἀνεκραῖζεν ὁ Στραβοπόδης.

— Νὰ γελάσουν κ' ἐκείναις αἱ πτωχεῖς Ἰλιουλάκι,
πρὶν ταῖς κόψουν.

— Ἐγὼ σηκώνω τὴν χήρην.

— Κ' ἐγὼ τὴν κόρη . . . Νὰ ἴδῃς. θὰ σκάσῃ ὁ γέρον
Καρλότος . . .

— Σκότωμα οἱ παντάφες ὅλοι! ζήτωσιν οἱ καλὴ-
χέρηδες καὶ οἱ τρυπητάδες!!! ἀνεκραύγασεν ὁ Σκέ-
λεθρος.

Οἱ θεριώδεις χλευασμοὶ οὗτοι, ὑπ' ἀγμάτων ἀκολά-
στων συνοδεύονται, καὶ κραυγῶν καὶ σφαιγμῶν καὶ

ἐκβοήσεων, πύζησαν ἔτι μᾶλλον ὅταν ἡ συνοδεία τοῦ Σαλεέθρου ἤνοιξε διὰ τῆς ὀρμητικῆς ἐξόδου τῆς πλῆθους τοποῦν μεταξύ τοῦ συμπεπυκνωμένου ἄλλου πλήθους. Συνέβη τότε συμφυρμὸς καὶ ἀλαλαγμοὺς φοβεροὺς ἐν τῇ μέσῳ τοῦ ὁποῦ ἤκούαντο καὶ ὠρυγμοὶ καὶ βλασφημίας καὶ γέλωτες, οὐδὲν ἀνθρώπινον ἔχοντας.

Ὁ θόρυβος αὐξάνει αἰφνιδίως εἰς βαθμὴν ὑπέρτατον... ἐφάνη μακρόθεν ἡ ἀμαξία ἣτις ἐκύμιζε τὰς καταδίκαις γυναῖκας.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν εἶδον καὶ ἓνα ταχυδρόμον ἐρχόμενον ἐκ τοῦ βασιλευσίου τῶν Ἀπομάχων καὶ κατευθυνόμενον πρὸς τὸν φραγμὸν Χαρεντῶνος. Ἐφόρει δ' αὐτὸς βεστίαν κυνολέυκον με περιλήξιμον κίτρινον, ἐλπεπορημένην δι' ἀργύρου εἰς ὅλας αὐτῆς τὰς ῥαφάς· ἀλλ' εἰς σημεῖον μεγάλου πένθους, τὸ πανταλόσιον τοῦ ταχυδρόμου ἦεν μέλαν, καὶ ἐπὶ τοῦ καλύμματος τῆς κεφαλῆς τοῦ εἶχε σκέπην· τέλος πάντων, ἐπὶ τῶν παρωπίων τοῦ ἵππου τοῦ ὑπῆρχον, εἷς ἀργύρου χυτοῦ, τὰ ἡγεμονικά παράσημα Γερασιτέιν.

Ὁ ταχυδρόμος εἰς τὴν συνάντησιν τοῦ πλήθους, ἐμετρίσας τὸ βῆμα τοῦ ἵππου του· ἀλλ' ἐπειδὴ βαθμηδὸν ἡ διόδος καθίστατο χυλεπωτέρα, ἠναγκάσθη νὰ σταθῇ ὀλοτελῶς. Ἐφώναζε· τόπον! τόπον!... ἀλλ' εἰς μάτην· μάλιστα ἤρχισε τὸ πλήθος καὶ νὰ τὸν ὑβρίζῃ.

— Τί! εἰς τὰς κεφαλὰς μας ἐπάνω ζητεῖ νὰ περιπατήσῃ αὐτὸς μαζὶ μετὴν καμῖλα του;...

— Μωρὲ ἰδὲ σὺ ἀσῆμι ὁποῦ τὸ ἔχει ἐπάνω του!... εἶπεν ὁ Στραβοπόδης.

— Ἐρχεσθε νὰ τὸν καταβάσωμε κάτω, νὰ τοῦ πάρωμεν τὰ γαλόνια του; αὐτὰ χύνονται καὶ γίνονται ἀσῆμι παστρικά... εἶπεν ὁ Νικόλας.

— Καὶ ἂν θέλῃς κάμε καὶ διαφορετικὰ, ψωρόσκυλο,
(ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ.)

... ἐπρόσθεσεν ὁ Σκέλεθρος ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ταχυδρόμον καὶ λαμβάνων τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου. Διότι τὸ πλῆθος τόσον πεπικνωμένον κατήντησεν, ὥστε ὁ κακοῦργος ἀφῆκε πλεόν τὸν χρόνον εἰς τὴν μέσσην.

Ὁ ταχυδρόμος, ἀνὴρ εὐτολμος καὶ ἀνδρείος, εἶπεν εἰς τὸν Σκέλεθρον ἀνυψώνων τὴν λαβὴν τῆς μάστιγός του — Ἄρες γλίσχωρα τὸν χαλινόν, σοῦ κόπτω τὸ πρόσωπον μέσα εἰς τὴν μέσσην.

— Μωρὲ εὐὸ θὰ κόψεις πρόσωπο;

— Ναί, ἐγώ... Ἐγὼ παγαίνω σιγα σιγὰ φωνάζω τόπον· λοιπὸν μὲ τί δικαίωμα ἔρχεσαι καὶ μ' ἐμποδίζεις; Τὸ ὄχημα τοῦ αὐθέντου ἔρχεται ὀπισθὲν μου, να... ἀκουσε τὸν κρότον τῆς μάστιγος τοῦ ἡνιόχου... Ἄρες νὰ περάσω.

— Τοῦ αὐθέντου; εἶπεν ὁ Σκέλεθρος. Μωρὲ, τί αὐθέντες κάθεται καὶ μοῦ λέγει αὐτός; Ἐγὼ τὸν αὐθέντη σου τὸν γράφω εἰς τὰ παλαιά μου. Τώρα νὰ ἔλθῃ νὰ τὸν καμρώσω κ' ἐκεῖνον ποτέ μου δὲν ἐσκότωσα αὐθένταις... καὶ ἤθελα νὰ μοῦ ἐτύχαινε...

— Αὐθένταις πλέον ἢ πᾶν, δὲν ὑπάρχουν... Ζήτη τὸ Σύνταγμα! ἀνέκραξεν ὁ Στρατοπόδης καὶ ἤρχησεν ἁμέσως νὰ ᾄδῃ τὸν Παρισινὸν παιᾶνα· « Ἀγούμεν ἐμπρὸς κατὰ τοῦ πυρός, » ἐνῶ ταυτόχροinis κρεμασθεὶς ἐπὶ τοῦ ἑνὸς τῶν ποδῶν τοῦ ταχυδρόμου τὸν ἐκλόνησεν ἐπὶ τοῦ ἵππου του. Ἀλλ' εἰς ἐπίχειρον τῆς εὐθαδείας ταύτης, ἀνεγείρας ὁ ταχυδρόμος τὴν ἀναγείρας μάστιγα κατεδίωξεν αὐτὴν σφοδρῶς ἐπὶ τῆς καιφαλῆς τοῦ Στρατοπόδης. Ἀμέσως ὁ ὄχλος, παροργισθεὶς ἐκ τῆς πράξεως ταύτης, γύνεται λυσσωδῶς ἐπὶ τοῦ ταχυδρόμου, τὸν καταβιάζει, τὸν βίπτει χαμαὶ μετὰ κραυγῶν καὶ ἐκσυρίξεων, καὶ βέβαια ἤθελε, τὸν δυστυχῆ, τὸν ἀφήσει νεκρὸν. Ἐν δὲν ἐπρόφθανε τὸ ὄχημα τοῦ Ροδόλφου, ἐπισύραν τὴν προσοχὴν τῶν αἰκιστῶν.

ὑπὸ τεσσάρων συρόμενον ἵππων προσῆλθεν αὐτὸ θραδῆως. Εἷς τῶν δύο θεραπόντων οἵτινες ἐκάθηντο ἐπὶ τοῦ ὀπισθεν τοῦ ὀχήματος ἐξωτέρου ἐδωλίου ἦτο κατὰβηταίμενος, καὶ, διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, ἵστατο πλησίον τῆς μιᾶς τῶν θυρῶν, ἐπειδὴ ἡ ἄμαξα ἦτο πολὺ χαμηλὴ. Οἱ ἐπὶ τοῦ ἐμροσθίου ἐδωλίου δρομεῖς ἐφώναζον. Τόπον! καὶ ἐπροχώρουν μετὰ προσοχῆς.

Ὁ Ῥοδόλφος ἐνδεδυμένος ἱμάτια πένητα, διὰ τὸν θάνατον τῆς Σάρας, καθὼς, καὶ ἡ θυγάτηρ του, ἐκράτει τὴν μίαν τῶν χειρῶν της εἰς τὰς ἰδικὰς του καὶ τὴν ἐθεώρει μὲ ἀνέκφραστον πατρικὴν ἀγαλλίασιν. Τὸ γλυκὺ καὶ περικαλλὲς τῆς Μαριάνθης πρόσωπον περιεκυκλωτο ἀπὸ ἐλαφρῶν σκιαδίων μέλαν, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἀνεθεῖκνύετο ἔτι λαμπρότερα ἢ λευκότης τοῦ προσώπου της, καὶ ἔτι χρυσοειδέστερον τὸ ξανθὸν τῶν μαλλίων της χρῶμα. Ποτὲ εἰς τὰ ὄμματα της δὲν κατωπτρίσθη τοσούτον θελιξικαρδίως τὸ κυνεῖν τοῦ οὐρανοῦ, ὅταν σήμερον! . . . Μολονότι ἡ ὑπομειδιῶσα μορφή της ἐμαρτύρει γαλήνην καὶ γλυκυθυμίαν, ὅποταν ὁμως ἐστρεφε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν πατέρα της, ἔλεγες ὅτι νεφίδιον ἐλφρὸν μελγχολίας, καὶ ἐνίοτε μάλιστα ἀλγυθόνος ψυχικῆς, ἐπασκίαζε τοὺς χαρακτηρὰς της, ὅσας οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ πατρὸς της δὲν ἦσαν προσηλωμένοι ἐπ' αὐτῆς.

— Τί τρέχει, Φράνς; εἶπεν ὁ πρίγκηψ γερμανιστὴ πρὸς τὸν θεράποντα ὅστις ἵστατο παρὰ τὴν θύραν τοῦ ὀχήματος· διατί προχωροῦμεν τόσο ἀργά; τί εἶναι αὐτὸς ὁ θόρυβος;

— Ὑψηλότατε . . . εἶναι τὸ πλῆθος τόσο πολὺ . . . ὥστε οἱ ἵπποι δυσκώλως δύνανται νὰ προχωρήσωσι.

— Καὶ διατί αὐτὸ πλῆθος; — Ὑψηλότατε . . .

— Τί; . . . — Ἀλλ' ἡ Ὑμετέρᾳ Ὑψηλότης . . . — Λέγετε

ν' ἀκούσω . . . — Φτίνεται ὅτι θ' ἀποκεφαλίσωσί τινα ...
ἐκεῖ κάτω . . .

— Ἄ ! ἀνέκραξεν ὁ Ῥοδόλφος ἀποσυρόμενος μετὰ
φρίκης πρὸς τὸ βάθος τοῦ ὄχηματος.

— Τί ἔχετε, πάτερ μου ; εἶπεν ἡ Μαριάνθη με ἀνη-
συχίαν.

— Τίποτε, κόρη μου . . . τίποτε. . .

— Ἀλλὰ τί φωναί εἶναι αὐταί ; . . . ἀκούετε . . .
πλτσοζουν . . .

— Φρὲν, εἰπὲ εἰς τοὺς δρομεῖς νὰ στραφῶσι καὶ νὰ
λάβωσιν ἄλλην ὁδὸν . . . ὅποιανδήποτε, εἶπεν ὁ Ῥο-
δόλφος.

— Ὑψηλότατε, δὲν εἴμεθα πλέον εἰς καιρὸν . . . τὸ
πλῆθος μᾶς περιεκύκλωσε . . . Κρατοῦν κ' ἐκπεδιζοῦσι
τοὺς ἵππους ἄνθρωποι μοχθηρᾶς μορφῆς.

Μόλις εἶπεν αὐτὰ ὁ θεράπων καί, μ' ὅλας τὰς ἀπει-
λὰς καὶ προσπαθείας τῶν δρομέων, οἱ ἵπποι ἐστάθησαν,
καὶ ὁ Ῥοδόλφος εἶδε πανταχόθεν προσερχόμενα πρὸς τὰς
θύρας τοῦ ὄχηματος πρόσωπα φρικαλέα, μανιώδη, ἀ-
πειλητικά . . . καὶ τὸν Σκέλεθρον ἐπὶ κεφαλῇ.

— Πάτερ μου . . . φυλαχθῆτε ! ἀνέκραξεν ἡ Μαριάν-
θη ῥιπτομένη περὶ τὸν τράχηλον τοῦ Ῥοδόλφου.

— Τοῦ λόγου σου εἰσαὶὸ αὐθέντης ; εἶπεν ὁ Σκέλεθρος
προχωρῶν τὴν εἰδεχθῆ του κεφαλὴν ἕως μέσα εἰς τὸ
ὄχημα.

Εἰς τὴν προπέτειαν ταύτην, ἂν δὲν εἶχε τὴν θυγατέ-
ρα του, ὁ Ῥοδόλφος ἔθελε κατακυριευθῆ ἀπὸ τὴν συνή-
θη του ἐξαψίν' ἀλλ' ἐκρατήθη καὶ ἀπήντησε ψυχρῶς.

— Τί θέλεις ; Διατί σταματᾷς τὸ ὄχημά μου ;

— Διότι ἔτσι θέλω, εἶπεν ὁ Σκέλεθρος θέτων τὰς
δοτειώδεις χεῖράς του ἐπὶ τοῦ πλαισίου τῆς θύρας. Κα-
θένης μὲ τὴν σειρά του. . . χθὲς τοῦ λόγου σου ἔκαμνες
ἔ, τ' ἤθελες εὖν συμφετὰ . . . τώρα καὶ ὁ συμφετός σοῦ

σπᾶ τὴν μούρη ἂν κουνήσῃς ἀπ' αὐτοῦ ὅπου κάθῃσαι.

— Ὅχι, ὅχι, ἀνέκραζεν ὁ Νικόλας· νὰ τὸν ἐκβαλῶ-
μεν ἔξω, καὶ τὴν λάργα του ἀκόμη . . . νὰ μάθουν νὰ
βασανίζουσιν τοὺς πτωχοὺς.

— Καταλαμβάνω· χθὲς ἦτο μεσσοσάρακστον· ἀπό-
ψε σὰς ὅλοι θὰ ἐπίετε καὶ θὰ ἔχετε ὄρεξιν ἀκόμη νὰ
πίετε, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος· ἐξάγων τὸ βελάντιόν του. Νά,
λαβετε καὶ ἀφήσετε τὸ ὄχημα νὰ προχωρήσῃ.— Τοῖς
ἔρριψε ταῦτοχρόνως τὸ βελάντιόν του.

Ὁ Στραβοπύδης τὸ ἤρπασεν εἰς τὸν ἀέρα πρὶν ἐτι-
πέσῃ χαμαί.

— Τῶνόντι, τοῦ λόγου σου ἴπῃς εἰς ταξίδι καὶ πρέ-
πει νὰ ἔχῃς στρογγυλὰ πολλὰ· ἢ μοῦ στραγγίζεις, ἢ σὲ
σκοτώνω. . . Παστρικά. . . Ἐγὼ ἢ αὐτως ἢ ἄλλως εἴ-
μαι χαμένος. . . Φέρε. . . θέλω νὰ σὲ γδύσω μέρξ μεση-
μέρι. . . Μωρε γέλοια! ἔλα φέρε! εἶπεν ὁ Σκέλεθρος
ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἐκ τῆς μέθης καὶ αἵμοχαροῦς λύσσης του.
Καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ ὀχήματος.

Ἡ ὑπομονὴ τοῦ Ῥοδόλφου ἐξηντλήθη· ἀνησυχος διὰ
τὴν Μαριάνθην, τὸ δέος τῆς ὁποίας κῦζανεν ἐπιμᾶλλον,
καὶ φρονῶν ὅτι ἂν δείξῃ ὀλίγην τόλμην εἰς τὸν ἀχρεῖον
αὐτόν, τὸν ὅποιον ἐνόμιζε μέθυσον μόνον, ἤθελε τὸν
καταπλήξῃ, ἐπλήδυσεν ἔξω τοῦ ὀχήματος καὶ ἐζήτησε
νὰ τὸν ἀρπάσῃ ἐκ τοῦ λαιμοῦ. Ὁ Σκέλεθρος εἰς τὴν
ἀρχὴν ὠπισθοδρόμησε σύρων ἐκ τοῦ κόλπου του μακρὴν
λάζον, ἔπειτα ὥρμησε κατὰ τοῦ Ῥοδόλφου.

Βλέπουσα ἡ Μαριάνθη τὴν μάχαιραν εἰς τὰς χεῖρας
τοῦ ἀλιτηρίου, ἔβαλε κραυγὴν τρόμου, καὶ καταβᾶσα
ἐν ἀκαρεῖ ἐκ τῆς ἀμάξης περιέπτυξε τὸν πατέρα της εἰς τὰς
ἀγκάλας της . . . Βέβαια δὲ καὶ οἱ δύο ἐφρονεύοντο ἄνευ
τῆς παρουσίας τοῦ Μαχαιροβγάλτου, ὅστις ἅμα εἶδε
μακρόθεν τὸ ὄχημα τοῦ πρίγκηπος κατῶρθωσεν μεγά-
λαις δυνάμεσι νὰ πλησιάσῃ. Καθ' ἂν στιγμὴν λοιπὸν ὁ

Σκέλεθρος ἠπείλει τὸν πρίγκηπα διὰ τοῦ λαζου του, ὁ Μαχαιροβγάλτης ἤρπασε τὸν ἀγκῶνα τοῦ ἀλιτηρίου διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς, ἐνῶ διὰ τῆς ἄλλης τὸν συνέλαβεν ἐκ τοῦ τραχήλου καὶ ἐπροσπάθει νὰ τὸν ρίψῃ χωμαί.

Ἄλλ' ὁ Σκέλεθρος ἐστράφη πρὸς αὐτὸν, τὸν ἐγνώρισε καὶ ἀνέκραξε. . . Μωρὲ ὁ κυανοῦς σκυῶφς ὁποῦ εἶχαμεν εἰς τὴν φόνικη! . . . Τῶσα ὅμως δὲν ἔχω νὰ μοῦ φύγῃς. . . — Καὶ ἐβύθισε τὴν μαχαίραν του εἰς τὸ τοῦ Μαχαιροβγάλτου στήθος. . . Ὁ Μαχαιροβγάλτης ἐκλονισθὲν ἀλλὰ δὲν ἔπεσε τὸ πλῆθος τὸν ὑπέβλεπε ξε.

— Ἡ χωροφυλακὴ! ἡ χωροφυλακὴ ἐρχεται! ἀνέκραξαν περίφοβοι τινες φωναί. Εἰς τὴν εἰδοσιν ταύτην εἰς τὴν θέαν τοῦ φόνου τοῦ Μαχαιροβγάλτου ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος τὸ πυκνότατον, φοβηθέντος ἐνὸς ἐκάστου μήπως ἐνοχοποιηθῇ, διελύθη ὡς διὰ μαγείας, φεύγον παντοίαις διευθύνσεσιν. . . Ἐφυγαν δὲ καὶ ὁ Σκέλεθρος καὶ ὁ Νικόλας καὶ ὁ Στραβοπόδης μετὰ τῶν ἄλλων.

Ὅταν ἐφθασεν ἡ χωροφυλακὴ, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ταχυδρόμου, ὅστις ἔσπευσε νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ ἀμ' ἀφοῦ οἱ κακοῦργοι ἀφῆτάντες αὐτὸν περιεκύκλωσαν τὸ ὄχημα τοῦ πρίγκηπος, ἄλλον δὲν εὔρεν εἰς τὸ θέατρον τῆς ἀπεικταίας αὐτῆς σκηνῆς εἰμὴ τὴν Ῥοδόλφον, τὴν θυγατέρα του καὶ τὸν Μαχαιροβγάλτην ὅλον πλέοντα εἰς τὸ αἷμα του. Οἱ δύο θεράποντες τοῦ πρίγκηπος τὸν εἶχον καθήσει κατὰ γῆς, στηρίζοντες τὴν ράχιν του ἐφ' ἐνὸς δένδρου.

Ὅλα ταῦτα διέτρεξαν ταχύτερον παρ' ὅσον δύναται τις νὰ περιγράψῃ, ὀλίγα βήματα μακρὰν τοῦ καφενείου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξῆλθεν ὁ Σκέλεθρος μετὰ τῶν συντρόφων του.

Ὡχρὸς καὶ περίλυπος ὁ πρίγκηψ κατεγίνετο περὶ τὴν Μαρτίνην οὗσαν περιδεῇ, ἐνῶ οἱ ὁρμεῖς ἐπεδιόρθωνον τὰ τεθλασμένα τῆς ἀμάξης.

— Ἐλπίστω, εἶπεν ὁ πρίγκιψ πρὸς τοὺς περὶ τὸν Μαχαιροβγάλτην καταγινόμενους, δύο θεράποντας τοῦ μεταφέρειν τὸν δυστυχή αὐτὸν εἰς ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ καφενεῖον . . . Σὺ δὲ, ἐπρόσθεσεν ἀποταθείς πρὸς τὸν ταχυδρόμον του, ἀνάβηθι ἀμέσως ἐπὶ τοῦ ὀχήματος καὶ τρέξε ὅσον τάχιστα νὰ ἐπαρῇ καὶ φέρῃ μετὰ σοῦ τὸν δόκτορα Δαυὶδ Ἐμελλε ν' ἀναχωρήσῃ εἰς τὰς ἐνδεκα . . . θὰ τὸν προφθάσεις.

Μετὰ τινα λεπτά, ἡ ἀμαῖα ἀνεχώρει δι' ὅλης τῆς ὁδοῦ τῶν ἵππων, ἀπ' ἑτέρου δὲ οἱ δύο θεράποντες μετέφερον τὸν Μαχαιροβγάλτην εἰς τὸ καφενεῖον ὅπου εἶχε γίνεαι ὁ χορὸς, καὶ ὅπου ὑπῆρχον εἰσέτι τινὲς ἐκ τῶν χορευτριῶν τὰς ὁποίας εἶδομεν.

— Νὰ καθῆσθαι, κόρη μου, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος πρὸς τὴν θυγατέρα του, εἰς κἀνὲν δωματίον αὐτοῦ τοῦ καφενεῖου ἕως ὅτου νὰ ἴδωμεν τί θὰ γίνεαι ὁ γενναῖος αὐτὸς ἄνθρωπος εἰς τὸν ὁποῖον χρεωστῶ τὴν ζωὴν . . .

— ὦ! σὰς παρακαλῶ, καλέ μου πατέρ, μὴ με ἀφήσετε . . . ἀνέκραξεν ἡ Μαριάνθη μετὰ φόβου λαμβάνουσα τὸν Ῥοδόλφον ἐκ τοῦ βραχίονος· μὴ με ἀφήσετε μόνην . . . ἐγὼ τρέμω . . . ἂς ᾔμαι καλῆτερα ὅπου ᾔσθαι . . .

— Ἄλλ' αὐτὸ τὸ θέαμα εἶναι λυπηρότατον!

— Ἄλλὰ χάρις εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, πατέρ μου . . . ζῆτε τὴν σήμερον δι' ἐμέ . . . συγχωρήσατε τοῦλάχιστον νὰ ἐνώσω μὲ τὰς ἰδικὰς σας τὰς προσπαθείας μου, διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω καὶ παρηγορήσω.

Ὁ πρίγκιψ εὐρέθη εἰς ἀμνησίαν· εἶδεν ὅτι ἡ θυγάτηρ του ἐφοβέιτο νὰ μείνῃ μόνη μέσα εἰς ἓν δωματίον τοῦ ποταποῦ αὐτοῦ καπηλείου, καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὴν θέλησίν της· τὴν εἰσήγαγε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου ἔκειτο ὁ Μαχαιροβγάλτης.

Ὁ κύριος τοῦ καφενεῖου καὶ τινες τῶν ἐκεῖς γυναικῶν (μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ δράκαινα τοῦ ταπιγράκου)

ἐπλαγίασαν τότε τὸν πληγωμένον ἐφ' ἑνὸς στρώματος, καὶ ἐπομένως ἐσπόγγισαν, ἐστύππωσαν τὴν πληγὴν τοῦ δια χειρομανθίλων. Ὁ Μαχαιροεγγάλτης εἶχεν ἀνοίξει τοὺς ὀφθαλμοὺς καθ' ἣν στιγμήν ὁ Ῥοδόλφος εἰσῆλθε . . . Εἰς τὴν θέαν τοῦ πρίγκηπος, ἡ ὥχρά του μορφή ἔλαβεν ὀλίγην ζωηρότητα . . . ὑπεμειδίασεν ὀλίγον ὁ δυστυχὴς καὶ εἶπε μετὰ φωνῆς ἀσθενοῦς—'Α! κύρ Ῥοδόλφο . . . τί καλὰ ἔτυχε νὰ εὐρεθῶ ἐκεῖ δά!

— Ἀδελφεὺς πάντοτε καὶ ἀφροσιωμένος! τὸν εἶπεν ὁ πρίγκιψ μὲ σπαραγγμόν καρδίας ἰδοὺ πάλιν μ' ἔσωσες . .

— Ἐπάγαίνῃ . . . εἰς τὸν φοραγμὸ Χαρεντῶνος . . . διὰ νὰ σὲ ἰδῶ ὅπου θὰ φεύγεις . . . καλὴ τύχη . . . δὲν ἠμπόρεσα ἀπὸ τὸ πλῆθος νὰ περάσω. Αὐτὸ ὅπου ἔγινε ἤθελε πάντοτε νὰ γίνη . . . ἐγὼ τὸ εἶπα καὶ εἰς τὸν Παληκάρᾳ . . . ὡσὰν νὰ προκισθάνουμουν . . .

— Νὰ προσοθάνεσο! . . .

— Ναί . . . κύρ Ῥοδόλφο . . . τ' ὄνειρο ἐκεῖνο τοῦ δεκάργου . . . ἀπόψε τὸ εἶδα πάλιν . . .

— Μὴ συλλογεῖσθαι τοιαῦτα πράγματα . . . ἡ πληγὴ σου εἶν' ἐλαφρά.

— Καλὲ ποῦ! ἐλαφρά! ὁ Σκέλεθρος τὴν ἐκκτάφερε καθὼς ἔπρεπε . . . Δὲν βλάπτει τίποτε . . . ἐγὼ καλὰ ἔλεγα εἰς τὸν Παληκάρᾳ . . . πῶς κ' ἓνα σκουλήκι τῆς γῆς πολλαῖς φοραὶ ἠμπορεῖ νὰ γίνη ὠφέλιμο . . . ὡς καὶ εἰς ἓνα μεγάλον αὐθέντη ὡσὰν τὴν αὐθεντιά σου . . .

— Ἀλλὰ τὴν ζωὴν μου ἐγὼ σὲ χρεωστῶ, καὶ δύο τῶρα φοράς . . .

— Μοῦ ἔκαμες καλὸ . . . κύρ Ῥοδόλφο . . . σοῦ τὸ πλῆρωσα . . . τῶρα εἴμεθα ἴσα ἴσα. Μοῦ εἶπες πῶς ἔχω χαρακτῆρα καὶ τιμὴ . . . Αὐτὸς δὰ ὁ λόγος . . . νὰ καταλάβῃς . . . Ὡ! . . . ἡ ψυχὴ μου πιάνεται . . . κύρ Ῥοδόλφο . . . τὸ χεράκι σου . . . νὰ τὸ φιλήσω . . . ἐπειδὴ καὶ αἰσθάνομαι πῶς ξεψυχῶ!

— Ὁρί . . . εἶπαι τῶν ἀδυνάτων . . . ἀνερώνησεν ὁ περιτὸς αὐτῶν πρὸς τὸν Μαχαίρ θυγάτην καὶ σφίγγων ἐντὸς τῶν χειρῶν τοῦ τὴν παγωμένην χεῖρα τοῦ ὀντοκοντά, ὅγ . . . θά ζήσεις . . . θά ἰατρευθῇς . . .

— Ἡδὲ Ροδόλφουνα καταλάβης . . . ἐκεῖ ἐπ' αὐτὸ ἀπὸ βήματος . . . εἶπαι καὶ τι . . . Ἡδὲ ἐθνήτωσα μὲ μια μαχαίρα ποῦ ἐδόσα . . . ἀποθάνω ἀπὸ μια μαχαίρα, εἶπεν ὁ Μαχαίρ ὀφθαλμοὺς μὲ φωνὴν βαθυήδον ἀσθενεστέρην καὶ εὐλαϊσμένην.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐπέστη οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐπὶ τῆς Μαχαίρης, τὴν ὅπου αὐτὴ δὲ εἶχεν ἰδῆ. Ἐπὶ τῆς ἐκπνεύουσης μορφῆς τοῦ διαρῆθι, θαυμαστὸς ἐκινήθη ὀλίγον καὶ εἶπεν:— Ἀ! . . . ἡ Κελαϊδήστρα!

— Ναί, εἶπαι ἡ κόρη μου . . . σ' εὐγνωμονεῖ ὅτι ἔσωσας τὸν πατέρα της.

— Ἡ Κελαϊδήστρα . . . κόρη σου . . . ἐδῶ! . . . Τοῦτο μ' ἐθυμίζει τὴν πρώτην γνωριμίαν μας . . . κῆρ Ροδόλφου . . . καί . . . ταῖς θεοχαλαζαῖς ἐκεῖναις . . . ἀπὸ τοῦ ποῦ κατέβηκα εἰς τὸ τέλος . . . ὅμως . . . καὶ αὐτὴ . . . ἡ μαχαίρα . . . θά εἶναι . . . τὸ τέλος μου . . . Ἐκαρρῶσαν . . . μὲ ἀνάρρῶσαν . . . δικαιοσύνη . . .

Ἐστρέναξεν ἔπειτα ἐκ βαθύων ῥίψας πρὸς τὰ ὀπίσθεν τὴν κεφαλὴν τοῦ . . . ἔκπνευσε.

Ἦλθεσθε τότε ἐξ ὧθεν κρότος ἀλαζών ἡ τοῦ Ροδόλφου ἀπάντησις καθ' ὁδὸν τὴν τοῦ Μούρη καὶ Δαυὶδ, οἵτινες προθυλοποιούμενοι νὰ προσθῶσιν ὅσον τάχιστα τὸν πριγκίπα, ἀνεχώρησαν πρὸ τῆς ὤρισμένης ὥρας Ὁ Δαυὶδ καὶ ὁ εὐπατρίδης εἰσῆλθον.

— Δαυὶδ, εἶπεν ὁ Ροδόλφος σπογγίζων τὰ δάκρυά του καὶ δεικνύων τὸν Μαχαίρ ὀφθαλμῶν διὰ τὸν Θεόν! κάμμιζ ἐλπίς;

— Κάμμιζ, ὑψηλότετε . . . τετέλεσται, εἶπεν ὁ ἰατρός ἐξετάσας τὸν νεκρὸν ἕως ἐν λεπτόν . . .

(ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ.)

11

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βελι

Ἄλλ' εἰς τὸ διάστημα τοῦ λεπτοῦ τούτου συνέβη σκηνή σιωπηλὴ καὶ φοβερά μεταξὺ τῆς Μαριάνθης καὶ τῆς Δρακαίνης . . . σκηνὴ τὴν ὁποίαν ὁ Ροδόλφος δὲν παρετήρησεν. Ὅταν ὁ Μαχαιροβγάλτης ἐπρόφραε τ' ὄνομα τῆς Κελαϊδήστρας, ἡ δρακαίνα ἀνεγείρασα τὴν κεφαλὴν, ἐθεώρησε τὴν Μαριάνθην . . . Ἦδὴ ἡ ἀπαισία γυνὴ εἶχε γνωρίσει καὶ τὸν Ροδόλφον· τὸν ἔλεγον ὑψηλότετον . . . ἔλεγεν αὐτὸς τὴν Κελαϊδήστραν κόρην του . . . Τοιαύτη μεταμόρφωσις ἐξέπληττε τὴν δρακαίνα· διὸ προσήλωσεν ἀσκαρδαμυκτὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου της θύματος.

Ὅγρὰ ἡ Μαριάνθη καὶ περιδῆς, ἵστατο ἐμβρόντητος ὑπὸ τὸ μαγικὸν ἐκεῖνο βλέμμα. Ὁ θάνατος τοῦ Μαχαιροβγάλτου, ἡ ἀπροσδόκητος παρουσία τῆς δρακαίνης, ἀναπολοῦσα εἰς αὐτὴν τὸν πρῶτόν της ἐξευτελισμὸν, τὴν ἐφάνησαν οἰωνοὶ ἀπαισιώτατοι . . .

Ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς, ἡ Μαριάνθη ἐκυριεύθη ἀπὸ μίαν τῶν προαισθήσεων ἐκείνων αἵτινες παλλάκις ἀποκτῶσιν ἐπὶ τῶν χαρακτῆρων οἷος ὁ ἰδικὸς της ἀκαταμάχητον ἐπιφρόν . . .

Ὀλίγον μετὰ τὰ θλιβερά ταῦτα συμβεβηκότα, ὁ Ροδόλφος καὶ ἡ θυγάτηρ του ἀνεχώρησαν ἐκ Παρισίων διὰ παντός.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.

ΓΕΡΟΛΣΤΕΙΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Όθενζάελ, 25 Αύγουστου 1810.

Ό φίλη καὶ ἑρμηνεύς ἑξῆς Δ' Ἐγκύριστεν Ὁλδενζάελ
πρὸς τὸν κόμικτα Μαξιμιλιανόν Κάρινες.

Ἀγαθὴν ἐν Γερολστείν. όπου διέτριψα τρεῖς ὅλους μῆνας
παρὰ τῷ μεγάλῳ δουλ' ἡλπίζω. φίλτατε Μαξιμιλιανέ, νὰ εὔρω
ἐπιστολὴν τινα ἀναγγέλλουσαν μοι τὴν ἐν Ὁλδενζάελ ταχέαν
ἀσθεὺς σου ἀλλὰ φαντάσθην τὴν ἀπορίαν καὶ λύπην μου, ὅταν
εἰάθον ὅτι θέλεις διαμείνει εἰσεῖν εἰς Οὐγγαρίαν ἐβδομάδας
πολλὰς.

Τέσσαρες περὶ ἄλλων μῆνες ἀπόστον δὲν ἠδυνήθην νὰ σοὶ γρά-
ψω, ἀγνοῶν ποῦ νὰ σοὶ διασθῶναι τὰς ἐπιστολάς μου, χάρις εἰς
τὴν περὶ τὸ ὁδοπορεῖν ἰδιοτροπίαν σου καὶ ἔμως μ' ὑπετάχθης
ἐκ τῆς εἰς Βιέννην, ἐπὶ τῆς στιγμῆς τοῦ χωρισμοῦ μας, ὅτι
τὴν 1ην Αὐγούστου θὰ εἶσαι εἰς Ὁλδενζάελ. Σήμερον ὅτε μὲ
ἔτε πλείοντον παρὰ ποτὲ γλυκυτέρα ἢ πολυτίμητος συναναστρο-
φὴ σου, σήμερον ὅτε αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην ν' ἀνοίξω τὴν
καρδίαν μου εἰς τὸ φιλικόν σου ὄμμα, εὖρες τὴν περίστασιν νὰ
διαμείνης μακράν μου, νηπιακὴ προσφιλέστατε φίλε μου!

Πρὸ τριῶν μηνῶν, Μαξιμιλιανέ μου, συνέβη εἰς ἐμὲ ἀλλοί-
ωσις μεγίστη. . . Προσεγγίζω εἰς μίαν τῶν στιγμῶν ἐκείνων
καθ' ἃς γίνεται ἡ κρίσις τῆς ὅλης τοῦ ἀνθρώπου ζωῆς. . . .
Φαντάσθην πόσῃν χρειᾷ τῶν συμβουλῶν σου! Ἐλθέ, Μαξιμιλιανέ, ἐλθέ! οἰαδήποτε καὶ ἂν σὲ κρατῶσιν εἰς Οὐγγαρίαν
συμφέροντα, σπεῦσον πρὸς ἐμὲ . . . ἐγὼ ἤθελα ἔλθαι πρὸς σέ,
ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον . . . Ὁ πατήρ μου μὲ προσεκάλεσε καὶ

ήλθα ἐκ Γερμανίας ἐπειδὴ ἡ ὑγεία σου πάσχει ἐσημέραι βε-
ρύτερον, καὶ εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ τὸν ἀρτίσω . . .

Τόσα ἔχω νὰ σὲ εἰπω. ὥστε θὰ σοὶ φανῶ ἀνέπαρος! Ὡς σὲ
ἐπηγγέθην τὴν πληρεστέραν, τὴν ρομαντικωτέραν τῆς ζωῆς μου
ἐπαγγέλλω . . .

Παράδοξον ἀληθὲς! ἡμεῖς οἱ ἀγνώριστοι, τὴν νῦν τὴν
χρῆμα γινωσκόμενοι! ἡμεῖς οἱ δὲ οὐκ ἀδελφοί, ἡμεῖς οἱ Ὀρί-
σταί καὶ Ἰωβίται τῶν ἀρχαίων, ἡμεῖς οἱ Κάρδοι καὶ Πόδοι
τοῦ Σχολίου μας!

Ὡς εἶπε μου, δεξιὴ νὰ μὴ σ' ἔχω ἐξω! δεξιὴ νὰ μὴ σ' ἔχω
παρεῖναι μου! Τρεῖς τὴν νῦν μῆνας ἡ καρδία μου γέμει συγχα-
νέσεων ἀλλεπαλλήλων, τρέμων καὶ θλιμμένων. Καὶ εἶναι μόνος.
. . . Κλαίει με, σὺ ἡ γνωρίζων τὴν εὐαίσθητον τῆς ψυχῆς μου,
τῆς τοσοῦτου προθύμου νὰ διαχύνεται, σὺ ὁ ποσάκις ἰδὼν με
καὶ δὲν σιγῶν δακρύοντα εἰς τὴν διήγησιν γενναῖον ἐπιχει-
ρήματος, εἰς τὴν ἀπλήν θέαν τοῦ δύναντος ἡλίου, ἡ νυκτός χα-
λκράας καὶ ἀστεριωπῆς! Κιθωνεῖται τὸ παρελθὼν ἔτος, ὅταν
ἐπὶ τῆς ἀμφοτέρωθεν νὰ ἴδωμεν τὰ ἐρετρία τῆς Ὀππερμείδης . . .
παρὰ τὴν ὀχθὴν τῆς μελάνος λίμνης . . . πόσον ἡμεῖς σιω-
πηλοὶ καὶ σύννομοι εἰς τὴν θέαν τῆς μεγαλοπρεπούς ἐκείνης ἐ-
σπέρας, τῆς ἀπὸ τοσαύτης γαλήνης, ποίηται καὶ νημεῖται
πλήρους!

Καὶ τοῦ ἀντιπαράθεσιν! . . . Ταῦτα ἔλαβον χώραν τρεῖς ἡ-
μέρας πρὸ τῆς ἀπογεύσεως ἐκείνης μονομαχίας εἰς τὴν δὲν ἡ-
θέλησα νὰ σὲ παραλάβω ὡς δευτέρου, σκευθεῖς ὅς ἤθελα πο-
νέσαι πολὺ ἂν ἐπιληγνόμεν ἐπὶ παρουσίᾳ σου. Ἡ μονομα-
χία αὕτη, εἰς τὴν ὁ δευτέρός μου ἐθανάτωσε, κακῇ τύχῃ, τὸν
νέον ἐκείνον Γάλλον, τὸν ἀντικείμενον Δι-Σαίντ-Ρεμὴ, διὰ τι-
να ἰσομαχίαν διεγερεῖσθαι ἐπὶ τοῦ χαρτοπαγίου . . . Ἀ-
ληθινὰ, ἔμαθες ποτε τί ἀπέγινεν ἡ κινδυνώδης ἐκείνη σεισὴν
τὴν ὅποιαν ὁ Κ. Δι-Σαίντ-Ρεμὴ εἶχε φέρει εἰς Ὀππερμείδην;
μία νέα ἦτις ὠνομάζετο, ἂν δὲν με πλανᾷ ἡ μνήμη, Κησὶν
Δαυὶδ;

Μειδιᾷς βεβαίως, φίλε μου, βλέπων με παρεκτρεπόμενον ὅ-
πως εἰς ματαίας ἀναμνήσεις, ἐνῶ σπουδαῖα προσίθεμαι νὰ σοὶ
ἀναγγείλω. Τοῦτο πρᾶνται ἐπειδὴ γνωρίζων τὰς αὐστηράς σου
ἀρχάς, φοβούμαι μὴ μ' ἐπιπλήξῃς ὅτι δὲν ἔπραξα μετὰ
προνήσεως (φεῦ! φρονήσεως ἐτῶν εἴκοσι καὶ ἐνός) ἀλλὰ τυ-
φλῶς ἀφένθην εἰς τὸν παρὰ τὸν νόμον με ροῦν. Καὶ ἀναβάλλω
βλέπειν ἐκ τῆς συστολῆς μου τὴν ἐξακολούγησιν . . . Τώρα

ὅτε ἀφίχθην εἰς τὰ ἐδῶ, κατευέρχεται τὸν ὄλεθρόν μου εἰς Γερολοστείαν οὐκ ἐνός, ἡτρημένην ὡς ὑπὸ ὄνειρον μαθητὴν.

Αἰ. Μακάριος εἶ μου, ἰδοὺ, ἰδοὺ . . . Σὺ παρακαλῶ μόνον νὰ μὲ ἀκούσης μετὰ συγκρατηθείας . . . "Αἰσθάνομαι ταπεινὸν τοὺς ὀφθαλμούς σου. Δὲν ἔχω οὐδὲ ν' ἀνέλθω πρὸς σέ, ὅτι εἰς τὴν ἀλγίαν ταύτην μου, το πρῶτον σου θέλει σαλευθῆσαι . . .

Λέγον ἀδελφὸν ἀπιστίας ἐξ μηνῶν ἀνερχόμενα ἐκ Βιέννης καὶ ἦνθα νὰ διδάξῃ κατὰ τινὰ πλεῖστον τοῦ πατρὸς μου ἔπειθ' ὅτι τότε εἶχε κατὰ εἰς τὴν ὕψος τῆς, μὲντοι νὰ ὑπάρχῃ εἰς ἐπίσκεψιν τῆς ἐκείνου θέας μου, τῆς πρηνήπειστος "Ιουδαίου, ἡφουμένης τῆς μονῆς Γερολοστείαν. Σὺ εἶπα, νομίζω εἶλα μου, ὅτι ἡ πρηνήπεισ μου ἦτο πρώτη ἐκδόσις τῆς προμήτορος τοῦ νῦν μεγάλου δουκὸς καὶ ὅτι ὁ μέγας οὗτος δούξ Γουσταύος Τυρόλου γαρῖζόμενος εἰς τὴν συγγένειαν αὐτῇ, ἐβόησε πάντοτε καὶ εἰς καὶ τὸν πατέρα μου μ' ἐξοδεῖσιν ἡν ὀνόματι. Περιπέσειν γαρῖζεις μὲ φαίνεται, ὅτι καθ' ὅλον τὸ διάστημα περιόδους τῆς ἀρετῆς μακροχρόνιος ἦν ὁ πρίγκιψ ἐκείνῃ ἐσχάτως εἰς Γαλλίαν, εἶχεν αὐτῇ τὴν κυδέρνησιν τοῦ μεγάλου δουκὸς εἰς τὸν πατέρα μου.

Ταῦτα σοὶ ἀναγίγσκω, ὅτι ἀπὸ ματαιοπρέπειαν ἱερώμενος, σὺ με γαρῖζεις, ἀλλὰ διὰ νὰ καταλάβῃς τὰς ἀπορίας τῆς σπουδῆς οὐκείνου μεθ' ἧς μ' ἐπεριποιήθη εἰς Γερολοστείαν ὁ μέγας δούξ ἐνὸς τοῦ ἰδίου τοῦ οἴκου.

Εἰδυμένης πίστιν, ὅτε εἰς τὴν κατὰ τὰς ὄχθας τοῦ "Ρήνου περιόδου ἐκείνῃ ἐκείθεν ὅτι ὁ πρίγκιψ εὗρεν ἐλ νέου, εἰς τὴν Γαλλίαν τὴν κοίτησιν Μὰν Γρηγορίου, τὴν ὅποιαν καὶ ἐσυμφεῖθη, ὅπως νομιμοποίησιν τὴν γέννησιν μιᾶς θυγατρὸς ἣν εἶχε λάβει ἐξ αὐτῆς διὰ γάμου κρυφίου ὅστις ἔπειτα διελύθη, ὡς τελεσθεὶς ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ τότε βασιλευσάντος μεγάλου δουκὸς:

Ἡ κόρη αὕτη ἀναγνωρισθεῖσα ἐπιστήμιος, εἶναι ἡ χαριτὰ δρυτὸς πρηνήπειστος "Αμαλία περὶ ἧς ὁ λόρδος Δούλην, ὅστις περ ἐνὸς περὶπου ἔτους τὴν εἶχεν ἰδῆ, εἰς Γερολοστείαν, μὰς ἐλάλει κατὰ τὸν παρελθόντα γεμῶνα εἰς Βιέννην μετὰ τοσούτου ἐνθουσιασμοῦ ὥστε τὸν ἐκατηγοροῦμεν ὅτι μὰς ἔλεγεν ὑπερβολάς; Παράδοξος συγκυρία! . . . Τίς τότε νὰ μ' ἔλεγε!

Ἀλλὰ μ' ὁλονότι ἐμάντισις βεβαίως ἀπὸ τοῦ νῦν τὸ μυστικόν μου, ἀρεὶ νὰ σοὶ ἐκθέσω τὰ πράγματα ἐμπεριστατωμένως πῶς συνέβησαν. . .

Ἡ μονὴ τῆς Ἀγίας Ἐρμαγγελῶδης, ὅπου ἡγουμένησσα εἶναι ἡ θεία μου, μόλις ἀπέχει ἐκ Γερολσταίν ἡμῶν τέταρτον λεῖγης· οἱ κήποι τῆς μονῆς ἐκτείνονται μέχρι τῶν προαστείων τῆς πόλεως· ἐγὼ λοιπὸν, κατὰ θέλησιν τῆς θείας μου, ἥτις γνωρίζεις ὅτι μὲ ἀγαπᾷ ὡς ἄλλον υἱόν, ἐκατοῖκουν εἰς χαριέστατον τινα οἰκίσκον, διόλου χωριστὸν τοῦ μοναστηρίου.

Τὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς μου, μὲ εἶπεν ὅτι τὴν ἐπαύριον ἐμελλόν νὰ τελεσθῶσιν εἰς τὴν αὐλὴν οἱ ἀρξαδῶνες τοῦ μεγάλου δουκὸς μετὰ τῆς κυρίας μαρκησίας Δ' Ἀρβίλλ ἥτις εἰς ἐνθάδε εἰς Γερολσταίν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς, κόμητος Δ' Ὀρβίγγη. Ἐμελλε δὲ ταῦτα χρόνως νὰ δοθῇ καὶ γερὸς.

Οἱ μὲν ἔφαγον τὸν πρῶτον καὶ καὶ τότε ἐνυμνεύετο ἀπλὴν γυναικα καὶ ὄχι ἡγεμονίδα (ἡμενάλτ, δουκίσα τῆς ἐγγέρουσιν ὁ πρῶτος κατήγετο ἐκ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῆς Βαυαρίας)· αἱ δὲ ἐξ ἐναντίας καὶ ἡ θεία μου ἦσαν ἐξ αὐτῶν τῶν τελευταίων τὸν ἐπῆρσαν μάλιστα ὅτι ἐπεσέτω πνεῦμα καὶ χάριτας ἀντὶ τοῦτο· ἄλλως τε ἡ κυρία Δ' Ἀρβίλλ κατὰγεται ἐξ ἐνὸς τῶν εὐγενεστέρων τῆς Γαλλίας οἴκων. Ἐπειτα γνωρίζεις, εἴθε μου, ὅτι ἡ θεία μου τρέφει ὑπέρμετρον ἀγάπην πρὸς τὸν μέγαν δούκα Ῥοδόλφον καὶ ἐκτιμᾷ τὰς ἀρετάς του πλείοτερον παντὸς ἄλλου.

— Ἀκριβὲς μου υἱέ, (μὲ λένει λοιπὸν ἡ θεία μου τὴν παραμονὴν τῆς τελετῆς τῶν ἀρξαδῶνων) τὸ λαμπρότερον τῶν ὅσα θέλεις ἰδῆ εἰς τὴν ἐρτὴν αὐτὴν ἀναμφιλόκτως τὸ ψυλικὸ ἄστρον τοῦ Γερολσταίν.

— Τί γλυκὺ ἄστρον, θεία μου;

— Ἡ πριγκηπέσσα Ἀμαλία . . .

— Ἡ θυγάτηρ τοῦ μεγάλου δουκὸς! Τῶνόντι, ὁ λόρδος Δ' Ὀδλη μᾶς τὴν ἀνέφερε πάντοτε μετ' ἐνθουσιασμοῦ, ὅταν ἤμυσθα εἰς Βιέννην.

— Βεβαιώθητι, ἐπανέλαθεν ἡ θεία μου, βεβαιώθητι, υἱέ μου, ὅτι ὅταν εἶδα ἀκόμη νέαν ὁμοίαν τῆς πριγκηπέσσης Ἀμαλίας. Ἀποθλέπων εἰς τὴν ἡλικίαν μου, εἰς τὸν χαρακτῆρά μου καὶ εἰς τὴν θέσιν μου, θέλεις πιστεῦσαι ὅτι ἡ κρίσις μου εἶναι διόλου ἀμερόληπτος. Ἦθελα σοὶ ἐκθεάσαι τὸ ἀγγελικὸν τῆς κάλλος ἂν ὅν ἦτο προικισμένη μ' ἐκεῖνα τὰ ἀνεκλάλητα θέληττα, ἅτινα ὑπερέχουσι πάσης καλλονῆς. Φαντάσθητι τὴν ἀπλότητα μετὰ τῆς αξιοπρεπείας καὶ τὴν χάριν μετὰ τῆς σεμνότητος. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν μοι τὴν παρουσίασε κατὰ

πρώτον ὁ μέγας δοῦξ, ἡσθάνθη πρὸς αὐτὴν συμπάθειαν ἀκού-
σων καὶ ὅχι μόνον ἐγὼ ἡ ἀρχιδούκισσα Σοφία εἶναι εἰς Γε-
ρολστέιν πρὸ τινων ἡμερῶν· ὅθεν ἐγνώρισα πρηνεχπέσσαν πλέον
ὑπερέφανον αὐτῆς. . .

— Τρόντοι, ἡ ἡρωικὴ της εἶναι τρομερά· ὀλίγοι ἀποφεύ-
γουν· τοὺς δεικτικούς της ἀστείτους. Εἰς τὴν Βιέννην τὴν ἐ-
σοδοῦντα ὡσάν τὴν δαίμονα. . . Τι λοιπόν; ἡ πρηνεχπέσσα
Ἀμαλία εὗρε χάριν ἐνώπιον αὐτῆς; . .

— Πρῶτος ἦλθε καὶ μετ' αὐτὴν, ἀπὸ ἐπισκεφθῆ προτέρον
τὸν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς νεαρᾶς πρηνεχπέσσης· οἶκον ἀσύ-
λου διὰ τὰ ὄφρα. — Να σὰς εἶπω, με λέγει, ἐν πρᾶγμα;
Ἀγαπῶ πολὺ νὰ σατυρίζω, εἶναι ἀληθές· μολοντούτο ἂν ἔξην
καιρὸν τινα μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ μεγάλου δουκὸς, εἶμαι βε-
βαία ὅτ' ἤθελα καταστήσει ἀδύνατος αὐτή. . . τὸσον διαπερα-
στικὴ καὶ καθ' ἑαυτὴν ἡ εἶναι ἡ ἀγαθότης της!

— Δὲν με λέγετε λοιπὸν ὅτι ἡ ἐξαδέλφη μου κατέχει τὰ
εὐτρεπῆ τῶν ἀρχαίων φαρμακευτῶν; εἶπα μειδιῶν πρὸς τὴν
θεῖαν μου.

— Ἐκείνη ἡ μετριοφροσύνη της πρὸ πάντων εἶναι ἀπαρα-
δειγμάτιστος!

— Βεβαία, ἡ μετριοφροσύνη εἰς πρηνεχπέσσαν τὸσον νέαν,
ἡρξάν καὶ εὐτυχῆ εἶναι σπανιώτατον.

— Καὶ μάλιστα ἐνῷ ἡ πρηνεχπέσσα Ἀμαλία τὰς βασιλι-
κὰς τιμὰς τὰς ὁποίας σήμερον ἀπολαμβάνει μόλις πρὸ ολίγου
τὰς ἐγνώρισε.

— Καὶ σὰς εἶπε, θεῖα, τίποτε περὶ τοῦ παρελθόντος της;

— Ὅχι, ἀλλ' ὁσάκις, μ' ὅλον τὸ προβεβηκὸς τῆς ἡλικίας
μου, τὴν ὁμιλήσα με το ὀφειλόμενον πρὸς τὴν Αὐτῆς Ὑψι-
λότηα σέβας, ὡς πρὸς θυγατέρα τοῦ ἡγεμόνος μας, τὴν εἶδε
κυριευομένην ἀπὸ ἀφελῆ τινα ταρχήν. ἡνωμένην μ' εὐγνω-
μοσύνην καὶ σέβας πρὸς ἐμέ, ὡσάν νὰ μὴ τὴν ἐξέπληττε τὸ
παρόν ὥστε νὰ λησμονήσῃ τὸ παρελθὸν της, καὶ ὡσάν ταῦτο-
χρόνως ν' ἀπέδιδεν εἰς τὴν ἡλικίαν μου ὅτι ἐγὼ εἰς τὸν βα-
σιλῆα της.

— Τῇ ἀληθεία, θεῖα μου, πρέπει τις νὰ ἔχῃ διάγνωσιν λε-
πτοτάτην διὰ νὰ διακρίνῃ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα ταῦτα.

— Ν' ἀκούσῃς, νιέ μου, τὰς ἀγαθοεργίας της ἀφότου ἦλθεν!
Ἐγὼ θαυμάζω τὴν ὠριμότητα τοῦ νοῦς της εἰς τοιαύτην ἡλι-
κίαν. Κατ' αἴτησιν αὐτῆς ἐσύστησεν ὁ μέγας δοῦξ εἰς Γερολ-
στέιν, ἐν κατάσταμα πρὸς περιθαλψιν τῶν πενταετῶν ἡ ἐξαι-

τῶν κορασιῶν ὅσοι μένουσιν ὁραναί καὶ ἐγκαταλειμμένοι καθὼς καὶ νεανίδων δεκαεξαετῶν μὴ ἔχουσιν κανένα προστάτην καὶ εὐκόλως δυναμένους εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην νὰ ἐξωκλιῶσι πρὸς τὸ κανὼν ἐκ τῆς ἐνδείας τῶν. Ἐποῖε ὑπάγω κ' ἐγὼ καὶ βλέπω τὴν ἀνάπνυ τὴν ὅποιαν τὸ δυστυχὲ ἐκεῖνα πλάσματα ἔχουσι πρὸς τὴν περιγηπέσαν Ἀμαλίαν ποιεῖται καθημέραν καὶ τὰς ἐπισκέπτεται ἡ ἴδια ἐπειδὴ τὸ κατὰστημα ἐκεῖνο εἶναι ὑπὸ τῆς ἀμεστον προσπάθειαν τῆς. Σὲ βεβαίω, οὐ μόνον δὲν εἶναι πλέον ἐργασμένη τὸ ἐθουσιάζει ἐκεῖνο αἰσθητὴ τὸ ὅποιον καὶ αἱ κοραῖδες καὶ αἱ μοναχοὶ μου ἔλαβον πρὸς τὴν Αὐτῆς Ὑπερήλτητα, εἶναι μακαριστοὶ!

— Ἀλλ' εἶναι ἄγγελος λοιπὸν ἡ περιγηπέσα Ἀμαλία, λέγω πρὸς τὴν θεῖαν μου.

— Ὡρῶναι ἄγγελοι, ἀπανάλαβον εἰποῦσά μου τῶνται ἄγγελοι. Ν' ἀκούσῃς! Ὅσκις ἀποτείνεται πρὸς τινὰ ἐξ αὐτῶν τῶν δυστυχῶν νεανίδων ἀποκαλεῖ αὐτὴν, ἀδελφὴ μου, . . . Παρατήρησε καλωσύνῃ! Παρατήρησε καλωσύνῃ! Ἐνῶ εἶναι θυγὰτῃς ἡγεμονίδας . . .

Σὲ βεβαίω, Μαξιμιλιανέ μου, ὅταν ἤκουσα ταῦτα ἐδάκρυσα. Πῶς σὲ φαίνεται ἀδελφε μου τσαυτὴ μετριότησιν εἰς μίαν ἡγεμονίδα;

— Λοιπὸν, λέγω εἰς τὴν θεῖαν μου, τώρα ὅτε ἔλαβα γινώσκω τῶν ἀξιοπρεπῶν προτερημάτων τῆς περιγηπέσας: σὰς βεβαίω ὅτι αὐρὴν ὅταν παρουσιασθῶ εἰς αὐτὴν θέλω αἰσθανθῆ, ταρχὴν μεγάλην γινώριζετε πόσον εἶμαι δειλὸς, γινώριζετε διπλασιώτερον εἶδωμι τὸν ἀξιοπρεπῆ χαρακτῆρα παρὰ τὸν ἀξιοπρεπῆ βαθμὴν εἶμαι λοιπὸν βεβαίως ὅτι ἐνόμιον τῆς περιγηπέσας θέλω φανθ' αὐτῆς, τεθρομβημένος τὸ προαισθάνομαι.

— Ἄρες ἄρες μὲ εἶπε μειδιῶσα ἡ θεῖα μου θέλει λάβει πρὸς σὲ οἶκτον ἐπειδὴ τὴν εἶσαι μάλιστα γνωστός.

— Ἐγὼ θεῖα μου;

— Σὲ γινώριζει.

— Καὶ πόθεν;

— Ἐνθυμείσαι, ὅταν δεξαετῆς ἀνεχώρησας ἀπὸ Ὀλδενζάαλ θὰ νὰ περιγηθῇς εἰς Ῥωσσίαν καὶ Ἀγγλίαν μετὰ τοῦ πατρὸς σου, ἐν ὁμοίᾳ τὸ ὅποιον διώρισαν ἡ ζωγραφίσουν, ὅπου φαίνεται μὲ τὴν ἐνδυμασίαν ἣν ἐφόρεις εἰς τὸν χρόνον τῆς μακαρίτου μεγάλης δουκίσσης; ἔδωκε τότε ἡ μεγάλη δουκίσσα γοφούς τινας, ὅπου οἱ προσκεκλημένοι ἐνεδύοντο κατὰ τοὺς περικλούς ζυγισμούς τῶν παρελθόντων χρόνων. . . ἐνθυμείσαι;

— Μάλιστα θεία μου, ἔχα τότε ἐνδυθῆ ὅπως ἐνεδύοντο κατὰ τὸν δεκάτον ἑκτον αἰῶνα εἰ ἀκολουθεῖς τὸν ἡμετέριον τῆς Γερμανίας.

— Ὁ ἱερεὺς τῶν Σωγράφων μας, Φίρις Μόκκιν, δὲν περιώριζε μὴν εἰς τὸ ὁ ἀπεικονίσθαι ποτὶς τὴν μορφὴν σου, καὶ να παραστήσῃ ἐν πρίστωϊαν τοῦ δεκάτου ἑκτου αἵωνος, ἀλλ' ἐποίησε να μιμηθῇ καὶ αὐτὴν ἀκόμη τῆς μετέωρας, καὶ αὐτὸν αὐτὴν τῆς παλαιότητος τῶν εἰκόνων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ὁ ἱερεὺς ἤκουσε μετὰ τὴν ἀφῆλ. τὴν εἰς Γερμανίαν, ἐλθούσα πρὸς γυνίπισσα Ἀμαλία να με ἴδῃ, κατὰ τοῦ πατρὸς, τῆς πορτοκαλί τοῦ ὁμιωμά σου καὶ με ἐκτίστην ἀφῆλως ὅπως αὐτὸν τοῦ τοῦ αὐτοῦ αὐτὸ πρίστωϊον τοῦ παρακλήτων χριστιανῶν. Ὁ πατὴρ τῆς ἐκείνου, μ' ἐκένισε καὶ τὴν ἀπεικονίσθαι. Τὸ ἑαυτοῦ μα τὸ αὐτὸ, ἡμερῶν, ἐν ἐνός ἐξάδελφον μας, ὅπως, κατὰ τὸν ἡμετέριον τὸν ὁποῖον φέρει, ἐπρεπε τὴν σήμερον να ἦσι τριακώσιον ἑτῶν ἀνθρωπίνως ἔσως, ἀλλὰ νεώτερος αὐτοῦ, ἔχει εἶδῃ σπικαν καρτεροφύγιαν καὶ πᾶν ὅτι τριεφῶν μισθῆμα τῶν αὐτῶν δὲν φαίνεται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἡ ἀνδρὶα καὶ εἰς τὸ μεϊδίμα τοῦ ἡ ἀγαθήτης.

(Δὲ παρακαλῶ, Μαξιμιλιάνε, μὴ ἀναστῇς τοὺς ὤμους σου κατασφρηγιστικῶς βλέπων με γέροντά σοι τοιαῦτα περὶ ἐμαυτοῦ θέλεις παρακαλῶν ἵδῃ ὅτι αἱ παιδαγωγίαι αὐταὶ λεπετέρειαι, τῶν ὁποίων αἰσθάνηται τὴν πικρὰν γελοιοποίησιαν, εἶνα ἀναπόφευκτοι κατὰ δυστυχίαν. Κλείω τὴν παρένθεσιν ταύτην καὶ διακυλοῦμαι.)

— Ἡ γυνίπισσα Ἀμαλία, ἐπανάλαθεν ἡ θεία μου, μὴ ἐνοίρησα τὸν ἀστοισμὸν αὐτῶν, συνήγαγε μὲ τὴν γνώμην τοῦ πατρὸς τῆς, ὅτι ἡ φ.σιολογία σου ἔπνεε τῶν αὐτῶν γλυκύτητα καὶ μεγαλοφροσύνην, ἀφοῦ παρετίχησε μετὰ προσυχῆς τὸ ὁμοιωμά σου. Μῆν ἡμέραν, οὔτε ἐπῆγα εἰς Γερμανίαν να τὴν ἐπισκεφθῶ, μὲ ἡρώτησε μειδίωσα πῶς ἔχει ὁ τριακώσιον τῆς ἐξάδελφός τῆς. Τὴν ἐρανέρωσα τότε τὴν δολοπλοκίαν μας, προσθέσασα ὅτι ὁ εὐεϊδὴς ἀκόλουθος τοῦ δεκάτου ἑκτου αἵωνος ἦτον ὁ ἀνεμὸς μου, ὁ πρίγκιψ Ἑρρίκος Δ' Ἑρκαύουσαν Ὀλδενζέλ, ἔχων τὴν σήμερον ἡλικίαν ἑτῶν εἰκοσι καὶ ἐνός, ἀρχισωματοζύγλης τῆς Α. Μ. τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αυστρίας, καὶ καθ' ἕνα, παρεκτός τῆς ἐνδυμασίας, ἀπαράλλακτος μὲ τὸ ὁμοιωμά του. Εἰς τοὺς λόγους τούτους, ἡ γυνίπισσα Ἀμαλία, ἐπρόσθεσεν ἡ θεία μου, ἐρυθρία καὶ κατέστη σοβαρὰ, ὡς εἶναι σχεδόν. "Ἐκτοτε, φυσικῶ τῶ λόγῳ,

(ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ.)

12

δεν μ' ἀνέφερε πλέον περὶ τῆς εἰκόνας. Βλέπεις μολοντούτο, ἀκριβῆς μου υἱέ, ὅτι δὲν εἶσαι παντάπασιν ἄγνωστος καὶ ξένος παρὰ τῇ ἐξ ἀδελφῇ σου, ὡς εἶπεν ὁ μέγας δοῦξ. Ἐγκαρδιόθυτοι λοιπὸν ὅστε νὰ ὑποστηρίξης αὐριον τὴν τιμὴν τοῦ ὁμοιώματός σου, ἐπρόσθετε μετρίως ἡ θεία μου.

Ἡ συνουσία αὕτη ἔλαθε χάριαν τῇ παρεμμονῇ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐμελλὰ νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν ἐξαδέλφη μου ἀρχὴα τότε τὴν θεῖαν μου καὶ ἐπέστρεψα οἴκαδε.

Πολλάνκις, Μαξιμιλιανέ μου, με εἶπες, ὅτι πῶρῳ ἀπέγω πάσης κενადοξίας· τὸ πιστεύω, χρεῖα νὰ τὸ πιστεύσω καὶ οὗτοι νὰ ἐξακολουθήσω τὴν διήγησιν ταύτην χωρὶς νὰ σοὶ φανῶ περιστολόγως.

Ὅταν εὐρέθην μόνος εἰς τὸν οἶκόν μου, ἀναπολίτεις τὴν συνουσίαν τῆς θείας, ἡσθάνθη μουσικὴν χαρὰν ὅτι ἡ πριγκίπισσα Ἀμαλία τὴν ὑπόθεσιν ἐναυμενίζομένη πῶς ἔχει ἡ τριτοκισσαεῖς ἐξ ἀδελφῆς τῆς. Σύμφημι σπῆτο μοι ροὺ ἴδιον νὰ νὰ βάλῃ τὴν δόξιν ἐλαχίστης ἐλπίδος εἰς τὸ πριγκιπτικὸν αὐτό, ἀλλὰ γνωρίζεις πόσον ὅταν ὁμιλῶ πρὸς σέ, ἀπακαλύπτω νὰ ἐνδόμυγ' αὐτοῦ· σὲ λέγω λοιπὸν, φίλε μου ὅτι ὅσον ἀτίμαντος καὶ ἂν ἦτον ἡ περίστασις αὕτη μὲ ἐπρόξηνσαν εὐπροσύνην. Ἔπειτα, ὃ ἀκούω τὴν θεῖαν μου, τὴν σοβαρὰν καὶ αὐστηροτάτην περὶ τὰ τοιαῦτα, νὰ ἐγκωμιάζῃ τοσοῦτον τὴν πριγκιπέσσαν. . . ἔπειτα, αὕτη ἡ τοσοῦτον ἐγκωμίων ἀξία, νὰ εὐχεστέη νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τῆς ἐπ' ἐμοῦ. . . ἐπὶ τοῦ ὁμοιώματός μου, ἐλπίδες ἀπανεστημέναι ἐγεννήθησαν εἰς τὴν καρδίαν μου, Μαξιμιλιανέ μου, οἴκτειρόν με! Ἰδοὺ ἐγὼ περὶ τὰ γέλη ἀδύτου ἀναπορευόμενος.

Καὶ τοι συγγενῆς τοῦ μεγάλου δουκὸς καὶ τὴν ἀρίστην χαίρων παρὰ τῷ οἴκῳ του ὑποδεξίωσιν, δὲν ᾔδυνάμην ὅμως ποτὲ νὰ συλλάβω τὴν ἐλαχίστην ἐλπίδα συνοικεσίου μετὰ τῆς πριγκιπέσσης θυγατρὸς του, καὶ ἂν ὑπετίθετο οὐ προσεδέχετο αὐτὴ τὸν ἑρῶτά μ' οὐ εὐμενῶς, πρᾶγμα διόλου ἀπίθανον. Ἡ οἰκογένειά μας διατηρεῖται ἐντὶμως εἰς τὸν βαθμὸν τῆς, ἀλλ' εἶναι πτωγῇ, παραβυλλομένης τῆς περιουσίας μας μετὰ τὰς ἀπείρους ἰδιαιτησίας ταῦ μεγάλου δουκὸς, ὅστις εἶναι ὁ πλουσιώτερος τῶν ἡγεμόνων τῆς Γερμανικῆς Ὀμπροπονδίας· ἔπειτα, τέλος πάντων, εἰς αὐτὴν ἀκόμη, ἀπλὸς σωματοφύλαξ, ἀνὺ φήμης, ἀνὺ ἰδίας καταστάσεως· ἐνὶ λόγῳ ποτὲ ὁ μέγας δοῦξ δὲν ᾔδυνετο νὰ ἐπιστήσῃ ἐπ' ἐμοῦ προσοχὴν διὰ τὴν θυγατέρα του.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ σκέψεις ὤφειλαν νὰ μὲ ἀποτρέπωσιν ἀπὸ κλινῆν τὴν ὁποίαν δὲν εἶχον μὲν ἀκόμη, προησλάνομην ὁμῶς παραδόξως πως. Φεῦ! καὶ ἀπ' ἐναντίας ἐδόξαμην εἰς νέας μετρίδας. Ἐφρόσυνον ἐν δακτυλίδιον, ἐκείνο τὸ ὁποῖον μὲ εἶχε προσφέρει ποτὲ ἡ Θεέλλα (ἡ γνωστὴ τοῦ καλῆ καὶ καλῆ κόμισσας) μοιλοῦντι τὸ ἀπερισκέπτου ἐρωτος ἐνέχυρον αὐτὸ οὐδὲ βίρας χάινεν μ' ἐπρεξέει οὐδὲ κόπον τὸν ἐλάχιστον, τὸ ἐθυσάσα ἡρωικῶς εἰς τὸν ἀτυγένητόν μου ἐρωτᾷ ἐξέβα τὸ δυστυχὲς δακτυλίδιον εἰς τὸ ταγὺ ρεύμα τοῦ ποταμοῦ ὅστις διαβαίνει ὑπὸ τὰ παράθυρά μου.

Ἀνωρελές νὰ σοὶ περιγράψω ὁποῖαν νύκτα ἐπέρασα: Ἐφρόσυνον ὅτι ἡ περιγρηπύσσα Ἀμαλία εἶναι ἐκείνη καὶ ἀγγελική, τὴν καλλονὴν ἐπρὸς πᾶν νὰ πλάσω κατὰ φαντασίαν τὸ πρῶτόν τῆς, τὸ ἀνόστημα, τὴν συμπεριφορὰν, τὸν ἦχον τῆς φωνῆς τῆς καὶ τῶν βλέματων τῆς τὴν ἐμφανίαν συλλογιζόμενος ἐπομένως τὸ ὁμοίωμά μου, ἐνθυμούμην ὅτι, κατὰ δυστυχίαν, μ' ἐκολάκευσεν ὁ ζωγράφος πολὺ ἐν αὐτῷ τῇ ὁμοιωμάτι' ἔπειτα, ποῦ ἡ κομψὴ ἐνδυμασία τῶν ἀκολουθῶν τοῦ ἐκείνου πέμπτου αἰῶνος, καὶ ποῦ ἡ σοβαρὰ στολὴ τῶν σωματοφυλάκων τῆς Α. Α. Ν! Ἀλλὰ τοὺς μικροπρεπεῖς στοχασμούς τούτους διαδέχοντο ἰδέαι τινες γενναῖαι, ευγενεῖς τινες ὁρμαὶ, σε βεβαίω, φίλε μου. Ἀναπλῶν τὴν ἀξίαν λατρείας ἀγαθότητα ἐκείνην τῆς περιγρηπύσσης: Ἀμαλίας, ὅτι ὠνόμαζε τὰς ὀφθαλμούς καὶ ἐγκαταλειμμένας κορασιδας—ἀδελφάς τῆς, εἰς τὰ βράθῃ τῆς καρδίας μου ἐλπίδα ἡσθάνομην παρηγορίαν.

Ἀνέτειλεν ἡ ἡμέρα. Ἐφρόσυνον δύο ἢ τρεῖς ἐνδυμασίας καὶ ἔλας τὰς εὑρίσκα τὴν μίαν χειροτέραν τῆς ἄλλης: τέλος ἐπορεύθην εἰς τὸ παλάτιον τοῦ μεγάλου δουκὸς καλῆν ἔχων περὶ ἑαυτοῦ πρόληψιν.

Μόλοῦντι ἡ πόλις Γερολστέιν ἀπέγει μόλις ἐν τέταρτον λευγῆς ἐκ τῆς μηνὸς τῆς ἀγίας Ἐρμαγγέλης, μυρία ἰδέαι μὲ περιεπόλησαν καὶ ὁδὸν ὁλαι μου αἱ μικρομέριμναι διεσκειδάσθησαν ἀπέναντι ἰδέας τινος σοβαρᾶς, θλιβερᾶς, φοβερᾶς σχεδόν . . . πρόγνωσις τις ἀκαταμάχητος μὴ προανήγγελλε μίαν τῶν κρίσεων ἐκείνων αἰτίνας ἔχουσιν ἐπιβροῇν ἐν ὅλῃ τῆς ζωῆς μ' ἔλεγεν ὅτι ἐπορευόμεν νὰ ἐρασθῶ . . . νὰ ἐρασθῶ περιπαθῶς, νὰ ἐρασθῶ τὸν ἐρωτᾷ τὸν ὁποῖον ἀπαξ μόνον συλλαμβάνει τις . . . καὶ εἰς ἐπίμετρον συμφορᾶς, ὃ ἔως αὐτοῦ πρὸς τοσούτον ὕψος κατοπτρῶν, ἐμελλε ν' ἀποβῇ, δυστυχιστάτος.

— Γνωρίζεις, φίλε μου, τὸ παλάτιον τοῦ μεγάλου δούκῃ Γερλοστίν; Κατὰ τοὺς περιηγητὰς ὅσοι ἐπισκέφθησαν ὅλας τὰς πρωτεύουσας τῆς Εὐρώπης, δὲν ὑπάρχει, παρεκτὸς τὸν Βερσαλλίων, κατάλυμα βασιλικὸν μεγαλοπρεπέστερον αὐτοῦ. Θέλω πειρασθῆ νὰ σοὶ περιγράψω λεπτομερῶς ὅπως οὖν τὰς λαμπρότητας του, ἐξέυρεις διατί; διὰ τὸ ὅτι ἀπορήσῃς μετ' ἐμοῦ πως δὲν με κατέπληξε τὸ μέγεθός των, πῶς δὲν με ἠγάπησεν ἐξ ἀπαρχῆς νὰ συλλογισθῶ τὴν μικρότητά μου· δίδει ἡ περιήγησις ἡ Ἀμαλία ἦτο θυγάτηρ τοῦ κυρίου εἰς ὃν ἀνέκει τὸ παλάτιον αὐτὸ μετὰ τὴν θεραπείαν καὶ λοιπὴν ἐξαιτίαν του παύσεσθαι.

Βαδίζοντες εἰς τὸ παλάτιον διὰ τῆς μαρμαρίνης λεγόμενης αὐλῆς ἦντις εἶναι μέγα ἡμικύκλιον, ἀπὸ μέρους ἀστυρωμένον πολύγρον, σχηματίζοντα ψευδοτέθρα μεγαλοπρεπέστατον, εἰς τὸ κέντρον τοῦ ὁποίου διαγράφεται δεξιμένη εὐρυτάτη, ἐξ ἀμυγδαλίου ἐνδοδυμένη λίθου, καὶ ἐντὸς τῆς ὁποίας καταρρέουσιν ἀενάως νάματα ἄφθονα ἀπὸ στραγγύλης κολυμβήθρας ἐκ πορφυρίου πίπτοντα.

Ἡ ἐπί τοις αὐτῇ αὐτῇ περιστοιχεῖται κυκλοθεῖς ἀπὸ ἀγάλματα ἐκ μαρμάρου λευκοῦ, πύοντα λυχνίας ἐξ ὀρειγάλου ἐπιπεφυτωμένου, ἀπ' ὧν ἀναβιβάζουσι πύραυλοι λαμπροῦ φωτός ἐξ ἀέριου φλογιστικοῦ τρεφομένου. Καὶ ἐναλλάξ μετὰ τῶν ἀγαλμάτων ἀνυψοῦνται θαλαῖα Μιθίδικα ἐπὶ υποβάθρων πλουσίως τετορευμένων στηριζόμενα καὶ ἐνέχοντα εὐμεγέθεις φεδοδάσρας, τὸ σπλύνον τῶν ὁποίων φύλλωμα, εἰς τὸ πῶς πλησίον τῶν λυχνίων, ἐξαστράπτει ὡσάν νὰ ἦτο τὸ πράσινόν των μεταλλικόν.

Αἱ Ἀμαζαὶ ὅταν προστέρχοντο, ἔτταντο παρὰ πόδας ὀπίλης τινος κλίμακος μετὰ δρύφαινα ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ἀγούσης πρὸς τὸ περιστόλιον τοῦ παλατίου· ἐκεῖ πλησίον ἔτταντο ἐπὶ μελαινῶν ἵππων καὶ δύο φύλακες ἐκ τοῦ τάγματος τῶν σιακοτοφυλάκων τοῦ μεγάλου δούκῃ, ἐκλέγοντος τοὺς στρατιώτας τοῦτους μετὰ τῶν ὑψηλοτέρων τὸ ἀνάστημα ὑπαξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ του. Σὺ, φίλε μου, ὅστις ἀγαπᾷς τοσοῦτον τοὺς στρατιωτικούς, ἤθελες ἐκπλαγῇ ἂν ἔβλεπες τὸ σοβαρὸν καὶ ἀρμάνειον σχῆμα τῶν δύο αὐτῶν κολοσσῶν, τῶν ὁποίων ὁ θώραξ καὶ ἡ κατὰ κρόταφον ἀρχαῖκή ἀνευ λόφου καὶ γακτῆς περικεφαλαία, ἤκτινονόλου ἀπέναντι τῶν φῶτων. Τέλος· ἐκεῖ ὅπου ἐπέληγαν αἱ ἀναβιβῆσαι, ἀφ' ἐκείνου μέρους τῆς θύρας παρίστατο δύο γρεναδιέροι τοῦ πεζικοῦ τάγματος τῶν σιακο-

προπύλαιον τοῦ μεγάλου δουκός. Τοῦτων τῶν γραναθιέρων ἡ στολή μέλειπον ὅτι ὠμοίαζε πολὺ μετὴν ὁποῖαν ἐφόρουσαν οἱ τοῦ Ναπολέοντος.

Ἀπὸ διήλθα τὸ προπύλαιον ὅπου ἕσταντο οἱ δορυφόροι τοῦ ἡγεμόνος, ἀνέβην μεγαλοπρεπὴ κλίμακα ἐκ μαρμάρου λευκοῦ ἀπολήρουσαν εἰς στοᾶν, ὁ ζωγραφημένος καὶ κεχρυσωμένος τῆς ὑπῆρας ὕψος ὑπεστρεφόμενος ἀπὸ στήλας ἰσοπίδου. Ἐκεῖ ὑπῆρχον δύο μακραί γραμμαὶ ἀπὸ θεράποντας. Εἰσῆλθα ἐπομένως εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν τοιμοπροπυλαίων εἰς τὴν θύραν τῆς ὑπῆρας ἕσταντο πάντοτε εἰς κλειδοῦχος καὶ εἰς ὑποσιτιστὴς ἐν ὑπηρεσίᾳ. Ἐπιτετραμμένοι νὰ ἀδελφῶσι παρὰ τῇ Αὐτοῦ Βασιλικῇ Υψηλότητι τοὺς ὅσοι ἦσαν ἰδίως πρὸς αὐτὸν παραστάσεις. Ἡ συγγενεὶά μου, καὶ τοὶ μακρυνῆ, ἐπροξένησαν τὴν τιμὴν ταύτην καὶ εἰς ἐμὲ προηγήθη μου εἰς τὸν ὑπατιστῆν καὶ ὁμήλομεν μακρὰν ὅσον πλῆρη αὐλικῶν ἐν στολῇ παρατάξεως, καὶ γυναικῶν λαμπροφρονούντων.

Προβαίνων βραδέει βήμασι διὰ μέσου τοῦ λαμπροῦ τὴν θέαν πύχους ἐκείνου, ἤρυσσα λίξεις τινὰς αὐτῆσάς ἐτι μᾶλλον τὴν συγκίνησίν μου· πανταγόθεν ἐξεθείαζον τὴν ἀγγελικὴν ἡριεπότητα τῆς πριγκηπέσσης Ἀμαλίας, τὴν ἐξαίσιον μορφήν τῆς μαρκεσίας Δ' Ἀρβίλλ, καὶ τὸ ἀληθὺς αὐτοκρατορικὸν εἶδος τῆς ἀρχιδουκίσσης Σοφίας, ἥτις εὐάταστα ἐσχάτως ἐν Μανάχιν μετὰ τοῦ ἀρχιδουκὸς Στανισλάου, ἐμελέτα ὡς ἀναχωρήσει πάνιν διὰ Βαρσοβίαν· ἀλλὰ καὶ τοὶ τὰ μέγιστα ἐγκώμια πλεόντες διὰ τὴν μαρκεσίαν Δ' Ἀρβίλλ καὶ τὴν ἀρχιδουκίσσαν, ἡ μαρνωμόνως ἐκήρυτταν ὅτι αὐδὲν ἰδανικώτερον τοῦ γοητευτικοῦ προσώπου τῆς πριγκηπέσσης Ἀμαλίας.

Καθόσον ἐπλησίαζα εἰς τὸν θάλαμον ὅπου ὑπῆρχεν ὁ μέγας δούξ μετὰ τῆς θυγατρὸς του, ἤσθανόμην τὴν καρδίαν μου πάλαι λουσάν ἐπὶ τὸ σφοδρότερον· Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐπάτησα εἰς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου ἐκείνου (ἐλησμόνησα νὰ σὲ εἶπω ὅτι εἰσέδετο εἰς τὴν αὐλὴν καὶ γὰρ καὶ μουσουργία ἐνταυτῷ), ὁ Λίτς, ὁ περίφημος κλειδοκυμβαλιστὴς Λίτς εἶχε καθίσει εἰς τὸ ὄργανόν του καὶ βαθυστάτη σιγὴ διεδέχθη τοὺς λεπτοὺς ψιθυρισμοὺς τῶν συνομιλιῶν. Προτμένων τὸ τέλος τοῦ κρουματίου, τοῦ ὁποῖον ὁ μέγας μουσουργὸς ἔπαιζε μετὴν συνήθη του ὑπεργῆν, ἐτάθην παρὰ τὸ παραστατὸν τῆς θύρας.

Τότε, Μαξιμιλιανέ μου, εἶδα κατὰ πρῶτον τὴν πριγκηπέσσαν Ἀμαλίαν... Ἄφες με νὰ σοὶ παραστήσω τὴν σκηνὴν αὐτήν, ἵνα δὴ ἀνέκφραστον πῶς ἀνομαίεψιν τὴν ἀνάμνησιν ἐκείνην ἀναποδῶν.

Φαντάσθητι, φίλε μου, εἰρεῖαν αἰθουσαν τῷ τρεπισμένην δι' ἐπιπλων βασιλικῆς λαμπρότητος. Θαμβοῦσαν τὸ ἀνθρώπινον ὄμμα ἀπὸ τὰ φῶτα καὶ ὅλην ἐστρωμένην μὲ στόφους πορφύρας, ὧν ἐπέτρεχον οὐλλα χερσὶ κεντημένα ὡς ἀνάγλυφα. Εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν, ἐπὶ θρονίων μεγάλων, κεκρυσμένων, ἐνάθηντο, ἡ ἀργιδοῦκισσα Σοφία, ἐξ εὐανύμων τῆς ὁποίας ἡ κυρία μαρκεσία Δ'-'Αρβίλ, καὶ ἐκ δεξιῶν ἡ πριγκηπέσσα 'Αμαλία' ὅπισθεν αὐτῶν, ὄρθιος ὁ μέγας δούξ φέρων στολὴν συνταγματάρχου τῆς σωματοφυλακῆς· τὸσον ἡ, γὰρ τὸν ἀνενέωσεν, ὥστε μόλις ἐφαίνετο τριακονταετής· ὁ στρατιωτικὸς ἱματισμὸς ἐκάλλυνεν ἐπὶ μᾶλλον τὴν κομψότητα τοῦ ἀναστήματός του καὶ τὴν τῆς μορφῆς του ὠραιότητα· πλησίον του ἴστατο ὁ ἀργιδοῦς Στανισλάος· μὲ στολὴν σέλο-λασεσχιάλου· κατόπιν αἱ ἐπισταῖν τῆς πριγκηπέσσης 'Αμαλίας δέσποιναί, αἱ γυναῖκες τῶν ἀρχόντων τῆς αὐλῆς, καὶ τέλος αὐτοὶ αὐτοί.

Πιστεύεις ὅτι ἡ πριγκηπέσσα 'Αμαλία μεταξὺ τοῦ μαριμαρῶντος ἐκείνου πλήθους μᾶλλον διέπρεπε διὰ τῶν χαρίτων καὶ τῆς καλλονῆς της παρὰ διὰ τοῦ βαθμοῦ αὐτῆς; Ἀνάγνωσον, ἀνάγνωσον πρότερον, φίλε μου, καὶ τότε καταδικασόν με... Θὰ πειραχθῶ τὴν εἰκόνα της νὰ σοὶ περιγράψω... καὶ μολογῶ· χιλιάκις κατωτέρα τοῦ πρωτοτύπου, θέλει δικαιοῦται παρὰ σοὶ τὴν ἐνθερμον τοῦλάχιστον λατρεῖαν μου· θέλεις τοῦλάχιστον κατανοῇς πῶς ἅμα τὴν εἶδα ἐκρώθην, καὶ πῶς ἡ ταχύτης τοῦ ἔρωτος τούτου μ' οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ ἐξομοιωθῇ, εἰμὲν μὲ τὴν σφοδρότητά του καὶ τὴν αἰωνιότητά.

Ἐσθρεῖ ἀπλὴν ἐσθῆτα λευκὴν ἐκ μετάξης ἀστίλπνου ἀπομυμμένης κυματισμούς, καὶ ἐπὶ τοῦ στῆθους, καθὼς καὶ ἡ ἀργιδοῦκισσα Σοφία, τὴν μεγάλην ταινίαν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ τῶν ματος τοῦ ἀγίου Νεπομυκηνοῦ, ἣν τῇ ἀπέστειλεν ἐσχάτως ἡ αὐτοκρατορίσσα. Τὸ εὐγενὲς τὸ ἄκακόν της μέτωπον ἔσπερε διδῆμα ἐκ μαργαριτῶν. Οἱ ἐρατεινοὶ της βραχίονες οἱ διαυγέστεροι ἀπὸ τὰ κύματα λευκοῦ τινος ὑφάσματος αἰθέριου τὴν λεπτότητα ἀφ' ὧν ἐξήρχοντο, ἐκρύπτοντο κατὰ τὸ ἥμισυ ἀπὸ χειρίδας προχωρούσας ἕως τὸν λακκίσκον τοῦ ἀγωνός. Οὐδὲν τελευταῖον τοῦ ἀναστήματός της· οὐδὲν ἐπαγωγώτερον τοῦ ἐν λευκῇ ἀτλαξίῳ ὑποδεξιμένου ποδός της. Τὴν στείγην καθ' ἣν ἔπεσε τὸ βλέμμα μου ἐπάνω της, οἱ μεγάλοι της κυανοὶ ὀφθαλμοὶ ἦσαν συλλογισμένοι· ἀγνοῶ ἂν εἰς ἰδέαν ἔτο βυθισμένη σοβαράν, ἢ ἡ γλαφυρὰ ἀρμονία τοῦ κρουματίου τῶ ὁποῖον ἔπαιζεν ὁ Λιτζ τὴν ἐπροξένει ἐντύπωσιν βαθύτατην· πλὴν τὸ ἔλα-

φρόν της μείδωμα, ἀνεκφράστου, ἀνεκλαλήτου γλυκύτητος καὶ μελαγχολίας μ' ἐφάνη μεστόν.

Νὰ σ' ἐκφρασθῶ ἀδύνατον τί κατ' ἐκείνην ἡσθάνοις τὴν στιγμὴν. Ἀκουσίως μου οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἐπλησθήσαν θαυμάσια . . . ἐδυαμύθηθον ὅσα μὲ εἶπαν ἡ θεία μου περὶ ἀγαθότητος τῆς περιγικιπέσσης Ἀμαλίας . . . Καὶ νὰ βλέπης μίαν νεάνίδα τοσοῦτον ἐξαιτίας καλλονῆς, ὑπὸ πάντων θαυματοζομένην, παρὰ πᾶν ἀξιολάτρευτον, προσφιλεστάτην εἰς πατέρα οἷος ὁ μέγας δοῦξ, καὶ νὰ τὴν βλέπης οὕτω μελαγχολοῦσαν, περίλυπον σφῶδρὸν!

Γνωρίζεις πόσον παρ' ἡμῖν τρεῖται ἡ ἐθιμοταξία καὶ ἱεραρχία. Χάρις εἰς τὸν τίτλον μου καὶ εἰς τοὺς μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ μεγάλου δούκῃς συγγενικοὺς δεσμούς, οἱ ἐν τῇ μέσῃ τῶν ὀφθαλμῶν ἐστάθην κατ' ἀρχάς, μοῦ ἔκαμον ὀλίγον κατ' ὀλίγον τόπον, καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μόνος ἀπέναντι τῆς πρώτης σφῆρας. Μὲ εἶδε λοιπὸν τότε ἡ περιγικιπέσσα Ἀμαλία βέβαια μὲ εἶδε, εἶδοι ἐξῆλθεν ἐκ τῆς συννόας ἐκείνης, ἐφάνη ὡς τεταραγμένη, καὶ ἐρυθρίασε.

Εἶχεν ἰδῆ τὸ ὁμοίωμά μου εἰς τὸν ἐν τῇ μονῇ οἶκον τῆς θείας μου, τώρα λοιπὸν εἶδε καὶ ἐμὲ καὶ μ' ἐγνώρισε τὸ πρᾶγμα ἀπλυστάτου. Μόλις τὸ βλέμμα τῆς διήρκεσεν ἐν δευτέρῳ λεπτόν, ἀλλ' αὐτὸ τὸ βλέμμα μ' ἐπροξένησε βαθυτάτην συγκίνησιν· αἱ παρειαὶ μου κατέστησαν πυραὶ, ἐκαπίνωσα τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἱκανῶς ἐπέρασεν ὅρα μεγρίσου τυλμῶσι νὰ τοὺς ἀνεγείρω ἐκ νύου πρὸς τὴν περιγικιπέσσαν . . . "Ὅτε δὲ τὸ ἀπεφύσισα τὴν εἶδα συνομιλοῦσαν χαμηλῇ τῇ φωνῇ μετὰ τῆς ἀρχιδουκίσσης Σοφίας, ἥτις ἐφαίνετο ἀκρωμένη αὐτὴν μετὰ πολλῆς γλυκύτητος.

Ὁ Λίξτ ἔκαμὲ τινα διακοπὴν καὶ ὁ μέγας δοῦξ, δράζας τὴν εὐκρίαν ταύτην, τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν ἐξεφράσθη τὸν θαυμασμόν του. Ἐπιστρέφων δὲ εἰς τὴν θέσιν του μὲ εἶδε, μ' ἔκαμε διὰ τῆς κεφαλῆς νεῦμα πλήρες εὐμενείας, καὶ εἶπε πρὸς τὴν ἀρχιδουκίσσαν δεικνύων με εἰς αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματός του λέξεις τινάς. Ἡ ἀρχιδουκίσσα, ἀφοῦ μὲ παρετήρησε καὶ αὐτὴ πρὸς στιγμὴν, ἐστράφη πρὸς τὸν μέγαν δούκα, μὴ δύνηθέντα εἰς τὴν πρὸς αὐτὴν ἀπόκρισίν του νὰ κρύψῃ ἐν μείδωμα μετὰ τὸ ὅποιον ἀπηύθυνε τὸν λόγον πρὸς τὴν θυγατέρα του. Μ' ἐφάνη τότε ἡ περιγικιπέσσα Ἀμαλία ὡς ταρραχθεῖσα, διότι ἐρυθρίασε.

"Ἦμην εἰς ἀγωνίαν· κατὰ δυστυχίαν ἡ ἐθιμοταξία δὲν μ' ἐσυγχώρει ν' ἀρήσω τὸν τόπον ὅπου ἰστάμην πρὶν τελειώσῃ

ἡ μουσουργία, ἤτις καὶ ἤρχισεν ἐκ νῦν. Διὰ τὴν ἐρῶν ἐκείνην ἐπὶ τῆς πρῆγκιπείσης Ἀμαλίας κλοπιμαῖα βιβλία· μὲν ἐσά-
νῃ σύννοους καὶ τεθλιμμένη· ἡ καρδία μου συνεπύχθη ἐξ-
ουόμην μακάρις ἐγὼ ἦμιν αὐτῆς τῆς εὐθυμίας της. Βίβλια
ἐλεγα, ὁ μέγας δούδ θὰ τὴν ἠρώτησεν ἀστειόμενος ἂν διασά-
ζα καθάλου μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ πριακροσαστοῦς ἐξ ἀδελ-
φου της· καὶ εἰς τὴν ἀπλότητά της. ἤλεγχεν ἴσως ἐαυτὴν
ὅτι δὲν εἶπεν εἰς τὸν πατέρα της ὅτι ἤδη μὲ εἶχε διακρίνει.

Ἀπὸ τῆς μουσουργίας ἐτελείωσεν, ἤκολούθησα τὸν ἐν ὑπηρε-
σίᾳ ὑπασπιστήν, ὅστις μὲ ὡδήγησε παρὰ τὸ μεγάλειον δούδε
ἐδαρεστηθῆναι νὰ εἴθῃ τινὰ βιβλία εἰς πρυπάντιόν μου.
Μὲν ἔλαβεν ἔπειτα μετὰ πλείστης ἀγαθότητος ἐκ τοῦ βραχίονος
καὶ εἶπε πρὸς τὴν ἀρχιδούκισσαν Σοφίαν πλησιάζας πρὸς
αὐτήν·

— Ἐξαίτουμαι παρὰ τῆς Αὐτοκρατορικῆς Ὑμῶν Ὑψηλότητος
τὴν ἀδειαν νὰ τῇ παρουσιάσω τὸν ἐξάδελφόν μου, πρῆγκιπα
Ἑρρίκον Δ'· Ἐρχάουσεν· Ὁλθεν ἡ δαλ.

— Εἶδα τὸν πρῆγκιπα καὶ εἰς Πιέννην, τὸν ἐπαναβλέπω δὲ
κ' ἐνταῦθα μετὰ πολλῆς εὐχαριστίας, ἀπῆλθον ἡ ἀρχι-
δούκισσα, ἐγὼ δ' ἔκαμα ἐνωπιὸν τῆς ὑπόκλιον βασιλίσσης.

— Ἀμαλία μου, ἐπανέλαβεν ὁ μέγας δούδ ἀπαιτῶν πρὸς
τὴν θυγατέρα του, σοὶ παρουσιάζω τὸν πρῆγκιπα Ἑρρίκον, ἐ-
ξάδελφόν σου· εἶναι υἱὸς τοῦ πρῆγκιπας Παύλου, ἐνὸς τῶν σι-
θασμίων μου φίλων, τὸν ὁποῖον λυποῦμαι πολὺ ὅτι δὲν βρε-
πω σήμερον εἰς Γερμανίαν.

— Ὡς εὐρεστηθῆτε, κύριε, νὰ γνωστοποιήσῃτε εἰς τὸν
πρῆγκιπα Παύλον ὅτι συμμερίζομαι καθ' ὅλα τὴν λύπην τοῦ
πατρός μου; Λογίζουμαι ὡς μέγα εὐτύχημα τὸν νὰ γνωρίσω
ὅλους τοὺς φίλους του, μοὶ ἀπεκρίθη ἡ ἐξαδέλφη μου μὲ ἐ-
πλότῃ πλήρη χάριτος . . .

Ποτε δὲν εἶχα ἀκούσει τὸν ἦχον τῆς φωνῆς τῆς πρῆγκιπεί-
σης· φαντάσθητι, φίλε μου, τὴν γλυκυτέραν, τὴν ἀρμονικωτέ-
ραν αὐτὴν ἐξ ἐκείνων αἰτῆς ἐγγίζουσι τὰς τρυφερότερας τῆς
ψυχῆς χορδᾶς.

— Ἐλπίζω, Ἑρρίκέ μου, ὅτι θὰ διακρίνεις καὶ τὸν τινα πα-
ρὰ τῇ θεῇ σου, τὴν ἥσαν ἀγαπῶ καὶ σέβημαι ὡς μητέρα μου,
μὲ εἶπεν ὁ μέγας δούδ, Ἐρχομαι συχνάκις νὰ μᾶς βλέπῃ· οἰ-
κτικῶς, περὶ τὰς τρεῖς ὥρας, ὥστε νὰ ἐξερχώμεθα καὶ ὅμως
εἰς τὸν περίπατον· γνωρίζεις ὅτι σὲ ἠγάπησα πάντοτε, ἐπειδὴ
ἔχεις τὴν εὐγενεστέραν τῶν καρδιῶν.

— Ἀπορῶ ἐκφράσειν ὅπως παραστήσω πρὸς τὴν Βασιλικὴν Ὑμῶν Ὑψηλότητα τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν εὐμενεστάτην ὑποδείξωσιν ἧς με ἀξιοῖ.

— Διὰ τὰ μοι παραστήσης λοιπὸν τὴν εὐγνωμοσύνην σου, εἶπεν ὁ πρίγκιψ μειδίων, προσκάλεισόν τὴν ἐξαδέλφην σου εἰς τὴν δευτέραν τετράζυγον διότι ἡ πρώτη ἀπόκειται δικαιοματικῶς εἰς τὸν ἀργυθῶνα.

— Χαρίζεται μοι πρὸς τοῦτο ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης; . . . εἶπα πρὸς τὴν πριγκιπεσσαν Ἀμαλίαν με ὑπόμεινον.

Μεταξὺ σας νὰ λέγεσθε ἀπλῶς ἐξάδελφος καὶ ἐξαδέλφη, κατὰ τὴν παλαιὰν συνήθειαν τῆς Γερμανίας. εἴπε μετὰ φαιδρότητος ὁ μέγας δούξ· μεταξὺ συγγενῶν δὲν ἀρμολοῦν πολλοὶ τύποι.

— Μοι παρέχει ἡ ἐξαδέλφη μου τὴν τιμὴν νὰ συγχωρεῖσιν τὴν δευτέραν τετράζυγον.

— Μάλιστα ἐξαδέλφί μου, ἀπεκρίθη ἡ πριγκιπέσσα.

Δὲν δύναμαι Μαξιμιλιανέ μου, νὰ σοὶ παραστήσω πόσον ἡ πατρικὴ εὐκρίνεια τοῦ μεγάλου δούκως καὶ μ' ἐχαρτοποίησε καὶ με κατέβλησεν ἐνταῦθα ἡ πρὸς ἐμὲ ἐμπιστοσύνη του, ἡ προθυμία μεθ' ἧς ἐτόσπησεν εἰς τὴν θυγατέρα του καὶ εἰς ἐμὲ ν' ἀρῶμαιεν τοὺς τύπους τῆς ἐθιμοταξίας ἀπέναντι τῆς συγγενικῆς οἰκονομίας, ὅλα ταῦτα μ' ἐνέπλησαν εὐγνωμοσύνης. Ἀλλὰ πικρὰ ταυτοχρόνως μ' ἐκυρίασεν, ὅτι ἐν ἐαυτῷ ἐτεκταίνετο ἔρις ὅπως ἦτον ἀδύνατον νὰ φανῇ εὐλογος πρὸς τὴν ἡγεμόν.

Ἀπερίσπαστα νὰ μὴν ἀποδείξω ποτὲ, πρὸς τὴν ἐξαδέλφην μου, τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτά μου, ἀλλ' ἐροῦντι μὴπως τὸ πάθος μου διαδόχῳ ἐκ τῆς συγγενήσεως καὶ τῶν βλεμμάτων μου . . . ἀκουστῶς μου τὸ αἰσθήμα τοῦτο καὶ τοι ἄλλαν καὶ κρύβον ἐφαίνεται μοι ἀξιόμειπτον.

Ταῦτα ἔλαβα καιρὸν νὰ σκεφθῶ, ἐνῶ ἡ πριγκιπέσσα Ἀμαλία ἐχόρευε τὰ τετράζυγα μετὰ τοῦ ἀρχιδούκως Στανισλάου. Ἐδῶ καθὼς καὶ πανταχοῦ τὴν σήμερον, ὁ χορὸς κατήντησε ἀπλῶν βάδισμα ἀκολουθοῦν τὸν χρόνον τῆς μουσικῆς· ἀλλὰ τὸ βάδισμα τοῦτο ἦτο, φίλε μου, τοσαῦτον κατάλληλον πρὸς τὴν σιχαρὴν χάριν τῆς συμπεριφορᾶς τῆς ἐξαδέλφης μου, ὥστε κατεγοητεύθη. Ἐπρόσμενα μετὰ παλμῶν καὶ ἀγωνιῶν τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἡ τοῦ χοροῦ ἐλευθερία ἐμελλε νὰ μοι συγχωρήσῃ νὰ συνομιλήσω μετ' αὐτῆς. Καταπράυνῳ λοιπὸν ἔλαις ἐνέμεσι τὴν παρὰ τὴν μου καὶ προχωρῶ, τέλος δὲ νὰ τὴν προ-

(ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ.)

13

σιαλείτω εἰς τὸν χορόν· ἐκάλητο πλησίον τῆς μαρκησίας Δ'—
 Ἀδελφί.

Ἀναπολὼν τὴν περίστασιν τῆς εἰκόνος μου ἐπρόσμενα νὰ
 εἶω τὴν περιχαιπέσσαι Ἀμαλίαν συμμεριζομένην τὴν παραγῆν
 μου· δὲν ἤπαυόμην· ἐθουμάμαι σχεδὸν λέξιν πρὸς λέξιν τὴν
 συνομιλίαν μας· ὑπόμεινε, φίλε μου, νὰ σοὶ τὴν ἐκθέσω ὅλην.

— Μ' ἐπιτρέπει λοιπὸν, τὴν λέγας καὶ ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλό-
 της, καθὼς μ' ἐσυγχώρησεν ὁ μέγας δοῦξ, νὰ τὴν ἀποκαλῶ
 εἷσα δ' ἔλθῃν μου!

— Βέβαια, ἐξάδελφέ μου, μ' ἀπεκρίθη, μὲ χάριν· ἡ μόνη
 χαρὰ μου εἶναι νὰ ὑπακούω εἰς τὸν πατέρα μου.

— Τα μέγιστα, ἐξάδελφί μου, σεμνύομαι εἰς τὴν οἰκείν-
 τητι αὐτὴν μετὰ ὅσα μάλιστα μὲ εἶπε περὶ ὑμῶν ἡ θεὰ μου.

— Πολλάκις, ἐξάδελφέ μου, σὰς ἀναφέρει καὶ ὁ πατήρ μου
 καὶ θὰ θαυμάσετε βέβαια ἂν σὰς εἶπω ὅτι καὶ πρὶν εἶναι σὰς
 εἶω σὰς ἐγνωρίζα προσωπικῶς, ἂν ἦναι ποτὲ τοῦτο δυνατόν...
 Ἡ κυρία ἡγουμένης τῆς ἀγίας Ἐκκαγγελίτης, πρὸς ἣν ἔχον
 τὴν πλέον εὐσεβάστην ἀγάπην, μὰς ἐδείξε μίαν ἡμέραν πρὸς
 τὸν πατέρα μου καὶ πρὸς ἐμέ... μίαν εἰκόνα.

— Ὅπου παριστῶμεν ὅπ' ἐνθυμασίαν τοῦ δεκάτου ἔκτου
 αἰῶνος!

— Νὰ, ἐξάδελφέ μου· καὶ ὁ πατήρ μου ἤβλησε νὰ παῖξῃ
 λέγων ὅτι αὐτὸ τὸ ὁμοίωμα ἦτον ἑνος συγγενοῦς μας ὅστις
 εἶχε πρὸ τριακοσίων ἐτῶν, καὶ ἐπείρετο μάλιστα τοσούτον ἐν-
 μνην κρίσιν περὶ αὐτοῦ τοῦ ποτὲ ἐξάδελφου μας, ὥστε μεγάλην
 χαρὴν πρέπει νὰ αἰσθάνεται ἡ οἰκογένειά μας τὴν σήμερον ὅτι
 τὸν συγκαταριθμεῖ μετὰ τῶν ζώντων συγγενῶν μας...

— ὦ! ἐξάδελφί μου, φοβοῦμαι πολὺ μήπως ὅση ὁμοιότης
 ὑπάρχῃ μετὰ τὸ ἐμὸν καὶ τῆς ζωγραφίας ἐκείνης, τῆς παριστώ-
 της ἀκόλουθον τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος, τοσαύτην θὰ ἔχῃ
 καὶ μὲ τὴν ἡθικὴν εἰκόνα τὴν ὅποιαν εὐχερестήθη νὰ περι-
 γραφῇ ὁ μέγας δοῦξ ὡς ἀντίτυπόν μου.

— Ἐγὼτε λάθος, ἐξάδελφέ μου, μὲ εἶπεν ἀρελῶς ἡ περι-
 χαιπέσσα· ἐγὼ εἰς τὸ τέλος τῆς μουσουργίας εἶχα βίψει ἀπο-
 πικρὰ τοὺς οφθαλμούς μου πρὸς τὴν σταῖν, καὶ σὰς ἐγνωρίζα
 ἐν τῇ ἄμα, μ' ὅλην τὴν διαφορὰν τῆς ἐνθυμασίας.

Ἐπειτα, διὰ ν' ἀλλάξῃ βέβαια τὴν ὁμιλίαν, μὲ εἶπε—Πό-
 σον ἀρίστη ἡ τέχνη τοῦ Κ. Λίζι!

— Ἀρίστη ἀληθῶς. Μὲ πόσῃ τέρψιν τὸν ἤκούετε!

— Διότι, κατ' ἐμέ, ἡ οἰ' ἡγίων ἀπλῶν μουσικῇ τὴν ἀνε-

12

λῆξιν, ἐνῶτι ἔχει διπλοὺν θάλαττον· δὲν εὐφραίνεται τις μόνον ἐκ τῆς μουσουργίας τὴν ὁποῖαν ἀκροᾷται, ἀλλὰ καὶ δύναται νὰ ἐκπερῶσθῃ κατὰ διάνοιαν ἐπὶ τοῦ μέλους τοῦ ὁποῖον ἀκούει ὁποῖανδήποτε ἰδέαν, ὅπως εἶναι διατεθειμένη ἡ ψυχὴ, καὶ τότε ὁ λόγος φαίνεται ὡς προσφῶτα οὕτως εἰπεῖν... Ἀγνοοῖ ἔν μ' ἐννοεῖτε :

— Πολὺ καλὰ. Αἱ ἰδέαι τότε λαμβάνουσι σχῆμα λῆξιν διανοητικῶς προταρμολογμένων ἐπὶ τοῦ λόγου τὸν ὁποῖον ἀκούει τις.

— Μάλιστα μ' ἐννοεῖτε, εἰπὶν ἡ ἡγεμονὶς μετὰ χειρὸς τῆς εὐχαριστίας· ἐροβίτην μήπως ἐνέβληττα καλῶς τὸ ὅτι ἰσθάνομαι πρὸς ὀλίγον εἰς τὴν ἀκρόασιν τῆς λυτῆρας καὶ κατανοητικῆς μελωδίας ἐκείνης.

— Χάρis τοῦ Θεοῦ, ἐξαδέλφη μου, τὴν εἶπα μεϊδιῶν. ὅμως δὲν ἔχετε βέβαια κάμμιαν λέξιν διὰ νὰ προσαρμώσῃτε εἰς τὴν τὸσον ὀλιγοῦν.

Εἴς' ἐπειδὴ ἡ ἐρώτησίς μου ἦτον ἀδιάνητος καὶ ἀπέφυγε τὸ ν' ἀποκριθῇ εἰς αὐτήν, εἶπε διότι δὲν τὴν ἤκουσε καλῶς, με εἶπεν αἰσθητικῶς δεικνύουσα μοι τὸν μέγαν ὄσον ὅστις διήρχετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν μετὰ τῆς ἀρριδοσυκίσσης Σοφίας τὴν στοὴν ὅπου ἐρόρευον — Ἐξάδελφε, ἰδῆτε τὸν πατέρα μου πόσον εἶναι ὡραῖος!... πόσον εὐγενὴς καὶ καλοκάγαθον ἐν πατρὶ ὕμῳ! πῶς τὴν ἀκολουθεῖν μ' εὐμένειαν ὅλων οἱ ὀφθαλμοί! πλειότερον μὲ φαίνεται τὸν ἀγαποῦν παρ' ὅσον τὸν σέβονται.

— Ἀ! ἀνέκραξα, καὶ δὲν εἶναι μόνον ἐδῶ, μετὰ τῆς αὐτοῦ τοῦ ἀγαπητοῦ! Ἄν αἱ τοῦ λαοῦ εὐλογίαι εὐρίσκουσιν ἡγῶν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, τὸ ὄνομα Ῥυδόλφος ἡγεμὼν Γερμανίας θέλει δικαίως μείνῃ ἀθάνατον!—Ταῦτα δ' ἐπέφρα με εὐκρινῆ ἐνθουσιασμόν, διότι γνωρίζεις, φίλε μου, ἐπὶ ὅλοι ἀποκαλοῦν τὴν ἡγεμονίαν τοῦ πρῶτος Παράδεισον τῆς Γερμανίας.

Ἀθάνατον νὰ σοὶ παραγίτω τὸ εὐγνωμον βλέμμα τὸ ὁποῖον ἡ ἐξαδέλφη μου ἐρρίψεν ἀκούσασά με λαλοῦντα οὕτω.—Ἐκτιμῶν τοιούτοτρόπως τὸν πατέρα μου, με εἶπε μετὰ συγκινησεως, δικαιοῖτε ἀληθῶς τὴν ἀγάπην τὴν ἔχει πρὸς ὑμᾶς...

— Βεβαιωθῆτε ὅτι οὐδεὶς τὸν ἀγαπᾷ καὶ τὸν θαυμάζει πλειότερον ἐμοῦ! Παρεκτός τῶν σπανίων προτερημάτων ἔτι κα συνιστῶσι τοὺς ἡγεμόνας τοὺς μεγάλους, δὲν ἔχει καὶ τὴν

ἐπιστήμην τῷ ἀγαθοεργεῖν, ἥτις μόνη ἀποκαθιστᾷ τοὺς ἡγεμόνας ἀξίους λατρείας: . . .

— Δὲν ἔξεύρατε πόσον οἱ λόγοι σας εἶναι ἀληθεῖς . . . ἀνέκραξεν ἡ ἡγεμονὶς μετὰ πλεοντέραν συγκίνησιν.

— Ὡ! ἐξεύρω, καὶ τὸ ἐξεύρουν ἐπίσης καὶ ὅλοι οἱ τοῦσποιοὺς κυβερῶν. Τότεν τὸν ἀγαποῦν ὥστε αἱ λύπαι τοῦ ἤθελον τοὺς φανῇ λύπαι τὸν ὅπως αἰχαραὶ τοῦ τοῖς φαίνονται χαραὶ τῶν ἡ προθυμία μεθ' ἧς ἡλθον ὅλοι νὰ προφέρωσι τὰς ὑποετίσεις τῶν πρὸς τὴν κυρίαν μαρκεσίαν Δ'—'Αρβίλλ καθιερώνει καὶ τῆς Αὐτοῦ Βασιλικῆς Ὑψηλότητος τὴν ἐκλογὴν, καὶ τῇ ἀξίαν τῆς μελλούσης μεγάλης δαυκίσσης.

— Ἡ κυρία μαρκεσία Δ'—'Αρβίλλ εἶναι παρὰ πᾶσαν ἄλλην ἀξία τῆς προσπαθείας τοῦ πατρός μου! Ὁραῖότερον τοῦτου ἐγκώμιον δὲν δύναμαι νὰ σᾶς κάμω περὶ αὐτῆς.

— Καὶ τίς ἄλλος βέβαια δύναται νὰ τὴν ἐκτιμῇ ὅσον ἡ ἐξιδέωσή μου! τὴν ἐγνωρίσατε εἰς Γαλλίαν, ὡς φαίνεται.

Μόλις ἐπρόφερα ταῦτα καὶ ἀγνοῶ ὅποιος συλλογισμὸς ἔλθεν ἐν ἀκαρεῖς τὸν νοῦν τῆς περιγυπέσης Ἀμαλίας! ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ πρὸς στιγμὴν ἡ μορφή της τοσαύτην λύπην ἐξέφρασεν ὥστ' ἔμεινα ἐκπληκτος καὶ εἰσίγητα. Ἡμεῖς τότε εἰς τὸ τέλος τῆς τετραζυγας καὶ τὸ τελευταῖον τοῦ χοροῦ σχῆμα μετ' ἀπεμάχρυνε στιγμιαίως ἀπὸ τῆς ἐξαδέλφης μου Ὅτε δὲ τὴν ὠτήγησα πάλιν εἰς τὴν θέσιν της, πλησίον τῆς κυρίας Δ'—'Αρβίλλ, μ' ἐφάνη ὅτι ἀκόμη οἱ χαρακτῆρες της δὲν ἠλαρύνθησαν ὀλοτελῶς . . . Ἐνόμισα καὶ νομίζω ἀκόμη ὅτι ἀναφέρων τὴν εἰς Γαλλίαν διαμονὴν τῆς ἡγεμονίδας, τὴν ἐμεθύησα τὸν θάνατον τῆς μητρός της, καὶ τὴν ἐπύκρανα.

Παρετήρησα καὶ ἄλλο τι κατ' ἐκεῖνο τὸ ἑσπέρας ἀποδεικνύον τὴν συμπάθειαν τὴν ὅποιαν ἡ κόρη αὕτη ἐμπνέει πρὸς ἅπαντας ἐν γενεῇ. Ἐπειδὴ μετετοπίσθη ὀλίγον τὸ μαργαριτῶδες διάδημά της, ἡ ἀρχιδούκισσα Σοφία, ἡ παροικιῶδης τὴν ὑπερηφάνειαν ἀρχιδούκισσα, πιστεύεις ὅτι στοχασθεῖσα αὐτὸ εὐηρεστέθη νὰ τὸ διαρθώσῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου της! Καὶ νὰ ἰδῇς, φίλε μου, ὅτι ἡ περιγυπέσσα Ἀμαλία κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν πόσον ἐσυγκινήθη, πόσον εὐγνώμων καὶ ταταραγμένη σχεδὸν ἐφάνη διὰ τὴν περιχαρῇ ταύτην ὑπηρεσίαν τῆς ἀρχιδουκίσσης, ὥστε ἂν δὲν ἀπατῶμαι, διέκρινα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της δάκρυα.

Ἰδοὺ, Μαξιμιλιανέ μου, ὅποια ὑπῆρξεν ἡ πρώτη νικητηρὴ μου διασκέδασις εἰς Γερολοτέιν. Σοὶ τὴν ἐξέθεσα λεπτομερῶς.

διότι τὰ καθέκαστα αὐτῆς ὅλα ἔλαβον δι' ἐμὲ συνεπείας.

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἐορτῆς ταύτης, ἤμην ἐκ τῶν ὀλιγίστων ὁσῖνες προσεκλήθισαν ἵνα παρευρεθῶσιν εἰς τὴν ἱεροπραξίαν τοῦ γάμου τοῦ μεγάλου δουκὸς μετὰ τῆς μαρκισίας Δ' Ἀρβίλλ. Ποτὲ δὲν εἶδα τὴν φυσιογνωμίαν τῆς πρίγκιπέσσης Ἀμαλίας ἰλαροτέραν. Ἐθεώρει τὸν πατέρα τῆς καὶ τὴν μαρκισίαν μὲ εἶδος ἐκστάσεως θρησκευτικῆς, διδούσης νέα θέληγτρα εἰς τὴν μορφὴν τῆς ἑλεγχας ὅτι εὗρισκεν εἰς αὐτὴν ἀντανάκλασιν τῆ ἀνέκδοτος εὐφροσύνης τοῦ πρίγκιπος καὶ τῆς κυρίας Δ' Ἀρβίλλ.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸν γάμον τοῦ μεγάλου δουκὸς, ἔλαβον μετ' αὐτοῦ ἐκτεταμένην συνομίαν μετ' ἡρώτης περὶ τοῦ παρελθόντος μου, περὶ τῶν ἐπὶ τῷ μέλλον σκοπῶν μου μ' ἔδωκε τὰς φρονιμωτέρας συμβουλίας. τὰς κολακευτικωτέρας ἐνθαρρύνσεις· τέλος! ἦλθε στιγμὴ καθ' ἣν ἰδέα ἀπονενοημένη, ἀνέβη εἰς τὸν ἐγκέφαλόν μου· ἐνόμισα ὅτι ὁ πρίγκιψ ἐμάντευσε τὸν ἑρωτὰ μου, καὶ ὅτι διὰ τῆς συνομιλίας ἐκείνης ἤθελε νὰ μὲ σπουδάσῃ, νὰ μὲ μελετήσῃ, ὥσως δὲ καὶ νὰ μὲ φέρῃ εἰς ἐξομολόγησιν . . .

Κατὰ δυστυχίαν, ἡ ἀνόητος αὕτη ἐλπίς δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ· ὁ πρίγκιψ ἔδωκε πέρας εἰς τὴν συνομιλίαν λέγων μοι ὅτι ὁ καιρὸς τῶν μεγάλων πολέμων παρήλθεν· ὅτι ἐχρῆζοντο νὰ ἐξίξω καρπὸν ἐκ τοῦ ὀνόματός μου, ἐκ τῶν σχέσεών μου ἐκ τῆς ἀνατροφῆς ἣν ἔλαβα καὶ τῆς στενῆς φιλίας ἣτις ἦν ὡς τὸν πατέρα μου μετὰ τοῦ πρίγκιπος M., πρωθυπουργοῦ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ, ἵνα διατρέξω τὸ διπλωματικὸν στάδιον ἀντὶ τοῦ στρατιωτικοῦ προσθέτων ὅτι ὅλα τὰ ζητήματα ἅτινα πρότερον ἐπεραίνοντο ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης τοῦ λοιποῦ θέλουν περαίνεσθαι εἰς τὰ συμβούλια· ὅτι πλέον, τὰς σχολίας καὶ ὑπούλους μεθόδους τῆς παλαιᾶς διπλωματίας θέλει διαδεχθῇ πολιτικὴ εὐρεία καὶ φιλάνθρωπος, συνάδουσα μετ' ἀληθῆς συμφέροντα τῶν λαῶν, ὅσιντες ὁσημέραι συγγινώσκουσιν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὰ δικαιώματά των. Τέλος μ' ἐπρόσθεσεν ὅτι καὶ ἡ ἡγεμονικὴ του προστασία ἤθελε μ' ἐυκολύνει πολὺ εἰς τὸ νὰ προβιβασθῶ εἰς τὸ στάδιον τὸ ὅποιον μὲ παρεκίνησε πολὺ νὰ διατρέξω.

Ἐννοεῖς, φίλε μου, ὅτι ἂν ὁ πρίγκιψ εἶχε κατὰ γαῦν ἄλλο τι . . . δὲν ἤθελε μὲ κάμει τοιαύτας προτάσεις. Τὸν πῦχαιστος διὰ τὴν προσφορὴν του μετὰ ζωηρᾶς εὐγνωμοσύνης,

προσθέτω ότι αἱ συμβουλαὶ τοῦ μ' ἐφαίνοντο πολύτιμοι καὶ ὅτι θέλω ἀκολουθῆσαι αὐτάς.

Κατ' ἀρχάς, αἱ εἰς τὸ παλάτιον ἐπισκέψεις μου ἐπεόχεον νὰ γνῶσι σπάνιαι· ἀλλ' αἱ πανελληνισμέναι τοῦ μεγάλου δουκὸς ἐνστάσεις μὲ ἠνάγκασαν νὰ ὑπάρχω παρ' αὐτῷ σχεδὸν καθημέραν εἰς τὰς τρεῖς ὥρας. Ἐξ ἧς οἰκογένεια τοῦ μεγάλου δουκὸς μὲ τὴν ευχάριστον ἀπλότητα τῶν γερμανικῶν μας αὐτῶν. Ὅταν τις ὁ καιρὸς μᾶς τὸ ἐσυγχώρει ἐξηρχόμεθα εἰς περιπάτους ἐκτεταμένους ἐρικποῖ, ὁ μέγας δούξ, ἡ μεγάλη δούκισσα, ἡ ἐξαδέλφη μου, ἐγὼ καὶ οἱ λοιποὶ οἰκεῖοι. Ὅταν τις ἐμέναμεν εἰς τὸ παλάτιον ἐμουσουργοῦμεν, ἐτραγοῦδον ἐγὼ μετὰ τῆς μεγάλης δούκισσας καὶ τῆς ἐξαδέλφου μου, τὴν ἀγγελικὴν τῆς ὁποίας φωνὴν ἀκούειν κατενυγμένην εἰς τὰ βαθύτητα τῆς ψυχῆς. Ἀλλοτὲ ἐπισκεπτόμεθα τὰς θαυμασίας συλλογὰς εἰκόνων καὶ τεχνουργημάτων, ἢ τὰς πολυτίμους βιβλιοθήκας τοῦ πριγκίπου, ὅστις εἶναι εἰς τῶν σοφωτέρων ἀνδρῶν τῆς Εὐρώπης· πολλὰκις συνευὼν ἀτίξα εἰς τὸ παλάτιον, καὶ συνόδευα τὴν τοῦ μεγάλου δουκὸς οἰκογένειαν εἰς τὸ θέατρον. Παύσαντο αἱ ἡμέραι ὡς ὄνειρα· ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ἐξαδέλφη μου συνεικωνίσθη μετ' ἐμοῦ ὡς νὰ ἦμεθα ἀδελφοί· ἐλευθέρως μ' ἔλεγεν ὅτι ἐτέρπετο πολὺ εἰς τὴν συναναστροφὴν μου, μὲ ἐξερυσσάρευετο πᾶν ὅ,τι ἤσθάνετο ἐπὶ διαφόρων ἀντικειμένων, καὶ ὥς ἡ τρεῖς μάλιστα μὲ παρακάλεσε νὰ τὴν συνοδεύσω πορευομένην μετὰ τῆς μεγάλης δούκισσας εἰς ἐπίσκεψιν τῶν ὄψεων τῆς κορασιῶν.

Πολλάκις μ' ἐλάλει καὶ αὕτη περὶ τοῦ μέλλοντός μου, μὲ ὠρμότητα κρίσεως καὶ βαθύνοιαν τοιαύτην, ὥστε ἠπύρουν θεωρῶν τὴν ἡλικίαν τῆς· προσέτι ἡγάπα πολὺ νὰ μ' ἐρωτᾷ περὶ τῆς παιδικῆς ἡλικίας μου, περὶ τῆς μητρός μου. Ὅταν τις ἔγραφα πρὸς τὸν πατέρα μου μὲ παρεκάλει νὰ τὴν συστήνῃ εἰς τὴν ἐνθύμησίν του· ἐπομένως ἐπειδὴ ἐκέντα ἐξαισίως, μοὶ ἔδωκε νὰ τὸν στείλῃ ἐν κομφότατον δαπνέδωμα τὸ ὅποιον ἐκέντησε μόνῃ τῆς. Τί νὰ σὲ εἰπῶ, φίλε μου! ἀδελφούς ὑπόθεσέ μας πρὸ πολλοῦ κεχωρισμένους καὶ τώρα συναναντωμένους. Ὁμιλοῦσαμεν πολλάκις μόνοι, καὶ ἂν εἰσέτρεχο τρίτος, ἐξηκολούθουν τὴν συνδιάλεξίν μας χωρὶς νὰ μεταβάλλωμεν οὐδὲ τόνον φωνῆς. Τόσον ἀθώα ἦτον ἡ ἀγάπη μας. Ἀπορεῖς ἴσως· ἀλλὰ σὲ βεβαιῶ, ὅσον ἔβλεπα τὴν ἀγαθὴν αὐτὴν ἐμπιστοσύνην τῆς ἐξαδέλφου μου ἐλυπούμην νὰ τὴν διασαράξω· μ' ἐμπόδιζε τὸ σκεπτικόν· καὶ εἶμαι βέβαιος σχεδὸν ὅτι ἡ πριγκηπέσσα ποτὲ

δὲν ὑπωπτεύθη τὸν προδρὸν ἔρωτά μου πρὸς αὐτὴν, τὸν εἰς τὸ εἶδος τῆς καρδίας μου ἀναποταμιευμένον. Ἐπρόσβλεψα πολὺ. Καὶ ἂν ἡ ἀδολος αὕτη σχέσις ἦτο δυνατόν νὰ διαρκέσῃ πάντοτε, ἴσως εἰς τὸ εὐτόχημα τοῦτο καὶ μόνον τῆς χάριταίτο ἡ καρδία μου, ἀλλ' ἐτυλίχθη ὅτι ἐμελλόν ὑστούτω ν' ἀναχωρήσω εἰς Βιέννη, ὅπου μὲ προσεκάλουν τὰ χρέη μου, ἡ ὑπερβολὴ μου τὸ σπᾶν εἰς τὸ ὅποιον μ' ἐπαράκλινε τοσούτου ὁ μέγας δούξ· τέλος ἐτυλίχθη ὅτι ὁ πόλεμος ἐμελλεν ἔλθαι μετ' οὐ πολὺ νὰ σκίβῃ περὶ γαμβροῦ ἀδελφῆς τῆς θυγατρὸς του...

Ὅσον ἐπλησίαζεν ἡ στιγμή τῆς ἀναχωρήσεώς μου τόσον αἱ σκέψεις αὐτῆς καθίσταντο πρὸς ἐμὲ ὀδυνηρότεραι. Ἡ ἐξαδέλχη μου δὲν ἔρχετο νὰ παρατηρήσῃ τὴν μεταβολὴν ἣτις ἐγένετο εἰς ἐμὲ. Τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας καὶ ἦν ἀνεχώρησα μὲ εἶπεν ὅτι πρὸ τινος καιροῦ τῇ ἐκείνῃ συλλογισμένος, κατηργήσῃ Ἐκροπολόγησα τὴν ἀφαιρμένην ἀπέδωκα τὴν μελαγχολίαν μου εἰς κεντὴν ἀθυρίαν.

— Δὲν σὰς πιστεύω, μὲ εἶπεν ὁ πατήρ μου σὰς περιποιεῖται ὡς υἱόν του σκεδόν, ὁ κόσμος ὅλος σὰς ἀγαπᾷ· ἀθυρία εἰς τοιαύτην περίστασιν ἔθελεν ἀποκαλεσθῇ ἀχαριστία.

— Νὰ σὰς ἐξηγηθῶ λοιπόν! τὴν λέγω μὴ δυνάμεις νὰ υπερνικήσω τὴν ταχύνησίν μου· ὅτι αἰσθάνομαι δὲν εἶναι ἀθυρία, εἶναι ἄλγος, ἄλγος βαθύτατον.

— Καὶ διατί; τί ἔχετε; μὲ ἡρώτησε προθύμως.

— Πρὸ ὀλίγου μὲ εἶπετε, ἐξαδέλχη, ὅτι ὁ πατήρ σας μὲ περιποιεῖται ὡς υἱόν του... ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἐδῶ μὲ ἀγαπᾷ... Ἰδῆτε λοιπόν! μετ' ὀλίγον ἀνάγκη νὰ γάσω τὰς πολυτιμούς αὐτὰς τυμπανθείας... ἀναχωρῶ ἐκ Γερμανίας, καὶ σὰς βεβαιῶ, ἡ σκέψις αὕτη μὲ ἀπειπίζει.

— Καὶ οὐδὲν λοιπόν, ἐξαδέλφέ μου, λογίζετε τὴν ἐνθύμησιν τῶν ἀπόντων φίλων μας;

— Δὲν σὰς λέγω... ἀλλ' ὁ χρόνος, αἱ περιστάσεις τόσας ἐπιφέρουσιν ἀπροσδοκίτους μεταβολάς!

— Τοῦλάχιστον ὑπάρχουσι αἰσθήματα ἀμετάβλητα· ὡς εἶναι τὸ πρὸς ὑμᾶς αἶσθημα τοῦ πατρὸς μου... κ' ἐμοῦ, τὸ γνωρίζετε· ἀδελφὴ ἀδελφὸν λησμονεῖ ποτὶ... ἐπρόσθεσεν ἀνεγείρουσα πρὸς ἐμὲ τοὺς οὐρανοχρόους καὶ μεγάλους τῆς ὀφθαλμοῦς ὕγρους ἀπὸ δάκρυα.

Αὐτὸ τὸ βλέμμα μ' ἔτρεξε, ὀλίγον ἔλλαψε νὰ φανερωθῇ κατ' εὐτυχίαν ἐκρυσθῇ.

— Ἀληθές ὅτι αἱ τοιαῦται συμπάθειαι δισσωζονται αἰωνίως, τὴν λέγω μὲ παραγῆν, ἀλλ' αἱ θέσεις ἀλλάσσουν... καὶ πιστεύετε, ἐξαδέλφη, ὅτι ὁπόταν μετὰ τινα ἐπὶ ἐπανεῖλθοις θά διαρκεῖ εἰσὶ ἀπαραιμείτως ἡ περισπούδατος μοι αὕτη στενὴ εἰκειότης;

— Διατὶ νὰ μὴ διαρκῇ;

— Διότι τότε θὰ εἶρω βέβαια τὴν ἐξαδέλφη μου ὑπανδρουν... θὰ ἔγῃ, ἄλλα γὰρ... καὶ ἴσως θὰ λητμονηθῇ ὁ ταλαίπωρος τῆς ἀδελφός.

Σοὶ κάμνω ὄρκον, φίλε μου, ὅτι τίποτε περισσότερον δὲν τὴν εἶπα ἄγνωσθ' εἰσὶ ἂν εἰς τὰς λέξεις μου ταύτας ἀνεκάλυψέ τι πειρακτικόν, ἢ ἂν ἐθλίβη ἐπειδὴ τὴν περίστησα τὰς ἀναπορεύτους μεταβολὰς τὰς ὁποίας ἀναγκάως ἐπιφέρει τὸ μέλλον εἰς τὰς σχέσεις ἡμῶν. Ἀντὶ οὗτως νὰ μοὶ ἀποκρηθῇ, ἐσέγησε καὶ ἐφάνη κατηφής· ἀνηγέρθη ἔπειτα διὰ μῆς ὠχρὰ καὶ τεταταραγμένη, ἐπλησίασε πρὸς μίαν τῶν ἐπιτιμιῶν τῆς δεσποινῶν τὴν νεαρὰν κόμησσαν Δ' Ὀππενγέιμ, ἥτις ἐκέντα καθήμενη πλησίον τοῦ παραθύρου εἰς τὸν αὐτὸν ἐκείνον θάλαμον, παρατήρησεν ὀλίγον τὸ ἔργον τῆς κομήσσης καὶ ἐπορεύθη ἐξηλθε.

Πρὸς τὸ ἐσπείρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας λαμβάνω παρὰ τοῦ πατρὸς μου νέαν ἐπιστολὴν προσκαλοῦσαν με νὰ ὑπάγω ἐκεῖ χωρὶς ἀναβολῆν. Πορεύομαι λοιπὸν τὴν ἐπαύριον εἰς τοῦ μεγάλου δουκὸς διὰ νὰ τὸν ζητήσω τὴν ἀδειάν του, καὶ μὲ λέγει ὅτι ἡ ἐξαδέλφη μου ἦτον ὀλίγον ἀδιάθετος καὶ ὅτι θέλει τὴν προσφέρει αὐτὸς τὰς προσήσεις μου. Μ' ἐνηγκαλίσθη πατρικῶς λυπούμενος ἐπρόσθεσεν ὅτι ἀναχωρῶ τόσον ταχέως, καὶ μάλιστα ἐπειδὴ τὴν ἀναχώρησίν μου ταύτην προεκάλουν ἀνησυχίαι περὶ τῆς υἱίας τοῦ πατρὸς μου· ἐπομένως ἀνακαλέσας εἰς τὴν μνήμην μου μετὰ πλείστης καλοκάγαθίας τὰς περὶ τοῦ νέου σταδίου μου συμβουλὰς του, ἐπρόσθεσεν, ὅτι μετὰ τὴν ἐκπλήρισιν οἰασθ' ὅποτε ἀποστολῆς μου ἢ ὅσάν τις λαμβάνω ἀδειαν ἀπουσίας νὰ ἔρχομαι καὶ εἰς Γερολοστὲν ὅπου θέλεις με βλέπει μὲ τὴν μεγαλητέραν εὐχαρίστησιν.

Κατ' εὐτυχίαν, εἰς τὴν ἐνταῦθα ἀφίξίν μου εὗρον τὸν πατέρα μου καλῆτερά· εἶναι κλινίτης ἐπὶ καὶ ἀδύνατος, πλην δὲν μ' ἐμπνέει πλέον σπουδαίαν ἀνησυχίαν. Κατὰ δυστυχίαν παρετήρησε τὴν ἀθυμίαν μου, καὶ πολλάκις μὲ ἤρώτησε τὸ αἶτιον τῆς θλίψεώς μου. Δὲν θέλω ποτὲ τολμήσαι, μ' ὅλην τὴν πρὸς ἐμὲ τυφλὴν φιλοστοργίαν του, νὰ τὸν φανερῶσω τὴν γυναι-

εἶπες πόσον εἶναι αὐστηρὸς εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς εὐκρινείας καὶ ἀνεκρίτουτος.

Χθὲς ἐναθ' ἡμην παρὰ τὴν κλίνην τοῦ νομίτου, ὅτι ἐκοιμήτο ἀνελύθην εἰς δάκρυα. εἰς τὴν ἀναπόλυσιν τῶν ὠραίων ἡμερῶν, τὰς ὁποίας διήγαγον εἰς Γεροιστείν. Μὲ εἶδε λοιπὸν, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα καταλάβει ὁ ὕπνος, καὶ μὲ ἤρώτησε μετὰ τὴν γλυκυτέραν ἐμπόνησιν τὸν ἀπεκρίθην ὅτι ἐθελόμην περὶ τῆς παρηγοίας ὑμεῖς τοῦ πᾶν νομίζω ὅτι δὲν τὸν ἐπεισεν ἡ παρηγοία μου.

Τώρα Μαξιμιλιανέ μου, ὅτε γνωρίζεις τὰ πάντα, εἰπέ μοι, εἰς τίς ἐλπίδας εἶσαι. . . . Τί ποιήσεις; . . . συμβούλευσέ με, εἰς τίς μου.

Ἄλλοιτρον! τὸ δυστύχημα μέγα. Τί θέλεις, Θεέ μου, συμβῆναι. . . . Τὰ πάντα κατεστράφησαν! Εἶμαι ὁ ἀθλιώτερος τῶν ἀνθρώπων, ἂν ὁ πατήρ μου δὲν ἀλλάξῃ σχέδιον. Ἀκούσον τί μοι συνέβη.

Πρὸ ὀλίγου, ἐνῇ ἡμῖν περὶ τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς μου, βλέπω μὲ ἀπαρτάν τὸν πατέρα μου, ὅστις ἐνόμιζα ὅτι ἐκοίτετο τὴν βλέπω ἔξαφνα εἰς τὸ θυμῶν ὅπου κατήμενος σοὶ ἔγραφα: εἶδε λοιπὸν ἐπὶ τοῦ γραφείου μου τὴν πολυσέλιδον ταύτην ἐπιστολήν μου.—Πρὸς ποῖον γράφεις τόσα πολλά; μὲ ἤρώτησε μεριδιών.

— Πρὸς τὸν Μαξιμιλιανόν, πατέρα μου.

— Ὡς μὲ λέγει μὲ ὕψος φιλοστόργου ἐλέγχου, γνωρίζω ὅτι ὁ Μαξιμιλιανὸς ἔχει ὅλην σου τὴν ἐμπιστοσύνην. . . Εὐτυχὴς εἰσεὶσας!

Ἐπρόφερε δὲ τὰς τελευταίας λέξεις ταύτας μὲ ἄλλως τοποθετήσας πατρικὸν ὅδε χωρὶς τὰν ἐν αὐτῇ γινώσκων τὸν ἀπεκρίθην δίδων αὐτῷ τὴν ἐπιστολήν μου.—Ἀναγνώσατε, πατέρα μου.

Φίλε μου, τὴν ἀνεγνώσιν ὅλην. Ἐξείρεις ἔπειτα τί με εἶπεν ἀπὸ τοῦ προτέρου ἐπέκρηται ὡρὰν ἰκανήν.—Εἰγώ, Ἐρρίκος, θὰ γράψω πρὸς τὸν μέγαν δοῦκα ὅσα συνέβησαν κατὰ τὴν εἰς Γεροιστείν διατριβήν σου.

— Διὰ τὸν Θεόν, πατέρα μου, μή! διὰ τὸν Θεόν μή!

— Εἰπέ μοι εἶναι ἀκριβεστάτη ἡ ἀλήθεια ὅσα διηγήσῃ;

— Ναί, πατέρα μου.

— Λοιπὸν ἡ διαγωγή σου ὑπῆρξε χρηστή. . . Ὁ πρίγκιψ θέλει τὴν ἐκτιμήσει. Εἰς τὸ ἐξῆς ὁμῶς δὲν πρέπει νὰ φανῇς ἀνάξιος τῆς εὐγενοῦς ἐμπιστοσύνης τοῦ, δηλαδὴ δὲν πρέπει νὰ

(ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ.)

14

καταχρησθῆς τὴν ὁποῖαν σοὶ ἔκαμε προτροπὴν νὰ ἐπανέλθῃς μετὰ καιρὸν εἰς Γερουσίαν. Ἰσως τὸ διακινῆσαι νὰ ὑπάγῃς πάλιν μὲ σκοπὸν νὰ θελήσῃς τίποτε τῆν θυγατέρα σου.

— Πάτερ μου . . . τοιαύτην ἰδέαν ποτὶ περὶ Θεοῦ . . .

— Ἐγὼ ἰδεῖν ὅτι ἀγαπᾷς περὶ αὐτῆς καὶ ὅτι ὁ ἔρος καταντᾷ πολλὰς κακὰς συμβουλάς.

— Καὶ θὰ γράψω, πάτερ μου, εἰς τὴν μέγαν δοῦκα . . . τί θὰ γράψω . . .

— Ὅτι ἐρεθίσθης διὰ τῆν θυγατέρα σου. — Ὅχι, ὅχι, ὁ ὄνομα Θεοῦ!

— Ἰππὶ μοι, ἀγαπᾷς τὴν εἰσαδέλφην σου . . .

— Μέχρι λατρείας ἄλλα . . .

— Λοιπὸν θὰ γράψω εἰς τὴν μέγαν δοῦκα ἵνα αὐτὴν εἰς γάμον μετὰ σοῦ . . . Ἡ αὐτὴτις εἶναι μὲν ἴσως τὸ πρῶτον δυσανάλογον ἀδύνατον . . . ἀλλ' ὁ πρίγκιψ ἔχει αἰσθημάτων γυναικᾶ, πρὸς ὑπεδέχθη εἰς τὸν οἶκόν του μετὰ τοσαύτης ευμενείας καὶ οικειότητος, ὥστε εἶναι ἀνάγκη ἡμῶν νὰ τον ἐκπατήσωμεν. Τοῦλάχιστον θέλει ἰδῇ ὅτι εἴμεθα ἄθροισμα καὶ χαρακτηρῶν, καὶ ἂν ὑπάγῃς ἄλλοτε εἰς Γερουσίαν θὰ γυμνῶνται πρὸς τὴν θυγατέρα σου αἰσθηματὰ σου καὶ θὰ περιορίσῃ ὅπως ἐγκρίνῃ τὴν μετ' αὐτῆς οικειότητά σου. Μὴ ἐξείσεις, εἰς μὲν τὴν πρὸς τὸν Μαξιμιλιανὸν γράφω σου ἀφ' οὐλοπύου ἀπαξ τὴν εἰς εἶναι γράφω μου νὰ γράψω πρὸς τὸν πρίγκιπα . . . καὶ θὰ τὸν γράψω καὶ τόξα εὐθύς.

Λέγε μοι τώρα, Μαξιμιλιανέ μου. Τὸν πατέρα μου τὸ γνωρίζεις ἔχει ἀγίαν ψυχὴν, ἀλλ' εἰς τὰς θελήσεις του εἶναι ἰσχυρογνώμων ὅσον οὐδεὶς, καὶ μάλιστα ὁσάκις πρόκειται περὶ τοῦ γένους του. Φαντάσθητι τὰς ἀγωνίας μου, τοὺς φόβους μου! Μολονότι τὸ κίνημά του θελ' εἶναι τερνόντι εὐλαυνέας καὶ ἀξιώτημον, ἀλλὰ τρέμω... Πῶς θὴλει ἀκούσει ὁ μέγας δοῦξ τὴν μαρὰ ταύτην πρότερον; Δὲν θέλει ἀρὰ γε περὶ αὐτῆς; Καὶ ἡ πρὶν κητέσσα Αρκαδία; Δὲν θὰ δυσχερεστηθῇ καὶ ἐκείνη, ὅτι ἀφ' ἧς τὸν πατέρα μου νὰ λάβῃ τοιαύτην ἀπόφασιν ἀνευ προηγουμένης εὐσεβετικῆς της;

"Αἰ φίλε μου, κλαίε με, τί νὰ συλλογισθῶ ἀγνοῶ.

Τελειῶνω μετὰ σπουδῆς τὴν μακρὰν ταύτην ἐπιστολήν· ταχέως πάλιν θέλω σοὶ γράψαι. Καὶ πάλιν, φίλε μου, κλαίε με, διότι τῇ ἀληθείᾳ φοβοῦμαι μὴ καταντήσω εἰς παραφροσύνην, ἂν ἡ θέρηκ ἦτις μὲ κυριεύει διαρκέσῃ ἀκόμῃ πολὺν καιρὸν. Ἐξέσω, ὅλος σὺς διὰ βίου.

ΒΡΡΙΚΟΣ Δ' Ε. Ο.

Ὁ θῆρας αὐτὸς τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸ παλάτιον
 τεσθλαστῆν, ὅπου ἐκτετεῖται ἡ Μαριάνθη μετὰ τὴν ἐκ
 Γαλλίας ἐλευσίν της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΑΜΑΛΙΑ Η ΠΡΙΓΚΗΠΕΣΣΑ.

Ἡ κατοικία τῆς Μαριάνθης κῶντροπισθη κομψότατα
 κατ' ἐπιμέλειαν τοῦ Ῥοδόλφου. Ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ
 πρωταρχητηρίου τῆς νεάνιδος ἐβίεπέ τις μακροῦθεν τοὺς
 δύο πύργους τοῦ μοναστηρίου τῆς Ἀγίας Ἑρμπαγγίλλης,
 κειμένου παρὰ πόδας δειδροφύτου βουνοῦ καὶ ἔχοντος
 ἐνώπιον αὐτοῦ ὄχυνεῖς λειμῶνας χλωροτάτους.

Προῖκον τινὰ κάλοισιν ἐκάθητο ἡ Μαριάνθη εἰς
 τὸ παράθυρον αὐτὸ καὶ ἐθεώρει τὴν τερπνὴν τοποθε-
 σίαν. Ἦτον ἀνεπὶ τῆς, καὶ ἐφόρει ἐσθῆτα ἐκρινὴν, λευκὴν
 με κυκλῆς λεπτῆς σειρίδας· πλατὺ περιτραχήλιον ἐκ
 βακτίστας ἀπλούςτατον, ἔπιπτε περὶ τὸν λαιμὸν της,
 ἀρῆκον ἐκτάς τὰς ἄκρας καὶ τὸν κόμβον μικροῦ λαι-
 μοδαίτου κυκλιοῦ. Ἐκάθητο εἰς μέγα θρόνον ἐξ ἑβένου
 τετορευμένου, τὸν ἀγκλῶνα στηρίζουσα ἐφ' ἐνὶς τῶν
 βαρχιόνων τῆς καθέδρας τὴν κεφαλὴν ὀλίγον προκλινῆ
 ἔχουσα τὴν δὲ περὶ αὐτὴν ἐπερείδουσα ἐπὶ τοῦ ἀντιστρό-
 φου τῆς μικρᾶς της χειρὸς.

Ἡ μελαγχολικὴ θέσις τῆς Μαριάνθης, ἡ ὠχρότης
 της, τὸ ἀπληγὲς τῶν ὀφθαλμῶν της, ἡ πικρία τοῦ ἐ-
 λκροῦ της μειδιάματος, ὅλα ταῦτα ἐμαρτύρουν ἀληθ-
 ῶς ψυχῆς. Μετὰ τινὰς στιγμὰς στενγυμὸς βαθὺς ἀνέ-
 στείλε τὸ στήθος της.

Ἦν ἡ τις τότε παρῆλθε, φυσιογνωμία· σοφρᾶς καὶ
 διαπρεποῦς, ἐνδεδυμένη μὲ κομψὴν ἀπλότητα, εἰσῆλθε

μετὰ συστολῆς εἰς τὸ προσευχητήριον καὶ ἔβηξεν ἑλαφρὰ ἵνα ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν τῆς Μαριάνθης. Αὕτη δὲ διακοπεῖτα εἰς τὴν σύννοιάν της, ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε χαιρετῶσα μὲ σχῆμα πλήρες χάριτος—Τι ἀγαπᾶτε, φιλότατη κόμησα;

— Ἐρχομαι νὰ προαγγεῖλω εἰς τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλότητα ὅτι ὁ μέγας δούξ τὴν παρκαλεῖ νὰ τὸν περιμένη ἐπειδὴ θέλει ἔλθει ὁσονούπω, ἀπήντησεν ἡ ἐπιτίμιος δέσποινα πρὸς τὴν πριγκιπέσσαν Ἀμαλίαν.

— Ἐθάρμαξα ὅτι δὲν ἐφάνη σήμερον μέγχοι τοῦδε ὁ πατήρ μου ὅπως ἀσπασθῶ αὐτόν· μετόσσην ἀνυπομονησίαν περιμένω τὴν καθεκάστην πρωτὴν ἐπίσκεψίν του! . . . Ἐλπίζω ἐντοσούτω, φιλότατη κόμησα, ὅτι δὲν ἔχ' ὀφείλω βέβαια εἰς ἀδιαθεσίαν τινα τῆς δεσποσύνης Δ' Ἀρνέϊμ τὴν ἐκ τῆς παρουσίας σας εὐχαρίστησίν μου, δύο ἡμέρας κατὰ συνέχειαν;

— Ἐστὼ ἡσυγος κατὰ τοῦτο ἡ Ὑψηλότης Ὑμῶν ἡ δεσποσύνη Δ' Ἀρνέϊμ μὲ παρεκάλεσε νὰ τὴν ἀντικαταστήσω καὶ σήμερον αὐριον ὅμως θὰ λάβῃ τὴν τιμὴν ν' ἀναλάβῃ τὴν παρὰ τῇ Ὑμετέρᾳ Ὑψηλότητι ὑπηρεσίαν της καὶ ζητεῖ συγγνώμην.

— Τί σημαίνει, φιλότατη μοι κόμησα! ἀφοῦ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ βλέπω ὑμᾶς δύο κατὰ συνέχειαν ἡμέρας, θὰ ἔγω ἄλλας δύο ἡμέρας πλησίον μου καὶ τὴν δεσποσύνην Δ' Ἀρνέϊμ καὶ ἰδοῦ.

— Εὐχαριστοῦμεν εἰς τὴν καλοκάγαθίαν τῆς Ὑμετέρας Ὑψηλότητος, εἶπεν ἡ ἐπιτίμιος δέσποινα προσκλίνουσα· αὕτη καὶ μ' ἐνθαρρύνει νὰ τῇ ζητήσω μίαν χάριν.

— Λέγετε . . . προθύμως.

— Ὁ λόγος, ὑψηλοτάτη, περὶ ἀντικειμένου δυσπρόσπου ἀληθῶς, πλὴν ἂν δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἀγαθοεργίας δὲν ἤθελα τολμήσει νὰ τὸ ἀναφέρω πρὸς τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλότητα.

— Διενέχετε, φιλότατη μοι κόμησσε, οὐδεμίαν ἀνάγκην τῆς συγκαταβάσεώς μου· ἐγὼ εὐγνωμονῶ πάντοτε εἰς τοὺς ὅσοι μοι παρέχουσιν εὐκαιρίαν νὰ πράττω ἀλίγας ἀγαθοεργίας.

— Πρόκειται περὶ πτωχῆς τινος, ἥτις κατὰ δυστυχίαν ἀνεχώρησεν ἐκ Γερολσταϊν, προτοῦ ἡ Ὑμ. Ὑψηλότης συπτῆσθαι τὸ θεαρεστον ἐκεῖνο ἄσυλον διὰ τὰς ὀρφανὰς καὶ ἐγκαταλειμμένας κόρας, αἵτινες ὅν ἔχουσιν οὐδένα σύμβουλον ἀποτρέποντα αὐτάς τῶν δικαφώρων πειρασμῶν τοὺς ὁποίους ἀπατοῦν διὰ τὴν ἔνδειάν των.

— Καὶ τί ἔκαμεν αὐτή; τί ἐπιθυμεῖτε τώρα;

— Ὁ πατήρ της ἀνθρώπος ριψοκίνδυνος ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἵνα εὕρῃ τύχην, ἀφήσας τὴν σύζυγον καὶ τὴν θυγατέρα του εἰς ἐσχάτην πενίαν. Ἡ μήτηρ ἀπέθανεν· ἡ θυγάτηρ δεκαεξαετίας μόλις, κυρία ἑαυτῆς μέγιστα, ἀνεχώρησεν ἐντεῦθεν καὶ ἠκολούθησεν εἰς Βιέννην ἵνα ἐραστὴν ὅστις τάχιστα τὴν ἐγκατέλειπε. Ὡς λοιπὸν συμβαίνει πάντοτε, τὸ πρῶτον αὐτὸ βῆμά της εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ κακοῦ ἔφερε τὴν ἀθλίαν ταύτην εἰς τὴν παντελῇ ἀπώλειαν καὶ ἐντὸς ὀλίγου κατέστη, ὡς τόσαι ἄλλαι ὁμοαὶ της . . . τὸ βδέλυγμα τοῦ φύλου της.

Ἡ Μαριάνθη ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἠρυθρίασε καὶ ἴσχυσε νὰ κρύψῃ μικρόν τι ῥίγος, τὸ ὅποιον καὶ παρετήρησεν ἡ ἐπιτίμιος δέσποινα, ἥτις φοβηθεῖσα μὴ ἐπείραζε τὴν ἰγνὴν ἡγεμονίδα διὰ τῆς ὁμιλίας της ἐπανελάβε τεταραγμένη— Ζητῶ μυριάκις συγγνώμην παρὰ τῆς Ὑμ. Ὑψηλότητος· δὲν ὤφειλα ἴσως νὰ ἐπιστολήσω τὴν προσοχὴν της ἐπὶ ταιαύτης ἐστιγματισμένης ὑπάρξεως· ἀλλ' ἡ δύστηνος δεικνύει τότον εἰλικρινῆ μετάνοιαν . . . ὥστ' ἐνόμισα ὅτ' ἡδυνάμην νὰ πρεσβεύσω ὑπὲρ αὐτῆς.

Καὶ ἐκάμετε πολὺ καλὰ. Ἐξήκολουθεῖτε, σὰς παρακαλῶ, εἶπεν ἡ Μαριάνθη ὑπερνικῶσα τὴν συγκίνησιν

της· πωόντι πᾶς, ὅστις ἐξοκείλῃ εἰς οἶονδ' ἥποτε καλὸν, ἔπειτα μετανόησιν εἰλικρινῶς, εἶναι ἄξιος οὐκ αὐτοῦ.

— Ἴδ' ἄγε λοιπὸν, ὑψηλοτάτη. Μετὰ διετῇ ζωῇ ἐπονείδιστον συνήλθε καὶ ἡπερὶ ἧς ὁ λόγος νέε εἰς τὸν αὐτὸν της καὶ ἐπέστρεψεν ἐδῶ· ἐκατοίκησε δὲ εἰς τὸν οὐκὸν ἀξιολύμου γυναικὸς χάρις, τῆς ὁποίας τὴν εὐσέβειαν καὶ καλοκάγαθειαν θαυμάζει ὁ κόσμος. Πλησίον λοιπὸν τοιαύτης σεβασμίας γυναικὸς, ἡ ἀποπληκνημένη κόρη ἔλαθε βεβηληδὸν τὸ θαρρὺς νὰ ἐξομολογήθῃ τὸν παρελθόντα βίον της, προσέειπεν ὅτι ἐβδελύχθη αὐτὸν καὶ ἐπιθυμῶ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ σώσῃ τὰς ἀμαρτίας της, γενομένη καλονοεῖα ἐντὸς τῆς μονῆς τῆς Ἀγίας Ἐρμαγγελίδος εἰ δυνατόν, καὶ ἂν τὴν βάλωσιν ἐκεῖ εἰς τὰς πλεον κοπιώδεις τῶν ἐργασιῶν. Εὐχαριστεῖται πλείότερον μάστιστα. Πρὶν τολμήσω νὰ ἐπικαλεσθῶ ὑπερ' αὐτῆς τὴν εὐσπλαχνίαν τῆς Ὑμ. Ὑψηλότητος, ἠθέλησα νὰ τὴν εἶδω καὶ ἐγὼ αὐτὴ ἐγνώρισα λοιπὸν πῶς ὄντι ὅτι ἡ μετάνοιά της εἶναι εἰλικρινής. Οὐδ' ἀνάγκη τις, οὐδ' ἡλικία τὴν ὑπεργόρευσα· τὴν ἰδέσθαι τούτην εἶναι δεκαοκταετῆς μόλις, εἶναι ὠραιότατη καὶ ἔχει καὶ ὀλίγα γρήματα, τὰ ὁποῖα, ἂν τῇ παραχωρηθῇ ἡ χάρις ἂν ἐξαιτεῖται, θέλει, λέγει, νὰ τ' ἀφιερῶσιν εἰς φιλανθρωπικὸν τι κατὰστημα.

— Μάλιστα, μάλιστα, εἶπεν ἡ Μαρτὶνὸν δυσκόλως κρατοῦσα τὴν ταράχην της· ἡσθάνθη δὲ τὴν ταράχην τούτην, ἐπειδὴ ὁ παρελθὼν βίος της ὁμοίαζε πολὺ τὸν βίον τῆς· ὑπερ' τῆς ὁποίας ἐπρέσβευον· ἔπειτα δ' ἐπαύσθησεν.— Ἡ μετάνοια τῆς δυστυχοῦς αὐτῆς νέας εἶναι πρᾶγμα θαύρεστον, πρέπει λοιπὸν νὰ τὴν ἐμψυχώσωμεν.

— ὦ! πόσον εὐγνώμων εἶσαι, ὑψηλοτάτη!

— Τὴν εἰλικρινῇ μετάνοιαν, εἶναι δίκαιον, φιλότατον μου κόμησας, νὰ συμπαθῶμεν ὅσον δυνάμεθα.

— Νομίζω ὅτι ἀκούω τὰ βήματα τῆς Α. Β. Υ. εἶπεν ἡ ἐπιτίμιος· δέσποινα αἰφνιδίως, χωρὶς νὰ στοχασθῇ

την βαθείαν καὶ αὐξουσαν τῆς Μαρίας θῆς κατάνυξιν.
καὶ ὅντως ὁ Ῥοδόλφος εἰσῆλθε κρατῶν ἀναχειρας μὲν
ἐκ δεξιᾶ ἀπὸ ῥόδα. Εἰς τὴν θέαν τοῦ ποίγιαιπος, ἡ κό-
ρη σὰς ἐκρινεν πρέπον ν' ἀποσυρῇ ἀφ' οὗ δὲ ἀνεχώρησεν,
ἡ Μαρίας θῆς ἐγύθη περὶ τὸν τράχηλον τοῦ πατρὸς τῆς
καὶ ἀπὸ τοῦ μέτωπόν τῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ, καὶ ἐμεινεν
ἐν τῇ θέαν ἐλαίνην, χωρὶς λέξιν νὰ προσφέρῃ.

— Καλημέρα, κόρη μου . . . καλημέρα, προσφιλε-
στάτη μου θυγατέρ, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος σφίγγων τὴν
θυγατέρα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ μετα παρτροφῆς, χωρὶς
να παρατηρήσῃ τὴν μελγχολίαν τῆς. Ἰδὲ, κόρη
μου, τί ῥόδα λαμπρά! ἰδὲ πόσα ἔδρεψα! διὰ σὲ τὰ ἔ-
δρεψα, διὰ τοῦτο ἤγησά σήμερον νὰ σὲ ἴδω· ποτε δὲν
σ' ἐπρόσφερα λαμπρότεραν ἀνθοδέσμην . . . Λάμβανε.

Καὶ ὁ ποίγιαιψ, κρατῶν εἰσέτι ἀναχειρας τὴν ἀνθο-
δέσμην, ἐκινήσῃ ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπίσω ἵνα ἀποσπασθῇ
ἐκ τῆς ἀγκάλης τῆς θυγατρὸς τοῦ καὶ νὰ τὴν ἴδῃ· ἀλ-
λ', παρατηρήσας αὐτὴν ἀνελυσμένην εἰς δάκρυα, ἔρρι-
ψε τὰ ῥόδα ἐπὶ τινος τραπέζης, ἔλαβε τὰς χεῖρας τῆς
Μαρίας θῆς εἰς τὰς ἰδικὰς τοῦ, καὶ ἀνέκραξεν—Κλαίεις,
κόρη μου! τί ἔχεις, γλυκύ μου φῶς, τί ἔχεις διὰ τ' ὀ-
νεια τοῦ Θεοῦ;

— Τίποτε . . . τίποτε, ἀγαθὲ μου πάτερ . . . εἶπεν
ἡ Μαρίας θῆς σπογγίζουσα τὰ δάκρυά τῆς καὶ προσπα-
θοῦσα νὰ μετριάσῃ.

— Νὰ μὲ εἴπῃς τί ἔχεις . . . τί σὲ λυπεῖ;

— Σὰς βεβαιῶ, πάτερ μου, μὴν ἀνησυχεῖται. Ἡ κό-
ρη σὰς ἦλθε τώρα καὶ ἐπακατέσθη τὴν συμπαθειάν μου
ὅπερ πτωχῆς νέας τοσοῦτον ἀξιοδακρύτου . . . ὥστε
χωρὶς νὰ θέλω ἐμαλάχθην . . .

— Ἀληθινά; . . . τοῦτο καὶ μόνον;

— Τοῦτο καὶ μόνον, ὑπέλαβεν ἡ Μαρίας θῆς λαμβά-
νοντα ἐκ τῆς τραπέζης τὰ ἄνθη, τὰ ὅποια ὁ Ῥοδόλφος

εἶχε ρίψει. — Ἀλλὰ πόσον μὲ κακοσυνθίζετε, ἀγαθὲ πατερ, διὰ τῶν φιλοφρονήσεών σας αὐτῶν! ἐπρόσθεσε ἡ νεανίς . . . τί λαμπρὰ ἀνθοδέσμη . . . καὶ νὰ κοπιῇ ζετέε καθημέραν . . . νὰ δρέπητε δι' ἐμὲ μίαν τοιαύτην. μὲ τὰς ἰδίαις σας χεῖρας . . .

— Κόρη μου, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος θεωρῶν τὴν θυγατέρα του μὲ ἀγωνίαν ψυχῆς, καὶ με κρύπτεις . . . Το μεῖδιμά σου εἶναι καταναγκασμένον· εἰπέ μοι τί σ' ἐλυπεῖ . . . ἄφες τώρα τὰ ρόδα.

— ὦ! γνωρίζετε ὅτι τὰ ρόδα εἶναι ἡ χαρὰ μου ἐκάστης πρωΐας· κ' ἔπειτα, πόσον τ' ἀγαπῶ . . . τὰ ἡγάπησα πάντοτε τόσο· Ἐνθυμεῖσθε—εἶπε μὲ μεῖδιμα συμπραξικαρδίον, ἐνθυμεῖσθε τὴν μικρὴν τριάνταφυλλον τῆς ὁποίας ἐφύλλκτα πάντοτε τὰ ξηρὰ κλωνάρια . . .

Εἰς τὴν θλιβεράν ταύτην ἀναπόλησιν τοῦ παρελθόντος, ὁ Ῥοδόλφος ἀνέκραξεν—Εἶναι λοιπὸν βάνιστοι αἱ ὑπόνοιαι μου, ταλαίπωρον παιδί; Ἐν τῷ μέσῳ τῶν μεγάλων προπεσιῶν αἵτινες, ὅς περικυκλοῦν, ἀναπολεῖς ἀκόμα ἐνίοτε τοὺς ἀποτραπήτους καιροὺς ἐκείνους; . . . Καὶ ὁμοῦ ἐγὼ ἤλπιζα ὅτ' ἤθελα διὰ τῆς φιλοστοργίας μου κατορθώσει νὰ τοὺς λησμονήσης.

— Σὺ γγνώθι, πάτερ μου, σὺ γγνώθι! Μ' ἐξέφυγεν αὐτὸς ὁ λόγος. Σὰς περὶ πικραίνω.

— Πικραίνομαι, πτωχέ μου ἄγγελε, εἶπε θλιβερώς ὁ Ῥοδόλφος, ἐπεὶ δὴ πρέπει νὰ σοὶ προξενοῦν πολὺ ἄλγος αὐτὸ εἰς τὸ παρελθόν· ἐπάναδαι αὐταί . . . ἐπεὶ δὴ εἶναι ἱκαναὶ τὴν ζωὴν σου ὅλην νὰ καταστήσωσιν ἐπώδυνον, ἀν' λάβῃς τὴν ἀδυναμίαν νὰ ὑποχωρῇς εἰς αὐτάς.

— Πάτερ μου . . . ἔτυχε . . . Ἀφότου ἤλθομεν ἐδῶ εἶναι ἡ πρώτη φορά.

— Εἶναι ἡ πρώτη φορά καθ' ἣν μοι ἐξεφράσθης . . . ναί . . . ἀλλ' ἔσως δὲν εἶναι πρώτη φορά καθ' ἣν αἱ ιδέαι αὐταί σ' ἐκυραννοῦν . . . Ἐγὼ παρατηρῶ πόσον ἐνίοτε

μελαγχολαίς . . . καὶ τὴν αἰτίαν τὴν ὑποπτευομένην . . .
πλὴν δὲν ἐτόλμων νὰ σοὶ εἰπῶ τίποτε φοβούμενος μὴ ἡ-
πτωμένη καὶ σοὶ διεγείρω ἐγὼ τὰς ὀλεθρίας ταύτας
ιδεάς . . .

— Καὶ ὁ φίλος σὲ πῶσον φιλοστοργίαν δὲν μαρτυρεῖ

— Ἐγὼ, κόρη μου, ἐνυψεύθην μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι καὶ
τοῦτο ψεῦδος συρράλλεις τὴν ἡσυχίαν σου. Ἐγκωρύζω τὴν!
ἐυαίσθησιν σου καὶ ἔξω αὖτις ποτὲ δὲν θέλει σοὶ ἀπυ-
σπασθῇ ἡ μνήμη τοῦ παρελθόντος· πλὴν ἔλεγμα, ἂν ποτὲ
ὁ νοῦς σου ἐπὶ ἤλκεον ἐκεί, ἥθελός οἰσθύνονμένη ὅτι σ' ἀγα-
πῇ μητρικώτατα γυνὴ εὐγενὴς ἥτις σ' ἐγκώρισε καὶ σέ
ἡγάγησεν εἰς τὴν εσχάτην σου δυστυχίαν, ἥθελός λέγω
θεωρεῖ τὸ παρελθόν ὡς χρεῖστα ἐξηγουμένον διὰ τῶν
δεινῶν ὅσα ὑπέστη καὶ ὅτι ἐμῆλλες νὰ δειχθῇς συγκατα-
βητικῇ ἢ μάλλον δικαίᾳ πρὸς τὸν ἴδιον ἐαυτὸν σου· διότι
τελὸς ἡ δυστυχία μου ἀξίζει, κμαίζω διὰ τὰς σπανίας τῆς
ἀρετῆς τὸ σῆμας ὅλων ἐν γένει, τί; Λοιπὸν! ἄμα σὺ εἰ-
σι πρὸς αὐτὴν θυγάτηρ ἀδελφῆ δὲν πρέπει νὰ ἐγκαρδιού-
σαι; Ἡ τρυφερά αὐτῆς φιλοστοργία δὲν σοὶ ἀποδεικνύει
ὅτι σὲ θεωρεῖ ὡς ἀναγεννηθεῖσαι; ὅτι ἐπίσης μὲ σέ γνω-
ρίζει καὶ αὐτὴ ὅτι ὑπῆρξες θῆμα καὶ ὄχι ἐνοχος, καὶ ὅτι
ἡ ἄτυχία εἶναι τὸ μόνον ἀξιοκατάκριτον; Ἀλλ' ὑποθέτω
ὅτι καὶ ἐπταίσεις τόσαι ἀγαθότητες τὰς ὑποίας ἐπραξες
καὶ πράττεις δὲν ἐξηγόρασαν πᾶν πταίσμα ἐκούσιον ἢ
ἐκούσιον; . . .

— Πάτερ μου . . .

— Ὡ! ἄρες νὰ σοὶ ἐκφρασθῶ ὅλην μου τὴν ιδέαν.
Νὰ ἐξηγηθῶμεν τέλος πάντων. Ἐγὼ, κόρη μου τόσον
περὶ τῆς εὐδαιμονίας σου ἐνδιαφέρομαι, ὥστε νὰ μ' ἔλεγες
ὅτι διὰ τὴν εὐτυχίαν σου ἀπαιτεῖται νὰ θυσιάσω . . . αὐ-
τὸν πρὸς τὴν κυρίανδ'— Ἀρβίλλ' ἔρωτά μου, αὐτὴν τὴν πρὸς
τὸν Μοῦρφ φιλίαν μου ἐπειδὴ, ἡ παρουσία των σοὶ ἀνα-
παλεῖ τὸ παρελθόν, ἐγὼ τὰ πάντα ὑπὲρ τῆς ἡσυχίας σου!

(ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ.)

15

— Ω! τί λόγος, πάτερ μου, τί λόγος! . . . Ἦν ἐναντίος ἡ παρουσία αὐτῶν αἰτίνες γνωρίζουν . . . τι ἦσαν καὶ ὅμως με ἀγαποῦν τρυφερώτατα, μοὶ προσωποποιεῖ τὴν ἰσθμὸν καὶ τὴν συγγνώμην . . . Τέλος ἐγὼ ἤθελα μείνει ἀπαρηγόρητος, καλὲ μου πάτερ, ἂν παρητείσθε τοῦ συνοικεσίου σας μετὰ τῆς κυρίας Δ' Ἀρβίλλ.

— Ὡ! βεβαιώσου, δὲν ἤθελα μόνος ἐγὼ προθυμοποιηθῆ νὰ πρῶξω τὴν θυτίαν ταύτην. Δὲν γνωρίζεις τί ἀπερῆσεν ἡ Κλημεντία πρὶν ἔλθωμεν εἰς Γερολοστὲιν, πρὸς τὴν ἰσχυρίαν σου. . . διότι κ' ἐκεῖνη κατανοεῖ τὴν ἐκτακτὴν τῶν χρεῶν σου πρὸς σέ.

— Τῶν χρεῶν σας πρὸς ἐμέ! Καὶ τί ἔλαμα ὥστε νὰ με κρίνετε τοσοῦτου ἀξίαν!

— Τί ἔλαμες, ἀγαπητέ μου ἀγγελε; . . . Μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν μοὶ ἀπεδόθης ἡ ζωὴ σου ἄλλο δὲν εἶχεν εἰμ' πικρίας, ταλαιπωρίας, συμφορᾶς. . . καὶ διὰ τὰ κτηνικά σου ταῦτα μ' ἐλέγχει τὸ συνειδὸς ὥς νὰ ὑπῆρξεν ἐγὼ ὁ αἰτίος! Διὰ τοῦτο ὁσάκις σὲ βλέπω μειδιῶσάν εὐχαριστημένην, φρονῶμαι συγκεχωρημένος. . . μόνη εὐχὴ μου εἶναι νὰ σὲ καταστήσω τοσοῦτον εὐτυχῇ ὅσον ὑπῆρξες ἀτυχῆς, νὰ σὲ ἀνοψώσω ὅσον ἐταπεινώθη; διότι με φκίνεται ὅτι τὰ τελευταῖα ἔχνη τοῦ πρελθόντος σου ἐξελείφονται ἀφοῦ τὰ μεγαλειότερα καὶ σεβασμιώτερα ὑποκείμενα σοὶ ἀποδίδουσι τὸ ὀφειλόμενόν σοι τέδας.

— Πρὸς ἐμέ σεβας; . . . ὄχι, ὄχι, πάτερ μου ἀλλὰ πρὸς τὸν βαθμὸν μου ἢ μᾶλλον πρὸς τὸν βαθμὸν τὸν ὁποῖον μοὶ ἐδόσατε ὑμεῖς.

— Ὅχι δὲν εἶναι διὰ τὸν βαθμὸν σου αὐτὴ ἡ τόση ἀγάπη, ὁ τόσος σεβασμὸς . . . ἀλλὰ διὰ σὲ ἀκούεις τέκνον μου προσφιλές, διὰ σὲ καὶ μόνην. . . Ὑπάρχουν τιμαὶ προσφερόμεναι εἰς τοὺς βαθμοὺς, ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ τιμαὶ τὰς ὁποίας ἐπιβάλλουν αἱ χάριτες καὶ τὰ προτε-

ρήματα ! Σὺ δὲν τὸ διακρίνεις, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζεις πόσον σεμνύνομαι καὶ πόση λατρεία ἀξίαν σε κρίνω πατριτῶν εἰς σὲ τὴν θαυμασίαν εὐφύαν δι' ἧς ἀναμειγνύεις τὴν ἀξιοπρέπειαν μετὰ τῆς ταπεινοφροσύνης καὶ τῆς χάριτος καὶ καταβάλλεις τοιοῦτοτρόπως τοὺς ὀργιλωτέρους τῶν χαρακτήρων.

— Ἡ πρὸς ἐμὲ φιλοστοργία σας, πάτερ μου, εἶναι τόση, καὶ τόση ἡ ἀγάπη τὴν ὁποίαν ὅλοι τρέφουσι πρὸς ὑμᾶς, ὥστε μοὶ ἀποδίδουσι τὰς τιμὰς ταύταις, ἐπειδὴ γνωρίζουν ὅτι τοῦτο σὰς ἀρέσκει.

— Ὡ τὸ κακὸν παιδί ! ἀνέκραζεν ὁ Ῥοδόλφος διακόπτων τὴν θυγατέρα του καὶ ἀσπαζόμενος αὐτὴν τρυφερῶς νὰ μὴ θέλῃ νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ τὴν πατρικὴν μου σῆσιν ;

Ἡνοίχθη κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ θύρα καὶ ἡ Κλημεντία, ἡ μεγάλη δούκισσα Γερολοστὴν εἰσέρχεται κρατοῦσα ἀνά χειρὰς ἐπιστολὴν — Φίλε μου, εἶπε πρὸς τὸν Ῥοδόλφον· ἰδοὺ μία γραφὴ ἐκ Γαλλίας· τὴν φέρω μόνῃ μου διὰ νὰ εἶπω τὸ καλὸν καὶ εἰς τὴν βλάβην μου κόρην τὴν ὁποίαν δὲν εἶδα ἀκόρη σήμερον τὸ πρῶτον, ἐπρόσθεσεν ἡ Κλημεντία κατασπαζομένη τὴν Μαριάννην.

— Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη μοὶ ἐγχειρίζεται πολὺ ἐγκρίτως, εἶπεν εὐθύμως ὁ Ῥοδόλφος ἀφοῦ τὴν διέτρεξε· συνδιελεγόλεθα τώρα περὶ τοῦ παρελθόντος... περὶ αὐτοῦ τοῦ τέρατος· τὸ ὁποῖον πρέπει τώρα Κλημεντία μου νὰ καταστρέψωμεν... ἐπειδὴ ἐπαπειλεῖ τὴν ἀνάπαυσιν καὶ εὐτυχίαν τῆς θυγατρὸς μας.

— Ἀληθινά ; Λοιπὸν ἡ μελαγχολία τὴν ὁποίαν ἐβλέπαμεν ἐνίσταται...

— Προήρχετο ἀπὸ κακῆς ἀναμνήσεως· ἀλλὰ κατ' εὐτυχίαν ἐμάθαμεν τώρα τὸν ἐχθρόν μας... καὶ θὰ θριαμβεύσωμεν.

— Καὶ τίνας εἶναι ἡ ἐπιστολὴ αὐτή; ἠρώτησεν ἡ Κλημεντία.

— Εἶναι τῆς Γελασίνης συζύγου τοῦ Γερμανοῦ.

— Τῆς Γελασίνης . . . ἀνέκραξεν ἡ Μοριάνθη· τί εὐτόχημα ὅτι θὰ μᾶς γράφει τὰ κατ' αὐτήν!

— Φίλε μου, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ἡ Κλημεντία πρὸς τὸν Ροδόλφον, δὲν φοβεῖσαι μήπως ἡ ἐπιστολὴ . . . τὴν ἐνθουμήσῃ . . .

— Μαλιστα διὰ τοῦτο κ' ἐγὼ, Κλημεντία μου, θέλω νὰ τὴν ἀναγνώσω ἐνώπιόν της· πρέπει τὰς ἀναιμνήσεις ταύτας νὰ τὰς ἀναφέρωμεν εὐτόλμως καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι εἰς τὴν γραφὴν τῆς Γελασίνης θέλομεν εὑρεῖ ἐξαίρετα ὕμνα κατ' αὐτῶν· διότι ἡ καλὴ καὶ ἀρίστη νεάνις αὕτη ὑπερηγάπα τὴν κόρην μας καὶ τὴν ἐσέβετο ὡς εἰκόσ.

Καὶ ὁ Ροδόλφος ἀνέγνωσεν ὑψηλοφώνως τὴν ἐφεξῆς ἐπιστολήν.

Ἐκ τοῦ ἀγροκηπίου Βουκεβάλ, 15 Αὐγούστου 1841

Ὑψηλότατε,

* Ἀνυθάνω τὴν ἐλευθερίαν νὰ σὰς γράψω καὶ πάλιν ἵνα σὰς ἀναφέρω μέγα εὐτόχημα τὸ ὁποῖον ἀπληρώσαμεν καὶ ταύτοχρόνως νὰ σὰς ζητήσω νέαν γάρην. Ἐνῷ σὰς γρῶστούμεν τούτοις ἄλλας ἢ μᾶλλον τὸν ἀληθῆ ἐπίγειον παρῶκετον εἰς τὸν ὁποῖον ζῶμεν, ἐγὼ ὁ Γερμανός μου καὶ ἡ ἀγαθὴ του μήτηρ.

* Ἰδοὺ, ὑψηλότατε, περὶ τίνος πρόκειται· εἶμαι πρὸ δέκα ἡμερῶν νὰ τελλαθῶ ἀπὸ τὴν γαλήν μου, ἐπειδὴ πρὸ δέκα ἡμερῶν ἐγέννησα μικρὰν κόρην εὐμορρενὴν ὥσταν τὰ ἐπὶ μαλάρματα· ἐγὼ εὐρίσκω ὅτι ὁμοιάζει ἀπαράλλακτα τοῦ Γερμανοῦ· ἐκεῖνος πάλιν ὅτι εἶναι ἓνα κομμάτι ἐγώ· ἡ πενθερά μου λέγει ὅτι ὁμοιάζει καὶ τοὺς δύο μας· τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἔχει ὁμοίαια γαλάνῃ ὥσταν τοῦ Γερμανοῦ καὶ μαλλία μαύρα σγουρὰ ὥσταν τὰ ἰδικά μου. Τὸ μόνον κακὸν εἶναι ὅτι ὁ Γερμανός θέλει νὰ τὴν ἔχῃ ἀκατάπαυστα εἰς τὰ γόνατά του, ἐνῷ ἐγὼ πρέπει νὰ τὴν κρατῶ δικαιοματικῶς ψεύματα, ὑψηλότατε; . . . *

— Οἱ πτωχοὶ! πόσον εὐτυχεῖς θὰ εἶναι ἀμφότεροι! εἶπεν ὁ Ροδόλφος.

« Πῶς ἄν τωόντι συγχωρήσατέ με, ὑψηλότετε, ὅτι σὰς ἀναφέρω τὰς ἡθονικὰς μας διενέξεις ταύτας. αἱ ὅποιαι πάντοτε τελειώνουν δι' ἑνὸς φιλήματος. Πρέπει, λέγω, νὰ μὴν ἔχουν ἡσυγίαν αἱ ἀκαταστασίαι ὑψηλότετε! θὰ κωδωνίζουσιν πολὺ συχνά, ἐπειδὴ δὲν περὶ αὐτὰ χωρὶς νὰ εἰπωμεν ὁ Γερμανὸς ἢ ἐγὼ, παρατηρεῖντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Θεὸς μου πόσον εὐμεταγχείς! . . . καὶ φυσικὰ τὸ ὄνομά σας ἔρχεται ἀμέσως μετὰ τὸν λόγον τοῦτον . . . Συγχωρήσατε αὐτὸ τὸ σῆμα, ὑψηλότετε εἴχα γράψαι κύριε Ροδόλφ, καθὼς σὰς ἔλεγα ἓνα κοινόν, καὶ διὰ τοῦτο ἐμουζῶμαι τῶρα τὴν γραφὴν μου! Ἀληθινά . . . παρατηρεῖτε ὅτι δὲν γράφω τῶρα τίποτον ἀσχημα καθὼς προηγήθη· εὐαθὰ μάλιστα καὶ ὀλίγην ὀρθογραφίαν· ὁ Γερμανὸς μὲ δίδει μαθήματα, καὶ ἐδιόρθωσα ὁποῦσόν ἐκείναις ταῖς μαθηματικαῖς ὅπως μοῦ διαφρονεῖτε τὰ κοινωδία μου.

— Καὶ μολοντοῦτο, εἶπεν ὁ Ροδόλφος, χάριν τῆς ἀληθείας, ἀνάγκη νὰ εἰπῶ ὅτι ἡ κυρία Γελασίνα δὲν ἔκαμνε προσόδους ὅσας ὑποθέτει εἶναι θεσβίος ὅτι ὁ Γερμανὸς πλείοτερον καταγίνεται εἰς τὸ νὰ καταριλῇ τὴν χεῖρα τῆς μαθητρίδος του παρὰ νὰ τὴν χειραγωγῇ.

— Αἶ, φίλε μου, εἰσθε ἄδικος, εἶπεν ἡ Κλημεντία, θεωροῦσα τὴν ἐπιστλήν· χονδρὰ εἶναι τὰ γράμματα, ἀλλ' εἶναι εὐανανήγιστα.

— Ἀς ᾄδω! πάντοτε ὑπάρχει πρόσδος, ὑπέλαβεν ὁ ὁ Ροδόλφος· πρότερον ἐχρειάζετο πᾶσι τῶν σελίδας διὰ νὰ ἐμβέσῃ ὅσα τὴν σήμερον ἐντὸς δύο

Καὶ ἐξηκολούθησε·

« Καὶ ὅμως, ὑψηλότετε, εἶναι ἀληθὲς ὅτι μοῦ ἐδιόρθωσατε κοινωδία διὰ νὰ γράφω ὅταν τὸ συλλογιζώμεθα, ἐγὼ καὶ ὁ Γερμανὸς, ἐντροπόμεθα, ἐνθυμούμενοι πᾶσιν ὀλίγην ὑπερηφάνειαν ἐδεικνύετε . . . Ἀ! Θεὸς μου! ἰδοὺ πάλιν ἐγὼ παρεστράφη· ἀλλὰ ἤρchiσα νὰ σὰς γράφω καὶ εἰς ἄλλα καντηντήσα. Ἀκούσατε λοιπόν, ὑψηλότετε.

« Σὰς θερμποπαρακαλοῦμεν, ἐγὼ καὶ ὁ σύζυγός μου, νὰ μᾶς γράψετε ἓνα ὄνομα διὰ νὰ τὸ δώσωμεν εἰς τὴν κόρην μας· οἱ ἀνάδοχοί τῆς συγκατανεύουν εἰς τοῦτο μετὰ πάσης χαρᾶς· καὶ ἐξέφυτε τίνες εἶναι οἱ ἀνάδοχοι αὗτοι; Δύο τοὺς ὁποίους ἐσώσατε πάλιν ὑμεῖς καὶ ἡ μαρκησία Δ'—Ἀρβίλλ, εἶναι ὁ Μορέλ, ὁ λιθωγλύφος, καὶ ἡ Γιαννοῦλα Δυπέρτου, ἀξιότιμος γυνὴ τῆς

ὅποιαν εἶχα ἀπαντήσῃ εἰς τὴν φυλακὴν. ὅταν ἐπὶ γαῖαν νὰ βλεῖται τὸν Γερμανόν, καὶ τὴν ὅποιαν ὕστερον ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ νοσοκομείου ἡ κυρία μαρκετία.

« Τώρα, ὀφειλότατε, πρέπει νὰ σὰς εἶπω διατὶ ἐκλέξαμεν τὸν Κ. Μορέλ δι' ἀνάδοχον καθὼς καὶ τὴν Γιαννουῖλαν Δυπέρτου. Εἴπαμεν μὲ τὸν Γερμανόν. Αὐτὸ εἶναι ὡσάν ἕνας τρίτος νέος εὐχαριστίας πρὸς τὸν Κ. Ροδόλφον διὰ τὰς καλοκάγαθίας τοῦ, ἃν κἀμὼμεν συντέκνους μας ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι τὸ πᾶς εἰς ἐκεῖνον καὶ εἰς τὴν κυρίαν μαρκετίαν. Ἐπειτα, εἶναι καὶ ἀξιότιμοι ἀνθρώποι ἀνθρώποι τῆς κλάσεώς μας τέλος πάντων, καὶ περιπλέον, ἐν εἶδος συγγενῶν μας· ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ ὡς ἡμᾶς ἀνήκουν εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν ὁσίων εὐηργετήσετε. »

« — Ἰδῆτε, πάτερ μου, τί λεπτή, τί εὐφυὲς ἰδέα! εἶπεν ἡ Μαρξίνθη. Νὰ κάμουν συντέκνους τῶν ἀνθρώπων οἰτινες σὰς εὐγνωμονοῦν. »

— Τῶνόντι, Ἀμαλία μου εἶπεν ἡ Κλημεντία, καὶ μοι προξενεῖ γλυκυτάτην αἰσθῆσιν ἡ καλὴ τῶν αὐτῇ ἐνθουμασία.

— Κ' ἐγὼ δὲ λογίζομαι εὐτυχέστατος ὅτι εὐηργετήσα τοιούτους ἀνθρώπους εὐγνωμόνας. Εἶπεν ὁ Ροδόλφος καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν.

« Πρὸς τοῦτους, ὁ Μορέλ, διὰ τῶν γρημάτων τὰ ὅποια τὸν ἐπεδαφιλύσσετε, εἶναι τὴν σήμερον μεσότης ἐπὶ λίθων τιμαλγῶν, καὶ κερδίζει ἀφθόνως τὰ πρὸς περιποίησιν τῆς οἰκογενείας του. Ἡ Λουίζα του μέλλει ὁσονούπω νὰ ὑπανδρευθῇ ἕνα τεχνίτην, καλὸν νέον, ὅστις τὴν ἀγαπᾷ καὶ σέβεται γυνώσκων ὅτι ὑπῆρξε δυστυχὴς ναι, ἀλλ' ὅχι ὅτι ἐπαισιν αὐτὴ... »

— Ἐγὼ τὸ ἔλεγα, εἶπεν ὁ Ροδόλφος ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν θυγατέρα του, ὅτι ἐντὸς τῆς ἐπιστολῆς τῆς καλῆς μας Γελασίνης θὰ εὕρω ὅπλα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ μας!... Ἦκουσες, κόρη μου, τί εἶπεν;... ἀπλοῦς ἐκφράζεται, ἀλλ' ἔχει ὡραίαν ἐννοιαν, ὁ λόγος τῆς. Ἡ Λουίζα, λέγει, ὑπῆρξε δυστυχὴς μὲν, ἀλλ' ὅχι καὶ πταίστρια, καὶ ὁ μνηστήρ της ἔχει καρδίαν ἀρκετὰ εὐγενῆ, ὥστε καταλαμβάνει τί σημαίνει τοῦτο.

Συγκεκινημένη καὶ μελαγχολικὴ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἡ Μαριάνθη ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἐπιστολῆς, ἐσκίρτησεν εἰς τὸ βλέμμα, τὸ ὁποῖον ὁ πατὴρ τῆς προσήλωσεν μίαν στιγμὴν ἐπὶ αὐτῆς προσφέρων τὰς τελευταίας λέξεις τὰς ὁποίας ἤραιώσαμεν. Ὁ πρίγκιψ ἐξκαλοῦντο·

• Μάθετε περιπλέον, ὑψηλότατε, ὅτι ἡ Γιαννούλα Δυπόστου χάρις εἰς τὴν γεννησιώριον τῆς κυρίας μαρκετίτσας, ἐχωρίσθη ἀπὸ τοῦ ἀνδρα τῆς, τὸν ἀγρίον αὐτὴν ἄνθρωπον, ὅστις τῆς ἐτρύγην ὅσα εἶχε καὶ τὴν ἑδραν· τώρα ἔχει τὴν μεγάλην τῆς κούρην σιμὰ τῆς, καὶ ἵκναιεν μακρὸν ἐργαστήριον ὅπου ποιεῖ διαφόρων εἰδῶν κρόσια καὶ κερδίζει κάμποσα.

• Ὅσον διὰ τὴν Τράπεζαν διὰ τοὺς πτωχοὺς τὴν ὁποίαν ὑψηλότατε ἐυστήρατε ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Γερμανοῦ, θέλει σας γράψαι ὁ ἴδιος εἰς τὸ πέλος τοῦ μηνός, κατὰ τὴν συνήθειαν. Τὸ κατόστημα προσοδεύει κατ' εὐχὴν καὶ ἤρξιναν ἤδη νὰ φαίνονται εἰς τὸν συνοικίαν μας τὰ ἐξ αὐτοῦ προερχόμενα καλὰ εἰς τὰς πτωχὰς κλάσεις. Σὰς εὐλογοῦν ὅλοι ἀπὸ καρδίας· καὶ ὑψηλότατε, σὰς εὐλογοῦν, καὶ σὰς μόνον· διότι μολονότι εἰπότε ὅτι τὸ καλὸν αὐτὸ τὸ ἔκαμει ἓνας ἀγνώριστος, καὶ μόνον τὸν διορισμὸν τοῦ Γερμανοῦ ὅτι ἐνεργήσατε ὑμεῖς ὅλοι εἴμεθα τῆς ἰδέας ὅτι ὁ ἀγνώριστος εἴθε σεῖς καὶ ὄχι ἄλλος.

• Ἐπειτα ἔχομεν καὶ μίαν τρουμπέττα περίεργη ἥτις κυρῶται πένταρσίως ὅτι σὰς μόνον πρέπει νὰ εὐλογοῦν· αὕτῃ ἡ τρουμπέττα εἶναι ἡ κυρία Πιπελέτου, ἥτις καταλαμβάνει παντὸς ὅπου εὐρεθῇ ὅτι ἄλλος παρὰ τὴν κορὴν α τῶν ἀνοικατόρων τῆς δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ κάμῃ τοιούτον θεάρεστον ἔργον καὶ ἡ ψυχίστα τῆς το γερνιόν τῆς, ὁ Ἀλφρέδης τῆς, εἶναι καθ' ὅλα σύμφωνος μετὰ τὴν γνώμην ταύτην. Νὰ τὸν ἐδλέπετε δὲ καὶ αὐτὸν τί ὑπεργράναιεν τὴν ἔχει διὰ τὴν θέσιν του! τῶτον ἐμεγάλωσεν ἡ δουλεία του, ὥστε λέγει ὅτι τὴν σήμερον, καὶ ὁ Κ. Καβριώνης νὰ ἤρχετο πάλιν εἰς τὰ Παρίσια, δὲν ἤθελε τὸν κόπτει τίποτε.

• Τέλος πάντων, ὑψηλότατε, διὰ νὰ μὴ μείνῃ οὐδὲς ἐκ τῶν ὅσων εὐημεγέτησατε ἀσημεῖωτος εἰς τὴν γραφὴν μου ταύτην, προσθητέον ὅτι ὁ Γερμανὸς ἀνέγνωσεν ἐσγάρτως εἰς μίαν ἐφημερίδα, ὅτι κάποιος Παληκάρας, ἀποικὸς εἰς Ἀλγερίαν, ἐπέσυρε γενικὸν ἔπαινον διὰ τὴν ἀνδραγαθίαν του ἀποδιώξας ἐπὶ κεφαλῇς τῶν καλλιεργούντων τὰ χωράφιά του, γεωργῶν μίαν συμμάριαν ληστρικὴν Ἀράδιον καὶ ὅτι ἡ σύζυγός του ἀνδρεία

καὶ αὐτὴ οὐχ' ἦν τοῦ ἀνδρὸς τῆς, ἐπληγύθη ἑλαφρὰ εἰς τὸ πνευρὸν ἐπειδὴ συνεπολέμησε τοὺς σκοβελοῦσα ὡσάν ἡρώδη. Ἐκτοσε, λέγει ἡ ἀρχαία, τὴν ἐπικύματα ἡ κυρία Καραπύνα.

« Συγχωρεῖται, ὑψηλότητα, ὅτι ἐξέτανα εἰς τοσοῦτον τὴν γερην μου, ἀλλ' ἐνόμισα ὅτι δὲν θά πᾶς εἶναι ὀχληρὸν νὰ μάθετε περὶ πάντων ὅσων ὑμεῖς ὑπέρβετε ἡ Θεία Πράνοια... Σὰς γὰρ εἰς τὸ ἀγροκτησίον Βουκεδάλ, ὅπου κατοικοῦσιν ἀπὸ τὰς ἀρχαῖς τῆς ἀολέως ὁμοῦ μετὰ τὴν ἀξιόμαίον μου πενθεράν.

Ὁ Γερμανὸς καταδίνει τὸ πρῶτ' εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ καὶ ἐπιστρέφει καθιστάρας. Τὸ πρῶτόν του θὰ ἐπιστρέψωμαι εἰς τὴν Πράνοια νὰ κατοικήσωμαι. Τὴν περὶ τὸν καὶ Ροδόλφον, κῆρι Ροδόλφον, ἐγὼ ἦναι ὅν ἡγάσων τελεῖως τὴν ἐξοχὴν νὰ τὴν υπεραγαπῶ τὴν σήμερον... οὕτω καὶ ὁ Γερμανὸς τὴν υπεραγαπᾷ, ἰδὼν τὸ αἶπτον.

« Καὶ ἐπειδὴ, κῆρι Ροδόλφον, ὁ λόγος περὶ τοῦ ἀγροκτησίου, βέβαια ὑμεῖς θὰ γνωρίζετε ποῦ εἶναι τὴν σήμερον ἡ καλὴ μου φίλη ἡ Κελαϊδίστρα' παρακαλῶ, ἂν σὰς τύχῃ εὐκαιρία εἰπῆτε τὴν ὅτι τὴν διατηρᾷ πάντοτε εἰς τὴν μένην μου ὅπου διατηρεῖται ὅτι ἔχει γλυκύτερον καὶ πρὸς φιλέστερον εἰς τὸν κόσμον, καὶ ὅτι ποτὶ δὲν παρατηρᾷ τὴν εὐδαιμονίαν μας χωρὶς νὰ εἶπω ὅπου ὁ Κ. Ροδόλφος ἦτο ὁ αὐτός, καὶ τῆς ἀρεθῆς μου φίλης Μαριάνθης, πρέπει ν' ἐμείνη, νὰ ἦναι εὐτυχὴς ὡς ἡμεῖς καὶ σὰς βεβαιῶ, μετὰ αὐτὴν τὴν ἰδίαν, ἡ εὐτυχία μου μετὰ φίλους ἀκούει μεγαλότερα.

« Θεὸς μου! Θεὸς μου! πόσον εἶμαι παύλλογος! Τί θὰ εἴ, πῆτε, ὑψηλότητα; ἀλλὰ δὲν βλέπειτε εἰς οὗτος τόσον καλὸς!... Κ' ἐπειτα, παρατηρεῖτε, τόπος αἶμα εἶναι ἰδικόν σας ὅταν εὐχαρῶ μετὰ ὅσων φαιδρότητα κελαϊδεῖ ὁ Θεὸς Κρίτας καὶ ἡ Πράνοια ἡ μου. Τότε πλὴν τοῦ ἐξάσαν κάτω εἰς ἡμῶν μου λαρυγισμόι ποῦ τοῦ μου πλὴν νὰ με συνεπιδουῖ.

« Δὲν θὰ μοῦ ἀρνῆσθε τὸ ζήτημά μου ὑψηλότητα; φέμωμαι: Θαρρῶ ὅτι, ἂν ἡ μικρὰ μου λάβῃ τ' ὄνομά της ἀπὸ Σὰς θὰ ἔχῃ καλὴν μοῖραν εἰς ὅλην τὴν τὴν ζωὴν. Πιλλάνις, κῆρι Ροδόλφον, ἐγὼ καὶ ὁ καλὸς καὶ καλὸς Γερμανὸς μου καλοτυχιζόμενα ὅτι ἐγνωρίσαμεν τί ἐστὶ δυστυχία, διότι, τώρα ἐκτιμῶμεν διπλασίως τὴν εὐτυχίαν μας.

« Δὲν σὰς τὸ λέγω διὰ νὰ καυχῶμαι, ἀλλὰ διὰ νὰ γνωρίζετε ὅτι δὲν φυλάττομεν διὰ μόνον τὸν ἑαυτὸν μας, τὰ ἀγαθὰ

τὰ ἵποια τὰς χρεωστούμεν ἡμεῖς, Κύριε Ῥοδόλφε, πρέπει νὰ πείσῃτε ὅτι βεβηλώμεν ὅσον εἶναι τὸν ἀνάμεικτον μας: τοὺς δυστηχεῖς ἔσους ἀπαντῶνεν· καὶ τοὺς λέγομεν πάντοτε. Ὁχι ἡμᾶς ἀλλὰ τὸν Κ. Ῥοδόλφον νὰ εὐχαριστήτε. Ἐνὰ ἀνδραγαθὸν τὸν καλύτερον τὸν γενναϊότερον τοῦ κόσμου· καὶ σὰς παίρνουν διὰ κανένα ἄξιον, ἂν ὀχι καὶ κατὰ περισσότερον.

« Ὑψιλεύετε, ὑψηλότετε· πιστεύετε ὅτι ὑπόταν ἡ μικρὰ μας ἀγγ' ὅτι, νὰ εὐχαριστήσῃ, πρῶτος λόγος τὸν ὅπου ἂν τὴν αἰδῶμεν ὅλ' εἶναι τ' ὄνομά σας, ὁ κύριος Ῥοδόλφος, καὶ μετ' αὐτὸν τὰς λέξεις, τὰς ὅπου εἰργάζετο εἰς τὸ νομιστικὸν δῶρον τὸ ὅπου μοῦ ἐλάματε· Ἐργασία καὶ φρόνησις.— Ἀγάπη καὶ εὐτυχία.

« Δι' αὐτῶν τῶν τεσσάρων λέξεων καὶ διὰ τῆς ἐπιμελείας καὶ φιλοστοργίας μας, ἐμπέμπει, ὑψηλότετε, ὅτι ἡ κόρη μας θέλει καταστῆθαι διὰ παντός ἀξία τοῦ νὰ προσέτῃ τ' ὄνομα εἰκόνου ὅστις ὑπῆρξεν ἡ θεία μας Πηνελόεια καθὼς καὶ ὅλων τῶν δυταυρῶν ὅπως ἐγνώρισαι.

« Σὰς ἐπὶ, ὑψηλότετε, συγγνώμην τελευτῶναι τὴν παροῦσιν μοῦ ἀφθονὰ δάκρυα ἀσθένειας πλημμυροῦντα εἰς τοὺς θεβαλιδῆς μου... ἀλλὰ τὰ δάκρυα ταῦτα εἶναι καλὰ... Συγγνώμην παρακαλῶ, δὲν πταίω ἐγὼ... Ἀλλ' εὐαμβώσαν οἱ ἐμβαλμοὶ μου καὶ δὲν βλέπω καθαρὰ τί γράφω.

« Διούμαι, ὑψηλότετε, νὰ σὰς προσφέρω τὸ βαθύτατον σέβας καὶ τὴν ἄκραν εὐγνωμοσύνην μου.

» ΓΕΛΑΣΙΝΑ σύζυγος ΓΕΡΜΑΝΟΥ.

« Γ. Γ.— Ἀ! ὑψηλότετε, ἐπιθεωροῦσα τὴν γραφὴν μου, παρατηρῶ ὅτι πολλὰκις σὰς ἔγραψα κύριον Ῥοδόλφον. Ὅλ' με συγχωρεῖτε, πῶς: Γνωρίζετε ἡ ὑψηλότης σας ὅτι, εἴτε ὑπὸ ἐν ὄνομα εἴτε ὑπὸ ἄλλο ἡμεῖς σὰς σεβόμεθα καὶ εὐλογοῦμεν ἐπίσης.

— Ἀ! τὴν καλὴν Γελασίνα! εἶπεν ὁ Κλημεντίης ἐλθούσας εἰς κατάνυξιν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Ῥοδόλφου. Ἦ ἀρετὴς αὕτη γραφὴ γέμει εὐαισθησίας.

— Ἦξιζεν, ἀληθῶς, τοιαύτη χρυσὴ νέα τὴν πρὸς αὐτὴν εὐεργεσίαν μου, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος, τί λέγεις καὶ σὺ, κόρη μου; ἀποταθείς πρὸς τὴν Μαρτιάνην. Ἀλλ' ἰδὼν αὐτὴν ὠχροτάτην, — τί ἔχεις; ἀνεφώνησεν ὁ πρίγκιψ.

(ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ.)

46

— Ὅποια διαφορὰ μεταξὺ τῆς θεσεώς μου καὶ τῆς θεσεως τῆς Γελασίνης! . . . Ἐργασία καὶ φρόνησις . . . ἀγάπη καὶ εὐτυχία, αἱ τέσσαρες αὐταὶ λέξεις ἐξηγοῦν ὅποια ὑπῆρξε καὶ ὅποια θέλει ὑπάρξει ἡ ζωὴ της . . . Κόρη ἀγαπᾷ, φιλόπonos καὶ φρόνιμος, σίζυγος ἀγαπητῇ, εὐτυχὴς μήτηρ, γυνὴ ἀξιότιμος ἰδοὺ τὸ μέλλον της! . . . ἐνῶ ἐγὼ . . .

— Θεέ μου! . . . τί λέγεις;

— Μὴ, ἀγαθέ μου πάτερ, μὴ με εἴπητε ἀχάριστον . . . ἀλλὰ μ' ὅλην τὴν ἄκραν σας φιλοστοργίαν, καθὼς καὶ τὴν τῆς δευτέρας μου μητρὸς, μ' ὕλας τὰς τιμὰς ὑφ' ὧν περιστοιχοῦμαι, μ' ὅλην τὴν ἡγεμονικὴν σας ἐξουσίαν, ἡ ἐντροπή μου εἶναι ἀνιάτος. Δὲν ὑπάρχει πᾶντι δυνάμενον νὰ ἐξαλείψῃ τὸ παρελθόν . . . Καὶ πάλιν, ἀγαθέ μου πάτερ, συγχωρήσατέ με . . . μέχρι τοῦδε σὰς τὸ ἐκρυπτα, ἀλλ' ἡ μνήμη τοῦ πρώτου μου ἐξευτελισμοῦ με ἀπελπίζει, με τήκει . . .

— Κλημεντία, τὴν ἀκούεις! . . . ἀνέκραξεν ὁ Ῥοδόλφος, μὲ ἀπελπισίαν.

— Ἀλλὰ, κόρη μου! εἶπεν ἡ Κλημεντία, ἡ φιλοστοργία μας, ἡ ἀγάπη τῶν περιστοιχοῦντων σε, ἀγάπη τῆς ὁποίας εἶσαι ἀξία, ταῦτα πάντα δὲν ἀποδεικνύουσιν ὅτι τὸ παρελθόν τοῦτο πρέπει πλέον νὰ τὸ θεωρῇς ὡς ὄνειρον ἀπλοῦν;

— ὦ! δυστυχία! ἐπανελάβεν ὁ Ῥοδόλφος. Καὶ νὰ τὸ ὑποπτεύωμαι πρὸ πολλοῦ καὶ νὰ σιωπῶ!! Ἡ ἐλθεῖσα αὐτῇ ἰδέα ἔλαβε πλέον εἰς τὸ πνεύμα της ῥίζαν· ἐν ἀγνοίᾳ μας, ἔκαμεν ἐν αὐτῷ προόδους τρομεράς, ὥστε τὴν σήμερον πλέον εἶναι βραδεῖα πᾶσα σκέψις περὶ θεραπείας . . . ὦ! δυστυχὴς ἐγὼ!

— Θάρρει φίλε μου, εἶπεν ἡ Κλημεντία πρὸς τὸν Ῥοδόλφον· πρὸ ὀλίγου εἶδες τί ἔλεγες· ὅτι καλῆτερον ἔτι ἐμάθαμεν τὸν ἐχθρόν μας . . . Τώρα γνωρίζομεν

τὴν ἀφορμὴν τῆς λύπης τοῦ τέκνου μας· θὰ θριαμβεύσωμεν, ἐπεὶ δὴ ἄρρωγούς μας ἔχαμεν τὸν ὀρθὸν λόγον καὶ τὴν φιλοστοργίαν.

— Καὶ ἔπειτα θέλει παρατηρήσει καὶ μόνη τῆς ὅτι ἂν ἡ θλίψις τῆς γίνῃ ἀνίατος, ἀνίατος θελ' εἶσθαι καὶ ἡ ἰδική μας, ὑπέλαθεν ὁ Ῥοδόλφος. Διότι, τῇ ἀληθείᾳ, ἂν αὐτὸ τὸ δυστυχὲς πλάσμα ἄλλο δὲν ἀπῆλαυσεν εἰ μὴ μεταλλαγὴν συμφορῶν, πρὸς πλεόν ν' ἀπελπισθῇ, πρὸς πλεόν ν' ἀπολεσθῇ τις· νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει οὔτε ἀνθρωπίνη δικαιοσύνη, ἀλλ' οὔτε θεία.

Μετὰ μακρὰν σιωπὴν καθ' ἣν ἡ Μαριάνθη ἐφάνη σύν- νους ἔλαθεν ἐκ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν χεῖρα τοῦ Ῥοδόλ- φου, ἐκ τῆς ἄλλης τὴν τῆς Κλημεντίας καὶ τῆς εἶπε μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης· — Ἀκούσατε, καλὲ μου πάτερ . . . καὶ ὑμεῖς τρυφερά μητέρα μου . . . ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι ἡμέρα κρίσιμος . . . ὁ Θεὸς ἠδουλήθη, καὶ τῷ ἀπονέμῳ εὐχαριστῶν, νὰ μὴ σὰς κρύψῃ πλειότερον κερὴν πᾶν ὅτι μελετῶ, διότι πᾶσα θλίψις ἔχει καὶ τὸ τέλος τῆς . . . καὶ ὅσον μυστικὴ καὶ ἂν ὑπῆρχει ἡ ἰδι- κή μου ἦτον ἀδύνατον πλεόν νὰ τὴν ἐκστομίσω . . .

— Ἄ ! . . . ἐκτῆλαθα . . . ἐκατάλαθα ! . . . ἀνέ- κραζεν ὁ Ῥοδόλφος· ἐχάθη πᾶσα ἐλπίς δι' ἡμᾶς ! . . .

— Ἐγὼ ἐλπίζω, πάτερ μου, εἰς τὸ μέλλον· καὶ ἡ ἐλπίς αὕτη εἶναι ἡ μόνη ἥτις μ' ἐνισχύει νὰ σὰς ἐκ- φρασθῶ σήμερον ὅλα μου τὰ αἰσθήματα.

— Λέγε μας, λέγε μας, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Ἐνόσω, πάτερ μου, ἤμην εἰς Παρισίους . . . πλη- σίον σας, τόσον ὑπῆρξεν εὐτυχῆς, ὥστε χρόνοι ὀλόκλη- ροι δυστυχίας δὲν εἶναι ποτε δυνατὸν νὰ ἀντιμετρήσω- ει τὴν ἀγαλλίασίν μου ἐκείνην . . . Παρατηρεῖτε λοιπὸν ὅτι ἐγνώρισα τί ἐστὶν εὐδαιμονία.

— Διὰ ὀλίγας ἡμέρας ἴσως . . .

— Ναι ὀλίγας, ἀλλὰ τί εὐτυχία ἦτον ἐκείνη ! . . .

τί ἀγνή εὐτυχία καὶ ἄσπιλος ! ἀφοῦ μάλιστα ἐγνώρισα
ὅτι εἶσθε πατήρ μου !

— Ἀλλὰ τί λοιπόν, κόρη μου, εἶπεν ἡ Εὐθυμεία,
μετέδωκέν σου τὴν λύπην ἐκείνην σου τὴν χαράν ;

— Φεῦ ! μια περίστασις ὀλεθρία, ἀπροσδόκητος !

— Ὅποις περίστασις ;

— Ἐνθυμείσθε πότερ μου... εἶπεν ἡ Μαριάνθη μὴ
δυναμένη νὰ νικήσῃ τὸ ῥίγος, ἐνθυμείσθε τὴν τρομερὰν
σκηνὴν ἣτις προηγήθη τῆς ἐκ Παριτίων ἀναχωρή-
σεώς μας...

— Ναί... ἀπήντησεν ὁ Ῥοδόλφος μετὰ κατηφείας.
Ὁ Μαχαιροβγάλτης !... ἀφοῦ μοῦ ἔσωσε καὶ δεύτερον
τὴν ζωὴν, ἀπέθανεν... ἐκεῖ... πρὸ ὀφθαλμῶν μας...

— Τὴν στιγμὴν λοιπόν, πάτερ μου, καθ' ἣν ὁ δυστυ-
χὴς αὐτὸς ἐξέπνευε ἐξούρετε ποῖον εἶδα... νὰ μὲ κυτ-
τᾶξῃ ἀσκαρδαρυκτί ;... Ὡς ἐκεῖνο τὸ βλέμμα...
ἐκτοτε πανταχοῦ μὲ ἀκολουθεῖ, ἐπρόσθεσεν ἡ Μαριάνθη
μετὰ φρίκης.

— Τί βλέμμα ; τίνοος ; ἀνέκραζεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Τῆς δρακόντης τοῦ Ταπιφράρχου... ἐψιθύρισεν
ἡ Μαριάνθη.

— Ἐκείνου τοῦ ἀνθρωπομόρφου τέρατος ! Τὴν ἐπα-
νείδες λοιπόν ; ποῦ ;

— Εἰς τὸ καφενεῖον, ἔπου ἀπέθανεν ὁ Μαχαιρο-
βγάλτης· δὲν τὴν εἶδετε μετὰ τὴν δύο τριῶν ἄλλων γυ-
ναικῶν ;...

— Ἀ ! τώρα, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος μὲ ἄχθος βαρύτα-
τον, τώρα ἐννοῶ... ὡς ἦτο περίφοβος ἐκ τοῦ φόνου
τοῦ Μαχαιροβγάλτου, θὰ εἶδες καὶ ἐκείνην καὶ θὰ ἐνόμι-
σες ὅτι ἡ ἀποτρόπαιος συνάντησις αὕτη ἦτο καταδρομὴ
θεία !

— Καὶ δὲν εἶναι καταδρομὴ θεία, πάτερ μου ; Μὴ
ἐκυρίευτε τότε θανατηφόρον ῥίγος· ἐκτοτε ἡ καρδιά

μου ἐπάγωσε. Ν' ἀπεντῆσω τὴν γυναῖκα ἐκείνην καθ' ἡ στιγμὴν ὃ Μαχρινοβγάλτης ἀπέθνησκειν λέγων Ὁ Θεὸς εἶ·αι δίκαιος! τοῦτο μ' ἐφάνη ὡς ἐλεγχος Θεός, ὅτι ἐλητημόνησα ἀπερισκέπτως παρελθόν, τὸ ὅποιον ἐχρεώσταν νὰ ἐξαγοράσω διὰ ταπεινώσεως καὶ μετανοίας.

— Ἀλλ' αὐτὸ τὸ παρελθόν, κόρη μου, ἄλλοι σὲ τὸ ἐπέβαλον, δὲν ἔχεις σὺ νὰ δώσης λόγον εἰς τὸν Θεὸν περὶ αὐτοῦ!

— Σὺ, παιδί μου, παρεβιάσθης . . . σ' ἐμύθησαν προ-
τήτερ . . .

— Ἀλλ' ἔπω . . . μητέρ μου, ἐγὼ ἠτιμίσθην . . . ὦ! ἠτιμίσθην . . . καὶ τὴν ατιμίαν ταύτην δὲν δύνα-
μι πλέον νὰ τὴν ἀποπλύνω . . . ἐξτλείεται ποτὲ ἡ
ἀνάμνησις; Μὲ καταδιώκει, ἕως εἰς τ' ἀνεκτορία ταῦ-
τα . . . ἕως εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς μου, ἕως εἰς
τὰς βαθμίδας τοῦ θρόνου του. — Καὶ ἡ Μαριάνθη ἀνε-
λύθη εἰς δάκρυα πικρά.

Ὁ Ῥοδόλφος καὶ ἡ Κλημεντία ἔσταντο σιωπηλοὶ
ἀπέναντι τῶν ἀκαταμυχῆτων αὐτῶν ἐλέγχων, καὶ ἔκ-
λαιον διότι ἠθάνοντο ὅτι αἱ παρεγορίαι τῶν ἦσαν ἀνι-
σχυροί.

— Ἐκτοτε, ἐπενέλαθεν ἡ Μαριάνθη σπογγίζουσα
τὰ δάκρυά της, κατὰ πᾶσαν στιγμὴν λέγων κατ' ἐμαυ-
τὴν. Μὲ τιμοῦν μὲ δοξάζουν τὰ μεγαλῆτερα ὑποκεί-
μενα. Ἐπὶ παρουσίᾳ μιᾶς ὅλης αὐλῆς, ἡ ἀδελφὴ ἐνὸς
αὐτοκράτορος κατεδεχθῇ νὰ διορθώσῃ τὸ διαδήμα μου
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου· καὶ ὅμως ἐγὼ ἀνεγράφην εἰς τὸν
βόρβορον τῆς Παλαιᾶς Χώρας, συναναστρεφομένη μετὰ
λυστῶν καὶ φονέων . . . ὦ πάτερ μου, πάτερ μου,
σὰς ζητῶ συγγνώμην· ἀλλ' ὅσον ὑψηλότερα ἦναι ἡ θέ-
σις μου . . . πόσον μὲ κάμνει ἐντύπωσιν ὁ παρελθὼν μου
ἐξευτελισμός· συλλογισθῆτε ὕστερον ἀπὸ τὸ ὅτι ἤμην!

νά βλέπω γέροντας νά υποκλίνουν ἐνώπιόν μου . . . νά βλέπω τόσας εὐγενεῖς νέας νά τὸ ἔχουν ὡς τιμὴν τῶν ὅτι μεθεραπεύουν . . . τόσας ἡγεμονίδας νά με περσοῦν ἐγκωμίων. . . δὲν εἶναι αὐτὸ ἀσέβεια καὶ ἱεροσυλία μου! Καὶ ἂν μίαν ἡμέραν ὁ Θεὸς βουλευθῇ νά γίνῃ γνωστὸν τὸ παρελθόν μου, παντασθῇτε πόσον θέλω περιστραφεῖν ἐγὼ ἢ τοσοῦτον ἀνυψομένη καὶ δικαίως! Μοῦ ἤρρεζεν αὐτὴ ἡ τιμωρία! . . .

— Ἀλλὰ, τέκνον μου, ἐγὼ καὶ ἡ σύζυγός μου τὴ γνωρίζομεν αὐτὸ τὸ παρελθόν· εἴμεθα ἄξιοι τοῦ βαθμοῦ μας, καὶ ὁμῶς σὲ λατρεύομεν.

— Ἡ ἄκρα σας φιλοστοργία πρὸς ἐμὲ σὰς τυφλόνει.

— Καὶ αἱ ἀγαθότητες αἱ λοιπὴν αἱ τόσαι πρὸς ὁποίας ἐπραξες ἀφότου ἡλθες ἐδῶ; καὶ τὸ ὀρφανοτροφεῖον τὸ ὅποιον ἐσύστησες, καὶ ἡ πρὸς τὰς ἐν αὐτῷ δυστυχεῖς ἀρρυσιώσεις σου; Ταῦτα λοιπὸν φρονεῖς ὅτι δὲν ἐξηγόρασαν ὅλον σου τὸν παρελθόντα βίον, μολονότι καὶ τὸ πταίσμα ἐκεῖνο δὲν ἦτον ἰδικόν σου; . . . Παρατηρήσατε πόσην ἀγάπην τρέφει πρὸς σὲ ἡ ἡγουμένης σου τῆς Ἁγίας Ἑρμαγγίλδης· διατί νομίζεις ὅτι τοσοῦτον σὲ ὑπολήπτεται; δι' οὐδὲν ἄλλο εἰμὴ διὰ τὸ ὕψος τοῦ χαρακτήρός σου, διὰ τὸ καλλὸς τῆς ψυχῆς σου, διὰ τὴν εἰλικρινῇ σου εὐσέβειαν.

— Ἐνόσω τὰ ἐγκώμια τῆς ἡγουμένης σου τῆς Ἁγίας Ἑρμαγγίλδης ἀποστείνονται εἰς τὴν σημερινήν μου διαγωγὴν, ἐντρυφῶ ἀληθῶς εἰς αὐτά· ἀλλ' ὅταν δεικνύῃ τὸ παραδειγμά μου εἰς τὰς εὐγενεῖς νέας τῆς μονῆς· ἀλλ' ὅταν αὐταὶ βλέπωσιν εἰς ἐμὲ πρωτότυπον πασῶν τῶν ἀρετῶν, θανάσιμος με κυριεύει στενοχωρία, ὡς νά ἦμην ἐνοχος ψεύδους ἀναιδεστάτου!

Μετὰ μακράν δὲ σιωπὴν, Ῥοδόλφος ὑπέλαβε σκυθρωπάζων.— Βλέπω ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐλπίς νά σὲ ἀποπέισῃ τις· ἡ λογικὴ εἶναι ἀνίσχυρος ἀπέναντι πεποιθήσεως το-

σούτω μᾶλλον ἀκροθάντου ὅσον πηγάζει ἀπὸ αἰσθημα
γενναῖον καὶ ὑψηλόν . . . Ἡ ἀντίθεσις τῶν ἀναμνήσεών
σου πρὸς τὴν σημερινήν σου θέσιν ὅα εἶναι πωδόντι διὰ σέ
δικνεῖς μαρτύριον . . . Σύγνωθι λοιπόν, κόρη μου, τώ-
ρα ὁφείλω κ' ἐγὼ νὰ σέ ζητήσω συγγνώμην !

— Ὑμῖς . . . ἀγαθὲ μου πάτερ . . . συγγνώμην ἀπέμέ!..

— Ναί, συγγνώμην, διότι δὲν παρήδα τὴν εὐαισθη-
σίαν σου . . . Ὀφείλον, κόρη μου, νὰ τὴν μαντεύσω . . .
Καὶ ὅμως . . . τί δυνάμην ; . . . Εἶχα χρέος νὰ σέ κη-
ρύξω πανδηγῶς ὡς θυγατέρα μου, ἥσο θυγάτηρ μου λοι-
πόν ἐξ ἀνάγκης ἔπρεπε νὰ σέ περιποιηχάτω διὰ τῶν ὀ-
φειλωμένων τιμῶν . . . Ναί, ἀλλ' ἔπαισα . . . Ἐγὼ ἀντὶ
να καταδείξω τὰς καλλονὰς τῆς θυγατρὸς μου, ἔπρεπε νὰ
τὰς κρύψω ἔπρεπε νὰ κρύψω τὴν θλακυρόν μου νὰ ζή-
σω περιορισμένος μετὰ τῆς Κλημεντίας καὶ σοῦ . . . νὰ
παρῶμαι τὰς ἐσθλὰς καὶ ποιμπὰς ταύτας, ὅπου μετὰ
τόσσης πατρικῆς ἀλαζονείας ἤθελα νὰ σέ βλέπω διαλάμ-
πουσαν . . . ἐλπίζων μωρῶς νὰ σέ ἀναβιβάσω τότον ὑ-
ψηλά . . . ὥστε τὸ παρελθόν νὰ ἐξαλειφθῇ ὀλοτελῶς ἐκ
τῆς μνήμης σου . . . Πλὴν φεῦ ! συνέβη τὸ ἐναντίον. Ἐγὼ
μόνος ἔπαισα . . . ἐγὼ μόνος . . . Ἠπατήθην ὁ δυστυ-
χῆς . . . Κ' ἔπειτα πολὺ ἑνωρίς ἤλπισα ὅτι ὁ Θεὸς μ' ἐ-
συγχώρησεν . . . ἡ ἐκδίκησίς του ἀκόμη δὲν ἐπληρώθη . . .
μὲ καταδικῶναι εἰσέτι εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῆς θυγατρὸς
μου ! . . .

— Ἐν τοῖτοις ἤκούσθη κρουομένη ἐξωθεν ἡ θύρα
μετὰ αὐστηλῆς. Ὁ Ῥοδόλφος ἐπορεύθη πρὸς αὐτήν, τὴν
ἤνοιξεν ὀλίγον καὶ εἶδε τὸν Μούρφ, ὅστις τὸν εἶπε—Μὲ
συγχωρεῖτε, ὑψηλότατε, ὅτι ἤλθα νὰ σὰς διαταράξω ἀλλ'
ἔρθατε ταχυδρόμος ἐκ μέρου τοῦ πρίγκιπος Δ'—Ἐρχόμ-
σεν Ὀλδελζάαλ, κομιστὴς τῆς παρούσης, ἥτις, λέγει,
εἶναι κατεπεύγουσα καὶ ἀνάγκη νὰ ἐγχειρισθῇ ἀμέσως
πρὸς Ὑμ. Β. Ὑψηλότητα.

— Εὐχαριστῶ, ἀγαθὲ μοι Μούρφ . . . Μὴν ἀπομακρυνθῆς, τὸν εἶπεν ὁ Ροδόλφος μετὰ στεναγμοῦ· ἔχω νὰ συνομιλήσω μετὰ σοῦ μετ' ὀλίγον.—Καί κλείσας τὴν θύραν, ἔμειναν μίαν σσιγμὴν εἰς τὸν θαλάμῳ διὰ τ' ἀνογνώσῃ τὴν ἐπιστολὴν, ἣν τὸ ἐνεχείρισεν ὁ Μούρφ. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη διελαμβάνει τὰ ἑξῆς:

Γ' ὤψηλότατε.

• Δύναμαι νὰ εἰπῶν ὅτι ἡ μετὰ τῆς Ὑμετέρας Βασιλικῆς Ὑψηλότητος συνδέουσά με συγγένεια καὶ ἡ φιλία δι' ἣς πάντοτε με κατηξίωσεν εἶναι ἱκανὰ ὥπως καταστήσωμαι συγγνωστὸν μέγα τόλμημα τὸ ὅποιον μ' ὑπαγορεύει συνείδησις ἀνθρώπου τιμίου.

• Πρὸ δεκαπέντε μηνῶν, ὤψηλότατε, ἐπιστρέφων ἐκ Γαλλίας εἶδέμετε μεθ' ὑμῶν μίαν θυγατέρα τοσοῦτον μᾶλλον ἀφοπλισμένην, καθόσον τὴν ἐνομιζέτε ἀπολεσθεῖσαν διὰ πάντος. ἔγωγ' ἐξ ἐναντίας δὲν ἀσῆκε πόποτε τὴν μητέρα της, ἣν ἐνομιμείσθητε ἐν Παρισίοις εἰς τὰ λοιπὰ της ὥπως νομιμοποιήθῃ ἡ της προκηπείσσης Ἀμαλίας γέννησις. Διὸ καὶ τὸ γένος της ὑπάρχει ἡ γεμονικία καὶ ἡ καλλονὴ της ἀσύγκριτος καὶ ἡ ψυχὴ της ἀξία τοῦ γένους της καὶ τὸ πνεῦμά της ἀξίον της καλλονῆς της. Ὡς μοὶ τὰ ἔγραφε καὶ ἡ ἀδελφὴ μου ἡγουμένησα της μονῆς της Ἀγίας Ἑρμαγγίλδης, ἥτις πολλάκις λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ βλέπῃ τὴν ἀγαπητὴν θυγατέρα της Ὑμετέρας Βασιλικῆς Ὑψηλότητος.

• Τώρα, ὤψηλότατε, ἐρχομαι ἐλευθέρως εἰς τὸ ἀντικείμενον τῆς παρούσης μου· κακὴ τύχη μὲ κατακρατεῖ εἰς Ὀλοιδάαλ βαρεῖά της νότος καὶ αὕτη μ' ἐμποδίζει τοῦ νὰ ἔλθω αὐτοπροσώπως παρὰ τῇ Ὑμ. Βασιλικῇ Ὑψηλότητι.

• Ἐπὶ τῆς ἐσχάτης εἰς Γερολστέιν διατριβῆς του, ὁ υἱός μου ἔβλεπε καθημέραν σχεδὸν τὴν προκηπείσαν Ἀμαλίαν, ὥστε καὶ ἡράσθη αὐτῆς ἔρμηνως, ἀλλὰ τῇ ἐκρυψε μέχρι τοῦδε τὸν ἔρωτα τοῦτον. Ἐνόμισα λοιπὸν χρέος μου, Ὑψηλότατε νὰ σὰς εἰδοποιήσω περὶ τούτου. Κατηξίωσέτε τὸν υἱόν μου πατριωτικῆς ὑποδοχῆς, καὶ περιπλάν τὸν εἶπετε, ὁσάκις ἐπανερχεται εἰς Γερολστέιν, ν' ἀπολαύῃ τῆς πολυτίμου ὑμῶν οἰκειότητος . . . ὅθεν δὲν ἤθελα εἶσθαι ἄνθρωπος μὲ χυφρακτῆρά. Ἐν τούτῳ ἐκμαθὼν ὑπέκρυπτα εἰς τὴν Ὑμ. Βασιλικὴν Ὑψηλότητα περὶ τῶν ἡμῶν βίβων ἀλλὰ σὰς ἀγγέλλει, τὴν

— Ὁ πατήρ σου, κόρη μου, ἔχει δίκαιον, ἀνέκραξεν ἡ Κλημεντία. Μόνη μετὰ τοῦ Ἑρρίκου, καὶ διηνεκῶς ἐνασχολουμένη εἰς τὴν εὐδαιμονίαν σου καὶ τὴν ἰδικήν σου, δὲν θὰ λαμβάνεις καιρὸν ν' ἀνατρέχῃς εἰς τὰς παρελθούσας θλίψεις σου.

— Κ' ἔπειτα σπὸ καὶρὸν εἰς καιρὸν θὰ ἐρχόμεθα μετὰ τὴν Κλημεντίαν νὰ σᾶς βλέπωμεν.

— Καὶ ἴσως μίαν ἡμέραν . . . ὅταν ἡ πληγὴ ἐκ τῆς ἐποικίης τεσσάρτου πάτῃς, μικρὰ μου, σήμερον ἴσως μίαν ἡμέραν φρεξῇ ἀνατείνε . . . καὶ ἀποφασίσῃς νὰ ἐπανέλθῃς εἰς Ἱερουσαλὴν, ὅπου θέλουν ἐκ νεοῦ σᾶς περιβάλλει αἱ ἀνοικταὶ ἀγκάλαι μας . . . Καὶ τότε τί χάρι!

— Ἀπαντᾷται λοιπὸν ἡ γὰρ ἐντὶς τῆς εὐτυχίας; . . . ἐψήφισεν ἡ Μαρικάνθη περυγισθῆναι ακουσίως πως ἐπὶ τοῦ γοητευτικοῦ αὐτοῦ ὁ εἶδός.

— Ναι! . . . ναι, τέκνον μου, ἐπανέλθω ἡ Κλημεντία, θὰ ἰδῇς . . .

— Ὡς ἰδῇς, Ἀμαλία μου, ὑτάλασεν ὁ Ῥοδόλφος μόλις ἐσχῶν νὰ κρατῇ τὰ δάκρυά του, διότι εἶλεπε τὴν Μαρικάνθη ἀμφῶς πρὸς αὐτὴν ὡς ἀπαντᾷ τῆς πορὶς αὐτῆς λατρείας τοῦ νομφαίου σου . . . ὅταν πλέον ὁ θάλλωρος νῶς γινώσκῃς ὅτι εἰς σὲ αὐτὸς θὰ χρωστῇ πᾶν ἀγαλλίσμα του . . . ἔχεις πλέον νὰ ἐλεγγῇς ἀπὸ τίποτε;

— Πάτερ μου . . . εἶπεν ἡ Μαρικάνθη, λαχμονοῦσα τὸ παρελθὸν ἀντὶ τῆς γλυκερᾶς ἐλπίδος ταύτης· τί εὐδαιμονία τῶντι! . . .

— Καὶ βέβαιον, κόρη μου, καὶ βέβαιον! ἀνεσώτητον ὁ Ῥοδόλφος ὡς ἀνάρπαστος ἀπὸ χάριν μετὰ θυσίᾳς ἐνωμένον. Ἦγινετο κατ' ἐξοχήν, πατὴρ νὰ θέλῃ τὴν εὐτυχίαν προσφιλεστάτου τέκνου του . . . καὶ νὰ μὴ τὴν καταστήσῃ κατεργητήν! . . .

— Νὰ νομφεσθῇ τὸν Ἑρρίκον . . . καὶ μίαν ἡμέραν . . . νὰ διαβιῶσω μετὰ αὐτοῦ ἐκεῖνον, μετὰ τῆς δευτέρας μου
(ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ) 18

μητρό; καὶ τοῦ πατρός μου . . . ἐπέφερεν ἡ Μαρίας-θη, ἐπὶ μάλλον μεθύσκουσα ἐκ τῶν εὐφροσύνων ἰδιῶν αὐτῶν.

— Ναι, ἀκριβοῦ μου ἄγγελε, νὰ ἤμεθα ὅλοι πνευματοῦ χεῖς! . . . Ὑπάρχω ν' ἀπαντήσω εἰς τὴν πατέρα τοῦ ἱερ-
βίου ὅτι συνοικῶ εἰς τὸ συνοικεσιον, ἀνεκραζεν ὁ Ῥοδόλ-
φος ἐναγκαλιζόμενος τὴν Μαρίας-θην μὲ ἀνεκράστον ἀγαλ-
μασιν. Μὴ σε μέλη ὁ χωρισμός μας θὰ εἶναι βραχύς . . .
τὰ νὰ χρῆσθαι ἵνα ἡ συζυγία θελεῖ σοὶ παρέξει θὰ εὐσχύ-
σουσιν εἰς πλεον τὸ βίμα σου εἰς τὴν ὁρὴν τῆς ληθῆς
καὶ εὐμερείας ὅπου εἰς τὸ εἶλθαι θέλεις βραδύζει . . . ἀπλῶς
νὰ γίνης μήτηρ, καὶ θέλει γνωρῶσιν ὅτι καὶ θλίψεις τις
ἀνέλξη ὁρεῖται νὰ τὰς ἀποσκεδάξῃ χάριν τῶν τέκνων
του . . .

— Ἄ! ἀνέκραζεν ἡ Μαρίας-θη μετὰ σπαραξικαρδίου
φιωντῆς, διότι ἡ λεῖς μήτηρ τὴν ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ περ-
πνοῦ ὁ εἰρὸς της. Μήτηρ! . . . ἐγὼ; . . . Ἰσ! ποτε! . . .
εἶμαι ἀναξίς τοῦ ἱεροῦ τούτου ὀνόματος . . . Ἡγὼ ἤθελα
ἀποθῆναι τῆς ἐντροπῆς ἐνώπιον τοῦ τέκνου μου . . . Ἄ-
δὲν ἀποθάνω ἐνώπιον τοῦ πατρός του . . . εὐλογοῦμαι
νὰ εἰς αὐτὸν τὸ παρελθόν μου . . .

— Τι λέγει, Θεοῦ μου! τι λέγει πάλιν! εἶπεν ὁ Ῥο-
δόλφος ὡς κεραυνόπληκτος διὰ τὴν αἰσθητὴν ταύτην με-
ταβολήν.

— Ἐγὼ μήτηρ! ἐπανελάθεν ἡ Μαρίας-θη μὲ πικράν
ἀπελπισίαν· ἐγὼ σεβυμένη, ἐγὼ εὐλογοῦμένη ὑπ' ἐνός τε-
κνου αἰῶνος καὶ ἁγνοῦ! ἐγὼ ἡ ποτὲ ὑπάρξασα βδελυγμὰ
παντῶν! ἐγὼ νὰ βεβηλώσω ὑπὸ τῷ πῶς τὸ ἱερὸν ὄνομα μη-
τηρ . . . ὦ! ποτε . . . Ἀθλίς ἐγὼ καὶ ἀπεγνωσμένη ὅτι
πορευθήναι ὑπ' ἐλπίδος τὴν ὁριάν οὐδὲ νὰ σκερθῶ εἶμαι
ἀξίς! . . .

— Κρη μου, διὰ τὸν Θεὸν λυπήσου με, ἀκουσον.

Ἡ Μαρίας-θη ἀνηγέρθη ὀρθία, ὡχρὰ, πλὴν ἀγγελόμορ-
φος ὡς ἁγίαμα ὡροῖν εἰκονίζον ἀνίατον συμφορὰν. — Μὰ

... λατμονόμην ὅτι πρὶν νομρεθῶ τὴν πρίγκι-
 ξῖκον γραστώ νά τόν ἐξολογῶνται τον παρελθόντα
 μου ...

- Δέ το ἐκπαύοντα τελέως, ἀνέκραξεν ὁ Ῥαδούφου,
 μαθεῖ ... τὰ λέγονται ὅλα ...

Καὶ θέλετε νά μὴν ἀποθάνω ... ὅτι ἐξουθενώθην
 ἐνώπιόν σου;

- Ἀλλὰ θά μούθῃ καὶ πῶς ἐνέπετες εἰς τὴν ἀδυσπεν
 ... ἀλλὰ θά μαθεῖ καὶ πῶς ὑπέσπες πρὸς ἐξαγύ-
 τοῦ πρῶτον ἰσθῆ σου.

- Καὶ τέλος, ὑπέσπεν ἡ Κλυμεντία, ὅσοι ἐγὼ σέ
 θυγάτηρα μου, δύνανται καὶ αὐτοὶ νά σέ ἀποκαλέσθῃ
 γὰρ του ...

- Ἀλλ' ἐγὼ ... μητέρ μου ... ἐπειδὴ ἀγαπῶ ...
 ἡ σέβουμαι πολὺ ὅν πρὶν πρὶν Ῥαδούφου, δὲν θέλω
 ἀπορρίπτει νά τόν προσφέρω δεξιάν τῇ ὁποίᾳ θῆ-
 τι κακῶς τῆς Παλαιᾶς Χώρας ...

Ἐτά τινα καιρὸν ἀνεγινώσκετο εἰς τὰς ἐφημερίδας
 Γερολστέιν.

Χθὲς ἐτελέσθη ἐν τῇ μεγαλοδουκικῇ μονῇ τῆς Ἀγίας
 ἀνγλῶν, ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς βασιλικῆς αὐτοῦ Ὑψηλότη-
 τος Μεγάλου Δουκὸς καὶ ὅλης τῆς αὐλῆς Αὐ-
 τῇ περιβλή τῷ μοναχικοῦ σχήματος τῆς ὑψηλοτάτης
 κραταιότητος πριγκιπέσσης Ἀμαλίας Γερολστέιν.

Ἡ ἐξολογῆσις αὐτῆς ἐλήφθη παρὰ τοῦ ἐκλανπρωτά-
 καὶ σεβασμιωτάτου κυρίου κυρίου Καρίλου Μαξίμου,
 ἐπισκόπου δουκὸς Δ' Ὀππεγγέμ. Ὁ πανιερώτατος κύ-
 Ἀννίβας Ἀνδρέας Μοντάτος, ἐκ τοῦ ἡγεμονικοῦ γένους
 Δίλφω, ὀνόματι ἐπίσκοπος Κεῦτας καὶ ἐξαρχος ἀποστο-
 ῆ, ἔβωκε τὴν παπικὴν εὐχὴν καὶ εὐλογίαν.

Λόγον ἀρμόδιον εἰς τὴν περίστασιν ἐξεφώνησεν ὁ σεβασ-
 ατος κύριος Πέτρος Δ' Ἀσφίλδ, μοναχὸς τοῦ κοινοδίου
 οἰκίας, κόμης τῆς ἁγίας Ῥωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας.

• ΠΡΟΣΔΕΞΑΙ ΑΓΙΕ ΚΥΡΙΕ. •

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ.

Ὁ Ρυθόλφος πρὸς τὴν Κλημεντίαν.

Γερολαστέιν, 12 Ἰανουαρίου 1845

Ἐλπίζω, ἀγαπητή μου φίλη, ἐκ τῆς ἐπιστολῆς σου ἦν ἡ
βὴν σήμερον καὶ δι' ἧς ἀπομακρύνεις πάντα φόβον μου
τῆς υγείας τοῦ πατρὸς σου, ὅτι πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐβδομά-
ταύτης θὰ ἔλθεις μετ' αὐτοῦ. Ἐγὼ τὸν εἶχα εἰπεῖ ὅτι εἰς
σεμνέλωτον, ὡς κειμένην μεταξύ θάσων, ἤθελε πάθει, μ' ὅ-
του τὰς προφυλάξεις, ἐκ τῆς θερμότητος τοῦ ψύχους τῶν
μάτων μας. Κατὰ δυστυχίαν ἡ εἰς τὸ κυνέριον ἐκδοσις
ἀπετέλεσεν ὥστε ν' ἀποδώσιν αἱ συμβουλαὶ μου ἀνωφε-
λές. Με παρακαλῶ θερμῶς, Κλημεντία μου, ἅνα ὁ πατήρ σου
νηθῇ νὰ ὑποσέρῃ τὸν κλονισμόν τῆς ἀμάξης ν' ἀναχωρή-
σῃς δι' ἐλῶν ἄρας τὸν ἄγριον αὐτὸν τόπον καὶ τὴν ἀγ-
ταύτην διαμονήν, ὅπου μόνοι ἦσαν ἱκανοὶ νὰ κατοικῶσιν
παλαιοὶ Γερμανοί, οἱ σιδηροὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, ὧν ἡ γ-
ἐξέλιπε.

Τρέμω μήπως καὶ σὺ ἀσθενήσης· οἱ κόποι τῆς κ-
σπευτμένης ὁδοιπορίας ταύτης αἱ ἀνησυχίαι σου μέγα
ἴδως τὸν πατέρα σου, ὅλα ταῦτα πρέπει νὰ σὲ διατάρα-
ξῃς νὰ μὴ δυνήθῃ νὰ σὲ συνοδεύσῃ!

Κλημεντία, σὲ ἐκτεύω, μὴ ἀπροσεξίαν· γνωρίζω πόσον
σαι ἀνδρεία καὶ ἀποσιωμένη. . . γνωρίζω μετὰ πόσης ζέ-
θελεις περιθάλλει τὸν πατέρα σου· ἀλλὰ κ' ἐκεῖνος ἔ-
την αὐτὴν μ' ἐμὲ ὑπομείνη ὀδύνην. ἂν πειραχθῇ κατὰ
ὁδοιπορίαν ἡ υγεία σου. Με λυπεῖ διπλάσιως ἡ νόσος
κόμητος, ἐπεὶδὴ σὲ μακρύνει ἀπ' ἐμοῦ εἰς στιγμὴν καθ'
πολλὴν ἱδύνατο ἡ παρυσία σου νὰ μοι παρέχῃ ἀνακούφ-

Ἡ τελετὴ τῆς ὁμολογίας τῆς δυστυχούς μας κόρης
εἰσῆλθε δι' αὐριον 13 Ἰανουαρίου, ἐποχὴν ἀκαισίαν. . . ΔΕ
ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ἦτον ἡ ἡμέρα καθ' ἣν εἰ-

κατὰ τοῦ πατρὸς μου μάχισαν . . . "Α! φίλη μου . . . πολὺ
 τεχνέως ἤλπισα ὅτι ὁ Θεὸς μ' ἐσυγχώρησε πλέον. . . Ἡ γοη-
 τευτική ἐλπίς τοῦ νὰ περάσω τὴν ζωὴν μου πλησίον σου καὶ
 πλησίον τῆς θυγατρὸς μου, μ' ἐκίνησε νὰ λησμονῶ ὅτι μέχρι
 τοῦδε δὲν ὑπέστησα ἐγὼ τίποτε ἀλλ' ἐκείνη μόνη, καὶ ὅτι
 ἡ ἰδική μου τιμωρία ἔτο μέλλουσα. — Καὶ ἰδοὺ αὕτη . . . με
 κατέλαθε πρὶ ἐξ μηνῶν. ὅς τῆς ἡμέρας ἡ πολυδακρυς κόρη
 μὰς ἐξεμυστηρέυθη τὸ διπλὸν τῆς καρδίας της μαρτύριον.
 Τὴν ἀνίστατον ἐντροπήν της διὰ τὸ παρελθόν . . .
 γυναικὴν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της ἔρωτος πρὸς τὸν
 Ἑρρίκον.

Τὰ δύο ταῦτα πικρὰ καὶ δριμύτατα αἰσθήματα τὴν παρί-
 τουν νὰ λάβῃ ἐπὶ τέλος τὸν βίον των μοναχῶν. Γνωρί-
 ζεις φίλη μου, καὶ τοι προσπαθοῦντες ὅλως δυνάμεσι νὰ
 τὴν ἀποπεισθῶμεν, ἵστανόμεθα ὅτι καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν θέσιν της
 τὴν αὐτὴν φηλαμεν λάβει ἀπόφασιν. . . Τί ἱδυνάμεθα ν' ἀ-
 παντήσθωμεν εἰς τὰς προερχομένας λέξεις. Ἐπειδὴ ἀγαπῶ
 πολὺ τὸν πρίγκιπα Ἑρρίκον, δὲν θέλω ποτε νὰ
 τὸν προσφέρω δεξιάν τὴν ὁποίαν ἤγγισαν οἱ κα-
 κοῦργοι τῆς Παλαιᾶς Χώρας. Λογικὴ ἰσχυρὰ, ἀκρά-
 δαντος.

Καὶ ἰδοὺ γενναίως ἐπρότρευν αὕτη ἑαυτὴν ὀλοκαύτω-
 μα εἰς τὰ εὐγενή της αἰσθήματα· ἀπηνήθη τὰς λαμπρό-
 τητας τοῦ κόσμου, καὶ κατέβη ἐκ τῶν βαθμῶν ἐνὸς θρόνου
 διὰ νὰ κλινῇ τὸ γόνυ, τρίχινον περιβλημένη ἱμάτιον, ἐπὶ τῶν
 πλακῶν μιᾶς ἐκκλησίας· ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας, ἐκλινε τὴν
 ἀγγελικὴν της κεφαλὴν . . . τὰ θεῶραϊά της ξανθὰ μαλλία,
 τὰ ὅποια ἠγάπων τόσο, καὶ τὰ ὅποια διατηρῶ ὡς θησαυρόν,
 ἔκτεσαν ἀποκοπέντα ἐκ τοῦ σιδήρου.

"Ω! φίλη μου γνωρίζεις τὸν σπαραγμὸν μας κατὰ τὴν πέν-
 θιμον καὶ πένθημον στιγμὴν ἐκείνην· ὁ σπαραγμὸς αὐτὸς ὑπάρ-
 χει καὶ τὴν ὥραν ταύτην, ὑπάρχει ἐν ἡμοῖς ὡς τότε ὁῦς . . .
 Σὲ γράφω καὶ κλαίω ὡς παιδίον.

Τὴν εἶδα σήμερον τὸ πρωτὶ μολονόντι μ' ἐφάνη ὀλιγώτερον
 ὠχρὰ παρὰ τὸ σύνθεος, καὶ μὲ εἶπεν ὅτι δὲν πάσχει τελείως·
 ἀνυσχίς ἔχω μεγάλας περὶ τῆς υγείας της . . . Φεῦ! ὅταν
 ὑπὸ τὰ μαῦρα περικυκλόντα τὸ γλυκὺ πρόσωπόν της, τὸ εὐ-
 γανὲς τῆς προσώπων, παρατηρῶ τὴν ἰσχνὴν καὶ ὡς τὸ μέμμα-
 ρον λευκὴν της ὄψιν, καὶ βλέπω τὰ γαλανά ὄμματα της, τὰ
 ὅποια πῦρ μὲ φαίνονται παρ' ὅσον ἦσαν μεγαλύτερα πῦρ

ἀναπλώσῃ τὴν πατρίδα, ἥτις ἦτον ἐπισκευασμένη εἰς τὴν δει-
ξίναν μορφήν της· τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου μας. . . Ἐνθυμέ-
σαι! Ποτε δὲν τὴν εἶδομεν χαριεπέρην ἐνὸς ἡμέρας, ὅτι ἡ ἀγα-
λλίασίς μας εὑρίσκει ἀνανάκλατον ἐπὶ τοῦ ἐρατεινοῦ πρῶτου
του της.

Τὴν εἶδα λοιπὸν σήμερον τὸ πρῶτ' ὅταν συνέρχεται ἀκόμη ὡς ἡ
πρηνεπέστα Ἰουλιὰνὰ τῇ πασχαυρῇ τὴν ἡγουμένην· αὐτὸς οὐ
λοιπὸν, ἡμέραν της ἐγκαταστάσεώς της. ἡ κόρη μας θέλει ἀνα-
γορευθῇ ἡγουμένηστα ἐπειδὴ ὑπομνησθὲν ὅτι αἱ εὐγενεῖς νεανί-
δες τοῦ κοινοβίου ἐπαιρῶνται εἰς τὴν ἐλλογὴν ταύτην. Ἀπὸ
τοῦ ἔλαβε τὸ σχῆμα ὑπερφάνους ὅσα ἐγινωσκόμεναι τὴν τοιά-
θεάν της, τὴν ἀναβόλῃν της τὴν θερηκευτικὴν της ἀκρ-
βαίαν πρὸς τὸ νὰ ἐκπληρῶσιν οὓς τοὺς κανόνας τοῦ τόγματός
της τῶν ὁποίων κατὰ ὑποψίαν, καταστίνει αὐτὴ ἐπὶ σκλη-
ρατέραν τὴν ἀτακτίαν. . . Ἀπὸλαυσε καὶ εἰς τὸ κοινοβίον τὴν
αὐτὴν ἐπιρροὴν τὴν ὅποιαν παταγοῦ ἀπολαμβάνει ἀνευ ἰδῶτος
ἀδωσέων, ἀλλὰ μάλιστα ἐν ἀγνοίᾳ της, τὸ ὅποιον καὶ ἐπα-
ξάνει τὴν ἰσχύϊν της ἐπιρροῆς ταύτης.

Ἦ σ' νομίζω τὴν ὅτιαν ἔλαβα μετ' οὗτῃς σήμερον τὴ
πρῶτ' αὐτὴ ἐπεβιβάσθη πᾶσαν ὑπόψιν· δὲν εὗρεν εἰς τὴν μονα-
χίαν τὸ ἀναχωρητήριον καὶ εἰς τὴν σοβαρὴν οἰκίαν τοῦ μα-
ναστικοῦ βίου, δὲν εὗρεν ἡ θυγάτηρ μου τὴν λήθην καὶ ἀνά-
ταυσιν. Πλὴν μακαρίζει ἐαυτὴν διὰ τὴν ἀπόφασίν της, τὴν
ὅτιαν θεωρεῖ ὡς ἐκπληρώσιν ἀναπορεύτου χρόνου· μολο-
τούτο πόσχει καὶ τώρα ἐπειδὴ δὲν ἐγεννήθη διὰ τὰς μυστη-
ριώδεις ἐλπίσιν εἰς οποίας βυθίζονται τινες καὶ λησμονοῦσι
πᾶσαν ἐν τῇ κόσμῳ συμπάσειαν καὶ πᾶσαν γένον ἀναπό-
λησιν.

Ὅχι, ἡ Μαριάνθη πιστεύει, προσεύχεται, ὑπείκει εἰς τὴν
ἐκκλησίαν καὶ κοπιᾷ τὴν τήρησιν τοῦ τόγματός της· παρῶν
τὰς εὐαγγελικωτέρας παραμύθιας, τὰς ταπεινωτέρας ὑπηρεσίας
πρὸς τὰς πτωχὰς ἀθηνεῖς γυναῖκας τὰς ὅποιαι νοσοκομοῦσιν
ἐν τῷ αὐτοῦ ἐκείνου μοναστηρίου. Δὲν ἠθέλησε μὲ κἀννα
τρίτον οὐτε νὰ τὴν ὑπηρετῇ εἰς τὸ ψυχρὸν καὶ γυμνὸν κελ-
λεῖόν της, ὅπου ἐν ἐκθυμῇσαι, φίλη μου, παρεπείρασamen ὑπὸ
τὰ εἰκονίσματά της τοὺς ξηροὺς κλώνας τῆς μικρᾶς της
βασιλείας, δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν ὑπηρετῇ μία νέα μονοχῆ
ἥτις ἐπ' ἀφ' ἑαυτῆς μετὰ πλότης χαρᾶς. Τέλος πάντων τὴν λα-
τρεύουσιν ἐκεῖ μέσα ὅλοι ἀνεξαιρέτως. . . Πλὴν σήμερον τὸ
πρῶτ' αὐτὴ εἶπεν ὅτι ὑπείκει πικρῶς διὰ μίαν ἀδυναμίαν της.

Ἡ ἀδυναμία δὲ αὕτη ὅποια τις εἶναι; Δὲν ἡδυνήθη λέγει· νὰ κατακυριευθῇ ἀκούη ἀπὸ τὴν ἀσκητὴν καὶ τὰς αὐστηρότητας τοῦ μοναστικοῦ βίου εἰς βαθμὴν ὥστε νὰ μὴ ἐνθυμεῖται πλέον τὸ παρελθόν της ὅποιον ὑπῆρξε . . . καὶ προσέει· ὅποσον ἡδύνατο νὰ ὑπάρξῃ.

— « Ἐλέγχω, πάτερ μου, ἑμαυτὴν (μ' ἔλεγε μὲ τὴν γαλήνιον καὶ γλυκεῖαν ὑποταγὴν της) ἐλέγχω ἑμαυτὴν διότι δὲν δύναμαι νὰ ἐπολιθῶ τοῦ νὰ συλλογίζωμαι πολλάκις ὅτι ἂν ὁ Θεὸς δὲν ἤθελε νὰ ὑποφέρω τὸν ἐξευτελισμὸν ἐκεῖνον, ἔμελλε τὴν σήμερον νὰ ζῶ πλησίον σας διὰ παντός, ἀγαπωμένη καὶ τιμωμένη ὑπ' ἐνὸς τυζύγου τῆς ἐκλογῆς σας. Ἀκουσίως μου ἡ ζωὴ μου διαμερίζεται μεταξὺ τῶν θλιβερῶν τούτων ἰδεῶν καὶ τῶν εὐφροδῶν ἀναμνήσεων τῆς Παλαιᾶς Χώρας· εἰς μὲν τὴν ἱκετεύω τὸν Θεὸν νὰ με λυτρώσῃ ἐκ τῶν πειρασμῶν αὐτῶν, νὰ ἐκπλήσῃ τὴν καρδίαν μου διὰ μόνου τοῦ Θεοῦ ἐρωτα, διὰ μόνων τῶν ἁγίων τοῦ ἐλπίδων . . . Δὲν εἰσκακοῦε τὰς πεντηχὰς μου . . . βέβαια διότι ἡ περὶ τὰ γήινα προκατάληψις μου με καθιστᾷ ἀναξίαν τοῦ νὰ λάβω συγκοινωνίαν μετ' αὐτοῦ. »

— « Ἀλλὰ τότε λοιπόν, κόρη μου, εἶπα συναρπασθεὶς ἀπὸ μοῦραν ἐλπίδα, εἶναι καὶρὸς ἀκούει· σὺ μόνον τὸ σχῆμα ἐνεδύθη· μέχρι τοῦδε· αὐριοι μέλλεις νὰ καθιερωθῇ· εἶσαι λοιπόν δευτέρα· ἄφες τὴν σκληράν καὶ κοπιώδη ταύτην ζωὴν, ἀφοῦ δὲν σὺ παρέχει καὶ τὴν παρηγορίαν τὴν ἡλιπίζει· ἀφοῦ οὕτως ἢ ἄλλως πάσχεις πάντοτε, ἔλθε κἂν νὰ πάσχῃς μετὰ εἰς τὰς ἀγκάλας μας, καὶ ἡ στοργὴ μας θέλει ἀπαλύνει τὰς θλίψεις σου. »

Κινίσασα τότε τὴν κεφαλὴν περιλύπως, μοὶ ἀπεκρίθη μὲ τὴν ἀκαμπτον ἐκείνην λογικὴν ἥτις τυσάκις μᾶς ἐξέπλητξε· — « Ἀναμειβόμενος, ἀγαθὲ μου πάτερ, ἡ μοναξία τοῦ ἀναχωρητήριου εἶναι δι' ἐμέ θλιβερά . . . δι' ἐμέ συνηθίσασαν εἰς τὰς γλυκύτητας τῶν περιποιήσεών σας. Βέβαια πικρὰ μὲ καταδυναστεύουσι θλίψεις, ἀναμνήσεις ὁδυνῶν· ἀλλ' ἔχω τοῦλάχιστον τὴν πεποίθησιν ὅτι ἐκπλήρῳ ἐν χρεὼς μου . . . ἀλλὰ συναίσθνομαι, συγκινώσκω ὅτι αὕτη ἐδῶ εἶναι ἡ οἰκία μου θέσις· καὶ ἂν αὐριοι γνωστοποιηθῇ τὸ παρελθόν μου εἰς τὸ δημόσιον, ὅστις μὲ ἴδῃ παρὰ πόδας τοῦ σταυροῦ γονυκλινῇ, θέλει ἴσως μὲ συγχωρήσῃ χάριν τῆς μετανοίας καὶ ταπεινωσεώς μου . . . Ἀλλ' ἐν ταῦτα ἐγίνοντο γνωστὰ ἐνῶ διέλαμπα εἰς τὴν αὐλήν σας, καὶ εἰς τὸν ἀγαθὸν μου πατέρα ἤθελε προξενήσῃ δόκον »

καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν μου ἀνυπόφορον αἰσχος. Εὐχαριστῶ λοιπὸν τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας μου, ὅτι αὐτὸς μόνος δύναται νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν θυγατέρα τὰς ἀσυχλὸν καὶ θέσιν ἀξίαν ὑμῶν . . . Θεὸν συγκινῶντι. Τὴν μετάνοιαν καὶ ταπείνωσιν ὅλοι τὴν συμπαθεύμεν καὶ τὴν τιμῶμεν.»

Τὴν ἀποκριθὲν τις εἰς ταῦτα! . . . Δυστυχῆ! Δυστυχῆ! βλέπεις ὅτι ἡ λογικὴ αὕτη εἶναι, φίλη μου, ἀδυνατήτος, ἀκράδαντος, ἀνεντίφθου.

— Τὴν ἀρῆκα συνταρτημένον τὴν καρδίαν, ὡς πάντοτε. Πρὸ τῆς συναμιλλῆς ταύτης εἶχα μίαν ἐλπίδα, καὶ τὴν ἀνελπίστως ὅτι ἴσως σήμερον, τελευταίαν ἡμέραν πρὸ τῆς ὁλοκληρώσεως τῆς ἰσως μεταβάλλῃ γνώμην καὶ παραιτηθῇ τῆς ἐξουσίας τῆς πρὸς τὸ μονάζειν . . . Ἀλλὰ παρατηρεῖς, ἡ φίλῃς, τί εἶναι ἀνελκίητος, καὶ ἀναγνώστου, πρὸς τὴν νὰ συμφωνήσῃ μετὰ αὐτῆς καὶ νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς λέξεις τῆς—Μόνος ὁ Θεὸς ἡ δύνατα νὰ τῇ προσφέρῃ ἀσυχλὸν καὶ θέσιν ἀξίαν καὶ αὐτῆς καὶ ἐμοῦ.

Ὡ! σὲ βροχίῳ, Κλημεντία, ἀν γρή, ἱερὰ, ἱερότερα τῶν υἱογενειακῶν δὲν μὲ κατενέατουν μετὰ τοῦ ἀναπονήντος μου λαοῦ μου, λαοῦ τοῦ ὁποῖου κατὰ τι εἶμαι ἡ Παύσια, ἤθελον φύγει μετὰ σοῦ καὶ τῆς θυγατρὸς μου καὶ τοῦ Γεβίου καὶ τοῦ Μοῦρ, ἤθελα φύγει . . . ἤθελα ὑπάγει νὰ ζήσῃ εὐτυχῆ καὶ ἀγνώριστος εἰς μονάζειαν τινά. Καὶ τότε μακρὰν τῶν δεσποτικῶν θεσπισμάτων κοινωνίας ἀνιχνῶν πρὸς τὸ νὰ ἔλθῃ πρὸς πληγὰς τὰς ὁποίας αὐτὴ πάλιν προδενεῖ, ἤθελον πείθῃ καὶ νὰ κινήσῃ τὴν δύστηνον κόρην εἰς τὴν εὐδαιμονίαν καὶ λήθην. ἐνὶ ἐδῶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν πομπῶν καὶ μεγαλοῦν ὅσον περιωρισμένα καὶ ἂν ἦναι, ἦτον ἀδύνατον αὐτὸ . . . Ἀλλὰ καὶ πάλιν . . . συμφορά! . . . συμφορά! . . . δὲν δύναμαι νὰ παραιτηθῶ τῆς ἐξουσίας μου χωρὶς νὰ διακινδυνεύῃ, ἡ εὐτυχία τοῦ λαοῦ τούτου, ὅστις ἐστίν ἐξ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας του . . . Ὡ! τοὺς καλοὺς καὶ ἀξίους ἀνθρώπους! . . . ἀς ἀγνοοῦν, ἀς μὴ μάθωσι πώποτε ἀντιπῶσης θυσίας μου ἀπολαύσαι τῆς εὐμερίας ταύτης! . . .

Ἰγναίε παραισιτάτη μοι Κλημεντία, Παρήγορον σχεδὸν μὲ εἶναι νὰ βλέπω καὶ σὲ ὡς ἐμὲ ὀλιβομένην περὶ τῆς τύχης τοῦ τέκνου μου! παρήγορον σχεδόν, διότι οὕτω δύναμαι νὰ λέγω ἡ λύπη μας, καὶ ὁ πόνος μου εἶναι ἄνευ ἐγωισμοῦ. Ἐνῶτε σκέπτομαι μετὰ φρίκης τί ἤθελα γίναι ἄνευ σοῦ, εἰ τὴν ἀλγεινοτάτην μου ταύτην περίστασιν . . . ἐνῶτε πάλιν

τὴν δύναμιν νὰ ἐκπληρώσῃ ὁλόκληρον τὸν θ' ὄρθρον αὐτὸν καὶ νὰ ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἐστὶν ἀδύνατον νὰ τὴν ἀποτρέψω· ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἦτο συγχωρήσαντα καὶ ἐν ἐμῇ τὴν ἐπιθυμίᾳ.

Εἰς τὰς ὁκτώ τῆς ἐσπέρας ἡ Μελιάνθη ἐγένετο πρᾶσι τῶν πλῆκτων τῆς ἐκκλησίας . . . Μεγρε μέσων αὐτῶν προσήγγισα . . . Ἀλλὰ περὶ τὴν ὥραν αὐτήν, ὑποχωρήσας εἰς τὴν ἀδυναμίαν τῆς, εἰς τὸ θρῆνυτάτατον ψῆχον· εἰς τὴν συγκινήσιν τῆς, δοῦν ἐγένετο ἀθήνη καὶ σιωπὴ ἡ δάρυα . . . ἐλειποθύησε. Δύο ἄλλαι μόνον αἱ συναγροπύσασαί μετ' αὐτῆς προσήλθον τότε, τὴν ἀνήμερον καὶ τὴν μεταλλοῦσαν εἰς τὸ καλλεῖον.

Εὐδοκούμενη ἀμέσως ὁ Δαυὶδ ὁ Μοῦρερ ἀνέβη εἰς ἓν ὄχημα καὶ ἔσπευσε νὰ μετ' ἐλθῇ, τρέχων εἰς τὸ νοσταγίριον· βλῆσαι τὴν πρὶν κηπίσταν Ἰουλιάναν ἥτις καὶ μετ' ὑποδέχεται. Μετ' λέγει ὅτι ὁ Δαυὶδ φασκεῖται μήπως ἐκ τῆς παρουσίας μου ἡ κόρη μου συγκινήθη, καὶ μετ' παρακαλεῖ νὰ πρὸς μένου μ' ἕως οὗ συνελθῇ ἐντελής· πρὸς τοῦτοις δὲ μετ' βεβαιῶσι ὅτι δὲν ὑπάρχει οὐδέτις φόβος περὶ τῆς θυγατρὸς μου· ὅτι ὡς ἐκ τῆς ἀδυναμίας τῆς ἐλειποθύησε μόνον . . .

Κατ' ὄργην ἰδεῖν μετ' ἐπεπλήρησε τρανερὰ . . . Ἐνόμισα ὅτι καὶ ἔκρυπτε τὴν σπουδαῖον κίνδυνον, ἡ τοῦ ἀνίστατον ὅτι μετ' παρασκευάζον νὰ τὸν ἀκούσω· ἀλλ' ἡ ἡγουμένη μου μετ' εἶπε· «Σὺς διδοὺ λόγον, ὑψηλότερα, ὅτι ἡ πρὶν κηπίστα Ἀμαλία εἶν' ἐκτός κινδύνου» πρὸς τοῦτο ἤρκεσε βωστικὸν τι πατὸν τὸ ὁποῖον τὴν ἔδωκεν ὁ δόκιμος Δαυὶδ.

Ἐπίσπευσεν· ἐπρόβλεψε, ἀλλὰ φαντάσας ὑπομονὴν! . . . Μετ' ἀγωνίαν ἐνός τετάρτου ὧρου, βλῆσαι τὸν Δαυὶδ. Χόρε τῶ ὧρου, δι' αὐτοῦ ἡ θυγάτηρ μου ἐπὶ τὸ κρεῖττον καὶ ἐξήτει νὰ διατρέψῃ καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτὸς εἰς τὴν ἐκ ληθείαν, συγκατανεύσασα μόνον νὰ γυνυπετίσῃ τοῦ λιποῦ ἐφ' ἑνὸς προσηκεφαλαίου . . . Ἀδηνουμένης δ' ἐκ οὗ καὶ ἀγανακτοῦντο· ὅτι ἡ ἡγουμένη καὶ αὐτὸς ἐστρεψαν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῆς τῆς θυγατρὸς μου, μετ' ἀπεκρίθη ὅτι ἦτο κινδυνώδης νὰ ἐναντιωθῶμεν εἰς τὴν θλησίαν τῆς· μετ' ἐπαρηγόρησε δὲ ὑπαισούν, προσθήσας ὅτι μετ' τοῦ ὄρθρου, καὶ πάλιν ἡ πρὶν κηπίστα Ἰουλιάννα ἐμελλε νὰ τὴν συγχωρήσῃ ὡς ἀναπαυθῇ καὶ ὀλίγον εἰς τὴν κλίνην τῆς.

— Λοιπὸν αὐτὴν τὴν ὥραν εἶναι πάλιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν· τὸν λέγων.

— Ναί, ὑψηλότερα . . . πλὴν δι' ἡμίσειαν μόνον ὥραν . . .

Διατάττω καὶ με ὁδηγαὺν εἰς τὸ ὑψηλὸν στασίδιόν μας. Ἐκείθεν, ἐν τῇ μέσῃ τῶν σκιῶν τῆς εὐρυχωροῦ ἐκκλησίας, τῆς ἀπὸ μόνον τὰ κανδήλια τῆς Παναγίας καὶ τοῦ Χριστοῦ φωτισμένης, εἰς τὸ πῶς ἐκείνο τὸ αὐχμηρὸν . . . τὴν βλέπω παρὰ τὰς βαθμίδας τῆς ὁραίας πόλεως . . . γονικλινῇ, με τὰς χεῖρας ἡνωμένας, προσευχομένην ἐν κατανύξει. Ἐγὼ ἀπὸ τῆς πόλεως καὶ ἐγὼ ὅλον μου τὸν λόν εἰς τὴν κόρην μου προσηλώσας.

Ἐγὼ μὲν εἰς τὸ ὠρολόγιον αἱ τρεῖς δύο μοναχαὶ καθήμεναι ἔνθεν καὶ ἔνθεν εἰς στασίδια πρὸς συντροφίαν τῆς, ἤλθον τότε καὶ ἐμίλησαν χαμηλῇ τῇ φωνῇ . . . μετὰ τινα στιγμὴν, ἔκαμε τὸν σταυρὸν τῆς ἀντιμέθε καὶ διήλθε τὸ καθολικὸν στερεὸν βῆμα . . . καὶ ὁμοίως, φίλη μου, ὅταν ἐστράφη κατὰ τὴν πόλιν τοῦ νάρθηκος, τὸ πρόσωπόν της τότε λευκὸν μὲ ὄσάνη, ὅσον τὸ μανδύλιον τὸ ὁποῖον ἐκράτει εἰς χεῖράς της.

Ἐξέρχομαι κ' ἐγὼ ἀμέσως με σκοποῦν νὰ καταβῶ καὶ νὰ τὴν πλησιάσω, ἀλλ' ἐρῶδίσθη ἔπειτα μὴν τὴν ταραξὴ ἢ θῆα μου καὶ χάτη τὰς ὀλίγας στιγμὰς ἀναπαύσεως, αἵτινες τὴν ἔμενον μέχρι τῆς στιγμῆς τοῦ ἀρραβωνίου της. Ἐστειλα μόνον τὸν Δαυὶδ νὰ μάθῃ πῶς διάκειται . . . ἡσθάνετο βελτίως καὶ εἶχε διάθεσιν νὰ κοιμηθῇ ὀλίγον . . .

Ἀλλ' ἐγὼ μένει εἰς τὸ μοναστήριον . . . ἕως τὴν ὥραν τῆς ἱεροπραξίας, τὸ πρωί. Με φαίνεται ὅε, φίλη μου, ἀνωφελὲς νὰ σοὶ στείλω τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἀτελῇ . . . Αὐριαν θέλω τὴν τελειώσει διηγραμμένος σοὶ ἅπαντα τὰ τῆς θλιβεραῆς ἡμέρας ἧς ἐπέρχεται.

Λοιπὸν, φίλη μου, κάμνω διακοπὴν. Ὡ! ἡ λύπη μου ἐκέψι τὰ ἥπατα . . . Κλαῖέ με, κλαῖέ με.

13 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΑΝΤΣΤΑΤΟΝ

Ὁ Ῥοδόλφος πρὸς τὴν Κλημεντίαν.

Δεκάτῃ τρίτῃ ἰανουαρίου . . . ἰδοὺ ἐπίστῃ ἀποφράς ἡμέρα, διὰ δύο τῶρα συμφοράς!

Φίλη μου... τὴν χάνομεν διὰ παντός! Τετέλεσται! "Ω! ...
 "Ακουσον.

Ἄλθες λοιπὸν εἶναι ὅτι διηγοῦμενοι δριμύν τινα πόνον μας
 εἰσθάνομεθα ἡδονὴν ἀλγεινὴν!

Χθὲς ἐλοπούμην ὅτι ἐτυχες μακρὰν ἐμοῦ . . . σήμερον δὲ,
 Κλημεντία, μακαρίζω ἑαυτὸν ὅτι δὲν εἶσαι παρούσα· ἤθελες
 πολὺ ὑποτέρει . . .

Σήμερον τὸ πρωὶ, μὲ εἶχε καταλάβει ὕπνος μικρὸς, ἐξυπνῶ
 λοιπὸν ἐκ τοῦ ἤγρου τῶν "κωδώνων" ἐξυπνῶ περιτρεμὸς . . .
 ὁ ἤγρος μ' ἐφάνη πένθιμος . . . ὥσπ' ἂν νεκρὸν νὰ προέπειν πον . . .
 Ἀλλὰ καὶ οὕτως, ἡ θυγάτηρ μου εἶναι δι' ἡμᾶς νε ρά . . .
 τεκρὰ, ἀκούεις . . . Ἀπὸ τῆς σήμερον, Κλημεντία μου . . .
 κρέπει νὰ πεινθήτῃ ἡ καρδιά σου, ἡ μητρικιωτάτῃ σου καρ-
 διά . . .

"Ἄν τὸ πένναν μας ταφῇ ὑπὸ τὸ μάρμαρον ἑνὸς μνημείου
 ἢ ὑπὸ τοὺς θόλους ἑνὸς μοναστηρίου . . . δι' ἡμᾶς . . . δὲν
 εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτό!

Ἀπὸ τῆς σήμερον, Κλημεντία, θεῖται τὴν οἰ νεκρὰν . . .
 ἐπομένως . . . παύει καὶ ἀπὸ μεγίστην ἀδυναμίαν . . . ἡ
 ὑγεία τῆς κλονεῖται . . . ὑπέστη τόσα ἱθικῶς καὶ σωματικῶς
 . . . Πῶς ὅχι καὶ τὸν ἄλλον αὐτὸν θάνατον τὸν παντέλειον;
 Ἡ ἀθερμία μοῖρα δὲν ἀπέκαμεν . . . Ἐπειτα καὶ ἐκ τῆς γθέ-
 νης μου ἐπιστολῆς . . . θὰ ἐκατάλαβες ὅτι ἤθελεν εἰσθεῖ
 εὐτυχία τῆς . . . ὁ θάνατος.

Νεκρὰ . . . τὰ πάντα στοιχεῖα ταῦτα ἔχρουσι φαισινγνωμίαν ἔ-
 ξαλλόν. "Ὅταν κἀνείς τὰ γράψῃ περ' κόρης λατρευομένης . . .
 περὶ κόρης τοσοῦτον ὠραίας, τοσοῦτον ἐρατεινῆς, τοσοῦτον ἀγ-
 γελικῆς τὴν ἀγαθότητα . . . Μόλις δεκαοκταετοῦς . . . καὶ νεκρᾶς! . . .

Ἡ ἱεροπραξία ἐτελέσθη πρὸς μεσημβρίαν μετὰ μεγάλης πομπ-
 ῆς. Παρευρέθη καὶ ἐγὼ κεκρυμμένος ὀπισθεν τῶν παρα-
 πετασμάτων τοῦ σταδίου μας . . . καὶ ἔδλεπα . . .

Εἶδα μεταξὺ τοῦ λαοῦ . . . δύο ὑποζωματικούς τῆς σωμα-
 τυρφακῆς μου, δύο γηραλέους καὶ σκληροειδείς στρατιώτας,
 κλίνοντας τὴν κεφαλὴν καὶ κλαίοντας . . . καὶ ὅλος δὲ ὁ λαὸς
 μου ἐφάνετο περὶλυπος ὡς νὰ προησθάνετο ἀνευκταῖόν τι.

Ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ ὁμολογία ὠδήγησαν τὴν κόρην μας εἰς
 τὴν αἵθουσαν ὅπου γίνεται ἡ ἐκλογὴ τῶν ἡγουμενισσῶν Χάρις
 ἃς τὸ ἡγεμονικόν μου προνόμιον, εἰσῆχθην κ' ἐπρόσμεινα τὴν
 Μαριάνθη.

Κιστλθε λοιπὸν μετ' ὀλίγον . . . Τόσῃ ὑπῆρχεν ἡ ἀδυναμία

καὶ συγκίνησας τῆς ὥστε τὴν ὑπεστήριξον δύο μοναχά. Ἐρμή-
μας . . . πλειότερον διὰ τὴ ὕψος τοῦ μετώματός της παρὰ
διὰ τὴν οὐραότητα τοῦ προσώπου της. Τὸ μετώματό της ἦτο
μεστὴν ἀπειρία· εὐχαριστήσιμος . . .

Κλημεντία . . . ἐγὼ σὲ τὸ λέγω . . . ὥστε μετ' οὐ πολὺ θά
μὰς χειροσθῇ γεννησιγονόβια . . . μεγάλη. Αἰσθάνομαι ὅτι
τὸ τέκνον μου κρατεῖ τὴν πύλιν τοῦ θανάτου . . .

Ἄλλ' ὑπόθεσιν καὶ ὅτι ἐξ' ἐξωθῶ ἀθλῶ! . . . Ἰδοὺ τώρα
θευτέραν κορὴν βάλλω ὑπ' ὅλῳ μου τὴν θάνατον τῆς θυγατρὸς
μου. . . καὶ λέγω ὅτι αὐτὸς θελεῖ τοῦλάχιστον δώσει πέρας εἰς
τὴν σελιτὴν τῆς ὑπαρξίν . . .

Προπαρσενεαζόμενοι οὐ ἀκούομεν τοιαύτας βενῆς συμφο-
ρὰς ἀκηρόμεν τοὺς πᾶσι καὶ ἐξηγήσαμεθα ἐπὶ βραδείᾳ πυκνῇ.
Τοῦτο εἶναι γὰρ ἡ ἀληθέστερον παρ' ὅταν διὰ μιᾶς μάλο-
μέν τι ὁδωσθῶν. Ἡ ἐπιτήδεια ἐκείνη τοῦλάχιστον καὶ ἡ ἀνα-
σθησία ἦτορ συνθέλπει εἰς τὸν ἀνθρώπον ὅπου ἀκούσῃ αἰφνι-
δίως τὴν συμφορὰν τοῦτον κυτρουσὶ ἀπὸ μέσος τι σποραγμῶν.
Ἀλλὰ συνειδητοῦμεν νὰ προπαρσενεαζόμεν τὴν μέλ-
λοντα ν' αὐτῇ ἀπεικταῖν τι καὶ ἰδοὺ συνήγουσιν· κ' ἐγὼ,
ἐλὼν σου, μετὰ τῆς συνθέλεις ταύτης. . . Ὅσον φοβῶ, ὅπου
τὴν βέβαιον ὅτι σὲ θυλῶ περὶ τῆς κήρης μου μετὰ θλῦψως,
ἐνὼ ταυτοχρόνως σὲ λέγω ὅτι ἡ ὑγεία της ἐγεί· κάλλιον.

Ναὶ, φοβῶ ἀκούσά με οὕτω λαλοῦντα . . . διότι μελονότι
τὴν ἀσθῆκα ἀσπετὰ ἤσυχον πρὸ μιᾶς ὥρας ὅτε ἦ' ὦτα νὰ τελευτή-
σω ταύτην τὴν ἐπιστολήν, σὺ ἀπαναλαμθῆναι, Κλημεντία, ὅτι
ὥσάν νὰ ἀσπάζομαι ἐντὸς τοῦ ἑαυτοῦ μου ὅτι ἡ κήρη μου
πάσχει πλειότερον παρ' ὅσον φαίνεται . . . Ὁ Θεὸς νὰ ψεύσῃ
τάς προειρησίσεις μου!

Ἐπῆλθε λοιπὸν ἡ Μοριάνθη εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ
κοινοβίου. Τὰ θρονία ὅλα ἐπληρώθησαν καλοχρησίων. Ἡ θυ-
γάτηρ μου ἀπορεύθη με ταπεινωτικῶς καὶ ἐθήτηεν εἰς τὸ ἐγχα-
τὸν θρονίον τῆς εὐσεβεῶς πύργου· ἐστηρίχθη πάντοτε ἐπὶ
τοῦ βρυγίονος μιᾶς μοναχῆς, ὡς πολὺ ἀδύνατος. Ἡ περι-
πέσσα Ἰουλιάννα ἐκάθητο εἰς ὑψηλότερον θρονίον κατὰ τὸ βέ-
θος τῆς αἴθουσας, ἔχουσα ἀφ' ἐνὸς μέρους τὴν μεγάλην λογο-
θέτην καὶ ἀφ' ἑτέρου μίαν ἄλλην μοναχήν, κρατοῦσαν τὴν
χρυσὴν ποιμαντικὴν ράβδον τῆς ἡγουμενίσσης.

Διενύθη τότε βαθεῖα σιγή· ἡ περιπέσσα ἠγέρθη, ἔλαβε
τὴν ράβδον αὐτὴν εἰς χεῖράς της, καὶ εἶπε μετὰ φωνῆς σοβα-
ρᾶς καὶ συγκινημένης· Τέσσα μου ἀγαπητά, τὸ προει-

την ἡμέραν τὴν ἀνέγνωσα ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ βλέποντός το ἄποστο-
λὴν Μαριάνθη μ' ἐρρεψε . . . Μ' ἐνόησε. Ναι, ἐνόησε, ὅτι ἔλαβα
τὸ μαρτύριόν τοῦ σώματος τῆς ἀπιστίας σου ὡς τῆς ταύτης . . .
Ἐνόησε καὶ ὅτι τὴν ἐναντίον ἐκείνην ἔλαβα κατηγορητὴν
ἐγώ . . . ὡς φασίτην . . . ἐπαθὲν ἄρα καὶ τὸν νόμον νὰ πε-
στεύσῃς ὅτι ἡ Μαριάνθη ποτε δὲν ἔλαβε τὴν ὑπερὰ τῆς . . .
Ἐν τῇ δυνάμει καὶ τῇ ἀληθείᾳ τῆς ἰσχύος μου εἶδες ἀγαθότητα
πρὸς ἐσένα, ὡς φασίται, καὶ δὲν εἶδες τὴν τάχα νὰ ἐξαπατᾷ
θεοῦ, ἐνόησες καὶ εἶδον τὴν κακίαν μὲ ἄρως . . .

— Ἐπαπαυμένον ἐστὶς τὴν γὰρ τὴν αἰσάν, ὅτι τὸ ἄποστο-
λὴν ἀπὸ ταπεινοφροσύνης σου . . . ἀλλ' εἶσαι ἀπὸ τῆς ὑστερίας
ἐν σοί, ὡς ἔγωγε ἐν ὅ,τι παρῆλθον τοσούτον ὅλγιστον εἰς καὶ
ὅσον σὺ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ἁγίου ἑαυτεργάτας ἀπὸ τοῦ
βάθους τοῦ ἀσκήματος . . . Πρὸς τοὺς ἐκείνων ἐκ τῆς Α. Γ. τὴν
πρηνέσσαν Ἀμαλὴν, ἀλλὰ τὴν Ἀμαλὴν καὶ ἀσκήματα . . .
Δι' ἡμᾶς, ἡ ζωὴ σου ἔρρηκεν ἅψ' ἡ ζωὴ σου ἐπέστησε ἐν
εἰς τὸν αἶμα τοῦ Κυρίου . . . καὶ τὴν ἐν τῷ αἵμα τούτῳ πε-
παισμένη σου ἡμεῖς φέρωμεν μύστην. Καὶ σὲ εἶπον καὶ ἄλλοι, πᾶ-
νον μου ἂν εἰσέλθῃς εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ
ὅχι διὰ εἰσέλθης ἀγνὴ καὶ ἐλπίστῃ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἀποστόλῃ
. . . αἱ εὐαγγέλιον ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν μᾶς εἰσάγεις παρῶν
μα καὶ ὑπογράψαν ἐν τῇ ἐπιστολῇ διακονή σου, ἦσαν ἱκανοὶ
νὰ ἐξαγορεύσιν ὅλα τὰ παρελθόντα σου πειράματα, ὅσα καὶ
ἂν ὑποβῇς τις . . . Κλῆς καὶ πᾶσι, ἀγαπητοῦ μου τέκνον, νὰ
ὀφείλῃς, ὅχι ἡ ταπεινοφροσύνη σου νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὰς
ἐνστάσεις μας.*

Οἱ λόγοι αὗτοι τῆς ἡγουμένης ὑπῆσαν, ὡς συμπραίνεις
βίβλια, ἀλλ' ἡ μου, τοσούτῳ μὲ ἴδον πολυτέμει διὰ τὴν Μα-
ριάνθη ὅσον αὐτὴ ἐνόησε τὸ παρελθόν τῆς ἀνεπιστάτου. Κατὰ
οὐστύχ' αὐτὴ τὴν ἐσφαιρίσεν εἰς ἄκρον καὶ με-
λυνούσῃ ἐπ' ὀπισθὴν γαλήνην καὶ καρδίαν. Ἐπὶ δὲ τῆς συν-
στογμῆς τῆς ἐπὶ ἐπασχεν ἐσωτερικῶς . . . Δις ὀνειδίσει
σε καὶ ἔσπερε τὴν ἰσχύιν τῆς χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου σου.

— Ἐλπίσω, κορη μου, νὰ κατεπαύθῃς, ἐπανελθοῦς ἡ πρηνέ-
σσαν Ἰουλιάννα, ὅτι δὲν πρέπει νὰ προξενήσῃς εἰς τὰς
ἀδελφάς σου τοσαύτην λύπην ἀρνούμενη τὸ εἶγμα τοῦτο τῆς
πίστεως καὶ ἀγάπης τῶν πρὸς σί.

— Ἔστω, ἅγια μήτηρ, εἶπε μὲ ὕφος τὸν ὅποιον μ' ἐ-
προξέντησαν ἐντύποιον καὶ μὲ φανήνέπι το μᾶλλον ἀσθενή τῶρα
κρίνω ὅτι δύναμαι νὰ δεχθῶ . . . Ἄλλ' ἐπαθὲν εἶμαι πρὸς

τὸ παρὶν ὄλγον ἀδύλατος, ὄλγον ἀποδυνάμει. ὦ μοι, τὸ συγκολληθῆναι ἐνέα ρήτερ, σὺ; παρακαλῶ ν' ἀναβῇ, ἢ ἡ καθέξω σὺ μοι εἰς ὄλγον ἤϊεσθαι.

— Μάλιστα, μάλιστα, ἀναστήναι μοι τέρας . . . ὄλγον τοσοῦτον . . . ἴδου τί ἐκτελεῖς σὺτὴ . . . καὶ ἀνάγει εἰς τὴν θέσιν σου . . . ἴσα εἶθ' ὅταν οἱ ἀδελφοὶ ἔρῳν νὰ σὺ προσεῖρσι τὸ πόδας των κατὰ τὴ δουτεπαρχίαν.

Καὶ θέαται ἡ ἡγουμένησα τὸ πολυμελὲς ἀνταδύλον εἰς τὴν ἐκείνου τῆς Μαρτύτης, τῆς καθήρησεν εἰς τὸν ὕδρον.

Θέμα ἀπλοῦν καὶ καταλυτικόν.

Ἰδὲται τὸ ὕδρον ὅπου ἐδέχτο ὕδατος. ὦ ἐνός μέρους ἡ λογική, κρατοῦσα τῆς γρηῃτῆς ἐξέως, ἀεὶ ἐπὶ τῆς πρῆξις τοιαύτης. Ἰδὲται μοναχὴ προσεγγίζουσα ἐπὶ ἀρραβάνει τὴν κέρην μας καὶ ἡσυχάζει εὐλαβῶς τῇ ἐξέως τῆς.

Μ' ἐπαίνοσα ὅτι κατὰ πᾶσαν σαγήνην, τῆς ἐξέως ἡ συγγένειά σου, δὸτι ἐδέχτο τῇ μαρτυρῇ σου καὶ γλῶσσῃ σου, πᾶσαν καὶ πᾶλλον, μαρτυρῶν . . . μὴ ἐναντίον πᾶσαν νὰ ὑπιστηνῇ, ἐλεπομένης πρὶν ὅτι αἱ μοναχὴ προσέλθῃ.

Φαντάσθηται τὴν θέσιν μου! . . . Τὴν μετεκρίσασιν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς ἡγουμένης. Ὁ Δαυὶδ ἐστειλε, τῇ ἐγχείρησιν πᾶσαν θυγατέρα. Ἰδὲ μὴ μὲ ἀπατᾷ! πᾶν μ' ἐβλάπτειν ὅτι τὸ τελευταῖον τοῦτο νόημα προήλθεν ἐκ τῆς ἀγρυπνίας καὶ νηστείας . . . Τὸν ἐπίστευσα, δίδω τῷ πᾶσι αἱ ἀγγελικοὶ τῆς γαλακτίας, καὶ τοὶ ὠρεῖται. Ὡς νὰ ἐμπνεύσῃ σόδον, δὲν ἐσταῖον ἄλλως τι ἀρότου ἐπὶ τὴν εἰς τὰς αἰσθήσεις σου. Μάλιστα ἡρότητα διὰ τὴν ἡρότητα ἡμῶν ἐλάμπεται τὸ ὠρεῖον τῆς μέτοικον. Πάλιν ἡ ἡσυχία σου, μὲ κατεστράφη μ' ἐπὶ τὴν ὅτι ὑπέκρυπτε τὴν μυστικὴν ἐλπίδα ἐγγυόυσης ἀπολυτρώσεως . . .

Ἡ ἡγουμένησα ἐπέστρεφεν εἰς τὸ βουλευτικόν ὅσα κλίσιν τὴν συνεδρίαν, καὶ οὕτως ἔμεινα μόνος μετὰ τῆς θυγατρὸς μου.

Ἀπὸ μ' ἐθεώρησαν ἐν σιωπῇ διὰ τινος σιγῆς, μὲ εἶπε — Ἀγαθὲ μου πᾶν . . . ὅτι λησμονήσεις ποτὶ τὴν ἀγαν ἀγαπίαν μου! ὅτι λησμονήσεις ὅτι ἐκινήθη νὰ ἐξομολογηθῇ τὸ παρελθόν μου καὶ μὲ ἱκετεύετε διὰ νὰ σιωπήσω; . . .

— Ἄφες ἄφες αὐτὰ, κέρη μου, σὲ παρακαλῶ . . .

— Δὲν εἶχα συλλογισθῇ, ἐπανελάβην μετὰ πικρίας, ὅτι ἐξιστοροῦσα ἀπέναντι ὅλων ἀπὸ ποῖαν ἄδυσσον διαθροῦς μὲ ἀπεσπάρει . . . ἐγνωστοποιῶν μυστικόν τὸ ὅποιον ἐφυλάττει ἐκ μόνου τοῦ πρὸς ἐμὲ φίλτρον σας παραινόμενος, καὶ τὰς

ἐνοχοποιούν δημοσίως, σὺς τὸν πατέρα μου . . . "Ω! ὅα μὲ τὸ συγχωρεῖτε ποτέ!

Δὶν τὴν ἀπερ' ἑθην, ἐβόληται μόνον τὰ χεῖρά μου ἐπὶ τοῦ μετώπου τη, καὶ ἤτολ'θη καταρβόντα ἐπ' αὐτοῦ τὰ δάκρυά μου . . .

Κατηρπίσθη πολλάκις τὰς χεῖράς μου καὶ μὲ εἶπε:—Τώρα αἰσθίζομαι ὅς' εἶμαι καλὴτέρα . . . τὴν δὲ, καθὼς λέγουσιν καὶ οἱ κενύουσι, καὶ, εἶμαι πρὸς τὸν κόσμον να εἶ . . . ἐπεὶ οὖν μὲν ν' ἀπομείνω δι' ἡμετέρας τὰς τῆς εὐδοκίας μου πρὸς διαφόρους γυναικας μὲν δὲ καὶ μ' ἐβουλεύονται . . . ἀλλ' ἐπειδὴ πᾶν ὅ,τι ἔχω εἶναι ἰδικόν σας . . . μὲ δίδετε, πάτερ μου, τὴν ἀδελφὴν ταύτην . . .

—Καὶ ἀπὸς βίλλαις: . . . Ἀλλὰ, σὲ παρακαλῶ, τὴν λέγω, ἀπὸ δακρύων ἀπαιτεῖς ἰδέας ταύτας . . . Ἄλλοτε ἔχεας πρὸς τὴν καρδίαν . . .

—Βέβαια, πάτερ μου, ἔχω καρδίαν, διότι ἀνέστη ὅα ζήσω πολὺ, ἐπὶ τὴν σὴν φωνὴν ἥτις ἀνέβη διὰ τὴν ἀνέγινετο ν' ἀναστρεφίσω ἐν νουῷ ἀπὸ φ' ἔδου. Τὴν παρερ' ἔρησα μετὰ π' εὐτέρας προτιγῆς, ἀλλ' οὐδέ μ' αἰς τὸ πρῶτον π' ἔρη: μεταβολὴ δὲν ἐδικαίωσεν τὴν ἀνέστην μου.—Ναί, ὅα ζήσω ἀκόμη πολὺ, ἐπενέλαθεν, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ φρονέτω τοῦ λοιποῦ περὶ πραγμάτων γυναικων . . . ἐπειδὴ τὴν σ' ἔχω ἀπαρ' ἔχωμαι πᾶν, ὅ,τι μὲ συνδέει μετὰ τοῦ κόσμου . . . Σὺς: παρακαλῶ, μὴ ἀνανεύσῃτε . . .

—Ὡστόσο: . . . πᾶσα ἐπιθυμία σου θέλει ἐπιληρωθῇ . . .

—Ἐπεθύμουν ἢ φιλόστοργός μου μήτηρ νὰ διατηρήσῃ διὰ παντός εἰς τὸν ὅλαμον ὅπου συν' ὦμας διατρέχει . . . τὸ ἐργαλείον ἐπὶ τοῦ ὅπου εἰεντοῦτα . . . ὅμω μὲ τὸ ἐπ' αὐτοῦ ἐργόχειρον τὸ ὅπου αἰφῆρα ἀτελεῖ.

—Θέλω, κόρη μου, τῆς τὸ εἶπει. Ἡ κατοικία σου εἶναι καθὼς τὴν ἀρῆτες τῆς ἡμετέρας καὶ ἢ ἀνεχώρησε: ἀπὸ τὸ παλάτιον: τίποτε κανείς δὲν ἤγγισεν: διότι πᾶν, ὅ,τι ὑπῆρξεν ἰδικόν σου μᾶς εἶναι ἱερὸν. Ἡ Κλημεντία μεγάλως θὰ κατανοῇ ἐκ τῆς ἰδέας σου . . .

—Ἰμαίς δὲ, πάτερ μου, σὺς: παρακαλῶ νὰ λάβετε τὴν μεγάλην ἐκείνην καθίδραν μου τὴν ἐβουλήν, ὅπου καθημένη τοσάκις ἔλεινα σύννους καὶ βυθισμένη εἰς σκέψεις . . .

—Θὰ τὴν βάλω εἰς τὸ πλεῖστον τῆς ἰδικῆς μου, εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἐργάζομαι, καὶ θὰ σὲ βλέπω καθηκαστὴν πλη-

σίαν μου, καθώς τωτάκις ἔργασαι, κ' ἐκάθητο· τὴν εἶπα καὶ δὲν ἠδυνήθην νὰ κρατήσω τὰ δάκρυά μου.

— Τώρα, ἤθελα ν' ἀφίσω κ' ἐνθύμιά τινα πρὸς τοὺς θά-
ξαντός μοι τωτάτῃν συμπαθείαν ὅπουτ' ἤμην δυστυχής. Πρὸς
τὴν Κυρίαν Γουερριάν. ἤθελα νὰ δώσω τὸ μελανόδοχεον τὸ
ὅποσον τότε ὑστερον ἐσταγειρίζωμην, καὶ τὸ δῶρον τοῦτο εἶ-
ναι κατ' ἄλτην ἀληθινὰ δι' ἐκείνην. ἤτις μ' ἔμαθε πρῶτῃ νὰ
γράφω. Εἰς δὲ τὸν τεθάζμιον θεημέριον τοῦ Βουκεδάλ. ὅστις
μ' ἐκατήχησεν εἰς τὴν θεησκείαν, γράψω τὸν ὁραίον ἐσταγ-
εῖσμένον τὸ ὅποσον ἔχω εἰς τὸ προσηχητάριόν μου . . .

— Καλλιόπτα, κόρη μου.

— Ἦθελα προσέειν νὰ στείλω εἰς τὴν καλὴν μου Γελασίναν
τὴν ἐκ μαργαριτίου διαδήμαμόν μου . . . Εἶναι κόσμημα ἀπλοῦν,
τὸ ὅποσον θὰ δύναται νὰ σέρῃ ἐπὶ τῆς ὁραίας μελάνης της
κόμης . . . καὶ ἐπειτα, ἂν ἴσκει δυνατόν, ἀρῶ ἡμεῖς γνωρίζετε
εἰς ποῖον μέρος τῆς Ἀλγερίας εὐρίσκονται ὁ Παῖτηχάρας καὶ
ἡ Λύκαινα, ἤθελα νὰ προσφέρω εἰς τὴν γενναίαν αὐτὴν γυναῖ-
κα ἣτις μοῦ ἐσωσε τὴν ζωὴν . . . τὸν χρυσὸν μου σταυρὸν,
τὸν μὲ στείλω . . . Ἐκ μέρους τῆς Μαριάνθης ὅλα ταῦ-
τα, πάτερ μου, νὰ τοῖς δοθῶν.

— Θέλουν τὰ πάντα γίνεω ὡς ἐπιθυμεῖς . . . Καὶ δὲν ἐλη-
τμόνησας κανένα ἄλλον; . . .

— Δὲν πιστεύω . . .

— Ἐνθυμήθητι . . . ἐνθυμήθητι καλῶς . . . μετὰ τῶν ἀ-
γαπήτων σου . . . δὲν ὑπάγει τις ἀξιοδάκρυτος ἀληθῶς, ἐπί-
σης μὲ τὴν μητέρα σου κ' εἰς ἀξιοδάκρυτος . . . τέλος πάντων
θλιβόμενος ἐπίσης μὲ ἡμᾶς διὰ τὴν ἐν τῷ μοναστηρίῳ ἀναγκώ-
ρησίν σου;

Μ' ἐνόησεν ἡ ἀθλίη κόρη καὶ ἔσφιγξε τὴν χεῖρά μου· ἔλα-
ερόν ἐρύθημα ἀνέβη πρὸς στιγμὴν εἰς τὸ ὄχρον πρόσωπόν της.
Προλαβὼν δὲ τὴν ἀπαντησὶν της, διότι εἶδα ὅτι τὴν ἐπροξένει
κόπον, τὴν εἶπα—Εἶναι καλῆτερα . . . ἐκτός κινδύνου πλέον...

— Καὶ ὁ πατήρ του;

— Κ' ἐκεῖνος ἀφότου εἶδε τὸν υἱόν του ἀναλαμβάνοντα εἶδε
βελανίσιν εἰς τὴν ὕειάν του . . . Καὶ αἱ δίδαις λαοπὸν εἰς
τὸν πτωχὸν Ἐρρίκον; ἐνθύμιον ἐκ μέρους σου ὅτ' αὐτὸ θεωρήσει
ὡς γλυκυτάτην παρηγορίαν, ὡς καμύλιον . . .

— Προσφέρετέ τον τὸ εὐλογηγιόν μου . . . Φεῦ! ποσάκις τὰ
κατέβρεξα μὲ δάκρυά μου, ἐξαιτουμένη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν τὴν

δύναμιν τοῦ νὰ ἀληθεύσῃ τὸν Ἠρώτην. ἀπὸ τῆς ἀνάγκης τοῦ ἐρωτῆς τοῦ . . .

— Πόσον ἔχει γὰρ νὰ ᾄδῃ ἐπὶ τὸν ἐπιπολιόφθον . . .

— Διὰ τὴν τὸν ὁρανοπορεῖται τὸ ὅποιον ἐδόθησα διὰ τὰς κῆρας ὅσαι ἐγκαταλείπονται ἀπὸ τοὺς γυναικῶν. ἐπιθυμῶ, ἀγαθὲ μου πῶτερ . . .

Ἐξοὶ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ῥαββίλου διεισπύει ἐκ τῶν ἐρεξῆς λέξεων θυσαντογνώστην καὶ ταύτην.

— Κληρονομία . . . ὁ Μαρρ δὲ τελειώσῃ ταύτην τὴν ἐπιστολὴν . . . δὲν ἔρω πλέον τοῦ, εἰμαι παράφρων . . . **Α! ἡ 13 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ!!!** . . .

Ἰδόμενος δὲ πέρας ὁ εὐπατρίδης εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ὡς ἔξῃ:

Υψηλότης.

Εἰς ὁ ἀταρχὴ τῆς Αὐτοῦ Βασιλικῆς Υψηλότητος συμπλήρωσεν τὴν θλιβεράν ταύτην διήγησιν. Αἱ δύο ἐπιστολαὶ τοῦ μεγάλου δούκους σὰς προηγουμένης εἰς τὴν σπαρακτικῶς συμφορῇ ἡν προτίθεται νὰ σὰς ἀναγγείλω.

Πρὸ τριῶν ἡρῶν, κατεβήκατο ἡ Υψηλότης τοῦ εἰς τὴν πρὸς ὑμᾶς ἐπιστολὴν ἐγὼ δ' ἐπερίμενα εἰς ἓν προσεχὲς δοματίον νὰ τὴν τελειώσῃ ὅπως σὰς ἐκπέμψω αὐτὴν ἀμέσως διὰ ταχυδρόμου ἐκτάκτου. Αἰωνιδίως βλέπω τὴν πρηνειπύσαν Ἰουλιάνναν εὐσεβομένην μὴ πρόσσιπον ἀπαίσιον. — Ποῦ εἶναι ἡ Β. Α. Υψηλότης; ἐγὼ μὲ λέγει μετὰ συγκεκνημένης φωνῆς. — Πρηνειπύσα, ἡ ὑψηλότης τοῦ γράφει πρὸς τὴν μεγάλην δούκισσαν. — Σὺρ Οὐβλτερ, ἀνάγκη νὰ εἰδοποιήσωμεν τὴν ὑψηλότητά τοῦ . . . ὦ! Θεέ μου, Θεέ μου, τί συμφορὰ! . . . Εἴθε φίλος τοῦ . . . εὐσεβετηθῇτε νὰ τὸν ἀναγέρετε ὑμεῖς τοῦτο... ὅθι θλιβὴ πάντατε ὀλιγώτερον. ἂν τὸ ἀκούσῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη σας.

Ἐννόητος πορευθὺς τὰ πάντα ἐβρίνα φρόνημον ἐγὼ νὰ γίνω εἰς ἀνάγκη ὁ κακὸς ἄγγελος. Ἡ ἡγουμένησα ἐπρόσθετεν ὅτι ἡ πρηνειπύσα Ἀμαλία ἐξέπνεε βραδείας, καὶ νὰ προφύσῃ ἡ ὑψηλότης τοῦ πρὶν ἡ θυγάτηρ τοῦ κλείσῃ τὰ χεῖλη της. Εἰσερχομαι εἰς τὸν θάλαμον, ἡ ὑψηλότης τοῦ παρετίρησεν ἀμέσως τὴν ἐλγούνητά μου. — Θλιβερόν τι ἔρχεται νὰ με ἀναγγείλῃς! . . . — Ἀ! . . . συμφορὰν, ὑψηλότητε. . . ἐγκαρδιούσθε! — **Α! οὐβλτερ!** ὅπως μου!!! . . . ἀνεφώνησε καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ ἄλλω, λέξιν, ἔτρεξεν εἰς τὸ κελλεῖον. Τὸν ἡκολούθησα.

Ἦλθ' ἐκ τῆς κατοικίας τῆς ἡγουμένης, ἡ πριγκίπισσα Ἀμαλία εἶχε μετακομισθῆ εἰς τὸ κελεῖόν τῆς ὑστερον ἀπὸ τὴν τελευταίαν συνομιλίαν τῆς μετὰ τῆς ὑψηλότητος του. Μία τῶν καλογραῖων, ἥτις τὴν ἐπετίρει, παρετίρησε μετὰ μίαν ἑρπυδιὸν ὅτι ἡ φωνὴ τῆς πριγκίπισσας Ἀμαλίας, ἥτις ἐν διαλειμματικῶν ὁμίλει πρὸς αὐτήν, γλαττοῦτο ὡς ἴσον κατ' ὄλγον. Ἡ καλογραῖα ἐσπευσε τότε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἡγουμένην. Προσκαλεῖται ὁ Δαυὶδ, τὴν εἶδει ἐν ἑτέρῳ βουλευτικῶν, ἀλλ' εἰς μάτην· ὁ σφογιῶς μάλιστα ἐκτύπη . . . Οὐδεὶς πλέον εἶδε· αἱ ἐπανηλειμμένοι συγκινήσεις κατηνάλωσαν τὰς ἀσθενεῖς τῆς πριγκίπισσας δυνάμεις.

Τότε ἐφύλαξε καὶ ἡ ὑψηλότης του· ἡ πριγκίπισσα Ἀμαλία εἶχεν ἤδη μεταλλάξαι τῶν ἀράων μυστηρίων· μάλιστα πλέον διεγίνωσκε τὰ περὶ αὐτῆς· εἰς τὴν μίαν τῶν ἐπιστημμένων τῆς χειρὸν ἐκράτει τὰ ξηρὰ κλωνάρια τῆς μικρᾶς τῆς βοδωνιάς.

Ἡ ὑψηλότης του ἐχονοπέτησε παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν τῆς μέλω μου. — Κέρη μου... προσφιλιστάτη μου κέρη! . . . ἀνέκραξε με σπαραξικάρδιον φωνήν.

Ἡ πριγκίπισσα Ἀμαλία τὸν ἤρπυον, ἔστρεψεν ἐλαφρὰ τὴν κεφαλὴν τῆς πρὸς αὐτόν, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐπροσπάθησε νὰ μειδιάσῃ καὶ εἶπε με φωνὴν ἐκπνεύσαν· — Γλυκύτατέ μου πάτερ . . . ἤμαρτων . . . καὶ πρὸς τὸν ἑρπυδιόν . . . καὶ πρὸς τὴν φιλόστοργον ρητέραν μου . . . ἤμαρτων.

Ἰδοὺ αἱ τελευταῖαι λέξεις τῆς . . . Μετὰ μικρὰ ἔρχετο ἡ νύκτας, ἡσυχον, διὰ νὰ εἶπω αὐτῶ . . . ἀπέθηκε τὴν ψυχὴν τῆς εἰς τὸν Θεόν . . .

Ἀφοῦ ἐκπνευσεν, ἡ ὑψηλότης του δὲν ἐπρόφρασε λέξιν . . . φρίκην μοι ἐνεπνευσεν ἡ ἀτοραξία καὶ σιωπὴ του . . . ἔκλεισε τὰ βλέφαρα τῆς πριγκίπισσας, τὴν ἡσπιάστη πολλὰς ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἐλαβεν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς τὰ λείψανα τῆς μικρᾶς βοδωνιάς καὶ ἐξήλθεν ἐκ τοῦ κελείου.

Τὸν ἡκολούθησα· ὅταν δ' ἐξήλθον εἰς τὸν ἐκτὸς τοῦ μοναστηρίου οἶκον μ' ἔδεξε τὴν ἐπιστολὴν ἣν ἦν ἔρχετο νὰ γράψῃ πρὸς τὴν Β. Υ. Ὑψηλότητα καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ματαίως ἐπρὸς σπᾶνθης προσθήσει λέξεις τινάς· ἡ χεὶρ του ἔτρεψε σπασματικῶς· με εἶπε μόνον· — Μὴ εἶναι ἀδύνατον νὰ γράψω . . . δὲν ἔχω τὸν νοῦν μου εἰς τὴν κεφαλὴν . . . Γράψον πρὸς τὴν μεγάλην δοῦκισσαν ὅτι δὲν ἔχω πλέον θυγατέρα! . . .

Καὶ ἰδοὺ ἐξεπλήρωτα τὴν διαταγὴν τῆς ὑψηλότητός του.

"Ας μὲν συγχωρηθῇ, ὡς πρὸ ἑα γηραῖον δοῦλόν του, νὰ ἱκετεύσω τὴν Βασιλικὴν Ὑμῶν Ὑψ. νὰ σπεύσῃ τὴν ἐπιστροφὴν της... καθόσον συγχωρεῖ τοῦτο ἡ ὑγεία τοῦ Κ. κόμητος Δ' Ὁρβίγγη... Μονή ἡ ὑμετέρα παρούσα δύναται ν' ἀνακουρίσῃ τὸν ὑψηλότετον. Θίλει νὰ παραρπάξῃ μόνος διὰ νοῦτός τοῦ σώμα τῆς θυγατρὸς του, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν αὐτὴ θέλει ταφῇ εἰς τὸν μεγαλοδουλικὸν ναόν του.

Ἐξελύρωσα, ὑψηλότετή και δισποινα, τὸ θλιβερόν μου κα-
θῆκον. Ἐπαρτήθητε νὰ μοὶ συγχωρήσῃτε τὸ ἀσυνάρτητον
ταῦτάς της ἐπιστροφῆς... καὶ νὰ προσλάβῃτε τὸ βαθύτατον
σέβας μετ' οὗ καὶ λαοβίνω τὴν τιμὴν νὰ παραγορεύωμαι,
τῆς Ὑμ. Βασιλικῆς Ὑψηλότητος εὐπειθέστατος δοῦλος,

ΟΥΛΑΤΕΡ ΜΟΥΡΦ.

.

Τὴν περὶ τὴν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐγένεον ἡ ἐκφορὰ
τοῦ σώματος τῆς περιχαρπύσας Ἀρχαλίας ἐφθάσεν εἰς Γε-
ρυστείν ἡ Κλημεντία μετὰ τοῦ πατρὸς της.

Καὶ ὁ Ρωδῆλος θηρῶν τὴν Μαρτίανθην, εἶχε λοιπὸν
ἔα σύτροφον.

ΤΕΛΟΣ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

